

Thú Phi

Tác giả: Chu Ngọc

Biên tập: Lãnh Vân & MDH

Ebook: Thuy_BT & Cà Xí Xọn

Thể loại: Cổ đại

<http://macdichhoi.wordpress.com/>

Hình ảnh

Poster chính: Windyland

Poster phụ: boule1610

Trích dẫn: Windyland - capricornnarci - hanakox2T

Lưu ý: Truyện được edit với mục đích chia sẻ phi lợi nhuận. Không sử dụng bản edit và ebook này với bất kỳ mục đích thương mại nào.

Đôi lời

Thú Phi là tác phẩm đầu tiên, cũng là nơi để các thành viên gặp gỡ nhau và lập nên MDH.

Thú Phi bắt đầu được MDH bắt tay vào edit lần đầu cho đến hiện nay mất tổng cộng 1.5 năm, có thể nói đây là dự án dài hơi và mất nhiều thời gian nhất của MDH. Mặc dù thời gian edit Thú Phi bị kéo rất dài, nhưng vẫn được đông đảo bạn đọc yêu thích và chờ đón, MDH rất vui vì điều đó.

*Trước hết xin cảm ơn **Lãnh Vân**, nhờ chị mà MDH mới biết đến Thú Phi, cũng cảm ơn chị đã để MDH làm tiếp, đồng thời cho phép MDH đưa phần chị đã edit vào ebook này.*

*Cảm ơn chị **Greenrosetq**, chị **Wasabee (Đỗ Uyên Chi)**, chị **Jini (Cầm Ninh)**, chị **Wumei**, **Thuchang**, **Đình Đình** đã giúp đỡ rất nhiều trong quá trình edit Thú Phi.*

*Cảm ơn **windyland**, **capricornnarci**, **boule1610**, **alwaywu**, **hanakox2T** đã nhiệt tình làm giúp poster cho Thú Phi.*

*Cảm ơn **Thuy_BT**, **Hur Vô** đã chỉnh sửa chính tả bản ebook giúp.*

*Cuối cùng cảm ơn **tất cả độc giả** thân yêu trong nhà, đã luôn đồng hành cùng MDH, động viên tụi mình không drop Thú Phi, vẫn theo tụi mình trong từng chương truyện, nhiệt tình góp ý cho MDH.*

MDH có một nhắn nhủ nho nhỏ với các bạn: Thú Phi là truyện thích hợp để đọc ngày 1-2 chương:D. Đọc nhiều và liên tục dễ mệt.

Đã để các bạn chờ quá lâu.

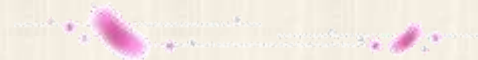
Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Tháng 11 năm 2013

MDH

Mục lục

Giới thiệu	01	02	03	04
05	06	07	08	09
10	11	12	13	14
15	16	17	18	19
20	21	22	23	24
25	26	27	28	29
30	31	32	33	34
35	36	37	38	39
40	41	42	43	44
45	46	47	48	49
50	51	52	53	54
55	56	57	58	59

60	61	62	63	64
65	66	67	68	69
70	71	72	73	74
75	76	77	78	79
80	81	82	83	84
85	86	87	88	89
90	91	92	93	94
95	96	97	98	99
100	101	102	103	104
105	106	107	108	109
110	111	112	113	114
115	116	117	118	119
120	121	122	123	124
125	126	127	128	129
130	131	132	133	134
135	136	137	138	139
140	141	142	143	144
145	146	147	148	149
150	151	152	153	154
155	156	157	158	159
160	161	162	163	164
165	166	167	168	169
170	171	172	173	174

Giới thiệu

Lấy âm làm kiếm, dùng nhạc chém giết. Điều khiển vạn thú, phượng lâm thiên hạ.

Nhưng lại không ngờ, tiếng nhạc không chỉ dẫn dắt ‘cầm thú’ tới, mà còn dẫn cả ‘người thú’ tới.

Hung ác như lang sói, nhanh nhẹn như báo, khí phách của hổ, giáo hoạt như hồ ly.

Một gã đàn ông như vậy, một gã đàn ông xưng bá thiên hạ như hắn, là mệnh kiếp hay duyên nợ trời định đây?

Khói lửa chiến tranh từng bùng khắp nơi, mảnh hồng nhan bèo dạt mây trôi.

Người mang quyền để vương sinh sát, ta có vạn thú tề tựu về đây.

Để xem thiên hạ này ai chìm ai nổi.

Lúc mới quen, nàng tắm rửa bên khe suối, tắm thân trắng nõn bị hắn một phát nhìn hết không bỏ sót chỗ nào.

Một gã đàn ông đẹp tới mức điểm lệ yêu nghiệt, lại thô bạo tàn nhẫn, trợn mắt sáng như ma trơi, neho mắt lại như yêu quái.

Hắn nắm chặt cầm nàng, đôi môi bá đạo hung hăng hôn lên môi nàng, hai làn da thịt cách lần quần áo mỏng manh, lửa nóng bùng bùng cứ như vậy bị giam chặt trong đó.

Hắn mớm cho nàng độc hoàn kịch độc, neho lại đôi mắt tà mị mà rằng. “Phải chết, ngươi cũng đi cùng ta!”

Mà nàng lại ngạo nghễ nhìn lại đôi mắt lạnh lùng của hắn, nhẹ nhàng thốt lên. “Ta-không-thích-ngươi!”

Lãnh đạm như gió, thanh nhã như nước, dám khiêu khích gã đàn ông độc bá thiên hạ này, cuối cùng định ra một mối lương duyên khó hiểu cả đời.

Chương 01 – Âm sát

Đang thời chiến loạn, bảy nước cùng tồn tại, thiên hạ đua nhau đuổi hươu ^(*)

^(*) Nguyên văn là Trục lộc 逐鹿: đuổi hươu: chỉ việc tranh giành thiên hạ, tranh đoạt ngôi vua. Theo Sử ký, Khoái Thông nói: “Tần chi cương tuyệt nhi duy thử, Sơn động đại nhiễu, dị tính tịnh khởi, anh tuấn ô tập, Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục tri ư thị cao tài tât túc giả tiên đắc yên” (Kỷ cương nhà Tần bị đứt, miền Sơn động nổi loạn, các miền khác đều nổi lên. Anh hùng tuấn kiệt tụ tập lại nhiều như quạ. Nhà Tần mất hươu, cả thiên hạ cùng đuổi bắt nó. Bây giờ ai tài cao, chân nhanh thì bắt được trước), Trương An thời Tam quốc chú giải: lấy con hươu để ví ngôi vua.

Nước Tề, một trong bảy nước, lập quốc được hai trăm ba mươi một năm.

Tề đô, Vân thành, là đầu mối giao thông thủy bộ trọng yếu nên cực kỳ phồn vinh. Các ngã tư đường thẳng tắp hình chữ vương (王) tỏa ra khắp nơi, ngựa xe như nước, dòng người nườm nượp, vô cùng náo nhiệt.

Đầu đường kẻ đến người đi, có hai cô bé trắng trẻo, tay nắm tay vô cùng thân mật dạo bước.

Nhìn kỹ hai người, đều có một gương mặt trái xoan thanh tú, một đôi lông mày cong cong thanh mảnh như hai chiếc lá liễu, đôi mắt trong vắt sáng ngời, xinh xắn như một cặp búp bê bằng sứ.

Có điều Đinh Phi Tình lớn hơn, vẻ đẹp diễm lệ hơn một chút, gây nên cảm giác ung dung quý phái, mà Đinh Đình nhỏ hơn, chính giữa trán có một vết bớt màu hồng hình bông hoa đào, càng tăng thêm vẻ linh động của cô bé. Nếu bảo Phi Tình là một đoá mẫu đơn cao sang đang chớm nở, thì Đinh Đình chính là một đoá phong lan thanh nhã thoát tục sắp đưa hương.

Hai bên đường, vô số ánh mắt hâm mộ chăm chú nhìn vào Phi Tình. Cũng phải thôi, Đinh Phi Tình, Đinh gia ngũ tiểu thư, là nhân tuyển cho vị trí thái tử phi trong tương lai. Cả Vân thành ai cũng đều biết đến, khuê các tiểu thư vô cùng khó gặp, nên hôm nay càng phải tỉ mỉ ngắm nhìn.

Dừng lại trước một sạp bán kẹo đường bên đường, Đinh Phi Tình mỉm cười nhìn em gái, gọi nhũ danh của Đinh Đình hỏi. “Linh Đang, muốn ăn không?” ^(*)

^(*) Tên của Đinh Đình đọc nghe giống tiếng chuông kêu, nên Phi Tình gọi em là Linh Đang, nghĩa là chiếc chuông nhỏ. Đây là tên thân mật gọi trong nhà.

Bởi vì cái tên Đinh Đình, gọi lên nghe như tiếng chuông nhỏ rung rung, nên cô bé đặt cho em gái cái tên để

thương này.

Đinh Đinh nghe tỷ tỷ hỏi mình, lập tức gật đầu liên tục, ánh mắt sáng bừng lên. “Muốn!”

“Ngũ tiểu thư...”

“Lắm miệng!” Tên thị vệ vốn theo hai chị em cô bé một tắc không rời vừa lên tiếng, Đinh Phi Tình đã nhú mày ngắt lời. Nguyên là Đinh Phi Tình muốn len lén ra ngoài đi chơi, lại bị những kẻ này phát hiện ra. Thế này thì hay rồi, trang phục trên mình đám người kia chính là của Đinh gia, khiến cho thân phận thái tử phi tương lai của nước Tề bị lộ ra, không thể tùy ý dạo chơi được nữa, thật đáng giận.

Đinh Đinh thấy tỷ tỷ nổi giận, lập tức cong cong đôi mày lá liễu cùng đôi môi nhỏ xinh xắn, với tay đưa cho Phi Tình chuỗi kẹo đường vừa mua. “Tỷ tỷ, tỷ ăn này, đừng giận mà.”

Đinh Phi Tình lập tức quay sang nhìn em gái, vô cùng dịu dàng, chiều chuộng mà rằng. “Muội ăn đi, tỷ tỷ không giận đâu.” Vừa nói vừa vươn tay xoa đầu Đinh Đinh, trên nét mặt cô bé hiện ra vẻ cưng chiều bảo bối, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười ngọt ngào của em gái, cô bé không khỏi thăm thở dài. Sinh ra trong Đinh gia, một trong hai đại thế gia ở nước Tề, nhưng lại không thể tu luyện âm công, cũng không thể học võ công, đã không tự bảo vệ bản thân được, càng không thể có ích cho hoàng tộc, con bé quả thật là một niềm bi ai vô cùng.

Nhìn tỷ tỷ dịu dàng ngắm mình, Đinh Đinh vừa ăn kẹo vừa nói. “Tỷ tỷ...”

“Chú” Chưa nói dứt lời, bỗng không khí bên tai có sự rung chuyển, hai mũi tên đầy sát khí nhắm thẳng hướng Đinh Phi Tình bay tới, khiến Đinh Đinh hoảng hốt sống sờ.

Đinh Phi Tình vốn chỉ hơn em gái mình một tuổi, lại chỉ hơi nhướng chân mày, ôm lấy Đinh Đinh đạp chân một cái, xoay người trên không dễ dàng tránh đi hai mũi tên kia. Đám thị vệ đi theo lập tức nhào lên chống lại kẻ thích khách áo đen đang ào tới.

“Giết người a...” Chỉ trong nháy mắt hết hoảng, đám người đang nhàn nhã thông dong như nước chảy bên đường lập tức hét toáng lên, nhốn nháo bỏ chạy khắp nơi, khiến con phố lớn hoàn toàn náo loạn, người người giẫm đạp.

“Ngũ tiểu thư, mau rời đi, nhanh lên.” Vài tên thị vệ vừa cố chống chọi với thích khách, vừa lo lắng gào lên với Đinh Phi Tình, đồng thời có người nhào tới mỗi người ôm một trong hai chị em vội vàng bỏ chạy. Nhưng họ ôm hai chị em nhà họ Đinh chạy chưa được vài bước, một tên thị vệ bị đánh bay về phía họ, đập thẳng vào vài

người đang khiêng kiệu, khiến những tên khiêng kiệu hốt hoảng gào thét chạy trốn. Đinh Đinh bị vác trên vai một thị vệ, rõ ràng thấy tên thích khách áo đen kia chỉ cần một đường kiếm đã giải quyết hết đám thị vệ của hai chị em, máu tanh vung lên khắp trời như đổ mưa máu. Tên áo đen xử lý xong chỗ thị vệ, lập tức nhắc chân chạy tới lao kiếm về phía tên thị vệ đang ôm bé.

Chỉ một kiếm, lập tức từng đóa hoa máu rộ nở trước mắt bé, nồng nồng, gay mũi, nóng hổi, vài giọt bám lên hai má bé. Còn người thị vệ đáng thương đang ôm bé trước khi chết vẫn còn kịp vung tay ném mạnh Đinh Đinh ra ngoài.

Tên thích khách kia thấy thế, nhìn lướt về phía Đinh Phi Tình đã chạy xa, liền vung kiếm hướng về phía Đinh Đinh bị ném ra xa còn chưa kịp đứng dậy, sát khí bốc lên nồng nặc. Mà Đinh Đinh lại chỉ có thể ngồi dưới đất ngơ ngác nhìn mũi kiếm tiến lại gần.

Đinh Phi Tình vốn đã được một người thị vệ ôm lấy chạy xa, giờ nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức gào lên một tiếng, vừa đẩy tên thị vệ ra chạy ngược lại về phía Đinh Đinh, vừa thò tay vào trong tay áo rút ra một cây sáo nhỏ xanh biếc, đặt lên môi thổi lên.

Âm công kích phát, vô vàn đạo phong nhận sắc bén tỏa ra theo tiếng địch vang lên, vô hình vô ảnh bay về phía tên thích khách đang hướng về phía Đinh Đinh mà tấn công, khiến tên kia bắt buộc phải dừng lại chống đỡ.

“Ngũ tiểu thư, tiểu thư mau chạy đi, công lực hiện giờ của tiểu thư còn chưa đủ.” Viên thị vệ vừa bị Đinh Phi Tình đẩy ra vội vã xông lên định ôm lấy cô bé lôi đi. Đinh Phi Tình giãy dụa, rồi hung hăng cắn vào tay người kia, tranh thủ lúc hấn ta còn đang sưng người, vừa tiếp tục thổi địch vừa chạy tới chỗ Đinh Đinh chiến đấu cùng tên thích khách kia. Tiếng địch sắc bén dưới bầu trời vang lên, vô số âm nhận bắn ra theo đó. Đinh Phi Tình hoàn toàn không nghĩ bản thân mình liệu có đủ sức thắng một thích khách trưởng thành hay không. Cô bé chỉ biết là em gái mình đang gặp nguy hiểm, cô bé không thể bỏ chạy, cô bé phải ở lại cứu muội ấy.

Đinh Đinh nhìn thấy một dòng máu tươi trào ra từ khoe môi tỷ tỷ, thấy sắc mặt tỷ ấy càng lúc càng tái nhợt. Tên thích khách trước mặt giơ cao thanh kiếm sắc bén, nhìn thấy tỷ tỷ quay người chạy tới đây, lập tức vừa đối phó với âm công của tỷ tỷ, vừa chuyển hướng về phía đó. Giết chết hoặc bắt sống Phi Tình mới là mục đích chính của bọn chúng. Chính mắt bé thấy luồng kiếm phong sắc nhọn càng lúc càng tới gần tỷ tỷ, Đinh Đinh không khỏi điên cuồng gào thét lên. Tiếng hét của cô bé hỗn loạn chứa đầy sự tuyệt vọng, đau đớn, vô cùng phức tạp.

Đúng lúc đó, vài tiếng quát chói tai vang tới. Binh sĩ tuần tra đã kịp chạy đến, giao thủ cùng bọn thích

khách. Trong màn huyết lệ khắp nơi, Đinh Đinh chỉ thấy gương mặt tái nhợt của tỷ tỷ Đinh Phi Tình gượng lên nụ cười, thân hình mảnh khảnh từ từ ngã xuống, mà trên môi vẫn mấp máy hỏi. “Linh Đang, muội không sao chứ?”

Đinh Đinh vội vã gật đầu. “Không sao, tỷ tỷ, muội không sao cả.” Nước mắt cứ thế ràn rụa chảy tràn, bé muốn đứng dậy nâng tỷ tỷ lên, nhưng thân mình lại hoàn toàn vô lực. Trước mắt, một mảnh máu đỏ che kín tầm nhìn của bé, nhìn tỷ tỷ ngã xuống, mà mình lại bất lực.

“Không hổ là nhân tuyển thái tử phi tương lai của Đinh gia, tuy tuổi còn nhỏ mà đã gan dạ sáng suốt hơn người...”

“Cũng đúng, sớm nghe nói Đinh Phi Tình của Đinh gia tướng mạo xuất sắc, không ngờ âm công cũng không tệ, tính cách lại tốt như thế!”

Trong ánh đỏ rực che lấp trước mắt, Đinh Đinh thoáng nghe có người nói chuyện bên tai, vội vã ngẩng đầu lên lo lắng hỏi người bên cạnh. “Tỷ tỷ không sao chứ? Tỷ tỷ không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là mệt mỏi vô lực mà thôi.” Nhận được câu trả lời thỏa mãn, Đinh Đinh nở nụ cười, gương mặt nhuốm đầy máu tươi lại cười lên vô cùng sáng lạn cùng vui sướng.

***

Đinh Phi Tình, ra đời mới một tuổi đã có thể phân biệt âm chuẩn, ba tuổi đã giỏi dùng nhạc khí, năm tuổi đã được vào Âm công điện phủ, dùng âm sát nhận, nội ngoại đều tu luyện, tuổi còn nhỏ đã một thân võ công không tồi. Đây chính là nhân tài hiếm có của cả mấy thế hệ Đinh gia, được Tể quốc hoàng tộc chỉ định làm nhân tuyển thái tử phi tương lai, thật sự là nổi tiếng.

Trong từ đường Đinh gia, thân hình nhỏ nhắn của Đinh Đinh đang quỳ gối ẩn hiện trong ánh nến leo lắt, trước mặt là bài vị liệt đại tổ tông nhà họ Đinh. Gió đầu mùa xuân thổi vi vút vào từ đường, mang theo hơi buốt lạnh tận xương, khiến cơ thể bé nhỏ kia run rẩy co quắp lại. Hai chân đau đớn, lúc bị thị vệ ném ra xa, hai đầu gối của cô bé đã đập vào đất, máu tươi đầm đìa, giờ phải quỳ lâu nên càng lúc càng đau, cái đau ngấm vào tủy tận xương cốt.

Đinh Đinh lén nhìn về phía đại môn của từ đường, không có ai, không khỏi nhè nhẹ thở hắt ra.

Bé biết trong ngôi nhà này bé hoàn toàn khác biệt. Ở Đinh gia, trẻ con một tuổi sẽ phải trải qua sự khảo nghiệm của sư phụ, xem là học võ công hay học âm công. Ở thời điểm loạn thế này, để có thể đứng vững

không đổ, cần nhất chính là phải có thực lực. Cho dù là nữ hài tử cũng thế, nếu không có võ công, ngay cả bản thân cũng không tự bảo vệ được, lại càng đừng nói là làm vẻ vang gia tộc, thế nên thuần túy là một thứ rác rưởi, một thứ rác rưởi ngay cả cái tên cũng không đáng được đặt.

Đinh Đinh trải qua khảo nghiệm, tiên thiên ngũ âm không đầy đủ ^(*), không phân biệt được âm phù, tố chất thân thể cực kém, không học được võ công. Thế nên ngay cả bối tự chữ Phi của Đinh gia cô bé cũng không được đặt, lấy đại một chữ Đinh làm tên. Cô bé là đứa trẻ không được Đinh gia công nhận, là nguồn gốc khiến Đinh gia bị người khác chê cười. Bởi vì ngay sau khi có một thiên tài là Đinh Phi Tình, lại có một phế tài là cô bé sinh ra, khiến sự tồn tại của cô bé chỉ là mối sỉ nhục của Đinh gia. Dù rằng, Đinh Đinh nào biết vì sao bé lại là sự sỉ nhục của cha mẹ, bé... nào có làm chuyện gì sai...

(*) Tiên thiên: năng khiếu bẩm sinh. Ngũ âm: năm âm giai cơ bản của âm nhạc cổ truyền Trung Hoa: Cung, Thương, Giốc, Vũ, Chủy, tương ứng với ngũ hành Thổ, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, đồng thời mỗi âm ứng với một trạng thái cảm xúc khác nhau: Lo lắng, U buồn, Giận dữ, Sợ hãi và Vui mừng

Đang suy nghĩ, mặt đất bỗng rung rung, Đinh Đinh vội vàng quỳ lại ngay ngắn, làm ra vẻ thành thật sám hối cùng liệt đại tổ tông.

Đại môn sau lưng bé được mở toang. Gia gia, nãi nãi (*ông bà nội*), thúc thúc, thẩm thẩm (*chú thím*), phụ thân, mẫu thân, ai cần đến thì đều đã có mặt. Trong lòng Đinh Đinh không khỏi tuyệt vọng, tỷ tỷ còn đang hôn mê chưa tỉnh, ai, ai sẽ tới cứu bé đây?

“Gia pháp đâu!” Đinh gia đại lão gia, Đinh Bác Nhiên lạnh lùng nhìn phụ thân của Đinh Đinh là Đinh Mậu Thân, ngay cả khoe mắt cũng không thèm liếc nhìn Đinh Đinh đang quỳ lấy nửa điểm.

Đinh Mậu Thân nhìn Đinh Đinh, vẻ mặt hoàn toàn vô cảm, thản nhiên tới trước bài vị tổ tông rút ra một thanh roi bằng trúc to bản, hai tay dâng lên cha mình. “Mậu Thân quản giáo không nghiêm, thỉnh phụ thân trách phạt đứa cháu hư kia!”

Đinh Đinh nhìn thấy thanh roi sần sùi kia, thân hình bé nhỏ hơi run lên, nhưng rồi lại trở nên bình tĩnh, sự bình tĩnh hoàn toàn không phù hợp với lứa tuổi của mình. Cô bé soãi người nằm sấp trên đất không nói câu nào, chờ gia gia dùng gia pháp trừng phạt. Bé... đã sớm quen rồi.

“Hừ, dùng chiếc roi này đánh mi, quả là làm nhục cây roi này vậy! Tại sao Đinh gia chúng ta lại có thể xuất ra một thứ phế vật như mi chứ.” Lão thái gia vô cùng oán độc thốt lên. Hôm nay quả thật vô cùng nguy hiểm khó mà tưởng tượng. Nếu Phi Tình xảy ra chuyện gì, hoàng gia trách tội là một lẽ, mà con đường thăng quan tiến chức của Đinh gia sẽ hoàn toàn mất cơ hội. Thật là đáng giận!

“Kẻ súc sinh kia càng lúc càng to gan, dám dụ dỗ Phi Tình đi Liễu Khê chơi, may mà Phi Tình võ công không tệ, bằng không, bằng không...” Đinh Mậu Thân nhìn Đinh Đình, lạnh lùng vô tâm quát. Chao ôi, người làm phụ thân gọi chính con gái mình là súc sinh, quả là lạnh lùng vô tâm.

“Mười cái tát, ba mươi roi!” Lão thái gia lên tiếng. Không ai phản đối, không ai cầu xin. Ngay cả mẫu thân của Đinh Đình cũng đứng đó, vẻ mặt không chút biến sắc, như thể đứa trẻ đang sắp phải chịu hình phạt kia là người xa lạ chứ không phải con ruột mình. Bọn họ nhìn Đinh Đình, trên nét mặt thậm chí còn toát ra vẻ oán hận cùng chán ghét, không ai có nổi ý nghĩ rằng một đứa trẻ mới năm, sáu tuổi, phạt nặng như vậy khác gì muốn lấy mạng của bé.

Hình phạt vang lên, tiếng tát tai chát chúa cùng tiếng roi quật vun vút. Không hề có tiếng khóc của hài nhi. Đinh Đình chỉ khóc với tỷ tỷ, chứ chưa bao giờ khóc trước mặt ai khác. Bé, không oán hận tỷ tỷ, dù chính tỷ tỷ mới ru bé đi dạo phố, dù...

Đinh Đình cắn môi, bé biết, bé, không giống với tỷ tỷ. Bé biết.

Hết chương 01

Chương 02 – Yêu đương vụng trộm

Mười cái tát và ba mươi roi đã đánh xong, hai má của bé Đinh Đinh đã sưng đỏ như hai chiếc bánh bao, chân váy cũng đã nhuộm đầy máu tươi, một mảnh đồ ối. Bé chỉ còn vài hơi tàn, nằm lịm trên sàn nhà lạnh lẽo

“Lần sau còn tái phạm, sẽ đập gãy hai chân mi, để xem mi còn dám rủ rê Phi Tình đi chơi nữa không.” Lão thái gia lạnh lùng ném câu cuối cùng trước khi đứng lên đi ra khỏi từ đường. Những kẻ khác cũng không thêm liếc Đinh Đinh đang nằm bất tỉnh trên đất, theo đuôi ông ta ra ngoài.

Ở cái thời đại loạn thế, bảy nước cùng tồn tại, ám sát xảy ra như cơm bữa này, một đứa con gái không thể làm gia tộc vẻ vang, cũng chỉ có thể trở thành công cụ làm ấm giường, sớm hay muộn cũng sẽ bị đem gả cho người khác làm lẽ vật. Tuy Đinh Đinh còn nhỏ, sắc đẹp đã sớm hiện ra phi thường, lớn lên chắc chắn sẽ trở thành một mỹ nhân khuynh thành. Thế nhưng, một thứ công cụ làm ấm giường nếu dám gây hại tới nhân tuyển vị trí thái tử phi tương lai, tội này làm sao có thể tha thứ.

Đinh gia, một trong hai đại thế gia của nước Tề, xuất thân là võ lâm thế gia, tổ tiên được phong vương phong hầu, cỡ nào vinh quang, cỡ nào danh vọng. Ấy nhưng vài năm gần đây nhân tài thiếu thốn, không khỏi xuống dốc ít nhiều. May thay có Đinh Phi Tình thiên tài xuất thế, được hoàng gia chọn trúng, Đinh gia mới có thể đổi vận xoay chiều. Thế nên bất kỳ điều gì có hại tới Đinh Phi Tình tuyệt đối phải bị trừ bỏ. Ở trong phủ hộ vệ như mây còn ngại thiếu, lại còn dám long nhong ra ngoài chơi. Nhìn khắp thiên hạ ai chả biết Phi Tình là thái tử phi tương lai, dám người muốn ra tay nào có thiếu. Không mang theo nhiều cao thủ bảo vệ, chỉ vài tên tép riu đi cùng cũng dám lén ra khỏi nhà, quả thật khác nào kêu gọi kẻ địch ra tay? Hừ, con nhãi Đinh Đinh dám dụ dỗ Phi Tình đi chơi kia, quả thật có đánh chết cũng khó giải mối hận trong lòng.

Trong ngôi từ đường lạnh lẽo thê lương, Đinh Đinh nằm lịm trên mặt đất. Hai cánh cửa lớn nặng nề bằng gỗ như làm nổi bật lên ánh trắng bàng bạc băng giá, chiếu xuống mặt đất càng thêm lạnh.

Một mùa anh đào nở rộ rồi tàn úa, thật lâu sau, thương thế của cô bé mới có chút phục hồi.

Đinh Phi Tình vừa tỉnh lại, liền chạy tới từ đường. Đập vào mắt là cảnh Đinh Đinh máu me vương vãi, lập tức lòng người chị bị dọa tới mất vía. Cô nhỏ chạy tới ôm em gái vào lòng khóc như mưa như gió, đau lòng muốn chết.

Hàng ngày Đinh Đinh đều tươi cười đón chào tỷ tỷ, có điều càng lúc càng ít nói. Mà đôi má sau khi hết sưng

khôi phục hình dáng cũ, Đình Phi Tình hoảng sợ khi thấy trên đó có một vết sẹo đỏ ối vắt ngang qua làn da non mềm của em gái, không khác gì một con rết xấu xí, là do bị những chiếc dằm vụn trên cây roi vung ra tạo thành. Nhìn thấy thế, Đình Phi Tình ôm Đình Đình khóc đứt ruột thắt gan, toàn bộ Đình gia qua đó vạ lây không nhỏ.

Phi Tình như hoàn toàn nổi điên, vung tay đập phá ném vỡ toàn bộ đồ đạc trong phòng, khiến từ ông nội, cha, mẹ của hai chị em cho tới nô bộc hạ nhân trong phủ đều vô cùng rón rén e dè như cô bé là tổ tông của họ, đồng thời cũng đối xử tốt với Đình Đình hơn, quả nhiên là có lòng hơn.

Ngược lại với vẻ đau lòng giận dữ của tỷ tỷ, Đình Đình như thể người bị sẹo là ai khác không phải là mình, nụ cười tươi tắn luôn thường trực trên khuôn mặt. Nhìn tỷ tỷ luyện công, ngắm tỷ tỷ ôm mình nói chuyện, xem tỷ tỷ vẽ tranh cho mình, nhìn tỷ tỷ học bài. Chỉ cần không để ý đến những người khác, không để ý đến ánh mắt khinh thường ghê tởm cô bé, đến vẻ mặt lạnh như băng của họ là được. Bé không hề hy vọng được họ nở nụ cười. Trong ánh mắt thơ ngây của mình, những kẻ đó hoàn toàn không tồn tại, thế giới của bé, chỉ có duy nhất một người, là tỷ tỷ.

Vết thương bắt đầu tốt hơn, gió đêm mát dịu. Đình Đình đang mơ màng trên giường, bỗng cảm giác có ai đó đang nhìn bé, cảm giác rất quen thuộc, lập tức trở mình quay ra vươn hai tay nhỏ bé về phía người kia, mở đôi mắt ngái ngủ mà gọi khẽ. “Bà bà.”

Đập vào mắt của bé là một người toàn thân mặc đồ đen, gần như không thấy dáng người đang đứng trước mặt. Tuy mái tóc đen dài đã che phủ hết gương mặt người đó, nhưng những vết sẹo ngang dọc trên mặt vẫn trông thấy rõ ràng, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Đình Đình đứng lên, kéo người mới tới ngồi lên giường, rồi lại vô tư thản nhiên nói tiếp. “Bà bà, Linh Đang thật đáng thương nha, mông đít bị đánh nát nè, bây giờ vẫn còn đau...”

Mà người kia cũng không nói gì cả, chỉ vươn tay vén mái tóc che trên mặt Đình Đình nhìn vết sẹo màu đỏ xấu xí kia, rồi không hề tỏ thái độ gì cả, chỉ lấy từ trong áo ra một cái bình sứ mở ra, nhẹ nhàng bôi thuốc lên mặt cô bé. Hai người một thì líu lo trò chuyện, một thì im lặng bôi thuốc, quả cũng là chuyện ít thấy.

“Thế nên, Linh Đang sẽ không thèm nói chuyện với bọn họ nữa. Chỉ có tỷ tỷ thương Linh Đang, còn lại chẳng ai thương Linh Đang cả. Nếu đã không thương, Linh Đang cũng chẳng thèm đối tốt với họ làm gì.”

Giọng nói thản nhiên mang chút cô đơn, Đình Đình vừa cắn môi vừa đều đều nói.

Thủ đoạn độc ác, tâm địa ngoan độc, gây ra cho đứa trẻ nhạy cảm này một sự tổn thương quá lớn. Khi cô bé tỉnh lại vì đau đớn ở trên sàn nhà từ đường, nhìn chung quanh không có ai, nỗi chua cay đắng chát này, một đứa trẻ sáu tuổi giờ đã cảm nhận và hiểu được.

Vị bà bà có gương mặt xấu xí kia vẫn không nói xen vào lời nào. Từ khi Đinh Đinh quen bà ấy, chưa hề nghe thấy bà nói chuyện, nên chắc là bị câm điếc. Năm đó khi cô bé nhìn thấy bà bà, bà đang đói là người sắp chết ở trong rừng phía sau núi. Đinh Đinh vất vả lắm mới xin được tỳ tỳ Phi Tình để cha đồng ý giữ bà ấy lại làm nô bộc trong phủ, còn hơn là đói chết ở bên ngoài.

Bôi thuốc lên vết sẹo xong xuôi, bà bà ôm Đinh Đinh bước ra cửa phòng. Tiểu viện của Đinh Đinh vô cùng tĩnh lặng, mẹ bé lại không cho phép Phi Tình ở lại đây, nên nơi này hầu như không có người.

Bế Đinh Đinh bước tới phía sau ngọn núi giả, bà bà lấy ra một chiếc đàn vật dụng tùy thân, một đầu bị mòn thô kệch đến không thể thô kệch hơn, rồi tinh tang gảy lên. Đinh Đinh chống tay vào chiếc cằm nhỏ bé nghe. Cô bé luôn cảm thấy bà bà đàn còn hay hơn cha lẫn gia rất nhiều.

"Âm phù chính là một cách thể hiện âm nhạc. Âm nhạc chân chính là âm thanh của tâm hồn. Trong lòng muốn ấm áp, tiếng đàn gảy ra sẽ ấm áp. Trong lòng có sát khí, âm nhạc do đó cũng có thể giết người..." Đinh Đinh nhìn bà bà một tay đàn, một tay viết chữ trên nền cát trong im lặng. Cô bé vừa nghe đàn vừa nương theo ánh trăng mờ tỏ đi theo bước bà bà dọc to lên.

Ngày lại qua ngày, do vết sẹo trên mặt Đinh Đinh, giờ ngay cả làm công cụ ẩm giường phát tiết dục vọng cũng không được tính đến. Đã không thể hầu hạ hoàng gia quý tộc, mà với thân phận của Đinh gia, lại càng không thể chấp nhận Đinh Đinh gả cho người không có thể lực, mặt mũi sẽ bị nhục. Thế nên địa vị của Đinh Đinh trong phủ càng ngày càng xuống thấp, đến cả nô bộc cũng có thể bắt nạt cô bé. Nhìn đứa trẻ ấy, không ai có thể nghĩ ra nó vốn được sinh ra từ chính thể, đáng lẽ có thể coi là một thiên kim tiểu thư cả.

Cũng may, Đinh Phi Tình vô cùng thương yêu muội muội này, tính tình rất che chở, lại thêm Phi Tình vốn là viên ngọc quý trên tay Đinh lão thái gia, là nhân tuyển của vị trí thái tử phi tương lai. Thế nên nội ngoại thân thích của Đinh gia lẫn nô tỳ hạ nhân cũng không dám quá đáng với Đinh Đinh, nên ngày tháng cũng có thể từ từ trôi qua trong an lành.

Có điều, cũng tới lúc Đinh Phi Tình hàng ngày phải vào cung bắt đầu chịu sự giáo dục của hoàng gia, Đinh Đinh lại chỉ còn mỗi một mình, không ai quan tâm đến ý, không ai qua lại hỏi han, dường như hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô bé. Ngay cả thứ đồ dùng để sưởi ấm giường cũng bị chút tỳ vết, vẫn còn được nuôi ăn ở đã là tốt lắm rồi. Tuy thế Đinh Đinh cũng chẳng cần điều đó. Hàng ngày cô bé đi theo bà bà nói chuyện, học

đàn, ăn cơm ở bàn của nô bộc cùng bà bà, ăn trái cây, ăn lá cỏ xanh tươi, bởi trong phủ thường xuyên bỏ quên không mang đồ ăn tới tiểu viện cho bé, nên thường cô bé không có đồ ăn. Nhưng Đình gia cũng không ai hỏi đến điều đó, đứa trẻ này quả là bị bỏ quên nơi xó phủ rồi.

Ngày ngày lại qua đi, lại tới tiết Xuân phân một năm. Đình Đình đã lên mười tuổi, đáng vẻ ngày càng tha thướt thanh tao. Nhưng cô bé lại hoàn toàn không trang điểm phục sức, mà vẫn xoắn mái tóc rối tung. Người nhà họ Đình hoàn toàn không ai biết, vết sẹo xấu xí năm nào đã biến mất, ẩn dưới vẻ bề ngoài bản thủ ấy, là một đóa sen cao nhã sắp đưa hương. Chỉ có Đình Phi Tình những khi về thăm nhà ngày lễ tết mới thấy và khen ngợi, muội muội của mình đẹp ra sao, tốt thế nào. Mà Đình Đình nghe rõ những lời thủ thi của tỷ tỷ dành cho mình: chờ tỷ tỷ học giỏi công phu, sẽ đưa Linh Đang rời khỏi đây, tỷ tỷ về sau sẽ chăm sóc cho Linh Đang, không để Linh Đang bị ai bắt nạt. Chỉ có những khi nghe những lời chân thành từ đáy lòng của tỷ tỷ, Đình Đình mới có thể cảm thấy những ngày sống chờ đợi điều đó là đáng giá, mình, đã có một tỷ tỷ yêu thương mình.

Trước ngày lễ Trung thu năm nay, tỷ tỷ Đình Phi Tình lại được ân chuẩn về thăm nhà. Đình Phi Tình vừa vào phủ đã chả thèm để ý đến đám người ton hót bợ đỡ chung quanh mà chạy thẳng tới tìm Đình Đình. Cô bé ôm Đình Đình cười sung sướng, ôm một hồi lại thơm thơm một chốc, liên tục khen Linh Đang của tỷ càng lớn càng xinh đẹp.

“Linh Đang, tỷ tỷ nói nghe, mai Trung thu rồi, tỷ tỷ sẽ xuống nhà bếp làm bánh Trung thu cho Linh Đang ăn nha. Tỷ học được trong cung đó, chỉ để làm cho Linh Đang ăn thôi. Ăn rồi thì...” Đình Phi Tình cương chiều nựng nịu em gái, Đình Đình ngẩng khuôn mặt tươi cười lắng nghe, đáng vẻ hăm hở của tỷ tỷ thật đáng yêu.

Hôm sau, Đình Đình chờ tỷ tỷ từ sáng tới tận tối, vì tỷ tỷ phải vào cung thưởng nguyệt cùng hoàng gia, sau đó mới có thể về phủ. Đình Đình nhìn thời gian trôi đi, trong đầu thầm tính khi nào tỷ tỷ về tới nhà, để cô bé còn đi đón tỷ tỷ.

Trăng treo đầu cành, mặt trăng tròn vành vạnh sáng bừng lên một màu như chiếc mâm bằng bạc, lừng lờ giữa bầu trời. Trung thu mà, cả nhà đoàn viên, ngay cả chị Hằng cũng toàn viên.^(*)

^(*) *Trung Thu trăng tròn, tròn tiếng Hán là viên, nên tiết Trung thu còn là tiết đoàn viên sum họp gia đình. Ở đây có sự chơi chữ giữa viên trong đoàn viên và viên chỉ cái sự tròn của chị Hằng, nên Lãn Vân tạm dùng hai từ đọc khá giống nhau là đoàn viên và toàn viên.*

Đình Đình lặng lẽ bước một mình ra khỏi tiểu viện của bé. Tỷ tỷ hẳn là sắp về tới rồi. Mình đi đón tỷ ấy thôi.

Cả đại viện đại sảnh, nơi nơi đều hân hoan rạng rỡ, chốn chốn đều cười nói thên thang. Tiếng sênh ca nhạc vũ réo rắt, tiếng đùa giỡn vui vẻ, khiến đêm trăng bạc trở nên rộn rã nhiệt tình. Ấy vậy nhưng hẳn nhiên

là người của Đình gia đã hoàn toàn quên sự tồn tại của Đình Đình. Đứa trẻ ấy, họ đã vút vào xó xỉnh nào đó trong cái đầu toan tính của họ rồi.

“Vương gia... Phi Tình nhà thiếp còn phải nhờ vào sự nâng đỡ của Vương gia ở trong cung đó nha... Vương gia... ngài phải giúp thiếp ấy a...” Tiếng nói đả đót mang đầy sự quyến rũ vang lên trong hoa viên yên tĩnh đúng lúc Đình Đình đi ngang qua cổng chính. Cô bé ngẩn người dừng lại, đây... chẳng phải là tiếng mẹ của bé sao?

Lập tức Đình Đình khẽ quay người lại nhìn về hướng có âm thanh vừa phát ra. Chỉ thấy đập vào mắt là cảnh mẹ của cô bé đang lơ lửng dựa vào người một gã đàn ông không quen biết, trên mặt đầy vẻ nhu tình như nước, gương mặt sang quý đẹp dễ thông dong, gương mặt mà ngày thường lạnh lùng như sương giá băng tuyết.

“Chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi, nàng chỉ cần làm đẹp ý bốn vương, bốn vương đương nhiên không ngại gì mà chẳng nói tốt thêm vài câu cho Phi Tình trước mặt hoàng huynh cả. Nào, hôn một cái...”

“Đa tạ Vương gia... ưm...”

Đình Đình ngơ ngẩn mở to mắt chứng kiến hình ảnh trước mặt. Mẹ của bé... họ... Đình Đình sợ hãi lùi lại một bước theo bản năng, khóe mắt lại liếc thấy bên cạnh đứng một người khác. Vừa ngẩng lên xem, người đứng đó đang nhìn về phía kia với vẻ đầy thản nhiên, đến lông mày cũng chưa từng nhíu lại. Người đứng đó... là cha của bé.

Hết chương 02

Chương 03 – Đau

Cha cô bé Đinh Đinh đứng đó, vẻ mặt lạnh lùng chứng kiến cảnh vợ mình phô bày đáng vẻ phong tình đáng ra chỉ có mình mới thấy trong khuê phòng hai vợ chồng với người đàn ông khác, mà mí mắt không thèm động đậy, ánh mắt không gợn sóng, thậm chí còn sáng lên một tia hưng phấn tính toán riêng.

Đinh Đinh không hiểu, nên cũng người đứng đó nhìn cha mình. Trong vườn hoa đua sắc thắm, gió mơn man thổi, khiến cả vườn như khẽ gợn sóng đào. Hương thơm dịu dàng lan trong làn gió mát thấm đậm tâm can người đứng đó. Ánh trăng bàng bạc sáng tỏ đầy sân, lại khiến cho lòng người càng thêm lạnh lẽo.

Ánh mắt ông ta hung hăng, mang ý rõ ràng là cảnh cáo chiếu xuống cô bé Đinh Đinh. Cô bé nhìn đôi mắt cha mình, bỗng nhiên trong tim buốt lạnh, ánh trăng giá băng, bóng cây lay động. Bé, có lẽ đã hiểu ra.

Đinh Đinh hoang mang khẽ khàng quay đi, cả thân hình bé nhỏ se sẽ rùng mình. Đêm nay... lạnh quá, dù mới tới tiết Trung thu.

Đinh Mậu Thân thấy vậy, nhíu mày vươn tay định tóm lấy lưng cô bé. Ai ngờ tay áo hoa lệ chạm phải cành hoa quế bên cạnh, phát ra một tiếng gió nhẹ.

“Ai?” Một tiếng hô đi kèm với tiếng đàn “Đang” một tiếng, một đạo âm công nhanh chóng đi kèm âm thanh bay về hướng Đinh Mậu Thân và Đinh Đinh đang đứng.

Đinh Mậu Thân thấy thế, chỉ nhẹ nhàng quay người một chút là tránh ra được. Đạo phong nhận (*) kia lập

tức phá ngang cây hoa quế bay vọt ra xa.

(*) Phong nhận: nhận: đao, phong: gió; đường đao bằng gió, chỉ âm công gây ra làn gió sắc như đao.

“Ồi...” Một tiếng kêu rên bỗng vang lên từ phía đó.

“Là ai? Ai dám đả thương Thái tử điện hạ, kẻ nào?”

Nhiều thân ảnh chợt lóe lên chung quanh, tới khi Đinh Đinh nhìn rõ mọi chuyện, mẹ cô bé đã đứng ngay cạnh, lạnh lùng và hoảng hốt tràn đầy ánh mắt. Có điều, người đàn ông kia cùng cha cô bé đã sớm biến mất tầm hơi.

Đại sảnh, chính viện, Đinh Đinh chưa bao giờ được tới nơi này, giờ đang đứng chính giữa căn phòng lớn, mắt lạnh lùng nhìn quanh tòa đại sảnh giờ người ngồi đông đủ. Phía trên, chủ vị là gia gia, thúc thúc, bá bá, cùng rất nhiều người cô bé không biết, dĩ nhiên có cả cha cô.

Mà ở vị trí chính giữa bọn họ, một thiếu niên tuấn tú ngồi nghiêm chỉnh. Cậu ta mặc áo bào vàng chói lọi, trên đó thêu hình rồng bay hổ gầm gì đó không rõ, thoát nhìn rất quý phái đẹp đẽ. Trên bả vai cậu ta có một vết máu nhẹ. Giờ cậu ta đang nhìn cô bé chăm chăm, mà cạnh đó, tỷ tỷ của bé cũng đang hoảng sợ lo lắng nhìn cô bé đứng đó, ánh mắt tràn ngập dấu hỏi.

“Là Đinh Đinh đả thương điện hạ, là...”

“Nói láo, Linh Đang vốn không biết âm công kia mà. Trước mặt Thái tử điện hạ mà ngươi cũng dám nói dối sao?” Đinh Phi Tình giận dữ nhìn sang kẻ nô bộc đang chấp tay đứng phía dưới, giọng nói tràn ngập lửa giận.

Một câu nói đùa khiến Thái tử đến Đinh gia chơi cùng mình. Nào ngờ vừa vào cửa chưa lâu đã bị thương. Chuyện này nếu truy cứu căn nguyên, cũng chẳng sao, nhưng tuyệt đối không thể do Đinh Đinh của mình gây ra được.

“Đinh Phi Tình tiểu thư, lúc chúng tôi tới đó, chỉ thấy Đinh mẫu đang nắm lấy Đinh Đinh đứng đó. Nếu không phải Đinh Đinh, vậy...” Một tiếng nói lạnh nhạt vang lên, là thị vệ của Thái tử.

Đinh Phi Tình nghe thấy thế lập tức ngừng đầu nhìn mẹ, trong mắt tràn đầy sự nghi ngờ lẫn khó tin.

Đinh mẫu khẽ run lên, không dám nhìn Đinh Phi Tình, mà thích một cái quỳ xuống trước mặt Thái tử điện hạ. Tiếng nói vang lên đầy run rẩy, nhưng đầy sự cương quyết. “Chính là Đinh Đinh.”

“Mẹ, sao mẹ...”

“Chính là con bé làm.” Mẹ Đinh Đình đập đầu xuống đất thật mạnh.

Đinh Mậu Thân đứng cạnh đó khẽ liếc mắt nhìn Đinh Phi Tình, rồi quay sang nhìn Đinh Bác Nhiên một cái. Trong mắt cả hai đều xuất hiện một sự cương quyết, nhưng vẫn trầm mặc không nói gì.

“Là người đã khiến bản Thái tử bị thương sao?” Thiếu niên ngồi ở vị trí cao nhất vốn vẫn chỉ nhìn chăm chú Đinh Đình nãy giờ đứng yên, bỗng lên tiếng. Giọng cậu ta rất hòa nhã, dịu dàng. Thật ra cậu cũng không biết tại sao mình lại nhẹ giọng như thế, có lẽ vì cảm giác khinh lãng phiêu linh mà cô bé con trước mặt khiến cậu rất thoải mái, nên bỗng dưng muốn dịu dàng hơn chăng.

Đinh Đình không trả lời.

“Đúng thế, chính là con...”

“Bản Thái tử không hỏi bà!” Giọng nói không mặ không nhạt, nhưng lại khiến người khác có một sức ép không cách nào phản đối lại. Mẹ của Đinh Đình càng không ngớt run lên.

Đinh Đình đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ. Đêm càng xuống càng sâu, đã vào giữa thu, lá cây cũng đã bắt đầu vàng úa. Không biết năm sau liệu còn giống như thế này không nhỉ. Cô bé quay đầu lại, nhìn người mẹ đang quay lưng về phía mình, khẽ thở dài, rồi Đinh Đình mỉm cười nhìn thiếu niên trước mặt. “Phải, là tiện nữ.”

“Linh Đang, muội không được nói dối.” Đinh Phi Tình nóng ruột kêu lên.

Một gã thị vệ cao lớn đứng cạnh Thái tử có vẻ mặt lạnh như băng liền nói. “Đinh Bác Nhiên, phải xử lý ra sao, ông hiểu chứ?”

“Vâng, Đinh Đình dám làm Thái tử điện hạ bị thương, theo quy củ hoàng thất, phế đi cánh tay phải, để con bé vĩnh viễn sẽ không thể gảy đàn.” Đinh Bác Nhiên vô cùng cung kính trả lời.

Thị vệ kia thản nhiên nói tiếp. “Học võ, cũng chỉ là để bảo vệ hoàng thất, cho dù là lệnh thiên kim^(*) cũng không thể ngoại lệ. Học võ rồi nếu không biết cách dùng và mục đích dùng, chi bằng không học. Chuyện ngày hôm nay coi như là phạt nhẹ răn nặng, coi như là trẻ con lỡ tay thôi.”

^(*) *Lệnh thiên kim: thiên kim (tiểu thư) = con gái nhà quyền quý, lệnh là cách gọi người đối diện một cách tôn trọng. Lệnh thiên kim giải nghĩa thô là con gái quý của ngài.*

Nói rồi phẩy tay. “Xử lý đi.” Lời này đã khá là giơ cao đánh khẽ. Thái tử bị đả thương, đáng ra phải là tội xử chém kia.

“Không, Linh Đang không biết âm công, con bé cái gì cũng không được học. Không phải con bé. Thái tử điện hạ, không phải muội muội của thần. Không phải con bé mà!” Đinh Phi Tình thấy tình hình khẩn cấp liền phịch một cái quỳ xuống trước mặt vị Thái tử kia, rồi vừa quay lại vừa đỏ cả mắt kêu. “Còn không mau khai thật, rốt cuộc là ai làm?”

“Bản Thái tử nhớ Phi Tình từng kể, nàng có một muội muội thân thiết, không biết chút âm công nào. Cũng từng nghe nói Đinh gia có một thiếu nữ dung mạo bị phá hủy, vốn không võ công, lại càng không được học âm công. Nước Đại Tề ta thường phạt phân minh, người vô tội chính là vô tội, người có tội tuyệt đối không thể vô tội.” Thái tử nghiêm trang nhìn Đinh Đình, chậm rãi nói.

Nghe đương kim Thái tử điện hạ nói thế, Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân bốn mắt nhìn nhau, trong lòng như có sấm vang chớp giật, cả người cứng ngắc, còn mẹ của Đinh Đình trắng bệch cả gương mặt vì sợ hãi.

Đinh Đình liếc nhìn Đinh Phi Tình, rồi nhìn thẳng vào Thái tử. Cô bé không nói câu nào, chỉ đưa tay lên nhẹ nhàng vén gọn mớ tóc đen tuyền đang che mặt. Kìa một khuôn trắng đầy đặn nét ngài nở nang, tinh xảo mỹ miều, tràn đầy linh khí, hoàn toàn không có bất cứ tỳ vết nào. Người nhà họ Đinh có mặt trong phòng không ai không sửng sốt ngẩn ngơ.

Thị vệ trưởng của Thái tử thấy thế liền trầm giọng quát. “Chìa tay người ra.”

Mẹ của Đinh Đình ngây ra, đặt mộng ngồi phịch xuống đất thẩn thờ. Tay người có luyện đàn với tay người không biết đánh đàn làm sao giống nhau được. Thôi rồi, thôi hỏng rồi, không những lần này cái mạng của mình khó giữ được mà còn có thể làm liên lụy đến cả Đinh gia.

Đinh Đình nhìn vẻ mặt ngây dại của mẹ, rồi từ tốn đưa hai bàn tay nầy giờ giấu trong tay áo ra. Trong phòng, nhiều người cô bé không quen mặt cùng bước lại gần xem xét đôi tay của cô bé thật cẩn thận.

Bàn tay của Đinh Đình rất đẹp, ngón tay thon dài, làn da mịn như ngọc, là một đôi bàn tay trời sanh để đánh đàn. Mười đầu ngón tay của cô bé có một lớp chai rất dày, qua bốn năm khổ luyện, cô bé vốn chuyên cần hơn bất cứ người nào, bởi cũng như tỷ tỷ, không những có thể tự bảo vệ bản thân mà còn có thể che chở cho tỷ tỷ nữa.

“Cũng là một đứa trẻ chăm chỉ chịu khó, có điều cũng không dùng được nữa rồi.” Viên thị vệ trưởng lạnh lùng nói.

Đinh Bác Nhiên vốn đang suy suy tính tính, vừa nghe thị vệ kia thốt lên, lập tức quay sang nhìn kỹ hai bàn

tay của cháu gái mình đầy cẩn trọng, rồi sững sờ ngược mắt lên nhìn Đình Đình như thể chưa thấy cô bé bao giờ.

“Điều này cũng chưa chứng tỏ được điều gì.” Thái tử điện hạ nhìn Đình Đình, khẽ nhú mày nói.

“Vậy cần chứng minh thế nào?” Đình Đình liếc nhìn Thái tử, rồi ngẩng đầu nhìn một cây cổ cầm để ở vị trí trang trọng trong đại sảnh, thản nhiên nói tiếp. “Để tiện nữ đàn cho mọi người một khúc vậy.”

Đình gia xuất thân là võ lâm thế gia, chuyên chủ về âm công. Cây cổ cầm kia chính là do khai sơn tổ sư lưu lại, là biểu trưng của Đình gia vậy.

Cây cổ cầm phải trăm năm chưa có bàn tay nào động tới giờ được đặt trên đầu gối Đình Đình. Cô bé đơn giản là ngồi bệt xuống đất, quay mặt ra ngoài sân, hai tay như múa phất qua dây đàn. Tiếng đàn du dương liên tục chảy từ mười đầu ngón tay, quanh quẩn trong đại sảnh.

Vô vàn lưới phong nhận sắc bén vô hình vô ảnh bay ra hướng đi bốn phương tám hướng, vun vút lao ra vùng thiên địa tĩnh lặng ngoài kia.

Đình Đình nhìn ánh trăng tròn đang tỏa sáng rạng rỡ ngoài sân. Tiết Trung thu, tiết Đoàn viên của mọi nhà. Tại sao, tại sao mình không thể có được vậy?

Tiếng đàn như mây trôi nước chảy từ ngón tay cô bé đầy thanh thoát. Không có âm phù, không cần khúc phổ (*bản nhạc*). Cô bé đàn, là ký ức về một mùa xuân năm xưa, là ký ức đẹp nhất của bé, là khi cùng tỷ tỷ ngắm hoa đào nở, là lần đầu tiên đi chơi khỏi Đình phủ, là nụ cười cưng chiều yêu thương hết mực của tỷ tỷ, là ánh nắng mặt trời rực rỡ, là cuộc sống muôn màu rực rỡ.

Đình Phi Tình vốn đã sớm hoảng sợ sững sờ từ khi Đình Đình vén tóc lên, giờ đã nghe và đã hiểu đó là ký ức đẹp nhất của cả hai chị em. Cô quỳ gối trước mặt Thái tử, lệ rơi đầy mặt không tài nào ngừng lại.

Đàn xong khúc nhạc từ tâm chảy ra, Đình Đình buông cây cổ cầm xuống, quay lại nhìn Thái tử và viên thị vệ kia. “Giờ muốn xử lý tiện nữ thế nào đây?”

Không ai lên tiếng, ai nấy đều sững sờ nhìn cô bé. Tiếng đàn ấy, công lực ấy, bảo cô bé đã đạt cảnh giới không linh, rung động tám phương cũng không có gì quá đáng. Âm công tới tầng thứ tư, ngay cả nhiều người trưởng thành của Đình gia cũng không luyện tới được, thậm chí so ra còn lợi hại hơn cả Đình Phi Tình.

“Người không giải thích gì sao, có lẽ chỉ là hiểu lầm kia mà.” Thái tử nhìn Đình Đình chậm rãi hỏi.

“Các người đều cần kết thúc ổn thỏa, vậy còn nhiều lời vô nghĩa làm chi.” Giọng nói của Đinh Đình nhẹ bẫng như không, như thể đã thoát khỏi một sự trói buộc nào đó.

“Linh Đang, Linh...” Đinh Phi Tình điên cuồng nhảy lên định chạy về hướng Đinh Đình lôi ra ngoài. Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân nhanh tay nhanh mắt vội giữ chặt cô lại, lấy tay bịt miệng không cho cô nói tiếp.

“Thật đáng tiếc.” Viên thị vệ mặt lạnh lùng kia khẽ lắc đầu. Gã vốn rất muốn hạ thủ lưu tình, nhưng tổn thương người trong hoàng thất, tội này không thể tha thứ. Thái tử thì vẫn chăm chú nhìn Đinh Đình không nói câu nào.

Mẹ của Đinh Đình vẫn ngây ngẩn suy nghĩ không hề động đậy. Đinh Bác Nhiên cùng Đinh Mậu Thân cũng chỉ đứng đó nhìn, không biết đang nghĩ gì.

“Để nô tài xử lý.” Một nam tử hán trung niên vốn đứng cạnh Thái tử vẫn không nói gì giờ bỗng lên tiếng.

Thái tử nhìn sâu vào đôi mắt Đinh Đình một lúc, rồi gật đầu. “Nhẹ tay một chút.”

“Nô tài hiểu.” Nam tử kia gật đầu, chậm rãi bước tới trước mặt Đinh Đình, kéo cánh tay phải của cô bé lên rồi trầm giọng nói. “Sẽ rất đau, người cố chịu một chút.”

Đinh Đình khẽ ngẩng đầu nhìn ông ta, bỗng cười lên, vân đạm phong khinh, rạng rỡ chói lọi.

Nam tử kia thấy thế, sẽ sàng thở dài, trong tay rút ra một cây ngân châm, tay kia nắm lấy cánh tay của Đinh Đình, đâm thật nhanh xuống. Vốn hình phạt phải là đánh gãy gân cốt cánh tay phải của cô bé, có điều như thế quá đau đớn, nên ông ta dùng ngân châm chặn hết kinh mạch tay phải là được.

Từng giọt máu tươi lã chã rơi xuống đất. Người đàn ông trung niên liên tiếp hạ châm rất nhanh. Đây đó vang lên tiếng hỏi cô bé có đau hay không, Đinh Đình vẫn chỉ mỉm cười thật đậm mực, từ tốn lắc đầu.

“Xong rồi.” Một lát sau người trung niên kia trầm trầm lên tiếng, buông cánh tay của Đinh Đình ra.

Cô bé chỉ thấy cổ tay đã đau tới điếng lạng, gần như không còn cử động được nữa. Cánh tay này từ giờ chắc hẳn coi như tàn phế rồi. “Nếu đã xong, vậy tiện nữ xin được cáo lui.” Đinh Đình thở nhẹ một hơi, rồi không nhìn ai hết cứ thế bước ra khỏi đại sảnh.

Ra tới cửa, Đinh Đình khẽ dừng lại một chút, không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng. “Chỉ mong sau này sẽ không gặp lại.” Mẹ của Đinh Đình nghe thấy lời nói như văng vẳng trong gió bay vào, cả thân hình không tự chủ được liền run lên cầm cập.

Đinh Đinh đi rồi, dưới ánh trăng cô tàn lạnh lẽo như sương ngưng băng đọng, không một tiếng động mà đi rồi, chỉ còn lại thảm lá vàng úa tươi tắn đầy sân.

Thái tử thấy vậy, thở dài một hơi, đứng lên nói. “Có lẽ, bản Thái tử vừa mới xuống tay hủy hoại nhân tài kiệt xuất nhất Đinh gia từ nhiều năm qua.”

Vừa dứt lời, cây cổ cầm trăm tuổi của Đinh gia đang nằm chơ chơ dưới đất bỗng phụt một tiếng, toàn bộ mười sáu dây đàn hoàn toàn đứt đoạn, vang lên một tiếng vang rền rĩ như ai oán như khóc than, thân đàn cũng hoàn toàn vỡ vụn.

Ngoài sân, một hàng cây ngô đồng^(*) thân to cổ thụ bỗng ầm ầm đổ gục. Thân cây nào cây nấy nứt toang hoác, hằn rõ dấu vết của hàng trăm hàng ngàn đạo phong nhận sâu hoắm như do kiếm sắc chém vào gốc cây to hai người ôm. Một trận gió thổi qua, từng mảnh từng mảnh gỗ rơi lá tả cùng với lá vàng rụng đầy đất, chúng được gió tung lên, phiêu tán khắp nơi.

(*) Cây ngô đồng: họ thân gỗ có thân thẳng tắp, là loại gỗ quý. Khi xưa, vua Phục Hy thấy tinh hoa của năm vì sao rơi xuống cây ngô đồng, chim phượng hoàng liền đến đậu. Vua Phục Hy biết ngô đồng là gỗ quý, hấp thụ tinh hoa Trời Đất, có thể làm đồ nhã nhạc, liền sai người đốn cây ngô đồng xuống, cắt làm ba đoạn để phân Thiên, Địa, Nhơn. Đoạn ngọn thì tiếng quá trong mà nhẹ, đoạn gốc thì tiếng quá đục mà nặng, duy đoạn giữa thì tiếng vừa trong vừa đục, có thể dùng được, liền đem ra giữa dòng sông nước chảy ngâm 72 ngày đêm, rồi lấy lên phơi khô, chọn ngày tốt, thợ khéo Lưu Tử Kỳ chế làm nhạc khí, bắt chước nhạc Cung Dao Trì, đặt tên là Dao cầm. Lá ngô đồng vàng rụng vào đầu thu nên có câu thơ “Ngô đồng nhất điệp lạc, thiên hạ cộng tri thu” nghĩa là, một lá ngô đồng rụng, cả thiên hạ đều biết thu sang.

Đôi mắt Đinh Phi Tình giờ đã đỏ bừng, ánh mắt trống rỗng vô hồn, lệ còn vương vấn.

Đinh Đinh biến mất, như thể sự tồn tại của cô bé những năm qua chỉ là trò đùa giỡn nào đó, cứ thế mà biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Mà Đinh Phi Tình thế nào cũng vẫn không tin là Đinh Đinh gây ra chuyện, một mực cho rằng cha mẹ mình bao che cho thủ phạm thật sự. Cô lật tung cả Vân thành thủ đô nước Tề mà không thấy muội muội, bèn để lại lá thư, chùng nào tìm được Đinh Đinh mới quay lại. Nếu không tìm thấy, vậy mãi mãi cô sẽ không bao giờ đặt chân lên Tề quốc. Vị trí Thái tử phi kia, cô không cần.

Hết chương 03

Chương 04 – Truy sát

Hoa đào nở rồi tàn trong gió xuân xanh biếc, dâu bể đổi thay, đời người biến động, thắm thoát đã lại sáu năm qua.

Ở nơi hoang vu yên ắng, cây cỏ đầy màu xanh, dương liễu lá lướt. Gió xuân hây hây phẩy qua khóm hoa đủ loại trên đất. Tiếng suối róc rách như tiếng nhịp phách của thiên nhiên. Trên ngọn cây cao vút, có chú chim cánh trả đang líu lo ca hát, khiến cho cả không gian dịu nhẹ này càng thêm dạng phong tình vô hạn. Trong làn nước trong vắt, mưa hoa lá tả, cánh hoa lê trắng mịn màng nhẹ nhàng đáp xuống mặt nước rồi từ tốn chảy đi, vô cùng đẹp mắt.

Bồng từ trong dòng nước, một cánh tay trong ngọc trắng ngần vươn lên, rồi tiếp sau đó là một dáng người linh lung mỹ miều đứng lên khỏi dòng nước. Tí ta tí tách, từng giọt từng giọt nước rỏ xuống mặt suối, rung nhẹ nhẹ, vang diu diu.

Mái tóc đen được vén ngang tai, khuôn mặt trắng mịn như sứ như ngọc hiện ra. Chính giữa trán là một cái bớt hình đoá hoa đào, làn da như hoa như phấn, đôi lông mày lá liễu nằm gọn trên hai con mắt đen như trời đêm với làn thu ba lông lánh nét dịu dàng vô hạn, hai cánh môi đỏ như son, khuôn gương đầy đặn, lộ ra vẻ thông minh sáng lạn, thanh tú vô ngần.

Vân Khanh từ tốn ngả người dựa vào một tảng đá dưới nước. Ở đây đồng không mông quạnh, cô không lo có người bắt gặp. Ngẩng đầu nhìn trời cao xanh ngắt, Vân Khanh khẽ cong khóe môi hồng. Ngày mai bà bà sẽ quay lại, một tháng không gặp, cô thật nhớ bà bà.

Phải, Vân Khanh chính là Đình Đình năm đó rời khỏi Đình gia. Lúc bà bà đưa cô bỏ đi, có đặt cho cô một cái tên mới: Vân Khanh, vân đạm phong khinh (*lạnh nhạt như mây, nhẹ nhàng như gió*). Từ nay về sau bỏ qua quá khứ, bắt đầu lại từ đầu, không cần lưu luyến.

Thiếu nữ trẻ khẽ mỉm cười, đi về phía bờ suối. Mấy năm nay, bà bà mang cô đi khắp vào Nam ra Bắc, khắp bảy nước chỉ còn mỗi Tần quốc lớn mạnh nhất với Hàn quốc ngay cạnh đó chưa qua. Vừa đi vừa nghỉ, thoáng chốc họ đã đặt chân tới cả Sở, Triệu, Yến, Ngụy bốn nước, chỉ vì cô cần tìm thần y.

Cánh tay phải của Vân Khanh năm đó bị ngân châm đâm nát kinh mạch chính mà không phải đánh gãy. Cũng may người xuống tay có lòng thương cô khi đó còn nhỏ, nương nhẹ một chút, nên sáu năm qua cầu danh

y vô số, cuối cùng cánh tay ấy cũng đã có thể hoạt động như thường.

Mà trong lúc ngao du thiên hạ này, cô cũng có dịp hiểu thêm về thời về thế. Bảy nước cùng tồn tại, trong đó Tần là mạnh nhất, Sở Tề hai nước tiếp theo. Nếu tính thiên hạ được mười phần, Tần độc chiếm mất ba, Sở Tề hai nước cộng lại là bốn, còn lại ba phần do bốn nước Hàn Triệu Yến Ngụy chia nhau hưởng. Kế sách Hợp tung Liên hoành^(*) thay nhau bất tận, lửa chiến tranh không ngớt nơi nơi. Ai cũng đều mang dã tâm thống nhất thiên hạ, nhưng ai cũng chưa đủ năng lực để thu tóm toàn bộ thiên hạ vào tay. Khổ nhất, xét cho cùng cũng chỉ là dân đen thấp cổ bé họng mà thôi.

^(*) *Hợp tung và Liên hoành: hai học thuyết của Tô Tần (Hợp tung) và Trương Nghi (Liên hoành), hai nhà ngoại giao lớn thời Chiến quốc (cũng chính là thời bảy nước như trong truyện), học trò của Quỷ Cốc Tử (học trò ông này còn có Tôn Tẫn và Bàng Quyên, hai nhà chiến lược lớn thời đó). Hợp tung nghĩa là kết hợp theo chiều dọc, chỉ việc sáu nước Tề Sở Hàn Yến Triệu Ngụy cùng liên minh với nhau chống Tần, do Tô Tần đi sáu nước thuyết khách (miệng lưỡi Tô Tần, và việc Tô Tần làm Tướng quốc sáu nước cũng từ đây mà ra!). Còn Liên hoành chỉ việc Trương Nghi, cũng đi khắp sáu nước, nhưng là để thuyết phục sáu nước thôi liên minh chống Tần, mà đồng lòng thần phục nước Tần. Hai chiến lược này nằm trong học phái Tung Hoành gia đương truyền là của Quỷ Cốc Tử, nội dung là luyện cho con người khả năng ngoại giao, sử dụng ngôn ngữ để làm phương tiện sinh sống và lập thân. (theo Wikipedia)*

Dù vậy, có thể bảo vệ chính mình trong thời đại loạn thế này, chỉ nên trông chờ vào năng lực bản thân, suy nghĩ nhiều cũng chẳng giải quyết thêm được gì.

Vân Khinh bước lên khỏi mặt nước, định với tay lấy áo mặc vào. Bỗng nhiên phía cánh rừng trước mặt vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Trong rừng sao lại có ngựa chạy nhanh thế, có vấn đề rồi. Vân Khinh lập tức vươn người về phía trước ôm mớ y phục của mình giấu về phía sau tảng đá lớn bên dòng suối, rồi lại chìm người vào làn nước trong.

Vừa chìm xuống nước, mảnh rừng đằng trước bỗng nhaoang nhoáng bóng người. Đi đầu là một gã đàn ông toàn thân đầy máu đang vọt đi thật nhanh, tiếp sau là ba người cuỡi chung một con ngựa, dáng vẻ chật vật chạy đi, quần áo máu me dính đầy, tóc tai lộn xộn, nhưng nét mặt vẫn rất bình tĩnh vững vàng.

Chúu, chúu, vài mũi tên xé gió lao tới đuổi theo con ngựa kia. Người ngồi cuối cùng trên con ngựa kẹp ba thấy khó lòng thoát nổi liền vùng kiếm nháy lên, hai người còn lại thì một người ôm người kia nháy tránh ra khỏi mưa tên vun vút bay đến. Con ngựa đáng thương kia chỉ kịp hí lên một tiếng dài rồi ngã ầm xuống đất, cả bụng lẫn tứ chi đều chi chít trúng tên.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, mười mấy người áo đen, bịt mặt khăn đen chỉ lộ mỗi đôi mắt ào tới như

mưa giông chớp giật, không nói câu nào múa kiếm đuổi theo ba người kia đuổi giết.

Choang choang keng keng, tiếng gươm kiếm va chạm vào nhau vang lên chan chát, ba người kia có hai người trẻ tuổi, hợp sức bảo vệ một người trông dáng vẻ rất thư sinh tao nhã, cố gắng chống cự lại đám áo đen kia. Phút chốc kiếm quang đầy trời tán loạn, hầu như không thấy bóng người vây giết, chỉ thấy hoa máu nở rộ tung bay. Cả một vùng rừng xanh nước biếc thoáng chốc bị vấy màu đỏ ối, ấy nhưng lại có một vẻ đẹp tà mị khó tả.

Không ai lên tiếng, chỉ có bóng gươm ảnh kiếm thi nhau bay lượn, tấn công và phòng thủ, mục đích từng đạo kiếm ảnh vô cùng rõ rệt.

Một đao vung lên, máu tươi bỗng phun ra từ phía ba người đang chống trả quyết liệt. Lưng của một trong ba vừa trúng một nhát, nhưng anh ta nhất quyết không kêu tiếng nào, cắn răng chịu đựng, cả ba đồng lòng không ai lên tiếng kêu người đã chạy xa trước đó quay lại cứu.

Bao năm qua Vân Kinh vào Nam ra Bắc đã quen, gặp qua không ít tình huống như thế. Đám hắc y nhân kia đảm bảo là sát thủ, chỉ cần có tiền muốn là có thể mua tính mạng người khác. Bao nhiêu sát thủ như thế tập trung chém giết, hẳn ba người này chọc phải ổ kiến bự rồi.

Nét mặt không biến đổi, đôi mắt vẫn lạnh lùng, Vân Kinh chỉ nhẹ nhàng vươn tay định chạm vào cây cổ cầm dài mười tấc^(*) vốn đang dựa vào tảng đá. Đó là cây đàn tùy thân của cô.

(*) Tấc (thốn): một tấc bằng khoảng 4cm, mười tấc khoảng 40cm, khá là bé, vì Vân Kinh có thể đeo ngang hông để tiện sử dụng. Đây không phải loại cổ cầm dài như bình thường vẫn thấy dùng trong mấy clip nhạc dân tộc đâu.

Đúng lúc đó, tiếng vó ngựa bỗng vang lên từ phía rừng bên đối diện. Gã đi đầu cả người máu me vốn đã chạy trước lại chạy vòng lại, phá rừng xông tới.

Một tay kéo cương, một tay cầm thanh lợi kiếm. Mái tóc đen dài bay tán loạn trong gió, quần áo dán chặt vào người. Đôi lông mày gọn gàng như mũi kiếm nằm chéo như làn tóc mai, đôi mắt ánh lên màu hổ phách sắc bén kinh người. Cái mũi cao thẳng nằm trên đôi môi đang nhướn lên kiêu ngạo, vừa mỏng vừa hẹp. Gương mặt góc cạnh như điêu khắc, cộng thêm vết máu khắp nơi, liền toát ra một vẻ hung hăng ác độc và cay nghiệt.

"Ngài đi trước mau!" Vị thư sinh đứng giữa hai người kia vẫn đang bị vây khốn lo lắng quay lại ngăn cản người mới quay lại.

Vó ngựa chưa dừng, người kia đã thúc ngựa bay vọt tới, không thềm để ý đến việc có người khuyên ngăn,

lập tức vùng kiếm một nhát. Một đám sát thủ trước mặt vốn đang giơ kiếm lên, lập tức như bị sững lại, ngừng phất giữa chừng, máu đỏ nhanh chóng phun ra như suối khắp nơi. Người kia cũng vẫn không vì thế mà dừng lại, giật mạnh dây cương, trường kiếm trong tay cũng tiếp tục múa thêm lần nữa, nhanh như chớp cắm thẳng vào ngực một kẻ hắc y khác.

Hoa máu rộ nở, tiếng ngựa hí dài. Trong mắt Vân Kinh chỉ còn hình ảnh một tử thần áo đen cầm lưỡi hái đang gạt lấy sự sống như gạt rơm rạ. Đường kiếm của hắn nhanh tới mức cô không nhìn rõ, chỉ có sát khí lợi hại bao trùm khiến người khác không hít thở nổi.

Chỉ trong thoáng chốc, mười mấy sát thủ mà nãy ba người kia không đối phó nổi, ấy giờ lại chỉ còn chưa tới một phần ba, mà gã cả người đầy máu kia, trên người, trên lưng ăn thêm hai đao nữa nhưng không thềm để ý, sát khí càng phát ra lợi hại hơn bao giờ hết.

Còn hai sát thủ, bắt đầu thấy không ổn liền khẽ kêu một tiếng, chia làm hai hướng thúc ngựa định chạy thoát, mục đích là lưỡi hái tử thần kia sẽ không thể phân thân làm hai đi đối phó cả hai được, sẽ có một người thoát.

Gã kia chợt quát. "Muốn chạy sao?"

Tay giật cương ngựa, chân đạp lên yên cương một cái, cả thân hình nhoáng lên bay về phía hắc y nhân đang chạy về phía sau lưng hắn. Trường kiếm trong tay vùng lên, sát khí chợt đầy nét mặt. Thét một tiếng dài, vùng kiếm chém ngang. Máu như hoa tuyết tung lên tứ phía, thân mình tên sát thủ kia gục xuống, ngã phịch xuống đất, mà cả người lẫn ngựa chưa kịp kêu lên tiếng nào.

Mà gã trai dũng mãnh kia sau một chiêu đoạt mệnh, liền nghiêm mặt lại, giơ cao trường kiếm đổi sang tay kia, rồi vùng tay ném mạnh về phía tên sát thủ thứ hai vừa chạy. Lưỡi kiếm lạnh lẽo, chớp lóe như lưu tinh truy nguyệt, vun vút bay nhanh.

Vừa ném xong, hắn ta cũng không thềm nhìn lại về phía đó nữa mà xoay người nhìn về phía ba đồng bọn đang phì phò lấy hơi tạm nghỉ. "Sao rồi?"

"Vẫn ổn." Vị thư sinh có vẻ đứng đầu trong đám gật đầu trả lời.

Mà đúng lúc đó, từ phía xa bỗng vang lên một tiếng kêu thảm thiết, rồi phịch một tiếng như vật nặng rơi xuống đất, chỉ còn có tiếng vó ngựa thấp thoáng. Kẻ chạy thoát rốt cục chẳng chạy thoát.

Vân Kinh thấy thế, không khỏi khe khẽ nhú mày, hắn ta thật lợi hại. Cô nhẹ nhàng rút tay lại, hầu như

không phát ra tiếng. Nhưng mà...

“Ai?” Gã đàn ông người đầy sát khí kia lập tức quay đầu lại, nhẹ nhàng nhún chân gảy một thanh kiếm dưới đất lên thò tay bắt lấy, rồi rảo bước về phía Vân Kinh.

Vân Kinh thấy vậy, lập tức chộp lấy quần áo mặc vào rồi đứng lên.

Gã đàn ông kia vừa thấy Vân Kinh ra khỏi mặt nước, vẻ mặt lạnh lẽo cô hồn không hề kiềm chế, hai mắt đỏ rực như ma quỷ đầy vẻ tàn nhẫn. Hắn ta không nói thêm câu nào, vung kiếm một nhát nhằm thẳng phía Vân Kinh mà chém, nhanh tới mức cô không kịp có cơ hội lên tiếng câu nào.

Hết chương 04

Chương 05 – Phản kích

Vân Khanh thấy thế cũng không thèm tránh né, chỉ bình thản đứng nguyên trong nước, như thể không nhìn thấy gã cuồng sát kia đang nhào tới giết mình, tới mắt cũng không thèm chớp một cái.

Đúng lúc đó, từ trong bụi cỏ có một bóng đen vọt ra, nhanh như chớp mạnh như sét nhào thẳng về phía mặt gã đàn ông kia, tốc độ nhanh tới mức không nhìn rõ đó là vật gì.

Bóng đen đã nhanh, gã đàn ông còn nhanh hơn, vừa thấy không ổn lập tức quay tay vung kiếm, thay vì bay tới đoạt mệnh Vân Khanh, lại trở tay chém ngang nhằm thẳng về phía bóng đen đang lao tới kia, vừa nhanh vừa chuẩn xác.

Cái vật đen thùi lùi kia nhìn thấy kiếm ảnh đánh tới nơi, lập tức lộn nhào trên không, chẳng cần hướng tới mặt hắn ta nữa mà ngoắt một cái bay vọt xuống dưới, vô cùng nhanh nhẹn luồn qua dưới khổ gã đàn ông người đầy máu me kia ra phía sau lưng, rồi nhoáng một cái lại vòng về phía Vân Khanh ngồi trên vai cô.

Một chú chồn nhỏ đen tuyền đang ngồi trên vai Vân Khanh, chỉ to bằng lòng bàn tay, bộ lông bóng mượt như bôi dầu. Giờ thì nó đang trừng đôi mắt cũng đen láy, hung hăng nhìn gã đàn ông kia, lông xù lên dữ dằn.

Vân Khanh dịu dàng vươn tay lên vuốt ve Điêu nhi^(*), mắt không thèm liếc về phía gã khát máu vừa định giết cô, chậm chậm bước lên bờ suối, tự nhiên như không cảm lấy y phục mặc vào.

^(*) *Điêu nghĩa là chồn, đáng ra có thể để là chồn con nhưng Lãnh Vân thích để là Điêu nhi, như thể là tên thân mật của chú chồn này.*

Tên kia vừa thấy thế, gương mặt sầm sì lại, lại vung tay giương đao bạt kiếm định tiếp tục chém Vân Khanh. Có điều tay vừa giơ lên được một nửa, bỗng nhiên cả người vô lực, toàn thân chết lặng không còn cảm giác, tứ chi không thể động đậy nổi, hắn ta chỉ thấy chân tay mềm nhũn, lập tức ngã lăn quay ra đất.

“Công tử.” Ba người còn lại vốn bị thương không nhẹ đang nghỉ ngơi, lập tức đồng thanh hét lên, chạy vội tới.

Đôi môi vốn nhợt nhạt vì mất máu, giờ bắt đầu hiện lên màu đen. Cả thân mình đầy rẫy vết thương, nhanh chóng hiện lên một màu xám xịt, nhanh tới mức khiến người khác tưởng mình hoa mắt. Ấy thế mà trong mắt

gã đàn ông kia hoàn toàn không có chút e sợ nào, chỉ dữ tợn trừng mắt với Vân Khinh và Điều nhi trên vai cô.

“Độc, bị trúng độc rồi.” Vị thư sinh đáng vẻ nhu nhược kia kinh hãi kêu lên.

“Mong cô nương giơ cao đánh khẽ.” Một trong hai người mặc đồ màu xám nhìn như hộ vệ đứng hai bên vị thư sinh kia lập tức quay sang cúi đầu với Vân Khinh. Dao kiếm của đám sát thủ kia vốn không có độc, chứng tỏ chỉ còn một khả năng, độc từ thiếu nữ trước mặt này mà ra. Con chồn màu đen kia chắc hẳn có độc, vì loài chồn thích ăn rắn cực độc, nên dĩ nhiên răng và móng vuốt sẽ có dính độc. Trong người bọn họ không mang theo thuốc giải độc, mà trì hoãn tới khi về, e là không kịp cứu chữa.

Vân Khinh vẫn vuốt ve Điều nhi, nhìn lướt qua gã đàn ông hung thần ác sát kia một cái, nhàn nhạt trả lời. “Vừa xong hẳn cũng đâu có giơ cao đánh khẽ với ta?” Vừa dứt lời, quay người bỏ đi, không thèm để ý tới bọn họ.

“Cô nương, là lỗi của công tử nhà chúng ta. Chỉ là hành tung của chúng ta không thể để người ngoài biết được. Cô nương, không phải chúng ta có ý mạo phạm...”

“Nghĩa là ta nên chết sao?” Vân Khinh nhẹ nhàng cắt lời vị thư sinh văn nhược kia.

Thư sinh lập tức cứng họng đờ người. Cô lại nhắc chân định đi tiếp.

“Người không chết.” Gã đàn ông hung thần ác sát kia đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên, giọng nói khàn khàn, khí lực không đủ, nhưng vẫn đầy đủ vẻ khẳng định nghiêm chỉnh.

Vân Khinh nghe vậy quay đầu lại, nhẹ nhàng gật đầu nói. “Thế nên ta không được giết người sao?”

Không có ai trả lời, nhưng ánh mắt sắc bén vẫn không thôi hung dữ nhìn Vân Khinh, như thể dĩ nhiên ý của hẳn ta là thế. Vân Khinh cũng không nói gì, cũng chỉ nhìn lại gã đàn ông kia một cách lãnh đạm. Một bên lạnh nhạt ôn hòa, một bên hung ác lãnh khốc. Hai luồng ánh mắt va chạm vào nhau giăng co không ngớt, mà xét cho cùng cũng chẳng biết giăng co điều gì.

Ba người còn lại đứng bên cạnh, tuy chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng im lặng không dám hé răng lên tiếng.

Cả một hồi lâu sau, môi gã đàn ông hung ác kia dần dần đen kịt, hơi thở cũng bắt đầu bốc mùi tanh hôi. Bàn tay buông thõng bên người đang nắm chặt lại, đây đó dường như vang lên tiếng khớp xương răng rắc. Sát khí không vì bị trúng độc mà yếu đi, giờ càng thêm dày đặc bao phủ toàn bộ không gian chung quanh bờ suối.

Vân Khanh vẫn như thể không cảm thấy điều đó, vẫn lạnh nhạt nhìn thẳng hai mắt gã đàn ông nằm đó, vẫn đăm đăm, vẫn u nhã.

“Xin lỗi.” Đôi môi giờ đen sì như than vốn vẫn ngậm chặt bỗng hé ra để phun hai chữ này giữa hai hàm răng nghiến lại. Nhẹ nhàng, nhưng vẫn đầy khí phách.

Ba người đứng cạnh đó đồng loạt tròn mắt, rõ ràng là không ngờ tới công tử nhà họ sẽ thốt lên hai chữ đó. Hai chữ này vốn không tồn tại trong đầu công tử kia mà, từ điển của người làm gì có từ này chứ.

Vân Khanh nghe vậy mới ừ một tiếng, gật đầu quay người bước tới. Cô cúi xuống bắt đầu tìm chỗ bị trúng độc của gã đàn ông kia.

Ba người còn lại thấy thế, lại tròn mắt nhìn nhau. Đây nghĩa là sao? Vấn đề nguyên tắc chẳng?

Liếc mắt sơ qua, té ra chỗ bị trúng độc lại nằm ở phần đùi non phía trong của hắn ta, khoảng cách tới bộ phận tế nhị có một chút xiu. Vài ba vết máu rõ ràng, chính thị dấu cào do móng vuốt Diêu nhi để lại.

Vân Khanh thấy thế, nghiêng đầu sang nhìn Diêu nhi lắc lắc đầu vẻ bất đắc dĩ. Cô búng nhẹ một cái lên đầu Diêu nhi, cười dịu dàng. “Nhóc con nghịch ngợm quá!” Diêu nhi bé nhỏ liền cọ cọ vào mặt Vân Khanh vô cùng thân mật.

“Người không sợ ta giết người?” Gã đàn ông kia nheo mắt nhìn Vân Khanh.

Vân Khanh tụt quần hắn ta xuống, cái bộ phận tế nhị kia lộ ra không sót chỗ nào. Nhưng cô không thèm liếc lấy một cái, chỉ chăm chú trích máu từ vết thương bằng một con dao bạc nhỏ, rồi bôi giải dược đặc biệt dành cho độc của Diêu nhi, vừa làm vừa trả lời. “Chỉ cần người có khả năng đó thôi.”

Trên mặt gã đàn ông kia lập tức hiện lên nét hung ác, sát khí càng thêm trầm trọng, ánh mắt sâu thẳm loe loe như gươm đao, nhìn chăm chăm Vân Khanh không chớp mắt. Bỗng dưng hắn ta thấy choáng váng sây sẩm mặt mày, bàn tay theo bản năng liền xoay lại tóm lấy tay Vân Khanh không buông, móng tay sắc bấu vào da thịt cô như muốn cắm sâu vào đó. Vân Khanh không tránh khỏi nhíu mày vì đau.

“Công tử!” Ba người kia lập tức kinh hãi kêu lên.

“Chỉ là bất tỉnh một chốc. Diêu nhi rất độc, hơn nữa trên người hắn thương thế quá nhiều.” Vân Khanh vừa giải độc, vừa kiểm tra toàn thân gã đàn ông kia. Quả là trên người hắn bị thương rất nhiều, trước ngực, sau lưng, trên tay, trên chân, hầu như đều bị thương cả. Nếu không có những vết thương đó làm ảnh hưởng tới

việc hấn ta hành động, chưa chắc hồi nãy Điều nhi đã có thể làm hấn bị thương.

“Đa tạ cô nương!” Thư sinh kia liền gật đầu hành lễ.

Vân Khinh vừa bôi thuốc dứt giải dược cho gã kia, vừa trả lời. “Chuyện nhỏ tiện tay thôi.”

Người đáng hộ vệ cũng mặc áo xám còn lại, tuổi có vẻ trẻ hơn, nghe thế liền liếc nhìn chung quanh rồi trầm giọng thốt. “Nơi này không thể ở lâu, chúng ta phải lập tức đi thôi.”

“Độc trên người hấn còn chưa giải.” Vân Khinh không ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nói.

Vị thư sinh kia nhú mày một chốc rồi quay sang thi lễ với Vân Khinh. “Tại hạ mạo muội thỉnh cầu cô nương đi chung một đoạn. Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây.”

Vân Khinh còn chưa kịp trả lời, vị thư sinh đã nói tiếp. “Chỉ cần cô nương theo giúp tới khi công tử tỉnh lại là được. Tới lúc đó cô nương muốn đi, chúng ta tuyệt đối không ngăn cản.”

Vân Khinh thấy anh ta đã cầu khẩn tới nước này, mà gã đàn ông kia trong chốc lát cũng chẳng thể giải độc hoàn toàn ngay được vì Điều nhi cũng rất độc. Cô lại nhìn thấy tay mình đang bị bàn tay to của gã tóm chặt muốn chết, muốn gỡ ra cũng chẳng phải dễ. Thế là cô hơi trầm ngâm, rồi gật đầu rất nhẹ. Xét cho cùng cô cũng tới lúc đi tiếp, cùng nhau đi một đoạn cũng không sao.

Thấy Vân Khinh đã gật đầu đồng ý, ba người kia lập tức mừng rỡ, cũng không để ý vết thương ngang dọc của bản thân, kéo con ngựa kia qua để Vân Khinh và gã đàn ông kia cùng cưỡi, còn bọn họ đi bộ theo sau.

Vân Khinh thấy hướng bọn họ đi cũng là hướng mình muốn tới, chính là nơi bà bà và cô từng sống, lập tức yên lặng vừa giúp gã đàn ông quần áo bê bết máu kia giải độc, vừa giục ngựa đi trước.

Sau lưng, gió xuân phe phẩy, mùi máu tanh tươi bừa bãi trên đất theo gió mà đi. Dần dần từng dòng máu cũng thấm vào nước suối khiến cả một vùng nước chuyển màu đỏ ối. Quả là một mùa xuân bất thường.

Hết chương 05

Chương 06 – Cường hôn

Suốt chặng đường vừa đi vừa nghỉ, Vân Khanh thì không sao cả, chỉ có ba người kia vốn bị thương tương đối nặng, không thể nào đi bộ nhanh hơn được mà lại cứ cứng đầu cứng cổ gắng gượng đi tiếp. Thế nên tuy đã đi khỏi chỗ cũ một đoạn, nhưng cũng chẳng xa là mấy.

“Nghỉ ngơi một chút đi, cứ như vậy cố đi cũng chẳng tốt lắm.” Tới một chỗ trống trong rừng, Vân Khanh thấy ba người kia quả thật bắt đầu không gượng nổi, liền ghì chặt dây cương, rồi đỡ gã đàn ông quần áo bê bết máu kia xuống ngựa.

“Cô nương, chúng tôi vẫn chống cự được, cô...”

“Cứ làm như vậy đi.” Vân Khanh không chờ vị thư sinh kia nói xong mà mỉm cười nhẹ giọng cắt ngang. Giọng nói dịu dàng, không hề có vẻ sắc bén nanh ác, nhưng vẫn khiến người nghe không thể không theo.

Thư sinh kia cùng hai người ăn mặc giống nhau còn lại nghe xong chỉ biết nhìn nhau. Giọng nói dịu dàng đó, khiến cho ba người họ cảm nhận được sự quan tâm đầy ấm áp, một sự quan tâm mà không thể miêu tả rõ được bằng lời.

Ba người phân vân một chốc, vì quả thật họ cũng sắp không gượng nổi nữa. Nghỉ ngơi một chút cũng tốt, binh mệ ra trận chẳng phải là thượng sách chút nào.

Lập tức, thư sinh vẫn nhược kia liền ngồi ngay cạnh Vân Khanh và gã đàn ông hung ác kia. Hai người thị vệ còn lại chia hai bên trái phải, cách xa một đoạn ngồi xuống cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh. Tuy nói là nghỉ ngơi, nhưng từng sợi lông sợi tóc đều dựng thẳng đứng căng thẳng, hoàn toàn không phải thật sự thư giãn.

Vân Khanh thấy thế cũng chẳng nói gì, chỉ hơi ngẩng đầu ngắm trời xanh mây trắng và dựa vào thân cây. Một tay cô bị gã đàn ông đang bất tỉnh kia giữ chặt, chỉ có thể để trên người hắn, tay còn lại đặt hờ trên cây cổ cầm bầy dây vẫn mang theo.

“Cô nương là nhạc công?” Thư sinh kia ngồi một bên thấy vậy liền mỉm cười nhìn Vân Khanh hỏi. Tuy mặt anh ta dính máu không ít, nhưng vẫn không giảm đi tướng mạo thanh tú chút nào.

Vân Khanh cúi đầu nhìn sang anh ta, chỉ cười nhạt. “Ta thích đàn.”

Thư sinh ừ một tiếng rồi nói. “Tại hạ Sở Vân, hai người kia cao hơn là Mặc Ly, thấp chút là Mặc Ngân. Dám xin thỉnh giáo quý danh của cô nương!”

Vân Khinh cũng chẳng câu nệ gì. “Vân Khinh.”

Kiểu trò chuyện bèo nước gặp nhau thế này, thật ra chỉ để giết thời gian giảm căng thẳng không khí là chính, ai thềm quan tâm có thật hay không. Thế nên cũng chẳng ai hơi đâu tìm hiểu thật thật giả giả, nên cũng không ai hỏi sâu thêm thân phận nhau làm gì.

Sở Vân nghe vậy chỉ cười cười, liếc nhìn gã đàn ông đang hôn mê kia rồi nói. “Cô nương là cao nhân thế ngoại, hẳn sẽ không so đo tính toán với đám tục nhân chúng tôi. Công tử nhà tôi vô lễ, nên mong Vân cô nương độ lượng khoan dung người.”

Vân Khinh vừa nghe cũng hiểu được. Lời lẽ anh ta khách sáo, ý tứ cũng khách sáo không kém, chẳng qua là muốn cô hạ thủ lưu tình, không nên nhắm vào công tử nhà anh ta trả thù, mà nhanh nhanh giải độc cho hắn. Lập tức cô mỉm cười. “Chỉ một chốc là tỉnh thôi.”

Cô nào có lòng dạ cố tình chinh hắc ta chứ, chỉ là có chút ngứa mắt. Bao năm hành tẩu giang hồ như vậy, cô đã sớm nuôi dưỡng tính cách người không phạm ta ta chẳng phạm người rồi. Chuyện hôm nay cũng đã qua rồi, có gì vượt qua được những gì trong quá khứ của cô đâu. Hắn ta cũng chỉ là một người xa lạ, không đáng để cô bận lòng.

“Đa tạ Vân cô nương.” Mặc Ngân, Mặc Ly hai người lập tức đồng loạt quay đầu trầm giọng nói với Vân Khinh. Cô cũng chỉ hơi gật đầu, không nói gì thêm.

Sở Vân thấy Vân Khinh không có ý làm khó, lập tức nhẹ cả người. Họ đều là kẻ có mắt nhìn, Vân Khinh không biết võ công, chỉ cần không có con chồn kia sẽ không có trở ngại. Anh ta lập tức gỡ bình nước trên lưng ngựa xuống, nhẹ nhàng đổ lên mặt gã công tử kia, mong làm chậm lại cơn sốt nhờ có kéo đến.

Vân Khinh chỉ lẳng lặng ngồi nhìn. Nước làm trôi đi vết máu trên mặt gã đàn ông đó, hoàn toàn lộ ra gương mặt vốn có của hắn ta. Cô thấy thế, chợt hơi sững sờ một chút.

Hắn ta còn khá trẻ, nhìn qua xem ra không lớn hơn cô là mấy. Đôi mắt nhắm nghiền hoàn toàn che khuất những toan tính những tàn nhẫn hung hăng. Đôi mắt hơi nhếch lên trên, hai hàng lông mi dày rợp rủ xuống, dường như thoáng ánh bạc trên nền đen thẫm. Làn da phơi nắng lâu ngày thành màu đồng, làm nổi bật đôi môi hồng nhạt như cánh hoa đào. Ngũ quan hợp lại, tạo nên một cảm giác vô cùng yêu diễm. Giờ đây đôi môi

kia đang mím chặt, lông mày cau lại, làn da sau khi giải độc giờ tái nhợt khiến cho vẻ mặt hắc ta bỗng nhiên toát ra vẻ mỉa hoặc quý quái lạ lùng.

Vân Khanh không ngờ một kẻ tàn nhẫn máu me như hắc ta, sau khi rửa mặt sạch sẽ lại có dáng vẻ như thế. Yêu nghiệt dường ấy, ờ, đẹp đẽ dường ấy, quả là một gã đàn ông đầy mâu thuẫn, mở mắt ra tựa như Diêm La, nhắm mắt lại giống hệt hồ ly tinh, gã này...

Sở Vân thấy Vân Khanh chỉ hơi ngẩn người rồi lập tức vẻ mặt lại lạnh nhạt như cũ, không khỏi hơi động trong lòng. Lần đầu tiên anh ta thấy có người nhìn mặt công tử nhà mình xong lại chẳng có biểu tình gì đặc biệt. Điều này chứng tỏ Vân Khanh cô gái kia cao thâm khó lường, hay là...

Đúng lúc này, một tiếng rít gào chột vang lên từ trên cao, một vật thể lạ vun vút lao từ trên không xuống, đảo mấy vòng quanh chỗ mọi người ngồi rồi lập tức nhắm thẳng về phía mọi người mà bay, thế tới vô cùng mạnh mẽ.

Mặc Ngân đang ngồi nghỉ trong nháy mắt bỗng vọt đứng dậy, trường kiếm trong tay vung lên nhắm hướng vật thể kia bay tới, cả lực đạo lẫn tốc độ đều vừa mạnh vừa nhanh. Rõ ràng là việc nghỉ ngơi trong chốc lát đã có tác dụng tương đối lớn.

“Đang!” Một âm thanh duy nhất vang lên cùng lúc đó. Mặc Ngân chỉ thấy kinh phong rào rạt từ sau lưng hướng tới, một lực đạo vô cùng mạnh mẽ nhắm thẳng vào cánh tay cầm kiếm đang vung lên của anh ta mà tấn công, vừa nhanh vừa chuẩn, mạnh tới mức anh ta không thể coi thường. Lập tức Mặc Ngân khẽ động cổ tay, không kịp đối phó vật thể đang lao từ trên trời xuống, mà quay người chém thẳng vào đạo phong nhận đang lao tới kia. Chỉ nghe phịch một tiếng to, Mặc Ngân bị đẩy về phía sau hai bước mới có thể đứng vững. Anh ta vô cùng kinh hãi nhìn về phía Vân Khanh, đây chính là âm công.

Tay Vân Khanh vẫn đang đặt hờ lên cây cổ cầm, lãnh đạm nhìn Mặc Ngân nói. “Đừng làm nó bị thương.”

Cùng với câu nói đó, một con vật hùng hổ lao xuống từ trên trời, thu cánh thu vuốt lại đứng ở trên vai Vân Khanh, đè xuống khiến cả người cô run lên không chịu nổi phải nghiêng người về phía gã đàn ông còn đang mê man bất tỉnh kia một chút.

“Mới chưa gặp chẳng bao lâu mà sao mi lại béo lên nhiều thế này?” Cô mỉm cười nhìn con vật đang đứng trên vai mình, vươn tay vuốt ve.

Con vật kia, chính là một chú chim ưng to màu xám, giờ đang cúi đầu dùng mỏ mổ mổ vào tay Vân Khanh

đầy thân thiết. Còn Điều nhi vốn đang ngồi trên vai Vân Khinh, vừa thấy phi ưng nhào tới, đã lập tức lẩn trốn xa tít tắp. Hai đứa chúng nó vốn chẳng đội trời chung.

Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân liếc nhau, nét mặt hiện lên vẻ kinh ngạc và quan sát kỹ lưỡng, cả ba đều trở nên vô cùng cẩn thận hơn.

Vân Khinh xoa nắn chú ưng xám kia một hồi, liền gỡ xuống khỏi đuôi nó một mảnh vải. Mở ra nhìn, thì ra là bà bà gửi cho cô, nói rằng có việc ở nước Tần níu chân lại, nên nhắn cô tới đó gặp bà bà.

Vân Khinh đọc xong liền mỉm cười. Bà bà cũng thật, chắc là lại đi tìm y dược gì đó cho mình rồi. Cánh tay phải tuy rằng hoạt động như thường, nhưng trời mưa trở gió vẫn đau đớn khôn xiết. Bà bà trước sau không nói một lời, lại làm mọi việc vì cô, cô quả thật rất thương bà bà.

Nhẹ nhàng khép thư lại, còn chưa kịp cất kỹ cô đã cảm nhận thấy một ánh mắt lạnh thấu xương đang hướng vào mình. Vân Khinh nghiêng đầu vừa nhìn, lập tức đối diện với ánh mắt tàn nhẫn của gã đàn ông kia.

“Người... ưm...” Vân Khinh không ngờ hẳn ta tỉnh lại nhanh như vậy. Chữ người vừa thốt ra, gương mặt vốn đang ở rất gần cô bỗng kề sát lại nhanh như chớp. Hai bàn tay cứng như sắt kéo cô một cái. Vân Khinh mất thăng bằng vừa ngã người sang, lập tức đôi môi bị hôn lên đầy hung hăng cường bạo.

Cô không biết võ công, chỉ biết âm công. Tốc độ cũng như sức mạnh của cô làm sao bì kịp gã đàn ông lực lưỡng kia chứ, nhất là lúc này hai tay không hề đặt trên cổ cầm, khiến cho gã đàn ông kia thừa cơ đắc thủ.

Vân Khinh ngẩn người. Cả đời cô chưa từng trải qua chuyện như vậy. Còn chưa kịp phản ứng, bỗng cô cảm thấy một vật tròn bị lưỡi của đối phương đẩy vào miệng. Chưa nhận ra cái gì, vật đó đã tan thành nước khiến cô bị ép phải nuốt xuống, mà đôi môi mỏng kia cũng nhân đó lùi lại nhanh chóng. Tất cả xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Hết chương 06

Chương 07 – Giao chiến

Cả con chim ưng trên vai Vân Khinh lẫn Điều nhi đang trốn đằng xa đều không có phản ứng gì với chuyện trước mắt. Động vật thường có phản xạ mãnh liệt với sát khí, mà gã đàn ông hung ác kia lại không có sát khí, thế nên cả hai đứa nó đều không động đậy. Cứ mặc kệ như thế, mặc kệ cho chủ nhân bị người ta khinh bạc!

Hai người vừa tách nhau ra, Vân Khinh khẽ nhíu mày, vừa sờ sờ môi mình vừa nhìn gã đàn ông cả người đầy máu kia. Trên mặt cô thoáng vẻ giận dữ, khẽ vươn tay về phía cây cổ cầm gần đó.

Có điều gã đàn ông kia cũng rất nhanh chóng, vừa thấy Vân Khinh khẽ động, lập tức hai tay nhào tới, tóm chặt lấy hai cổ tay của Vân Khinh, ngoéo một cái trói ra sau lưng, dùng sức ép chặt cả người Vân Khinh vào lòng hắn, giam hãm cô lại trong vòng tay. Con chim ưng trên vai Vân Khinh thấy thế, phành phạch vỗ cánh bay lên đảo qua đảo lại trên đầu hai người, như thể không hiểu cô chủ của mình đang làm gì vậy.

Hai người vốn đã dựa sát vào nhau, giờ lại bị giam cầm trong vòng tay hắn ta, hai lần da thịt chỉ cách nhau vài lớp quần áo mỏng manh. Một vòng ngực cứng rắn vững chãi ép chặt lấy người Vân Khinh, hầu như không còn tí khe hở nào. Mùi hương đàn ông xộc vào mũi cô, nồng nồng, mạnh mẽ, bá đạo.

Vân Khinh từ bé tới lớn chưa từng tiếp xúc gần gũi với phái nam như thế bao giờ. Dù tính cách cô có nhẹ nhàng thanh nhã tới mấy giờ cũng không thể tránh khỏi lên cơn giận dữ, lập tức hơi chum môi lại định gọi Điều nhi.

Nào ngờ gã đàn ông kia còn lợi hại hơn, vừa thấy đôi môi Vân Khinh động đậy, lập tức hiểu ra Vân Khinh định làm gì. Hai tay đã bận bịu trói chặt cơ thể Vân Khinh rồi, không còn cách nào khác, hắn ta không kịp suy nghĩ, liền cúi xuống hung hăng hôn tiếp, lấy môi mình ép chặt lên môi Vân Khinh không cho cô phát ra bất cứ thanh âm nào.

Một lùi một tiến, một người cố tránh môi ra để gọi bạn, một người tranh thủ cơ hội xâm nhập vào trong. Một trong trắng tinh thuần, một ngây ngô không biết cách nào hơn. Cứ vậy dây dưa một chỗ không ngưng nghỉ, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển quanh quẩn đầu đây.

Ba người Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân ngồi cạnh thấy thế, lập tức đồng loạt cúi đầu quay đi chỗ khác, im lặng không lên tiếng.

“Người không lên tiếng, ta sẽ tha cho người. Nếu không, ta không ngại gì mà tiếp tục thế này.” Một chốc sau, gã đàn ông kia cắn nghiến môi Vân Khanh một cái rồi khẽ động môi nói.

Sau màn trao đổi nước bọt vừa rồi, Vân Khanh nào phải đối thủ của gã ta, nên chỉ có cách vừa hào hển thờ, vừa khẽ gật đầu, mà cũng chẳng làm gì khác được với tư thế bị giữ chặt vào người hằn như thế này.

Gã đàn ông kia thấy Vân Khanh đồng ý, liền cẩn trọng từ tốn lùi lại. Chẳng hiểu sao, chỉ cần cô gái trước mặt đồng ý điều gì, hằn cảm thấy hoàn toàn không nghi ngại cô ta có dối ý giữa chừng hay lừa dối hằn hay không, hay có khi hằn ta vốn không nghĩ tới việc Vân Khanh dám dối ý cũng nên.

“Người muốn thế nào?” Vân Khanh vẫn bị gã kia giữ trong vòng tay, đôi môi sưng lên đỏ mọng, khẽ loáng ướt, lại thấp thoáng có dấu răng lưu lại, thoạt nhìn càng thêm dụ hoặc vô cùng.

“Trên đời này không ai dám uy hiếp ta.” Trên mặt gã đàn ông hiện lên vẻ tàn nhẫn. “Thế nên, người phải trả giá đắt.”

Dứt lời, gã buông một tay, giơ lên khẽ vuốt ve đôi môi đỏ hồng của Vân Khanh. Động tác này có vẻ rất là tình tứ mờ ám, thế nhưng hằn ta lại thốt lên với giọng vô cùng ngoan lệ. “Đừng có cố làm trái ý ta. Vừa rồi ta cho người nuốt độc dược, ta tin rằng trên đời này trừ ta ra không ai giải được cả. Người cứ việc mơ tưởng lung tung, nhưng sau đó đừng trách ta xuống tay ác độc.”

Mấy năm nay Vân Khanh theo bà bà vào Nam ra Bắc cũng đã học qua một chút y thuật, đồng thời cũng hiểu biết một chút về độc tố các loại. Nhưng loại độc vừa vô sắc vô vị, uống vào lại không có cảm giác gì đặc biệt, quả thật cô chưa từng thấy. Độc dược giấu ở trong răng, cũng không phải loại đơn giản chút nào. Nghĩ tới đó, gương mặt cô trầm xuống một chút, nhưng cũng không quá nhiều, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Gã đàn ông kia thấy vậy liền chậm rãi buông tay Vân Khanh ra, lạnh lùng nói. “Người cứ việc triệu hồi Điều nhi của người xem, chúng ta đánh cược một keo xem liệu không có ta người có thể điều phối giải dược hay không. Có phải chết ta cũng kéo người chôn cùng.”

Vân Khanh thông thả động thân ngồi thẳng lại, không thềm nhìn gã ta. Hằn ta đoán đúng, cô không có cách nào khác cả. Một kẻ ngoan độc tàn nhẫn hiểu sát như thế, nói được thì sẽ làm được.

“Ta hỏi người muốn thế nào?” Im lặng trong giây lát, Vân Khanh ngẩng đầu nhìn gã ta hỏi.

Gã đàn ông nọ nhướng mày, cười lạnh. “Ta chưa nghĩ ra. Chờ ta nghĩ ra sẽ nói cho người sau. Còn giờ thì theo ta về Tần quốc.” Nói tới hai chữ cuối, giọng điệu càng âm trầm hơn.

Vân Khinh lạnh lùng nhìn cái kẻ đáng ghét trước mặt, hai tay nhanh như cắt xoa lên cổ cầm, đinh đang hai tiếng vang lên, hai đạo phong nhận xé gió vụt tới chỗ gã đàn ông kia, nhanh như chớp giật.

Hắn ta không ngờ tới nước này mà Vân Khinh vẫn có thể động thủ với mình, hơi hơi sửng sốt. Có điều gã này cũng thuộc dạng dũng mãnh thiện chiến, ngay trước khi bị phong nhận cắt đôi, lập tức ngã người lộn ngược về phía sau, cả thân mình gần như song song với mặt đất, vuông góc với chân. Hai đạo phong nhận kia vừa kịp lướt qua chóp mũi của hắn bay mất.

Vân Khinh thấy thế hừ lạnh một tiếng, mười ngón tay như múa trên bảy dây đàn, từng lớp từng lớp phong nhận từ bốn phương tám hướng không ngớt bay đến tập kích gã đàn ông kia, vừa nhanh, vừa độc, vừa chính xác.

“Công tử!” Mặc Ly, Mặc Ngân đứng cạnh nhìn vậy, lập tức cầm kiếm định đánh về phía Vân Khinh. Nhưng Sở Vân đứng sau hai người bỗng dưng nhanh chóng tóm áo họ kéo lại. Đối diện với ánh mắt ngạc nhiên chất vấn của họ, anh ta chỉ khẽ lắc đầu, trên nét mặt hiện lên một nét hiểu rõ và tính toán.

“Công tử, bắt lấy!” Mặc Ly biết vị tiên sinh nhà mình vốn đa mưu túc trí, lập tức vung cổ tay ném trường kiếm về phía gã công tử kia. Gã ta nghe tiếng đoán vị trí, định tung người nhảy ra tiếp lấy thanh trường kiếm.

Vân Khinh nhìn thấy thế liền trầm mặt xuống, vung cổ tay lên. Một đạo phong nhận bắn ra như chớp khiến thanh kiếm đang bay trên không trung choang một tiếng, gãy làm hai nửa rớt xuống đất.

“Công tử.” Mặc Ngân lập tức nhíu mày nhăn trán, vung kiếm trong tay mình định ném cho gã đàn ông nọ. Lại choang một tiếng kim loại bị gãy. Lần này tên công tử nhanh tay hơn, vấp vả tóm được chuôi kiếm. Nhưng còn chưa kịp nắm chặt, Vân Khinh đã giã ba đạo phong nhận khiến thanh kiếm thứ hai này bị gãy làm ba đoạn rơi lả tả trên đất, trong tay hắn ta chỉ còn lại duy nhất cái chuôi kiếm.

“Chết tiệt!” Gã đáng ghét gầm lên một tiếng, hung hăng ném cái chuôi kiếm trong tay, lộn nhào vài lần trên không trung để tránh mấy đạo phong nhận liên tiếp, nhưng chưa kịp tránh được một đường ở lưng, lập tức bị chém cho một nhát.

Mà Vân Khinh mắt thấy cũng chẳng thèm dừng tay, tiếp tục múa mười ngón tay hồng, phong nhận liên tiếp đánh ra. Lần này phải nói là cô thật sự nổi giận.

Có điều cô đã nhanh, gã đàn ông kia cũng lợi hại không kém. Tuy hắn ta không chiếm được tiên cơ, nhưng cũng không hề bị Vân Khinh đánh trúng bộ phận trọng yếu nào. Mấy lần thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc,

bồng hấn ta khế động dung, trong nháy mắt hoàn toàn đổi phương pháp, đứng yên một chỗ giang tay chân mở rộng môn hộ mặc kệ Vân Kinh đánh tới, khiến cô bông giạt mình dừng tay. Mà hấn ta cũng chỉ chờ khoảnh khắc cô hơi ngừng lại, dùng kinh công thượng thừa nhào thẳng tới trước mặt Vân Kinh, năm ngón tay như ưng trảo tóm lấy chiếc cổ thanh mảnh.

Bất động, gã đàn ông nọ bất động, Vân Kinh cũng bất động. Một làn gió thổi qua, lá xanh xào xạc. Hai người cứ trong tư thế đó nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng. Tay gã công tử kia đang để trên cổ Vân Kinh, chỉ cần hấn bóp chặt, cô chắc chắn không tránh được. Mà tay Vân Kinh vẫn đang đặt trên cổ cầm, chỉ cần lại gảy một cái, đạo phong nhận kia sẵn sàng xuyên tim gã ta. Hai người đứng quá gần nhau.

“Ta không thích người.” Vân Kinh lạnh lùng nói với hấn, vừa nói vừa thu tay lại.

Hấn ta hừ lạnh một tiếng, cũng rút tay về, liếm vết máu trên mặt đang chảy xuống khóe miệng, rồi trầm giọng nói. “Không có lần sau.”

Vân Kinh đứng lên, cất cây đàn đi, chúm môi kêu nhẹ một tiếng, lại huýt nhỏ hai tiếng. Điều nhi đang nấp đằng xa liền lao tới như chớp ngồi chồm hổm trên vai cô, mà con chim ưng màu xám kia cùng lúc đó bay vút lên trời, biến mất.

Cô quay người lên ngựa, không thèm nhìn mấy người đứng dưới đất, lạnh nhạt thốt. “Còn không đi?”

Gã đàn ông kia thấy thế, trên mặt càng thêm lạnh lẽo cô hồn, phi thân lên lưng ngựa ngồi tóm chặt thắt lưng Vân Kinh, hùng hổ nói. “Nhớ cho kỹ, ta là Độc Cô Tuyệt. Nhà ngươi cũng chưa đủ tư cách khiến ta thích!” Dứt lời, hai gót thúc mạnh, tuấn mã nhanh chóng lồng lên phi về phía trước. Sau lưng, Sở Vân cùng Mặc Ly, Mặc Ngân cũng vội vã chạy theo.

Ban nầy Sở Vân thấy rõ, Vân Kinh hoàn toàn không có ý muốn giết công tử nhà mình, mà chỉ muốn đánh cho hạ cơn giận trong lòng. Có điều anh ta chưa từng thấy ai có gan dám trút giận lên người công tử nhà mình như thế cả!

Hết chương 07

Chương 08 – Chạy trốn

Chạy đi như rượt mây đuổi gió, gấp gáp ngày đêm, dọc đường lại lấy thêm hai con ngựa khác, cả nhóm năm người cứ nhắm chốn thâm sơn cùng cốc mà phóng như bay, hầu như chẳng mấy lúc nghỉ ngơi.

Dọc đường Vân Kinh cũng chả mấy khi lên tiếng nói chuyện với đám Độc Cô Tuyết, vẻ mặt lạnh nhạt như gió như mây không nhìn ra bất kỳ tâm trạng gì, đã chẳng than mệt, cũng chẳng làm kẻ cản trở cuộc hành trình. Mà Độc Cô Tuyết cũng chẳng thèm để ý đến Vân Kinh, càng không làm phiền tới cô, chỉ tập trung tinh thần vào việc chạy đi, như thể có thỏa thuận ngầm nào đó.

"Công tử, đằng trước chính là thị trấn biên giới để ra khỏi Ngụy Quốc. Công tử xem có cần cải trang đi tiếp..." Nhìn con đường vắng lặng trước mặt, Sở Vân trầm giọng hỏi Độc Cô Tuyết.

Gương mặt diễm lệ của Độc Cô Tuyết khẽ trầm xuống lạnh lẽo hừ một tiếng. "Bọn họ chắc chắn sẽ cho rằng ta cải trang để tới, việc gì ta phải làm như ý họ chứ?"

Sở Vân nghe vậy lặng im một lúc rồi gật đầu. "Công tử nói cũng đúng. Bọn họ chưa từng thấy gương mặt thật của người, nên tốt nhất là càng công khai càng ngang nhiên càng gây chú ý, sẽ càng an toàn hơn."

Độc Cô Tuyết gật đầu, khẽ giật cương ngựa. Cánh tay cứng như sắt thò ra tóm chặt lấy eo lưng của Vân Kinh đang ngồi trước mặt lạnh lùng nói tiếp. "Chưa kể ta còn đang mang theo một nữ tử không có võ công, ai lại ngờ tới ta lại đâm đầu vào chỗ chết như vậy."

"Công tử cao kiến!" Mặc Ngân, Mặc Ly vốn đang im lặng đồng thanh lên tiếng.

Vân Kinh nghe cuộc trao đổi của mấy người nọ, hơi hơi hiểu ra một trong những lý do Độc Cô Tuyết muốn giữ mình bên cạnh hẳn. Trong hư có thực, tưởng thực hóa hư. Qua những gì cô từng nghe thấy và nhìn thấy, người đàn ông này chỉ trong nháy mắt có thể suy nghĩ tính toán tinh tế như vậy, có thể tưởng tượng ra hẳn ta là kẻ thâm sâu khó dò tới chừng nào.

Tuy vậy Vân Kinh vẫn không tỏ vẻ gì như trước. Hẳn thâm mặc kệ hẳn, không phải việc của cô thì cô không thèm lo. Xét cho cùng bản thân đã rơi vào tay gã nọ, nhưng muốn lấy mạng cô cũng nào có dễ dàng như thế. Hơn nữa trước giờ cô không mấy để tâm những mưu đồ toan tính kiểu này, toàn bộ chỉ coi như gió thổi qua tai là được.

Đoàn người dừng lại bên một dòng suối, rửa mặt chải đầu, chỉnh trang mặc quần áo vừa cướp được trên đường, hoàn toàn ra dáng một công tử phú quý mang theo mỹ nữ cùng thị vệ đi rong chơi.

Ba con ngựa nhàn nhã đi dạo, dần dần tiến vào thị trấn ở biên cảnh nối liền hai nước Ngụy - Tần. Chỉ cần ra khỏi đây, trước mặt đã là đất của Tần quốc, họ sẽ không cần lo lắng nữa.

Độc Cô Tuyệt cười ngựa, tay vòng qua ôm lấy thắt lưng Vân Kinh, trên mặt nào thì vênh váo cao ngạo, nào thì cười cợt giỡn hớt, nhưng vẻ ngoan độc tàn nhẫn đã hoàn toàn biến mất. Dáng vẻ cao quý nhàn nhã, thêm chút bất cần đời, chẳng khác nào một gã thiếu gia giàu có mang theo nữ quyến đi du sơn ngoạn thủy.

Vừa từ tốn thong thả giục ngựa vào tới thị trấn nọ, quả nhiên quanh quất ẩn nấp không ít sát thủ, rồi thì quan binh. Mặc kệ người qua lại lai lịch ra sao, vẻ mặt càng bình thường thì lại càng bị giữ lại kiểm tra, chỉ thiếu điều lột da xem có phải da thật hay không nữa là đủ. Trong khi đó đoàn người Độc Cô Tuyệt ung dung đi tới, đám người coi cổng thành chỉ thoáng nhìn lướt qua, hỏi thăm ba câu rồi lập tức thả đi.

Vào trong thị trấn, Độc Cô Tuyệt càng làm ra những hành động mờ ám hơn, nào là ôm lấy Vân Kinh dán chặt vào người gã, rồi thì căn cứ vành tai cô thì thầm âu yếm, nhìn qua dáng vẻ bảo ngà ngọc cũng thật ngả ngọc, mà nói tình nồng ý đượm cũng chẳng sai. Mà vẻ mặt Vân Kinh vẫn cứ lạnh nhạt như cũ, chỉ có hơi hơi hiện lên màu hồng như hoa đào, đậm ra vẻ lãnh đạm của cô lại chả khác gì giả vờ cả. Chỉ có hai người họ biết bàn tay Độc Cô Tuyệt đang đặt bên hông Vân Kinh thực chất là đang truyền một luồng nhiệt lực vào người cô, dùng nội công thâm hậu khiến mặt cô nổi lên rạng đỏ hồng, nhìn qua khiến người khác dễ hiểu lầm. Vân Kinh vốn không có võ công, càng không có nội lực, nên cũng đành mặc xác hấn muốn làm gì thì làm.

"Hôm nay thượng cấp có lệnh, không cho bất kỳ ai xuất cảnh." Nơi ra khỏi thị trấn, một tên quan sai lạnh lùng nói với đám người Độc Cô Tuyệt.

"Đây là ý gì?" Gương mặt điển trai của Độc Cô Tuyệt lập tức sầm sì như trời sắp bão, ánh mắt khó chịu trừng mắt nhìn đám quan sai gác cổng.

Mấy tên quan sai thấy thế định găm gù quát mắng, Sở Vân đi bên cạnh lập tức bước tới, vẻ mặt tươi cười hòa nhã nắm lấy tay gã quan sai kia thấp giọng nói. "Các vị đại ca xin bớt giận. Công tử nhà tôi tính tình tùy hứng quen rồi, các vị đại ca bỏ quá cho. Chẳng hay có chuyện gì khiến chúng tôi không được xuất cảnh thế? Công tử nhà tôi vốn nghe nói tháng năm ở Tề quốc sẽ có Hội hoa, nên đang muốn nhanh chân chạy đến xem, tới chậm nhỡ bỏ qua dịp hay nào đó ấy mà. Các vị cũng biết Tần quốc rộng lớn như vậy, đi qua quốc thổ Tần quốc để đến Tề quốc còn phải mất rất nhiều thời gian nha."

Tên quan sai kia nhận lấy cục vàng Sở Vân len lén đút cho, rồi ừ một tiếng nhỏ giọng nói. “Cũng chỉ có hai ngày thôi mà. Các người ráng chờ đi, ta đoán cũng không lâu đâu.” Sau đó lại lớn tiếng quát. “Quay lại, quay lại mau, còn không đi đừng trách quan gia đây không khách sáo!”

Độc Cô Tuyết thấy thế định phát cáu, Sở Vân liền vội vã quay lại khuyên bảo tận tình. Độc Cô Tuyết liền hùng hổ miễn cưỡng quay đầu lại, vẻ mặt thật chẳng tình nguyện chút nào, hoàn toàn nhập vai một gã ăn chơi trác táng tính tình kiêu căng.

“Công tử, người thấy sao?” Vừa vào một khách điểm lụp xụp, Sở Vân cố ép giọng thật nhỏ hỏi Độc Cô Tuyết.

Nơi thị trấn nhỏ bé này đoán chừng chưa bao giờ có đông người dừng lại như thế, các khách sạn lớn khác đều đã kín phòng, Sở Vân phải vung tay chi một đồng bạc lớn mới có thể khiến bọn họ được miễn cưỡng chấp nhận vào trú trong này. Một giường, một bàn, đơn giản tới mức không có chỗ nào che giấu cái gì được. Bốn mặt tường thì lở lói lộ ra cả cốt bên trong, quả thật vô cùng tàn tạ.

“Tối nay nhất định phải rời đi.” Độc Cô Tuyết vươn tay chấm vào cốc nước viết lên bàn. Vừa xong không phải hẳn ta không thấy bên cạnh cổng thành có rất nhiều người mai phục, thế nhưng hôm nay mà không đi, càng để lâu sẽ càng khó hơn, chỉ có thể đánh cuộc thử vận một phen.

Mặc Ly, Mặc Ngân lặng yên gật đầu.

Mà Vân Kinh sau khi vào phòng, vẫn đứng yên bên cạnh cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài, lãnh đạm, bình thản, mái tóc trước trán rủ xuống che đi vết bớt hình hoa anh đào. Ngoài sân gió nhẹ nhẹ lay động cỏ cây, khiến người khác cảm thấy vô cùng yên tĩnh.

Độc Cô Tuyết quay lại thấy thế, hơi hơi nhú mào, rồi bỗng cười to rồi gọi. “Kinh nhi, lại đây ca ca hôn một cái. Thật đúng là khiến Kinh nhi của ta chịu khổ rồi, cái chỗ này tồi tàn quá chừng.”

Vân Kinh vừa nghe thấy hai chữ Kinh nhi, bỗng dưng rung mình một cái, rồi hung hăng quay lại trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyết, vừa xoa xoa hai cánh tay nổi đầy da gà da vịt. Khiếp, nghe ghê cả tai, Kinh mới chẳng nhi.

Độc Cô Tuyết thấy Vân Kinh phản ứng mạnh mẽ tới thế, hoàn toàn bất ngờ ngoài sự tưởng tượng của hẳn ta. Sở Vân ngồi cạnh thấy vậy không nén được buồn cười, vội vã cúi đầu xuống.

“Kinh nhi, Kinh nhi...” Độc Cô Tuyết càng thấy Vân Kinh tỏ ra chán ghét, ngược lại càng gọi càng hăng,

vừa gọi vừa tiến lại gần định kéo tay Vân Khinh. Cô thấy thế lập tức lật cổ tay đặt trên cây cổ cầm, trên mặt hiện rõ hai chữ uy hiếp: nhà người dám tới gần thử xem, khiến Độc Cô Tuyết đành phải dừng lại, cau có nhìn cô.

Còn đang mắt to trừng mắt nhỏ, bỗng ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên. Độc Cô Tuyết lập tức trầm mặt xuống, nhanh chóng quay người ngồi xuống cạnh Vân Khinh, thò tay ra kéo cô tới, miệng không ngớt tán tỉnh trêu chọc. “Khinh nhi, lại đây ca ca hôn cái nào.” Vừa nói hắn ta vừa làm bộ định hôn. Vân Khinh thấy vậy quay đầu qua một bên khẽ tránh ra. Có điều nếu đứng ở cửa phòng nhìn về phía này, đáng vẻ hai người chả khác nào đang nồng nàn thân thiết.

“Khách quan, tiểu nhân bưng trà tới đây.” Một gã tiểu nhị nhanh nhẹn đá cửa bước vào, vẻ mặt rất khiêm tốn tươi cười hăm hở.

“Ai cho người tự tiện tiến vào, không có quy củ gì cả.” Mặc Ngân thẳng tay vung một cái tát qua, rõ ràng bộ dạng cường hào ác bá.

“Ôi tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết!” Gã tiểu nhị kia ăn một cái tát không nhẹ, hoảng hốt cúi người xin lỗi liên tục, vừa khúm núm bước lại đặt khay trà lên bàn.

“Cút!” Độc Cô Tuyết cau có quay lại, đáng vẻ không khác gì đang hào hứng thì bị quấy rầy, vô cùng bất mãn.

“Dạ, dạ, cút liền...” Gã tiểu nhị vội vã quay đi nhanh như mọc thêm mấy cái chân, ra vẻ cái gì cũng không nhìn thấy.

“Nhìn xem.” Độc Cô Tuyết thả Vân Khinh ra, khẽ liếc mắt nhìn Mặc Ly.

Mặc Ly bước tới rút ra một cây ngân châm thử độc trong trà, rồi quay qua chủ nhân lắc đầu khẽ, ý nói không có độc, có thể uống.

Cả đám người chạy như bay mấy ngày, cổ họng đã khát muốn chết. Giờ xác định trà không có độc, Sở Vân bèn vươn người rót cho Độc Cô Tuyết và Vân Khinh mỗi người một chén, rồi ba người còn lại mỗi người tự rót một chén.

Vân Khinh cầm chén trà chưa kịp uống, Điều nhi vốn đang ngủ tít mù trong lòng cô bỗng thò cổ ra rúc mõm vào chén trà ừng ực uống ngon lành. Vân Khinh thấy thế lập tức cau mày, liếc thấy Độc Cô Tuyết đã đưa chén trà lên môi không hề có chút cảnh giác nào, cô khẽ thở dài, vươn tay giật giật áo hắn ta.

Độc Cô Tuyệt là kẻ nào chứ, vô cùng khôn khéo và cảnh giác. Vân Kinh mới chỉ hơi chạm tay, hẳn ta đã dùng phất ly trà đã tới miệng, đồng thời lập tức ra hiệu cho đám Sở Vân. Ba người kia thấy vậy vội vã dừng lại, đồng loạt quay sang nhìn Vân Kinh.

Vân Kinh nhìn Điều Nhi đang vui đùa vào chén trà, thấp giọng nói. “Điều Nhi thích nhất là ăn uống đồ có độc.” Chỉ một câu này, khiến cả bốn người còn lại trong phòng cùng nhau biến sắc.

Hết chương 08

Chương 09 – Lục soát

“Chúng ta bị lộ tung tích sao?” Sở Vân nhanh chóng ra hiệu bằng tay.

Độc Cô Tuyết nhăn tít hai hàng lông mày lại, nghĩ nghĩ một chút rồi lắc đầu, khẽ liếc mắt với Mặc Ly ngồi cạnh. Mặc Ly hiểu ý, liền bước lại gần tường, dùng mũi kiếm chọc vào một khe hở trên đó nhìn rộng ra rồi ghé mắt nhìn.

Chỉ lát sau, Mặc Ly quay lại, vẻ mặt nghiêm trọng nói rất khẽ. “Toàn bộ đều ngủ say, xem ra đây là một loại mê huyễn dược nào đó.” Chẳng trách bọn họ kiểm tra không thấy độc, căn bản không phải là độc thật sự.

Độc Cô Tuyết cười nhạt một tiếng, lẩm bẩm một mình. “Thật đúng là nể mặt ta.”

Vân Kinh nghe vậy, quay sang liếc Độc Cô Tuyết. Dùng mê dược với toàn bộ khách tới thị trấn, chỉ để kiểm tra và truy sát mấy người này, xem ra công sức bỏ vào đây không thể không xem thường. Nhìn khắp cả bảy nước, chưa từng có chuyện đóng biên giới lại như vậy bao giờ. Không biết mặt thật của đối thủ mà lại cũng không dám buông tha, thà bắt nhầm còn hơn bỏ sót, huy động lực lượng tới mức này, xem ra trên người gã họ Độc Cô kia có vấn đề gì đó vô cùng quan trọng.

Vân Kinh chỉ liếc qua một cái, Độc Cô Tuyết ngồi cạnh lại nhìn thấy, liền không bỏ qua mà quay lại híp mắt nhìn cô, khiến Vân Kinh lặng lẽ quay đi. Mà gã kia lại không để cô tùy ý như thế. Cánh tay vươn ra nhanh như chớp, bàn tay nắm lấy cổ Vân Kinh không cho quay đi, hẩn nheo nheo mắt nhìn cô, cười khẽ. “Làm tốt lắm.” Rồi thì cúi đầu xuống thăm dò định hôn. “Công thưởng rõ ràng, hôm nay ta sẽ thưởng cho người.”

Vân Kinh thấy thế cũng chẳng thêm động đậy thân mình, chỉ có cổ tay khẽ nhấc, mấy ngón tay đặt lên dây đàn thứ ba trên cây thất huyền cầm, từ từ nhấn xuống.

Trong nháy mắt, Độc Cô Tuyết bỗng dừng phắt lại, trên mặt lóe lên sát khí. Âm công, vốn bắt nguồn từ Phi Linh gia tộc ở nước Yến, lại do Đinh gia ở nước Tề mà nổi danh. Tuy nhiều năm qua chỉ còn mỗi nhánh của Đinh gia nước Tề là độc bá võ lâm, có điều âm công vẫn được lưu truyền trong giang hồ, thế nên người trong bảy nước biết dùng âm công cũng chẳng phải là ít, chỉ là không lớn mạnh bằng Đinh gia mà thôi. Thế nên, nhiều kỹ xảo và thế đàn mà bất kỳ người học võ nào cũng hiểu rõ đôi phần. Dây thứ ba là dây chủ sát, đã phát ra chắc chắn sẽ đả thương người khác, cũng như thể kiếm phong khi sử kiếm vậy. Vân Kinh định giết gã chẳng?

“Muốn thưởng ta, đưa giải được là đủ.” Vân Khinh thản nhiên nhìn Độc Cô Tuyết.

“Đừng mơ!” Độc Cô Tuyết lạnh lùng quát, hất tay buông cầm Vân Khinh ra.

Vân Khinh liếc qua, cô cũng biết gã ta sẽ không đưa cho mình một cách dễ dàng như thế, mà chỉ định dùng hôn để thưởng, mà cái đó cô thà rằng không lấy.

Độc Cô Tuyết không để ý đến Vân Khinh nữa mà chỉ phẩy tay ra hiệu với đám Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân đang ngồi cạnh. Ba người đồng loạt gạt đầu tỏ ý đã hiểu, rồi kẻ đứng người ngồi đều tự động tìm một vị trí hợp lý, quay đầu, dốc chén trà trên tay, rồi làm ra vẻ ngã lăn ra ngủ.

Độc Cô Tuyết cũng từ tốn ngã người nằm xuống, có điều vừa ngã thân vừa túm lấy Vân Khinh định kéo cô ngã xuống người gã. Vân Khinh thấy thế sầm mặt xuống, ngón tay vẫn đặt trên dây đàn trường mặt nhìn gã. Độc Cô Tuyết cảm tức, hừ lạnh lùng một câu rồi quay người đi chỗ khác, hiếm lắm mới có lúc không tranh cãi với Vân Khinh. Mà cô cũng đoán ra là gã đang muốn giả vờ trúng thuốc, nên cũng lập tức nghiêng người nằm xuống, nhét Điều Nhi vừa uống cạn chén giờ lại hờn hờ ngủ tiếp vào trong tay áo, rồi nhắm mắt lại giả vờ hôn mê.

Chỉ một thoáng sau, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, có vài người rón rén bước vào, bắt đầu lục soát người cả đám.

“Họ uống hơn một nửa chỗ trà bỏ thuốc, chắc là sẽ ngủ khoảng một ngày một đêm.” Một tiếng nói thô kệch vang lên khe khẽ.

“Đừng nói nhiều, mau lục soát. Nếu như để cá lọt lưới, chẳng cần thượng cấp lên tiếng chúng ta cũng đủ chết không có chỗ chôn rồi.” Một giọng nam lạnh lẽo trả lời.

Lập tức không ai nói gì thêm, mà nhanh chóng bước tới khám xét trên người họ, chứng tỏ vị thượng cấp kia quả là có địa vị cao.

“Bà nó, con nhãi này kháu quá cơ, dáng người này, khí chất này, chep chep...” Gã có giọng nói thô kệch có vẻ đã lục soát xong ba người Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân, giờ quay sang nhìn Vân Khinh nằm giữa phòng, bắt đầu phát ra hơi hám vô cùng dâm tà. Gã vừa nói vừa bước lại, thò tay sờ soạn gương mặt Vân Khinh.

Cô gái vốn đang giả vờ hôn mê âm thầm nhăn nhó, tên này thật lố măng.

“Đại ca, đệ thấy mấy đứa này xem ra không phải là kẻ mà thượng cấp muốn tìm đâu. Kẻ kia làm sao dám

nghe ngang đến đây như thế vào thời điểm này chứ. Chắc chỉ là một thằng nhãi thiếu gia ôm gái đi chơi sông dạo núi mà thôi.” Nói tới đây gã dừng một chút, rồi dậm đặng cười hô hố. “Đại ca, đệ thấy chi bằng chúng ta xài con nhỏ này đi thôi. Đàn bà đẹp thế này đệ chưa gặp bao giờ, mà xét cho cùng nó có phải là hoàng hoa khuê nữ^(*) nữa đâu, xong việc đảm bảo chúng nó không nhận ra là được.”

(*) Hoàng hoa khuê nữ: tiếng chỉ con gái còn trong trắng

“Cứ khám người xong rồi hẵng nói.” Người có giọng lạnh lùng hồi nãy trả lời, xem ra không phản đối ý kiến này, chỉ là muốn lục soát xong xuôi rồi làm.

“Được được, đệ khám, đệ khám liền.” Giọng nói đầy dâm tà lại vang lên kèm theo ý cười bên tai Vân Khinh, gã vươn hai bàn tay chuối mẩn của mình ra định chụp lên ngực cô.

Bàn tay Vân Khinh vốn đang đặt trên cây đàn, bỗng chốc hơi cứng lại, đầu ngón tay động đậy rất khẽ hầu như không ai nhận ra, sợi dây thứ ba lập tức hơi hơi bị đè xuống. Cô biết rõ Độc Cô Tuyết chính là kẻ họ đang tìm, giờ ra tay chắc chắn là hậu hoạn khôn lường. Có điều nếu không ra tay, lẽ nào để bọn họ làm nhục mình chứ?

“Ưm... Khinh nhi... ngoan... Ca ca... hôn...” Bỗng một tiếng lầm bầm nói mớ vang lên. Độc Cô Tuyết vốn đang nằm cạnh chợt trở mình, cả người chồm lên người Vân Khinh, mơ màng hôn lấy hôn để tóc cô vài cái chụt choẹt, rồi nằm yên bất động.

“Đồ chết giẫm, đã hôn mê rồi mà còn muốn hôn với hít.” Gã đàn ông dâm ác kia lập tức giận dữ mắng to, đồng thời túm lấy lưng áo Độc Cô Tuyết định kéo ra. Có điều họ Độc Cô kia chỉ làu bàu vài tiếng không rõ đầy vẻ bất mãn kháng cự, tay vẫn ôm riết đè nặng lên người Vân Khinh không buông.

“Thằng chó chết này ôm gì mà chặt thế, ông mày đập chết mày!” Vừa nói gã ta vừa hung hăng đập mấy phát lên lưng Độc Cô Tuyết.

Vân Khinh bị họ Độc Cô nằm đè lên người, cảm nhận rõ ràng thấy cơ thể hằn ta thoảng chốc cứng đờ, trên lưng hằn vốn có một vết thương rất nặng. Vân Khinh bất giác hơi hơi động đậy một chút, lập tức hai cánh tay đang ôm lưng cô xiết chặt lại, bàn tay khẽ nhấn cô một cái đầy hung hăng, rõ ràng có ý hăm he chó có nhúc nhích.

“Bà mày, ông cho mày ôm đấy à?” Lại thêm vài cú đập đi kèm những câu chửi tục tĩu.

“Xong chưa hả?” Đúng lúc đó bỗng có một giọng nữ vang lên, khiến cho gã đàn ông dâm tà kia đang trút

giận vội dừng lại.

"Dạ, xong rồi xong rồi, người bình thường, không có gì hết." Người đàn ông có giọng lạnh lùng trả lời, giọng hơi hơi run rẩy, đáng chừng có vẻ e ngại người đàn bà kia.

"Xong rồi thì rút ra đây, bên kia còn bao nhiêu người cần khám, chết dí trong đây làm gì hả? Đứa nào dám lười biếng ta sẽ lột da đứa đó!"

"Vâng vâng!" Hai tên đàn ông kia lập tức cun cút nghe lời bước ra ngoài, không dám chậm một giây, đồng thời cũng không dám thú nhận vào phòng đã lâu mà còn chưa khám người Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh.

Tiếng bước chân đã đi xa, mà Độc Cô Tuyệt vẫn bất động trên người Vân Khinh. Cô cảm nhận vô cùng rõ rệt luồng sát khí mãnh liệt đang tỏa ra từ người gã. Một kẻ tàn nhẫn bá đạo lại cường đại như hằn lại bị kẻ khác đạp lên lưng, bảo hằn làm sao nuốt trôi cục tức này được.

Vân Khinh cảm thấy Độc Cô Tuyệt khẽ động đây, liền ló mặt ra định hít thở một chút. Nào ngờ còn chưa kịp hưởng thụ không khí trong lành, cô bỗng thấy đau nhói trên cổ. Té ra là gã Độc Cô Tuyệt vừa dúi mặt vào cổ cô cắn một cái rõ đau, vừa để trút giận mà cũng vừa để cảnh cáo cô. Vân Khinh không giãy ra được, càng không tránh né nổi, nên cũng đành mặc cho hằn ta cắn, đến nổi trên vai đau đến tê dại.

Tất cả mọi người vẫn giữ nguyên tư thế đó. Bóng đêm dần dần bao phủ toàn thị trấn, tất cả chìm trong yên lặng. Chỉ có Vân Khinh là cảm nhận được thân mình Độc Cô Tuyệt đang đè lên người cô đang căng thẳng gồng lên như một con báo gấm đang rình mồi, chỉ cần một động tĩnh nhỏ là có thể nhào lên công kích kẻ địch một phát trí mạng.

Cốc, cốc, cốc... Bỗng có tiếng mõ cầm canh vang lên báo hiệu đã tới canh ba^(*). Đã tới giờ hành động. Sự sống và cái chết chỉ phụ thuộc vào giờ phút này. Mọi chuyện đã đến hồi kết thúc.

^(*) Canh ba: Ngày xưa, một ngày có tổng cộng 12 canh giờ, một canh giờ tương ứng với 2 tiếng đồng hồ ngày nay. Giờ Tý từ 23 giờ tới 1 giờ sáng, giờ Sửu từ 1 giờ tới 3 giờ, v.v. Buổi tối thường tính là năm canh giờ tức mười tiếng đồng hồ, từ 19 giờ tới 5 giờ sáng. Canh ba chính là giờ Tý: 11 giờ tới 1 giờ sáng. Vậy nên mới có câu Nửa đêm giờ Tý canh ba, ba từ đều chỉ một khoảng thời gian là vậy.

Hết chương 09

Chương 10 – Cường địch xuất hiện

Trong bóng đêm không đèn không lửa ấy, Độc Cô Tuyết bắt đầu động, vô thanh vô tức mà động. Cùng lúc đó, Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân nãy giờ vẫn giả hôn mê cũng bắt đầu nhúc nhích.

Không ai lên tiếng, cũng không ai luống cuống mơ hồ. Độc Cô Tuyết tóm lấy Vân Kinh, không ra bằng đường cửa sổ, mà ngược lại nhanh chóng lắt người chạy ra khỏi cửa chính.

Đêm tối phủ bức màn đen tuyền lên mọi vật, trên cao chỉ có một vành trăng tròn như ẩn như hiện sau những đám mây. Đèn lồng leo lắt trên cao bị gió khẽ thổi lay qua lay lại, bỗng như có cảm giác âm khí quanh quẩn, gió lạnh vờn quanh, ánh sáng vàng vọt đầy yếu ớt vô lực.

Độc Cô Tuyết vòng tay ôm ngang lưng Vân Kinh nhắc cô lên chạy như bay mà chân không chạm đất ra phía ngoài thành. Sau lưng Mặc Ngân, Mặc Ly cũng xốc nách Sở Vân chạy theo sát họ. Người luyện võ với người không luyện võ, chỉ cần nghe tiếng bước chân là có thể nhận ra. Một nặng một nhẹ, chỉ cần lắng nghe là lộ ra sự khác biệt rõ ràng. Hiện giờ nơi này tập trung rất nhiều sát thủ, trong số họ toàn cao thủ trong cao thủ, sao có thể phạm phải khuyết điểm sơ đẳng đó được.

Vân Kinh để mặc Độc Cô Tuyết dẫn đi, không hề tỏ ý gì hết.

Cả nhóm năm người như bay vun vút, rồi cẩn thận ngoái quanh mới ra khỏi cái khách sạn bình dân kia. Toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng thuận lợi, có lẽ vì kẻ địch cho rằng họ đều trúng thuốc cả rồi, nên những người canh giữ cũng lơ lỏng phòng bị.

Năm người chạy ra tới đường cái. Khu trấn bé nhỏ giờ vắng vẻ lặng im không một tiếng động, trong bóng đêm yên ắng trông chẳng khác nào một tòa thành chết. Lâu lâu mới có tiếng chó sủa trắng vọng tới, còn lại tĩnh mịch vô cùng.

Nơi cửa thành, vô số đèn đuốc được tập trung lại, như thể toàn bộ đèn đóm của thị trấn đều được tập trung về đó cả, soi sáng rực rỡ tựa ban ngày. Chốc chốc lại có một nhóm đi tuần, thế nên đừng nói một người lớn, đến một con ruồi nhỏ xem ra qua đó cũng vẫn bị lộ như thường.

Độc Cô Tuyết đứng ở một góc xa xa nhìn thoáng qua cảnh này, rồi phất tay ra hiệu với đám Sở Vân, quay người chạy về một hướng khác.

Tường thành, vốn cao tới mức hầu như không có cách nào trèo qua cả. Biên cảnh Ngụy quốc được bố trí bằng những tòa thành tường cao vô cùng kiên cố. Ngay cả nếu có khinh công cao, cũng không thể nào nhảy lên được hơn mười thước. Mà mặt tường lại hoàn toàn trơn nhẵn, không hề có chỗ nào khả dĩ mượn lực đặt chân.

Rõ ràng chỗ mà Độc Cô Tuyết chọn, chính là nơi mà tường thành cao nhất cả trấn. Lý do rất đơn giản, vì nó hoàn toàn không xa cửa thành. Hầu như bất kỳ thủ vệ nào ở đâu, chỉ cần quay người một cái là có thể nhìn thấy chỗ này. Nhìn khắp cả tòa thành trấn, nơi nào cũng có hết nhóm này tới nhóm khác đầy cao thủ đi tuần tra. Ở cửa thành càng có thêm nhiều người canh giữ. Chỉ có chỗ này, chỉ cách cửa thành tầm hai mươi thước, lại không có mấy ai qua lại, chỉ vì người đứng ở cửa thành hoàn toàn có thể nhìn thấy ở đây, vậy là lộ ra một chỗ trống không.

Mặc Ly và Mặc Ngân không một tiếng động tránh khỏi một nhóm tuần tra, vội chạy tới chân tường. Bốn bàn tay nắm chặt một chỗ, hai người dậm chân đứng tấn rồi quay lại nhìn Độc Cô Tuyết. Ở đây cứ cách khoảng nửa nén hương lại có một nhóm tuần tra, họ cũng chỉ có từng đó thời gian để ra ngoài.

Độc Cô Tuyết thả Vân Kinh ra, nhìn lên bức tường cao mười thước có lẽ kia, vẻ mặt âm trầm. Bỗng hắt lùi lại một chút, rồi lấy đà chạy về phía Mặc Ngân và Mặc Ly đang đứng, đạp chân lên bốn bàn tay kia mượn lực vọt lên cao, đồng thời Mặc Ly, Mặc Ngân cũng dùng tay đẩy mạnh thêm để trợ sức. Mũi chân kia của Độc Cô Tuyết khẽ chạm vào thành tường nhẵn bóng, và rồi cả thân hình hẫng như bay vọt lên đầu tường.

Vân Kinh ngẩng đầu nhìn bóng Độc Cô Tuyết trong màn đêm, đang bay như một cánh chim vọt lên cao, nhoáng một cái đã lên đến đầu tường. Cô không nhìn được tròn mắt, khinh công quả là lợi hại, hoàn toàn không hề gây ra tiếng động, tới mức cô đứng ngay cạnh như thế mà vẫn không nghe thấy tiếng gió chút nào. Gã Độc Cô Tuyết này nếu bình thường không bị thương, không biết còn mạnh tới chừng nào.

Độc Cô Tuyết một hơi lên tới tường thành, rồi nhanh chóng tháo dây lưng thả xuống dưới. Sở Vân liếc nhìn Vân Kinh, ý bảo mau lên trước.

Vân Kinh cũng chẳng khách sáo, bước lại gần tóm lấy đầu dây. Vọt một cái, cô bỗng cảm thấy một lực kéo thật mạnh, lôi cả người cô lên không ra phía ngoài, lượn nửa vòng trên không trung rồi cũng không kịp dừng lại, rơi thẳng xuống phía bên ngoài tường. Thế này thì...

Nhanh như cắt, Độc Cô Tuyết cũng vô cùng thần tốc, chưa tới nửa nén hương đã liên tiếp vừa kéo vừa vung ba người Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly, rồi chân chưa chạm đất đã kịp đỡ lấy Vân Kinh chạy luôn. Mặc Ngân, Mặc Ly đỡ lấy Sở Vân chạy theo sau.

Bên ngoài tường thành, bóng đêm càng thêm dày đặc, tới mức chỉ thấy bóng hình loáng thoáng hai bên. Có điều không khí thì nơi nào cũng như nhau, trong lành, mát rượi, thoang thoảng hương đêm khiến lòng người phần chần thoai mái.

Độc Cô Tuyệt tóm lấy Vân Khinh, hoàn toàn không vì đã ra khỏi thành mà lơ lửng chút nào. Cả đám tiếp tục vội vã chạy về phía trước. Hôm nay hành sự thuận lợi quá mức, tuy là họ đã sớm có chuẩn bị, mấy lần trước tới đây đã tham khảo qua địa hình địa thế, tìm ra vị trí nhìn như nguy hiểm nhất lại là an toàn nhất để làm đường rút lui. Có điều quá thuận buồm xuôi gió thế này, mọi chuyện càng phải cẩn thận hơn, không thể ở thời điểm mấu chốt này mà có điều gì sơ sẩy ảnh hưởng tới toàn bộ thế cục được.

Cách đó không xa về phía trước có một cánh rừng. Chỉ cần vào đó, dù có người của Ngụy quốc đuổi theo họ cũng không cần e ngại nữa rồi. Nơi đó với họ khác gì cá gặp nước.

Trên con đường đất vắng tanh, Độc Cô Tuyệt tóm tay Vân Khinh lao về phía trước, sau lưng Mặc Ly, Mặc Ngân dẫn theo Sở Vân cũng vội vã đuổi theo. Giờ đây chẳng còn ai để ý dẫm nhẹ chân hơn nữa. Chỉ cần vào được cánh rừng cách khoảng trăm thước trước mặt, là đã như được thăng thiên đắc đạo rồi.

Màn đêm bao phủ, tiếng gió thê lương, không gian yên tĩnh, chỉ có màu đen đầy ám ảnh và đe dọa.

Mắt thấy đã sắp tới bìa rừng, bỗng dưng trong bóng đêm hắc ám ấy, một trận sát khí vô thanh vô tức hầu như không thể cảm giác được truyền tới. Trong màu đen tuyền khắp nơi này, chỉ có Độc Cô Tuyệt cảm nhận được điều đó, không biết do bẩm sinh hay qua trui rèn mà hẳn vốn có một sự nhạy bén vô cùng, gần tới mức giác quan thứ sáu của động vật vậy, cảm thấy có sát khí, cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Thân mình đang lao vùn vụt như gió bỗng ngừng phất lại. Vân Khinh vốn đang mãi chạy theo, không kịp dừng lại nên cứ phóng tiếp, lập tức bị Độc Cô kéo bật ngược lại. Đám Mặc Ngân chạy phía sau cũng đang chạy tới phải kìm lăm mới dừng lại nhanh chóng được.

“Công...”

Đêm trắng hiu hắt, không gian vốn đang đen kịt hắc ám, bỗng dưng bừng sáng như ban ngày, đèn đóm chói mắt dàn thành một hàng ngang trước mặt họ.

Đứng dưới hàng đèn đang lung lay trong gió, là một dãy người toàn thân mặc đồ đen, lạnh lùng, sắc bén đang đứng đó, đội ngũ nghiêm mật chỉnh tề, không gian như cứng lại, mang đầy vẻ hiểm ác.

‘Bộp bộp bộp’, vài ba tiếng vỗ tay vang lên. Hàng người trước mặt họ tách đôi nhường đường cho một nam

tử mặc trường bào được vẽ tỉ mỉ từ tốn bước ra.

“Cảm giác thật là nhạy bén. Ta còn chờ chính người chạy tới trước chứ, không ngờ tới như thế này mà người vẫn có thể phát hiện ra.” Nam tử đó đứng trước mặt họ, ánh mắt sắc như chim ưng nhìn Độc Cô Tuyết. Kẻ đó trên thân toát ra chính khí vương giả, niên kỷ có chút lớn hơn Độc Cô Tuyết, cả người thoạt nhìn khiến người khác có cảm giác vô cùng khí khái, ngũ quan đoan chính.

Vân Kinh nhìn đội ngũ nhân sĩ trước mặt giờ đang loang loáng ánh kim loại, bọn chúng đã xếp thành một vòng cung, trên tay cầm xạ tiễn, chờ chực từ lâu. Mỗi người đều đã giương cung bạt nỏ nghiêm mật bao phủ toàn bộ khu vực. Cách họ khoảng năm mươi thước, cầm đầy cọc nhọn và bẫy rập ám khí. Chỉ cần họ tiến lên thêm vài bước, đảm bảo hiện giờ không chết cũng bị thương. Mà giờ họ vừa vịn đứng ngoài tầm tên bắn, ngay cả ám khí cũng hoàn toàn vô dụng.

Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly cũng nhờ có ánh đèn mà nhìn rõ, mặt mày tái mét. Nếu công tử nhà họ phát hiện chậm một chút, chẳng phải...

Trên mặt Độc Cô Tuyết hoàn toàn bình thản, chỉ liếc mắt đánh giá đối thủ, không thốt câu nào. Về mặt hãn như thế việc đó không đáng trả lời, làm thế nào hãn phát hiện ra cũng không quan trọng.

“Lục soát cẩn mật như thế mà vẫn có thể để người lọt lưới, thật không phí công ta ngày đêm thúc ngựa ra roi chạy tới đây, đánh cuộc một phen chờ người chỗ này.” Nam tử kia thấy Độc Cô Tuyết không nói gì cũng chẳng giận dữ, hai mắt liếc nhìn từ trên xuống dưới gã Độc Cô như đánh giá, hai tay lại vỗ vào nhau, hoàn toàn mang dáng vẻ thưởng thức khen ngợi.

Độc Cô Tuyết chỉ lạnh lùng nhìn người trước mặt, nghe xong, khóe môi hơi cong lên đầy cuồng ngạo, rồi bỗng trầm giọng nói. “Tới cả Sở thái tử điện hạ cũng phải chạy tới nước Ngụy chờ ta, có phải ta nên nói một tiếng vinh hạnh chăng?”

Vân Kinh vừa nghe thấy người trước mặt chính là Sở thái tử, không khỏi ngớ ngàng liếc mắt nhìn. Chỉ thấy kẻ kia mặt mũi nghiêm chỉnh đoan chính vô cùng. Nếu nói Độc Cô Tuyết thuộc dạng kiêu sắc chém ngang, yêu điểm và ngoan độc, thì kẻ này lại mang dáng dấp đầy chính phái, trầm ổn bình tĩnh và thêm khí chất ngay thẳng cương trực, khiến người khác không thể đánh giá thấp.

Sở thái tử liếc nhìn Độc Cô Tuyết, không để ý tới lời châm chọc lẫn huych toẹt thân phận của y, mà còn mỉm cười. “Vậ ta đây chống lại người, có cần ta cũng nói một câu vinh hạnh cho ta hay không?”

"Không dám, không dám, ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, nào dám khiến thái tử ngài thấy vinh hạnh." Độc Cô Tuyết nở một nụ cười rạng rỡ ngồi điểm lệ, bùng lên trong màn đêm được đèn đuốc chiếu rọi.

Sở thái tử chấp tay sau lưng, bình tĩnh nhìn Độc Cô Tuyết, mà hắn cũng đang bình tĩnh cười lạnh nhìn y. Hai người đối diện nhau, thản nhiên tự tại nhưng ẩn hiện sóng ngầm mãnh liệt, ai nấy đều âm thầm tính toán.

"Có thể ẩn núp ba năm ở Đại Sở ta, trong triều trên dưới không ai phát hiện. Nguyên điểm này đã đáng để ta đây bội phục, chưa nói đến việc lớn mà ngươi đã làm sau đó kia mà." Hai chữ việc lớn đó y nhấn mạnh thật rõ, có điều về mặt y vẫn hầu như không thay đổi, xem ra là người rất giỏi giữ bình tĩnh. Hơn nữa, nãy giờ y toàn tự xưng là 'ta', hoàn toàn không dùng đến danh xưng 'bản thái tử', không hiểu vì sao.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng mỉm cười, không lên tiếng.

"Giờ ngươi tự đi theo ta, hay muốn ta động thủ?" Sở thái tử vẫn bình tĩnh như không nhìn Độc Cô Tuyết, chỉ nhìn thẳng vào hắn như thể chỉ hắn mới đáng giá, còn lại những người khác hoàn toàn không đáng để tâm.

Độc Cô Tuyết hừ lạnh, về mặt lại cuống ngạo kiêu căng. "Sao! Ngươi có thể chắc chắn đến như vậy sao, rằng ta cứ như vậy để mặc ngươi tóm sao?"

Sở thái tử nghe vậy khẽ cười, rồi chậm rãi nói. "Ngươi có thể vượt qua mười ba trạm kiểm soát ở Đại Sở ta, giết chết hơn trăm tử sĩ, chỉ mười lăm ngày đã từ Đại Sở tiến vào nước Ngụy, thẳng tiến về Tần. Ngươi như người, nếu không nắm chắc cả mười phần, làm sao ta dám ở đây chờ chứ?"

Vân Khinh nghe xong, không khỏi hơi quay đầu liếc nhìn Độc Cô Tuyết. Sở thái tử nhắc tới trong triều, nghĩa là hắn đã từng là triều thần, đương nhiên sẽ phải chạy từ kinh thành nước Sở mà ra. Từ nơi đó tới chỗ này, lộ trình hơn năm ngàn dặm, hắn lại chỉ dùng có mười lăm ngày. Gã Độc Cô này không lẽ làm bằng sắt thép sao, gặp bao trắc trở, bị thương như thế mà vẫn...

Tuy thế Độc Cô Tuyết cũng không có vẻ gì là tự hào vênh váo, chỉ hơi hơi nhếch môi cười đầy ngoan tuyệt, giọng nói trầm trầm. "Ở Sở quốc ngươi còn không làm khó được ta, ngươi thật sự cho rằng hôm nay ngươi có thể bắt ta lại sao? Độc Cô Tuyết ta muốn chạy, thiên hạ này không ai có thể cản nổi."

Giọng nói trầm thấp ấy chứa đầy sự tự tin và rắn rỏi, mà khóe môi lại ẩn hiện nụ cười phải gọi là điểm lệ mỹ hoặc, yêu nghiệt cùng quyến rũ, khiến ánh mắt mọi người như hoa lên.

"Vậy ngươi cứ thử xem." Thanh âm của Sở thái tử cũng vang lên, khí phách và cứng cỏi không hề kém cạnh.

Gió lại nổi lên, lồng đèn múa lượn. Không khí đầu xuân trong trẻo nhưng mát lạnh, một làn sương trắng lẳng đặng đầu đây. Ánh trăng sợ hãi len lén núp vào trong tầng mây dày kín mít. Đã nửa đêm, gió lạnh lùng nhưng thanh khiết như làn nước, lại dày đặc sát khí quấn quanh. Gió cuộn cuộn xào xạc bứt vài chiếc lá non mới nhú ra khỏi cành, từ từ hạ xuống giữa hai đoàn người nọ. Chầm chậm rơi, phiêu lãng rơi...

Hết chương 10

Chương 11 – Tức giận tới bất tỉnh.

Lúc này, Độc Cô Tuyết mới bắt đầu nhích động. Chỉ thấy hắt ta phẩy tay một cái, một làn khói trắng mù mịt bay ra, nương gió lan tới. Chỉ trong phút chốc, sương khói tràn ngập, chung quanh nhàn nhạt màu trắng, bao phủ toàn bộ khu vực đó.

Độc Cô Tuyết và Vân Kinhh vốn đứng ở đầu gió, mà đám người của thái tử nước Sở lại chính là đang đứng ở cuối gió. Thế nên chỉ cần gió thổi qua, màn sương trắng kia lập tức ủa về phía bọn chúng.

“Hắn dùng độc!” Trước mặt lập tức rối loạn.

Độc Cô Tuyết chỉ chờ có thế, lập tức quay sang Vân Kinhh trầm giọng gọi. “Con chồn của ngươi, nhanh lên!”

Tuy cô không biết hắn muốn gì, có điều cũng nhanh chóng lôi Điều nhi trong tay áo ra.

Độc Cô Tuyết tức tốc lấy ra một vật nho nhỏ màu đen nhìn không rõ lắm, dùng tốc độ phi thường cột vào chân Điều nhi, rồi vừa vung tay ném ra thật xa, vừa quay lại quát Vân Kinhh. “Mau bảo nó chạy trước.”

Chỉ trong nháy mắt Vân Kinhh liền hiểu ý của hắn, gã này đầu óc cũng nhanh ghê.

Sở thái tử dàn hàng ngang chặn họ lại, từng đó người dùng để chống lại hắn, dĩ nhiên hắn chưa chắc đã nắm hoàn toàn phần thắng, do đó thứ gì quý giá trên người e là khó lòng giữ lại. Giờ hắn nghĩ ra dùng Điều nhi của cô mang vật đó đi, quả thật là phản ứng vô cùng nhanh nhẹn.

Vân Kinhh khẽ chúm môi huýt vài tiếng, Điều nhi vốn rất nghe lời cô, cả thân đen nhánh lập tức nương theo bóng đêm mà chuồn nhanh như chớp, phía kẻ địch trước mặt chưa từng phát hiện ra.

“Ngươi không sợ ta giữ luôn?” Vân Kinhh ra lệnh cho Điều nhi xong, bỗng quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết. Thứ này rõ ràng là thứ vô cùng quan trọng, tới nỗi Sở thái tử cũng phải tự mình ra mặt đuổi người cướp lại. Ấy vậy mà gã họ Độc Cô lại có thể đưa cho cô giữ.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, trên mặt chợt lóe lên sát khí, trầm giọng nói. “Chỉ cần ngươi không sợ chết thì cứ việc giữ luôn!” Dứt lời, hắn vươn gọng kềm cứng như sắt của mình tóm lấy Vân Kinhh lao về phía trước. Có độc dược để khống chế cô ta, hắn còn phải sợ gì chứ.

Cùng lúc đó, Vân Kinh bỗng hơi hơi mỉm cười, đôi môi khẽ lẩm bẩm hầu như không ra tiếng. "Biết đâu đây." Âm thanh quá nhỏ, ngay cả Độc Cô Tuyết ở cạnh cũng không nghe rõ cô nói gì.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt. Lúc này gương mặt Sở thái tử ở phía trước đã hoàn toàn biến sắc, vung tay áo trường bào lên che miệng rồi quát. "Trấn định, ai nấy giữ nguyên vị trí!" Đám người Sở thái tử mang tới ai mà không phải là cao thủ trong cao thủ, trui rèn từ gang từ thép mà ra, chỉ rối loạn trong nháy mắt rồi lập tức trầm tĩnh lại. Mà đúng lúc đó Độc Cô Tuyết cũng đã lao tới.

Trường kiếm trong tay vung lên loang loáng, nhắm thẳng hướng Sở thái tử. Giữa màn sương khói mông lung trắng xóa, không khác gì Diêm La tái thế.

Mà người bên phía Sở thái tử cũng nào phải kém cỏi. Vừa cảm giác được sát khí của hắn, hai nam tử đứng cạnh Sở thái tử lập tức phóng lên, mỗi người một kiếm nhất tề nhắm vào Độc Cô Tuyết. Một mũi kiếm tưởng chừng nhẹ nhàng đâm xéo, nhưng lại ẩn chứa bên trong sấm sét ầm vang. Người còn lại, vung ngang thanh kiếm, chặn lại đường kiếm Độc Cô Tuyết đánh về phía Sở thái tử. Hai người hỗ trợ lẫn nhau, kín kẽ không một sơ hở. Mà Sở thái tử cũng một thân võ nghệ, không hề đổi sắc mặt mà chuyển người tránh qua. Ba người khác nhau, nhưng lại chuyển động cùng lúc.

Kiếm chạm vào kiếm, kiếm hoa bay múa, kiếm quang rực rỡ.

Bỗng Độc Cô Tuyết kêu lên một tiếng, kiếm trong tay vung lên tán loạn, cổ tay vun vút tỏa sát khí khắp bốn phía, chiêu số càng lúc càng nhanh khiến mắt thường khó theo kịp.

Độc Cô Tuyết nhắm hướng chính diện đấu cùng Sở thái tử, mà phía sau Mặc Ngân, Mặc Ly cũng đã nhào lên tự lúc nào, hai người mỗi kẻ chống đỡ một bên, chăm chú đấu với hai bên sát thủ, tranh thủ cố gắng đột phá từ ba mặt khác nhau. Tình hình nhìn qua chẳng khác nào cố gắng ai thoát được thì thoát.

"Ta thấy tốt nhất ngươi vẫn nên đi theo ta thôi. Hôm nay các ngươi đã chẳng khác nào cung căng sắp hết, cho dù ngươi có mọc thêm hai cái cánh ta thấy cũng không thể bay thoát nổi đâu." Sở thái tử nhìn Độc Cô Tuyết này giờ vẫn hiển hiện thân thủ quý mị biến ảo khôn lường trên chiến trường, miệng ung dung lên tiếng, hoàn toàn không hợp với vẻ bận rộn của hai bên.

Độc Cô Tuyết vốn đã xoay người, chém ngang một chiêu chặt đứt cánh tay một gã sát thủ áo đen, rồi nhanh như chớp quay sang phía khác chống lại địch thủ nơi khác, hoàn toàn không tiếp tục dây dưa cùng Sở thái tử. Một chiêu không đạt, tiếp tục lao vào chỉ có cách dai dẳng dài hơn. Hắn không phải là người như vậy, thế nên một tay kéo theo Vân Kinh, một tay vung kiếm, nhào vào giữa đám người áo đen đối phương mà loạn

đấu.

Giờ nghe thấy Sở thái tử nói thế, Độc Cô Tuyết mỉm cười đầy ngạo nghễ. “Thái tử điện hạ, không nên vui vẻ quá sớm. Độc dược của Độc Cô Tuyết ta cũng nào phải dễ dàng đối phó như thế.”

Sở thái tử nghe vậy, cười cười. “Được, vậy xem ra chỉ có thể đấu đến cá chết lưới rách^(*) thôi. Để hôm nay xem liệu độc dược của ngươi khiến chúng ta mất mạng trước hay là ta tóm được ngươi trước.”

^(*) Cá chết lưới rách: nghĩa tương tự với Lưỡng bại câu thương, ý chỉ hai bên cùng đấu tới khi cả hai bên đều tổn thất nghiêm trọng.

Vừa nói tới đây, y trầm giọng quát. “Bắt sống cho ta, có điều chỉ cần không chết là được.”

Vân Kinh bị Độc Cô Tuyết tóm chặt trong tay. Những lời này vừa lọt vào tai cô, lại thêm qua khe hở giữa làn kiếm quang nhìn thấy cái liếc mắt của Sở thái tử, liền hiểu ra ý của người này. Chỉ cần Độc Cô Tuyết còn một hơi thở là được, cụt tay mất chân hay bị thêm thương tích gì đó đều không quan trọng. Quả là ngoan độc.

Phịch một tiếng, như thể có cái gì đó va chạm thật mạnh. Vân Kinh cảm thấy bàn tay Độc Cô Tuyết đang giữ lấy mình bỗng siết lại, hình như là giật mình bất ổn, nhưng hắn ta vẫn cố gắng nắm chặt lấy cô, nhất quyết không buông tay.

Quả nhiên thứ gì đó vô cùng quan trọng, tới mức Độc Cô Tuyết đang gặp nguy hiểm trùng trùng mà vẫn cố dắt theo cô, chỉ sợ cô chết sẽ không ai gọi Điều nhi lại được, có lẽ ẩn sau đó may ra có chút lo lắng thật cũng nên.

Phụt, một ngụm máu tươi bị phun ra. Thương cũ, thương mới, lại thêm hành trình mệt nhọc, Độc Cô Tuyết vừa hơi run tay, lập tức bị một gã áo đen giáng cho một chưởng lên lưng, khiến hắn nhất thời thổ huyết.

“Công tử!” Mặc Ngân, Mặc Ly sợ hãi kêu lên.

“Ngươi còn chưa chịu ra tay cho ta, muốn chết đúng không?” Dưới ánh đèn lồng vàng vọt, sắc mặt hắn tái nhợt, thêm dòng máu tươi đang chảy ra từ khóe môi. Độc Cô Tuyết vừa quay người lại cảm tức quát Vân Kinh vốn nãy giờ chẳng thềm động tay.

“Được thôi, giải dược đâu?” Vân Kinh quay đầu nhìn hai mắt hắn, đạm mạc trả lời, nhưng nội dung lời nói thì khiến Độc Cô Tuyết tức giận xém tí thì thổ huyết tiếp.

“Thoát được đã rồi tính!” Độc Cô Tuyết vừa tiếp tục chuyên tâm đối phó địch nhân trước mặt, vừa nghiêng

rằng nghiêng lợi trả lời.

Vân Khanh thấy vẻ mặt hần như thế, liền hắng giọng, hừ, nói thế khác gì chưa nói, liền nhẹ nhàng thốt. “Độc Cô Tuyệt, làm người không nên quá đáng, bằng không tới lúc hối hận chính là người đó!”

Độc Cô Tuyệt vừa nghe thấy, lập tức quay lại trừng mắt nhìn Vân Khanh. Đôi mắt đen thăm thẳm giờ rực lên tơ máu lẫn khát máu, sáng tỏ trong đêm đen.

Vân Khanh không thềm tránh cái nhìn đó mà đối mắt nhìn thẳng hần. Dường như ánh lửa loang loáng tóe lên giữa hai người, không hề kém cạnh với ánh đèn chung quanh.

Ngay trong lúc liếc mắt đó, Vân Khanh đã động thủ. Nhắc đàn để ngang, mười ngón tay liên tục phất qua. Một khúc Thập diện mai phục, choang choang vang tới.

Cơ man là phong nhận phóng ra từ đàn cổ, nhắm đủ bốn phương tám hướng mà truy mà tấn công. Sức mạnh vô hình, đi kèm tiếng đàn u nhã thanh lệ vang lên dưới bầu trời đêm, tràn ngập một vùng đất.

“Âm công, là âm công!”

Đám người nước Sở vốn đang hùng hổ vây công đoàn người Độc Cô Tuyệt, giờ trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Dao kiếm trong tay không ngớt vung lên chống lại ngàn vạn đạo phong nhận không cách nào nhìn thấy đi kèm với sức mạnh quỷ dị kia.

Âm sắc phiêu lãng mơ hồ, tiếng đàn lại nặng nề trầm trọng. Thập diện mai phục là một cổ khúc, lấy sự trang nghiêm làm trọng, giờ được đánh lên từ tay Vân Khanh, thành một dòng âm thanh như mây trôi nước chảy, mang theo nhịp trống dập dồn, lại đi kèm sát ý dữ tợn. Kỹ thuật hoàn mỹ, khiến tốc độ và sức mạnh của từng đợt phong nhận không thể không gọi là đệ nhất.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy cũng thoáng sửng sốt. Hần cũng mới chỉ chứng kiến âm công của Vân Khanh có một lần duy nhất khi họ giao đấu với nhau. Tuy rằng khi đó cô ta rất mạnh, nhưng cũng không đến mức lợi hại. Hần tin tưởng chỉ cần mình nghỉ dưỡng hai ngày, âm công của cô ả sẽ không làm gì được hần. Thế mà chẳng ngờ giờ đây âm công của Vân Khanh như được tăng tiến thêm hai bậc nữa. Mạnh mẽ hồn hậu, âm nhạc mê đắm, hầu như có thể trấn áp tinh thần người khác. Cô nàng Vân Khanh này thì ra vốn che giấu thực lực của mình.

Sở thái tử nhú mày. Vừa xong y không chú ý tới thiếu nữ bên cạnh Độc Cô Tuyệt, vì chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra nàng ta không có võ công. Lúc này mà không có võ công, cũng cầm bằng vô dụng, nên dĩ nhiên không cần quan tâm tới. Nào ngờ bỗng dưng thế trận đổi thay, bọn họ đang từ thế mạnh áp đảo bỗng dưng bị

đảo ngược. Âm công vốn là thứ công phu lấy ít chống nhiều vô cùng hiệu quả. Giờ đây phe của họ thậm chí chỉ cầu tự bảo vệ chính mình, lấy đâu thêm tay thêm mắt mà đối phó với đám người ít ỏi kia. Thiếu nữ này, quả là mạnh mẽ.

Vân Kinh vừa phóng tay đạn tấu, thân mình vừa thông dong bước về phía trước. Bước tới chỗ nào phong nhận dào dạt bay theo tới đó, thể như lũ đồ không ai ngăn nổi. Từng đạo từng đạo phong nhận vô hình xiên ngang xẻ dọc từ các phương vị xảo quyết khác nhau mà vụt ra công kích, khiến đám sát thủ tử sĩ kia trên mặt, trên người không tài nào tránh né kịp, chốc chốc lại xuất hiện một vết thương sâu hoắm. Không có lần nào là không nhằm trúng chỗ yếu hại của mỗi người, thế nên ai nấy đều cẩn trọng không ngớt, chỉ hơi sơ suất, e là sẽ mất mạng.

Vân Kinh vốn không phải người tàn nhẫn, càng không tuyệt tình. Cô không hề có thủ đoạn độc ác hay ý đồ sâu xa như Độc Cô Tuyết, mà chỉ biết là nếu hôm nay mình không giết những kẻ này, vậy đừng hòng thoát khỏi nơi đây. So với chính mình chết thảm, không bằng để người khác chết thay, thế nên xuống tay không hề nhân nhượng.

Độc Cô Tuyết, Mặc Ly, Mặc Ngân lần lượt đi sau lưng Vân Kinh, ngay cả Sở Vân vốn lúc đầu không biết tránh đi đâu giờ cũng đi sau nốt. Ba người biết võ công thì đứng quay lưng vào nhau, nương theo âm công của Vân Kinh, hạ thủ vừa độc vừa tuyệt tình, lâu lâu lại bồi thêm một kiếm, khiến đối phương còn đang hoảng hốt chống lại phong nhận âm công của Vân Kinh thì đã bị một kiếm của họ lấy mạng tự lúc nào.

Không hề có tiếng kêu thảm thiết, chỉ có sát khí lan tràn khắp nơi. Gương mặt Sở Thái tử vốn bình hòa chính khí, giờ cũng hoàn toàn sầm xuống, nhưng là vẻ sầm mặt đầy tập trung và bình tĩnh phi thường. Y tiếp tục chỉ huy đám tử sĩ của mình, hoàn toàn không màng tới tính mệnh mà tấn công, chỉ quyết tâm bắt lấy đám người Độc Cô Tuyết. Có điều việc không ngờ tới Vân Kinh dùng âm công, đã trở thành sơ hở trí mạng của y. Trong trận đấu giữa hai cao thủ thắng thua chỉ tính từng ly, chỉ một sơ hở nhỏ bé như thế bị Độc Cô Tuyết nắm lấy, đảm bảo chính là cơ hội tuyệt hảo để chạy thoát thân. Vậy nên trong lúc bao nhiêu người liên thủ định tiêu tóm bọn họ, lại rõ ràng để cô thông dong mở đường máu thoát ra.

“Sở Thái tử, mỗi hận hôm nay, Độc Cô Tuyết ngày sau dĩ nhiên sẽ trả đủ.” Tiếng nói kiêu ngạo vang vang trong bóng đêm, khiến màn đêm vốn lạnh giá giờ càng thêm tuyệt tình băng lãnh.

Đêm càng sâu, ánh hàn nguyệt vương vãi mặt đất. Bóng lưng đã khuất, tiếng đàn còn văng vẳng đâu đây. Máu tanh nhuộm khắp, bóng đêm càng thêm dày đặc.

Cửa thành đã mở toang, người trong thành vội vàng chạy tới. Chỉ thấy khắp nơi la liệt tử thi, lại thêm vẻ

mặt lạnh lẽo của Sở thái tử cùng với hai người thị vệ thân tín thể chết bảo hộ y đứng cạnh mà thôi.

Không khí quánh đặc nặng nề.

Trong rừng rậm, Độc Cô Tuyết giờ đang cười lớn hả hê không ngớt, trên mặt hiện rõ vẻ cuồng ngạo khó tả bằng lời.

Vân Kinh đi trước mọi người, giờ quay đầu lại nhìn mấy kẻ đằng sau thương tích đầy mình, tinh thần và thể xác đều đã tới mức cực hạn. Ánh mắt cô bỗng lóe lên.

“Ha ha ha... a hèm... Người mau gọi Điêu nhi quay lại.” Ánh lóe lên ấy, tưởng như không thể nhận ra, nhưng Độc Cô Tuyết lại đã chớp thấy, lập tức tiếng cười tắc lại trong ngực, lông mày liền nhướng lên hung dữ.

Vân Kinh chỉ thản nhiên nhàn nhạt trả lời. “Giờ, tới phiên người cầu ta.”

Hắn ta vừa nghe thấy, sát khí lại phóng ra, lập tức nhào tới định chớp lấy Vân Kinh. Mà Vân Kinh thấy thế liền khẽ nhích động thân mình, vừa nghiêng qua một cái lập tức tránh ra thật xa, đứng đó nhìn lại.

“Người...” Trong nháy mắt, Độc Cô Tuyết biến sắc.

“Ta không có võ công, nhưng không có nghĩa là không biết kinh công. Độc Cô Tuyết, ta đã nói rồi, làm người đừng nên quá đáng. Với người cái gì quan trọng hơn, thứ Điêu nhi đang giữ, hay giải dược của ta, người tự mình nghĩ xem. Tới tiểu trấn ở biên cảnh Tần quốc, ta muốn thấy giải dược. Bằng không... chúng ta thử cùng đánh cuộc một keo xem cái gì mới là quan trọng.” Dứt lời, chỉ tung người vài cái là cô đã biến mất, vô thanh vô tức mà rời xa.

Cơ thể cô vốn yếu ớt, không hợp luyện võ công. Thế nhưng trong thời gian qua, bà bà cũng đã dạy cho cô một bộ kinh công trác tuyệt, không vì lý do nào khác ngoài mấy chữ ‘đánh không thắng, chạy là tốt nhất’.

“Chết tiệt thật!” Ngực Độc Cô Tuyết bỗng nghẹn cứng, hít thở không thông. Lại thêm sức lực đã tới cực hạn chịu đựng, thế nên hắn cứ thế mà lăn đùng ra đất, ngất xỉu vì tức giận.

Hết chương 11

Chương 12 – Tìm y

Tần quốc, nằm phía Tây ngoài cùng cả bảy nước, ruộng đồng rộng lớn, đất đai màu mỡ phì nhiêu, khí hậu ấm áp, chính là một nơi có tài nguyên sản vật khá là phong phú. Tuy nhiên địa thế nơi đây lại rất hiểm trở, có cả bình nguyên rộng dài vạn dặm, có cả núi non trùng trùng điệp điệp, người dân cũng khá là dũng mãnh. Nói một cách tương đối thì về khí thế có thể thua so với Sở và Tề, thế nhưng nhờ có tính cách dũng mãnh này mà khiến cho Đại Tần vẫn luôn thuận lợi. Lại nhờ thêm sự quyết đoán của mấy đời Tần vương, khiến nước Tần được trị vì có phần tốt hơn sáu nước còn lại. Nên xét về tổng thể thì Đại Tần có thể nói là tương đối phồn vinh.

Lúc này đây, Vân Kinh một thân nam trang đang đi dạo trong một thị trấn ở Tần quốc. Thật là náo nhiệt, nào là mua vải vóc, nào là mua thức ăn, mua đồ linh tinh vặt vặt, rồi thì người người nườm nượp, cười cười nói nói, hi hi ha ha, khiến toàn bộ thị trấn như có không khí rộn rã vang trời.

“Chỉ một thị trấn nho nhỏ ở biên cảnh, đã đủ mang vẻ phồn hoa của Đại Thành kinh đô nước Ngụy rồi.” Trên môi Vân Kinh lảng đãng nét cười, mắt nhìn chung quanh ồn ào náo nức.

“Khách quan, ngài muốn ở trọ?” Vừa bước chân vào một khách điểm nho nhỏ, tiểu nhị bên trong lập tức chào hỏi, vẻ mặt đầy những sởi lởi.

Vân Kinh thấy vậy khẽ gật đầu, gã tiểu nhị kia cũng nhảy bèn mà đón đưa cô vào trong.

Ngồi trong một căn phòng bài trí giản đơn, Vân Kinh dựa vào cửa sổ, tay vuốt ve Điều Nhi đang lách cách trong lòng mình, khoe môi khẽ cong lên thành một nụ cười khoái chí. “Điều Nhi, lần này mi có ơn lớn với ta rồi!”

Điều Nhi nhỏ bé không hiểu Vân Kinh đang nói gì, chỉ cảm nhận được chủ nhân đang rất là vui vẻ. Nó lập tức nhảy lên vai Vân Kinh, le lưỡi liếm liếm mặt cô, chỉ thoáng chốc đã ướt nhẹp. Vân Kinh cười khẽ định né tránh, Điều Nhi càng thêm hào hứng nhào vào liếm lấy liếm để. Một người một điều đùa giỡn ầm ĩ trong phòng.

Bỗng lạch cạch một tiếng, trong tiếng nô đùa, thứ mà Độc Cô Tuyệt buộc vào người Điều Nhi hôm đó rơi xuống lòng Vân Kinh. Cô bèn nằm dài ra giường, cầm lấy vật đó lên xem, vẻ khoái chí trên mặt hiện ra càng rõ.

Đây là một danh sách tên người, trên đó có rất nhiều tên, đa phần cô không biết là ai. Chỉ có một cái tên cô nhận ra đã từng nghe nói, đầu như là một đại phu gì đó ở nước Sở, trong triều cũng có chút tiếng nói. Xét cho

cùng cô chưa bao giờ quan tâm triều đình chính trị này kia, không biết cũng là bình thường.

Tờ danh sách này cô không hiểu để làm gì, có điều cả Độc Cô Tuyệt lẫn Sở Thái tử đều coi trọng nó như thế, hẳn phải là thứ tốt.

“Kẻ khinh thường người khác quá đáng thì không cần đồng tình nha. Điều nhi, mi nói thử xem giờ chúng ta đi chơi đâu?”

Vân Kinhh vô cùng hào hứng, nhét thứ kia vào trong người rồi ôm Điều nhi vừa cười vừa âu yếm nói. Điều nhi làm sao biết trả lời cô, chỉ có thể dụi dụi lòng bàn tay cô làm nũng.

Lại một ngày khác, giờ thì nơi cô đang đứng không còn là thị trấn nhỏ sát biên cảnh hai nước Tần Ngụy nữa, mà đã tiến sâu vào trong quốc thổ nước Tần khá nhiều. Tuy là xét toàn cục thì chỗ này vẫn tính là biên cảnh, có điều cũng không phải là nơi cô hẹn gặp Độc Cô Tuyệt.

Nguyên nhân cũng là, rời khỏi đám người họ Độc Cô kia xong, Vân Kinhh đã rất cẩn thận kiểm tra thân thể mình, nhưng hoàn toàn không thể nhìn ra triệu chứng trúng độc lẫn loại độc được mình ăn phải. Bao nhiêu năm qua cô đều học trộm y thuật của danh y bảy nước, lại được bà bà chỉ điểm không ít, nên chỉ có rất ít thứ là cô không biết đến. Vậy mà thứ độc được này cô lại hoàn toàn không có cảm giác gì cả, thật quá quái kỳ lạ. Theo bản lĩnh của cô thì hẳn là không giải được, nhưng ít nhất cũng phải phát hiện ra là gì chứ. Ban đầu còn tưởng loại độc này trong thời gian ngắn không phát hiện được, nào ngờ nhiều ngày như thế rồi mà vẫn chưa có tí dấu hiệu nào, cũng thật là kỳ quặc quá chừng. Mà dọc đường đi, Vân Kinhh vẫn tìm đại phu để khám. Ấy vậy nhưng không vị đại phu nào lại cho rằng cô trúng độc. Hai điều cộng lại khiến cô cũng nhẹ nhõm hơn. Nếu đã không phải loại độc phát tác nhanh chóng thì việc gì phải sợ.

Thế nên Vân Kinhh cũng không nóng ruột, thong thả đi sâu vào trong nước Tần như đang du sơn ngoạn thủy để tìm bà bà. Còn độc được kia, nếu không phát tác thì cô cũng coi như nó không tồn tại. Giờ Vân Kinhh không vội, mà khẩn trương là người khác kia. Xét cho cùng dọc đường đi cô đều để lại ký hiệu rõ ràng. Gã Độc Cô Tuyệt kia có thông minh hẳn phải biết theo kịp.

Cứ nghĩ đến việc mình cầm đi thứ mà gã kia không tiếc mạng sống mà cầm về, rồi mặc gã tìm mình không thấy ở biên cảnh, đảm bảo cái kẻ kiêu căng ngạo mạn kia không tức chết mới lạ, tâm trạng của Vân Kinhh lại sáng khoái vô cùng. Cô cố tình chọc giận gã đáng ghét đấy, ai bảo khinh người quá đáng.

“Khách quan, nước trà của ngài đây.” Tiểu nhị ân cần bưng trà tới.

Vân Khanh đã sớm ngồi ngay ngắn, khẽ cười. "Tiểu nhị ca, xin hỏi vị đại phu nổi danh nhất địa phương này ở chỗ nào thế?"

Lập tức gã tiểu nhị kia vẻ mặt đầy khẩn trương quan tâm hỏi. "Công tử khó chịu chỗ nào sao, tiểu nhân đi mời đại phu cho người là được."

Vân Khanh nghe vậy chỉ mỉm cười. "Không cần, tự ta đi là được, cảm ơn cậu."

Tiểu nhị kia thấy trên người Vân Khanh toát ra khí chất đậm đặc thản nhiên, rất ôn hòa, cũng rất bình tĩnh, lại khách khí như thế, nên vội vàng nói. "Đỗ đại phu ở thành Tây là danh y nổi tiếng gần xa. Công tử đến đó, đảm bảo trên người có bệnh gì cũng đều trị khỏi."

"Đa tạ." Vân Khanh gật đầu, không quên đưa cho tiểu nhị vài đồng tiền, rồi ôm quyền cảm tạ, tiểu nhị kia dĩ nhiên miệng không ngớt cảm ơn.

Vân Khanh chưa bao giờ phải phiền não chuyện tiền nong, bà bà luôn đưa cho cô rất nhiều để chi tiêu. Cô cũng chưa nhìn thấy bà bà làm gì kiếm tiền, nhưng vẫn có thể tiêu tiền liên tục không ngớt. Bà bà lúc nào cũng rất bí ẩn.

Nghỉ ngơi một chút, Vân Khanh liền mang theo Điêu nhi đi tìm Đỗ đại phu kia, biết đâu có người có thể tra ra độc dược trên người cô cũng nên.

Thành Tây, một y quán nọ thoát nhìn vô cùng giản dị, giờ cũng không có nhiều người tới khám. Trong sảnh chính chỉ có một đồng tử tuổi còn khá nhỏ đang cúi đầu mài thuốc, mùi thuốc thoang thoảng bay khắp phòng.

"Tiểu đồng tử, Đỗ đại phu có nhà không?" Vân Khanh nhẹ giọng hỏi.

"Có, đại phu ở nhà trong, để ta đi mời người ra." Đồng tử kia cũng khá nhanh nhẹn, vội dừng việc trong tay rồi chạy vụt về phía hậu đường. Một lúc sau, có một lão nhân tóc bạc phơ bước ra ngoài, cước bộ mạnh mẽ, hai mắt lấp lánh có thần khí, nhìn qua tinh thần rất khỏe khoắn.

Lão nhân bước lại, nhìn Vân Khanh từ trên xuống dưới, vuốt râu ngồi lên ghế rồi hỏi. "Công tử vì có gì cầu y?"

Vân Khanh thấy Đỗ đại phu chỉ liếc mắt đã nhìn ra cô không có bệnh, quả thật nhãn lực cao cường, không khỏi chấp tay thi lễ với Đỗ đại phu mới nói. "Đỗ đại phu..."

'Bịch', Vân Khanh mới thốt được lời mở đầu, bỗng có tiếng động từ ngoài cửa vang lên, một luồng gió âm u

thổi vào vô thanh vô tức. Ba người đang ngồi trong sảnh lập tức quay đầu nhìn nơi phát ra tiếng động.

Chỉ thấy một nam tử cả người đầy máu, gương mặt tái nhợt đang xông vào, cổ chân khế móc một cái, cửa lớn liền đóng sầm lại, rồi đứng dựa vào cửa hõn hển thở dốc và nhìn ba người kia.

“Aaaaaa...” Gã đồng tử bị kinh hãi lập tức hét ầm lên.

Một tiếng xé gió vang lên, cổ tay gã kia khẽ động, lập tức một đạo ngân quang vụt qua mặt đồng tử nọ bắn vào cánh tử đựng thuốc sau lưng cậu ta. Đó là một cây phi đao nhỏ, đuôi vẫn còn đang rung rung không ngớt. Mà trên mặt đồng tử cũng xuất hiện vết máu.

“Còn kêu, ta giết ngươi.” Thanh âm khàn khàn vang lên, mang theo sát khí.

Đồng tử kia bị gã dọa nạt như thế, đứa trẻ đáng thương hồi nào giờ chưa từng chứng kiến hoàn cảnh như vậy, chớp chớp mắt mấy cái, rồi lăn đùng ra ngất xỉu.

Vân Khinh thấy thế hơi hơi nhú mào, ngẩng lên nhìn người vừa xông vào.

Hết chương 12

Chương 13 – Khách qua đường

“Lấy thuốc trị thương ra đây!” Gã kia loạng choạng lao đảo bước tới gần Đỗ đại phu, trong tay bỗng lóe lên một chớp hàn quang, rồi một cây ngân châm đã hườm sẵn trên cổ vị đại phu đáng thương.

Đỗ đại phu toát mồ hôi hột, nơm nớp lo sợ. “Tôi lấy, tôi lấy ngay... Đại hiệp... đừng... động thủ... tôi...” Nói tới đây lưỡi ông ta như rú cả lại, không thốt nên lời.

“Nhanh lên.” Tay gã kia khẽ nhấn mạnh một cái, cổ Đỗ đại phu lập tức xuất hiện một vết máu.

Đỗ đại phu thấy thế càng kinh hoàng, cả người run lấy bầy không ngừng được, tay chân luống cuống mò mẫm thuốc trị thương. Nhưng sự đời phàm là càng cuống càng khó làm cho tốt. Bình nọ bình kia đựng thuốc bị ông ta va đụng một hồi đều rơi hết cả, mấy loại bột thuốc cứ thế bị trộn lẫn vào nhau.

“Đại hiệp tha mạng...” Mặt mũi Đỗ đại phu trắng bệch ra.

“Chết tiết, ông...” Gã nam tử đang dùng ngân châm đe dọa đại phu thấy thế nghiêng rằng nghiêng lợi thốt lên. Nhưng chưa nói dứt lời, cả người y bỗng là đi, cứ thế ngã xuống đất, còn lại Vân Kinh đứng sau lưng y nhìn hết thảy mọi việc.

Giờ Vân Kinh mới bước tới nâng vị đại phu giờ đang lấy bầy sợ hãi kia lên, nhẹ nhàng nói. “Đại phu, không sao rồi, đừng sợ.”

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử.” Đỗ đại phu sờ sờ cái trán giờ đầm mồ hôi của mình, tay chân cũng nhũn như chi chi, phịch một cái ngồi bệt xuống đất.

“Ừm...” Một tiếng rên khẽ vang lên. Đỗ đại phu thiếu điều nhảy dựng lên, run run chỉ vào gã đang nằm dưới đất. “Hắn, hắn...”

Vân Kinh thấy vậy chỉ nói. “Không sao.” Vừa nói cô vừa bước lại gần gã kia rồi ngồi xuống. Cũng chẳng biết vì sao bỗng nhiên cô vươn tay chùi đi vết máu trên mặt gã nọ, lộ ra gương mặt thật sự của y. Vừa nhìn rõ ràng khuôn mặt kia, bỗng lông mày cô hơi nhướng lên, nhẹ nhàng thốt. “Nhóc con, trẻ con cũng học đòi hăm dọa người khác. Cậu ngoan ngoãn thì ta sẽ trị thương cho cậu, cậu mà không ngoan, chúng ta không thèm quan tâm cậu nữa.”

Gương mặt gã nam tử kia lộ rõ, hóa ra lại vô cùng non trẻ, xem ra còn nhỏ tuổi hơn cô nữa. Gương mặt tuần tú kia giờ chính là đang căng rắng thử cố đứng lên, nhưng không có cách nào khác, chỉ đành trừng mắt nhìn Vân Kinh đầy hung hăng giận dữ. Vốn chỉ coi người kia là một kẻ yếu ớt không có võ công nên không thèm để ý, nào ngờ giờ lại như cá nằm trên thớt mặc cho người kia xử trí, khiến y càng thêm oán hận.

“Ta mới không phải... nhóc con...” Đôi mắt long lên trợn ngược, phẫn nộ đơng đầy, khí thế bùng bùng ban đầu giờ chỉ còn mỏng manh như tờ giấy vì bị thương nặng, không khác gì một chú hổ con, nanh vuốt còn chưa vững, nên đành bất lực.

Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt giận dữ, nhìn qua vô cùng hung ác. Ấy vậy mà chẳng hiểu vì sao dáng vẻ như thế lại khiến Vân Kinh khe khẽ mỉm cười, mặc kệ y nói linh tinh mà lấy thuốc trị thương của mình vẫn mang theo, đút cho y một viên, vừa đút vừa nhẹ giọng như dỗ dành. “Còn bảo không phải nhóc con sao?”

Đút xong, Vân Kinh nhìn thoáng qua những vết thương trên người y, thật ra không nhiều lắm, chỉ là có một vết thật sâu chém vào lưng y, tới mức sắp lộ cả xương cốt, máu chảy quá nhiều, mà giờ vẫn đang không ngừng chảy, vô cùng đáng sợ. Vân Kinh không khỏi xuýt xoa một hơi, lông mày hai bên nhíu chặt lại.

Cô khẽ nâng cậu ta ngồi lên, rồi nhanh nhẹn lấy ra một viên thuốc khác, pha với nước ấm rồi xoa nhẹ lên lưng cậu ta.

“Ồi...” Cậu nhóc run lên, nắm ngón tay bấu chặt xuống đất.

“Sẽ đau một chút, cậu kiên nhẫn nhé.” Vân Kinh nhẹ nhàng chậm rãi nói, nhưng trên tay vẫn thoăn thoắt nhanh chóng bôi thuốc cho cậu nhóc kia, ngăn ngừa máu chảy tiếp.

Trong phòng giờ im lặng như tờ. Vị Đổ đại phu ngồi cạnh vốn cũng đã nhìn qua không ít thế sự, tuy gã bị thương kia cả người cao lớn, có điều xem ra cùng lắm cũng chỉ mới mười hai mười ba tuổi, thế nên cũng bớt e ngại phần nào. Giờ ông ta chỉ ngồi cạnh im lặng không nói gì, khiến cả sảnh chính có phần nặng nề hơn.

“Ta phải... đi thôi...” Cậu nhóc kia căng rắng chịu đựng xong quá trình băng bó, rồi chống tay cố gắng đứng lên.

Vân Kinh thấy thế liền đỡ cậu ta đứng thẳng dậy rồi nói. “Để ta đưa cậu đi. Giờ bộ dạng cậu như vậy đi đâu cho nổi?”

Cậu nhóc kia nghe vậy liếc nhìn Vân Kinh một cái, bản thân cũng biết một mình mình sẽ không làm được gì nên cũng không phản đối, chỉ nhìn Vân Kinh đầy bí ẩn.

Vân Khanh nhanh chóng lấy thêm thuốc trị thương, lưu lại một nén bạc rồi đỡ cậu nhóc kia rời khỏi đường. Nơi này không thích hợp ở lâu, nhìn qua là biết cậu nhóc này đang bị truy sát, có lẽ có việc gì đó. Thị trấn nhỏ này nhiều người, thế nào cũng có người nhìn thấy cậu ta vào đây. Thế nên giờ tránh càng xa càng tốt mới là quan trọng.

Cả hai cùng cưỡi ngựa của Vân Khanh ra khỏi thị trấn. Nam hài kia mê man dựa vào ngực Vân Khanh, bộ quần áo bê bết máu được phủ ra ngoài bằng một chiếc áo choàng của cô, nhìn qua vô cùng quý phái. Gương mặt tuấn tú kia gần với mặt Vân Khanh, nhìn qua như là hai huynh đệ vậy.

Vó ngựa tung bay, xuyên rừng đuổi gió, chạy trốn không ngừng.

Chạy suốt một ngày một đêm, Vân Khanh không khỏi cười khổ. Tự lúc nào mình lại thích chạy trốn chết như thế, hơn nữa lại còn vì một kẻ không quen biết mà chạy trốn chết. Có điều ai bảo cô vừa thấy cậu nhóc kia, trong lòng rất thoải mái, nhìn thấy gương mặt của cậu ta xong, tự dưng lại sinh ra ý muốn tới gần, nên mới đi vơ cái việc vớ vẩn này vào mình, có thể trách ai được.

Lại một ngày mới, gió mát hây hây, thoang thoang mùi hương cây cỏ. Trên con đường nhỏ ngoại ô, có hai người đang cùng cưỡi một con ngựa thong thả mà bước. Tiếng vó ngựa vang lên đều đều trong bầu không gian tĩnh lặng.

“Sao rồi? Đỡ hơn chưa?” Vân Khanh dịu dàng nhìn cậu nhóc kia.

Cậu ta cũng cứng đầu ra phết, cả đường đi không thềm nói với cô tiếng nào, mặt mũi ngầu xì. Nếu không phải vẻ mặt non choẹt của cậu ta, thật đúng là không đoán ra được cậu ta còn nhỏ xíu. Giờ ai kia nghe thấy có người hỏi thăm chỉ hứ một cái, nguẩy mặt quay đi không thềm nhìn Vân Khanh.

Vân Khanh thấy thế, thò tay cốc đầu cậu nhóc vô lễ một cái. Lập tức cậu nhóc quay ngoắt lại, trừng mắt nhìn cô giận dữ. Nhưng làm thế cũng động tới vết thương sau lưng, đau buốt tận xương khiến cậu ta không khỏi hít hà một tiếng.

“Nhóc con, không được xấu tính thế. Người khác quan tâm mới hỏi thăm, phải biết cảm kích chứ.” Vân Khanh khẽ lắc đầu, vừa giúp cậu nhóc xoa vết thương, vừa nhẹ nhàng nói.

“Hừ...” Nam hài kia hừ khẽ một tiếng giọng mũi, rồi hạ thấp mi mắt xuống, thật không hiểu trong lòng đang nghĩ gì.

Tiếng vó ngựa bỗng vang lên dồn dập, hỗn độn, mạnh mẽ, khí thế dào dạt sau lưng. Xen lẫn vào đó là leng

keng mấy tiếng chuông ngân. Vân Kinh nghe vậy chợt cau mày, với tay lấy roi định thúc ngựa chạy mau.

Ấy nhưng cậu nhóc nọ nghiêng tai nghe ngóng, bỗng vẻ mặt tươi tỉnh hẳn, vội chặn tay Vân Kinh lại, lạnh lùng thốt. “Khoan đã.”

Vân Kinh thấy thế liếc nhìn cậu ta rồi giật cương dừng ngựa lại. Xem vẻ mặt nhóc ta, người đang tới hẳn là người của nhóc rồi.

“Công tử, công tử!” Vài tiếng gọi ầm ỹ lo lắng nương theo tiếng vó ngựa vang tới. Không chờ ngựa chạy tới nơi, thân hình đã đạp lưng ngựa lao về phía nam hài đang tựa trước ngực Vân Kinh.

Phịch phịch mấy tiếng, năm người như từ không trung giáng xuống, mạnh mẽ quỳ xuống trước ngựa Vân Kinh, khiến một đám bụi trần chợt bay lên trên đất.

Vân Kinh cũng tính là sự đời nhìn qua không ít, vậy mà thấy thế vẫn không khỏi giật mình, nhưng vẻ kinh ngạc hiện lên rất nhanh chóng rồi biến mất, gương mặt lại lãnh đạm như cũ.

“Hừ, ta còn chưa chết đâu, các người đến vẫn sớm lắm.” Nam hài tựa trong lòng Vân Kinh lạnh lùng thốt, giọng đầy băng giá.

“Là thuộc hạ hộ vệ thất trách, thuộc hạ đáng chết!” Động tác vô cùng đều đặn ăn nhịp, năm người đang quỳ thẳng tắp, đồng loạt dập đầu xuống đất.

“Biết thế là tốt, trở về mỗi người một trăm đại côn.” Nam hài kia lạnh nhạt trả lời.

“Tuân lệnh, thỉnh công tử đi cùng chúng thuộc hạ.” Năm người lại đồng loạt cúi đầu, một trong số đó trầm giọng thốt.

“Được.” Cậu nhóc lập tức nhảy xuống khỏi ngựa Vân Kinh, chân còn chưa chạm đất, hai người quỳ đầu tiên đã vọt tới đỡ y.

“Công tử?” Nâng cậu ta lên ngựa xong, vị thị vệ mặt lạnh như băng kia bỗng hô lên.

Cậu nhóc kia quay đầu nhìn y, không nói câu nào, rồi quay sang nhìn Vân Kinh nãy giờ vẫn lạnh nhạt nhìn hết thầy, trầm tư một chút rồi hừ lạnh. “Bản công tử nợ người một lần, hừ!” Dứt lời nói miễn cưỡng kia, cậu ta thúc ngựa xoay người rời đi, mà năm người còn lại cũng lập tức đuổi theo, hoàn toàn không đếm xỉa tới Vân Kinh.

Cô nghe vậy chỉ mỉm cười. Cô biết gã thị vệ kia gọi thế là muốn hỏi có cần giết người diệt khẩu hay không. Nhưng cô không hề nghĩ là nam hài kia sẽ giết mình. Chỉ là trực giác, rất kỳ quái, nhưng quả nhiên cậu ta không khiến cô thất vọng. Cậu ta, xem ra không khác gì một chú báo con búống bình, hung hãn đấy, nhưng còn chưa tới nổi máu lạnh.

Cười cười tự giễu nhìn bọn họ đi xa, Vân Kinh sờ sờ Điều Nhi vừa chui ra khỏi tay áo rồi nhẹ nhàng nói. “Sao ta lại đi quan tâm nhóc ấy nhỉ?” Vừa nói vừa lắc đầu khó hiểu, có điều cô lại nghĩ sau này chưa chắc đã có thể gặp lại cậu ta, thôi cứ cho là bỗng chốc nổi hứng đi.

Lập tức, Vân Kinh ngẩng đầu nhìn trời rất xanh mây rất trắng trên cao, rồi khẽ giục ngựa thả bước mà đi tiếp con đường của mình. Gió rừng vẫn nhẹ nhàng phơ phất, mang theo một mùi hương rừng nồng nàn dịu êm.

Hết chương 13

Chương 14 – Bà bà

Một người một ngựa một chồn, thả bước thong dong giữa đất trời.

Liễu xanh tha thướt, nước biếc trong veo. Tơ liễu rủ khẽ đay đưa theo nhịp gió xuân quẩn quýt, khi thì vút lên cao làm bạn cùng mây xanh, lúc lại khe khẽ rơi xuống dòng nước lành mát rượi, bông bênh trôi mất. Có chú chim trả đậu nơi đầu cành cất tiếng líu lo, thảm cỏ xanh mượt mà khẽ nhún nhảy theo làn gió. Cánh rừng trúc xào xạc đung đưa như ca như vũ, tạo nên một nét động dịu dàng trong cái nền tĩnh mịch.

Một con đường mòn rải đầy đá nhỏ quanh co ẩn hiện đi sâu vào trong rừng trúc, gồm chừng mười bậc lên cao. Quẩn quanh đâu đây một mùi hương thơm ngan ngát u tĩnh len vào khứu giác, khiến cả người khoan khoái không ngớt. Ở chính giữa cánh rừng mọc lên một nóc nhà tranh, tự do tự tại giữa đất trời xanh ngắt, đậm đà phong vị núi biếc suối trong, rất có khí phách độc lập giữa đời.

Vân Khanh vô cùng hân hoan tiến về phía căn nhà tranh đó. Địa chỉ bà bà gửi cho cô chính là ở đây. Hôm nay có thể gặp lại bà bà rồi, thật là tốt.

Chú chồn nhỏ Điều nhi của cô liếc thấy vài con rắn lục loang quanh, lập tức hớn hở nhào tới đánh chén. Bọn chúng hẳn là do bà bà nuôi để phục vụ Điều nhi rồi, Vân Khanh càng thêm thoải mái.

Thời gian coi vậy mà qua cũng thật mau, đã một tháng kể từ khi rời khỏi đám Độc Cô Tuyệt. Cũng chẳng hiểu gã ta ra làm sao mà hồi nào giờ không hề có bất kỳ động tĩnh nào, cũng chẳng đến tìm cô. Nếu gã không đến, vậy việc gì cô phải quan tâm chứ, cứ giữ nguyên hành trình đã định mà tới gặp bà bà thôi.

Cổng lớn trước nhà mở toang, như thể không có ai cả. Không biết bà bà có ở nhà không, càng tốt, mình có thể gây bất ngờ thú vị cho bà bà rồi. Vân Khanh vừa bước tới vừa nở một nụ cười tươi tắn.

Niềm vui còn đang nở rộ trên môi, bỗng một bóng người xuất hiện từ phía sau căn nhà. Gương mặt đẹp để yêu dị, ánh mắt hung hăng độc ác, một tay nắm chặt thanh kiếm, trên kiếm loang lỗ máu tươi. Còn ai vào đây ngoài kẻ có tên Độc Cô Tuyệt?

Vân Khanh ngẩn ra, rồi chợt hiểu. Hôm đó khi nhận được thư của bà bà, cô đã mở ra đọc ngay trước mặt Độc Cô Tuyệt. Vốn lúc đó còn tưởng hẳn ta vẫn hôn mê bất tỉnh, nên cô không để ý tới hẳn. Giờ xem ra hôm đó hẳn ta đã đọc được hết nội dung thư, nên mới tranh thủ khi cô còn chưa tới mà đến chỗ bà bà chờ sẵn. Bảo

sao dọc đường không thấy chút tin tức nào của hân ta, hóa ra ai đó đã có mặt sẵn mà ôm cây đợi thỏ từ lâu.

Xoa nhẹ trán, Vân Khinh vẫn tiếp tục bước tới. Kẻ này xem ra không thể coi thường được. Có điều vừa tới gần, bỗng một mùi tanh hôi xộc thẳng vào mũi Vân Khinh. Cô liếc nhìn về phía Độc Cô Tuyết vẫn đứng đó vẻ mặt không đổi, kiếm của hân... mùi này... phát ra từ bên trong căn nhà.

Nháy mắt một cái Vân Khinh đã biến sắc, không kịp nghĩ ngợi lâu mà vọt thẳng vào trong xem xét. Cánh cửa khép hờ bị đẩy ra cái rầm, trên sàn nhà màu máu tươi chói mắt. Máu tươi vương vãi đầy khắp căn nhà đơn sơ, máu tươi đang dần thấm vào đất qua những khe hở trên sàn. Mùi máu, vị máu quẩn quanh trong cái không gian ngọt ngào này, khiến cho người bên trong như bị hun bị nhấn chìm trong đó, đầu óc không khỏi choáng váng.

Trong phòng, vài thân người nằm bừa bãi khắp nơi, trên người máu me nhuộm đẫm. Không phải do nhiều vết thương mà mất máu, mà chỉ có một nhát đao, một nhát đao trí mạng. Máu vẫn còn đang rỉ rỉ chảy ra từ vết thương trên cổ, bề mặt đã hơi khô lại, nhoe nhoét trên mặt khiến cho gương mặt thực hầu như không còn có thể nhìn ra rõ ràng.

Vẻ bình tĩnh của Vân Khinh khi đảo mắt nhìn quanh hoàn toàn biến mất khi chạm vào thân xác một người phụ nữ trung niên choàng áo ngoài màu xám. Trái tim cô dường như ngừng đập, toàn bộ âm thanh chung quanh dường như hoàn toàn im bặt, ánh mắt thất thần ngơ ngác, ngơ ngác nhìn.

Ngoài rừng, gió xuân vẫn đang thổi, rừng trúc vẫn đang xào xạc, chim muông vẫn đang lanh lảnh hát ca. Vạt áo Vân Khinh nhẹ nhẹ phất phơ theo làn gió, nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ lay động.

Độc Cô Tuyết vẫn đứng ngoài cửa lạnh lùng nhìn Vân Khinh, miệng vẫn mím chặt không thốt lên lời nào, chỉ đứng đó, gương đôi mắt lạnh lẽo như băng nhìn mọi việc.

“Bà bà, bà bà... không đâu, không thể nào...” Một tiếng thì thào nho nhỏ, rồi to dần lên, rõ dần hơn, như thể âm thanh đó đã len lỏi qua một kẽ nứt trong gan ruột mà vùng thoát ra ngoài, đau đớn. Cả thân hình loạng choạng, hai chân hoàn toàn vô lực, Vân Khinh lao đảo ngã quỵ xuống phía trước, ngay bên cạnh thân thể lão phụ kia. Bàn tay run lên bần bật, không cách nào khống chế được mà run lên, sờ soạng thân hình áo xám ấy, tìm kiếm, mò mẫm. Đây là quần áo bà bà hay mặc, đây là cây trâm bà bà từng đeo, đây là mùi hương đặc trưng của bà bà, này là...

“Bà bà, bà bà... sao lại thế này... Tại sao lại có thể như thế này... Không...” Một con người tính tình lạnh nhạt lãnh đạm như Vân Khinh, thân hình giờ đây đang run rẩy không ngớt. Đôi mắt thoáng chốc đã đỏ ngầu, như

thể máu tươi sẽ trào ra bất cứ lúc nào. Hai hàm răng nghiến lại thật chặt, gương mặt thoắt đỏ thoắt trắng không dưới ba lần liên tục.

“Là người, là người đã giết bà bà... Là người!” Bỗng nhiên Vân Kinh quay phắt người lại nhìn chăm chăm Độc Cô Tuyết, nét mặt đầy căm hận, xen lẫn với phần nộ và sát khí điên cuồng.

Độc Cô Tuyết trầm mặt, hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường rồi vung tay áo định xoay người bỏ đi. Nhưng đời nào Vân Kinh chịu để hắn ta đi như thế, lập tức vấy cổ tay, mười ngón ngọc ngà đồng thời nhấn xuống dây thứ ba trên cây cổ cầm. Đệ tam huyền, dây thứ ba, dây chủ sát, âm thanh sẽ vang lên đảm bảo cũng sẽ chất chứa sát tâm.

Vẻ mặt Độc Cô Tuyết hoàn toàn sắt lại, thầm quát trong lòng ‘Chết tiệt!’ rồi vọt tới lao thẳng về phía Vân Kinh. Vốn hai người đã ở khá gần nhau, Vân Kinh đã nhanh mà hắn ta còn nhanh hơn. Tiếng đàn còn chưa kịp vang lên thì Độc Cô Tuyết đã lao tới, chụp lấy hai tay Vân Kinh, rồi theo đà vọt tới mà đè lên người Vân Kinh lẫn xuống đất. Vân Kinh nằm ở dưới, cả người toát ra lửa giận và sát khí lạnh lẽo, mười ngón tay nắm lại thật chặt, móng tay đâm thẳng vào lòng bàn tay, từng dòng máu đỏ tươi len lỏi qua kẽ tay nhỏ giọt xuống đất. Cô không thém giã dũa, chỉ nhìn Độc Cô Tuyết bằng đôi mắt đỏ ngầu lạnh lẽo như băng tuyết mùa đông chứa đầy sát khí, miệng gào thét. “Người muốn gì thì đòi ở ta là đủ, sao người lại dám giết bà bà, sao người lại dám? Ta phải giết người.”

Sát khí pha với vẻ khát máu, ánh mắt lạnh lẽo của cô, tuy rằng cô không động đậy, nhưng dường như có thể khiến người khác như chìm vào tử địa mà không cần đến bất kỳ thứ võ công nào cả. Vẻ tiêu điều ấy đâm thẳng vào lòng Độc Cô Tuyết, khiến cho một kẻ chưa từng coi mạng sống người khác ra gì, sinh tử chỉ là trò đùa như hắn, cũng cảm thấy tim mình như ngập chìm trong giá lạnh.

“Hỗn trưởng, người tỉnh táo lại cho ta!” Độc Cô Tuyết nghiêm mặt, tay trái dùng lực mạnh mẽ tóm lấy hai tay Vân Kinh đè chặt trên mặt đất, hai chân chia ra đè chặn lấy hai chân của Vân Kinh, tay phải giơ lên tóm chặt lấy cổ Vân Kinh, hoàn toàn không có chút nào gọi là thương hương tiếc ngọc.

Vân Kinh không kêu đau, cũng không sợ hãi, ánh mắt vẫn trừng trừng nhìn thẳng vào Độc Cô Tuyết. Cô bỗng nhắc đầu lên, há to miệng hung hăng cắn phập vào vai hắn đang đè lên mình, một dòng máu đỏ từ từ chảy ra nơi khoe miệng. Cú cắn này hẳn là vô cùng ác độc.

“Chết tiệt!” Độc Cô Tuyết không biết trút giận vào đâu, bèn vừa lấy thân mình đè lên cổ cô, rút mạnh vai ra rồi không hề nghĩ ngợi xa xôi, cúi đầu xuống hung dữ mà áp chặt đôi môi lên cái nơi vừa cắn hắn, dùng miệng lưỡi để bày tỏ sự phẫn nộ và lửa giận ngút trời của mình không tiếng động.

Giấy dựa kịch liệt, chống đối kịch liệt, như thể hai con dã thú đang đấu tranh đầy hoang dại. Da thịt cận kề, hô hấp trộn lẫn.

Nước bọt không kịp nuốt ngay, chảy dọc theo khóe miệng xuống đất. Giữa một khung cảnh máu tanh ghê tởm, lại toát lên một sự mỉa mai hoặc lạ kỳ.

"Hỗn trưởng, nếu ta muốn giết bà ta, thì còn đứng yên đây cho người nhìn làm gì? Lão tử muốn là muốn thứ người đang giữ, để bà ta sống làm con tin thì mới có lợi, chứ giết bà ta thì ta được lợi gì? Độc Cô Tuyệt ta ngu ngốc tới thế sao? Con bà nó chứ! Sao người không chịu nhìn ra là cái mặt kia bị chém dọc ngang không còn hình thù rõ rệt, thay quần áo, phục trang, thay đồ trang sức giả tạo ai chẳng làm được. Nếu người không hiểu thì đưa thứ kia ra đây đã rồi ta sẽ dạy cho người hiểu. Nếu không phải người còn có chỗ cần dùng với ta, ta đã sớm giết người từ lâu!" Cảm thấy Vân Kinh đã bình tĩnh hơn, Độc Cô Tuyệt mới ngẩng đầu lên quát thẳng vào mặt Vân Kinh đầy cuồng nộ.

Vừa nghe thế, cả người Vân Kinh như bị sét đánh trúng, chấn động toàn thân. Cô chỉ biết trừng mắt sững sờ nhìn hắn không biết nói sao.

Độc Cô Tuyệt hung hăng ấn người Vân Kinh một cái rồi giận dữ thốt. "Dám nổi cơn điên với ta, hừ, người cứ chờ đây!"

Vân Kinh nhìn gương mặt vừa diễm lệ vừa độc ác của hắn, Độc Cô Tuyệt cũng trừng mắt nhìn lại một Vân Kinh giờ tóc bay tán loạn tản ra trên đất, gương mặt không còn hung hăng nữa mà như mơ hồ suy nghĩ. Hai người cứ thế nhìn nhau chăm chăm, không ai chịu nhường ai.

"Người đứng lên." Một chốc sau, Vân Kinh bỗng lên tiếng, giọng nói đã bình tĩnh hơn, ánh mắt cũng trở lại vẻ đăm đăm như trước không còn điên cuồng nữa. Hiển nhiên cô đã nghe thấu những gì hắn ta vừa nói.

Độc Cô Tuyệt hừ lạnh lẽo, rồi lại hung hăng bóp tay Vân Kinh một lần nữa. Con mẹ nó, cũng dám cản hắn kia đấy.

Chờ hắn ta đứng dậy, Vân Kinh hít sâu một hơi rồi ngồi dậy, tỉ mỉ kiểm tra thi thể 'bà bà'. Vừa xong hắn ta nói rất đúng. Nếu hắn muốn cô trả lại thứ cô đang giữ, bắt giữ bà bà làm con tin tuyệt đối là có ích hơn giết bà bà. Khi này cô bị thanh kiếm dính máu của Độc Cô Tuyệt làm sợ, lại thêm thi thể mặc quần áo bà bà máu me be bét khiến cô bị dả kích quá lớn. Bà bà là phần mềm mại nhất trong lòng cô, thế nên trong lúc nhất thời giận quá mất khôn, không kịp suy nghĩ sâu xa gì cả.

Độc Cô Tuyết đứng bên cạnh, mặt mày hăm hăm sát khí, lạnh lùng nhìn Vân Khinh. Hừ, cô ả này vừa nổi điên lên, thật là con mẹ nó khát máu. Có điều có thể bình tĩnh lại nhanh chóng như thế, xem ra lý trí cũng rất kiên cường. Có điều, 'bà bà' nào lại có thể ảnh hưởng tới cô ả tới mức này chứ, hừ hừ...

Hết chương 14

Chương 15 – Thay mệnh đổi đào

Kiểm tra kỹ lưỡng một hồi, tới khi nhìn đến phần lưng của thi thể kia, không có một nốt ruồi màu đen nào cả thì Vân Kinh mới ngả người thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Đôi bàn tay này giờ vẫn run rẩy không ngừng giờ mới thật sự bình tĩnh yên ổn trở lại. Không phải, đây không phải bà bà. Ngày xưa khi cô cạo lưng cho bà bà lúc tắm, có để ý thấy chính giữa lưng bà bà nổi bật một nốt ruồi màu đen. Người này không có, thế nên tuy rằng tất cả các tín vật khác đều có, trên thân thể lại không có các dấu tích kia, vậy chắc chắn sẽ không phải bà bà của cô. Thật là tốt, bà bà của cô chưa chết.

Độc Cô Tuyết nhìn Vân Kinh từ từ nhắm hai mắt lại, cả người cũng thả lỏng nhẹ nhõm hơn, hẳn liền lạnh lùng hừ một tiếng. Quay sang nhìn thấy vết máu trên vai mình, hẳn nhú nhú lông mày vẽ đầy chán ghét.

“Xin lỗi, khi này ta quá mức nóng nảy xúc động.” Trầm tĩnh lại, Vân Kinh cũng đã nghe thấy tiếng hừ của hẳn, lập tức quay lại chân thành nói với Độc Cô Tuyết.

Đáp lại cô là tiếng hừ lạnh vang lên lần thứ hai.

Nhận ra người chết trong phòng không có ai là bà bà rồi, cả người Vân Kinh nhanh chóng bình tĩnh lại, trí óc cũng vận hành nhanh chóng. Tất cả những thứ trên thi thể này đều là đồ bà bà vẫn thường dùng, vốn chẳng rời thân. Vậy gương mặt bị vẽ loạn kia... là để thay mệnh đổi đào sao?

Nhưng nếu thế tại sao lại cần thay mệnh đổi đào? Là vì có người muốn giết họ sao? Hay là vì chuyện khác? Nếu thế tại sao bà bà không nói với cô? Hay là vì không có thời gian để nói? Nếu thế bày vẽ ra rốt cục có ý gì? Việc đánh tráo người này là để cho ai xem. Bao nhiêu câu hỏi liên tục hiện lên trong đầu cô.

Và không có câu trả lời.

Vân Kinh nhíu mày trầm tư suy nghĩ. Độc Cô Tuyết cũng chỉ đứng cạnh cửa im lặng không nói gì. Không gian đầy vắng vẻ tĩnh lặng.

Một chốc sau, Vân Kinh bỗng quay phắt lại nhìn Độc Cô Tuyết, trên mặt lóe lên nghi vấn. Độc Cô Tuyết thấy thế sầm mặt xuống, lập tức sát khí lại lơ lửng bay ra.

“Vân Kinh, những người này không phải công tử nhà tại hạ giết.” Đúng lúc đó, có tiếng Sở Vân vang lên. Ba người Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly cùng nhau bước vào cửa.

"Ta biết." Điểm đó giờ Vân Khanh không hề nghi ngờ.

Sở Vân nghe thấy thế, lại nhìn ra quanh người Độc Cô Tuyết sát khí quẩn quanh, lập tức hiểu ra vấn đề, bèn quay lại nói với Vân Khanh. "Đúng là nửa tháng trước chúng tại hạ đã tới đây, có điều không hề kinh động đến bà ấy, chỉ đóng ngoài bìa rừng, ngày ngày kiểm tra. Hôm nay bọn tại hạ vừa tới đã thấy cảnh này, nên Mặc Ngân, Mặc Ly cùng tại hạ chạy ra ngoài đuổi theo để tìm dấu vết, công tử ở lại kiểm tra hiện trường." Chỉ vài câu ngắn ngủn đã làm rõ mọi việc.

Ôm cây đợi thỏ, không nhất thiết là phải nắm chặt mỗi nhử trong tay, phải để xa xa mà vẫn kiểm soát được mới là biện pháp cao minh. Chỉ là không ngờ mỗi nhử này cũng không phải loại đơn giản. Có người lại có thể ở trong tầm mắt của họ mà ám sát vị bà bà kia, xem ra vị bà bà của Vân Khanh cũng có chút...

Vân Khanh nghe thế dĩ nhiên là hiểu, liền gật đầu. "Đa tạ."

Giữa mọi người vốn đã không quen biết, nhưng họ đã đuổi theo kiểm tra hung thủ, đương nhiên cô phải tạ ơn.

"Không cần." Sở Vân vội trả lễ.

"Có đầu mối gì chăng?"

Mặc Ngân lắc đầu. "Rất sạch sẽ, không tìm được gì cả, một chút dấu vết cũng không có. Ngoài những kẻ chuyên nghiệp, tại hạ thật sự không nghĩ ra người bình thường nào lại có bản lĩnh như thế này."

Vân Khanh nghe xong, không khỏi khẽ chau mày. Cái gọi là những kẻ chuyên nghiệp ấy, cô hiểu rất rõ, bao gồm sát thủ, cảm tử, võ lâm giang hồ, hoàng thất, ngoài ra còn một số nhân vật đặc biệt khác, ai nấy đều là người dính líu tới những mưu tính sâu xa. Sao bà bà lại có thể liên quan gì đó tới những kẻ này được nhỉ?

"Đưa thứ kia đây!" Vân Khanh còn đang nghĩ ngợi chuyện này, Độc Cô Tuyết đã thốt lên đầy mất kiên nhẫn.

"Đưa giải dược đây!" Vân Khanh chỉ ngẩn ra một thoáng, rồi nhanh chóng trở lại vẻ mặt thản nhiên đậm mạc như cũ. Cô vừa nghe câu ra lệnh của họ Độc Cô, lập tức lên tiếng không ngập ngừng, vừa nói vừa xòe tay đưa tờ danh sách kia ra, tay kia hờm sẵn một mồi lửa ngay cạnh. Hai thứ được đặt cạnh nhau không quá một tấc. Thế nên dù Độc Cô Tuyết có nhanh nhẹn tới mức nào, đảm bảo cũng khó lòng đoạt lại mà không tổn hại gì cả.

Vẻ mặt gã Độc Cô Tuyết kia bình thường đã chả vui vẻ hào hứng gì cho cam, giờ đây càng thêm đen như

đít nổi. Gã trừng trừng nhìn Vân Khanh, ánh mắt như lấp lánh lửa giận.

Vân Khanh cũng nhìn Độc Cô Tuyệt, có thể nói giữa hai người xoèn xoẹt tia lửa bắn ra như chớp giật. Sở Vân đứng cạnh thấy thế bèn phẩy tay ra hiệu với Mặc Ly và Mặc Ngân, rồi ba người lùi ra khỏi căn nhà tranh kia, đứng ngoài cả căn phòng lẫn cuộc đấu.

“Muốn giải được, được lắm. Ta cho người hai lựa chọn, một là giải được, một là tung tích của bà bà nhà người. Chọn một trong hai, đừng trách ta đối xử với người tuyệt tình, tự mình chọn đi.” Bỗng khoe môi Độc Cô Tuyệt nhếch lên, vẻ mặt hiện lên nét cười ác độc.

“Người biết tung tích bà...” Vân Khanh vừa vui vẻ thốt lên, lập tức ngừng lại nhìn Độc Cô Tuyệt đầy nghi ngờ.

Hắn ta chỉ cười khẩy. “Độc Cô Tuyệt ta muốn tìm một người ở Đại Tần, sẽ có cách của mình.”

Vân Khanh thấy hắn ta tự tin nói thế, liền trầm tư suy nghĩ. Hiện giờ không gặp được bà bà, lại không biết bà bà sống chết ra sao, rõ ràng bà bà đang gặp chuyện gì đó. Hơn nữa xem tình hình như thế, có lẽ nên tìm hiểu thêm về thân phận của bà bà, vì dường như mọi chuyện không giản đơn như cô vẫn tưởng. Mà giờ đây cô chỉ có một thân một mình, giữa trời đất rộng lớn, người tốt kẻ xấu chen chúc lẫn nhau, làm sao cô có đủ sức mà đi tìm bà bà hoặc tìm người giúp đỡ cho nổi. Gã Độc Cô này đã tóm được nhược điểm của cô rồi.

“Được, ta muốn biết tung tích của bà bà, toàn bộ không thiếu một mảy may.” Không cần tự hỏi, cũng không cần do dự, Vân Khanh đã có sự lựa chọn của mình. Trong lòng cô, mạng của bà bà quan trọng hơn mạng sống của cô nhiều lắm.

“Được, chỉ cần bà ta không chết trên đất Tần ta, dù có phải quật ba thước đất, ta cũng sẽ tìm ra cho người.” Độc Cô Tuyệt cũng thẳng thắn cam đoan.

Nghe xong lời khẳng định của hắn, Vân Khanh lập tức phẩy tay, thấy tờ danh sách gấp gọn kia cho hắn. Gã Độc Cô này dù ngoan độc tàn nhẫn, nhưng cô lại tin tưởng, nếu hắn đã nói ra thì chắc chắn hắn sẽ làm.

Độc Cô Tuyệt mở ra nhìn lướt qua, rồi nhanh chóng thu lại vào trong áo. Hắn bước lại gần, vươn tay tóm lấy cổ tay của Vân Khanh rồi lạnh lùng cười. “Người muốn trốn ra khỏi lòng bàn tay ta sao, nào có dễ dàng thế. Chuyện lần này, từ từ ta sẽ tính sổ với người sau. Tốt nhất người cứ liệu cái thân cho ta!”

“Chỉ cần người tìm được bà bà, ta không ngại mặc người tính sổ tính sách. Thế nhưng nếu người dám gạt ta, ta cũng không sợ ngọc đá cùng tan.” Vân Khanh không thèm tránh né, thản nhiên nhìn Độc Cô Tuyệt chậm rãi thốt.

“Hừ!” Độc Cô Tuyết sầm mặt xuống khế hừ một cái, có điều so với tâm trạng sảng khoái khi cầm lại được thứ kia, mấy câu của Vân Kinh tuy khó chịu nhưng cũng chẳng đủ động hấn là mấy. Thế nên khóe môi ai đó vẫn nhếch lên đầy thoải mái, vẻ mặt khế mang theo nét cười, rồi vung tay áo xoay người bỏ đi.

Vân Kinh cũng chẳng nói gì thêm, cũng không thèm quay đầu liếc nhìn đồng thi thể trong phòng một lần. Cái gì có thể soát có thể tra, dấu vết gì có thể thấy, mọi người đều đã thu hết vào trong mắt cả. Vậy nên cô chỉ cầm theo cây cổ cầm, chum môi huýt nhẹ gọi Điêu Nhi quay lại rồi đi theo Độc Cô Tuyết.

Lần này suốt dọc đường đi nhanh mà đuổi chậm, rõ ràng là vì Vân Kinh không thèm đếm xỉa tới việc họ đuổi theo mà đi thong dong như đang du sơn ngoạn thủy, khiến Độc Cô Tuyết lãng phí rất nhiều thời gian để ôm cây đợi thỏ. Thế nên tới lúc đi tiếp, tuy không phải như lúc ở nước Ngụy bỏ chạy trốn chết, nhưng cũng vẫn thuộc dạng tốc độ phi thường, toàn bộ thời gian dành trên lưng ngựa chỉ trừ lúc ngủ.

Khung cảnh chung quanh càng lúc càng phần hoa, càng ngày càng náo nhiệt. Họ trèo núi cao, vượt bình nguyên mà đi, thẳng tiến Khánh thành, kinh đô của Tần Quốc.

Lịch sử nước Tần trải qua sáu trăm năm có lẽ, quốc đô là Khánh thành nếm đủ khói lửa bao lần, mỗi lần khói lửa là một lần lớn mạnh, trưởng thành hơn. Đáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị đó, đáng vẻ trang trọng uy nghi đó, tái sinh từ khói lửa mà vẫn không hề bị tiêu diệt, những sáu nước kia chỉ mới tồn tại khoảng ba trăm năm trở lại đây làm sao có thể sánh kịp? Xét cả về khí thế lẫn lịch sử, Tần quốc đều bỏ xa sáu nước còn lại, như thể một lão hổ đang phủ phục nằm yên, rình rập chờ đợi thời cơ phóng ra thôn tính hết thảy.

Lại lên tới đỉnh một rặng núi vắt ngang, trước mắt Vân Kinh bỗng như bừng tỏa sáng. Khánh thành, kinh đô của Tần quốc, với màu đen làm chủ hiện ra trong tầm mắt. Từ trên cao ngút ngàn này nhìn xuống, tường thành uốn lượn dằng dặc hầu như không thấy điểm cuối cùng, khung cảnh mang một vẻ đẹp tráng lệ tới mức động phách kinh tâm.

Độc Cô Tuyết cũng nhìn thấy cảnh sắc ấy. Hấn ta lập tức mạnh mẽ ra roi giục ngựa, phóng tới như bay. Tần đô, ta đã trở về!

Hết chương 15

Chương 16 – Dục Vương

Tần đô, Khánh thành, Dực Vương phủ.

Bên cạnh hồ nước uốn lượn, một tòa đình bát giác^(*) sừng sững đứng đó, bao quanh là dăm ba tấm phi sa^(**) màu lục nhạt. Giữa cái nền bích thủy phản chiếu lam thiên, này tầng tầng sắc xanh càng thêm vẻ trong lành tĩnh mịch. Đứng từ xa mà ngắm, cảm giác như đọng trong tầm mắt những khói sóng chao nghiêng, thanh u mà nhã đạm.

^(*) Đình bát giác: bát giác là tám góc. Đình bát giác là đình ‘tám góc’, chung quanh là khoảng trống, dùng tám cột lớn chống đỡ, mái có tám đỉnh cong vút.

^(**) Phi sa: loại vải lụa sợi thật mỏng và dệt thật thưa, tính chất rất nhẹ nên hay dùng làm rèm cửa.

Trong đình bát giác, Vân Kinh ôm cây cổ cầm ngồi trên ghế, mười ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt cầm huyền. Một khúc nhạc không có khúc phổ cũng chưa ai từng nghe tới thánh thót vang lên trong miền hồ trong nắng đẹp.

Làn gió dịu dịu phất qua mái tóc của Vân Kinh, nhẹ nhẹ bay lên, lung linh khó tả.

Vân Kinh vừa đánh đàn, vừa lơ đãng nhìn mặt nước trong xanh. Quả thật cô không hề ngờ tới, Độc Cô Tuyết lại chính là Dực Vương dưới một người trên vạn kẻ nổi tiếng của Tần Quốc. Trước đó khi nghe hắc ta báo họ Độc Cô, cô vẫn không coi đó làm trọng vì tuy rằng vương thất nước Tần mang họ Độc Cô, nhưng dòng họ này đâu phải chỉ có một nhà trong thiên hạ. Thật sự không ngờ rằng hắc ta lại là một người có địa vị cao tới thế.

Gã Độc Cô Tuyết này, chính là đệ đệ một mẹ sinh ra của Tần vương hiện thời. Nói cách khác, Tần vương Độc Cô Hành chính là đại ca ruột thịt của hắc ta. Độc Cô Tuyết mười hai tuổi đã cầm quân, mười lăm tuổi dùng bốn vạn nhân mã đại thắng mười ba vạn quân Triệu quốc, dẫn binh tiến thẳng vào lòng nước Triệu, liên tiếp

đoạt lấy bảy tòa thành, lập kỷ lục lấy ít thắng nhiều của Tần quốc. Khi hãn tròn mười bảy tuổi, số trận toàn thắng đã không thể đếm hết. Tuổi còn niên thiếu đã được phong vương, uy vọng trong quân lầy lừng cao vút, công trạng lẫn thành tích đều to lớn, thủ đoạn lại ngoan độc khó bì, bỏ xa những danh tướng khác trong lịch sử nước Tần. Giờ đây trong tay gã có hơn trăm vạn binh mã của Tần quốc, nắm quân quyền tuyệt đối, chỉ cần gã giậm chân một cái, không nói đến sáu nước còn lại, riêng Tần quốc cũng đã phải rung chuyển dầm lẫn.

Có điều gã Độc Cô này ở bất cứ đâu, dù có là ra trận giết giặc hay lên triều gặp chúa, trên mặt luôn đeo một chiếc mặt nạ kim loại. Thế nên từng đó năm qua, chẳng mấy ai biết đến gương mặt thật của hãn ta, ngay cả đa số đại thần của Tần quốc cũng không phải ngoại lệ. Đây vốn là một trong những bí ẩn đương thời.

Mà mấy năm nay bảy nước đình chiến, Độc Cô Tuyệt không hề vào triều, tin tức đối ngoại là để dốc lòng nghiên cứu binh pháp, ngờ đâu hãn ta lại tự thân ẩn mình ở nước Sở ba năm. Lần này đến cả Sở thái tử cũng ra mặt, mà cũng không ngờ rằng Độc Cô Tuyệt này lại chính là Độc Cô Tuyệt lầy lừng thiên hạ kia, vì xét cho cùng một Vương gia buông quân quyền trong tay để nấu mình nơi nước Sở của y như thế, vốn là điều khó lòng tưởng tượng nổi. Giờ đây hãn ta đã trở lại được nước Tần, không hiểu đang làm cái gì cho nước Tần mà hai ngày nay bật tầm không thấy mặt.

Vân Khinh nghĩ tới đây khe khẽ lắc đầu. Phàm là người trong sáu nước còn lại, ai chẳng biết đến Dục Vương của Tần quốc tuổi còn trẻ mà tính cách hung hãn, thủ đoạn tàn nhẫn. Tiếng tăm của hãn tỷ lệ ngược với cơ hội nhìn thấy mặt thật của hãn, vậy mà một kẻ thấp cổ bé họng như cô lại đụng đầu giữa đường.

Nói thế chứ đụng đầu thì cũng đụng rồi, xét cho cùng cũng chỉ tới đó mà thôi, chẳng có gì lớn lao cả. Cô chỉ quan tâm tới lời hứa tìm được bà bà của hãn, còn việc khác, thứ lỗi cô không để vào mắt làm chi.

Một khúc đã hết, tiếng đàn Vân Khinh dừng lại.

“Đàn tiếp, ta muốn nghe!” Bỗng tiếng Độc Cô Tuyệt vang lên bên tai. Chẳng hiểu từ lúc nào hãn ta đã tới gần Vân Khinh, đứng tựa vào cây cột mà nghe đàn.

“Tin tức bà bà đâu?” Vân Khinh không thềm để ý đến câu mệnh lệnh của hãn, lãnh đạm hỏi.

Độc Cô Tuyệt trừng mắt với cô rồi mới trầm giọng quát ra oai. “Có tin mới tất sẽ báo cho người. Đàn đi!” Vừa nói hãn vừa lững thững bước lại, ngồi xuống cạnh Vân Khinh.

Cô thiếu nữ thấy rõ kẻ này hoàn toàn ra dáng ngang ngược không phân phải trái, nhưng mà hung hăng thế thôi chứ không hề ác ý chút nào. Mà nói nữa họ mới quay lại Tần quốc có vài ngày, làm sao đã có tin tức nhanh

thể được. Thế nên cô gái lại vung tay gãy đàn, khơi nhẹ từng dây, tiếng đàn trong lành như nước nguồn, lưu loát như suối chảy lại vang lên quanh quẩn, liền lạc mà nhẹ nhàng, cần gì chấp kẻ nói ngang.

Độc Cô Tuyết thấy vậy, cũng thỏa mãn ườn lưng dựa người vào ghế, thông thả khép đôi mắt phượng lim dim thưởng thức, cánh tay cũng tự nhiên mà duỗi ra ôm lấy eo lưng Vân Khinh. Tiếng đàn này không tệ, nghe rất thoải mái, mà khí chất an tĩnh linh động trên người Vân Khinh cũng không tồi. Thích!

“Dực Vương, xin hãy tự trọng.” Vân Khinh không quay đầu lại mà chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

Độc Cô Tuyết khẽ mở mắt ra, đôi mắt nheo nheo lại, bàn tay nhẹ nhàng dùng sức ôm chặt lấy lưng Vân Khinh. “Chuyện thân mật hơn cũng đã làm rồi, sao giờ lại đòi tự trọng?”

Vân Khinh vừa nghe vậy, ngón trỏ khẽ gảy nhẹ trên cây cổ cầm, một đạo phong nhận liền phóng qua vai Vân Khinh nhắm thẳng hai mắt Độc Cô Tuyết mà tới.

Gã kia chỉ hừ lạnh, thân mình khẽ lắc một cái tránh khỏi dễ dàng, có điều một cử động này cũng khiến gã phải buông tay khỏi người Vân Khinh.

“Người thật to gan.” Độc Cô Tuyết sầm mặt, không thèm để ý tới việc Vân Khinh là nữ mà vung thẳng nắm tay về phía cô.

Âm nhạc chưa từng ngừng lại, chỉ là giờ đây ẩn ẩn trong tiếng đàn dịu nhẹ là âm công mang theo nội kình lần lượt phát ra. Vân Khinh cũng không thèm ngẩng đầu lên chống lại quyền chiêu của hắn, chỉ từ tốn trả lời. “Gan ta to tới cỡ nào, đâu phải hôm nay người mới biết?”

Lại một lần nữa vẻ mặt Độc Cô Tuyết đen xì gần bằng than. Cũng biết cô gái này quả thật coi trời bằng vung, cũng không phải coi trời bằng vung, mà là thản nhiên không để vào mắt điều gì. Tâm tình lãnh đạm, khiến cho những gì không quan trọng không đáng giá để tâm tự nhiên sẽ bị cô ta không thèm nhìn tới.

“Vương gia, tin tức mật bộ gửi tới.” Đúng lúc hai người khẽ dừng tay lại, Sở Vân bước tới, trên người khoác trường sam nho nhã màu xanh nhạt, tay cầm một vật gì đó.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng không thể hiện gì trên mặt mà nhận lấy liếc nhìn thoáng qua, rồi cũng lạnh lùng cười. “Tốc độ không đến nỗi, mấy năm nay cũng chưa thành đồ bỏ.”

“Bọn họ nào dám thành đồ bỏ.” Sở Vân mỉm cười.

Vân Khinh nhìn họ Độc Cô. “Là tin tức của bà bà sao?”

Độc Cô Tuyệt nhìn vẻ mặt lo lắng quan tâm của cô, vẻ mặt đang lạnh lùng vô cảm bỗng nhiên nhích nhích khóe môi lên thành nụ cười gian xảo. “Phải.”

Thấy hần ta thừa nhận dễ dàng, Vân Khinh không khỏi đề phòng mà hỏi lại. “Như thế nào?”

Độc Cô Tuyệt khẽ cầm tờ giấy kẹp giữa hai ngón tay giơ lên, nhìn Vân Khinh nói. “Muốn biết sao, được thôi.” Vừa dứt lời, gã lắc mình vọt tới sát cạnh cô, vươn cánh tay kia tóm lấy eo Vân Khinh kéo lại ôm chặt.

Trong nháy mắt Vân Khinh đã hiểu ý của gã, nghiêng rằng nghiêng lợi giận dữ. Kẻ này đúng như lời đồn, thù dai vô cùng mà có thù tất báo, tóm được nhược điểm của cô mất rồi, thật đáng ghét!

Mà Độc Cô Tuyệt rất là mãn nguyện nở một nụ cười diễm lệ với cô, tay ôm ngang hông thật chặt, người cúi xuống, thản nhiên mà ngang tàng hôn cái chụt lên má cô, rồi khi ngẩng lên, trên nét mặt hiện rõ cung miệng cong cong, cho thấy tâm trạng hần lúc này vô cùng hài lòng.

Sở Vân đứng cạnh đó thấy thế, hai mắt tròn tròn sững sờ hồi lâu rồi lắc đầu không biết nói sao. Vương gia nhà y thành danh từ thời niên thiếu, tính ra bây giờ cũng mới hai mươi tuổi, nhưng luôn toát ra vẻ trầm ổn nghiêm trang lãnh khốc vô tình. Không ngờ ngài ấy cũng có một bộ mặt vênh vang tự đắc đi kèm với hành động phi lễ một cách thản nhiên mặt dày như thế, thật sự là mất hết cả hình tượng trong lòng thuộc hạ nha.

“Nhớ cho kỹ, không được làm trái ý ta.” Độc Cô Tuyệt cúi xuống nhìn thẳng vào mắt Vân Khinh, giọng nói vô cùng độc đoán.

“Giờ nói cho ta biết được chưa?” Vân Khinh chỉ trừng hần, thản nhiên hỏi lại.

Ai kia với vẻ mặt vô cùng thỏa mãn giờ mới đưa tờ giấy trong tay cho Vân Khinh, rồi làm như thờ ơ trả lời. “Ngoài Khu thành có người nhìn thấy một người giống bức họa của người, hần là bà ta.”

Vân Khinh nhanh chóng nhìn lướt nội dung, không khác gì so với Độc Cô Tuyệt vừa nói. Tuy cô không rõ hần ta lấy tin tức từ đâu, nhưng bằng vào địa vị và danh tiếng chiến tích của hần, hần là không sai. Lập tức cô thờ dài.

“Khu thành, bà bà tới Khu thành làm gì?”

Khu thành ở miền Nam nước Tần, gần với nước Yến, là một tòa thành hạng trung.

Độc Cô Tuyệt nhìn thẳng vào mắt Vân Khinh, lạnh lùng thốt. “Ba ngày trước ở Khu thành có một tội phạm quan trọng vốn là phụng mệnh xử trảm thị chúng bị cướp đi, mà cũng đúng thời gian này bà bà của người xuất

hiện tại đó. Rồi thì hai tốp người lại biến mất cùng nhau. Cũng vì thế mà mới có người chú ý tới bà ta.”

Dù sao cũng chỉ là một bà bà có tuổi, nơi nào cũng có người như thế, dù cho trên mặt có bị sẹo chẳng chịt đi nữa cũng vẫn không khác đáy biển tìm kim. Nếu không phải trùng hợp có chuyện xảy ra, dù Độc Cô Tuyệt có bản lĩnh cao cường tới đâu cũng chưa chắc đã có tin tức nhanh đến thế.

Độc Cô Tuyệt liếc nhìn Vân Kinh rồi lạnh nhạt nói. “Người của ta dù thế vẫn không tra ra được tung tích tiếp theo của bà bà nhà ngươi, cả hai bên nhân mã đều như bốc hơi khỏi mặt đất. Điểm này... có chút vấn đề.” Nói không hết ý, cơ mà ý đã ở ngoài lời.

Vân Kinh không khỏi sửng sốt, bà bà đi cướp phạm nhân? Sao lại có thể chứ, cô sống với bà bà từng đó năm rồi, nhưng quanh quẩn vẫn chỉ hai người với nhau, không hề tiếp xúc với người ngoại. Liệu có phải tin tức đã nhầm, là trùng hợp thôi hay không?

Đúng lúc đó, có tiếng bước chân dồn dập vang lên. Mặc Ly rào bước tới gần họ, rồi cung kính cúi đầu. “Bẩm Vương gia, Tần vương tới.”

Độc Cô Tuyệt nhướng mắt, khẽ liếc nhìn Vân Kinh ra hiệu cô nên tránh mặt, mà Vân Kinh cũng không có hứng thú gặp Tần vương gì đó làm chi. Nhưng cô còn chưa kịp quay đi, đã nghe thấy một tiếng cười sang sảng hùng hậu mà không kém phần uy nghiêm vang lên thật gần, rồi một bóng người vô cùng nhanh nhẹn bước tới, hoàn toàn không hề khách sáo như thể nhà mình. “Vương đệ, đại ca tới xem... Oa... Chỗ của Vương đệ sao lại có phụ nữ thế này?”

Hết chương 16

Chương 17 – Tần Vương

Vân Kinh nghe vậy, giờ mà bỏ đi thì quả là không tốt lắm, nên chẳng còn cách nào khác là đứng tại chỗ mà quay người nhìn về phía người mới tới.

Người kia có vài phần giống với Độc Cô Tuyết, có điều dáng vóc thiên về uy vũ và cường tráng, gương mặt vuông vức hình chữ quốc^(*), lông mày kéo dài tới tóc mai, vô cùng tuấn lãng, nhưng không hề mang vẻ diễm lệ mịn màng như Độc Cô Tuyết. Trên người khoác một tấm trường bào màu đen đầy thoải mái, và toát ra tầng tầng khí chất đế vương trầm ổn. Và người đó giờ đang nhìn cô đầy ngạc nhiên.

^(*) *Giương mặt hình chữ quốc: chỉ gương mặt vuông vắn, chúng ta hay gọi là mặt chữ điền. Nhưng theo Lãnh Vân ở đây có một chút chơi chữ, ý là không những gương mặt của Tần vương vuông vức, mà còn mang dáng dấp của chủ nhân một quốc gia thể hiện trên gương mặt.*

“Tham kiến Tần vương Bệ hạ.” Sở Vân và Mặc Ly đang đứng sau Độc Cô Tuyết lập tức quỳ xuống cúi đầu.

“Thần đệ bái...” Độc Cô Tuyết phất tay ra hiệu với Vân Kinh, rồi khẽ cúi người định bái chào Độc Cô Hành. Mà Vân Kinh cũng không quá am hiểu lễ tiết cung đình, nên cũng chỉ cúi người làm theo.

Độc Cô Hành vội bước tới nâng đệ đệ của mình dậy mà cười. “Khách sáo với đại ca làm gì, đây có phải trên đại diện đâu.” Dứt lời, y kéo tay Độc Cô Tuyết vô cùng thân mật, tay kia phẩy tay ra hiệu cho đám Vân Kinh, Sở Vân đứng lên.

Rõ ràng tình cảm giữa Độc Cô Tuyết và vị đại ca này rất tốt đẹp, hẳn ta lập tức nhoen miệng cười, không hề khách sáo.

Chờ đám Sở Vân đứng lên, Độc Cô Hành mới quay mặt nhìn kỹ Vân Kinh, rồi quay sang Độc Cô Tuyết cười ha hả. “Hôm nay ta tới đúng lúc thật. Vương đệ, còn không mau thú nhận đi? Ta nhớ rõ quý phủ của đệ chưa hề có bóng dáng nữ tử kia mà.”

Xem ra Độc Cô Hành rất tốt với đệ đệ, thân là vua một nước mà vẫn chỉ tự xưng là ta mà thôi, không hề xưng cô gọi quả^(*) với Độc Cô Tuyết, nên nghe ra vô cùng thân thiết.

^(*) *Xưng cô gọi quả: Cô (hoặc cô vương) và quả (nhân) là cách tự xưng một cách khiêm tốn của bậc vua các nước chư hầu thời phong kiến. Cần phân biệt rõ với Hoàng đế, vua các nước lớn thường tự xưng là trẫm. Nay là thời bảy nước, các nước có vai trò chính trị ngang nhau, nên vẫn là vương (Tần vương, Sở vương...) chứ chưa phải là Hoàng đế và do đó vẫn*

tự xưng là quả nhân hoặc cô. Và cần phân biệt với tước Vương do Hoàng đế phong tặng, thường tự xưng là bản vương chứ không phải quả nhân, vì tước Vương này là tước hiệu, chứ không phải là bậc đứng đầu một nước chư hầu.

Độc Cô Tuyết đối với ánh mắt trêu chọc của đại ca, chỉ lạnh nhạt nói. “Nô lệ của đệ ấy mà.”

Vân Kinh không ngờ bản thân từ lúc nào lại biến thành nô lệ của hắn. Cái gã này đúng thật là... Nhưng cô cũng không nổi giận, mà chỉ khẽ nhếch mép cười vẻ tự trào, vô cùng thông dong.

Động tác của cô tuy rất nhỏ, nhưng đã lọt cả vào ánh mắt của Độc Cô Hành. Y thấy thế, hai mắt bỗng chớp lóe, rồi vừa cười vừa vỗ vai đệ đệ của mình. “Nếu chỉ là một nô lệ, xem ra không phải nhân vật gì quan trọng đúng không. Vậy ta lấy mười nô lệ đổi lấy cô ta, đệ thấy thế nào?”

Lập tức Độc Cô Tuyết quay lại trừng mắt hung dữ với Vân Kinh, rồi quay lại nhìn về mặt đầy ý cười (gian) của Độc Cô Hành, thẳng thừng từ chối. “Không đổi!”

“Đệ thật thẳng thắn quá!” Độc Cô Hành cười to, khắp thiên hạ này quả thật ngoại trừ Độc Cô Tuyết, không có ai dám không nể mặt y như thế.

“Vương huynh, hôm nay huynh đến thăm đệ có việc gì không?” Độc Cô Tuyết thản nhiên chuyển hướng câu chuyện.

Độc Cô Hành ngưng tiếng cười lớn, chỉ mỉm cười. “Không có gì, chỉ là nghe nói chỗ đệ...” Y không nói hết câu, nhưng Độc Cô Tuyết đã hiểu ý huynh trưởng rồi. Hừ, phủ đệ của hắn chỉ là xuất hiện một nữ tử mà thôi, thế mà đường đường một Tần vương như huynh ấy cũng phải tự mình chạy tới hóng chuyện, đúng thật là!

“Bệ hạ, Bệ hạ... chờ nô tài với!” Đúng lúc đó từ phía xa của hồ nước có bóng một lão thái giám vừa thở dốc vừa chạy tới, không ai khác ngoài Nội đình tổng quản của Đại Tần, thái giám thân cận nhất của Độc Cô Hành.

Độc Cô Hành vẫn không để ý tới ông ta, mà chỉ nhìn Vân Kinh nãy giờ im lặng. “Vừa xong quả nhân có nghe thấy tiếng đàn, là cô nương tấu đó ư?”

Vân Kinh khẽ gật đầu. “Phải.”

“To gan, dám dùng thái độ như thế để trả lời câu hỏi của Bệ hạ sao? Người...” Vị đại thái giám vừa tới, lập tức lên tiếng trách cứ Vân Kinh trong tiếng hỗn hển thở lấy hơi của mình.

“Không sao.” Độc Cô Hành phẩy tay cắt ngang lời vị thái giám tổng quản kia.

Còn Độc Cô Tuyết thì sao? Hắn ta chỉ liếc nhìn vị Đại tổng quản một cái, ông thái giám đáng thương bị ánh mặt rét lạnh của hắn quét qua, không nén nổi rung mình, vội khom người khúm núm làm lễ. “Vương gia, Tiểu Hàn Tử xin vãn an ngài.”

Vân Kinh thấy một người tuổi đã cao như thế, lại đi tự xưng là Tiểu Hàn Tử, không nhịn được nhướn mày một chút.

“Vương huynh, cô ta chỉ là một thảo dân nơi sơn dã, lễ nghi hoàng tộc đệ chưa kịp dạy.” Độc Cô Tuyết không thềm để ý tới Tiểu Hàn Tử, mà nhìn Độc Cô Hành lên tiếng.

Cô gái trẻ nghe thấy thế quay sang liếc nhìn Độc Cô Tuyết. Gã kia đang nói tốt cho cô đấy à?

Tân vương cười cười vỗ vai Độc Cô Tuyết, rồi bước tới cạnh Vân Kinh đưa mắt nhìn cây cổ cầm còn trong đình bát giác, rồi mỉm cười nói. “Đàn một bản cho quả nhân nghe được không?”

Thấy Độc Cô Hành nói đầy vẻ khách sáo, tuy không hiểu vì sao nhưng Vân Kinh vẫn dịu dàng trả lời. “Được!” Nói rồi cô lại ngồi xuống, mười ngón ngọc ngà khẽ khàng phẩy lên dây đàn, một khúc Thanh Phong Minh Nguyệt (*gió mát trăng thanh*) vang lên. Tiếng đàn du dương, như cảm thấy gió xuân phảng phất len lỏi qua người, như ngửi thấy hương vị cỏ xanh tươi mới thoang thoảng, như nhìn thấy một vầng trăng tròn sáng ngời dần dần nhô cao treo ngược ngọn cây, như nghe thấy tiếng ếch nhái côn trùng văng vẳng giữa đêm khuya dưới ánh trăng an bình mà tĩnh lặng. Tất cả, đều từ tiếng đàn mà truyền tới trong lòng mỗi người.

Ánh mắt Độc Cô Hành bỗng lóe lên một tia kỳ lạ, nhưng y vẫn đứng yên bên cạnh Độc Cô Tuyết mà lắng nghe.

Một hồi lâu, khúc nhạc kết thúc.

“Cầm nghệ thật sự tuyệt vời.” Độc Cô Hành không khỏi vỗ tay cất lời tán thưởng.

Vân Kinh nghe lời liền đứng dậy khẽ khom mình cúi đầu nhã nhặn trả lời y. “Tạ ơn Bệ hạ đã khen ngợi.”

Độc Cô Hành lại một lần nữa ngắm nhìn cô thật kỹ lưỡng. “Thanh đạm u nhã mà tĩnh lặng, như đoá u lan ẩn mình nơi núi rừng thiên nhiên, quả là một thân khí độ tao nhã.”

Y dừng một chút rồi nhìn thẳng Vân Kinh mà hỏi. “Vào cung với quả nhân không? Bãi bỏ thân phận nô lệ, ban thưởng cho cô chức nhạc sĩ cung đình.”

Độc Cô Tuyết vừa nghe dứt câu, lập tức giận tới tái cả mặt. Hắn cúi kính nhường mắt với Vân Kinh một cái rồi quay sang định trả lời Độc Cô Hành. Không ngờ bàn tay của y vốn đang đặt trên vai hắn giờ khẽ khàng bóp nhẹ một cái, ý bảo hắn không được lên tiếng. Độc Cô Tuyết thấy thế, hai hàng lông mày nhăn tít cả lại, rồi xoay qua nhìn Vân Kinh chăm chăm vẻ đầy dọa nạt, ra điều người mà dám đồng ý, ta đảm bảo người sẽ không yên thân.

Vân Kinh không thèm nhìn Độc Cô Tuyết mà chỉ ngẩng đầu nhìn thẳng hai mắt Độc Cô Hành rồi nhàn nhạt cười. “Đa tạ ý tốt của Bệ hạ. Vân Kinh vô ý với cao.”

Một cơ hội lớn như thế tốt như thế, mà lại dùng một lời từ chối vừa thẳng thắn lại vừa uyển chuyển như vậy. Phải biết nếu vào Tần vương cung, tuy giờ chỉ là nhạc sĩ, nhưng chỉ cần vừa mắt Tần vương, sau này không thành phi cũng có thể thành tần, một bước lên mây. Có điều rõ ràng con đường đó hoàn toàn chẳng có tí tạo duyên rũi nào với Vân Kinh cả.

Độc Cô Hành nghe vậy, lập tức đập mạnh một cái lên vai đệ đệ của mình cười. “Tiểu tử được lắm, cô ta thà chết cũng theo đệ đó nha.”

Khỏi phải nói cũng biết vẻ mặt hiện thời của Độc Cô Tuyết vô cùng sáng láng tươi tỉnh. Vân Kinh từ chối thế, khiến hắn ta nghe mà sáng khoái vô cùng, tuy là biết cô không phải tự nguyện theo hắn như lời vương huynh nói.

Độc Cô Hành thấy vẻ mặt tươi cười đặc ý của đệ đệ, không khỏi lắc đầu mỉm cười nhìn Vân Kinh. “Quả nhân vốn thật sự có ý muốn đón cô vào cung. Tiếng đàn u tĩnh, mà người cũng như đàn, bên cạnh quả nhân quả thật thiếu người như cô vậy. Có điều cô đã là người của vương đệ, quả nhân dù có muốn nữa cũng không thể cướp người trong tay vương đệ được.” Dứt lời, y quay sang nhìn Độc Cô Tuyết cười sang sảng.

Độc Cô Tuyết cũng cười. “Vương huynh!”

Tần vương khẽ vỗ vai Độc Cô Tuyết cười. “Được rồi, đại ca không tranh giành với đệ. À phải, qua hai ngày nữa chính là Bách hoa mẫu đơn hội. Ta nói trước với đệ rồi nhé, lần này nhất định phải đi. Đệ cũng tới tuổi thành thân rồi, mau chọn người đi thôi.”

Ai dè vương đệ của y vừa nghe lập tức mặt tái mét giận dữ. “Không đi!”

“Không thể được. Ta giúp đệ tránh nhiều năm lắm rồi. Năm nay ta không tránh giúp được nữa. Ta đã đảm bảo với các đại thần là đệ sẽ có mặt rồi. Thiên kim tiểu thư mọi nhà đều tới, chưa kể mấy công chúa quận chúa

các nước khác cũng sẽ đến. Đệ không đi, ta biết nói với họ làm sao.”

Dứt lời, y cười cười (*gian xảo*) nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Độc Cô Tuyệt. “Đại ca về trước đây. Hai ngày nữa ta phái người tới đón đệ. Đệ mà không ra mặt chính là không nể mặt mũi đại ca của đệ đó, cứ làm sao thì làm.” Nói dứt câu, Tần vương quay người bỏ đi cũng nhanh chóng như khi vừa tới, để lại sau lưng một Vân Kinh thần nhiên không nói gì, một Độc Cô Tuyệt với sắc mặt sầm sì như giông bão, và đám Sở Vân, Mặc Ly đứng đó gãi mũi cười khổ.

Hết chương 17

Chương 18 – Bách hoa hội

Hai ngày trôi qua thật là nhanh, đã tới ngày khai hội Bách hoa mẫu đơn.

Ở một biệt viện của vương cung nước Tần, thời điểm này chính là vụ mẫu đơn đang rộ nở khắp nơi, đủ loại đủ giống danh tiếng tranh nhau khoe sắc, này là trắng ngần hồng phấn, kia là tím ngát mượt mà, rồi thì đỏ thắm, rồi thì xanh um, vừa đua nhau vừa tôn nhau lên rực rỡ. Quả xứng danh vương giả của thế giới muôn hoa^(*), phong tư ngời ngời, vô cùng tinh tế mà lộng lẫy.

^(*)Mẫu đơn được tôn xưng là vua của các loài hoa. Tương truyền năm xưa Võ Tắc Thiên đi dạo trong vườn thượng uyển, lại thấy cây cối khô héo xác xơ, hoa cỏ ủ rũ tàn úa liền làm một bài thơ ra lệnh cho muôn hoa:

Lai triều du thượng uyển

Hỏa tốc báo xuân tri

Bách hoa liên dạ phát

Mạc đãi hiếu phong xuy

(Tạm edit bởi Lãnh Vân:

Bãi triều chơi thượng uyển

Gấp gáp báo xuân hay

Không cần chờ gió sớm

Trăm hoa nở đêm nay!)

Quả nhiên sáng hôm sau cả vườn hoa bừng nở rực rỡ theo lệnh của Võ Tắc Thiên, hương sắc tưng bừng, khiến bà vô cùng tự mãn cho rằng mình có quyền uy tốt đỉnh như chúa Xuân. Chỉ có một gốc Mẫu đơn khô khốc cứng cỏi trong một góc không chịu tuân mệnh mà nở hoa, khiến Võ Tắc Thiên nổi cơn lôi đình mà ra lệnh đày loài hoa này xuống phía Nam. Từ đó vùng Giang Bắc không còn bóng dáng Mẫu đơn, và cũng từ đó Mẫu đơn, vốn để chỉ bậc quốc sắc thiên hương giai nhân tuyệt thế, giờ được tôn làm vua của các loài hoa nhờ sự khăng khải, chính trực không uốn mình quy lụy theo uy quyền.

Lúc này đây ở nơi cao nhất của biệt viện, trong lương đình^(*) bốn bề được phi sa bao phủ, Độc Cô Hành nhìn vương đệ Độc Cô Tuyệt đeo mặt nạ sắt, toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng nghiêm trang đang an vị bên cạnh y, vẻ mặt thản nhiên không thèm quan tâm đến đám công chúa, quận chúa, tiểu thư đang dạo chơi bên ngoài. Rốt cục y cũng hết chịu nổi mà tức giận nói. “Ở đây không phải chỗ của đệ, mau xuống đi dạo ngoài kia đi!”

^(*) Lương đình: nếu đình bát giác có tám góc thì lương đình thường chỉ có bốn, bốn mặt để trống hoặc vây bằng rèm lụa, thường để trong vườn hoặc bên hồ để hóng mát.

Độc Cô Tuyết vươn tay cầm lấy chén rượu, lạnh nhạt trả lời. “Ngồi đây hoặc đi về, đại ca chọn đi.”

Độc Cô Hành vừa nghe, giận tới mức nín lặng. Y đưa mắt nhìn ra phía vị trí chủ tiệc đặt ngoài tòa lương đình, không ít công chúa, tiểu thư này kia đều đang ngồi ở đó, mà vị trí chính giữa vốn là dành cho Độc Cô Tuyết. Ai ngờ kẻ nào đó đến thì có đến, nhưng lại mò vào chỗ của y mà ngồi, thế thì có khác gì không đến chứ?

Sở Vân đứng sau lưng Độc Cô Tuyết thấy thế không nhịn được phải cúi đầu cười trộm. Vương gia nhà mình chịu đến đã là nể mặt Bộ hạ lắm rồi đấy, lại còn muốn ngài ấy xuống ứng phó với đám con gái ẻo lả dưới kia, ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ đến làm gì.

Độc Cô Hành nghiêng nghiêng đầu nhìn đệ đệ đang tỏ vẻ thản nhiên tự tại ngồi uống rượu, ra dáng ta đây nhất quyết kiên trì không ra ngoài. Trong mắt y bỗng lóe lên, rồi y chợt phát tay gọi Tiểu Hàn Tử đang đứng sau lưng lại gần, ghé tai nói thầm vài câu. Tiểu Hàn Tử lập tức nhanh nhẹn tiêu sái mà rời đi. Trong tòa lương đình rộng rãi, giờ chỉ còn có ba người Độc Cô Hành, Độc Cô Tuyết và Sở Vân.

“Nào nào, vương đệ, chúng ta cùng nâng chén.” Độc Cô Hành hoàn toàn rũ bỏ vẻ bất đắc dĩ vừa rồi, lại bày ra bộ mặt tươi cười bảo với đệ đệ của mình.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng lườm đại ca một cái, hừ, mặc cho Vương huynh của hần bày trò gì, cùng lắm thì bỏ về, nên vẫn vững vàng thản nhiên như Thái Sơn.

Cả vườn ngào ngạt hương mẫu đơn. Vân Kinh thông thả đi theo sau Tiểu Hàn Tử. Quả thật không biết vị Tân vương kia nghĩ thế nào mà lại mời cô cùng tới dự hội hoa, lại còn để cả Đại nội Tổng quản đích thân tới đón, nhất định mời cô đến. Bản thân vốn không có ý đến tham gia, nhưng mà tình hình này quả thật không tiện từ chối.

Một thân áo quần màu vàng nhạt, mái tóc cài một cây trâm ngọc đơn sơ, trang phục giản dị nhưng vô cùng thanh nhã, phong thái khác hẳn chung quanh. Trên vầng trán thông minh giờ nhả nhụy một màu, vì cái bốt hình hoa đào cô đã dùng đồ dịch dung mà phủ lên từ hồi mới gặp Độc Cô Tuyết để che dấu thân phận của mình. Thế nên giờ có gặp người nước Tề đi nữa, cô cũng không lo bị ai nhận ra cả.

Suốt dọc đường đi trong khu vườn nở đầy hoa mẫu đơn này, người thì múa bút vẽ tranh, người thì gảy đàn ca hát, rồi thì đây đó nhóm năm nhóm ba tụ tập thơ phú thưởng hoa, nam nữ đều có, vô cùng náo nhiệt.

Từ tốn đi theo Tiểu Hàn Tử, Vân Kinh cũng chỉ cảm thấy bình thường, ông ta chỉ dẫn đường cho cô thôi mà. Có điều ánh mắt mọi người chung quanh không khỏi ánh lên vài phần kính trọng. Phải biết rằng Hàn công

công là người luôn bên cạnh Tần vương, nào đã thấy ông ta cung kính dẫn đường cho ai khác bao giờ. Giờ đây ông ta lại đang dẫn đường cho thiếu nữ này, nên dù cô ta có mặc quần áo đơn giản tới đâu đi nữa, vẫn khiến cho mọi người chung quanh tôn trọng xen lẫn tò mò hơn.

Lập tức đám trai thanh gái lịch đang túm tụm trò chuyện trong vườn liền vừa bàn tán vừa nhẹ nhàng tránh ra tạo lối đi cho Vân Kinh bước đến.

“Bệ hạ, nô tài đã đưa người đến rồi.” Hàn công công đứng ngoài lương đình, cao giọng bẩm báo.

Độc Cô Hành thấy Độc Cô Tuyệt vừa liếc thấy Vân Kinh lập tức sầm mặt xuống, thế là khóe miệng của y không nhin được sung sướng mà cong lên. Y vội vàng chỉnh lại nét mặt rồi đằng hắng một tiếng trước khi nghiêm giọng. “Vân Kinh cô nương, Dực Vương ban thưởng rượu, cô cứ ngồi phía trước ngắm hoa.”

“Bệ hạ có chỉ, Dực vương ban thưởng cô nương mỹ tửu, mời ngồi phía trước ngắm hoa.” Vừa xong Độc Cô Hành nói cũng không phải là nhỏ, chung quanh lương đình cũng có thể loáng thoáng nghe ra, giờ lại thêm Hàn công công thẳng giọng hô to cao vút, khiến ai nấy trong vườn đều rõ ràng tin tức. Chỉ thoáng chốc không ít người đều quay lại quan sát Vân Kinh.

Dực Vương ban thưởng mỹ tửu sao? Cô ta lại được Dực Vương ban thưởng rượu sao? Bao nhiêu năm nay ở cái Hội hoa thực chất là yến hội để kết thân này, Dực Vương Độc Cô Tuyệt chưa từng xuất hiện. Năm nay Bệ hạ thành công mang người ta đến dự hội, khiến đám thiếu nữ người nào cũng mừng thầm không ít. Nếu có thể lọt vào mắt xanh của Dực Vương, chính là phúc khí không biết mấy đời gom góp lại đó. Thế nên cô nào cô nấy ra sức điểm trang phô bày xuân sắc, không cần là đẹp nhất, chỉ cần là rất đẹp để đến cầu may.

Nào ngờ Dực Vương tuy mang theo một thân lạnh lùng như băng tuyết đến thật, nhưng lại không thèm nhìn ai lấy một cái mà vào luôn chỗ Bệ hạ ngồi. Đầu tiên các cô còn tưởng biết đâu Dực Vương đang âm thầm quan sát tuyển chọn, nào ngờ giờ có một thiếu nữ mới tới, mà vừa tới đã được Dực Vương Độc Cô Tuyệt lên tiếng ban thưởng rượu. Thế này thì...

Người người trong lòng đều nghĩ như một, ngay đến mấy vị công chúa quận chúa, rồi thì thiên kim tiểu thư nhà đại quan ngồi trên chủ vị cũng đều nhất loạt nhìn về phía Vân Kinh.

“Vương huynh, huynh làm thế là có ý gì?” Độc Cô Tuyệt nghe vậy, lập tức giận dữ trừng mắt nhìn Độc Cô Hành.

Tần vương cười cười (*gian ác*). “Thần đệ không muốn ban thưởng rượu thì thôi, để quả nhân ban thưởng

thay vậy nhé.”

Đức Vương lại hung hăng trừng trừng nhìn đại ca của mình, cái chén trong tay trở nên nặng chình chịch, cũng nặng nề không khác gì sắc mặt hắc ta.

Đây là Bách hoa hội, nói trắng ra chính là để cầu thân. Nếu ai có ý trung nhân, có thể ban thưởng rượu, hoặc tặng hoa, hoặc tặng đỉnh vật, để biểu thị tâm ý của mình. Tuy hắc ta không tham gia mấy thứ vớ vẩn này, nhưng không phải là hắc ta không rõ ‘quy tắc’ của chúng. Mà hắc nhìn cô nàng Vân Kinh ở bên ngoài lương đình cũng không có vẻ mặt gì khác lạ, chắc chắn là không hiểu ý nghĩa của việc này. Độc Cô Hành ban thưởng rượu dĩ nhiên cô ta cũng sẽ nhận, thế thì chi bằng để hắc ban thưởng rượu cho xong. Quả đúng là tức chết hắc mà, Vương huynh lại dám giở trò xấu với hắc thế này đây.

Vân Kinh đứng ngoài, trừ việc hơi giật mình, còn thì không hề có chút biểu hiện gì khác lạ. Độc Cô Tuyết ban thưởng rượu, là có ý gì? Rõ ràng gã biết cô không uống rượu kia mà? Hai mắt khẽ liếc chung quanh một vòng, ánh mắt mọi người đổ kị có, phẫn nộ có, kinh ngạc cũng có, đủ loại tâm trạng. Mơ hồ cô lại nghe thấy lời Độc Cô Tuyết và Độc Cô Hành nói chuyện, trong thoáng chốc liền hiểu ra cơ sự. Rõ ràng đây là đem cô ra làm mồi nhử bắt Độc Cô Tuyết ra mặt đây mà. Vừa hiểu ra, Vân Kinh liền nhẹ nhàng nâng đầu liếc mắt nhìn người bên trong tòa lương đình.

Người ở ngoài không nhìn rõ bên trong, thế nhưng người ngồi trong nhìn rất rõ phía ngoài. Độc Cô Hành thấy ánh mắt nhàn nhạt của Vân Kinh quét tới, lập tức rạng rỡ cả mặt. Cô gái này quả thật rất thông minh, chỉ một chốc là hiểu ra sự việc. Thế là y thản nhiên ngồi dựa vào lưng ghế, bàn tay cong lại nhẹ nhẹ gõ nhịp trên tay vịn.

Độc Cô Tuyết cũng nhìn thấy cái liếc mắt này, gương mặt đang âm u như trời nổi bão bỗng chuyển thành tươi tỉnh. Hắc ta thầm gật đầu, rồi thản nhiên nhìn vị Vương huynh nhiều chuyện của mình.

“Vân Kinh cô nương, mời ngồi bên này.” Hàn công công mỉm cười dẫn Vân Kinh ngồi cạnh đám công chúa quận chúa và thiên kim tiểu thư rồi giới thiệu.

“Vân Kinh, quả là một cái tên tao nhã làm sao.” Còn chưa ngồi xuống, một thiếu nữ xinh đẹp mặc cung trang đỏ hồng xanh biếc viền tơ vàng lộng lẫy đã tươi mặt mở lời trò chuyện.

Vân Kinh khẽ cười đầy châm biếm. Vị Tần vương kia quả là hại người, khiến cô phải dự Hồng Môn Yến^(*) rồi. Đám nữ tử trước mặt không ai rỏ vào được Độc Cô Tuyết, nên giờ đang tính kế với cô để dò hỏi quan hệ giữa cô và gã Đức Vương nọ. Nếu nói quan hệ giữa họ là địch thủ, e là những thiếu nữ này chỉ phí công với cô

mà thôi.

(*) Hồng Môn Yến: Hồng Môn Yến chỉ một bữa tiệc ở Hồng Môn, do Hạng Vũ tổ chức và mời Lưu Bang đến dự để bàn về việc phân chia đất đai sau khi thắng Tần. Thực chất Hạng Vũ có ý định giết Lưu Bang trên tiệc theo kế của mưu sĩ Phạm Tăng, vì có nhiều tin đồn Lưu Bang định mưu đồ chống lại Hạng Vũ (khi đó là Minh công của quân khởi nghĩa). Nhưng nhờ có mưu sĩ Trương Lương của Lưu Bang mà Hạng Vũ bỏ ý đồ đó (Trương Lương sang quân Sở thuyết phục, và bày kế cho Lưu Bang tỏ ra yếu đuối nhu nhược trước mặt Hạng Vũ). Hồng Môn Yến về sau thành điển tích chỉ những bữa tiệc ẩn giấu sự nguy hiểm với một vài người đến dự.

Có điều cô cũng vẫn thản nhiên mỉm cười. “Đa tạ.”

Thiếu nữ xinh đẹp kia lại cười. “Xem ra Vân Kinh cũng còn ít tuổi, ta gọi cô là muội muội được không?”

“Linh công chúa, người là công chúa nước Sở, muội muội của người còn ở Sở quốc chờ kia kìa!” Vân Kinh còn chưa trả lời, bên cạnh đã vang lên tiếng cười cùng một câu nói sắc như dao xen vào.

Hết chương 18

Chương 19 – Trúng độc

Vị công chúa nước Sở kia liền mỉm cười rồi nói. “Người trong bốn biển cũng là anh em, lẽ nào chúng ta lại không thể làm tỷ muội chứ? Lý quận chúa, cô nói thể chẳng hóa ra quá khách sáo rồi sao?”

“Xem ra cũng Linh công chúa có kiến thức thật cao nha.” Lại một thiếu nữ khác ngồi gần đó cười duyên lên tiếng.

“Ta thấy cũng không thể nói thể được...”

Chỉ thoáng chốc, cả đám thiếu nữ cười nói rôm rả, nhưng mà lời qua tiếng lại, tiểu lý tàng đao^(*).

(*) Tiểu lý tàng đao: trong nụ cười ẩn chứa guồng đao, hay nếu dùng thành ngữ thuần Việt hơn thì chính là miệng Nam mô bụng một bồ dao găm hoặc khẩu Phật tâm xà. Nhưng dùng cả hai đều không hợp với các chị em công chúa này nên Lân Vân để nguyên.

Vân Khinh ngồi đó, chứng kiến hết thảy. Cô cúi đầu lạnh nhạt vuốt ve Điều nhi vừa chui ra khỏi tay áo, ánh mắt lãnh đạm, đầy vẻ thờ ơ. Người người đầu đá, kết bè kết phái, cả đời cô đã nhìn qua không ít, nên sớm đã tự coi là người ngoài cuộc nên chỉ ngồi bất động. Huống hồ chuyện này vốn không liên quan tới cô, lại càng không có lý do gì mà để tâm vào đó.

Mấy cô gái đang lời to tiếng nhỏ kia ai mà chẳng phải thông minh hơn người. Chỉ liếc mắt thấy vẻ thờ ơ lạnh nhạt của Vân Khinh, như thể người ngoài cuộc thản nhiên, đã khiến cho các cô còn đang đao sắc bay qua búa to bay lại bỗng dưng có vẻ nhỏ nhen quá đỗi, như thể các cô đang diễn trò cho người ta nhìn vậy. Lập tức không ai bảo ai người người đồng loạt dừng lại, âm thầm nhú mày.

Lúc này, bỗng một thiếu nữ mặc cung trang^(*) màu xanh biếc vô cùng xinh đẹp ngồi đối diện Vân Khinh nãy giờ vốn không lên tiếng liền buông chung trà trong tay rồi ngẩng lên nhìn cô, mỉm cười đầy phong độ. “Vân Khinh cô nương, dám hỏi một câu, chẳng hay Dục Vương có quan hệ thế nào với cô nương vậy? Và chúng ta nên xưng hô với Vân Khinh cô nương ra sao đây?”

(*) Cung trang: Trang phục cung đình

Lời này vừa thốt, toàn bộ đám công chúa, quận chúa, tiểu thư nhất loạt quay sang nhìn Vân Khinh. Xét cho cùng đây mới là vấn đề chính. Muốn các nàng tìm cách lấy lòng, hạ thấp người khác, nâng lên bản thân, thì cũng phải xem Vân Khinh có tư cách để cho các nàng làm như thế hay không đã? Nếu chỉ là một thị thiếp nho

nhỏ hay là ai đó khác, thân phận của các nàng dĩ nhiên là sẽ cao hơn hẳn. Nếu ai đó trong số các nàng được gả cho Độc Cô Tuyết, vậy chí ít cũng phải là Vương phi hoặc Trắc phi. Lấy đâu ra chuyện một Vương phi lại đi lấy lòng một thị thiếp bao giờ. Hồi nãy ai nấy vội vã đấu đá lẫn nhau, đã quên không nghĩ tới điều đó.

Vân Kinh vuốt ve Điều Nhi trong tay, nghe thấy câu hỏi này liền từ tốn ngẩng lên nhìn vị thiếu nữ xinh đẹp vô ngần kia rồi trả lời. “Không quan hệ.”

Ba chữ ngắn ngủi, khiến cho đám thiếu nữ chung quanh đều nhú chặt lông mày khó chịu. Không có quan hệ gì, vậy tại sao Dục Vương lại ban thưởng rượu cho cô ta chứ? Không có quan hệ, vậy tại sao đệ nhất Tổng quản bên cạnh Bệ hạ lại đích thân dẫn đường cho cô ta chứ? Cô ta định lừa ai nào, hẳn là cô nàng Vân Kinh này tự cao tự ngạo không muốn kết giao với các nàng chứ gì.

“Vân Kinh, thái độ đó của ngươi là thế nào hả? Cho dù ngươi là người của Dục Vương gia đi chăng nữa, cũng chưa chắc đã có tư cách lên mặt với chúng ta. Huống chi Dục Vương gia vốn chưa hề công khai thân phận của ngươi, đừng có mà kiêu ngạo như thế!” Một thiếu nữ mặc quần màu tím như hoa tử la^(*) với khuôn mặt xinh đẹp sáng lạng sầm mặt nói. Nàng ta vốn là con gái của Hữu thừa tướng nước Tân, tuy cũng không phải là công chúa, quận chúa gì cả, nhưng đám công chúa, quận chúa kia làm sao so được với nàng. Họ là người của địch nhân, còn cha của nàng là người thậm chí có thể đối chọi chút đỉnh với Độc Cô Tuyết trên triều đó nha. Không nể mặt đám con gái kia cũng được, nhưng không thể không nể mặt nàng.

(*) Hoa tử la, hay tử la lan, còn gọi là hoa quế thảo thuộc loài thân cỏ, cùng họ với mù tạc. Hoa có nhiều màu sắc nhưng phổ biến nhất vẫn là màu tím (do đó có cái tên tử la chăng?). Ngôn ngữ của hoa này là tình cảm lứa đôi nồng nàn, bền vững.

Vân Kinh nghe thế chỉ nhàn nhạt liếc nhìn nàng ta một cái. “Thế ta phải nói là quan hệ gì, cô mới hài lòng?”

Một câu hỏi vắn như hư như thực, đã đủ khiến cô gái mặc quần tím nghẹn lời. Cơ giận như ứ lại trong lồng ngực, khiến nàng ta không biết phải nói gì, vẻ mặt tức tối khẽ hắng giọng rồi quay đi. Đám con gái chung quanh thấy thế, trên mặt không tỏ ra gì đặc biệt, nhưng ai nấy đều cười thầm.

“Ta thấy không phải là Vân Kinh kiêu ngạo, mà chỉ là không khéo nói chuyện mà thôi.” Vị nữ tử xinh đẹp vô cùng mặc áo xanh giờ mới mỉm cười, xen vào một câu làm dịu bầu không khí đang căng thẳng. Rồi cô ta nhìn Vân Kinh nói tiếp. “Ta là Tước Vũ công chúa của Tề quốc. Vân Kinh, chúng ta không có ác ý, chỉ là muốn mọi người thân thiết hơn ấy mà.” Vị Tước Vũ công chúa này nói mấy câu đúng theo kiểu bên nào cũng bên, thế nào cũng ổn, nhưng lại có ý nghĩa khá là thâm thúy.

Vân Khinh nghe thấy cô ta tự giới thiệu, không khỏi quay sang liếc nhìn Tước Vũ một cái, hơi hơi cau lại đôi lông mày. Là hoàng gia của nước Tề. Cô lập tức ôm lấy Điều nhi đứng lên lạnh nhạt nói. "Ta không liên quan đến Dục Vương. Các cô muốn nghĩ trò tìm cách gì thì tìm y là được. Thứ lỗi ta không bồi tiếp." Nói rồi, cô ôm Điều nhi quay người bỏ đi.

Độc Cô Hành bảo cô tới, cô tới rồi, bảo cô ngồi, cô cũng ngồi rồi, giờ bỏ đi cũng không tính là kháng mệnh chứ hả. Cô không có hứng ngồi đây làm mỗi câu. Độc Cô Tuyệt hẳn muốn cưới hay không, muốn cưới ai, không liên quan đến cô. Cô không có cách nào khác mới ngồi lại đây mà tự tìm phiền toái, nhưng giờ lại có người của hoàng gia nước Tề, không thích.

Đám con gái còn lại lập tức lộ vẻ xấu hổ. Chỉ mấy câu thản nhiên của Vân Khinh đã chọc thẳng vào tâm tư của các nàng, lại chưa từng có ai dám nói năng với các nàng như thế cả. Ai nấy nhìn nhau, muốn nổi giận lại không chắc rốt cục Vân Khinh là người thế nào với Độc Cô Tuyệt. Nàng ta càng nói không có quan hệ gì, lại càng có khả năng quan hệ quan trọng. Đắc tội với Vân Khinh không sao, nhưng Dục Vương Độc Cô Tuyệt đổ ai dám đắc tội. Thế nên cuối cùng ai nấy cũng nuốt hận mà ngồi yên.

Trong lương đình, Độc Cô Hành tươi cười nhìn Vân Khinh đứng lên bỏ đi, để lại sau lưng đám người ngượng ngùng nhìn nhau mà không dám làm gì. Y không khỏi quay sang nhìn đệ đệ vui vẻ. "Cô nô lệ này của đệ cũng lợi hại thật, dăm ba câu là đã đẩy vấn đề lại cho đệ rồi." Đám các nàng nói gì nấy giờ, dĩ nhiên là có người truyền đạt lại cho hai người.

Độc Cô Tuyệt ngồi tựa vào ghế, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, lộ ra nét tà khí tươi cười. Hắn nhìn về mặt cười gian của Độc Cô Hành trả lời. "Vương huynh cũng đâu được như ý."

Sở Vân đứng sau Độc Cô Tuyệt lại cúi đầu cười thầm. Vương gia nhà mình bị Bệ hạ cưỡng ép lôi tới, vốn đã tích đầy oán khí trong lòng mà chưa có cơ hội nào bộc phát. Giờ Vân Khinh cô nương không những không để mấy cô công chúa, quận chúa kia bắt nạt, ngược lại lại vô tình khiến các nàng mất mặt, chính là hợp ý của Vương gia. Người của Vương phủ làm sao có thể để cho người khác khi dễ, nên Vương gia sao lại không vui vẻ cơ chứ.

Độc Cô Hành thấy mặt Độc Cô Tuyệt hơi lộ nét cười, không khỏi lắc đầu cười cười. Y phẩy tay ra hiệu, Hàn công công đứng sau lưng lập tức bước ra ngoài lương đình tuyên mệnh. "Các vị công chúa, quận chúa từ xa tới làm khách, Bệ hạ đặc biệt ban thưởng một chén rượu."

Lập tức từ phía sau, vài vị công bưng khay đựng đầy chén rượu bước tới.

Các cô gái lập tức đứng lên, khom người nói lời cảm tạ. Bệ hạ ban rượu để an ủi, cũng khiến các nàng đỡ ngượng ngùng hơn.

Chén lưu ly phi thúy long lanh ánh rượu, tỏa ra một hương thơm thuần khiết ngát mũi, là mỹ tửu cực phẩm của đại nội vương cung. Đám Tước Vũ vội tạ ơn lần nữa, đồng loạt cùng uống.

Choang, một âm thanh lạnh lạnh vang lên. Lý quận chúa uống rượu xong trước bỗng run bắn cả tay, chén lưu ly phi thúy trong tay rơi thẳng xuống đất. Gương mặt nàng ta bỗng chốc tái mét, một tia máu đen từ từ chảy ra khỏi miệng. Cả người nàng nhũn ra, chưa kịp nói gì đã ngã lảo ra đất.

“Bệ hạ, người...” Tước Vũ công chúa cũng đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, rồi ngẩng lên nhìn phía Độc Cô Hành đầy kinh hoàng, rồi từ từ ngã xuống.

Ngay sau đó, lần lượt các công chúa, quận chúa của sáu nước cũng liên tiếp bất tỉnh, mà đám thiên kim tiểu thư của Tần quốc cũng được ban thưởng rượu lại khỏe mạnh đứng nguyên tại chỗ, về mặt kinh hãi nhìn chung quanh.

Không khí chung quanh vốn đang từng bừng náo nhiệt cười vui, chỉ trong nháy mắt liền cứng ngắt. Mấy cô gái yếu ớt lập tức hét lên sợ hãi, khung cảnh bắt đầu trở nên hỗn loạn.

“Vô liêm sỉ!” Gương mặt Độc Cô Hành vốn đang tươi cười, trong nháy mắt hạ nhiệt độ xuống cực độ, lạnh băng hung ác như Diêm La dưới địa ngục. Y đứng phắt dậy, chén rượu trong tay bị bóp chặt vỡ tan thành từng mảnh lá tả rơi xuống đất.

“Phong tỏa mọi lối ra vào, nhanh chóng gọi toàn bộ thái y, bảo vệ Bệ hạ, lập tức cứu người, nhanh!” Về mặt Độc Cô Tuyệt trở nên xanh mét, lập tức truyền lệnh xuống dưới, đồng thời hung hăng đập nát chén rượu trong tay. Khí chất lạnh lẽo nghiêm nghị lại tỏa ra khắp người, bao trùm cả đám công chúa bên ngoài.

“Câm miệng hết cho ta!” Một tiếng quát lớn vang lên. Đám thiếu nữ vốn đang kinh hãi gào thét bị tiếng quát này của Độc Cô Tuyệt khiến cho im bật, vội nuốt sợ hãi xuống mà không dám mở miệng nữa.

“Tất cả mọi người cùng tụ tập lại đây cho bản vương. Sau nửa nén hương nếu còn có ai dám chạy lung tung chỗ khác, đừng trách bản vương coi là nghịch tặc mà xử tử tại chỗ.”

Mệnh lệnh vừa ra, lập tức được truyền đi khắp ngõ ngách trong vườn. Cả nam lẫn nữ ai nấy đều không dám chần chừ, vội vã chạy lại về phía này. Độc Cô Tuyệt đã mở lời, là mệnh lệnh tuyệt đối. Thật sự tới muộn, đảm bảo vị này dám ra tay xử tử.

Vân Khanh đứng gần đó, không ngờ chỉ thoáng chốc đã có chuyện xảy ra, nên cũng đành dừng lại quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết.

Hết chương 19

Chương 20 – Thể hiện tài năng

Độc Cô Tuyệt hạ lệnh xong xuôi cũng không thèm quan tâm ai vào với ai, tự mình cúi xuống kiểm tra đám công chúa, quận chúa vừa trúng độc. Nếu như phải lúc nào khác, mấy ả công chúa này chết hay sống cũng chả vấn đề gì. Cùng lắm thì Tần quốc kiểm có chối bỏ trách nhiệm, mà thậm chí cũng chẳng cần từ chối, đám sáu nước còn lại cũng không đến mức vì một ả công chúa tự mình gửi đến bị chết mà khởi binh hỏi tội. Có điều hiện giờ trước mặt bao nhiêu người, ai nấy thấy rõ là rượu do Tần vương ban thưởng. Hơn nữa đám tiểu thư nước Tần thì khoẻ mạnh không sao, còn đám công chúa, quận chúa của nước khác lại đều trúng độc. Nếu điều này truyền ra ngoài, không nói sáu nước kia há lại cam chịu để yên, mà còn khác gì Tần quốc ngang nhiên đối địch với cả sáu nước. Huống chi trong số này có cả công chúa nước Tề lẫn nước Sở, nếu hôm nay hai người đều chết ở đây, hậu quả thật sự quá đổi nghiêm trọng. Tần quốc không sợ bất kỳ nước nào, nhưng sáu nước cùng liên hợp lại, nước Tần hoàn toàn không có phần thắng.

“Bệ hạ, không phải chúng nô tài, không liên quan đến chúng nô tài a... Bệ hạ tha mạng...” Mấy người công công phụ trách bưng rượu, ai nấy mặt mũi tái mét, vô cùng hoảng hốt vội vã quay sang Độc Cô Hành khóc lóc.

“Kéo xuống, tra khảo nghiêm khắc cho ta.” Về mặt Độc Cô Hành hoàn toàn không biến sắc, y bước nhanh lại chỗ Độc Cô Tuyệt, trầm giọng ra lệnh đầy phần nộ và ra uy.

“Tuân lệnh.”

“Vương đệ, sao rồi?” Độc Cô Hành đứng bên Độc Cô Tuyệt, thấp giọng hỏi.

Gương mặt đang đeo mặt nạ của Độc Cô Tuyệt hoàn toàn nhìn không ra biểu tình gì đặc biệt. Hắn hạ giọng nói khẽ chỉ đủ hai người nghe. “Là độc Mạn Đà La^(*).”

(*) Mạn đà la, hay tên tiếng Việt là cà độc dược. Hoa màu da cam, hình loa to rủ xuống. Như tên gọi, đây là một loại cây độc, dùng để chế tạo một thứ độc có tính chất gây hôn mê chứ không đến nỗi kinh khủng như trong truyện. Lãnh Vân ngờ là tác giả nhầm, vì thật ra độc tính của nó được ghi lại là để chế ra ‘mông hãn dược’ hay thuốc mê trong các truyện kiếm hiệp hay dùng, và không gây chết người nhanh đến thế. Ngoài ra, cái tên Mạn đà la thật ra ý nghĩa vô cùng, vì theo Quảng quần phương phổ có chép về hoa mạn đà la. Quảng quần phương phổ dẫn Kinh Pháp Hoa, khi Phật thuyết pháp: “Khi đó trời mưa hoa Mạn-đà-la, hoa Ma-ha Mạn-đà-la, hoa Mạn-thù-sa, hoa Ma-ha Mạn-thù-sa, để rải trên đức Phật cùng hàng đại chúng; khắp cõi Phật sáu diệu vang động”. Quảng quần phương phổ còn viết thêm, theo Đạo gia, sao Bắc Đẩu có Đà La sứ giả tay cầm bông hoa như vậy, do đó đời sau gọi bông hoa đấy là Mạn đà la. Trong Tử vi có sao Đà La,

đi cùng với Kinh Dương, thuộc loại hung tinh, chính là Đà La sứ giả của Đạo gia. Ngoài ra, theo Phật giáo, Mạn đà la còn để chỉ một đồ hình vũ trụ thu nhỏ, có dạng cơ bản là một bông hoa sen tám cánh có vẽ bốn đức Như Lai và bốn Đại Bồ Tát. Nhưng tầng nghĩa này không liên quan nhiều đến vụ cà độc dược của chúng ta :D

Về mặt Độc Cô Hành không hề thay đổi, nhưng ánh mắt giờ đã lạnh giá thấu xương. Mạn Đà La là vương giả trong các loại độc dược, trúng phải mà không kịp uống thuốc giải, chưa tới nửa khắc là có thể khiến người lâm vào chỗ chết, so với Khổng Tước Đằm^(*), Hạc Đỉnh Hồng^(**) còn lợi hại hơn một phần.

^(*) Khổng Tước Đằm, nếu dịch ra thì nghĩa là mặt chim công. Có điều trong thực tế mặt của chim công hoàn toàn như mặt các loại chim và thú khác, có tác dụng bổ gan lợi mật, chống động kinh và giúp sáng mắt, không những không độc, mà còn có thể kháng khuẩn chống viêm, thanh nhiệt giải độc. Còn Khổng Tước Đằm độc dược khủng bố trong truyền thuyết, thực chất là một loại sâu ban miêu sống ở phía Nam Trung Quốc và nhiều tỉnh ở Việt Nam. Theo Trung y cho biết, ban miêu là thứ sâu trên cây đậu đen, mình dài độ 2 cm, có từng sọc vàng hoặc sọc đen, mõm nhọn, thân thể có mùi hôi. Có thể trộn với gạo nếp tẩm ướt rồi sao vàng, tán thành bột để bôi ngoài da trị phỏng rộp, nhưng rất độc nếu ăn phải, chỉ 3-4g bột cũng đủ làm chết người.

^(**) Hạc Đỉnh Hồng, tương truyền là lấy từ mào của con Hạc trắng. Có điều cũng như Khổng Tước Đằm, chất lấy từ mào con Hạc hoàn toàn không độc chút nào. Người ta nghiên cứu kỹ miêu tả, triệu chứng trong văn chương cổ thì cho rằng Hạc Đỉnh Hồng chính là Thạch tín có công thức As_2O_3 , hay trioxit asen, chất độc hay được dùng nhất và hay gặp nhất từ trước đến nay: không màu không mùi, có dạng bột trắng. Nó được tạo ra do hóa hơi khi nung chảy, nhất là trong quá trình luyện khoáng chất, luyện vàng chẳng hạn. Thứ này không những ăn vào gây độc, mà ngay cả hít phải lẫn chạm phải cũng gây ngộ độc như thường. Nhiễm độc thạch tín do đó rất phổ biến trong giới nhân công luyện khoáng chất, nếu chỉ ngộ độc tức thời, giải độc rất nhanh chỉ mất nửa đến một ngày là hết chất độc. Nhưng nếu bị phơi nhiễm lâu dài, thạch tín sẽ ăn vào tóc, xương, móng tay, cơ bắp, và quá trình giải độc sẽ rất dài, thậm chí hàng tháng hàng năm, và rất tốn kém.

Có kẻ dám ngang nhiên hạ độc trước mặt y, lại là loại độc dược lợi hại như thế, mặt mũi của Tần vương y còn đâu cơ chứ?

“Nếu hôm nay chạy thoát kẻ nào, quả nhân sẽ tru di tam tộc các người.”

“Tuân chỉ.” Thủ lĩnh ngự lâm quân vốn đi theo người Tần vương vội trả lời, rồi nhanh chóng chỉ huy đám ngự lâm quân đứng rải rác khắp nơi lập tức phong tỏa nghiêm cẩn toàn bộ khu vườn. Đây rõ ràng là có gian tế bên trong, phải nghiêm phòng hết mực.

“Tình trạng không tốt, e là không đợi được thái y.” Độc Cô Tuyệt cau mày nhìn Độc Cô Hành.

Hai người khẽ liếc mắt trao đổi suy nghĩ, rồi Độc Cô Tuyệt đứng lên vung tay quát. “Người đâu, đưa các vị công chúa vào cung, toàn lực cứu chữa.” Vừa ra lệnh, lập tức có binh sĩ bước lên.

“Không được, công chúa trúng độc không thể di chuyển lung tung. Khẩn cầu Bệ hạ hãy cứu chữa ngay tại đây là được.” Một vị sứ giả đi theo công chúa nước Sở bỗng cao giọng nói.

“Đúng, chúng ta muốn tận mắt nhìn công chúa được cứu.” Sứ giả nước Tề cũng lập tức hòa theo, mà sứ giả bốn nước còn lại cũng lú lú đồng thanh.

Các vị công chúa nếu đưa vào cung, bọn họ làm sao có thể vào theo. Sống hay chết cũng sẽ chỉ do một câu nói của Tần vương quyết định. Mà Tần vương nếu có giả mạo hay không bọn họ cũng không thể nào biết. Tuyệt đối không thể để công chúa nhà mình vào cung được.

Độc Cô Tuyệt sầm mặt, sát khí loé lên trên mặt. Hắn giận dữ thốt. “Các người dám nghi ngờ bản vương.”

“Không dám, Dực Vương gia nhất ngôn cửu đỉnh^(*), có điều công chúa nước thần nếu là có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, chúng thần ăn nói làm sao với quốc chủ kia chứ? Thế nên vẫn mong Dực Vương gia cứu chữa ngay tại chỗ đi thôi.” Sứ giả nước Sở vô cùng khiêm tốn nhưng vẫn cứng rắn trả lời.

(*) Nhất ngôn cửu đỉnh: câu này quá quen thuộc rồi nhỉ, nhất ngôn cửu đỉnh, một lời đã định vững vàng như chín cái đỉnh. Chín cái đỉnh/vạc vốn tượng trưng cho vua chúa thời xưa, ví dụ như trong Cẩm thành ở Huế vẫn còn lưu trữ chín cái vạc bên ngoài cung điện của vua, hay ở Tử Cẩm Thành ở Bắc Kinh cũng thế.

Độc Cô Tuyệt hừ lạnh. “Ở nước Tần, chưa tới lượt các người được lên tiếng. Người đâu!”

“Dực Vương gia, người...” Sứ giả sáu nước không khỏi bối rối.

“Đừng di chuyển các nàng.” Đúng lúc đó, một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên. Vân Kinh ôm Điêu Nhi đứng trong vòng vây đám binh sĩ, nhìn thẳng vào Độc Cô Tuyệt.

Hắn ta thấy thế ngẩng lên hung dữ lườm Vân Kinh một cái, trên mặt hiện rõ vẻ cảnh cáo và giận dữ. Vân Kinh, cô ta dám nói ngược lại hắn.

Vân Kinh nhìn thẳng vào mắt hắn ta, rồi khẽ nói. “Độc đã vào phế phủ^(*), di chuyển sẽ không cứu được.”

(*) Phế phủ: phổi, hay rộng hơn là chỉ nội tạng bên trong cơ thể người.

Độc Cô Tuyệt nghe thế càng sầm mặt xuống. “Người vừa nói gì?” Trong giọng nói trầm trầm lạnh lẽo mang đầy vẻ cảnh cáo, khiến người chung quanh ai nấy rùng mình.

Vân Kinh cúi đầu nhìn những gương mặt thiếu nữ giờ đã bắt đầu chuyển sang màu đen. Cô hơi hơi thở dài. “Còn không hiểu ý ta sao?”

Một câu nói dịu dàng, khiến vẻ mặt giận dữ của hắn hơi hơi dịu lại. Hắn ta bỗng nhớ lại hôm đó mình trúng độc của Điều Nhi, thủ pháp giải độc của Vân Kinh khá là thành thạo. Nếu vậy lời của cô ta có ý là... Vừa nghĩ ra, lập tức mặt hắn sáng rỡ, vội phất tay. "Người mau lại đây." Đám binh sĩ cản đường Vân Kinh liền nhanh chóng tránh ra.

Vân Kinh thong thả nhẹ nhàng bước tới, không nói câu nào, lập tức rút một cây ngân châm từ trong cây đàn cổ luôn mang theo người, rồi khẽ phất cổ tay một cái. Cây ngân châm lập tức cắm thẳng vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu một cô gái.

"Giải độc đâu cần châm nơi đó, người đừng có hại đến tính mạng công chúa nhà ta!" Một sứ giả đứng cạnh vừa thấy Vân Kinh làm thế vội hoảng hốt kêu.

Mấy sứ giả còn lại thấy Vân Kinh cũng dùng động tác y hệt mà đâm vào đầu công chúa của họ, ai nấy đều nhốn nháo ầm ĩ.

"Câm miệng hết lại cho ta, còn phát ra tiếng động ta sẽ giết cả đám." Tiếng quát trầm khàn của Độc Cô Tuyệt chính là điểm báo sự tức giận của hắn, khiến cho đám sứ giả lập tức nhìn nhau không dám lên tiếng, vẻ mặt đầy không cam lòng.

Vân Kinh vừa ra tay châm cứu, vừa lạnh nhạt thốt. "Không biết dựa cột mà nghe. Muốn công chúa nhà các người sống sót, tốt nhất là ngậm miệng lại cho ta. Còn muốn các nàng chết sớm, thì dù có mở miệng, ta cũng chưa chắc không thể không cứu các nàng. Xét cho cùng họ sống hay chết đâu có liên quan gì tới ta?"

Giọng nói lãnh đạm hờ hững nhưng lại nhẹ nhàng phát ra, lại khiến cho chung quanh im ắng vô cùng. Lời nói mềm mại nhẹ hẫng, nhưng lại còn có ích hơn việc Độc Cô Tuyệt gào thét quát nạt rất nhiều. Đám sứ giả sáu nước nào dám để công chúa của mình chết, thế nên ai nấy im ắng mà chăm chú nhìn tay cô.

Vân Kinh nhanh chóng dùng ngân châm điểm hết trên đầu mấy vị công chúa quận chúa. Chỉ thoáng chốc, mặt của nàng nào cũng tím bầm đen kịt, vô cùng đáng sợ.

"Vương đệ..." Độc Cô Hành thấy cảnh này, không khỏi nhíu mày gọi Độc Cô Tuyệt.

Mà kẻ được gọi cũng không quay đầu lại, chỉ hạ giọng trả lời. "Nếu không chắc chắn, nàng ta sẽ không ra tay, ta tin tưởng nàng điểm đó."

Độc Cô Hành nghe thế liền liếc mắt nhìn đệ đệ đang chăm chú theo dõi Vân Kinh, trên mặt hơi hiện vẻ kinh ngạc. Sao đệ đệ của y lại có thể khẳng định thế nhỉ?

Trên mặt mấy vị công chúa, quận chúa giờ sắc đen đã chiếm lĩnh, như thể cái chết lấp ló đâu đây, càng ngày càng rõ rệt. Hạ châm nốt vào người cuối cùng, cô mới thở phào một hơi rồi vươn người đứng lên. Vân Kinh khẽ nhún nhún bên vai có Điêu Nhi đang ngồi trên đó, rồi cười. “Đi thôi, thứ mi thích kìa.”

Mà Điêu Nhi hình như chỉ chờ có câu nói này, lập tức phi thân phóng tới, nhào về phía khuôn mặt thâm đen đầu tiên mà cần.

“A...” Sứ giả sáu nước lập tức sợ hãi kêu lên.

Độc Cô Tuyệt bỗng quay sang lườm một cái, sát khí thô bạo, khiến đám sứ giả lại cần môi không dám nói nhiều.

Mà khi đó, chưa tàn nửa nén hương, toàn bộ người có mặt trong vườn, ai nấy đều đã theo lệnh của Độc Cô Tuyệt mà tập trung lại đây. Rìa ngoài sân tầng tầng lớp lớp quan binh, không ai dám vọng động. Người hạ độc chắc chắn còn ở trong vườn, vì khi mới mở vò rượu đã có người kiểm tra trước, nên chắc chắn chỉ có vào viện rồi mới xuống tay.

Điêu Nhi ôm gương mặt thâm đen của một cô gái uống máu no nê. Bằng mắt thường cũng thấy rõ, sắc mặt cô ta vốn vô cùng đáng sợ, nhờ có Điêu Nhi hút bớt đi dần dần khỏi sắc, màu đen đậm dần, từ từ trở thành tái nhợt. Tuy là tái nhợt vì mất máu, nhưng ít ra cũng không còn vẻ đen kịt kia nữa, mà hô hấp cũng từ từ đều hơn.

Độc Cô Tuyệt thấy thế, khoé miệng không khỏi cong cong thành một nét cười. Lấy độc trị độc, quả là cách hay. Cũng chỉ có độc của Điêu Nhi mới có thể chống lại độc Mạn Đà La. Ép hết máu độc lại một nơi, rồi để Điêu Nhi ra tay hút độc, được lắm.

Mà mọi người chung quanh thấy cảnh này, cũng không nhin được thở ra nhẹ nhõm, ngay cả Độc Cô Hành cũng hơi gật đầu, vẻ mặt dịu đi. Chỉ cần mấy nàng công chúa, quận chúa kia không chết lúc này, tất cả đều ổn thoả.

“Uống no chưa?” Vân Kinh âu yếm nhìn Điêu Nhi giờ đã nhảy lại lên vai cô, thoải mái ôm cái bụng mà dụi dụi. Rồi cô quay lại nhìn Độc Cô Tuyệt. “Còn lại một chút độc, dùng ít thuốc giải độc là được.”

Nói rồi Vân Kinh ôm lấy Điêu Nhi định rời đi. Ngôn ngữ lạnh nhạt, y thuật thần kỳ, khí chất phiêu lãng, không kiêu căng không nịnh bợ, khiến cho cả một vườn mẫu đơn thiên hương quốc sắc sau lưng giờ cũng như ủ rũ mất đi sức sống. Trong mắt ai nấy, chỉ còn đọng lại một dáng người lãnh đạm, tao nhã mà tinh tế làm sao.

Chương 21 – Thủ đoạn

Độc Cô Tuyệt đứng gần Vân Kinh nhất, nên khi thấy cô định quay đi, hần lập tức vươn tay tóm lấy cánh tay cô rồi trầm giọng nói. “Khoan đi đã.”

Vân Kinh ngẩng lên nhìn hần, chỉ thấy trong mắt đầy vẻ nghiêm trang lạnh lẽo, lập tức liền hiểu ý tứ của Độc Cô Tuyệt. Kẻ hạ độc còn chưa tìm ra, làm sao cô có thể muốn bỏ đi trước được. Hiện giờ toàn bộ khu sân viện đang ở trong trạng thái đề phòng căng thẳng, ai nấy không được phép di động. Hành động của cô có thể khiến kẻ có ý đồ chớp lấy cơ hội, thế nên cô dừng bước chân, chỉ ôm Điều Nhi đứng đó và khế ừ.

Trong khi đó, đám sứ giả sáu nước thấy các công chúa, quận chúa nhà mình đều đã khá hơn, sắc mặt cũng đã có sinh khí một chút. Tuy là chưa ai tỉnh, nhưng xem ra tính mệnh đã không còn gì đáng ngại, thế nên ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Một việc đã xong, thế là vị sứ giả nước Sở vốn cầm đầu trong đám liền nghiêm nghị nhìn Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyệt. “Bẩm Tần vương Bệ hạ, Sở quốc chúng tôi có ý muốn kết thân lâu dài với Tần quốc, thế nên mới tích cực đề nghị mỗi nhân duyên giữa Lục công chúa nước tôi và Dực Vương gia. Sở quốc chúng tôi đến với tấm lòng chân thành, Tần vương Bệ hạ, chuyện ngày hôm nay mong ngài cho Sở quốc chúng tôi một lời giải thích.”

“Đúng thế, công chúa nước Tề chúng tôi từ ngàn dặm xa xôi mà tới, không thể cứ như thế mà mất mạng được. Tần vương Bệ hạ, việc này nếu không cho Tề quốc chúng tôi một lời giải thích, e là...” Hai nước Sở Tề tuy yếu hơn nước Tần, nhưng cũng chẳng phải loại dễ khinh thường. Những lời này thậm chí có ý đồ cưỡng ép.

“Đúng vậy đúng vậy, tôi cũng chờ giải thích!”

“Đúng đúng...”

Sứ giả của bốn nước còn lại tuy không dám mạnh miệng lên tiếng như thế, nhưng mà cũng lập tức hòa theo. Xét cho cùng trong việc này họ là bên có lý mà.

Độc Cô Hành nghe vậy, lạnh lùng quét mắt liếc đám sứ giả sáu nước một cái, uy nghiêm lạnh lẽo, khiến không khí chung quanh như bị đè ép rất nhiều.

“Chuyện hôm nay, quả nhân ắt sẽ nói rõ ràng cho các nước.” Giọng nói đầy khí phách trầm trầm lãnh khốc,

chắc chắn và oai vệ.

“Thế thì tốt.” Sứ giả hai nước Sở và Tề đồng loạt gật đầu.

Độc Cô Tuyệt thì quay sang nhìn lướt qua các sứ giả. Chiếc mặt nạ sắt đã che mất phần nào vẻ mặt của hắn, chỉ có Vân Khinh đứng sát cạnh là cảm nhận rõ ràng hắn đang cố gắng nén lửa giận của mình. Bỗng hắn hừ một tiếng lạnh lùng. “Nếu là người của nước Tần ta gây ra, mặc cho các người trừng trị. Có điều, nếu để bản vương biết là có kẻ dám có lòng dạ không nên có với bản vương, đừng trách bản vương xuống tay ác độc.”

Lời này vừa thốt, vẻ mặt các sứ giả vốn nghiêm trang bỗng ngẩn ra rồi cẩn thận nhìn nhau, trong mắt thoáng hiện chút bất an. Kẻ nào đó mà Dục Vương nói chính là chỉ người của sáu nước. Phải biết rằng Dục Vương nói được ắt sẽ làm được. Nếu quả thật là một trong số sáu nước có ý mượn dao giết người, e là không thể chỉ giải thích xin lỗi là xong. Với tính cách của Độc Cô Tuyệt, xem ra nếu điều đó là sự thật, nước kia để phải bồi thành cắt đất cũng nên.

Nỗi lo càng lúc càng lớn, vì ai biết đại vương nhà mình tính toán thế nào, liệu có phải người khác tới làm gì hay không. Phải biết khắp bảy nước nơi nơi đều có gian tế, nếu có một lệnh hay phải hi sinh ai đó thì cũng là bình thường. Do đó, hai vị sứ giả nước Sở và nước Tề khi nãy còn khá là kiên cường ngạo mạn, giờ đều nhúu mày không dám lên tiếng.

“Khởi bẩm Bệ hạ, Dục Vương gia, mọi người đều đã tập hợp lại.” Đúng lúc đó, thống lĩnh ngự lâm quân bước tới trước mặt hai người, quỳ một chân xuống nói lớn.

Độc Cô Hành ừ một tiếng, rồi quay sang Độc Cô Tuyệt. “Việc này, vương đệ toàn quyền xử lý.” Trên phương diện quân sự, ở nước Tần không ai có thể làm hơn được Độc Cô Tuyệt. Trong tay hắn chấp chương ba quân, thật sự là nhân tài trên mặt trận này.

Độc Cô Tuyệt lên tiếng vâng lệnh, rồi thông thả bước tới phía mọi người đang tụ tập một chỗ.

Nơi đó, hơn một trăm người bị chia làm ba nhóm lớn. Nhóm thứ nhất là những kẻ có cơ hội đến gần hạ độc rượu nhất, cùng những người đã tới gần nơi đó nhất. Nhóm thứ hai, là đám thiên kim tiểu thư và quý tộc trong triều đứng chung quanh dạo chơi, vốn không quá đáng nghi. Nhóm thứ ba là những người đứng ở phía xa nhất trong sân, những người có ít cơ hội xuống tay nhất. Thuộc hạ của Độc Cô Tuyệt đã nhanh chóng phân loại trước để chuẩn bị rồi.

“Dục Vương gia, tiểu nhân bị oan... Dục Vương gia khai ân...”

“Dực Vương gia khai ân a...” Chung quanh lập tức ồn ào lên tiếng.

Ánh mắt rét lạnh của Độc Cô Tuyết lướt qua nhóm người thứ nhất, bao gồm các thái giám, cung nữ, và một vài cận thần. Ai nấy đều nơm nớp lo sợ quỳ xuống lớn tiếng kêu la. Phải biết rằng rơi vào tay Độc Cô Tuyết, không bỏ mạng thì cũng nửa sống nửa chết lột da rút gân.

“Bẩm Vương gia, thuộc hạ tìm thấy vật này trong bụi cỏ.” Đang lúc này, một binh sĩ nhanh nhẹn bước tới, trong tay cầm một chiếc bình hoa rất nhỏ bằng sứ bọc trong một tấm khăn gấm. Không cần Độc Cô Tuyết ra lệnh, những người này đã sớm biết phải làm gì tìm gì. Dưới tay Độc Cô Tuyết, không hề có kẻ nào vô dụng.

Độc Cô Tuyết vươn tay đón lấy cả bình lẫn khăn, rồi đưa lên mũi ngửi. Đúng là mùi Mạn Đà La. Thứ này vừa pha vào chỗ khác lập tức không màu không mùi, nhưng nếu ở trạng thái tinh thuần hoàn toàn, sẽ có một mùi hương rất nhẹ, nhẹ đến gần như không ngửi thấy được.

Hắn ta ngẩng ngó thưởng thức chiếc bình sứ nhỏ trong tay rồi cười lạnh, phất tay áo một cái. Lập tức phía sau có người bưng đến một chiếc ghế bành lớn, Độc Cô Tuyết nghênh ngang ngồi xuống tựa lưng vào ghế, lạnh lùng lên tiếng. “Các người cũng biết tính bản vương rồi, cũng biết bản vương muốn hỏi điều gì. Bản vương rất hy vọng trong chốc lát có thể nghe thấy câu trả lời làm bản vương hài lòng.”

Dứt lời, cánh tay lại vung lên, lập tức đám binh sĩ vây chung quanh nhóm người thứ nhất lập tức dậm chân xoay người, chia ra làm hai. Một nửa trong số đó cầm đại côn trong tay, hung hăng đập mạnh lên đám cung nữ, nha hoàn, công công các loại, thậm chí cả mấy người cận thần cũng chẳng bỏ qua. Chỉ thoáng chốc cả sân vang dội tiếng kêu rên, nhưng không ai dám gào khóc lớn tiếng, vì biết nếu làm như thế, Độc Cô Tuyết sẽ còn xuống tay ác độc hơn. Sự hung ác của Dực Vương vốn có tiếng rồi.

Không thèm nhìn đám người bị đánh này nữa, Độc Cô Tuyết lại lừ lừ nhìn sang nhóm người thứ hai giờ đang run như cây sậy lo sợ, nhàn nhạt lên tiếng. “Sau bọn chúng sẽ đến lượt các người. Bản vương chỉ cho một cơ hội này mà thôi.”

Vừa dứt lời, đám người trong nhóm thứ hai ai nấy hoảng hốt, đám con cháu nhà quan này ai mà không biết tác phong của Độc Cô Tuyết. Thế nên bao tiếng xì xào kêu gọi liền vang lên. “Có ai thấy bất kỳ hành động khác thường của kẻ nào, mau mau mà nói ra, bằng không cả đám sẽ bị đánh chết mất, mau lên chứ!”

“Mau mau, ai thấy có kẻ nào mờ ám...” Tiếng nói run rẩy hỗn loạn cứ thế truyền qua truyền lại.

Độc Cô Tuyết thản nhiên ngồi trên ghế, mắt lại chăm chú ngắm nghía chiếc bình sứ trong tay, dáng vẻ hoàn

toàn không hề sốt ruột, như thể đang nhàn nhã thưởng thức khung cảnh trước mặt một cách đầy hưởng thụ. Mà Độc Cô Hành ngồi phía sau trên cao cũng không nói lời nào, chỉ tập trung thưởng thức chén trà trong tay.

Vân Kinh đứng đó, nhìn thấy sau lưng một cung nữ nhanh chóng hiện lên màu đỏ ối, không khỏi hơi hơi nhú mào. Cách làm này của Độc Cô Tuyết, cô thừa hiểu vốn là để cho đám sứ giả kia chứng kiến. Tình cảnh này không thể không làm lớn chuyện, thật sự tìm kẻ hạ độc, thậm chí gọi cả những thuộc hạ chuyên môn dụng hình của hãn ta tới ra tay. Nên biết thủ đoạn của Độc Cô Tuyết chưa bao giờ là nhẹ nhàng, đây cũng tính là tội liên đới mà.

Văng vẳng bên tai tiếng kêu rên và khóc lóc, khiến Vân Kinh không khỏi thở dài rồi bước tới, vừa cầm lấy chiếc bình sứ trong tay Độc Cô Tuyết vừa nói. “Dừng tay đi, ta sẽ tìm cho người.”

Độc Cô Tuyết sửng sốt, rồi bỗng cong cong khóe môi lên thành một nụ cười bí hiểm. Rồi hãn khoát tay, tiếng côn đánh vào da thịt lập tức ngưng bật.

Vân Kinh không nhìn mọi người, chỉ đưa chiếc bình sứ lên mũi Điều Nhi, để nó ngửi một hồi rồi lãnh đạm lên tiếng. “Khứu giác của động vật là bén nhạy nhất. Chỉ cần nó ngửi mùi trên chiếc bình này là sẽ có thể tìm ra chiếc bình của ai.” Dứt lời cô vuốt ve Điều Nhi rồi từ tốn quay sang nhìn mọi người trong sân.

Cả vườn lặng im không một tiếng động, cả trăm cả nghìn người đứng đó, mà tưởng chừng như một tiếng lá rơi cũng trở nên nghe rõ. Lời nói của Vân Kinh khiến kẻ cần lo lắng lập tức căng thẳng không thôi, kẻ không cần lo lắng lập tức nhẹ người. Bản lĩnh của Điều Nhi, bọn họ vừa rồi đều đã thấy, đương nhiên sẽ không có vấn đề.

Vèo... Điều Nhi đang được Vân Kinh vuốt ve, bỗng phóng ra như ánh chớp xẹt ngang trời, như sao băng lóe lên mà xông thẳng vào trong đám người kia. Lập tức ai nấy vội lùi lại, tránh đường để nơi đó lộ ra.

Đó là một cung nữ mặc váy màu hồng phấn, gương mặt đã nửa đen nửa trắng, quỳ trên mặt đất. Còn Điều Nhi đang cắn thẳng vào cổ cô ta.

“Không phải ta.”

Vân Kinh nhìn thiếu nữ đang cố biện minh kia, rồi vẫy tay gọi Điều Nhi lại, thản nhiên trả lời. “Nếu không phải cô, cứ gì uống thuốc độc tự sát? Nên biết Điều Nhi của ta không phải chó, không ngửi thấy mùi gì mà chỉ quen thuộc với độc dược. Nếu không phải cô chột dạ uống thuốc độc định tử vô đối chứng^(*), ta nào có cách nào tìm ra cô?”

(*) Tử vô đối chứng: Kẻ đã chết không đối chứng, khai nhận được nữa.

Mũi của Điều nhi chỉ ngửi thấy độc, không ngửi thấy mùi. Vừa xong Vân Kinh nhìn mọi người, chính là để kẻ hạ độc có thời gian uống thuốc độc tự sát. Phải biết rằng kẻ đã có thể ra tay như thế, tuyệt đối sẽ không mong sống sót sau chuyện này, nên chắc chắn đã ôm quyết tâm tự sát. Cô không sợ nàng ta uống thuốc độc, chỉ sợ nàng ta không uống.

Cô gái kia lập tức tái mét mặt mày, rồi bỗng lật tay định đập lên đỉnh đầu. Có điều chung quanh nàng ta đã sớm có mặt đám thị vệ dàn trận chờ sẵn, họ vừa ra tay, một chương tách bàn tay kia ra, rồi lại một chương khiến cô ta hôn mê bất tỉnh. Ai đó đồng thời kiểm tra sắc mặt nàng ta rồi cao giọng bẩm báo. “Bẩm Vương gia, là độc Mạn Đà La.”

“Xuất sắc, thật xuất sắc.” Chân tướng đã rõ ràng, Độc Cô Hành bỗng vỗ tay khen ngợi trong sự tĩnh lặng chung quanh, khiến mọi người còn lại vốn ngần ngơ chưa kịp phản ứng giật mình tỉnh táo lại.

Độc Cô Tuyệt này giờ vẫn chăm chú nhìn Vân Kinh, ý cười trên môi càng thêm sâu sắc, mà ánh mắt bỗng lóe lên hưng phấn như một kẻ đi săn nhìn thấy con mồi, nhưng chỉ trầm giọng lên tiếng. “Không tệ lắm, chưa khiến ta mất mặt!”

Vân Kinh không thèm để ý đến hắn, chỉ vừa vuốt Điều nhi vừa lạnh nhạt nói. “Ta đi trước.” Dứt lời cô vừa ôm Điều nhi, vừa thản nhiên như không bỏ đi trong ánh nhìn chăm chú của tất cả, chỉ để lại một bóng lưng thanh nhã, ung dung, tỏa sáng hơn người.

Hết chương 21

Chương 22 – Tiên nữ

Mọi việc tiếp theo cũng được xử lý xong xuôi. Có được kẻ hạ độc trong tay là được, còn về việc sau lưng ai mới là người sai khiến, kể cả nàng ta có là cảm tử không sợ chết, chỉ cần còn sống rơi vào tay Độc Cô Tuyết, chắc chắn có thể bắt nàng ta khai ra được, nên tất nhiên có thể ăn nói với sáu nước kia rồi.

Đồng thời, nếu trong sáu nước có kẻ nào muốn mượn đao giết người, sẽ càng giúp cho Độc Cô Tuyết có được một cái cơ tốt. Xét cho cùng đình chiến bấy nhiêu năm, cũng đến lúc phải mài đao một chút rồi chứ. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết vẫn phải là do một nước khác gây ra.

Một lễ hội hoa Mẫu đơn tốt đẹp là thế, cuối cùng lại kết thúc đầy vội vã. Đám sứ giả các nước, rồi thì hoàng thân quốc thích quan to quý tộc trong triều làm gì còn có bụng dạ nào mà ngắm hoa.

Sau hội Bách hoa Mẫu đơn hỗn loạn kia, dân chúng bình dân khắp Khánh thành của Tần quốc dĩ nhiên ai nấy đều khen ngợi thủ đoạn cứng rắn của Dực Vương Độc Cô Tuyết, binh sĩ nước Tần được huấn luyện nghiêm minh. Nhưng đồng thời cái tên Vân Kinh cũng được lan truyền khắp chốn, nhất là khi nghe tin ngự y của Tần quốc đến xử lý nốt độc tố còn lại trong người các vị công chúa, quận chúa, người nào cũng thốt lên những từ ngữ ca ngợi cảm thán kinh ngạc và khó lòng tưởng tượng nổi, càng khiến cho nhân vật Vân Kinh càng trở nên nổi tiếng.

Thủ đoạn thần bí khó lường, khí chất kỳ ảo mà thanh nhã, sủng vật kỳ lạ đầy đáng sợ, trí tuệ miễn tiếp đứng trên mọi người, đơn giản được truyền tai nhau thành một người trời, thế gian không tài nào có được, và cứ thế biến thành một tiên nữ với bóng hình mờ ảo, ngoài tầm tay với nhưng lại mang một tấm lòng nhân ái của người trần.

“Tiên nữ, hừ, cái dạng của người ấy à.” Trong Dực Vương phủ, Độc Cô Tuyết ngả người trên chiếc ghế dựa bằng trúc Tiêu Tương^(*), nhìn Vân Kinh đang thản nhiên thong dong pha trà trước mặt, mĩa mai châm chọc lên tiếng.

^(*) Trúc Tiêu Tương: Tiêu Tương là một địa danh, là khúc sông nơi sông Tiêu và sông Tương hợp lại làm một. Truyền thuyết kể rằng vua Thuần có hai vợ là hai chị em Nga Hoàng và Nữ Anh. Khi vua Thuần chết, hai chị em cùng khóc chồng đến chảy máu mắt ở bến Tiêu Tương, tương truyền nước mắt hai bà vấy lên bờ trúc ven sông hóa thành vân trúc rất đẹp. Từ đó trúc mọc bên bờ Tiêu Tương nổi tiếng với vân trúc đẹp và quý. Cũng vì điển tích này mà Tào Tuyết Cần để cô Lâm hay khóc chọn Tiêu Tương quán trong vườn để ở, và tự lấy biệt hiệu cho mình là Tiêu Tương phi tử.

Trong tay Vân Kinh là một chiếc ấm tử sa^(*), rót vào hai chiếc chén nhỏ trên chiếc khay trà bằng gỗ đàn hương^(**) vuông vắn thứ trà Long Tĩnh^(***) thượng hạng. Chỉ thoáng chốc, một mùi thơm ngan ngát bay ra, ngào ngạt cả một phòng.

(*) Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ uống trà như ấm, chén...

(**) Gỗ đàn hương: loại gỗ cứng, khô chậm, để lâu sẽ chuyển từ màu vàng sang màu nâu sẫm, có khả năng chống lại côn trùng và nấm, không sợ ẩm ướt. Gỗ đàn hương thường được dùng trong điêu khắc, và vì có mùi thơm nhẹ và vị cay ấm nên còn được dùng làm hương liệu, dược liệu.

(***) Trà Long Tĩnh: một trong thập đại danh trà của Trung Quốc, nguồn gốc từ Hàng Châu bên bờ Tây Hồ. Là một loại trà xanh, búp non mới hái được sấy khô và ép thành phiến dẹp có màu hơi xanh hơi ngả vàng. Cách pha trà tốt và đẹp nhất thường là thả một nhúm trà vào cốc thủy tinh, rồi rưới nước sôi lên. Lá trà đang ở đáy cốc sẽ ngấm nước sôi từ từ mở ra như nụ hoa, và nổi dần lên trên. Chừng nào trà nổi hết lên trên là hoàn toàn ngấm, uống được. Trà Long Tĩnh uống không gắt, không đắng, vị chất nhẹ, uống xong dư vị ngọt nơi cuống lưỡi, nhưng quá là không nên uống nhiều. Một cốc là đủ. (Toàn bộ là kinh nghiệm bản thân, và cóp nguyên si từ phần chính mình chú thích bên truyện Phương đại trù:D)

Vân Kinh buông chiếc ấm tử sa xuống, nhắc lên một chiếc chén phi thủy^(*) nhỏ như chén uống rượu, rồi quay đầu nhìn Độc Cô Tuyệt. "Lời đồn đại làm sao tin được."

(*) Ngọc phi thủy hay còn gọi là cẩm thạch loại có màu xanh lục, loại tốt nhất trong các loại cẩm thạch. Mỏ ngọc phi thủy có nhiều ở Myanmar và Vân Nam, Trung Quốc.

Cô cũng nào có nghĩ tới, mình chỉ là không vừa mắt nên ra tay cứu những người đó một chút, thế nào đó lại hóa thành cái gì mà tiên nữ xuống trần, thần tiên bị giáng xuống trần thế như vậy. Những lời đồn đại này càng lúc càng nói quá lên, cô chỉ là biết chút y thuật, lại thêm có Điều Nhi bên người, nên mới gặp may mà cứu chữa họ, thế mà truyền ra lại thành thế này. Có thể thấy lời đồn đại trên đời không cái nào là đáng tin cả.

Dĩ nhiên Vân Kinh đâu biết, đám con em quan lại, thiên kim tiểu thư hôm ấy có mặt, vì để người khác nghĩ là không phải họ chẳng có tài cán gì, mà do tình hình lúc đó quá cao siêu ngoài tầm kiểm soát, khiến thủ đoạn của họ vốn rất cao cũng không thể làm gì được, lại thêm việc cô ra tay lúc ấy, do đó cũng đành khen cô tăng lên tận mây xanh. Không phải vì cô quá lợi hại, mà vì bọn họ đã rất lợi hại, thế nên người ra tay xử lý như cô cũng chỉ có thể lợi hại hơn bọn họ mà thôi.

Thế nên, một truyền mười, mười truyền trăm, câu chuyện càng lúc càng trở nên kỳ ảo, mang màu sắc thần kỳ vô tận.

Độc Cô Tuyệt thấy Vân Kinh cầm chén trà quay lại nói chuyện với hắn, mà trên khay trà kia cũng chỉ có hai

chiếc chén, hẳn là cái này dành cho hẳn đây. Thoáng chốc tâm trạng của hẳn trở nên rất thoải mái, hẳn ung dung nở một nụ cười đầy diễm lệ và mị hoặc gật đầu. “Biết sức mình có hạn tới đâu là được.” Vừa nói hẳn vừa vươn tay ra, dáng vẻ đại lão gia ta đây hài lòng nhận chén trà cô dâng mời.

Vân Kinh cầm chén trà nói xong câu đó liền chuẩn bị xoay người qua chỗ khác, không hề nghĩ Độc Cô Tuyết nói xong lại đưa tay ra tiếp chiếc chén. Cô thấy vậy không khỏi ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết đang mỉm cười đầy hài lòng thỏa mãn một cái, rồi thản nhiên quay đi. “Đây là của Điều nhi.”

Mà đúng lúc đó, Điều nhi vốn chạy ra ngoài chơi từ nãy, như thể ngửi thấy mùi trà do Vân Kinh pha thơm nồng mũi kia, liền phóng vào nhanh như chớp. Thân hình nhỏ bé của nó nhào tới chỗ chén trà trong tay Vân Kinh, rồi vục đầu vào đó uống ừng ực nhanh nhẹn. Một chú chồn nhỏ lại uống trà, quả là sự lạ.

Vân Kinh thấy thế, vừa vuốt nhẹ Điều nhi, vừa mỉm cười. “Uống chậm thôi, ta biết mi thích uống trà, không phải đã pha cho mi rồi đó sao?” Nói rồi, cô với tay cầm nốt chén trà còn lại lên.

Độc Cô Tuyết ngồi cạnh, vẻ mặt vốn tươi cười đẹp đẽ tới mức yêu nghiệt, giờ đã nặng trĩu như chìm xuống đáy bể. Bàn tay vươn ra cứng đờ trong không khí, từ từ nắm lại thành nắm đấm. Cả người hẳn dần dần tỏa ra một làn sát khí lạnh lẽo sắc bén. Ấy vậy lại là cho Điều nhi, không phải là cho hẳn. Cả đời Độc Cô Tuyết chưa từng chịu cảnh như thế này.

Sở Vân nãy giờ vẫn đứng sau lưng Độc Cô Tuyết, lập tức nhanh chóng cúi gằm mặt xuống. Cả người anh ta run lên rất nhẹ, không dễ nhận ra, vẻ mặt vận vẹo nhếch nhếch cố nén, còn nụ cười trên môi thì hầu như không kịp che giấu. Vân Kinh cô nương coi vậy mà lại dám không nể nang gì Vương gia nhà mình, chỉ cho Điều nhi uống trà mà không cho ngài ấy uống. Vương gia nhà mình nào đã gặp phải tình trạng này bao giờ chứ, thể diện ư, mặt sạch còn đâu...

“Của ta đâu?” Lời nói âm u rét lạnh như phát ra từ kẽ răng Độc Cô Tuyết. Tiết trời tháng năm tháng sáu vốn đã bắt đầu hơi nóng nực, lúc này lại đậm ra trở nên lạnh lẽo vô cùng, thật là quỷ dị.

Vân Kinh vươn tay lấy chén trà còn lại lên, không thèm nhìn Độc Cô Tuyết mà trả lời. “Ta chỉ có hai chiếc chén.” Dứt lời, một tay vung tay áo lên che, tay kia nâng chén trà lên định uống.

Độc Cô Tuyết thấy vẻ thản nhiên đó của Vân Kinh, nét mặt không khỏi tức giận tới xanh mét mặt mày. Lời này của cô ả, khác gì bảo không có phần cho hẳn. Dực Vương ơi là Dực Vương, quyền khuynh thiên hạ bấy lâu nay, giờ này lại hoàn toàn bị coi chẳng ra gì cả, thật sự là đáng hận, đáng hận mà.

Hừ, Độc Cô Tuyết hẳn cũng không phải kẻ ăn thịt người. Giận dữ xong, cả thân hình Độc Cô Tuyết chợt đứng phắt lên, nhanh tới mức còn chưa kịp nhìn thấy hẳn ta cử động thì đã thấy người hẳn đứng lên rồi thò tay quàng qua cổ Vân Kinh. Mà Vân Kinh vốn cách hẳn quá gần, kinh công cũng không dùng được, lại thêm cũng không nghĩ đến Độc Cô Tuyết sẽ ra tay. Thế nên ngụm nước trà vừa vào miệng chưa kịp nuốt xuống, thì cũng đã bị Độc Cô Tuyết bắt nạt rồi.

Phẩy tay đánh rơi chiếc chén phỉ thúy xuống đất vỡ tan, Độc Cô Tuyết cúi gương mặt giận dữ của mình xuống, hoàn toàn không suy nghĩ gì cả mà ngậm lấy luôn đôi môi của Vân Kinh mút mạnh. Lập tức ngụm trà trong miệng chưa kịp nuốt xuống của Vân Kinh được 'chuyển chỗ' qua miệng của hẳn ta.

Trong mát, ngọt ngào, thơm dịu, lại mang theo cảm giác mềm mại. Trà ngon!

"Hừ!" Uống xong trà trong miệng Vân Kinh, Độc Cô Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng rồi thỏa mãn đắc chí buông cô ra, lùi lại phía sau ngồi trở lại xuống ghế, vẻ mặt như cười như không nhìn cô đầy hả hê.

Vân Kinh chau mày, vươn tay cầm lấy ấm trà tử sa kia rồi nhìn Độc Cô Tuyết tức tối. "Người thích uống, vậy uống cả ấm này luôn đi." Vừa dứt lời cô hất cổ tay một cái, cả ấm trà ném thẳng vào mặt Độc Cô Tuyết.

Dáng vẻ hả hê của kẻ nào đó lập tức cứng đờ. Hẳn vung tay lên hất ấm trà ra đập vào bức tường bên cạnh, nhưng toàn bộ phần nước trà nóng hổi đã kịp văng tung tóe khắp nơi. Còn vẻ mặt của hẳn thì khỏi phải nói, rúm ró lại vì giận dữ cực độ.

Trái với vẻ dửng dưng hờ hững của Vân Kinh, Sở Vân đứng sau lưng chủ nhân của mình với vẻ mặt đầy bất đắc dĩ không biết làm sao. Đã biết Vân Kinh cô nương không dễ đối phó, mà Vương gia nhà mình hết lần này đến lần khác vẫn cứ muốn tới chọc vào, đúng thật là!

"Bẩm Vương gia, Tước Vũ công chúa nước Tề, Lưu Ly công chúa nước Sở, Lý quận chúa nước Yến, Phong Ngũ công chúa nước Hàn, Tình quận chúa nước Triệu, Tương công chúa nước Ngụy đến tìm Vân Kinh tiểu thư tạ ơn cứu mạng." Bầu không khí trong phòng đang căng thẳng toàn mùi gươm đao, Mặc Ngân bỗng bước vào cửa.

Hết chương 22

Chương 23 – Xuất phủ

“Đi, tới ám lao!” Độc Cô Tuyết đứng dậy, vẻ mặt thản nhiên lạnh lùng ném lại một câu rồi quay lưng đi thẳng, Sở Vân vội vã đuổi theo sau lưng.

Ám lao là một bộ phận bí mật thuộc Độc Cô Tuyết, được tạo ra chính là cho đám gian tế, trọng phạm. Đã vào ám lao, chỉ có thể phun ra toàn bộ bí mật, kết cục tử tế là hoàn toàn không tưởng.

Ả cung nữ giả hạ độc hai ngày trước đã bị áp giải tới đó, có điều ả ta khoá mõm khá chặt, hai ngày rồi mà còn chưa chịu khai ra kẻ đứng sau lưng chỉ đạo là ai. Vốn Độc Cô Tuyết không cần tự mình đến đó, có điều hiện giờ trong phủ lại mò đến mấy kẻ hãm ta không vừa mắt. Hãm mà không bỏ đi, với thân phận của những kẻ đó, hãm không thể không ra gặp mặt. Điều này thật sự đáng ghét, thà là đến ám lao xử lý tội phạm còn dễ chịu hơn mấy cô ả ống ẹo kia.

Mặc Ly thấy Độc Cô Tuyết tỉnh bơ dứt khoát bỏ chạy lấy người, không khỏi quay sang nhìn Vân Kinh.

Cô mỉm cười vuốt ve Điêu Nhi, từ tốn nói. “Điêu Nhi, hiếm khi có dịp tới kinh đô nước Tần. Chúng ta cũng nên dạo quanh thăm thú chút nhỉ.” Nói rồi cô ôm lấy Điêu Nhi đứng lên, cũng tỉnh bơ dứt khoát không kém quay người bỏ đi.

Vân Kinh vốn không thích gặp gỡ người khác, đặc biệt là những kẻ tâm địa khôn lường. Nhân vật chủ yếu là Độc Cô Tuyết còn có thể bỏ đi, nhân vật làm nền như cô sao lại không thể chứ. So với việc phí thời gian ngồi đó tán hươu tán vượn đối phó với mấy cô công chúa ấy, chi bằng xuất phủ đi dạo loanh quanh, thăm thú cảnh sắc Khánh thành còn hơn.

Mặc Ly nghe thấy thế, không khỏi nín lặng. Người nào người nấy thi nhau bỏ chạy lấy người, thật là hết nói nổi cả Vương gia nhà mình lẫn Vân Kinh cô nương. Nhưng rồi anh ta cũng đành phải quay lại bấm báo. Công chúa thì đã sao chứ, không cần nể mặt thì sẽ không nể mặt.

Kinh thành Tần quốc, mười dặm phần hoa, nhìn quanh đều có thể nhìn thấy mặt đường lát đá xen lẫn với tường thành lầu gác chen chúc, khiến người ta có một cảm giác thô kệch khó lòng tưởng tượng nổi. Đình đài lầu gác, đường xá chợ búa cửa hàng tấp nập, nơi nơi đều mang nét cổ kính pha với nét rêu phong xù xì do dòng thời gian mài giũa, giản dị hào phóng, mà vẫn không kém phần nghiêm túc trang trọng. Trên đường phố, mỗi người nam người nữ đang cất bước qua lại, ai nấy ăn mặc nhẹ nhàng thoải mái, nhưng từ trong mỗi người

đều toát ra một vẻ anh dũng khó bì. Cái vẻ ấy, được toả ra từ tận trong xương cốt người của Tần quốc, nên có thể nói, nước Tần anh dũng thiện chiến, là do từng người dân từ nhỏ tới lớn mà thành.

“Không được ăn nữa. Ăn nhiều quá đi, nhìn cái bụng nhỏ của mi xem, tròn ảm rồi còn gì?” Vân Kinh đứng cạnh một sạp hàng bán thịt nướng đơn sơ bên đường, nhìn Diêu Nhi giờ đang ngồi chồm chồm giữa sạp mà hết nói nổi.

Đặc điểm của nước Tần là chuộng võ và thích ăn những đồ muối dầm nướng sấy. Trên đường phố đâu đâu cũng có thể nhìn thấy đủ các sạp các gánh bán thịt gà rừng, dê núi, trâu bò nướng. Trên cái bếp than lớn, đám động vật này làm sạch nhưng không lột da vật lông được để lên. Khi thịt đã chín mới bỏ ra đem lột da, moi sạch các loại hương liệu gia vị trước đó đã nhồi vào bụng. Thế nên hương vị thịt nướng thật sự rất ngon.

Diêu Nhi quay sang chít chít với Vân Kinh mấy tiếng, rồi lại cúi đầu dán chặt đôi mắt nhỏ tròn vo vào một chú gà rừng bóng mượt mỡ màng bên cạnh. Nhìn dáng vẻ của nó này, chao ôi...

“Thôi đi nào, thích thì mai ta lại mang mi ra đây ăn tiếp.” Vân Kinh lắc đầu bật cười, vẻ thật không biết làm sao, nhóc chồn này tham ăn quá đi. Cô vừa nói vừa bước lại gần ôm lấy Diêu Nhi.

Mặc Ngân vốn đi theo Vân Kinh ra ngoài dạo chơi, giờ chỉ biết đứng đó xoa xoa vùng giữa hai bên hông mà rằng. “Thật tại hạ chưa bao giờ thấy chú chồn nào thông minh lanh lợi như thế này.” Quả là nó dường như nghe hiểu tiếng người vậy, tuy là ngoài Vân Kinh cô nương không ai có thể chỉ huy nó được.

Vân Kinh nghe vậy mỉm cười. “Diêu Nhi vốn thông minh mà.” Cô vừa nói vừa vuốt ve Diêu Nhi, mà trong lúc này chú chồn nhỏ vẫn không quên ngoảnh đầu đăm đõi âu yếm nhìn cái sạp thịt nướng không nỡ bỏ đi. Nói rồi Vân Kinh quay sang chủ sạp thịt. “Ông chủ à, tính tiền.”

“Không cần trả, không cần trả. Vân Kinh tiểu thư và chồn con thích ăn là tốt rồi... Đây đây, đây là thịt lợn rừng lão vừa mới nướng, Diêu Nhi mà thích thì cứ mang theo một ít cho nó ăn.” Ông chủ quán cao to quē mùa cười sáng khoái, nói cũng đầy sáng khoái.

Vân Kinh nghe vậy giật mình ngạc nhiên. “Ông nhận thức ta sao?”

Ông chủ nọ cười ha hả mà rằng. “Cả Khánh thành này ai lại không nhận ra Vân Kinh tiểu thư chứ, một người một chồn cùng đi với nhau, là dấu hiệu dễ nhận ra mà. Hôm nay sạp lão được tiểu thư và Diêu Nhi ghé thăm ăn uống là vinh hạnh cho lão lắm đó.” Vừa nói ông ta xoa tay cười vang, vô cùng khoái trá.

Đúng lúc đó, có ba gã đàn ông vừa vắn đi ngang qua sạp bán thịt, nghe thấy ông ta nói thế, một trong ba

người bỗng quay lại liếc Vân Khanh một cái, rồi lại nhanh chóng quay lại đi tiếp, chỉ trong nháy mắt đã biến mất ở khúc ngoặt tiếp theo.

Vân Khanh nghe xong chỉ lắc đầu cười, biết thế này mình đã không đi dạo phố.

“Tôi đã bảo chính là Vân Khanh tiểu thư mà lại, huynh còn cứ cãi, giờ thì sáng mắt ra chưa?” Một người đàn ông còn khá trẻ đang ăn thịt bỗng vô cùng kích động quay sang nhìn một người khác bên cạnh.

“Trời ơi trông cô ấy xinh quá...”

“Huynh biết cái gì mà nói, thế không gọi là xinh, mà phải là... phải là... nói thế nào nhỉ...”

“Vân Khanh tiểu thư sao...”

Chỉ thoáng chốc, bao nhiêu người đang đứng quanh đó liền ồn ào bàn tán, vẻ mặt kích động có, hưng phấn có, kiểu gì cũng có đủ. Vân Khanh thấy vậy chỉ mỉm cười gật đầu với mọi người đang nhìn mình. Lập tức ai nấy sung sướng nhảy dựng, rồi đều đáp lễ đầy thân thiện hơn hờ xen lẫn chút sùng bái.

“Cám ơn món thịt nướng của ông chủ vậy, Vân Khanh từ chối lại thành bất kính.” Vân Khanh thấy mọi người như thế, liền quay sang gật đầu cảm tạ ông chủ rồi ôm Điều nhi định bỏ đi. Cô vốn không thích bị người khác nhòm ngó quá nhiều, bản tính cô vốn ưa sự tĩnh lặng.

Thân hình Vân Khanh còn chưa kịp quay đi hẳn, bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Một đàn chừng năm sáu con ngựa giống Đại Uyển^(*) khá tốt đang sải vó lồng lên chạy như điên thẳng tới chỗ Vân Khanh đang đứng. Con nào con nấy đôi mắt đỏ bừng, đi tới đâu hỗn loạn tới đó, tốc độ như chớp giạt, chỉ trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt cô.

(*) Đại Uyển hoặc Đại Uyển: Tên một nước thuộc Tây Vực đời nhà Hán, theo địa lý hiện nay thì thuộc vùng Trung Á. Đại Uyển nổi tiếng vì có nhiều giống ngựa hay. Tương truyền Hán Vũ Đế nghe đồn ngựa Đại Uyển rất tốt, bèn sai sứ thần mang vàng bạc tới đổi. Có điều trong quá trình thỏa thuận hai bên không đồng nhất ý kiến, không những ngựa không đổi được mà sứ thần cũng bị giết. Vũ Đế giận dữ bèn dẫn lượt sai quân đi đánh Đại Uyển, cuối cùng giết đại vương nước này rồi sát nhập Đại Uyển vào lãnh thổ.

“Chạy mau...”

“Cứu tôi với...”

Tất cả đám thực khách cạnh quán bán thịt nướng lập tức hoảng hốt rú lên, ai nấy đều ù té chạy trốn. Mà

Điều nhi vốn vẫn đang say đắm nhìn con gà rừng nướng trên sạp, giờ bỗng ngẩng phắt lên không biết nhìn thấy cái gì ở tít đằng xa rồi giẫy người một cái chạy mất, chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Mặc Ngân vẫn đứng cạnh Vân Khinh giờ lập tức tung người tránh ra, đồng thời bảo cô. “Tránh mau.” Khinh công của Vân Khinh không phải anh ta chưa chứng kiến, việc này với cô chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng Vân Khinh vẫn đứng nguyên tại chỗ không tránh né, vì ngay sau lưng cô còn một người phụ nữ và một cô bé con. Nếu giờ cô tránh ra, hai người kia sẽ gặp nguy hiểm mất. Hai người làm sao có thể chạy thoát khỏi vó lường câu kia được.

Ngựa bỗng hí vang, thốt ngựa có màu lông đen nhánh với đôi mắt đỏ rực đang dẫn đầu bỗng lồng lên. Hai chân trước tung cao, thân hình gần như thẳng đứng, khí thế dũng mãnh như sấm vang chớp giật, như thể sẵn sàng đạp nát bất tất cả những chướng ngại vật cản đường trước mắt.

Mà ngay trước hai móng ngựa hung hăng ấy, là một Vân Khinh thông dong đứng nguyên tại chỗ, tà áo xanh thướt tha^(*), sừng sững nổi bật.

(*) Nguyên văn là thanh sam 青衫. Từ này có khá nhiều nghĩa ngoài nghĩa đen là áo xanh: quần áo đơn sơ giản dị; dáng vẻ thoát tục của thần tiên, trang phục của tước quan tước hầu... Ở đây khá là khó chọn một từ đầy đủ sự chơi chữ như thế, vì Vân Khinh vừa ăn mặc giản dị, vừa được truyền tụng là thần tiên giáng trần, nên Lãn Vân chỉ để nguyên là tà áo xanh thướt tha.

Mọi người xung quanh la hét chói lói, đôi vó ngựa kia chỉ cần đạp xuống, người thiếu nữ thanh thoát phiêu dật kia hẳn sẽ tan xương nát thịt. Có một nam tử thân hình cường tráng múa thanh đại đao hô vang chạy tới. Người Tân vốn đầy nhiệt huyết. Nhưng không ai chú ý đến bàn tay của Vân Khinh đã đặt sẵn trên cây cổ cầm đeo bên hông, và cũng không ai chú ý đến Mặc Ngân vẫn đứng cạnh Vân Khinh vẫn không hề ra tay.

Trong tiếng gào thét dậy đất, thốt ngựa điên cuồng dường như chuẩn bị đạp xuống người Vân Khinh, bỗng nhiên có tiếng rít mạnh vang lên giữa không trung. Một mũi tên sắc nhọn như rạch mây phá gió lao tới, cắm thẳng vào giữa trán con tuấn mã màu đen kia. Mũi tên kia mạnh tới mức con tuấn mã đang đà lồng lên phía trước cũng bị đẩy bật ngã ngửa ra sau, lộn một vòng trên không trung rồi mới ngã rầm xuống đất.

Mà khi ấy, ở phía chân tường thành cách đó khá xa, người đàn ông khi nãy vừa đi lướt qua người Vân Khinh và liếc mắt nhìn cô, giờ thấy tình cảnh này lập tức cau có mặt mày, không nhìn tiếp mà nhanh chóng quay người bỏ đi.

Hết chương 23

Chương 24 – Có phát hiện

Lại nhắc lại, con ngựa đen chạy đầu ngã ngửa ra sau. Nét mặt Vân Kinh chỉ hơi nhúc nhích hầu như không thay đổi biểu tình. Mấy ngón tay tưởng như vô tình đặt trên dây đàn cũng lơ đãng rụt lại.

Tiếng gió rít gào vun vút qua người cô, bốn mũi tên dài vút qua thân người Vân Kinh, rin rít xé gió mà bay tới cắm thẳng vào bốn thót ngựa điên tiếp theo, mũi nào mũi nấy trúng ngay giữa trán, đâm sâu vào tận tới đuôi.

Tiếng ngựa hí đầy tuyệt vọng vang dội khắp con đường, càng làm cho không khí chung quanh vốn vắng lặng càng thêm vắng lặng.

Người người ai nấy vừa rồi còn sợ hãi hốt hoảng là thế, giờ cơn nguy hiểm đã qua lập tức phản ứng thật là nhanh. Tiếng hoan hô trầm trồ ngợi khen bỗng chốc ồn ào náo nhiệt.

Vân Kinh nhìn lướt qua xác mấy thót ngựa chết trước mặt, gương mặt phẳng phất một nụ cười nhàn nhạt. Cô quay đầu lại nhìn về phía người vừa ra tay. Cách đó không xa sau lưng cô, có ba con ngựa đứng nguyên đó. Người cưỡi ngựa đứng đầu khoảng hai ba chục tuổi, mặc một bộ áo vải thô màu xanh, mái tóc dài đen tuyền được túm lại lỏng lẻo sau gáy khiến cho anh ta mang một vẻ phớt đời. Tay anh ta đang phe phẩy một tấm quạt xếp màu trắng, nét mặt bình nhác, mà nét cười trên môi như có như không đang hướng về cô. Cùng với vẻ anh tuấn sáng ngời là một bộ dáng bất cần đời rõ rệt. Sau lưng anh ta hai người đứng hai bên giờ đang thu lại hai cây trường cung, ai nấy đều mày thanh mắt sáng, nhưng bất ngờ nhất lại chỉ là hai thiếu niên mang dáng vẻ trẻ con hơn mười tuổi. Cậu đứng bên trái có vẻ mặt hờ hững đang ngoác miệng cười, còn cậu bên phải lại lạnh lùng nghiêm nghị thậm chí hơi tàn nhẫn. Mỗi người mỗi vẻ hoàn toàn đối lập nhau.

Người qua đường xung quanh cũng nhìn về phía đó, khi thấy rõ dung mạo ba người, ai nấy đều kinh ngạc vô cùng. Chỉ có Vân Kinh không hề biểu lộ gì trên mặt mà chỉ nhả nhẹ nhàng khom người hướng về phía họ. “Đa tạ.”

“Không có gì, giúp người cho vui ấy mà!” Gã thiếu niên mặt mày tươi rói liền phẩy tay nói với giọng đầy bất cần, như thể vừa rồi hai người vừa mới bắn chết một con gà chứ không phải một đàn ngựa điên cuồng phi tới, nhẹ nhàng ung dung tới mức khiến người ghen tị.

Mọi người vây quanh không khỏi ồ lên kinh sợ. Mà ba kẻ kia cũng thản nhiên không quan tâm đến sự sùng

bái của mọi người lẫn những ánh mắt khâm phục, lập tức ra roi giục ngựa chạy tới. Khi tới gần, gã nam tử này giờ vẫn đang phe phẩy chiếc quạt trong tay đầy thờ ơ vừa cười vẻ biếng nhác, vừa khẽ gật đầu với Vân Kinh giờ đang khẽ bước nhường đường. Vân Kinh cũng lễ phép gật đầu lại. Rõ ràng ba người kia không có ý định dừng lại bắt chuyện, càng không nghĩ cứu người cần được trả ơn. Vân Kinh nhìn rõ tâm tính của họ, thế nên mới mỉm cười tránh đường.

Giây phút đi lướt qua nhau, bỗng khéo mắt nam tử kia liếc thấy chiếc cổ cầm đeo bên hông Vân Kinh, đôi môi anh ta bỗng nhếch lên một chút, ánh mắt lóe lên nhìn cô rồi nói với giọng chỉ đủ hai người nghe. “Âm công, xem ra không chừng chúng ta nhiều chuyện xen ngang cũng nên...”

Vân Kinh thấy nam tử kia chỉ liếc mắt đã nhận ra cây cổ cầm cô vẫn mang theo là vũ khí để sử dụng âm công chứ không phải một cây cổ cầm thông thường, trong lòng bỗng chốc hơi giật mình. Người không am hiểu âm công căn kể thực khó mà nhận ra nhạc khí như thế, rốt cục người kia là người thường hay không phải người thường... Có điều cô vẫn giữ nguyên vẻ mặt mỉm cười nhã nhặn. “Vẫn là đa tạ ra tay.”

Một câu nói ung dung lễ phép, vừa không để lộ ra liệu cô có biết âm công hay không, mà cũng chẳng phản đối lời của người nọ. Thái độ lập lờ thế nào cũng được này, không khác gì một đầm nước sâu thẳm đầy bí hiểm.

Người kia bỗng ngửa mặt cười to, hai chân khẽ thúc vào bụng ngựa khiến tuần mã bắt đầu sai vó, hai thiếu niên kia cũng nhanh chóng đuổi theo sau. Ba người như một làn gió mát, khẽ xáo động không gian rồi biến mất, chỉ để lại ba bóng lưng thấp thoáng.

“Lợi hại thật.” Mặc Ngân cũng bước lại gần, vừa nhìn theo bóng dáng ba người kia vừa nói với Vân Kinh.

Vân Kinh gật đầu, cô hiểu ý Mặc Ngân là chỉ võ công của hai thiếu niên kia. Chỉ trong nháy mắt năm mũi tên đã được bắn ra, vừa chuẩn xác, mà lực đạo lại mạnh mẽ tới vậy, dĩ nhiên hoàn toàn xứng đáng hai chữ lợi hại. Có điều cái gật đầu của cô là dành cho gã nam tử kia, người đó, nhất định là một cao thủ.

“Có điều Vương gia nhà tại hạ còn lợi hại hơn, năm thốt ngựa điên kia không cần hai lần mới bắn được năm mũi tên, mà một lần giương cung năm mũi tên cùng bắn, uy lực tuyệt đối không thua kém hai đứa bé kia!” Mặc Ngân nói nói một hồi lại không thể không quay lại so sánh ca ngợi chủ nhân của mình.

Vân Kinh nghe vậy liền mỉm cười. Sự lợi hại của Độc Cô Tuyết dĩ nhiên cô đã từng chứng kiến rồi. Thế rồi cô quay đầu nhìn quanh để tìm Diêu Nhi khi này chạy đâu chẳng biết.

Mặc Ngân thấy Vân Kinh đảo mắt tìm kiếm, liền nhỏ giọng thốt. “Đừng nhìn. Kẻ xuống tay đã chuồn rất

nhANH, tại hạ ấy vậy mà lại chưa kịp tra tới.” Y vừa nói vừa mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay có năm cây ngân châm nhỏ xíu.

Mấy thốt ngựa nổi điên phi như bay tới là y đã biết có chuyện không ổn, kiểm tra xung quanh chán chê mà lại không thể cảm giác nổi một chút sát khí nào. Trong lúc mọi người bị ba kẻ đã bắn tên cứu trợ kia thu hút sự chú ý, y cũng đã nhanh chóng tìm thấy mấy cây ngân châm đâm vào đầu đám ngựa điên kia. Có thể đi theo Độc Cô Tuyết, không hề có người nào kém cỏi vô năng cả.

Vân Khinh thấy thế, trong chớp mắt đã hiểu rõ mọi chuyện. Đám ngựa điên lên là do có người gây ra, mà lại là nhằm vào cô nữa sao? Cô đâu có kẻ thù nào? Lập tức Vân Khinh trầm ngâm nhíu mày.

“Tại hạ thấy chi bằng chúng ta lại đi dạo một chút xem sao?” Mặc Ngân thấy Vân Khinh im lặng, bỗng nhiên mở miệng đề nghị.

Vân Khinh ngẩng lên liếc nhìn y một cái, mà y cũng nhanh chóng đánh mắt ra hiệu cho cô. Đã có người muốn nhằm vào cô, có một lần tự nhiên sẽ có lần thứ hai. Mà nếu hai người tiếp tục đi dạo loang quanh, sẽ có thể cho kẻ ném đá giấu tay kia thêm cơ hội. Phải biết rằng Vân Khinh cũng không phải một cô gái chân yếu tay mềm trói gà không chặt mà chính là thâm tàng bất lộ, hai người họ chưa chắc đã gặp nguy hiểm.

Vân Khinh hiểu ý của Mặc Ngân, tập trung suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên cô cười khẽ. “Không cần, Độc Cô Tuyết ở chỗ nào?”

Mặc Ngân ngạc nhiên, hồi nào giờ Vân Khinh cô nương chưa từng quan tâm Vương gia nhà y ở đâu, vậy sao giờ lại...

Vân Khinh thấy Mặc Ngân không hiểu ra sao, liền vừa bước tránh ra khỏi năm xác ngựa tiến về phía trước để tránh khỏi đám quần chúng vây quanh, vừa khẽ nói. “Ta chưa hề có thù oán với ai, nên thiết tưởng ngoại trừ lần này làm hỏng chuyện lớn của người ta, e là không có ân oán gì khác.”

Lời nói giản đơn đạm mạc, nhưng Mặc Ngân là người thông minh lập tức hiểu ra người đánh lén Vân Khinh là ai. Khóe môi y thoáng chốc cong lên một nét cười đầy tàn nhẫn. “Đi theo tại hạ.”

Vừa nói xong, hai người đồng thời nhìn thấy Độc Cô Tuyết đang đứng cách đó không xa, hai tay khoanh trước ngực dựa vào tường. Trên mặt hắc tuy vẫn đeo mặt nạ, nhưng nụ cười lạnh lẽo ác nghiệt trên môi cũng đã đập thẳng vào mắt Vân Khinh. Cô cùng Mặc Ngân liền bước tới gần, chỉ thấy Sở Vân luôn đi theo Độc Cô Tuyết mỉm cười. “Không sợ chúng tới, chỉ sợ chúng không tới. Vương gia vốn là đang để cho họ không gian

rộng rãi đứng tiện bề ra tay đó mà.” Vừa dứt lời Vân Kinh và Mặc Ngân cũng đã hiểu rõ. Hóa ra Độc Cô Tuyết chính là đang chờ dịp này đây.

Có điều Độc Cô Tuyết này giờ vẫn dán mắt chăm chăm ngó Vân Kinh không lên tiếng, giờ trong mắt hẳn bỗng lóe lên một tia lạnh lẽo, giọng nói trầm trầm đầy vẻ giận dữ cũng bật thốt. “Người bớt trêu hoa ghẹo nguyệt cho ta, không được cười với người ngoài!”

Sở Vân cùng Mặc Ngân nghe rồi đều ngẩn ra. Hai người liếc nhau một cái rồi vội quay đi. Câu nói này...

Chỉ có Vân Kinh liếc Độc Cô Tuyết một cái rồi dứt khoát phớt lờ hẳn. Gã này làm nhảm linh tinh cái gì không biết.

“Đi!” Vân Kinh lập tức quay người định đi hướng một con đường nhỏ khác. Có điều chưa kịp quay hết, một bóng đen thui nhỏ xíu đã lao vọt tới. Điều nhi thoăn thoắt chạy trên mặt đất, đến nơi dậm chân một cái lấy đà nhảy lên lộn một vòng trên không rồi rơi vào vòng tay của Vân Kinh, trong miệng ngậm một khối gỗ hình cá kỳ quái màu đen, trang sức không ra trang sức mà con dấu cũng chẳng phải con dấu.

“Cái gì thế này?” Vân Kinh ngạc nhiên thốt.

Độc Cô Tuyết còn đang cau kinh cau có vì Vân Kinh không thèm để ý đến mình thì thấy Điều nhi ngậm một thứ kỳ quái chạy tới. Hẳn lập tức vươn tay ra đón lấy rồi nhìn nhìn nghĩ ngợi một chốc. Bỗng nhiên nét mặt hẳn rạng rỡ hẳn lên, khóe môi cũng không nhin được mà cong cong lên đầy tà ác, ánh mắt lộ ra vẻ khát máu. Vân Kinh biết, Độc Cô Tuyết đã có phát hiện rồi.

Hết chương 24

Chương 25 – Bí ẩn

“Về phủ.” Độc Cô Tuyết phẩy tay, rồi tiện đà cầm luôn lấy bàn tay của Vân Kinh đang đứng cạnh hẳn, vô cùng hào hứng bước nhanh về phía trước.

Vân Kinh khẽ nhú mày rồi giận dữ nói. “Bỏ ra.” Vừa nói cô vừa vung tay để giãy khỏi cái nắm của Độc Cô Tuyết. Mà Độc Cô Tuyết lại càng siết chặt tay cô hơn. Xét về sức lực, Vân Kinh làm sao có thể là đối thủ của Độc Cô Tuyết, thế nên bàn tay mảnh mai bị siết tới trắng bệch, mặt trên còn xuất hiện một tầng đỏ lựng.

Độc Cô Tuyết thấy Vân Kinh giận dữ trừng mắt với hẳn, lại càng thêm vui vẻ nhìn chung quanh và thấy ai nấy đều không dám nhìn thẳng mình mà chỉ dám len lén liếc trộm. Hẳn cúi xuống ghé sát tai Vân Kinh đầy vẻ áp bức. “Cả kinh thành này ai chẳng biết Vân Kinh người là người của ta.”

Cơ phần nộ của Vân Kinh càng thêm mạnh mẽ khiến mặt cô cũng đỏ bừng lên, cô liếc thấy dân chúng chung quanh đều nhìn trộm mình và Độc Cô Tuyết với vẻ ước ao xen lẫn nụ cười mờ ám, lập tức nhú mày trừng mắt nhìn hẳn. “Người biết rõ đó không phải sự thật.”

Quan hệ giữa cô và Độc Cô Tuyết cũng chỉ là quan hệ giao dịch, kèm theo việc hẳn hạ độc cô chưa chịu giải, sao giờ lại biến thành cái gì mà người của hẳn ta chứ, lời đồn này ở đâu ra không biết? Cơ mà cô nào hay, phủ Dực Vương gia vốn chưa bao giờ có bóng dáng nữ tử nào, thêm vụ náo nhiệt mới đây nhất ở hội hoa, khiến cho trong lòng dân chúng, quan hệ giữa cô và Độc Cô Tuyết vô cùng mờ ám. Có thể ở trong Dực Vương phủ, nếu không phải người của Dực Vương Độc Cô Tuyết thì còn ai vào đây, nên đó có thể coi là chuyện rõ ràng hoàn toàn không cần nghĩ ngợi. Huống gì trong hội Bách hoa Mẫu đơn, Độc Cô Tuyết lại còn ban thưởng rượu cho cô nữa, nên mối quan hệ này càng không cần phải nói nhiều thêm làm gì.

“Ta biết rõ. Thế nên người còn dám cười với người khác nữa, ta không ngại biến điều đó thành sự thật.” Độc Cô Tuyết nghiêng rằng nghiêng lợi nói vào tai Vân Kinh, giọng điệu rít qua kẽ răng không khác gì một ác ma.

“Ta cười hay không là việc của ta.” Vân Kinh nổi cáu.

“Người cứ việc thử xem.”

Hai kẻ đang cãi vã kia đã cố ép giọng thấp nhất, nhưng làm sao thoát khỏi tai Sở Vân với Mặc Ngân đang

lững thững đi sau. Hai vị thuộc hạ thân tín kia lắng nghe cuộc tranh cãi gay gắt nọ, chỉ biết nhìn nhau cười khở lắc đầu. Quả thật hai người hoàn toàn không hiểu vị Vương gia lấy lững nhà mình, từ lúc nào lại hóa thành kẻ nhỏ mọn hẹp hòi với một nụ cười như thế. Cứ cãi vã dài dòng như vậy, chả có ý nghĩa gì cả.

Cơ mà hai người không hề bỏ qua việc hai kẻ kia vì cãi nhau hăng say và chuyển chủ đề nhanh quá nên đã quên hai bàn tay vẫn đang nắm cùng một chỗ nên là cứ thế vừa cãi nhau ỏm tỏi vừa dắt tay nhau trở về phủ Dực Vương.

Trong Dực Vương phủ, không ngờ là đám công chúa quận chúa kia lại kiên trì đến thế, dăm ba cô túm tụm nói chuyện cười đùa vui vẻ trong lúc ngồi chờ, còn nói cái gì mà xét cho cùng cũng đang rảnh rồi, nên ngồi chờ Vân Kinh về bằng được để cảm tạ rồi mới đi. Tuy rằng ẩn sau thái độ đó là cái gì thì ai cũng biết, nhưng mức độ kiên nhẫn chờ đợi kia âu cũng đáng khen.

Độc Cô Tuyệt nghe bẩm báo xong cũng không nổi giận gì cả, chỉ nở một nụ cười đầy cô hồn. “Bản vương cũng đang muốn gặp các nàng, thật đúng lúc!” Nói rồi hất bỏ tay Vân Kinh ra, nắm chặt cái mảnh gỗ nhỏ hình con cá kỳ lạ kia thản nhiên bước tới hướng chính sảnh.

Vân Kinh vốn chẳng có ý định tìm hiểu xem Độc Cô Tuyệt phát hiện cái gì, nhưng vừa định quay đi, Sở Vân đằng sau cô đã mỉm cười thốt. “Cô nương cùng đi thôi, để xem chú chồn nhỏ của chúng ta đã lập công gì chứ?”

Vân Kinh nghe vậy thoáng nhìn Điêu Nhi đang ngồi chơi trên vai mình. Được rồi, sao Điêu Nhi lại ngậm thứ này quay lại, thứ này có ích gì chẳng. Cô không có hứng dò xem Độc Cô Tuyệt muốn làm gì, nhưng lại rất có hứng muốn biết Điêu Nhi đã làm việc hay ho gì. Thế là cô vừa khẽ vuốt ve Điêu Nhi vừa gật đầu “Được.” rồi đi theo sau Độc Cô Tuyệt.

“Dực Vương gia!” Vừa vào tới phòng khách, đám công chúa, quận chúa đang ngồi chơi rảnh rồi uống trà tán gẫu kia lập tức im bật, nở nụ cười tươi tắn đứng lên hành lễ đầy vẻ tao nhã với Độc Cô Tuyệt.

“Tiếp đãi sơ sài, thất lễ rồi.” Độc Cô Tuyệt gật đầu lạnh lùng rồi bước thẳng tới chủ vị, ngay cả câu khách sáo cũng được thốt ra lạnh như băng.

“Nào có, là chúng thiếp tự tiện tới chơi quấy rối Dực Vương gia mới đúng.” Tước Vũ công chúa nước Tề khiêm tốn trả lời đầy lễ độ.

Gương mặt Độc Cô Tuyệt đang đeo mặt nạ nhìn không rõ biểu tình. Hắn ừ một tiếng rồi lạnh lùng thốt.

“Ngồi đi.” Lập tức mấy cô công chúa, quận chúa vội khom người cảm tạ rồi lục tục ngồi xuống. Vân Kinh cũng chẳng thèm để ý quy củ phép tắc thân phận gì cả, thản nhiên như không tự ngồi xuống bên cạnh. Độc Cô Tuyết không nói gì, mà mấy vị công chúa kia thấy thế càng thêm yên lặng không nói câu nào, nét mặt tươi cười nhìn Vân Kinh.

“Dực Vương gia, chúng thần thiếp cố ý tới để tạ ơn cứu mạng của Vân Kinh muội muội.” Lưu Ly công chúa của nước Sở cười nói vẻ chân thành, gọi câu muội muội rõ là thân thiết lấy lòng.

“Tiện tay mà thôi.” Độc Cô Tuyết không thèm để tâm lãnh đạm trả lời, ý hẩn là đã hoàn toàn coi Vân Kinh là vật sở hữu cá nhân, thế nên cô làm gì cũng không khác gì hẩn làm. Cái vẻ dĩ nhiên phải thế của hẩn khiến mấy cô công chúa, quận chúa còn đang tươi cười thân thiện suýt nữa không giữ nổi nụ cười trên mặt. Có điều dĩ nhiên đám thiếu nữ này đâu phải bình thường, nên chỉ thoáng cứng đờ một chút rồi nụ cười lại càng thêm sáng lạng.

Ngược lại vẻ thản nhiên của Vân Kinh lại hoàn toàn tự nhiên, vì quả thật cô chỉ là tiện tay mới cứu họ nên không chờ người tới tạ ơn. Độc Cô Tuyết lại giúp cô trả lời, càng tốt.

Ánh mắt hẩn quét một lượt qua năm vị công chúa quận chúa trong đại sảnh, rồi bỗng Độc Cô Tuyết mân mê chú cá nhỏ bằng gỗ trong tay nhìn thẳng vào Lý quận chúa của Yến quốc, lạnh lùng lên tiếng. “Cây trâm trên đầu quận chúa không tệ lắm.”

Cô Lý quận chúa kia thoáng kinh ngạc vì được chỉ đích danh, lập tức nụ cười càng rộ nở như hoa thắm. Nàng vừa gỡ cây trâm trên đầu xuống vừa nhìn Độc Cô Tuyết duyên dáng cười. “Dực Vương gia quá khen, chỉ là một chiếc trâm ngọc bé nhỏ, không giá trị bằng một nụ cười.”

Độc Cô Tuyết nào phải người đang không tự nhiên đi quan tâm xem trang sức trên đầu mấy cô như thế nào, thế nên Vân Kinh nghe thấy hẩn chợt nói vậy, lập tức chăm chú nhìn kỹ chiếc trâm ngọc trong tay Lý quận chúa. Đó chỉ là một cây trâm bạch ngọc bé xíu, không giống những thứ trâm cài thông thường mà mang hình một chú cá nhỏ vô cùng sinh động. Chỉ liếc mắt một cái, trong lòng Vân Kinh bỗng giật mình. Tuy con cá này không giống lắm với con cá Điều nhi ngậm về, nhưng nếu cô nhìn không nhầm, vị trí con mắt hai con cá giống hệt nhau. Nghĩa là...

Độc Cô Tuyết nhẹ nhàng ngả người dựa vào lưng ghế bằng ngọc lưu ly nạm vàng, lạnh lùng nói tiếp. “Rất có điểm riêng.”

Lý quận chúa nghe được câu khen dù là lãnh đạm của Độc Cô Tuyết lập tức càng cười ngọt ngào lấy lòng

hơn. “Đây là linh ngư (*cá thần*), là biểu tượng tín ngưỡng và bùa hộ mệnh của hoàng gia Yến quốc, theo truyền thuyết kể lại thì đó là thủy thần của Yến quốc, có thể bảo hộ cho nước thiếp mưa thuận gió hòa, thế nên thường là ít để lộ cho người ngoài thấy. Do đó người đời hiếm khi gặp nó, và cũng có thể coi đó là điểm đặc biệt nhất của Yến quốc chúng thiếp.”

Độc Cô Tuyết nghe tới đây, khóe môi hơi cong lên giống như một nụ cười đầy tà ác mỉa mai.

Nàng Lý quận chúa kia thấy vẻ mặt hắc như thế, nụ cười càng thêm đẹp để rạng ngời. Nếu chỉ nhờ cây trâm này mà có thể khiến Độc Cô Tuyết vừa ý nàng ta, thế thì quả là vận may trời ban cho nàng. Tuy là gã Độc Cô Tuyết này nổi tiếng hiếu sát, dung mạo lại không rõ, có điều đối với một nhân vật như gã thì Yến quốc của nàng vẫn phải cực lực lấy lòng thôi.

Bốn vị công chúa khác thấy vậy, tuy trên mặt vẫn bảo trì nét cười tươi tắn nhưng ai nấy đều thầm bối rối. Xem dáng vẻ Độc Cô Tuyết như thế vô cùng hài lòng vừa ý thế kia, nhưng mà lại là vì quận chúa một nước bé nhỏ, xem ra đây không phải dấu hiệu tốt. Nhưng nào ai hay ẩn sau nụ cười mỉa mai hoặc lòng người của hắc ta là cái gì đâu.

Vân Kinh cũng hơi khó hiểu, một con cá kỳ quái chả hiểu từ đâu ra thì nói lên cái gì, Độc Cô Tuyết đang có bí ẩn gì chứ? Cô vừa vuốt ve Điêu nhi vừa trầm ngâm nghĩ ngợi. Rốt cục Điêu nhi lấy đâu ra thứ này nhỉ? Nên biết Điêu nhi không phải kiểu tự nhiên tha gì đó về không rõ nguyên nhân, hẳn là tóm lấy từ trên người ai đó. Là kẻ nào dám chọc đến Điêu nhi? Xét cho cùng Độc Cô Tuyết đã phát hiện cái gì?

Hết chương 25

Chương 26 – Kẻ chủ mưu

Vân Khanh còn đang trầm ngâm suy nghĩ, Độc Cô Tuyết vẫn đang mân mê khối gỗ hình con cá quái lạ kia, bỗng trong mắt hắt lên một tia sáng kỳ quặc rồi chậm rãi gật đầu. “Thật tốt!”

Hai chữ này được thốt ra đầy thần nhiên hào phóng, khiến cho Lý quận chúa cùng mấy công chúa còn lại thật chẳng hiểu liệu có phải Độc Cô Tuyết có hàm ý khác hay chỉ là thật sự khen ngợi mà thôi. Các nàng không thể làm gì khác hơn là vẫn tiếp tục mỉm cười, cố gắng thể hiện ra dáng vẻ tao nhã lịch sự của mình. Chỉ có Vân Khanh có thể hiểu ra ý của hắt ẩn đằng sau câu nói ngắn gọn ấy. Độc Cô Tuyết thật ra vừa đặt một cái bẫy cho Lý quận chúa nhảy vào. Chỉ mấy câu ngắn gọn đã tìm ra được xuất xứ của con cá kia, nếu quả thật con cá đó có một ý nghĩa nào đó. Vị quận chúa này thế là đã khai sạch ra quốc gia của mình mất rồi.

Nghĩ vậy, Vân Khanh không khỏi ngẩng lên liếc nhìn Độc Cô Tuyết đang ngồi trên cao. Đôi mắt hắt ta thật là lợi hại, rõ ràng thậm chí không thèm quan tâm dung mạo đám nữ tử này thế nào, nhưng lại có thể biết tường tận cây trâm trên đầu ai có hình gì. Sự quan sát tỉ mỉ của hắt thật sự khiến Vân Khanh không khỏi thầm bội phục.

Còn đang thầm phục hắt trong lòng, gã Độc Cô Tuyết kia vốn đang nhìn Lý quận chúa nãy giờ bỗng đảo mắt nhìn thẳng về phía cô. Dường như ánh mắt cô đã để lộ cho hắt biết rõ ràng cô đang nghĩ gì, nên khóe môi hắt bỗng cong cong lên vẽ đầy khoái trá. Cô không nhịn được phì cười. Gã Độc Cô Tuyết này thật đúng không biết khiêm tốn là gì! Mà Độc Cô Tuyết thấy Vân Khanh cười với mình, vẻ mặt hắt càng thêm phơi phới.

“Ngày mai cùng nhau đi chơi hồ.” Với bộ dạng đầy thoải mái của mình, hắt vui vẻ đảo mắt nhìn lướt qua đám công chúa, quận chúa đang im thin thít không dám lên tiếng kia rồi nói.

Năm thiếu nữ thấy hắt đột nhiên nói thế, ai nấy đều hớn hờ sung sướng rồi ngượng ngùng đỏ mặt. Có thể đi chơi trên hồ cùng Dục Vương Độc Cô Tuyết, có cho vàng các nàng cũng không dám mơ tới việc này. Độc Cô Tuyết vốn không phải một người thích đi chơi hồ lắm. Lập tức cô nào cô ấy đều nhanh nhẹn gật đầu nhận lời rồi uyển chuyển nói lời cáo từ. Nên biết kiểu người như Độc Cô Tuyết đã nói tới mức độ này chính là bao hàm ẩn ý đuổi khách. Mấy cô ai chẳng thành tinh với những chuyện này, dĩ nhiên hiểu rõ lúc nào nên kiên trì ở lại lúc nào cần phải thu quân.

Năm vị công chúa, quận chúa đã rời khỏi phòng khách, Vân Khanh ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết không lên

tiếng. Độc Cô Tuyết thấy vậy ngả ngón tựa vào lưng ghế, tay vẫn không ngớt nghịch con cá bằng gỗ trong tay cười gian xảo. “Vội cái gì.” Dứt lời hắt phẩy tay ra hiệu cho hạ nhân bưng lên một ly trà có màu xanh lục rồi vừa ngoắc ngoắc gọi Điều nhi vừa nhìn Vân Kinh với nụ cười càng gian ác hơn. Điều nhi này giờ vẫn bám lấy vai Vân Kinh lập tức tung người nhảy phắt về phía cái ly trong tay Độc Cô Tuyết, hai chi trước ôm chặt lấy rồi vục đầu vào uống ừng ực. Tay Độc Cô Tuyết vẫn giữ cái chén, ánh mắt hắt vẫn dán chặt vào cô, nụ cười càng lúc càng lộ vẻ đắc ý.

Chúng kiến cảnh trước mặt Vân Kinh chỉ biết lắc đầu, gã Độc Cô Tuyết này cũng giỏi nghĩ ra trò này, lại đi dùng nước có độc để dụ dỗ Điều nhi. Ngày nào cũng cho chồn con uống như thế, rõ ràng kẻ nào đó đang rắp tâm phá hoại đồng minh của cô, tranh thủ lôi kéo Điều nhi đứng về phía hắc đây mà. Ngó vẻ mặt cười đầy tà ác của hắc ta, Vân Kinh thẳng thừng quay đầu ra chỗ khác nhìn trời xanh mây trắng dịu dàng ngoài cửa. Nếu chỉ cần dụ dỗ chút xíu như thế mà Điều nhi đã đứng về phía hắc, thì nó đã sớm rời cô mà đi từ lâu rồi. Có điều gã nọ muốn nuôi ăn Điều nhi thì cứ việc tự nhiên, đương không có người tự nguyện dâng lên đồ tốt, cần gì phải chối từ chứ?

Chung quanh vắng lặng yên ắng, Vân Kinh ngồi nhìn ngoài trời, Độc Cô Tuyết ngồi yên cầm ly trà cho Điều nhi uống, Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân đứng sau cũng không lên tiếng, trong đại sảnh im lặng vô cùng.

Gió từ từ nổi lên xao động mặt nước hồ gợn sóng lăn tăn. Màn đêm đang chậm chậm bao phủ từ lúc nào. Bổng Dục Vương phủ bùng sáng rực rỡ, đèn đóm vừa mới được thắp lên. Nhưng năm người trong phòng khách vẫn không ai động đậy, chỉ có Điều nhi đã uống trà no nê giờ ôm chặt lấy ly trà ngủ khì từ lâu. Ai nấy, dường như đang chờ đợi một điều gì.

Vạn vật đang im ắng như đang say giấc nồng, bỗng có tiếng chân bước dồn dập vang lên, không hỗn loạn, cũng không vội vã, vững vàng mạnh mẽ bước về phía này.

Vân Kinh thu lại ánh mắt vẫn lơ đãng nhìn ngoài trời, tập trung tư tưởng vào chuyện sắp xảy ra. Điều mọi người đợi, đã tới rồi.

“Bẩm Vương gia, quả nhiên không ngoài dự đoán của Vương gia, có người đột nhập phía ám lao!” Một nam tử hán dáng vẻ vạm vỡ mặc y phục đen tuyền rào bước vào phòng khách rồi quỳ một chân xuống bẩm báo.

Vừa nghe vậy, Độc Cô Tuyết khẽ nhếch môi lên thành một nụ cười đầy khát máu rồi lạnh lùng ừ một tiếng, không hỏi gì thêm. Kẻ mới tới vẫn cúi đầu, tiếp tục báo cáo. “Tổng cộng có mười lăm người tới, mục tiêu là để giết chết gian tể, chỉ sau khoảng nửa chén trà, toàn bộ đã bắt sống, không có thương vong.”

Nét mặt Dực Vương gia thản nhiên gật đầu. “Chưa thụt lùi.”

“Chúng thuộc hạ không dám.” Kẻ kia ngẩng lên nghiêm chỉnh trả lời.

Chủ nhân của y lạnh lùng phẩy tay ra hiệu, người kia lập tức đứng phắt dậy vung tay về phía màn đêm ngoài cửa. Chỉ thoáng chốc mười mấy người đàn ông ăn mặc y hệt người nọ bước vào, mỗi người nắm trong tay một kẻ đột nhập toàn thân mặc đồ đen, nghiêm chỉnh ngay ngắn bước vào.

Vân Kinh thấy phía sau người kia bỗng dưng xuất hiện nhiều người như vậy không nén được ngăn ngại. Tiếng bước chân vừa rồi vang lên nghe như chỉ có một người, trật tự đều đặn, chỉ là hơi nặng nề một chút, không ngờ không phải của một người mà lại là từng này người cùng bước đều nhau, hơn mười người như một, khiến cho người khác không khỏi kinh hãi.

Hơn mười người mặc áo đen như mực, đồng nhịp bước lên rồi cũng đồng loạt buông đám sát thủ đột nhập trong tay ra, sau đó nhanh chóng tách ra đứng hai bên, ai nấy như một, không một tiếng động.

Vân Kinh nhìn lướt qua bọn họ rồi cúi đầu xem đám sát thủ bị bắt, y phục dạ hành màu đen xộc xệch mất trật tự, thương tích khắp nơi, máu me đầm đìa, tay chân đều bị vặn xoắn một cách bất thường, rõ ràng là bị ai đó bẻ trật khớp, nằm la liệt trên mặt đất, miệng há hốc không ngậm được do bị bẻ lệch quai hàm.

Tay chân trật khớp toàn bộ, để không những không thể giết người mà còn không thể tự sát. Vặn lệch quai hàm, để kẻ đó không thể cắn vỡ thuốc độc giấu trong răng tự tử. Thân là sát thủ cảm tử mà đến tự tử cũng không làm nổi, thủ hạ của Độc Cô Tuyết quả thật rất mạnh, khiến người khác không thể không thán phục.

“Đã khám toàn thân, không có manh mối.” Gã nam tử bước vào đầu tiên trầm giọng nói.

Độc Cô Tuyết cười lạnh. Sát thủ, hay đúng hơn là quân cảm tử thế này, làm sao có thể mang theo manh mối gì có thể tiết lộ thân phận khi làm nhiệm vụ chứ. Độc Cô Tuyết vốn không nghĩ có thể moi được điều gì từ đám người kia. Còn đang cười khẩy chưa kịp làm gì, Điều Nhi đang ngủ say bị tiếng động đánh thức bỗng vọt một cái phóng qua người Độc Cô Tuyết rồi đáp xuống cạnh một trong đám sát thủ kia liên tục cào cào đập đập vào mặt kẻ đó, đầu không quên quay về phía Vân Kinh rít lên.

Vân Kinh kinh ngạc vội đứng lên bước lại gần nhìn kỹ gã sát thủ bị Điều Nhi cào mặt ấy. Độc Cô Tuyết nhướn mày hỏi. “Điều Nhi có ý gì?”

Vân Kinh không nhìn hắn mà vẫn ngó dăm dăm nhìn gã sát thủ kia. “Thứ Điều Nhi ngậm mang về chính là của kẻ này. Lúc đó trên đường cái, là hắn muốn giết ta!”

Điều nhi không chỉ nhạy cảm với độc dược mà còn nhạy cảm không kém với sát khí. Động vật bẩm sinh đã có trực giác rất mạnh về khí tức, khi ở trên đường kẻ này lộ ra sát khí với Vân Khinh chỉ trong nháy mắt, Mặc Ngân không kịp phát hiện ra, nhưng không có nghĩa là nó không thể phát hiện. Thế nên Điều nhi mới nhanh chóng chạy biến đi tìm tới hắc. Cũng may mà kẻ kia thu lại sát khí nhanh chóng, nếu không chắc chắn Điều nhi sẽ không bỏ qua, nhưng dù sao cũng đã kịp thò móng vuốt trộm lấy thứ không biết là bùa hộ thân hay là mảnh ghép nào đó kia mà thần không biết quỷ không hay.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy lập tức nở nụ cười, vừa nghịch nghịch tắm gỗ trong tay vừa bước lại cạnh Vân Khinh nhìn gã sát thủ không động đậy được và mặt vô cảm kia. Hắc cầm con cá bằng gỗ kia huơ huơ trước mắt gã rồi từ tốn lên tiếng. “Hóa ra là người do hoàng gia Yến quốc phái tới. Thật là to gan, chờ mà xem bản vương xử lý nước Yến các người ra sao!”

Gã sát thủ kia nghe thế vội vã hét a a ầm ĩ, có điều cảm đã bị lệch nên không thể thốt nên lời nào.

Độc Cô Tuyệt lạnh lùng cười. “Giờ các người đã vô dụng với bản vương.” Dứt lời hắc vung tay, đám người mặc đồ đen thủ hạ của hắc này giờ đứng thẳng người im hơi lặng tiếng lập tức ra tay, rắc một tiếng đã vụn gãy cổ những sát thủ kia rồi nhắc chúng lên, đồng loạt khom người chào Độc Cô Tuyệt rồi nhanh chóng quay đi.

Độc Cô Tuyệt quay lại nhìn thẳng vào mắt Vân Khinh, vô cùng sáng khoái bước lại gần hơn rồi nâng cằm cô lên cúi đầu xuống như chuẩn bị hôn lên đó. Hắc nở nụ cười đầy quyến rũ mà tà ác. “Đáng được thưởng.”

Vân Khinh nguẩy đầu quay đi, chân bước lùi lại rồi lãnh đạm nói. “Không cần!” Dứt lời cô chum môi gọi Điều nhi một tiếng rồi xoay lưng bỏ đi. Phần thưởng như vậy thì không cần cũng được.

Độc Cô Tuyệt thoáng chốc trợn trừng mắt nhìn theo bóng lưng Vân Khinh giận dữ. Có điều hiện giờ tâm trạng hắc đang vui vẻ, nên hiềm hoi có dịp không lẽ để quần quít lấy Vân Khinh ăn miếng trả miếng nữa. Hắc nhìn vết máu trên mặt đất rồi mân mê con cá bằng gỗ kỳ lạ trên tay, đôi môi nhếch lên cười lạnh lẽo. “Yến quốc ư? Được lắm... Được lắm...”

Hết chương 26

Chương 27 – Tương kế tựu kế

Một đêm không có chuyện gì, có điều dường như bắt đầu nổi gió.

Ngày hôm sau, một lời đồn đãi nổ oanh như sấm sét trên bầu trời Khánh thành, thủ đô Tần quốc. Kẻ đứng sau hung thủ ám sát công chúa, quận chúa sáu nước bằng độc dược, đêm qua đã lẻn vào ám lao của Dực Vương định giết người bịt miệng. Có điều do Độc Cô Tuyết đã sớm lường đến việc này nên không những kẻ đó không giết được gian tể, ngược lại còn để lộ ra manh mối, không ngờ lại là người của Yến quốc bé nhỏ yếu ớt.

Dân chúng nước Tần người người phẫn nộ, một nước Yến nhỏ nhoi mà lại dám ra tay như thế tại Tần đô, quả thật không coi Tần quốc vào đâu cả. Chỉ thoáng chốc, toàn bộ Khánh thành vang lừng tiếng mài đao mài gươm. Mà trừ Yến quốc, sứ giả năm nước còn lại đều chĩa mũi dùi về phía sứ giả Yến quốc, không những khiển trách mà còn đi kèm phẫn nộ. Trong khi đó sứ giả nước Yến tỏ vẻ kinh sợ, nhưng cùng lúc với việc kiên quyết phủ nhận lại cũng phân vân không rõ lắm, vì dù sao chúng có mà Độc Cô Tuyết đưa ra quả thật chính là tín ngưỡng của hoàng gia Yến quốc, nên khó mà nói lại được. Chỉ trong một đêm, bao nhiêu tội danh đều đổ hết lên đầu họ. Tội danh đó nặng nề là thế, nếu quả thật là do họ làm, e là bất kể ra sao, đô thành Yến quốc cũng khó mà ăn nói tử tế được. Dù cho có là đồn đãi vu vợ hay là chứng cứ rành rẽ, e là thanh danh sẽ lan truyền khắp nơi.

Chỉ trong thoáng chốc, gió nổi mây vần, thế cục bảy nước bắt đầu có sự biến hóa.

Trong phủ Dực Vương, Vân Kinh lướt nhẹ tay trên cây cổ cầm, ngắm nhìn hồ nước trong xanh mát lành trước mắt với vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên. Tin tức kia lộ ra sẽ gây ra hậu quả thế nào, thế cục bảy nước có gì biến đổi, những điều này hoàn toàn không nằm trong sự quan tâm của cô. Giờ cô chỉ quan tâm một việc, bao giờ cái gã Độc Cô Tuyết kia mới tìm thấy bà bà cho cô đây. Ngoài chuyện đó, tất cả những việc khác chỉ là việc ngoài thân hoàn toàn không liên quan tới cô.

“Thu dọn các thứ, đi Yến quốc với ta!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Độc Cô Tuyết đang rào bước tới gần Vân Kinh, sau lưng như thường lệ là ba người Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân.

Ánh mắt Vân Kinh đang nhìn hồ nước từ từ thu lại. Cô quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết, hơi hơi nhú mày. “Tại sao?”

Gã họ Độc Cô tới ngồi xuống cạnh Vân Kinh, thò tay gõ gõ xuống chiếc bàn con trước mặt cô, mắt liếc

nhìn cái ấm tử sa trên đó. Vân Khanh mặc kệ không thèm để ý, chỉ nhìn Độc Cô Tuyết đầy nghi hoặc. Vị Vương gia lừng lẫy kia bị bỏ qua lần nữa thế là lại bùng lửa giận trừng mắt nhìn cô.

Sở Vân vừa tới sau lưng hẳn ta thấy thế, không nhịn được vừa cười thầm vừa tự tay cầm lên chiếc ấm trà tử sa rót cho Độc Cô Tuyết một chén trà, miệng nói. "Vừa rồi Bệ hạ có hạ chỉ, việc của Yến quốc nhất định cần có lời giải thích từ chính Yến vương, lệnh cho Vương gia đích thân áp giải Lý quận chúa quay về Yến quốc, tự mình nói chuyện cùng trên dưới nước đó."

Vân Khanh nghe xong thoáng liếc nhìn Độc Cô Tuyết đang uống trà nhẩn nha, rồi nhú chặt đôi lông mày mà nói nhạt. "Ta không có hứng đi chịu chết."

Tiếng nói lạnh nhạt vang lên, khiến cho Độc Cô Tuyết đang lửa giận ngập mắt bỗng nhiên nở nụ cười. Hẳn ta ngả người dựa ra sau lưng ghế, khóe miệng nhếch lên thành một nét cười vô cùng yêu diễm, giọng nói cũng cao lên. "Không hổ là người của ta, đủ thông minh!"

Sở Vân đứng cạnh đó cũng tròn mắt nhìn Vân Khanh đầy thán phục gật đầu. "Vân cô nương thật là miễn tiệp, lại có thể nhìn thấu nội tình bên trong như thế."

Vân Khanh cũng không vì được Sở Vân tán dương mà kiêu ngạo. Cô khẽ phất cổ tay, cổ cầm tình tang trong treo mấy tiếng. Vân Khanh bình thản nhìn mấy dây đàn đang rung lên. "Không phải ta nhìn thấu bên trong, mà là việc này quá đơn giản."

Giọng điệu tao nhã vang lên, nếu là của người khác nói ra, hẳn sẽ là một biểu hiện của sự cao ngạo kiêu căng. Thế nhưng cùng lời nói ấy phát ra từ miệng Vân Khanh, quả nhiên đó là một chuyện nhỏ, một chuyện đơn giản vô cùng. Đó không phải là cao ngạo, mà quả thật cô nghĩ nó đơn giản như thế, khiến cho người khác không thể cảm thấy chút nào là phản cảm.

"Quả thật là đơn giản." Trong mắt Độc Cô Tuyết lóe lên sự tán thưởng, đôi môi cất tiếng mà vẫn mang nét cười, cho thấy rõ là ai đó thật sự đang rất cao hứng.

Cạnh Độc Cô Tuyết, Mặc Ly, Mặc Ngân này giờ vẫn chưa nói câu nào, giờ chỉ biết liếc nhau, ánh mắt hiện rõ sự ngạc nhiên và kinh hãi. Cô gái Vân Khanh này sao lại có thể thông minh tới mức đó chứ.

Hai người theo Độc Cô Tuyết đã lâu, được Độc Cô Tuyết chỉ rõ, nên mới hiểu dụng ý khi làm như thế. Tín ngưỡng và bùa hộ thân của Yến quốc tuy là chuyện bí ẩn, nhưng không có nghĩa là người đứng đầu bảy nước không biết tới. Nếu quả thật là Yến quốc ra tay, đám tử sĩ kia có ngu xuẩn cỡ nào cũng nên biết không nên đeo

bất kỳ thứ đồ gì có thể để lộ thân phận của mình. Hơn nữa, chúng càng không thể vì Vân Kinh phá vỡ mưu đồ của mình mà lại giống trống khua chiêng bày trò ám sát giữa ban ngày ban mặt. Như thế đâu phải là tác phong làm việc của tử sĩ của hoàng thất chứ. Rõ ràng chúng muốn khéo léo bày tỏ cho mọi người biết, chính Yến quốc là hung thủ vậy, chúng tỏ được đây là kế vu oan giá họa. Nếu sự việc thành công, vậy thì tốt, còn nếu không thành đã có Yến quốc chịu tội thay. Những kẻ đứng sau giở trò quỷ là cao tay thật.

Chiêu này lừa được ai chứ sao lừa nổi Độc Cô Tuyết. Một Yến quốc nhỏ như mắt muỗi làm sao có thể có thủ đoạn lớn như thế được, chắc chắn phía sau phải có kẻ muốn mượn gió bẻ măng. Thế nên hẳn ta mới tương kế tựu kế lừa Yến quốc ra hỏi tội, lại muốn đích thân tới đó đòi công lý. Thiết tưởng trên đời không hiếm kẻ muốn lấy mạng của hẳn, giờ hẳn khua chiêng gõ trống khởi hành như thế, đảm bảo những kẻ đang nấp trong bóng tối sẽ muốn ra tay tranh thủ giết chết hẳn ở Yến quốc. Độc Cô Tuyết chính là đang dụ bọn chúng xuất chiêu, dám bày trò âm mưu hại nước Tần, hừ, hẳn muốn lôi hết bọn chúng ra ánh sáng để xử trí.

Những suy tính này của Độc Cô Tuyết, phải nhờ Sở Vân chỉ điểm thì hai người họ Mặc mới hiểu ra ý của chủ nhân. Không ngờ Vân Kinh chỉ thản nhiên lạnh nhạt buông một câu đã trúng ngay trọng tâm khiến bọn họ không thể không kinh hãi.

“Làm thế nào cô biết được?” Độc Cô Tuyết nhìn Vân Kinh, vẻ mặt ánh mắt đều sáng láng, vô cùng vui vẻ.

Vân Kinh lại vuốt nhẹ lên dây đàn rồi quay sang nhìn Độc Cô Tuyết đạm mạc thốt. “Với người như người, nếu quả là Yến quốc gây ra, đảm bảo là cơ hội tốt phát cờ gõ trống mang binh diệt luôn Yến quốc cho rồi, cần gì tự mình đi đòi một lời giải thích chẳng để làm gì?”

Độc Cô Tuyết nghe vậy, không những không tức giận ngược lại cười vang đầy tán thành. “Không sai, không sai, dám giở trò bắt nạt nước Tần ta, lẽ nào lại không trừng trị cho bọn chúng một trận chứ.”

Vân Kinh thấy hẳn ta không ngại ngần gì mà thừa nhận, lập tức quay đi, vẻ mặt lạnh nhạt tiếp tục gảy đàn, tình tang mấy tiếng lại vang lên.

“Lần cuối cùng bà bà của cô xuất hiện là ở Khu thành, khá gần Yến quốc.” Trong tiếng đàn thánh thót, Độc Cô Tuyết vẫn nhàn nhã dựa lưng vào ghế nhìn Vân Kinh cười nửa miệng.

Hẳn hoàn toàn không phải đang uy hiếp cô ta. Bản danh sách kia cô ta đã đưa cho hẳn rồi, trao đổi đã xong, vậy chuyện hẳn đã đồng ý giúp cô nhất định sẽ giúp. Chuyện này vốn không cần đem ra bàn luận, nên hẳn hoàn toàn không ép buộc cô, hẳn chỉ là đang dụ dỗ cô đi cùng mà thôi.

Quả nhiên Vân Khanh vừa nghe Độc Cô Tuyết nhắc tới bà bà của mình, không nén nổi nhú mày. Nơi bà bà biến mất lần cuối là Khu thành sao, vậy không lẽ bà bà cũng sẽ đi Yến quốc, thế nên phía Độc Cô Tuyết mới hoàn toàn không tra ra được tin tức gì. Vừa nghĩ tới đây, Vân Khanh lập tức động lòng.

“Được.” Một chữ thốt ra nhẹ nhàng đậm mực, nhưng vang vọng mạnh mẽ, vô cùng dứt khoát.

Độc Cô Tuyết thừa biết Vân Khanh sẽ đi cùng mình, vị bà bà nào đó quá đổi quan trọng trong lòng Vân Khanh mà. Có điều hiện giờ nghe Vân Khanh nhanh chóng đồng ý như thế, thoáng chốc tự dưng hẫng cảm thấy vô cùng bức bối, vô cùng vô cùng không hào hứng. Ngọn lửa giận cứ thế lúi lũi bùng lên, vể mặt đang cười nửa miệng bỗng dưng tối sầm lại, cơn tức tối không hiểu sao cứ thế tràn đầy.

“Bao giờ đi?” Vân Khanh nhìn lướt qua bộ mặt âm u của hắn ngạc nhiên. Hồi này mặt gã này còn hơn hờ sáng láng như trời mùa hạ, giờ tự dưng lại sầm sì như mây đen kéo đến, quả thực hết hiểu ra sao. Cô chỉ đành quay sang Sở Vân hỏi.

“Ngày mai khởi hành.” Sở Vân cũng thấy sắc mặt không vui của Độc Cô Tuyết, anh ta chỉ đành khẽ bóp trán thở dài rồi khẽ đáp hững hờ trả lời Vân Khanh.

Cô gái trẻ gật đầu đứng dậy ôm lấy cây cổ cầm rồi huyết sát gọi Diêu nhi, nhanh nhẹn quay lưng đi khỏi, ném lại sau lưng một gã Độc Cô Tuyết với nét mặt như sắp bão nổi không thèm nhìn đến.

Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly thấy thế, ba người liếc nhau một cái rồi đồng loạt cúi đầu làm như không nhìn thấy, chỉ còn lại có Độc Cô Tuyết ngồi đó mặt mày xanh mét trừng trừng nhìn theo bóng lưng của Vân Khanh.

Hết chương 27

Chương 28 – Sắc dụ

Sự việc xảy ra bất ngờ, nằm ngoài dự tính của người vô tâm nhưng lại trong dự tính của người cố ý. Xét thấy dù sao cũng là chuyện lớn, nên rốt cục mấy tiết mục dạo chơi trên hồ thưởng hoa ngắm cảnh đều bị gạt sang một bên. Ngày hôm sau, Độc Cô Tuyết mang theo Vân Kinh, tiếng là hộ tống nhưng thực chất chính là áp giải đám Lý quận chúa khởi hành nhằm hướng Yến quốc.

Và cùng lúc đó, tất cả các sứ giả còn lại cũng lục tục cáo từ về nước. Hôn nhân có hay không giờ chỉ là thứ nhì, hiện giờ tình thế không khác gì gió thổi mưa giông trước cơn bão lớn, phải mau mau về nước thương lượng đối sách mới là đúng đắn nhất. Tần vương Độc Cô Hành cũng không nín giữ họ lại, ai nấy đều được đưa tiễn long trọng.

Mười ngày nhanh chóng trôi qua, không nói chuyện người khác nữa, đoàn người Độc Cô Tuyết không nhanh không chậm đã tới biên giới giữa hai nước Yến - Tần.

Tính ra Yến quốc gần với kinh thành nước Tần nhất. Có điều bấy nhiêu năm nay Tần quốc mấy lần xuất binh cũng chỉ đánh tới mấy nước lân cận nhưng xa hơn như Ngụy quốc hay Triệu quốc mà rất ít khi động thủ với Yến quốc. Lý do không phải gì khác, mà chính là vì giữa hai nước Tần và Yến có một tấm bình phong thiên nhiên che chắn đầy vững chắc: Phỉ Thúy sơn mạch xuyên suốt lãnh thổ Yến quốc. Nếu như nhìn từ trên trời xuống có thể thấy thấp thoáng một dãy núi khổng lồ dài dằng dặc hơn mười vạn dặm bao quanh hầu hết toàn bộ quốc thổ nước Yến, nhìn qua không khác gì một bức tường thiên nhiên bảo vệ.

Phỉ Thúy sơn mạch nơi nơi đều hiểm trở vô cùng, núi non trùng điệp, trong núi lại không thiếu động vật hung dữ, dễ thủ khó công. Yến quốc muốn mở rộng lãnh thổ là hoàn toàn không thể, chỉ nhờ vào dãy núi hiểm trở này để tự bảo vệ mình nên mới không gặp nhiều rắc rối. Thế nên có hùng mạnh như Tần quốc cũng không cách nào nuốt được miếng thịt béo ngậy kia mà chỉ có thể lực bất tòng tâm, âm thầm nghiền răng.

Hôm ấy, Độc Cô Tuyết dẫn ba trăm tướng sĩ bắt đầu xuyên qua dãy Phỉ Thúy. Tuy là hai nước đã hợp lực mở ra một con đường để thông thương qua lại, có điều vẫn hiểm trở một chút. Rừng cây cao ngất che khuất ánh mặt trời, đá núi lởm chởm, người xuyên rừng mà đi hoàn toàn không cảm nhận được hơi ấm của ánh nắng mà ngược lại chỉ thấy quanh người lạnh lẽo âm trầm. Ánh thái dương chính ngọ chiếu thẳng xuống mà cũng không xuyên qua nổi tán lá rậm rạp, chỉ lọt qua được một chút ánh sáng. Còn lúc hoàng hôn, trong rừng chỉ còn lờ mờ sẫm tối, không khác lắm so với ban đêm chốn đồng bằng.

Độc Cô Tuyệt chọn một chỗ gần bờ sông, khá là bằng phẳng để dựng trại đóng quân. Con đường cắt ngang qua dãy Phi Thúy sơn mạch này cũng phải vài trăm dặm, không cần vội vã.

Trong doanh trường được dựng đơn giản tạm thời, Sở Vân cau mày nhìn Độc Cô Tuyệt đang ngồi. “Vương gia, chỗ này quá mức bằng phẳng. Nếu có kẻ muốn ra tay, e là chúng ta sẽ thành ba ba trong rọ chờ người tới bắt...”

Độc Cô Tuyệt nhìn tấm địa đồ Phi Thúy sơn mạch bằng da dê trước mặt, trả lời mà không thèm ngẩng lên. “Hôm nay sẽ không có người ra tay đâu.”

Sở Vân nghe thấy Vương gia khẳng định chắc chắn như thế, không khỏi khe khẽ nhíu mày trầm ngâm suy nghĩ. Độc Cô Tuyệt cũng không nói gì mà tập trung vào nghiên cứu tấm địa đồ. Hắn đã chinh chiến tới nước Ngụy, sát nhập thành trì nước Triệu, ngay cả nước Sở cách Tần một nước Ngụy hắn cũng đã từng nhúng một tay vào đó. Có điều hồi nào giờ hắn chưa từng tới Yến quốc, thế nên cái lời đồn trong Phi Thúy sơn mạch chuyện gì cũng có thể xảy ra khiến cho kẻ hiểu chiến nào đó vô cùng hứng thú.

Doanh trường im ắng một chốc, rồi Sở Vân chợt hiểu ra. Anh ta vỗ tay reo lên. “Phải rồi, vị trí này quá gần Tần quốc, nếu không thể một nhát giết sạch chúng ta, thì kẻ chịu thiệt thòi hẳn sẽ là bọn chúng.”

Độc Cô Tuyệt nghe vậy mới ngẩng lên gật đầu. Đầu óc vị quân sư này của hắn ta cũng không đến nỗi tệ. Hắn cười lạnh lùng. “Thế nên bây giờ rất an toàn. Bọn chúng nếu không bày binh bố trận tử tế, không thể diệt sạch chúng ta thì sẽ không khinh xuất mà động thủ đâu.” Nói dứt lời, khóe môi hắn cong lên thành một nụ cười đầy tàn ác.

“Vương gia, nói như...”

“Bẩm Vương gia, Lý quận chúa cầu kiến.” Sở Vân mới nói được một từ, Mặc Ly vốn đang canh giữ ngoài trường bỗng vén rèm bước vào thông báo.

Sở Vân quay đầu nhíu mày nhìn Mặc Ly. “Cô ta cầu kiến Vương gia làm gì? Cầu xin cho Yến quốc sao?”

Về mặt Mặc Ly rất nghiêm chỉnh, nhưng lấp lánh trong mắt là một nét cười trộm, anh ta vội ném cho Sở Vân một ánh mắt ra hiệu. Sở Vân vừa thấy thế, lại thêm nét cười trong mắt anh ta lập tức hiểu ra. Khóe miệng vị quân sư đa mưu túc trí này không nhin được cũng nhếch lên thành một phần mấy chục của nụ cười. “Nếu Lý quận chúa đã cầu kiến, thuộc hạ và Mặc Ly xin phép lui trước.” Dứt lời, cả hai không chờ Độc Cô Tuyệt hạ lệnh mà cùng nhau lui khỏi doanh trường đầy ăn ý với nhau.

Độc Cô Tuyệt thấy thế, một tia sáng lóe lên trong mắt hần ta. Dực Vương gia cao cao tại thượng khẽ nhíu mày rồi gấp tấm địa đồ Phỉ Thúy sơn mạch trong tay lại.

“Dực Vương gia...” Vừa mới gấp xong, hần bỗng nghe thấy từ phía rèm trướng vang lên một giọng nói mềm mại yếu điệu vô ngần. Lý quận chúa đã bước vào trong trướng.

Độc Cô Tuyệt nhướng mày nhìn kỹ, chỉ thấy vị Lý quận chúa trên người chỉ mặc một tấm sa y mỏng, dưới ánh nến lung linh có thể nhìn thấy rõ mồn một rằng bên trong nàng ta hoàn toàn không mặc gì. Tấm sa y mỏng manh màu phấn hồng được ánh nến rọi lên càng lộ ra vẻ đẹp kiều diễm vô song, khiến Lý quận chúa vốn đã khá là diễm lệ lại càng trở nên quyến rũ lay động lòng người.

Dực Vương gia thấy thế, vẻ mặt không hề đổi sắc, hai tay khoanh lại trước ngực lạnh lùng hỏi. “Có chuyện gì?”

Lý quận chúa ngẩng lên nhìn Độc Cô Tuyệt với vẻ yếu ớt đáng yêu, vừa ngượng ngùng vừa e lệ nói. “Vương gia, thiếp ngưỡng mộ Vương gia từ lâu, hôm nay muốn cầu mong Vương gia thành toàn cho thiếp.” Nàng ta vừa nói vừa từ tốn trút bỏ tấm sa mỏng trên người xuống. Thân hình với những đường cong mê hồn hoàn toàn lộ ra trước mắt Độc Cô Tuyệt. Cơ thể lỏa lồ kia tỏa ra một mùi hoa thơm ngát, lại phảng phất chút say đắm như hương rượu, bao trùm toàn bộ bên trong trướng khiến người khác không khỏi tim đập nhanh hơn. Tấm thân trắng trẻo nõn nà kia được ánh nến lung linh chiếu rọi, thấp thoáng ửng hồng e thẹn của trinh nữ, cảnh xuân sắc này, nếu là đối với ai khác, chỉ e không thể không lập tức nhào tới như lang sói đói khát từ lâu.

Nhưng có mặt lúc này là Độc Cô Tuyệt. Hần ta không hề nhúc nhích, chỉ lạnh nhạt lướt mắt nhìn nàng Lý quận chúa khóa thân kia từ đầu tới chân một lần, rồi mặt thản nhiên không đổi sắc nói. “Dáng vẻ không tệ.”

Lý quận chúa nghe thế, nét mặt vừa thẹn thùng vừa vui sướng. Nàng ta nhẹ nhàng nhất gót sen bước tới gần Độc Cô Tuyệt.

“Tiếc là bản vương không hứng thú.”

Bảy chữ vừa thốt ra, Lý quận chúa đang chìm đắm trong e lệ ngọt ngào bỗng cứng đờ cả người dừng phắt lại, sắc mặt đang đỏ ửng như hoa đào giờ trắng bệch. Nàng ta ngược nhìn Độc Cô Tuyệt vẻ đầy đáng thương, run run gọi. “Vương gia...”

Mặt Độc Cô Tuyệt lập tức tối sầm, lạnh lùng liếc nhìn nàng ta, sát khí bỗng tỏa ra từng đợt. “Ai cho người tư cách gọi bản vương như thế?”

Lời nói lãnh khốc cứng rắn của hãn ta khiến Lý quận chúa bỗng chốc cảm giác lông tóc toàn thân dựng đứng vì sợ hãi. Sát khí của hãn làm cho cả người nàng ta không nhận được bắt đầu run lên.

“Dực Vương gia, thiếp muốn... hầu hạ ngài...” Sát khí càng lúc càng đậm đặc, âm thanh Lý quận chúa phát ra càng lúc càng run lẩy bẩy.

Độc Cô Tuyệt từ từ đứng lên với vẻ giận dữ, tầng tầng khí lạnh vô hình vô ảnh tỏa ra khiến Lý quận chúa không nhận được phải lùi lại hai bước.

“Nếu thiếu đàn ông, bản vương không ngại tiền cô đến ‘an ủi’ ba trăm tướng sĩ ngoài kia.” Từng câu từng chữ giá lạnh như núi băng, tàn khốc như bão tuyết thốt ra từ miệng Độc Cô Tuyệt, thoáng chốc khiến Lý quận chúa kinh hoàng đến mềm nhũn hai chân. Nàng thiếu nữ run rẩy quỳ sụp xuống dưới chân Độc Cô Tuyệt.

“Dực Vương gia... không... không cần... thiếp không... không cần tới chỗ họ... Dực Vương gia... xin ngài tha cho thiếp...” Lý quận chúa cuống quýt lắp bắp van vỉ.

“Cút!” Không cần quát nạt, chỉ là một tiếng nói lãnh đạm vô cảm vang lên cũng đã khiến cho Lý quận chúa đến tăm sa y còn không kịp choàng lên đã chạy vội ra khỏi lều của Độc Cô Tuyệt.

Thấy cô ả kia đã biến mất khỏi tầm mắt, Độc Cô Tuyệt mới hừ một tiếng lạnh lùng. Dám dùng mỹ nhân kế với hãn ta sao, khắp cả bảy nước ai lại không biết tiếng Độc Cô Tuyệt không gần nữ sắc, muốn dùng sắc đẹp dụ dỗ hãn ta sao, đúng là ngu dốt!

Cảm thấy trong trướng vẫn còn thoang thoảng một mùi thơm khó ngửi của cô ả kia, Độc Cô Tuyệt với tay lấy một chiếc ấm bạc rót ra một chén rượu độc rồi ra ngoài đi tìm Vân Khinh. Đúng là làm hãn mất vui!

Sở Vân với Mặc Ly đứng ngoài cửa lều nhìn lén này giờ chỉ biết nhìn nhau lắc đầu cười. Vương gia nhà họ có tiếng máu lạnh vô tình, không những với đàn ông mà còn với cả phụ nữ. Không phải, là trong mắt ngài ấy nam hay nữ cũng bị đối xử như nhau không phân biệt. Tình huống như thế này hai người đã chứng kiến nhiều lần rồi, không bị tổn xuống làm quân kỹ coi như Lý quận chúa gặp may!

Độc Cô Tuyệt cầm ly rượu độc đứng ngoài lều của Vân Khinh mà mặt đen như trời sắp bão. Trong lều ấy vậy mà lại không có người.

Mặc Ngân đang đi tuần gần đó thấy Vương gia đứng sững chỗ này lập tức hiểu ra. Anh ta vội chạy lại rồi chỉ tay về phía con sông nhỏ đằng xa. “Vân cô nương đang ở phía đó, nhưng cô nương có dặn không ai được tới gần, nếu không bị Điều nhi cắn ráng chịu.”

Độc Cô Tuyệt nghe vậy không nói thêm lời nào thẳng hướng đó mà đi. Cô ả Vân Kinh kia nửa đêm nửa hôm không ở yên trong lều mà chạy ra đó làm cái gì. Bước chân của hã rất nhẹ theo thói quen, nhưng chưa tới gần bờ sông thì bỗng có một bóng đen vọt tới trên không trung. Điều nhi đã lao tới như bay tấn công chớp nhoáng. Có điều Độc Cô Tuyệt không thềm tránh không thềm nhường bước, chỉ chìa chén rượu trong tay ra. Lập tức chú chồn nhỏ đang phóng tới đầy mạnh mẽ kia nhanh chóng nhào vào chén rượu, ừng ực ừng ực uống luôn, hoàn toàn vút nhiệm vụ canh gác cho cô chủ ra khỏi đầu.

Độc Cô Tuyệt vừa để mặc Điều nhi uống rượu độc, vừa tiếp tục bước đến bên bờ sông, qua mấy khúc quanh co, trước mắt bỗng nhiên hiện ra một cảnh đẹp mê lòng người.

Ánh trăng sáng trong rọi xuống từ phía chân trời một thứ ánh sáng huyền ảo mà mát lạnh bao trùm cả một đoạn sông uốn khúc. Làn nước trong veo lấp lánh bằng bạc dưới trăng như có hàng ngàn chiếc vẩy cá đang cùng nhau tỏa sáng. Dưới ánh trăng linh lung ấy, Vân Kinh đang đứng trong nước quay lưng về phía hã. Mái tóc đen như mực được xõa tung rồi bởi xuống lưng. Thân hình hơi khom, mái đầu nghiêng nghiêng, một cánh tay trắng ngần mờ hồ xuất hiện vốc nước sông thả lên tóc. Nước mang theo ánh trăng trôi qua làn tóc đen huyền như ve vuốt rồi lại rơi vào trong sông, từng giọt, từng giọt dịu dịu rơi vang lên những tiếng tí tách nhẹ nhàng như bài ca của trăng và nước.

Ánh trăng kia rọi xuống thân hình mảnh mai ấy, như thể khẽ phủ lên đó một lớp men sứ của ngọc lưu ly, trong trẻo mà rực rỡ. Trên mặt nước sông thấp thoáng một làn sương mong manh mờ ảo trong màn đêm, khiến cho cơ thể Vân Kinh như đang tỏa sáng lấp lánh thêm, như thể toàn bộ đất trời tinh tú xoay quanh nàng tiên nữ như ẩn như hiện không dính chút bụi trần.

Độc Cô Tuyệt cau mày dừng lại, hai mắt nhìn đăm đăm vào dáng người mỹ lệ trước mắt. Chỉ một bóng lưng thôi nhưng lại khiến cho hã lần đầu tiên cảm thấy nóng bừng cả người. Thứ cảm giác này hoàn toàn xa lạ với hã, nhưng chết tiệt nhà nó lại khiến cho hã động tâm.

Thân ảnh mờ ảo như có thể tan biến bất cứ lúc nào trong làn gió đêm khiến hã cảm giác như thể chỉ cần hã khẽ động đây quấy nhiễu nàng tiên nữ này, Vân Kinh sẽ theo gió mà đi. Nhưng thứ cảm giác lớn nhất tràn ngập trong lòng hã hiện tại, lại là hận không thể lập tức vươn tay ra giữ lấy nàng, giữ chặt lấy nàng, chiếm đoạt lấy nàng đặt ở trong lòng tan vào trong máu thịt, vĩnh viễn không muốn buông tay, vĩnh viễn khiến nàng trở thành người của hã.

Không hề do dự, không hề phân vân. Độc Cô Tuyệt cả đời chưa bao giờ thềm biết ý nghĩa hai từ ấy. Hã chỉ biết là thứ gì hã đã vừa ý, ắt sẽ dùng mọi cách chinh phục, người mạnh mới chiếm được, người yếu phải thần

phục. Hấn quyết định rồi, cô gái Vân Khinh kia hấn muốn chắc rồi.

Một lòng đã quyết, Độc Cô Tuyết lập tức nhanh chân bước về phía Vân Khinh. Tới khoảng cách thật gần, trong màn đêm yên ắng, bỗng Vân Khinh nghe thấy tiếng bước chân liền giật mình quay đầu lại. Đập vào mắt là đôi mắt như dã thú nhìn thấy con mồi của Dục Vương Độc Cô Tuyết.

Hết chương 28

Chương 29 – Đêm trăng

Trong màn đêm tối đen như mực, một đôi ánh mắt lóe sáng rực lên vẻ kiên quyết xác định, khiến trong nháy mắt Vân Kinh cảm thấy sống sờ cả người. Cô nhìn Độc Cô Tuyết từng bước từng bước tiến lại gần mình, bỗng có cảm giác bị hắt ta coi là một bàn sơn hào hải vị, vô cùng kỳ dị.

Có điều cảm giác đó chỉ lóe lên trong khoảnh khắc. Vân Kinh nhướng mày, vung tay đập mạnh lên mặt nước. Bọt nước văng tung tóe khắp nơi mà cô cũng nhân cơ hội đó xoay người chìm xuống nước, chỉ nhô mỗi đầu lên trên. “Dực Vương, xin hãy tự trọng.”

Cô không gọi thẳng Độc Cô Tuyết như thường lệ, mà gọi hắt là Dực Vương, chính là muốn nhắc nhở hắt, một Vương gia lấy lòng của Tần quốc, lại đi nhìn lén thiếu nữ đang tắm. Như vậy còn ra thể thống gì, còn có mặt mũi nào.

Độc Cô Tuyết thả cốc rượu độc và Điều nhi xuống đất, từng bước từng bước lại gần mép nước, trên mặt hoàn toàn không tí tẹo nào gọi là xấu hổ hay mất tự nhiên gì cả.

Đến sát bờ sông, Độc Cô Tuyết dừng lại nhìn chăm chăm vào Vân Kinh giờ chỉ còn lộ ra cái đầu trên mặt nước mở miệng thốt, giọng trầm trầm hơi có chút khàn. “Ta nhìn người con gái của ta, cần gì tự trọng.”

Vân Kinh nghe xong không khỏi nhú chặt lông mày. Cô thành người của hắt khi nào chứ? Gã Độc Cô Tuyết này thật đúng là trơ tráo không biết thẹn^(*), chụp mắt linh tinh cho mình.

^(*) Nguyên văn là 站着说话不腰疼, đứng nói chuyện thì không thấy đau lưng, vốn là chỉ việc một người chưa từng chịu khổ thì không biết thế nào là khổ cực, nghĩa rộng ra là những kẻ chỉ biết chỉ tay năm ngón, hoặc những người đã được hưởng sung sướng lại còn lên mặt khoe mẽ. Câu nói này bắt nguồn từ tích Tần Hiếu Công tiếp đãi Thương Ưởng (hay Vệ Ưởng) do sứ thần Cảnh Giám tiến cử. Tần Hiếu Công ngồi thẳng trên ghế trò chuyện say sưa cùng Thương Ưởng. Ban đầu hai người Thương Ưởng và Cảnh Giám cùng nhau ‘trường tọa’ tức quỳ ngồi trên gót chân trên một tấm nệm. Sau đó Thương Ưởng nói đến đoạn hào hứng liền đứng lên đi lại trong điện mà say sưa bàn luận từ sớm tới tối mịt không phát hiện ra. Cảnh Giám phải quỳ suốt từ sáng tới tối rất mỏi nên thường xuyên nháy mắt ra hiệu ngừng lại mà Thương Ưởng không để ý. Mãi tới canh hai Tần Hiếu Công mới cắt ngang và ban cho hai người dùng ngự thiện. Trong tiệc Thương Ưởng hỏi Cảnh Giám tại sao nháy mắt nhiều thế, Cảnh Giám mới nói dối một câu. “Tôi quỳ suốt cả ngày đến tê dại hai chân bủn rủn cả người mềm nhũn mệt mỏi. Ngài đứng nói chuyện thì đâu bị đau lưng.” Từ đó câu nói này truyền tới giờ nhưng ý nghĩa đã có sự biến đổi. Ở đây tạm để ‘trơ tráo không biết thẹn’ cho hợp với sự ngang ngược của anh Tuyết :D

“Quan hệ giữa ta với người chỉ là giao dịch mà thôi.” Vân Kinh ngẩng đầu trong nước, nhìn thẳng vào mắt hắn trả lời.

“Trước kia là vậy, nhưng từ hôm nay không phải.” Giọng hắn dứt khoát chém đinh chặt sắt, khiến Vân Kinh mơ hồ hoài nghi không biết hôm nay có chuyện gì xảy ra.

“Người có ý gì?” Thật cô chẳng hiểu ý hắn ra sao nữa.

Độc Cô Tuyệt đứng trên bờ, nhìn rõ đôi mắt Vân Kinh đầy vẻ nghi hoặc xen lẫn lạnh nhạt. Chỉ cần vẻ mặt cô ta như vậy, thế mà lại khiến hắn động tâm một cách chết tiệt. Thiếu nữ này, hừ, hắn xác định rồi, phải là của hắn. Nên hắn trầm giọng thốt. “Ta vừa lòng với cô, nên muốn cô trở thành người phụ nữ của ta, chính là ý này!”

Vân Kinh nghe xong không khỏi lại nhíu mày. Đầu óc gã họ Độc Cô này có vấn đề gì sao, đương không lại nhào ra thổ lộ như thế. Cho dù có nhìn thấy cô tắm đi nữa, cũng không đến mức lên cơn như vậy chứ? Phải biết rằng Độc Cô Tuyệt không phải kẻ háo sắc, cô ở gần hắn khá lâu, ngoại trừ đồng榻 xấu tự cao tự đại, càn rỡ cao ngạo, lạnh lùng tàn nhẫn, vân vân và vũ vũ ra, ưu điểm lớn nhất của hắn chính là không phải kẻ hạ lưu, nên tuyệt đối sẽ không phải vì thấy cơ thể trần trụi của cô mà lại nổi sắc tâm. Nếu hắn muốn, thiếu gì nữ tử tuyệt sắc nhào tới chung quanh, sao lại đi làm phiền cô chứ? Thật là chẳng hiểu gì cả.

“Nhưng ta không vừa ý người.” Câu trả lời rõ ràng lưu loát, cô hoàn toàn không muốn lên cơn điên cùng hắn chút nào.

Độc Cô Tuyệt vừa nghe lập tức sầm mặt xuống, đôi mắt sắc bén như ưng nhìn Vân Kinh chăm chăm, nghiến răng nói. “Cô không có tư cách phản đối.” Dứt lời nhắc chân định bước vào trong nước.

Tuy tính tình Vân Kinh lãnh đạm lạnh nhạt, không có nghĩa là nàng lạnh nhạt với tất cả mọi việc. Cơ thể thiếu nữ vô tình bị hắn nhìn thấy hết, rốt cục cũng là một sự thật không thể thay đổi, đành phải do hắn phần nào. Nhưng sao cô có thể để hắn cứ thế lại gần được, lập tức một tiếng huýt nhỏ phát ra trên môi Vân Kinh. Một bóng đen lập tức nhào tới tấn công phía lưng Độc Cô Tuyệt nhanh như tia chớp, Vân Kinh đã gọi Điều Nhi tới rồi.

Độc Cô Tuyệt không thèm quay đầu lại nhìn, cổ tay để thõng bên hông chỉ hơi nhúc nhích, lập tức một thanh nhuyễn kiếm tùy thân, ngày thường không khác gì sợi dây lưng buộc quanh lưng, giờ lóe ánh bạc sắc lẹm xuất hiện trong tay hắn.

Chỉ lật tay một cái, kiếm nhanh chóng bay về phía Điêu nhi đang lao tới, không hề kém cạnh, tốc độ nhanh chóng vô cùng. Nhưng đôi mắt hắt từ đầu chí cuối vẫn dán chặt vào Vân Kinh, mí mắt không hề chớp lấy một cái.

Điêu nhi vô cùng linh hoạt, vừa thấy Độc Cô Tuyết huơ kiếm về phía nó, lập tức xoay người trên không, chuyển hướng tấn công vào cổ hăn.

Không ngờ nó đã nhanh, hăn còn nhanh hơn. Chỉ thấy thanh kiếm trong tay hăn liên tiếp rung lên, ánh chớp bạc cắt ngang không khí, âm thanh rin rít vang lên, vô cùng mạnh mẽ ngăn chặn Điêu nhi. Mỗi bước tiến lên là một lần công kích.

Chỉ thấy bên ngoài quầng sáng bạc, một bóng đen nhanh nhẹn lao vào tấn công, muốn tìm một kẽ hở để lao vào. Nhưng không ngờ quầng sáng ấy như có mắt, bóng đen kia phóng tới từ bất cứ phương vị nào, lập tức kiếm khí phát ra sau mà lại tới nơi trước. Kiếm khí sắc lạnh âm trầm, tung hoành ngang dọc, sát khí bức người. Điêu nhi vốn là loài nhanh nhẹn, bình sinh dựa vào tốc độ mà tấn công, nó muốn công kích ai, chưa hề có kẻ nào ngăn chặn được. Nhưng giờ đây, tất cả những đợt tiến công của nó đều bị chặn đứng hoàn toàn. Lần nào nhào tới cũng có kiếm quang phóng lại, mang theo tốc độ dũng mãnh cùng sát khí lãnh liệt, khiến nó theo trực giác không dám chống lại, nếu không cái mạng nhỏ còn đâu. Điêu nhi cuống lên, giận dữ, chỉ trong chốc lát rít lên chít chít, đỏ cả mắt phóng ngược lên trên.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, bóng đen mờ mờ cùng quầng sáng bạc hiện rõ mồn một.

Vân Kinh nằm trong nước, chứng kiến toàn bộ, cảm thấy có chút rung động trong lòng. Ngày đó Độc Cô Tuyết trọng thương như thế mà vẫn ngăn cản được đòn tấn công bất ngờ đầu tiên của Điêu nhi. Cô đã sớm nghĩ nếu hăn mà khỏe mạnh, có khi Điêu nhi không làm gì nổi hăn. Quả nhiên không ngoài dự kiến, hôm nay thấy rõ, chỉ bằng tốc độ của Điêu nhi thật sự không làm gì nổi hăn rồi. Gã Độc Cô Tuyết này quả thật dũng mãnh quá chừng.

Từ đầu tới giờ, Độc Cô Tuyết vẫn chưa hề quay đầu nhìn Điêu nhi mà vẫn chăm chú nhìn về phía Vân Kinh, giờ vừa lay động cổ tay vận kiếm, vừa nhìn Vân Kinh, trầm trầm thốt: “Cô bảo nó lui hay để ta giết nó?”

Vân Kinh không trả lời, chỉ mím môi khẽ kêu vài tiếng, Điêu nhi đang điên cuồng tấn công lập tức dừng lại, giương nanh múa vuốt nhảy tới trước mặt Độc Cô Tuyết, nhe răng gào thét vào mặt hăn vài lần vẻ oán giận rồi lại bay vọt về chỗ cũ ôm cốc rượu độc ừng ực uống tiếp.

Độc Cô Tuyệt thấy thế, vung tay một cái, nhuyển kiếm lại một lần nữa quanh hông. Hắn chậm rãi vươn tay về phía Vân Kinh đang ở trong nước khe nói. “Lên đây!”

Vân Kinh nhìn lại Độc Cô Tuyệt, không nhúc nhích.

“Cô không trốn được ta!” Độc Cô Tuyệt nhìn cô chăm chăm, gằn giọng từng tiếng.

Vân Kinh tuy biết kinh công, nhưng không hề có võ công, lại càng không có nội lực, nên ngay cả có bộ pháp kỳ diệu nhất cũng không chạy nổi hắn. Cô biết bản lĩnh của hắn cơ hồ độc bá thiên hạ, lần trước hắn bị thương không có sức đuổi theo, nhưng giờ hắn khỏe mạnh như vâm, băng vào kinh công của hắn, chắc chắn cô không chạy nổi.

Vân Kinh nghe giọng hắn quyết liệt chém đinh chặt sắt, chính cô cũng hiểu rõ, trước mặt một cao thủ võ lâm, kinh công của cô hoàn toàn không có tác dụng. Huống gì hiện giờ cổ cầm không có trong tay, quả thật không có cách nào chống lại hắn.

Nhìn thẳng vào mắt hắn, trầm mặc một lát, Vân Kinh bỗng lên tiếng hỏi. “Người thích ta?”

Bà bà tuy chưa nói với cô về chuyện nam nữ, có điều cô cũng đã nghe nói, phải thích nhau mới có thể cùng nhau. Độc Cô Tuyệt thích cô sao? Dẫu mặt trời có mọc phía Tây^(*) thật cũng không thể xảy ra, hôm nay gã này lên cơn điên khùng gì thế?

(*) Nguyên văn là Thiên hạ hồng vũ 天下紅雨 ý chỉ sự việc không thể xảy ra được. Lãnh Vân tạm để là Mặt trời mọc từ hướng Tây trong lúc chờ cách dịch khác ổn thỏa hơn, đang phân vân giữa Trời đổ mưa hoa và Trời mưa đỏ ối...

Độc Cô Tuyệt ngẩn cả người, thích ư? Mình thích nàng ta khi nào chứ? Lập tức nhú mày quát: “Ai bảo ta thích cô?”

Vân Kinh nghe vậy, hơi hơi gật gù, thản nhiên hỏi lại Độc Cô Tuyệt. “Vậy tại sao người muốn ta?”

“Hỏi nhiều lời vô nghĩa như thế làm gì? Chỉ cần biết ta muốn người, ta muốn người cả đời đều là người của Độc Cô Tuyệt ta, chỉ có thể ở bên cạnh ta, vĩnh viễn không rời đi.” Độc Cô Tuyệt cũng chẳng muốn nghĩ xa hơn làm chi, rõ ràng vô cùng ngang ngược vô lý, nhưng chính bản thân hắn cũng không biết cảm giác ấy có nghĩa là gì.

Vân Kinh hơi cup mắt xuống, nhìn mặt nước chăm chú. Độc Cô Tuyệt thấy thế bèn trầm giọng hỏi. “Cô tự đi lên, hay muốn ta xuống đó ôm lên?”

Vân Khanh không trả lời, ngẩng lên nhìn Độc Cô Tuyết, chậm rãi đứng lên khỏi mặt nước. Ánh trăng huyền ảo chiếu xuống cơ thể trong như ngọc trắng như ngà, đẹp không lời nào tả xiết.

Cổ họng Độc Cô Tuyết thắt lại, giọng càng thêm khàn đục. “Lên đây!” Vừa nói, vừa vươn tay ra như trước.

Vân Khanh chậm rãi bước về phía hân, vẻ mặt vô cùng bình thản, thốt lên nhẹ nhàng như gió. “Nếu ta đã chết, có phải là có thể rời khỏi ngươi?”

Đôi mắt Độc Cô Tuyết vốn đã đỏ ngầu lên hoang dại giờ bỗng trừng lớn chấn động, hân gườm gườm nhìn Vân Khanh. “Ngươi có ý gì?”

Vẻ mặt Vân Khanh không hề biến đổi, thản nhiên trả lời. “Ta không thích ngươi, nhưng giờ ta đánh không lại ngươi. Nếu ngươi cưỡng bức ta, ta cũng chỉ còn cách chọn cái chết.” Lời nói thản nhiên thông dong đậm mực, nhưng ý tứ thì quyết liệt rõ ràng.

Hai mắt Độc Cô Tuyết nheo chặt lại, giận dữ thốt. “Ngươi dám uy hiếp ta?”

“Là sự thật mà thôi!” Vân Khanh vẫn chậm rãi bước tới, ánh trăng dịu dàng bao phủ càng phụ trợ cho vẻ mặt lạnh nhạt của nàng, cảm giác khinh linh phiêu lãng, vô cùng thần thánh.

Hết chương 29

Chương 30 – Phải thích ta

Độc Cô Tuyệt làm gì còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp ấy nữa, vẻ mặt hằn đầy phần nộ căm giận Vân Kinh, nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Chết tiệt, ngươi dám...”

Vân Kinh đã bước tới trước mặt Độc Cô Tuyệt, ngẩng đầu nhìn đôi mắt lạnh lẽo của hắn, thản nhiên hỏi lại. “Vì sao ta không dám?”

Vừa dứt lời, lập tức có tiếng nghiêng răng rin rít vang lên. Tầng tầng sát khí mù mịt bay lên.

Vân Kinh không thềm để ý tới cơn giận dữ của Độc Cô Tuyệt, cô cúi đầu nhìn bàn tay hắn vẫn đang vươn về phía mình, thông thả hỏi tiếp. “Còn muốn nữa không? Nếu không thì ta đi mặc quần áo?” Dứt lời cô nghiêng người tránh qua một bên, bước về chỗ mình cất y phục. Vẻ mặt thản nhiên lạnh lùng, đảm bảo không tức chết ai đó không lấy tiền.

Độc Cô Tuyệt nghe thấy, lửa giận xông thẳng lên óc, cơ hồ tức chết được. Thế này thì... mặt hắn chuyển sang màu xanh mét, hắn vươn cánh tay ra choàng qua eo lưng Vân Kinh kéo ra khỏi sông ôm chặt vào lòng.

“Ngươi cho là ta không dám?” Giọng hắn vang lên bên tai nàng, khàn đục, cộc cằn.

Vân Kinh cảm nhận được bàn tay đang ôm eo của hắn đang càng lúc càng xiết mạnh, cơ hồ muốn ép cô hòa tan vào cơ thể hắn, mạnh tới mức cô khó mà thở nổi, có điều cô vẫn không hề biến sắc. Đôi mắt ngược lên nhìn thẳng vào mắt hắn, vô cùng bình tĩnh trả lời. “Có cái gì mà ngươi không dám chứ? Trên đời này có việc gì mà Độc Cô Tuyệt ngươi không dám làm sao?”

Nhìn hắn vốn không thềm để ý chuyện quốc gia đại sự của bảy nước, là có thể biết danh tiếng Dục vương Độc Cô Tuyệt nước Tần là người không sợ trời chả sợ đất. Đâu cần phải nói, trên đời này việc mà hắn không dám làm thật sự vô cùng hiếm hoi, huống chi chỉ là một cô gái yếu ớt trong tay.

Độc Cô Tuyệt nghe Vân Kinh đều đều trần thuật sự thật, không khỏi thư giãn hơn một chút, hừ lạnh thỏa mãn. “Biết thế là tốt!”

“Có dám hay không là việc của ngươi, còn thì có chết hay không là việc của ta. Cùng lắm cũng chỉ là cái thân xác này mà thôi!” Vân Kinh vẫn chăm chú nhìn thẳng vào mắt hắn, thốt lên bằng giọng không khác gì tên mình, vẫn đậm phong kinh.

Độc Cô Tuyệt vừa nghe, ánh mắt lại lóe lên giận dữ, bàn tay lại xiết chặt tấm eo thon của cô, phần nộ rống lên giận dữ. “Người... chết tiết nhà người, không lẽ đi theo ta là người thiệt thòi sao?”

Vân Kinh không thềm tránh sự phần nộ của hắn, chỉ thản nhiên hỏi lại. “Người bắt buộc ta, ta còn không chịu thiệt sao?”

Hắn càng nghe càng giận dữ, thiếu điều muốn ra tay giết người cho hả giận. “Đó là vinh hạnh của người, được lọt vào mắt ta, cả thiên hạ này có mỗi mình người, người còn thiệt thòi cái gì?”

Vân Kinh nhướng đôi lông mày, trả lời. “Ta không biết đấy là vinh hạnh gì. Người vừa ý ta là việc của người, ta lại không vừa ý người. Nếu ta đã không thích người, bị người khinh bạc làm càn, không lẽ người còn cho là ta phải cảm động đến rơi lệ, quỳ xuống cảm tạ ân mưa móc của người sao?” Càng nói, giọng cô càng cao lên một chút, hơi hướm xen chút châm chọc.

Xét cả bảy nước, có thể nói nữ tử nào lọt vào mắt xanh của Độc Cô Tuyệt hắn, được hắn lâm hạnh là vinh hạnh của người đó, ngoại trừ cô ra.

“Người...” Độc Cô Tuyệt bị những lời này của Vân Kinh làm cho cứng họng, không thốt nên lời. Quả thật hắn vốn nghĩ như thế, nhưng xem ra Vân Kinh không nghĩ như vậy chút nào.

Hai người cứ thế ôm ôm ấp ấp gặt gao một chỗ, nhìn xa còn tưởng là tình chàng ý thiếp nồng nàn này khác, đến gần mới thấy khói lửa chớp giạt bắn ra chan chất, giăng co không ngớt.

“Vậy nếu người thích ta, hết thầy liền được chứ gì?” Một lúc lâu sau, Độc Cô Tuyệt đang yên lặng bỗng trừng mắt nhìn Vân Kinh, nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên.

“Phải.” Vân Kinh cũng thật trực tiếp trả lời, không vòng vo màu mè.

Độc Cô Tuyệt thấy cô ta trả lời dứt khoát gọn ghẽ, lập tức xanh cả mặt căm tức nhìn cô nói tiếp. “Được, được lắm. Hừ, muốn thích chứ gì, ta không tin, cái gọi là thích này nọ ta không làm được. Chết tiết, người nghe cho rõ đây, hôm nay ta tha cho người. Người muốn thích, được rồi, ta sẽ cho người thời gian để người thích ta. Độc Cô Tuyệt ta còn chưa thấp kém tới độ cưỡng ép phụ nữ!”

Dứt lời, hắn không cam lòng buông tay dễ dàng, bèn cúi đầu nhắm ngay đôi môi đỏ mọng kia hôn mạnh. Nhìn cũng nhìn rồi, hôn cũng hôn rồi, mà lại không thể ăn được. Thật tức chết hắn! Cô nàng Vân Kinh này nói được là làm được. Nàng ta nói sẽ chết, tuyệt không phải là lời nói suông. Hắn muốn giữ lấy, là muốn hoàn toàn có được, chứ nếu giữ lấy xong, kết quả không phải có được mà lại là vĩnh viễn mất đi, sao hắn có thể chịu? Hắn

chấm được cô, là muốn vĩnh viễn trói chặt cô bên cạnh hắn, mà không phải vì muốn một đêm hoan ái rồi sau đó còn lại một xác chết trong lòng, như vậy có khác gì một kẻ bại hoại hạ lưu. Muốn cam tâm tình nguyện chứ gì, hừ, không lẽ hắn không làm được?

Mạnh mẽ cắn vài miếng lên môi Vân Khanh cho bổ tức, Độc Cô Tuyết mới bất đắc dĩ nhăn nhó khó chịu buông cô ra, vung tay áo lùi lại, sắc mặt chỉ có thể dùng hình ảnh vân vũ mây đen để miêu tả.

Vân Khanh thấy Độc Cô Tuyết lui lại, lập tức xoay người bước về phía để quần áo của mình, vẻ mặt vẫn bình thản đạm mạc như cũ, không hề thay đổi. Độc Cô Tuyết sẽ không bắt ép cô, điều đó cô chắc chắn, cho nên từ đầu vẫn không hề hoảng hốt kinh hãi. Có điều lời hắn vừa nói có thể coi như là thương lượng với cô sao? Một gã đầu bò kiêu ngạo tự cao như hắn cũng chịu thỏa hiệp sao, là vì điều gì chứ?

Độc Cô Tuyết nhìn Vân Khanh thản nhiên mặc lại y phục, im lặng một lúc rồi bỗng thốt lên lạnh lẽo. “Nghe cho rõ đây, ngươi phải thích ta, rõ chưa? Nếu để ta biết ngươi thích người khác, kẻ đó sẽ đi gặp Diêm vương ngay lập tức!”

Giọng nói tràn đầy uy hiếp cùng mệnh lệnh, bắt phải thích hắn, người khác mà nghe thật không biết sẽ nghĩ gì nữa. Thích mà cũng bắt buộc được sao? Có điều Độc Cô Tuyết vẫn không hề cảm thấy có gì không đúng trong đó. Kẻ này từ nhỏ đã sinh trưởng trong chốn hoàng cung đấu đá lẫn nhau, chứng kiến nhiều nhất không phải là thân tình, mà có thể nói là vô tình. Lớn lên lại tham gia quân đội, lại càng không phải địa điểm nói tới chuyện yêu đương. Cả ngày đánh giặc, tính kế, chỉ biết dùng vũ lực chinh phục, mạnh mẽ chiếm giữ, muốn gì là cướp ngay. Muốn cho đối phương cam tâm tình nguyện dâng lên, hừ, không cần phải nghĩ, làm gì có chuyện quân địch tình nguyện dâng thành dâng đất cho hắn chứ? Thế nên hắn đã quen việc vừa mắt cái gì là ra tay chiếm lấy. Hôm nay chấp nhận chờ đối phương cam tâm tình nguyện, quả thật là lần đầu tiên trong đời.

Vân Khanh không thèm để ý xem Độc Cô Tuyết thế nào, tối nay gã đàn ông này quả thật không hiểu ra làm sao. Cô nhanh chóng mặc lại quần áo, ôm cổ cầm định quay lại doanh trại.

“Có nghe thấy không hả?” Độc Cô Tuyết thấy Vân Khanh không thèm để ý đến hắn, không khỏi nhú chặt lông mày, lắc mình một cái đứng trước mặt nàng giận dữ hỏi.

“Chờ ngươi thích ta rồi tính!” Vân Khanh ném cho hắn một cái liếc mắt, tránh qua Độc Cô Tuyết bỏ đi, tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.

Một câu này của Vân Khanh khiến hắn cứng đờ tại chỗ, cau có sờ sờ cằm. Thích nàng ta ư, thế nào mới gọi là thích? Cảm giác muốn giữ lấy nàng có phải là thích hay không? Nghĩ một hồi vẫn không ra, hắn lập tức mặc

kệ không nghĩ tiếp, dù sao hẳn cũng chọn trúng nàng ta rồi, mặc kệ là thích hay chỉ là muốn chiếm hữu mà thôi.

Nhìn bóng lưng Vân Kinh bỏ đi, ngọn lửa giận lẫn lửa dục trong lòng Độc Cô Tuyết không có chỗ phát tiết, nộ khí xung thiên bèn lôi nhuyển kiếm ra, hung hăng phạt ngang một nhát, trong nháy mắt hàng loạt cây cối xung quanh rào rào đổ rạp.

Bên doanh trại, Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân nhìn thấy Vân Kinh thông thả quay lại với mái tóc ướt sũng, một hồi lâu sau mới thấy Độc Cô Tuyết cả người cũng ướt nhẹp như chuột lột, vẻ mặt xám xịt cau có bước lại. Ba người không khỏi đưa mắt nhìn nhau một cái, xem ra Vương gia nhà ta lại thất bại lần nữa rồi!

Đêm trôi thật nhanh. Ngày hôm sau, ba trăm tướng sĩ đã sẵn sàng khởi hành. Đám Lý quận chúa cũng vào khuôn vào phép đi ở chính giữa, không dám lộ mặt, căng thẳng đầy ngoan ngoãn.

Độc Cô Tuyết cười một con danh câu^(*) màu đỏ thoáng ánh bạc đứng ở đầu đoàn người. Vừa liếc thấy Vân Kinh bước lại định trèo lên con ngựa cười của mình, hấn thúc ngựa một cái, con ngựa lập tức quay lại. Độc Cô Tuyết cúi xuống vươn tay dài ra ôm lấy lưng Vân Kinh kéo cô ngồi lên ngựa trước mặt hẳn.

^(*) *Danh câu: câu là con ngựa tốt, phóng nhanh (thời gian như bóng câu qua cửa sổ), danh ở đây là danh tiếng, nổi tiếng.*

“Cưỡi ngựa cùng ta.” Độc Cô Tuyết nói đầy thản nhiên. Đám thuộc hạ lẫn ba trăm tướng sĩ đồng loạt không để ý coi như không có gì lạ.

Vân Kinh nghiêng đầu nhìn thoáng qua gương mặt đeo mặt nạ của hẳn, rồi cũng không thèm giẫy giụa từ chối mà tìm vị trí ngồi cho thoải mái. Xét cho cùng sau chuyện tối qua, Độc Cô Tuyết cũng không khác người thường cho lắm, tuy rằng cho tới giờ cô vẫn không nghĩ Độc Cô Tuyết sẽ ép buộc cô trong việc đó. Thế nên, cũng chẳng cần làm gì.

“Đi!” Độc Cô Tuyết lạnh lùng ném ra một chữ, rồi mang theo Vân Kinh giục ngựa đi trước. Ba trăm tướng sĩ phía sau cùng nhau bước theo.

Hết chương 30

Chương 31 – Đàn ong bắp cày

Bóng cây đu đưa, làn ánh nắng vàng óng ả xuyên qua những khe hở giữa tán lá, lấp la lấp lánh rạng rỡ, khiến cho bầu không khí âm u trong rừng cây đỡ phần tăm tối đi ít nhiều.

“Vương gia, chỉ cần đi qua nốt ngọn ‘Cửu Thiên lĩnh’ trước mặt, sau đó đường xá sẽ tương đối bằng phẳng hơn nhiều.” Sở Vân phóng ngựa theo sau Độc Cô Tuyết lên tiếng thông báo.

Ngọn ‘Cửu Thiên lĩnh’ (*Thiên là nghìn chứ không phải trời*) chính là ngọn núi hiểm trở nhất trong dãy núi Phi Thủy chắn giữa Tần và Yến quốc, là một vách núi cheo leo vô cùng dốc đứng. Bề mặt vách đá nghiêng góc gần bảy mươi độ, gần như thành thẳng đứng, độ cao gần một ngàn thước, bề rộng chừng năm mươi sáu mươi thước, mặt đá trơn nhẵn lạ lùng, làm sao có chỗ đặt chân lên.

Có điều ở bên sườn núi, đã xây hai đường bậc thang. Năm đó hai nước Tần và Yến đã bỏ ra rất nhiều công sức tâm huyết mới có thể xây nên hai đường bậc thang trên vách đá nhằm tạo điều kiện cho người qua lại. Tuy vẫn cheo leo vô cùng, song chỉ cần đi từ tốn cẩn thận thì người với ngựa đều không gặp vấn đề gì.

Tuy nhiên hiện giờ đoàn người của Độc Cô Tuyết mang thân phận đặc biệt, nếu có người mai phục gần đó thì sẽ không hay ho chút nào.

Độc Cô Tuyết nghe vậy chỉ gật đầu không đổi sắc mặt. Hắn thoáng nhìn sắc trời rồi trầm giọng ra lệnh. “Nghỉ ngơi tại chỗ, thời gian một nén hương.” Dứt lời, hắn kéo cương ngựa dừng lại rồi ôm Vân Khinh xuống ngựa.

Ba trăm tướng sĩ nhanh chóng tập trung quây thành một vòng tròn ngồi xuống, thành thế đầu cuối có thể giúp đỡ lẫn nhau, có thể phòng thủ có thể tấn công. Ai nấy không hề lên tiếng mà đều tự động bỏ lương khô mang theo người ra ăn. Khoảng thời gian một nén hương Độc Cô Tuyết đưa ra ấy hóa ra là để cho mọi người có thời gian ăn uống.

Độc Cô Tuyết ôm eo Vân Khinh ngồi xuống tại chỗ. Hắn chìa tay đưa cho Vân Khinh một phong lương khô. Vân Khinh nhận lấy một cách đầy tự nhiên hoàn toàn không khách sáo chút nào, vừa bẻ một chút cho Điêu nhi ăn, vừa ăn phần mình.

Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân ngồi sau lưng coi như không nhìn thấy. Vương gia nhà họ ấy vậy mà lại có thể

săn sóc tới người khác sao, tuy là động tác thật sự có chút gượng gạo và cứng nhắc.

Đám Lý quận chúa và sứ giả Yến quốc thấy không ai nói câu nào, cũng không khỏi căng thẳng tụ tập một chỗ, dằng dặc vô cùng cẩn trọng lo lắng. Kẻ như Độc Cô Tuyết họ nào dám làm mất lòng, nên tốt nhất là chớ có nhiều lời.

Lương khô cứng ngắc khó nuốt khiến Lý quận chúa và sứ giả Yến quốc nghiêng rằng nghiêng lợi, vừa thầm chửi rủa Độc Cô Tuyết đã ngược đãi trong lòng, vừa chỉ có thể trút giận lên một chú ong bắp cày vô tội bay ngang qua. Một gã hộ vệ hung hăng vung đao một nhát, khiến chú ong tội nghiệp kia hầu như bị chém đứt đôi bụng, phát huy trình độ siêu việt hiếm có, chú ong đáng thương sống dở chết dở đành loạng choạng lảo đảo khốn khổ bay đi.

Độc Cô Tuyết và Vân Khinh quay lưng về phía họ nên dĩ nhiên không phát hiện, mà những người còn lại chỉ coi đó là việc nhỏ, cũng không ai để ý tới.

“Điều nhi, qua đây!” Độc Cô Tuyết giơ tay nhận lấy chén rượu độc Mặc Ly đưa lên rồi xoay qua nhìn Điều nhi đang dụi dụi trong lòng Vân Khinh dụi dụi.

Nào ngờ Điều nhi ngẩng lên trừng mắt với hắn, rồi nguẩy đầu quay đi vô cùng giống người, không thèm nhìn Độc Cô Tuyết mà túm lấy áo Vân Khinh cọ cọ dụi dụi, rõ ràng là đang làm nũng.

Độc Cô Tuyết nhướn mày nhìn Vân Khinh, cô hơi hơi cong môi lên mỉm cười vuốt ve Điều nhi và nói. “Người làm mịch lòng nó mà.”

Sở Vân vừa nghe lập tức tròn mắt ngạc nhiên cả cười lặp lại. “Làm mịch lòng nó?”

Vân Khinh vừa dứt cho Điều nhi ăn tiếp vừa cười nhẹ không trả lời. Độc Cô Tuyết khẽ nhếch môi, cười lớn tiếng. “Nhãi con này thú vị, thú vị thật!” Hôm qua vung kiếm với nó, nên hôm nay nó không thèm để ý đến hắn nữa. Nhóc chồn này ầy vậy mà lại có linh tính đến thế.

Điều nhi như thể hiểu được Độc Cô Tuyết đang cười mình, lập tức quay sang nhìn hắn múa vuốt giương nanh, nhe hai hàm răng đầy dữ tợn rít lên liên tục, kết quả lại khiến hắn ta càng cười lớn hơn.

Vân Khinh, Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly đều không nhin được cười rộ.

Không khí đang vui vẻ, Điều nhi vốn đang giận dữ như vậy bỗng cứng đờ cả người rồi quay phắt lại nhìn về một phía trên không. Cả thân hình nhỏ bé chỉ nháy mắt đã căng thẳng vô cùng, bộ lông màu đen mượt mà như

lựa dựng ngược xù lên, miệng nó rít lên những tiếng chít chít sắc nhọn.

Chỉ thoáng chốc Vân Kinh biến sắc, vừa ôm Điều nhi đứng lên vừa nhìn về phía Điều nhi đang chăm chú theo dõi.

“Chuyện gì?” Độc Cô Tuyết thấy hai chủ tớ kia như thế, lập tức nghiêm sắc mặt.

“Có nguy hiểm.” Điều nhi rất có linh tính, khả năng cảm nhận nguy hiểm của nó nhạy bén hơn người thường không biết bao nhiêu lần. Dáng vẻ khẩn trương căng thẳng sẵn sàng công kích này của nó hầu như Vân Kinh chưa từng nhìn thấy.

“Lên ngựa, sẵn sàng chiến đấu.” Độc Cô Tuyết chưa bao giờ nghi ngờ lời nói của Vân Kinh, lập tức nhanh chóng quất lớn, rồi vươn tay ôm chầm lấy lưng Vân Kinh khẽ nhún mũi chân lộn nhào trên không vọt lên lưng ngựa. Mà cùng lúc đó, ba trăm tướng sĩ cũng đồng loạt lên ngựa, tốc độ như gió, khí thế như hổ, vũ khí trong tay nhanh chóng vung lên sáng ngời.

Đúng khoảnh khắc mọi người lên ngựa xong xuôi, từ phía xa bỗng vang lên tiếng ù ù to dần, một đám gì đó đông nghìn nghịt đang bay vọt tới.

“Gì thế này?” Mặc Ngân cau mày nhìn đám đen dày đặc kia.

“Ông bắp cày, ông bắp cày lớn.” Vân Kinh ngồi ở vị trí trước nhất nên là người đầu tiên nhìn rõ những thứ đó, cô không nhận được kinh hãi khiếp thốt.

“Chết tiệt, nhiều thế này.” Đúng lúc đó Độc Cô Tuyết cũng đã nhìn thấy, gương mặt ẩn dưới chiếc mặt nạ cũng không tránh khỏi biến sắc. Cái đám mây đen nghịt đang bay tới kia chỉ e là phải tới hàng ngàn hàng vạn con. Ngòi chích ở đuôi loài ong này mang nọc độc mạnh nhất. Chẳng vậy từng có câu, ‘tiên hạc đánh thượng hồng, hoàng phong vĩ thượng châm’^(*), trúng phải không chết cũng trọng thương. Hôm nay lại gặp phải một đàn ong lớn thế này, khác gì khiến người ta mất mạng.

^(*) Câu này có nghĩa là, mào đỏ trên đầu hạc trắng, ngòi chích ở đuôi ong bắp cày, ý chỉ hai thứ độc được vô cùng lợi hại. Có điều như đã chú thích ở chương Trùng độc, độc được Hạc đánh hồng không phải là chất trích từ mào đỏ của hạc trắng như truyền thuyết (và câu nói này) mà có thể chính là thạch tín. Hoàng phong nghĩa là con ong màu vàng, cũng là để chỉ loài ong bắp cày. Ong bắp cày là một trong những loài có nọc độc, không làm mật như ong mật và ong vò vẽ. Khác với ong mật có ngòi hình răng cưa nên đốt xong ngòi sẽ dính dưới da không rút ra được và ong mật sẽ từ từ chết, ngòi của ong bắp cày có thể rút ra đốt nhiều lần nên do đó cũng nguy hiểm hơn nhiều. Bản thân nọc ong nguy hiểm là vì nó khiến cơ thể người bị dị ứng và có phản ứng sốc phản vệ khiến tử vong nhanh chóng. Các triệu chứng sốc tới càng nhanh thì càng khó

chữa do dễ gây nhiễm độc toàn thân, thường các trường hợp chết do nọc ong là bị sốc phản vệ trong giờ đầu tiên sau khi bị đốt.

“Dưới chân Cửu Thiên lĩnh có một hồ nước.” Sở Vân cũng biết sự lợi hại của loài ong bắp cày này, không khỏi quát lớn, giọng điệu biến đổi mạnh mẽ.

Đàn ong bắp cày kia xé trời xé gió bay tới chỗ đoàn người của Độc Cô Tuyết đầy điên cuồng. Ngay cả Vân Khinh ngày thường vốn bình tĩnh thản nhiên giờ cũng không tránh khỏi căng thẳng cả thân hình. Thứ này, làm sao họ chống lại nổi.

Độc Cô Tuyết cảm nhận được cơ thể thiếu nữ trong vòng tay cứng ngắc, cánh tay ôm qua lưng cô cũng căng cứng lên theo. Hắn không nói lời nào, dùng tay kia cởi phắt chiếc áo khoác trên người trùm kín từ đầu tới chân Vân Khinh không để hở ra chỗ nào, đồng thời trầm giọng quát lớn. “Bảo vệ người ngựa, cùng bản vương xông lên!”

Dứt lời, hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa, con ngựa lớn màu đỏ ánh bạc^(*) hí vang một tiếng rồi lao nhanh về phía trước như ánh chớp. Sau lưng hắn Mặc Ngân, Sở Vân, Mặc Ly cùng ba trăm tướng sĩ hoàn toàn không hề do dự, roi ngựa vung lên, nhanh chóng phóng theo Vương gia của mình.

(*) Rất phân vân với màu con ngựa của anh Tuyết. Nguyên văn nó là ngân hồng (银红) mà google mãi không tìm ra con ngựa nào được miêu tả màu như thế mà toàn ra hình đá quý rubi hồng ngọc các kiểu...

Tiếng ong vù vù bay tới ầm ầm nghiêng trời lệch đất vang tới, ngựa đã nhanh, ong bay còn nhanh hơn, chỉ mấy lượt hít thở đã đuổi kịp đoàn quân, vo ve bay loạn xạ trên đầu mọi người.

Độc Cô Tuyết vòng tay ôm chặt Vân Khinh, tay kia cầm trường kiếm, liên tục vung lên, chém ngang bổ dọc, lưỡi kiếm múa lượn thành một làn ánh sáng bạc tạo nên một vòng bảo vệ che phủ toàn bộ hai người một ngựa lao nhanh về phía trước. Đợt ong này vừa xông lên đã bị đánh bật, nhưng lại nhanh chóng có một đợt ong mới xông lên, thế trận này quả thật không chết sạch không thôi.

“Trăm thước trước mặt chính là Cửu Thiên lĩnh. Chú ý tốc độ ngựa, khống chế lực đạo, tự bảo vệ mình.” Độc Cô Tuyết vừa lao nhanh về phía trước, vừa lớn tiếng quát. Tiếng hét của hắn cứng đanh như sắt đá vang vọng trong âm thanh vo ve của bầy ong, truyền ra xa thẳm.

“Độc Cô Tuyết...” Vân Khinh hoàn toàn không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy mình bị Độc Cô Tuyết ôm khít khao vào ngực, không nhìn được khẽ kêu một tiếng.

“Ôm chặt lấy cánh tay ta.” Độc Cô Tuyết hét lớn. Vân Kinh nghe thế cũng bất giác vươn tay gắt gao ôm lấy cánh tay đang vòng qua lưng mình. Cô hiểu Độc Cô Tuyết muốn làm gì.

Khoảng cách hơn trăm thước chỉ thoáng chốc là qua, ngọn Cửu Thiên lĩnh hiện ra trước mặt, nghiêng nghiêng vắt vẻo, vách đá ngàn thước, sắc nhọn như đao.

Độc Cô Tuyết cầm đầu toàn quân xông lên Cửu Thiên lĩnh, đối mặt với dốc núi cheo leo ấy, vị chủ soái vững mạnh dây cương, con ngựa đỏ ánh bạc ngẩng đầu hí vang trời.

“Đi!” Một tiếng hét lớn, Độc Cô Tuyết ghì chặt cương ngựa giật mạnh, ngựa hồng hí dài rồi tung vó như bay, mang theo hai người Độc Cô Tuyết cùng Vân Kinh vọt lên cao nhanh như đường kiếm sắc bén, sải vó chạy dọc theo vách núi cheo leo lao vọt xuống dưới.

Hết chương 31

Chương 32 – Dũng mãnh

Ngựa hí vang lừng, thể lao tới hùng hực mạnh mẽ hòa với khí thế quyết không lùi bước như sấm vang chớp giật từ trên chín tầng trời vụt xuống.

Đứng từ phía xa, chỉ thấy trên vách đá thẳng đứng nhẵn nhụi trơn tuột, có một điểm màu bạc dẫn đầu lao vun vút, đằng sau một đám đen kịt gắt gao bám sát như một luồng thủy ngân màu đen liên tục không dứt. Vó ngựa điên cuồng, thanh thế kinh người.

Độc Cô Tuyệt dẫn đầu, tay ôm chặt Vân Kinh, tay nắm vững cương ngựa, không còn rảnh tay để xử lý đàn ong bắp cày không ngớt vo ve bay theo sau. Đôi mắt hắc không mang theo cảm xúc mà chỉ chăm chú nhìn về phía trước. Bàn tay nắm cương ngựa căng thẳng tới nổi rõ gân xanh. Cả cơ thể cúi thấp về phía trước hoàn toàn che kín người Vân Kinh ở dưới, phủ phục trên lưng ngựa. Thân mình gần như vuông góc với mặt đất, cả mái tóc đen huyền bay tán loạn trong không trung, vụt xuống thành một đường thẳng tắp.

Đám tướng sĩ theo sau làm sao có công phu lợi hại bằng hãn ta, nên vớ phải vách núi cheo leo dựng đứng kia, khó lòng khống chế được tốc độ lao xuống của mình lẫn ngựa. Khi thấy cả người lẫn ngựa có nguy cơ ngã lăn xuống vực, không ngờ rằng những người này vẫn gặp nguy không loạn mà lập tức buông ngựa nhảy xuống, dựa vào khinh công của bản thân tiếp tục lao nhanh xuống núi, từ bỏ vật cưỡi của mình.

Cũng là do câu "Tự bảo vệ mình" của Độc Cô Tuyệt hồi nãy nên mới khiến họ dám làm như thế. Thân là một chiến sĩ, ngựa không chỉ là công cụ giúp mình khỏi đi bộ, mà quan trọng hơn còn như thể bạn đồng hành của mình. Huống chi ở giữa dãy Phi Thúy sơn mạch hùng vĩ này nếu không có ngựa, tới khi gặp địch nhân, sức lực cũng sẽ bị giảm đi đáng kể. Nếu Độc Cô Tuyệt không hạ mệnh lệnh như thế, đảm bảo bọn họ sẽ không dám từ bỏ vật cưỡi của mình bằng mọi giá.

Còn đám người Lý quận chúa và sứ giả nước Yến bị giữ trong tay thuộc hạ Độc Cô Tuyệt đã sớm kinh hoàng tới tái mét mặt mày không còn giọt máu nào. Từ xa có thể nghe thấy những tiếng hét thảm thiết chói tai vang vọng giữa trời đất, xen lẫn tiếng vó ngựa dồn dập như sấm vang, tiếng ngựa hí lanh lảnh, càng thêm thể thảm.

Trước mắt Vân Kinh chỉ một màu đen, không thể nhìn thấy gì cả. Nhưng cô có thể cảm thấy được, nghe thấy được. Cảm thấy được lồng ngực rộng rãi của Độc Cô Tuyệt ép chặt lên lưng mình, ép tới mức cô khó lòng

thở nổi. Nghe thấy được tiếng gió rít gào vun vút bên tai, tốc độ nhanh tới mức đến hô hấp cũng bị cản trở không ít. Thứ cảm giác lao xuống, cơ thể treo lơ lửng giữa không trung, không thể nhìn thấy cái gì, nhưng lại đang vùn vụt ầm ầm sa xuống dưới càng lúc càng trở nên rõ ràng. Mấy năm nay có thể nói Vân Khinh cũng khá là từng trải, có điều cái sự điên cuồng nhắm mắt mà lao xuống từ trên cao như thế này lại chưa từng trải nghiệm qua. Thế nên giờ đây cô cũng khó lòng nén nổi nỗi lo sợ hoảng hốt trong lòng, chỉ có thể gắt gao ôm chặt cánh tay Độc Cô Tuyết đang vòng qua eo mình, cắn răng không thốt nổi nên lời.

Ngàn thước bảo xa cũng rất xa, thật ra cũng rất gần. Từ tốn cẩn trọng đi dần xuống, dĩ nhiên sẽ mất không ít thời gian. Có điều lao xuống chớp nhoáng như thế, cùng lắm cũng chỉ trong thoáng chốc là đã tới chân dốc sát vực núi.

Cả người Độc Cô Tuyết cứng ngắc, mắt thấy vó trước con ngựa hồng ánh kim của mình chỉ còn cách đáy cốc cùng lắm là vài trượng, mà đất đai hoa cỏ dưới vực đã trông rõ mồn một. Nếu không kịp thu vó mà cứ thế lao thẳng người xuống, chỉ e sẽ đập đầu xuống trước vỡ đầu mà chết, tình thế nguy hiểm không thể nghi ngờ.

Ngồi sau lưng ngựa, hai mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo. Hẳn chợt huyết sáo một tiếng dài, bàn tay đang giữ chặt cương ngựa giật mạnh về phía sau. Chú ngựa hồng ánh bạc bỗng chốc bị kéo tới mức hai vó trước cũng vội giơ lên, thân ngựa chỉ trong nháy mắt lại ngang bằng song song với mặt đất, không còn lao xuống theo tư thế cắm đầu xuống dưới nữa mà nằm ngang giữa không trung.

Rồi bỗng hai chân hần ta kẹp lại, cả người lẫn ngựa chợt nhẹ bỗng như được nâng lên. Vốn là lao vùn vụt từ trên vách núi cao vút xuống, mà chỉ trong nháy mắt hần đã dùng lực khống chế sức rơi, khiến cho hai người một ngựa tà tà đáp xuống như thể chỉ nhảy từ một điểm cao chừng ba thước xuống, nhẹ nhàng hầu như không có chút nặng nề nào.

Có điều Vân Khinh này giờ bị Độc Cô Tuyết ép chặt dưới thân lại có thể cảm nhận rõ rệt, trong nháy mắt ấy, cả cơ thể hần thật ra gồng lên cứng như sắt đá. Thứ lực đạo mà hần dùng xương thịt mình phát ra ấy, cũng tỏa ra một thứ nhiệt độ nóng bỏng tới mức khiến người khác kinh hoàng.

Một tiếng ngựa hí vang, chú ngựa hồng ánh bạc đã bình an đáp xuống đáy vực. Độc Cô Tuyết lại kẹp chặt bụng ngựa rồi quát lớn. "Mau theo ta!" Vừa quát hần vừa thúc ngựa chạy nhanh về phía hồ nước xanh biếc đã nhìn thấy từ khi còn ở trên núi cao.

Ba trăm tướng sĩ theo sau hần cũng đồng loạt làm theo chủ tướng của mình. Chung quanh rền vang tiếng ngựa hí thảm thiết. Kẻ nào võ công đủ cao thì khống chế được ngựa nhanh chóng đuổi theo, còn ai võ công không bằng, ngựa cứ thế thẳng tắp đập đầu vào đáy cốc, tiếng hí lộng trời thê thảm.

“Năm lấy!” Mặc Ngân đi sát phía sau Độc Cô Tuyết trầm giọng hét lớn, rồi vừa bảo vệ Sở Vân vừa đuổi sát Độc Cô Tuyết.

Các tướng sĩ bị mất ngựa, sử dụng khinh công vô cùng nhanh chóng chạy về phía trước, hoàn toàn không nhìn những đồng bạn giục ngựa qua sát sạt bên người. Thế nhưng đúng khoảnh khắc chạy qua sát bên người ấy, người người cùng lộn nhào trên không rơi xuống ngồi vững vàng trên lưng ngựa đồng bạn, một người chỉ huy ngựa, một người vung kiếm chém đàn ong, nhanh chóng chạy theo sau chủ tướng.

Không ai lên tiếng, không ai hoảng hốt, chỉ trừ đám người của Yến quốc vốn liên tục gào thét kinh hoàng hoặc đơn giản hơn là té xỉu tại chỗ, như thể không có gì quan trọng xảy ra. Tất cả, đều do huấn luyện kỹ càng.

Mặt hồ xanh biếc cách đó không xa, chỉ vài lượt hít thở đã tới. Độc Cô Tuyết dẫn đầu đoàn người phóng vọt lên không nhảy thẳng vào giữa hồ. Ngay cả con ngựa danh câu màu hồng nhũ bạc kia dường như cũng hiểu rõ sự lợi hại của đàn ong bắp cày, hoàn toàn không phản kháng mà phóng thẳng vào nước, như thể biết rằng chỉ có chỗ này mới có thể tránh khỏi đàn ong hung dữ kia.

Chỉ trong nháy mắt nhảy vào nước, Độc Cô Tuyết ôm lấy Vân Kinh nhảy khỏi lưng ngựa, nghiêng mình lao thẳng xuống nước. Đoàn quân ngay sau lưng họ cũng vô cùng ăn ý, nhanh chóng tách nhau ra nhảy vào nước hồ, bốn phương tám hướng không hề chạm nhau. Chỉ thoáng chốc, nước văng tung tóe, đàn ong lớn chỉ có thể ù ù bay trên mặt nước, nghìn nghịt đông đảo, hung hăng kiếm tìm, nhưng hoàn toàn bất lực chiếm giữ trên không.

Dưới đáy hồ, Vân Kinh vốn bị Độc Cô Tuyết trùm áo choàng kín mít để tránh bị ong đốt, giờ đây vừa vào nước, chiếc áo choàng kia lập tức dính chặt vào người cô, vào mặt cô, sát sạt vô cùng. Chưa kể cô không nhìn thấy, nên không biết khi nào mình sẽ rơi vào trong nước để hít trước một hơi nên hoàn toàn không kịp phòng bị mà uống mất mấy ngụm nước, hít thở không thông.

Vừa mới hơi giật giật thân thể, còn chưa kịp giãy dựa gì hết, Vân Kinh đã cảm thấy làn áo choàng đang áp lên mặt mình được mở ra. Đôi môi hơi mỏng của Độc Cô Tuyết đã kề sát môi cô, từng đợt không khí trong lành không ngừng được hẫn dùng miệng tiếp tới. Hẫn, hẫn là biết cô đang khó chịu.

Vân Kinh không ngờ Độc Cô Tuyết lại cẩn thận như thế, không khỏi nắm chặt lấy cánh tay hẫn đang ôm mình.

Độc Cô Tuyết vừa hôn Vân Kinh để tiếp khí, vừa gạt nước mà bơi tới chỗ Mặc Ngân, Mặc Ly và mấy người thuộc hạ khác đang tụ tập một chỗ. Hẫn vung tay làm hiệu cho bọn họ, ai nấy gạt đầu tuân lệnh rồi nhanh

chóng bơi tản ra chung quanh.

Đàn ong bắp cày lớn vẫn u u bay vòng trên mặt hồ. Bọn họ nào có thể lặn dưới nước lâu được. Nếu không sớm trừ khử bọn chúng, khác gì bọn họ chịu chết vì thiếu dưỡng khí ở đây, hoàn toàn không có nghĩa lý gì. Giờ đoàn người đã có cơ hội ra tay, vậy đơn giản là sẽ hoàn toàn không khách sáo với chúng.

Một lượt bụi nhùi nhóm lửa không thấm nước bắt đầu được nhóm lên. Từng hòn lửa lớn nhanh tay được vung lên ném về phía bãi cỏ. Loài ong vốn sợ lửa và khói. Khi này trong rừng cây họ không dám phóng hỏa, vì nếu cháy rừng, làm sao còn ai chạy thoát nổi. Giờ chung quanh hồ nước không có cây cối gì lớn, chỉ toàn cỏ xanh thâm thấp, vậy thì còn sợ gì.

Chỉ trong nháy mắt lửa hừng hực bốc lên từ mọi phía chung quanh mặt hồ. Từng làn khói đặc cuồn cuộn bay lên. Lửa lan củi bốc, thiêu cháy đàn ong đang vù vù bay là là trên mặt hồ khiến con nào con nấy rơi là tả xuống nước, còn lại thì tán loạn bay trốn.

Hết chương 32

Chương 33 – Chuyện gì thế này?

Khói đặc cuồn cuộn, lửa đỏ hừng hực bốc lên. Chỉ trong nháy mắt, cả một vùng hồ nước rực lên ánh lửa. Cũng may chung quanh hồ nước tuy có cỏ xanh, nhưng xa xa cũng chỉ là đá tảng lởm chởm không bắt lửa. Thế nên ngọn lửa này chỉ có thể thỏa thích nhảy múa trong một vùng quanh hồ, chứ không thể lan tràn đi đâu.

Đàn ong đông nghìn nghịt bị ngọn lửa nổi lên bất ngờ thiêu rụi nên hoảng hốt bay ngược lên tán loạn, muốn bỏ đi lại tiếc đám người chúng nó tốn công đuổi theo, mà không bay đi thì ngọn lửa kia sẽ lấy mạng chúng mất, nên cứ bối rối bay ngược bay xuôi điên cuồng không xác định.

Đám người của Độc Cô Tuyết nấp dưới nước cũng giảo hoạt vô cùng. Thấy đám ong gần mặt nước vừa bay lên, lập tức ai nấy thò đầu ra hô hấp một hơi dài, đến khi đàn ong phát hiện ra họ bay tới, mọi người lại chìm xuống nước. Hai bên cứ thế giằng co một chốc.

Kẻ lùi người tiến^(*) một chốc, đám ong lớn hết chịu nổi cảnh bị khói hun lửa đốt, đành dưới sự chỉ huy của một chú ong bắp cày lớn khác thường, vo ve bay đi từng nhóm từng nhóm một. Mà đoàn người Độc Cô Tuyết lặn dưới đáy hồ thấy thế cũng đồng loạt thở ra một hơi dài rồi rào rào nhảy lên khỏi mặt nước.

(*) Nguyên văn là Thử tiêu bỉ trường (此消彼长) ý nói hai sự việc tăng giảm theo hướng tỷ lệ nghịch với nhau (bên tăng bên giảm) và đặt trong ngữ cảnh này Lãnh Vân chỉ có thể để là Kẻ lùi người tiến do có sự tranh đấu giữa hai bên.

Vân Kinh được Độc Cô Tuyết đưa ra khỏi hồ. Cô tròn mắt nhìn tầng tầng lớp lớp lửa đỏ vây quanh, cũng không kịp chờ xem sự cẩn thận của Độc Cô Tuyết đến đâu, đã vội trợn mắt tóm lấy tay hấn ta lo lắng thốt. “Mau dập tắt lửa, đừng để nó lan xa.”

Xung quanh nơi đây dẫu sao cũng vẫn là rừng rậm. Tuy trước mặt chỉ có cỏ xanh, xa xa có đá tảng đá hộc vây quanh, thế nhưng chỉ cần gió hơi mạnh một chút, có hòn lửa bắn ra rơi xuống phía xa, e là hậu quả sẽ khó lòng tưởng tượng nổi. Một dây Phỉ Thúy sơn mạch hơn mười vạn dặm liệu có bị đốt trụi hay không thì không biết, cơ mà không cần nghi ngờ việc cả đoàn quân khẳng định không trốn nổi vào đâu.

Dĩ nhiên Độc Cô Tuyết biết điều đó, nên hấn không nói hai lời, phất tay ra hiệu một cái, ba trăm tướng sĩ đồng loạt đứng lên.

Hắn vận khí toàn thân, rồi khê động cổ tay đánh ra một chưởng trên mặt nước, lập tức hất tung một khối nước lớn lên bờ hất vào đám lửa. Mà cùng lúc đó, tất cả tướng sĩ đang đứng trong hồ nước cũng đồng loạt bắt chước Độc Cô Tuyết. Chỉ thoáng chốc, nước hồ vung lên trời rồi rào rào rơi xuống như trời đổ mưa lớn, dội thẳng vào ngọn lửa hùng hực kia.

Đám lửa trước mặt vừa bị dập, Độc Cô Tuyết liền ôm Vân Kinh nhảy lên bờ. Mặc Ly, Mặc Ngân tiếp tục chỉ huy ba trăm tướng sĩ dập lửa, mà đám chiến mã này giờ ngâm mình trong nước cũng lục tục vác thân hình ướt sũng trèo lên bờ.

“Vương gia, ngã chết hai mươi sáu thớt, ong đốt chết chín mươi bảy thớt, tổn thất tổng cộng một trăm hai mươi ba thớt chiến mã.” Sở Vân đứng sau lưng hắn đảo mắt quan sát một vòng rồi mới nói. Nhìn đám ngựa chiến gục ngã lẫn đứng vững chung quanh hồ nước nhắm tính cũng có thể biết tình huống tới mức nào.

Độc Cô Tuyết nghe vậy hơi nhíu mày, rồi nhìn lướt chung quanh, gật đầu trầm giọng lên tiếng. “Chú ý thương thế bản thân.” Vừa nói, hắn vừa kéo tay Vân Kinh bắt đầu đi vòng quanh kiểm tra tình hình thương tích của tướng sĩ đi theo mình.

Vân Kinh thấy hắn không hề để ý đến chính mình trước, cũng không vội quan tâm cô có làm sao không, mà trước tiên đi xem tình hình tướng sĩ, sắc mặt cô cũng không khỏi mềm dịu xuống. Vậy nên cô cũng mặc cho hắn kéo tay mình, im lặng đi bên cạnh Độc Cô Tuyết.

Đám ong bắp cày hoang dã trong rừng này xem ra lớn hơn loại bình thường rất nhiều, do đó ngay cả nọc độc cũng lợi hại hơn. Các tướng sĩ bị ong đốt, miệng vết thương không chỉ có sưng lên đau đớn, mà xem tốc độ này thì có vẻ người họ đang bắt đầu phù lên. Có điều ba trăm thuộc hạ này của Độc Cô Tuyết đều là những người quen chinh chiến sa trường, động tác ứng phó những chỗ khẩn cấp vô cùng hợp lý, lại vừa nghênh tiếp Vương gia của họ thăm hỏi, vừa nhanh nhẹn sơ cứu chính mình, khiến Độc Cô Tuyết gật đầu hài lòng.

Kiểm tra mọi người xong, ngọn lửa lớn cũng đã bị mọi người tích cực tát nước dập tắt hoàn toàn. Chung quanh mặt hồ tan tác hỗn loạn, nhưng cũng may phạm vi không lớn lắm, cây cỏ đều bị đốt hết nên sức lửa giảm bớt. Tuy có tổn thất, nhưng hiệu quả vẫn rất tốt đẹp.

“Bẩm Vương gia, không có tử vong, hai trăm sáu mươi ba người bị thương, không đáng ngại.” Một nam tử quần áo đen tuyền, vẻ mặt nghiêm túc tới trước mặt Độc Cô Tuyết cao giọng bẩm báo.

“Ừm, nghỉ ngơi tại chỗ một đêm.” Độc Cô Tuyết gật đầu lạnh lùng ra lệnh.

“Tuân lệnh.” Nam tử áo đen kia khom người lùi ra sau, nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh tới những người khác.

Vân Kinh thấy kỷ luật quân ngũ của Độc Cô Tuyết nghiêm minh như thế, bèn lặng lẽ nhìn chung quanh. Cô vốn không hiểu biết nhiều về lĩnh vực này, có điều so sánh với tình trạng của đám người Yến quốc ngoại trừ Lý quận chúa và sứ giả run rẩy là người trên mặt đất còn lại đều không rõ tung tích, hẳn là đã mất xác đâu đó khi rơi từ trên Cửu Thiên lĩnh xuống rồi, mà thuộc hạ của Độc Cô Tuyết lại không có thương vong. Xem ra, đám người Yến quốc đó trong mắt họ hoàn toàn bị coi như không tồn tại.

“Vân cô nương liệu có bị thương?” Sở Vân lúc này đã ngồi xuống tự xử lý vết thương của mình. Anh ta vừa nặn nọc độc từ miệng vết ong chích ra vừa nhìn Vân Kinh hỏi.

“Nàng không sao.” Vân Kinh còn chưa kịp trả lời, Độc Cô Tuyết đã ném ra ba chữ đầy tính khẳng định.

Sở Vân nghe vậy gật đầu, rồi quay sang nhíu mày nhìn Độc Cô Tuyết. “Vương gia, giờ hẳn ngài có thể kiểm tra vết thương của mình rồi chứ?” Mà Mặc Ngân lẫn Mặc Ly vừa tới cũng cùng nhau gật đầu nhìn Độc Cô Tuyết. Ba người theo hẳn từ bấy nhiêu năm, sớm đã biết thủ đoạn của vị Vương gia trẻ tuổi này quả là ngoan độc ít có, nhưng lại rất chu đáo quan tâm đến bộ hạ. Cho tới giờ, ngài ấy luôn thăm hỏi chăm sóc thuộc hạ trước, rồi mới tới chính mình.

Độc Cô Tuyết nghe vậy cũng không nói gì, lùi chân ngồi lên một tảng đá lớn rồi soạt một tiếng cởi áo ra để lộ nửa người trên. Ai nấy chỉ thấy sau lưng hẳn sưng đỏ một vùng lớn, phù lên to tướng, nhìn qua rất là không ổn.

Vân Kinh vừa nhìn thấy, không tránh được ngẩn ra. Trên người cô hoàn toàn không có một vết thương nào, nên cô còn tưởng nếu Độc Cô Tuyết có thể khẳng định cô không sao như vừa rồi, hẳn trên người hẳn cũng phải không bị thương mới đúng... Nào ngờ...

“Qua đây.” Độc Cô Tuyết ngẩng đầu nhìn Vân Kinh, ngang ngược ra lệnh.

Vân Kinh liếc hẳn, lần đầu tiên không hề mặc kệ hay dôi co gì với Độc Cô Tuyết mà đi thẳng tới sau lưng hẳn, đưa tay đè lên vùng bị sưng đỏ, khe khẽ nói. “Kiên nhẫn chịu đựng một chút, sẽ đau đấy.” Vừa nói cô vừa ép mạnh cho nọc độc chảy ra.

Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân thấy thế đồng loạt bỏ đi, để lại một mình Vân Kinh chữa thương cho Vương gia nhà mình.

“Cám ơn.” Vân Khanh vừa nặn nọc độc ra cho Độc Cô Tuyệt, vừa nhẹ giọng nói. Theo như cô đoán, hẳn là lúc lao xuống núi, Độc Cô Tuyệt phải một tay kìm cương ngựa một tay ôm lấy cô nên không còn tay đâu để vung kiếm chống lại đàn ong bắp cày kia, và do đó mới bị ong đốt tới nỗi này.

Độc Cô Tuyệt không thèm quay đầu lại, chỉ nói với giọng thản nhiên pha lẫn kiên quyết. “Người con gái của ta, dĩ nhiên phải do ta bảo hộ, có gì mà cảm ơn.”

Vân Khanh nghe thế chỉ biết lắc đầu mỉm cười. Kẻ này cứ luôn ngang ngược vô lý như thế. Điều gì hẳn đã nhận định rõ mới tính, mặc kệ cô đồng ý hay không.

“Cam tâm tình nguyện chưa?” Cảm nhận được thái độ ôn hòa của Vân Khanh phía sau lưng, Độc Cô Tuyệt như thể nhớ ra điều gì bèn quay phắt lại nhìn cô hỏi.

Vân Khanh ghen hòng, đối mặt với ánh mắt dò hỏi của hắn, cô lắc đầu vô cùng dứt khoát.

Độc Cô Tuyệt thấy thế trừng mắt với Vân Khanh nhưng cũng không nói gì mà chỉ quay phắt đi không thèm để ý đến cô nữa. Đáng vẻ hắn lúc này y chang một tiểu hài tử đang giận dỗi làm nư, làm gì còn chút phong thái nào của vị chỉ huy cứng rắn kiên định, mạnh mẽ dị thường như vừa rồi.

Lần đầu tiên, phải, lần đầu tiên Vân Khanh có cảm giác gã Độc Cô Tuyệt này cũng không phải dở tệ, mà cũng có một chút nào đó đáng khen.

Chẳng mấy chốc mà đã qua giữa trưa, Điêu Nhi này giờ không biết biến đi đâu giờ chạy về với nắm lá cỏ biếc xanh trong miệng. Thứ cỏ này nghiền nát thành nước rồi bôi lên những nơi bị thương của mọi người, lại khiến chúng tốt lên nhanh chóng.

Trăng dần lên cao, ánh trăng cũng từ từ thay thế những tia nắng chiếu rọi trên mặt đất, khiến cho làn nước hồ càng thêm nổi bật, sóng gợn lăn tăn vô cùng mỹ lệ.

Bên hồ nước, so với mấy trăm tướng sĩ khá là an tĩnh dưỡng thương, Lý quận chúa bị ong đốt không nhận được đau đớn nên nằm quẩn quại trên mặt đất rên rỉ. Gương mặt xinh đẹp cũng bị cơn đau khiến cho méo mó biến dạng.

Vân Khanh thấy vậy khẽ thở dài rồi mang cổ cầm ra, hai bàn tay ngọc ngà như múa lượn, một khúc ‘Thanh tâm chú’ (*khúc nhạc tươi mát*) tuôn ra theo mười ngón tay thon dài, như gió mát hiu hiu thổi đầu đây, tạo nên một thứ cảm giác thoải mái và nhẹ nhõm vô cùng. Khúc nhạc này vốn dùng để thanh tẩy tâm tính, có tác dụng trấn an tâm trạng rất tốt, mà lại do Vân Khanh tấu lên, khiến cho tiếng đàn càng thêm du dương nhu hòa.

Bị ong bắp cày đốt vốn khiến cho người ta trở nên khó chịu bất an, nhưng nhờ có khúc cổ cầm như một làn nước trong vắt vang lên dưới ánh trăng huyền hoặc, khiến cho không những người chẳng có mấy định lực như Lý quận chúa, mà ngay cả ba trăm tướng sĩ kia của Độc Cô Tuyết cũng trở nên dễ chịu hơn rất nhiều, sắc mặt cũng trở nên khá hơn. Khúc nhạc ấy dường như có công hiệu khiến người khác tập trung tinh thần vào nó, nên cơn đau nhức trên người trong tiếng đàn cũng dường như giảm đi không ít.

Độc Cô Tuyết nghiêng người dựa vào một tảng đá lớn, từ từ nhắm hai mắt nghe Vân Kinh đánh đàn. Hẳn, rất thích tiếng đàn của cô, cảm thấy rất thoải mái thư giãn. Thứ khí tức an tĩnh mà linh động này của cô, hẳn rất thích.

Sột soạt, sột soạt... Trong bầu không gian tĩnh lặng ấy, bỗng dưng có tiếng sột soạt vang lên không ngớt. Độc Cô Tuyết không mở mắt, bởi vì hẳn không cảm thấy có sát khí. Nhưng Mặc Ngân này giờ vẫn mở mắt quan sát chung quanh đã thấy một đàn thỏ không biết từ đâu nhảy ra, thông thả bước lại gần chỗ đoàn người đang nghỉ ngơi. Thỏ lại đến gần người, anh ta có nhìn nhầm không nhỉ, tự lúc nào con thỏ lại có gan lớn tới vậy chứ.

Ngay khi đàn thỏ kia ngồi xuống cách không xa bọn họ mà không đi tiếp nữa, lại tiếp tục có tiếng sột soạt vang lên. Một con sói xuất hiện. Một con vừa tới, chỉ chốc lát lại thêm không ít chú sói khác từ tốn bước tới, to nhỏ, trắng đen xám vện màu nào cũng có, cả một đàn sói lừ lừ lại gần, mà lại ngồi xuống ngay cạnh đàn thỏ nhưng không hề tấn công đàn thỏ. Chúng, chỉ ngồi yên đó, nhìn thẳng vào Vân Kinh.

Và rồi tiếp theo sau, tiếng sột soạt không ngừng vang lên. Chung quanh khu vực từng đàn từng lũ động vật các loài khác nhau tiến lại. Khóe môi Mặc Ngân khẽ run rẩy, anh ta quay đầu nhìn chủ tướng Độc Cô Tuyết tự lúc nào đã mở mắt ra nhìn quanh. Họ nhìn nhau, chuyện gì thế này?

Hết chương 33

Chương 34 – Đàn dã thú

Độc Cô Tuyệt mở mắt bình tĩnh thản nhiên nhìn quanh. Tiếng đàn của Vân Khinh lại có thể thu hút động vật tới, quả thật là thần kỳ. Người ta vẫn nói nhạc công tấu đàn tới cấp bậc cao nhất có thể hấp dẫn động vật tới gần, bởi vì âm nhạc vốn không phân biệt chủng tộc giống loài. Có điều chưa từng ai chứng kiến tận mắt nên mọi người vẫn chỉ coi đó là lời đồn vô căn cứ. Nào ngờ hôm nay điều đó đã thật sự xảy ra.

Độc Cô Tuyệt khó có dịp ngạc nhiên tới thế, nên hẩn nghiêng người dựa vào tảng đá mặc kệ mọi việc tiếp tục nghe. Xét cho cùng cũng chỉ là mấy con vật bé nhỏ, tuy cũng có vài loài tương đối hung ác, nhưng bọn họ cũng chẳng coi vào đâu, nên cũng chẳng thể gây ra cái gì hỗn loạn nổi. Hơn nữa, tiếng đàn của Vân Khinh vang bên tai hẩn khiến cho hẩn thật khó lòng nổi sát tâm. Thế nên cũng mặc chúng đi thôi, hẩn vẫn ung dung thưởng thức cảnh sắc khó gặp này.

Đoàn quân sĩ lẫn Mặc Ngân, Mặc Ly, Sở Vân thấy chủ tướng không lên tiếng cũng chỉ án binh bất động, chỉ mở to mắt quan sát chung quanh, ai nấy theo đuổi suy nghĩ riêng.

Dưới ánh trăng sáng trong, Vân Khinh khép hờ đôi mắt, nét mặt tao nhã, mười ngón liên tục phẩy qua dây đàn. Tiếng đàn tình tang tuôn ra như nước suối trong veo, cảm động lòng người. Đoàn người của Độc Cô Tuyệt kinh qua giết chóc đã nhiều, giờ có một khoảnh khắc hiếm hoi tận hưởng sự tĩnh lặng an bình.

Ánh trăng nhàn nhạt rơi lên người Vân Khinh, mặt nước hồ gợn sóng phản xạ ánh trăng lên khuôn mặt của cô, lên người cô, khiến người khác nhìn vào có cảm giác ẩn hiện đâu đây từng luồng sáng linh lung huyền ảo khó tả thành lời.

Thú hoang kéo tới càng lúc càng đông, nào thỏ nào sài^(*), nào chó hoang nào gà rừng, rồi thì cú mèo, sói nữa... Từng đàn từng lũ tiếp nối nhau xuất hiện, thi thoảng lại có một loài nào đó bay tới từ không trung, đậu xuống những tán cây gần đó. Chẳng mấy chốc, chung quanh bắt đầu chật như nêm cối.

^(*) SÀI: thông tin trên mạng cũng khá là khác nhau nên Lãnh Vân để nguyên là sài rồi chú thích vậy. Google translate thì dịch con này thành con Jackal tức một giống chó rừng. Nhưng mà wikipedia của Trung Quốc lẫn Bách Khoa từ điển của Baidu thì lại bảo nó là giống sói lông đỏ ở châu Á với tên tiếng Anh là Dhole hoặc Asian Wild Dog. Nhưng đại khái thì chúng ta có thể hiểu nó là một loài thú rừng cùng họ với sói và chó, hình dáng giống hai con này nhưng nhỏ hơn sói, to hơn chó, và hơn cáo đỏ, tai hơi khum tròn chứ không nhọn như chó và sói, màu sắc có thể thay đổi tùy theo nơi sinh sống, và đang là thú hoang được bảo vệ vì có nguy cơ tuyệt chủng cao.

Độc Cô Tuyệt vẫn ngả người lên tảng đá lớn, nhìn đàn thú hoang ngồi quanh đoàn người ở gần đó. Rất nhiều loài vật khác nhau, con nào con nấy lim dim mắt, hoặc ngồi bệt xuống hoặc bò qua bò lại tại chỗ, đầu con nào cũng hơi hơi đung đưa theo tiếng đàn của Vân Khinh, như thể chúng đều đang say sưa thưởng thức âm nhạc vậy.

Hắn ta thấy vậy, khóe môi không nhịn được hơi cong lên, một nụ cười vô thanh vô tức nở trên môi. Hình ảnh trước mặt thật sự rất hoạt kê, khiến người xem không khỏi cảm thấy thư sướng tâm tình, sáng khoái vô cùng. Độc Cô Tuyệt vừa lặng lẽ mỉm cười, vừa nhìn về phía Vân Khinh. Khuôn trăng của người thiếu nữ ấy, dưới ánh sáng nhu hòa của chị Hằng, lại càng toát ra vẻ mờ ảo và dịu nhẹ. Trong lòng ai đó không khỏi nảy lên chút tự đắc. Nàng, là của hắn. Được, quá được.

Vân Khinh khép hờ hai mi mắt gầy đàn cổ cầm. Gió mát trăng thanh, không hiểu vì sao tâm tình của cô vô cùng bình tĩnh, tuyệt đối không hề suy nghĩ gì đến thế giới bên ngoài. Mà tâm trạng của cô đang mênh mang biến ảo, khiến cho khúc Thanh tâm chú cang thêm lung linh thần kỳ sáng khoái tràn trề. Thậm chí một vài chỗ ngày xưa vốn còn khiếm khuyết chưa lĩnh hội được, giờ như thể được thần tiên trợ giúp khiến Vân Khinh càng thêm thấm nhuần cầm khúc. Trong tiếng đàn say sưa, Vân Khinh như chìm vào cõi riêng, nhẹ nhẹ mỉm cười.

Độc Cô Tuyệt nhìn thấy nét cười dịu dàng trên mặt nàng thiếu nữ, nụ cười thanh nhã ấy, khiến trong lòng hắn chợt nóng bừng. Nàng ta, tuyệt đối là đang dụ hoặc hắn đây mà. Ý niệm này vừa hiện trong đầu, mặc kệ sự thật thực tế ra làm sao, xét cho cùng hắn cũng đã quyết định rồi, Độc Cô Tuyệt không thềm suy nghĩ định động người đứng lên, kéo cô nàng đang mỉm cười mê hoặc mình kia lại mà nuốt luôn nụ cười đó vào bụng, và rồi hôn một trận cho bõ!

Suy nghĩ vừa nảy ra, Độc Cô Tuyệt không hề do dự chuẩn bị đứng lên. Nào ngờ hắn còn chưa kịp làm thế, không khí chung quanh bỗng có sự biến đổi. Từ trong bóng đêm hun hút im ắng bỗng hiện ra một con báo gấm. Cả người vị chủ soái cứng đờ tại chỗ, hết dám nhúc nhích.

Báo gấm, thứ này làm sao dám gần, thỏ, cú mèo kia sánh kịp.

Đám Mặc Ngân, Mặc Ly ngồi gần đó cũng lập tức phát hiện ra, ai nấy không khỏi căng thẳng thân mình. Sao lại có cả báo thể này, mà câu hỏi đó vừa hiện lên trong đầu mọi người, theo sau con báo kia cũng lục tục xuất hiện thêm hơn mười con báo gấm khác to nhỏ đều có, ngồi bệt xuống vòng ngoài cùng nhìn chăm chăm vào Vân Khinh.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy khẽ nhíu mày. Hấp dẫn mấy thứ động vật bé nhỏ tới cũng không phải là vấn đề, có điều lôi kéo được cả đám động vật hung dữ chuyên săn mồi ăn thịt và có lực công kích kinh người thế này, e là

không tốt lắm... Mà ý tưởng này chỉ vừa lóe lên trong đầu hẳn, còn chưa kịp bảo Vân Khinh ngừng tấu đàn, không khí chung quanh càng dao động mạnh hơn. Đàn chó sài vốn đang ngồi bên trái bọn họ bỗng đứng đứng hết lên tách ra làm đôi thành một khoảng trống. Độc Cô Tuyệt nheo mắt nhìn kỹ. Một đám thú rừng, đen như mực, lông nhọn cứng như kim, răng nanh trắng hếu lòi hết ra ngoài đã mò tới chiếm lấy chỗ trống đó. Là lợn rừng, trời, là một đàn lợn rừng.

Sắc mặt Độc Cô Tuyệt có thể nói là bối rối tới cực điểm. Ai lại không biết chốn núi rừng thì lợn rừng có thể nói chỉ thua mỗi loài hổ. Giống này thật sự xưng bá chốn núi cao rừng sâu cùng với gấu đen và hổ, khó đối phó vô cùng, sức tấn công mạnh khủng khiếp, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta toát mồ hôi hột.

Nhưng lợn rừng đến chưa phải là tất cả. Không khí chung quanh vẫn đầy căng thẳng, mặt đất ầm ầm rung chuyển một hồi, một đàn gấu đen to như con trâu lớn cũng lừ lừ bước lại. Mà cùng lúc đó, từ khắp các ngõ ngách khác, rất nhiều lão hổ thân mình to lớn cũng lặng lẽ nện bước tiến đến chiếm lĩnh một vùng ngồi xuống.

Sở Vân này giờ vẫn tròn mắt chứng kiến mọi việc, chỉ biết nuốt đánh ực một cái trong cổ họng. Trời ơi, bọn họ... bọn họ đang bị một đám thú rừng hung hãn vây quanh. Cùng lắm cũng chỉ trong nháy mắt, nơi nơi xung quanh khu vực họ ngồi nghỉ đã tràn đầy đám dã thú săn mồi kia, mà lại còn đang kéo đến càng lúc càng nhiều, trời đất quỷ thần ơi.

Nét mặt của Độc Cô Tuyệt đã sớm biến sạch ý cười, sắc mặt lạnh lẽo nhìn chằm chằm đám mãnh thú kia, nhất thời không tưởng tượng nổi Vân Khinh lại có thể gọi tới nhiều loài thú đến thế. Khốn nạn thật, chết tiệt thật, chỉ mới có một chốc mà đã có hơn một ngàn con tới. Cô nàng Vân Khinh này rốt cuộc là đang làm cái gì thế này?

Hắn vừa mới vươn tay định ngăn Vân Khinh đàn tiếp, nào ngờ ngón tay vừa mới khẽ nhúc nhích, đám mãnh thú hung ác và nhạy bén nào hổ nào báo nào gấu nào lợn rừng ngoài kia lập tức đồng loạt quay sang trừng mắt với hắn. Trời ơi là dữ dẫn, trời ơi là khí phách, khiến ngài Dực Vương Độc Cô Tuyệt vốn hiểu chuyện không khỏi cứng đờ tại chỗ.

Đàn thú kia thấy Độc Cô Tuyệt không động đậy nữa, mới từ tốn quay lại tiếp tục nhìn Vân Khinh đánh đàn, vừa nhìn vừa gật gù đưa đầu về đây thường thức, trông hài hước vô cùng. Có điều Độc Cô Tuyệt lẫn ba trăm quân sĩ kia làm sao còn cảm thấy hài hước cho nổi, thân mình ai nấy cứng ngắt căng thẳng. Đừng nói là bỏ đi, chỉ hơi động đậy cũng không dám động đậy. Đại vương của họ mới hơi nhúc nhích tí xíu mà đã khiến cả trăm con mãnh thú trừng mắt gườm gườm đây giận dữ rồi. Mọi người thật sự tin rằng chỉ cần họ khẽ động đậy, quấy rầy các vị đại ca chốn sơn lâm này nghe đàn, e rằng chỉ trong nháy mắt ai nấy sẽ thành mồi ngon cho

chúng xé xác cũng nên.

Thật là một thử thách lớn lao. Trong đêm trăng linh lung tĩnh lặng, Sở Vân run rẩy cắn chặt hai hàm răng, Mặc Ngân, Mặc Ly toát mồ hôi lạnh, Độc Cô Tuyết xanh mét mặt mày, thật đúng là mỗi người mỗi vẻ mười phần vẹn mười.

Vân Kinh này giờ vẫn chìm đắm trong việc tấu đàn, sau mấy lần dạo đi dạo lại khúc Thanh tâm chú, cảm thấy khúc nhạc đã hoàn toàn nhuần nhuyễn dưới tay mình mới từ từ mỉm cười mở mắt ra. Khúc nhạc này thật sự đã có tiến bộ rất lớn.

Cơ mà cảm giác thư sướng mừng rỡ mới tràn ra được nửa chừng, gương mặt Vân Kinh thoáng chốc cứng đờ khi nhìn thấy hăng hà sa số đông nghìn nghịt đã thú trước mặt. Ngón tay của cô hơi run lên, lập tức đàn sai một âm phù.

Đàn thú rừng đang say sưa thưởng thức tiếng đàn liền xoạt một cái đồng loạt trợn mắt nhìn Vân Kinh đầy bất mãn, con nào con nấy bắt đầu nóng nảy xao động hơn.

“Mau đàn tiếp!” Độc Cô Tuyết nhanh chóng thấp giọng quát, và đổi lại nhận được hơn mười con báo nhất tề đứng lên quay về phía hăn khom người thành tư thế chuẩn bị tấn công đầy hung ác.

Vân Kinh cũng phản ứng mau lẹ, sau một thoáng khiếp sợ khiến tâm tình dao động lớn, cô lập tức trầm tĩnh lại, cổ tay lại phe phẩy trên cổ cầm, khúc Thanh tâm chú như mây trôi nước chảy lại tuôn ra lần nữa. Trong tiếng đàn xoa dịu nhẹ nhàng đàn dã thú cũng nhanh chóng an tĩnh trở lại, lại từ từ nhắm hai mắt gật gù đầy đắc ý.

Hết chương 34

Chương 35 – Khúc nhạc

Trong đêm trăng huyền ảo lung linh, tiếng đàn êm tai văng vẳng, một đám dã thú đông nghìn nghịt yên lặng ngồi nghe, từng cái đầu đung đưa đầy hồn nhiên tự tại, càng nhìn cảnh này càng thấy thật rất hài hước. Dĩ nhiên, trong số đó không bao gồm đoàn người Độc Cô Tuyết đang bị chúng vây quanh.

Vân Kinh nhìn đám thú vật to nhỏ lẫn lộn trước mặt. Quả thật lần đầu tiên cô nhìn thấy nhiều thú rừng như thế này. Thật ra trước đây tiếng đàn của cô cũng từng thu hút động vật tới nghe, có điều chỉ là vài ba con mèo nhỏ, nào có được khung cảnh hoành tráng như hôm nay bao giờ. Tuy cô vẫn nghĩ đám động vật này có khi còn tử tế hơn con người, cô cũng rất thân với chúng, nhưng cũng làm sao đã thân được tới mức này kia chứ.

Lẽ nào điều này có nghĩa là sự tiến bộ của cô khi đàn khúc nhạc Thanh tâm chú chứng tỏ nó có thể gọi tới bách thú? Bà bà đâu có nói khúc nhạc này có công hiệu như vậy chứ? Mà cô cũng đâu có đàn khúc Bách điều triệu phượng (*Trăm con chim về châu chim Phượng*) hay Bách thú phổ (*khúc nhạc trăm loài thú*), sao lại có thể xuất hiện tình cảnh này?

Vân Kinh nghiêng đầu nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra. Khúc đàn để biểu đạt tâm tình lại có thể gọi thú vật tới. Điểm khác biệt duy nhất so với trước đây là khi ấy tâm trạng cô khá là lãnh đạm thản nhiên. Có điều chưa hoàn toàn lãnh đạm đã bị vây chặt kín thế này, làm sao còn có thể vân đạm phong khinh coi như chưa phát hiện ra được kia chứ. Cả một đám to đùng ngồi chồm hổm chung quanh chăm chăm nhìn mình như vậy, trong lòng không khỏi kinh hoàng chút xíu.

Vừa cố gắng duy trì giai điệu lưu loát trôi chảy, cô vừa quay sang nhìn Độc Cô Tuyết nháy mắt không ngớt, mong hăn có thể nghĩ ra biện pháp nào đó.

Độc Cô Tuyết thấy Vân Kinh quay đầu nhìn mình nháy mắt ra hiệu, không nhìn được giận dữ mà trừng mắt với cô đầy hung hăng, miệng khép mở không thành tiếng nhưng thành câu. “Là nàng gây ra, nàng tự mình giải quyết đi!”

Bảo hăn nghĩ biện pháp gì bây giờ? Cứ thế lao ra? Chém giết mà ra? Hay là bay ra? Dùng ba trăm người chống lại ba ngàn, mà có khi còn nhiều hơn, đối thủ lại là cấp bậc mãnh thú nha, bảo họ làm thế nào xông lên chém giết nổi? Con bà nó, một chút bất cẩn hóa thành cục diện như vậy, biết vậy sớm một chút ngăn cản cô

nàng làm bậy có phải tốt không. Cái cô nàng này, không bao giờ phạm sai lầm, nhưng vừa phạm phải một cái, kết quả thật là mất mặt. Hiện giờ Độc Cô Tuyết phải nói là cảm thấy nhục nhã vô cùng. Thanh danh anh minh một đời tự dựng rốt cái bịch chả hiểu ra sao vì một tiếng đàn, tức chết đi được.

Vân Kinh thấy hấn trừng mắt với mình, hai mí mắt hơi hơi giật giật, lại nhìn lữ dã thú trước mặt, đôi lông mày nhíu chặt.

“Nếu là tiếng đàn thu hút chúng tới, vậy dùng tiếng đàn bảo chúng nó đâu lại về đó mau!” Độc Cô Tuyết thấy cô nhíu mày, càng thêm nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn cô, rồi miệng mấp máy không thành tiếng.

Vân Kinh đọc được môi Độc Cô Tuyết nói gì, liền cứng cả họng, đôi lông mày vốn đang nhíu chặt lại càng nhíu hơn. Vừa mới rồi cô cũng muốn thử dùng cách đó, có điều cô biết dùng khúc nhạc nào khiến chúng bỏ đi bây giờ? Trong số các khúc nhạc cô biết, làm gì có khúc nào có thể khiến đàn thú hoang lượn qua lượn lại chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Vân Kinh vẫn quyết định thử một lần. Nếu khúc Thanh tâm chú có thể gọi thú vật tới, vậy biết đâu khúc Duyệt nhiên chú tương ứng với nó có thể bảo chúng quay về. Nên biết năm đó khi bà bà truyền thụ cho cô có nói, Thanh tâm chú để tẩy rửa tâm linh, khiến tâm trạng thêm bình hòa an tĩnh, mà khúc Duyệt nhiên chú lại là để khích lệ tâm trạng, để khiến lòng người thêm phần khởi kích động. Hai khúc nhạc hoàn toàn trái ngược nhau, nên có thể thử một lần xem sao, đằng nào cũng không thể cứ tiếp tục đàn như vậy được.

Mười ngón như bay múa, điệu khúc thay đổi, khúc Thanh tâm chú đang dịu dàng như gió mát vờn quanh, thoắt cái chuyển thành giai điệu vui vẻ phần khích của khúc Duyệt nhiên chú^(*), như tiếng nước suối vỗ lên tảng đá, như cánh chim sảng khoái tung bay trên bầu trời... Bầu không khí chung quanh thoáng chốc rộn rã tươi vui vô hạn.

^(*) Duyệt nhiên: phần khởi

Độc Cô Tuyết, Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly và ngay cả Vân Kinh nữa đều nín thở chờ kết quả.

Đàn thú hoang này giờ đang đung đưa đầu say sưa theo tiếng nhạc, bỗng chốc dừng phắt cả lại, rồi vô cùng phần chấn đứng phắt dậy, tinh thần hăng hái. Con nào con nấy vươn dài tứ chi giãn gân giãn cốt rồi ngẩng mặt lên trời hú vang một tiếng, lông tóc toàn thân dựng đứng. Đám mãnh thú thì nghiến răng ken két, rít gào gầm gừ, huơ huơ móng vuốt, hai mắt lóe lên sát khí nồng đậm. Chúng thật hưng phấn.

Lập tức Độc Cô Tuyết tròn mắt, bất chấp ba bảy hăm một cầm luôn trường kiếm bên người nhảy vọt tới sau lưng Vân Kinh hét lớn. “Đổi, đổi mau. Cái đồ chết tiệt nhà cô, đàn cái quái gì thế hả?”

Đã không đuổi được đàn dã thú, lại còn khiến chúng nó trở nên hưng phấn, bộc lộ rõ vẻ hung ác hăng hái chuẩn bị tấn công. Ông trời ơi, Vân Kinh lại đi kích thích chúng thú hoang này hung hăng hơn, khác gì muốn diệt trừ cả đoàn người chứ, khổn kiếp thật!

Độc Cô Tuyệt nhanh chóng, ba trăm binh sĩ kia cũng nhanh chóng không kém. Ai nấy đồng loạt biến sắc đứng phắt dậy nắm chặt vũ khí, dàn trận sẵn sàng đối phó với đàn mãnh thú đang hung hăng gầm thét giương nanh múa vuốt chung quanh. Nổi loạn rồi, mấy ngàn mấy vạn dã thú kia sắp sửa nổi loạn rồi.

Lý quận chúa vừa giật mình tỉnh giấc khi tiếng đàn của Vân Kinh biến đổi, nàng ta vừa thấy quang cảnh chung quanh, không thốt nổi lời nào, kinh hoàng sợ hãi quá độ mà tiếp tục té xỉu.

Mà trong lúc đó, Vân Kinh bị Độc Cô Tuyệt quát một câu cũng lập tức nhận ra sai lầm. Gương mặt vốn luôn giữ vẻ thản nhiên lãnh đạm giờ cũng không khỏi hơi hơi biến sắc. Mười ngón tay ngọc lại thoăn thoắt phẩy qua cầm huyền, khúc Thanh tâm chú lại một lần nữa vang lên, nhưng giờ tiếng đàn vừa ôn nóng vừa mau lẹ.

Đàn thú hoang đang hưng phấn là thế, tâm trạng bị kích thích chưa hết mức thì tiếng đàn mà chúng thích đã lại quay lại. Thế là hơn trăm lão hổ bỗng ngửa đầu hướng về mặt trăng mà rống lớn một tiếng. Đám thú còn lại đang chuẩn bị sẵn sàng cho một trận giết chóc lập tức nhanh nhẹn im bật ngồi yên dưới oai phong của chúa tể sơn lâm, lại tiếp tục khoan khoái nghe đàn.

Sự biến hóa này chỉ diễn ra trong vài hơi thở. Đoàn người Độc Cô Tuyệt quả thật là toát hết mồ hôi lạnh sau lưng, thật là đáng sợ nha. Giờ đây thấy đàn dã thú đã an tĩnh lại như cũ, Độc Cô Tuyệt đứng sau lưng Vân Kinh mới run rẩy khước môi nhìn xuống đỉnh đầu cô. Hẳn quả thật muốn giết người nào đó cho hả cơn tức này. Chính chiến chém giết từng đó năm mà hẳn chưa từng khấn trương sợ hãi, nhưng vừa rồi, vừa rồi là hàng ngàn hàng vạn mãnh thú chuẩn bị xông lên vỗ mồi nha...

Vân Kinh cảm giác được ánh mắt trùng trùng của hắn phía sau liền khẽ chớp mắt, rồi quay đầu lại nhìn Độc Cô Tuyệt rồi áy náy nở một nụ cười hiểm hoi. Vừa rồi cô cũng bị dọa tới phát khiếp.

Độc Cô Tuyệt vừa thấy Vân Kinh quay lại áy náy cười với mình, lửa giận vốn bùng bùng trong lồng ngực bỗng dịu đi không ít.

Cô cười với hắn xong rồi lại quay đầu nhìn đàn thú trước mặt. Đã dùng Duyệt nhiên chú đối lại Thanh tâm chú mà hiệu quả vẫn không như mong muốn, cô đành cố thêm lần cuối^(*) mà đổi sang một khúc tấu khác vậy.

^(*)Nguyên văn là 死马当活马医, ý nói cố gắng tận lực một lần chót, biết hết thuốc chữa nhưng vẫn cố gắng với hy

vọng mong manh.

Một làn điệu mềm mại từ từ tuôn ra từ hai bàn tay của Vân Khanh, thật êm ái, thật đẹp đẽ, dịu dàng nhưng đồng thời cũng khiến người ta thật thư giãn và thoải mái tinh thần, cơn buồn ngủ mông lung cũng từ tốn xâm chiếm đầu óc. Đây là một điệu khúc ru con, phảng phất như có tiếng người mẹ hiền thủ thì thầm thì bên tai, phảng phất như gió mát hiu hiu trong lòng, rằng à ơi đêm đã khuya rồi mau ngủ đi thôi...

Đàn thú rừng không có phản ứng khác lạ, như thể khúc nhạc ấy chúng cũng nghe hiểu được. Từng con lần lượt khép đôi mi mắt, đầu đong đưa, đuôi phe phẩy.

Tiếng đàn vờn quanh khoảng trời ấy, dịu dàng êm ái tới không thể nào hơn.

Độc Cô Tuyệt không hiểu gì về đàn, nhưng hẳn lại thích nghe tiếng đàn của Vân Khanh, có lẽ là vì hẳn có sự nhạy bén của dã thú nên thích những thứ mang tính trực tiếp thẳng thừng. Giờ đây hẳn cảm nhận được sự cố gắng của Vân Khanh cùng với sức lan tỏa của tiếng đàn, một hồi thấy đàn thú không có động tĩnh gì nữa, vẻ mặt giận dữ của hẳn cũng từ từ giãn ra.

Chung quanh yên lặng như tờ, chỉ có mỗi tiếng đàn quanh quẩn đâu đây giữa một miền đất trời tĩnh mịch. Những cái đầu đang đung đưa theo nhạc khúc từ từ chậm lại, rồi thì thoảng bắt đầu vang lên tiếng ngáy o o.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy, trên mặt hiện lên nét mừng rỡ, rồi hẳn lặng lẽ vung tay ra hiệu cho ba trăm quân lính của mình, sau đó cúi xuống nhẹ nhàng từ tốn ôm lấy Vân Khanh. Mọi người ai nấy bắt đầu rón rén chậm rãi lách qua đàn thú kia mà bước ra ngoài.

Tiếp đất bằng mũi chân, thân thể cố gắng nhẹ nhàng như én lướt. Chúng tướng sĩ ngày thường dũng mãnh chinh chiến sa trường không gì sánh kịp, lần đầu tiên lâm vào tình cảnh lén lút rón rén trốn đi, ngay cả đàn chiến mã còn lại cũng đành từ bỏ, ai nấy đều nghiêm túc, cẩn trọng từng li từng tí một.

Vân Khanh để mặc Độc Cô Tuyệt ôm lấy, chiếc cổ mềm được đặt trong lòng, hai bàn tay tiếp tục gảy đàn không dám xao nhãng một chút nào. Điều nhi đã sớm chui vào trong lòng cô ngủ thiếp. Trong tiếng đàn của Vân Khanh, đoàn người lặng lẽ nhón chân chuồn gắp trong nỗi khẩn trương vô hạn.

Vừa len lỏi nhón chân bước qua chỗ bày sỏi, Độc Cô Tuyệt ôm Vân Khanh rón rén từng bước từng bước một giữa khu bày hổ đang nằm. Chỉ có chỗ này mấy khoảng trống còn đủ rộng để có thể đặt chân. Những chỗ khác dẫm vào đâu cũng sẽ đập phải đàn dã thú.

Vừa mới nghiêng người trèo qua một con hổ đang nằm ườn trên mặt đất, Độc Cô Tuyệt đang định ôm Vân

Khinh vượt qua một con khác, bỗng thấy con hổ lông trắng trước mặt đột nhiên mở choàng mắt, đôi mắt tinh tường chuẩn xác vô cùng nhìn thẳng về phía hai người!

Hết chương 35

Chương 36 – Nhường đường

Trong nháy mắt Độc Cô Tuyết thoáng rung mình, trường kiếm trong tay bỗng nắm chặt, hàn quang chợt lóe, mũi kiếm đã chỉ đúng vào vị trí mi tâm^(*) con hổ lông trắng muốt kia. Chỉ cần con hổ nọ có bất kỳ động tác nào khác thường, hẳn có thể đảm bảo cái đầu của nó trước hết sẽ rơi dưới kiếm. Có điều sau đó ứng đối làm sao với đồng bọn của nó lại là vấn đề khác, thế nên Độc Cô Tuyết không dám hành động thiếu suy nghĩ

^(*)Mi tâm: Điểm nằm giữa hai lông mày.

Làn ánh sáng bạc lạnh lẽo lấp lánh trước mặt lão hổ lông trắng. Vân Khinh thấy vậy cũng bất giác căng thẳng, mười ngón càng thêm múa lượn nhanh nhẹn, đôi mắt chăm chú nhìn gã to xác đang trừng trừng nhìn họ.

Con hổ trắng kia nhìn Độc Cô Tuyết với ánh mắt oai nghiêm vô vàn, hoàn toàn không thèm để tâm đến thanh trường kiếm đang chỉ giữa hai mắt nó. Thế rồi nó quay sang nhìn Vân Khinh, đầu vừa chuyển động, cả thân hình cũng từ từ đứng lên, lắc lắc bộ lông trắng muốt mượt mà không hề có sợi nào pha tạp mà vươn đầu về phía Vân Khinh.

Độc Cô Tuyết lập tức biến sắc, cổ tay khẽ rung lên, lưỡi kiếm sắc bén lập tức nhắm thẳng mi tâm bạch hổ mà đâm tới.

Nào ngờ, cổ tay hẳn vừa mới khẽ nhích động, Vân Khinh nãy giờ được hẳn ôm trong lòng bỗng khẽ quay người huých nhẹ khuỷu tay vào ngực Độc Cô Tuyết. Tuy không có lời nào thốt ra, nhưng Độc Cô Tuyết vẫn hiểu ý cô không muốn hẳn ra tay. Hẳn chau mày, ý Vân Khinh là sao chứ, có điều Vân Khinh làm thế hẳn có ý đồ riêng của cô, lập tức dừng cự thế tay lại, kiếm ngừng giữa không trung, không hề đâm tiếp.

Vân Khinh vẫn nhìn thẳng vào hai mắt con hổ trắng. Sau khi cơn kinh hãi ban đầu qua đi, cô bình tĩnh chú ý thấy trong đêm tối, cặp mắt của loài thú vương giả kia hoàn toàn không chứa chút sát khí nào, cũng không hề có vẻ hung ác của dã thú với con mồi. Thậm chí, chúng khiến cô cảm nhận được ít nhiều hòa ái, thân thiện.

Thứ cảm giác ấy tuy kỳ quái nhưng cũng rất chân thực. Vân Khinh cảm thấy dường như mình thật sự đã nhìn thấy điều gì đó trong ánh mắt của Bạch Hổ. Thế nên trong chớp mắt Độc Cô Tuyết muốn xuống tay, cô đã ngăn cản hẳn.

Bạch Hổ từ từ đứng thẳng người. Thân hình cao lớn của nó thậm chí gần bằng ngực cô, nên chiếc đầu xù

lông cũng vừa vắn ngang tầm cánh tay đang đánh đàn của cô.

Nó vẫn không thèm nhìn mũi kiếm đang mạnh mẽ chĩa vào đầu mình, Bạch Hổ rất tự nhiên thè lưỡi ra nhẹ nhàng liếm tay Vân Khinh vô cùng thân thiết, đôi mắt tròn to sáng rực nhìn cô chăm chú, đầy dịu dàng.

Độc Cô Tuyệt thật sự kinh ngạc, thế này là sao, con hổ trắng kia là đang tỏ ý thuận hòa với Vân Khinh ư? Có nhầm không thể, loài thú vương giả kia có linh tính như thế từ lúc nào vậy?

So với sự kinh ngạc của chủ tướng, ba trăm vị tướng sĩ từng trải đang rón rén nhón chân chuẩn khỏi vòng vây phải gọi là thất kinh. Mặc Ngân, Mặc Ly mắt chữ O mồm chữ A đứng khựng tại chỗ. Sở Vân hoảng hồn thiếu tí nữa thì đạp phải đuôi một con hổ đen. Những người khác trợn mắt nhìn hình ảnh lạ lùng trước mắt, ai nấy đều quên mất mình đang trốn chạy.

Mọi người khiếp hãi, Vân Khinh cũng khiếp hãi. Chiếc lưỡi thô ráp của con hổ kia liếm lên tay cô gây cảm giác ngứa ngứa, nhưng ánh mắt của nó rất là thân ái. Vân Khinh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nó, Bạch Hổ cũng giương mắt nhìn cô. Một người một thú, chăm chú nhìn nhau.

Chung quanh lặng lẽ như tờ. Tình cảnh ấy, nói quý quái thì quả thật vô cùng quý quái.

Vân Khinh sống nơi rừng núi đã quen, giao tiếp cùng dã thú còn quen hơn với con người, nên cũng tương đối hiểu biết về tập tính của chúng. Giờ đây thấy Bạch Hổ không hề có động tác gì lớn cũng không có dấu hiệu sẽ bùng nổ tấn công, trong lòng cô tính toán thoáng chốc rồi cắn răng quyết định. Mười ngón đang múa lượn trên đàn từ từ chậm lại, tiếng nhạc thanh thoát cũng ngưng bật. Cô, đánh cuộc một lần.

Tiếng đàn trong trẻo của cô từ từ ngừng lại. Trong không gian tĩnh mịch, bỗng Vân Khinh vươn tay xoa lên đầu Bạch Hổ, cất giọng dịu dàng. "Ta phải đi rồi, mong các bạn nhường đường cho ta." Dứt lời, cô nhẹ nhàng chỉ về con đường vắng xa cho Bạch Hổ.

Về mặt Độc Cô Tuyệt thoáng chốc dờ khóc dờ cười. Nếu không phải hoàn cảnh trước mắt quá đổi kỳ dị, đảm bảo hẳn sẽ cười thành tiếng. Cô nàng Vân Khinh này đầu óc bã đậu hay sao mà lại đi nói chuyện cùng thú vật, không lẽ nàng ta thật sự cho rằng cái tên to xác trước mặt có thể hiểu tiếng đàn của mình nên cũng có thể hiểu tiếng nói của mình hay sao?

Cơ mà điều khiến hẳn càng thêm khiếp hãi, chính là Vân Khinh lại dám sờ đầu lão hổ kia, mà con hổ trắng tuy ngạo mạn hầy đầu qua bên không cho Vân Khinh chạm tới, nhưng cũng hoàn toàn không có vẻ gì là giận dữ. Thế này nghĩa là sao?

Có điều khiếp hải mặc khiếp hải, dù sao đây cũng là cơ hội tốt. Độc Cô Tuyết vẫn giữ nguyên dáng vẻ một tay ôm Vân Kinh một tay cầm kiếm chỉ vào Bạch Hổ mà từ tốn lui lại phía sau. Khi tiếng đàn của Vân Kinh im bật, đàn thú cũng không nhúc nhích. Hiện giờ mà không tranh thủ đi thì còn chờ tới khi nào? Thế nên hẳn không khỏi nhón chân, mắt xem sáu hướng tai nghe tám phương mà bước ra phía ngoài vòng vây. Ba trăm tướng sĩ thấy Độc Cô Tuyết di động cũng tỉnh táo lại mà tiếp tục động tác khi nãy dừng phắt lại.

Bạch Hổ không động đậy, cũng chẳng cần xé, càng không nhúc nhích mảy may, chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh di chuyển trước mắt nó.

Vân Kinh cũng không nói gì, chỉ dịu dàng nhìn Bạch Hổ, cố gắng truyền tải sự thân thiết của mình vào ánh mắt.

Tĩnh lặng, tĩnh lặng tới khó tả thành lời.

Đột nhiên, con hổ trắng bỗng ngẩng đầu, rống lên một tiếng kinh động bốn phương phá tan không gian yên lặng, rung chuyển chín tầng trời cao, thẳng tới thiên không, khiến đàn thú chung quanh chỉ trong nháy mắt giật mình, rợn rợn đứng lên, hoàn toàn tỉnh táo.

“Không tốt!” Gương mặt Độc Cô Tuyết biến sắc, với kinh nghiệm chinh chiến bấy lâu, khiến hẳn có thể đưa ra hành động thích hợp nhất khi đánh hơi thấy nguy hiểm cận kề. Không những hẳn không thử chạy trốn, ngược lại, Độc Cô Tuyết tung người về phía con hổ kia mà tấn công, bắt giặc trước phải bắt vua, hy vọng điều này cũng đúng với bầy dã thú.

Ba trăm tướng sĩ kia cũng thoáng chốc đồng loạt bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu, vung kiếm thành hoa, chuẩn bị liều chết cùng đàn dã thú chung quanh.

Thế nhưng không hiểu vì sao, đàn thú rừng kia hoàn toàn không có ý định cùng nhau xông lên tấn công họ, ngược lại vừa gầm gào những tiếng dài, vừa từ từ lui lại phía sau.

Nhác thấy từ khóe mắt, Độc Cô Tuyết không khỏi ngăn ra. Thân hình hẳn đang từ trạng thái cực động thoát biến thành cực tĩnh, khẽ lộn một vòng trên không rồi hạ xuống ngay trước mặt Bạch Hổ, trường kiếm trong tay dừng khựng ngay trên đầu con thú vương giả, nhưng không chém xuống.

Mà ba trăm thuộc hạ của hẳn cũng là tinh tuyển trong vạn người, vừa thấy khác thường cũng lập tức đình chỉ tấn công, giữ trạng thái đề phòng nhìn đàn thú chăm chú. Giờ đây nếu có thể không đánh, tốt nhất là không cần đánh, bằng không, hậu quả e là chỉ có họ bất lợi mà thôi.

Trong tiếng gầm dài của Bạch Hổ, trước mặt đoàn người của Độc Cô Tuyết, hơn một trăm con hổ kia cũng đồng thời ngẩng đầu gào lớn, khí thế mạnh mẽ chấn kinh vạn vật, khiến chim trên trời hoảng hốt trốn vội, cá dưới sông sợ hãi lẫn nhanh.

Không gian vang dội những tiếng gầm gào kinh thiên động địa, hơn một trăm lão hổ chậm rãi lùi dần, mà bầy sói cạnh chúng, lẫn đàn báo rừng, rồi thì thỏ, lợn rừng, vượn vượn, đều đồng loạt lui bước. Chỉ chốc lát, một con đường rộng rãi đã hiện ra trước mắt mọi người.

Độc Cô Tuyết kinh ngạc nhìn hình ảnh trước mắt. Thế này là sao, đám dã thú này là đang nhường đường cho họ ư?

Kinh ngạc mặc kinh ngạc, Độc Cô Tuyết vẫn hoàn toàn không chút do dự, ôm chặt Vân Kinh triển khai thân pháp, phóng vút như bay theo con đường ấy mà đi. Ba trăm tướng sĩ cũng nhất tề đuổi kịp.

So với sự kinh hãi lẫn quyết định gấp gáp rời đi của Độc Cô Tuyết, dường như Vân Kinh hoàn toàn không thấy ngạc nhiên lắm. Vừa rồi cô thật ra có thể cảm nhận thấy Bạch Hổ vốn không có ý định thương tổn đến mình.

Ngẩng mặt nhìn qua vai Độc Cô Tuyết, cô thấy con hổ trắng muốt kia cũng đang nhìn mình chăm chú. Khi nó thấy cô đang nhìn mình, liền nhìn thẳng cô hú dài một tiếng rồi chạy vài bước đuổi theo trước khi dừng lại, ngồi xuống tại chỗ nhìn cô rời đi với vẻ oai nghiêm của chúa tể sơn lâm.

Vân Kinh mỉm cười với Bạch Hổ, nét mặt chan chứa sự dịu dàng.

Tốc độ của Độc Cô Tuyết rất nhanh chóng, chỉ mấy lần tung người, đám thú cùng với con Bạch Hổ kia đã bị hất bỏ lại sau lưng, không còn nhìn thấy nữa. Vội vã chạy trốn, cả đời hăn chưa bao giờ chạy nhanh tới thế, mà cũng chưa bao giờ chạy trong tình huống kỳ cục như thế.

Cả đêm gấp gáp chạy, tới khi bình minh mới chớm, dựa vào khinh công của Độc Cô Tuyết, hăn là họ đã chạy hơn mười dặm đường. Mọi người liền chọn một chỗ đỉnh núi để nghỉ chân tạm thời. Đánh trận giết giặc anh dũng từng đó năm chưa từng lâm trận bỏ chạy, hôm nay quả thật mặt mũi hăn coi như mất sạch rồi.

Hết chương 36

Chương 37 – Rời đi

Một đêm chẳng chớp mắt, Vân Kinh ngả người tựa vào một tảng đá lớn nghỉ ngơi. Bây giờ chung quanh đã chẳng còn thú dữ vây quanh, khiến thần kinh cô vốn căng thẳng cực độ vừa xong đã lại chùng xuống, chỉ còn cảm giác mệt mỏi rã rời. Có điều với bao nhiêu ánh mắt hấp háy tình như sáo nhắm vào cô của mọi người chung quanh, khiến Vân Kinh chẳng biết làm sao, chỉ có thể thầm lắc đầu. Bị nhìn chăm chăm như thế, dù cô vốn lãnh đạm bình tĩnh hơn người cũng hơi cảm thấy nhồn nhột, cô cũng đành tròn mắt nhìn lại đám Sở Vân.

“Vân cô nương, hôm nay cô nương quả thật quá thần diệu a.” Sở Vân được Mặc Ngân và Mặc Ly cùng nhau đưa đi khi chạy trốn vừa rồi, giờ thấy Vân Kinh nhìn mình, khóe miệng anh ta hơi giật giật, vẻ mặt đầy sợ hãi và khiếp đảm cất tiếng.

Vân Kinh chớp mắt không nói gì, nhưng Mặc Ngân ngồi cạnh Sở Vân đã nói tiếp, vừa nói vừa nhìn cô. “Vân cô nương à, cô làm cách nào mà có thể yêu cầu chúa tể sơn lâm nhường đường cho cô thế? Thật không thể tượng tượng nổi. Nếu không phải tại hạ chính mắt nhìn thấy, e là ai nói tại hạ cũng không dám tin.”

Mặc Ly ngồi cạnh đó cũng liên tục gật đầu, mà ba trăm tướng sĩ còn lại tuy không lên tiếng, gương mặt không biểu lộ gì đặc biệt, nhưng ánh mắt của họ không cách nào che giấu được sự ngạc nhiên chấn động. Mọi người theo Độc Cô Tuyệt nam chinh bắc chiến đã bao nhiêu năm, nhưng tình cảnh ngày hôm nay chưa từng ai chứng kiến, quả thật là quá sức tưởng tượng.

Vân Kinh thấy ai nấy đều dán mắt vào mình như nhìn sinh vật lạ, không nhịn được khẽ bật cười rồi lắc đầu. “Ta cũng không biết vì sao lại như thế, mọi người hỏi ta ta biết hỏi ai?”

Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly không ai phản bác, nhưng từ ánh mắt của họ có thể thấy không ai tin lời cô cả. Mà Vân Kinh thấy vậy cũng chỉ cười nhạt không cố giải thích thêm.

“Trước đây nàng đã từng dạy thú ư?” Độc Cô Tuyệt đang dựa vào một tảng đá lớn gần đó nãy giờ im lặng bỗng xen vào một câu. Hắn nhíu mày nhìn Vân Kinh.

Cô chỉ lắc đầu, nào cô đã dạy thú nuôi thú bao giờ.

Độc Cô Tuyệt thấy Vân Kinh lắc đầu, lại nhìn chú chồn nhỏ đã ngủ đã giấc trong lòng cô giờ đang lách chách tung tăng chạy nhảy trước mặt. Hắn không hề nghi ngờ lời cô nói, bởi vì Vân Kinh vốn là người nói một

là một hai là hai, không phải cô xem thường việc đó, mà là lười không thèm nói dối. Lời cô nói, nếu không có thì chắc chắn là không có.

Hắn vuốt cằm ngắm nhìn Vân Khanh đang nô giỡn cùng Điều nhi, ngay từ lần đầu gặp cô hắn đã cảm thấy Vân Khanh rất quen thuộc với động vật. Nào là Điều nhi rất nghe lời, nào là con chim ưng đen được chỉ huy mang tin tức. Vân Khanh dường như còn có thể hòa thuận với thú vật hơn cả với người, phải chăng là vì cô bẩm sinh vốn có khả năng hấp dẫn thú vật. Trong đầu Độc Cô Tuyết bỗng lóe lên ý nghĩ đó, mang lại cho hắn một đáp án thật không biết nên khóc hay cười.

Vân Khanh biết hắn đang nhìn mình. Cô hơi quay sang thoáng liếc hắn một cái, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của hắn, Vân Khanh cũng không giải thích gì nhiều hơn mà chỉ quay lại vuốt ve Điều nhi.

Động vật cũng có tư duy, có tình cảm, cũng biết phân biệt tốt xấu thiện ác. Trời sinh ra chúng rất nhạy cảm với khí tức của loài khác, mà tâm tình của chúng cũng rất trực tiếp, thích là thích, không thích là không thích, rõ ràng dứt khoát vô cùng. Việc ngày hôm nay chứng tỏ bọn chúng đều thích tiếng đàn của cô, thế nên cũng nhờ đó mà thích con người cô, và do đó mới có thể nhường đường cho bọn họ rời đi chẳng? Trong lòng Vân Khanh mơ hồ hiểu ra một chút.

Thế nhưng cô lại không biết, ngoại trừ tiếng đàn của cô, còn có một điểm nữa quan trọng không kém, chính là trên người cô toát ra một thứ cảm giác trong lành thuần khiết mà đàn thú vật rất thích, nhân ái, hiền hòa, dịu dàng, tao nhã tới thế, khiến thú vật cảm thấy thoải mái ở xung quanh cô. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến Điều nhi rất bám Vân Khanh. Bản tính động vật vốn thích thứ cảm giác ấy.

Sở Vân, Mặc Ngân lẫn Mặc Ly thấy Vân Khanh không nói thêm gì cả, đều nghĩ rằng cô giấu diếm họ không nói ra nên cũng không gắng hỏi thêm. Có điều trong ánh mắt của họ đều thấp thoáng sự kinh ngạc khó lòng che đậy, khiến cho vẻ mặt hoàn toàn lộ ra tâm tư phức tạp.

Vân Khanh cúi đầu đùa giỡn với Điều nhi, coi như không hề phát hiện ra điều đó.

Độc Cô Tuyết thấy thế bèn lia ánh mắt nhìn chung quanh mọi người rồi lạnh lùng thốt. “Việc hôm nay, nếu bản vương thấy có một chữ nửa câu lộ ra ngoài, hậu quả các người đã biết rồi.”

Giọng nói đầy thản nhiên, không có vẻ gì là căm ghét lẫn cay độc, nhưng ai nấy đều biết thứ hậu quả được nhắc tới là gì. Lập tức toàn quân đồng loạt gật đầu, không cần nói ra những câu thừa thãi, mà ánh mắt kinh ngạc vừa xong cũng biến mất, chỉ còn lại sự bình tĩnh không gợn chút sóng trong những đôi mắt kia, sự thay đổi diễn ra trong chớp mắt, vô cùng gọn lẹ.

Vân Khanh ngẩng lên nhìn thoáng qua Độc Cô Tuyết, vẻ mặt lãnh đạm. Cô nghĩ đây chỉ là việc nhỏ, nhưng nếu Độc Cô Tuyết đã ra lệnh như thế, hẳn là hẳn có cân nhắc của mình. Trù mưu tính kế hại người hay là quan sát dự đoán thời cơ, mấy việc này cô không rành rẽ, nên cũng chẳng buồn hỏi tới.

Độc Cô Tuyết thoáng thấy Vân Khanh ngẩng lên nhìn mình, ánh mắt liền rời khỏi đám cận vệ trung thành chung quanh mà quay lại tập trung vào cô. Dáng vẻ an nhiên tự tại trấn tĩnh thông dong của Vân Khanh còn xuất sắc hơn cả đoàn tinh binh được tinh tuyển trăm ngàn người lấy một của hẳn, khiến khóe môi hẳn bỗng cong lên, cánh tay vươn dài choàng qua eo lưng cô, trong mắt tràn đầy đặc ý. Một người con gái xuất sắc như thế, chỉ thuộc về hẳn. Bất kể nàng có khả năng gọi thú hay gì khác, xét cho cùng nàng vẫn là người của hẳn. Càng xuất sắc hẳn càng thích. Mới đầu chỉ là ánh mắt ngạc nhiên mất hồn, giờ ở bên nàng ấy đã lâu, lại càng hiểu biết thêm nhiều điều, càng lúc càng khiến hẳn có thêm hứng thú và quyết tâm phải có được nàng. Cô gái tên là Vân Khanh này, hẳn muốn có chắc rồi.

Vân Khanh trông thấy ánh mắt đầy vẻ chiếm hữu đoán của Độc Cô Tuyết. Cô khẽ nhíu mày rồi lật cổ tay thò qua tóm lấy Điều Nhi kéo lại hướng về phía bàn tay hẳn đang ôm lấy eo mình. Điều Nhi vừa thấy lập tức há mồm nhe răng lộ ra hai hàm răng trắng toát nhọn lều, chỉ chực chờ táp thẳng vào bàn tay hẳn.

“Nàng thật quá đáng!” Vẻ mặt đặc ý của Độc Cô Tuyết cứng đờ, bàn tay vội vã rút lại nhanh như chớp, giận dữ trừng mắt nhìn Vân Khanh.

Cô làm như không nhìn thấy bộ dáng giận dữ của hẳn, từ tốn đứng lên, ung dung thông thả đứng ở đỉnh núi ngắm mặt trời mọc.

Ba kẻ thuộc hạ trung thành là Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân cũng nhanh chóng quay đầu nhìn chỗ khác, không nhìn về mặt Độc Cô Tuyết nữa. Ấy dà, chúng thuộc hạ không nhìn thấy gì, không biết gì hết nha.

Độc Cô Tuyết thấy vậy giận không giận được mà cười cũng chẳng cười nổi, chỉ biết trừng mắt nhìn bóng lưng Vân Khanh, như giận mà chẳng phải giận.

“Thu dọn các...” Nghỉ khoảng nửa ngày, Độc Cô Tuyết vươn người đứng lên, khôi phục lại gương mặt nghiêm túc hạ lệnh. Nào ngờ chưa nói hết câu, từ đằng xa bỗng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Trong nháy mắt hẳn chau mày nhìn về hướng âm thanh vang tới, mọi người cũng quay đầu về phía ấy.

Tiếng động càng lúc càng dồn dập, đàn ngựa chạy nhanh chóng, chỉ thoáng chốc mấy trăm con tuần mã từ trong rừng rậm chạy ra. Độc Cô Tuyết tinh mắt nhìn thấy có cả chiến mã của họ cũng lẫn trong đó, ngoài ra là không ít ngựa hoang. Như thế này là...

“Grrr... à... o...” Một tiếng hổ gầm vang động trời đất, đám chiến mã đang sai vó chạy tới chỗ họ bỗng đồng loạt dừng lại.

Vân Khanh đứng ở chỗ cao, nhìn thấy rõ phía sau đàn ngựa kia có vài ba con hổ báo, cũng lập tức quay đầu chạy biến vào rừng trong tiếng hổ gầm kia.

Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân tròn mắt nhìn nhau... Chúng là tới đưa tặng đàn ngựa cho họ ư? Họ vốn chẳng dám nghĩ tới số phận của đàn ngựa chiến trong vòng vây của dã thú khi này sẽ được bảo toàn. Nào ngờ... Ai này sững sờ khiếp hãi đứng yên như hóa đá tại chỗ.

“Grrr... à... o...” Lại thêm hai tiếng gầm lớn nữa. Vân Khanh đưa mắt nhìn ra xa, trên một đỉnh núi gần đó, một con hổ toàn thân trắng muốt đang ngạo nghễ đứng nhìn về phía mọi người. Nó thấy cô nhìn về phía mình, thoáng liếc cô một cái rồi tung người phóng như bay về phía khu rừng, biến mất tầm hơi.

Vân Khanh thấy vậy nở một nụ cười đầy vui vẻ sung sướng, cô giơ cánh tay lên vẫy vẫy về phía con hổ vừa biến mất mà lớn tiếng hô. “Cám ơn, cám ơn nhiều bạn của ta...” Âm thanh được gió truyền đi xa thật là xa.

“Grrr... à... à... o... gr... à... o...” Hai tiếng hổ gầm nữa lại vang lên, rồi sau đó, không còn âm thanh nào nữa.

Vân Khanh nhìn về phía ấy. Cô có cảm giác, mình sẽ còn gặp lại những người bạn to lớn này, chắc chắn là vậy.

Độc Cô Tuyệt nheo mắt nhìn nhìn đàn ngựa chiến lẫn ngựa hoang, gương mặt xám xịt không vui. Hắn không thích cái tên hổ trắng chiếm mất vẻ oai phong chúa tể của mình, hắn muốn nó phải thua mình kìa, đổi rồi. Thế là kẻ nào đó lạnh lùng quát át đi. “Khởi hành.” Chỉ hai chữ ngắn ngủn, rồi vừa ôm eo Vân Khanh hắn vừa lao mình phóng về phía đàn chiến mã kia.

Đám Sở Vân ngơ ngác nhìn nhau, rồi cũng vội vã đuổi theo không lên tiếng nào. Có điều ánh mắt họ nhìn Vân Khanh càng thêm phức tạp.

Đã có lại chiến mã, lại được thêm ngựa hoang, dọc đường đi cũng không còn gì khó khăn nữa. Trên đường cũng không phải nơi dã thú hay xuất hiện, mà địch thủ sau màn cũng không thấy có động tĩnh gì thêm, sự khẩn trương cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Chỉ trong mấy ngày, đoàn người Độc Cô Tuyệt đã vượt qua dãy núi Phỉ Thúy, bước vào lãnh thổ Yến quốc.

“Từ giờ phải cẩn thận một chút.” Độc Cô Tuyệt ngồi trên lưng ngựa nhìn về phía xa xa trước mặt, trầm

giọng lên tiếng.

Sở Vân đi cạnh hần còn chưa kịp trả lời, từ xa bỗng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, trước mặt bụi đất mù mịt, như thể có một đoàn người ngựa khá đông đang vội vàng chạy tới.

Hết chương 37

Chương 38 – Yến quốc

Gương mặt của Độc Cô Tuyết được che bởi chiếc mặt nạ kim loại hoàn toàn không lộ ra biểu tình gì cả. Hắn cũng dừng ngựa, cầm ngang thanh đao đứng ở đầu đoàn binh lính, không nhường đường cũng không lùi bước. Mà ba trăm tướng sĩ sau lưng cũng đồng loạt chuẩn bị binh khí trong tay, đứng thành thể trận sẵn sàng đón quân địch.

Bụi đất mù mịt tung lên càng lúc càng tiến lại gần. Chỉ trong chốc lát những người phía trước cũng đã lộ diện rõ rệt. Đoàn người mới tới có chừng hơn một ngàn người lẫn ngựa, đội hình nghiêm chỉnh, giáp trụ sáng choang, cả người bụi bặm, dáng vẻ như vừa vất vả từng trải gió sương. Đoàn người ấy, là một đội quân lính.

Kẻ dẫn đầu mặc một bộ giáp trụ đen đỏ hai màu xen nhau. Tới trước mặt Độc Cô Tuyết, còn cách chừng trăm thước, người đó kìm cương con ngựa đang sải vó phi nhanh, rồi một mình dẫn ngựa thông thả bước tới gần hẳn.

Độc Cô Tuyết thấy vậy, vẫn không nhúc nhích, giữ nguyên tư thế cũ mà lạnh lùng nhìn đối phương.

Vân Kinh ngồi trong lòng hăn, thấy người mới tới có gương mặt cương nghị, tướng mạo oai nghiêm, ánh mắt nhìn thấy đoàn người Độc Cô Tuyết rồi, dường như nhẹ nhõm thở phào. Cô trầm ngâm chốc lát rồi hiểu ra, mặt không đổi sắc cúi xuống vuốt ve Điều nhi nằm trong tay.

“Dực Vương vất vả từ xa tới, Giá Hiên Nghị^(*) phụng mệnh thánh chỉ của Đại vương tới đây nghênh đón quý đoàn của Dực Vương.” Nam tử oai phong kia giục ngựa tới nơi, khẽ gật đầu rồi thi lễ với Độc Cô Tuyết ra dáng chủ nhà đón khách.

(*)Ban đầu khi mới đọc truyện cứ đinh ninh tên anh này là Hiên Nghị, chữ Giá là phó từ phẩm chỉ: kia, này, nọ. Nhưng khi tra trên QT mới biết chữ Giá稼 này nghĩa là trồng trọt, mùa màng, hơn nữa cứ lúc nào có tên anh là có chữ Giá, nên đoán là họ của anh.

Độc Cô Tuyết chỉ khẽ liếc nhìn y, rồi thản nhiên trả lời. “Hộ quốc Tướng quân đích thân tới nghênh đón bản vương, Yến vương quả là khách quý.”

Vân Kinh nghe vậy, không nhịn được ngẩng lên nhìn thoáng qua người tên là Giá Hiên Nghị kia. Cái tên này cô đã từng nghe kể, Hộ quốc Tướng quân của Yến quốc, cũng có chút bản lĩnh, là nhân vật được dân chúng Yến quốc sùng bái như thánh sống. Năm đó khi cô đi qua nước Yến, có nghe nhiều câu chuyện đồn đại

linh tinh về y.

Đang quan sát nhân vật nổi tiếng từ trên xuống dưới, bàn tay đang ôm ngang hông cô bỗng dưng bóp mạnh một cái không báo trước, thiếu điều vặn gãy thắt lưng cô. Vân Kinh không khỏi nhíu mày vì đau, gã Độc Cô Tuyết này làm gì thế hử, cô hơi quay đầu lại nhìn hắn. Có biết đâu là hắn vốn không hề nhìn cô, mà chỉ lạnh lùng thản nhiên nhìn kẻ tên là Giá Hiên Nghị kia, như chưa hề có điều gì bất thường xảy ra. Cơ mà Vân Kinh cảm nhận rất rõ là rõ ràng Độc Cô Tuyết đang tức giận vô cùng. Thật là chẳng hiểu ra làm sao, cái con người này sao thình thoảng tự dưng nổi giận vô duyên vô cớ. Cô nào có chọc vào hắn ta chứ. Thế là cô lại thản nhiên quay lại, không thèm để ý đến hắn ta, mà hoàn toàn không phát giác rằng ánh mắt của hắn càng thêm sắc bén lạnh lẽo.

Vân Kinh nhìn hết một lượt từ đầu tới chân Giá Hiên Nghị, lập tức cúi đầu không thèm nhìn nữa, tiếp tục vuốt ve Điều nhi. Cái gì mà thánh sống của Yến quốc chứ, cùng lắm cũng chỉ là một người đàn ông, chả khác gì những người đàn ông khác cả.

Và cô càng không ngờ nữa, là vừa cúi đầu xuống, bàn tay đang bóp chặt eo cô bỗng thả ra. Cảm giác tức giận của Độc Cô Tuyết cũng biến mất trong khoảnh khắc. Vân Kinh khẽ nhướn mày, cái gã vương gia này làm sao thế nhỉ?

Giá Hiên Nghị cũng nhận thấy ánh mắt của Vân Kinh, nên cũng nhận thấy cái vẻ thản nhiên của cô. Tuy danh tiếng của y xét ra thua xa Độc Cô Tuyết nổi danh thiên hạ, nhưng cũng không thể coi là kẻ vô danh tiểu tốt. Ánh mắt thản nhiên nhìn y như nhìn một người bình thường ấy, lần đầu tiên y thấy kể từ lúc thành danh. Đó là sự thản nhiên tuyệt đối, cùng với thái độ bình đẳng mà đối xử, như thể y cũng không khác gì với những binh sĩ dưới quyền mình.

Nhưng cùng lúc đó, Giá Hiên Nghị cũng không quên để ý thấy dáng vẻ thân mật giữa Độc Cô Tuyết và thiếu nữ này. Bên người Độc Cô Tuyết chưa từng có bóng dáng nữ tử nào, tình huống này xem ra... Nhưng y cũng không hề để lộ điều gì trên nét mặt, chỉ âm thầm tự nhủ phải chú ý kỹ cô gái này mà thôi, ngoài miệng vẫn khách sáo. "Dực Vương là khách từ xa tới, Yến quốc dĩ nhiên là phải dùng lễ với thượng khách rồi."

Độc Cô Tuyết thấy Giá Hiên Nghị từ nãy tới giờ hành xử chu đáo ngăn gọn, ánh mắt cũng chỉ tập trung vào hắn mà không hề ném đến một cái liếc nhỏ tới Lý quận chúa đang mệt mỏi đứng lẫn trong đám quân sĩ của mình, một chữ thừa cũng không hề thốt ra, bình tĩnh thâm trầm. Vậy nên hắn cũng 'Ừ' một tiếng rồi từ từ nhả từng chữ một. "Chỉ mong là thế."

Giá Hiên Nghị nghe vậy, hai mắt bỗng thoáng lấp lánh, vẻ mặt đầy kiên nghị mà khẳng định. "Nếu Dực

Vương đã dám đích thân tới, hẳn đã biết rõ rằng nước Yến chúng tôi bị vu oan. Về việc đó, Yến quốc chúng tôi tự xét không thẹn với lương tâm, nên không sợ Dực Vương chất vấn, tất sẽ không đối đãi với ngài như với kẻ địch.”

Độc Cô Tuyết ngạo nghễ cười, khẽ quét mắt lướt qua đoàn binh sĩ nước Yến sau lưng Hiên Nghị rồi thản nhiên “Ồ.” một tiếng, không phải ý hỏi cũng chẳng phải ý đáp, hoàn toàn không để lộ thái độ của mình. Tuy tên Giá Hiên Nghị này là Hộ quốc Tướng quân của Yến quốc, đứng trên vạn người ở Yến quốc, có điều trong chuyện này, y hoàn toàn không có tư cách được biết thái độ của vị ‘thượng khách’ là hẳn.

Hiên Nghị thấy thế cũng không có vẻ gì khác, nghiêm trang gật đầu nói tiếp. “VẬY Dực Vương, xin mời.” Vừa nói y vừa nghiêng người chìa tay làm tư thế mời.

Độc Cô Tuyết chỉ ừm một tiếng, gật đầu với y, khách sáo trả lời. “Hộ quốc Tướng quân, mời.” Dứt lời, hẳn giục ngựa đi về phía trước, ba trăm binh sĩ theo sát phía sau không hề vang lên tiếng động.

Giá Hiên Nghị thấy Dực vương Tần quốc không hề khách sáo, thẳng thừng hành động, liền cũng vung tay ra hiệu. Đoàn tinh binh hơn ngàn người mà y dẫn tới trong phút chốc liền vòng trước vây sau bao bọc toàn bộ đoàn người của Độc Cô Tuyết vào giữa, tạo nên một vòng bảo hộ bên ngoài.

Đây hoàn toàn không phải để đề phòng người của Độc Cô Tuyết, mà là để phòng những kẻ đứng sau lưng mọi chuyện. Việc này bất kể có phải do Yến quốc bọn họ gây ra hay không, đoàn người của Độc Cô Tuyết cũng tuyệt đối không thể xảy ra điều gì bất trắc trong khoảng thời gian này. Nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy đến, cho dù không phải do Yến quốc ra tay, họ cũng vẫn phải mang danh chịu trách nhiệm. Thế nên khi Yến vương và y biết chuyện, lập tức y đã tuân lệnh mà chạy ngày chạy đêm tới đây để đích thân bảo vệ sự an toàn của Độc Cô Tuyết tại Yến quốc, không thể để ai xâm phạm, khiến kẻ xấu trong bóng tối lợi dụng thời cơ.

Giá Hiên Nghị tự mình hộ tống đoàn người, trôi nổi suốt thêm vài ngày nữa, cuối cùng cũng qua khỏi biên giới nước Yến mà tới kinh đô Yến quốc, Cẩm^(*) thành.

^(*) Cẩm nghĩa là gấm

Đi qua bao nhiêu thành to trấn nhỏ ven đường, rồi thì ngay cả nơi đồng không mông quạnh, ấy vậy mà lại không hề xảy ra chuyện gì cả, vô cùng bình yên. Không hiểu là do có Giá Hiên Nghị bảo vệ, hay là do một nguyên nhân không ngờ nào đó, mà kẻ chủ mưu vẫn chưa ra tay, khiến cả đám Độc Cô Tuyết dọc đường đi đều căng thẳng khẩn trương.

Cẩm thành, thủ đô nước Yến. Không giống vẻ nghiêm trang long trọng của Tần quốc, ngược lại nơi đây lại

có dáng vẻ của một cô thiếu nữ nhà lành, tinh xảo khéo léo, lịch sự mà tao nhã.

Đình đài nhiều tầng cao vút, làn nước trong veo chảy dưới cây cầu nhỏ, lớp lớp mái ngói cong cong, tất cả đều dựa trên hai chữ tinh xảo mà dựng nên, từng nơi từng chốn đều đẹp để khéo léo. Cửa hàng trong phố, phủ đệ quý tộc, không nơi nào là không mang phong cách tráng lệ hoa mỹ, càng nhìn càng thấy vui mắt đẹp lòng.

Có điều, hoa lệ quá mức, nên mất đi vẻ vững vàng, vậy nên so ra kém Tần quốc ở vẻ trang nghiêm, và kém hai nước Tề Sở ở sự long trọng.

Vào tới Cẩm thành, dân chúng Yến quốc tụ tập hai bên đường lớn, ai nấy đều tò mò chăm chú ngắm nhìn đánh giá đoàn người Độc Cô Tuyệt.

Dực Vương của nước Tần tới Yến quốc dấy binh hỏi tội, việc này hoàng gia nước Yến cũng không rêu rao ra ngoài, thế nên ai nấy hoàn toàn không biết. Giờ đây họ thấy Hộ quốc Tướng quân của mình lại đích thân đi nghênh đón đoàn người này đầy long trọng, lòng hiếu kỳ không khỏi bay vút lên cao.

Độc Cô Tuyệt hoàn toàn không nhìn chung quanh, tư thế cao cao tại thượng trên lưng ngựa, thản nhiên mà đi qua những chợ những phố, tới gần phía hoàng thành.

“Dực Vương ngài hạ cố đến thăm, chúng tôi không đón tiếp từ xa, xin thứ tội xin thứ tội...” Còn chưa tới hoàng thành, hai con tuấn mã đã phi như bay tới, một người trung niên dáng vẻ tuấn nhã và một lão nhân cả đầu tóc trắng nhưng tinh thần còn quắc thước cùng nhau chạy đến, cao giọng cất tiếng.

Dù Độc Cô Tuyệt chưa từng tới Yến quốc, nhưng những nhân vật chủ chốt nơi này cũng biết ít nhiều. Hãn khê gạt đầu, vẻ mặt lạnh lùng từ tốn trả lời. “Hoa thừa tướng, Lâm thượng đại phu, khách sáo rồi.”

Lão thừa tướng và Lâm thượng đại phu^(*) thấy giọng điệu Độc Cô Tuyệt rất có lễ, xem ra hãn ta đã rất là nề mặt mũi của họ, tuy là có hơi cứng nhắc. Có điều hai người cũng vẫn tươi cười mà rằng. “Nào có nào có, đó là tất lễ phải làm thôi. Xin mời Dực Vương, Yến vương chúng tôi đang chờ ngoài cổng chính vương cung để đích thân đón các hạ. Xin mời đi nào.” Dứt lời, hai người đồng loạt nghiêng người tỏ ý mời.

^(*) Thượng đại phu là một chức quan, trên chức đại phu một bậc.

Vân Kinh nghe thấy Yến vương lại đích thân chờ ngoài cửa vương cung để đón Độc Cô Tuyệt, xem ra mặt mũi vị Yến vương kia cũng không khỏi thấp bé nhĩ. Cô vốn không biết nước Tần thế mạnh nhất, ở bốn nước nhược tiểu là Yến, Hàn, Triệu, Ngụy, người có thân phận ở hai nước Tề Sở tới đều do Vương thượng tự mình

đón tiếp, nên với nhân vật có địa vị như Dực Vương nước Tần thì càng chẳng phải bàn, đích thân ra cửa vương cung nghênh đón, cũng không tính là bôi nhọ ông ta.

Độc Cô Tuyết cũng không thể hiện ra vẻ mặt gì khác lạ mà chỉ gật đầu trầm giọng trả lời. “Mời.” Nói rồi hắt giục cương ngựa thông thả đi về hướng vương cung.

Con đường lát đá xanh đã tới điểm cuối, từng phiến ngọc thạch trắng muốt thay cho đá được trải dưới chân ngựa. Vương cung Yến quốc nguy nga tinh xảo đã hiện ra trước mặt, trước cổng lớn tụ tập một đoàn người đông nghịt, hẳn là Yến vương và các quan của mình.

Độc Cô Tuyết tay ôm Vân Kinh tay cầm cương ngựa túc tắc bước tới, Hoa thừa tướng, Lâm thượng đại phu lẫn Giá Hiên Nghị đã sớm xuống ngựa đi bộ đằng sau, mà các binh sĩ đã dừng lại ở phần đường lát đá chờ lệnh. Trên cái nền ấy, đoàn người của Độc Cô Tuyết càng thêm nổi bật.

Dực Vương hoàn toàn không có chút nào mất tự nhiên hay ngại ngùng, vẫn như thể nghênh ngang đi tới. Còn chưa đến nơi, vừa mới bắt đầu nhìn thấy gương mặt mỉm cười của Yến vương, bỗng một tiếng gió rít mạnh, một mũi tên sắc nhọn màu đen bỗng xé gió bay đến, nhắm thẳng vào Độc Cô Tuyết.

“A, không ổn, có gian tặc!” Cổng chính của vương cung thoáng chốc loạn như cào cào. Đội ngự tiền thị vệ lập tức chia đôi, một bên nhanh chóng chạy về phía mũi tên được bắn ra, bên kia vội phi về phía Độc Cô Tuyết, vẻ mặt hoảng hốt, hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt thông dong tự tại của thuộc hạ Độc Cô Tuyết.

Mọi việc diễn ra nhanh chóng, ai nấy chung quanh chưa kịp phản ứng, ngay cả Giá Hiên Nghị cách Độc Cô Tuyết gần nhất mà cũng chỉ kịp nhào đến trước ngựa thì mũi tên đã tới sát mi tâm của Dực Vương.

Đôi mắt hắn chưa từng chớp, thân hình hắn chưa từng nhích động, chỉ có cổ tay như chớp vung lên, mũi tên nhọn lều đẹt sà kia đã lập tức bị chặn lại. Hai ngón tay của Độc Cô Tuyết kẹp chặt lấy thân tên, tình huống hoàn toàn nằm trong tay Độc Cô Tuyết.

Hắn nhìn thoáng qua hướng mũi tên được bắn ra, rồi cúi nhìn chăm chú mũi tên đen xì trong tay, từ từ ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Yến vương đang vội vã bước tới, lạnh lùng mở miệng. “Đây là đạo đãi khách của Yến vương sao?”

Hết chương 38

Chương 39 – Thất hoàng tử

“Dực Vương xin đừng hiểu nhầm, chuyện này hoàn toàn không phải là ý của quả nhân. Quả nhân chắc chắn sẽ làm rõ mọi việc với Dực Vương.” Yến vương trên người khoác áo long bào màu vàng sáng, cằm có chòm râu đen nhánh, nét mặt vừa nhìn đã toát rõ vẻ người hiền lành an phận. Ông ta vừa rảo bước tới vừa nói chắc như đinh đóng cột.

Độc Cô Tuyết nghe vậy chỉ lạnh lùng hừ một tiếng rồi vung tay ném mũi tên trong tay cho Giá Hiên Nghị đứng cạnh mình. Trước mặt bao người thế này, không lo kẻ kia chạy thoát.

“Dực Vương, mời vào cung.” Hoa thừa tướng đứng bên kia thấy Độc Cô Tuyết vẫn đang cưỡi ngựa trên cao, mà Vương của mình lại đứng dưới gần con ngựa, càng nhìn càng thấy không ổn, bèn nặn ra vẻ mặt tươi cười nói với vị Vương gia cao ngạo kia.

Dực Vương thoáng nhìn Yến vương, lại quét mắt nhìn đám đại thần Yến quốc đã bắt đầu tụ tập chung quanh, gương mặt phủ mặt nạ sắt cứng rắn chậm rãi gật đầu. Đây là địa bàn của người khác, cũng không nên quá không nể mặt người ta như vậy. Dù muốn thị uy cũng cần phải đúng mực hợp lý, điều này hẳn ta nắm rõ từ lâu.

Độc Cô Tuyết xoay người xuống ngựa, tiện tay ôm luôn cả Vân Kinh bế xuống. Người đi theo hẳn thấy chủ tướng làm vậy cũng đồng loạt nhảy xuống. Các đại thần Yến quốc đứng quanh này giờ thần kinh căng thẳng tột độ giờ mới khẽ khàng thở phào nhẹ nhõm. Nếu Độc Cô Tuyết đã nể tình, việc này hẳn là có cơ hội thương lượng hòa hoãn.

“Buông ra, bản hoàng tử tự đi được.” Đoàn người của Độc Cô Tuyết vừa xuống ngựa, bỗng có tiếng rít gào vang lên từ xa. Một người đang vùng vằng ra khỏi những kẻ áp giải chung quanh mà nhanh chân bước về phía họ. Sau lưng người đó có cả một đoàn ngự tiền thị vệ đi theo.

Vân Kinh nghe tiếng bèn nghiêng người nhìn qua. Kẻ mới tới là một thiếu niên chừng mười một, mười hai tuổi, mày rậm mắt to, áo quần màu tím. Vạt áo trước được xốc lên cuộn lại ở bụng, trong tay cậu ta vẫn cầm một cây cung lớn hoàn toàn không tương xứng với vóc dáng của mình. Cậu ta trừng trừng gườm gườm nhìn Độc Cô Tuyết với vẻ mặt phẫn nộ, sải bước lại gần.

Triều thần nước Yến chung quanh vừa nhìn thấy người này, lập tức ai nấy đều biến sắc, vừa lo lắng vừa

nhăn nhó, vừa bất an vừa khẩn trương nhìn Độc Cô Tuyết.

Yến vương thấy vậy khẽ hắng giọng, chưa chờ cậu nhóc kia lại gần đã giận dữ quát lớn. “Súc sinh giỏi thật, đánh nó cho quả nhân!”

“Phụ vương, sao lại đánh nhi thần?” Cậu ta tức tối nhìn Yến vương, mà thị vệ hai bên cậu cũng chỉ biết nhìn nhau do dự.

Vẻ mặt Yến vương xanh mét trắng bệch giao nhau, càng giận dữ mà hét. “Các người không nghe thấy sao?”

“Tuân lệnh!” Giá Hiên Nghị đứng cạnh Yến vương bỗng trầm giọng thốt lên rồi bước tới giật cây trường côn trong tay một thị vệ, đập thẳng vào người cậu trai kia khiến cậu ta ngã sấp xuống. Thế rồi y vung mạnh cây gậy nặng nề xuống không hề nương tay. Thiếu niên kia hét lên một tiếng đau đớn, cả người giật mạnh theo những cú đánh. Nhưng cậu vẫn quay sang nhìn Độc Cô Tuyết gào thét. “Tại sao lại đánh con? Người này vu oan cho Yến quốc chúng ta, Tần quốc bọn họ muốn tới để thôn tính Yến quốc mà. Giết chết hắn ta mới là điều tốt nhất cho Yến quốc. Phụ vương, tại sao lại đánh con?” Dứt lời cậu ta quay đầu nhìn Yến vương.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng không tỏ ra thái độ gì hết, chỉ lạnh lùng nhìn cảnh trước mắt.

Giờ đây Yến vương đang nhìn gương mặt Độc Cô Tuyết ẩn sau mặt nạ không biết đang có biểu cảm gì với vẻ mặt xấu hổ và áy náy. “Đã khiến Dực Vương chê cười rồi. Thăng nhãi này là đứa con thứ bảy của quả nhân, dũng mãnh^(*) bẩm sinh, võ nghệ học cũng khá, mà đầu óc cũng không đến nỗi nào. Hôm nay không biết bị kẻ nào xúi giục mà dám ra tay với Dực Vương, quả thật là quả nhân dạy con không tốt.”

^(*) Nguyên văn là *Khổng vũ hữu lực* (孔武有力) nghĩa là có sự dũng cảm mạnh mẽ.

Dứt lời, ông ta quay sang bảo Giá Hiên Nghị. “Đánh chết nó cho quả nhân!”

“Tuân lệnh!” Giá Hiên Nghị liên tục vung trường côn trong tay, chỉ mới vài gậy mà trên tấm áo bào màu tím đã bắt đầu tươm máu.

“Con không sai, con không phục!” Tiểu tử kia tuy thế vẫn rất kiên gan, cắn răng nhất quyết không kêu đau, chỉ ngẩng đầu trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyết lẫn Yến vương.

“Còn không mau ngậm miệng. Cậu biết cái gì mà nói. Nếu Tần quốc muốn thôn tính Yến quốc, Dực Vương đâu cần đích thân đến đây. Điện hạ sao lại ngốc thế chứ, ngậm miệng cho mau!” Lâm Thượng đại phu lo lắng nhìn thiếu niên kia, vừa nói vừa len lén liếc Độc Cô Tuyết.

Lúc này ai nấy có mặt đều hiểu rõ, việc này có thể lớn cũng có thể là việc nhỏ, tất cả dựa vào lời nói của Độc Cô Tuyệt. Nếu Dực Vương bảo là trẻ con không hiểu chuyện, vậy việc này có thể cho qua, nhưng ngài ấy mà bảo là có mưu đồ ám sát, thì e là không riêng chuyện này, ngay cả lý do ngài ấy đến khởi binh hỏi tội, e chừng cũng sẽ đổ riết cho Yến quốc mà thôi.

Thế nên cả Yến vương lẫn Giá Hiên Nghị đều phản ứng nhanh, càng giận dữ không nường tay mà đánh, mới có thể tỏ rõ lập trường của Yến quốc, không thể vì một đứa trẻ mà làm hỏng đại sự.

Giọng nói quật cường càng lúc càng yếu dần. Giá Hiên Nghị là ai chứ, y mà đã không nường tay, một đứa trẻ con chưa lớn liệu chịu nổi mấy côn? Quần thần chung quanh đều bắt đầu lo lắng, nhưng vẫn không có ai dám lên tiếng xin hộ. Yến vương vẫn dùng dằng giậm dứ, đứng ngoảnh mặt đi không nói gì, đáng vẻ nhất quyết có đánh chết cũng không đau lòng.

Độc Cô Tuyệt cũng đứng đó không thể hiện điều gì. Hẳn biết thật ra đây là chờ mình ra mặt mà thôi, dù gì cũng đâu thể mới tới đã khiến Yến vương đánh chết con trai mình được. Mà Yến vương cũng đã tính chuẩn là Độc Cô Tuyệt hẳn sẽ mở miệng bảo tha cho thằng nhãi đần độn kia. Phải, Dực Vương sẽ bỏ qua cho nó, có điều Dực Vương cũng không ngại chờ đánh tàn phế hay gần chết cái đã. Dám giết hẳn sao, vậy thì ráng mà chịu hậu quả đi thôi. Độc Cô Tuyệt hẳn chưa từng biết nhân từ nường tay là gì.

Tiếng gậy đập vào da thịt bạch bạch vẫn cứ vang lên ngoài cổng lớn vương cung. Chung quanh yên ắng như tờ, như thể chỉ còn lại ánh mắt hiên ngang không chịu khuất phục và thân hình ngày càng mềm oặt máu thịt bê bết của cậu thiếu niên cứng đầu không chịu van xin kia.

“Đừng đánh nữa, hài tử còn nhỏ mà.” Đang lặng im phăng phắc, bỗng Vân Kinh đã tới gần cậu thiếu niên kia không biết tự lúc nào, vừa vươn tay ngăn cây trường côn mà Giá Hiên Nghị chuẩn bị vung xuống, vừa nhẹ nhàng thốt.

Giá Hiên Nghị thấy bàn tay Vân Kinh vươn ra ngăn cản liền thoáng do dự rồi hạ côn không đánh tiếp mà ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt chau mày, mới không để ý một thoáng mà Vân Kinh sao đã chạy lại rồi. Cô nàng muốn diễn trò đối đầu với mình hay sao?

Còn đang cau có, bỗng hắt thoáng liếc thấy vẻ mặt của Vân Kinh. Thương tiếc, đau đớn, cảm thông xen lẫn với sự đồng cảm, nét biểu cảm ấy nhạt, nhạt lắm, tới mức người ngoài hầu như không ai nhìn ra, nhưng lại không thể gạt nổi đôi mắt của hắn. Thứ biểu cảm ấy nếu là chưa từng trải qua những điều ấy, tuyệt đối không

thể nào có được. Vân Khanh nàng... Độc Cô Tuyết hơi hơi trầm ngâm, ngọn lửa giận trong lòng bỗng đã dịu đi khá nhiều.

Vân Khanh vươn tay khẽ xoa mái đầu bết lại vì mồ hôi của thiếu niên kia, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt tuy quật cường nhưng không giấu nổi nét hoảng hốt mà lạnh nhạt lên tiếng. “Đừng đánh chết nó, trẻ con còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện thôi.” Vừa nói cô vừa ngẩng lên nhìn Độc Cô Tuyết. Cô vốn không muốn để ý tới chuyện này, vì hoàn toàn không có hứng thú tham gia vào những trò chính trị ngoại giao kia. Có điều chỉ để lấy lòng một người, để chứng tỏ chính mình trong sạch mà lại lòi con ruột mình ra đánh như thế, khiến cô không khỏi nhớ tới tuổi thơ của mình. Bất kể là vì lý do gì, đánh trẻ con như thế sẽ khiến chúng bị tổn thương tâm lý nặng nề. Thứ cô đã mất đi, cô không muốn người khác cũng mất, thế nên chưa kịp nghĩ nhiều cánh tay đã tự động vươn ra ngăn lại.

Vân Khanh nhìn Độc Cô Tuyết. Cô không phải người chốn triều đình, thế nên không cần thị uy, thể diện hay phép tắc chi cả. Cô chỉ không đành lòng.

Còn Độc Cô Tuyết thì nhìn sâu vào đôi mắt đang nhìn mình của cô. Đôi mắt ấy, chỉ thoáng chốc đã nói với hần nhiều lắm, nhiều vô cùng, ngay cả khi chúng chỉ thoáng hiện rồi thoát biến mất tăm nhưng hần vẫn phát hiện ra chúng. Ánh mắt hần bỗng trở nên sâu thẳm, rồi hần mở miệng. “Chỉ có lần này, lần sau sẽ không có ngoại lệ.”

Yến vương đứng cạnh nghe vậy, hiểu rằng Độc Cô Tuyết đã mở con đường sống mà tha cho thất hoàng tử của mình. Ông ta lập tức nhẹ người, vẻ mặt vẫn đường đường chính chính gật đầu nói. “Dực Vương khoan hồng độ lượng, là phúc khí của đứa súc sinh kia!” Mà trên nét mặt chúng thần chung quanh cũng hiện rõ vẻ vui mừng.

Thế rồi ông ta quay sang nhìn Vân Khanh mỉm cười. “Vị này hần là Thánh thủ giải độc Vân tiên tử rồi. Quả nhân nghe tiếng đã lâu, hôm nay được gặp quả nhiên phong thái hơn người.”

Vân Khanh nâng thiếu niên giờ đã nửa mê nửa tỉnh đứng lên. Cậu ta dường như cảm nhận được cô vừa cứu mình, nên nắm chặt lấy vạt áo cô không chịu buông tay. Cô vừa dịu dàng dỗ dành cậu, vừa cố kéo vạt áo lại, có điều cậu ta nắm thật sự là rất chặt. Dưới ánh nhìn trừng trừng hằm hừ của Độc Cô Tuyết, Vân Khanh chỉ đành cắt bỏ vạt áo rồi giao thiếu niên kia cho mấy thị vệ đỡ lấy mang đi.

Buông được cậu ta ra rồi, cô mới quay lại nhìn thẳng vào mắt Yến vương mà rằng. “Lời đồn mà thôi, không đáng tin tưởng.”

“Nổi bật xuất chúng, thanh nhã thoát tục, nghe danh không bằng gặp mặt. Ha ha, nào nào, xin mời xin mời. Dực Vương, Vân tiên tử, xin mời vào trong.” Hoa thừa tướng đứng gần đó vội cười lớn nói xen vào.

Độc Cô Tuyệt quét ánh mắt qua toàn bộ quần thần Yến quốc rồi khẽ gạt đầu bước lên vài bước tóm lấy eo Vân Kinh kéo lại hung hăng trừng mắt với cô một cái như thể chiếu cáo thiên hạ về quan hệ giữa hai người. Thế rồi hắt mang cô gái của mình đi theo Yến vương vào chính điện của vương cung.

Hết chương 39

Chương 40 – Tín vật đính ước

Mọi việc tiếp theo cũng chỉ là những màn đón tiếp nhiệt tình, cẩn thận mà thôi, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là những thứ lễ nghi xã giao điển hình. Vân Kinh vốn không thích không khí như thế, nên tuy vẫn đi theo Độc Cô Tuyết nhưng tinh thần hoàn toàn không để vào việc đó. Trên triều bao nhiêu người như thế, không có ai có thể khiến cô để tâm liếc nhìn nhiều bằng Điều Nhi.

Độc Cô Tuyết cũng biết Vân Kinh không thích những điều ấy nên cũng không quan tâm nhiều đến cô. Vua tôi Yến vương thấy vẻ mặt Vân Kinh lạnh nhạt mà nhả nhận, giữa không gian ẩm ắp người người mà cô như thể vẫn chỉ có một mình, dường như toàn bộ mọi việc đều không để tâm. Sự lạnh lẽo tới nhường ấy, khiến cho ai nấy có cảm giác như thể cô không phải đang ở giữa chốn triều đình gió rung mây vần, mà là đang ở chốn nước non yên ả thanh bình, và không khỏi khiến người khác chú ý.

Tiếp đãi ngắn gọn xong xuôi, hai bên cũng không nói chuyện gì nhiều, thậm chí không hề nhắc tới lý do Độc Cô Tuyết tới đây. Yến quốc đã không nói đến, Độc Cô Tuyết cũng không nói tới, thật không hiểu ai nấy đang nghĩ gì, vô cùng bí ẩn.

Nghi thức đón tiếp ra mắt long trọng chốn Hoàng cung đã hoàn tất, Độc Cô Tuyết lạnh nhạt từ chối bữa tiệc tẩy trần buổi tối dành cho mình với lý do hành trình mệt nhọc mà lui về nghỉ ngơi ở biệt viện trong vương cung, để có thể bàn chuyện và lại sức.

Mấy ngày tiếp theo, hôm nào Độc Cô Tuyết cũng được mời dự tiệc chiêu đãi. Vân Kinh vốn không thích những khuôn sáo ấy, mà Độc Cô Tuyết cũng không ép cô đi cùng, nên cô càng không biết mọi việc đang phát triển ra làm sao. Xét cho cùng, cô cũng không có hứng tìm hiểu, một mình an nhiên tự tại còn vui hơn.

Hôm đó, Độc Cô Tuyết được Hoà Thân vương mời dự yến, Vân Kinh mặc một bộ áo váy giản dị màu xanh nước biển, mái tóc dài buông xoã chỉ dùng một cây trâm cài lại sau đầu. Cô không cho thị vệ đi cùng mà lững thững một mình ra khỏi cổng chính của biệt viện vương cung.

Đi cùng Độc Cô Tuyết tới Yến quốc, mục đích của cô chính là để xem bà bà có ở đó hay không. Trong lòng cô, bà bà quan trọng hơn mở yến tiệc hoàng gia kia rất nhiều.

Vân Kinh ôm Điều Nhi thông thả bước dạo chơi trên những con đường dọc ngang của Cẩm thành. Thoáng chốc đã qua hơn một canh giờ. Trên những con đường đông đúc người qua lại như thoi dệt, không một ai dừng

chân đứng lại vì cô.

Vân Khanh thấy vậy hơi thở dài. Suốt dọc đường tới đây, họ không hề che giấu hành tung của mình. Toàn bộ Yến quốc chỉ có con đường độc đạo ấy nối liền Cẩm thành với biên giới, nên không ai là không biết việc họ tới đây. Cô lại càng không che giấu tên tuổi của mình. Nếu bà bà ở đây, khẳng định bà bà đã sớm biết việc cô đã tới. Đã không ít ngày cô một mình ra ngoài đi lòng vòng, cố tình đánh tiếng khắp nơi, nhưng vẫn không có chút tin tức gì. Vừa nghĩ tới việc có khả năng lớn là do bà bà không có mặt ở nước Yến, cô không khỏi phẫn nộ đùng đùng quay lại biệt viện hoàng gia.

Bên trong biệt viện, toàn bộ người được bố trí đều lấy từ ba trăm binh sĩ của Độc Cô Tuyết. Thế nên Vân Khanh vừa về tới chưa lâu, Mặc Ngân đã tìm tới cô với một hộp gỗ đàn hương.

"Vân cô nương, vị thất hoàng tử hôm qua cho người tới tặng quà cảm ơn." Mặc Ngân vừa nói vừa đưa chiếc hộp trong tay cho Vân Khanh.

Vân Khanh dừng bước thoáng liếc qua chiếc hộp rồi chậm rãi lắc đầu. "Không cần cậu ta cảm ơn, phiền huynh trả lại đi thôi."

Mặc Ngân biết Vân Khanh chỉ không nể mặt với Độc Cô Tuyết, còn với người khác cô đều rất hoà nhã, bèn cười. "Tặng cũng tặng rồi, không nhận thì phí, dù gì đây cũng là thứ tốt." Anh ta vừa nói vừa mở hộp, lấy ra một chiếc vòng đeo tay bằng ngọc lưu ly toả ra một làn hào quang bảy sắc. Hình dáng tinh xảo, chế tác thượng thừa khỏi phải bàn tới, chỉ nói riêng đến làn hào quang bảy sắc kia, quả thật vô cùng hiếm gặp ở ngọc lưu ly. Vân Khanh tuy không gặp nhiều bảo vật như thế này lắm nhưng cũng biết đây là vật khó cầu.

"Vòng lưu ly bảy sắc, đứng thứ tư trong danh sách bảo vật cực phẩm của Yến quốc, vị thất hoàng tử kia quả đúng là phóng tay." Mặc Ngân cười cười đưa chiếc vòng ngọc cho Vân Khanh.

Cô quả có nghe đến bảng xếp hạng bảo vật của Yến quốc. Hàng cực phẩm vốn có mười thứ, hoàng gia đã giữ năm, còn lại đều lưu lạc chốn dân gian. Không ngờ thất hoàng tử vừa ra tay đã xuất ra một món đồ như thế, phần quà tặng này quả thật quá đồi quý giá rồi.

"Vây lại càng không thể nhận." Vân Khanh nhận lấy lật qua lật lại ngắm nghía, rồi lại trả lại cho Mặc Ngân, hoàn toàn không có lòng tham.

"Vân..."

"Thứ gì thế?" Mặc Ngân mới mở miệng, giọng nói của Độc Cô Tuyết đã vang tới. Hai người ngẩng đầu nhìn

qua, thấy Độc Cô Tuyết đang rảo bước lại gần, phía sau có Sở Vân và Mặc Ly đi cùng.

“Vương gia.” Mặc Ngân vừa dâng chiếc vòng ngọc lên vừa giải thích ngọn nguồn.

Độc Cô Tuyết thoáng nhìn, đón lấy ngắm nghía một chút rồi cười lạnh. “Dám giở trò như vậy với ta sao. Thứ đồ kém cỏi này mà cũng gọi là bảo vật.” Nói rồi hắn ta khép năm ngón tay lại bóp chặt, chiếc vòng lưu ly bảy sắc kia chỉ trong thoáng chốc nát vụn thành bột phấn theo gió cuốn đi.

Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly chỉ biết nhìn nhau, nghẹn họng không cất nên lời. Vương gia nhà mình đúng thật là... chiếc vòng lưu ly bảy sắc kia nói thế nào thì cũng là vật quý, vậy mà vào miệng người lại thành đồ bỏ chẳng đáng một xu. Xem ra là do người tặng khiến ngài ấy chướng mắt thì có...

Còn Vân Khinh thì liếc Độc Cô Tuyết một cái. Tuy cô cũng đâu muốn nhận nó, nhưng cứ thế bóp nát chiếc vòng, gã Độc Cô Tuyết này quả thật quá ư là độc đoán.

Độc Cô Tuyết thấy cô nhìn mình vẻ bất mãn cũng không nổi giận. Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, thản nhiên nói. “Cái này không xứng với nàng.” Đám Sở Vân thiếu điều phì cười.

Nói dứt lời, Độc Cô Tuyết chìa tay ra rồi dùng tay kia gỡ một chiếc bao cổ tay bằng kim loại đen xì xuống, rồi túm lấy tay Vân Khinh đeo lên cổ tay cô, xong rồi còn xoa nắn thật mạnh một cái. Một tiếng cách vang lên, bộ phận khoá bánh răng khép lại chặt chẽ, muốn gỡ ra cũng không thể nào làm được, trừ phi dùng đao chặt bỏ.

“Trên người nàng chỉ được mang đồ ta tặng mà thôi.” Lời ‘tuyên ngôn’ đầy vẻ ngang ngược nhưng từ miệng Độc Cô Tuyết thốt ra lại mang một vẻ lễ thường phải thế, tự nhiên vô cùng.

Vân Khinh nhú mày, giật tay ra khỏi tay Độc Cô Tuyết, nhưng gỡ cách nào cũng không gỡ nổi cái bao cổ tay kia.

Sở Vân đứng cạnh lặng lẽ nhìn hai người. Cái thứ này mới không hợp với Vân cô nương nha, nào có cô nương nào lại đeo cái bao cổ tay dành cho nam giới khi chiến đấu nơi sa trường chứ, chả tự nhiên chút nào.

Có điều giá trị của vật này khó tưởng tượng nổi. Phía ngoài chiếc bao cổ tay ấy có khắc một con chim ưng màu đen, có lẽ trong mắt người thường không hề có ý nghĩa gì cả, có điều với toàn bộ hoàng gia lẫn binh lính bảy nước, không thể không coi là vô giá. Con hắc ưng ấy chính là biểu tượng của Độc Cô Tuyết, trên chiến trường, nó đại diện cho Dực Vương gia của Tần quốc. Phải biết rằng trên binh phù mà ngài ấy điều binh khiển tướng, mặt trái có khắc chính là con hắc ưng này. Thế nên giá trị và ý nghĩa của cái bao cổ tay ấy, chiếc vòng

lưu ly bảy sắc kia làm sao có thể sánh kịp.

Trong thoáng chốc, bầu không khí trở nên căng thẳng. Mặc Ngân lẫn Mặc Ly thật sự không hề nghĩ tới Độc Cô Tuyết lại có thể đưa một thứ quan trọng tới thế cho Vân Kinh, nên chờ người ra không kịp phản ứng. Chỉ có Sở Vân vội vã cười hì hì mà rằng. “Vương gia, ngài không phải là tặng Vân cô nương tín vật đính ước đấy chứ?”

“Cái gì?” Vân Kinh vừa nghe không nhận được bật thốt, ngẩng đầu nhìn Sở Vân kinh ngạc.

“À, phải rồi phải rồi, thứ quan trọng như thế, ngài tặng cho Vân cô nương, rõ ràng chính là ý đó mà.”

Mặc Ngân với Mặc Ly cùng tỉnh hồn lại, lập tức lên tiếng phụ họa. Vương gia nhà họ thích Vân Kinh, điều này ai nấy đều có thể nhìn thấy rõ ràng, cơ mà đương sự lại không hiểu rõ lòng mình, khiến bọn họ không còn cách nào khác là tận dụng mọi cơ hội nhắc nhở chủ nhân. Có một người con gái tài hoa như vậy phụ giúp Vương gia, đây chính là chuyện không thể tốt hơn, đám công chúa, quận chúa kia làm sao so bằng được.

Vân Kinh kinh ngạc nhìn Độc Cô Tuyết. Tín vật đính ước? Độc Cô Tuyết hẳn có hiểu ý nghĩa của bốn chữ đó là gì không vậy?

Dực Vương gia thoáng nhìn ba kẻ thuộc hạ thân tín kia, hừ một tiếng cảnh cáo rồi quay sang nhìn Vân Kinh. “Cứ đeo cho ta là được. Nàng mà dám gỡ ra, cứ chờ xem ta sẽ xử nàng ra sao.” Dứt lời, kẻ nào đó lại hừ một tiếng đầy kiêu căng ngạo mạn, có điều nét cười vẫn cứ lồ lộ trên mặt hẳn cho thấy hiện giờ kẻ nào đó đang rất là vui vẻ.

Vân Kinh nhíu mày. “Gỡ xuống, nặng quá, ta không thích.” Cái gã này, muốn tặng cô thì ít ra phải hỏi xem cô có nhận hay không đã chứ!

Trong nháy mắt Độc Cô Tuyết trợn mắt nhướng mày, chuẩn bị nổi cơn lôi đình. Sở Vân vội vã xen vào cười hớn hở. “Vân cô nương, thứ này đeo lâu là quen thôi mà. À phải rồi, ván cờ lần trước tại hạ còn muốn thỉnh giáo cô nương mấy chỗ. Giờ đang lúc cô rảnh, mau qua đây chỉ giáo cho tại hạ thêm...” Vừa liến thoắng liên tục, anh ta vừa túm lấy tay áo Vân Kinh kéo ra chỗ khác.

Mà gần như cùng lúc ấy, Mặc Ngân vội dâng cái hộp đàn hương lên Độc Cô Tuyết, đổi trọng tâm câu chuyện sang hướng khác. “Vương gia, trong này còn có một chiếc thiệp mời... Ngài xem...”

Về mặt Độc Cô Tuyết vốn đang sầm sì như bão nổi, giật lấy nhìn lướt qua nội dung xong nét mặt hẳn bỗng tươi tỉnh trở lại. Khoé môi khẽ nhếch lên thành nụ cười nửa miệng lạnh lùng. “Chiều mai mở yến tiệc ở Ly cung để cảm ơn Vân Kinh. Được lắm, được lắm, ta còn đang lo tìm cách nào đột nhập vào vương cung, giờ đã có

cơ hội tốt tự mình bay tới rồi.”

Mặc Ngân, Mặc Ly nghe thấy, gương mặt cả hai đều bừng sáng. Hai người đều nở một nụ cười đầy thâm thúy. Cơ hội tới rồi, quả là không uổng công...

Hết chương 40

Chương 41 – Đi săn

“Xuống chuẩn bị đi.” Khoé môi Độc Cô Tuyết khẽ nhếch lên lạnh lẽo, mệnh lệnh thốt ra với giọng trầm trầm.

Mặc Ngân, Mặc Ly đồng loạt gật đầu. Mặc Ly dừng một chút rồi hỏi. “Vậy cuộc đi săn ngày mai, chúng ta...?”

“Đi chứ, sao lại không đi? Nếu muốn ra oai với chúng ta, bản vương lại còn sợ bọn chúng ư?” Độc Cô Tuyết cười lạnh không dứt, Mặc Ngân, Mặc Ly nhìn nhau im lặng.

Một đêm yên tĩnh qua đi, hiếm khi Độc Cô Tuyết không mò tới chỗ Vân Kinh làm phiền, thế là cả nhà bình an vô sự.

Sáng sớm hôm sau, thị vệ của Yến vương đặc biệt tới biệt viện mời Độc Cô Tuyết, hôm đó là Yến vương làm chủ, mời toàn bộ quần thần trong triều cùng Tần quốc Dục Vương đi săn ở khu rừng Hoàng gia ở ngoại thành.

Mười dặm phía ngoài Cẩm thành chính là khu vực săn bắn của hoàng thất nước Yến, bên trong nuôi dưỡng vô số động vật các loại, thích hợp cho những dịp lớn. Yến vương lại mở tiệc đãi khách quý ở đó, vì biết rằng đối với một kẻ quen hơi chém giết như Độc Cô Tuyết, thay vì mở trò ca múa ăn uống này nọ, thì đi săn thú vẫn là thích hợp nhất.

Trên khu đất trống ngay ngoài rìa khu rừng rậm đã bày sẵn bàn ghế lẫn đồ ăn thức uống. Do Vân Kinh cũng tới, nên là Yến vương cũng mang theo vài người hậu phi, ngay cả trọng thần trong triều cũng có người mang theo gia quyến. Tình cảnh nhìn giống một cuộc họp mặt thân tình hơn, hoàn toàn không có vẻ gì là hai bên đang tràn đầy nghi kỵ với nhau.

Vân Kinh ngồi trên ghế trong đám. Cô hoàn toàn không muốn tới, có điều cái gã họ Độc Cô kia chả biết ăn nhằm cái gì mà cứ cứng rắn phải kéo cô đi cùng cho bằng được. Đi săn thì có gì hay chứ?

“Ha ha, Dục Vương nổi danh anh dũng thiện chiến có một không hai trên đời. Hôm nay coi như dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, cho quả nhân được mở rộng tầm mắt với.” Từ xa xa, Yến vương cười ngựa đứng cạnh Độc Cô Tuyết mỉm cười nói với hẳn.

Trên mặt Độc Cô Tuyết hoàn toàn không biểu lộ điều gì, chỉ nghe thấy giọng nói đầy lạnh lẽo khô khan. “Được.” Đúng là đồ không biết khiêm tốn là gì.

Tiếng kèn toe toe vang dội. Một đội binh sĩ khôi giáp hai màu đỏ và đen đang đứng nghiêm ở phần đất rìa ngoài rừng lập tức nhanh nhẹn khởi hành. Từng hàng hai người nghiêm chỉnh ngay ngắn, tiến lùi theo nhịp bước vào rừng. Nguyên đội quân đó là để vây quanh khu săn bắn, để tập trung lại toàn bộ đám động vật trong rừng cho vua tôi họ đi săn.

“Yến vương, ta thấy hẳn không cần họ ra tay đâu...” Có tiếng nói của Độc Cô Tuyệt vọng lại từ xa, có điều Vân Kinh cũng chẳng tập trung nghe là mấy. Cô vốn không có hứng thú với những thứ này.

“Vân cô nương.” Vân Kinh đang đùa giỡn với Điều Nhi ngồi trong lòng, Sở Vân ngồi cạnh bỗng dựa sát lại gần khẽ gọi. Cô không khỏi nghiêng đầu nhìn Sở Vân. Anh ta vốn là mưu sĩ, không có võ nghệ, nên cũng chỉ có thể ngồi ngoài xem mà thôi.

Sở Vân mỉm cười với cô rồi dẩu miệng về đám binh sĩ kia một chút, dùng giọng thật nhỏ chỉ có hai người họ nghe thấy để hỏi. “Cô nương thấy sao?”

Vân Kinh lắc đầu, cô chả cảm thấy gì cả.

Sở Vân thấy vậy khẽ cười, nhỏ giọng than. “Cô nương quả đúng là không quan tâm đến việc bên ngoài. Vị Yến vương kia là đang ra oai với chúng ta đó.” Vân Kinh nghe vậy nhú mày, lại nhìn kỹ đám binh sĩ kia lần nữa.

Vân Kinh chẳng hề biết một buổi đi săn bình thường của Hoàng gia lại cần đến nhiều người như thế. Những binh lính này đều mang vẻ nghiêm cẩn huấn luyện kỹ càng, hẳn là cấm quân. Cấm quân của Hoàng thành lại được trưng dụng tới đây vây thú đi săn, không khỏi có chút nghiêm trọng hóa vấn đề. Đây là Yến vương dùng phương pháp uyển chuyển báo cho Độc Cô Tuyệt biết, Yến quốc bọn họ cũng không phải dễ bắt nạt, tử tế thì không sao, nhưng nếu cứng rắn ghép tội cho họ, họ sẵn sàng lưỡng bại câu thương, cá chết lưới rách.

Sở Vân cũng không chờ xem Vân Kinh có hiểu ý mình hay không, anh ta cười khể. “Cô nương nhìn kỹ mũ giáp lẫn vũ khí của họ xem.”

Dứt lời, anh ta cũng không chờ Vân Kinh trả lời vì biết cô không biết những thứ đó, nên nói thẳng tuột ra luôn. “Nhiều năm nay Yến quốc không hề gặp chiến loạn, thứ nhất là vì đất nước này dễ thủ khó công, mà thứ hai là vì họ có thể chế tác ra khôi giáp bền chắc nhất và vũ khí lợi hại nhất. Kỹ thuật rèn binh khí của họ có thể nói là tinh nhuệ nhất trong cả bảy nước, mà đó cũng là chỗ dựa vững chắc khiến họ kiêu ngạo nhất.”

Vân Khanh nhìn thoáng qua đội quân lính của Yến quốc, giáp trụ trên người họ thoáng ánh đỏ sẫm, so với giáp trụ sắt đen sì của binh sĩ do Độc Cô Tuyết mang đến đây là thứ khác biệt duy nhất, còn những mặt khác quả cô không thể nhìn ra gì hơn.

"Mũ giáp của bọn họ khá mỏng, trọng lượng nhẹ nhàng, nhưng lại phòng ngự rất tốt, chắc chắn hơn mũ giáp của tướng sĩ của chúng ta nhiều. Nếu Đại Tần chúng ta có kỹ thuật chế tác này, việc xưng bá thiên hạ hẳn sẽ trong tầm tay." Khóe môi Sở Vân nhếch lên cười mỉm như thể đang tán gẫu bình thường với Vân Khanh, hoàn toàn không ai ngờ đến nội dung những lời anh ta vừa thốt.

"Tại sao lại nói với ta?" Vân Khanh quay sang nhìn Sở Vân, điều này thì liên quan gì tới cô chứ.

Sở Vân cười cười. "Vương gia không định nói với cô nương, có điều tại hạ thấy Vân cô nương tài trí hơn người, biết chuyện có khi không chừng lại có thể giúp chúng ta không ít."

Vân Khanh ngồi yên trầm ngâm suy nghĩ, loại bỏ nhiều khả năng trong đầu, thoáng chốc hiểu ra cơ sự. Cô quay sang ngạc nhiên. "Các người muốn..."

Hóa ra Độc Cô Tuyết đích thân tới Yến quốc, không phải là để làm cái gì mà đòi công đạo với lại dụ kẻ giấu mặt ra tay, đây mới là mục đích thật sự của hẳn.

"Dù gì cũng là cơ hội tốt kia mà?" Trong ánh mắt Sở Vân thoáng lóe lên một tia thán phục, biết ngay là Vân Khanh sẽ đoán ra mà.

Hai người mới nói tới đó, một tiếng kèn lệnh vang lên từ phía đằng xa. Yến vương, Độc Cô Tuyết và đám võ tướng của Yến quốc đồng loạt thúc ngựa lao vào rừng, mỗi người tách ra một con đường, bắt đầu cuộc đi săn.

Vân Khanh cũng chẳng để ý xem Độc Cô Tuyết đi đường nào cả, chỉ nhíu mày nhìn Sở Vân. "Các người nhất định muốn thống nhất thiên hạ sao? Các người có biết như thế sẽ có bao nhiêu người phải bỏ mạng? Hòa bình vô sự như hiện nay chẳng lẽ không tốt ư?"

Trên mặt Sở Vân vẫn giữ nụ cười thân thiện như trước, nhưng trong giọng nói đã trở nên nghiêm nghị vô cùng. "Hòa bình vô sự, nào có dễ dàng như vậy. Kể cả Đại Tần chúng ta không có dã tâm tranh giành thiên hạ, cô nương có dám chắc hai nước Tề Sở cũng sẽ không? Thiên hạ chỉ cần một ngày còn tồn tại nhiều quốc gia như thế, sẽ còn một ngày có nguy cơ chiến tranh. Chỉ có thống nhất thiên hạ mới có thể có được hòa bình chân chính." Nói tới đây, anh ta khẽ liếc nhìn Vân Khanh, ánh mắt sâu thẳm đầy ẩn ý.

Vân Khanh không nói gì. Cô không quan tâm mấy đến tình hình chính trị. Nhưng những lời này của Sở Vân

cô lại không có cách nào phản đối cả. Thời đại loạn lạc bảy nước, hôm nay ta đánh người, hôm sau kẻ khác lại đánh người khác, lửa chiến tranh dường như vĩnh viễn không thể dập tắt hẳn, bởi vì vẫn còn quá nhiều dã tâm và trục lợi riêng tư.

Sở Vân thấy Vân Kinh im lặng, liền nhẹ giọng nói tiếp. “Tranh giành thiên hạ không phải để hoàn thành chiến công vĩ đại của một vị đế vương, mà là vì đem lại sự an bình và một bầu không khí an toàn không còn lo ngại chiến tranh xâm lược đến cho bách tính vốn chịu khổ bởi chinh chiến liên miên. Đó là mong muốn của tại hạ, mà cũng là quan điểm của Tần vương đời trước. Vì nó mà Tần quốc nỗ lực mấy trăm năm nay, hiện giờ là thời điểm thực lực của nước Tần hùng mạnh nhất trong mấy trăm năm qua, nên chúng ta muốn hoàn thành mục tiêu ấy.”

Vân Kinh nếu bảo không dao động thì đúng là không thể. Lời của Sở Vân nêu ra những góc nhìn và khái niệm mà cho tới giờ cô chưa từng nghĩ tới, vô cùng mới lạ.

Sở Vân nhìn Vân Kinh lặng yên không lên tiếng cũng không giục giã mà chỉ mỉm cười nhìn cô. Ở biệt viện của Hoàng gia tai vách mạch rừng nhiều lắm, khó lòng nói chuyện tử tế. Hôm nay nhìn qua thật đông người, nhưng thật ra lại có thể dễ dàng bàn chuyện bí mật với nhau.

Có thiệp mời của Thất hoàng tử, kế hoạch đã trù bị chu đáo cũng phải được thay đổi cho phù hợp. Thật không ngờ đứa con mà Yến vương thương yêu nhất lại có hảo cảm với Vân Kinh, lại mở tiệc trong vương cung để chiêu đãi cô. Đây chính là một cơ hội rất tốt, nếu Vân Kinh có thể phối hợp cùng họ chẳng phải hơn nhiều so với việc họ âm thầm tìm kiếm sao. Thế nên anh ta suy đi tính lại một hồi vẫn quyết định nên tiết lộ phần nào với Vân Kinh, vì xét cho cùng sớm muộn cô cũng sẽ biết.

Gió nhẹ hiu hiu, mang theo mùi hương thoang thoảng, mùi hương đầy thanh nhã mát rượi của cỏ cây như thấm vào tận ruột gan mọi người.

Vân Kinh từ tốn vuốt ve Diêu Nhi, ngẩng đầu nhìn tán lá cây màu xanh dịu mắt đằng xa. Bình an vui vẻ, tại sao với cô lại xa vời đến thế?

Sở Vân ngồi tựa vào ghế nhàn nhã thưởng trà. Anh ta đang chờ xem thái độ của Vân Kinh ra sao. Hiện giờ thái độ cô ấy thật không rõ ràng chút nào, ngay cả anh ta cũng có chút khó hiểu.

“Gr... à... o...” Một tiếng gầm rống lớn bỗng vọng lại từ xa, bên trong ẩn ẩn vẻ hung hăng phẫn nộ. Vân Kinh lẫn Sở Vân không khỏi giật mình đồng loạt quay đầu nhìn về phía đó.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên lẫn tiếng dã thú thét gào mang theo sự hỗn loạn và kinh hoàng. Đám thị vệ đang đứng trông coi gần đó lập tức xông lại gần vây quanh nơi tập trung toàn bộ quan văn và nữ quyến, vũ khí sẵn sàng, thể trận nghiêm chỉnh đón chờ sự sắp xảy ra.

“Xảy ra chuyện gì? Chuyện gì thế hả?” Hoa thừa tướng đứng phắt dậy xông về phía trước.

“Lũ dã thú có vấn đề.” Một võ tướng trẻ tuổi vừa chạy ra khỏi cánh rừng lớn tiếng đáp, mắt tái nhợt không còn chút máu.

“Chúng nó điên cuồng hết cả. Trời ạ, sao lại thế này chứ?”

“Mãng xà, vì sao trong rừng lại có mãng xà?”

Các võ tướng chạy trốn thực mạng lần lượt ra khỏi cánh rừng, sắc mặt ai cũng nhợt nhạt vô cùng.

“Đám giá áo thùng cơm này, Vương thượng còn ở trong đó, còn không mau quay lại tìm cho bốn tướng, nhanh lên!”

“Đúng, còn có cả Dực Vương và thuộc hạ nữa, mau lên, còn ngần ra ở đó làm gì, không mau quay lại tìm!” Lâm thượng đại phu cũng liên tiếp ra lệnh.

Hết chương 41

Chương 42 – Mãng xà khổng lồ

So với sự hỗn loạn của Yến quốc, Vân Kinh và Sở Vân lại khá là bình tĩnh. Bản lĩnh của Độc Cô Tuyết thế nào, họ rõ hơn ai hết. Hiện giờ có sự lạ thường xảy ra như thế này, chắc chắn là có việc không hay. Sở Vân trầm mặt đứng phắt dậy cả giận quát. “Có chuyện gì thế?”

“Chúng tôi cũng không rõ.” Hoa Thừa tướng và Lâm Thượng đại phu cùng nhau quay lại trả lời, trên mặt hai người cũng nghiêm trang vô cùng.

“Nếu Vương gia nhà ta có chuyện gì bất trắc, Yến quốc các vị cứ chờ nước Tần chúng ta tới san bằng đi!” Gương mặt Sở Vân lạnh lẽo, giọng nói cũng tàn nhẫn thật sự. Sở Vân hiếm khi nào có vẻ mặt lạnh lùng như thế, nét mặt anh ta hiện tại quả thật giống Độc Cô Tuyết vài phần.

“Sở tiên sinh xin chớ tức giận. Dực Vương và mọi người không sao đâu.” Lâm Thượng đại phu vội vã trấn an, xong rồi liên tiếp hạ lệnh xuống.

“G... r... à... o...” Một loạt tiếng dã thú gào rú vang dội đất trời, đình tai nhức óc.

Tiếng đàn thú gầm thét đang từ xa nhanh chóng tiến lại gần, từ bốn phương tám hướng dồn dập về đây, cho thấy đám dã thú trong rừng đang có xu hướng tụ tập về hướng này mà tới. Theo hướng âm thanh truyền tới, có thể đoán được thể tới của chúng rất nhanh chóng, không gì sánh kịp.

Tiếng vó ngựa cấp tập vang lên, bóng người loang loáng hiện ra trong rừng. Độc Cô Tuyết sóng vai Yến vương phi ngựa vọt ra khỏi rừng, khiến đám quần thần nước Yến không khỏi đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Trái lại với vẻ nhẹ người của đám quan lại Yến quốc, Vân Kinh và Sở Vân càng thêm nhú chặt đôi lông mày. Đến cả Độc Cô Tuyết còn bị bức phải quay lại, như thế...

Hai người còn chưa kịp nghĩ nhiều, Độc Cô Tuyết liếc mắt thấy Vân Kinh liền vội vã giục ngựa như bay tới đó, miệng quát lớn. “Đi, đi mau!”

Trong cánh rừng đằng sau lưng hắn, Vân Kinh tinh mắt nhìn thấy hàng loạt cây cối đổ rạp liên tục, như thể đang có vật gì đó càn quét tiến lại, mà đám cây cối dường như đang ngã xuống nhường đường cho vật đó, vô cùng quỷ dị.

“A a a a...” Những tiếng hét chói tai xen lẫn những tiếng rú tắt nghẹn trước khi chết cứ văng vẳng lại gần. Đội cấm quân của Yến quốc đồng loạt xông lên, vượt qua Độc Cô Tuyết và Yến vương để đối địch lại đàn dã thú đang lao ra từ trong rừng, nào ngờ chưa hề nhìn rõ đối thủ ra sao thì đã bị đánh bay đi rất xa, xương cốt gãy răng rắc, chết thảm không kịp rên lên tiếng nào.

Chỗ Vân Kinh đứng vừa khéo nhìn thẳng về phía đó, nên cô trông thấy rõ ràng dáng vẻ của con quái vật đang dẫm đạp chung quanh mà xông tới.

Loài thú khổng lồ, kích thước khổng lồ không cách nào tưởng tượng nổi. Vòng thân xám bạc to lớn thô kệch như cổ thụ hàng trăm năm, phải hai người ôm may ra mới xuể. Thân rắn dài ngút tầm mắt hầu như không thấy rõ phần đuôi. Trên cái đầu to lớn bèn bẹt là đôi mắt đỏ như máu đầy vẻ giận dữ hung ác. Cái miệng rộng đỏ lòm như một chậu máu há rộng, đầu lưỡi hồng tươi phải dài tới một trượng, trên đó nhom nhớp những thứ chất dịch nhớt nhát. Thân rắn trườn về phía trước nhân tiện cuốn lấy một kẻ bất hạnh nào đó thả vào trong miệng, nuốt chửng.

Những mũi tên nhọn hoắt bắn vào người nó, không khác gì gãi ngứa cả, hoàn toàn vô dụng. Tên bắn tới chạm vào da thịt dày cứng như sắt không hề gây ra chút thương tích nhỏ nào, ngược lại càng khiến nó giận dữ hơn.

Sau lưng mấy con mãng xà khổng lồ này, đám hổ báo được nuôi thả trong rừng hàng ngày vốn đã được thuần hóa ít nhiều, bản năng ăn thịt hung dữ cũng đã được bào mòn không ít, giờ lại như ăn phải thuốc kích thích, lồng lộn nhào lên cắn xé, hỗn loạn, điên cuồng.

Tuy Vân Kinh đã từng lâm vào hoàn cảnh bị vạn thú vây quanh, nhưng giờ nhìn thấy mấy con mãng xà này cũng không khỏi kinh hoàng bối rối, sắc mặt hơi hơi trắng bệch sợ hãi.

“Cứu mạng a...”

“Trời ơi sao lại thế này...”

“Cứu giá, mau cứu giá...”

Giờ đây toàn bộ khu săn bắn trở nên vô cùng hoảng loạn, nơi nơi vang dội tiếng khóc, tiếng gào thét, tiếng quát lớn, người đi bảo hộ, người được bảo hộ, người chạy trốn chết, người kinh hoàng tới mức không đi nổi... lộn xộn láo nháo vô cùng.

Độc Cô Tuyết hoàn toàn không quan tâm đến đám người hoảng loạn kia, nhanh chóng phi ngựa lại cúi

người ôm lấy Vân Kinh lên ngựa rồi giục cương ngựa chạy về phía bên ngoài cánh rừng, vừa chạy vừa quát to. “Mau đuổi kịp!”

Mặc Ngân sau lưng hắn cũng bắt chước mà túm lấy Sở Vân lên ngựa. Mặc Ly cũng phóng ngựa nhanh chóng đuổi theo sau. Đoàn binh sĩ vẫn đi theo Độc Cô Tuyết từ Tần quốc không ai lên tiếng, đội ngũ nghiêm chỉnh, so với đám quần thần văn võ của Yến quốc thật là một trời một vực. Họ làm sao sánh nổi với sự bình tĩnh và lạnh lùng của đoàn người đi theo Độc Cô Tuyết được.

Gầm thét, tiếng mãnh thú gầm thét long trời lở đất vang dội. Đàn thú hoang mắt đỏ ngầu, lao tới tấn công cấm quân điên cuồng không ngơi nghỉ, thoáng chốc đã vây kín con người, chỉ chừa lại một con đường ra khỏi khu rừng còn chưa kịp bao vây.

Độc Cô Tuyết dẫn đầu người của mình, phi ngựa như sấm vang chớp giật nhắm hướng con đường ấy. Mắt thấy đã chuẩn bị thoát khỏi khu rừng, bỗng nhiên từ trong rừng hai bên đường, hàng ngàn mũi tên nhọn lều lều vun vút lao tới. Trong mắt hắn bỗng lóe lên một ánh sáng sắc sảo, tay cầm roi ngựa lập tức vung lên vun vút thành một vòng bảo vệ. Những mũi tên nhọn vừa chạm phải vòng bảo vệ ấy lập tức gãy đôi rụng lả tả.

Chỉ bị ngừng bước lại trong thoáng chốc, nhưng đám sai lang từ trong rừng đã kịp lao ra chặn kín con đường trước mặt, khiến tất cả mọi người đều bị vây hãm trong khu rừng này.

“Hừ!” Độc Cô Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng. Mười mấy binh sĩ sau lưng hắn lập tức bày thế trận sẵn sàng chiến đấu, có công có thủ vững vàng kết hợp cùng nhau.

“Đồ vô dụng!” Độc Cô Tuyết hoàn toàn không để ý đến những kẻ mai phục trong rừng, mà tiếp tục ra roi thúc ngựa chạy thẳng về phía trước không dừng lại. Phải tấn công chúng ngay khi chúng còn chưa yên chỗ, chứ nếu chờ chúng bày xong trạng thái công kích mới tới, đảm bảo chết chắc. Dã thú không đáng sợ, kẻ địch mai phục cũng không đáng sợ, mà đáng sợ là mấy con quái xà khổng lồ chưa từng nghe nói tới, đảm bảo là có kẻ lồi tới không biết từ đâu ra. Ấy vậy mà ông ta lại chẳng hề hay biết gì cả, như thế mà cũng đòi làm Yến vương sao, thật đúng là ngu xuẩn!

Đám Sở Vân nghe vậy chỉ im lặng chạy theo sát chủ tướng. Những lời này Độc Cô Tuyết là dành để mắng Yến vương, ngay dưới mắt ông ta lại có thể để xảy ra những chuyện như thế này. Đám mãnh thú kia nhìn qua là biết bị bỏ thuốc, đã thế trong rừng lại có mãng xà khổng lồ chưa từng nghe nói tới, đảm bảo là có kẻ lồi tới không biết từ đâu ra. Ấy vậy mà ông ta lại chẳng hề hay biết gì cả, như thế mà cũng đòi làm Yến vương sao, thật đúng là ngu xuẩn!

“Dực Vương, chờ quả nhân, chờ quả nhân với!” Sau lưng hắn, Yến vương cùng mấy kẻ trọng thần đang được các thị vệ thân tín bảo vệ chạy theo Độc Cô Tuyết, ai nấy sắc mặt trắng bệch.

Độc Cô Tuyệt làm như không nghe thấy, tiếp tục thẳng tay chiến đấu với đàn sài lang kia. Tiếng sói tru, tiếng gừm rít, hoa máu vương vãi khắp nơi.

“Cứu mạng... cứu mạng a...” Những tiếng hét thảm thiết càng lúc càng nhiều hơn, trận chiến giữa người và thú càng lúc càng dữ dội.

Vân Khinh ngồi phía trước Độc Cô Tuyệt, tấm lưng thon như dán chặt vào vòng ngực cứng rắn như sắt thép của hắn. Trái tim vốn hơi hơi kinh hoàng trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng ấy, lại có thể nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Sau lưng cô chính là Độc Cô Tuyệt. Ngày hôm nay nếu hắn mà còn không thể chém giết mở đường máu xông ra nổi, e là trong số họ cũng không còn ai khác có thể thoát khỏi nơi này. Cô rất không thích Độc Cô Tuyệt do nhiều khuyết điểm lớn, nhưng cô không thể vì điều đó mà phủ định khả năng của hắn.

Trấn định lại tinh thần rồi, Vân Khinh nhìn qua vai Độc Cô Tuyệt về phía xa xa, nơi đang diễn ra những sự việc thảm khốc. Mấy con mãng xà khổng lồ kia như thể vào chốn không người, quấy đạp bừa bãi. Tất cả các loại vũ khí với chúng nó chẳng khác gì đồ trẻ con, hoàn toàn không cần để mắt. Lại thêm đám hổ báo mãnh thú theo sát sau lưng, cả đám hợp thành một bầy khát máu tàn sát con người.

Vân Khinh thấy vậy, trong lòng không khỏi ảo não. Cô thấy Độc Cô Tuyệt đang chuẩn bị lao được ra khỏi vòng vây, vậy thì có thể... thử một lần xem sao. Nếu được thì dĩ nhiên là rất tốt, mà nếu không được, ít nhất coi như cô đã cố hết sức rồi. Vừa nghĩ như vậy, Vân Khinh vừa lấy cây cổ cầm trong người ra, mười ngón măng thon múa lượn, tiếng đàn du dương êm dịu trầm bổng nhanh chóng lan tỏa ra khắp không gian.

Tiếng rít gào vẫn như cũ, vẻ hung ác vẫn như cũ. Khúc ‘Thanh tâm chú’ không có tác dụng, bầy thú hoang vẫn điên cuồng như trước.

Vân Khinh cũng không hoảng hốt, mười ngón tay vẫn từ tốn gảy đàn, tâm trí cũng dần dần bình lặng trở lại. Động vật vốn vô cùng nhạy cảm, nếu bản thân cô còn không thể bình tĩnh, dịu dàng hòa nhã, tiếng đàn vang lên cũng sẽ hoàn toàn không có tác dụng trấn an.

Lòng cô từ tốn an tĩnh lại, tiếng đàn yên ả thanh nhã từ tốn vang xa, phiêu lãng trong không gian, như đang tỉ tê, như đang thủ thủ nhẹ nhàng bằng lời, dịu dàng không gì sánh kịp, thân thiết không gì sánh kịp. Không hề có nhạc điệu, cũng không hề có giai điệu rõ ràng, càng không phải khúc Thanh tâm chú. Đây là một khúc đàn chưa từng ai nghe thấy. Đây, chính là tiếng lòng của Vân Khinh, tiếng đàn phát ra từ trái tim của cô. Trong lòng an tĩnh, tiếng đàn cũng sẽ an tĩnh. Trong lòng hiền hòa, tiếng đàn cũng hiển hiện ra sự hiền hòa vô hạn. Tiếng đàn, cũng chính là cảnh giới của tâm linh cô.

Chỉ thoáng chốc, tiếng đàn trong veo tinh khiết như nước, linh hoạt kỳ ảo, ấm áp dịu dàng như thể có thể gột rửa linh hồn con người vang vọng không dứt giữa mảnh đất trời bao la.

Hết chương 42

Chương 43 – Giăng co

Tiếng thú hoang gầm rú, tiếng cấm quân thét gào, tiếng khóc lóc vang dội, trên cái nền âm thanh ồn ào đinh tai nhức óc ấy, là tiếng cổ cầm nhẹ nhàng phiêu lãng quanh quẩn, khác biệt một trời một vực.

Mười mấy tướng sĩ nước Tần dàn thành hình thoi với tâm điểm là Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh, cùng nhau xông lên phía trước như một khối nghiền giã thịt sống^(*). Kẻ tấn công người phòng thủ, mặc cho đàn sài lang có hung hăng tới mức nào cũng chỉ có thể bó chân chịu chết. Có điều trước giờ đám động vật này vốn vô cùng xảo quyệt, biết đánh không lại sẽ buông tha con mồi mà bỏ đi, nhưng không hiểu sao hôm nay dù đã chết không ít đồng loại nhưng hết con này đến con khác vẫn hăng hái xông lên, như thể đã hoàn toàn mất đi lý trí. Tình hình trận chiến vô cùng ghê gớm.

^(*) Nguyên văn là 绞肉机 (giảo nhục cơ) nghĩa là máy xay thịt. Có điều vì đây là thời cổ đại lấy đâu ra máy xay thịt nên Lãnh Vân edit thoát ý thành khối nghiền giã thịt sống.

Có điều đám người Độc Cô Tuyệt là hạng người nào chứ. Mười mấy người thôi nhưng phối hợp với nhau kín kẽ không một kẽ hở, không một ai chiến đấu một mình, gần như thành thể liên hoàn^(*), thành một thể thống nhất. Sài lang dù có hung hăng tới mấy, cũng không phải địch thủ của mười mấy người của Độc Cô Tuyệt. Chẳng mấy chốc, đoàn người của họ đã mở được con đường máu.

^(*) Tương tự như trên, ở đây nguyên văn vốn là 流水线 (lưu thủy tuyến) nghĩa là dây chuyền sản xuất. Nhưng đây là thời cổ đại chứ không phải thời đại công nghiệp hóa nên đành đổi thành thể liên hoàn cho thoát ý: mọi người phối hợp với nhau mỗi người một việc mỗi người một công đoạn để cùng hoàn thành nhiệm vụ chứ không phải ai chém giết việc người nấy.

Độc Cô Tuyệt còn đang tiếp tục chém giết, mà Vân Kinh vẫn hơi hơi cúi đầu, như thể cả người cô đang ở một thế giới khác, mười ngón tay nhanh nhẹn phẩy qua dây đàn, vô cùng chăm chú.

Tiếng đàn như gió thổi, như nước trôi, dường như đang giữa mùa hạ nóng nực lại có dòng suối trong mát hiện ra, yên lặng xuôi dòng.

"Ôi, Dục Vương cẩn thận!" Trước mắt đã dần hiện ra đường thoát thân, bỗng Độc Cô Tuyệt nghe thấy đám người Yến vương sau lưng mình bỗng dưng hoảng hốt hét lớn với giọng đầy sợ hãi.

Độc Cô Tuyệt thầm kêu không tốt, bên tai hắt vang lên tiếng gió rin rít, hắt cũng không kịp quay đầu lại nhìn mà vung cây kiếm trong tay, lật cổ tay đâm thẳng vào hông con vật đang cưỡi, vừa ôm Vân Kinh nghiêng người nằm úp xuống thân ngựa, cơ thể cả hai người gần như song song với mặt đất. Con chiến mã ấy hí một tiếng dài vì bị đau, lập tức nhảy dựng lên như bay phi thẳng ra ngoài.

Người của Độc Cô Tuyệt cũng phản ứng thật nhanh, gần như cùng lúc ấy nhảy ra xa tránh né một cách rất đẹp mắt.

Rầm một tiếng, chỉ trong chớp mắt mọi người nhảy tránh, một cái đuôi rắn màu trắng xám bạc nặng nề quật thẳng xuống chỗ họ vừa đứng. Bụi bay mù mịt, mặt đất bị lõm xuống thành một cái hố to.

Độc Cô Tuyệt thoáng liếc thấy vậy không nhin được cau đôi mày lại. Vừa rồi may mà họ tránh né đủ nhanh, nếu không e là không bị nghiền thành thịt vụn thì cũng gãy xương nọ xương kia.

Tới khi ai nấy đã hoàn hồn trở lại, thứ ngăn cản họ thoát đi đã không còn là đám sài lang bé nhỏ, mà là một con mãng xà thô kệch xù xì to sụ màu xám bạc. Đôi tròng mắt đỏ ngầu khát máu nhìn chăm chăm về phía Vân Kinh, cơ thể vĩ đại uốn lượn trên mặt đất, cái lưỡi rắn dài thượt hết thò ra lại thụt vào.

“Cách ba tấc dưới hàm của nó chính là điểm yếu trí mạng^(*). Năm người phía trước tấn công cùng ta, bảy người đằng sau chú ý yểm trợ, còn lại tự bảo vệ quanh mình.” Độc Cô Tuyệt không hề do dự, thanh kiếm sắc bén nắm chặt trong tay, gương mặt tỏa đầy sát khí nhắm thẳng con mãng xà khổng lồ kia.

^(*) Nguyên văn là 顎下三寸 (ngạc hạ tam thốn). Lãnh Vân luôn nghe câu đánh rắn bảy tấc, ý nói điểm yếu của rắn là bảy tấc tính từ đầu, tức là vị trí trái tim, hoặc đốt sống thứ bảy nơi nối giữa phần đầu và phần thân rắn, đánh gãy nó thì rắn sẽ không cựa quậy tiếp được chứ chưa bao giờ nghe câu này. Tìm trên baidu cũng hầu như chỉ có trong truyện này xuất hiện cụm từ này. Các bạn biết tiếng Trung nếu rõ hơn thì xin giúp Lãnh Vân nhé.

Không ai ứng tiếng trả lời, nhưng thế kiếm bày ra đã cho thấy tất cả. Họ chỉ có một cơ hội duy nhất, sức tấn công của con mãng xà kia quả thật đáng sợ, nếu một chiêu mà nó không chết, vậy thì nằm xuống sẽ là toàn bộ mọi người.

“Đừng động.” Kiếm của Độc Cô Tuyệt vừa chỉ về phía con quái vật kia, thân mình còn chưa kịp nhích động, bỗng Vân Kinh quát lớn.

Hắn vừa nghe dứt câu, thân mình vốn định nhảy vọt lên lập tức gồng lên kìm lại, bàn tay cũng đồng thời nhanh chóng ra hiệu cho mười mấy người phía sau cùng dừng bước.

Độc Cô Tuyệt nghiêm nét mặt nhìn Vân Khinh, hẳn biết nếu cô không nắm chắc hoàn toàn sẽ không ra tay. Giờ cô nói thế, cho thấy cô có khả năng lẫn cơ hội đánh cược một phen.

“Đừng để lộ sát khí, kiềm chế nó lại.” Vân Khinh nhẹ thốt.

Nghe vậy, hẳn hơi nhú mào nhưng cũng không phản đối mà vung tay lên làm vài động tác ra hiệu, mọi người chung quanh đồng loạt thu bớt sát khí trên người, nhưng vẫn không quên giữ nguyên trạng thái phòng bị của mình.

Độc Cô Tuyệt trước giờ chỉ tin tưởng chính mình, tính mạng chỉ có tự mình nắm giữ mới có thể yên tâm. Có điều với Vân Khinh, hẳn vẫn chọn tin tưởng cô, bởi vì khả năng của Vân Khinh, hẳn đã chứng kiến.

Tiếng đàn thanh thoát như nước trong cứ thế tuôn chảy hướng về phía con măng xà xám bạc trước mặt họ. Con quái vật hai mắt đỏ kia vươn mình thẳng dậy đưa cái đầu giữa không trung, cúi nhìn đám người Vân Khinh. Cái đầu vĩ đại từ tốn cúi xuống, cúi xuống thấp hơn, hơi thở hôi thối khiến cho mọi người ghê tởm buồn nôn không chịu nổi.

Vân Khinh không hề động đậy. Độc Cô Tuyệt càng không động đậy. Tất cả mọi người bị măng xà khổng lồ lom lom nghĩa hoàn toàn không động đậy. So với cảnh chém giết kịch liệt kêu khóc vang trời ở sau lưng cách đó không xa, nơi này yên tĩnh tới mức dị thường.

“Á... đây... đây là...” Đám người Yến vương đang xông tới không kịp dừng lại, giờ chứng kiến cảnh này, ai nấy kinh hãi tới mức mặt mày tái mét không còn hột máu.

“Bệ hạ, đừng lên tiếng. Người xem, nó không hề tấn công.” Hoa thừa tướng tuổi lớn nhất, kiến thức rộng rãi nhất, tuy gương mặt vẫn tái nhợt nghiêm trang nhưng vẫn đột ngột lên tiếng nói nhỏ.

Yến vương và đám trọng thần đang kinh sợ vô cùng nghe thấy Hoa thừa tướng nói thế lập tức giật mình. Con quái vật to lớn kia cả người toát ra vẻ hung hăng tàn ác vậy mà lại không tấn công ư, thế này là thế nào?

“Chúng ta không có ác ý đâu, bình tĩnh nào. Chúng ta sẽ không làm hại mi. Chúng ta có thể làm bạn mà, phải không? Nào, ngoan nào, bình tĩnh nào...” Vân Khinh ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu đang không ngừng hạ thấp xuống, nét mặt cô mỉm cười đầy vẻ dịu dàng, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng, nghe như thể đang dỗ dành một đứa trẻ đang quấy khóc.

Cùng lúc đó, tiếng đàn tuôn chảy từ đôi bàn tay cô càng lúc càng toát lên vẻ thâm thiết ân cần, càng nghe càng cảm nhận rõ sự chân thành và dễ chịu.

Con mắng xà khổng lồ giương to đôi mắt đỏ như máu nhìn Vân Khinh chăm chú, khí thế hung ác trong ánh mắt nó đủ khiến ai nấy run sợ.

Độc Cô Tuyệt trừng mắt dõi theo động tác của con quái vật trước mặt không chớp mắt. Thanh kiếm trong tay vẫn chỉ về phía trước, nhắm hướng mắng xà. Tay kia của hắn vẫn ôm chặt lấy Vân Khinh.

“Ngoan nào, chúng ta sẽ không làm hại mi...” Cô không ngừng lặp đi lặp lại, như thể đang thật sự trò chuyện cùng con mắng xà khổng lồ. Vẻ dịu dàng chân thành tha thiết trong mắt cô, khiến cho ai nấy cảm giác như thể trước mặt cô không phải một con quái vật khổng lồ hung ác tàn bạo đáng sợ mà là một bé con xinh xắn vậy.

Đám người của Yến vương đứng đằng sau chứng kiến tất cả. Ai nấy trợn to mắt nhìn Vân Khinh, nét mặt toát lên vẻ kinh ngạc tới không thể tin nổi. Cô gái này thật dũng cảm.

“Tiếng đàn của cô nương...” Lâm thượng đại phu hơi hơi hoàn hồn bình tĩnh lại. Ngày thường ông vốn tinh thông âm luật nhất, giờ vừa định thần nghe rõ tiếng đàn của Vân Khinh không khỏi trợn to đôi mắt, nét mặt tràn ngập vẻ kích động của một văn nhân và sự sùng bái với nhân vật kiệt xuất nhất trong giới.

“Gảy tiếng lòng thành tiếng đàn^(*), cô ấy lại có thể làm được điều này sao?” Lâm thượng đại phu sửng sốt.

^(*) Nguyên văn là 以心为声 (dĩ tâm vi thanh) ý chỉ cảnh giới cao nhất của việc đánh đàn, Lãnh Vân không muốn để nguyên nên đành edit thoát ý thành Gảy tiếng lòng thành tiếng đàn.

Lấy Vân Khinh làm trung tâm, tiếng đàn lan tỏa từng lớp từng lớp lên bổng xuống trầm, như một giọt nước rơi xuống mặt biển, khiến từng vòng sóng nước dập dờn lan rộng ra xa.

Đàn hổ, báo, lang sói đằng xa vẫn rất hung hãn, nhưng mấy con mắng xà đều lần lượt ngẩng đầu lên nhìn về phía Vân Khinh. Ánh mắt chúng vẫn đỏ ngầu như máu, nhưng đã không còn vẻ căm kình hung hăng nữa.

“Độc Cô Tuyệt!” Vân Khinh vẫn cúi đầu không hề nhìn chung quanh, nhưng lại như thể biết rõ mọi việc, nên đột nhiên gọi nhỏ một tiếng.

Chỉ trong chớp mắt hắn đã hiểu ý cô muốn gì, nên vừa giữ nguyên tư thế vừa lạnh lùng quát lớn. “Yến vương, mau ra lệnh cho thủ hạ của ông, muốn sống lập tức dừng ngay việc tấn công mắng xà, muốn chết, cứ việc tiếp tục cho bản vương.”

Yến vương cũng là kẻ thông minh, vừa thấy tiếng đàn của Vân Khinh dường như khiến mấy con mắng xà

yên tĩnh lại cũng lập tức hiểu ý của cô. Thành ý, Vân Khanh muốn họ thể hiện ra thành ý sẽ không làm hại chúng. Ông ta vội cao giọng hô to. “Dừng tấn công mãng xà lại, chúng không tấn công, ta sẽ không tấn công, chuyển toàn lực sang đối phó với những loài dã thú khác.”

Thị vệ Cấm quân không biết ý của Yến vương là gì, nhưng lệnh vua như núi, ai nấy lập tức dừng lại thôi không vây công mãng xà nữa mà chuyển sang toàn tâm toàn ý đối phó với đám thú hoang đang phát cuồng kia.

Đám mãng xà không có con nào có động tác lạ. Cả năm con rắn khổng lồ đứng đưa đầu nhìn Vân Khanh trừng trừng, từng con từng con từ tốn trườn lại gần, đi tới đâu đàn thú hoang né ra tới đó, không ai dám chọc vào đấng vương giả này.

Độc Cô Tuyệt nghe tiếng gió mà đoán tình hình, hẳn biết mấy con mãng xà kia đều đã mò tới đằng sau, thế là tóc gáy lông tơ trên lưng cứ dựng ngược hết cả lên. Một con đã khó xử lý như thế, đằng này cả mấy con đều xông lại cả. Nếu tiếng đàn của Vân Khanh mà vô dụng, hậu quả e là...

Hết chương 43

Chương 44 – Hàng phục

Phịch, một tiếng ngã xuống vang lên. Ngựa cuỡi của Yến vương như thể cảm nhận được có một lực lượng khủng khiếp tới gần, mà bản tính trời sinh của muôn loài chính là thần phục đấng vương giả, khiến nó không tránh khỏi việc vô thức khụy chân xuống mà không cách nào đứng thẳng tiếp được. Chúng vừa khụy xuống, Yến vương cũng bị ngã nhào ra đất nhưng không hề dám kêu lên tiếng nào mà vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Có điều khi năm con mãng xà khổng lồ kia tới gần, cả người ông ta cũng không nhịn được run lên bần bật.

Phịch phịch phịch, đàn ngựa từng con từng con lần lượt khụy chân năm rạp xuống đất, ngay cả người của Độc Cô Tuyết vốn dũng mãnh can đảm nhưng ngựa cuỡi cũng khó lòng chịu nổi sức ép lớn lao ấy, cũng đều quỳ xuống hết cả.

Độc Cô Tuyết ôm lấy Vân Kinh hơi hơi nhún mình nhảy lên rồi nhẹ nhàng rơi xuống lưng con ngựa chiến đang nằm rạp trên đất. Hẳn nhẹ nhàng đặt Vân Kinh ngồi xếp bằng, còn chính mình đứng thẳng bên lưng ngựa sau lưng cô, thanh kiếm trong tay chậm rãi chống mũi xuống đất cạnh chân mình. Kẻ chiến tướng khế hạ đôi mí mắt, nhìn qua tường chừng thản nhiên thư giãn, nhưng người tinh mắt sẽ không thể không nhận ra rằng hẳn đang lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng với vạn biến. Cả người hẳn giờ đây không khác gì một cây cung đã căng tên, chỉ cần một cử động khác thường là sẽ có ngay thủ đoạn như sấm sét sẵn sàng ứng phó. Hai người ấy kẻ đứng người ngồi, nhưng lại toát lên một vẻ hài hòa không gì sánh nổi.

Tiếng đàn vãn bỗng bình trôi xa. Năm con mãng xà trườn tới gần đoàn người Độc Cô Tuyết và Vân Kinh rồi đầu con nọ nổi đuôi con kia trườn thành một vòng tròn chậm rãi chung quanh họ, năm chiếc đầu, năm đôi mắt nhìn chăm chú về phía Vân Kinh.

Không còn năm vị quái vật khổng lồ kia tấn công, chỉ còn lại đám thú hoang bị trúng thuốc đối phó với đội thị vệ cấm quân, nên dù có hung dữ tới mấy cũng khó lòng chiếm nổi ưu thế, khiến cho cán cân trận chiến dần trở nên cân bằng.

Mà đám quần thần Yến quốc tay chân rảnh rang lại vừa vặn không đứng gần phạm vi của đám mãng xà cũng không nằm trong phạm vi tấn công của đàn dã thú, giờ đây ai nấy đều tròn mắt nhìn sang phía Vân Kinh, sững sờ, hoảng sợ tới mức nín thở. Cả đời họ, chưa từng ai chứng kiến cảnh này bao giờ.

Vân Khanh ngồi xếp bằng trên lưng ngựa, lưng tựa vào hai chân của Độc Cô Tuyết, nét mặt khẽ cong thành một nụ cười dịu dàng. Ánh mắt cô nhìn năm con mãng xà khổng lồ không ngừng trườn quanh mình, trong mắt cô tỏa ra thứ tình cảm chân thành, ấm áp. Làn gió nhẹ thổi qua chéo váy, lần vải xanh thẫm như nước khe khẽ phất phơ, lồng lộng một vẻ thoát tục.

Độc Cô Tuyết không hề để mắt nhìn năm con rắn khổng lồ kia, cũng chẳng hề ngó lấy chung quanh cái nào. Gương mặt hơi cúi thấp chỉ chăm chú nhìn thẳng vào đỉnh đầu Vân Khanh. Dưới chiếc mặt nạ bằng kim loại kia không hiểu về mặt hắc đang thể nào nhỉ. Tầm thân cao lớn, trường kiếm lấp lạng cắm bên chân, tạo nên một cảm giác đội trời đạp đất, như thể chỉ cần hắc đứng như vậy, còn hơn cả trăm ngàn binh mã.

Tiếng đàn như nước chảy, như gió hát, từ tốn vang xa. Tốc độ của năm con rắn to lớn kia càng lúc càng chậm hơn, từng con từng con lần lượt dừng lại, cùng cuộn mình tại chỗ, đầu đuôi liên nhau, mỗi chiếc đầu khổng lồ chiếm cứ một phương, đều chăm chăm nhìn thẳng vào Vân Khanh.

Những chiếc lưỡi rắn đỏ lòm thò ra thụt vào liên tục. Chục con mắt vốn ngầu đỏ như máu giờ thay đổi từng chút từng chút một, từng chút từng chút trở nên bình tĩnh lại.

Độc Cô Tuyết không hề ngẩng lên quan sát tình huống chung quanh, đôi mắt hắc chỉ chứa mỗi hình ảnh Vân Khanh trước mặt. Giờ đây, đôi môi ẩn dưới lớp mặt nạ đang chậm rãi từ tốn cong lên thành một nụ cười phơi phới. Hắc có thể cảm nhận được năm con mãng xà chung quanh đang từ từ bình tĩnh hơn không còn hung hăng như trước. Xem ra, Vân Khanh nhà hắc thành công rồi.

“Hú ú ú ú ú...” Đương lúc tưởng chừng như năm con mãng xà kia đã được vỗ về ổn thỏa, một con sói đằng xa bỗng tru lên, khiến bầu không khí đang bắt đầu yên ả bỗng trở nên hơi hơi dậy sóng.

Cách đó không xa, Yến vương từ khi bị quăng ngã xuống đất vẫn im re không dám nhúc nhích, giờ cũng biết khôn mà vội vã quay đầu lại quát lớn. “Mau giết chúng nó, mau...”

Mệnh lệnh còn chưa dứt câu, một con mãng xà khổng lồ màu xám bạc đứng gần Vân Khanh bỗng vung đuôi lên, cơ thể dài hơn mấy trượng chỉ trong nháy mắt đã vươn dài tới tấn công đám lang sói bên kia. Chiếc đuôi vừa to vừa thô vung mạnh một cái, đám lang sói kia đến kêu cũng chả kịp kêu, chát một tiếng bị văng hết ra ngoài xa tít tắp.

Mà cùng lúc ấy, bốn con mãng xà còn lại cũng đồng loạt nhấc chiếc đuôi khổng lồ lên, lần lượt vung lên về phía những con thú đầu đàn nào hồ nào báo các loại linh tinh đang rít gào không dứt, một nhát là đã đánh bay, hoặc ngã lăn ra đất bất tỉnh, tiếng tru tiếng gầm từ từ im bật.

Đã không còn những con đầu đàn, đám hổ báo linh tinh thấy vậy vội vã lùi lại phía sau nằm bẹp trên đất, không dám tiếp tục quấy rầy nhã hứng nghe nhạc của năm vị đại vương kia. Cho dù đã bị trúng thuốc kích thích, bản tính bản năng thần phục kẻ mạnh kẻ đứng đầu vẫn mạnh mẽ hơn cả.

Chỉ một nhát ấy, khiến đoàn thị vệ cấm quân nước Yến hoảng vía. Đàn thú nổi điên đã bị giải quyết rồi, giờ họ chẳng còn mục tiêu tấn công nữa, đám cấm quân nghệt mặt đứng đó, không dám lộn xộn, mắt dính chặt lấy năm vị mãnh xà to lớn hùng mạnh kia và đoàn người Vân Khinh được vây bên trong, mặt ngơ mảy mào.

Đã dọn dẹp xong đồng loạt âm quấy rầy, không còn cái gì xen lẫn tiếng đàn của Vân Khinh nữa. Năm con mãnh xà dường như rất thích chí, con nào đứng chỗ nấy, đứa thì lắc lư, đứa thì tự xoay vòng vòng.

“Ông trời ơi, đây... đây quả thật là kỳ tích, kỳ tích!” Lâm thượng đại phu ngã bẹp trên mặt đất, mặt mày bầm tím cả nhưng vẫn kích động thốt với giọng ép thấp nhất có thể.

Hoa thừa tướng bị ném xuống gần đó cũng chăm chú nhìn tình cảnh trước mặt. Đã từng ấy tuổi đời mà ông ta vẫn không kìm được bản thân vừa run rẩy vừa nói bằng giọng xúc động. “Thật không ngờ lão hủ có thể tận mắt chứng kiến cảnh này. Dùng âm nhạc điều khiển đàn thú, trời ơi...”

So với vẻ sợ hãi kích động của vua tôi Yến vương, Vân Khinh lại vẫn rất bình tĩnh. Tiếng đàn của cô càng lúc càng trở nên ấm áp dịu dàng. Năm con mãnh xà nghe đàn, mắt nheo nheo, khí thế hung ác hồi nãy càng lúc càng giảm đi.

Độc Cô Tuyệt chậm rãi ngẩng đầu nhìn thoáng qua tình cảnh chung quanh. Hắn liếc thấy vô vàn ánh mắt chăm chú nhìn Vân Khinh, trên nét mặt đủ vẻ: kinh ngạc, hưng phấn, sùng bái... đều lồ lộ rõ ràng. Nét cười trên môi hắn không khỏi càng thêm đậm sắc.

Giữa khoảng rừng trống, Độc Cô Tuyệt đứng sừng sững, Vân Khinh ngồi dựa trước người hắn, năm con mãnh xà với sức tấn công khủng khiếp đang vây quanh họ, cách đó không xa là vô vàn dã thú nằm bẹp xuống đất, cả vua tôi Yến vương cũng sấp mặt nằm đó. Khung cảnh này, đánh dấu một thời đại mới sắp bắt đầu.

“Các bạn của tôi, từ đâu tới đây hãy về lại đó, có được hay không?” Tiếng nói thanh thoát tao nhã vang lên, Vân Khinh mỉm cười nhìn năm con rắn kia.

Mãnh xà bản tính vốn điềm đạm, không phải giống rắn có tính hung hăng thích tấn công. Tuy chúng có sức tấn công mạnh mẽ khủng khiếp, nhưng không chủ động tấn công. Giờ đây chúng nổi cơn điên, chắc chắn là phải có điều gì đó tác động lên. Hắn là chúng bị bắt tới một nơi xa lạ rồi thả ra, nên là tính nết trở nên khó chịu

như thế.

Năm con mãng xà nhìn Vân Kinh trừng trừng, năm đôi mắt đã không còn chút nào hung dữ khát máu, chỉ còn lại vẻ hiền lành thư thái dịu ngoan.

Một con mãng xà xám bạc bỗng cúi thấp đầu xuống, chiếc đầu to lớn hình tam giác vươn tới trước mặt Vân Kinh, đôi mắt chớp chớp, chiếc lưỡi rắn đỏ lồm gằn như sắp chạm vào mặt cô, khiến tim của ai nấy chung quanh thiếu điều ngừng đập. Thật sự là nó tiến lại quá sức là gần, có điều Độc Cô Tuyết vẫn đứng nguyên đó không có phản ứng.

Vân Kinh mỉm cười, cũng không cần tránh né mà chỉ nói nhẹ nhàng. “Về đi, đừng lại để người ta bắt được. Mau trở về đi thôi.” Dứt lời, tiếng đàn dưới tay cô hơi hơi thay đổi, toát lên tình cảm sầu bi thương cảm, đến cả Độc Cô Tuyết cũng có thể nghe ra ý vị tiễn biệt, lưu luyến không rời trong khúc nhạc ấy.

Năm con mãng xà bình tĩnh trừng trừng nhìn Vân Kinh hồi lâu. Rồi như thể nghe hiểu ẩn ý trong tiếng đàn, chúng bỗng chậm rãi tiếp tục trườn chung quanh Vân Kinh và Độc Cô Tuyết vài vòng nữa, như thể đang tỏ lòng quyến luyến cô gái này. Thế rồi lần lượt từng con chậm rãi trườn vào rừng, biến mất.

Đám cấm quân thấy mãng xà tiến lại gần, gã nào gã nấy kinh hãi hốt hoảng né qua một bên nhường đường cho chúng đi qua. Chẳng mấy chốc năm con mãng xà hoàn toàn biến mất trong rừng.

Mãng xà đã đi, đàn thú hoang nào hổ nào báo không hiểu vì sao cũng quay đầu nối đuôi nhau đi vào trong rừng. Khi chúng xuất hiện như bão rung gió lốc, giờ khi đi cũng nhanh chóng vô cùng. Chỉ trong một thoáng, con lạnh lặn ngoạm lấy con bị thương, rút lui hết cả.

Ở khu săn bắn, mặt đất vương vãi máu tươi. Một trận gió thổi qua, khiến mùi tanh hôi tỏa ra bốn phía, đặc quánh trong không gian.

Hết chương 44

Chương 45 – Dự tiệc

Tiếng đàn từ từ ngưng hẳn. Vân Kinh vẫn để nguyên mười ngón tay phủ trên dây đàn, quay đầu nhìn sang vị đại vương nước Yến này giờ vẫn đang nằm bẹp trên mặt đất nhìn cô kinh ngạc, cô lạnh nhạt thốt. “Chúng không phải sinh sống ở đây. Không biết Đại vương có thể phái người hộ tống chúng về nơi cư trú, trên đường cũng đừng quấy nhiễu dân chúng hay chăng?”

Những con măng xà to lớn này ắt hẳn sinh trưởng ở rừng nhiệt đới, mà trong dãy núi Phỉ Thúy ở biên giới nước Yến, phía gần nước Sở lại có một quãng rừng với điều kiện khí hậu đất đai khá phù hợp với cuộc sống của chúng. Do đó giờ đây để chúng tự về lại nơi sinh sống, e là quãng đường sẽ không ngắn chút nào.

Vua tôi nước Yến này giờ như bị trúng phép định thân cả người bất động, câu nói của Vân Kinh vừa vang lên khiến họ giật mình hoàn hồn trở lại, ai nấy giúp nhau nâng đỡ nhau đứng lên.

“Được được, không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Yến vương vừa đứng dậy vừa lớn tiếng đáp.

Vân Kinh nghe vậy gật đầu cảm ơn ông ta rồi nói tiếp. “Đừng làm chúng bị thương, chúng sẽ không gây chuyện với mọi người nữa đâu.”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi.” Yến vương lập tức hạ một loạt mệnh lệnh xuống.

Vân Kinh thấy thế hơi hơi mỉm cười rồi quay đầu thu cây cổ cầm lại. Trước những ánh mắt tôn sùng bái phục tới tấp của mọi người, cô vẫn tỏ ra vô cùng lạnh nhạt dửng dưng.

Độc Cô Tuyệt đứng sau lưng cô từ tốn cất kiếm vào vỏ rồi nhìn lướt qua mọi người. Hắn cúi xuống, một tay ôm lấy thắt lưng cô gái đang ngồi dưới chân mình rồi cũng ngồi xuống sau lưng cô, một tay nắm cương ngựa giật mạnh. Con tuần mã hí dài một tiếng rồi đứng thẳng lên.

Ngồi trên lưng ngựa rồi, Độc Cô Tuyệt lạnh lùng nhìn Yến vương mà trầm giọng nói. “Yến vương, chuyện xảy ra ngày hôm nay, hy vọng ông có thể đưa ra một lời giải thích thỏa đáng cho bản vương.”

Yến vương đang được kẻ theo hầu dìu lên lưng ngựa. Câu nói này vừa lọt vào tai, sắc mặt ông ta trở nên nhàn nhúm xấu xí khó tả. Vị đại vương cố nén cơn lửa giận phừng phừng trong dạ mà gật đầu. “Việc này, quả

nhân nhất định sẽ tra rõ ngọn nguồn.”

“Thế thì tốt.” Độc Cô Tuyết lạnh lùng ném lại ba chữ rồi vung mạnh cây roi. Con tuấn mã sai dài bốn vó chạy như bay. Mặc Ngân, Mặc Ly cùng đoàn tùy tùng cũng nhanh chóng đuổi theo.

Yến vương nhìn theo bóng lưng đoàn người Độc Cô Tuyết, nét mặt âm u như giông bão thoáng liếc qua Hoa thừa tướng và Lâm thượng đại phu. Hai vị trọng thần lập tức cúi đầu nghiêm nghị đồng dục. “Chúng thần nhất định sẽ truy xét nghiêm mật.”

“Chuyện này hai khanh hãy cùng Giá Hiên Nghị điều tra rõ ràng. Trong vòng ba ngày phải trình lên quả nhân một câu trả lời thuyết phục. Nếu không...” Yến vương cổ nén cơn giận, phất tay áo giục ngựa rời đi.

Hoa thừa tướng và Lâm thượng đại phu nhìn nhau, họ đều biết mức độ nghiêm trọng của sự việc ngày hôm nay. Ngay dưới mí mắt họ mà lại có thể sắp đặt một cái bẫy mai phục lớn như thế, khác nào muốn tung lưới bắt hết, thật quá đổi ác độc. Hai người lập tức không lại nghỉ chân, quay về tìm Giá Hiên Nghị vốn ở lại trấn thủ kinh thành không tham gia cuộc đi săn để cùng nhau bàn luận.

Tin tức cũng không hề bị ém nhem, do đó chỉ chưa tới nửa ngày, toàn bộ Cẩm thành kinh đô Yến quốc đều hay chuyện. Chỉ thoáng chốc một cơn sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, cũng như một ngọn núi lửa nổ tung, chấn động bốn phương. Khắp đường phố, song song với tin Yến vương và Dực vương bị ám sát, tin tức được lan truyền nhanh chóng thần kỳ nhất phải kể đến Vân Khinh. Dùng âm thanh điều khiển dã thú, hàng phục mãnh xà khổng lồ, chỉ trong nháy mắt, câu chuyện một đồn mười, mười đồn trăm với tốc độ nhanh như chớp mắt, gần như hóa thành truyền kỳ.

Có điều, cũng may ở Yến quốc vốn có một gia tộc Phi Linh, là bậc thầy thủy tổ bắt nguồn của âm công và âm sát^(*), dù cho hiện giờ đã biến mất, nhưng một vài trăm năm trước cũng từng nổi danh cường thịnh không ai sánh kịp. Trong lịch sử của nước Yến cũng từng ghi lại hơn một trăm năm trước, tộc trưởng của gia tộc Phi Linh từng dùng một khúc Bách điệu triều phượng, khiến chim chóc trong vòng trăm dặm quanh đó đều nghe lời triệu hồi mà bay tới sà xuống phủ phục trước người, và trở thành một giai thoại được lưu truyền rộng rãi trong sử sách.

(*) Nguyên văn là 音攻 và 音杀, nghĩa là dùng âm thanh để tấn công và dùng âm thanh để giết chóc. (Chỉ công không phải công phu đâu nhé:D) Còn thì âm không chỉ là âm nhạc, vì sau này sẽ có đoạn Vân Khinh lắc chuông dùng tiếng chuông để tấn công.

Do đó, không một ai đồn đãi rằng Vân Khinh là thần tiên này khác, chỉ đồn rằng cô có xuất thân từ gia tộc

Phi Linh. Lời đồn này càng truyền ra càng được thêm thắt tay chân, khiến người dân Yến quốc kích động tới mức rối tinh rối mù, vân vân và vân vân.

Cơ mà dù có đồn đãi ra làm sao, nguyên nhân bên trong thế nào, thì danh tiếng của Vân Kinh từ giờ phút này đã chính thức vang xa, với tâm điểm là Yến quốc, dần dần lan truyền khắp bảy nước.

Trong biệt viện của Hoàng gia, Độc Cô Tuyệt ngả người trên ghế nằm, ngắm nhìn Vân Kinh nghiêng mình trên ghế mây cầm chén trà cho Điêu Nhi uống, vẻ mặt bình thản an nhiên như thể hôm nay không có chuyện gì xảy ra. Hắn càng ngắm, lòng càng thấy thích chí, chỉ nhìn cái khóe mép đang khe khẽ vẽ lên kia cũng thấy được tâm trạng kẻ nào đó đang khoái trá vô cùng.

Vân Kinh thấy Độc Cô Tuyệt cứ nhìn mình, cô không nhin được quay sang liếc hắn một cái. Vẻ mặt tươi tỉnh của hắn đập vào mắt khiến cô hết nói nổi, khe khẽ lắc đầu. Cái gã này, bị người ta gài vào một cái bẫy lớn như thế mà vẫn còn có thể cười tươi được, tính nết vị Vương gia này thật khó đoán.

Sở Vân ngồi một bên nhìn toàn cảnh, tự rót cho mình chén trà. Từ sau đêm nọ trải qua cảnh bị vạn thú bao vây, việc hôm nay tuy cũng thần kỳ thật đấy, nhưng tâm trạng anh ta vẫn có thể phục hồi trạng thái bình thường một cách nhanh chóng.

“Vương gia, Yến vương cử Lễ bộ thượng đại phu tới kính mời chúng ta tối nay tới Chính Lan đình trong vương cung để cảm tạ đại ân cứu mạng của Vân cô nương.” Khung cảnh đang nhàm chán tột bậc, bỗng Mặc Ngân bước vào bấm báo.

Độc Cô Tuyệt nghe rồi cũng vẫn chăm chăm nhìn Vân Kinh, khóe môi vẫn nét cười lạnh lẽo ấy, không lên tiếng trả lời.

Sở Vân ngược lại, nghiêng nghiêng đầu nhìn sang Mặc Ngân, nở nụ cười lãnh đạm. “Vậy cậu trả lời ra sao?”

Vẻ mặt của Mặc Ngân vô cùng nghiêm trang. “Thất hoàng tử đã có lời mời trước, sao chúng ta lại có thể bội ước người được.” Nói rồi, anh chàng mới thông thả tùm tùm.

Sở Vân cười bảo. “Yến vương vốn yêu nhất là Thất hoàng tử, do đó dĩ nhiên không lý nào lại không đồng ý rồi.”

“Đúng vậy, chọn ngày khác lại tạ ơn sau.” Mặc Ngân cười trả lời.

“Đêm nay, ta sẽ đi cùng nàng.” Độc Cô Tuyệt nghe vậy, bỗng thốt một câu với Vân Kinh.

Cô khẽ nhíu mày. Cô vốn không muốn đi, chỉ là tiện thể thì giúp, cô không cần tạ ơn.

“Vân cô nương.” Sở Vân thấy cái nhíu trán của cô gái trước mặt, dĩ nhiên là đoán được cô đang nghĩ cách từ chối. Anh ta vẫn giữ nét mặt tươi cười khẽ gọi Vân Khinh một tiếng.

Vân Khinh ngẩng lên liếc nhìn Sở Vân, bỗng nhớ ra những điều anh ta nói với cô sáng nay. Cô nhìn anh ta chốc lát rồi quay sang nói với Độc Cô Tuyệt. “Ta vốn không có lòng dạ ấy. Tìm thấy bà bà, sống tiếp những ngày bình yên đơn giản mới là điều ta muốn.” Vương đồ bá nghiệp không phải mong muốn của cô.

Độc Cô Tuyệt thấy bỗng dưng Vân Khinh nói vậy, hơi hơi ngẩn ra rồi bỗng hiểu ý của cô. Hắn lườm Sở Vân một cái rồi ngạo mạn nhìn Vân Khinh. “Ta không cần nàng giúp.”

“Vương gia!” Sở Vân nghe vậy không nhịn được kêu lên.

Độc Cô Tuyệt phẩy tay cắt ngang lời anh ta định nói, rồi vẫn ngạo nghễ như thế nói tiếp. “Đã nói sẽ không bức nàng thì ta sẽ không bức. Độc Cô Tuyệt ta đây nếu phải nhờ đến sức của đàn bà mới có thể hoàn thành nghiệp lớn thì còn mặt mũi nào đứng trong đất trời này nữa?” Giọng nói dù bình thản nhưng cũng không cách nào che dấu nổi sự cuồng vọng và kiêu ngạo trong đó.

Vân Khinh nghe vậy gật đầu. Gã Vương gia này tuy có điên cuồng thật, nhưng riêng điều này khiến cô có chút thiện cảm, đàn ông thật sự phải như thế.

Ngưng lại chút xíu, Độc Cô Tuyệt ngồi thẳng lên nhìn cô đăm đăm. “Có điều, nàng là của ta, tốt nhất nhớ cho kỹ điều đó. Ta có thể cho nàng thời gian để chấp nhận tự nguyện, có điều nàng mà dám mơ tưởng giở trò, hừ...” Không nói hết câu, chỉ một tiếng hừ lạnh lùng, bao lời đe dọa đã ở trong đó cả.

Vân Khinh vừa mới thấy gã này rất cực cũng có điểm nào đó không tệ, bỗng nghe thấy hắn ta nói thế cô không khỏi giận dữ trừng mắt với Độc Cô Tuyệt một cái rồi coi như mặc xác, cúi đầu chơi với Điêu nhi, không thèm để ý đến hắn nữa.

Sở Vân thấy hai vị kia đã nói tới nước này, không nhịn được nhíu mày khẽ hỏi. “Vây, tối hôm nay...”

“Ta đi với nàng ấy. Các người cần làm gì thì cứ làm.” Độc Cô Tuyệt không hề cho Vân Khinh có cơ hội phản đối mà quyết định thẳng luôn. Hừ, thẳng oắt con kia muốn gặp một mình Vân Khinh à, mơ đi.

Vân Khinh tuy không muốn đi, nhưng mà đám người Sở Vân lại đã trả lời Thất hoàng tử mất rồi, cô mà không đi lại hóa ra thất lễ. Giờ nếu Độc Cô Tuyệt muốn đi cùng cô, vậy thì đi một chút để đối phó rồi về vậy. Có

Độc Cô Tuyệt bên cạnh, hẳn là sẽ không có việc gì.

Sở Vân thấy Vương gia nhà mình nói vậy, chỉ còn cách nhìn Mặc Ngân. Vân Khinh đã không chịu nhúng tay, xem ra đêm nay vẫn phải giữ nguyên kế hoạch ban đầu rồi.

Thời gian vùn vụt trôi nhanh, thoáng chốc trời đã sẩm tối. Trong sự canh gác nghiêm mật của Cẩm thành, ba bước một vọng gác, năm bước một trạm gác, Vân Khinh và Độc Cô Tuyệt cùng ngồi trên một chiếc xe ngựa lộng lẫy nhằm hướng Ly cung nơi Thất hoàng tử ở mà đi. Tiếng vó ngựa lộc cộc nhẹ nhàng vang lên trong không khí nghiêm ngặt toát lên một vẻ lạnh lẽo âm trầm và khó lường.

Hết chương 45

Chương 46 – Đêm mới bắt đầu

Trong vương cung nước Yến, phía Ly cung nơi Thất hoàng tử sống giờ đây rực sáng ánh đèn ánh đuốc, huyền ảo nào tiếng nói cười, tiếng ban hát, tiếng diễn trò, xôn xao nhộn nháo vô cùng náo nhiệt. Ở cái chốn cung đình này trừ Yến vương ra, người mà có thể tự mình đứng ra mở yến tiệc chiêu đãi khách khứa, ngoài Thất hoàng tử e là không có ai khác có được sự nuông chiều sủng ái đến thế này.

Thị vệ ngoài cửa cung ai nấy đều biết đêm nay Thất hoàng tử định mở tiệc chiêu đãi sứ giả tới từ Tần quốc, mà trong đoàn sứ giả của nước Tần ấy, Vân Khinh cô nương lại còn cứu mạng toàn bộ đám công thần nước Yến trong buổi đi săn hồi sáng. Thế nên khi chiếc xe ngựa của Vân Khinh và Độc Cô Tuyết lọc cọc tiến lại, chẳng mấy ai thật sự kiểm tra mà đều cung kính mời họ đi qua.

Trong bóng đêm, chiếc xe ngựa hoa lệ từ tốn tiến vào bên trong vương cung, đi theo sau một thái giám của Ly cung được cử tới để nghênh đón. Khi đi qua Tường Long điện nơi Yến vương ở, đi qua một lối rẽ tối tăm khó chú ý, từ dưới đáy chiếc xe ngựa bỗng có vài bóng đen nổi nhau nhảy ra, như ẩn như hiện thoát cái đã lẫn vào màu đen tuyền của bóng tối, thần không biết quỷ không hay, tới cạnh cây cũng chưa hề lung lay.

Xe ngựa chỉ hơi khẽ rung lên là lạ rồi lại tiếp tục bình thản đi ngang qua Tường Long điện, để nhằm hướng Ly cung nằm ở sau lưng điện Tường Long.

Khi ấy, trong chính điện của Ly cung, ngoại trừ ba người đang bận rộn tìm hung thủ giấu mặt là Hoa thừa tướng, Lâm thượng đại phu và Giá Hiên Nghị, còn thì toàn bộ triều thần Yến quốc do Yến vương dẫn đầu hầu như ai nấy đều có mặt. Họ nhỏ giọng trò chuyện với nhau trong lúc chờ hai nhân vật chính là Độc Cô Tuyết và Vân Khinh đến.

Đây đáng ra chỉ là một bữa tiệc nhỏ riêng tư của Thất hoàng tử, có điều vì Vân Khinh lại thể hiện tài năng cứu mạng toàn bộ trọng thần Yến quốc từ trên xuống giới, lại thêm tin tức cho thấy Độc Cô Tuyết cũng đích thân tới, khiến cho bữa tiệc riêng tư nọ hóa thành một bữa quốc yến nhỏ của Hoàng gia. Một bữa tiệc mời khách dưới danh nghĩa của Thất hoàng tử mà lại có Yến vương tới dự, trăm quan cũng có mặt, xem ra vị Thất hoàng tử này rất được nể mặt đây.

Có điều rõ ràng Thất hoàng tử lại rất khó chịu về cái sự long trọng của bữa tiệc này. Cậu ta thật ra chỉ

mong được ở một mình gần vị Vân Khanh cô nương dịu dàng xinh đẹp thanh nhã như tiên nga đã giúp mình trong cơn hốt hoảng mà không phải một thứ nghi lễ quốc yến long trọng nâng địa vị của cậu lên cao chói vót như thế này. Cậu sầm mặt đi đi lại lại trong đại điện chờ Vân Khanh tới.

“Dực vương tới, Vân cô nương tới...” Một giọng nói lạnh lạnh bỗng vang tới từ phía ngoài Ly cung. Mọi người trong đại điện lập tức im bật đồng loạt nhìn về phía cổng lớn.

Trên người mặc bộ váy dài màu trắng ngà như ánh trăng nổi bật dưới ánh đèn đuốc, Vân Khanh từ tốn bước vào, vẻ mặt đạm mạc nhã nhặn. Bốn chữ ‘ôn nhuận như ngọc’ ai dám bảo chỉ có thể dùng miêu tả các vị công tử kia chứ, lúc này đây đặt lên người Vân Khanh, còn hơn cả chính xác.

Bên cạnh cô, Độc Cô Tuyết thân khoác tấm trường bào đen tuyền như mực có viền màu đỏ thẫm, mặt đeo chiếc mặt nạ màu bạc tỏa ra những tia sáng lạnh lùng dưới ánh đèn rực rỡ bước song song với Vân Khanh. Một lạnh lùng một ấm áp, một cương một nhu, lại khiến cho ai nấy cảm thấy cân xứng không gì sánh kịp.

Vào trong điện, Vân Khanh hoàn toàn không hề chú ý tới những sự bài trí xa hoa nào những chạm rồng vẽ phượng ở đó, mà chỉ liếc mắt nhìn qua một lượt những người đang ngồi theo thứ bậc phẩm cấp. Cô không nhận được hơi nhú mày, vốn tưởng cùng lắm chỉ là một bữa tiệc cá nhân, nào ngờ lại là tình cảnh như thế này. Nếu biết sớm rằng cố sự trở nên long trọng to tát như thế, cô đời nào chịu tới.

“Vân cô nương, cô tới rồi sao, mời qua bên này, qua bên này.” Thất hoàng tử này giờ cứ đi qua đi lại trong đại điện vừa thấy Vân Khanh tới, mặt cậu ta lập tức sáng bừng lên vội vã bước lên phía trước hơn hở chào hỏi mời vào. Trong mắt cậu ta dường như chỉ thấy mỗi Vân Khanh, hoàn toàn không thèm để ý đến Độc Cô Tuyết.

“Đã khỏe hơn chưa?” Vân Khanh thấy vẻ mặt vị hoàng tử kia vẫn còn tái nhợt thiếu máu bèn dịu dàng hỏi thăm.

“Khỏe hơn nhiều rồi. Đa tạ Vân cô nương đã lo lắng. Nào nào lại đây, mời cô ngồi...” Thất hoàng tử thấy Vân Khanh còn hỏi thăm sức khỏe mình, không nhận được toét miệng cười, hoàn toàn không còn vẻ oán giận khi trước.

Vân Khanh hơi gật đầu, cất bước đi cùng Thất hoàng tử.

“Dực vương, mời, tới đây ngồi cùng quả nhân nào.” Yến vương vốn đang ngồi ghế trên, thấy con trai mình lại chỉ đón tiếp mỗi mình Vân Khanh mà không để ý đến Độc Cô Tuyết đi cạnh, ông ta lập tức cười lớn đứng lên, tự mình xuống bậc mời hẳn cùng ngồi. Cùng lúc đó, ông ta ném cho Thất hoàng tử một cái trừng mắt giận dữ

ở góc độ không ai trông thấy. Thế rồi ông ta cười. “Hôm nay quả nhân cùng mọi người coi như cũng lây tí vinh dự của Thất nhi để tới đây cảm ơn hai vị. Dực vương, Vân cô nương, xin cứ coi đây là tiệc gia đình. Chúng ta không bàn chính sự, chỉ nói chuyện cảm ơn, nhưng nhất định phải thoải mái, thoải mái mới tốt!”

Vân Khinh nghe vậy gật đầu lễ phép. Độc Cô Tuyết lại chỉ lạnh lùng liếc nhìn Thất hoàng tử rồi vươn tay tóm lấy cánh tay Vân Khinh đang đi trước, cất tiếng bằng giọng điệu lạnh tanh. “Không cần, bản vương ngồi cùng với Khinh nhi là được.” Vừa nói hần vừa kéo Vân Khinh ngồi xuống vị trí dành cho khách quý bậc nhất phía bên tay phải.

Vân Khinh thoáng liếc Độc Cô Tuyết, tự dưng gãi lại gọi cô thân mật thế để làm gì chứ? Có điều cô cũng không phản đối, ngồi xuống theo ý muốn của hần. Cô vốn không hiểu rõ lắm mấy thứ quy củ hoàng gia, mà cũng không có ý muốn tìm hiểu. Độc Cô Tuyết xếp cho cô thế nào thì cô sẽ ngồi thế ấy.

Thất hoàng tử vừa thấy cảnh Dực vương túm tay Vân Khinh lôi đi, đôi lông mày cậu ta cau chặt lại. Yến vương đứng cạnh đó vội cười khà khà. “Như vậy cũng tốt. Thất nhi, hôm nay con là chủ tiệc, sao còn không mau bắt đầu chứ?” Nói rồi ông ta vừa cười vang vừa vỗ vai Thất hoàng tử, đồng thời lặng lẽ ném cho cậu ta một cái liếc mắt cảnh cáo.

Quả thật họ cần phải lấy lòng Vân Khinh, nhưng mà lại càng phải lấy lòng Độc Cô Tuyết hơn, phía sau vị này là cả một nước Tân hùng mạnh. Ấy vậy mà thằng oắt con ngu ngốc này lại dám lờ tịt Độc Cô Tuyết đi, đúng là đồ bất tài vô học.

Thất hoàng tử coi như không thấy vẻ cảnh cáo của Yến vương, vừa phẩy tay ra hiệu khai tiệc, vừa bưng lên một chén rượu, rồi tới cạnh Vân Khinh tươi cười. “Vân cô nương, trước tiên tôi xin mời cô một chén, để cảm tạ cái ơn cứu mạng ban đầu.”

Vân Khinh chỉ mỉm cười. “Chỉ là tiện tay, không cần cảm ơn.”

“Với cô chỉ là tiện tay, nhưng với tôi lại là đại ân đại đức mà.” Vẻ mặt vị hoàng tử trẻ đang cầm rượu vô cùng cố chấp.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cười lạnh lẽo, thò tay cầm lấy chén rượu của Vân Khinh còn nằm trên bàn tiệc rồi thản nhiên nói. “Khinh nhi không uống được rượu, người đã muốn cảm ơn, để bản vương uống thay nàng.”

Thất hoàng tử vừa nghe, gương mặt lập tức xụ xuống. Cậu ta trừng mắt nhú mày ngó Độc Cô Tuyết, hần cũng phớt lờ coi như không thấy, đáng vẻ lạnh nhạt.

Vân Khanh thấy thế không nhịn được liếc mắt nhìn hần. Từ sau lần trốn dưới nước tránh đàn ong bắp cày kia, cô đã biết Độc Cô Tuyết là một người rất cẩn thận tỉ mỉ, nhưng không nghĩ là hần lại có thể tỉ mỉ tới mức đó. Hần chưa từng hỏi đến thói quen cuộc sống của cô, nhưng lại biết rõ ràng. Quả thật cô không uống được rượu. Thế là cô nhè nhẹ mỉm cười. "Quả thật đúng như lời Dục vương nói, vậy nên cứ để người thay cho tôi là được."

Thất hoàng tử trừng mắt với Độc Cô Tuyết. "Dục vương có phải là gì của cô đâu chứ?"

"Thất nhi, không được vô lễ!" Một mỹ nhân mặc trang phục cung đình đứng bên cạnh Yến vương vừa nghe thế vội vã xen ngang với giọng khiển trách. Không phải ai khác, đó chính là mẹ ruột của Thất hoàng tử, cơ thiếp được sủng ái nhất của Yến vương, tên là Linh Cơ.

Linh Cơ vừa trách con vừa rảo bước lại gần đứng trước mặt Thất hoàng tử. Tay bưng chén rượu, nét mặt tươi cười, bà nhìn Độc Cô Tuyết nhỏ nhẹ. "Đứa trẻ ấu trĩ kia còn nhỏ dại, chỉ chăm chăm mong được cảm tạ ân điển của Dục vương và Vân cô nương, kính mong hai vị chớ trách. Vân cô nương không uống được rượu, Dục vương uống thay dĩ nhiên là quá tốt. Bản cung trước hết xin kính hai vị một chén, nhằm đa tạ Dục vương khi ấy đã minh xét tỏ tường, tha thứ cho đứa con ấu trĩ của thiếp. Ân đức này cả đời Linh Cơ sẽ không quên." Nói rồi bà ta mỉm cười tươi tắn uống cạn chén rượu trong tay.

Nữ giới thường tinh tế, hai hôm trước Thất hoàng tử cứ kỳ kèo đòi tạ ơn Vân Khanh, bà còn tưởng chỉ là việc công, nào ngờ tối nay thằng bé này bao nhiêu tâm sự đều viết rõ mồn một trong ánh mắt, lại dám... Đây không thể là việc tốt, dám đối đầu với Độc Cô Tuyết ư, như thế khác nào tự tìm đường chết chứ?

Vân Khanh nghe vậy quay sang mỉm cười lễ độ với Linh Cơ rồi lại quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết.

Ánh mắt lạnh lẽo của hần từ tốn lướt qua Thất hoàng tử. Cảm giác rét lạnh như băng ấy khiến cậu trai trẻ kia không nhịn được rùng cả mình. Linh Cơ thấy vậy lặng lẽ không một tiếng động bước tới chắn ngang luồng ánh mắt ấy, vẻ mặt càng lúc càng thêm tươi cười rạng rỡ mà sau lưng mồ hôi lạnh đang túa ra đầm đìa.

Hết chương 46

Chương 47 – Tuyên bố chủ quyền

Độc Cô Tuyệt cười lạnh. Một thằng nhãi con chưa cai sữa mà cũng đòi tranh giành với hắc sao, trẻ con nít ranh. Hắc lạnh lùng hừ một tiếng, không vội uống rượu mà quay qua nắm bàn tay Vân Kinh và nhìn cô. “Linh Cơ mời rượu, nàng tạm dùng trà đáp lễ vậy.” Vừa nói, hắc vừa cầm lấy chiếc chén ngọc trên bàn tiệc đặt vào tận bàn tay của cô mà hắc đang nắm.

Dưới ánh đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, chiếc bao cổ tay bằng sắt trên tay Vân Kinh lập tức lộ ra rõ mồn một. Bàn tay trắng trẻo mảnh dẻ, cái bao cổ tay đen xỉ răn chắc, tạo nên một sự đối chọi rõ nét.

Vua tột Yến quốc chung quanh, từ Yến vương tới đám quần thần đều nhìn thấy rõ ràng, thoáng chốc ai nấy nhìn nhau, trong lòng đều ngầm hiểu.

Vân Kinh thật ra không biết nhiều lắm về ý nghĩa của cái bao cổ tay kia, chỉ là đôi con người nóng bỏng lộ thứ cảm tình không thềm che giấu của Thất hoàng tử đứng đó khiến cô cũng ít nhiều vỡ ra. Cô thoáng ngẩng lên nhìn Độc Cô Tuyệt, rồi rất ngoan ngoãn phối hợp mà đưa tay đón lấy chén trà.

Thất hoàng tử thấy dáng vẻ thân thiết của hai người, gương mặt bắt đầu cau có nhăn nhó, giận dữ trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyệt.

“Nào nào, quả nhân cũng bắt chước vậy, cũng muốn dùng tấm lòng thành mà cảm ơn Vân cô nương đã cứu mạng chúng quả nhân sáng nay. Cô nương tuổi còn trẻ mà đã có bản lĩnh tới mức lòng lầy xưa nay, lợi hại, quả là lợi hại.” Yến vương thấy vậy lập tức cười khà, vừa nâng chén rượu trong tay hướng về Vân Kinh mà nói, vừa lén ra hiệu cho thái giám gần đó túm lấy Thất hoàng tử lôi đi.

“Đúng vậy, Dục vương nói chơi cũng khiến khói tan bụi tán, Vân cô nương tấu đàn cũng đủ quét sạch đất trời, quả là đôi lứa trời sinh, quả là đôi lứa trời sinh.”

Trong đại điện vốn bỗng dưng im bật như tờ, một người giữa đám quần thần bỗng ha hả cất tiếng hòa theo, tuy nhìn về phía Vân Kinh, nhưng giọng đã hoàn toàn coi cô là người của Độc Cô Tuyệt.

Vân Kinh nghe vậy không nhịn được nhú mày. Ông ta nói thế là sao chứ, sao lại bảo cô với Độc Cô Tuyệt là đôi lứa trời sinh, họ nào phải một đôi giai ngẫu đâu. Thế nhưng Độc Cô Tuyệt ngồi cạnh cô lại có vẻ vô cùng

thích chí. Gương mặt ẩn dưới lớp mặt nạ nhìn không rõ, nhưng luồng sát khí vừa xong đã biến mất không còn tăm hơi. Hắn chỉ ừm một tiếng về lạnh lùng, nhưng cũng đầy vẻ hưởng thụ sự xưng tụng kia.

Vua tột Yến quốc nhìn rõ mồn một sự thay đổi ấy, không ngờ gì nữa vị này đang rất vui vẻ. Ai nấy ngó nhau rồi lại càng tăng cường tăng bốc nịnh nọt, khen ngợi hết lời.

Vân Khinh thấy thế quả thật dở khóc dở cười, sao tự dưng lại thế này chứ? Có điều trước giờ cô vốn không quan tâm nhiều đến cái nhìn của người đời, lại thêm biết rõ ý định của Độc Cô Tuyết, cô có muốn cũng không ngăn cản được gã, vậy thì kệ gã đi, cô vẫn thong dong ngồi đó.

“Dực vương, Vân cô nương, hai vị hiếm khi tới chơi Yến quốc...”

“Dực vương, Vân cô nương, thêm chút nữa...”

“Dực vương...”

Chỉ thoáng chốc, quần thần nước Yến nối đuôi nhau lại gần mời rượu, miệng ai nấy đều toàn lời xã giao, ngưỡng mộ đã lâu mấy câu quen thuộc. Có điều không có một ai nhắc tới chuyện xảy ra hồi sáng. Ai nấy đều đang âm thầm hành động, nói toạc ra sẽ chẳng còn ý nghĩa mà cũng không có tác dụng gì, lại càng thể hiện ra sự bất lực kém cỏi của Yến quốc mà thôi.

Từng đôi chén được dâng lên mời. Dường như tâm trạng Độc Cô Tuyết khá tốt, nên không hề cự tuyệt ai cả mà vẫn uống thay cho Vân Khinh, như thế thứ hắn đang nốc ừng ực kia không phải rượu mà là nước uống hàng ngày.

Vân Khinh ngồi bên Độc Cô Tuyết, nghe hắn thông thả từng câu đối phó với đám vua quan nước Yến, khiến mọi câu hỏi nhằm vào cô đều được hắn trả lời thay không cần cô lên tiếng. Như vậy càng vừa ý cô, cô cũng không muốn phải ứng đối trong những buổi xã giao như thế này. Có Độc Cô Tuyết ở đây, quả thật cô cảm thấy nhàn nhã thoải mái vô cùng. Vân Khinh ngồi đó, lạnh nhạt uống trà. Giữa một nơi ồn ã náo nhiệt là thế, bỗng có cảm giác cô gái này thật thoát tục, không thuộc về chốn này.

Đám quần thần Yến quốc liếc thấy cảnh ấy, thứ khí chất kỳ ảo mà tĩnh lặng của cô càng khiến họ xúc động. Chao ôi là một tuyệt sắc giai nhân, tiếc là hoa đã có chủ, không thể chộp vào.

Trong vẻ náo nhiệt ồn ã của bữa tiệc do Thất hoàng tử chủ trì này, do đã có gương tày liếp từ hồi sáng, giờ đây nào kẻ đi tuần kẻ canh gác, nào công khai nào ẩn mặt, nào thị vệ nào cấm quân đều tập trung lại cả ở Ly cung để bảo vệ trong ngoài cung điện thật nghiêm ngặt. Đừng nói là thích khách, đến một con ruồi cũng đừng

mong lọt vào.

So với sự cẩn mật nghiêm ngặt ở bên đó, giữa không gian yên tĩnh mát mẻ phía Tường Long điện của Yến vương giờ này, đám thị vệ tuần tra đã hoàn toàn tập trung sự chú ý về phía Ly cung, không một ai nhìn thấy khi một cơn gió nhẹ thổi qua, cửa chính của điện Tường Long bỗng lặng lẽ hé mở, để hai bóng đen lén vào.

Cùng thời điểm đó, cửa sổ Ngự thư phòng cũng được mở ra trong yên lặng, một bóng đen chuyển động vào trong.

Và cũng khi ấy, trong biệt viện hoàng gia, Sở Vân đã cho mọi kẻ hầu người hạ lui xuống, ngồi một mình ở hoa viên phía sau mà chơi cờ vây một mình. Một quân trắng được hạ xuống. Sở Vân thoáng ngẩng lên nhìn sắc trời rồi cúi đầu ngắm nghía quân cờ trong lòng bàn tay, lòng thầm tính toán đường đi nước bước một chốc rồi bỗng thốt. “Tường Long điện, Ngự thư phòng, Ly cung, tôi thì nghĩ là Tường Long điện.”

“Tôi lại cho là Ly cung.” Một giọng nói khể khàng vang lên trả lời, người cũng nhẹ nhàng bước tới, ngồi xuống trước mặt Sở Vân, một ngón tay chỉ vào bàn cờ chỉ có ba quân trước mặt Sở Vân. Không phải ai khác, chính là Mặc Ly.

Sở Vân không hề ngạc nhiên khi Mặc Ly xuất hiện, chỉ ngẩng đầu lên hỏi lại. “Phía anh thế nào rồi?”

Mặc Ly lắc đầu. “Chuyện sáng nay, đối phương làm rất gọn ghẽ sạch sẽ, hoàn toàn không để lại chút manh mối nào, nên không biết là người của nước nào đứng sau màn. Có điều tiểu tử ngu ngốc bị người ta giật dây gây chuyện thì đã điều tra ra được, là Tam hoàng tử của Yến quốc.”

“Bị người lợi dụng thế, xem ra vận số của nước Yến đã hết.” Sở Vân nghe vậy khẽ cười vài tiếng thật nhỏ.

Mặc Ly không trả lời mà chỉ gật đầu. Yến vương sủng ái Thất hoàng tử, Yến vương kế tiếp dĩ nhiên sẽ là cậu ta, nên ngày mất nước của Yến quốc hẳn sẽ không còn xa nữa.

“Hy vọng tối nay Mặc Ngân có thể mang về tin tức tốt cho chúng ta.” Sở Vân cười cười, lại cúi đầu nhìn ba quân cờ trên bàn, bỗng đổi chủ đề câu chuyện.

Mặc Ly hừ một tiếng lạnh lùng. “Chỉ cần thứ đó ở trong vương cung, cho dù có phải đào ba thước đất chúng ta cũng sẽ tìm ra được.” Sở Vân nghe vậy ngẩng lên nhìn Mặc Ly, rồi hai người nở một nụ cười toe toét không một tiếng động.

Đêm càng sâu hơn. Ánh trăng trắng lấp lánh như bạc rạng ngời chiếu từ trên trời cao xuống, khiến chung

quanh mang vẻ lạnh lẽo mà trong trẻo.

Trong Ly cung, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đã thành công thu hút mọi ánh mắt của vương cung, khiến cho Mặc Ngân dẫn theo toán người áo đen làm việc càng thêm dễ dàng.

Mấy bóng đen thui xẹt qua xẹt lại. Mặc Ngân đứng trong Tường Long điện, nhanh chóng làm vài động tác bằng tay, phối hợp vô cùng ăn ý với người áo đen bên cạnh, từng chút từng chút một tìm mật thất hay cơ quan nào đó bên trong Tường Long điện. Thứ bí mật đó của Yến quốc chỉ có thể ở một trong ba nơi, Tường Long điện, Ly cung và Ngự thư phòng. Chỉ cần tìm được mật thất, thì nhiệm vụ đêm nay sẽ hoàn thành.

Tầng tầng lớp lớp bóng đen thi nhau làm việc, tất cả đều diễn ra trong âm thầm.

Ly cung càng lúc càng trở nên náo nhiệt, nào ca múa nào diễn trò liên tiếp thi nhau biểu diễn ở khoảng sân trống trong khi Ly cung to lớn. Quần thần trong điện cũng không còn giữ câu nệ như vừa xong mà túm năm tụm ba ra phía ngoài chính điện thoải mái trò chuyện vui vẻ. Quang cảnh quả thật rất có dáng vẻ một bữa tiệc gia đình thân thiết.

Trong đại điện chỉ còn lại các nhân vật tối cao như Độc Cô Tuyết và Yến vương. Vân Kinh thật chẳng lòng dạ nào ngồi đó ra vẻ nói cười với hai vị này nên cũng đứng dậy đi ra ngoài xem biểu diễn tạp kỹ.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng không ngăn cản cô, chỉ đánh thức chú Điều nhi đang ngủ lả lóc dậy đi theo Vân Kinh. Đồng thời hắc cũng kiểm chuyện giữ Thất hoàng tử lại bàn luận, không cho cậu ta chuồn ra quấy rầy cô.

Vừa ra tới điện ngoài, một cơn gió nhẹ thổi tới mang theo hương thơm như thấm vào ruột gan khiến Vân Kinh bỗng chấn động tinh thần.

"Mùi hương này..." Vân Kinh hơi nghiêng đầu hỏi.

Vị đại thái giám đi theo cô là một người theo hầu Yến vương, rất nhanh nhẹn cẩn thận, lập tức cúi đầu thưa. "Hoa viên phía Tây có một giò hoa lan bảy sắc. Đây chính là mùi thơm của giò hoa ấy." Vừa nói ông ta vừa chìa tay về phía Tây rồi tiếp lời. "Nếu cô nương có nhã hứng, nô tài xin phép dẫn đường cho người tới đó thưởng hoa?"

"Nếu vậy thì làm phiền ông rồi." Hoa lan bảy sắc? Vân Kinh chưa từng nhìn thấy bao giờ, nên vừa nghe thấy không khỏi cảm thấy có chút tò mò.

“Ấy, cô nương làm nô tài tổn thọ mất. Mời đi bên này.” Vị đại thái giám kia vừa sợ hãi vừa vui vẻ nói, lạnh tay lẹ chân đi trước dẫn đường cho Vân Kinh.

Hết chương 47

Chương 48 – Gia tộc Phi Linh

Bởi Thất hoàng tử được Yến vương nhất mực thương yêu, thế nên chỉ là hoa viên nho nhỏ của một cung điện nhưng bên trong thứ nào cũng đều là trân phẩm quý hiếm. Vân Kinh đi theo vị thái giám kia, còn chưa vào tới hoa viên mà từng đợt mùi thơm đã ngào ngạt bên mũi dù mới chỉ nhìn thấy một góc vườn.

“Kia chính là giò hoa lan bảy sắc.” Viên thái giám tới góc sâu nhất của hoa viên, nơi có một hàng lan can bằng phi thúy vây quanh một giò hoa lan rồi dừng lại quay sang nhìn Vân Kinh cười nói.

Vân Kinh gật đầu vừa ngắm nghía vừa khen. “Đỏ cam vàng lục lam chàm tím đều đủ, một cây hoa lan thật kỳ diệu.”

Vị thái giám kia nghe vậy cười. “Nếu cô nương thích, nô tài thiết tưởng Thất hoàng tử sẽ rất sẵn lòng tặng thứ mình yêu quý cho người.” Tặng một cây hoa có thể khiến Vân Kinh vui lòng, đừng nói Thất hoàng tử sẵn lòng, ngay cả Yến vương cũng sẵn lòng cả mười phần ấy chứ.

“Người quân tử không chiếm lấy thứ kẻ khác yêu mến.” Vân Kinh mỉm cười lắc đầu. Không phải cứ thứ gì tốt là nhất quyết phải có được, chỉ cần có thể nhìn thấy một lần cũng đủ rồi. Cô không phải người có lòng tham.

“Cô nương không cần khách sáo, nô tài...” Bỗng ông ta kêu lên đau đớn, chưa nói dứt câu, vị thái giám nọ bỗng khựng lại rồi ngã lảo ra đất, cả người mềm oặt. Ánh trăng sáng rỡ soi rõ một cây phi châm đen xì châm thẳng vào gáy ông ta.

Vân Kinh nhướng mày, ngón tay nhanh chóng đặt lên cây cổ cầm đeo bên hông, đồng thời chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía cây châm kia bay tới.

Một dáng người tối đen đứng dưới tán cây hoa quế, chỉ để lộ một đôi mắt sáng quắc đang chăm chú đánh giá Vân Kinh từ đầu tới chân. Khi thấy Vân Kinh nhìn mình, kẻ đó thấp giọng nói. “Cô không sợ tôi giết cô.”

Trên mặt Vân Kinh, vẻ kinh hãi hoàn toàn bị giấu kín, cô chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú kẻ áo đen kia. Người này có thể lọt vào đây dễ dàng không một tiếng động, giết người không một tiếng động, đương nhiên võ công sẽ cao tới mức khó lường. Nếu muốn giết cô, kẻ đó hẳn đã giết từ lâu, không cần chờ tới giờ.

Hắc y nhân thấy Vân Kinh không nói gì mà chỉ nhìn mình lạnh nhạt và trấn tĩnh, lập tức thấp giọng cười khế rồi thốt bằng giọng trầm khàn. “Không hổ là người của gia tộc Phi Linh chúng ta.”

Vân Kinh không nhin được cau mày. Gia tộc Phi Linh? Cô là người gia tộc Phi Linh hồi nào? Không lẽ kẻ trước mặt...

“Âm phù chính là một cách thể hiện âm nhạc. Âm nhạc chân chính là âm thanh của tâm hồn. Trong lòng muốn ấm áp, tiếng đàn gảy ra sẽ ấm áp. Trong lòng có sát khí, âm nhạc do đó cũng có thể giết người. Đó là bài học vỡ lòng của gia tộc chúng ta.” Kẻ áo đen khi thấy Vân Kinh nhíu chặt đôi lông mày, bỗng ép giọng thật nhỏ mà nói, vừa nói vừa nhìn chăm chú vào đôi mắt cô.

Vân Kinh vừa nghe lập tức giật mình. Đây là điều năm đó bà bà từng dạy cô mà, khi bà bắt đầu dạy âm công cho cô đã từng dạy như thế. Nếu vậy, không lẽ bà bà là người của gia tộc Phi Linh? Trong phút chốc, cảm giác thân thiết và kích động nảy sinh trong lòng, cô bật thốt. “Bà bà có khỏe không?”

Đôi mắt kẻ áo đen kia bỗng lóe lên, y trầm giọng thốt. “Không tốt lắm. Muốn biết rõ thì đi theo ta.” Vừa nói thân hình y vừa nhoáng vọt lên định tóm lấy vai Vân Kinh mang cô đi.

Vân Kinh thấy vậy, đôi chân khế động, nhẹ nhàng lùi về phía sau tránh khỏi cái chớp đó.

Kẻ áo đen kia trông thấy thế hơi hơi kinh ngạc ồ một tiếng rồi nói. “Theo ta.” Dứt lời thôi không tóm lấy cô nữa mà quay người lao vọt về một hướng nào đó.

Vân Kinh nhìn theo bóng lưng y, hơi hơi nhăn mày, không hiểu đang nghĩ điều gì. Có điều chỉ trong nháy mắt cô thôi phân vân, lắc mình tung người lao theo người đàn ông áo đen ấy.

Mà khoảnh khắc cô tung người lao đi, bên vai cô bỗng thoáng nhún nhẹ nhàng khó lòng nhận ra. Điều nghi vấn vẫn quấn sau gáy chơi với mái tóc cô, cũng thoáng cái lao vào một bụi hoa, biến mất tầm hơi.

Trong chính điện Ly cung, Độc Cô Tuyệt đang bàn luận điều gì đó với Yến vương, thì bỗng một tia chớp đen lao vọt vào. Điều nghi chạy thẳng vào từ gian ngoài, lao vào lòng Độc Cô Tuyệt tóm lấy áo hăn chút chít mấy tiếng đầy nóng nảy rồi lại chạy vọt ra ngoài.

Độc Cô Tuyệt ở gần Điều nghi lâu ngày, cũng đã hơi hiểu tính cách của nó đôi chút. Hắn vừa thấy Điều nghi có vẻ nóng ruột cuống quýt lập tức biến sắc đứng phắt dậy, sát khí vùn vụt tỏa ra chung quanh, miệng quát lớn. “Xảy ra chuyện gì? Vân Kinh đâu?” Vừa quát hắn vừa vội vã đuổi theo sau.

Đám vua tôi Yến vương thấy vẻ mặt Độc Cô Tuyệt biến đổi, ai nấy giật mình hốt hoảng, cũng không chờ rõ ngọn ngành đã lập tức phát tay dẫn người đuổi theo. Thoáng chốc chung quanh loạn như ong vỡ tổ.

Đêm càng lúc càng về khuya. Vầng trăng tròn vành vạnh trên cao thỏa thích rắc làn ánh sáng của mình xuống phủ lên toàn bộ Yến vương cung, hàng loạt bóng người tầng tầng lớp lớp ra ra vào vào nhộn nhạo, càng khiến cho khung cảnh thêm cảm giác thần bí.

Kẻ áo đen kia dường như rất thông thuộc đường đi lối lại trong vương cung nước Yến, khi đi khi dừng vô cùng tiêu sái tự nhiên. Ở một khu vực được canh phòng cẩn mật kín mít như bưng như thế này, y lại có thể khéo léo nhẹ nhàng lách ra ngoài, thật như thể không coi vương cung Yến quốc vào đâu.

Một đường chạy vội ra khỏi Cẩm thành, con đường rộng lớn dần dần hẹp lại thành đường mòn nhỏ, lại dần dần tới một nơi vô cùng vắng vẻ hoang vu, cuối cùng là hoàn toàn trống trải. Tới khi sắc trời bắt đầu hơi hửng dần lên, trước mặt Vân Kinh hiện ra một tòa nhà lớn, nhìn như một toà miếu thờ cao ngất, bên trên có hai chữ lớn đen như mực, Phi Linh.

"Đến nơi rồi." Kẻ áo đen không còn nén giọng nói nhỏ nữa mà dùng giọng nói bình thường, giọng nam khá trung tính. Y đứng trước đôi cổng lớn mà quay lại liếc nhìn Vân Kinh. "Kinh công không tệ!"

Vân Kinh thoáng hỗn hển một chút khi dừng lại. Kinh công của cô hoàn toàn không có nội lực làm nền, dùng trong một khoảng thời gian ngắn còn được chứ dùng trong thời gian dài chắc chắn sẽ thua kém người khác. Cũng may từ khi ra khỏi thành, kẻ áo đen kia không đi quá nhanh nên cô còn miễn cưỡng theo kịp mà không lộ ra vẻ yếu thế.

"Đi, các trưởng lão trong gia tộc đang chờ chúng ta." Người đàn ông mặc đồ đen giật miếng vải đen che mặt xuống, một gương mặt rất bình thường hiện ra. Thế rồi y đi trước về phía cổng chính.

Vân Kinh cũng không nói nhiều mà vội vã bước theo, trên mặt thoáng vẻ xúc động. Đây xét cho cùng là nhà của bà bà mà.

Tòa nhà có kiến trúc rất cổ kính, như thể đã trải qua rất nhiều dâu bể đổi thay nên lộ rõ vẻ cũ kỹ điêu tàn, đôi chỗ còn bám bụi dày đặc. Đôi cánh cổng cổ xưa được đẩy ra, vang lên những tiếng kẽo kẹt. Vân Kinh bỗng dưng có cảm giác chỉ cần dùng lực mạnh thêm một chút, chúng nó dường như sẽ hưởng hết tuổi trời mà về nơi chín suối, quả thật là quá old xua cũ rồi.

Đi qua sân luyện võ, hai người đi tới một đại điện khá xa so với cổng chính.

Tâm Đường, hai chữ lớn màu đen như mực nổi bật trên nền mạ vàng của tấm biển lớn treo chính giữa đại điện, mang một vẻ nghiêm trang khó tả.

Ở vị trí cao nhất trong đại điện là một người đàn ông trung niên có bộ râu dài đen mượt đang nhìn Vân Khinh với vẻ đầy hòa nhã vui mừng. Hai bên trong điện có khoảng hơn mười người cả nam lẫn nữ đang quay đầu nhìn về phía Vân Khinh đang bước vào, nét mặt tươi cười thân thiết.

“Không ngờ sau trăm năm yên ắng, gia tộc Phi Linh chúng ta lại nảy ra một nhân tài tuyệt thế, hay, hay lắm!” Người đàn ông trung niên kia nhìn Vân Khinh gật đầu liên tục, đầy vui vẻ và hưng phấn.

Người có khuôn mặt bình thường đã mang Vân Khinh giờ bước lại đứng nghiêm trang cạnh bên ông ta, thấp giọng ghé tai nói vài câu gì đó, rồi ngẩng lên nhìn Vân Khinh. “Ngô trưởng lão là trưởng lão đời này của chi họ Ngô của gia tộc Phi Linh chúng ta, còn không mau tới chào?”

Vân Khinh đứng ở cửa, đôi mắt trong trẻo chậm rãi lướt qua hết mọi người trong điện. Cô ôm cây cổ cầm cũng không làm lễ chào hỏi mà chỉ trầm giọng thốt. “Bà bà của tôi đâu?”

Ngô trưởng lão gật đầu cười. “Đứa trẻ này ngoan, thật có lòng hiếu thảo. Trời hẵng còn sớm, phòng chừng bà bà của con còn đang nghỉ ngơi, chờ lát nữa rồi gặp vậy.”

Vân Khinh chỉ từ tốn lắc đầu, hai mắt nhìn thẳng vào Ngô trưởng lão với giọng cương quyết. “Không, tôi muốn gặp bà bà trước.”

Người áo đen đầu tiên nhíu mày khiến trách. “Cẩn thận giọng lưỡi của người, không được làm bừa trước mặt trưởng lão.”

Vân Khinh thoáng nhìn về phía kẻ đó, tư thế đứng vẫn thong dong nổi bật, giọng nói thản nhiên nhưng không giấu vẻ lạnh lùng. “Trưởng lão của Phi Linh thì quan hệ gì đến tôi?” Cho tới giờ bà bà chưa từng kể về lai lịch của mình, cũng chưa từng bảo cô bái lạy Phi Linh. Bà bà chưa bảo, vậy thì đám người từ đâu nhảy ra này, cô cần gì phải nghe lời?

Hết chương 48

Chương 49 – Bầy rập

Không khí thân thiết thuận hòa trong đại điện bỗng chốc đông cứng lại. Ngô trưởng lão hơi hơi sững người, rồi cười ha hả để phá vỡ sự căng thẳng. "Không thể trách con được, hẳn là đứa hậu bối của ta còn chưa nói rõ thân phận cho con, xét ra con vẫn chưa biết, mà người không biết không có tội."

Vân Kinh nghe vậy chỉ thản nhiên nói. "Nếu có chỗ nào thất lễ mong hãy thông cảm. Có điều nếu các vị đã mang tôi tới đây, hẳn bà bà cũng sẽ có mặt chứ." Vừa nói cô vừa từ tốn quét mắt liếc nhìn mọi người có mặt. Tính của cô thế nào bà bà biết rõ nhất, nếu đã gọi cô tới, chắc chắn người phải ở đây.

Giọng nói bình tĩnh nhưng đầy khẳng định chắc chắn vừa dứt, bỗng trong đại điện im phăng phắc như tờ.

"Bà bà của con bị thương nặng khó di chuyển nên đang nghỉ dưỡng ở một nơi khác. Bản trưởng lão được bà bà con nhờ cậy tới đây đặc biệt đón con tới." Ngô trưởng lão khẽ đằng hắng một tiếng rồi đứng lên nói tiếp. "Con đã vội vã muốn gặp bà ấy như thế, vậy chúng ta đi thôi." Dứt lời ông ta bước đi trước.

Nét mặt Vân Kinh thoáng hiện lên vẻ lo lắng, giọng nói cũng nhuốm đầy âu lo. "Hiện giờ bà bà sao rồi? Có ai trị thương chưa?"

Ngô trưởng lão cười hiền hòa. "Đã về tới nhà mình, sao lại không có ai trị thương, con yên tâm."

Nghe vậy Vân Kinh mới nhẹ nhàng thở dài. "Vậy thì tốt, thế sắc mặt bà bà đã tốt hơn rồi chứ?"

"Đứa trẻ này thật là có hiếu. Bà bà của con mất máu quá nhiều, nên sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt lắm, chờ con tới nhìn tận mắt sẽ thấy." Ngô trưởng lão vừa trả lời vừa tủm tỉm cười chìa tay về phía Vân Kinh, ra điều trưởng bối có ý muốn dẫn văn bối đi cùng.

Vân Kinh vừa nghe tới đó, cô liền chăm chú nhìn ông ta một cách thật kỹ lưỡng, cả mười ngón tay cùng đặt lên cây cổ cầm rồi nhoáng người một cái vụt về phía sau tránh khỏi bàn tay của Ngô trưởng lão. Cô trầm mặt xuống lạnh lùng hỏi. "Các người là ai?"

Mặt Ngô trưởng lão hiện lên vẻ sững sốt và bất đắc dĩ. "Đứa trẻ này sao lại cứ nghi ngờ mãi thế, chúng ta..." Nhưng dưới ánh mắt lạnh lẽo trong vắt của Vân Kinh, những lời sắp sửa thốt ra bỗng nghẹn lại trong

họng vị trưởng lão họ.

Vân Kinh không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn đám người vừa rồi đã lặng lẽ như vô tình đứng thành vòng vây chung quanh cô. Kinh mạch trên mặt của bà đã bị thương tổn, nét mặt với màu da thịt hồng hào đều biến mất, lấy đâu ra vẻ mặt nhợt nhạt vì mất máu đây.

Đối diện với đôi mắt đầy vẻ khẳng định và không hề do dự ấy, nét mặt hiền hòa của Ngô trưởng lão thoáng chốc nghiêm lại lạnh lùng.

"Đi theo Độc Cô Tuyết, quả nhiên ai cũng có chút tài năng." Giọng nói lạnh lùng bằng giá, không cần ngại trang. Nếu đã bị phát hiện, vậy cần gì còn đóng kịch.

Lời nói vừa dứt, toàn bộ mọi người trong đại điện đều rút binh khí ra vây chặt Vân Kinh lại.

Vân Kinh ôm cây cổ cầm đứng chính giữa đại điện, lạnh lùng nhìn Ngô trưởng lão nhú mày. "Các người muốn làm gì?"

Ông ta cười lạnh. "Cô có hai lựa chọn, một là đi theo chúng tôi, hai là chịu chết chốn này. Vốn chúng tôi đã định giết cô trong vương cung, ai dè đúng là cô có quan hệ với gia tộc Phi Linh thật, lãng phí thời gian của chúng tôi. Hoặc đầu quân cho chúng tôi, hoặc là chết, cô chọn đi."

Mấy câu ngắn gọn đã khiến Vân Kinh hiểu ra mọi chuyện trong nháy mắt. Họ chính là những kẻ đứng sau cái bẫy dã thú ở khu săn bắn. Giết cô, cũng chỉ để chọc giận Độc Cô Tuyết mà thôi. Nếu cô chết trong vương cung của Yến vương, thì dù cho Độc Cô Tuyết có biết rõ là do người khác ra tay, cũng sẽ không thể nào buông tha cho vua tôi nước Yến. Những người này xem ra đã nhìn trúng vị trí của cô trong lòng Độc Cô Tuyết rồi.

Hiện giờ họ lại đổi chiến thuật dẫn dụ cô tới đây, cũng chỉ là cho rằng cô dễ bị lừa, nếu có thể ngoan ngoãn mà đi theo bọn họ, thì cô còn sống dĩ nhiên còn hữu ích gấp vạn lần cái xác chết của cô.

Mới chỉ nói mấy câu ấy, Vân Kinh đã phản ứng ngay lập tức. Nét mặt cô sầm xuống trong phút chốc, rồi không nói hai lời, mười ngón tay đồng loạt cong lên, một khúc 'Phá trận tử' vang dội, vô số phong nhận đồng loạt phóng ra nhanh như chớp đánh về phía bọn người chung quanh. Bảo cô đi theo bọn họ ư, mơ à.

Vân Kinh ôm cây cổ cầm, mười ngón tay như bay như múa trên dây đàn, khúc 'Phá trận tử' hào hùng dũng mãnh tinh tang vang dội. Vô vàn âm nhận vô hình vô ảnh lấy Vân Kinh làm trung tâm tỏa ra khắp bốn phương tám hướng. Âm thanh dồn dập, âm nhận vun vút, mục tiêu nhắm chuẩn xác tới cổ, trái tim cùng mấy chỗ yếu hại khác của đám trai gái chung quanh, hoàn toàn không có chút nương tay.

Tốp nam nữ kia rõ ràng là loại sát thủ bậc nhất quanh năm suốt tháng đã quen phối hợp ăn ý với nhau nên giờ cũng ăn rơ đến từng chân tơ kẽ tóc. Thế nhưng âm công của Vân Kinh không cần bản lĩnh cao cường, không cần biến chiêu thần tốc. Nó tấn công giết chóc một cách vô hình vô ảnh, vô tung vô tích, nên họ bị Vân Kinh đoạt mất tiên cơ, trong phút chốc không những không làm gì được cô mà ai nấy đều bị kìm chân.

Tiếng đàn vang đi thật xa, trong làn ánh sáng đầu tiên của mặt trời mới vừa ló rạng, lan tỏa trong không gian.

“Chết tiệt thật, chúng ta vẫn đánh giá cô ta thấp quá.” Ngô trưởng lão đứng ngoài đại điện nhìn tình huống trước mắt, Vân Kinh tay ôm cây đàn từng bước tiến ra ngoài phía cổng chính, mười mấy sát thủ quanh cô không một ai là không bị thương, từng đạo âm nhận liên tục quật lên người họ, máu tươi phun tung tóe khắp nơi.

Đã tưởng dẫn dụ cô ta tới đây, sẽ không thể gọi động vật tới, nào ngờ cô ta lại có âm công lợi hại đến nhường này.

“Âm công, âm công ở cấp độ thật là lợi hại.” Kẻ áo đen đã dẫn Vân Kinh tới giờ đang đứng cạnh Ngô trưởng lão, vẻ mặt âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Choang... Một âm thanh trầm thấp nặng nề vang lên, một đường dao vô hình tạo bởi âm thanh ấy cũng cùng lúc xoẹt qua cổ họng, một con người ngã xuống, ngựa mặt lên trời.

Vân Kinh hoàn toàn không nhìn bất kỳ ai, chỉ ôm lấy cây đàn, mười ngón tay như bay như múa, đôi chân ngọc ung dung bước về phía cửa chính. Từng bước từng bước, thông thả nhẹ nhàng mà như đạp lên ruột gan mọi người. Hiện giờ Độc Cô Tuyệt đã lợi hại như thế, nếu lại có thêm một đứa con gái có tài năng sức mạnh nhường này hỗ trợ lẫn nhau, về sau trên đời làm sao còn có ai có thể kiềm chế nổi họ. Không được, hôm nay, nhất định phải khiến cô ta bỏ mạng tại đây.

Ý niệm vừa hình thành, Ngô trưởng lão và kẻ áo đen kia liếc nhau, tay áo vung lên định xông về phía trước.

Không ngờ đúng lúc này, một thanh niên chạy vội tới, gương mặt căng thẳng nhăn nhó. “Mau, có người tới.”

Chỉ thoáng chốc sắc mặt Ngô trưởng lão sầm xuống. Ông ta ngẩng lên tập trung nghe ngóng, quả nhiên loáng thoáng có tiếng vó ngựa theo gió truyền đến. Thật đáng chết, chúng tới nhanh quá.

Không cần hội ý, không chờ lời đáp, tốc độ ấy, khả năng truy tung bám sát ấy, ngoài Độc Cô Tuyệt ra thì

còn ai vào đây.

“Giết!” Ngô trưởng lão tái mặt, giận dữ vung tay.

Kẻ áo đen bên cạnh ông ta cũng sầm mặt xuống, gật đầu một cái rồi tung người vọt tới cạnh cửa chính, thò tay mò mẫm trên bức tường đá cạnh đại môn, để lộ ra một thứ đáng vẻ tầm thường trông giống một tay cầm, rồi mạnh tay ấn xuống.

Vân Khinh tuy không nhìn thấy hành động của kẻ này, nhưng khi hắn ta tung người nhảy ra, cô thoáng nhìn thấy bóng dáng. Đôi lông mày nhíu chặt, dưới chân tăng tốc độ xông ra. Chắc chắn có chuyện không ổn rồi.

Cùng lúc đó, mấy tên sát thủ thừa thốt còn sống sót như thể đã chuẩn bị từ trước, bỗng liều chết xông lên cản bước cô, như thể hoàn toàn không cần tính mệnh nữa.

Càng là liều mạng tới thế, càng là không ổn. Vân Khinh lập tức nhắc tay, một tay cầm chặt thân đàn, một tay mở ra năm ngón toàn bộ liên tiếp gảy trên dây đàn thứ ba, dây chủ sát, từng âm thanh phát ra đều nhằm để giết chóc, vừa gảy vừa nhún chân nhảy lên không phi thân xoay người, xông thẳng về phía cửa lớn.

Rầm. Ngay khi Vân Khinh tưởng như đã chạm chân tới được cổng lớn, một hàng cọc sắt bỗng nhiên đổ xuống từ trên cao. Một chiếc lồng sắt khổng lồ đã ụp xuống chính giữa đại điện, nhốt chặt tất cả mọi người ở bên trong.

Hết chương 49

Chương 50 – Tình trong biển lửa

Chiếc lồng này là thứ do gia tộc Phi Linh tự mình chế tạo nhằm để vây khốn kẻ thù bên ngoài, nào hay trăm năm qua chưa từng dùng đến, hôm nay lại được sử dụng để vây khốn Vân Khinh.

Vân Khinh nhướng mày, sắc mặt trở nên nặng nề hơn.

“Đốt lửa!” Ngô trưởng lão đứng ở đằng xa thấy Vân Khinh đã bị nhốt trong chiếc lồng sắt lập tức lạnh lùng cười khẩy rồi ra lệnh.

Phút chốc, vài kẻ áo đen không hiểu từ đâu bỗng xuất hiện, nhanh chóng len lỏi bên trong tòa nhà lớn. Chỉ một thoáng là ngọn lửa rừng rực bốc lên cao, vừa nhanh vừa đẩy sự oán hờn, xem ra họ đã sớm có chuẩn bị từ lâu.

“Đi!” Ngô trưởng lão thoáng nhìn Vân Khinh vẫn đang mài miết chém giết trong lồng sắt, cười khẩy đầy độc địa. Đã không chịu làm việc cho họ, vậy thì hủy diệt là tốt nhất. Tình huống ngày hôm nay, cô ta có là chấp thêm cánh cũng đừng nghĩ sống sót trở ra. Lập tức ông ta dẫn theo mấy kẻ áo đen nhanh chóng rời đi, không thèm để tâm đến Vân Khinh cùng mấy tên sát thủ đang bị vây trong lồng kín.

Ngọn lửa nhanh chóng lan ra chung quanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã vây kín toàn bộ khuôn viên gia tộc Phi Linh. Ánh lửa đỏ bập bùng nhảy múa bốc cao lan rộng, hơi nóng thiêu đốt như thể muốn hun nóng hong khô cả mặt đất. Khuôn viên gia tộc Phi Linh bừng bừng thứ ánh sáng đỏ ngầu như máu, dưới làn nắng đầu tiên của một ngày mới, có thể nói bừng sáng một góc trời.

Không có phân vân, không có nhân nhượng. Năm ngón tay của Vân Khinh lướt như bay múa, không hề khinh địch mà dùng dây thứ ba chủ sát, dứt khoát cắt ngang yết hầu của đám sát thủ. Sắc đỏ tươi trên mặt đất, hòa cùng sắc đỏ bừng bừng của ngọn lửa đang hừng hực khắp bốn phương tám hướng kia, chúng đan cài vào nhau, nhức nhối, đáng sợ biết mấy.

Vân Khinh đứng trong đại điện nhìn những chiếc song sắt to kềnh bằng cánh tay. Toàn bộ đại điện đều bị vây kín trong đó, bốn phương đều là song sắt giống nhau, hoàn toàn không có chút khe hở nào có thể giúp cô thoát nổi.

Cô vẫn trầm tĩnh như trước mà nhìn những lưỡi lửa đang không ngừng liếm tới gần từ ngoài cửa chính. Không khí trở nên nóng giãy khiến gương mặt cô đỏ ửng lên, từng giọt mồ hôi rịn ra trên chóp mũi.

Không quan tâm đến phản ứng bất thường của cơ thể, Vân Kinh biết cô nhất định phải tỉnh táo. Giờ phút này, khủng hoảng hay kích động đều chẳng ích gì, cô nhất định phải dựa vào bản thân. Thế rồi cô lập tức bình tĩnh lại, mắt nhìn chăm chú vào thanh sắt chính giữa, ngón tay khẽ phất, từng tiếng từng tiếng đàn nổi tiếp nhau vang lên, từng nhát từng nhát âm nhận liên tiếp giã mạnh vào cùng một điểm trên thanh song sắt ấy đầy chính xác. Âm nhận vừa chém vào đó, một vết xước trắng lập tức hiện ra. Từng nhát một từng nhát một như những lưỡi dao sắc bén chém thẳng vào đó.

Có điều rõ ràng thứ mà gia tộc Phi Linh năm đó sử dụng chính là sắt tốt được rèn kỹ. Âm nhận của Vân Kinh dù sắc bén tới mấy, trong chốc lát cũng không cách nào chém đứt nổi thanh sắt to bằng cánh tay kia.

Thế lửa càng lúc càng lớn, không khí càng lúc càng nóng bức. Cả căn nhà như bị hun trong lò lửa, từ xa nhìn lại không khác gì một quả cầu lửa thật lớn.

Tiếng móng ngựa dồn dập cuồn cuộn mà mạnh mẽ. Áo đen cưỡi ngựa trắng, từ đằng xa dẫn đầu binh lính lao tới như bay, sát khí hùng hực cả người, mặt nạ sắt đen xì như Diêm La địa ngục, còn ai khác ngoài Độc Cô Tuyệt. Sau lưng hằn là Giá Hiên Nghị với gương mặt nghiêm trọng lạnh lùng, cùng cả một đại đội cấm quân rầm rập ra sức chạy tới như một mũi kiếm nhọn hoắt.

Màn lửa đỏ đã lọt vào tầm mắt. Độc Cô Tuyệt thiếu điều chỉ còn bắt con ngựa mọc cánh bay tới. Từng tiếng từng tiếng đàn vang dội một góc trời, cũng vang dội cả trong lòng hằn.

“Chết tiệt!” Vừa qua một khúc rẽ, cả biển lửa mênh mông hoàn toàn hiện ra trước mặt. Đôi mắt Độc Cô Tuyệt đỏ ngầu như máu, hằn không cần suy nghĩ, đạp một chưởng lên lưng ngựa, cả thân hình bắn lên như tia chớp, vừa lên trên không đã đạp chân xuống xông thẳng tới trang viên của gia tộc Phi Linh giờ đã trở thành một vùng biển lửa.

“Dực vương, không được đâu, thế lửa lớn quá!” Giá Hiên Nghị vốn vẫn theo sát đằng sau vừa nhìn thấy động tác của hằn vội vã nhảy lên cùng mà vươn tay định chụp Độc Cô Tuyệt kéo lại. Lửa cháy to như thế, Độc Cô Tuyệt nhờ xảy ra việc gì, bọn họ biết trả lời Tần quốc thế nào đây.

Độc Cô Tuyệt không thềm quay lại mà chỉ lật tay đẩy ngược một chưởng. Kinh phong sắc bén vun vút đập vào mặt Giá Hiên Nghị khiến anh ta biến sắc. Anh ta làm sao dám đỡ chưởng lực mang đầy giận dữ của Độc Cô Tuyệt kia chứ, nên vội buông tay rồi xoay người trên không né qua một bên tránh khỏi chưởng lực kia.

Trong lúc ấy, thân mình Độc Cô Tuyết hoàn toàn không hề dừng lại, chỉ nhoáng lên đã vọt vào bên trong biển lửa mênh mông kia.

Giá Hiên Nghị thấy thế chỉ đành nghiêng rằng nghiêng lợi vội vã ra lệnh. “Mau mở một lối đi vào trong, phải cố tranh thủ kéo dài thời gian!” Xung quanh đây không có nguồn nước, muốn dập tắt trận lửa mạnh thế này là điều hoàn toàn không cần nghĩ tới, chỉ có thể hy vọng chúng tướng sĩ có thể mở ra một lối đi vào trong thời gian ngắn nhất. Nếu không e là dù cho Độc Cô Tuyết có thể đi vào, nhưng an lành trở ra được hay không cũng khó nói trước.

Ném lại một câu rồi Giá Hiên Nghị cũng xông vào trong với nét mặt kiên cường bất khuất. Không thể để Độc Cô Tuyết xảy ra chuyện gì được.

Độc Cô Tuyết đuổi theo tiếng đàn của Vân Kinh. Dáng người hảnh giờ đây không khác gì một con rồng đang vẫy vùng. Lửa đỏ như máu, áo đen như mực. Giữa một biển đỏ rừng rực như thế, cái chấm đen ấy càng thêm nổi bật rõ ràng tới khó tả.

Chỉ lắc mình một cái đã vọt vào tới tòa nhà có trường luyện võ, Độc Cô Tuyết liếc mắt đã thấy Vân Kinh đang bị vây khốn trong lồng sắt. Áo quần trắng ngà như ánh trăng như thể đang muốn bay lên giữa màn lửa cháy, làn tóc dài đen nhánh, bàn tay thon trắng ngần, dáng vẻ lạnh lùng đậm mực ấy ngoài Vân Kinh thì còn có thể là ai.

Lửa đỏ rộ rỡ, áo trắng lãnh đạm, cảnh ấy người ấy càng thêm nổi bật nét mỹ lệ của Vân Kinh, đồng thời cũng khiến trong lòng Độc Cô Tuyết thắt lại, đến mức khó lòng hô hấp.

Hắn vội vã bước đến, tay rút nhanh kiếm cuộn quanh lưng, miệng lạnh lùng quát lớn. “Mau lui về phía sau.”

Vân Kinh vừa thấy người mới đến là Độc Cô Tuyết, tấm trường bào màu đen tuyền đã bị bén lửa mấy chỗ, chiếc mặt nạ sắc phản chiếu ánh lửa hồng bập bùng, tất cả khiến cho người ta có cảm giác dữ tợn. Trong lòng cô bỗng rung động, liếc nhanh về phía hắn một cái rồi cũng không hề thốt ra lời nào thừa thãi, tay ôm đàn cổ liền tiếp lùi về phía sau.

Vừa thấy cô đã lui lại, Độc Cô Tuyết lập tức dồn nội lực vào thanh nhuyễn kiếm khiến nó thẳng cứng lại, rồi dùng hết sức chém mạnh lên những thanh song sắt to bằng cánh tay kia.

Choang một tiếng thật lớn, tia lửa chớp lóe khắp nơi trên song sắt, ba thanh đã răng rắc rồi lần lượt đứt

ngang. Độc Cô Tuyết vừa thấy thế, cổ tay lại chém ngược lại, thêm một tiếng choang nữa, lại mạnh mẽ bổ thêm một kiếm nữa, ánh kiếm vừa tan khiến ba đoạn song sắt ấy bị chém bay đi, để lộ ra một khoảng trống đủ cho một thân người chui lọt.

Vân Kinh đứng bên trong bỗng thấy ba thanh song sắt xé gió bay vun vút về phía mình, vội vã lắc mình tránh được hai thanh. Nào ngờ nội lực của Độc Cô Tuyết đã rót vào ba thanh sắt ấy, tốc độ và sức mạnh ấy cô làm sao tránh nổi. Thanh thứ ba xé gió xuyên qua lưng áo Vân Kinh, mắc vào chiếc đai lưng khảm ngọc. Vân Kinh bị lôi theo bay ngược lại rồi bị thanh sắt đó cố định vào bức tường đá sau lưng. Một thanh sắt dài là thế, nhưng lại bị cắm ngập vào trong gần nửa chiều dài.

Thanh sắt ấy đã bị lửa nung đỏ, vừa chạm vào người Vân Kinh, nhiệt độ nóng rực ấy lập tức khiến y phục ngang hông cô cháy xém, tỏa ra một làn khói mỏng.

Độc Cô Tuyết thấy thế không nói tiếng nào, chỉ nhún chân một cái đã bay người xông tới, đồng thời nắm lấy thanh sắt bị nung nóng giãy vô cùng kia vận sức rút mạnh ra ném đi. Thế rồi hắn cũng không để ý xem nó nóng hay nguội mà dùng luôn tay mình đập lửa bén trên lần áo ngang eo Vân Kinh.

Trong đôi mắt cô bỗng ánh lên sự kinh ngạc và rung động. Vân Kinh ngẩng đầu nhìn chăm chú vào đôi mắt của hắn, không thốt lời nào, cũng không nhúc nhích.

Độc Cô Tuyết trông thấy như vậy, lập tức áp đầu cô vào lồng ngực rắn rỏi của hắn, trầm giọng thốt. "Đừng sợ." Rồi hắn ôm chặt cô định xông ra ngoài.

Bên tai Vân Kinh vừa nghe thấy hai chữ 'Đừng sợ' ấy, giọng nói trầm trầm ấy, sự quả quyết mạnh mẽ ấy, chỉ phút chốc khiến trong lòng cô bỗng nảy sinh cảm giác an lòng và mong muốn được dựa vào hắn. Vòm ngực rộng lớn rắn rỏi ấy tỏa ra một thứ hơi ấm dường như còn nóng hổi còn bóng cháy hơn cả lửa đỏ xung quanh. Bị Độc Cô Tuyết ép chặt vào lòng, mũi thoáng thoảng mùi hương chỉ thuộc về hắn, trái tim cô quả thật có chút bình tĩnh hơn. Nếu Độc Cô Tuyết mà không thể mang cô ra khỏi đây, cõi đời này e là cũng chẳng còn ai làm nổi điều đó.

Hết chương 50

Chương 51 – Sụp đổ

Trong nháy mắt, Độc Cô Tuyết trợn mắt lên, gương mặt ẩn dưới lớp mặt nạ nhìn không rõ vẻ mặt, nhưng tầng tầng sát khí lạnh như băng quanh thân hắt lại dày đặc, lạnh lẽo thấu xương.

Tình huống này không cho phép hắn suy nghĩ lâu la. Độc Cô Tuyết nắm thời cơ vươn tay tóm lấy Vân Kinh, không một phút chần chờ mà phi thân một cái nhảy mạnh qua, phẩy tay tung một chưởng về phía tảng đá khổng lồ đó. Chỉ nghe một tiếng nổ to, tảng đá lớn bị một chưởng toàn lực này của hắn đập nát vụn bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng. Độc Cô Tuyết lòng nghĩ sao thân hình nhích động như thế, ôm Vân Kinh tung người nhảy ra ngoài.

Có điều khi hắn tung chưởng đập nát tảng đá cản đường kia, mái hiên đá ngoài đại điện rầm rầm sụp cả xuống, chắn luôn trước cửa lớn. Mấy trăm cân đá lợp mái lũ lượt đổ xuống chặn ngang lối thoát duy nhất không một kẽ hở.

Độc Cô Tuyết ôm lấy Vân Kinh mới nhảy ra được một bước, kinh phong mãnh liệt đã ập xuống trên đầu. Độc Cô Tuyết thầm kêu không ổn, không kịp chạy tiếp ra ngoài mà chỉ kịp xoay người nhảy ngược lại về phía sau. Thân hình vừa nhích động, mái hiên nặng nề to lớn đã đập mạnh xuống mặt đất. Nếu chỉ chậm một bước thôi e là giờ phút này hai người đều đã ô hô ai tai.

Đúng lúc đó, Giá Hiên Nghị vốn chạy theo Độc Cô Tuyết cũng đúng lúc vọt tới, cũng vừa vận nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt y không khỏi tái mét vội quay sang đám thân vệ xông vào cùng mình điên cuồng hét. “Mau vào dời đá, nhanh lên!” Vừa nói y vừa vung chưởng về phía đồng đá đang chắn ngang cửa vào đại điện dồn dập. Các thân vệ đi cùng cũng biến sắc mặt không kịp nói lời nào, đồng loạt xuất thủ phá đá. Dực vương Độc Cô Tuyết còn ở bên trong, nếu ngài ấy chết ở Yến quốc, hậu quả thật không ai dám tưởng tượng tới. Thế nên ai nấy đều liều mạng đập đồng đá to lớn kia, thế phải mở được một đường máu vào trong.

Độc Cô Tuyết bị nhốt bên trong, nhìn hoàn cảnh hiện thời, tơ máu trong mắt càng thêm ngầu đỏ. Hắn còn chưa kịp rửa về sự đến bất ngờ trung hợp thì nóc nhà đã bắt đầu lung lay, những tảng đá lớn trên đầu bắt đầu rung chuyển, mọi đồ trang trí trong đại điện lần lượt rơi xuống đất, không những có thể rơi trúng người mà còn mang theo nhiệt độ nóng rẫy có thể gây bỏng.

“Độc Cô Tuyết...” Vân Kinh tuy vẫn trong vòng ôm của Độc Cô Tuyết, nhưng vẫn nhìn rõ tình cảnh trước mắt. Lúc này cô ngẩng lên nhìn hắn, vẻ mặt phức tạp khẽ gọi một tiếng. Cô không sợ chết, nhưng là cô đã liên lụy tới hắn. Sớm biết thế này cô sẽ không để Điều Nhi đi báo cho hắn biết, vô duyên vô cớ lại nợ hắn một ân tình lớn, lại có thể nguy hại đến tính mệnh.

Đôi mắt ngầu đỏ sắc máu của Độc Cô Tuyết quét qua gương mặt Vân Kinh, hắn lập tức ghì chặt đầu cô ấn vào ngực mình, rồi vừa lắc người tránh đi một thứ gì đó trang trí khá lớn rơi từ trên đầu xuống vừa quát. “Thiên hạ này còn không có chỗ nào Độc Cô Tuyết ta không thoát ra được. Cả đời này nàng nợ ta chắc rồi, còn nhiều thời gian tha hồ cho nàng trả ơn!”

Vân Kinh nghe vậy bèn hít một hơi thật sâu. Gã Độc Cô Tuyết này, đây là thời điểm nào rồi, hắn lại vẫn có thể lập tức hiểu ra ý cô muốn nói gì. Chao ôi, con người này sao lại có thể vừa cuồng ngạo vừa tinh tế đến thế chứ. Lập tức lần đầu tiên từ tối đến giờ cô thận trọng gật đầu khẽ nói. “Được.”

Dường như Độc Cô Tuyết không nghe thấy lời Vân Kinh nói nhỏ, nhưng cánh tay hắn đang ôm lấy eo cô bỗng nhiên xiết lại thật chặt. Vân Kinh biết, hắn đã nghe thấy.

Toàn bộ đại điện bắt đầu lắc lư như sắp đổ, vách tường bốn bề bắt đầu ngả nghiêng, lửa hun đỏ nóng bừng, không khí dường như cũng ngùn ngụt nóng, khiến khung cảnh uốn éo biến dạng, chỉ còn mặt đất là có vẻ chịu đựng được, có điều cũng sẽ nhanh chóng bồng chôn khó lòng đứng yên.

Một cây cột khổng lồ lao đảo đổ xuống. Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh nhảy vọt ra khó khăn lắm mới tránh được.

Kiến trúc đại điện này khá đặc biệt. Trên lý thuyết, lửa cháy như thế, tòa nhà bằng đá này khó lòng xảy ra tình huống đổ sập xuống, nhưng giờ đây nó lại đang đổ sập thật sự. Hơn nữa xem ra cả nóc nhà là một tảng đá khổng lồ tạo nên, nếu sụp xuống, tảng đá ngàn cân kia ập xuống dưới, e là Độc Cô Tuyết có bản lĩnh thông thiên cũng vẫn chắc chắn sẽ hóa thành bãi thịt vụn.

Lại thêm một cây cột nữa đổ ụp, trong điện có bốn cây cột chống, đã đổ mất hai cây, đại điện sẽ không thể không sập.

Rầm... cây cột thứ ba nghiêng về phía Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đập tới. Vẻ mặt Độc Cô Tuyết lạnh lẽo âm trầm, toát lên vẻ tỉnh táo đáng sợ. Hắn ôm Vân Kinh trong không gian chật hẹp ấy, nhảy lên lộn nhào trên không nhanh chóng tránh được, cũng đúng lúc thả người xuống chiếc ghế chủ vị bằng gỗ đàn hương chính giữa đại điện.

Toàn bộ vật trang trí trong phòng không cái nào là không bị nung đỏ cháy xém, chỉ riêng chiếc ghế bằng gỗ đàn hương này lại sừng sững không suy chuyển mảy may. Độc Cô Tuyệt quét mắt nhìn qua, nhướn mày rồi bỏ qua không tiếp tục xông về phía lối ra mà lật tay thu nhuyển kiểm lại quần quanh hông, ngón tay nhanh chóng bấm đốt tính toán, chân không ngừng bước chung quanh chiếc ghế đàn hương, không hiểu là giẫm lên vị trí đặc biệt nào đó. Vân Kinh liếc thấy qua khóe mắt, trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc, đây là phép tính toán theo cơ quan nào đó.

Không chờ cô lên tiếng, Độc Cô Tuyệt bỗng dừng lại ở vị trí cách sau lưng ghế một bước rưỡi, rồi vung chân giẫm mạnh xuống. Trong nháy mắt, một loạt tiếng xoàn xoạt cọ xát nhau vang lên, chiếc ghế đàn hương quay tròn nửa vòng, rồi mặt đất dưới chân hai người bỗng nhiên tách ra một lỗ hổng lớn.

Vân Kinh đột nhiên thấy tối om trước mắt, không kịp phản ứng thì thân mình đã biến mất ở chính giữa đại điện cùng với Độc Cô Tuyệt.

Mà cũng chính khoảnh khắc ấy, cây cột cuối cùng cũng ầm ầm sụp đổ, tảng đá ngàn cân làm nóc nhà cũng rầm một tiếng sụp xuống. Một tòa đại điện cổ kính là thế, cứ thế tan tành trong biển lửa.

Bên ngoài đại điện, Giá Hiên Nghị nãy giờ liều mạng dời đồng đá chặn cửa còn chưa kịp xong, cả đại điện đã rầm rầm đổ xuống, trong phút chốc bụi bay mịt mù cùng khói lửa bùng bùng trước mắt y. Tảng đá khổng lồ từng là nóc nhà vừa đập xuống, cả mặt đất cũng rung chuyển theo, thanh thế khiến người ta phải kinh hãi.

Tất cả mọi người ở ngoài cùng dừng lại, im lặng nhìn nơi từng là đại điện chìm trong khói lửa, ngọn lửa rừng rực mạnh mẽ đã bao vây chung quanh.

“Tướng quân, chúng ta...” Vị lão tướng vốn kinh qua chém giết giờ giọng nói cũng run rẩy. Hậu quả việc này e là...

Giá Hiên Nghị hít sâu một hơi, ánh lửa đỏ nhảy múa trong đôi mắt, hai bàn tay nắm chặt, vẻ mặt không có biểu tình. “Lùi về phía sau.” Nói rồi, y quay người, dáng vẻ cứng nhắc máy móc đi ra ngoài. Mấy người sau lưng ngơ ngác nhìn nhau một cái rồi cũng lao ra theo. Lửa càng lúc càng bốc lớn.

Đúng lúc ấy, bỗng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên từ đằng xa. Một đội nhân mã nhanh chóng lao về hướng này, tiếng vó ngựa mãnh liệt mà đều tăm tắp. Đó chính là ba trăm tướng sĩ nước Tần dưới trướng Độc Cô Tuyệt được Sở Vân và Mặc Ly vừa biết tin dẫn tới.

Giá Hiên Nghị lao ra khỏi biển lửa mù mịt, râu tóc cơ hồ bị thiêu trụi. Y ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam,

trời vẫn xanh là thế, không khí sáng sớm vẫn trong lành là thế, ánh mặt trời vẫn rực rỡ là thế. Chỉ là, thời điểm sinh tử tồn vong của Yến quốc đã đến rồi.

Trái ngược với tâm trạng bi tráng của đám Giá Hiên Nghị, Độc Cô Tuyết và Vân Khinh bị cơ quan ném xuống dưới lại không kịp nghĩ gì cả. Sườn dốc dài thăm thẳm dường như mãi không hết, không ngừng kéo dài xuống dưới. Ngay từ đầu Độc Cô Tuyết đã ôm chặt Vân Khinh bảo hộ trong lòng, lăn lông lốc xuống.

Phịch, một âm thanh nặng nề vang lên ngay khi Vân Khinh nghĩ mình sẽ vẫn lăn tiếp đến khi trời già đất lão, cơ thể cô bỗng chấn động rồi dừng lại. Họ rơi tới đáy rồi sao?

Đen, không gian chung quanh đen vô cùng tận vây quanh hai người, xòe tay không thấy ngón, không hề có bất kỳ tia sáng nào, không hề có bất kỳ thanh âm nào. Màu đen thuần túy, đen hoàn toàn tới thế, khiến người chìm trong đó như muốn ngạt thở.

Vân Khinh cảm nhận được mình đang nằm trên người Độc Cô Tuyết, hắn đã làm đệm thịt đỡ cô khỏi rơi xuống. Mắt cô nhìn không thấy hắn, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn về màn đêm đen mù mịt phía trước mà quan tâm hỏi. "Chàng thế nào rồi?"

Không có câu trả lời. Vân Khinh có thể cảm thấy lồng ngực Độc Cô Tuyết vẫn phập phồng hơi thở, nhưng lại không nghe thấy tiếng hắn trả lời. Phút chốc cô trở nên lo lắng, duỗi tay nhắm hướng đầu hắn sờ soạng, không lẽ bị đập đầu xuống đất rồi. Cô vừa sờ vừa sốt ruột hỏi. "Chàng..."

Hết chương 51

Chương 52 – Thích

Mới quan tâm thốt được một lời, bên đầu bỗng vang lên tiếng gió. Một bàn tay kéo cô lên rồi nhanh chóng áp chặt đầu cô. Vân Kinh chưa kịp phản ứng, đôi môi đã chạm phải một đôi môi khác nóng rực, gắt gao ngậm lấy, cuồng nhiệt mút lấy, điên cuồng cắn lấy.

Đây không chỉ là một nụ hôn, đây là để phát tiết, đây là để kêu gào, đây là để giải tỏa mọi cảm xúc, đây là sự kịch liệt khi sống sót sau tai nạn, đây là để chứng minh họ còn sống.

Vân Kinh không động đậy, mà cũng chẳng có cách nào động đậy. Vị trí trên dưới đã sớm thay đổi, cô bị Độc Cô Tuyết ép chặt dưới thân, đôi cánh tay cứng như sắt gắt gao ôm lấy cô, đôi môi điên cuồng hôn môi cô, khiến cô gần như không cách nào thở nổi, đau đớn lẫn tê dại đan xen vào nhau, rung động vào tận tim.

Đến khi Vân Kinh tưởng mình sắp ngạt thở mất, Độc Cô Tuyết mới buông cô ra. Không khí, hóa ra là một thứ tuyệt vời đến thế.

"Cô là đồ ngu xuẩn, cô muốn tìm chết có phải không? Rõ ràng trong lòng nghi ngờ mà cô vẫn còn dám chạy tới đây. Cô là đồ chết tiệt, cô muốn chết ta giúp cô chết, đồ chết giẫm nhà cô!" Hơi thở còn chưa bình ổn lại, tiếng rít gào giận dữ của Độc Cô Tuyết bỗng vang lên, lạnh lẽo đầy sát khí pha cùng vẻ cuồng nộ.

Vân Kinh bỗng cảm thấy cổ bị thít chặt. Độc Cô Tuyết chỉ dùng một bàn tay bóp lấy cổ của cô, hung hăng xiết mạnh. Hô hấp lại bị gián đoạn, trong phút chốc cổ đau thấu xương. Bàn tay còn lại của hắn xiết chặt lấy eo cô, mạnh tới mức cô gần như bị bẻ làm hai nửa. Hai bàn tay đều không nương nhẹ, quả thật Độc Cô Tuyết thật sự muốn giết cô.

Đôi tay cô bám vào vai hắn. Vân Kinh không giãy dụa, chỉ gắt gao bám lấy hắn. Não bắt đầu thiếu dưỡng khí càng lúc càng nghiêm trọng, thần trí cũng bắt đầu không còn tỉnh táo. Vân Kinh cảm giác rất rõ cái chết cách cô rất gần, rất rất gần.

Nhưng chính thời khắc ấy, cô hiểu. Sự lo lắng của Độc Cô Tuyết với cô, là sự lo lắng thật lòng, không phải giả vờ, không kèm tính toán, là thật lòng lo lắng. Bởi vì lo lắng nên hắn mới giận dữ, vì cô không tự quý trọng bản thân mà xông loạn vào cạm bẫy của kẻ địch. Thế nên thay vì chết trong tay người khác, hắn thà để cô chết

trong tay hắn. Giây phút này, Vân Kinh hiểu ý của Độc Cô Tuyết.

Hoảng hốt, đau đớn, ngay khi cô cho rằng mình chuẩn bị sang thế giới bên kia, Độc Cô Tuyết buông tay khỏi cổ họng cô mà lật lại ôm lấy gáy. Hắn cúi đầu há miệng hung tợn cắn lên vai cô, mạnh tới mức như thể muốn ngoạm luôn một miếng thịt trên đó.

Hít vào thở ra, hít vào thở ra. Vân Kinh không động đậy, mặc cho Độc Cô Tuyết cắn mình. Đôi tay vẫn bám vào vai hắn giờ quấn quanh cổ hắn. Miệng thốt giọng khàn đặc. "Thực xin lỗi."

Một câu 'Thực xin lỗi', khiến cho Độc Cô Tuyết càng cắn mạnh hơn.

Vùi đầu vào hõm vai Vân Kinh, Độc Cô Tuyết nghiêng rằng nghiêng lợi cắn cô thật mạnh. Chỉ có tiếp xúc mãnh liệt thế này mới có thể khiến trái tim đang nhảy loạn khó lòng kiềm chế của hắn trở nên bình ổn hơn.

Trong lúc còn đang nguy hiểm, hắn không có thời gian nghĩ nhiều, mà giờ mọi việc đã xong, hắn mới cảm thấy sợ hãi khi nhớ lại khi nãy, mới cảm thấy một thứ cảm giác trước giờ hắn chưa bao giờ trải qua, một sự hoảng hốt khiến hắn phần nộ thật sự muốn giết người.

Đương khi Độc Cô Tuyết nhìn thấy biển lửa ngàn ngọn ấy, không ai có thể hiểu được sự phẫn nộ và sự mãnh liệt trong lòng hắn lúc ấy. Cảm giác xa lạ đó khiến hắn kinh ngạc, lại càng thúc giục hắn không màng tính mạng mà xông vào biển lửa. Hắn thật không có cách nào chấp nhận việc người con gái mình đang ôm trong lòng đây có thể chết ở nơi này. Hắn không cách nào chấp nhận việc nàng sẽ bỏ lại hắn. Hắn muốn nghe nàng đánh đàn, muốn tranh cãi phân cao thấp cùng nàng, muốn nhìn nàng, muốn ôm nàng, muốn vuốt ve nàng. Hắn không thể chấp nhận nổi việc nàng cứ thế biến mất trước mắt hắn. Hắn không chịu nổi. Cho nên hắn không hề ngập ngừng, chẳng hề do dự mà xông vào bên trong.

Khi ấy, Độc Cô Tuyết không hiểu và không cần hiểu vì sao mình lại xúc động như thế, lại coi trọng Vân Kinh đến thế. Tới giây phút này, ôm chặt thân hình mềm mại ấm áp này vào lòng, mũi ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trong làn da này, hắn bắt đầu hơi hiểu ra. Đây, có lẽ chính là Thích.

Thích người con gái này, vừa gặp nhau đã suốt ngày chống đối lại hắn. Thích người con gái này, vẫn đậm phong khinh, nhẹ nhàng như gió, trong làn da tựa mây. Thích người con gái này, rõ ràng chả bao giờ đặt hắn trong lòng mình. Thích, hóa ra không phải là chiếm đoạt. Hơn hắn chiếm đoạt, nó là một thứ cảm xúc rối bời, hư ảo, không chua chát cũng chẳng ngọt ngào.

Im lặng, không ai lên tiếng, cũng không ai động đậy. Trong màn đêm đen kịt vô cùng tận, không ai nhìn

thấy ai, nhưng tứ chi tiếp xúc lẫn nhau lại vẫn có thể cảm nhận được đối phương. Tình cảm xao động, thật khó hiểu là vậy nhưng cũng thật rõ ràng là vậy.

Thật lâu sau, Vân Kinh nhẹ nhàng thở dài một tiếng rồi từ tốn nói. “Thực xin lỗi, ta biết có thể là giả, nhưng bà bà rất quan trọng với ta, ta không thể bỏ qua bất kỳ khả năng nào dù là nhỏ nhất.”

Cô không hề ngu ngốc, cũng chẳng hề ngây thơ. Bao năm qua lưu lạc giang hồ cùng bà bà, sớm biết không nên có lòng hại người, những cũng không thể không có lòng đề phòng bị người hại.

Kẻ áo đen kia nếu thật sự do bà bà phái tới, sao lại không biết việc cô biết kinh công. Chỉ một ánh mắt kinh ngạc ấy dĩ nhiên đủ khiến cô nảy lòng nghi ngờ. Nhưng câu nói kia lại chính là do bà bà đã dạy cho cô, vẫn là đáng tin, cho nên dù cô biết rõ có khả năng chỉ là giả, nhưng vẫn muốn tự mình đến đó. Bởi vì đối với cô mà nói, bà bà rất quan trọng, quá đối quan trọng. Cô không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, cô không muốn phạm sai lầm.

Chỉ là cô chưa từng nghĩ tới suýt nữa liên lụy đến Độc Cô Tuyết. Cô không nghĩ tới việc hắn sẽ không màng tính mạng xông vào cứu cô như thế. Việc này, khiến cô rung động vô cùng.

Độc Cô Tuyết không nói gì, chỉ đột nhiên ghì chặt người cô thêm một chút. Lực ôm mạnh mẽ tới nỗi gần như muốn đem cô nhập vào cơ thể hắn vậy. Vân Kinh có thể cảm giác thấy cơn giận của hắn lại tăng thêm một bậc.

Cô khẽ thở dài một tiếng. Cô hiểu đôi chút vì sao Độc Cô Tuyết lại càng giận dữ. Nhưng là bà bà quá thật quan trọng với cô không thể nghi ngờ, ngay cả Độc Cô Tuyết đã cứu cô như thế cũng không tài nào bì được vị trí của bà bà trong lòng cô. Thế nên, tuy biết rõ lửa giận của hắn từ đâu mà có, cô vẫn không muốn bịa đặt qua loa có lệ với hắn.

Giằng co ngắn ngủi một thoáng, bỗng Vân Kinh cảm thấy trên người nhẹ bẫng. Độc Cô Tuyết đã buông lỏng cánh tay tách ra vừa đứng dậy vừa kéo cô lên. Lửa giận phừng phừng khiến cô ngộp thở khi nãy bỗng dưng biến mất, hắn khôi phục lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng, như thể vừa rồi Độc Cô Tuyết vốn chưa hề nổi giận. Vân Kinh không nhìn được hơi kinh ngạc.

“Nàng nhớ cho kỹ, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Nếu như nàng biết rõ có thể có trá mà vẫn còn chạy tới, ta sẽ là người đầu tiên giết chết bà già đó!” Âm thanh cứng rắn như sắt vang lên. Độc Cô Tuyết đã đổi đề tài.

Hắn biết Vân Khanh có thể vì tìm được bà bà mà chịu ở lại bên hắn dù cô không thích. Hiện giờ hắn hoàn toàn không thể sánh bằng bà bà trong lòng cô. Có giận nữa, tức tối nữa thì sự thật vẫn là như thế. Độc Cô Tuyết hắn là ai chứ, đã bao giờ hắn làm việc gì lỗ vốn hay chưa?

Hiện giờ hắn đã hiểu mình thích Vân Khanh, cần phải giành được trái tim của nàng tiên giáng trần này. Giận dữ gầm gào thì có ích lợi gì, giờ hắn không thêm so đo chuyện này với cô. Mười mấy năm trước hắn nào có mặt trong cuộc đời của cô đâu, nên hắn không có cách nào cả. Nhưng hiện tại và tương lai sau này, đã có Độc Cô Tuyết hắn ở đây, nghĩa là trong cuộc đời của Vân Khanh từ nay trở đi, hắn nhất định sẽ trở thành người quan trọng nhất, người duy nhất, tuyệt đối chỉ có mình hắn. Hắn tin chắc vào điều đó.

Vân Khanh ngạc nhiên về sự biến đổi của Độc Cô Tuyết, càng không hiểu hắn nghĩ cái gì. Có điều nghe hắn nói thế, cô không khỏi mờ mịt quay sang hướng có tiếng nói của Độc Cô Tuyết mà rằng. “Chàng không thể làm thế, chàng...”

“Cái gì mà không thể, Độc Cô Tuyết ta nói được làm được, nàng muốn thử không?” Giọng nói lại vang lên, lạnh như băng, dứt khoát như chém đinh chặt sắt.

Vân Khanh thấy hắn cứng rắn nói vậy, biết hắn dĩ nhiên có thể làm được, vừa chẳng biết làm sao lại vừa thấy ấm áp trong lòng. Người này là đang quan tâm đến cô đấy thôi. Vân Khanh không phản đối nữa, chuyện sau này để sau này tính.

Độc Cô Tuyết thấy Vân Khanh không nói gì, cho rằng Vân Khanh đã đồng ý, mới hài lòng cười khế, vòng tay qua eo Vân Khanh kéo lại, cúi đầu. Trong màn đêm đen kịt không nhìn thấy, hắn vẫn có thể nhắm chính xác đôi môi mềm mại kia, hôn thật nồng nàn.

Vân Khanh quả thật không biết nên phản ứng thế nào mới tốt. Gã Độc Cô Tuyết này sao cứ thích sàm sỡ cô thế nhỉ.

Hết chương 52

Chương 53 – Báu vật

Hôn đủ rồi, Độc Cô Tuyết ôm lấy Vân Kinh, bắt đầu xem xét không gian đen kịt chung quanh, tìm kiếm cơ quan.

Bốn phía một màu đen kịt, không nhìn thấy gì. Vân Kinh tuy biết tên tuổi mấy kiểu cơ quan nhưng không hề quen thuộc với những điều ảo diệu bên trong, nên không cách nào giúp Độc Cô Tuyết cả. Cô chỉ có thể đi sát hần không rời, mặc cho hần ôm mình đi đâu thì đi.

Trong bóng đêm vô tận, Độc Cô Tuyết đi về phía trước ba bước, lại lùi về sau hai bước, rồi cũng không biết đi tiếp sau đó, khi tiến lên khi lui lại rồi lại rẽ trái vài bận. Sau đó không hiểu hần sờ vào chỗ nào đó, không gian đang yên tĩnh bỗng truyền đến một loạt âm thanh ầm ĩ, vô cùng vang dội.

Vân Kinh chỉ thấy trước mắt bừng sáng, một tấm cửa đá chậm rãi mở từ dưới lên trên. Làn ánh sáng chói lòa xuất hiện khiến đôi mắt thoáng chốc bỗng đau nhức vì bất ngờ.

Độc Cô Tuyết phản ứng nhanh nhẹn, che lại đôi mắt của cô. Đang từ môi trường đen kịt đột ngột chuyển sang sáng lóa như vậy, con người khó lòng chịu nổi.

Vân Kinh cũng để mặc hần che mắt cho mình, đứng nguyên tại chỗ chờ cánh cửa bằng đá từ từ mở rộng.

“Chỗ quái gì mà tàn tạ thế này?” Giọng nói lạnh lùng của hần vang lên, cùng lúc đó bàn tay đang che hai mắt Vân Kinh cũng buông ra.

Cô nghe thấy thế bèn mở mắt nhìn xem. Đập vào mắt là một căn mật thất rất bình thường, trên vách tường đá bắt đầu loang lổ bong từng mảng. Căn mật thất vốn được xây từ đá xanh, giờ xem ra không còn giữ nổi màu sắc ban đầu nữa, bụi bẩn vô cùng. Trong góc tường, rêu xanh mọc từng đám đầy ương ngạnh, lại thêm nhiều năm không được ánh mặt trời chiếu tới, khiến mũi họ lập tức ngửi thấy mùi ẩm thấp mốc meo.

Căn mật thất chỉ rộng khoảng một tấc vuông^(*), trống tuếch trống toác. Có điều ngay chính giữa lại đặt một chiếc bàn, trên bàn có một cây cổ cầm vô cùng tinh xảo, chỉ to bằng hai bàn tay gộp lại. So với cây đàn Vân Kinh thường mang bên mình, cây cổ cầm này còn xinh xắn tinh xảo hơn một phần. Ngoài nó ra, trong mật thất không còn gì khác.

(*) Theo wikipedia, 1 tắc vuông bằng 1,111.1 mm², tức 11,111 cm² là rất nhỏ vì 1 tắc nếu theo đúng hệ thống đo lường cổ của TQ thì chỉ khoảng 3,33cm thôi. Mình nghĩ chỗ này có chút nhầm lẫn, vì nếu vậy làm sao để được cái bàn giữa mặt thất lẫn cái đàn trên bàn. Ngoài ra lại có nơi trên Google nói 1 tắc bằng 10cm, một tắc vuông do đó tầm 100cm², to hơn một tí, nhưng theo mình vẫn chưa đủ. Phải 1 thước vuông thì may ra... Chắc ở đây chỉ muốn nói là căn mặt thất rất nhỏ mà thôi.

Mà cũng không hiểu ánh sáng từ đâu rọi vào, khiến cho căn mặt thất sáng sủa như giữa ban ngày, khá là lạ lùng.

“Phá Thiên trận thế.” Độc Cô Tuyệt nhìn căn mặt thất tối tăm trước mặt, hơi hơi nhíu mày. Nếu theo sự tính toán quy luật đi lại này giờ của hắn, đây chính là Phá Thiên trận thế, một trong ngũ đại cơ quan nổi tiếng trong cơ quan học. Một thế trận lừng danh thế ấy lại được dùng ở đây, không hiểu là do thứ gì quý giá tới mức cần phải dùng cách thức quan trọng tới vậy để bảo vệ? Nơi này hắn là có giấu cái gì đó.

Tại Vân Kinh nghe được lời Độc Cô Tuyệt nói, nhưng ánh mắt lại vẫn thủy chung dán chặt vào cây cổ cầm trên bàn giữa mặt thất, từ lúc nhìn thấy nó vẫn chưa hề dời đi. Giờ cô chỉ hơi nhướng mắt, trong giọng nói để lộ một nét hưng phấn khó lòng che giấu. “Phượng Ngâm Tiêu Vĩ^(*), cầm trung chí tôn.” Vừa thốt cô vừa nhắc chân định bước về phía cây đàn.

(*)Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, cầm trung chí tôn: Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, chí tôn trong các loại đàn, Phượng Ngâm Tiêu Vĩ có thể hiểu là tên đàn.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy, hơi nhướng mắt. Chỉ là một cây Tiêu Vĩ cầm^(*), tuy cũng có thể coi là đồ trân quý, nhưng liệu có đáng phải bảo vệ nghiêm mật thế không? Rồi hắn vừa nhíu mày vừa thò tay ra vận sức kéo Vân Kinh lại trầm giọng quát. “Nàng muốn chết đúng không, sao lại đi lại lung tung thế?”

(*) Tiêu Vĩ cầm: trong lịch sử văn hóa Trung Quốc, đàn Tiêu Vĩ nằm trong Tứ đại danh cầm, bốn cây đàn nổi tiếng nhất. Tiêu Vĩ cầm do danh nhân thời Đông Hán là Thái Ung chế tạo. Chữ Tiêu ở đây nghĩa là cháy đen, cháy khét, Tiêu Vĩ cầm nghĩa là cây đàn có đuôi bị cháy xém. Có một cái tên mộc mạc như vậy nhưng cây đàn này lại rất nổi danh. Sách ‘Hậu Hán thư – Thái Ung truyện’ có viết: “Người Ngô dùng khúc cây ngô đồng nhóm bếp, Ung nghe tiếng gỗ cháy, biết là gỗ tốt, bèn xin về làm đàn. Quả nhiên âm thanh tuyệt mỹ, mà đuôi đàn vẫn còn vết cháy xém, nhân đó bèn gọi là Tiêu Vĩ cầm.” Người sau còn gọi cây đàn này là Tiêu Đồng (khúc ngô đồng bị cháy). Tiêu Vĩ cầm nổi tiếng nhờ vào âm sắc dễ nghe và xuất sứ chế tạo của nó là vậy. (Theo baidu)

Vân Kinh bị hắn quát một cái, cả người giật mình dừng lại rồi nhìn Độc Cô Tuyệt áy náy. “Xin lỗi, vì ta có chút hưng phấn quá.”

Độc Cô Tuyệt không phải người biết âm công, nên chỉ biết Tiêu Vĩ cầm là đồ trân bảo, nhưng nào biết Tiêu Vĩ cầm là võ lâm đệ nhất cầm đối với người dùng âm công, dùng đàn này gảy lên tiếng sẽ càng thêm trong trẻo

sắc bén. Nói cách khác, với công lực hiện giờ của cô, một khúc Thập diện mai phục có thể giết mười người, thì dùng cây Tiêu Vĩ cầm này sẽ có thể giết cả trăm người, gần như là tăng tiến gấp mười lần. Thứ này có thể nói tương đương với địa vị của Can Tương Mạc Tà^(*) trong hàng bảo kiếm, được coi là báu vật trong báu vật.

(*) Ai hay đọc truyện kiếm hiệp có khi đã nghe đến danh hai thanh kiếm này rồi nhỉ. Can Tương Mạc Tà là hai vợ chồng chuyên đúc kiếm thời Xuân Thu ở Trung Quốc rất nổi tiếng với tài đúc kiếm của mình. Nổi tiếng nhất trong quãng đời rèn kiếm của họ chính là hai thanh kiếm mang tên họ, thư kiếm (kiếm vợ) tên Mạc Tà, hùng kiếm (kiếm chồng) tên Can Tương, là một huyền thoại về sự sắc bén và quý giá trong hàng bảo kiếm. Cũng có lời truyền rằng khi đúc hai thanh gươm này, Mạc Tà, hoặc Can Tương đã phải nhảy vào lò lửa để có thể rèn được ra kiếm báu. (Theo Wiki)

Cây đàn trong truyền thuyết này đã mất tích từ lâu, không ngờ hóa ra lại nằm ở đây. Tuy tính tình Vân Khinh vốn lãnh đạm không màng thế sự, nhưng giờ cũng không ngăn nổi sự kích động, đôi mắt vẫn lưu luyến liếc nhìn.

Độc Cô Tuyệt không biết đồ tốt đồ xấu, cũng không muốn biết. Từ lúc Vân Khinh quay người sang, tâm trí hẳn đã không còn nằm ở cây đàn đó nữa rồi. Đôi lông mày nhíu chặt, hẳn vươn tay nắm lấy cổ Vân Khinh, ép cô quay mặt nhìn mình, trầm giọng bảo. “Đừng động.” Vân Khinh thoáng ngạc nhiên.

Không chờ cô hiểu ra ý mình, Độc Cô Tuyệt đã đưa tay kia xuống hông sờ soạng, mở chuôi của thanh nhuyễn kiếm đeo bên hông, rồi moi từ trong đó ra một khối cao màu trắng, sau đó vươn tay kéo mở y phục phần eo của Vân Khinh.

Nhìn theo ánh mắt của hẳn, Vân Khinh giờ mới phát hiện bên eo của mình, áo váy đã bị đốt cháy xém vào da thịt, giờ trên da đã nổi màu tím đỏ, phồng rộp bóng nước. Từ nãy không để ý còn không cảm thấy gì, giờ vừa nhìn thấy, phút chốc cô bỗng cảm giác đau nhức tựa kim châm.

Độc Cô Tuyệt nhắc tay quệt chút cao màu trắng, rồi vừa mạnh mẽ vừa thô lỗ bôi lên vết thương của Vân Khinh. Cô bị đau tới run rẩy cả người, khẽ rên hừ một tiếng.

“Cố chịu.” Độc Cô Tuyệt cứng rắn giữ lấy người cô, lật tay lại định quét sạch chỗ thuốc bôi lên vết bỏng bên hông cô.

Nào ngờ tay hẳn còn chưa chạm tới người Vân Khinh, cô bỗng thò tay chụp lấy bàn tay của hẳn. Độc Cô Tuyệt lạnh lùng quát. “Sợ đau cũng phải để cho ta bôi thuốc, nàng...”

“Ta không sợ đau.” Hẳn trách chưa hết câu thì Vân Khinh đã nhẹ nhàng ngắt lời. Độc Cô Tuyệt không nhịn được nhíu mày ngẩng lên nhìn cô.

Vân Khanh không ngẩng đầu, chỉ nhẹ nhàng lật bàn tay của hắn lên. Bàn tay phải cầm kiếm giờ bê vết máu đỏ, bọt nước vì bóng đã bị phá vỡ từ lúc nào, lại thêm màu cháy sém đen đúa, thật sự thê thảm nhìn không nổi. Cô chỉ bị một thanh sắt nung đỏ sượt qua y phục cũng đã bị bỏng như thế, huống gì Độc Cô Tuyết hắn tự tay cầm lấy thanh sắt ấy rút ra, không cần nghĩ cũng biết bị bỏng tới mức nào.

“Không sao.” Sắc mặt hắn không hề thay đổi, cũng chẳng hề có ý định để ý tới vết bỏng ấy.

Vân Khanh không thèm quan tâm đến vẻ coi thường ấy, thẳng thừng lấy sạch chỗ thuốc còn dính trên tay kia của hắn, bôi lên bàn tay bị thương vô cùng kinh khủng khó coi còn lại.

Độc Cô Tuyết thấy thế sáng bừng cả gương mặt, nhưng lại nhanh chóng gấp bàn tay lại, mở miệng định nói gì đó.

“Chàng đừng động, ta sức yếu hơn chàng.” Giọng nói trong mềm như nước, chặn trước lời của hắn.

Độc Cô Tuyết chăm chú nhìn đôi mắt Vân Khanh đang ngẩng lên nhìn mình, đôi mắt tràn đầy sự dứt khoát. Trước giờ cô chưa từng tỏ ra dịu dàng với hắn, nhưng lúc này đây, sự ấm áp dịu dàng của cô không hề ngại ngần gì mà bùng nổ, lan tỏa khắp nơi. Sóng mắt như làn thu ba ấy, thoáng chốc khiến lòng hắn bỗng sục sôi vô bờ. Hắn không hề suy nghĩ gì thêm, cúi đầu xuống hôn lên đôi mắt lung linh nọ.

“Chàng ấy nha!” Vân Khanh khẽ đẩy Độc Cô Tuyết ra, bắt lực lườm hắn một cái rồi khẽ lắc đầu, cúi xuống bôi thuốc cho Độc Cô Tuyết. Vết thương của mình vốn coi nhẹ chẳng để tâm, hắn lại chú ý đến. Thuốc cao chỉ có một chút xiu như vậy, bản thân hắn lại không dùng mà lại bôi cho cô, cứ thế làm sao lòng cô còn cứng rắn nổi nữa đây.

Cô từ tốn gỡ chiếc mặt nạ sắt của hắn xuống. Đôi gò má đẹp để mị hoặc kia giờ cũng đã đỏ bừng vì bỏng. Đã xông vào biển lửa lại còn đeo đồ sắt nguyên chất, bị nóng rẫy như thế mà hắn lại chẳng thêm bận tâm, cái kẻ này thật là...

Bàn tay trắng trẻo nõn nà, gương mặt tuấn lãng mị hoặc, không gian đầy vẻ êm dịu ấm áp.

Không tiếp tục táy máy chân tay, Độc Cô Tuyết chỉ nhìn Vân Khanh sâu lắng, khóe miệng từ từ cong lên thành nét cười đầy cuồng ngạo. Thế rồi hắn vươn tay ôm lấy cô, nét mặt lại bừng bừng kiêu ngạo, cao hứng thất. “Đi nào, nàng đã thích nó, ta sẽ lấy nó ra cho nàng.” Nói rồi hắn ôm Vân Khanh, nét mặt thận trọng bước vào trong mật thất.

Vân Khanh thoáng ngẩn người rồi vội túm tay Độc Cô Tuyết nói gấp gáp. “Thôi, ta không cần, đó là đồ của

người khác.”

Vừa rồi cô có nghe thấy câu lầm bầm của hắn. Phá Thiên trận thế cô có nghe danh, là cơ quan đứng hàng thứ năm trong thứ hạng các cơ quan trên đời, vô cùng lợi hại, bên trong ẩn chứa không biết bao nhiêu cạm bẫy, chỉ cần hơi chút sai lầm, tất không có đường sống sót.

“Ta đã chọn tức là của ta.” Giọng vừa ngang ngược vừa kiêu căng, khiến Vân Kinh ghen cả hòng. Không chờ cô lại phản đối, Độc Cô Tuyệt đã bước vào bên trong căn phòng.

Hết chương 53

Chương 54 – Rời đi

Chân vừa tà tà bước tới, giẫm lên vị trí cách lối vào mật thất ba phân. Bỗng nhiên quang cảnh mật thất liền thay đổi. Một trận gió mạnh ào tới, cánh cửa đá sau lưng họ nện rầm một cái xuống đất, đóng kín lối ra vào mật thất. Ngay sau đó trời đất bắt đầu quay cuồng, cả căn phòng nháy mắt chuyển động xoay tròn vun vút nhanh chóng. Vách tường, nóc nhà, mặt đất, nơi nào cũng liên tiếp biến đổi không ngừng, như thể họ đang ở bên trong một khối cầu đang chuyển động.

Chỉ có mỗi vị trí tầm một thước vuông nơi Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đang đặt chân cùng nơi có chiếc bàn đang để cây cổ cầm nọ là vẫn sừng sững bất động.

Vân Kinh không khỏi kinh hãi. Đã biết Phá Thiên trận thế rất lợi hại, nhưng gặp tận mắt mới thấy, trận pháp này khiến đất trời đảo điên, đầu óc thiếu điều choáng váng hôn mê.

Độc Cô Tuyết cảm nhận được sự kinh ngạc của Vân Kinh, bèn xiết chặt vòng tay ôm cô, hoàn toàn coi thường khung cảnh mật thất đang xoay chuyển không ngừng, vừa tính toán phương vị vừa sải bước dài sang bên cạnh. Bàn chân dẫm mạnh lên một phiến đá xanh, căn mật thất đang chuyển động đảo điên nghiêng trời lệch đất lập tức ngừng lại. Vân Kinh còn chưa kịp chớp mắt, bên tai bỗng vang lên mấy tiếng chú chú nhỏ, một loạt mũi tên chi chít bắn ra từ bốn phía vách tường, đan xen lẫn nhau bay tới, chẳng chịt không một kẽ hở. Căn mật thất bé nhỏ thoáng chốc toàn lóe ánh tên bay, đến nơi để né tránh cũng không có. Trong nháy mắt Vân Kinh bỗng căng cứng người, bản năng định tránh né.

Như thể biết trước được phản ứng của Vân Kinh, Độc Cô Tuyết gắt gao ôm chặt lấy người cô, khẽ quát. “Không được động đậy.”

Còn chưa dứt lời, đầu mũi tên đã bay tới, sượt qua sát sạt cơ thể hai người, đồng loạt cắm phập vào tường đá sau lưng, xuyên qua lớp đá như xuyên qua đậu hũ, ngập lút tới đuôi.

Lúc này Vân Kinh mới khẽ chớp mắt. Thì ra cơ quan trận thế này lại tính toán góc độ chính xác từng chút một như vậy, quỹ đạo chuyển động cực kỳ tinh chuẩn, không hổ danh là thế trận đứng thứ năm trong thứ hạng các loại cơ quan trên đời.

Không chờ Vân Kinh thả lỏng người, Độc Cô Tuyết đã khẽ gầm một tiếng, ôm cô phi thân nhảy về phía trước. Chân vừa chạm đất, vách đá chung quanh ầm ầm một tràng lớn, lại rầm rầm rầm rầm tiếng bánh răng cọ xát. Vách đá bỗng hiện đầy những mũi giáo nhọn lều chi chít như gai nhím, đồng thời bắt đầu chuyển động về phía họ.

Vân Kinh nhìn hai vách đá trước mặt sau lưng càng lúc càng tiến lại gần hơn, cô dựa vào lòng Độc Cô Tuyết không nhúc nhích. Tuy tình cảnh này nhìn có vẻ nguy hiểm muôn phần, có điều trái tim mới đầu còn nhảy lên kịch liệt kinh hãi, giờ đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Độc Cô Tuyết đã dám vào, tất có biện pháp thoát ra an toàn thôi.

Độc Cô Tuyết cảm nhận được sự bình tĩnh của Vân Kinh, không nhịn được cúi xuống nhìn cô một cái, khóe môi khẽ cong lên thành nụ cười vô cùng yêu tà mỉa mai. “Tin ta là đúng.” Vừa nói hắt vừa ôm cô càng chặt hơn, như thể vách tường mang đầy mũi nhọn đang dồn ép về phía họ chỉ là ảo ảnh.

Vân Kinh nghe thấy giọng điệu đầy tự tin lẫn càn rỡ của hắn, không khỏi khẽ mỉm cười, không lên tiếng.

Hai vách tường trước sau vẫn đang khép lại, mũi nhọn đan xen vào với nhau đâm vào trong vách đá, nơi hai vách tường khép chặt một chỗ, dính liền chặt chẽ không có chút khe hở nào, như thể nơi này vốn không có mật thất, chỉ là một không gian bình thường.

Mà ngay bên trong nơi vách tường khép kín chặt chẽ ấy, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh vẫn ôm nhau đứng đó. Bốn bề đều là tường, chỉ riêng nơi hai người đang đứng là lõm vào một khối lớn, những mũi nhọn đã nhanh chóng thụt lại vào bên trong tường. Nếu vừa rồi họ hoảng hốt luống cuống mà di chuyển một bước thôi, e là giờ này đã thành đồng thịt vụn.

Hai vách tường vừa ép vào nhau đã lại tách ra, nhanh chóng quay lại vị trí ban đầu.

Khóe môi Độc Cô Tuyết vẫn giữ nguyên nụ cười ngạo nghễ, tay ôm Vân Kinh qua trái một chút, lại rẽ phải một lần, thi thoảng lại sờ lên chỗ nào đó trên tường, hay lại gõ mấy tiếng, xem ra có vẻ rất dễ dàng.

Trong khi ấy, Vân Kinh nhìn khung cảnh trước mặt không ngừng biến đổi: nào cung nỏ, nào tên độc, nào vạn luân đao^(*), rồi thì mật thất sụp xuống, lại dâng lên, rồi thì quay vòng vòng chuyển động, lần nào cũng vô cùng nguy hiểm. Cô biết chỉ cần Độc Cô Tuyết tính nhầm một chút xíu, hai người họ đã sớm chết không biết bao lần. Vân Kinh không nhịn được thoáng quay lại liếc nhìn hắn. Cái gã này sao lại có thể giỏi đến thế chứ, như thể cái gì gã cũng biết vậy.

^(*)Vạn luân đao 万轮刀: tớ hầu như không tìm được tí thông tin nào trên google lẫn baidu về thứ vũ khí này. Mạn phép

suy diễn thì luân là cái vòng tròn, đao là lưỡi đao, nên vạn luân đao có thể hiểu là thứ ám khi hình vòng tròn sắc bén như một lưỡi đao hình tròn chẳng? Ai biết thông tin gì về nó xin hãy giúp tớ nhé.

Độc Cô Tuyệt cảm nhận được ánh mắt của Vân Kinh, bèn nói với giọng hoàn toàn không có vẻ gì là kiêu ngạo, một điều hiếm thấy ở hắn. “Đây là đạo lý giữ mình.”

Sáu chữ ngắn gọn ấy, Vân Kinh dĩ nhiên hiểu được. Thân ở địa vị cao như thế, nếu không giỏi hơn kẻ khác, không mạnh hơn kẻ khác, e là đã sớm đi chầu ông vải không biết bao nhiêu lần rồi. Ở thời chiến loạn này muốn tồn tại được, e là sự trả giá của hắn nhiều hơn cô rất nhiều, sự cực khổ hắn đã trải qua cũng nhiều hơn cô rất nhiều.

“Thật lợi hại.” Thoáng trầm mặc một lúc, bỗng Vân Kinh thốt ra một câu như thế, có chút như thực như hư.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy mà lại hiểu. Hắn nghiêng người trong lúc di chuyển, đầu lệch qua một bên nhanh chóng hôn một cái bên tai Vân Kinh. Cô gái này đang ca ngợi hắn đây mà, thật lòng ca ngợi, hắn thích.

Vân Kinh thấy vậy khẽ bóp trán. Cái gã Độc Cô Tuyệt này, lúc nào cũng thích sàm sỡ cô thôi, điều này không tốt.

Nhìn tưởng lâu thật ra lại rất mau, thêm mấy cơ quan liên tục giao nhau nữa, Vân Kinh nhận ra cô và Độc Cô Tuyệt đã đứng ngay trước chiếc bàn dài đặt cây Tiêu Vĩ cầm.

Độc Cô Tuyệt cúi người nhanh chóng ấn ngón tay vào vài chỗ trên bàn, chiếc bàn đột nhiên chìm xuống dưới, chung quanh vang lên những tiếng động trầm đục. Trận thế hoàn toàn ngưng lại, không tiếp tục hoạt động nữa.

Vừa thấy thế trận dừng lại, Độc Cô Tuyệt lập tức nhắc cây đàn Tiêu Vĩ kia lên nhét vào lòng Vân Kinh, miệng bảo. “Cho nàng.” Nói rồi không chờ cô phản ứng, hắn đã nện một chưởng xuống, chiếc bàn lập tức bị vỡ nát. Bên phải mặt thất, một tấm cửa đá chậm rãi được mở lên. Độc Cô Tuyệt nhanh chóng lôi Vân Kinh bước ra ngoài.

“Độc Cô Tuyệt, đây là bảo vật của gia tộc Phi Linh, chúng ta...” Vân Kinh thoáng do dự.

“Giờ là của ta.” Độc Cô Tuyệt ngang tàng quay lại trừng mắt nhìn cô. “Ta lấy được thì là của ta. Giờ ta tặng cho nàng, nàng có muốn lấy hay không?” Vừa nói hắn vừa xòe năm ngón tay đặt hờ trên cây Tiêu Vĩ cầm cô đang ôm trong lòng. Vân Kinh chỉ cần thốt ra một câu không muốn lấy, hắn sẽ lập tức phá hủy nó.

Vân Khinh sao lại không hiểu ý của hắc chủ. Cái kẻ này thật chả khác gì phường trộm cướp, có điều Vân Khinh cũng là người rộng rãi phóng khoáng, đã vậy thì cô nhận.

“Cám ơn.” Cô dịu dàng gật đầu.

Độc Cô Tuyệt lạnh lùng hừ một tiếng. “Sau này ta không muốn nghe thấy hai chữ cám ơn!” Người mình cả, cám ơn cái gì, muốn tỏ ra khách sáo xa lạ với hắc chủ, đừng hòng!

Dừng lại một chút, hắc chủ Vân Khinh đi tiếp, vừa đi vừa nói. “Phi mới chả Linh, dám đụng đến người của ta, đến cả tòa nhà ta cũng muốn đập chứ đừng nói một cây đàn hồng!”

Vân Khinh nghe vậy không khỏi lắc đầu bật cười, trong lòng hơi hơi ấm áp, để mặt Độc Cô Tuyệt kéo mình đi ra ngoài mà không giãy dụa, kệ hắc chủ.

Hai người kẻ trước người sau ra khỏi cửa đá. Chờ đón họ là một thông đạo dài không thấy điểm cuối, cũng không biết sẽ dẫn tới nơi nào.

Độc Cô Tuyệt thản nhiên ôm choàng lấy Vân Khinh, không nói câu nào bước vào mật đạo. Con đường bí mật này xem ra sẽ thông ra ngoài. Phá Thiên trận thế đã tan, giờ hắc chủ không còn tính uy hiếp nào nữa.

Nét mặt Vân Khinh tươi cười đi theo Độc Cô Tuyệt. Hôm nay cô lấy được một cây đàn tốt vô tiền khoáng hậu thế này, dù vẫn chưa được nhìn thấy lại ánh sáng mặt trời, cô cũng không cách nào kiềm chế nỗi tâm trạng vui sướng của mình.

Cứ đi rồi lại đi mãi, trên đường quả nhiên không có nguy hiểm gì. Cũng chẳng biết đã đi mất bao lâu, hai người chỉ thấy trước mặt ánh sáng càng lúc càng rạng ngời hơn, lại có tiếng nước suối trong veo róc rách dần dần rõ ràng vang lên. Họ sắp ra khỏi mật đạo rồi.

Độc Cô Tuyệt lại đeo chiếc mặt nạ sắt lên, năm ngón tay khép lại quanh chuôi nhuyễn kiếm, tư thế sẵn sàng chờ những gì sắp tới, tay kia kéo Vân Khinh ngăn ở sau lưng. Đây là mật đạo của gia tộc Phi Linh, đám người kia không rõ có phải người của gia tộc Phi Linh hay không. Nếu là đúng, e rằng bên ngoài mật đạo này có lẽ sẽ càng nguy hiểm, dĩ nhiên càng phải thận trọng.

Hắc chủ chân đá văng tảng đá lớn chắn lối ra của mật đạo. Rầm một tiếng vang lên, không khí trong lành mát mẻ cùng ánh nắng chói chang ủa vào mặt họ. Độc Cô Tuyệt ôm lấy Vân Khinh tung người bay ra khỏi địa đạo kia.

Chương 55 – Âm công

Hương hoa nức mũi, bướm lượn ong vờn, tầm mắt trải rộng thấy một cánh đồng đầy hoa, lan hồ điệp màu hồng phấn, lan hương thảo^(*) màu vỏ quýt, hoa lụa màu xanh da trời^(**)... đều đan xen vào nhau cùng khoe sắc. Bướm bướm bay phấp phới như múa, ong mật riu rít lượn quanh. Cách đó không xa còn có một dòng suối trong lành róc rách chảy được ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh. Một mảnh đất tươi đẹp như gấm vóc.

^(*) Lan hương thảo là cái gì nào? Chính là hoa vani (cây để chiết xuất hương vani cho mọi người làm bánh) đấy, đi tìm mới biết cây vani cũng thuộc họ lan (orchid).

^(**) Chỗ này cả tớ lẫn em Ét Chan đều bí rì, nguyên văn nó là天蓝的绮罗香, mà cái ý là rõ ràng là lụa hoa/ hoa bằng lụa chứ nào phải hoa gì sống thật đâu. Tạm thời tớ để như trên, bạn nào tìm được giúp tớ là hoa gì thì tớ rất là cảm ơn và xin hậu tạ

“Nơi này thật đẹp quá.” Vân Kinh không ngờ phía ngoài mật đạo lại là một cảnh sắc bằng lai như thế, không nhìn được thốt lời khen ngợi.

Độc Cô Tuyệt thấy chung quanh không có mai phục, khẽ rung cổ tay thu nhuyễn kiếm lại. Hắn nhìn quang cảnh thiên nhiên hoang dã trước mặt, tay kia vung lên, phát ra tín hiệu không một tiếng động.

“Aaaaaaa...” Đúng lúc này, một tiếng hét thảm thiết vang đến từ cách đó không xa, quả thật đã hoàn toàn phá vỡ khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt.

“Âm công?” Vân Kinh kinh ngạc quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng hét ấy. Lẫn trong tiếng kêu gào thảm thiết còn có cả tiếng nhạc mang theo sát ý lạnh lẽo như băng. Đó chính là âm công.

Độc Cô Tuyệt vừa nghe thấy thế, sát khí bỗng ẩn hiện trên nét mặt. Âm công ư, gia tộc Phi Linh ư? Được lắm, hắn còn đang muốn tìm chúng để tính sổ, chúng lại tự nạp mạng đúng lúc. Lập tức hắn ôm lấy Vân Kinh tung người bay vọt qua đó.

Một khu rừng trúc, bên trong khu rừng trúc xanh biếc một màu có ba gian nhà trúc vô cùng tao nhã. Giờ đây trên nóc nhà trúc có một người con trai đang ngồi, chừng hai mươi ba mươi tuổi chi đó. Trên người anh ta khoác trường bào thuần trắng, mái tóc đen dài mượt buộc lỏng lẻo sau gáy đầy phớt đời, nét mặt biếng nhác,

phong độ phóng khoáng, đáng vẻ phong lưu, cả người từ trên xuống dưới toát ra một thứ khí chất ngạo đời nồng đậm.

Lúc này đây, đôi môi anh ta đang gắn vào một cây tiêu ngắn khắc từ huyết ngọc có màu đỏ tươi như máu. Khúc nhạc cổ “Nhớ nhà” phiêu diêu lững lờ bay ra, nếu bỏ qua âm nhận sắc bén giết người không ngại ẩn bên trong, đó thật sự là một khúc nhạc hay vô cùng.

Cạnh gian nhà dưới mông anh ta đang ngồi, có hai thiếu niên chừng hơn mười tuổi đứng hai bên một trái một phải. Cậu nhóc bên trái có gương mặt vui tươi hơn hờ, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng. Còn cậu nhóc đứng bên phải gương mặt lại lạnh lẽo vô cảm, giờ đây sát khí đang nồng đậm quanh người.

Vân Kinhh vừa quét mắt nhìn, không khỏi hơi nhú mào. Ba người này cô đã từng gặp ở kinh đô nước Tần, hôm đó cứu cô trên đường không phải chính là ba người này sao.

Nhưng điều khiến cô kinh hãi không phải là gặp lại hai người này, mà là mười mấy người áo đen cả nam cả nữ trước mặt. Giờ đây bọn họ đang quỳ ở mảnh đất trống trước gian nhà trúc, run rẩy lẩy bẩy, ánh mắt ngập tràn vẻ hoảng sợ. Máu của họ đã nhuộm đỏ cả bãi cỏ xanh nơi đó, khúc “Nhớ nhà” vẫn vang lên, từng lưỡi âm nhận cũng liên tiếp quét qua cơ thể họ để lại những vết thương sâu hoắm, máu thịt bị những lưỡi dao vô hình chém nát, gần như không còn ra dáng con người.

Vân Kinhh nhận ra được họ. Người quỳ đầu tiên trong nhóm chính là Ngô trưởng lão. Đám người này là những kẻ khi nãy muốn giết cô.

Mọi sự thay đổi trên nét mặt của Vân Kinhh đều lọt cả vào mắt Độc Cô Tuyết. Hắn không nhìn được chau mày hỏi. Vân Kinhh cũng không giấu, kể lại tỉ mỉ mọi việc. Độc Cô Tuyết nghe vậy, đôi lông mày khẽ nhướng lên, sắc mặt giận dữ ngược lại lại dịu đi không ít. Hắn khoanh tay trước ngực đứng nguyên tại chỗ rất thản nhiên thoải mái quan sát khung cảnh kia, không hiểu trong đầu đang nghĩ gì.

Người con trai ngồi trên nóc nhà liếc thấy Vân Kinhh, dường như khẽ mỉm cười, tiếng tiêu liên biến đổi. Giờ đây tiếng nhạc không còn chứa đựng sát khí lộ lộ nữa, ngược lại vô cùng dịu dàng ấm áp tựa gió xuân.

Tuy vậy, đám người áo đen kia không hiểu sao lại càng thêm hoảng hốt, không ngừng giãy dụa như thể có gì đang trói chặt lấy chúng. Nhưng trong mắt Vân Kinhh, trên người chúng nào có cái gì, không lẽ...

“Tâm không!” Vân Kinhh mở lớn hai mắt. Đây là cảnh giới cao nhất của âm công, khống chế tâm trí, dùng sự trao đổi âm nhạc và thao tác. Cảnh giới này ngay đến bà bà cũng chỉ biết sơ sơ mé ngoài, vậy mà người con

trai tuổi trẻ kia lại có thể sử dụng thuần thục tự nhiên đến thế.

“Nghe cho kỹ đi. Công tử nhà ta sẽ chỉ thổi một lần, hiểu được bao nhiêu tùy xem cô có may mắn hay không.” Cậu thiếu niên đứng bên phải căn nhà trúc có gương mặt tươi tắn vui vẻ mỉm cười nói với Vân Kinh.

Vân Kinh nghe vậy thoáng động lòng, lập tức khép hờ đôi mắt chăm chú lắng nghe và cảm nhận.

Tuy Độc Cô Tuyết không rành âm công nhưng cũng không phải người mù mờ không biết gì, đôi lông mày của hắn hơi nhăn lại.

Gió nổi, mây tan. Tiếng tiêu vắng vắng xuyên qua tầng tầng rừng trúc, vương vãi rơi rơi. Vân Kinh nhắm mắt nhẹ nhàng nghe, yên lặng lĩnh hội những điều ảo diệu bên trong.

Tiếng tiêu réo rắt, từng âm từng nốt vô cùng gọn gàng trong trẻo, hoa mỹ hơn tiếng địch nhiều lắm. Khi lên bổng lúc xuống trầm ngay sau đó, rồi lại uyển chuyển uốn lượn mà vút lên, dần dần lên trên cao tít. Cuối cùng như thể muốn xé trời rách mây mà bay thì bỗng nhiên một âm thanh bén nhọn vang lên, hơn mười kẻ áo đen đang quỳ trên mặt đất đồng loạt thổ huyết mạnh mẽ, rồi ngã lăn ra đất.

Độc Cô Tuyết là người tinh tường, trừ kẻ đầu lĩnh kia bị phế bỏ toàn bộ võ công, còn lại tất cả đều đã chết. Mà kẻ bị phế bỏ võ công chưa chết, cũng là do người kia đã nương tay cho hắn.

“Gia tộc Phi Linh, ẩn nấp cũng sâu đấy.” Độc Cô Tuyết lạnh lùng vỗ tay nhìn người con trai đầy phốt đời vừa ngừng thổi tiêu kia.

Đồn rằng gia tộc Phi Linh cả trăm năm nay không hề có được nhân tài nào cả nên mới sa sút bậc này, khiến Đình gia của Tề quốc mới có thể xưng hùng xưng bá. Nào ngờ người trước mặt hắn đây cũng giỏi âm công đến mức ấy, mà lại không hề có tí tên tuổi danh vọng nào truyền ra, thật khó hiểu, thật bí hiểm. Xem ra gia tộc Phi Linh không hề tàn tạ như những gì người ngoài đồn đại.

Người con trai kia nở một nụ cười thoáng qua đầy phong lưu, rồi xoay người nhảy xuống khỏi mái nhà trúc, vừa nói vừa nhìn Độc Cô Tuyết. “Nghe danh không bằng gặp mặt, có thể phá được trận Phá Thiên của ta, Dực Vương của nước Tần quả nhiên có bản lĩnh thật.”

Hai người đối diện nhìn nhau, dường như tia lửa đang tung tóe chan chát chung quanh.

“Vân Kinh xin cảm tạ ơn chỉ bảo.” Trong không khí tia lửa tung tóe ấy, nét mặt Vân Kinh dịu xuống như thể đã đạt được gì đó. Cô mỉm cười mở mắt, từ tốn quay sang anh ta cúi người cảm ơn.

"Phi Lâm." Anh ta uốn người tránh đi cái cúi người của Vân Kinh, nét cười pha lẫn vẻ phớt đời mà tự giới thiệu tên mình, rồi vừa phẩy tay không quan tâm vừa bảo. "Tuyệt học của gia tộc Phi Linh vốn không truyền cho người ngoài. Ta cũng không hề dạy cho cô."

Vân Kinh nghe vậy hơi nhú mày, ý người này là...

"Cô đã lấy được cây đàn Phượng Ngâm Tiêu Vĩ gia truyền của công tử nhà ta, ai mà biết được cạnh nó có cuốn 'Vô thượng tâm kinh' hay không. Là cô tự mình học thành, không liên quan đến công tử." Cậu thiếu niên có gương mặt vui vẻ nhảy chân sáo tới, hí hờn nghịch ngợm nháy mắt với cô.

Thoáng chốc Vân Kinh đã hiểu, không khỏi xúc động. "Vậy ta..."

"Hắn không dạy nàng, nàng không học hẳn, đã không có ơn, càng không cần trả ơn." Vân Kinh mới mở miệng hai chữ, Độc Cô Tuyệt đã lạnh lùng cắt ngang. Mặc kệ kẻ kia có mục đích gì, muốn dùng điều này để ban ơn cho người khác ư, đừng hòng!

"Ha ha ha, lời này đúng ý ta. Chỉ cần ta thích, cho cô Phượng Ngâm Tiêu Vĩ cũng còn không ngại hưởng gì tâm pháp. Về nhớ luyện tập cho tử tế, đừng có mà lại gọi dã thú đến rồi lại không dùng được chúng nó, xấu mặt lắm!" Phi Lâm cười lớn, quả thật hoàn toàn không để ý đến việc thứ Vân Kinh đang ôm trong tay chính là Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, cây đàn bậc nhất trong âm công, đồ trân bảo hàng trăm năm nay của gia tộc anh ta.

Vừa nghe vào tai, lập tức Độc Cô Tuyệt sầm mặt xuống. Kẻ này theo dõi họ mà hắn lại không hề phát hiện ra, sao lại thế được? Sát khí quanh thân hắn bỗng càng thêm nồng đậm, nhưng rồi ý tưởng bỗng lóe lên trong đầu. Hiểu rõ rồi, hắn lại nhún vai mà thu sát khí lại.

Sau tình cảnh ở khu săn bắn hôm ấy, dĩ nhiên tên tuổi Vân Kinh đã vang truyền trong thiên hạ. Mà âm công cũng như đối với một cao thủ võ lâm bình thường, cùng một môn phái chỉ cần động não suy nghĩ hoặc thoáng nhìn qua là biết khuyết điểm thiếu sót ở chỗ nào.

Vân Kinh thấy tính tình Phi Lâm khá tùy tiện phóng khoáng, tuy rằng người tên Phi Lâm này toàn xuất hiện lúc khó lường, có điều cô lại vừa ý với tính cách anh ta, nên cũng thản nhiên cười. "Đã thế, vậy xin cảm ơn."

"Cảm ơn gì làm gì, đó là vì gã không thèm cảm thôi, đồ phá gia chi tử!" Cậu thiếu niên có gương mặt lạnh lùng vô cảm bước tới, vừa giơ một chân đá văng một cổ thi thể ra, vừa lạnh lẽo mở miệng.

Hết chương 55

Chương 56 - Vừa ý

Phi Lâm nghe thấy thế, duỗi tay khoác qua vai cậu thiếu niên mặt lạnh tí mắt cười. “Vẫn là Tiểu Hữu hiểu ta rõ nhất.” Cậu thiếu niên kia lập tức trừng mắt nhìn Phi Lâm, môi mím lại. Cậu nhóc có gương mặt vui vẻ hài hước bên cạnh thấy vậy nheo mắt cười.

Vân Khinh thấy vẻ mặt ba người này vô cùng ung dung tự tại, trong sáng chính trực vô cùng. Cô thoáng đưa mắt nhìn sang Độc Cô Tuyết đứng cạnh, rồi quét mắt nhìn về phía Ngô trưởng lão đang nằm hôn mê trên đất.

Độc Cô Tuyết trao đổi một ánh mắt với Vân Khinh, dĩ nhiên hiểu được cô đang nghĩ giống như mình. Gã tên Phi Lâm này, trước là ban ơn, sau là giết người, thủ đoạn khó dò, không phải kẻ đại gian ắt là người đại trung, không thể dễ dàng tin tưởng. Ban đầu hẳn thấy Vân Khinh tỏ ra biết ơn với gã còn tưởng Vân Khinh mắc lừa, giờ thấy được cô cũng đã tự có sự cân nhắc của mình, hẳn không khỏi cười thầm hài lòng. Thận trọng nhường ấy thông minh nhường ấy, mới là Vân Khinh mà hẳn thích.

“Đám người này dám phóng hỏa đốt chỗ ở của công tử, có chết cũng chẳng tiếc.” Thiếu niên có gương mặt vui vẻ thấy Vân Khinh nhìn đám người áo đen nằm la liệt trên đất, lập tức giơ chân đá văng một xác chết, giận dữ thốt lên.

“Ờ, không phải họ tự xưng là người của gia tộc Phi Linh sao?” Độc Cô Tuyết cười khẩy lạnh lùng rồi cất tiếng.

Phi Lâm đứng giữa hai thiếu niên vừa nghe bèn đưa tay lên sờ cằm, nét mặt lộ rõ vẻ à-ra-thế, rồi anh ta quay sang nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Khinh cười với vẻ giễu cợt. “Ta cứ nghĩ mãi không hiểu Dực Vương đương không lại chạy đến căn nhà cũ nát của ta làm cái gì, hóa ra là sập bẫy của người khác. Hiếm có khó gặp, hiếm có khó gặp!”

Vẻ mặt Độc Cô Tuyết sa sầm, toàn thân lại bắt đầu ùn ùn sát khí, kẻ này dám giễu cợt hẳn ư.

Vân Khinh cảm nhận được sát khí của hắn, vươn tay giật nhẹ vạt áo của Độc Cô Tuyết, ra hiệu đừng nên kích động. Âm công của người tên Phi Lâm này đã đạt tới cấp độ rất cao, cô không chắc nếu Độc Cô Tuyết đấu với người này liệu có thắng nổi hay không. Đồng thời cô quay sang hỏi Phi Lâm. “Nghĩa là sao?”

“Gia tộc Phi Linh trừ công tử nhà ta ra còn lại đã chết hết từ lâu, làm gì còn kẻ nào khác, ngu ngốc!” Tiểu Hữu lạnh lùng, khinh thường lườm Vân Khinh một cái rồi nói.

Hai người Vân Khinh, Độc Cô Tuyết nghe vậy ngẩn ra, đã chết hết từ lâu ư.

Cậu thiếu niên có gương mặt vui vẻ bèn tiếp lời. “Nếu không phải đã sớm chẳng còn ai, bằng vào âm công của gia tộc Phi Linh chúng ta, việc xưng bá võ lâm dễ như lấy đồ trong túi, lấy đâu ra cơ hội cho Đình gia của Tề quốc vênh váo. Đây là công tử nhà ta không thêm nhá, bảo là mấy thứ danh tiếng này nọ chỉ là đồ hão, không cần, không thêm!” Vừa nói cậu vừa không hài lòng lườm nguýt Phi Lâm.

Phi Lâm thấy vậy chỉ cười. “Tiểu Tả, con có muốn không? Công tử ta sẽ giúp con!”

“Không cần, con thêm vào ấy!” Tiểu Tả với khuôn mặt vui vẻ nhảy dựng lên từ chối, như thể danh vọng bá chủ võ lâm chỉ là củ khoai nóng bỏng tay.

Phi Lâm cả cười, rồi vừa lười biếng thông thả liếc nhìn Vân Khinh và Độc Cô Tuyết vừa nhấn nhá từng tiếng. “Ta còn tưởng đám người vớ vẩn này tự xưng chạy đến đốt nhà ta làm cái gì, hóa ra là để nướng hai con cá lớn các người. Ừm, Dực Vương, tính toán bồi thường thế nào, người tự nghĩ lấy đi.”

Nói rồi, chưa kịp nhìn thấy gã làm cái gì đã thấy gã đứng cạnh tên Ngô trưởng lão đang hôn mê, rồi vung chân đá ông ta tới chỗ hai người, đoạn nói. “Muốn hỏi cái gì tự đi mà hỏi, may mà ta còn giữ lại một tên.”

Chỉ cần Độc Cô Tuyết với Vân Khinh đến chậm một chút, gã đã giết sạch đám người này rồi. Dám đốt nhà gã ư, đã thế lại còn khiến gã bắt gặp, đúng là bọn chúng xui xẻo. Cũng may gã cũng không phải đồ ngốc, vừa thấy Độc Cô Tuyết và Vân Khinh đi ra khỏi mật đạo là đoán được lập tức việc này có thể liên quan đến nhau. Nếu không gã đã lóc thịt rút xương bọn chúng ra từ lâu.

Độc Cô Tuyết chỉ hừ lạnh, trầm giọng thốt. “Muốn làm tiên thì tính với bản vương là đủ.”

Hắn cũng không hề có ý từ chối yêu cầu bồi thường của Phi Lâm, là nói thật hay nói đùa, hắn tuy không thể chắc chắn mười phần thì cũng phải đoán được bảy tám. Phi Lâm làm vậy nói vậy xem ra không phải giả vờ, mà đã không phải giả vờ, nghĩa là hắn nợ Phi Lâm một việc. Sau lưng bọn người áo đen này chắc hẳn chính là kẻ cầm đầu giết dây bấy lâu họ vẫn tra xét, những người này lưu lại quả thật có tác dụng lớn.

Phi Lâm nghe vậy ưỡn lưng vươn vai, rồi ngẩng đầu nhìn sắc trời, miệng lầm bầm. “Hôm nay mình dậy sớm quá, về ngủ bù thôi.” Nói rồi, gã khẽ day ấn đường giữa hai lông mày rồi phất tay áo định chuồn êm, vô cùng phóng khoáng, thật sự là cầm được thì bỏ cũng được.

“Khoan đã!” Nãy giờ Vân Khinh không nói câu nào, giờ bỗng mở miệng ngăn gã lại.

Phi Lâm dừng bước quay đầu lại nhìn Vân Khinh, miệng nở một nụ cười hờ hững cái răng trắng tinh sáng bóng hời. “Còn có việc gì sao?”

Vân Khinh hơi cau mày nhìn Phi Lâm. “Tôi chỉ muốn hỏi một chút, gia tộc Phi Linh quả thật không còn ai sao? Có còn một vị lão bà bà nào không?”

Phi Lâm liếc Vân Khinh một cái, rồi lắc đầu mỉm cười. “Đã chết hết sau một trận dịch bệnh, trừ ta khi đó đang ở ngoài chưa về.” Nói rồi, gã phất tay áo một cái, người thoáng chốc đã lướt đi xa.

Nghe vậy, nét mặt Vân Khinh bỗng căng thẳng, cô gọi với theo bóng Phi Lâm đang dần xa. “Vậy tại sao còn dạy cho tôi?”

“Vì ta thích.” Ba chữ vọng lại từ phía bóng dáng đang khuất dần, rất thẳng thắn.

Vân Khinh nghe vậy, vừa cúi người vái dài theo bóng Phi Lâm, cao giọng nói. “Đa tạ cái ơn chỉ điểm.” Lần này là lời cảm ơn chân thành thật dạ, hoàn toàn không còn bóng dáng hoài nghi vừa nãy.

Bóng lưng đằng xa không trả lời cô, chỉ hơi giơ tay như chào, tiếp tục đi xa.

Tiểu Tả thấy vậy cười. “Bởi vì cô xinh xắn, tính tình lại dễ thương, công tử nhà ta vừa mắt cô nên là dạy cô thôi.” Nói rồi cậu ta cười hí hí mấy tiếng rồi nhanh chóng cùng Tiểu Hữu mặt lạnh lùng đi theo Phi Lâm, chỉ thoáng chốc hai người đã khuất dạng như một cơn gió, thật phóng khoáng và thoải mái.

Vân Khinh thật chả biết nói sao, nhưng Độc Cô Tuyết đứng cạnh cô lại trở mặt lộ vẻ hung dữ, cơn phẫn nộ thoáng chốc ùn ùn kéo tới như bão tố. Hắn thò tay tóm lấy Vân Khinh gắt gao ôm chặt vào lòng, miệng rít gào. “Nàng là của ta!”

Phần eo của Vân Khinh bị Độc Cô Tuyết xiết mạnh đau đớn, cô lập tức thò tay gỡ nhẹ vào khuôn mặt nạt nẩy của hắn, bất đắc dĩ trả lời. “Chàng ấy à, ta vốn không thích anh ta, chàng cẩu kính cái gì?”

“Không được thích hắn, nghe rõ chưa?”

Vân Khinh thở dài gật đầu, tay khẽ xoa đôi lông mày. Độc Cô Tuyết thấy thế mới khẽ nới lỏng vòng tay. Vừa mắt Vân Khinh nhà hắn thì đã sao chứ, Vân Khinh nhà hắn không thích gã kia thì cũng có làm được gì đâu. Thay vì đối phó với tình địch, chi bằng nghĩ cách độc chiếm lòng Vân Khinh còn hơn. Chỉ cần trong lòng Vân Khinh chỉ có một mình hắn, dù hắn có hàng ngàn hàng vạn đối thủ đi nữa hắn cũng cóc sợ.

Đứng trong vòng tay của Độc Cô Tuyệt, ánh mắt Vân Khinh vừa lúc chạm phải ba gian nhà trúc trước mặt. Hai bên chái nhà có hai hàng chữ khắc lớn, chính là hai câu năm đó bà bà đã dạy cho cô: Âm phù chính là một cách thể hiện âm nhạc. Âm nhạc chân chính là âm thanh của tâm hồn...

Vừa nhìn thấy, Vân Khinh không nhịn được lo lắng. Bà bà của cô rốt cục là người nơi nào? Rốt cục là ở nơi nào?

“Đừng nghĩ nữa. Đã nói ta sẽ tìm cho nàng thì nhất định sẽ tìm được cho nàng. Sau này ta không cho phép nàng bỏ đi một mình, dù có lại giống như thế này nữa cũng không được, nghe rõ chưa hả?” Giọng nói cứng rắn nghiêm khắc vang lên bên tai Vân Khinh. Độc Cô Tuyệt nghiêm mặt ôm chặt lấy cô, dáng vẻ bồn chồn lo lắng ngẩn ngơ ấy, hẳn không thích, rất rất là không thích.

Vân Khinh khẽ chớp mắt, nét mặt lại quay trở lại vẻ lãnh đạm thanh nhã như cũ. Cô nghiêng đầu nhìn Độc Cô Tuyệt lặng yên trong chốc lát rồi mở miệng. “Ừ.”

Đúng lúc đó, có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên từ xa. Một đoàn người đông đúc đang rầm rộ phi lại gần, đi đầu chính là Mặc Ngân và Mặc Ly.

Mặt trời đã dần xế bóng, vầng dương đỏ như lửa phóng ra ngàn vạn tia sáng vàng rực rỡ đang từ từ lặn xuống. Ráng chiều đỏ ối mỹ lệ hắt ánh rực rỡ một góc trời. Hoàng hôn đẹp tuyệt trần.

Trong gian chính của biệt viện Hoàng gia, Độc Cô Tuyệt đang tựa người nằm trên ghế nằm, khoe môi khẽ nhếch cong lên thành nụ cười mỉm đầy hài lòng. Tai hắn nghe Sở Vân báo cáo, mắt còn bận nhìn Vân Khinh đang nhẹ nhàng lau những vết bọng trên tay chân và mặt mình. Tuy với hắn mà nói, mấy vết thương này thì có đáng gì, cơ mà có dịp để Vân Khinh ‘quan tâm chăm sóc’, tội gì hắn không coi nó nghiêm trọng hơn một chút.

“Làm tốt lắm.” Một hồi lâu sau hắn mới khẽ gật đầu khen Sở Vân một tiếng.

Bởi vì trên dưới Yến quốc từ Yến vương tới bá quan văn võ ai nấy đều cho rằng hắn đã bỏ mình trong biển lửa, nên lần này Yến quốc đâm lao đành phải theo lao, định liều chết cùng Tần quốc một phen. Thế nên toàn bộ trong ngoài đều trở nên canh phòng cẩn mật, chỉ trong thời gian nửa ngày đã có không khí như thể bão táp mưa giông sắp càn quét qua. Bước đầu tiên để liều chết đấu cùng Tần quốc, chính là trừ khử đoàn người Sở Vân.

Cũng còn may Sở Vân tài nghệ tinh thông. Độc Cô Tuyệt không có ở đây, anh ta liền trở thành người đứng đầu tướng sĩ, chu đáo thu xếp, vừa không thể hiện ác ý, vừa không lộ ra sợ sệt, chiêu bốn lạng đẩy bạt ngàn

cân sử dụng cực thông thạo.

Sở Vân thấy Độc Cô Tuyết khen mình, biết hiện giờ tâm trạng Vương gia nhà mình đang rất vui vẻ. Anh ta không nhịn được quay sang ngó Vân Khinh đang bôi thuốc cho ngài ấy, ánh mắt lộ vẻ tôi-biết-rồi-nhé.

“Vương gia, đã tìm được ở đâu.” Sở Vân báo cáo xong xuôi, Mặc Ngân lập tức lên tiếng, ngón tay cũng đồng thời nhúng vào nước rồi viết lên bàn hai chữ: Ly cung.

Tối hôm qua Ly cung náo loạn khắp nơi, anh ta đã thừa cơ tìm được chỗ cất thứ họ đang muốn tìm.

Độc Cô Tuyết vừa nghe, mặt mày sáng rỡ, miệng nở nụ cười lạnh lẽo. Trúng một cái bẫy đổi lấy một cây đàn quý cho Vân Khinh, lại giúp âm công của nàng tiến bộ, đồng thời nhân đó có được tin tốt này. Tới thật đúng lúc, hẳn lập tức gằn giọng. “Xem ra, đã tới lúc chúng ta chào từ biệt Yến vương rồi!”

Hết chương 56

Chương 57 – Đêm tối tăm, bóng mờ mờ

Sở Vân và Mặc Ngân vừa nghe thế, đồng loạt mỉm cười. Tới Yến quốc cũng đã lâu ngày, quả đã đến lúc rời đi.

“Bố trí thế nào rồi?”

“Mọi việc đã sẵn sàng.” Sở Vân mỉm cười đáp lời. Hôm qua họ mới chỉ thăm dò chứ chưa dám hành động, có điều mọi thứ đã sớm được chuẩn bị từ lâu để có thể dùng tới bất cứ khi nào.

Độc Cô Tuyệt biết trước giờ Sở Vân hành sự vô cùng ổn thỏa, lập tức gật đầu, nhìn Vân Khinh với tâm trạng vui vẻ.

“Vương gia, Hoa thừa tướng, Lâm thượng đại phu cùng Giá Hiên Nghị cầu kiến ngoài cửa.” Mọi người còn đang cười mỉm thì một gã mặc giáp rào bước tiến vào, cung kính bẩm báo.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy, chỉ nhàn nhạt khua tay bảo. “Không gặp, bản vương mệt rồi. Còn nữa, mai bản vương sẽ tới chào từ biệt, báo cho họ chuẩn bị trước, đồng thời cho phép người để lộ đôi phần tin tức.”

“Vâng!” Kẻ mới tới đã hiểu, đây là muốn mình cố tình tiết lộ tin tức liên quan đến gian tế, anh ta liền cung kính lui ra.

Sở Vân thấy thế bèn cười. “Hôm nay Vương gia về cũng không giấu diếm việc bắt được gian tế, hẳn là vua tới Yến quốc giờ cũng đã nghe tin. Lại thêm chúng ta ngày mai sẽ tới chào từ biệt, phen này có thể nói chắc họ sẽ yên lòng hơn.” Vào tai Độc Cô Tuyệt, hẳn cười khẩy lạnh lùng, hẳn vốn mong kết quả sẽ như thế.

Tay Vân Khinh không ngừng bồi thuốc cho Độc Cô Tuyệt, nhưng đôi tai cô cũng đã nghe rõ mồn một. Quả nhiên mục đích cái gã Độc Cô này đến Yến quốc chính là để nhắm vào kỹ thuật rèn sắt của họ. Đám người đứng sau giật dây mấy vụ ám sát còn chưa điều tra ra xem ai làm, hẳn đã vỡ mộng chạy rồi, việc đó cũng đủ cho thấy kẻ này đã dự định sẵn mưu đồ từ lâu.

Cô hiểu, Độc Cô Tuyệt vốn cũng nào có định thật sự tìm ra kẻ chủ mưu đâu. Có muốn tìm ra, cứ cho là biết cầm đầu giật dây là kẻ nào, cùng lắm cũng chỉ là biết, chứ vẫn đâu có đánh chúng được. Đánh thế nào, kiểm

có gì để khai chiến, mấy điều ấy đều phải chờ thời cơ chính xác và chiến lược đúng đắn. Đấu nhau kiểu 'mềm' hay chiến kiểu 'cứng rắn', đó là hai việc hoàn toàn khác biệt.

Đã không tóm được bằng chứng chính xác và hữu ích, lại không cách nào đã kích kẻ địch bằng những từ ngữ đầy chính nghĩa, chi bằng ra về không biết gì cả còn hơn, điều này Vân Khinh cũng nắm được phần nào.

"Nàng không tập trung!" Còn đang suy nghĩ, giọng cầu nhàu cau có của Độc Cô Tuyết đã vang lên bên tai cô. Vân Khinh ngẩng lên, đôi môi hằn đã lướt tới gần gò má, mà đám Sở Vân, Mặc Ngân cũng chẳng biết đã bỏ ra ngoài tự lúc nào, chỉ còn lại hai người họ trong phòng.

Thấy tia lửa giận lấp ló trong mắt hằn, Vân Khinh rất bình thản vươn tay quẹt lấy một cục thuốc mỡ trắng bóc dính nhão nhoẹt rồi bẹt một cái, phết đầy lên mặt Độc Cô Tuyết ngăn không cho hằn tiến lại gần. Cô vừa bôi bôi trét trét vừa dùng giọng dỗ dành dịu dàng. "Đừng động đây."

Độc Cô Tuyết thiếu điều muốn lên cơn khủng hoảng, hằn muốn nhân cơ hội hôn cô cơ mà. Có điều đối diện với vẻ chăm sóc tận tụy của Vân Khinh, cơn khủng hoảng của hằn chẳng có chỗ nào mà phát ra nổi, nên kẻ nào đó đành nhắm mắt giơ mặt ra mặc cho Vân Khinh muốn bôi muốn trét kiểu gì thì tùy, trong lòng vừa hớn hở vừa bức bối.

"Đừng cựa quậy không là thuốc sẽ không có tác dụng đâu." Một hồi lâu sau Vân Khinh hài lòng đứng lên nhìn gương mặt Độc Cô Tuyết trước mặt mình mà dằn dò chu đáo, dứt lời lập tức rũ áo chạy lấy người đi tìm con chồn nhỏ của cô. Nhóc con này không biết lại biến đi đâu rồi.

Mặc Ly đi lướt qua người cô để vào bấm báo tình hình. Anh ta vừa thò một chân vào phòng lớn, mắt vừa ngó thấy dáng vẻ chủ tướng Độc Cô Tuyết đang nằm trên ghế, các cơ mặt lập tức không ngừng giật giật vằn vẹo, khoe miệng run rẩy cố kiềm chế.

Trước mắt anh ta, vị chủ tướng oai phong lẫm lừng giờ không nhìn rõ đâu là mắt đâu là trán đâu là cằm đâu là miệng. Cả gương mặt ngoài hai cái lỗ mũi là còn nhìn thấy rõ, còn lại chỗ nào cũng bị một lớp thuốc dày thật là dày phủ lên trên. Long mày, mắt, mũi, miệng đều biến mất, chỉ thấy một cục trắng bệch như tuyết, đã thế ngài ấy lại còn rất ngoan ngoãn nằm im không hề nhúc nhích. Trong bóng tối âm u, dáng vẻ này quả thật vô cùng đáng sợ, có thể đem ra dọa ma con nít được.

Lần đầu tiên Mặc Ly thật sự cảm nhận được Vân Khinh cô nương dường như đã nắm bắt được bí quyết lấy nhu thắng cương.

Sáng hôm sau, Sở Vân lên triều tâu trình những lời từ giả của Độc Cô Tuyết, nói rõ đã bắt được kẻ đáng nghi, nên có thể khẳng định người hạ độc giết công chúa, quận chúa các nước không phải do Yến quốc sai phái, do đó họ không còn lý do ở lại nước Yến nữa, nên hôm nay muốn cáo từ về nước.

Vua tột Yến vương từ trên xuống dưới đã biết việc này từ hôm qua, hôm nay lên điện lại nghe lời chính thức, dĩ nhiên là được lời như cởi tấm lòng. Trước họ còn tưởng sẽ phải chiến một trận ra ngô ra khoai với nước Tần, giờ đã 'liễu rậm hoa thưa lại có làng'^(*). Tuy là sự thể xảy ra quá nhanh chóng, có điều có thể tiến bước vị ôn thần Độc Cô Tuyết này thì quả là vui hết biết.

^(*)Câu thơ này trích trong bài 'Du Sơn Tây thôn' của Lục Du, nhà thơ thời Nam Tống. Hai câu 3 và 4 như sau:

*Sơn trùng thủy phúc nghi vô lộ,
Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.
(Núi trùng khe bọc ngờ không lối,
Liễu rậm hoa thưa lại có làng.*

Nguyễn Bích Ngô dịch, Thơ Lục Du, NXB Văn học, 1971, nguồn thivien.net)

Hai câu này nghĩa đen là miêu tả cảnh đang đi trong núi bỗng nhiên nhìn thấy một làng quê, nghĩa bóng muốn nói mọi việc đang khó khăn bế tắc thì bỗng dung tình huống thay đổi trở nên tốt đẹp hơn.

Ngay lập tức, Yến vương hạ chỉ buổi chiều mở tiệc lớn đưa chân Độc Cô Tuyết. Triều đình Yến quốc căng thẳng lo lắng bao lâu nay, rốt cục cũng có thể nhẹ nhõm cả người.

Thời gian vun vút trôi, loáng cái đã tới buổi tối. Vương cung nước Yến rực rỡ ánh đèn ánh đuốc, chỉ thiếu mỗi giăng đèn kết hoa nổ pháo ăn mừng nữa mà thôi. Xem ra việc phái đoàn Độc Cô Tuyết ra về khiến cho vua tột nước Yến vô cùng hoan nghênh sung sướng.

Độc Cô Tuyết mang theo hơn một trăm binh sĩ đến dự tiệc, ngoài mặt lấy cớ là sợ lại có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, tuy đã bắt được một tên, nhưng nhỡ lại lòi đầu đó ra tên nữa thì hẳn không chịu nổi. Thế nên Yến vương cũng chẳng nói được gì, đành phải kệ cho Độc Cô Tuyết mang theo người của mình vào trong cung. Cũng may số người không nhiều lắm, cũng không lo Độc Cô Tuyết có mưu đồ bất chính gì.

Chẳng qua có ai ngờ được, số người tuy không nhiều nhưng vẫn có khả năng làm được việc lớn.

Buổi tiệc tiễn đưa này diễn ra ở cung điện chính của vương cung, toàn bộ quần thần nước Yến đều tới dự, chỉ riêng có hoàng tử thứ bảy là vắng mặt. Yến vương không muốn tới tận phút chót vẫn chọc tức Độc Cô Tuyết nên đã đặc biệt ra lệnh cho Thất hoàng tử phải ở lại Ly cung không được tới.

Trên chính điện, Yến vương ngồi chính giữa, quan văn một bên, quan võ một bên lần lượt ngồi xuống theo phẩm cấp của mình. Sau lưng mỗi người lại có một cô thị nữ, cô nào cô nấy mặt hạnh má đào, ngọt ngào quyến rũ, tay cầm một chiếc quạt lông nhẹ nhàng phe phẩy hầu hạ. Không khí trong điện rất nhẹ nhàng vui vẻ, ít nhiều tốt hơn hẳn so với buổi yến tiệc lần trước ở Ly cung.

“Dực Vương, Vân cô nương tới.” Vị thái giám nhất phẩm nội cung cao giọng loan báo.

Cùng với tiếng hô lớn này, bốn người lần lượt bước vào điện. Đi đầu là Vân Khinh, trên người mặc bộ váy dài màu tím nhạt, trên đầu chỉ cài một cây thoa hình đầu phượng, và Độc Cô Tuyết vẫn mặc bộ đồ đen màu sắt. Sau lưng họ, Sở Vân và Mặc Ly đi theo.

“Mời mời... mau mau mời ngồi.”

“Dực Vương, Vân cô nương, quả thật đúng giờ quá...”

“Tới đây, ngồi cạnh quả nhân...”

Chỉ thoáng chốc, không gian đã xôn xao ồn ã những giọng nói nhiệt tình đê lên nhau, xen ngang nhau, xem ra đầy vẻ thân thiết.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng cười thầm, nhưng trên mặt lại hoàn toàn không có biểu hiện gì khác lạ. Hắn thản nhiên bình tĩnh bước cùng Vân Khinh tới ngồi ngay dưới Yến vương, mắt như vô tình như cố ý liếc về phía Giá Hiên Nghị ngồi đối diện mình. Bao nhiêu người tới nhìn bực tức hằn, riêng chỉ có Giá Hiên Nghị ngồi đó không hề lên tiếng, còn có vẻ khá là cảnh giác.

“Tên cầm đầu hôm qua bắt được đã khai nhận toàn bộ. Nước Yến chịu oan uổng, bản vương xin uổng trước một chén để tạm thời biểu lộ nỗi áy náy trong lòng.” Ngồi xuống rồi, Độc Cô Tuyết đi thẳng vào vấn đề.

Yến vương thấy vậy tươi tỉnh mặt mày, xoa tay cười đầy phong độ. “Có thể làm rõ mọi việc là tốt rồi, Yến quốc ta đương nhiên không phải loại người làm mấy chuyện xấu xa đó.”

“Đúng đúng đúng...” Ở dưới lập tức ào ào lên tiếng phụ họa.

Trên mặt Độc Cô Tuyết khẽ thoáng qua một chút khinh miệt, hãnh lạnh lùng gạt đầu. “Nếu đã điều tra rõ mọi việc, bản vương đã quấy rầy Yến vương lâu ngày, giờ cũng nên về nước.”

“Ồ, đã không còn việc gì, Dực Vương với Vân cô nương nếu không ngại, cứ ở lại chơi thêm dăm ba ngày nữa để tìm hiểu thêm về phong tục con người Yến quốc cũng được.” Yến vương cũng khách sáo trả lời.

Vân Khanh nhìn Độc Cô Tuyết cùng cái ông Yến vương kia câu trước câu sau khách sáo với nhau không khỏi khẽ lắc đầu. Hôm nay còn tươi cười với nhau, không biết đến mai còn cười nổi hay không. Mất đi kỹ thuật rèn sắt đỉnh cao không chỉ cho thấy Yến quốc sắp xuống dốc, mà còn đại biểu cho việc ngày nước Tần xưng bá sẽ chẳng còn xa nữa.

Ánh trăng ngại ngủ nép vào bóng tối, đêm nay âm u không chút màu sắc. Gió dịu dịu phất qua ngọn cây khiến tán lá nhẹ rung xào xạc.

Ấy thế nhưng chính vào thời khắc ánh trăng vừa khuất bóng này, một trăm tướng sĩ do Độc Cô Tuyết dẫn theo cũng ẩn mình vào bóng đêm mà bắt đầu hành động.

Trong Ly cung, vài bóng đen thấp thoáng, lập lòe như ma quỷ.

“Nước, nước đâu...” Dưới bóng đêm mịt mù, bỗng nhiên một giọng nói sắc nhọn hét vang trong vương cung Yến quốc.

Cùng với tiếng gọi lớn này, ngọn lửa bỗng rực bốc cao tận trời như điều gặp gió trong Ly cung. Trong màn đêm tối đen như mực, lửa đỏ rực rỡ một vùng rọi sáng cả một góc trời.

“Thất hoàng tử còn ở bên trong...”

“Oái... Mau dập lửa...”

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ vương cung nước Yến như thể hóa thành một chảo dầu nóng đang sôi sùng sục.

“Bệ hạ, không tốt rồi, Ly cung bị cháy lớn lắm, thất hoàng tử vẫn còn ở bên trong.” Một bóng người liêu xiêu vừa chạy vừa vấp lao vào chính điện cắt ngang những lời ca điệu múa đang rôm rả.

Bàn tay Yến vương run lấy bầy, một chén rượu rơi xuống đất vỡ toang, một gương mặt bỗng nhiên trắng bệch, đám văn võ bách quan cũng ngẩn cả người.

“Đã đến lúc.” Vân Khanh quay đầu nhìn sắc trời tối đen như mực ngoài sân. Độc Cô Tuyết đã ra tay rồi.

Hết chương 57

Chương 58 – Tắm tiên...

“Mau chữa cháy!” Giá Hiên Nghị lập tức nhảy dựng lên xông ra phía trước, vội vã mang theo thị vệ chạy tới Ly cung cách đó không xa.

Sau phút ngỡ ngàng đầu tiên, đám quan văn võ trong điện cũng nhanh chóng tỉnh hồn lại. Ly cung cháy đã có Giá Hiên Nghị đi cứu, chắc chắn sẽ không có vấn đề. Đằng nào họ cũng chả giúp được cái gì, hơn nữa lần trước ở bãi săn đã mất hết thể diện trước mặt Độc Cô Tuyết, nếu lại lộ ra vẻ hốt hoảng lần nữa, e là mặt mũi danh dự của nước Yến sẽ chả còn lại là bao.

Yến vương cũng suy nghĩ như vậy nên sau một thoáng mất vía, ông ta khẽ đằng hắng một tiếng rồi bình tĩnh trở lại, thản nhiên tiếp tục xem múa nghe hát như thường. Độc Cô Tuyết thấy thế cũng không nói gì, lạnh lùng theo dõi mọi việc.

Dần dần thế lửa càng lúc càng lớn. Giá Hiên Nghị đến đó làm sao mà không những không dập nổi lửa, ngược lại lửa càng lúc càng bốc mạnh hơn. Người ngồi trong chính điện cũng có thể thấy thấp thoáng một góc trời rực đỏ. Vua tôi Yến vương rốt cục không cách nào duy trì vẻ mặt tươi cười miễn cưỡng, ai nấy đều bắt đầu lo lắng không yên.

“Yến vương không đi xem sao? Nhỡ có kẻ nào thừa cơ gây sự...” Giữa cảnh rậm rịch đứng ngồi không yên, bỗng Độc Cô Tuyết lạnh lùng mở miệng.

Yến vương giật mình quay sang nhìn hắn, lập tức gật đầu lia lịa. “Dực Vương nói rất đúng, chi bằng Dực Vương đi cùng qua nhân xem sao.”

Đến cùng ai mới là kẻ chủ mưu đứng sau mọi việc, tới giờ họ vẫn không có thông tin gì rõ ràng. Độc Cô Tuyết đã bắt được kẻ tình nghi, nhưng lại không nói rõ cho họ biết, mà họ cũng không có cách nào hỏi lại. Nếu là đám tai mắt gián điệp trong Yến quốc lại mượn cơ hội mà gây chuyện tiếp, âu cũng không phải là chuyện không thể.

Độc Cô Tuyết cũng không từ chối, lạnh nhạt trả lời. “Mời!” Quan lại nước Yến đang ngồi trong tiệc lập tức đồng loạt đứng phắt dậy rào bước nhanh chân ra ngoài chạy về hướng Ly cung.

Vân Khinh đi bên cạnh Độc Cô Tuyết, nhặt nhổ liếc mắt nhìn hẩn một cái. Kề này đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, mà lại còn làm việc đó vô cùng thần nhiên tự tại như đúng rồi ấy.

Ngon lửa đỏ hừng hực thiêu đốt, Ly cung đẹp để tinh xảo là thế mà giờ lấy bấy trong vòng tay thần lửa. Dường như nó còn đang có xu hướng lan sang phía Tường Long điện bên cạnh cũng lớn không kém.

“Người đâu?” Yển vương tận mắt nhìn thấy đám cháy, sắc mặt ông ta thoáng chốc xanh mét. Lửa bốc cao như thế, Thất hoàng tử của ông ta...

“Thất hoàng tử vẫn còn ở trong đó, Hộ quốc tướng quân đã xông vào cứu rồi ạ.” Lập tức có người đứng bên bẩm báo.

“Mau lên... các người...”

“Mang nước tới đây...”

“Bệ hạ, mau cứu lấy Thất nhi của thiếp...”

Thấy cả Yển vương cũng tới, chỉ thoáng chốc, khung cảnh trở nên nhốn nháo ầm ĩ nào tiếng thét gào ra lệnh rồi thì tiếng khóc than chen lẫn vào nhau. Người người chạy qua chạy lại như thoi, vô cùng hỗn loạn.

Độc Cô Tuyết kéo tay Vân Khinh đứng một bên lạnh lùng bàng quan nhìn, không nói gì cũng không bỏ đi. Sở Vân, Mặc Ly đứng sau lưng họ, bốn người yên lặng một chỗ, hoàn toàn tương phản với tình trạng nhốn nháo xung quanh.

Mắt nhìn ngọn lửa bốc cao trước mặt, tai nghe rõ ràng những tiếng rầm rầm rầm đổ vỡ bên trong, trên mặt Độc Cô Tuyết thoáng hiện một nét cười lạnh lẽo.

Mật thất trong Ly cung cũng bố trí cơ quan, có điều cơ quan khá đơn giản, là một khối đá tảng nặng ngàn cân. Chỉ cần chạm vào bất kỳ thứ gì bên trong mật thất, cơ quan sẽ khởi động khiến tảng đá ấy sập xuống, có giỏi tới mấy cũng không thể nào rời đi. Tuy nhiên muốn phá giải cơ quan này cũng rất đơn giản không kém, chỉ cần có khoảng trăm người đứng dưới đỡ lấy, tảng đá rơi xuống cũng không thể lấp kín hết được cửa ra vào. Chỉ là gian tế có giỏi tới mấy cũng không có cách nào đằng hoàng mang theo một trăm người vào cung, thế nên cơ quan này tuy đơn giản nhưng vẫn vô cùng hữu ích.

Thế nhưng lần này Độc Cô Tuyết lại mang vào hơn một trăm binh sĩ, vô cùng đường đường chính chính mà vào cung, dùng một nửa số người đi chặn tảng đá này khi rơi xuống, nửa còn lại làm bình phong che giấu, âu

cũng chẳng khó khăn gì.

Thế lửa càng lúc càng lớn, mớ đồ trang trí bằng mã não, ngọc thạch, phi thúy chịu không nổi sức nóng bắt đầu lách tách nứt vỡ, tiếng đồ đạc rơi xuống, tiếng đổ vỡ trong phòng đã át cả tiếng cơ quan bị mở ra, hết thảy hoàn hảo đến không thể hoàn hảo hơn, đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Xoạt, một bóng người lao ra khỏi biển lửa. Mọi người tập trung nhìn kỹ, thì ra là Giá Hiên Nghị ôm Thất hoàng tử đã hít phải khói quá nhiều mà hôn mê bất tỉnh thoát ra. Yến vương thấy Thất hoàng tử đã được cứu, không khỏi thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, vội vã hét gọi thái y.

Đúng lúc đó, Vân Kinh tinh mắt nhìn thấy vài bóng đen thoáng qua, xẹt nhanh như khói, nếu không phải cô vốn để tâm theo dõi, đảm bảo không thể phát hiện ra. Hơn nữa việc Thất hoàng tử được cứu ra đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người nên không ai để ý đến nơi này. Ngay cả Giá Hiên Nghị bình thường vốn cẩn trọng cảnh giác cũng không hề ngẩng đầu lên.

Độc Cô Tuyệt cười, dường như vô tình hơi nghiêng đầu một cái.

Mặc Ly đứng sau lưng hắc nhận được chỉ thị, bèn yên lặng không một tiếng động ẩn mình vào bóng cây sau lưng. Sở Vân thì tiến lên phía trước bày tỏ sự lo lắng và vui mừng thay họ để hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Rầm, một tiếng động lớn khiến mặt đất rung chuyển. Toàn bộ phía hậu điện của Ly cung không hiểu vì sao bỗng rầm rầm sụp cả xuống, thành một bãi hoang tàn chính giữa biển lửa. Hoa lửa bắn ra bốn phía, từng luồng không khí nóng rẫy tỏa ra khiến tốp người dập lửa bắt buộc phải lùi lại, khiến hiện ra một khoảng trống lớn.

Độc Cô Tuyệt nhìn tình cảnh trước mắt, hắc lật tay ôm chặt eo Vân Kinh, hoàn toàn không thềm che đậy tâm trạng vui vẻ của mình. Phá sập Ly cung rồi, cứ cho là Yến vương muốn kiểm tra xem liệu mật thất có thiếu đi cái gì, cũng phải mất ít nhất mười bữa nửa tháng để dọn dẹp xong mớ đổ nát của Ly cung này, lúc đó đảm bảo hắc đã sớm về đến nước Tần.

Vân Kinh cảm nhận được Độc Cô Tuyệt đang hứng chí bèn ngẩng lên liếc hắc một cái. Cô biết, thứ Độc Cô Tuyệt muốn đã vào tay hắc ngay trước mắt mọi người.

“Sợ bóng sợ gió mà thôi. Là tự vương nhi không cẩn thận nên sơ sẩy, không có việc gì đâu.” Giờ đã không có tổn thất về mạng người, tuy vẫn không biết làm sao lại bốc cháy, ông ta còn chưa kịp hỏi kỹ, nhưng không thể lại mất thể diện lần nữa trước mặt Độc Cô Tuyệt. Nói gì đi nữa, đây vẫn là vương cung nước Yến của ông

ta. Nếu có gian tế, thích khách ra vào tự nhiên thì còn ra thể thống gì? Trước tiên cứ để Thất nhi của mình nhận sai rồi nói sau. Tiễn Độc Cô Tuyết về nước đã, rồi sẽ từ từ điều tra.

Độc Cô Tuyết nghe rồi, từ tốn bước tới thản nhiên trả lời. “Nếu vậy thì tốt, vậy bản vương xin cáo từ trước.” Nói dứt lời, hắc ôm Vân Kinhh sai bước ra ngoài.

Trong tình cảnh này, chắc chắn bữa tiệc coi như đi tong, mà Yến vương cũng chả còn bụng dạ nào giữ hắc lại nữa. Ông ta lập tức lệnh cho Hoa thừa tướng cùng Lâm thượng đại phu đích thân tiễn Độc Cô Tuyết về biệt viện hoàng gia, giải bày sự áy náy của họ.

Đi qua đại điện trong Yến vương cung, một trăm binh sĩ của Độc Cô Tuyết vốn được an trí ở đó lập tức ngay ngắn đi theo, hàng ngũ chỉnh tề đi ra khỏi vương cung một cách quang minh chính đại.

Dọc đường không ai lên tiếng, trở lại biệt viện hoàng gia rồi, Mặc Ngân đã sớm thay đồ nhẹ nhàng chờ ở gian chính của Độc Cô Tuyết, hai tay dâng lên một cuộn da dê, nét mặt thận trọng không giấu nổi hưng phấn. “Thuộc hạ không làm nhục sứ mệnh.”

Độc Cô Tuyết cũng chẳng cần kiêng dè gì Vân Kinhh, tay trái vươn ra cầm rồi giữ xoạt một cái mở ra. Hắc thoáng liếc mắt nhìn rồi lại phất tay thu lại, cất giọng trầm trầm. “Tốt lắm.”

Đám người Sở Vân, Mặc Ly thấy thế nhìn nhau, trên nét mặt ai nấy đều hiện vẻ mừng rỡ vô hạn.

“Giờ Thìn sáng mai xuất phát.” Ném lại sáu từ rồi Độc Cô Tuyết tóm lấy Vân Kinhh đi vào phòng trong bước về phía giường ngủ. Sở Vân và mấy người kia thấy thế đồng loạt cúi đầu, không nói thêm lời nào chuẩn bị khởi hành.

Vân Kinhh thấy Độc Cô Tuyết tự nhiên kéo mình vào phòng, không nhịn được cau mày trừng mắt nhìn hắc. “Làm gì thế hả?”

Độc Cô Tuyết thấy cô cau mày, thản nhiên gỡ tấm mặt nạ trên mặt xuống, đôi môi cong lên thành một nụ cười cực kỳ diễm lệ. Hắc khẽ phẩy cổ tay ôm lấy eo lưng Vân Kinhh rồi cúi đầu xuống, chụt một tiếng, thơm trộm một cái.

“Chàng ấy, chẳng đúng đắn gì cả.” Vân Kinhh không vui vẻ gì, đẩy hắc ra rồi quay người định bỏ đi.

Cơ mà Độc Cô Tuyết vẫn rất hào hứng kéo cô lại ngồi xuống mép giường, rồi trước khi cô kịp biến sắc mặt liền đem cuộn da dê chứa bí mật về kỹ thuật rèn đúc tinh vi nhất trong bảy nước cho cô.

Vân Khanh ngẩn ra, ngược lên nhìn thẳng vào mắt hắc nghi ngờ. “Đưa ta cầm sao?”

Độc Cô Tuyết cười. “Biết là nàng sẽ hiểu ý ta mà. Phải, đưa nàng giữ hộ.”

Vân Khanh chớp chớp mắt thoáng kinh ngạc. Cô cúi đầu nhìn cuộn da dê trong tay thản nhiên hỏi lại. “Chàng không sợ ta uy hiếp chàng?” Cô còn chưa quên, hôm xưa cô từng dùng cái danh sách gì đó để uy hiếp Độc Cô Tuyết, khiến cái gã trước mặt đây giận điên lên được, vậy mà hôm nay lại đưa cô thứ này.

Do đang rất ngạc nhiên, cô cũng quên bém luôn tư thế vô cùng mờ ám của hai người hiện giờ, vẫn ngồi yên trên đùi Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết ôm eo Vân Khanh, khẽ nhếch mép rồi tựa cằm lên vai cô, thấp giọng nói, vừa nghiêm trang vừa mang ý cười. “Nàng sẽ làm vậy ư?”

Lời nói mang theo hơi thở nóng bỏng, vừa khéo phả ngay vào tai Vân Khanh, vừa tê vừa ngứa khiến cô vô thức định nghiêng đầu cọ tai xuống vai, thế là lại vừa khéo chạm trúng đôi môi đang chờ sẵn của Độc Cô Tuyết. Nào có lý đâu mở tới miệng mèo còn chê, hắc lập tức há miệng khẽ cắn vành tai Vân Khanh, lại còn dùng đầu lưỡi nhẹ nhẹ liếm.

Đùng một cái, đôi má trắng mịn như sứ của Vân Khanh chỉ trong chớp mắt đã đỏ ửng lên. Một người vốn lãnh đạm, tâm trạng chả mấy khi dao động quá lớn như thế lại đột nhiên có biểu hiện thế này, quả thật là xinh đẹp không ai bằng. Gương mặt mỹ miều của cô hiện lên trong chiếc gương gần đó, khiến Độc Cô Tuyết lập tức điên đảo thần hồn.

Hắn mạnh mẽ mút lấy vành tai mịn màng ấy, rồi ngậm cả vào miệng, vừa nhẹ cắn vừa liếm vừa lật qua lật lại, có điều hai bàn tay vẫn rất nghiêm chỉnh để trên eo lưng cô, không hề đi lạc lung tung, chỉ là ôm chặt cô hơn.

Đã sinh ra ở hoàng gia, tuy chưa từng làm chuyện trai gái, nhưng không phải chưa từng nhìn thấy. Dĩ nhiên hắn biết rõ nên làm thế nào đối với nữ giới, có thủ đoạn gì có thể mang ra dùng khi nào. Chỉ có điều trước mặt hắn bây giờ là cô gái hắc thích. Hắn không muốn cưỡng bức cô thật, nhưng đâu có nghĩa là hắn sẽ không dụ dỗ quyến rũ cô? Chưa kể hôm nay tâm trạng hắn rất tốt, rất muốn thân mật với cô một chút.

“Không buông ra, ta sẽ đốt nó.” Thoáng khoảnh khắc bối rối qua đi, Vân Khanh nhanh chóng bình tĩnh lại, vươn bàn tay đang cầm cuộn da dê đặt hờ cạnh ngọn nến gần đó, thản nhiên lên tiếng.

Độc Cô Tuyết nghe thế lập tức buông Vân Khanh ra, hung hăng trừng mắt với cô một cái. Cô nàng Vân

Khinh này thật sự là chọc hấn tức chết, có điều nàng ta đã nói là làm.

Vân Khinh thấy vậy cũng liếc nhìn cái kẻ đang trừng mắt với mình, nhưng khóe miệng lại vô thức cong lên thành một nụ cười mỉm. Cô né khỏi vòng ôm của Độc Cô Tuyết rồi đứng lên.

Thấy cô mỉm cười, hấn cũng lập tức hiểu ra cô chỉ dọa hấn mà thôi, không khỏi hừ một tiếng lạnh lùng. Nhưng điều đó cũng không khiến tâm trạng hấn bớt vui. Đôi mắt dán chặt vào nụ cười nơi môi cô, bỗng hấn trầm giọng thốt. “Dáng vẻ bây giờ có sức sống hơn, ta thích.”

Một Vân Khinh lãnh đạm, lạnh nhạt dĩ nhiên cũng xinh đẹp, có điều lại khiến hấn có cảm giác cô cứ mông lung như thể tiên trên trời, chỉ sợ vừa bất cẩn khẽ buông tay là cô sẽ theo gió mà bay mất. Như bây giờ có phải tốt hơn không, cô đã cười với hấn, đã làm mặt giận với hấn, như cô hiện giờ mới là thật sự có sức sống, mới tốt.

Vân Khinh nghe vậy, đôi mắt khẽ chớp vài cái. Thế rồi cô không tiếp tục chủ đề này nữa mà thẳng thừng đổi chủ đề, gơ bàn tay đang cầm cuộn da dê lên hỏi. “Chàng chắc chứ?”

Độc Cô Tuyết nhìn cuộn da dê trong tay cô, nét mặt nghiêm trang trở lại. “Thứ này ta đặt ở chỗ nàng, trên đường về sẽ an toàn hơn. Nàng cầm là ổn thỏa nhất, sẽ không có ai cho rằng ta lại đưa một thứ quan trọng như thế cho nàng. Nhớ cho kỹ, ngàn vạn đừng làm mất nó, thứ này rất quan trọng với ta.”

Hết chương 58

Chương 59 – Mai phục (cối trường chạy rừng)

Khi tới và trong khoảng thời gian ở lại Cẩm thành này, sau lưng đều không có ai đuổi giết hấn cả. Điều đó cho thấy chỉ có trên đường về chúng mới tìm cơ hội ra tay, so với gần đây lại càng thêm nguy hiểm, nên hấn mang theo người sẽ không bảo đảm an toàn.

Vân Khinh thấy hấn nói thế, cô nhìn xuống thứ trong tay, rồi lại chăm chú nhìn gương mặt đang nghiêm trang ngó cô của Độc Cô Tuyết, khẽ trầm giọng hỏi. “Tại sao?”

Thứ hấn giao cho cô quá mức quan trọng, cùng với nó là toàn bộ tâm huyết và lòng tin của bao nhiêu người. Sao cô lại có thể khiến Độc Cô Tuyết tin tưởng mình đến thế? Sao hấn lại kỳ vọng vào cô nhiều đến thế? Cô có tài đức gì?

Độc Cô Tuyết hiểu được thâm ý của cô. Hấn đứng dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt của Vân Khinh, gằn từng chữ một. “Bởi vì nàng xứng đáng.”

Xứng đáng để hấn tổn công vì cô. Xứng đáng để hấn mạo hiểm với cô. Xứng đáng để hấn lựa chọn tin tưởng cô.

Chỉ năm chữ ngắn ngủi, đủ khiến cả thân mình Vân Khinh khẽ run lên. Hai chữ Xứng Đáng ấy ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa, nhiều tới mức khiến người ta kinh ngạc. Cô lặng yên đứng nhìn Độc Cô Tuyết hồi lâu, rồi khẽ buông rèm mi, nhẹ nhàng nói. “Đã biết.” Nói rồi cô xoay người chậm rãi đi ra ngoài, không nhìn lại Độc Cô Tuyết thêm lần nào.

Độc Cô Tuyết nhìn theo bóng lưng Vân Khinh bỏ đi, khẽ mỉm cười không một tiếng động. Vân Khinh quá mức chơi vơi, cô không hề có cảm giác thuộc về bất cứ nơi nào, cũng không hề có cảm giác dựa dẫm vào ai, như thể bất cứ lúc nào đều có thể rời đi, ngao du thiên hạ.

Đó không phải điều hấn muốn. Hấn muốn cô vĩnh viễn ở lại bên cạnh hấn, dựa vào hấn, thuộc về hấn. Hấn muốn cô sẽ cảm thấy vĩnh viễn ở bên hấn, không còn phiêu bạt, không còn lưu lạc, nhưng nếu cứng rắn giữ cô lại không bao giờ làm được điều đó. Thế nên hiện giờ trước hết hấn muốn cô có ý thức, có trách nhiệm. Đôi khi trách nhiệm còn chắc chắn hơn sợi dây tình cảm, trói buộc người khác dễ hơn nhiều. Hấn biết tính Vân Khinh,

cô không phải người vô trách nhiệm, thế nên...

Đêm đã về khuya. Mọi việc đều đang diễn ra trong âm thầm lặng lẽ.

...

Sớm hôm sau, Độc Cô Tuyết cùng tùy tùng từ biệt Yến vương, khởi hành về Tần quốc. Đoàn vua tôi nước Yến không những tới tận cửa cung tiễn khách, mà toàn bộ văn võ trong triều thậm chí còn đi theo tới tận cổng chính kinh thành đưa một đoạn đường. Khung cảnh thật sự náo nhiệt, thậm chí còn vô cùng tráng lệ, thật không biết là do việc Độc Cô Tuyết rời đi quá phù hợp với ý muốn của triều đình hay là nhiệt tình thật sự.

Hộ quốc tướng quân của nước Yến là Giá Hiên Nghị vẫn phụ trách hộ tống đoàn người cho tới tận biên giới Tần quốc như cũ. Anh ta bảo vệ đoàn khách đã lâu rồi mà chưa có chuyện gì xảy ra, nếu là có chuyện chẳng may trên đường, e là mất nhiều hơn được.

Độc Cô Tuyết cũng chẳng từ chối sự hộ tống của Giá Hiên Nghị. Có người dẫn quân đi theo bảo vệ tận nơi, chuyện tốt này đâu phải dễ tới, hẳn càng nhàn rồi.

Vân Kinh thì lại cảm thấy thật dở khóc dở cười. Độc Cô Tuyết ăn trộm bảo vật của Yến quốc, Yến vương lại còn cử vị đại tướng tâm phúc của mình đi theo hộ tống hẳn về nước an toàn, thật chả biết nên nói sao. Đã thế Độc Cô Tuyết lại còn vô cùng thoải mái sảng khoái, nhận sự bảo vệ như tất lẽ phải thế, không hề cảm thấy tội lỗi trong lòng, quả thật khiến người khác thầm than thở.

Khi đi khi dừng, chẳng nhanh chẳng chậm, tìm đâu ra dáng vẻ chật vật khổ sở của Độc Cô Tuyết khi bị thái tử nước Sở truy đuổi ở nước Hàn chứ.

Cứ thế được nửa tháng, suốt từ khi đi từ kinh thành xa xôi, dọc đường hoàn toàn không có động tĩnh gì cả, đến sơn tặc cũng chả xuất hiện lấy một mống, quả thật bình yên tới mức quái đản.

Hôm đó trời trong nắng vàng, mọi người đi đến một khu vực hoang vắng chỉ có cồn cát. Địa thế chung quanh rất trống trải, nhìn rõ mồn một, gần đó lại có sông ngầm, có thể bổ sung nước uống dọc đường. Sau khi hỏi ý Độc Cô Tuyết, Giá Hiên Nghị liền ra lệnh dừng chân đóng lại nơi này.

Giờ đã không còn thành thị phồn hoa náo nhiệt, đến thôn xóm cũng không thấy cái nào. Họ đã sắp tới khu vực dãy núi Phỉ Thúy, chỉ cần thêm vài ngày nữa, chắc hẳn có thể vào địa phận của dãy Phỉ Thúy, về tới nước Tần.

Do đó Giá Hiên Nghị cũng trở nên cẩn thận hơn, một vạn binh lính đều cảnh giác cao độ, vây kín chung quanh ba trăm tướng sĩ của Độc Cô Tuyết mà bảo vệ, khi dừng lại nghỉ ngơi cũng cố gắng tìm nơi an toàn nhất, thật đúng là cẩn thận cảnh giác không thua gì đi hành quân đánh trận cả.

Mà Độc Cô Tuyết không hiểu là vì quá mạnh nên không cần e ngại hay là đã nắm chắc tình hình trong tay, hoàn toàn không thể hiện ra chút lo lắng nào, ngược lại còn ra vẻ rất là nhàn nhã.

“Vân cô nương, đây là thức ăn của Vương gia. Cô giúp tại hạ mang qua đó một chút, giờ chẳng có ai rảnh cả.” Trên cồn cát Sở Vân bước lại gần chìa một chiếc đũa nướng ra trước mặt, mỉm cười nhìn Vân Khinh.

Cô thu lại ánh mắt đang ngăm hoàng hôn. Đúng dậy nhìn chung quanh, quả nhiên cô thấy Mặc Ngân Mặc Ly đều đã chạy đi đâu không biết. Đồ ăn của mấy người họ đều không được qua tay người khác vì Độc Cô Tuyết không tin tưởng, thế nên nhất định phải có ai đó trong số họ canh chừng. Mà hiện giờ hai người kia chạy đâu mất, Sở Vân quả thực không đi được.

“Ừm, được!” Vân Khinh thấy sự thể rõ ràng rành rành, bèn vươn tay đón lấy, cũng không cần hỏi từ lúc nào họ lại tin tưởng mình.

Sở Vân cười, khẽ gạt đầu rồi chỉ ra phía một con sông ngầm đằng xa. “Vương gia ở bên kia, đang nghĩ xem nước ở đó có uống được hay không.” Nói rồi anh ta quay người bỏ đi. Tên cầm đầu bị bắt kia phải trông coi cho kỹ, đây là một nhân vật quan trọng, tuy tra tấn đến giờ mà vẫn chưa chịu cung khai sau lưng hẳn có ai. Có điều chỉ cần còn sống là còn dùng được, anh ta phải giám sát chặt chẽ, không thể để Giá Hiên Nghị phải chia người ra làm.

Vân Khinh cầm đũa dê nướng, vừa xé thịt ra đút cho con chồn của mình ăn vừa đi về hướng đó.

Lại đi qua một loạt cồn cát, trên mặt đất lau sậy um tùm bay trong gió. Bông lau trắng mềm mại phất phơ, chen lẫn những bông hoa dại mọc chung quanh, nào xanh lam nào hồng, khiến cho tầm mắt người ta không khỏi sáng bừng, tinh thần sáng khoái.

Tai nghe rõ tiếng nước sông róc rách chảy, mắt lại không nhìn thấy mặt sông. Giá Hiên Nghị bảo đây là một con sông do nhiều mạch nước ngầm dưới đất tạo thành. Trông tưởng như vô hại, thế nhưng chỉ cần bất cẩn bước nhầm chỗ, tất sẽ bị lòng sông nuốt chửng. Chẳng ai biết khúc nào sâu nơi nào cạn, lại thêm rong rêu dày đặc đan xen quăn quít. Ngay cả người biết bơi e rằng cũng không thể khinh thường nơi này.

“Độc Cô Tuyết.” Bụi lau sậy quá cao ngăn mất tầm mắt Vân Khinh khiến cô không nhìn thấy Độc Cô Tuyết,

bền cao giọng gọi.

“Đứng yên đó!” Có tiếng hắt đáp lại từ xa.

Vân Khanh ừ một tiếng rồi đứng nguyên không nhúc nhích, tay vẫn không ngừng xé thịt đứt cho Điều nhi.

Chỉ thoáng sau, bỗng bụi lau sậy động đậy. Từ trong bụi hiện ra một cái đầu người, chính là Độc Cô Tuyết, tóc tai mặt mũi đều ướt đẫm. Hắt là dưới bụi lau chính là con sông ngầm kia.

Mái tóc đen nhánh xõa tung trên lưng, gương mặt yêu nghiệt quyến rũ lấm tấm những giọt nước như hạt ngọc men theo gò má rơi xuống vòm ngực trần, rồi lại thuận thế từ từ chảy xuống.

Cơ thể cường tráng, cơ bắp rõ ràng, dáng người cao ráo thuôn dài ấy ẩn chứa một sức mạnh tiềm ẩn khiến người khác kinh ngạc. Dưới ánh mặt trời, trên lớp da thịt màu bánh mật những giọt nước lấp lánh phản chiếu ánh sáng trở nên nổi bật, lại còn tỏa ra những tia sáng ngũ sắc long lanh, đẹp mà tà mị không tả xiết.

Từng bước từng bước một lên bờ, làn tóc đen quấn quanh tấm thân hoàn toàn trần trụi, tạo nên vẻ quyến rũ vô cùng, động lòng người vô cùng, tuần tú mỹ lệ vô cùng.

Mỗi bước như rồng cuộn hổ vỗ, từ tốn lại gần. Độc Cô Tuyết thông thả bước tới, hai mắt chăm chú nhìn thẳng vào Vân Khanh, cho tới khi hắt dừng lại trước mặt cô, khoe môi gợn lên thành một nụ cười khiến chúng sinh điên đảo, thoải mái, sảng khoái mặc cho Vân Khanh ngấm ngấm.

Vân Khanh nhìn theo bước Độc Cô Tuyết lại gần, cũng không phụ sự cho phép nhìn thoải mái của hắt mà quét mắt từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên. Cuối cùng, cô chìa tay đưa cái đùi dê nướng cho Độc Cô Tuyết, vừa đưa vừa bảo. “Đồ ăn của chàng!”

Thấy Vân Khanh vẫn bình tĩnh thản nhiên, Độc Cô Tuyết không nhịn được nhướn mày cao ngất. Hắt không cầm lấy cái đùi dê mà khoanh tay trước ngực nhìn cô hỏi. “Thái độ này của nàng là sao?”

“Chứ chàng muốn thái độ gì?” Vân Khanh vẫn thản nhiên hờ hững nhìn hắt.

Cô lại hỏi lại hắt như thế, khiến Độc Cô Tuyết trợn mắt trợn mũi nghiêng răng mà rằng. “Nàng...”

Làm gì có cô gái nào thấy đàn ông trần truồng mà không có phản ứng chứ, vốn hắt nào có định làm thế, có điều nếu đã nhìn thấy, hắt cũng chẳng để bụng làm chi. Dù sao sau này Vân Khanh cũng là của hắt rồi, sớm hay muộn cô đều sẽ nhìn thấy. Chỉ là, hắt đã lường trước đủ loại phản ứng của cô, trừ có phản ứng như thế này.

“Có ăn hay không nào? Không ăn ta mang đi vậy.” Vân Khanh vẫn hờ hững như cũ.

Thấy vẻ mặt cô thản nhiên không khác gì ngày thường, hoàn toàn bỏ qua ‘tình trạng’ hiện giờ của hẳn, Độc Cô Tuyết quả thật giận không nổi, cáu không nổi, trừng trừng nhìn Vân Khanh cả nửa ngày mà không thốt nên lời. Chết tiệt thật, sao cô bình tĩnh quá thế, đáng ghét thật, không lẽ hẳn không hề có sức hấp dẫn nào với cô sao?

Vân Khanh thấy mặt hẳn hằm hằm hừ hừ nhìn mình, không khỏi khó hiểu trừng mắt lại một cái. “Mỗi người nhìn một lần, công bằng!”

Thấy bỗng nhiên cô nói thế, trán Độc Cô Tuyết nhăn tít cả lại. Lại còn công bằng nữa chứ!

Vân Khanh cũng không thèm để tâm, thẳng thừng tóm lấy tay hẳn nhét cái đuôi dê trong tay mình vào đó. Điều nhi của cô thấy đồ ăn chuyển vị trí, lập tức cũng nhảy lên cánh tay Độc Cô Tuyết, hai mắt ngó lom lom vào cái đuôi dê, trên trán viết rõ mấy chữ thèm ăn.

Vân Khanh không nhịn được buồn cười bèn chọc Điều nhi một cái rồi quay người thản nhiên bỏ đi, hoàn toàn coi thường cơ thể khỏa thân của Độc Cô Tuyết.

Vẻ mặt hẳn lúc này có thể nói âm u tới cực điểm. Hẳn lại bị coi thường tới thế, điên mất thôi!

“Phụt...” Một tiếng cười cố nén vẫn vang lên ở gần đó, rồi lại lập tức bị bịt lại, là tiếng của Mặc Ngân. Độc Cô Tuyết nghe thấy, vẻ mặt càng thêm sầm sì bão nổi. Giờ lại còn bị thuộc hạ cười nhạo nữa, chết tiệt thật!

Vân Khanh quay người bỏ đi mấy bước, đã thấy quần áo của Độc Cô Tuyết bị ném lên một cây sậy cũng đang phất phơ trong gió nổi. Lúc cô đến cô hoàn toàn không để ý thấy. Cô bèn từ tốn bước lại, vừa thò tay cầm lấy quần áo, vừa bảo. “Mặc đồ vào, ra thể thống gì nữa!”

Lời còn chưa dứt, bỗng Vân Khanh thấy chân bị vướng. Một thứ gì đó đã quấn vào cổ chân cô. Vừa thấy khó chịu, cô lập tức bật người lùi lại, năm ngón tay khẽ nhích động, gảy một hàng trên cây cỏ cầm đeo bên hông. Một đạo âm nhận bắn ra bay thẳng về phía dưới chân.

Một dòng máu phụt ra, nhưng ngay khi máu tươi phun trào, cổ chân kia đã bị nắm lấy rồi kéo xuống dưới với một lực đạo mạnh mẽ khiến cô không có thời gian phản ứng, tùm một cái đã rơi xuống sông ngầm.

Độc Cô Tuyết này giờ vẫn nhìn cô chăm chú, ngay từ phút đầu đã phát hiện không ổn, lập tức hét lên một tiếng rồi lao tới như tia chớp, năm ngón tay xò ra chộp về phía Vân Khanh. Nào ngờ đối phương quá mau lẹ,

hắn chỉ kịp nắm lấy một mảnh áo trên vai cô thì cô đã rơi vào trong nước.

Không kịp suy nghĩ, Độc Cô Tuyết khẽ chống tay xuống đất, thân hình như một thanh kiếm lao thẳng xuống mặt nước ẩn dưới bụi lau sậy.

Trong lúc đó, người của Giá Hiên Nghị vẫn đang canh gác nghiêm mật gần đấy cũng phát hiện không ổn, vội huýt còi thật lớn. Giá Hiên Nghị và Sở Vân ở đằng xa, đồng loạt biến sắc.

Nước văng tung tóe, sóng ngầm cuộn trào mạnh mẽ, trong lòng sông ngầm ẩn sau bụi lau sậy chập trùng bóng đao ánh kiếm.

Độc Cô Tuyết vừa rơi xuống sông, còn chưa thấy bóng dáng Vân Kinh đâu đã chợt thấy hai thanh trường kiếm một trái một phải chém về phía hắn, một hướng vào tim, một lao vào cổ, tất cả đều là chỗ không thể cứu, hiển nhiên chúng đã sớm chuẩn bị.

Về tàn nhẫn chợt lóe lên trên mặt Độc Cô Tuyết, đúng lúc sắp sửa bị thương, hắn hơi thót bụng hõm ngực lại một chút tạo ra một khoảng trống chừng một tấc, cánh tay dài như tay vượn xòe năm ngón tay tàn nhẫn di thường chụp thẳng về phía người bên phải, chỉ nháy mắt trong nước loang ra một tia máu đỏ. Năm ngón tay của Độc Cô Tuyết đã cắm phập vào người kẻ địch, đồng thời vận sức vung tay, xé nát cơ thể kẻ kia. Rồi hắn lật tay lại vung về phía người bên trái, vừa kịp chặn đứng chiêu số của kẻ nọ, lại túm lấy kiếm bổ ngược vào người còn lại, thân kiếm đâm rất ngọt vào da thịt chúng. Độc Cô Tuyết nhân cơ hội lật cổ tay, đoạt lấy kiếm của một kẻ, tàn nhẫn vung lên, một dòng máu phun ra từ cổ kẻ nọ khiến nước sông đổi màu đỏ sậm.

Vừa đối mặt với kẻ thù nhưng Độc Cô Tuyết không hề có ý định dừng bước. Hắn lập tức nắm chặt cây kiếm vừa đoạt được đuổi theo kẻ đang bắt Vân Kinh. Khi này hắn đã thấy được con sông ngầm này rộng lớn lại thêm dòng chảy biến đổi bất thường, giờ Vân Kinh mà thoát ra khỏi tầm mắt của hắn e là muốn tìm được không hiểu sẽ còn khó khăn tới mức nào.

Cũng đúng lúc đó, ám tiễn từ bốn phía xẹt trong làn nước nhanh chóng bắn về phía hắn, khắp nơi đều lạnh lùng mùi giết chóc.

Khóe mắt Độc Cô Tuyết thoáng liếc thấy Vân Kinh bị một thứ gì đó màu đen quấn lấy lôi xuống chỗ sâu nhất, tối nhất của dòng sông ngầm nhanh như cắt. Càng lúc Vân Kinh càng cách xa hắn hơn, khiến hắn xanh mét cả mặt, không kịp quan tâm đến ám tiễn vẫn đang phóng về phía mình mà lao nhanh như bay đuổi theo hướng Vân Kinh.

Trong nước tiếng đàn không có tác dụng, sóng nước sẽ ngăn cản việc thính giác đối phương bị tiếng đàn quấy nhiễu, đồng thời cũng giảm độ mạnh lẫn độ chuẩn xác của âm nhận. Lúc bị kéo xuống dưới Vân Kinh đã nhanh chóng sử dụng âm công, tuy có làm cho kẻ địch bị thương nhưng cũng không có cách nào cho hẳn một đòn trí mạng. Nước chính là khắc tinh đối với âm công của cô.

Ngay từ ngày đầu học âm công bà bà đã nói với cô, dưới nước là nơi bất lợi nhất để phát huy âm công của họ, cho nên cô đã sớm có chuẩn bị. Lúc này cô vừa không ngừng bắn âm nhận về phía kẻ đang bắt giữ mình, vừa bình tĩnh ra sức giãy dụa, không cho đối phương dễ dàng tóm lấy mình kéo xuống dưới, cô biết Độc Cô Tuyệt đang đuổi theo rồi.

Roạt, tiếng dòng nước bị xé toạc khiến sóng xô ào ạt, Vân Kinh cảm giác được lập tức ngừng đầu nhìn. Dưới nước tối đen không thấy rõ chung quanh, cô chỉ cảm thấy một luồng sóng nước đang dồn dập tiến về phía mình, mà trước làn sóng nước dao động kia lại có vài lực đạo khác đang liều mạng chặn lại.

Là Độc Cô Tuyệt, Vân Kinh nhận ra ngay, rồi lập tức lật cổ tay, không hề công kích tới kẻ ở phía dưới đang giữ lấy mình nữa. Mấy luồng âm nhận nhanh chóng đánh về phía những kẻ đang ra sức chặn lại kia, cho dù không thể giết địch, ít nhất cũng có thể ngăn cản chúng phần nào.

Phụp, tiếng nước đập vào rất nhỏ khiến ánh nước nhộn nhạo bập bênh. Kẻ ở dưới đang tóm chặt Vân Kinh không bị cô công kích nữa, càng kéo cô xuống nhanh hơn.

Nhưng nhờ Vân Kinh phân tâm tấn công mà Độc Cô Tuyệt được lợi rất lớn. Không còn bị những kẻ kia ngăn trở nữa, hắn vọt mạnh một cái kip nắm được bả vai Vân Kinh, trong tay một làn sáng lạnh lẻo lẻo lên, chém mạnh xuống, dòng nước vô hình bị xé thành một đường, lưỡi kiếm sắc bén chém xuống mấy kẻ đang tóm chặt chân Vân Kinh.

Đỏ tươi, màu đỏ tươi vô cùng quý dị nhanh chóng lan ra, mùi máu tươi tanh lờm nồng nặc xộc vào mặt. Chung quanh chỉ thấy một màu đỏ ối. Máu đang loang nhanh trong nước.

Vân Kinh cảm thấy chân được buông lỏng, lực đạo hồi nãy không ngừng tóm mình kéo xuống kia chợt biến mất, lập tức rút chân lại, xoay người lao về phía Độc Cô Tuyệt.

Cô dang rộng tay về phía hông của hắn, Độc Cô Tuyệt cũng không nói một lời, chỉ tiếp tục vọt tới, tay dang ra chờ cô lao vào lòng rồi gắt gao ôm lấy cô, không để chút khe hở nào giữa hai người. Cánh tay hắn cứng cỏi, rắn chắc, ấm áp mạnh mẽ mang lại cảm giác an lòng không lời nào tả xiết.

Không có thời gian trao đổi, càng không có thời gian suy nghĩ điều gì khác, Vân Kinh nhanh chóng hạ tay xuống cây cổ cầm bên hông mình, hai tay vòng qua hông Độc Cô Tuyết đem cổ cầm đặt trên lưng Độc Cô Tuyết, đối mặt chống lại hắc y nhân sau lưng hẳn.

Dưới nước cô quả thực chịu thiệt thòi, nhưng không có nghĩa là cô hoàn toàn bất lực. Chỗ gần có Độc Cô Tuyết công kích, vậy thì công kích chỗ xa xa để cho cô. Âm công giỏi nhất chính để chống lại số đông và tấn công địch ở xa, cho dù không thể giết địch, cũng có thể khiến sự tấn công của chúng bị rối loạn.

Lúc này cách mặt nước đã quá xa, thêm nơi nơi trên mặt nước đều là cỏ lau, hầu như che khuất tầm mắt, bên dưới mặt nước lại tối như mực, giờ chỉ có thể phản ứng dựa vào cảm giác mà thôi.

Dưới nước sóng xô cuồn cuộn, bóng đen không ngừng lao đến, dòng nước dao động mang theo những chiêu kiếm đánh lén, dồn dập không ngừng đánh về phía hai người. Xa xa, dòng nước vẫn đang không ngừng chảy xiết, trong làn nước không hiểu còn bao nhiêu kẻ đang ẩn nấp.

Đánh nhau mãi, Vân Kinh không nhìn thấy, chỉ có thể cảm giác được chung quanh mùi máu tươi càng ngày càng nồng, tầm mắt chỉ thấy tối đen, không hiểu là máu hay là gì khác.

Độc Cô Tuyết ôm cô trong lòng, sát khí bén nhọn như Diêm La từ địa ngục không ngừng kết liễu sinh mệnh, chém giết những kẻ nhìn không thấy.

Dây thứ ba, Vân Kinh một tay giữ cây cổ cầm, năm ngón của bàn tay còn lại đều đặt trên dây thứ ba, đây là dây chuyên phát ra âm nhận để giết chóc.

Không khí càng ngày càng loãng, gần như cảm thấy ngạt thở, ở dưới nước quá lâu khiến cô không thể hô hấp, lồng ngực bắt đầu căng lên nhói buốt, dần dần đau như lửa bỏng, đó là biểu hiện thiếu dưỡng khí tới cực hạn, cô sắp không chịu nổi nữa rồi.

Độc Cô Tuyết cảm giác được tình trạng của cô. Vân Kinh có thể ở dưới nước trong bao lâu trong lòng hẳn biết rõ, hẳn không nhịn được trợn hai mắt lên, sát khí tỏa ra như bão táp, không ngừng cố gắng lao lên mặt nước.

Nhưng mà sát thủ chung quanh dường như biết ý định của hẳn, một đám liều chết xông tới. Chúng biết rõ không phải đối thủ của hẳn nhưng chí ít cũng có thể làm tiêu hao thời gian của hẳn, lấy thịt đè người, liên tục không ngơi nghỉ.

Tâm trí đã bắt đầu hoảng hốt, nhưng hai bàn tay không hề ngừng gảy đàn. Vân Kinh máy móc đánh đàn,

âm nhận không tiếng động xuyên qua sóng nước, tầng tầng lớp lớp tấn công kẻ thù.

Giữa lúc tâm trí đang hoảng hốt, Vân Kinh bỗng cảm thấy một thứ gì đó cương quyết tách mở đôi môi đang mím chặt của mình. Không khí được truyền tới không ngừng, dưỡng khí trong lành khiến cô chấn động, tham lam hút vào.

Sau giây phút choáng váng ngẩn ngui, Vân Kinh chợt giật mình một cái tỉnh táo lại, căn cứ môi Độc Cô Tuyết rồi quay đầu né tránh đi, không hấp thụ không khí Độc Cô Tuyết truyền cho nữa. Không khí chỉ có một chút như vậy lại truyền hết cho cô, vậy hẳn làm sao bây giờ? Sao cô lại có thể chỉ nghĩ đến mình mà không để ý tới Độc Cô Tuyết được. Huống chi muốn thoát khỏi nơi này cô chỉ có thể dựa vào hắn, dẫu giờ tâm trí cô không đủ tỉnh táo nhưng vẫn phân biệt được điều nặng nhẹ.

Không cần lên tiếng, chỉ cần một cái cắn nhẹ kia cũng đủ làm Độc Cô Tuyết hiểu được ý Vân Kinh, tay ôm cô thật chặt. Đột nhiên Độc Cô Tuyết bỏ qua đám sát thủ hai bên trái phải lẫn bên trên mà lặn thật sâu xuống lòng sông chỗ sâu nhất.

Như thế không ngờ đến việc Độc Cô Tuyết không xông lên mặt nước để thở, ngược lại còn lao người xuống đáy sông sâu, hành động chẳng khác nào tự sát đó khiến đám sát thủ nhất thời không kịp phản ứng, hơi hơi dừng lại một chút đã đủ cho Độc Cô Tuyết nhiều thời gian nghỉ lấy sức.

Vân Kinh cảm giác được động tác Độc Cô Tuyết như vậy thoáng giật mình, nhưng chỉ trong chớp mắt cô liền hiểu được ý hắn. Cô lập tức thôi gảy đàn, mặc cho Độc Cô Tuyết ôm mình lặn xuống phía sâu. Không thể ngoi lên trên thì lặn xuống dưới, trong nước nào phải chỉ có một con đường thoát thân.

Sau lưng họ, đám sát thủ điên cuồng đuổi theo nhưng Độc Cô Tuyết đã nhanh hơn một bước, như vậy cũng đủ để vĩnh viễn nhanh hơn một bước, chỉ trong nháy mắt chúng đã lạc mất hẳn bóng dáng Độc Cô Tuyết và Vân Kinh.

Trong lòng sông ngầm ẩn chứa vô số nhánh sông giao nhau, chỉ cần không cẩn thận một chút cũng đủ lạc lối không biết mình đang ở chỗ nào. Dưới đáy sông rải rác đá ngầm, dòng nước chảy xiết, có chỗ nước lặng, có chỗ lại sóng ngầm mãnh liệt, che giấu sát khí, bơi loạn xạ thật sự rất nguy hiểm. Khi này Độc Cô Tuyết có xuống nước xem xét một chút, biết rõ tình hình nước nông sâu thế nào cho nên ngay từ đầu hắn không hề có ý xông ra lung tung. Nhưng lúc này đây tình thế khẩn cấp không thể cứ cố sức liều chết được, hắn có thể kiên trì chứ Vân Kinh không thể.

Lòng sông đen ngòm, dòng chảy xoắn xít, tình hình khó lòng phân biệt được mà họ cũng không quen thuộc

nơi này. Độc Cô Tuyết mới khoát tay bơi vài cái đã bị một xoáy nước ngầm ập tới cuốn hẳn và Vân Kinh vào một nhánh sông khác, chỉ cách nhau một tấc mà bên này sóng nhẹ êm ả, bên kia sóng cuộn cuộn trôi, chỉ cách nhau một tấc mà đã khác nhau một trời một vực.

Thế nước đập lên người sắc bén như đao, nhanh như mũi kiếm, mạnh như lực chém. Độc Cô Tuyết không kịp phòng bị đã bị một cơn sóng cuốn ra xa, bịch một tiếng đập phải dải đá ngầm dưới sông, ngay sau đó làn nước rít gào cuộn cuộn kéo theo hẳn trôi xuống phía dưới.

Độc Cô Tuyết ôm chặt Vân Kinh trong lòng, không ngừng cố gắng nổi lên phía trên. Bất đắc dĩ một điều là con sông ngầm này chia nhánh nhiều quá, không ngừng xuất hiện xoáy nước. Nếu không cẩn thận họ sẽ bị cuốn vào, với áp lực đó đảm bảo có thể trong nháy mắt khiến hẳn và Vân Kinh đập vào đá ngầm tan xương nát thịt. Một mặt hẳn cẩn thận tránh đi, mặt khác cố gắng bơi lên phía mặt nước, quả thật hẳn không thể tránh được những va chạm vào đá ngầm trong lòng sông, nên hẳn chỉ có thể gắt gao che chở Vân Kinh, không để cô bị va phải.

Vân Kinh đã thiếu dưỡng khí đến mức bài hoải tay chân nhưng vẫn chứng kiến hết thảy. Trong lòng cô cảm thấy cánh tay đang gắt gao che chở cho mình sao mà kiên cường đến thế, vững vàng đến thế. Có lẽ hai cánh tay này có thể khiến cô an lòng dựa vào cũng nên, cô không nhìn được ngả người vào lòng Độc Cô Tuyết, ôm chặt hẳn, vòng đôi tay mình bảo vệ sau lưng cho hẳn.

Không nói chuyện, không nhìn nhau, cái gì cũng không có, cảm giác này chỉ vương vít trong trái tim hai người.

Dòng nước cuộn cuộn mịt mờ ngàn dặm, gào rú ầm ầm cuốn phăng mọi thứ. Độc Cô Tuyết và Vân Kinh ở trong nước bảy nổi ba chìm, toàn bộ dùng tính mạng mình để đánh cuộc.

Vừa loáng thoáng xuất hiện ánh sáng, nét mặt Độc Cô Tuyết lập tức sáng ngời. Hẳn không kịp suy nghĩ, vùng chân đạp mạnh vào dải đá ngầm dưới chân lao nhanh, toàn thân như thanh kiếm sắc phóng lên phía trên. Có ánh sáng, chứng tỏ...

Roạt một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh lao ra khỏi mặt nước đã đập mạnh một cái vào tảng đá ngầm thật lớn. Trời đã về chiều, vẫn còn sáng nhưng cũng đủ lóa mắt. Chưa bao giờ họ cảm thấy không khí tuyệt vời như lúc này đang ủa vào mặt họ. Hóa ra có ánh sáng hết thảy đều tốt đẹp.

Vân Kinh dựa vào ngực Độc Cô Tuyết, tham lam hít thở luồng không khí mới mẻ trong lành. Độc Cô Tuyết tựa lưng vào khối đá ngầm cực lớn kia, thân thể dừng lại để mặc dòng nước lướt qua mình, bất động mà

ng nghiêm trang, chỉ cúi đầu nhìn Vân Kinh trong lòng mình.

“Có bị thương không?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, Vân Kinh từ tốn ngẩng lên nhìn vào mắt Độc Cô Tuyết, rồi nhanh nhẹn lắc lắc đầu hỏi lại. “Còn chàng?”

“Không...” Vừa thốt ra một chữ, đột nhiên mặt nước cách đó không xa thoáng lay động, một kẻ áo đen lao lên từ dưới nước, hít lấy hít để không khí.

Mà hiển nhiên kẻ kia chọn nhầm vị trí lộ đầu ra, chống lưng về phía Độc Cô Tuyết nên hẳn không phát hiện Độc Cô Tuyết nhưng Độc Cô Tuyết lại thấy hẳn rất rõ.

Trên mặt Độc Cô Tuyết thoáng vẻ lạnh lẽo đến rùng mình, không đợi kẻ áo đen kia nhìn thấy mình đã rung cổ tay, một kiếm vừa nhanh vừa độc đâm vào nước xuyên qua ngực kẻ kia, máu đỏ phun ra chưa kịp nhìn rõ đã nhanh chóng biến mất giữa dòng nước cuộn cuộn.

Không nhiều lời, lại một kiếm đẩy vắng thi thể kia đi, Độc Cô Tuyết ôm lấy Vân Kinh hít sâu một hơi, xoay người một cái nhảy lên mặt đá ngầm lộ thiên rồi nhanh chân đạp liên tiếp lên những tảng đá ngầm to nhỏ xa gần trên mặt nước, vọt ngang qua mặt sông rộng lớn, nhanh chóng đi xa.

Vân Kinh nhìn qua vai hẳn, không có lau sậy, không có hoa cỏ ven bờ, chỉ có mặt sông mịt mù. Cô chưa từng thấy con sông nào rộng lớn như vậy, thoáng nhìn qua chẳng thấy bến bờ nơi nào. Nước sông màu vàng nhạt mênh mông chảy xiết, nước sông đập vào đá ngầm ầm ầm giận dữ dường như trong cả bao la đất trời này chỉ có mình nó. Tiếng sóng gầm vang nghiêng trời lệch đất như thể tiếng rống gào thét.

Thiên địa kì quan, nhưng tiếc là Vân Kinh không rảnh rỗi để mà thưởng thức, sau lưng họ liên tiếp có những kẻ áo đen nhảy ra khỏi mặt nước, hết người này đến người khác bắt chước cách của Độc Cô Tuyết mà đuổi theo. Vân Kinh nhíu chặt đôi mày, trong mắt hiện lên một tia sát khí hiếm khi nhìn thấy.

Cây cỏ cầm cô vẫn quen dùng vừa rồi trong sông lúc lưng Độc Cô Tuyết va phải đá ngầm đã bị đập nát nát. Bây giờ Vân Kinh hạ tay xuống phần hông bên kia, lấy ra cây Phượng Ngâm Tiêu Vĩ vẫn gói trong bao đeo bên người. Năm ngón tay vừa gảy lên, âm thanh rít lên cao vút như tiếng phượng hót, chấn động đất trời.

Âm nhận vô hình dồn dập bay ra, chỉ ba tiếng vang nhỏ, năm kẻ áo đen chợt khựng lại, một dòng máu đỏ phun ra từ cổ họng, ngã xuống một cái chìm xuống dòng nước, hòa vào lòng sông mờ mịt.

Chỉ cần ra khỏi nước, như vậy thiên hạ của âm công cũng chính là thiên hạ của cô.

Những kẻ áo đen còn lại đang đuổi theo vừa thấy thế lập tức dừng lại không đuổi nữa, để mặc Độc Cô Tuyệt mang theo Vân Khinh nhanh chóng biến mất trong tầm mắt bọn họ. Chính diện mà chống lại âm công của Vân Khinh là điều không thể, ở cự ly xa bọn họ càng không thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người rời đi.

Đạp sóng vượt sông, chuyện xưa kể rằng Đạt Ma tổ sư vượt sông chỉ bằng một cọng lau^(*), hôm nay Độc Cô Tuyệt qua sông mà không cần nhờ vào gì cả, âu cũng thực dũng mãnh.

(*)Nguyên văn là Nhất vĩ độ giang, nói về truyền thuyết Đạt Ma tổ sư trên đường truyền đạo Phật đi ngang qua con sông Trường Giang, dân chúng hai bên muốn thử ông bèn giấu hết thuyền đi, Đạt Ma tổ sư bèn nhổ một cây lau (vĩ) thả xuống nước rồi dẫm lên, dùng Phật pháp thần thông đẩy ngọn lau đi sang bờ bên kia mặc cho nước sông chảy xiết. Sự tích này, cùng với sự tích Đạt Ma tổ sư quay mặt vào vách đá tĩnh tu suốt chín năm ròng khiến hình ảnh ông in vào đá, đã được ghi lại trong hai câu thơ “Nhất vĩ độ giang hà xứ khứ, Cửu niên diện bích bi nhân lai”, dịch ra là, Dùng một cây lau để qua sông đi về đâu, Chín năm ngồi nhìn vách đá, người khác tới.

Như một cánh chim ưng mạnh mẽ, Độc Cô Tuyệt ôm Vân Khinh yên ổn đặt chân lên bờ. Nước sông hung hãn như hổ, bên bờ lại đầy hoa cỏ um tùm, nơi nơi những cỏ và hoa.

Đến bờ rồi, đầu tiên Độc Cô Tuyệt nhìn thoáng qua mặt cỏ và phía xa, sau khi không nhận thấy có nguy hiểm, mới kéo tay Vân Khinh quan sát kiểm tra một hồi lâu. Hắn vừa khẽ kéo ống quần cô lên đã thấy trên da thịt trắng nõn hiện lên một vết xanh tím nhìn rất chói mắt, có điều không có vết thương nào nguy hiểm, chỉ là vết thương xây xước chút xíu mặt ngoài.

Gật gật đầu, Độc Cô Tuyệt đứng dậy đánh giá xa xa, trầm giọng nói. “Nghỉ ngơi một chút.”

Vân Khinh yên lặng không nói gì nhìn Độc Cô Tuyệt kiểm tra xem cô có bị thương tích gì hay không. Cô xoay người nhìn về phía xa xa, vừa vận tầm mắt cô đập vào phần lưng Độc Cô Tuyệt. Phủ khắp tấm lưng rộng lớn là những vết thương nhìn rất dữ dội, miệng vết thương đã không còn chảy máu, chỉ trắng bệch vì bị ngâm dưới nước lâu, những vết thương chẳng chịt đan xen vào nhau chi chút. Chúng là do bị đá ngăm đập phải khi họ còn đang ở dưới đáy sông.

Vân Khinh biết lực đập ấy rất mạnh. Cây cổ cầm của cô làm bằng gỗ lim mà đập một cái đã nát vụn như vậy, có thể tưởng tượng được Độc Cô Tuyệt bằng da bằng thịt lại phải chịu một lực đập mạnh đến thế sẽ ra sao. Tuy rằng không thấy sắc mặt hắn có gì khác lạ, những đau đớn hắn phải chịu hẳn cũng không nhẹ.

Nhưng mà người này lại chỉ quan tâm nàng, không hề nhắc câu nào đến chính mình. Cái gã này thật là...

Bàn tay trắng nõn chạm khẽ lên tấm lưng rộng lớn nhẹ nhàng vuốt ve miệng vết thương, không nói gì, lại giống như đã nói rất nhiều.

Độc Cô Tuyệt cảm nhận được động tác của Vân Kinh, bèn quay đầu nhìn cô nói với vẻ lạnh lùng thản nhiên. “Không có việc gì.”

“Thật xin lỗi.” Vuốt ve những vết thương nhỏ chi chít nọ, Vân Kinh cất giọng khẽ khàng. Nếu không phải vì cô, Độc Cô Tuyệt đã không bị thương khắp nơi như vậy. Nếu cô cẩn thận hơn một chút, sẽ không có sai lầm này.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy nhú mày quát: “Nàng nói gì đó?”

Vân Kinh ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt Độc Cô Tuyệt đang long sòng sọc hung dữ, ánh mắt dường như có ngọn lửa giận bất chợt bùng lên. Ngẫm nghĩ một chút, Vân Kinh nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Độc Cô Tuyệt không muốn cô nói những câu cảm ơn, xin lỗi đầy khách sáo này nọ. Cái gã này, dầu là việc nhỏ xíu hăn cũng vẫn so đo.

Cô lập tức cười dịu dàng: “Được, ta không nói nữa.” Tình ý đẩy đưa, không phải chỉ cần một câu xin lỗi là có thể nói hết được.

Độc Cô Tuyệt thấy Vân Kinh hối lỗi cũng nhanh, bèn nghiêm mặt gật đầu rồi hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Chúng đã muốn ra tay, dù nàng cẩn thận hay không cẩn thận chúng đều tìm được cơ hội xuống tay. Độc Cô Tuyệt ta chẳng lẽ sợ chúng.”

Vân Kinh nghe được giọng kiêu ngạo và cái hừ lạnh lùng ấy lại chỉ khẽ mỉm cười. Hăn là muốn giải vây cho cô đây, nhưng đó cũng là sự thật, Kẻ đứng sau lưng mọi việc rối rục đã mất kiên nhẫn mà ra tay. Cho dù không phải cô đi nữa thì cũng sẽ có người khác. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chọn chỗ nào không chọn lại cố ý chọn dưới nước mà ra tay, không phải để đối phó âm công của cô thì vì cái gì. Mục tiêu lần này không ai khác ngoài cô cả.

Vân Kinh đã hiểu được, Độc Cô Tuyệt xem ra cũng không khó đoán ra. Vân Kinh cũng không nói nhiều, nhắm vào cô khác gì nhắm vào Độc Cô Tuyệt đâu. Là một, hai người bọn họ là một thể thống nhất.

Nhìn vết thương trên lưng Độc Cô Tuyệt, Vân Kinh khựng lại một chút rồi hỏi. “Có thuốc thoa không?” Nước sông vàng vàng nhìn rất bẩn, miệng vết thương xem ra có thể nhiễm trùng. Lưu lạc bên ngoài làm sao có thể không bị thương, chỉ có thể xử lý khống chế tốt nhất có thể, để lâu ngược lại lại không tốt.

Độc Cô Tuyệt ừ một tiếng rồi thò tay xuống mò mẫm bên hông, bình thường hắn vẫn mang theo mấy thứ này bên đai lưng. Nào ngờ mò mãi mà chả thấy gì cả, hắn cúi đầu nhìn, đừng nói gì đến đai lưng, trên người hắn lúc này chả có tí mảnh vải nào che thân, hoàn toàn trần truồng. Quần áo của hắn còn tại trên đám cỏ lau kia chứ đâu, lúc đấy cuống lên làm gì có thời giờ suy nghĩ đến chuyện mặc quần áo nữa chứ.

Vân Kinh cũng nhìn thấy hành động của hắn, mãi tới lúc này mới phát hiện Độc Cô Tuyệt đang không mặc gì cả. Cô không nhịn được khẽ chớp mắt lại đằng hắng một tiếng rồi xoay người nhìn về phía mặt sông.

Độc Cô Tuyệt nhú mày, nhìn thoáng qua thanh kiếm cướp được trong tay. Chết tiệt, Độc Cô Tuyệt hắn chưa bao giờ có nguyên một ngày toàn là chuyện mất thể diện như hôm nay, tự dưng lại trần truồng chạy rông giữa ban ngày ban mặt như thế này, tuy là hắn cũng chả ngại gì để 'người khác' nhìn ngắm đâu.

"Chúng ta đang ở đâu đây?" Vân Kinh khẽ ho một tiếng thay đổi đề tài, vừa nói vừa vươn tay cởi áo ngoài của mình đưa cho Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt nhìn Vân Kinh đưa áo ngoài qua, không được tự nhiên nhướng đôi lông mày một chút rồi cầm lấy áo quây ngang eo. Hiện giờ việc cần gấp, nào giờ hắn đâu phải kẻ nhìn trước ngó sau phụ thuộc vào cái nhìn của người khác chứ. Hắn vừa quây áo lại vừa nói. "Không biết."

Vừa nói hắn vừa ngẩng đầu nhìn mặt trời sắp lặn xuống đường chân trời, nhú mày nói tiếp. "Chúng ta đổi hướng thôi, vừa rồi mặt trời đi từ hướng Đông sang Tây, hiện tại chúng ta gần như ở hướng chính Đông, chúng ta đang ở một hướng khác rồi."

Vân Kinh gật đầu, cô cũng đã thấy rõ hai người họ và đám người Sở Vân đã hoàn toàn lạc nhau.

"Đi thôi." Không chờ Vân Kinh trả lời, Độc Cô Tuyệt đã kéo tay cô, đi theo hướng ngược lại với con sông.

Vân Kinh không nói gì, mặc cho Độc Cô Tuyệt kéo mình đi. Cô biết nơi này không an toàn.

Kẻ chủ mưu mọi việc ấy nếu đã chọn ra tay nơi này nghĩa là chắc chắn đã có kế hoạch chu đáo và thủ đoạn, hắn sẽ không dễ dàng buông tay như vậy. Hiện giờ hai người dừng chân nơi này, hắn những kẻ đuổi tới chỗ đá ngầm khi nãy đều đã biết hai người đang ở đây. Chỉ cần mang đủ người lên bờ tìm kiếm, nơi này là một đồng cỏ bằng phẳng rộng rãi không có chỗ nào ẩn náu, họ sẽ không khác gì cá nằm trên thớt cả. Thà là chọn một chỗ nào khác trốn đi cũng tốt hơn ở lại nơi này.

Hiện giờ trong số họ không ai mang theo thứ gì có thể liên lạc với đoàn người Sở Vân, nên mọi việc chỉ có thể dựa vào sức của chính mình.

Họ bước nhanh trên đồng cỏ. Thảm cỏ xanh biếc mượt mà, giữa các nhánh cỏ phấp phới dăm chàng bướm trắng nhỏ bay lượn tung tăng. Đây đó mấy chú châu chấu nhỏ lách tách nhảy từ chiếc lá này sang ngọn cây khác. Nếu như không phải tình thế hiện giờ rất căng thẳng thì đây quả thực là một chỗ dập dìu chơi xuân rất tuyệt...

Phía xa xa thấp thoáng bóng núi rừng, dãy núi nơi cao vút nơi thoải uốn khúc quanh co, không biết ấy là chốn nào. Vân Kinh thấy thế không khỏi rảo chân nhanh hơn, núi rừng ẩn nấp tốt hơn thảo nguyên nhiều.

Mới rảo chân được vài bước, Độc Cô Tuyết đi trước bỗng dừng phắt lại. Vân Kinh vốn cảnh giác cao độ cũng lập tức dừng bước đứng cạnh Độc Cô Tuyết.

Cô thấy Độc Cô Tuyết nhú mày, nhanh nhẹn cúi người xuống thấp dán tai lên mặt đất lắng nghe điều gì đó. Vân Kinh không nói lời nào mà chỉ nhìn, ánh mắt Độc Cô Tuyết bỗng lóe lên, hẩn hẩm hẩm dăm tay xuống đất rồi xoay người một cái nhảy lên đồng thời nắm tay Vân Kinh chạy như bay về phía cánh rừng kia.

“Quân đội, chúng lại đi triệu tập quân đội vây quanh nơi này. Chết tiệt, chúng quả thật ‘chiếu cố’ Độc Cô Tuyết ta tốt quá.”

Là tiếng vó ngựa. Ngựa trong quân ngũ hoàn toàn khác biệt so với ngựa của sát thủ hay ngựa thô bình thường. Thứ tiếng vó dậm xuống của những con ngựa đã được huấn luyện nghiêm chỉnh này, người cưỡi ngựa lâu năm sẽ nhận ra được, càng được huấn luyện tốt càng dễ nhận ra.

Vân Kinh vừa nghe cũng không nhận được nhú mày giống hần, đối phương hóa ra lại triệu tập quân đội tới giết Độc Cô Tuyết, ra tay thật mạnh bạo, thái độ thật điên cuồng. Chúng lại dám giấu binh trong phạm vi Yến quốc mang đến, điều này cho thấy chúng quyết tâm giết bằng được Độc Cô Tuyết. Vân Kinh lập tức thi triển kinh công, lao như bay theo Độc Cô Tuyết về phía cánh rừng.

Mặt trời nhả nhạ lặn xuống chân trời, không gian cũng dần sẫm tối, màn đêm bắt đầu buông lơ.

Trong thứ ánh sáng mờ mờ tối tối ấy, đằng xa bỗng xuất hiện những chấm đỏ nhấp nháy lóe lên chi chít vô cùng bắt mắt giữa khung cảnh hoang hôn.

Vân Kinh thoáng liếc thấy, đôi mắt nhìn lướt qua rồi cô bỗng ngăn người nói vội. “Lửa, là chúng đang đốt lửa.”

Cả khu vực này nơi nơi đều là bụi cỏ, tuy không cao nhưng một khi bén lửa cháy lại thêm gió thổi, tốc độ lan nhanh quả thực khó mà tưởng nổi. Lửa rừng một khi lan tới vùng bằng phẳng, chỉ cần một đốm lửa nhỏ

cũng có thể đốt trụi một vùng thảo nguyên rộng lớn chứ đừng nói khu đồng cỏ be bé này.

Cùng lúc ấy Độc Cô Tuyết cũng đã nhìn thấy, hân hỉ lạnh một tiếng mà rằng. “Muốn lấy mạng của ta sao, nào có dễ thế.”

Dứt lời hân dồn sức vào cổ tay ôm lấy Vân Kinh, thân mình lao nhanh về phía núi rừng như một thanh kiếm, nơi đó có một vùng nước ngăn cách hân đã sớm để ý thấy. Giờ để xem rốt cuộc là gió thổi lửa bốc nhanh hơn hay là Độc Cô Tuyết hân chạy nhanh hơn.

Hết chương 59

Chương 60 – Kẻ thù rình rập

Trời chợt trở lạnh, gió nhẹ thổi, chỉ thoáng chốc mà đốm lửa đã lập lòe khắp bình nguyên trên dưới trăm trượng, khoảng cách mười trượng bé tẹo này cùng lắm chỉ trong chớp mắt mà thôi, họ không đủ thời gian.

Tiếng sóng nước vỗ vào bờ nhanh chóng hiện ra trước mắt, bờ sông cạnh đó hầu như đã nằm trong tầm mắt, họ không xa bờ sông lắm.

Nhưng đúng lúc này, trên bờ sông hai đội quân lính đã sắp hàng chỉnh tề. Một đội quì một gối, giường khiên bằng sắt hình tròn phía trước, tay cầm trường mâu. Đội còn lại đứng thẳng ở phía sau bọn họ, tay giường sẵn cung tên nhọn hoắt, tên đã lên dây, ánh lửa rọi vào mũi tên sắc bén toát ra vẻ nghiêm nghị lạnh như băng đầy sát khí, toàn bộ đang nhắm thẳng vào họ. Hai đội quân đã bày bố trận địa sẵn sàng chờ đón, trang phục đen tuyền chỉ lộ ra đôi mắt mà giờ đây đang hứng hực ánh lửa bên trong.

Boong, một tiếng đàn sắc nhọn xé gió mà đến. Vân Kinh ra tay trước tiên, dây thứ ba của Phượng Ngâm Tiêu Vĩ đầu phải bình thường mà chính là để đoạt mệnh. Vân Kinh vừa đến đã không ngại ngần, một tay cố định cây cổ cầm trên ngực Độc Cô Tuyết, tay kia năm ngón như bay múa trên mặt đàn.

Một đám lửa có thể thiêu rụi toàn bộ bình nguyên, nơi này là chỗ duy nhất có thể chạy trốn, há lại chẳng có người chực sẵn.

Sát khí phối hợp âm nhận, nghiêng trời lệch đất mà bay tới hai đội nhân mã đang sẵn sàng nghênh địch trước mặt, tiếng đàn không cần trau chuốt cẩn thận, lợi hại mà kích động vang vọng ở phía chân trời, vô cùng nghiêm mật.

Nhưng ngay lúc Vân Kinh động thủ, những kẻ đối diện cũng hành động. Một kẻ ở chính giữa giơ tay ra lệnh, cánh tay vừa vung lên đầy dứt khoát, trăm mũi tên nhọn vun vút lao về phía Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, tên bay xé gió, như lưu tinh truy nguyệt rào rào bay tới, lóe lên những luồng ánh sáng lạnh lẽo chi chít khiến người khác hãi hùng.

Mũi tên và tiếng đàn phóng ra cùng một lúc.

Độc Cô Tuyệt này giờ vẫn chạy vội như thể hoàn toàn không chú ý tới tình cảnh trước mắt, giờ bỗng thấy hắc vụ trường kiếm chống mạnh trên mặt đất, cả người cùng với Vân Kinh đột nhiên nhảy cao lên, không những không tránh né mà ngược lại đón lấy những mũi tên nhọn ấy. Hắc vụ chân đạp lên những mũi tên nhọn đang bắn về phía họ, cơ thể đang rơi xuống lại mượn được lực vọt người phi lên trên, khó nhọc lao về phía những mũi tên cao hơn, chân liên tiếp đạp lên các mũi tên, hóa ra là đạp lên tên để lao về phía trước.

Hết thảy chỉ xảy ra trong nháy mắt, đội hắc y bắn tên còn chưa kịp điều chỉnh gì, cung sắt trong tay đã phách một tiếng gãy từ giữa đốt xuống, âm nhận vô hình tung bay xuyên phá những mũi tên nhọn, bắn vào giữa thiết cung, phế bỏ vũ khí chủ chốt.

Tên nhọn nguy hiểm, cung tên lại càng nguy hiểm. Mũi tên mỗi lần chỉ bắn được một mũi, mà còn cung sẽ còn bắn được vô số lần tiếp theo. Trừ cô phải trừ tận gốc, hơn ai hết Vân Kinh hiểu rất rõ đạo lý này.

Tiếng đàn sắc bén, so với các loại cổ cầm khác thì âm thanh do Phượng Ngâm Tiêu Vĩ phát ra càng thêm trong trẻo bội phần, vương vít trong không gian, âm nhận vô hình liên tục ủa đến. Quần sát (*giết đám đông*), âm công vĩnh viễn là vương giả.

Đội binh lính đang đứng thấy thế, ai nấy đều không dám chống cự mà nhanh chóng trốn sau tấm khiên chắn của đội quỷ đằng trước, âm nhận vô hình đập vào tấm khiên, chém nứt một vết trên đó.

Độc Cô Tuyệt không quấy rầy Vân Kinh tấn công mà liên tiếp đạp chân lên các mũi tên, từ không trung nhào xuống mạnh mẽ về phía hai đội hắc y nhân, kiếm sắc trong tay quét ngang trời, kinh phong mang theo sát khí, giữa không trung xoẹt một tiếng chém thẳng xuống hắc y nhân đang nấu mình sau tấm khiên.

Tiếng kêu rên vang lên ầm ĩ, tấm khiên được rèn từ sắt đã bị Độc Cô Tuyệt chém thành hai nửa. Ba kẻ đối mặt với chiêu kiếm này của hắc vụ, chỉ có cách ngửa mặt lên trời điên cuồng chạy lùi về phía sau. Ba người bọn họ thậm chí không đỡ được nổi một kiếm Độc Cô Tuyệt.

Lửa phía sau càng ngày càng gần, trên mặt sông rộng lớn đã có thể thấy bóng lửa ở bên trong. Ngọn lửa bùng bùng hừng hực, không khí chung quanh bị thiêu đốt mà bị khúc xạ bẻ cong, mùi khét dày đặc tản ra. Vân Kinh gần như cảm thấy tóc mình bắt đầu bén lửa.

Không cần quay đầu nhìn, Vân Kinh cũng biết sau lưng mình ngọn lửa đang lan nhanh trên đồng cỏ chỉ cách bọn họ không đầy mấy trượng nữa thôi. Lửa lớn trên bình nguyên đến quá nhanh, nhanh đến mức hầu như không có thời gian để mà xả hơi.

Độc Cô Tuyệt với gương mặt lạnh lùng trầm mặc cũng không quay đầu lại, ánh mắt đỏ ngầu bình tĩnh dọa người, một chiêu kiếm bức lui ba kẻ áo đen. Không đợi những kẻ khác bên cạnh thay vào vị trí, Độc Cô Tuyệt thét dài một tiếng, rùn người xuống chống kiếm trên mặt đất, không chờ cơ thể rơi xuống đất đã lại lần nữa bắn ngược lên, kiếm quét về phía sơ hở tạm thời vừa xuất hiện trong nháy mắt, đồng thời chân tung một cước quét ngang đồng khiên tròn bằng sắt nọ.

Bịch một tiếng trầm đục, chỉ thấy một gã áo đen tay cầm khiên chắn bằng sắt bị một cước của Độc Cô Tuyệt đá bay đi ra ngoài, ngửa mặt lên trời rơi thẳng xuống mặt sông tối đen như mực.

Độc Cô Tuyệt không thèm dừng lại, cũng chẳng thiết để tâm đến những tấm khiên chung quanh che khuất bóng những thanh kiếm đang vun vút chém về phía mình. Hắn giao lại toàn bộ cho Vân Kinh xử lý, còn bản thân tung người vọt lên, chân đạp mạnh lên ngực kẻ áo đen đang tà tà rơi xuống sông nọ, cả người liều lĩnh lao về phía trước.

Bốn phương tám hướng chung quanh ai nấy đều náu mình dưới tấm khiên dày mà vùng gươm tấn công Độc Cô Tuyệt. Nhưng dưới âm công phát ra từ Phượng Ngâm Tiêu Vĩ của Vân Kinh, ai nấy đều bị gạt ra. Âm nhận ẩn trong tiếng đàn không khác gì một quả cầu chừng một tấc vuông bảo vệ xung quanh hai người. Vũ khí của kẻ địch có lợi hại đến mấy, vừa chạm vào lớp bảo hộ ấy đã bị phạt ngang gãy rụng là tả. Âm nhận của Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, đám áo đen kia làm sao công phá nổi.

Bỗng có tiếng một vật nặng rơi tồm xuống nước. Kẻ áo đen bị Độc Cô Tuyệt đá bay kia đã chìm trong nước, mà Độc Cô Tuyệt nhờ có gã làm nơi mượn lực bay vọt trên không, ngang qua mặt sông mà nhắm hướng bờ bên kia lao tới, chỉ chớp mắt đã chạm bờ.

Nhưng đúng lúc đó, đám lửa rừng ngùn ngụt trên đồng cỏ được gió nhẹ cổ vũ đã hoàn toàn nuốt hết dải bình nguyên chim bay hải cánh ở bờ bên này. Ánh lửa hùng hực lộng lẫy chiếu sáng trong bóng đêm, trên bình nguyên bao la, lửa như bậc vương giả đang nhảy múa đầy kiêu ngạo.

Vân Kinh ngừng đánh đàn, quay đầu lại nhìn ngọn lửa lớn rực đỏ bên bờ kia. Nơi đó nào còn bóng hai đội binh sĩ vừa rồi nữa. Những người ấy biết rõ sẽ chết nhưng vẫn quyết tâm giữ chân họ. Cô không nhìn được căn môi, hai người họ chỉ cần chậm một bước, chìm trong biển lửa ấy sẽ có thêm hai xác người. Quả thật rất đổi nguy hiểm.

Độc Cô Tuyệt cũng đứng lại lạnh lùng quay đầu nhìn thoáng qua, rồi không thốt lời nào dư thừa, hắn xoay người hòa mình vào khung cảnh núi rừng tối đen trước mặt. Khu rừng vắng lặng không chút hơi người, chỉ có sự khốc liệt lạnh lẽo.

Màn đêm buông xuống khắp nơi, vầng trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng trên bầu trời, thay thế vị trí của vầng thái dương rạng rỡ nóng bỏng ban ngày mà trải những quầng sáng mát lạnh lấp lánh xuống mặt đất. Ánh trăng ngà ngọc rải xuống biển lửa đỏ trên đồng cỏ, khiến cho đêm bình nguyên thêm đôi phần mê hoặc, thêm đôi phần quỷ dị.

“Ta tự đi được.” Độc Cô Tuyết cố cô đi được một đoạn, Vân Kinh bèn khẽ thốt bên tai hẳn. Cô không thiếu tay cũng chẳng gãy chân, khi này tình hình gấp gáp không nói được, chứ giờ vẫn để hẳn cố mình e là không hợp lý. Tốt nhất vẫn nên giúp hẳn tiết kiệm chút sức lực.

Độc Cô Tuyết nghe vậy cũng không tranh luận gì với cô mà thả luôn cô xuống, nhưng lại đứng yên một chỗ không đi tiếp.

Thấy hẳn bất động, Vân Kinh không nhịn được khẽ hỏi. “Sao thế?” Không lẽ lại có mai phục nữa? Cô thầm thán phục mình không bằng được sự miễn tuệ và trực giác như thú hoang của hẳn.

Độc Cô Tuyết đứng im không nói gì một thoáng chốc, rồi vươn tay ôm Vân Kinh nói. “Không đi nữa, nghỉ chân ở đây.”

Nghe hẳn nói thế, cô khẽ nhíu mày nhìn thẳng vào mắt hẳn. “Phía trước quả nhiên có mai phục.” Thời điểm này là cơ hội tốt để đi càng xa càng tốt, thế mà Độc Cô Tuyết lại bảo không đi nữa, trừ phi trước mặt họ có mai phục, Vân Kinh thật không nghĩ ra được nguyên do nào khác cả.

Độc Cô Tuyết cúi đầu nhìn ánh mắt ra chiều thắc mắc của cô. Rồi bỗng nhiên đôi môi hẳn cong lên, vươn tay ôm chặt lấy cô mà cười. “Thông minh, không hổ là người ta thích!”

Thấy giờ này rồi mà Độc Cô Tuyết lại thốt ra một câu như thế, Vân Kinh không nhịn được trừng mắt với hẳn một cái, nhưng cũng không tránh vòng tay ôm ấp của hẳn.

Một câu chả ăn nhập vào đâu xong rồi, hẳn mới ngẩng đầu nhìn sắc trời mà nghiêm chỉnh nói tiếp. “Đúng thế, trước mặt rất có thể có mai phục. Bọn chúng ôm cây đợi thỏ, chúng ta đi trong đêm rất bất lợi, sẽ gặp nhiều khó khăn.”

Vân Kinh nghe thế không khỏi nhíu mày, nhưng cũng không nói xen vào mà chờ hẳn nói tiếp.

Hẳn nhìn về phía góc trời đang rực rục sáng ngời kia, trầm giọng tiếp. “Ta đã coi thường chúng. Trên lãnh địa Yến quốc mà lại có thể điều động quân đội tới giết ta, lại còn bố trí nhiều cạm bẫy liên tiếp nhau hoàn toàn dựa trên tính cách và năng lực của ta như thế, hiểu rõ ta để mà tính kế ta như thế, xem ra bốn nước Yến, Hàn,

Ngụy, Triệu hoàn toàn không có kẻ nào đủ tài ba để làm vậy, chỉ có hai nước Sở Tề mà thôi.”

Độc Cô Tuyệt nói tới đây, Vân Kinh đã hiểu rõ. Nếu lần này kẻ đứng sau giết đây là người nước Tề hoặc Sở, ra tay một cách rầm rộ như thế tuyệt đối là để dồn hãn vào chỗ chết. Ý hãn muốn nói về sau không chừng sẽ còn rất nhiều bầy mai phục đang chờ họ, mọi việc chưa thể kết thúc đơn giản như thế này.

Cô quay đầu nhìn khu rừng tối đen trước mặt. Nếu là thủ đoạn của một kẻ thành thạo hiểu rõ khả năng của Độc Cô Tuyệt như thế, như vậy trong rừng...

“Sợ gì chứ, dưới bầu trời này có chỗ nào mà Độc Cô Tuyệt ta không thoát được?” Cảm giác thấy sự im lặng của Vân Kinh, Độc Cô Tuyệt hung hăng xiết mạnh vòng eo của cô, kiêu ngạo mà lạnh lùng nói.

Vân Kinh thấy hãn tự tin như thế, tuy biết trước mặt nguy hiểm khó lường nhưng trái tim cô đã không còn hoảng hốt như nãy nữa. Như thế chỉ cần bên cạnh cô có Độc Cô Tuyệt, không có điều gì có thể khiến cô sợ hãi nữa. Biển lửa mờ mịt kia đã suýt lấy được mạng mình mà giờ cô cũng không hề phập phồng lo lắng, xem ra lòng tin của mình đối với năng lực của hãn cũng vẫn khá là chắc chắn. Cô ngẩng lên nhìn vào mắt Độc Cô Tuyệt khe khẽ gật đầu.

Có điều cô vốn không biết. Độc Cô Tuyệt thật ra không coi thường kẻ đứng sau cạm bẫy này. Có gan đối đầu trực tiếp với Tần quốc của hãn, trừ Tề và Sở có đủ tài năng lẫn đảm lược thì còn ai vào đây. Ngay từ đầu hãn đã xác định rõ là hai nước kia làm, nhưng hãn không trốn cũng không tránh đi là vì hãn tự tin có thể đối phó được. Chỉ là hãn không ngờ rằng Vân Kinh sẽ chiếm một vị trí quan trọng đến thế trong lòng mình, khiến chiến lược phòng thủ phản công của hãn xuất hiện kẽ hở. Một điều không ngờ ấy đã khiến tình trạng trở nên như thế này, đây quả thật là việc hãn khó lường nhất. Tuy vậy, hãn chưa từng hối hận.

Độc Cô Tuyệt thấy Vân Kinh gật đầu, như thể theo lẽ tự nhiên mà khẳng định lời của mình. Hãn không tìm được niềm vui hào hứng đang nhân lên hàng vạn hàng ngàn trong lòng. Vân Kinh của hãn đã bắt đầu tin vào hãn.

Ý đã quyết, hãn ôm lấy Vân Kinh đi về phía Tây. Cô còn đang kinh ngạc Độc Cô Tuyệt vừa nói không đi nữa sao giờ lại mang cô đi tiếp rồi thì đã thấy hãn ôm lấy cô tung người nhảy lên cây, rồi phóng từ cành này sang cành khác trên tán lá quay lại chỗ khi nãy họ vừa đứng, tìm một tán cây tươi tốt xum xuê mà ngồi xuống.

Vân Kinh không rõ lắm Độc Cô Tuyệt làm thế để làm gì, có điều gã này luôn thông minh cẩn trọng, thứ hãn biết nhiều hơn thứ cô biết nhiều lắm, làm vậy ắt có lý do riêng. Cô không hỏi hãn mà nghiêng người dựa vào cành cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Độc Cô Tuyết thấy thế cũng không quấy rầy cô mà lại phi thân tới chỗ nào đó không biết. Một lát sau hắt quay lại, trong tay đã có thêm mấy chùm quả dại.

“Ăn một chút, nhất định phải duy trì sức lực.” Độc Cô Tuyết chọn một quả đỏ tươi đưa tới bên miệng Vân Khinh.

Cô thấy hắt có vẻ nôn nóng, bèn ngẩng đầu liếc hắt một cái, thoáng trầm ngâm rồi cũng không thắc mắc mà khẽ há miệng ngậm lấy. Cái đuôi dê nướng hồi chiều không biết đã bị ném đi đâu, hiện giờ vừa nói mới thấy bụng đã đói meo.

Độc Cô Tuyết thấy thế, cúi hết mớ quả còn lại vào lòng Vân Khinh rồi ôm lấy cô ngồi trong lòng mình, hai người sát sao một chỗ, dán sát vào nhau.

Cả người hắt hoàn toàn trần trụi, chỉ có mỗi tấm áo ngoài của Vân Khinh quây quanh eo. Hai người ngồi sát nhau như thế, nhiệt độ cơ thể nóng hổi cứ thế mà truyền sang nhau. Vân Khinh bị hắt ôm trước ngực, ban đầu còn không chú ý tới vấn đề ấy, giờ sát sạt với hắt như thế, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được rõ ràng rành mạch cơ bắp của hắt ít hay nhiều, cứng rắn tới mức nào. Trong thoáng chốc, mặt cô bắt đầu nóng lên.

“Ngồi riêng ra.” Vân Khinh khẽ dặn người thấp giọng thốt.

Nào ngờ không vịn mình còn đỡ, vừa uốn mình một cái, cơ thể dưới thân cô lập tức có phản ứng rõ ràng. Đầu tiên Vân Khinh còn ngỡ ngàng như thể không biết là cái gì, nhưng chỉ một thoáng là hiểu ra, nghiêng chặt răng quay đầu đi chỗ khác, thật không biết là nên bất động hay nên nhích động nữa. Hai tai cô đỏ ửng lên.

Im lặng lan tỏa. Vân Khinh không lên tiếng, Độc Cô Tuyết cũng không lên tiếng. Một bầu không khí đầy mập mờ bao phủ hai người.

Hơi thở nặng nề nóng hổi của hắt phả lên tai cô, nhiệt độ cơ thể hắt sau lưng cô cũng trở nên bùng bùng. Vân Khinh cảm nhận được điều đó, cô không khỏi cắn răng gồng người định đứng lên. Ngờ đâu sau lưng cô, Độc Cô Tuyết đã ghì chặt đôi tay, vây chặt cô bên trong không cho nhúc nhích.

“Chỉ có chỗ này là kín đáo nhất.” Giọng nói trầm khàn vang lên bên tai cô. Độc Cô Tuyết hoàn toàn không có chút nào kích động, thản nhiên không hề có dáng vẻ lưu manh thích sàm sỡ như ngày thường.

Nghe thấy thế, đồng thời cảm nhận được sự kiềm chế gắng sức của hắt, Vân Khinh đang phẫn nộ cũng bình tĩnh lại. Cô giữ mình bất động ngồi trong lòng Độc Cô Tuyết. Hắt không phải kẻ bất kể tình huống mà làm bừa, điều này cô chưa từng nhìn nhầm.

Im ắng hồi lâu, bỗng hắt cấn vai cô một cái, rồi ngoác rộng miệng ra tỏ ý muốn Vân Kinh đút cho mình ăn. Thấy vậy cô nhìn hắt một lúc rồi cũng chiều lòng mà đút mấy quả đỏ kia cho hắt ăn. Kẻ này không sợ trời cũng chẳng sợ đất, ngang ngược kiêu căng, nhưng đối xử với cô thật sự rất tốt, khiến cô không khỏi dịu dàng hơn.

Độc Cô Tuyệt cảm nhận được sự dịu dàng ấy bèn xiết chặt vòng tay đang ôm Vân Kinh, hai mắt nhắm lại tận hưởng sự phục vụ của mỹ nhân, khóe môi khẽ cong lên thành nét cười như không như có.

Vân Kinh như thể cảm giác được niềm vui của hắt, môi cũng hơi mỉm cười, rồi lại tiếp tục hắt một quả cô một quả ăn cùng nhau.

Không khí ấm áp quấn quanh hai con người, tình cảm lan tỏa chung quanh, hài hòa vô tận.

Trong khung cảnh tĩnh lặng, đây đó chỉ có tiếng chim thi thoảng cất tiếng cục cục giữa không gian. Đêm càng về sâu. Vầng trăng sáng rõ mặc hồ hững trên cao, nhưng ánh trăng không cách nào xuyên qua tầng tầng lớp lớp tán lá. Khu rừng vẫn đầy âm u tối mịt.

Cùng lúc đó, ở một hướng khác, Sở Vân mặt nặng như chì không ngừng ngóng trông người vừa lên khỏi sông ngầm, trầm giọng hỏi. "Không thấy?"

"Không thấy." Giá Hiên Nghi trời lên khỏi mặt sông. Anh ta đích thân xuống tìm mà vẫn không có thu hoạch gì cả. Con sông ngầm phía dưới quá lớn.

Sở Vân nhíu chặt đôi lông mày. Hiện giờ không những Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh sống chết ra sao không rõ, Mặc Ngân, Mặc Ly cũng không biết đã lạc đi đâu. Con sông ngầm này quá nhiều dòng xoáy, muốn tìm người là việc hầu như không thể. Huống chi giờ trời đã tối mịt, càng gây thêm khó khăn cho việc tìm người.

"Xuất phát!" Trong bầu không khí im lặng, đột nhiên Sở Vân trầm giọng quát.

Giá Hiên Nghi nhíu mày nhìn Sở Vân. "Tiên sinh..."

Sở Vân trở nên lạnh lùng, hoàn toàn khác với vẻ thư sinh nho nhã ngày thường. "Vương gia nhà ta không dễ đối phó như thế. Thay vì đứng yên làm chuyện vô nghĩa, chi bằng mau đến Phỉ Thúy sơn mạch trước. Nếu có kẻ không muốn Vương gia về nước, dẫu Phỉ Thúy chắc chắn sẽ là nơi quyết chiến cuối cùng. Vương gia nhà ta chắc chắn có thể chống cự tới đó. Ta muốn đến trước dọn bớt chướng ngại bấy rập, đó mới là việc cần làm nhất bây giờ."

Nét mặt Giá Hiên Nghị thoáng hiện vẻ kinh ngạc. Quả là một vị quân sư nhìn xa trông rộng, giỏi mưu lược, rất anh minh và quyết đoán.

“Được.” Giá Hiên Nghị gật đầu rồi xoay người chuẩn bị. Độc Cô Tuyết gặp chuyện không may ở Yến quốc của anh ta, dù thế nào anh ta cũng khó lòng tránh khỏi có liên quan. Hơn nữa anh ta cũng muốn biết nấp sau mọi việc là kẻ nào, là kẻ nào muốn vu oan giá họa cho nước Yến của họ.

Không ngờ vừa quay đi, một mảng trời đỏ rực vừa lúc đập vào tầm mắt. Giá Hiên Nghị ngẩn ra rồi nói vội. “Đằng kia sắc trời có vấn đề.”

Đám Sờ Vân này giờ quay lưng về phía đó nên không để ý, giờ nghe thấy đồng loạt quay đầu lại nhìn, chỉ thoáng chốc đã thấy quầng sáng đó không ổn.

“Cháy rừng, đám cháy lớn như thế... Không ổn rồi, Vương gia ở phía đó. Chúng châm lửa đốt đồng cỏ thế này là muốn đuổi tận giết tuyệt...” Sờ Vân vừa nhận ra quầng sáng rực ấy chính là ánh lửa, chỉ thoáng cau mày suy nghĩ đã quát lớn như thể mình đích thân chứng kiến.

Sắc mặt Giá Hiên Nghị sầm xuống. Anh ta nhíu mày. “Giờ chúng ta đuổi tới đó cũng quá muộn.” Không ngờ sông ngầm nhiều xoáy lại cuốn hai người Độc Cô Tuyết đi xa như thế, lệch hẳn phương hướng như thế.

Vẻ mặt Sờ Vân nhanh chóng biến đổi. Anh nghĩ một hồi lâu rồi nắm tay lại cả quyết. “Không cần. Vương gia không yếu ớt đến thế. Chúng ta đi đường vòng thôi. Vương gia chắc chắn sẽ đi về phía dãy Phỉ Thúy. Chúng ta tay mạnh bạo như thế, ở đó chắc chắn đã giăng sẵn thiên la địa võng chờ ngài ấy. Chúng ta phải tới phá nát cái lưới đó trước.” Nói rồi, anh ta quay người cao giọng hét. “Lên ngựa, đi theo ta!” Dứt lời anh ta thúc ngựa đi trước.

Giá Hiên Nghị thấy Sờ Vân vô cùng cương quyết, trong lòng không nịn được bội phục. Thật là một người gan dạ sáng suốt hơn người! Anh cũng lập tức vung tay, một vạn binh sĩ dưới quyền cũng đồng loạt lên ngựa phi về phía dãy núi Phỉ Thúy, đuổi theo hướng Độc Cô Tuyết sẽ tới.

Ngược với phía Sờ Vân vội vã chạy trong đêm, bên Độc Cô Tuyết lại là một đêm sóng yên biển lặng.

Đêm dần qua, ánh hừng đông buổi sớm từ tốn lộ rạng những tia sáng đầu tiên. Bầu trời xanh sẫm nặng nề, như thể trong màu xanh đã bị pha chút mực.

Lộp cộp lộp cộp, tiếng vó ngựa bằng sắt cứng rắn vang lên, chỉ trong phút chốc, cảm giác không khác gì từ bốn phương tám hướng ủa tới. Có người đến.

Trên cây, Độc Cô Tuyết tỉnh đầu tiên nhưng không mở mắt mà chỉ vươn tay che mắt Vân Kinh. Đối với những kẻ được huấn luyện nghiêm chỉnh, ánh mắt cũng có thể để lộ nơi ẩn náu.

Không khí dày đặc vẻ nghiêm trọng. Tiếng vó ngựa dồn dập tìm kiếm dấu vết hôm qua Độc Cô Tuyết lưu lại, từ tốn mà lục soát. Gót sắt cộc cộc vang lên từng đợt, mặt đất rung chuyển tới gần. Độc Cô Tuyết nhắm mắt lắng nghe, đôi lông mày khẽ cau lại.

Tiếng bước chân bình bịch. Sau khi đoàn binh lính đã đi, có hai con ngựa thông thả bước tới, không hiểu ra sao lại dừng chân ngay dưới gốc cây Độc Cô Tuyết đang náu mình.

Vân Kinh không nhìn được căng thẳng, không lẽ đã bị phát hiện? Sau lưng cô, Độc Cô Tuyết cảm nhận được cơ thể Vân Kinh hơi cứng lại, hắn vội bóp chặt bàn tay đang che mặt cô để ngăn luồng hơi thở hơi dồn dập vì lo lắng.

“Đại nhân, trước mặt không có người, dấu vết bỗng nhiên chấm dứt.” Một con ngựa quay lại, có người bẩm báo.

“Ừm.” Có một giọng nói lạnh lùng đáp lại.

“Dực vương Độc Cô Tuyết nếu dễ dàng để người khác phát hiện ra như thế, y hằn đã chết trăm ngàn lần rồi.” Một giọng nói khác nhàn nhạt vang lên.

“Rải độc buộc hắn xuất hiện.”

“Tuân lệnh.” Người vừa tới nhanh chóng rời đi.

“Lần này chúng ta đích thân tới bày binh bố trận giăng lưới, để xem hắn trốn được chỗ nào. Nơi đây chính là chỗ hắn phải chết!” Giọng nói lạnh lùng kia ném lại hai câu lạnh lẽo như băng rồi phóng ngựa đi bước một đi xa.

Nằm trên ngọn cây, Độc Cô Tuyết nhắm mắt nghe cuộc đối thoại phía dưới. Đôi lông mày hắn cau chặt lại. Ai lại có thể có khí thế ngông cuồng như thế chứ, trên đời này có kẻ nào làm gì được hắn, trừ phi là – bọn họ?

Hết chương 60

Chương 61 – Bị thương

Ý nghĩ vừa hiện trong đầu, Độc Cô Tuyết trợn trừng đôi mắt, nét mặt thoáng hiện một tia hung dữ tàn bạo.

Vân Kinhh bỗng dừng cảm nhận thấy sát khí phát ra từ hắc, không khỏi thoáng ngẩn người rồi quay lại nhìn vào mắt Độc Cô Tuyết. Trong đôi mắt ấy ánh lên sự thận trọng và lạnh lẽo khiến không khí chung quanh trở nên rét lạnh như giữa mùa đông.

Mà cũng cùng lúc đó, có tiếng xèo xèo truyền đến từ đằng xa, chỉ loáng thoáng không quá lớn, nhưng nghe vào tai lại khiến người ta lạnh lẽo ngứa ngáy từ xương tủy, không biết là tiếng gì nhỉ? Vân Kinhh không nhận được ló ra khỏi ngọn cây lặng lẽ nhìn về phía có tiếng động phát ra.

Vừa nhìn rõ là gì, cô không khỏi xuýt xoa. Nơi phát ra tiếng động lạ ấy tuyền một màu đen, thứ màu đen đậm đặc nọ đang thông thả lan về phía trước. Đi qua nơi nào, những cỏ xanh lá biếc chỉ trong nháy mắt héo rũ quắt queo hóa thành một nhúm màu đen rồi tan ra, thứ dịch đen ấy lại ăn mòn cây cỏ bên cạnh, cứ thế mà lan tới. Cây cao tán rộng thì chỉ thoáng chốc đã khô héo, tán lá đang tươi xanh lập tức thành lá khô rơi khỏi ngọn cây khiến tán cây trụi lủi không còn chút sức sống nào.

Ở sau tất cả, một người mặc bộ đồ bằng kim loại che kín toàn thân chỉ để lộ đôi mắt ra đang rảo bước trên vũng nước đen xì kia mà không thấy bị trúng độc. Ngược lại, trong tay kẻ đó không hiểu đang cầm cái gì được bao trong vải kín mít giơ về phía trước, lia ngang lia dọc đi tới.

Trong phút chốc, Vân Kinhh tròn mắt ngạc nhiên, đó là thứ gì, đó là thứ độc dược gì vậy? Lần đầu nghe thấy, lần đầu nhìn thấy, sao thứ đó lại có thể lợi hại đến thế chứ, quả thật đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết của cô. Ngay cả bình thường có bình tĩnh đến mấy, giờ này cô cũng không thể không lộ ra nét sợ hãi quay lại nhìn Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết cũng đang nhìn về phía đó, gương mặt hắc trở nên vô cùng nghiêm trang và thận trọng. Hắc nghiêng răng nghiêng lợi gằn giọng thốt. "Bích Lạc Phú, Hoàng tuyền Thiết vệ^(*). Sở Hình Thiên, quả là người!"

^(*) Hoàng tuyền: chính là 'suối vàng', hay là từ chỉ âm ti địa ngục. Thiết vệ có thể hiểu là đoàn quân mặc giáp. Hoàng tuyền Thiết vệ có thể hiểu là đội binh sĩ mặc giáp sắt như tới từ địa ngục

Dưới trời này có thể huênh hoang như thế trừ đám Hoàng tuyền Thiết vệ này ra thì quả thật hẳn không biết còn ai có khả năng hơn nữa. Bích Lạc Phú và Hoàng tuyền Thiết vệ cùng nhau xuất kích, khiến cho kẻ vốn kiêu ngạo cuồng vọng như hắn cũng không thể không trở nên cẩn thận hơn.

Vân Kinh nghe thấy tiếng lâm bẩm như thể tự nói với mình của hắn liền thoáng rung mình. Bích Lạc Phú ư, cô đã từng nghe kể về nó, là thứ độc dược đứng đầu thiên hạ, tính ăn mòn cực mạnh, tốc độ lan ra cũng cực nhanh, chỉ cần chạm vào là có thể truyền độc, ngay cả không khí cũng mang theo hơi độc. Đây chính là thứ độc dược ác độc nham hiểm nhất, là bảo vật trấn quốc của nước Sở. Trước giờ mới chỉ nghe danh chứ chưa từng chứng kiến, hôm nay tận mắt nhìn mới thấy hóa ra nó quỷ dị như thế, quy mô khủng khiếp như thế, không hiểu họ đã dùng bao nhiêu Bích Lạc Phú.

Còn Hoàng tuyền Thiết vệ, đây chính là đội quân dũng mãnh như hổ bậc nhất của nước Sở, do chính Hoàng thái tử Sở Hình Thiên đích thân quản lý, bao nhiêu năm nay chinh phạt bốn phương thắng trận vô số, cực kỳ lợi hại. Nhìn khắp bảy nước, đây chính là đội quân duy nhất có thể đấu theo phương thức chính diện cứng rắn với đội quân do Độc Cô Tuyết dẫn đầu mà vừa có thua vừa có thắng.

Hiện giờ, cả hai thứ tượng trưng cho thân phận kẻ chủ mưu đều đã lộ ra, Sở thái tử chắc hẳn chính là người đứng sau mọi chuyện, coi như đáp án đã rõ ràng.

Thì ra lại là y. Độc Cô Tuyết mới trộm một bản danh sách ở nước Sở của y, khiến họ sợ bóng sợ gió, ai cũng bất an, không dễ xử lý như vậy. Thế mà y lập tức đáp trả bằng việc mưu tính bắt Độc Cô Tuyết. Đêm đó ở biên giới nước Hàn, Sở thái tử một thân đầy chính khí, động tác nhanh chóng, thủ đoạn cũng lợi hại không kém.

Có điều Vân Kinh không hề cảm thấy vui vẻ, mà cô cũng không thấy Độc Cô Tuyết vui vẻ khi biết chân tướng. Sở Hình Thiên đã dám để lộ ra những thế lực trong tay cho họ thấy, như vậy cũng đủ hiểu tuyệt đối y sẽ không để họ thoát khỏi đây. Nếu không sau này nhờ Độc Cô Tuyết sống sót chạy thoát, quay lại đòi nợ y, e rằng không chỉ đòi dăm ba câu là đủ.

“Đi thôi!” Bàn tay nắm chặt lại, Độc Cô Tuyết túm lấy Vân Kinh không nói thêm lời nào thừa thãi, nhanh chóng tung người lao đi trong khu rừng. Cứ nghĩ lại ngày đó khi hắn chạy khỏi nước Sở chính là bị đám Hoàng tuyền Thiết vệ kia đuổi giết khiến hắn vô cùng vất vả, hôm nay lại gặp lại chúng, hừ, mẹ nó chứ, Độc Cô Tuyết thậm chí một câu tục tữ trong bụng.

Vân Kinh không nói gì, chỉ nắm chặt tay Độc Cô Tuyết chạy theo hắn. Sau lưng họ đã rải đầy chất kích độc, hai người nhất định phải thoát nhanh khỏi đây trước khi bọn chúng kịp vây kín chung quanh. Xem ra trước mặt cũng đã đặt sẵn bẫy rồi.

Xuyên qua rừng cây, họ nhắm đúng hướng dãy núi Phi Thúy mà lao nhanh trong rừng như đôi chim cắt. Chân nhanh chóng toàn lực chạy, nhưng lại yên lặng hoàn toàn không phát ra tiếng động nào. Dùng hai người chống lại hơn một ngàn thậm chí còn nhiều hơn Hoàng tuyền Thiết vệ, e là có mệnh đến đâu cũng là phương thức vô cùng ngu xuẩn.

Trong không khí đượm mùi khét lẹt thoang thoảng phất qua mũi. Vân Kinh không biết chứ Độc Cô Tuyết hoàn toàn quen thuộc với nó. Đó chính là mùi Bích Lạc Phú đang ăn mòn tan chảy xung quanh, càng ăn mòn nhiều thứ, cái mùi gay mũi lại có chút chua ấy lại càng trở nên đậm đặc. Hiện giờ họ đều đã ngủi được, điều này cho thấy tốc độ lan tràn của nó khủng khiếp chừng nào.

Dọc đường Độc Cô Tuyết chạy rất quanh co, có lúc rõ ràng có đường thông thoáng trước mặt hẳn lại rẽ ngoặt, có lúc rõ ràng có vẻ có bẫy rập hẳn lại thoải mái lao tới. Vân Kinh chứng kiến tất cả, không rên tiếng nào, chỉ cố gắng theo sát Độc Cô Tuyết. Sở Hinh Thiên đương nhiên biết Độc Cô Tuyết sẽ chạy về phía dãy núi Phi Thúy. Hướng đó đảm bảo không ít cạm bẫy đang chờ, họ phải cẩn thận. Cô cũng biết dính đến cơ quan bẫy rập, cô chỉ là một kẻ ngoại đạo không biết gì hết. Cô chưa từng trải qua cảnh bị đuổi giết trong rừng, lại càng chưa gặp phải cạm bẫy mai phục, ngay cả có âm công trong tay nhưng vẫn là vô dụng đối với những thứ đó. Lúc này đây cô chỉ là một gánh nặng, nên nhất định phải theo sát Độc Cô Tuyết, cẩn thận rồi càng phải cẩn thận hơn.

Roạt, một đàn chim bị kinh động liền bay vụt ra, lao thẳng về chỗ Vân Kinh đang chạy tới. Cô không muốn đập phải bầy chim nên vô thức nghiêng mình né tránh, thân mình đang lưng chừng trên không lập tức mất thăng bằng nên vội chống tay lên một thân cây bên cạnh.

“Đừng đụng vào đó!” Độc Cô Tuyết đang kéo tay cô vội quát lớn, đồng thời giật mạnh tay kéo cô nhanh hơn về phía trước, nhưng bàn tay Vân Kinh đã kịp chạm vào thân cây.

Chỉ trong nháy mắt, Độc Cô Tuyết trầm mặt lại. Vân Kinh thấy hắc biến sắc mặt cũng thầm than không ổn, nơi này không an toàn. Cùng một lúc như thế đã luyện tập trước, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đều tung người lao vọt về phía trước.

Không ngờ hai người còn chưa kịp lao lên, trên đỉnh đầu trước mặt, một chiếc lưới lớn đầy những mũi sắt nhọn lều đã ụp về phía hai người. Những mũi sắt tỏa ánh lạnh lẽo dưới ánh mặt trời, thứ ánh sáng bạc âm hàn mang theo tiếng gió, sắc bén lao tới.

Vân Kinh vừa thấy, năm ngón tay vẫn giữ chặt Phượng Ngâm Tiêu Vĩ bên hông lập tức vung lên, định dùng âm nhận chống lại, xé rách tấm lưới nọ.

“Đừng động đây.” Như thể đọc được suy nghĩ của Vân Khanh, Độc Cô Tuyết nhanh chóng khẽ quát. Vân Khanh vừa nghe, dù không hiểu vì sao cô cũng lập tức dừng khựng năm ngón tay đang định gảy dây đàn.

Vân Khanh chưa từng thấy không có nghĩa hẵn chưa từng thấy. Cái lưới đang lao thẳng về phía họ với những mũi sắt nhọn lều kìa trên mặt cũng lấp lánh ánh bạc. Nếu hẵn không nhìn nhầm, cái lưới đó làm từ tơ của giống thiên tà (*tên một giống tà*), vũ khí bình thường khó lòng xé rách nó được, tự ý chống lại nó chỉ có thiệt vào thân.

Khẽ ngừng một chút trên không trong thoáng chốc, Độc Cô Tuyết không chút nghĩ ngợi, ôm lấy Vân Khanh đạp một chân lên cây đại thụ bên cạnh mượn lực nghiêng người ra phía sau. Hai người men theo thân cây mà vọt đi, nhưng nơi này chung quanh đều là cây cối, không có chỗ nào cho họ tránh né, nên bịch một tiếng đã đập vào một gốc cây phía sau lưng.

Chiếc lưới đầy mũi nhọn nọ cùng lúc đó đã ụp xuống đất, các mũi nhọn bằng sắt cắm ngập sâu trong đất, nếu là cơ thể máu thịt bình thường, tình trạng thê thảm cũng dễ tưởng tượng ra được.

Cây đại thụ sau lưng họ bị đập phải rung lên bần bật khiến lá rụng lá tả. Nhưng khoảnh khắc lá bay phất phơ ấy, Vân Khanh vốn đứng sau nhanh mắt liếc thấy sau lưng hai người có một chiếc bè tre chi chít chồng từ những nan tre vót nhọn trên mặt bật ra từ chỗ giấu sau thân cây đại thụ lao về phía họ. Những chiếc nan nhọn hoắt kia phải dài tới nửa trượng.

“Sau lưng...”

Câu cảnh báo còn chưa dứt, trên người cô bỗng cảm thấy một lực đẩy cực mạnh. Độc Cô Tuyết ôm lấy cô nháy phắt sang bên cạnh. Vân Khanh đứng chưa vững nên cũng mặc cho hẵn ôm lăn tròn trên đất bên trái nơi họ đứng. Hai người không ngừng lăn đi.

Trong lúc lăn đi như thế, Vân Khanh thoáng nhìn thấy trên đầu họ có thứ sạt qua sát cạnh, chính là chiếc bè tre khi nãy cô nhìn thấy. Nó gần như sượt qua da đầu hai người họ, hiện giờ đã lao xuống sát mặt đất. Nếu khi nãy họ hụp xuống lăn tránh đi chậm một chút, cái bè tre lại lao mạnh từ trên cao xuống như thế, thật không cần nghĩ đến hậu quả.

Mà khoảnh khắc ấy, cô cũng đã kịp nhìn rõ ràng, không chỉ từ hai phía mà cả bốn phía đều có bốn cái bè tre đồng loạt lao xuống, đập thẳng vào nhau chát chúa, những chiếc nan tre vót nhọn cũng len lỏi xuyên lẫn nhau, mắc lại một chỗ.

Da đầu Vân Khinh thoáng run lên. Khi này cô mới chỉ nhìn đến phía sau, bây giờ...

Lăn mấy vòng rồi, Độc Cô Tuyết và cô còn chưa kịp đứng lên, toàn bộ mặt đất bỗng lún xuống. Vân Khinh nằm ở dưới chỉ có thể nhìn thấy bầu trời phía trên, nhưng sau lưng lại cảm nhận rõ ràng mặt đất sụp lún, không nhìn được cứng cả người. Cô tóm chặt lấy vai Độc Cô Tuyết. Không cần nhìn cô cũng biết dưới lưng cô có cạm bẫy sẵn sàng.

“Dưới là hố, sụp rồi.” Chỉ trong nháy mắt, Vân Khinh thông báo nhanh chóng chính xác tình hình dưới lưng mình. Cô biết giờ hoảng loạn chẳng ích gì, tốt nhất là thông báo rõ ràng tình huống mới là kế sách đúng đắn.

“Ôm chắc.” Độc Cô Tuyết nghe vậy hét lớn, tay ôm Vân Khinh thoáng buông ra, tay kia cầm kiếm, tay này tóm chặt một sợi dây mây không biết hắn đã chop lấy tự lúc nào, rồi quay người nhanh chóng ôm lấy người Vân Khinh rồi nhảy vọt lên không.

Vân Khinh căng cứng cả người, hai tay ôm chặt lấy Độc Cô Tuyết, thoáng ôm thoáng buông chỉ trong nháy mắt, không một kẻ hở.

Ngay khi hai người rời khỏi mặt đất, toàn bộ mặt đất trong vòng một trượng vuông hoàn toàn sụp xuống, dưới đáy hố cắm chi chít là chông, ánh hàn quang lấp lánh, mặt trên thoáng ánh xanh biếc cho thấy chúng đều đã được tẩm kịch độc. Người chỉ cần rơi xuống hố, đừng nói là bị đâm thủng lỗ chỗ, ngay cả chỉ lướt qua dính phải, e là với thủ đoạn của Sở Hình Thiên, chắc hẳn thứ độc này cũng chỉ nhằm để đoạt mệnh.

Ngay lúc những cây chông tẩm độc lộ ra, đáy hố mang bấy thoáng rung động. Vân Khinh vốn đang nằm nghiêng nhìn cạm bẫy thấy vậy không khỏi thất thanh. “Chết rồi!”

Động tác của Độc Cô Tuyết còn nhanh hơn, ngay khi hắn chụp lấy cây mây đã lập tức rùn người nhảy vọt ra, chỉ trong một cái tung người, hai người họ đã vút lên cao như chim sải cánh bay vọt lên.

Chính khoảnh khắc hai người bay lên cao ấy, vô số những mũi châm nhỏ như lông trâu xoạt một tiếng bắn ra từ đáy hố ra khắp bốn phương tám hướng.

Mọi sự chỉ xảy ra trong giây lát, từng thứ đan xen lẫn nhau, vạn phần độc ác. Nếu là người thường, hắn đã sớm bỏ lại đây mấy cái mạng không biết rồi.

Vân Khinh ôm Độc Cô Tuyết bay ra ngoài giờ mới thoáng hít một hơi thật sâu, thật nguy hiểm!

“Chúng ở kia rồi!” Cô chưa kịp thở ra hơi này, ở cách đó không xa nhanh chóng vang lên những tiếng kêu

báo động cùng những tiếng lao đi trong gió vun vút. Hoàng tuyền Thiết vệ đuổi tới rồi.

“Nàng xử lý!” Độc Cô Tuyết vừa đẩy Vân Kinh vác lên vai, vừa phun ra ba chữ cực nhanh.

Vân Kinh dựa chân vào eo Độc Cô Tuyết, cả người nằm nghiêng dựa vào trên lưng hắn, đầu ngẩng ra sau, mười ngón tay hườm sẵn trên dây đàn, mặt không hiện biểu tình mà chăm chú nhìn về phía liên tục sột soạt phía sau.

* Chú thích: chỗ này chị ấy đang bị vác như vác bao gạo vậy, chứ không phải công hay bế gì đâu nhé, để chị ấy rảnh tay mà đánh đàn đó mà!

Tiếng chân dồn dập, Hoàng tuyền Thiết vệ vây quanh khắp bốn phương tám hướng, đội ngũ chỉnh tề hùng mạnh, chẳng mấy chốc đã hiện thân trong rừng.

Vân Kinh quét mắt một cái, mười ngón tay choang một tiếng qua cả bảy dây trên cây đàn Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, bảy đạo âm nhận liên tiếp lẫn nhau lao về phía Hoàng tuyền Thiết vệ.

Hoàng tuyền Thiết vệ, oai danh lẫy lừng, bên trong không một kẻ dư thừa nào cả. Thế nên Vân Kinh đã ra tay là dùng toàn lực chiến đấu, trùng điệp bảy lần chính là chiêu thức cao nhất hiện nay cô có thể sử dụng.

Âm thanh phiêu lãng khuấy động không gian, âm âm vang dội, một khúc Thập diện mai phục thật sự rất phù hợp với tình cảnh này, âm dày và nặng nhưng vẫn đầy nhiệt huyết dâng trào, kịch liệt mà vẫn đầy đủ sát khí, như thể trống trận dồn vang, tiếng giết âm âm.

Ngựa chiến hí vang, những kẻ mặc áo giáp đen liên tục ngã xuống, máu tươi phun khắp núi rừng, tiếng chân trùng trùng như sóng, màu máu đỏ ối khắp nơi.

Từng đợt từng kẻ ngã xuống, lại liên tiếp có kẻ khác xông ra, không có biểu tình, không hề chần chờ khi truy đuổi, phối hợp nhau phòng thủ, che giấu sự công kích, mọi sự diễn ra mạch lạc như nước chảy, vô cùng ăn ý, cứng cỏi mà lạnh lùng không có nhân tính.

Vân Kinh nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt bình tĩnh như nước không một gợn sóng, mười ngón tay càng lúc càng mau, khúc Thập diện mai phục^(*) được phát huy đến cực điểm.

(*) Thập diện mai phục là tên một khúc nhạc viết cho đàn cổ cầm từ thời xưa, được liệt vào trong Thập đại danh khúc, mười khúc nhạc cho cổ cầm nổi tiếng nhất. Nó hoàn toàn không liên quan đến phim Thập diện mai phục đâu.

Máu phun ra từ trên áo giáp của Hoàng tuyền Thiết vệ, sắc đỏ tươi như làm nổi bật thêm màu giáp bạc sáng ngời, ánh bạc lại điểm tô thêm những bông hoa máu, vô cùng diễm lệ.

Xét độ lợi hại của Hoàng tuyền Thiết vệ, dùng chiến lược lấy thịt đè người với Độc Cô Tuyết có phần thắng rất lớn, chứ dùng với cô e là phải xem xét lại. Âm công mạnh nhất chính là quần công. E là ngay từ đầu chúng muốn giết cô chính nhằm mục đích này là chính. Một Độc Cô Tuyết đã là bậc vương giả khi chiến đấu cự ly gần, lại thêm một Vân Kinh giỏi về đánh khoảng cách xa và số đông, nào khác gì như cọp thêm cánh?

Mà Độc Cô Tuyết đã đem nhiệm vụ xử lý những kẻ Hoàng tuyền Thiết vệ này cho Vân Kinh chuyên đánh xa xong, lập tức lao đi như chim bay luồn lách trong rừng, không đi đường thẳng mà ngược lại càng đi càng men theo những chỗ u tối, dần dần dụ những kẻ truy đuổi về phía một khe núi hẹp.

“Được lắm, khúc Thập diện mai phục được lắm!” Một giọng nói lãnh đạm bỗng vang tới, sau lưng một con ngựa đen mặc giáp sắt cũng xuyên qua cây rừng, lao nhanh xuất hiện. Một người đàn ông có gương mặt lạnh lùng ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt như điện phóng đến.

Gương mặt không bị che phủ, đáng vẻ chừng ba mươi tuổi, giữa lông mày thấp thoáng một vết sẹo khiến vẻ mặt vốn rất tuấn tú, lằng tẻ như phủ thêm nét dữ dằn. Toàn thân tỏa ra khí lạnh, như thể một khối băng vạn năm vậy. Nét mặt không có chút biểu tình, quanh thân dường như được bao phủ một tầng áp lực khiến người ta kinh hãi.

Sau lưng hẳn là một người con trai khác cũng không che mặt, sắc mặt nhìn có vẻ ôn hòa, nhưng lại thoáng một tia lạnh lẽo, đây gọi là tuy không lạnh nhưng còn hơn cả lạnh.

“Thiết Long, đệ nhất tướng quân của Hoàng tuyền Thiết vệ, tài bắn cung cực chuẩn, chú ý!” Độc Cô Tuyết đang chạy vội phía trước cũng không quay lại, chỉ nghe giọng đã biết là ai đến bèn thấp giọng báo cho Vân Kinh.

Vân Kinh không hề dừng tay, tai vẫn lắng nghe lời của Độc Cô Tuyết. Hoàng tuyền Thiết vệ trừ Sở thái tử ra, có Thiết Long, Thiết Hồ, Thiết Báo ba đại tướng quân, là ba thượng tướng quân của nước Sở. Không ngờ ở đây mới đó họ đã được gặp Thiết Long, Vân Kinh lập tức đề hai ngón tay phải không nhích động trên dây thứ ba chủ sát, sẵn sàng nhưng chưa tấn công ngay.

“Bản tướng tới gặp ngươi đây.” Thiết Long phóng ngựa đuổi theo, vừa đi vừa vươn tay đón lấy một cây cung sắt do một binh sĩ mặc giáp bên cạnh dâng lên. Ba mũi tên sắt được lên dây, mũi tên nhắm trúng Vân Kinh. Lấy một người con gái làm mục tiêu của y, xem ra khắp thiên hạ này chỉ có Vân Kinh được ‘hân hạnh đối xử’ như thế.

Ba mũi tên cùng được bắn, như lưu tinh truy nguyệt^(*) lao thẳng về phía Vân Kinh.

(*) Lưu tinh truy nguyệt: sao băng đuổi trăng, thành ngữ chỉ tốc độ nhanh chóng, xẹt ngang bầu trời, xẹt ngang không gian...

Boong một tiếng. Vân Kinh không biến sắc, nhìn thẳng ba mũi tên đang xé gió bay đến. Bỗng chốc ánh mắt lóe lên, hai ngón tay phải nọ khẽ gảy lên, một âm thanh trong trẻo vô ngần xé trời vụt lao về phía ba mũi tên rất mạnh mẽ kia.

Roẹt, cả ba mũi tên đụng phải âm nhận trên không. Chỉ một âm thanh, cả ba mũi tên đồng loạt gãy đôi, phần mũi vẫn lao về phía trước hơn một trượng nữa mới rơi xuống đất, mà tiếng đàn phát ra từ tay trái của Vân Kinh vẫn chưa hề ngưng lại, tiếp tục tấn công Hoàng tuyền Thiết vệ đang đuổi theo.

“Làm đẹp lắm!” Độc Cô Tuyết cũng không quay đầu lại mà chỉ giơ tay vỗ vỗ vào hông Vân Kinh mấy cái, rồi tung mình chạy hướng tới một khe núi càng lúc càng hẹp.

Vân Kinh nào có thời gian để ý đến hắc mà chỉ lạnh lùng nhìn Thiết Long.

“Được lắm, lại đỡ một phát nữa của ta!” Trên mặt Thiết Long thoáng lóe ánh hàn quang, lật tay lấy tên lấp vào cung. Trên đời này ngoài Độc Cô Tuyết, đây là người đầu tiên có thể nhẹ nhàng chém gãy ba mũi tên của y như thế. Hai mũi tên cùng nhau bắn ra, xé mây rách gió, một trước một sau lao về phía Vân Kinh.

Vân Kinh thấy hai mũi tên này không nhanh như ba mũi tên trước, nhưng dường như lại tiềm ẩn một sức mạnh cường đại hơn rất nhiều. Tiếng chúng vù vù rít lên trong không khí thoáng vọng tới tai cô, lao trong không khí mà lực ma sát có thể gây ra âm thanh rung động như thế, đủ hiểu lực lượng ẩn trong hai mũi tên này.

Ba ngón tay phải nhấn xuống khẽ gảy dây thứ ba chủ sát, nhanh chóng lặp lại liên tục vài lần. Hai mươi mốt đạo âm nhận được ba ngón tay gảy ra, cộng hưởng lẫn nhau bay đến nghênh đón hai mũi tên kia.

Rầm, một tiếng va chạm lớn vang lên. Vân Kinh cảm thấy khí huyết trong ngực hơi hơi quay cuồng. Hai mươi mốt đạo âm nhận của cô đều nát vụn giữa không trung, ngón tay cũng đau âm ỉ. Đây là lần đầu tiên âm nhận của cô bị đối thủ đánh nát trên không, tuy rằng hai mũi tên kia kết quả cũng không tốt đẹp gì hơn, nhưng cô biết nếu còn có lần sau tên bắn mạnh hơn, đoán chừng cô sẽ không đỡ nổi.

“Tả hữu vây lại, ngăn Độc Cô Tuyết!” Đúng lúc đó, người con trai vẫn đi theo sau Thiết Long không lên tiếng bỗng cao giọng ra lệnh, đó chính là giọng nói hờ hững cô đã nghe khi còn ở trên cây.

Lúc này cô đang đưa lưng về phía họ đang chạy tới nên không nhìn thấy được Độc Cô Tuyết đang chạy đến

nơi nào. Nhưng đám Hoàng tuyền Thiết vệ đối mặt với Độc Cô Tuyết ai nấy đều nhìn rõ, trước mặt hẳn giờ là một vực núi dốc ngược dựng đứng, sương mù quanh quẩn, không nhìn được đằng trước rốt cục vẫn là vách đá thẳng cao lên hay có động có hang gì không. Gã Độc Cô Tuyết chết tiệt lại dẫn họ tới chỗ như vậy.

“Chỉ bằng các người ư, hừ, ôm chặt ta!” Độc Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng rồi bỗng rống lên với Vân Kinh.

Vân Kinh nghe thấy, theo bản năng bèn vội ôm chặt lấy eo lưng Độc Cô Tuyết. Gã này muốn làm gì chứ?

Còn chưa kịp nghĩ ngợi, Vân Kinh cảm thấy cơ thể bỗng nhẹ hẫng, rồi trọng tâm chìm xuống dưới, cả người như thể rơi từ trên không xuống dưới một cách nhanh chóng. Tiếng đàn tuy hơi hơi dao động nhưng vẫn không hề ngưng lại, điệu nhạc kinh điển vẫn hồn hậu phát ra phiêu lãng trong không gian.

Độc Cô Tuyết vác Vân Kinh, khoe miệng nhếch lên cười lạnh lẽo, thả người lao xuống khỏi vách núi thẳng đứng. Dọc vách núi lồi lõm lởm chởm, chỉ có mấy tảng núi đá gồ lên trời ra khỏi vách núi thẳng đứng.

Độc Cô Tuyết giống như một cánh hùng ưng, từ trên không lao thẳng xuống dưới, thế lao vun vút không gì cản được.

Mấy lần mượn lực nhảy xuống sau, Độc Cô Tuyết quay người đứng thẳng. Họ đã đáp xuống một khe núi nhỏ phía dưới. Hẳn ngẩng đầu nhìn vách núi cao hơn ba chục trượng. Độc Cô Tuyết khẽ cười khẩy lạnh lùng rồi quay người vác Vân Kinh bỏ đi. Xuống đây rồi xem các người cưỡi ngựa đuổi theo kiểu gì.

Hoàng tuyền Thiết vệ đuổi kịp tới bờ vực, ai nấy nhíu mày, dốc cao hiểm trở, ngựa chiến có hay tới mấy cũng không thể đi xuống được. Lập tức vài người bỏ ngựa lại, cạy võ công cao học theo cách Độc Cô Tuyết mà nhảy xuống.

“Hừ, Dực vương Độc Cô Tuyết giỏi lắm. Vân Kinh, lại đỡ nốt một phát cuối cùng của bản tướng!” Phóng ngựa tới bên miệng vực cheo leo nọ, Thiết Long nhìn khe núi hẹp quanh co khúc khuỷu phía dưới, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đang sắp khuất bóng. Nét mặt y bỗng lóe một tia sát khí, y lật tay lại lấy ra cây cung sắt nữa, hai cung chồng lên nhau, một mũi tên được lắp trên cả hai.

Vân Kinh nghe vậy, ngừng lại âm công đang dùng đối phó với người khác. Cự ly như thế này đã hoàn toàn ra khỏi tầm bắn tên của chúng, cô không cần quan tâm chúng nữa. Cô ngẩng đầu nhìn Thiết Long ở trên cao cách cô hơn ba mươi trượng, hai tay nắm chặt Phượng Ngâm Tiêu Vĩ.

Một mũi tên thuần một màu đen chùng như toàn thân bằng sắt, thân dày hơn mũi tên thường hai lần có lẽ, chung quanh lởm chởm gai nhọn được bắn khỏi mũi tên, rít trong gió bay về phía Vân Kinh.

Tốc độ kinh người, hoàn toàn khác với những mũi tên trước, khiến cho không khí như run rẩy rền rĩ khóc than. Mũi tên này, nhọn sắc tới khó lòng chặn nổi.

Bắn từ trên cao, chỉ chớp mắt là tới.

Vân Khinh cả kinh, mũi tên này bay thật là nhanh. Cô lập tức căn răng, năm ngón tay phải đồng loạt đặt lên dây đàn thứ ba ấy, đè mạnh xuống.

“Đừng đỡ, nàng không đỡ được.” Ngay khi Vân Khinh đè năm ngón tay xuống, Độc Cô Tuyệt bỗng quát lạnh một tiếng, lật tay chộp lấy Vân Khinh ném ra xa, đồng thời quay phắt người dừng lại vung kiếm sắc trong tay vạch ra một đạo hàn quang về phía mũi tên thứ ba của Thiết Long, rạch không khí mà bay lên cao.

Vân Khinh đỡ lần bắn thứ hai xong đã bị chấn động, tuy hẳn không nói gì nhưng hẳn có thể cảm nhận được, âm công của cô còn chưa tới trình độ có thể đỡ được mũi tên thứ ba này.

Vân Khinh không kịp phản ứng, đã bị Độc Cô Tuyệt ném lên một bãi cỏ, trơ mắt nhìn Độc Cô Tuyệt vung kiếm chém về phía mũi tên kia.

Choang. Một âm thanh va chạm kịch liệt vang lên, mũi tên màu đen nọ bị kiếm của Độc Cô Tuyệt chém chính giữa, hai lực lượng mạnh tranh chấp nhau, chỉ thấy mũi tên đen nọ chỉ trong nháy mắt bị chém thành mấy nhát, rải khắp bốn phía. Mà phần xi gấn màu đen vẫn nhanh chóng bay về phía cô, còn Độc Cô Tuyệt chỉ hơi lùi về sau một bước.

Vân Khinh thấy thế không khỏi cười nhẹ, Độc Cô Tuyệt ra tay nào có thất bại bao giờ.

“Tránh ra!” Nụ cười tươi tắn của cô mới chớm nở, Độc Cô Tuyệt đứng cạnh bỗng quát một tiếng chói tai, đồng thời phi thân nhào tới chỗ cô. Vân Khinh ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng thì Độc Cô Tuyệt đã chắn trước người cô.

Không thể là mũi tên, cũng không phải ám khí, nếu không phải những thứ đó, vậy thì... Còn chưa nghĩ thấu đáo, bỗng Vân Khinh ngửi thấy một thứ mùi gay mũi quen thuộc. Mùi của Bích Lạc Phú. Cô lập tức biến sắc. Cái màu đen ấy không phải xi gấn đầu mũi tên, là Bích Lạc Phú được bôi lên mũi tên.

“Độc Cô Tuyệt!” Vân Khinh thoáng chốc tái mặt. Thứ cảm xúc hoảng hốt và phức tạp trước giờ chưa bao giờ hiện trên nét mặt cô giờ tự động bày hết trên gương mặt.

Độc Cô Tuyệt không trả lời, chỉ quay cổ tay phật xuống hai nhát, cắt bỏ phần da thịt bị Bích Lạc Phú màu

đen dính lên đang bắt đầu ăn mòn vào trong. Chỉ nháy mắt máu tươi tuôn ra như suối, cả lưng và cánh tay hằn nhầy nhựa thịt da.

“Đi!” Nét mặt hằn cứng đanh như sắt, không nói nhiều lời mà chỉ tóm lấy tay Vân Khanh, quay người chạy vào sâu trong khe núi. Máu vẫn đổ xuống con đường bụi đất mịt mờ.

Hết chương 61

Chương 62 – Động lòng

Mây mù sáng sớm dần tan ra trong khe núi, ánh mặt trời chói chang rọi xuống từ phía chân trời, văng hào quang vàng chói lóa vạn trượng tỏa khắp chốn, lấp lánh rực rỡ.

Gió hiu hiu thổi giữa núi rừng mang theo mùi cỏ xanh thoang thoảng. Cây rừng sin sít âm u, làn ánh sáng óng ả lọt qua những khe hở trong tán lá như những sợi tơ vàng tỏa ra những tia sáng bảy màu. Vạn vật vẫn tươi tốt đẹp đẽ là thế, như thể cảnh máu me trong rừng khi nãy chưa từng xảy ra.

“Độc Cô Tuyết, kiên nhẫn một chút!” Dưới chân một vách núi dựng đứng thẳng tắp, Vân Kinh dùng răng nhai nát mớ thảo dược tìm được rồi quỳ thẳng người sau lưng Độc Cô Tuyết đang ngồi, rịt thuốc lên lưng hằn với một vệt mặt phức tạp. Các loại lá thuốc vốn mọc hoang dại trong rừng trên núi, lại thêm Vân Kinh vốn biết trị thương. Trong khe núi này chỗ nào cũng có thể tìm thấy loại cỏ để cầm máu, giúp Độc Cô Tuyết cầm máu tạm thời hẳn là không có vấn đề gì.

Độc Cô Tuyết cầm kiếm ngồi trên một tảng đá lớn, sắc mặt không đổi, hẳn nói mà không quay đầu lại. “Vết thương vật này có xá gì!”

Vân Kinh nghe thấy hẳn trả lời thản nhiên không chút lo lắng như vậy bèn hơi cắn răng không lên tiếng.

Khi ấy Độc Cô Tuyết đã rất nhanh tay, Bích Lạc Phú mới dính vào da hẳn đã lập tức cắt bỏ da thịt cả hai chỗ. Bích Lạc Phú có lợi hại đi nữa cũng không có cách nào khác để ăn mòn da thịt từ xa cả. Có điều cứ nhìn hai chỗ máu thịt bầy nhầy kia, trong lòng Vân Kinh vẫn run lên từng đợt.

Cô nhẹ nhàng lấy chỗ lá thuốc đã nhai nát đắp lên hai vết thương trên người Độc Cô Tuyết. Cảm nhận được cơ thể hẳn bỗng gồng lên dưới bàn tay mình, tuy rằng hẳn đã lập tức thả lỏng cơ bắp nhưng chỉ một thoáng cứng người lại ấy, Vân Kinh cũng hiểu được hẳn đau tới khó lòng nhin nổi.

Bởi họ đang ở trong khe núi, không biết tới khi nào mới có thể ra ngoài nên Vân Kinh chọn hái toàn những lá thuốc có dược tính khá là mạnh hòng cố gắng cầm máu hoàn toàn cho Độc Cô Tuyết trong thời gian ngắn nhất có thể. Nếu không cứ thế này, đám Hoàng tuyền Thiết vệ chắc chắn sẽ lần theo vết máu đuổi theo, họ có nỗ lực trốn tránh tới đâu cũng vô ích. Nét mặt cô thoáng vẻ không đành lòng, nhưng bàn tay không vì thế mà

ngừng lại, vẫn thoăn thoắt bơi hết thuốc lên người hẳn. Cô vươn bàn tay còn lại khẽ khàng vuốt lên gáy Độc Cô Tuyệt, chút một chút một nhè nhẹ dịu dàng.

Độc Cô Tuyệt cảm nhận được sự ve vuốt của Vân Kinh, hẳn không nhịn được hơi quay lại nhìn cô. Cô muốn gì chứ? Ve vãn hẳn chắc? Vào lúc này sao? Hẳn không nghĩ thế.

Vân Kinh thấy hẳn quay đầu nhìn mình bèn nói khẽ. “Một chốc là hết đau thôi!” Trước đây sau mỗi lần cô bị đánh, khi bà bà tới bôi thuốc cho cô, người không an ủi khi cô khóc vì đau đớn mà chỉ dùng tay nhẹ nhàng vuốt đầu xoa lưng cô như vậy, trấn an cô mà không cần lên tiếng. Chẳng rõ từ lúc nào cô cũng thành thói quen làm như thế, với một sự dịu dàng và thương tiếc từ trong vô thức phát ra.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy, tuy cả hai còn đang trong hoàn cảnh bốn bề có địch thế này, hẳn vẫn không nhịn được mà cong khóe môi lên. Vân Kinh đang an ủi hẳn đó mà. Mấy vết thương bé tẹo đó cần gì an ủi chứ, có điều một Vân Kinh dịu dàng như thế, hẳn thích. Hẳn rất thích cô dịu dàng với mình, nên cũng không nói gì mà quay đi, mặc cho Vân Kinh nhẹ nhàng vuốt ve cổ mình.

Im lặng, sự im lặng cứ quẩn quanh bên hai người, nhưng cùng với nó lại là thứ cảm giác hài hòa và thư thái quý tha ma bắt.

“Thật sự thích ta sao?” Vân Kinh đang yên lặng bỗng khẽ thốt.

Trong khoảnh khắc đó, bóng người lao tới mạnh mẽ không chút do dự ấy vẫn canh cánh trong lòng cô. Trước giờ trừ tỷ tỷ của cô ra chưa hề có ai không thềm để tâm tới an nguy của mình mà xông ra che chở cô, nhận lấy mọi nguy hiểm về mình như thế. Cái ánh mắt, cái hành động không hề do dự như thế lẽ thường phải thế ấy khiến cô cảm thấy kinh ngạc, chấn động vô cùng, đồng thời còn đi kèm với một thứ cảm giác khó tả thành lời mà trước giờ cô chưa từng nếm trải giờ cũng nhen nhóm trong lòng.

Cô vẫn chưa quên ánh mắt lẩn tránh vẻ Độc Cô Tuyệt khi lao tới chặn Bích Lạc Phú cho cô. Không hề có chút nào chần chừ, không hề có chút nào phân vân dao động, không hề cân nhắc, không hề tính toán thiệt hơn. Đó như thể hành động bộc phát trực tiếp từ sâu tận đáy lòng, đó như thể là động tác tự nhiên nhất trần đời. Đó như thể vào thời điểm ấy, trong mắt Độc Cô Tuyệt chỉ có một mình cô, trong đầu Độc Cô Tuyệt chỉ có một ý nghĩ, phải che chắn cho cô mà thôi.

Đã nhìn thấy quá nhiều cảnh kẻ lường người gạt, cũng đã chứng kiến không ít tính toán âm mưu. Từng đó năm đi khắp thiên hạ, không phải cô không học được chút nào, đơn giản là cô không muốn để ý tới, nhưng điều đó không mang nghĩa là cô không hiểu hoặc không phòng bị những việc ấy.

Có những khi một người cứu mạng người khác chẳng hề là vì thích người đó, mà bởi vì người đó có giá trị lợi dụng, nên người kia lấy 'thích' làm mồi nhử, lấy 'ơn cứu mạng' làm nhà giam, lấy 'thề nguyện sống chết' làm lợi thế để vây khốn người đó, để khiến người đó làm việc cho người kia, khiến người đó tự cho rằng mình đã có được cả thế gian, nhưng rồi thật ra chỉ là một quân cờ để cho người kia sử dụng. Những chuyện thế này cô đã từng chứng kiến không ít.

Giờ đây trong tay cô đã trống trơn không còn gì cả, chỉ còn lại một trái tim thuộc về chính mình, nên sao có thể để mất nó được.

Nhưng hôm nay đây, cô đã nhìn thấy rõ tấm chân tình ẩn sau vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn, khắc nghiệt của Độc Cô Tuyết. Hoàn toàn không có hư tình giả ý, không có cân nhắc được mất lợi hại. Hẳn thật sự chỉ là muốn che chắn cho cô, không cần lý do nào khác ngoài để cứu cô, muốn bảo vệ cô, đơn giản chỉ có vậy.

Cô nhẹ nhàng xoa gáy Độc Cô Tuyết, trên nét mặt có đôi chút sầu lo chen lẫn nghi hoặc, còn có cả chút hân hoan mơ hồ mà chính cô cũng không phát hiện ra.

Độc Cô Tuyết nghe được câu hỏi của cô, lập tức hẩn nhịu mày quay phắt lại trừng mắt nhìn Vân Khinh. "Nàng vừa nói vớ vẩn cái gì thế hả? Thế nào là thật sự hay không, Độc Cô Tuyết ta đã bao giờ nói dối chưa?"

Vân Khinh thấy vẻ mặt hẩn giận dữ đùng đùng nhìn mình, khóe môi hơi gợn lên thành nụ cười. Cũng đúng, cái gã này ư, cuồng vọng đủ để không thềm nói lời dối trá với cô đâu. Hẳn tuy dùng thủ đoạn tàn nhẫn độc ác, nhưng cũng cực kỳ giữ chữ tín.

Đối mặt với ánh mắt ngập tràn lửa giận của Độc Cô Tuyết, Vân Khinh từ tốn vươn tay cầm lấy tay hẩn mà dịu dàng nói. "Ta tin chàng."

"Nói năng lung tung!" Độc Cô Tuyết chẳng hiểu gì cả bèn mắng một câu. Có điều Vân Khinh lần đầu tiên chủ động nắm tay hẩn khiến hẩn không khỏi kinh ngạc, đồng thời hẩn cũng rất tự nhiên mà nắm lại tay cô. Nắm lấy bàn tay trắng trẻo nõn nà mịn màng mềm mại như nhành cỏ ấy, hẩn cảm thấy rất thoải mái.

"Vết thương của chàng thấy sao rồi?" Vân Khinh khẽ cười một tiếng, không giải thích mà hỏi lại Độc Cô Tuyết. Bích Lạc Phú, tuy cô đã nghe danh nhưng rốt cục độc tính thật sự ra sao, cô không rõ lắm.

"Không sao cả." Độc Cô Tuyết cảm nhận được sự dịu dàng của cô, không khỏi xiết chặt bàn tay cô mà khẳng định.

Bích Lạc Phú ư, độc thật, có điều hẩn nhanh tay hơn. Chỉ là mất máu đôi chút mà thôi, còn lại không có gì

đáng ngại.

Vân Khanh nghe hẳn nói vậy khẽ gật đầu không hỏi lại nữa. Con người trước mặt cô thật sự rất đáng tin tưởng.

“Đi thôi.” Độc Cô Tuyết ngẩng đầu thoáng nhìn sắc trời rồi đứng dậy kéo Vân Khanh đi về phía dãy núi Phỉ Thúy. Nơi này máu rơi khá nhiều, sớm muộn gì Hoàng tuyền Thiết vệ sẽ đuổi theo. Vân Khanh không nói gì phản đối mà nhanh chóng đi theo.

Trèo đèo lội suối, mai phục cũng nhiều mà cạm bẫy họ cũng gặp không ít. Càng đến gần dãy Phỉ Thúy, những gì họ gặp trên đường càng nguy hiểm. Có điều Độc Cô Tuyết là hạng người nào chứ, cho dù đang bị thương, sự dũng mãnh của hẳn vẫn chưa hề có chút nào suy giảm. Đã vậy lại thêm Vân Khanh phối hợp, Phượng Ngâm Tiêu Vĩ vừa vang, dù người có là Hoàng tuyền Thiết vệ đi nữa cũng đành tiến người về dưới suối vàng.

Vân Khanh càng lúc càng sử dụng thành thạo Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, Độc Cô Tuyết thì độ ngang tàng bá đạo không suy giảm, dọc đường cũng không thềm lảng lạng né tránh mà cứ ngang nhiên xông tới, gặp một giết một, gặp mười giết mười. Có điều hai người đi nhanh như bay, Hoàng tuyền Thiết vệ đuổi tới nơi vang lên tiếng đàn, họ đã lại chẳng biết đã bỏ đi đâu, khiến Thiết Long tức tối đến tái cả mặt.

Hôm xưa Độc Cô Tuyết một thân một mình, chỉ mang theo ba kẻ gia thân, lại cả người bị thương mà vẫn thoát khỏi vòng đuổi giết của chúng, giờ đây lại thêm một ả Vân Khanh lợi hại nhường này, hai người liên thủ quả thực mạnh mẽ khó ngăn.

Thời gian vùn vụt trôi qua, thoáng chớp mắt trời đã về chiều, lại một ngày nữa sắp kết thúc.

Hai người Độc Cô Tuyết và Vân Khanh chém giết mở một đường máu mà chạy, giờ cũng đã tới sát gần dãy Phỉ Thúy.

“Đằng trước chính là dãy núi Phỉ Thúy, chừng nào vào đó nàng hãy gọi luôn đám bạn bè của nàng tới.” Quay lưng về phía tà dương, Độc Cô Tuyết nhìn những dãy núi non trập trùng trải dài, giọng nhấn mạnh hai chữ bạn bè, nét cười như có như không. Có thể gọi bạn xưng bè với bấy thú dữ, e là cũng chỉ có Vân Khanh làm được.

Chừng nào được muông thú giúp đỡ, để xem hẳn sẽ đòi lại những thiệt thòi mình phải chịu hai ngày qua ra sao. Độc Cô Tuyết hẳn nào giờ chưa từng chột vật nhếch nhác thảm hại như thế bao giờ, ngay hiện thời trên

mình cũng chỉ khoác cái khố mỏng, đến manh áo còn không có mà mặc.

Vân Khanh nghe vậy khẽ ừ một tiếng. Hôm đó Phi Lâm dạy cho cô cách khống chế tâm trí, cô chưa có cơ hội luyện tập. Nhưng chỉ là để gọi đám bạn bè kia tới hẳn sẽ không thành vấn đề, một khúc Thanh tâm chú là đủ. Có điều sau đó đuổi chúng nó đi như thế nào e lại có chút phiền phức.

Độc Cô Tuyệt thấy Vân Khanh không còn tỏ vẻ xa cách với mình, tuy không hiểu lý do cô thay đổi thái độ nhưng như vậy càng tốt, hẳn càng thích. Thế rồi hẳn nắm chặt tay Vân Khanh, nhắm hướng một con sông nhỏ ngăn trước mặt hai người tung mình bay vọt qua.

Phụp, có tiếng vật gì đó bị đâm rất khẽ khàng cơ hồ không nghe thấy vang lên. Hai người vừa đặt chân xuống đất cùng cảm thấy không ổn, không cần thốt lời nào đã lập tức xoay người nhảy lên không trung.

Độc Cô Tuyệt biến sắc vung kiếm phạt ngang mặt đất, kiếm khí làm bụi đất bốc lên mù mịt. Một tiếng leng keng trong trẻo vang lên, có thứ gì đó màu kim loại nhỏ xíu bị đánh bay đi, hai người lại hạ xuống đất.

“Mau cởi giày ra!” Vừa đặt chân xuống đất, Độc Cô Tuyệt đã tái mặt quát Vân Khanh.

Vân Khanh nhìn cái thứ nhỏ bé kia bị đánh bay kia, nét mặt cũng hơi biến sắc. Cô nhanh nhẹn tháo giày và tất trên bàn chân ra, gan bàn chân trắng như bạch ngọc giờ có một vết thương nhỏ màu đỏ, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành màu đen, có máu đen đang từ từ rỉ ra.

“Chết tiệt thật!” Độc Cô Tuyệt vừa nhìn thấy lập tức đặt Vân Khanh ngồi xuống đất, kiếm sắc trong tay khẽ vung, mũi kiếm khoét miệng vết thương nhỏ xíu kia. Tay còn lại dùng lực bóp mạnh, máu đen liền phun ra thành dòng chảy lên bãi cỏ xanh biếc, thấm vào lòng đất, bốc mùi tanh hôi.

“Để ta, chàng mau xem chân chàng thế nào!” Vân Khanh thấy thế vội đẩy Độc Cô Tuyệt một cái trầm giọng nói.

Độc Cô Tuyệt khẽ liếc Vân Khanh, thấy máu chảy ra từ bàn chân cô đã không còn màu đen mà đã trở lại màu đỏ cũng tạm buông tay.

Vân Khanh thấy loại độc này bị ép ra đơn giản như thế, xem ra không quá nghiêm trọng, bèn vươn tay kéo lấy bàn chân trần của Độc Cô Tuyệt bắt chước hẳn nặn máu độc ra. Có điều mũi kiếm rạch một nhát chỉ khiến vết thương chảy ra vài giọt máu đen rồi ngừng chảy, Vân Khanh gắng sức bóp mạnh tới thế nào cũng vẫn y nguyên khiến cô không khỏi sửng sốt.

“Không chết được. Đi thôi, hôm nay nhất định phải vào tới dãy Phi Thúy.” Mặt Độc Cô Tuyết hoàn toàn không có biểu tình gì, vẫn bình tĩnh lạnh lùng đáng sợ. Hắn kéo Vân Kinh lên rồi vận công dùng kiếm phong quét về phía trước mặt, chân cũng cất bước đi tới.

Trong không gian những tiếng leng keng vang lên không ngớt. Trên mặt đất cắm chi chít cơ man là những cái đinh nhỏ màu bạc nhọn hoắt chỉ lộ ra một đầu nhỏ xíu. Nếu không ngồi thụp xuống nhìn kỹ e là khó lòng phát hiện ra mặt đất lại có thứ này, thế nên tinh tế tỉ mỉ như Độc Cô Tuyết cũng không tài nào nhìn ra từ phía bên kia sông là bãi cỏ bên này cắm đầy đinh độc.

Vân Kinh bị Độc Cô Tuyết tóm lấy chạy nhanh về phía trước, tốc độ còn nhanh hơn khi nãy vài phần như thể hắn vô cùng vội vã khẩn thiết phải vào trong núi Phi Thúy. Bị hắn kéo đi như thế, cô lại biến sắc. Chân Độc Cô Tuyết không nặn được ra máu độc, chứng tỏ đó không phải thứ độc bình thường ép một cái là ra mà là kịch độc. Chết tiệt thật, nếu chúng đã muốn lấy mạng hắn, sao lại có thể dùng thứ độc đơn giản chứ.

Có điều tại sao với cô máu độc lại có thể dễ dàng nặn ra, ngay cả nếu Độc Cô Tuyết trúng độc sớm hơn một bước cũng không thể như vậy được. Tại sao nhỉ?

Vân Kinh đi được hai bước, trong óc bỗng lóe lên một suy nghĩ. Cô đột ngột tóm lấy Độc Cô Tuyết, nét mặt đầy sự sốt ruột ngạc nhiên nhìn hắn. “Ngày hôm đó chàng bắt ta nuốt cái gì?”

Khi cô gặp hắn lần đầu tiên, Độc Cô Tuyết từng mớm cho cô thứ gì đó, tuy bảo là độc dược nhưng cho tới giờ chưa từng phát tác. Vậy rốt cục đó là cái gì?

“Độc Cô Tuyết ta đời nào có thể tự sát?” Độc Cô Tuyết hoàn toàn không chần chừ mà lạnh lùng kiêu ngạo trả lời, chân vẫn không ngừng bước chạy nhanh về phía trước.

Đùng, Vân Kinh chỉ thấy đầu mình bỗng chốc nổ tung. Ý của hắn là, Độc Cô Tuyết hắn không cần tự sát. Nếu vậy hắn sẽ không mang theo độc dược. Xét vị trí bí ẩn ở ngay hàm răng khi ấy, nếu không phải dùng để tự sát, nghĩa là thứ dùng để cứu mạng. Đó vốn không phải là độc dược gì cả, mà là giải dược, giải dược trân quý nhất trên đời.

Hắn đã lừa cô. Bởi vì khi ấy không có thứ gì khác để kiềm chế cô nên dùng giải dược tốt như thế giả coi như độc dược. Cái gã này...

Cô nhìn gương mặt nghiêng một bên của hắn đầy chăm chú. Lạnh lùng cứng rắn, kiên cường kiêu ngạo, bướng bỉnh cứng đầu, nhưng vẫn chưa từng dùng thủ đoạn độc ác với cô, vẫn chưa từng hại cô.

Chút vướng mắc cuối cùng trong lòng cũng đã tan thành mây khói. Con người này ngay cả khi có đối xử độc ác tàn nhẫn với người khác, đối với cô vẫn không.

“Nghỉ ngơi chốc lát, thoa ít thuốc để kiềm chế độc tính, chàng cũng có thể chống đỡ lâu thêm một chút.” Cất giọng nhẹ nhàng trong trẻo, không phải để hỏi ý mà là để quyết định.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy sửng sốt. Hắn còn chưa kịp phản ứng, Vân Kinh đã kéo hắn không cho bước tiếp rồi ấn hắn ngồi xuống đất, còn mình quay người đi hái thuốc.

“Quay lại ngay cho ta. Thời gian không còn nhiều nữa.” Độc tính mạnh thật nhưng hắn đã sớm nếm thử không biết bao nhiêu là độc dược, cơ thể cũng nhờ đó có kháng thể nên trước mắt hắn chưa thành vấn đề. Họ không dư thời gian để ngồi chữa bệnh, có gì cứ phải chờ đưa được Vân Kinh vào trong dãy Phi Thúy gọi muông thú tới rồi mới có thể yên tâm.

Vân Kinh không quay lại, càng lúc càng đi xa, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vọng lại. “Chàng chỉ cần động đậy một bước, từ giờ ta sẽ không để ý đến chàng nữa.”

Độc Cô Tuyệt vừa nghe đã nản hết cả người, dùng chính mình để uy hiếp hắn nữa chứ. Chết tiệt thật, cô nàng nói được đảm bảo làm được. Thế nên tuy là hắn giận đến mặt mũi tái mét, nắm tay vo lại nên thật mạnh lên mặt đất, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi yên không đứng lên đuổi theo.

Chỉ trong chốc lát, Vân Kinh đã quay lại với một nắm cỏ thuốc. Đối mặt với ánh mắt bùng bùng lửa giận của Độc Cô Tuyệt, cô không nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng vò nát mớ cỏ bôi lên vết thương màu đen đang từ từ lan rộng kia, lại xé áo trong của mình ra làm gạc mà băng bó chặt lại.

“Ăn cái này đi.” Cô chìa ra một chiếc rễ cỏ màu vàng nhỏ, đầu ngẩng lên nhìn Độc Cô Tuyệt đang trợn mắt giận dữ nhìn mình.

Độc Cô Tuyệt giận thì có giận nhưng vẫn biết là hay là dở. Vân Kinh làm mọi việc đều vì lo nghĩ cho hắn đó mà, thế nên tuy hắn vẫn trừng mắt với cô nhưng đồng thời vẫn cầm lấy cái rễ cỏ nọ, nhai nhai vài cái rồi nuốt chửng.

“Đi thôi.” Ăn miếng rễ cỏ không hiểu có tác dụng gì xong, Độc Cô Tuyệt nhảy dựng lên kéo Vân Kinh đi trước. Cô cũng mặc cho hắn kéo. Có điều mới đi được vài bước, bỗng dưng cả người hắn nổi cơn run lẩy bẩy, thoáng chốc không đứng vững nổi phải dựa vào vai của Vân Kinh. Đầu hắn bắt đầu quay cuồng kinh khủng. Độc Cô Tuyệt thoáng sửng sốt rồi ngược mắt nhìn Vân Kinh.

“Nàng cho ta ăn cái gì thế?” Hắc Nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn cô. Nếu không phải hắc đang phải dựa vào Vân Kinh mới miễn cưỡng đứng vững, làm gì có chuyện hắc chỉ làm có vậy.

“Chàng ngủ một lát đi.” Vân Kinh nhè nhẹ vuốt ve gò má của hắc, môi cong lên nở một nụ cười thật dịu dàng mềm mại.

“Nàng...” Đôi mắt Độc Cô Tuyết thoáng chốc trợn trừng thật lớn, rồi một hồi khép lại, cả người ngã gục dựa vào lòng Vân Kinh.

Vân Kinh nhìn chàng trai đang ngủ trong lòng mình, khẽ khàng thở dài một tiếng. Cái gã này cứng đầu tới mức chẳng hề đáng yêu chút nào, hắc biết rõ nếu vận công quét sạch mớ đĩnh có độc kia, chất độc sẽ càng lan tỏa nhanh chóng trong mạch máu khiến hắc sẽ trúng độc nặng hơn nhưng lại vẫn chẳng hề bận tâm. Con người này... lúc nào cũng cứng cỏi muốn bảo vệ cô, không cho cô động tay làm gì cả, thật khiến cô không thể không mềm lòng.

Vân Kinh cúi người cố hết sức cõng Độc Cô Tuyết trên lưng rồi dùng khinh công chạy nhanh về phía dãy núi Phi Thúy mà không thèm quan tâm đến đĩnh độc rải dưới chân. Cô không có công lực như hắc, nếu muốn tìm từng cái một nhử đi không biết sẽ phải mất bao nhiêu thời gian. Trong người cô đã có sẵn thuốc giải độc, nên là cần gì e sợ chút đau đớn nọ. Hơn nữa cô muốn đi nhanh một chút. Cỏ Vân La tuy ăn vào có thể khiến người khác hôn mê, nhưng Độc Cô Tuyết vốn quá mức dũng mãnh, đoán chừng rễ cỏ Vân La này bình thường có công hiệu một ngày một đêm thì đối với hắc chỉ may ra dùng được nửa ngày. Trước khi hắc tỉnh lại, cô nhất định phải tới được dãy núi Phi Thúy.

Máu tươi cứ nhỏ từng giọt lại từng giọt trên thảm cỏ, chốc chốc lại thấy một vết trái dài trên đường. Dần dần màu đỏ tươi hóa thành màu đen, ánh tà dương ảm đạm chiếu lên những vết màu ấy khiến người khác không khỏi run rẩy trong lòng.

Tà tà bóng ngả về tây, vạn vật khắp thế gian đều trải bóng dài thướt dưới đất. Đẳng xa hắt bóng một dáng người thon nhỏ yếu ớt cõng trên lưng một dáng người khác. Từng bước, từng bước một, chậm rãi xa dần, dưới ánh hoàng hôn đỏ rực như lửa, hai dáng người dần khuất dạng, chỉ còn thấy chiếc bóng càng lúc càng đổ dài trên mặt đất.

Đêm, lặng lẽ ủa tới không hề báo trước, thay thế ánh mặt trời rực rỡ tươi sáng bằng bóng tối u ám phủ lên khắp chốn. Vầng trăng tròn vành vạnh treo lúc lỉu đầu ngọn cây, rải những vệt sáng vàng óng ả mát rượi trong lành xuống thế gian. Gió núi từng cơn ủa tới khiến không gian dần trở nên lạnh lẽo. Đêm đã thật sự đến gần.

Đã gần tới dãy Phi Thúy, giờ ngẩng lên cô đã có thể nhìn thấy trùng trùng điệp điệp những ngọn núi thuộc dãy Phi Thúy trước mắt. Vân Kinh thấy vậy khẽ cười một tiếng. Dưới chân cô cũng đã sớm chỉ còn là mặt đất bình thường. Thực không biết Hoàng tuyền Thiết vệ đã bỏ ra bao nhiêu công sức mà có thể cầm chi chút độc đinh suốt mấy chục dặm liên tục. Có điều càng tới gần dãy Phi Thúy càng thừa thốt đinh, chắc hẳn chứng cho rằng họ không thể đi xa tới thế cũng nên.

Dưới chân cô đã tê dại không còn cảm giác gì cả, cô chỉ có thể cống Độc Cô Tuyết và dựa vào quán tính mà bước chân đi. Tuy trong máu cô đã có giải dược, nhưng xem chừng cũng phải nằm trên giường nghỉ vài ngày may ra mới hồi phục được. Vân Kinh bất giác nhăn nhó môi lên. Gã họ Độc Cô nọ mà tỉnh lại không hiểu sẽ cáu tiết với cô tới thế nào đây.

Còn đang nghĩ đến tính khí rõ là xấu của hắn, đôi cánh tay của kẻ trong ý nghĩ cô này giờ vẫn buông thõng trước ngực bỗng nhiên động đậy, rồi quắc chặt lấy cổ họng cô, sức ôm thật mạnh ấy gần như khiến cô ngạt thở. Độc Cô Tuyết đã tỉnh lại, khoảng thời gian hôn mê là nửa ngày mà cô dự đoán cũng không đạt tới, thậm chí còn chưa được hai canh giờ.

“Làm vậy ta không thở nổi.” Vân Kinh đứng lại, cười khổ nói.

“Chết tiết, nàng là cái đồ chết tiết!” Kẻ trên lưng cô khẽ thả lỏng vòng tay, nhưng lại hạ xuống ôm chặt lấy người cô, rồi cạ hàm răng sắc của mình lên cổ chỗ mạch máu đang đập, như thể hắn chỉ chực chờ ước gì có thể cắn phập hai hàm răng nhọn vào đó. Ấy thế nhưng hắn không làm thế, chỉ cọ răng lên làn da ở cổ, cùng đôi cánh tay ôm siết như muốn bóp nát cơ thể người con gái trong tay.

“Chàng nặng quá.”

Ba chữ vừa thốt ra, Độc Cô Tuyết đã lộn nhào qua đầu Vân Kinh rồi thuận tay vòng xuống ôm ngang lấy cô bế lên, một chân quỳ xuống đỡ lấy cơ thể cô, một tay duỗi ra tóm lấy đôi chân đang dựa trên chân hắn để kiểm tra thương tích.

“Đừng nhìn, đi nhanh đi, sắp tới nơi rồi.” Vân Kinh thò tay giữ hắn lại, thản nhiên nói.

Độc Cô Tuyết lật bàn tay lại nắm chặt lấy tay cô. Trong bóng đêm đen kịt không cách nào nhìn rõ vẻ mặt hắn, nhưng cô vẫn có thể thấy đôi mắt rực rỡ một làn ánh sáng không lời nào tả xiết, xót xa, hạnh phúc, giận dữ, yêu mến, cảm động, tất cả những tình cảm ấy như thể đều lồ lộ trong đôi mắt đen huyền kia.

“Sau này nếu còn xảy ra sự việc như hôm nay nữa, đừng trách ta không nương tay với nàng. Nàng là người

của ta phải do ta bảo vệ. Nàng còn dám tự tiện làm bừa một lần nữa, cứ chờ xem ta xử lý nàng thế nào.” Giọng nói lạnh lẽo âm hàn nhưng lại vô cùng cứng rắn ngang tàng vang lên, xen lẫn sự yêu thương nồng nàn.

Vân Khinh nghe vậy chỉ khẽ cười không nói gì. Cô biết chắc Độc Cô Tuyệt sẽ làm như thế nên mới quyết định cho hấn hôn mê mà.

Ôm xốc Vân Khinh lên rồi, Độc Cô Tuyệt không thèm kiểm tra đôi chân ngọc giò chẳng chịt thương tích kia nữa. Chẳng cần xem hấn cũng có thể đoán ra đôi bàn chân cô đang ra sao rồi, nên hấn chỉ có thể nắm chặt tay xoay người rời đi.

Không còn đình độ, Độc Cô Tuyệt chỉ cần ôm Vân Khinh nên cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, chỉ dùng khinh công cũng được không cần vận nội công khiến khí huyết dâng lên, nên độc chất trong người cũng không phát triển nhanh như trước.

Đêm càng lúc càng sâu hơn, dãy núi Phỉ Thúy đã ở ngay trước mắt.

Toe toe toe toe... Đúng lúc ấy, bỗng một hồi kèn dài vang lên, vô vàn ngựa chiến hí dài, âm thanh rầm rộ vang tới trong đêm tối.

Độc Cô Tuyệt lập tức dừng lại. Đó là tiếng kèn của Hoàng tuyền Thiết vệ, là hiệu lệnh lục soát toàn diện, lại ở cự ly gần như thế.

Cộc cộc cộc cộc, tiếng vó ngựa bứt sắt rộ lên, từ xa tiến lại gần, không thèm che giấu, không thèm tiếp tục bày bố cạm bẫy cơ quan, dùng toàn lực bao vây bốn phương tám hướng, đi tắt đón đầu. Đuốc thắp sáng từng hàng rầm rộ dài ngoằn ngoèo rọi sáng một vùng khiến cả bốn phía rực sáng như ban ngày, vạn vật hiển hiện rõ rệt.

Độc Cô Tuyệt biến sắc mặt, ngấm nghĩ nhanh chóng rồi đột ngột tung người nhảy lên đặt Vân Khinh lên một ngọn cây thật cao.

Tuy giờ đầu óc Vân Khinh đã mơ màng, vì độc dược nọ dù sao cũng có ảnh hưởng đôi chút, nhưng vừa cảm giác thấy hành động của hấn, cô lập tức vươn tay túm chặt lấy hấn khẽ hỏi. “Chàng làm gì?”

Độc Cô Tuyệt nắm thật chặt bàn tay cô, ghé môi sát vào tai cô thì thầm. “Ta đi dụ bọn chúng ra chỗ khác. Nàng ngoan ngoãn nằm đây chờ ta. Ta sẽ lập tức tới đón nàng.” Dứt lời hấn định rút tay ra.

Vân Khinh không trả lời, chỉ yên lặng nhìn hấn.

Độc Cô Tuyết thấy thế, bổ tới ôm chặt lấy Vân Kinh rồi cúi người hôn thật mạnh lên môi cô, một nụ hôn nồng nàn đầy chiếm hữu, đầy ngang tàng bất khuất.

Vân Kinh chỉ khẽ động đậy mà không giãy dụa.

"Yên tâm, trên đời này không ai bắt được ta đâu. Nửa canh giờ nữa nhất định ta sẽ quay lại đón nàng." Câu nói đầy ngạo mạn vừa dứt, hân nở một nụ cười diễm lệ mỉa mai hoặc với cô rồi tung người nhảy xuống gốc cây, lại tung người vài cái đã đi xa.

Tiếng vó ngựa từ xa đang tiến lại gần bỗng dừng lại dờ đi hướng về phía khác, ngựa phi dồn dập, hân chúng đã phát hiện ra Độc Cô Tuyết.

Vân Kinh ngồi trong tán cây ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng rọi. Đôi chân cô đã sớm chết lạng không cách nào động đậy. Cô biết rõ trên người mình đầy máu, một khi Hoàng tuyền Thiết vệ tìm tới chắc chắn có khả năng phát hiện ra bọn họ. Hơn nữa giờ Độc Cô Tuyết đang trúng độc, không còn được linh hoạt như ngày thường, nếu mang theo cô e là cả hai người đều bất lợi, đây là biện pháp tốt nhất hiện giờ.

Con người ấy, lúc nào cũng giữ lại cho mình những gì nguy hiểm nhất.

Dựa vào một chạc cây, tâm trí càng lúc càng mơ hồ, cô đang định véo lấy đuôi mình một cái cho tỉnh táo thì bỗng thấy một bóng đen bỗng nhiên nhoáng lên lao vọt vào trong lòng mình.

Nhìn kỹ, là Điêu Nhi.

Còn chưa kịp mừng rỡ vì Điêu Nhi tìm đến, cô đã thấy Điêu Nhi túm chặt áo cô kéo xuống dưới. Vân Kinh thấy vậy cúi xuống xem sao thì thấy dưới gốc cây, một mảng lông trắng đập vào mắt rất rõ ràng. Đó chính là Bạch Hổ vương (*vua Hổ trắng*).

Hết chương 62

Chương 63 – Phong vân tụ hội

Đôi đồng tử sáng lấp lánh trong bóng đêm giờ đang ngẩng lên nhìn cô, cạnh đó có thêm mấy con mãnh hổ nữa cũng lặng lẽ theo tới giờ cũng đều đang ngước lên nhìn. Chúng như thể biết chung quanh đang có nhiều nguy hiểm rình rập nên không con nào hé răng, chỉ ngước lên nhìn như thế, ánh mắt sáng rực rỡ.

“Là các bạn.” Vân Khinh nhẹ nhõm cả người. Lúc Độc Cô Tuyết rời đi, cô chỉ cảm thấy mờ mịt, đầu óc mê man không biết đến cái gì, giờ chỉ thoáng chốc đã như tìm thấy ánh sáng cuối đường hầm, mặt trời ló rạng sau cơn mưa. Các bạn của cô đã tới, họ đã có nơi nhờ cậy rồi.

“Cám ơn em.” Cô run rẩy sờ tay sờ Điều nhi trong lòng. Cảm nhận được hơi thở yếu ớt của cô, Điều nhi sốt ruột húc đầu đẩy tới đẩy lui. Hiển nhiên chính là Điều nhi đã đi tìm vua Hồ trắng cùng đồng bọn tới, giữa động vật với nhau hẳn sẽ tự có cách trò chuyện riêng của mình, lại càng thêm có linh tính. Nó biết cô gặp nguy hiểm nên còn chạy đi tìm đàn hổ kéo tới giúp, thật là Điều nhi ngoan của cô.

Bàn tay cử động càng lúc càng khó điều khiển, đầu óc càng lúc càng mê man. Loại độc này không giết được cô, nhưng lại khiến cô càng lúc càng khó cử động. Vân Khinh cố sức cắn đầu lưỡi mình, mùi máu tanh nhàn nhạt trong miệng cô khiến tâm trí đang mờ mịt hơi tỉnh táo hơn một chút. Vân Khinh cắn răng vươn tay về phía bên hông đang đeo cây đàn Phượng Ngâm Tiêu Vĩ định gảy đàn. Bạch Hồ vương đã tới, hẳn bây giờ thú cũng chỉ ở quanh đây. Cô muốn gọi hết chúng tới. Độc Cô Tuyết chỉ có một mình đối phó với Hoàng tuyền Thiết vệ đông đảo là thế, cô hiểu rõ hẳn gặp nguy hiểm tới chừng nào. Càng sớm gọi được muôn thú tới, Độc Cô Tuyết càng nhanh thoát khỏi nguy hiểm.

Bàn tay run rẩy chạm vào được dây đàn, Vân Khinh hít sâu một hơi định gảy thành tiếng.

Nhưng rồi Bạch Hồ vương đứng dưới gốc cây này giờ chờ mãi mà không thấy cô có động tĩnh gì, lại thêm bản năng động vật vốn nhạy cảm, nó đã ngửi thấy mùi máu có độc từ lâu. Không thấy con hổ trắng ấy ra hiệu gì, nhưng bỗng nhiên mấy chú hổ còn lại đồng loạt hành động, tung hai chân trước chồm lên thân cây thật mạnh. Dù cây có lớn, rễ có sâu đến mấy cũng khó lòng chịu nổi lực đẩy cổ hết sức của mấy con mãnh hổ, nên rung lên bần bật, tán lá xào xạc.

Giờ đây Vân Khinh nào có sức đâu để điều khiển thân mình, cả người vốn đang nhô ra lại bị thân cây lắc

mạnh một cái bèn ngồi không vững, lưng lay ngã nhào xuống từ trên ngọn cây cao.

Bạch Hổ vương rất thông minh, lập tức tung người nhảy lên dùng lưng đón lấy thân hình Vân Kinh lao xuống giữa không trung. Sự va chạm mạnh mẽ ấy khiến Vân Kinh vốn đang mơ mơ màng màng giờ thấy đôi mắt mình tối sầm lại, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự. Hành động này của bạn Hổ trắng nọ quả thật hơi bị quá đáng. Điều nhi nhảy xuống vai Vân Kinh thấy vậy cuống quýt kêu chít chít mấy tiếng.

Bạch Hổ vương khẽ uốn người, không thèm quan tâm chung quanh còn có ai đã vội cồng Vân Kinh phóng như bay về phía dãy núi Phi Thúy. Mấy con hổ dữ còn lại cũng nhanh chóng chạy theo, khi đi cũng như khi mới đến, lặng yên không hề gây tiếng động.

Sương đêm dần buông, trên mặt lá cây xanh biêng biếc giờ cũng dần bám một lớp hơi sương mong manh để ý mới thấy được. Gió hiu hiu thổi, đêm đã về khuya, dù ban ngày có nóng nực thì trong vùng núi này ban đêm vẫn cứ là mát rười rượi.

Chỉ thoáng chốc đã qua nửa canh giờ, trái muôn khó khăn mới đến nơi, tiếng bước chân vẫn dồn dập vang lên ở đằng xa, ánh đuốc rực sáng một phía chân trời như thể giữa ban ngày. Nhìn về nơi đó, có thể thấy những con rồng lửa dài thượt ngoằn ngoèo uốn lượn di chuyển nhanh chóng, nghe không thấy tiếng, nhìn không thấy bóng, chỉ thấy ánh lửa uốn khúc lượn quanh với tốc độ nhanh kinh hoàng.

“Hừ, muốn bắt ta cũng phải xem lại mình có khả năng đó không đã.” Một giọng nói lạnh lẽo đầy kiêu ngạo vang lên. Trong rừng cây đen như mực bỗng có bóng người lóe lên, Độc Cô Tuyết phi thân đi ra, cả người đầy hơi thở lạnh lùng khắc nghiệt.

Trên tấm thân cao lớn ấy, không rõ đã gặp phải biến cố gì mà giờ đã chẳng chít vô số vết thương mới, có nặng có nhẹ, bên trên đã rịt lá thuốc để cầm máu. Nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn cơ thể gần như trần trụi ấy cũng đủ hiểu kẻ kia vừa trải qua một trận long tranh hổ đấu kinh hoàng. Nét mặt cứng như sắt, ẩn hiện sắc tái nhợt. Đôi môi thấp thoáng một ánh đen. Bộ tóc đen dài mượt được gió đêm hất tung phất phơ bay. Dáng người ấy, không hề có vẻ yếu ớt éo lả, mà ngược lại tà mị ác độc kinh hồn, như thể Diêm La của đêm tối, vừa quyến rũ chúng sinh vừa sát khí đáng sợ.

Đôi mắt bỗng lóe sáng, Độc Cô Tuyết vung tay vỗ một chưởng vào thân cây Vân Kinh ngồi trên đó rồi phi thân tung người lên cao. Hắn đã nói nửa canh giờ là nửa canh giờ, hẳn tới đón cô đây.

Tán cây vẫn như cũ, gió mát vẫn như cũ, không thiếu mẫu lá nào. Chỉ có điều, người vốn phải ngồi ở đó lại không còn đó. Hương thơm nhẹ nhàng dịu dàng còn phảng phất đâu đây trong không gian, nhưng người lại không

còn.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Độc Cô Tuyệt sa sầm, luồng sát khí lẫn ngọn lửa giận dữ không cách nào kiềm chế nổi bùng phát. Có chú quạ đêm bị sát khí kinh động tới, bật kêu quạ quạ vài tiếng hoảng hốt vỗ cánh bay mất.

Một nhát kiếm phạt ngang, cắm ngập vào thân cây chắn trước mặt. Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt vốn bình tĩnh tự tin giờ đỏ ngầu như máu.

Độc Cô Tuyệt xoay người nhảy xuống đất, nắm chặt kiếm sắc trong tay như thể muốn bóp nát chuôi kiếm. Gương mặt cứng như sắt vô cảm không hề có chút biểu hiện nào. Chỉ có đôi tay nắm chặt tới nổi gân xanh mới để lộ tâm trạng đang dao động của hắn.

Không hề gào thét, không hề nổi cáu. Độc Cô Tuyệt chỉ đi vòng quanh gốc cây to nọ, vừa đi vừa cúi đầu kiểm tra nhanh. Nổi giận cũng được thôi, trút giận cũng được thôi, nhưng là có tác dụng gì chứ. Người thì đã mất tích rồi, quan trọng nhất là tìm kiếm dấu vết chung quanh để tìm lại người mất tích mà không phải nổi giận phát điên. Độc Cô Tuyệt hoàn toàn tỉnh táo, hoàn toàn bình tĩnh suy xét hơn bất cứ ai.

Hắn hoàn toàn có thể khẳng định, chắc chắn không phải Vân Khinh tự ý bỏ đi. Cô tuyệt đối không bỏ đi mà không báo trước. Cô nhất định đã bị Hoàng tuyền Thiết vệ bắt đi rồi.

Đôi mắt màu đỏ liên tục ngó xung quanh để tìm dấu vết. Không có vết chân ngựa, không có dấu chân người, thật không nhìn ra là đi từ đâu và đi về đâu. Độc Cô Tuyệt nhăn tít đôi lông mày lại khó hiểu.

Chỉ có dấu chân thú vật đầy hỗn loạn. Đây là...

Thoáng chốc, nét mặt hắn trở nên rạng rỡ. Còn chưa hoàn toàn rút ra kết luận, bỗng nhiên một tiếng xé gió vang lên, có luồng hàn khí sắc bén cực kỳ đang lao tới sau lưng hắn.

Nét mặt Độc Cô Tuyệt lại sầm xuống. Hắn không quay đầu lại, tung chưởng vỗ lên thân cây đại thụ ngay cạnh mình mượn lực nghiêng người như chim én xuyên rừng chao nghiêng. Sau lưng, một mũi tên nhọn lều phập một nhát cắm ngập hơn nửa cán xuống mặt đất chính chỗ khi nãy hắn vừa đặt chân.

“Dực vương quả đúng là Dực vương. Ba ngàn thiết vệ của ta cũng vẫn không ngăn nổi người trốn thoát.” Một giọng nói lạnh lẽo tựa băng vang lên. Một người tay giương cung sắt, từ tốn bước ra khỏi bóng đêm. Cái vẻ mặt không khác gì núi băng vạn năm kia còn ai khác ngoài Thiết Long?

Độc Cô Tuyệt thấy người kia là Thiết Long, sát khí bắn ra chiu chiu từ ánh mắt như thể thật sự giết được người. Hắn cũng không chạy đi mà giơ kiếm dài trong tay lên chỉ vào kẻ nọ, cất giọng đầy buốt lạnh. “Người đâu?”

Gã đàn ông vẻ mặt lãnh đạm đứng sau lưng Thiết Long ngấm ngấm Độc Cô Tuyệt hồi lâu rồi trầm giọng thốt. “Không ngờ vị vương gia chém giết nổi danh khắp chốn bấy lâu lại có một dung mạo nguyệt thẹn hoa nhường chừng ấy. Có thể tiễn ngươi xuống suối vàng, chúng ta thật là hãnh diện.”

Dực vương Độc Cô Tuyệt mang mặt nạ sắt chinh chiến sa trường bấy lâu chưa từng gỡ bỏ. Hôm qua chỉ nhìn thoáng qua lại vội vã không nhìn rõ ràng, hôm nay họ mới được tận mắt chứng kiến gương mặt thật của hắn, điểm lệ yêu nghiệt tới thế, quả thật hoàn toàn khác xa với danh tiếng ‘sát phạt chi vương’ (*vua chém giết*).

“Ta hỏi ngươi, người đâu?” Độc Cô Tuyệt quát lớn, hoàn toàn không để ý đến lời của gã có gương mặt lãnh đạm nọ.

“Đã chết. Hôm nay cả ngươi cũng sẽ phải chết cùng ả ở nơi này.” Thiết Long lạnh lùng lên tiếng, cũng chẳng quan tâm hiện giờ Vân Kinh đang ở chốn nào. Lần này gã chắc chắn sẽ tiễn ả kia sang Tây Thiên, sớm cũng là chết, muộn cũng là chết mà thôi.

Độc Cô Tuyệt vừa nghe thấy, ánh mắt lập tức ngầu đỏ như thể sắp xuất huyết. Hắn gầm lên một tiếng giận dữ, kiếm bén trong tay đột nhiên ném ra khỏi tay, bay về phía hai kẻ kia, nhanh như chớp giật, mạnh tới vô cùng.

Thanh kiếm xoáy tròn vun vút lao tới, gần như không hề vang lên một chút tiếng gió nào. Sức bay mạnh mẽ là thế, lại không hề có lấy một tiếng xé gió nào cả, đủ để thấy Độc Cô Tuyệt trong cơn giận dữ đã dùng lực vắng với tốc độ lớn nhường nào. Một kiếm đủ để kinh hãi đất trời.

Thiết Long với người đàn ông lãnh đạm nọ thấy thế đều hoảng sợ, không kịp suy nghĩ đồng loạt ngửa người ra sau, hai đôi chân dùng hết sức đạp mạnh lên mặt đất, thân mình lập tức lao mạnh về phía sau. Chỉ trong phút chốc, bao nhiêu sức lực dồn nén trong người đều bùng phát, nhanh nhẹn dẻo dai như một con báo.

“Aaaaaa.”, một tiếng kêu đau đớn vang lên. Viên phó tướng của Thiết Long tốc độ không đủ nhanh để theo kịp, bị thanh kiếm sắc đang xoáy tròn của Độc Cô Tuyệt phạt ngang qua lồng ngực, chém đứt xương sườn, máu phun như suối. Chỉ một tiếng kêu đau đớn, không còn cơ hội lại đứng lên.

Cùng lúc đó, Thiết Long xoay người vọt ra sau một gốc đại thụ khổng lồ. Chợt rắc một tiếng, thân cây

đại thụ to như một cái cối xay nhỏ bị chém ngang, rầm một tiếng ngã rạp xuống. Lưỡi kiếm sắc bén đang xoay tròn trên không cũng mất đi sức mạnh, chỉ xẹt ngang qua vai Thiết Long rồi đâm xuống bụi cỏ.

Tất thảy chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Chỉ một chiêu, khiến hai vị đại tướng lưng danh một chết một bị thương.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc Độc Cô Tuyết ra tay, vô vàn thiết vệ xông ra xung quanh hấn, giáp sắt lạnh lẽo, mũi tên sắc nhọn dữ dằn, vây quanh Độc Cô Tuyết không một tiếng động. Từ đằng xa ánh lửa cũng nhanh chóng lao về phía này, toàn bộ Hoàng tuyền Thiết vệ đang rải rác khắp núi rừng giờ đều đang tùm tùm về đây.

“Độc Cô Tuyết, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Thiết Long từ từ đứng lên, cũng không quan tâm vết thương trên vai mà chỉ lạnh lùng thốt.

Độc Cô Tuyết nhìn những mũi tên nhọn lều chi chít xung quanh, đôi cánh môi giờ đã thâm đen chậm rãi cong lên như thể đang cười nhạo, nhưng trong ánh mắt lại hoàn toàn không có nét cười, lạnh lẽo, tuyệt tình, nghiêm nghị, ẩn bên trong là nỗi phẫn hận ngập trời cùng cơn lồng lộn không cách nào kiềm chế nổi.

Thiết Long chậm rãi giơ tay lên, các mũi tên trong tay quân thiết vệ xung quanh ngăm chuẩn xác vào Độc Cô Tuyết. Hấn đứng trong vòng vây, trên nét mặt lại không hề hiện ra chút hoảng sợ nào, điềm lệ như la sát. Thiết Long nhìn hấn, lạnh lùng nói. “Tiếc rằng ngươi không phải người nước Sở. Vĩnh biệt!” Nói rồi hấn hơi động đậy cổ tay định vẩy một cái ra hiệu.

Đúng lúc này, từ đằng xa bỗng vang lên một tiếng kèn trong trẻo, như xuyên rừng đuổi trắng mà tới. Tiếp đó là tiếng vó ngựa đầy nghiêm chỉnh, rầm rộ lao tới với thanh thế cực lớn khiến cho mặt đất như rung lên. Đó là tiếng kèn gọi quân của Giá Hiên Nghị. Đó là tiếng vó ngựa của ba trăm thiết kỵ dưới quyền Độc Cô Tuyết. Sở Vân đã tới.

Phong vân tụ hội, đùng độ tất bùng nổ.

“Bắn!” Thiết Long biến sắc lạnh giọng quát lớn. Thời cơ như thế này, dù có phải hi sinh hàng vạn hàng ngàn tướng sĩ cũng phải giết bằng được Độc Cô Tuyết. Hôm nay không dồn được hấn vào chỗ chết, e rằng mai sau cơ hội tốt khó tìm.

Vạn mũi tên cùng bắn, nhắm thẳng hướng Độc Cô Tuyết mà bắn. Đúng lúc ấy Độc Cô Tuyết cũng hành động. Chỉ nghe thấy hấn khẽ cười lạnh lẽo một tiếng, rồi cả thân hình phóng vọt lên cao như thể vừa được chấp thêm cánh, tư thái như muốn xé trời phá mây mà bay. Thân hình hấn còn vô cùng quý mỹ, hoàn toàn

vượt lên khỏi tầm công kích của ngàn vạn mũi tên. Rồi hắn xoay người trên không lao về phía Thiết Long đang đứng, tốc độ và lực đạo lại còn nhanh còn mạnh hơn cả các mũi tên đang bay.

Gương mặt Thiết Long thoáng sầm xuống, cung sắt trong tay vung lên nhằm thẳng vào Độc Cô Tuyết đang lao tới.

Mà hắn, tay không tắc sắt, mắt thấy không cách nào tự bảo vệ. Và cũng cùng lúc đó, ba bóng người vọt tới như rồng bay phượng múa, thể tới mạnh mẽ như bay, ánh hàn quang chói mắt, bóng kiếm lượn quanh, trực tiếp xông vào chỗ tên bay đạn bắn. Chỉ thoáng chốc, chung quanh bóng đao ánh kiếm trập trùng.

“Vương gia!” Hai tiếng gầm lớn vang lên cùng lúc, hai người vừa tới quay người lại hợp với Độc Cô Tuyết thành thế hình tam giác, cùng chặn tên lao tới, phối hợp ăn ý vô cùng. Ấy chính là Mặc Ngân, Mặc Ly. Hai người hôm đó lao xuống dòng sông ngầm đuổi theo tìm kiếm không thấy Độc Cô Tuyết, lại cùng bị cuốn sang một dòng sông khác, bên ba một chốc lại vừa khéo gặp phải Sở Vân.

Còn bóng người thứ ba chính là Giá Hiên Nghi. Y cầm một thanh trường thương múa tít nghiêm mật không lọt nổi tia gió, chỉ thoáng xoay người đã vung tay ném thanh bội kiếm đeo bên hông cho Độc Cô Tuyết. Không cần ngôn ngữ, nhưng bốn người liên thủ vẫn sắc bén như một.

“Giết!” Tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên, ba trăm tướng sĩ thuộc hạ của Độc Cô Tuyết lao tới như bay, nhanh chóng tham gia chiến trường, ủa vào giữa đám cận vệ của Thiết Long mà chém mà giết.

Còn Sở Vân đi sau, mang theo một vạn binh sĩ của Giá Hiên Nghi, chạm trán với quân Hoàng tuyền Thiết vệ cũng đang rầm rập tụ họp về đây từ khắp nơi. Sát khí tràn ngập khắp nơi, mặt đất máu hồng sớm nhuộm đỏ đầy chết chóc, cuộc ác chiến đầy dữ dội, điên cuồng lẫn vô tình.

Gương mặt chị Hằng tròn vành vạnh vẫn treo đầu ngọn cây, hắt thứ ánh trăng lạnh lùng bàng bạc xuống mặt đất. Khắp thế gian nhà nhà người người đều đã chìm vào giấc mộng từ lâu, chỉ có nơi góc rừng núi đang đắm sương đêm này vẫn rực đỏ lửa cháy, vang rền tiếng gào thét rung trời.

Trái ngược với khu chiến trường chém giết đầm máu ấy, dãy Phi Thúy lại hoàn toàn yên ắng.

Đầu óc Vân Khinh đang chìm trong bóng đêm bỗng cảm thấy một dòng nước trong mát ngọt lành đổ vào miệng mình khiến cô cảm thấy cả người khoan khoái, cảm giác chóng mặt nhanh chóng biến mất. Vân Khinh khẽ nhú mày rồi từ từ mở mắt.

Đập vào mắt là một cái đầu hổ bự tổ chẳng đang lơ lửng ngay trên đầu cô. Đôi tròng mắt đen như mực nọ

thấy cô đã tỉnh, cái lưới hồng ram rám liền thò ra liếm mặt cô rồi nghênh ngang lùi lại, nghênh ngang ngồi xuống bên cạnh.

Vân Khanh chớp mí mắt, khẽ cử động tay chân và ngạc nhiên khi thấy tay chân cô đều cử động lại được. Thứ cảm giác tê liệt cả người đã sớm biến mất, có điều hết tê liệt rồi lại đến đau đớn thấu tim. Cô không nhận được nhú đôi lông mày lại và chống tay ngồi dậy.

Chính lúc này Điều nhi bé nhỏ cũng đang bò lên chân cô. Vừa thấy cô tỉnh dậy nó mừng rỡ rít lên một tiếng hớn hở nhảy tới dụi lấy dụi để vào má Vân Khanh.

Vân Khanh nhìn đôi chân mình, thấy màu đen đã sớm rút đi từ lâu, chắc hẳn là Điều nhi đã giúp cô hút độc ra. Giày của cô giờ cũng đã không biết vắng mất từ lúc nào, trên chân đang đắp một lớp lá thuốc giã nát màu xanh biếc. Ngửi thoáng qua mùi thuốc cô liền nhận ra đó là thuốc chuyên để cầm máu kích thích hồi phục vết thương. Có điều thuốc này không có tác dụng giảm đau, chẳng trách hết độc rồi các giác quan của cô được khôi phục lại khiến cô đau đớn đến thế. Chưa kể nhìn vết thương được đắp lá sơ sài không rịt chắc, cô đoán hẳn là công sức của các ông Ba Mười kia.

Nghĩ vậy, Vân Khanh quay đầu nhìn Bạch Hổ đang ngạo nghễ ngồi dưới đất hất mặt lên trời vênh váo mà dụi dằm cười. “Cám ơn các bạn!”

Tuy Bạch Hổ không hiểu cô nói gì, nhưng ánh mắt đầy thiện ý và dụi dằm kia không hề khó hiểu. Chú ta lại càng hất ngược mặt lên trời, như thể bấu môi trả lời ‘Tôi cứu cô chẳng qua là tiện tay thì cứu, không có gì!’

Vân Khanh thấy thế không nhận được bật cười.

Có điều chưa cười dứt tiếng, cô đã nhận ra nơi đây không phải chỗ cô và Độc Cô Tuyết đã hẹn trước. Nơi đây là một thảm cỏ đầy những bông hoa vàng nhạt. Thứ hoa này cỏ này chỉ có trong dãy núi Phi Thủy. Nơi đây đã là bên trong dãy núi Phi Thúy.

Vân Khanh vừa thấy vậy lập tức cảm thấy trong lòng nặng nề. Cô vội ngẩng lên nhìn ánh trăng giờ đã ngả về Tây. Đã quá giờ hẹn.

Nếu Độc Cô Tuyết quay lại không nhìn thấy mình... Đôi lông mày Vân Khanh cau chặt lại. Cái người kia thật không biết sẽ cuống quýt, sẽ giận dữ thế nào.

Cô nghiến răng rồi điều chỉnh lại cảm xúc nhìn vua Hổ trắng mà nói với. “Bạn của tôi, tôi cần các bạn giúp đỡ!” Vừa nói cô vừa chống tay xuống đất định đứng lên.

Bạch Hổ vừa thấy động tác của Vân Khinh lập tức hẩy đầu thẳng thừng đè Vân Khinh ngồi yên tại chỗ, đôi mắt hổ gườm gườm nhìn cô như muốn nói 'Vết thương chưa lành, không cho cô ngọ nguyệt!'

Trong lòng Vân Khinh đang lo lắng, nên lại cố gắng đứng lên lần nữa. Thế là Bạch Hổ thò luôn một bàn chân đầy móng vuốt đè lên ép chặt. Vân Khinh không khỏi vừa cảm kích vừa bất đắc dĩ.

"Tôi phải đi mà, nơi đó có người đang chờ tôi!" Vân Khinh khoa tay múa chân chỉ về phía rừng núi xa xa. Cô biết vua Hổ trắng không hiểu lời cô nói nhưng nó có thể cảm nhận được ý tứ của cô. Thường ngày cô tiếp xúc với động vật cũng nhiều, cô hiểu rằng giao tiếp không chỉ tồn tại giữa người với người, người với thú cũng có thể giao tiếp với nhau, chỉ là cần phải cố gắng, có lòng mà thôi.

Vua Hổ cúi đầu trừng mắt nhìn cô gái, vẻ mặt không nhìn ra biểu cảm gì cả.

Vân Khinh thấy vậy bèn lôi cây đàn Phượng Ngâm Tiêu Vĩ bên hông ra, mười ngón tay bay múa, không có bản nhạc nào cả. Cô chỉ đàn lên tâm trạng nóng ruột, tiếng đàn chất chứa âu lo, mang theo ý cầu xin giúp đỡ. Cô gửi gắm toàn bộ nỗi lòng vào tiếng đàn trình bày với Bạch Hổ Vương. Đàn kêu tình tính tang, kể rằng nơi núi rừng xa thẳm kia có một người đang chờ cô quay lại, đang chờ cô tới cứu giúp. Rằng nơi ấy nguy hiểm trùng trùng, rằng nơi ấy kẻ địch vô cùng hùng mạnh, tất cả đều rành mạch hiển hiện trong tiếng đàn của cô. Cô cần những người bạn này giúp đỡ, cô cần phải quay lại nơi ấy.

Tiếng đàn lắng đọng quanh khắp núi rừng Phi Thúy, truyền đi xa thật xa trong bóng đêm tĩnh lặng.

Vân Khinh vừa gảy đàn, vừa từ tốn gượng đứng lên. Bạch Hổ vẫn ngó cô lom lom chăm chú, nhưng giờ lại lùi từng bước lại từng bước, không hề lại ngăn cản.

Tiếng đàn dần dần hòa trộn cả Thanh tâm chú lẩn phương thức khống chế tâm linh mà Phi Lâm đã dạy cho cô. Vân Khinh bước tới một bước, lại một bước, tiếng đàn vẫn réo rắt vang khắp đất trời.

Lần đầu tiên cô dùng phương thức khống chế tâm linh mà Phi Lâm chỉ giáo, từ lúc ban đầu còn mơ hồ chưa rõ tới lúc dần dần lĩnh hội được xuyên suốt. Đây không phải thứ âm nhạc để khống chế người khác, mà là thứ âm thanh để truyền tải suy nghĩ, tâm linh của người đánh đàn.

Ấy là thứ cảnh giới lý tưởng, có thể giao hòa cùng vạn vật, có thể làm bạn với đất trời, hùng tráng xiết bao, tiêu sái xiết bao.

Trong lúc Vân Khinh hoàn toàn lĩnh hội được toàn bộ cách khống chế tâm linh này, thú hoang nơi núi non Phi Thúy đã lặng lẽ chạy tới, một con, hai con, rồi một trăm con, một ngàn con... Thứ âm nhạc mà chúng thích

đã quay lại rồi.

Vân Khanh nhìn đàn dã thú tập hợp ngày một đông trước mặt. Cô bước tới trước bằng đôi chân đầy thương tích, môi khẽ mỉm cười mang vẻ dịu dàng tuyệt đối. Tiếng đàn hòa cùng tiếng lòng cô ngày càng phiêu lãng bay xa. Cô đang hỏi chúng, liệu có nguyện ý đi cùng với cô chẳng, liệu có nguyện ý giúp cô chẳng, liệu có nguyện ý trở thành bằng hữu, bạn bè của cô chẳng?

Sói lang, hổ báo, gấu chó, lợn rừng, đám thú dữ càng lúc càng tụ tập đông hơn, đầu óc đung đưa theo tiếng đàn của Vân Khanh, chân nhịp bước theo bước chân của Vân Khanh.

“Gr... r... r... à... o... o... o” Giữa tiếng đàn du dương trầm bổng, một tiếng hổ gầm xé tai vang lên, cực kỳ uy nghiêm.

Đàn thú đang đắm mình trong tiếng đàn của Vân Khanh đồng loạt rùng mình, đồng loạt quay nhìn vị vua Hồ có bộ lông trắng muốt sau lưng cô.

Vân Khanh nghe vậy, nét cười trên mặt càng thêm dịu dàng. Cô quay người nhìn Bạch Hổ, chỉ thấy nó đang đứng tại chỗ, ngẩng đầu gầm lớn. Khí phách chúa tể sơn lâm ấy đủ để oai chấn bốn phương.

“Gr... r... r... à... o... o... o” Lại một tiếng hổ gầm nữa vang lên. Đàn dã thú vốn đang lặng yên, chỉ trong nháy mắt bỗng ngửa cổ lên rống một tiếng dài. Ngàn vạn con thú đồng thanh rống, thanh thế ấy vang dội đất trời, khiến màng nhĩ Vân Khanh cũng rung lên từng chớp.

Cô còn chưa kịp hết ù tai, bỗng vị chúa tể sơn lâm mang bộ lông trắng tung mình về phía trước, sai những bước rỗng cuộn hổ vồ tới gần rồi khụy chân xuống cạnh cô. Nó liếc nhìn cô một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía trước.

Vân Khanh thấy thế, vừa gảy đàn vừa gật đầu mỉm cười. “Cám ơn bạn.” Nói rồi, cô bước lại cười lên người Bạch Hổ. Còn Điều nhi này giờ vẫn ngồi yên trên vai cô giờ lập tức nhảy lên đỉnh đầu Hổ trắng, đôi chân trước túm túm lấy móng lông màu trắng muốt, cả người vênh váo kiêu ngạo đứng thẳng trên đầu ông hùm oai phong. Vân Khanh nhìn cảnh này không khỏi phì cười.

Vị vua của muôn loài kia lắc đầu mãi mà không cách nào ném con chồn nhái nhép kia xuống được bèn mặc kệ, nó ngẩng đầu ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng dài, thế rồi tung mình lao đi như một tia chớp màu trắng về phía núi rừng xa xa.

Sau lưng nó, nào những lang những sói, những gấu những hổ, những chó rừng, lợn rừng... hăng hà sa số

những con thú dữ có thân mình cao lớn, vóc dáng hung hãn đồng loạt sai bốn chân lao theo vị vua của mình, vừa lao vừa gầm rống phụ họa. Còn lại này là thỏ là hươu là nai là hoẵng, những con vật bé nhỏ yếu đuối đều đứng yên tại chỗ.

Dã thú cũng có ngôn ngữ của chúng, có bậc đế vương của chúng. Loài người không hiểu, nhưng chúng vẫn phải tuân theo.

Tiếng đàn vẫn réo rắt vang xa khắp không gian, xen lẫn tiếng gầm rống của muông thú đầy ngông cuồng ngang ngược, vang dội khắp núi rừng, chấn động trời đất. Tình cảnh không khác nào thủy ngân tuôn chảy, dã thú, toàn là các loài thú dữ nhưng nhúc nhậy đầy tràn khắp đồi núi, gào thét mà tới, xuyên rừng vượt núi, khí thế oai hùng.

Vân Kinh đã mang theo muông thú tới, tới để tìm kiếm người đã lạc mất mình, Độc Cô Tuyết.

Lại nói đến Độc Cô Tuyết. Hiện giờ đội quân của Giá Hiên Nghị đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, hai bên giao đấu, cuộc chiến đầy hỗn loạn.

Ba trăm thiết kỵ trung thành bảo vệ chủ tướng, không hề quan tâm gì khác, vừa xông vào là ngoan độc vô tình. Hoàng tuyền Thiết vệ vốn lợi hại, ba trăm tướng sĩ dưới tay Độc Cô Tuyết này lại càng thêm hung mãnh, chỉ thoáng chốc đã quần lấy nhau mà đánh, trong chốc lát hai bên cũng chưa ai làm gì được ai, nhưng vẫn thành công kiềm chế chúng để tạo cơ hội cho Độc Cô Tuyết ra tay.

Trong nháy mắt, mặt Thiết Long tái mét. Vốn đã tưởng như thấy được Độc Cô Tuyết bỏ mình ở đây, lại bỗng dưng để hãn có được quân cứu viện. Gã không nén nổi giận dữ mà quát. “Không kể bất cứ giá nào, giết Độc Cô Tuyết!”

Độc Cô Tuyết đứng chính giữa vòng vây chém giết, bên người có Mặc Ngân và Mặc Ly bảo vệ, lại có Giá Hiên Nghị gần đó giúp đỡ. Đừng nói giết hãn, ngay cả muốn đánh tới gần hãn cũng còn khó nữa là.

Máu đào nhuộm khắp, lặng lẽ không một tiếng động. Trái ngược với tiếng ‘Giết’ mà binh lính của Giá Hiên Nghị liên tục hô vang, cuộc chiến giữa thiết kỵ của Độc Cô Tuyết và Hoàng tuyền Thiết vệ của Thiết Long diễn ra trong im lặng đầy đáng sợ, chỉ có tiếng xương cốt thi nhau gãy răng rắc, cùng tiếng phập phập lấy đi sinh mạng con người mà không hề có tiếng hét nào. Sức lực dùng để giết người, không phải để gào to hô nhỏ.

Cảnh chém giết càng thêm điên cuồng dưới ánh trăng tròn sáng tỏ.

Tiếng kêu dần dần nhỏ đi, càng lúc càng trở nên yên lặng. Hoàng tuyền Thiết vệ là ai chứ, là đạo quân chủ

bài của Đại Sở. Giá Hiên Nghị dù có thiện chiến đến mấy, nhưng một vạn binh sĩ thông thường đấu với hơn mấy ngàn quân Hoàng tuyền Thiết vệ lấy một địch ba địch bốn. Thua trận chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cuộc chém giết hoàn toàn nghiêng về một bên. Chỉ trong thời gian ngắn, ngoại trừ ba trăm thiết kỵ của Độc Cô Tuyết, còn thì hầu hết người của Giá Hiên Nghị đều đã ngã xuống, mà đám Hoàng tuyền Thiết vệ vừa chiến đấu với họ lại hầu như không hề có thương vong lớn mà nhanh chóng lao về phía vòng vây Độc Cô Tuyết.

Thiết Long nhìn thế trận lấy nhiều địch ít của mình bèn hô lớn. “Giết!” Vừa hô gã vừa phất tay, mấy ngàn Hoàng tuyền Thiết vệ nghiêm cẩn ép sát về phía đoàn người Độc Cô Tuyết.

“Vương gia, ngài đi trước!” Mặc Ngân chặn trước mặt Độc Cô Tuyết khế quát.

“Câm!” Độc Cô Tuyết lạnh lùng ngắt lời anh ta.

“Vương gia...”

“Các người ai cũng không đi nổi!” Thiết Long lạnh lùng quát, vẻ như việc lớn sắp thành. Hoàng tuyền Thiết vệ càng lúc càng tiến lại gần.

Độc Cô Tuyết nhìn thoáng qua ba trăm thiết kỵ đang chém giết quanh mình, rồi lại liếc mắt về phía Thiết Long đứng đằng xa. Hắn lạnh lẽo hừ một tiếng rồi trầm giọng. “Các người nghe bản Vương nói đ...”

“Grào!” Độc Cô Tuyết vừa mới mở lời, bỗng nhiên một tiếng hổ gầm lớn xuyên qua không gian vang tới, đi kèm là thấp thoáng một tiếng đàn du dương. Độc Cô Tuyết thoáng sửng sốt rồi chỉ thoáng chốc niềm vui bùng nổ điên cuồng trong lòng. Là Vân Khinh tới. Vân Khinh của hắn tới rồi.

Hết chương 63

Chương 64 – Cuộc phản công cuối cùng

Tiếng hổ gầm, sói tru, chó hoang rít gào lẫn với tiếng đàn du dương ấy vang vọng bao trùm trời đất giống như ngàn tiếng sấm nổ vang tận chân trời giữa màn đêm đen kịt mênh mông bát ngát, càng ngày càng vang, càng lúc càng lớn, vừa chạy vừa gào thét chớp mắt một cái đã vượt qua ngàn dặm.

Hai bên đang giao chiến kịch liệt trong nháy mắt đều ngẩn người, đồng loạt dừng tay lại.

“Cái gì vậy?” Giá Hiên Nghị sau thoáng sửng sờ, không kịp bận tâm tình cảnh nguy nan trước mắt mà ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Không nhìn còn đỡ, nhìn rồi dù cho Giá Nghị Hiên lòng gang dạ sắt, kiến thức rộng rãi cũng không khỏi há hốc mồm hoảng sợ, trừng mắt nhìn tình cảnh đằng xa mà không nói nên lời.

Dưới ánh trăng sáng ngời chiếu rọi, vô vàn báo, sói, chó rừng, hổ dữ đang nhanh chóng vượt núi quét rừng chạy thẳng đến chỗ họ. Mắt trừng nanh ác, miệng đỏ như máu, trong miệng đầy răng nanh tối tăm đáng sợ. Mặc dù cách xa như vậy nhưng cũng đủ để thấy rõ đó là đàn dã thú đang đến đây.

Trời ơi, rõ ràng giữa núi rừng này vốn đâu có nhiều loại dã thú có tính công kích mãnh liệt như thế, bọn thú dữ này từ đâu mà đến? Sao họ lại gặp phải tình huống này chứ?

So với Giá Hiên Nghị biến sắc mặt, đám Hoàng tuyền Thiết vệ do Thiết Long cầm đầu vốn trên mặt hiểm khi có biểu tình gì khác nay cũng hơi hơi trắng bệch.

Bọn họ lợi hại, bọn họ có thể một người đấu lại vài người nhưng bọn họ cũng chỉ có mấy ngàn người, cho dù có lợi hại tới đâu cũng không cách nào đấu nổi với nhiều dã thú như vậy. Xem tình hình này phải trên một vạn hoặc thậm chí còn nhiều hơn thế, trời ạ, sao bỗng dưng đương không lại xuất hiện nhiều dã thú đến như vậy?

Hoàng tuyền Thiết vệ cầm kiếm trong tay đã không còn ý thức được nữa, mũi kiếm tự động rời khỏi thế trận hiện tại vốn đang chiến đấu với quân của Độc Cô Tuyết, ai nấy theo bản năng quay vũ khí sang phía đàn dã thú đang gào thét đến đây, sắc mặt mỗi người đều trở nên vô cùng thận trọng.

Ngược lại, ba trăm thiết kỵ thủ hạ của Độc Cô Tuyết lại không rên tiếng nào, như thể cái cảnh cả ngàn vạn con thú dữ đang rầm rầm chạy đến kia vốn không hề tồn tại, ai nấy mặt lạnh như sắt, vẫn phòng thủ không

chút thay đổi, chỉ có nơi đáy mắt hơi loé sáng.

“Chạy mau!” Giá Hiên Nghị phục hồi lại tinh thần, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt. Anh ta vừa quay sang đám người Độc Cô Tuyết quát vừa tung người định bỏ chạy. Lấy một vạn binh lính đối đầu với một vạn dã thú hoàn toàn không thể nắm chắc thắng lợi, hiện giờ họ chỉ có thể cố xem trốn được hay không thôi.

“Sợ cái gì.” Mặc Ngân không hề nhìn về hướng đàn thú đột kích, vẫn chăm chú theo dõi động tĩnh của Hoàng tuyền Thiết vệ đang vây quanh. Lúc này anh ta đưa tay giữ Giá Hiên Nghị lại, trên môi tự dưng lại hiện ra một ý cười hưng phấn và nhẹ nhõm.

“Không trốn, nhớ...” Giá Hiên Nghị còn chưa kịp phản đối dứt câu, ngẩng mặt bỗng thấy vẻ mặt của Độc Cô Tuyết. Hai mắt hắn đang nhìn chăm chăm thẳng hướng dã thú đang ầm ầm lao tới, khóe miệng mang theo ý cười nồng đậm, trên gương mặt kia không hề có chút nào hoảng sợ hay bối rối mà toàn là đắc ý, đắc ý đến không thể không chế được, cùng với niềm vui mừng như điên.

Giá Hiên Nghị bỗng chốc sững người, đáng vẻ Độc Cô Tuyết thế là thế nào? Trong tình huống này mà còn cười được ư? Lại còn hớn hở như vậy nữa?

Anh ta biết rõ Độc Cô Tuyết tuyệt đối không phải là kẻ có vấn đề về thần kinh, kẻ này dám cười ắt hẳn có lý riêng của mình, Giá Hiên Nghị lập tức ổn định bản thân, quay đầu nhìn theo ánh mắt Độc Cô Tuyết.

Ánh trăng bối rối khắp rừng núi, chiếu rõ mòn một hết thảy. Chạy trước dẫn đầu vạn thú đang ào tới tấn công bất ngờ thấp thoáng một bóng màu trắng tới lóa mắt. Đó là một con Hồ màu trắng, trên lưng Bạch Hồ lại có một người đang ngồi, mái tóc đen huyền tung bay trong gió, ống tay áo phấp phới trong không trung tựa như một tinh linh trong núi, dưới ánh trăng mờ mịt như thế này càng trở nên thần bí khó lường.

Nét mặt nhẹ nhàng, dung mạo tuyệt sắc kia không phải Vân Khinh thì là ai. Giá Hiên Nghị vừa thấy, cảm thiếu điều rơi bịch xuống đất. Anh ta trợn trừng hai mắt nhìn Vân Khinh cười Bạch Hồ đến, giờ anh ta mới để ý thấy tiếng đàn phiêu đảng du dương giữa trời đêm yên tĩnh chính do Vân Khinh tấu lên.

Trời ạ, là Vân Khinh, là cô gái này điều khiển muông thú tới, điều này...

Quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết, khóe miệng Giá Hiên Nghị co rúm vài cái, không thốt nên lời. Dùng âm thanh chỉ huy muông thú, Vân Khinh ấy thế lại làm được, mà nhìn vẻ mặt Độc Cô Tuyết và đám thủ hạ của hắn lại bình tĩnh như vậy, như thế đã biết Vân Khinh có năng lực này từ lâu. Trong một chốc, Giá Hiên Nghị thật sự không biết nên biểu đạt cảm xúc của hắn như thế nào, lấy âm nhạc để trấn an và lấy âm nhạc để chỉ huy điều

khiến, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà.

Đồng thời với Giá Hiền Nghi, Thiết Long và Hoàng tuyền Thiết vệ do hãn thống lĩnh cũng đều nhìn thấy Vân Khinh. Trong nháy mắt ai nấy đều kinh hãi, trên nét mặt vốn lạnh lùng thay nhau thể hiện ra các loại tình cảm rung động khác thường.

Nhưng có điều Thiết Long vẫn là Thiết Long, chỉ phút chốc lập tức trấn tĩnh và khôi phục tinh thần, gã hét lớn một tiếng: “Giết”. Cho dù có phải hi sinh chính mình gã cũng phải giết bằng được Độc Cô Tuyết, nếu không muôn vàn mưu tính toàn bộ kế hoạch đều sẽ thất bại trong gang tấc, hơn nữa hậu quả thật không tưởng nổi.

“Rõ!” Vang rền một tiếng rống to, Hoàng tuyền Thiết vệ đồng loạt cao giọng trả lời, bọn chúng vốn cũng không tính đến chuyện trở về. Có thể đồng quy vu tận^(*) với Dục vương nước Đại Tần lừng danh thiên hạ cũng là vinh quang rồi.

(*) Đồng quy vu tận: nô nà là chết chum với đối phương

Kiểm giương lên đồn ba trăm người còn sót lại vào giữa vòng vây, sát khí toàn bộ sôi trào, quyết tâm chỉ tiến không lùi bước.

“Toàn lực phòng thủ!” Độc Cô Tuyết thu lại ánh mắt nhìn Vân Khinh rồi trầm giọng quát, hãn chỉ cần tranh thủ một chút thời gian, chỉ cần đủ thời gian để Vân Khinh có thể tới bên hãn.

Không ai trả lời, nhưng ba trăm thiết kỵ lại dùng tốc độ nhanh nhất, toàn bộ lùi lại tạo thành một vòng tròn chặt chẽ, dựa sát vào nhau. Họ lui về chỉ trong nháy mắt, như thể ai nấy đều biết mình phải làm gì. Người thì tóm lấy thi thể trên đất che chắn bên ngoài, có người đoạt lấy cung tên đứng tại vòng trong, lại có người cầm đuốc đứng ở vòng trong cùng.

Chỉ trong nháy mắt, quân của Thiết Long còn chưa kịp xông lên, trận thế phòng thủ bên phía Độc Cô Tuyết đã được tạo dựng rất chắc chắn.

Tên lao vun vút trong không trung, sát khí như bão táp tập trung nơi đó, từng lớp từng lớp ào lên, rồi lại từng đợt từng đợt ngã xuống.

Máu đổ tràn khắp mặt đất núi rừng, mặt cỏ vốn xanh biếc nay sớm đã nhuộm thành sắc đỏ, đất vốn màu vàng giờ đã ngấm quá nhiều máu mà đổi thành thứ màu đỏ sậm, không gian đậm đặc mùi máu tanh tươi.

Độc Cô Tuyết đứng ở chính giữa, lạnh lùng nhìn Thiết Long phía đối diện, trên môi là một nụ cười đầy vẻ mê hoặc nhưng cũng lạnh lẽo vô tình, nhìn Thiết Long bắn hết mũi tên này tới mũi tên khác, bị người của hãn

chặn lại hết mũi tên này lại mũi tên khác, sắc mặt kẻ kia ngày càng xanh mét, nét cười của hắn lại càng diễm lệ vô tình.

Vân Kinh đang lao nhanh tới, thấy đám Thiết Long đã bắt đầu liều mạng tấn công, tiếng đàn không khỏi càng thêm giục giã, cảm giác đôi phần nôn nóng do đó cũng hoàn toàn lộ ra.

“Gràoooo!” Bạch Hổ rống lên một tiếng dài, muông thú đồng thanh rống trả lời, tốc độ lại tăng lên một bậc.

Từng giọt từng giọt máu tuôn rơi, đôi mắt Thiết Long đỏ ngầu tia máu, gã cực lực tấn công quyết được ăn cả ngã về không, liều mạng xông lên, trước mắt chỉ còn nước lôi theo Độc Cô Tuyết chết chùm với mình.

Ba trăm thuộc hạ của Độc Cô Tuyết từng người từng người một ngã xuống, sức chống cự ngày càng yếu, sự sống cái chết dường như chỉ cách nhau một chớp mắt.

“À uôm!” Đúng lúc ấy, đàn báo với tốc độ mau lẹ nhất đã đến, đàn báo đen còn to lớn hơn người thường tung bốn móng vuốt sắc nhọn vồ tới, miệng đỏ như máu há to nhe ra hàm răng trắng sắc nhọn, thể như sấm vang chớp giật cắn vào cổ đám binh sĩ đưa lưng về phía chúng.

Nhóm Hoàng tuyền Thiết vệ ở ngoài cùng bỗng rú lên rồi gục xuống ngay lập tức, tiếng xương cổ bị gãy vang lên rầm rắc. Trận chiến đang căng thẳng, tuy không nhìn thấy được nhưng Độc Cô Tuyết nghe thấy được, người của hắn cũng nghe thấy được.

Trong phút chốc, quân thiết kỵ vốn đã có hơn nửa ngã xuống, vừa nghe tiếng muông thú gào rống, cả người tưởng như đã sức cùng lực kiệt giờ tựa như được rót vào người một luồng máu mới, rít gào, vùng lên, nhanh nhẹn, đội thiết kỵ của Độc Cô Tuyết đỏ ngầu hai mắt giết chóc như thể hổ dữ được giải phóng ra khỏi lồng giam, lại tiếp tục điên cuồng sôi sục.

Chỉ trong thời gian ngắn, đội thiết kỵ với nhân số rõ ràng đã giảm đi nhiều vẫn dũng mãnh chống cự, càn quét hết thảy, toàn quân áp sát Hoàng tuyền Thiết vệ, trong thoáng chốc khí thế tưởng chừng như không gì địch nổi.

Hai mặt đều là địch, sắc mặt của Thiết Long đã gần như không thể nhìn nổi, đôi mắt đỏ như máu mà quát lớn: “Hậu phương chống cự, tiền phương, giết”

Nếu cứ để mặc sau lưng cho đàn báo đen mặc sức đánh chén, bọn chúng còn chưa kịp giết Độc Cô Tuyết e là đã bị dã thú ăn thịt sạch rồi.

Ngay lập tức, Hoàng tuyền Thiết vệ một mặt chống lại bầy báo, một mặt gia tăng tấn công hòng giết Độc Cô Tuyết.

Tiếng đàn bập bênh trôi giữa đất trời, càng lúc càng gần. Ẩn trong tiếng đàn kia không phải là khúc Thanh tâm chú nhu hòa mà là một giai điệu hào hùng dũng dạc, không biết là khúc nhạc gì, chỉ có thể cảm giác được trong tiếng đàn là sự nghiêm trang hoành tráng và phần nộ đến tận cùng.

Chìm trong thứ giai điệu sục sôi ấy, lũ dã thú vốn là không biết đến hai chữ kiềm chế, giờ hoàn toàn bộc phát tính hoang dã hung tợn của mình. Con nào con nấy tru lên, lao đến đây hưng phấn và say máu, bản tính của bầy thú dữ dẫn cỡ lớn giờ đã bị kích thích tới cực điểm.

Sói và chó rừng cùng đến, hai loài thú dữ tốc độ gần như nhau cùng với báo đen lập tức xông lên, móng vuốt dữ tợn, răng nanh sắc lẹm, nhào tới vô mồi.

Trong nháy mắt, toàn bộ đám Hoàng tuyền Thiết vệ ở vòng ngoài đều rơi vào vòng vây của thú dữ.

Một con sói xông tới trước mặt một gã Hoàng tuyền Thiết vệ, gã tập tức vung kiếm sắc trong tay lên hung hăng chém tới. Nhưng gã lại không ngờ rằng sau lưng mình, hai con chó rừng vừa tru lên đã vô đến, một trái một phải, răng nanh trắng nhọn, ngoạm lấy hai chân gã Hoàng tuyền Thiết vệ. Tên này thấy vậy không thèm để ý đến con sói đang xông tới trước mặt mà vung kiếm chém xuống hai con chó rừng.

Chính lúc ấy, một con báo không hiểu từ đâu xuất hiện, cắn mạnh một cái vào cánh tay phải cầm kiếm của gã, ngoạm một miếng, hàm răng sắc nhọn gần như cắn đứt tay của hắn, lòe xương trắng hếu. Gã Hoàng tuyền Thiết vệ kia cũng khá dữ dằn, bàn tay trái không cầm gì liền nắm lại thành nắm đấm mạnh về phía con báo đang ngoạm lấy cánh tay kia, có điều gã lại quên mất con sói trước mặt mình, một tiếng sói tru lên, mắt vừa hoa lên một cái, tay trái đã lọt vào hàm răng sói.

Gần đó, một con sói khác nãy giờ vẫn ngồi yên không hề động đậy chợt cử động, tên Hoàng tuyền Thiết vệ chỉ thấy trước mắt có thứ gì đó lướt qua, cổ họng gã đã bị răng sói hung hăng cắn nát. Tử thần, chỉ trong nháy mắt đã tới rồi.

Thú dữ tàn bạo phối hợp nhau không giống với con người nhưng độ xảo quyệt và ăn ý chắc chắn không thua kém.

Thú dữ giao hoạt, tàn nhẫn cùng loài người hung hãn sát vai chiến đấu.

“Grào...” Bầy hổ lao đến, đàn gấu thoát nhìn cống kênh ngờ như không thể chạy được cũng theo đến. Chỉ

một thoáng mây gió quay cuồng, cuộc chiến giữa người và thú diễn ra không dứt.

Hoàng tuyền Thiết vệ dưới sự thống lĩnh của Thiết Long không nhiều sức lực tới thế, vừa chống lại bầy thú dữ, vừa muốn giết Độc Cô Tuyết, giờ đây chính họ còn chưa chắc tự bảo vệ được chính mình.

Vầng trăng tròn vành vạnh lơ lửng trên cao, soi rõ mồn một quang cảnh dưới đất. Gió núi gợi lên mùi máu tanh nồng đậm.

Bạch Hổ vương vãi đứng trên cao phía đằng xa, ngắm nghía chiến trường như hổ rình mồi, đáng vẻ vương giả nhìn khắp mọi chốn không bỏ chỗ nào.

Vân Khinh ngồi trên lưng hổ trắng, nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, cô khẽ cắn răng, âm sắc hào hùng vang lên không dứt trong không gian không hề nhân nhượng.

Hoàng tuyền Thiết vệ giờ đây ốc không mang nổi mình ốc. Quân thiết kỵ của Độc Cô Tuyết bị bao vây ở bên trong, những người vòng trong cùng vẫn cầm đuốc trong tay giờ len qua người ở vòng ngoài đi ra cầm đuốc trên mặt đất thành một vòng tròn lửa bao chung quanh mọi người. Bản năng của thú dữ là sợ lửa.

Ánh lửa rực sáng chiếu rọi vòng tròn người ở bên trong. Ánh lửa nhảy nhót trên mặt bọn họ, bập bùng sắc đỏ rợn rã.

Giá Hiên Nghị đứng bên cạnh Độc Cô Tuyết, giờ mới thoáng thở ra nhẹ nhõm. Vừa rồi anh ta còn lo lắng đàn dã thú có thể tấn công bọn họ hay không, hiện tại hoàn toàn không cần lo lắng, Độc Cô Tuyết từ đầu đã chuẩn bị kỹ càng, người này quả là thâm sâu khó lường.

Độc Cô Tuyết đứng chính giữa nhìn tình cảnh thê thảm bên ngoài. Hắn nở nụ cười như băng giá, lạnh lùng nhìn về mặt nghiêm trọng khó coi của Thiết Long, cao giọng quát: "Vân Khinh, không được tha bất kỳ ai, ta muốn bọn chúng một mạng cũng đừng mong sống trở về."

Gió đêm phất phơ giữa núi rừng, dẫn dắt lời nói của Độc Cô Tuyết vang vọng khắp chốn. Vân Khinh cúi đầu liếc nhìn Độc Cô Tuyết, một thân hình cứng cỏi hiên ngang đứng giữa vùng lửa đỏ. Người ấy không sao cả, thật tốt quá, may là cô đã đến kịp, thật may.

Tiếng đàn vang lên càng thêm quyết liệt, Độc Cô Tuyết đã nói không tha cho ai cả, vậy không tha là được.

Cuộc chiến càng lúc càng nghiêng về một bên, Hoàng tuyền Thiết vệ dù giỏi mấy cũng có hạn, có hạn đấu lại với vô hạn, thất bại âu cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Khi Thiết Long nhận ra không cách nào giết nổi Độc Cô Tuyết, gã lập tức nhanh chóng rút lui. Tuy gã không muốn vứt bỏ thuộc hạ nhưng cần phải có người trở về báo cho thái tử. Báo tin thất bại, nhưng quan trọng hơn là phải báo tin Vân Kinh có thể điều khiển muông thú. Đây là việc trước giờ chưa từng có, nếu thái tử không biết e là sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt dưới tay của Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết để ý đến Thiết Long, lúc này thấy Thiết Long vội vã liều thân mở đường máu rút lui cạnh một tên hộ vệ, hấn trầm mặt, hừ lạnh một tiếng rồi vươn tay ra. “Đưa cung tên đây.” Thiết kỵ bên cạnh lập tức dâng cung sắt trong tay lên.

Trên mặt hấn thoáng lóe một nét dữ tợn, một tay cầm cung, một tay lấp tên, chậm rãi nhắm phía Thiết Long đang dùng khinh công nhanh chóng chạy trốn.

“Thiết Long, ngươi cũng thử tiếp một mũi tên của bốn vương.” Âm thanh lạnh như băng vang lên giữa bầu trời đêm, một mũi tên như cưỡi gió đuổi trắng, vừa nhanh vừa mạnh mẽ lao vun vút về phía Thiết Long.

Thiết Long vừa nghe thấy Độc Cô Tuyết khiêu chiến lập tức kinh hãi. Gã không chút nghĩ ngợi quay đầu lại, vùng kiếm trong tay ném về phía mũi tên của Độc Cô Tuyết đang lao tới.

Rắc! Một tiếng đứt gãy trong trẻo vang lên, mũi tên bị chặt đứt. Trường kiếm của Thiết Long chém ngang thân nó, khiến đuôi mũi tên từ từ rơi xuống đất. Có điều phần mũi nhọn hoắt...

Thiết Long chậm rãi cúi đầu, mũi tên sắc bén đang ngay ngắn cắm chính giữa ngực hấn, màu đỏ như lửa đang từng chút từng chút một thấm ra ngoài, càng lúc càng đỏ, càng lúc càng lan rộng, gã đã chậm một bước.

“Dực vương... Độc... Cô... Tuyết...” Giọng điệu lạnh lẽo, gằn từng tiếng một. Còn chưa dứt lời, thân thể vốn luôn thẳng tắp như thanh kiếm sắc từ từ ngã xuống, vĩnh viễn không còn đứng lên.

“Khắp thiên hạ không ai bì được tốc độ mũi tên của Dực vương Độc Cô Tuyết!” Giá Hiên Nghị nhìn Thiết Long ngã xuống, mở miệng thốt đầy lạnh nhạt nhưng lại phảng phất cảm xúc nào đó.

Mũi tên của Độc Cô Tuyết không phải là mạnh nhất nhưng lại nhanh nhất, nhanh đến độ không cần lực quá mạnh cũng có thể giết người.

Tiếng chém giết dần dần giảm bớt, tiếng thú dữ gầm gừ càng lúc càng lớn, chẳng mấy chốc đã chẳng còn mấy kẻ Hoàng tuyền Thiết vệ, chỉ còn đàn thú hoang đang ngồi ngoài vòng lửa trừng mắt nhìn bên trong.

Vân Kinh đứng trên đỉnh núi cao thấy vậy liền biến đổi khúc nhạc, ý sục sôi quyết đấu không còn nữa mà

dần dần ấm áp hòa nhã, khúc Thanh tâm chú nhẹ nhàng phiêu lãng giữa đất trời. Đàn thú dữ sau cuộc tắm máu rất nhanh chóng bình tâm trở lại, ngồi trên mặt đất đỏ thẫm màu máu mà đung đưa thân mình bắt đầu lắng nghe tiếng đàn vang tới.

“Thật lợi hại!” Mặc Ngân lắc lắc cái đầu đầy máu me, nhìn đáng vẻ Vân Khinh trên đỉnh núi như một tinh linh đầy tự tại, ánh mắt tràn đầy hưng phấn mà bật thốt.

Mặc Ly lúc này đã thả lỏng cả người, không gắng gượng nổi nữa đành ngồi phịch xuống đất, vừa lau mồ hôi vừa gật đầu nói. “Sớm biết Vân Khinh cô nương có tài nhưng không ngờ lại có năng lực tới dường này.”

Độc Cô Tuyệt tai nghe Mặc Ngân ca ngợi, mắt ngược lên nhìn về phía Vân Khinh trên cao. Trên mặt hắn đã sớm không còn sát khí chỉ có đắc ý, cực kỳ đắc ý cùng với tình ý nồng nàn không thêm che đậy.

Vân Khinh thấy Độc Cô Tuyệt nhìn mình nhưng cũng không dám làm bừa, không khỏi cười khẽ một tiếng rồi vươn tay sờ đầu Bạch Hổ vương.

“Gràoooooooo...” Vị vua hổ có bộ lông trắng chột găm lên một tiếng, oai nghiêm vô tận.

Đàn dã thú đang lắc lư chăm chú nghe đàn, nghe thấy tiếng găm của bạch vương giả, bỗng bắt đầu chậm rãi lùi lại như thủy triều rút đi, dần dần khuất bóng trong rừng.

Vân Khinh thấy vậy, lại một lần nữa thay đổi tiếng đàn, uyển chuyển du dương chen đầy dịu dàng và cảm kích, chan chứa lòng biết ơn. Tiếng đàn vang xa, quanh quẩn một góc trời.

Độc Cô Tuyệt ngẩng đầu nhìn Vân Khinh, cô cúi đầu nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau tưởng chừng như đã qua một đời người.

Thời gian dừng lại khoảnh khắc ấy, giữa đất trời dường như chỉ có người kia, không còn ai khác có thể lọt vào ánh mắt họ, nhìn nhau không lên tiếng. Đây là mắt, đây là môi, đây là người, đây là tất cả.

Gió, hiu hiu thổi. Rừng, rung xào xạc. Giờ đây, không có tiếng động lại hơn bất kỳ tiếng động nào.

Nhìn nhau hồi lâu, Độc Cô Tuyệt nở nụ cười, mắt vẫn nhìn Vân Khinh, chân từng bước một thong thả, kiên định đi về phía cô.

Trên núi, Vân Khinh thấy Độc Cô Tuyệt đi lên, cổ tay khẽ động, thôi tấu đàn. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, thấy môi hắn đã thâm đen, cô khẽ biến sắc, chìa tay về phía hắn mà rằng: “Điều nhi ở đây, chàng...”

Không đợi Vân Khinh nói xong, Độc Cô Tuyết đã túm lấy tay cô, tay kia vòng qua ôm lấy eo Vân Khinh, xiết chặt vào lòng mình, rồi cúi đầu ra sức hôn lên đôi môi tái nhợt vì mất máu quá nhiều của cô, điên cuồng dữ dội mà mát, mà liếm, mà cắn.

Vân Khinh cảm nhận được những cảm xúc phức tạp ẩn sau nụ hôn kia, liền yên lặng thở dài, vươn tay chậm rãi ôm lấy Độc Cô Tuyết.

Nụ hôn kịch liệt mà cuồng dại, coi thường chung quanh, coi thường tất cả, nhưng là tình là nghĩa đều chất chứa trong đó cả.

Còn sống thật tuyệt, còn có thể nhìn thấy người kia thật tuyệt, có thể tựa vào nhau, có thể ôm lấy nhau, có thể giận dữ, có thể cười đùa, còn có thể nhìn thấy người trong lòng mình đứng ở trước mặt, được chạm vào người ấy. Cảm giác này quả thật rất tuyệt vời!

Bạch Hổ vương cũng Vân Khinh quay đầu nhìn chân Độc Cô Tuyết ở cạnh mình, đôi mắt hí lại, khó chịu lắc người một chút. Cơ mà nó phát hiện hai người kia không hề chú ý, bèn nhe nanh gầm gừ với cái chân của hắn, vẻ mặt đầy cáu kỉnh.

Dưới kia, đám Mặc Ngân, Mặc Ly, Giá Hiên Nghị đứng trong vòng lửa ngược nhìn hai người đang ôm nhau trên ngọn núi, không ai nói chuyện, cũng không ai di động, cứ yên lặng nhìn như thế.

Vầng trăng tròn đầy treo cao sau lưng họ, hai người một hồ được ánh trăng trong vắt lạnh lẽo chiếu rọi. Trong đêm tối, khung cảnh ấy mỹ lệ vô cùng, đến mức làm cho người ta không rời mắt khỏi, cũng không đành lòng quấy rầy họ.

“Thật lợi hại!” Hồi lâu sau, bỗng một giọng nói vang lên, đám Mặc Ngân nhìn về phía phát ra tiếng thì thấy Sở Vân cùng một hộ vệ của Độc Cô Tuyết đang túm lấy Ngô trưởng lão, lắc lư hớn hờ đi về phía họ.

Vừa rồi cũng may Sở Vân ứng phó cực nhanh, khi Bạch Hổ vừa gầm lên lần thứ nhất anh ta đã túm lấy người hộ vệ bên cạnh, lôi theo tên gian tế này mà chuồn nhanh lên ngọn cây. Nếu không anh ta thật sự lo tới việc đám muông thú tấn công Thiết Long và đám Hoàng tuyền Thiết vệ kia liệu có mắt mà tha cho mình hay không.

“Không có việc gì là tốt rồi!” Mặc Ngân và Mặc Ly thấy Sở Vân lại gần, đồng thanh thốt.

Ba người sống sót sau chiến loạn cùng nhau nói chuyện dưới chân núi. Trên đỉnh núi, Vân Khinh đẩy Độc Cô Tuyết ra. Nhìn đôi mắt hắn đỏ ngầu tơ máu, cô nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên ngực hắn, khẽ khàng nói:

“Xin lỗi, ta đã không đợi chàng.”

Cô vẫn nhớ rõ, chỗ này chính là nơi Độc Cô Tuyết nói sẽ trở về đón mình, chính là chỗ cô từng trốn để chờ Độc Cô Tuyết trở về đón mình.

Độc Cô Tuyết ôm chặt lấy Vân Kinh, mặc cho Vân Kinh vuốt ve vết thương của hân. Hân thoáng liếc Bạch Hổ vương mà Vân Kinh cười đến. “Ta biết nó mang nàng đi.” Hân đã thấy những dấu chân lộn xộn kia, nên không tin Vân Kinh của hân đã chết trong tay Thiết Long. Dù vậy, khi nghe thấy Thiết Long nói hân vẫn không thể nhin nổi cơn giận dữ cuồng dại trong lòng.

Vân Kinh nghe vậy bỗng nhìn Độc Cô Tuyết sâu lắng. Cô không nói gì, chỉ nắm lấy tay của hân, tay kia kéo Điều nhi tới để hút độc cho Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết nhìn đôi bàn tay đang nắm, môi cong lên nở nụ cười cực kỳ khoái chí. Tuy vẻ mặt Vân Kinh vẫn lạnh nhạt, nhưng hân biết cô đang lo lắng cho hân, rất tốt.

“Đi thôi!” Nắm chặt tay cô, mặc Điều nhi cắn trên đùi mình, Độc Cô Tuyết ôm lấy Vân Kinh, xoay người bước đi, hoàn toàn không thèm nhìn Bạch Hổ vương cái nào.

Vị chúa tể sơn lâm thấy vậy gầm lên một tiếng, nhe răng trợn mắt nhìn Độc Cô Tuyết nhưng cũng không bỏ đi mà khệnh khạng bước theo hân, ánh mắt dán chặt vào Vân Kinh.

“Thương thế của chàng...” Vân Kinh khẽ kêu.

“Không chết được”. Hân còn rất nhiều việc phải làm, không thể trì hoãn thời gian thêm, có điều hân muốn ôm cô trong tay. Hân không bao giờ muốn rời xa cô gái này nữa, khoảnh khắc không tìm thấy cô đã làm tim hân như muốn ngừng đập. Vậy nên từ rày hân sẽ không bao giờ buông bàn tay này ra, kể cả là chết cũng muốn chết chung một chỗ, quyết không buông ra.

Vân Kinh ngược nhìn cầm Độc Cô Tuyết, kiên nghị như vậy, cố chấp như vậy. Cô chỉ đành yên lặng dựa vào lòng Độc Cô Tuyết không phản đối nữa.

Dưới ngọn núi, đám Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân thấy Độc Cô Tuyết và Vân Kinh tới gần, ai nấy đồng loạt đứng lên, ánh mắt vô cùng cung kính nhìn hai người.

Trải qua một trận chiến như hôm nay, địa vị Vân Kinh trong cảm nhận của họ vốn không hề thấp, giờ lại càng được nâng lên tầng cao mới. Trên đời này còn ai xứng với Vương gia nhà bọn họ ngoài người con gái

trước mặt kia chứ, thanh nhã thoát tục, năng lực mạnh mẽ, lại ôn hòa với mọi người... Ưu điểm đúng là nói hoài chẳng hết.

Những ánh mắt đang nhìn Vân Kinh kia chẳng khác nào đang nhìn thê tử của Vương gia nhà bọn họ, là đương gia chủ mẫu của họ, vô cùng cung kính và sùng bái.

Hết chương 64

Chương 65 – Báo thù

“Thế nào?” Bước tới gần đồng lửa, Độc Cô Tuyết trầm giọng hỏi.

“Một trăm ba mươi bảy người chết, năm mươi sáu người thương nặng, bảy mươi bị thương nhẹ.” Mặc Ngân lập tức trả lời, qua trận chiến này, ba trăm thiết kỵ người chết người bị thương, tổn thất nghiêm trọng, số này vốn là tinh nhuệ nhất trong số quân tinh nhuệ.

Độc Cô Tuyết mặt không chút thay đổi không biết suy nghĩ cái gì, chỉ lãnh đạm bình tĩnh nói. “Đưa tất cả về, trọng thể an táng.”

“Rõ.” Hơn một trăm thiết kỵ còn lại ngay lập tức cao giọng trả lời, có thể mang thi thể về hậu táng là vinh dự chỉ có cấp bậc tướng quân bỏ mình nơi chiến trường mới có, Dực vương quả thật không thể tốt hơn với họ.

“Vương gia, nơi này xử lý như thế nào?” Sở Vân vừa cởi quần áo của mình đưa cho Độc Cô Tuyết phủ thêm vừa hỏi.

Độc Cô Tuyết nhìn lướt qua mặt đất đầy những phần còn lại của chân tay đã bị cụt, lạnh lùng cười, trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn. “Cắt toàn bộ thủ cấp, để ta gửi về cho Sở Hình Thiên, bản vương muốn tặng hẳn một món quà lớn.”

“Thuộc hạ đã hiểu.” Sở Vân lập tức nhận lệnh, anh ta nhanh chóng hiểu rõ việc phải làm. Họ phải chịu một tổn thất lớn đến thế do Sở thái tử gây ra, sao chỉ đơn giản là gửi trả thủ cấp cho xong việc như thế.

Nhanh chóng phân phó công việc xong, Độc Cô Tuyết nhìn Giá Hiên Nghị lạnh lùng nói: “Hôm nay, bản vương tha cho ngươi một mạng trở về, những gì ngươi đã chứng kiến, bản vương hy vọng sẽ không lan truyền ra ngoài. Nếu để bản vương biết chỉ cần có nửa câu truyền ra, đó sẽ là ngày Yến quốc của ngươi mất nước.”

Trấn an cảm xúc của dã thú đang kích động và chỉ huy dã thú công kích, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, sự khác biệt này ai nấy đều biết rõ. Vân Khinh là của hắn, việc chinh chiến, chém giết chỉ cần có hắn là đủ, hắn muốn người con gái trong lòng hắn được sống thật hạnh phúc. Ai dám để lộ năng lực đặc biệt của Vân Khinh, hắn nhất quyết không để yên.

Giá Hiên Nghị cau mày không nói gì, anh ta đã hiểu ý của Độc Cô Tuyết. Giờ nếu muốn giết anh ta chỉ cần một câu nói của Độc Cô Tuyết là đủ, một mình anh ta sao có thể ngăn cản được. Hôm nay Độc Cô Tuyết tha cho anh ta một mạng, coi như anh ta nợ hần một lần, món nợ này sau này ắt sẽ phải trả.

Không chờ Giá Hiên Nghị đưa ra câu trả lời, Độc Cô Tuyết đã ôm Vân Kinh xoay người đi sang một bên. Bạch Hổ vương đã triệu tập đàn ngựa hoang tới. Không cần Giá Hiên Nghị trả lời bởi kẻ này làm sao dám phản đối chứ.

“Chỉ cần Dực vương không tấn công Yến quốc chúng tôi, Giá Hiên Nghị ắt sẽ báo đáp món nợ này.” Ngoại trừ việc này, mọi việc khác sao cũng được.

Độc Cô Tuyết nghe Giá Hiên Nghị bày tỏ thái độ, hừ lạnh một tiếng ôm Vân Kinh xoay người lên ngựa.

Vân Kinh vẫn tựa vào trước ngực Độc Cô Tuyết, không nói gì, nhưng ý tứ của Độc Cô Tuyết cô đã hiểu, không khỏi nhìn sâu vào hai mắt hần, tay vẫn nắm chặt tay hần không rời.

“Đi, về nước.” Vung roi quất ngựa một cái, chú ngựa hoang tung bốn vó lao vút mà đi.

Sau lưng họ, những thiết kỵ bị thương nhẹ ôm thi thể của đồng bạn đã hy sinh, đồng loạt lên ngựa, không nói bất cứ điều gì, im lặng đi theo Độc Cô Tuyết, chỉ để lại ở đó một vài người để tiếp tục lo liệu những việc còn lại.

Vua hổ trắng nhìn thấy Vân Kinh rời đi đột nhiên gầm lên một tiếng rồi đi theo cô, không trở về dãy núi Phỉ Thúy nữa.

Giá Hiên Nghị thấy Độc Cô Tuyết thản nhiên bỏ mình lại, không hề để tâm đến anh ta nữa, tuy không khỏi nhú mày nhưng cũng không chần chừ mà xoay người bước đi.

Đêm đã tàn, gió núi càng ngày càng sắc bén, từng hạt từng hạt mưa nhè nhẹ rơi xuống nối tiếp nhau. Cơn mưa mùa hè là thế, chẳng hề báo trước đã đổ xuống rào rào.

Mưa dội trên mặt đất khiến bụi bặm bắn lên, mùi thơm ngát của bùn đất trong cơn mưa tràn ngập trong không khí, mưa càng lúc càng lớn.

Chất độc Bích Lạc Phú được Thiết Long cho Hoàng tuyền Thiết vệ rải khắp núi rừng bị mưa lớn dần dần pha loãng, thấm vào trong đất, màu đen từ từ phai nhạt.

Bích Lạc Phú là chất độc nguy hiểm nhất lừng danh trong thiên hạ nhưng cũng là loại độc cực dễ giải trừ,

chỉ cần pha loãng là được. Dùng thật nhiều nước pha loãng ra, cũng giống như Hạc Đình Hồng vậy, một ngụm là đủ chết người, nhưng pha loãng thành một dòng sông, một cái hồ thì sao còn tác dụng nữa.

Cơn mưa mùa hè nói đến là đến, nói dừng là dừng. Chẳng mấy chốc đã trời quang mây tạnh, những tia sáng chậm rãi lóe lên từ chân trời phía đằng Đông, phá tan màn đêm tăm tối báo hiệu trời sắp sáng.

Một ngày đi ngàn dặm, lòng muốn về nhà tựa như mũi tên, vun vút bay không có gì ngăn nổi.

Mấy ngày sau, tại Tần quốc trong Dục Vương phủ, Độc Cô Tuyết ở trong phòng. Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm lụa mỏng manh chiếu vào, ánh lên sắc vàng trong cả căn phòng.

Độc Cô Tuyết tựa vào đầu giường ngà voi, ngực để trần, cúi đầu nhìn Vân Kinh đang ở bên cạnh, khoe miệng hàm chứa ý cười thực vô cùng thỏa mãn. Bàn tay trắng nõn mềm nhẹ cực kỳ dịu dàng xoa xoa trên ngực hân, ngón tay quét thuốc nhẹ nhàng thoa trên những miệng vết thương dày đặc. Ánh mắt chăm chú, hết sức dịu dàng bôi thuốc cho hân. Kia ánh mắt chăm chú, kia hơi thở thanh nhã ôn hòa, làm cho mấy vết thương mà Độc Cô Tuyết cảm thấy vốn chẳng phải là chuyện lớn gì, giờ cũng nên biến thành quan trọng.

“Có đau không?” Ba tiếng trầm khàn phát ra phá vỡ khung cảnh nhu tình. Vân Kinh thoáng chớp mắt ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết, cô đang bôi thuốc cho hân, câu này hân phải là cô nói mới đúng chứ.

Có điều chỉ cần nhìn nhau, Vân Kinh đã hiểu được ý Độc Cô Tuyết, bèn khẽ mỉm cười lắc đầu nói. “Không đau.” Trở về đã gần được hai ngày, tuy rằng hôm đó gan bàn chân cô đau đến là thế, nhưng mấy ngày đi trên đường có thuốc do Mặc Ngân mang theo, vết thương cũng đã sớm tốt hơn. Bị thương ngoài da, tuy rằng đau cũng không có gì nghiêm trọng, thế mà Độc Cô Tuyết còn nhớ rõ như vậy.

Độc Cô Tuyết thấy vậy gật gật đầu, đột nhiên hân thò tay ra, ôm lấy Vân Kinh đặt lên trên giường rồi xoay người ép xuống hôn cô. Thật sự là càng ngày càng thích ôm cô gái này, thân mật âu yếm với cô gái này.

Vân Kinh không khỏi tức giận khẽ cắn cắn đầu lưỡi Độc Cô Tuyết, bàn tay trắng nõn rất nhẹ rất nhẹ ấn xuống lưng Độc Cô Tuyết một cái.

Ui da, Độc Cô Tuyết xuyết xoa một tiếng, chỗ đó đúng nơi da bị Bích Lạc Phú ăn mòn hiện giờ đang mọc da non nên đang rất ngứa và đau, vô cùng khó chịu. Thế mà chết tiệt thật Vân Kinh lại ấn một cái ngay đúng chỗ đó.

“Thương tích chưa lành, lộn xộn cái gì.” Lời nói nhẹ nhàng bay bổng cất lên bên tai, Vân Kinh khẽ đẩy Độc Cô Tuyết ra một chút, lạnh lùng trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyết mà nói.

“Lành rồi.” Độc Cô Tuyết trợn mắt nói dối, dù sao mọi thương tích nghiêm trọng hơn đều đã chịu qua cho nên trong mắt hằn vết thương ấy chỉ là chuyện nhỏ.

“Lành rồi?” Vân Kinh nhướn mày, nhưng cũng không tranh cãi cùng Độc Cô Tuyết chỉ nhẹ nhàng lạnh nhạt nhìn hằn.

Chất độc kia mặc dù có Điều nhi hút ra, nhưng hằn bị trúng độc rất sâu nên cần phải được điều dưỡng tốt. Hơn nữa cả người hằn lại đầy thương tích, rồi cầm cự mãi đến khi về Tần quốc mới chữa trị, thương tích không thể nghi ngờ là đã tăng thêm rất nhiều, cho dù Độc Cô Tuyết muốn phục hồi năng lực mạnh mẽ như cũ e là cũng phải mất một cho đến hai tháng tĩnh dưỡng. Thế mà mới có hai ngày hằn lại dám nói là lành rồi?

Độc Cô Tuyết bị Vân Kinh nhìn như vậy, muốn phản bác cũng không thể mở miệng nói nên lời, hồi lâu hằn chỉ có thể thất bại hừ một tiếng, bất mãn cúi đầu cắn lên cổ Vân Kinh.

Vân Kinh thấy vậy không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhìn thẳng vào mắt Độc Cô Tuyết chậm rãi nói: “Thân thể quan trọng hơn.”

Năm chữ thoát ra nhẹ nhàng nhưng lại chứa sự quan tâm sâu sắc. Hai mắt Độc Cô Tuyết sáng lên, chứa đựng ý cười tràn ngập trong đó, hằn cúi đầu, nhào tới đôi môi vừa thốt ra năm chữ kia mà hôn cực kỳ nồng nhiệt, hết sức triển miên.

“Gràoooooooo.” Đang ở trong khung cảnh ấm áp ý tình tràn ngập như thế bỗng một tiếng hổ gầm đột nhiên truyền đến. Một bóng màu trắng, lao qua khung cửa sổ, nhảy vào phòng đến thạch một cái, bổ nhào về phía hai kẻ đang âu yếm thân thiết nọ.

“Ta giết người.” Độc Cô Tuyết tức giận mở mắt ra, đầu cũng không nâng, thuận tay bắt lấy thanh kiếm ở đầu giường, chém về phía con hổ trắng to gan dám quấy rầy chuyện tốt của hằn, ánh kiếm vun vút.

Bạch Hổ phi thân một cái dễ dàng tránh thanh kiếm của Độc Cô Tuyết ném tới rồi quay đầu trừng mắt với kẻ kia mà gầm lên một tiếng, phủ phục trên mặt đất, chuẩn bị vỗ hằn thêm phát nữa.

Vân Kinh thấy vậy vừa buồn cười vừa tức giận, vội vàng đẩy Độc Cô Tuyết ra, lắc mình một cái đứng ở bên cạnh Bạch Hổ, đưa tay vuốt ve cổ Bạch Hổ để trấn an, lại nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Chàng so đo với nó làm gì?”

Cô thật không hiểu hai kẻ một người một hổ này có gì không vừa mắt nhau. Từ khi Bạch Hổ về với cô, cứ gặp nhau là Độc Cô Tuyết lại mặt cau mày có với nó. Nhưng bạn hổ trắng này dường như cũng không thích Độc Cô Tuyết nên nó cũng không vui vẻ thân thiết gì với hằn. Khổ một nỗi cả hai đều đã quen ở vị trí đứng đầu

trong lãnh địa của mình, nên giờ ầm ĩ với nhau thật đau đầu nhức óc.

“Cút ra ngoài.” Độc Cô Tuyệt bị quấy rầy thì vô cùng tức giận, hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Hổ mà quát.

Bạch Hổ dường như nghe và hiểu được lời của hắn nói, cao ngạo ngẩng đầu, đứng lên cắn cắn vạt áo của Vân Khinh, kéo ra bên ngoài.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy nổi giận, xoay người định nhảy xuống giường đánh đuổi 'giặc ngoại xâm'.

“Nằm yên đừng nhúc nhích.” Vân Khinh lập tức quay đầu nhìn Độc Cô Tuyệt liếc mắt một cái, tuy ôn hòa nhưng lại kiên định, đồng thời tay vuốt cổ Bạch Hổ, miệng nói với hắn: “Chàng nghỉ ngơi trước đi, ta đưa nó ra ngoài rồi sẽ quay về đây với chàng.” Dứt lời, cô cười rồi lắc đầu, mặc bạch hổ túm vạt áo kéo mình đi ra ngoài.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy tức đến tái cả mặt. Con hổ chết tiệt, đương không núi rừng của mình không ở, tự nhiên chạy tới đây làm gì? Đừng tưởng rằng cứu hắn một mạng, hắn sẽ nể mặt nó. Chờ đấy, khi nào đó hắn sẽ lột da rút gân nó, hừ, nó dám tranh giành Vân Khinh với hắn hả, chết tiệt.

Vừa ra khỏi cửa phòng, Vân Khinh gặp Tần vương Độc Cô Hành đi tới. Mặc Ly đi theo phía sau vẻ mặt trầm tĩnh không nói gì. Cô đoán ắt là Độc Cô Hành lại đi thẳng tới đây mà không cho ai thông báo trước.

Vân Khinh thản nhiên gật gật đầu chào Độc Cô Hành, tay vẫn vuốt ve hổ trắng đi về phía hồ nước. Bạch Hổ rất thích bờ hồ kia nên rất tự nhiên chiếm làm sào huyệt của mình.

Độc Cô Hành thấy Vân Khinh nhìn thấy mình cũng chỉ bình thản gật đầu một cái rồi đi tiếp, dáng vẻ lãnh đạm tốt cùng. Y không khỏi nhíu mày, cô gái này thật đúng coi thường mình ghê. Có điều lúc này vì đang có việc nên đến tìm Độc Cô Tuyệt bàn chuyện trước đã, sau đó y sẽ nói về cô nàng này của đệ đệ sau.

Vân Khinh mang Bạch Hổ đi tới trước bờ hồ nhưng cũng không quay trở về ngay. Tần vương tìm đến Độc Cô Tuyệt hẳn là vì kỹ thuật rèn của Yến quốc đồng thời cũng vì tung tích của kẻ đứng sau màn hạ độc ở Tần quốc đạo nọ.

Hai ngày trước, khi hồi kinh, toàn bộ đại thần sớm được báo tin đã tụ tập ở cửa thành nghênh đón Độc Cô Tuyệt trở về. Tuy rằng nét mặt Độc Cô Tuyệt đã che giấu biểu tình cẩn thận, nhưng sau lưng hắn đều là những người theo hắn từ lâu, ai nấy mắt ngấn đầy lệ. Khi đi hơn ba trăm thiết kỵ tinh nhuệ là thế mà lúc trở về lại thảm hại nhường này, mọi người đều không khỏi biến sắc, không chờ đón Độc Cô Tuyệt vào triều mà ngay lập tức về Dục vương phủ.

Không lâu sau, mật lệnh của Độc Cô Hành cũng đến đây, phân phó lập tức tĩnh dưỡng chữa thương, không cần vào triều báo cáo.

Hết thủy đều là âm thầm tiến hành, không ai lộ ra.

Bởi vậy dù đã trở về Tần quốc hai ngày, Độc Cô Tuyết còn chưa thấy mặt rồng, đấng quân vương đã tự mình đến tìm hân.

Thế nên giờ này, Vân Kinh đơn giản là ngồi ở bên hồ chơi đùa với Bạch Hổ cùng Điều nhi. Kẻ hầu người hạ bên trong phủ tuy rằng đã nhìn đủ hai ngày nay, nhưng một cô gái nhìn như mong manh yếu ớt gió thổi là bay lại chơi đùa cùng một con hổ lớn, thật là có chút khó chấp nhận. Hơn nữa con hổ kia còn lợi hại như vậy, ngay cả Vương gia nhà bọn họ nó còn dám gầm rống vào mặt, bởi vậy bọn họ một mặt càng trở nên cung kính với Vân Kinh, một mặt lại tránh xa xa ra, làm cho Vân Kinh không khỏi bật cười.

Buổi tối, mãi tới khuya Độc Cô Hành mới đi, cũng không biết thương lượng cái gì đó với Độc Cô Tuyết, Vân Kinh cũng không có ý muốn biết, coi như y chưa tới.

Những ngày tiếp theo, bởi vì Độc Cô Tuyết có thương tích trong người, được lệnh ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng có thể không cần vào triều, thêm nữa bản thân hân cũng không biết nghĩ như thế nào, thật sự không ra cổng trước, không vượt cổng trong, bởi vậy toàn bộ Dục vương phủ đều nhàn rỗi.

Dĩ nhiên Vân Kinh cũng càng nhàn rỗi, hàng ngày chỉ cần bầu bạn với Độc Cô Tuyết là đủ. Cô đi theo Độc Cô Tuyết bấy lâu, không phải gặp phong ba thì cũng là bão tố, khó khăn lắm mới có vài ngày yên lành như thế. Cô cảm thấy thật vui vẻ, tuy cô cũng biết đây cũng chỉ là chút gió thổi báo trước cơn bão lớn mà thôi. Nhờ 'ơn' của Sở thái tử mà Độc Cô Tuyết mới trải qua một phen chật vật đến thế, sao hân có thể đơn giản chỉ gửi trả thủ cấp cho kẻ kia được, chắc hẳn đang chờ cái gì đây.

Có điều cô cũng không lo lắng mấy việc này, chỉ là hiện giờ không có chút manh mối nào về bà bà khiến cô cũng hơi lo lắng, nhưng cũng không có cách nào khác.

Ngày ngày cứ trôi qua như thế trong bình tĩnh, sự bình tĩnh hiếm có bấy lâu nay. Độc Cô Tuyết đang bị thương, vốn muốn chạy nhảy tí chút nhưng Vân Kinh chỉ cần thản nhiên liếc một cái là hân đã xụ mặt đầu hàng. Bao nhiêu năm nay Độc Cô Tuyết mới chịu yên ổn dưỡng thương một lần như vậy, trong Dục vương phủ đúng là không có người nào không bội phục Vân Kinh.

Mỗi ngày cứ trôi qua như thế, nhập nhằng mà ầm ập.

Đương nhiên, trừ cái con hổ trắng đáng ghét kia ra, cũng có việc khiến cho chuỗi ngày yên lành này có tí vết.

“Chao ôi, Dực vương, ngài mau bảo nó tránh ra!” Một giọng nói run run vang lên ở Dực vương phủ, đã một tháng nay cái âm điệu run run này cứ lặp lại suốt.

Độc Cô Tuyệt nhìn Trương Thừa tướng trước mặt, gương mặt già nua nhăn nheo như vỏ quýt giờ không còn vẻ ung dung, tự tin nữa, nụ cười bình thường ẩn chứa sự cao thâm khó lường tự tại cũng không còn, mà chỉ thấy nổi kinh hãi trên gương mặt giờ đang run rẩy. Về lãnh đạm hững hờ thường ngày không biết đã ném chỗ nào mất rồi. Gương mặt lại đã đeo mặt nạ của Độc Cô Tuyệt lạnh lùng nhìn hết thấy, hắt ngòi tựa vào chiếc ghế chạm khắc hoa lê đáng vẻ tự nhiên thường thức trà.

Những lúc thế này, hẳn thật ra cũng thích Bạch Hổ một chút xíu, đương nhiên cũng chỉ những lúc thế này thôi.

Trước mặt hẳn, một già một trẻ ngồi trong đình bát giác bên bờ hồ, cả người không ngừng run bần như cây sậy. Trước mặt họ Bạch Hổ đang lượn qua lượn lại chung quanh chiếc ghế hai người đang ngồi hết vòng này đến vòng khác, thông thả, từng bước một, khí thế bức người. Đôi mắt dữ tợn như hổ rình mồi của nó nhìn chằm chằm hai người, ngoác rộng cái miệng đỏ như máu ngáp một cái. Có điều nhìn hai hàm răng nhọt lều trắng hếu kia giống như đang đe dọa hơn.

Bên cạnh vị Trương Thừa tướng nọ là một thiếu nữ tuổi vừa đôi tám, cô bé bị hổ dọa khiến sợ hãi nói không ra lời. Dung nhan được trang điểm tỉ mỉ nọ sau một hồi run lấy bầy đã không còn giữ được vẻ đẹp diễm lệ tuyệt sắc mà ngược lại trông đầy nhăn nhó. Có điều cô bé vẫn chưa đến mức phát khóc mà đang cố giữ bình tĩnh, xem ra không hổ là con dân Tần quốc, bẩm sinh gan dạ dũng cảm, có vẻ chịu được thử thách tốt.

“Nó không nghe bản vương.” Độc Cô Tuyệt lạnh lùng mở miệng, giọng đầy vẻ bất đắc dĩ lực bất tòng tâm. Trương Thừa tướng cùng cô con gái nhỏ của ông ta nghe vậy lại càng thêm run bần.

Mặc Ngân đứng sau Độc Cô Tuyệt nhìn tình cảnh trước mắt này, tuy nét mặt không hề biểu hiện gì, vô cùng nghiêm cẩn, nhưng trong lòng anh ta thật ra cũng đang cười thầm.

Về tới nơi bọn họ mới biết, việc họ đối đầu với mãng xà đạo còn ở Yến quốc đã được thêm mắt dặm muôn lan truyền tới đây. Ngoài Vân Khinh đã được miêu tả không giống người thường mà như thần tiên giáng trần, Dực vương cùng thuộc hạ cũng được tăng bốc thêm mấy bậc, nào là dũng mãnh, nào là chém chết mãng xà khổng lồ, một mình chiến đấu với năm con mãng xà lớn, cuối cùng còn thế nọ rồi lại thế kia, khiến bọn họ vốn

có mặt ở hiện trường tai nghe mắt thấy đều nghi ngờ hay hôm ấy mình nhìn nhầm cũng nên, Dực vương nhà mình lại dừng mảnh đến thế sao.

Có điều thiên hạ đồn đãi như vậy nên người đến cửa cầu thân càng ngày càng nhiều, trước kia còn kiêng chế, bóng gió, giờ thì hết người nọ đến người kia đều tự mình mang con gái liền tới cửa. Thực biết thời cơ, cũng rất đúng mực, hết nói xa rồi lại nói gần là chính phi hay trắc phi cũng được, chỉ cần tìm được cách gả con gái cho Độc Cô Tuyệt.

Thế là mấy hôm nay, quý tộc rồi quan lớn toàn kinh thành ai cảm thấy địa vị mình có thể thử sức với Độc Cô Tuyệt đều mò đến. Họ đều ôm tư tưởng dù sao Độc Cô Tuyệt cũng sẽ không giết mình mà dừng cảm xông lên phía trước, khiến cho Dực Vương phủ vốn vắng vẻ quanh hiu giờ nhộn nháo như một cái chợ.

Cũng đúng thôi, hiếm khi thấy Dực vương nhàn nhã ở trong phủ, biết tìm cơ hội nào tốt hơn chứ.

Cơ mà vẫn còn đỡ, họ chỉ đến cầu thân với Vương gia chứ không kẻ nào dám có ý đồ với Vân Khinh. Ai chẳng biết Vân Khinh là người của Độc Cô Tuyệt chứ, ai dám động vào chứ.

Mà Vương gia nhà bọn họ ban đầu còn nổi giận, tới khi khai quật được công dụng mới của Bạch Hổ coi như sống chết mặc bây, mặc kệ đám kia.

Phải biết rằng, bờ hồ là nơi Bạch Hổ thích nhất và đã chọn làm chỗ ở, ngoại trừ Vân Khinh ai tới nó đều coi như người lạ đột nhập mà xử lý. Đám người cầu thân vừa tới cửa, Độc Cô Tuyệt lập tức thu xếp họ tới đây ngồi, không phải cố ý thì là gì.

Ban đầu Bạch Hổ gào rú giường oai, khiến khách tới chơi không bị thương cũng sợ mất mặt nằm trên giường ít nhất ba ngày. Sau được Vân Khinh răn đe một trận nên giờ Bạch Hổ đổi sang lượn lờ dọa nạt.

“Dực vương, thế này... thế này thì...” Trương Thừa tướng không biết nên nói gì bây giờ. Sao Dực vương lại dung túng cho người của mình nuôi một con hổ ăn thịt người chứ.

“Grào.” Bạch Hổ thấy hai người còn chưa chịu đi bèn nhìn thẳng vào hai người gầm lên một tiếng. Lần này thì tốt rồi, một già một trẻ giật bắn mình mềm nhũn không đứng dậy nổi nữa, ông ta là quan văn nha.

“Em nha, lại hù dọa người rồi.” Giọng Vân Khinh từ xa vang tới, làn váy dài xanh thắm như mặt nước hồ khiến bước chân cô như càng thêm nhẹ bẫng.

Độc Cô Tuyệt thấy Vân Khinh tới, khóe miệng nhếch lên một nét cười, hẩn quay đầu lại nhìn.

"Vân cô nương, con hổ của cô nương không thích những người này." Mặc Ngân nói với vẻ mặt khá là nghiêm túc.

Vân Khinh bước đến thấy vậy không khỏi lườm Độc Cô Tuyết một cái, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Những người này nếu không thích tình cảnh này, hẳn còn cho bọn họ vào đây làm gì, lại còn muốn cô ra mặt đuổi khách, thật là...

Cô lập tức thản nhiên quét mắt nhìn hai cha con Trương Thừa tướng rồi cúi người ôm lấy đầu Bạch Hổ, từ tốn nói. "Thật có lỗi, trên người Dực vương không thoải mái, nếu có việc mời đến gặp sau." Vừa nói cô vừa bước lại gần Độc Cô Tuyết. Sau lưng cô Bạch Hổ vương ngẩng đầu gầm lên một tiếng khiến người khác khiếp hãi.

"Trương Thừa tướng, mời." Mặc Ngân nhanh chóng tiếp lời, hạ lệnh đuổi khách với giọng đầy khách sáo.

Lấy hổ đuổi khách quả thật là có hiệu quả, chỉ trong nháy mắt, hai cha con Trương Thừa tướng thiếu điều chạy mất dép.

Độc Cô Tuyết kéo Vân Khinh qua ngồi cạnh mình, miệng mỉm cười tà ác. Vân Khinh vừa đưa viên thuốc mới điều chế xong cho hắn vừa lườm hắn một cái rõ dài.

Có thể hạ lệnh đuổi khách ở Dực Vương phủ, ngoại trừ chủ nhân Vương phủ còn ai vào đây? Độc Cô Tuyết làm thế khác nào muốn nói cho đám người tới cửa cầu thân rằng cô sẽ trở thành nữ chủ nhân?

Độc Cô Tuyết vừa há to miệng chờ Vân Khinh nuốt thuốc cho hắn vừa cười cười không nói gì, chờ Vân Khinh đưa tay lên nuốt thuốc hắn liền cúi đầu hôn cô một cái.

Vân Khinh không nói gì, cái gã này thay đổi thật so với hồi mới gặp, chỉ thích sàm sỡ cô.

Mặc Ngân đứng cạnh thấy vậy cúi đầu cười thầm, tình cảm giữa Vương gia nhà bọn họ và Vân cô nương càng ngày càng tốt đẹp.

Bạch Hổ vương đứng bên nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Khinh thân mật như vậy cũng thò cổ vào, thè lưỡi liếm lên mặt Vân Khinh một cái. Độc Cô Tuyết lập tức giận dữ, vung tay đấm nó một cú, chỉ thoáng chốc hổ rống người hét ầm ỉ.

"Tần vương tới." Đúng lúc đó, Mặc Ly đứng xa xa cao giọng báo một tiếng, Độc Cô Hành mặc một tấm trường bào màu tím sẫm cùng anh ta đi tới. Bên cạnh bọn họ còn có một người nữa hơn một tháng không gặp

giờ lại xuất hiện, là Sở Vân. Nét mặt cả ba người đều vô cùng hưng phấn hớn hờ.

Độc Cô Tuyệt liếc mắt thấy Sở Vân xuất hiện, không khỏi nở nụ cười, một nụ cười trông rất tàn nhẫn và lạnh lẽo.

Vân Khinh nhìn Sở Vân vắng mặt trong phủ đã hơn một tháng nay đã về, lại đến cùng Tần vương, cô thoáng hiểu, những chuyện Độc Cô Tuyệt muốn làm xem ra chắc hẳn đã làm xong.

Độc Cô Tuyệt tựa vào trên ghế không đứng dậy, bình tĩnh nhìn Sở Vân trầm giọng hỏi: "Sao rồi?"

Tần vương thấy Độc Cô Tuyệt không kiêng kị gì Vân Khinh, nắm tay cô không hề có ý buông ra, hiển nhiên hoàn toàn coi Vân Khinh là người một nhà, y không khỏi liếc mắt một cái nhìn Vân Khinh và Độc Cô Tuyệt, cũng không mở miệng phản bác.

Sở Vân cả người đầy bụi bặm. Anh ta ra roi thúc ngựa gấp gáp trở về, xương cốt gần như rã rời chỉ vì muốn đem về tin tức cực tốt nhất có thể, nên cũng không để ý Tần vương trước mặt mà lập tức ngồi xuống, trên mặt thoáng lộ vẻ tiếc nuối. "Lúc tặng quà tính nhầm một chút, làm cho Sở Hình Thiên thoát được một kiếp."

Độc Cô Tuyệt vừa nghe, lập tức nhíu nhíu mày.

Tần vương vừa thấy vậy, hớn hờ bước tới vỗ vai Độc Cô một cái rồi cười ha hả. "Có điều cũng chẳng mấy chốc, chỉ trong thời gian ngắn triều đình Sở quốc chắc chắn đại loạn."

Độc Cô Tuyệt nghe vậy, lạnh lùng nhìn Sở Vân.

"Sở vương đột ngột băng hà." Sáu chữ nhẹ nhàng thốt ra từ miệng Sở Vân, nhưng nội dung cũng thật kinh thiên động địa.

Vân Khinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Sở Vân, Sở vương đột ngột băng hà, Độc Cô Tuyệt nhún tay vào thế nào vậy?

"À há." Độc Cô Tuyệt nở nụ cười, một nụ cười kiêu ngạo nhưng cũng đầy tàn nhẫn.

"Giết Sở Hình Thiên không thành cũng phải tặng hẳn một món quà lớn chứ, Sở vương đột ngột băng hà trong Đông cung của hắn, cho dù hắn có thủ đoạn bằng trời lần này cũng không thể thoát được." Sở Vân uống một ngụm trà, miệng cười đầy vẻ nho nhã cao quý.

“Làm tốt lắm.” Tần vương Độc Cô Hành rất cao hứng cười ha hả. “Nước Sở vốn có ba luồng thế lực tranh đoạt vương vị, thái tử Sở Hình Thiên không thể nghi ngờ là kẻ có khả năng nhất, thế nên hôm nay, ha ha, Sở loạn từ bên trong, Tần quốc ta lời to.”

Sở Vân cười cười thực bình tĩnh. “Dám khi dễ Vương gia nhà chúng ta, chúng ta sẽ đáp trả gấp mười.”

“Đúng.” Mặc Ngân và Mặc Ly đồng thanh đầy cương quyết.

Độc Cô Tuyệt cười như kẻ ác, lạnh lùng trầm giọng nói. “Không giết được bản vương, hậu quả ra sao hẳn phải đoán được.” Dứt lời hắc nham tay Vân Khinh thật chặt.

Tần vương Độc Cô Hành nhìn thoáng qua bốn người, tâm trạng vô cùng vui vẻ. “Quả nhân xem chúng ta có phải hay không cần...”

Hết chương 65

Từ đoạn này là hết phần Lãnh Vân edit, từ chương 66 đến hết là phần edit của MDH, với sự tham gia của Vô Phương, Ong MD, Như Bình và Kim NC.

Vài chương đầu, do MDH chưa bắt vô được mạch văn nên chưa được trôi chảy mượt mà lắm, và lại văn phong của MDH vốn khác Lãnh Vân, nên mọi người có thể sẽ thấy hơi ngắc ngứ chút. Mọi người làm quen với văn phong MDH nhé ^^.

Chương 66 – Rời khỏi kinh thành

Thì ra ngày ấy Sở Vân lấy đầu của Hoàng tuyền Thiết vệ, mang theo tên gian tể mà nước Sở giấu ở nước Yến bấy lâu nay. Để vào nước Sở, đã dùng tên của kẻ gian tể kia qua được cổng thành, đưa thùng thiết mộc^(*) lớn dâng lên cho Sở vương.

^(*) Thùng thiết mộc: thùng gỗ màu đen

Sở thái tử nghe thấy vậy mừng hết sức, còn tưởng rằng Thiết Long mang theo đầu Độc Cô Tuyết về, tất nhiên là chẳng có bất cứ chướng ngại nào, cứ vậy được cho tiến thẳng vào Đông cung phủ thái tử.

Chỉ có điều Sở Hình Thiên không ngờ là vừa đúng lúc đó Sở vương cũng tới, không đợi Sở Hình Thiên xem trước, Sở vương tò mò muốn biết cấp dưới của Sở thái tử vừa vào cung đã đưa cái gì về, vừa nhìn thấy đã mở ra xem ngay.

Trong chiếc rương thiết mộc khổng lồ có vấy nước vôi vào trong để bảo quản đầu của Thiết Long, nhưng quan trọng hơn là Sở Vân đã tự tay mình đặt cơ quan ở trong đó. Y từ nhỏ đã đi theo Độc Cô Tuyết, cùng Độc Cô Tuyết học về cơ quan mật thất, đương nhiên Sở Vân cũng hiểu biết thông thạo về nó nhất. Trong khoảnh khắc lúc mở ra, có hàng loạt mũi tên đồng loạt bắn ra, Sở vương đứng mũi chịu sào, vạn tiễn xuyên tim mà chết.

Mà Sở Hình Thiên bởi vì cung kính đứng ở phía sau, không nghĩ là lại tránh được một kiếp nạn, chỉ bị thương nhẹ.

Cổ ý muốn giết Sở Hình Thiên mà y không chết, vô tình lại giết Sở vương. Có điều Sở Hình Thiên tuy rằng không chết, nhưng Sở vương ở Đông cung của y bị vạn tiễn xuyên tim mà chết, thành ra y cũng chẳng thể được tuyệt đối an lành.

Hơn nữa, điểm quan trọng chính là kẻ đưa lên thứ này lại là tâm phúc của Sở Hình Thiên, bằng không thì mặc cho Sở Vân mưu sâu trí cao, cũng không thể nào lọt vào cửa được. Sở Hình Thiên còn chưa kịp làm gì thì tên tâm phúc ẩn thân tại nước Yến của y - Ngô trưởng lão, đã học máu lăn ra chết, ngay cả một câu còn không kịp nói.

Cái này là chết vô đối chứng, Sở Hình Thiên cho dù lợi hại, thì với việc này có thể y sẽ thoát tội chết, nhưng cũng khó thoát phải lột da.

Vân Kinh có thể tưởng tượng ra Sở Hình Thiên tức giận đến mức nào. Biết rõ là Độc Cô Tuyết ra tay, nhưng lại không nắm được nhược điểm của Độc Cô Tuyết. Rõ ràng y biết phụ vương mình vì sao mà chết, lại không dám trắng trợn xuất binh đánh nước Tần. Ngay cả việc đầu tiên phải làm là phát tang cho phụ vương mình cũng không dám, chỉ còn cách duy nhất là giấu nhẹm cái việc động trời này đi.

Bởi vì y không có bằng chứng, tất cả các bằng chứng phơi bày ra đó thì lại không phải nhắm vào Độc Cô Tuyết, mà chỉ chăm chăm nhắm về phía y. Chỉ với việc tâm phúc của y mưu sát Sở vương thôi đã đủ đưa y vào tội đại nghịch mưu phản rồi. Độc Cô Tuyết dùng chiêu thức ấy, không hề có một kẽ hở, giáng cho Sở Hình Thiên một đòn trí mạng.

Dẫu cho không kể tới việc bọn họ đã từng gặp Sở thái tử một lần, đã từng thoáng thấy dung mạo Sở thái tử ra sao, thì Vân Kinh vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đang tức giận đến hộc máu của y lúc này. Ôi, gặp phải người có thù tất báo như Độc Cô Tuyết này, chỉ đành xem coi ai bản lĩnh cao cường, thủ đoạn lợi hại hơn mà thôi.

“Tốt, cứ như vậy mà làm.” Độc Cô Tuyết gật gật đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Vân Kinh phục hồi lại tinh thần, chợt nghe Độc Cô Tuyết nói như vậy, cũng không chú ý vừa rồi bọn họ thương lượng chuyện gì, nghĩ lại thì tất nhiên là thừa dịp lúc này nước Sở bắt đầu nội loạn... mà dù cho có châm ngòi thổi gió, hay là ngư ông đắc lợi đi chăng nữa cũng chẳng liên quan gì tới cô, đối với những việc quốc gia đại sự này nọ, cô không có hứng thú.

Thương lượng xong, nét mặt mọi người cũng không còn nghiêm trọng, tất cả đều bắt đầu thả lỏng.

Tần vương Độc Cô Hành thấy thần sắc của Vân Kinh vẫn như trước, giữ nguyên vẻ mặt lạnh nhạt, không khỏi hơi cau mày, nhìn Vân Kinh nói: “Quả nhiên nghe nói trong khoảng thời gian này, các đại thần trong triều đến Dục vương phủ cầu thân, đều bị cô nương ra lệnh đuổi về hết?” Nói dứt lời, liếc nhìn ra hướng Điêu nhi đang chơi đùa với Bạch Hổ vương cách đó không xa, hỏi thẳng tới không thể thẳng hơn.

Độc Cô Tuyết vừa nghe thấy vậy liền nở nụ cười, ung dung nhìn Vân Kinh xem cô trả lời thế nào.

Vân Kinh liếc qua Độc Cô Hành một cái, thản nhiên hỏi: “Có vấn đề gì sao ạ?”

Độc Cô Hành không nghĩ Vân Kinh lại hỏi lại một câu như vậy, chỉ biết nhún mày. Hỏi vặn lại như thế này

quả thực quá xảo quyệt. Y bước lại gần Vân Kinh, nói nhỏ: “Vương đệ của quả nhân tuổi trẻ tài cao, ngài ngài hứa hẹn, lại đúng là đang ở tuổi nên thành hôn, các cô nương yêu mến đến tận cửa cầu thân, cũng phải nên chọn lựa một lần. Thành thân là chuyện lớn, chẳng lẽ lại không có vấn đề?”

Vân Kinh nghe xong chỉ ừ một tiếng, lạnh nhạt nhìn Độc Cô Hành, hỏi: “Bệ hạ chắc chắn người nên hỏi là dân nữ?”

Độc Cô Hành nhất thời bị nghẹn lời. Ở nước Tần này ai chẳng biết Độc Cô Tuyệt tính tình quái dị, nếu hấn phản đối thì có ai dám ở trước mặt hấn làm việc này, chẳng phải rõ ràng là Độc Cô Tuyệt dung túng sao. Độc Cô Hành chẳng qua chỉ muốn xem tâm tính cô gái này một chút và xem thử coi cô nàng trả lời thế nào, lại không ngờ được câu nói đầu tiên của cô lại trực tiếp đem trọng điểm của vấn đề vạch ra ngay không thiếu bất cứ một ý nào, mà một chút tâm tư lẩn suy nghĩ thầm kín cũng chưa hề hé lộ, quả thật rất thông minh.

Độc Cô Tuyệt ở bên cạnh nghe thấy vậy thì bật cười to. Vân Kinh của hấn là tâm can thanh khiết, làm gì có chuyện gì nàng ấy nhìn mà không thấu đáo, muốn thử nàng ư, còn quá sớm.

Độc Cô Hành nhìn thấy vẻ mặt lộ rõ sự đắc ý của Độc Cô Tuyệt, chỉ biết lắc đầu: “Đệ sủng ái nàng ấy như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày nàng ấy dè dặt cười cổ đệ.”

“Đệ sẵn lòng.” Khóe miệng Độc Cô Tuyệt tươi cười cực kỳ thỏa mãn, còn lẩn một chút không đứng đắn, cầm tay Vân Kinh nắm thật chặt. Vân Kinh của hấn nào phải là loại nữ tử tục tằn tầm thường, bộ muốn sủng ái nàng là được sao, còn phải xem nàng có muốn hay không đã.

Vân Kinh nghe vậy nghiêng đầu nhìn Độc Cô Tuyệt, nở nụ cười thanh nhã, sắc mặt chẳng hề biến đổi gì nhiều, nhưng nét dịu dàng vô hình kia lập tức nhẹ nhàng tỏa ra như gió xuân làm cho người ta cảm thấy cả người thật sảng khoái.

Độc Cô Hành thấy vậy, đáy mắt không khỏi hơi rung động, thần sắc lạnh nhạt, nét dịu dàng đến thần nhiên, nhưng lại khiến cho tim người ta đập loạn.

Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly ở bên cạnh thấy vậy, đều đồng loạt cười thầm, Vương gia nhà bọn họ thật đúng là thích Vân Kinh đến thăm thương luôn rồi.

Nhưng mà Vân Kinh cũng thực sự rất xứng, không nói đến dung mạo tuyệt sắc, bởi đó chẳng qua chỉ là bề ngoài thôi, mà cái cần phải nói đến là bản tính thẳng thắn, khí khái, tính tình ôn nhã, thông hiểu mọi sự trên đời. Đi tìm khắp thiên hạ này cũng không tìm được ai có thể xứng đôi với Vương gia nhà bọn họ như vậy nữa,

nhìn hai người họ ở bên nhau, thực sự cho người ta cảm giác rất thư thái.

Huống chi trong thế giới người lừa ta gạt này, khó mà tin tưởng được ai, để có thể thật lòng thật dạ tin tưởng quả thực là rất khó. Nhưng bọn họ lại có thể thực sự tin tưởng rằng, chỉ cần trong tương lai Vân Kinh thật tình yêu thương Vương gia nhà bọn họ, thì cho dù trời sụp đất nứt, Giang Hà^(*) khô cạn cũng tuyệt đối sẽ là một lòng một dạ, trọn đời trọn kiếp, không bao giờ bội bạc, phôi phai. Với tính tình của Vân Kinh, điều đó là chắc chắn.

(*) Giang Hà: Là hai con sông lớn Trường Giang và Hoàng Hà.

Vương gia nhà bọn họ có thể lấy được một cô nương hiếm thấy như vậy, đó chính là may mắn của ngài ấy, là may mắn của bọn họ và cũng là may mắn của nước Tần, hai bên cùng liên thủ, nắm thiên hạ trong tay.

Ho khan một tiếng cắt ngang những suy nghĩ cá nhân thầm kín, Độc Cô Tuyệt sắc mặt nghiêm chỉnh, kéo tay Vân Kinh nhìn Độc Cô Hành, nói: “Đệ quả thật cũng đã đến tuổi thành thân, vương huynh, đệ...”

“Vương gia, có thư mật.” Độc Cô Tuyệt còn chưa nói hết câu đã thấy một nam tử mặc giáp đen, đột nhiên từ ngoài bước vội vào, trong tay cầm một phong thư dày có đính lông đại bàng, nhìn như là thư tám trăm dặm khẩn cấp.^(*)

(*) Thời cổ đại, thư từ văn kiện được truyền gửi bằng các trạm dịch (trạm ngựa, dùng ngựa đưa thư, mỗi trạm có 1 quan chức coi giữ, gọi là dịch thừa), thông thường cứ mỗi 20 dặm sẽ có một trạm dịch (1 dặm = 1/2 km). Nếu trên công văn có ghi chữ “Lập tức gửi ngay”, thì tốc độ gửi văn kiện đó nhất định phải ít nhất từ 300 dặm/ngày trở lên. Nếu tình huống khẩn cấp hơn nữa thì tốc độ truyền gửi sẽ lên tới 400 dặm/ngày, thậm chí 600 dặm/ngày, và tốc độ nhanh nhất có thể đạt được thậm chí là 800 dặm/ngày. Mỗi khi cần truyền văn kiện khẩn, các trạm dịch đều dùng loại ngựa tốt nhất mình có, tuy rằng không phải loại Thiên lý mã (ngựa chạy ngàn dặm/ngày) trong truyền thuyết, nhưng các con ngựa ấy đều dốc hết sức để chạy, và tốc độ truyền thư cũng cực nhanh. Cụm từ “tám trăm dặm khẩn cấp” chuyên dùng để chỉ các loại thư tín, tin tức... khẩn cấp được truyền đi hoặc tới.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy khẽ nhú mày. Tám trăm dặm khẩn cấp gửi đến, lúc này lại có chuyện gì cấp bách đến vậy? Lập tức ngừng lời, không nói tiếp nữa.

Người tới vội vàng tiến vào trong, cung kính thi lễ với Độc Cô Tuyệt, rồi sau đó mới nhìn Độc Cô Hành kính cẩn: “Bệ hạ.”

Cho dù Vân Kinh vốn là người không thêm để ý lễ tiết gì cả, nhưng mà lúc này Vương gia và đế vương ở cùng một nơi, dù thế nào cũng phải thi hành lễ nghĩa với đế vương trước mới phải đạo chứ, ấy thế mà...

Chỉ còn biết tự hỏi không biết Độc Cô Tuyết tài giỏi dạy dỗ cấp dưới như thế nào, mà trong mắt họ chỉ thừa nhận một người duy nhất là Độc Cô Tuyết, sau Vương gia nhà mình, mới là đế vương. Thái độ này có lẽ Tần vương Độc Cô Hành đã sớm nhìn mãi thành quen, bởi vậy nên ngay cả đuôi mắt cũng không thèm nhú lấy một cái.

“Có chuyện gì?” Độc Cô Tuyết nhìn người mới tới, trầm giọng hỏi.

“Bẩm Vương gia, Bệ hạ, Lễ bộ thượng đại phu^(*) phái người truyền văn kiện mật đến.” Vừa nói vừa cầm trong tay phong thư dày dán kín - tám trăm dăm khẩn cấp - cung kính trình thư lên.

(*) Đại phu: chức quan to thời Tần, dưới quan thanh, trên quan sĩ.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng nhận lấy, sau đó xé bao thư ra xem, sắc mặt không có dao động gì lớn, vừa đưa qua cho Độc Cô Hành, vừa phất phất tay với người mới tới, người đó lập tức cung kính lui ra.

Độc Cô Hành thấy sắc mặt của Độc Cô Tuyết cũng chẳng biến đổi gì nhiều, xem ra bức thư gửi tới cũng không phải là chuyện gì xấu, nhanh chóng mở thư ra xem.

“Đã xây dựng xong Hoàng lăng.” Độc Cô Hành nhìn nhìn tài liệu mật đưa tới, trên mặt thoáng hiện lên nét vui mừng. Người gửi thư tới là quan phụ trách trông coi việc thi công xây dựng Hoàng lăng, chỉ vì lúc này đang là thời kỳ căng thẳng, mà thư đưa tới lại là loại tám trăm dăm khẩn cấp, hại y hoảng chết đi được.

“Đã tính toán Thiên Cương^(*) rồi, đã định ra ngày sáu tháng sau sẽ tiến hành nghi thức niêm phong lăng, hoàng huynh định khi nào thì đi xem lăng?” Độc Cô Tuyết nhìn Độc Cô Hành, Hoàng lăng là xây dựng cho anh trai mình, nên tất nhiên Độc Cô Tuyết muốn Độc Cô Hành tự mình đi chủ trì nghi thức niêm phong lăng, nhân tiện coi luôn có chỗ nào chưa vừa ý thì cho người sửa chữa luôn cũng tiện.

(*) Chòm sao Bắc Đẩu - tính toàn ngày lành thời xưa.

Mỗi đại đế vương khi vừa đăng cơ, chuyện đầu tiên phải làm chính là xây dựng lăng mộ cho chính mình. Tuy rằng khoảng thời gian Tần vương hiện tại tại vị chỉ mới vài năm, nhưng Đại Tần trong suốt mấy trăm năm qua, thì đến thời điểm này mới là mạnh nhất, mới vài năm ngắn ngủi đã xây dựng, sửa chữa xong Hoàng lăng, quả thật là mau lẹ.

“Hôm nay đã là ngày mười chín, nếu tính thời gian thì, Bệ hạ, ngày mai người khởi hành thì may ra mới có thể đến kịp ngày.” Sở Văn nghe là chuyện Hoàng lăng, cũng nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng lại có nơi nào đó có chiến sự. Lúc này mới an tâm bấm tay để tính thời gian, rồi hướng về Độc Cô Hành trình bày.

Dựa theo quy củ, ngay tại thời điểm Hoàng lăng đã hoàn tất, thì việc đầu tiên phải làm là tính toán giờ giấc niêm phong lăng. Xem ra lần này giờ lành có vẻ quá cận kề, không còn nhiều thời gian nữa, cho nên Lễ bộ thượng đại phu giám sát mới truyền thư khẩn đến, chứ bình thường, cơ bản chỉ có tình hình quân sự mới có thể dùng tám trăm dặm khẩn cấp đưa tới.

“Được, một khi đã như vậy, ngày mai quả nhân và vương đệ cùng nhau khởi hành.” Độc Cô Hành rất sáng khoái kết luận.

Độc Cô Tuyệt nghe nói vậy cũng gật gật đầu, không phản bác. Việc này vốn dĩ là do hần phụ trách, nhưng vài năm nay hần đều ở bên ngoài, chưa từng một lần đi qua nơi đó, bởi vậy, thời điểm niêm phong lăng cho dù thế nào hần cũng phải đi.

Đã định ra thời gian nên Độc Cô Hành lập tức quay lại vương cung để chuẩn bị.

Độc Cô Tuyệt thấy Độc Cô Hành vội vàng đi mất, lời hần định nói vừa rồi cứ vậy bị chặn đứng, giờ muốn nói tiếp thì cũng chẳng biết phải nói với ai. Thôi quên đi, chờ trở về rồi nói cũng được, dù sao người vẫn còn ở đây, hần còn đầy thời gian.

“Ngày mai đi cùng với ta.” Vân Kinh vừa định đứng lên đã bị Độc Cô Tuyệt nắm chặt tay kéo lại, Độc Cô Tuyệt vừa vô cùng tự nhiên vừa bá đạo nói với cô.

Vân Kinh hơi nhú mày nhìn Độc Cô Tuyệt: “Không tốt lắm.” Cô cũng thấy rõ vừa rồi, Độc Cô Tuyệt ngay cả người hầu thân tín cũng phát tay cho lui xuống hết rồi mới bàn việc.

Lăng mộ đế vương là nơi bí mật tuyệt đối, bởi vì trong Hoàng lăng không chỉ để mai táng mà còn là nơi chứa châu báu và vật phẩm quý giá, chỉ sợ ngộ nhỡ có một ngày thế lực đối địch phát hiện rồi khai quật lăng mộ. Cho nên mọi đế vương đều vô cùng cẩn thận, không dễ dàng lộ ra chỗ mai táng hài cốt thực sự của mình, ngay cả huynh đệ, thê thiếp, con cái, có đôi khi cũng còn không biết nữa là, huống chi cô chỉ là một người ngoài chẳng liên quan gì, nếu đến đó quả thật có chút không ổn.

“Ta nói được là được.” Độc Cô Tuyệt vô cùng kiêu ngạo và cuồng vọng, thản nhiên khẳng định.

Vân Kinh thấy Độc Cô Tuyệt nói như vậy, chỉ biết bình thản liếc nhìn Độc Cô Tuyệt, một lúc sau khẽ cười: “Chàng đã nói được thì cứ làm như vậy đi.” Nói dứt lời cô đứng lên bưng chén thuốc bước ra xa. Lúc này đã qua giờ Ngọ^(*) một chút, mặt trời đã nghiêng về phía tây, đương nhiên lại tới giờ uống thuốc rồi.

^(*) 11h sáng đến 1h chiều là giờ Ngọ.

Độc Cô Tuyệt nhìn Vân Kinh đi ra xa, mặt mày tươi roi rói.

Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly khẽ liếc nhìn nhau, đồng loạt mỉm cười. Vương gia nhà bọn họ từ trước tới giờ chưa bao giờ tin tưởng ai đến mức này. Ngay lập tức không cần đợi mệnh lệnh của Độc Cô Tuyệt, bọn họ đều tự giác đứng lên, nhanh chóng dọn dẹp công việc, cần phải phân phó nhanh một chút cho ổn, việc của bọn họ không chỉ có mỗi việc này, chuyện âm thầm đối phó với Sở Hình Thiên cũng không thể để chậm trễ được.

Bóng đêm nhanh chóng buông xuống, ánh trăng lộ ra một vành khuyết cong cong, đã gần tới cuối tháng rồi.

Hôm sau, không hề công bố việc Tần vương xuất hành, cũng không có tin tức Độc Cô Tuyệt ra khỏi kinh thành. Đoàn người im hơi lặng tiếng ra đi, lúc trời tờ mờ sáng đã lặng lẽ bí mật rời khỏi kinh đô của nước Tần.

Một nhóm người, chỉ có hơn hai mươi người, có nam có nữ, có chủ tử có hộ vệ, nhìn vào chẳng qua chỉ là một công tử nhà quyền quý nào đó và gia quyến cùng nhau đi du ngoạn mà thôi.

Nhìn Độc Cô Hành cả người toát ra vẻ công tử nho nhã, thư thái, tay cầm quạt, giấu đi thái độ uy nghiêm, nhìn qua chỉ thấy thật là phong độ.

Mà Độc Cô Tuyệt chỉ cần lộ diện, có thể bị người khác nhận ra ngay bởi mặt nạ sắt mang trên mặt, nhưng hiện tại hắn không mang mặt nạ, phơi ra khuôn mặt yêu mị cùng cực, cách ăn vận từ trên xuống dưới toát ra vẻ con nhà quyền quý chịu chơi, vẻ lạnh lùng tàn khốc trên nét mặt đã được hắn thu lại hết, cộng với phong thái ăn mặc của hắn lúc này, nhìn qua quả thật là một mỹ nam tuyệt sắc, suốt dọc đường khiến cho vô số người quay đầu nhìn không ngớt, đặc biệt là nữ giới.

Nhưng khổ nỗi Vân Kinh bị hắn ôm chặt làm bia đỡ trước ngực, những ánh mắt ái mộ kia quả thật rất nhiều, nhưng cũng không hề ít ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vân Kinh chảy nước miếng, khiến Độc Cô Tuyệt khí giận bốc bùng bùng, cả mặt xanh mét. Bây giờ hắn không phải Dực vương, cũng chẳng ai biết Vân Kinh là ai, sợ gì mà không liếc không xem nào, phải sợ hắn sao.

Vân Kinh không mang theo Điều nhi, bởi vì việc này vốn dĩ không có gì nguy hiểm, nhưng mà lại là việc tuyệt mật nên cần phải giữ kín tin tức và hành tung, nên không thể mang theo Bạch Hổ vương, bởi khi nhìn thấy nó bên cạnh cô thì khó có thể che giấu được hành tung, sẽ thu hút mọi ánh mắt của những kẻ hiếu kỳ, khả năng bị bại lộ là quá lớn. Cho nên không còn biện pháp nào khác, để đỡ Bạch Hổ vương không theo đi, thì đành phải để Điều nhi ở lại chơi với nó.

Tựa vào trong ngực Độc Cô Tuyết, Vân Kinh nhìn kinh thành càng ngày càng xa, nhưng hướng đi là phía hoàn toàn không phải là phía lăng mộ hoàng gia mà ngày đó Tần vương công bố cho khắp thiên hạ biết, cô cũng trầm mặc im lặng không định hỏi. Xem ra lăng mộ hoàng gia đã được công bố đang xây dựng kia chẳng qua chỉ là một tòa Hoàng lăng giả, Hoàng lăng thật nằm ở hướng mà bọn họ đang đi tới.

Bởi vì thời gian cấp bách, nên đoàn người cứ thế chạy, không kịp thưởng ngoạn phong cảnh gì hết chứ nói gì tới chuyện cười đùa chơi bời, nhưng cả đoàn người nhìn vô lại có vẻ rất thư thái tận hưởng hết sức.

Mấy ngày sau đoàn người tới thành Tú Thủy, là một tòa thành lớn cách kinh đô nước Tần không xa cũng chẳng gần, càng đi tới gần phía Tây thì địa thế càng nhấp nhô, nhìn qua địa thế vô cùng hiểm yếu, có cảm giác không thể vượt qua nổi. Phong cảnh đẹp vô cùng, thương nhân qua lại không ngớt, thổ sản vùng núi của thành Tú Thủy vang danh khắp nước Tần.

Đường xá hết sức náo nhiệt, không giống kinh đô nước Tần với phong cách cổ xưa và bầu không khí cổ kính, mà mang theo nét kiên cường của những dãy núi nơi đây. Những cây sồi bằng nham thạch bày bán đầy trên các cửa hàng sát lề đường, mang phong cách mạnh mẽ sáng sủa của đá lại có những đường cong cũng rất tinh xảo, nhìn qua thực sự rất tinh tế lại hết sức phóng khoáng.

Vân Kinh trước kia chưa từng dạo qua nước Tần, hôm nay thấy cảnh sắc như này cũng cảm thấy vô cùng hưng phấn.

“Dám đến Pháp Gia hành hội quấy rối, thật to gan.” Vân Kinh vẫn đang đi ven đường thưởng thức phong cảnh nơi này, bỗng nghe một tiếng quát đầy phẫn nộ vang lên, cắt ngang hứng thú thưởng thức phong cảnh của cô. Cô quay đầu lại nhìn về phía phát ra tiếng quát thì thấy người đó vừa lúc chặn ngang đường đi tới của cả đoàn người.

Độc Cô Tuyết, Độc Cô Hành thấy vậy đều đồng loạt dừng ngựa, đứng tại chỗ quan sát.

Một gã đàn ông mặc áo bào trắng, kiếm trong tay vung lên chém một nhát về phía đối phương, hạ thủ không một chút lưu tình, nhắm thẳng vào tim đối phương mà đâm.

Mà đối diện với người này là một người mặc áo đuôi ngắn màu xanh đen bằng vải bố, vóc dáng nhỏ nhắn, nhưng trong tay lại nắm chùy Thiên Lô không hề tương xứng đáng người y một chút nào. Vừa thấy trường kiếm của gã đàn ông mặc áo bào trắng kia chém tới không một chút lưu tình, hừ lạnh một tiếng, cũng vung ngay chùy lên nghênh đón trường kiếm kia.

Vừa đánh trả vừa quát: “Pháp Gia hành hội nhà ngươi có gì đặc biệt hơn người, họ Uông ta vừa thấy các ngươi đã ngựa mất, con bà nó.”

Gã áo trắng kia không nói câu nào, chỉ có thanh kiếm sắc trong tay càng thêm tàn nhẫn. Trong khoảnh khắc, cả hai lao bổ vào nhau đánh đấm kịch liệt.

Cách đó không xa, quan sai nghe thấy liền đứng dậy hỏi han xem xét rồi đi tới, thấy có đánh nhau nhưng cũng chỉ đứng quan sát từ xa, không nhúng tay vào.

Vân Kinh không khỏi có chút kinh ngạc, nước Tần chú trọng là hình pháp^(*), nếu đánh nhau chém giết trên đường phố bị bắt được thì tùy tình huống nặng nhẹ, giam giữ từ bảy ngày đến một năm, làm sao có thể như không hề nhìn thấy gì như trường hợp này được.

(*) Hình pháp: dùng hình phạt, vũ lực để trị dân (chủ yếu là xử tử, thậm chí là tru sát cả thân nhân), đây là cách cai quản rất phổ biến ở các đời vua Tần.

“Người kia là người của Pháp Gia hành hội, bọn họ có quyền lợi đặc biệt.” Giống như biết Vân Kinh hơi kinh ngạc, Độc Cô Tuyệt thấp giọng nói nhỏ bên tai Vân Kinh.

Vân Kinh mở to mắt nhìn, nhìn thoáng qua bên kia, từ trong cổng lớn lại có vài người mặc áo trắng đang đi ra, ngẩng đầu nhìn phía trên đỉnh đầu bọn họ thì thấy trên đó có một tấm biển màu đen điêu khắc bốn chữ “Pháp Gia hành hội”, bốn chữ cực kỳ tinh tế, thoát nhìn lạnh như băng.

Vân Kinh liếc nhìn một cái rồi lại cúi đầu xuống ngay, thì ra là thế.

Hai trăm năm trước, mặc dù thời thế loạn lạc, nhưng nhân tài ưu tú kiệt xuất hơn người như lộc xuân đâm chồi sau cơn mưa xuân, rất nhiều con cháu các gia đình, trường phái, học thuyết cao thâm của các phái đều đồng loạt lộ diện, và tại thời điểm ấy đều được các quốc gia trọng dụng.

Pháp Gia, lấy hình pháp làm nền tảng để kiến tạo và củng cố, hình thành từ tư tưởng của Hàn Phi^(*), được các quân vương tiền nhiệm của nước Tần chọn dùng, trị quốc lấy hình pháp làm chủ, không coi trọng đạo gia, nho gia, tôn trọng tuyệt đối luật lệ vua ban và không được làm trái, đó là cách trị quốc để duy trì hòa bình.

(*) Hàn Phi hay còn gọi là Hàn Phi Tử. Sống cuối đời Chiến Quốc, trong giai đoạn Tần Thủy Hoàng đang thống nhất Trung Hoa. Ông thuộc dòng dõi quý tộc nước Hàn (được gọi là "công tử"), thích học thuyết hình danh. Là một trong hai người phụ trợ Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Hoa. Chịu nhiều ảnh hưởng của thuyết Mặc Tử - với chủ trương "thượng đồng", nghĩa là bắt dân phải tán đồng lẽ phải với người trên, phải cùng một quan niệm tốt xấu với người trên. Không ai được có chủ trương riêng khác với chính sách của triều đình.

Trăm năm trở lại đây, nước Tần san bằng mọi chướng ngại trở thành nước mạnh nhất trong bảy nước, không thể không kể đến công sức cống hiến của Pháp Gia, cho nên, các phái kế thừa trường phái Pháp Gia ở nước Tần được đãi ngộ rất cao, Vân Kinh đã nghe nói qua điều này, nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến, hôm nay đến đây có thể được thấy tận mắt.

Phịch một tiếng, gã cầm chùy Thiên Lô kia nếu đã dám đến tận cửa khiêu khích, đương nhiên cũng phải có chút bản lĩnh, đòn thế tung ra, đánh cho gã mặc áo bào trắng kia bay ngược ra ngoài.

“Ha ha, Pháp Gia hành hội chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi, ta...”

Lời nói đầy kiêu ngạo còn chưa kịp dứt, vài người mặc áo bào trắng đứng ở trước cổng lớn đột nhiên đồng loạt ra tay, các loại vũ khí liên hướng thẳng về phía gã cầm chùy kia. Quả thực là hết sức độc ác nham hiểm và nhanh nhẹn, trên mặt mỗi người đều là lửa giận ngút trời.

Đao quang kiếm ảnh loang loáng, loạn xạ hết cả, máu tươi chẳng mấy chốc chảy đầy mặt đất, nhưng mà chỉ qua vài lần đối mặt, gã đàn ông vóc dáng nhỏ nhắn sử dụng chùy Thiên Lô kia dùng một địch năm thế mà lại không hề có một chút dấu hiệu yếu thế, thậm chí có vẻ sắp chiếm thế thượng phong, năm gã áo bào trắng nhất thời sắc mặt xanh mét, lấy năm chọi một mà còn thua thì quá mất mặt rồi.

“Bản lĩnh khá đấy.” Mặc Ngân nhìn gã vóc dáng nhỏ bé đang cầm chùy kia, thốt lên...

“Thường thôi.” Mặc Ly tiếp lời.

“Chán ngắt.” Độc Cô Tuyệt ôm Vân Kinh, vẻ mặt mất hết kiên nhẫn.

Mặc Ngân, Mặc Ly nghe vậy chẳng biết nói gì, với mấy cái võ mèo cào này tất nhiên chẳng thể lọt vào được mắt xanh của Vương gia nhà bọn họ rồi.

“Bản lĩnh cũng chỉ có thế.” Gã đàn ông vóc dáng nhỏ nhắn cầm chùy Thiên Lô cười khẩy một tiếng, thân người như cá chạch, lẩn giữa đám người của Pháp Gia hành hội đánh đông đánh tây.

Năm người kia sắc mặt xanh mét, không nói được một lời, cầm kiếm liều mạng công kích.

“Hừ, vô dụng.” Đúng lúc này, từ bên trong cổng lớn của Pháp Gia hành hội đột nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh, một gã đàn ông cũng mặc áo bào trắng phi thân một cái lao ra, thanh kiếm sắc bén trong tay quét một vòng trong gió, chĩa thẳng về gã vóc dáng nhỏ nhắn kia, từ thân kiếm loáng thoáng như có tiếng sét giáng xuống, thế kiếm tấn công sắc bén.

“Ồ?” Mặc Ly khẽ kêu lên một tiếng, hơi kinh ngạc nhìn gã mới tới. Có thể xuất ra chiêu thức ấy, nơi này cũng có bậc nhân tài thế sao.

“Chẳng có gì đáng xem.” Mặc Ngân ném một câu, gã này ra tay thì coi như cục diện cũng đã định rồi.

Độc Cô Tuyệt ôm Vân Khinh, cũng chỉ nhìn lướt qua, sắc mặt lộ rõ nét chán chường, nếu không muốn nói là khinh bỉ.

Người còn đang ở giữa không trung, gã áo bào trắng mới tới đạp chân vài cái người đã tà tà lao tới, mũi kiếm nhọn trong tay liên tục hạ xuống hơn mười kiếm, chỉ nghe tiếng bang bang chát chúa vang lên, gã vóc dáng nhỏ nhắn kia liên tục đỡ hơn mười kiếm, nhưng cũng liên tục lui vài chục bước, sắc mặt đỏ sạm đi thường, có vẻ đã bị nội thương.

“Hay...”

“Vẫn là thất sư huynh lợi hại...”

“Hay lắm, dạy dỗ tên hỗn xược này...”

Nhất thời, cả sáu tên áo trắng lúc nãy đều đồng loạt vỗ tay, miệng nói đủ thứ.

Lại một cái nghiêng người tung bay, gã áo trắng mới tới kia khẽ nhún mũi chân, toàn thân nghiêng qua hướng thẳng về gã vóc dáng nhỏ bé kia đâm tới, tư thế vô cùng đẹp mắt, khí thế cũng sắc bén, gió thổi làm bay vạt áo của y lên, lại càng tăng thêm phong thái.

Nhưng mà ngay tại lúc tất cả mọi người bị thân pháp và mũi kiếm của y thu hút, mắt Vân Khinh lại chợt thấy dưới vạt áo bên hông gã đó vừa bị gió thổi bay lên có một cây sáo nhỏ lộ ra, Vân Khinh vừa thấy đã ngăn người, tiếp đến mặt khẽ biến sắc, y là...

Đó là một cây sáo nhỏ ngắn có thể nắm gọn trong lòng bàn tay, toàn thân trắng như tuyết, ở giữa có nhiều đốm xanh biếc xen lẫn, thoát nhìn rất đẹp, gió từ từ thổi qua, cây sáo nhỏ lại khuất vào vạt áo của y.

“Hay!” tiếng trầm trầm khen ngợi âm âm vang lên, gã đàn ông vóc dáng nhỏ bé cầm chùy Thiên Lô đã bị đâm trúng hai chân, ngã ngối trên mặt đất.

“Quan sai đại nhân.” Gã áo trắng kia thu hồi trường kiếm, cũng không nhìn lại đối thủ mới bị y đánh bại, xoay người nhìn về phía cách đó không xa nói với vài tên quan sai đang đứng quan sát.

"Đánh nhau trên đường phố, chiếu theo luật pháp Đại Tần, giam giữ." Vài tên quan sai bước tới, đối mặt với mấy gã mặc áo trắng gật đầu một cái, bước lên cùm tay gã vóc dáng nhỏ bé kia áp giải đi.

Gã áo trắng tới sau kia cũng không nói nhiều, xoay người liền đi thẳng về phía cổng lớn của Pháp Gia hành hội.

Con đường phía trước đã được giải tỏa trống trải hơn, Độc Cô Tuyệt lập tức kẹp chân vào bụng ngựa, đi thẳng về phía trước, bọn họ mất quá nhiều thời gian ở đây rồi.

Khi ngựa đi ngang mấy gã mặc áo trắng kia, Vân Khinh nghiêng đầu nhìn gã áo trắng lúc nãy đã sắp đi vào trong cổng lớn, sắc mặt hiện lên những dao động rất nhỏ trong khoảnh khắc.

"Nhìn cái gì?" Độc Cô Tuyệt thấy Vân Khinh tự dừng lại quay đầu nhìn về phía gã đàn ông kia, nhất thời mặt tối sầm lại, nặng giọng nạt.

Thúc tuấn mã nhanh chóng chạy đi, cảnh vật trước mắt đảo qua và thay đổi, phút chốc đã không còn thấy nữa, Vân Khinh mở to mắt nhìn, vẻ mặt khôi phục phong thái bình tĩnh, lãnh đạm, xoay đầu lại nói: "Không có gì."

Độc Cô Tuyệt hừ lạnh một tiếng, hạ giọng ở bên tai Vân Khinh quát: "Không cho phép nàng nhìn bất kỳ tên đàn ông nào khác, chỉ được nhìn ta."

Vân Khinh ngạc nhiên.

Độc Cô Tuyệt phóng ngựa ở bên cạnh, lúc này quay đầu lại, nửa cười nửa không nhìn thoáng qua hai người.

Vó ngựa lóc cóc đều đều, không bao lâu nữa sẽ ra khỏi thành Tú Thủy, đám người Độc Cô Tuyệt hướng về phía tây thành Tú Thủy, đó mới là nơi bọn họ cần đến.

Một màu non xanh nước biếc, bầu trời xanh ngắt, mặt hồ gợn lên những con sóng nhỏ lăn tăn, trùng trùng điệp điệp, hết lên lại xuống.

"Kẻ nào? Dám cả gan tự tiện xông vào quân doanh."

Mọi người phi ngựa đi vào thấy một nơi giống như quân doanh đóng quân của quân đội, còn chưa kịp quan sát, thì một đội binh lính tuần tra đã đột nhiên quát lớn, sát khí đằng đằng phóng ngựa lao đến.

"Gọi chủ tướng các ngươi ra." Độc Cô Tuyệt vừa lạnh giọng quát, vừa giơ tay trái của Vân Khinh lên, lộ ra

bao cổ tay phi ưng bằng sắt đen.

Đội binh lính nhìn qua một cái lập tức biến sắc, nghiêm sắc mặt lại.

“Tuân lệnh.” Thái độ vạm vỡ phần cung kính nhìn Vân Kinh, Vân Kinh thấy vậy không khỏi hơi hơi ngẩn người, quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết.

Quân doanh không lớn lắm lập tức nổi trống liên hồi, pháo mừng nổ vang rộn ràng, dùng nghi thức long trọng nhất đón đoàn người đến, chủ tướng và Lễ bộ thượng đại phu vội vàng chạy ra đón tiếp.

Hết chương 66

Chương 67 – Người quen cũ

“Hạ quan cung nghênh Dực vương...” Chủ tướng và Lễ bộ thượng đại phu chạy vội đến, vừa liếc thấy bao cổ tay Phi Ứng trên tay Vân Khinh, không khỏi hơi ngẩn người, lời tới miệng rồi đành nuốt xuống, đánh giá Vân Khinh từ trên xuống dưới.

Độc Cô Hành thấy hai thần tử của mình đột nhiên trở nên khiếp sợ, đến mức ngay cả y ở bên cạnh cũng quên bém, không khỏi tức cười ho khan một tiếng.

“Nhìn đủ chưa?” Độc Cô Tuyết lạnh lùng thốt ra ba chữ.

Mặc Chi – một trong hai người tới, trên người khoác quân phục chủ tướng chợt phục hồi lại tinh thần, nghiêm mặt nhìn Vân Khinh, khom người hành lễ: “Mời hai vị đại nhân vào bên trong.”

Bao cổ tay Phi Ứng là đại diện cho Độc Cô Tuyết, mặc kệ người tới là ai, đã đeo nó thì đồng nghĩa với Dực vương thân chinh tới.

“Đúng, đúng, mời hai vị đại nhân vào bên trong.” Lễ bộ thượng đại phu cũng hiểu chuyện, vội vàng hành lễ theo, thân phận Tần vương không thể để lộ ra ngoài, cho nên mọi lễ tiết đều hướng về phía Vân Khinh và Độc Cô Tuyết đang ngồi phía sau cô. Nếu có thể cười chung một con ngựa với người mang bao cổ tay Phi Ứng, nhất định phải là người có thân phận đặc biệt, tuy rằng khuôn mặt có phần yếu đuối quá mức.

Sở Vân đi bên cạnh Độc Cô Tuyết, thấy vị chủ tướng đội quân của Vương gia nhà y đang mang một khuôn mặt đầy khó chịu và nghi ngờ, nhưng tuyệt đối không thềm để ý đến Độc Cô Tuyết, ánh mắt chỉ đảo lên đảo xuống nhìn chăm chăm khắp người Vân Khinh. Mà Vương gia nhà bọn họ lại phải kiềm nén cơn thịnh nộ, ánh mắt đánh giá Mặc Chi càng ngày càng nặng nề, Sở Vân đành phải tốt bụng mở miệng: “Đây là phu nhân của Vương gia nhà chúng ta, lần này thay mặt Vương gia tới.”

Chep, việc này thì... Vân Khinh và Vương gia nhà bọn họ đã thành thân đâu, cho nên phi thiếp gì đó y thật sự không dám nói lung tung, đành phải dùng chữ ‘phu nhân’ này thay thế trước đã, dù sao người ngoài ai cũng cho rằng Vân Khinh là “vợ” của Vương gia nhà bọn họ cả rồi, chưa biết chừng bên ngoài người ta đã gọi Vân Khinh như vậy từ lâu rồi ấy chứ.

Vân Khinh vốn vẫn lạnh nhạt, đứng đưng ngồi trên ngựa, lúc này nghe Sở Vân nói như vậy bất giác xấu hổ, mặt hơi hồng lên, nghiêng đầu liếc Sở Vân một cái. Phu nhân cái gì chứ, tên này sao lại nói lung tung thế kia.

Mà Độc Cô Tuyết lại vui sướng vô cùng, vẻ mặt tràn đầy sự đắc ý, ôm chặt eo Vân Khinh, mọi tức giận vừa rồi đều tan biến hết theo gió. Câu này của Sở Vân hẳn ứng, ứng lắm lắm.

Không ngờ Mặc Chi vừa nghe Sở Vân giải thích, sắc mặt lập tức trở nên nặng nề, hai mắt đảo nhanh đến đôi tay Độc Cô Tuyết đang ôm ngang eo Vân Khinh, đáy mắt ngập tràn lửa giận và sát khí, tức giận quát: “Buông tay ra.” Rồi hung dữ quét mắt liếc Vân Khinh. Là người của Vương gia nhà bọn họ sao lại không để ý liêm sỉ gì như thế, dám ôm ấp với gã đàn ông khác.

Độc Cô Tuyết lúc này giận cũng không được, không giận cũng chẳng xong, chỉ biết trừng mắt nhìn Mặc Chi.

Mặc Ngân, Mặc Ly, Sở Vân vì bất ngờ nên ngẩn người ra, sau đó đồng loạt cúi đầu xuống cười thầm. Độc Cô Hành đứng bên cạnh cũng không thèm giữ cho Độc Cô Tuyết một chút mặt mũi nào, cười ha hả thành tiếng.

“Buông tay ra, đi xuống đi.” Vân Khinh ngồi trên ngựa thản nhiên quay đầu lại, nói với Độc Cô Tuyết bằng thái độ rất thờ ơ, vừa nói vừa duỗi tay đẩy thẳng Độc Cô Tuyết xuống. Suốt từ lúc khởi hành đến giờ, hiếm lắm mới có người giận dữ, lên tiếng bài xích với hành vi ôm ấp của hắn, thật sự là rất hợp tâm ý của cô.

Nhìn Vân Khinh phóng ngựa chậm rãi đi trước, rồi lại nhìn Độc Cô Tuyết bị đẩy xuống mà mặt mày đen thui, mấy người xung quanh đồng loạt cười thầm. Ai bảo hắn không muốn tiết lộ danh tính thân phận làm chi.

“Đại nhân, mời vào bên trong.” Lễ bộ thượng đại phu thấy không khí hơi bất thường, vội vàng trưng ra vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, tiếp đón mọi người vào trong.

Giận thì giận thật đấy, nhưng Độc Cô Tuyết cũng không còn cách nào khác, cũng không ngồi ngựa nữa mà cất bước đi thẳng vào giữa quần doanh, đám người Độc Cô Hành thấy vậy cười ha hả đi theo.

“Bệ hạ, Hoàng lăng ở ngay phía trước, bây giờ đi tới đó xem xét, hay là...” Vừa tiến vào doanh trại quân đội, Lễ bộ thượng đại phu và Mặc Chi lập tức quỳ gối xuống trước mặt Độc Cô Hành, tung hô vạn tuế.

Độc Cô Hành thấy Lễ bộ thượng đại phu không ngại nơi này ướt át, bắn thiu đã hành lễ ngay lập tức rồi mới bẩm báo chính sự, không khỏi tán dương gật gật đầu nói: “Đi luôn.”

“Dạ.” Mặc Chi và Lễ bộ thượng đại phu thấy Tần vương nóng vội, cũng nhanh chóng lui ra ngoài sắp xếp chuẩn bị.

Toàn bộ phía Tây hầu như đều là doanh trại quân đội, nhìn qua thì giống như doanh trại quân đội của Độc Cô Tuyết đóng quân để tập luyện, thực ra là để phục vụ cho việc xây dựng Hoàng lăng, anh em nhà họ Mặc – những thuộc hạ thân cận nhất của Độc Cô Tuyết - đã tự tay tuyển chọn khắp đại Tần, lựa ra những người đáng tin cậy nhất để chịu trách nhiệm xây dựng Hoàng lăng này, tuyệt đối sẽ không có một chút phong thanh nào lọt ra ngoài.

Vượt qua doanh trại quân đội, băng qua bãi cỏ và khu rừng nơi đội quân huấn luyện, trèo lên một đỉnh núi không cao lắm, phóng tầm mắt ra xa, nhìn thấy phía trước là một ngọn núi đối xứng đứng sừng sững, tiết diện ngang hướng về đô thành nước Tần, tiết diện dọc hướng dãy núi trùng điệp, sau lưng là trời đất mênh mông, phía trước gần hồ nước đảo Cửu Châu, linh khí của trời đất được thu hết ở nơi này.

Vân Kinh vừa thấy không khỏi thầm khen ngợi, quả là một nơi địa thế tuyệt vời.

Nhưng cô không hề biết rằng ở đây vốn dĩ chẳng có ngọn núi này, mà phải tốn vô số tiền của và sức lực, xây đắp bao ngày mới dựng nên một ngọn núi đứng sừng sững như vậy, ở trong lòng của nó chính là Hoàng lăng của Độc Cô Hành, ngay đảo Cửu Châu, sánh cùng với trời đất, một nơi phong thủy tốt vô cùng.

Độc Cô Hành thấy vậy rất hài lòng, khẽ gật đầu, vừa phóng ngựa đi trước vừa hỏi: “Nhân công xây dựng lăng thì sao?”

“Tuần táng toàn bộ.” Lễ bộ thượng đại phu lập tức khom người bẩm báo.

Vân Kinh nghe vậy chợt nhíu mày, biểu cảm trên khuôn mặt bất giác trở nên lạnh lùng. Thấy đã gần tới Hoàng lăng, từ đáy lòng cô đột nhiên nảy sinh một cảm giác rất ghê tởm. Vừa rồi nhìn thoáng qua chỉ thấy khắp nơi đều là không khí trong lành, mát mẻ, thoáng đãng, nơi nơi là cây cối xanh tươi hấp thụ linh khí đất trời. Nhưng lúc này, dường như lại thấy tất cả đều bị gió từ âm ty bao phủ, ngập tràn mùi máu tanh, khiến cho người ta sinh ra ác cảm.

“Ta ở đây chờ chàng.” Vân Kinh lạnh nhạt, hờ hững kéo cương ngựa dừng lại, hơi nghiêng đầu sang nói với Độc Cô Tuyết ở bên cạnh, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Độc Cô Tuyết lập tức giữ chặt dây cương cho ngựa tạm dừng, quay đầu lại nhìn Vân Kinh, vẻ mặt Vân Kinh rất lạnh nhạt, hờ hững, không nhìn thấy cảm xúc gì, nhưng Độc Cô Tuyết lại nhìn thấy ẩn sâu trong nét mặt thản nhiên kia là sự chán ghét tột cùng. Suy nghĩ một chút, Độc Cô Tuyết đã hiểu ra tâm tư của Vân Kinh. Ngay lập tức, lúc đám người Độc Cô Hành đều quay đầu qua nhìn, hắn liền mỉm cười thốt lên: “Có phải nàng mệt quá rồi không? Vậy thì ở lại đây nghỉ ngơi một lúc đi.” Hắn vừa nói vừa đưa tay cầm tay Vân Kinh.

“Làm sao vậy?” Độc Cô Hành quay đầu hỏi.

Độc Cô Tuyệt thản nhiên trả lời: “Không có gì, trong người hơi khó chịu, không đi cũng tốt.” Hắc khế nhấn mạnh bốn chữ sau cùng.

Độc Cô Hành nghe vậy liếc nhìn Vân Kinh thật sâu, một lúc sau chỉ gật đầu nói: “Cũng được, qua cung bên kia nghỉ ngơi đi.” Suy cho cùng thì đây cũng là nơi trăm năm sau y táng thân, Độc Cô Tuyệt muốn dẫn Vân Kinh đến y không tiện phản đối, bây giờ không đi vào cũng tốt, nói như thế nào thì Vân Kinh cũng là một người ngoài.

“Vậy để thuộc hạ đi cùng phu nhân.” Sở Vân khẽ cười mở miệng ngay, Độc Cô Tuyệt gật đầu đồng ý.

“Vậy đại nhân đi về phía bên này là được.” Lễ bộ thượng đại phu vừa chỉ về hướng bên phải ở phía trước, vừa nhìn Vân Kinh nói nhỏ. Ở đó là nơi bọn họ dùng để nghỉ ngơi lúc xây dựng Hoàng lăng, cũng là chỗ dành cho Tần vương nghỉ chân lần này. Lúc trước, nơi đó khá đông đúc náo nhiệt, nhưng bây giờ đã sắp hoàn công, quân đội ở phạm vi phía ngoài không được phép tự tiện ra vào, còn những công nhân thi công phía trong thì đã bị tuần táng cả rồi, bây giờ nơi ấy khá vắng vẻ, yên tĩnh.

Vân Kinh khẽ gật đầu, cũng không có biểu hiện gì khác, chỉ quay đầu ngựa lại, cùng Sở Vân đi thẳng về phía bên kia...

Đoạn đường cũng không xa lắm, phía trước là khu tịnh xá ngay ngắn, hoàn chỉnh, chạm khắc tinh xảo, nhìn qua cũng có thể thấy được nhất định là tác phẩm của các danh nhân nổi tiếng. Vân Kinh xuống ngựa nhìn khu tịnh xá phía trước, chậm rãi dùng bước chân đo đạc, càng thấy tinh xảo, khéo léo thì nét mặt càng trầm lặng, trên mặt cô hiện lên một chút dịu dàng xen lẫn ưu thương.

Sở Vân đi theo phía sau, lặng lẽ không lên tiếng, có một số việc y khó có thể nói gì được.

Từng vách, từng vách tường dựng đứng song song nhau, càng đi sâu vào phía trong thì càng trở nên xiêu vẹo, gồ ghề, tiếp theo chỉ còn lại cảnh tượng đổ nát, có lẽ do những binh lính trước kia đã từng ở đây đập đổ, phụ trách hủy diệt dấu vết đã từng chứng minh sự tồn tại của nơi này.

Bình thản ngược nhìn, ung dung bước đi, không biết thời gian trôi qua bao lâu, tầm mắt đã trở nên mơ hồ, căn bản không nhìn thấy rõ những gì trước mắt. Đến lúc này Vân Kinh mới ngược mặt nhìn lên bầu trời, quả nhiên bóng đêm đã dần bao phủ, mảnh trăng non đầu tháng đã treo trên đỉnh đầu, trời đã sắp vào đêm.

“Vân cô nương, nếu không quay về, Vương gia tìm không thấy cô nương sẽ sốt ruột.” Nguyên cả buổi chiều

Sở Vân chưa hề lên tiếng, lúc này khẽ mỉm cười mở miệng nói câu đầu tiên.

Vân Khinh chợt giật mình, xoay người nhìn Sở Vân, khẽ nói: “Thật xin lỗi, bắt Sở đại phu theo ta cả buổi chiều.”

“Đó là vinh hạnh của Sở Vân.” Sở Vân cười rất nhã nhặn, vừa dứt lời lại nói tiếp: “Nhưng nếu không quay về, Vân cô nương thì không sao cả, nhưng chắc chắn Vương gia sẽ hỏi tội Sở Vân mất, vậy thì không thể nào là vinh hạnh được nữa rồi.”

Nghe lời trêu đùa vốn rất bình thường như thế nhưng lại khiến lòng Vân Khinh vốn đang nặng nề bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, cô khẽ gật đầu: “Ừ.” Hai người lập tức lặng yên như trước, quay bước trở về tịnh xá tinh xảo, đẹp đẽ kia.

Bóng đêm dày đặc, những cơn gió núi nhẹ nhàng thổi qua khiến chốn này lại càng trở nên yên tĩnh, vắng lặng.

“Nàng không vui.” Vân Khinh đang định cởi áo khoác ngoài đi ngủ, một giọng nói đột nhiên vang lên bên ngoài cửa sổ, nhìn kỹ lại thì thấy Độc Cô Tuyết đã nhảy từ cửa sổ vào, đặt mông ngồi ở trước giường Vân Khinh.

“Ừ.” Vân Khinh nhìn Độc Cô Tuyết, gật đầu rất thẳng thắn.

Độc Cô Tuyết đưa tay nắm lấy bàn tay Vân Khinh, trầm giọng nói: “Đây là quy củ của tổ tông, các đế vương đều làm như vậy, có thể tuần táng cùng với đế vương là vinh quang của bọn họ.”

Vân Khinh nghe vậy, khẽ liếc nhìn Độc Cô Tuyết, muốn rút tay ra lại bị Độc Cô Tuyết nắm chặt không buông, cô đành thở dài một tiếng nhìn vào mắt Độc Cô Tuyết nói: “Nếu có một ngày, chàng đang có vợ có con, có gia đình đầm ấm, Tần vương muốn chàng tuần táng, chàng có thể cảm thấy đây là vinh quang hay không?”

Sắc mặt Độc Cô Tuyết nặng nề, lời nói này tương đương với tội phản nghịch. Nhưng đối diện với đôi đồng tử trong vắt như nước, không chút gợn sóng của Vân Khinh, Độc Cô Tuyết biết Vân Khinh chỉ đưa ra một ví dụ mà thôi. Có điều dùng câu này để hỏi hắc, đối lại là hắc thì hắc có cảm thấy vinh quang hay không?

Vinh quang cái con mẹ nó chứ, hắc làm sao có thể chấp nhận cái vinh quang như vậy được.

Vân Khinh thấy Độc Cô Tuyết không lên tiếng, nhưng trong đôi mắt kia chợt thấp thoáng sự miễn cưỡng đã khiến cho cô hiểu được suy nghĩ của Độc Cô Tuyết, lập tức nhẹ giọng nói tiếp: “Suy bụng ta ra bụng người,

chắc chắn bọn họ cũng không cảm thấy vinh quang.”

Độc Cô Tuyệt biết ý của Vân Kinh là chỉ một ngàn, thậm chí là một vạn nhân công bị tuần táng kia, lập tức khẽ nhíu mày không nói gì. Số quân địch hẳn đã giết trên chiến trường còn nhiều hơn con số đó rất nhiều, thật sự là không có cảm giác gì.

Vân Kinh thấy Độc Cô Tuyệt nhíu mày lại, hết sức nhẹ nhàng nói: “Không ai đáng chết cả. Độc Cô Tuyệt, không thể so sánh với chuyện giết địch trên chiến trường được, bởi vì không phải người chết thì ta chết, cho nên không thể nương tay, cũng không cho phép nương tay. Nhưng trong trường hợp này, những con người đó vốn vô tội.”

“Vân Kinh.”

“Hãy nghe ta nói hết, ta cũng không phải là người quá mức lương thiện, ta cũng biết sống ở thời loạn lạc này vốn là người ăn thịt người. Có điều, Độc Cô Tuyệt, Đại Tần các người muốn nhất thống thiên hạ, người nào đáng chết, người nào nên hạ thủ lưu tình, phải phân biệt rõ ràng. Muốn thu phục lòng dân trong khắp thiên hạ, thì cũng phải dùng ‘tâm’ mà đối đãi, chứ không phải dùng vũ lực. Vũ lực có thể chinh phục, có thể thống trị, nhưng tuyệt đối sẽ không được lâu dài. Dùng vũ lực hàng phục, lấy nhân đức trị quốc, đó mới là điều nên hướng tới nhất. Những quy củ cũ nát này nọ, nó chưa hẳn đã tốt, nếu không tại sao đến bây giờ Tần quốc vẫn chưa thống nhất được lục quốc.” Vân Kinh nói tới đây thì dừng lại, nhìn Độc Cô Tuyệt.

Nàng đã từng đi qua nhiều nước, cũng đã thấy phương hướng, cách thức trị quốc của các nước, chắt lọc tinh hoa, bỏ đi cám bã, cứ đem hết mọi suy nghĩ trong lòng nói rõ ra.

Độc Cô Tuyệt không ngờ Vân Kinh lại nói ra những lời như vậy, không khỏi nhìn chăm chăm vào mắt Vân Kinh vốn vẫn không hề chớp mắt. Người con gái trước mắt hẳn có thể bình tĩnh, tự nhiên thốt ra những lời này, những lời này quả thật đủ để định thành tội mưu nghịch, tạo phản luôn rồi.

Nhưng mà, hẳn dùng vũ lực chinh phục thiên hạ, đã khi nào dùng qua cái gọi là ‘nhân đức’ gì đó đâu, những thứ đó quả thật hẳn không hề biết.

Thấy Vân Kinh cũng nhìn hẳn không chớp mắt, nơi sâu thẳm trong đáy mắt ánh lên nỗi đau đớn cực hạn, Độc Cô Tuyệt cảm thấy trái tim mình nhũn ra, mềm giọng nói: “Được, được, nàng đừng buồn rầu như vậy, ta hứa với nàng, nếu ngày nào đó ta có năng lực thay này đổi nọ đó, ta nhất định sẽ cho nàng làm chủ, tuần táng hay không tuần táng ta cũng chẳng ham hố gì, dù sao cũng chỉ là một nắm mồ hoàng gia, rốt cuộc cũng chỉ là một nơi để sau này nhắm mắt mà thôi.”

Chém giết trên chiến trường đã lâu, nhìn quá nhiều cảnh xương cốt chôn vùi ở những chốn hoang vu, đã sớm xem chuyện sống chết của vua chúa nhẹ như lông hồng, sống chết đều không bận tâm quá nhiều, nên những chuyện hậu sự như thế quan tâm nhiều làm gì, nhưng hắn cũng không thể im lặng được. Tổ tông truyền lại những quy củ này, hắn cũng đâu phải là người đại diện. Có điều Vân Khinh đã nói tới chuyện này nên hắn không thể không quan tâm, con người vốn chỉ biết những ngày tháng vui sống trước mắt, ai biết sau này sẽ ra sao, muốn theo ý cô cũng không thể.

Vân Khinh không ngờ Độc Cô Tuyết sẽ nói như vậy, trên mặt cô thoáng qua sự kinh ngạc, cô nhìn thật sâu vào mắt Độc Cô Tuyết, hắn có thể cảm nhận được một cách sâu sắc thể này... thật không hổ là Độc Cô Tuyết, cảm giác nhạy bén hết như dã thú.

Thấy Độc Cô Tuyết thẳng thắn nhận lời mình như vậy, Vân Khinh nắm chặt lấy bàn tay Độc Cô Tuyết vốn đang bao quanh tay cô. Người này thật sự thích cô đến thế sao, ngay cả quy củ tổ tông cũng có thể vứt bỏ. Cô biết Độc Cô Tuyết cũng không để vào tai mấy cái nhân đức trị quốc gì đó, nhưng bởi vì cô đề cập đến cho nên mới nhận lời cô, người này...

Tâm tình Vân Khinh đã tốt hơn, nhẹ nhàng cười nói với Độc Cô Tuyết: "Ta chỉ nói vậy thôi."

Độc Cô Tuyết thấy Vân Khinh không còn buồn bực trong lòng nữa, duỗi tay ra ôm chầm lấy Vân Khinh, kéo cô ngồi vào trong lòng, cực kỳ cuồng ngạo nói: "Ta muốn làm gì thì làm đó, ai quản được ta chứ." Vừa nói xong, hắn liền cúi đầu xuống hôn lên đôi môi mềm mại kia.

Dù sao hắn cũng không phải hoàng đế, những quy củ đó hắn không dùng đến cũng không thể quản được.

"Chàng..."

Trăng đêm treo trên cao, gió lạnh thổi nhẹ nhẹ, cảnh đêm hết sức yên tĩnh. Chuyện đời ai nói trước được đâu.

Hôm sau, mới sáng sớm Mặc Chi đã tới bái kiến Độc Cô Tuyết, dù sao cũng đã theo Độc Cô Tuyết lâu như vậy rồi, tuy rằng hắn không mang mặt nạ, nhưng qua biểu hiện và tác phong cũng gần như đoán ra người kia là ai.

"Hôm qua hơi vội vàng nên chỉ xem được một ít, hôm nay hạ quan sẽ dẫn người chủ quản thiết kế, chế tạo cơ quan bên trong đến, để có thể giải thích rõ ràng hơn." Trong căn phòng hoa lệ nhất trong tịnh xá, Lễ bộ thượng đại phu dẫn theo một người trẻ tuổi đến trước mặt Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyết giải thích.

Vân Khinh vốn ngồi một bên, vốn đã định đi, nhưng nhìn thấy người chủ quản vừa tới kia thì khẽ nhú mào, người này hôm qua bọn họ đã gặp rồi, chính là gã đàn ông mặc áo bào trắng ra tay cuối cùng tại cổng Pháp Gia hành hội đây mà.

Hôm nay, gã vẫn mặc áo bào trắng, cũng không có gì thay đổi.

“Sao?” Độc Cô Hành hơi nhú mào nhìn Lễ bộ thượng đại phu.

Lễ bộ thượng đại phu lập tức khom người, cung kính: “Người này tên là Đinh Danh, chính là cấm vệ thân tín của vi thần, đã đi theo vi thần hơn mười năm nay, là tâm phúc của vi thần, đồng thời cũng là đệ tử của Pháp Gia hành hội, đứng hàng thứ bảy. Vì vi thần biết rõ thân phận và bối cảnh của cậu ta, nên lần này mới đề cử cậu ta chủ trì thiết kế cơ quan trong Hoàng lăng, tuyệt đối có thể tin tưởng, vi thần lấy đầu mình ra đảm bảo.”

Độc Cô Hành nghe Lễ bộ thượng đại phu nói vừa thận trọng vừa khẳng định như vậy, lập tức gật đầu. Tổng hội Pháp Gia hành hội, y đã từng triệu kiến một lần, tính ra cũng quen biết ít nhiều, nên lúc này mới uy nghiêm mỉm cười: “Hôm qua mới gặp rồi.”

Lễ bộ thượng đại phu nghe vậy vội vàng trình bày tiếp: “Có mấy chỗ cơ quan quá tinh xảo, Đinh Danh cũng không chắc chắn lắm, cho nên có ba lần vào Pháp Gia hành hội trong thành Tú Thủy liên lạc với tổng hội, bên cạnh luôn có binh sĩ đi theo một tấc cũng không rời, mỗi hành động, lời nói đều có người giám sát, tuyệt đối không sai sót, lơ đãng, điểm ấy tướng quân Mặc Chi có thể chứng thực.”

Mặc Chi nghe nhắc đến mình, lập tức gật đầu: “Bẩm Bệ hạ, quả là có chuyện như vậy.”

Cởi bỏ nghi hoặc trong lòng, Độc Cô Hành khẽ ừ một tiếng, nhìn Đinh Danh nói: “Có bản lĩnh.”

Đinh Danh lập tức khom người hành lễ, trên khuôn mặt tuấn tú chỉ còn lại sự cung kính và khiêm tốn: “Đa tạ Bệ hạ khen ngợi, thảo dân không dám.” Nhưng lời nói ra lại có vẻ rất hào phóng, tự nhiên.

Vân Khinh liếc nhìn Đinh Danh rồi chậm rãi rũ mắt xuống, không còn nhìn gã ta nữa, nhưng cũng không rời khỏi chỗ ngồi.

Độc Cô Tuyệt ngồi bên cạnh Vân Khinh, vừa thấy người đến là tên tiểu tử này thì sắc mặt không khỏi trầm trầm. Hôm qua, Vân Khinh còn đặc biệt quay đầu nhìn gã ta một cái, nhớ trước kia lần đầu gặp hãn, Vân Khinh còn chả buồn liếc hãn lấy một cái nữa là.

Hãn lập tức liếc mắt nhìn qua Vân Khinh, bắt gặp đôi mắt Vân Khinh rũ xuống, coi như không hề thấy người

trước mặt, vẻ mặt lạnh nhạt, hờ hững, không khỏi cảm thấy hơi khó chịu, lại liếc mắt đảo qua người Đinh Danh, lạnh lùng hừ một tiếng.

Đinh Danh không biết Độc Cô Tuyết, thấy Độc Cô Tuyết tự xưng hằm hừ mình, thật sự không biết đã làm gì chọc tới Độc Cô Tuyết lúc nào rồi.

“Còn không mau giải thích, đại nhân đang chờ người đó.” Mặc Chi lập tức khó chịu nhìn Đinh Danh. Độc Cô Tuyết không vừa mắt, dù cho y vốn thấy thuận mắt thì nay cũng không thuận mắt nữa rồi.

“Dạ.” Đinh Danh nhanh chóng mở ra một tấm vải gấm, chỉ vào bản đồ thiết kế Hoàng lăng, bắt đầu giảng giải chỗ nào có cơ quan, hình dáng như thế nào, có uy lực sức mạnh gì.

Bởi vì chưa quen tất cả cơ quan, chưa thể tiến vào những chỗ sâu bên trong Hoàng lăng, nên Độc Cô Hành, Độc Cô Tuyết đều cẩn thận lắng nghe, còn Vân Khinh vẫn buông mắt nhìn xuống, sắc mặt lạnh nhạt, giống như chẳng nghe thấy gì cả.

Bởi vì Hoàng lăng chiếm diện tích quá lớn, sau khi giảng giải xong xuôi thì đã hơn nửa ngày, bây giờ có vào Hoàng lăng cũng không thể xem hết, cho nên đám người Độc Cô Tuyết thảo luận với nhau về những phương diện lẫn cấu tạo khác, chờ ngày mai vào lăng sẽ xem.

Bởi vì Đinh Danh không phụ trách những vấn đề này nên đã sớm lui xuống, mà Vân Khinh cũng đứng dậy rời đi ngay, gương mặt Độc Cô Tuyết lập tức chuyển sang màu đen.

Giữa đêm, trăng sao treo đầy trời, tất cả mọi người trong tịnh xá đều chìm vào giấc ngủ, chỉ có các đội binh lính tuần tra, bảo vệ nghiêm ngặt.

Cửa vào Hoàng lăng là cửa đá rất nặng, đóng chặt chẽ không kẽ hở, mặt trên là một thảm cỏ xanh mượt. Từ xa nhìn lại toàn bộ chỗ này như núi đá và cỏ xanh nối liền một dải, ước chừng qua vài năm nữa, cây cỏ mọc tươi tốt, thì không ai biết được nơi này vốn là núi mà không phải là núi.

Dưới đêm trăng, một bóng người đứng sừng sững ở lối vào Hoàng lăng, dưới ánh trăng chiếu rọi có thể nhìn thấy rất rõ vẻ mặt đang chuyên chú nhìn cánh cửa đá nặng nề kia, không biết là đang nghiên cứu thứ gì.

Một lúc sau, bóng người đó từ từ di chuyển, luẩn quẩn loay hoay quanh ở lối vào Hoàng lăng, sờ đi chạm lại chỗ nối liền giữa cửa đá và vách núi.

“Người đang làm gì?” Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên giữa màn đêm tĩnh lặng, khiến người ta giật

mình hoảng hốt.

Người kia sau khi hoảng sợ đã nhanh chóng trấn tĩnh lại, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói.

“Đại nhân.” Dưới đêm trăng, cả người Vân Kinh mặc áo màu lam nhạt đứng ở bên cạnh dãy núi, dường như muốn hòa vào với ánh trăng sâu thẳm.

“Ta hỏi người đang làm gì?” Vân Kinh nhìn Đinh Danh, thản nhiên hỏi, nhưng không kém phần kiên định.

Đinh Danh nhìn Vân Kinh một lúc lâu, rồi mỉm cười: “Thảo dân đang xem thử phía sau Thiên Cân Đỉnh^(*), xem xem nó có hoàn toàn khớp với thiết kế chưa, ngày mai Bệ hạ sẽ vào lăng mộ, sau khi xem xét xong xuôi sẽ tiến hành lễ phong bế Hoàng lăng, thảo dân thừa dịp hôm nay còn chút thời gian đến xem xét kỹ càng lại lần nữa, nhằm bảo đảm mọi thứ đều ổn thỏa đến cuối cùng.”

(*)Giải thích ở chương sau

Sau khi dừng một chút, gã ta mỉm cười nhìn Vân Kinh nói nhỏ: “Đại nhân đến đây, không biết là có gì muốn dặn dò?”

Vân Kinh nhìn vẻ mặt thành khẩn của gã đàn ông trẻ tuổi kia, giống như việc gã ta ở đây giữa đêm khuya thật sự là vì công việc như lời gã nói, sự bình tĩnh vô cùng làm cho người ta không thể không tin.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Đinh Danh không ngờ Vân Kinh lại đột nhiên hỏi một câu hoàn toàn không hề dính dáng gì đến chủ đề đang nói như vậy, không khỏi hơi ngây người ra, nhưng khôi phục lại rất nhanh, bình tĩnh trả lời: “Thảo dân năm nay tròn hai mươi.”

Vân Kinh sau khi nghe xong liếc nhìn Đinh Danh một cái, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên trời, một lúc sau chậm rãi nói: “Đến từ nơi nào, trở về nơi ấy.”

Trong bóng đêm tối tăm, không nhìn thấy ánh mắt của Đinh Danh, Vân Kinh cũng không quan tâm, chỉ thản nhiên nhìn bầu trời, khoảnh khắc này khiến người ta hơi khó thở.

“Thảo dân không hiểu ý của đại nhân.” Giữa không khí trầm mặc, Đinh Danh vẫn bình tĩnh nhìn Vân Kinh, khẽ nói.

Vân Kinh nghe vậy cúi đầu xuống liếc qua Đinh Danh, thờ dãi một tiếng, lắc đầu: “Người hiểu mà, Đinh Phi Danh.”

Trầm mặc, bầu không khí có tên là trầm mặc nhanh chóng lan tỏa khắp nơi, dường như yên lặng tới mức ngay cả tiếng kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

“Khụ, khụ, dường như đại nhân rất thích nói đùa, thảo dân sinh ở Lê thành nước Tần, cha mẹ đều đã mất hết cả rồi, đại nhân kêu thảo dân về nơi nào đây? Hơn nữa tên thảo dân chỉ có một chữ duy nhất, không có chữ Phi nào cả.” Sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, Đinh Danh ho khan một tiếng, vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh lên tiếng.

Vân Kinh nhìn thật kỹ Đinh Danh, không tiếp tục tranh cãi với y nữa, chỉ trầm giọng bảo: “Ta vốn dĩ mặc kệ chuyện của các người, các người sẽ ra tay với ai, hay kẻ nào muốn giết các người, những chuyện đó chẳng quan hệ gì với ta cả, sống chết thắng thua là chuyện của các người. Nhưng hôm nay, nơi này, có người ta muốn bảo vệ, ta không muốn người đó sẽ gặp bất cứ nguy hiểm gì, cho nên, ta cho người cơ hội rời khỏi nơi này.”

Lời nói hết như một câu tự sự, vô cùng êm tai, lại làm cho người ta cảm nhận được sự kiên định vô ngần bên trong nó.

Cô mặc kệ mọi chuyện trong thiên hạ, ai muốn giết ai đều không liên quan gì đến cô, nhưng nếu có nguy hiểm nhằm vào Độc Cô Tuyết, như vậy cô không thể thờ ơ được.

“Đại nhân, ngài rốt cuộc là ai?” Đinh Danh nhíu chặt chân mày nhìn Vân Kinh.

“Ta là ai không liên quan đến người.” Vân Kinh khẽ liếc nhìn Đinh Danh, chậm rãi bước đến đứng trước cánh cửa nặng nề kia, nói: “Ngày mai, ta hy vọng không còn gặp lại người nữa.”

Đinh Danh thấy vậy cũng không biết phải nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Vân Kinh vài lần rồi xoay người bước đi, càng đi càng xa.

Vân Kinh nhìn Đinh Danh dần dần biến mất trong bóng đêm, trong đáy mắt gợn lên sự buồn bã khác thường.

“Vì sao nàng lại ở đây cùng với cái tên khốn kiếp kia?” Trong đêm đen, một giọng nói bá đạo, độc đoán đột nhiên vang lên, Độc Cô Tuyết cả người mặc giáp sắt đen, mặt mày xám ngoét, bước vội ra từ trong bóng tối.

Hết chương 67

Chương 68 – Cạm bẫy

Vừa rồi tìm thẳng đến đây, quả nhiên thấy cái tên khốn kiếp Đinh Danh kia, và tại sao đã trở như vậy rồi Vân Kinh còn tới đây gặp gã ta chứ? Chết tiệt.

Vân Kinh thấy sắc mặt Độc Cô Tuyết cũng đã đoán được Độc Cô Tuyết nghĩ gì, bình thản nói: “Trùng hợp thôi.”

Sắc mặt Độc Cô Tuyết nặng nề. Trùng hợp cái gì mà trùng hợp, Vân Kinh căn bản là không hề muốn đến Hoàng lăng, bây giờ lại xuất hiện ở trong này, sao mà lại nói là trùng hợp được, họa có kẻ điên mới tin là trùng hợp ấy. Vân Kinh của hắn không phải là người thích nói dối, bởi vậy chỉ một câu thốt ra thôi cũng đã chông chất sơ hở, có chuyện gì mà lại không thể nói với hắn?

“Không được nói dối ta.” Độc Cô Tuyết lạnh lùng nghiêm mặt trừng mắt với Vân Kinh, lửa giận nổi lên bùng bùng.

Vân Kinh ngược nhìn Độc Cô Tuyết, thấy trong đáy mắt đen kìa lửa giận bắt đầu bùng cháy dữ dội, quả nhiên đã nhận ra ngữ khí của cô không thật.

Vân Kinh chậm rãi tiến lại cầm lấy tay Độc Cô Tuyết, nhìn thẳng vào hai đáy mắt giận dữ ngút trời kia. Sau một tiếng “Ừ” khể khàng, chậm rãi nói tiếp: “Trước kia có quen biết y, nói qua lại vài câu thôi.”

“Quen biết như thế nào?” Độc Cô Tuyết nghe nói vậy lông mày lập tức dựng thẳng, trừng mắt nhìn Vân Kinh.

“Không được tốt lắm.” Vân Kinh lắc đầu, thần sắc trên mặt rất lạnh nhạt, căn bản giống như chẳng buồn muốn nhớ ra tên Đinh Danh kia là ai.

Độc Cô Tuyết vừa thấy bộ dạng này của Vân Kinh, cơn giận cũng đã hơi lắng xuống một chút. Vân Kinh không hề đem gã kia để vào mắt, vậy là tốt rồi, cùng lắm chỉ là một người có quen biết sơ qua mà thôi, nhưng nửa đêm gặp mặt ở nơi này...

“Ta sẽ không hại chàng.” Vân Kinh không nhìn Độc Cô Tuyết, đột nhiên thản nhiên thốt ra một câu hết sức

nhẹ nhàng.

Độc Cô Tuyệt nâng cằm Vân Kinh lên, nhìn thẳng vào đôi đồng tử trong veo của cô, nơi đó là ánh mắt trong sáng nhất, vô cùng thuần khiết, là nơi hấp thích nhất, đôi mắt này sẽ không bao giờ nói dối hân, chủ nhân của đôi mắt này sẽ không lừa hân, hân biết chắc chắn điều đó, nếu ngay cả lời nói của người trước mắt này cũng không thể tin tưởng thì ở trong thiên hạ không ai có thể khiến cho hân tin tưởng được cả.

“Ta tin nàng, chỉ cần là lời nàng nói, ta sẽ tin.” Ngón cái chà nhẹ lên hai má Vân Kinh, Độc Cô Tuyệt nhìn chăm chăm vào hai mắt Vân Kinh, trầm giọng gằn từng chữ một.

Vân Kinh nghe vậy khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt, gật đầu không nói gì. Độc Cô Tuyệt thấy vậy cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi kia, khóe miệng tươi cười mãn nguyện.

“Về sau không được gặp tên đó nữa.” Sau nụ hôn, Độc Cô Tuyệt vòng tay ôm chặt lấy eo Vân Kinh, bình thản nhìn Vân Kinh, phun ra một câu thật bá đạo, ngang ngược và hùng hồn.

Vân Kinh nghe vậy cười cười, dịu dàng đáp: “Được.” Cô vốn cũng chẳng muốn gặp, về sau tất nhiên sẽ không gặp gã ta nữa rồi.

Độc Cô Tuyệt nghe Vân Kinh nhận lời, tương đối hài lòng, ôm chặt Vân Kinh hơn, trầm giọng nói: “Về sau không được gạt ta, chuyện gì cũng không được.” Tự nhiên lén hân gặp người quen cũ, cho dù Vân Kinh không có ý tứ gì khác, hân cũng muốn bốc hỏa nổi khùng.

Vân Kinh nghe vậy liếc qua Độc Cô Tuyệt một cái, vô cùng chán thành gật đầu: “Được.” Cô vốn dĩ cũng không có chuyện gì phải giấu diếm hân.

Độc Cô Tuyệt thấy Vân Kinh không chút do dự đáp lời, cũng biết đây là ý muốn của Vân Kinh, không phải chỉ là lời nói suông cho hân vừa lòng, cho nên càng thêm vui vẻ cúi đầu hôn thật mạnh lên mặt Vân Kinh một cái.

Vân Kinh bất đắc dĩ cười cười: “Sao mà lại thích động tay động chân như vậy?”

“Ta thích.” Độc Cô Tuyệt nhướn mày, vừa kéo Vân Kinh rời đi, vừa phóng đăng tuyên bố.

Màn đêm buông xuống, in bóng hai người cùng bước đi.

“Đêm nay ta ngủ ở đây.” Trong tĩnh xá, Độc Cô Tuyệt nhìn Vân Kinh kéo hân, mặc nguyên quần áo, nằm bên cạnh hân. Ánh mắt Độc Cô Tuyệt sáng ngời có thể so sánh được với cả ngàn sao trên trời.

“Nghĩ cái gì vậy, mau ngủ đi.” Vân Khanh thấy ánh mắt sắc bén của Độc Cô Tuyết đang nhìn mình giống như mắt chim ưng nhìn trúng con mồi, không khỏi tức giận trừng mắt liếc Độc Cô Tuyết một cái, kéo Độc Cô Tuyết nằm xuống bên cạnh, nắm chặt tay hắn. Chẳng phải lúc trước cũng đã ngủ cùng một nơi giữa đất trời rồi sao, ánh mắt người này hôm nay rất không tốt nha.

Độc Cô Tuyết thấy động tác và ánh mắt chẳng hề vương chút ngượng ngùng nào của Vân Khanh, mi tâm không khỏi nhíu chặt lại. Cô nam quả nữ ngủ chung một giường, đây không phải là muốn thử thách hắn sao, thương thế trên người hắn bây giờ đã tốt lắm rồi nhé.

Buồn bực, nhưng mà đêm nay Vân Khanh chẳng phải rất lạ kỳ sao, tự nhiên muốn ngủ cùng hắn, ngầm nghĩ phỏng chừng là do gặp cái tên tiểu tử Đinh Danh kia khiến Vân Khanh nhớ đến những chuyện trước kia. Quá đáng! Đó là quãng thời gian hắn không được biết cũng chưa từng được tham dự vào. Xem ra một khi phong bế Hoàng lăng rồi phải tìm một cái cơ trục xuất tên kia đi thì mới có thể thoải mái được.

Bóng đêm bao phủ, trăng rằm theo cửa sổ chiếu vào, rọi vào thân thể hai người đang chung giường, kề gối, đẹp không lời nào tả xiết.

Trên giường, Vân Khanh nhắm mắt, nắm tay Độc Cô Tuyết nhưng không hề ngủ. Đinh Phi Danh nếu có thể ẩn núp ở nước Tần hơn mười năm, thì bây giờ bên trong lăng mộ kia khẳng định không an toàn. Độc Cô Hành cô không quan tâm, nhưng không thể để Độc Cô Tuyết đi vào đó, ai biết bên trong rốt cuộc có cái gì, ngày mai tuyết đổ không thể để cho hắn tiến vào lăng mộ được.

Không tiện nói thẳng với Độc Cô Tuyết, bởi vì con người này quá khôn khéo, chỉ cần vừa nói ra, khẳng định hắn sẽ biết có vấn đề, một khi chuyện bị đem ra truy cứu thì cái tâm tha một đường sống của cô liền trở nên vô dụng.

Thời gian tích tắc trôi qua, một vầng trăng rằm tà tà trôi về phía tây, bầu trời dần dần sáng lên.

Ánh nắng xuyên thấu qua màn tím ngoài cửa sổ, chiếu lên người mỹ nhân đang say ngủ trên giường, toả ra những ánh sáng rực rỡ.

Cảm nhận được ánh nắng gay gắt, Vân Khanh ấn huyết thái dương, không kịp mở mắt, nắm ngón tay theo bản năng nắm chặt, không có gì cả, không có tay Độc Cô Tuyết. Vân Khanh vội mở mắt ra, ngồi bật dậy đưa mắt nhìn khắp nơi, trống không, không thấy bóng dáng Độc Cô Tuyết đâu cả.

Cô rõ ràng vẫn không ngủ, vì sao đột nhiên lại ngủ? Không thể có khả năng ngay cả chút ý chí ấy cô cũng

không có.

Sải bước xuống giường, không kịp rửa mặt chải đầu đã định bước ra ngoài cửa.

“Vân cô nương, cô nương đã tỉnh.” Nghe thấy trong phòng có động tĩnh, Sở Vân vốn đã chờ ngoài cửa từ lâu, mỉm cười đẩy cửa bước vào.

“Độc Cô Tuyệt đâu?” Vân Kinh vừa thấy Sở Vân đã hỏi ngay.

Sở Vân thấy Vân Kinh vừa tỉnh đã hỏi Vương gia nhà bọn họ ngay, ý cười trên mặt càng thêm nồng đậm, mỉm cười: “Vương gia cùng mọi người đi hoàng lăng rồi.”

Vân Kinh vừa nghe vậy khẽ cau mày, trầm giọng nói: “Đi bao lâu rồi, người tên Đinh Danh kia có đi cùng không?”

Sở Vân thấy Vân Kinh hơi nhăn mày lại, hiển nhiên không phải là vẻ ngượng ngùng vì mới thức dậy từ trên giường Vương gia nhà bọn họ, đành thu lại nét cười trên mặt, nói: “Trời còn chưa sáng đã đi, là hoàng lăng bên kia có chút vấn đề, lúc Mặc Chi kiểm tra lần cuối cùng phát hiện góc trên ở phía đông bắc bị thấm nước, chạy về bẩm báo Vương gia và Bệ hạ, mọi người và Vương gia vừa nghe liền đi ngay, để tiện kiểm tra những chỗ gần cơ quan ở phía trong nên Đinh Danh theo đi.”

Xây dựng hoàng lăng kiên kị nhất chính là có nước, bởi vì nước ăn mòn là điều nguy hại lớn nhất đối với một lăng mộ sừng sững trăm năm thậm chí ngàn năm, vạn năm.

Lúc trước khi lựa chọn, bởi vì nơi này có linh khí tốt nhất, dưới vùng này lại chỉ có một cái hồ, cũng chỉ có duy nhất một cái đó, căn bản không có khả năng tồn tại nguồn nước nào khác, nhưng hiện tại lại xuất hiện nước thấm vào, tất nhiên là chuyện không nhỏ. Cho nên Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyệt vừa nghe vậy, lập tức đi trong đêm qua đó xem xét.

Sau khi dừng một chút, Sở Vân nhìn Vân Kinh nói tiếp: “Lúc đi, Vương gia có dặn dò, bảo là cô nương cả đêm không ngủ, bởi vậy nên ngài ấy điểm huyết cho cô nương ngủ, còn dặn dò bảo tại hạ đốt trầm hương để cô nương có một giấc ngủ thật ngon. Có chuyện gì chờ ngài ấy trở về sẽ xử lý cho cô nương, đừng tự tổn hại đến thân thể mình”.

Vân Kinh nghe thế chợt ngăn người, thảo nào cô lại ngủ quên, hóa ra là Độc Cô Tuyệt động thủ.

Độc Cô Tuyệt này vì sao lại tinh tế đến vậy, ngay cả cô chỉ khác thường một chút cũng phát hiện ra, không

phải bản thân cô có chuyện, mà là sợ hã có chuyện, người này...

“Đồ ngốc này.” Vân Khinh nghiêng rặng, vung tay áo, vận khinh công nhanh chóng tông cửa xông ra.

Sở Vân vừa thấy vậy lập tức biến sắc. Vân Khinh vốn không phải là người vui mừng, phần nộ gì đều dễ dàng thể hiện trên nét mặt, vậy mà hôm nay lại vội vàng như vậy, tuyệt đối có vấn đề. Lập tức buông tay thả đồ dùng rửa mặt xuống đất xoay người chạy ra khỏi phòng, chạy qua chỗ chiến mã đang đứng cách đó không xa, xoay người lên ngựa liền đuổi theo Vân Khinh.

“Vân cô nương, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Giữa không gian núi rừng trống trải, Sở Vân đuổi theo Vân Khinh lớn tiếng hỏi.

Vân Khinh cũng không quay đầu lại, dưới chân càng lướt nhanh hơn, nói: “Chỉ cần theo kịp.” Cô không xác định có chuyện gì xảy ra hay không, nhưng nếu có kẻ muốn ra tay thì hôm nay tuyệt đối là cơ hội tốt nhất.

Sở Vân thấy vậy nhú chặt mày, ra sức quật roi thúc ngựa theo Vân Khinh chạy về phía lăng mộ.

“Ai đó?” Nhanh chóng tới gần lăng mộ, một đội binh lính tuần tra trùng hợp đi tới, lập tức lớn tiếng chất vấn.

Bóng dáng Vân Khinh không dừng lại lấy một giây, phi thân bay thẳng tới, chỉ nâng tay trái lên, trên cổ tay mang theo bao cổ tay Phi Ứng, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng lạnh như băng.

“Đại nhân.” Đội binh lính tuần tra lập tức xếp thành hàng khom người hành lễ, không ngờ lễ còn chưa xong Vân Khinh đã xoẹt qua đám người bọn họ, vội vàng bay đi.

Ngay lúc trên mặt các binh lính còn mang vẻ dò xét khó hiểu, Sở Vân đã phóng ngựa như bay đuổi tới, trầm giọng quát: “Mau theo ta.” Vừa quát vừa ra sức quật roi thúc ngựa.

Đội binh lính thấy vậy, không kịp nghĩ gì đã chạy theo Vân Khinh và Sở Vân, chạy vội về phía lăng mộ.

Cửa đá rất nặng hiện ngay trước mắt, Vân Khinh nhún người liên tục xông về phía trước, binh lính trông coi ở trước cửa hoàng lăng thấy bao cổ tay Phi Ứng trên tay Vân Khinh đều cung kính nhường đường.

Vân Khinh không vội xông vào trong, nhớ tới đêm qua lúc Đinh Phi Danh dừng lại ở chỗ này, vừa suy nghĩ tới đó liền lao ngay tới trước cửa đá, áp tai lên đó, chỉ nghe thấy một loạt tiếng sần sật nhỏ bé vang lên, rất nhỏ, rất nhẹ, nếu không áp tai lên cửa nhất định không nghe thấy, âm thanh vừa truyền vào tai, mặt Vân Khinh lập tức biến sắc.

Sở Vân đuổi theo thấy động tác Vân Khinh như vậy, lập tức làm theo, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, có người động vào bên trong Thiên Cân Đỉnh.

“Đại nhân.” Binh lính theo đuôi thấy động tác quái dị của hai người, khó hiểu kêu một tiếng.

Vân Khinh và Sở Vân không để ý đến những binh lính phía sau, vội vàng liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt hai người đều hiện lên một tia kinh hãi.

Thiên Cân Đỉnh, ý nghĩa như tên, nặng ngàn cân, chính là tảng đá dùng để phong tỏa lăng mộ, một khi hạ xuống thì không có cách nào mở ra. Chính là sau khi đế vương thật sự được an táng vào bên trong mới có thể hạ xuống. Vậy mà lúc này Thiên Cân Đỉnh bị ai đó động tay động chân đã bắt đầu buông lỏng, cứ như vậy từ từ hạ xuống, xung quanh chỉ toàn là nham thạch và bụi đất không thể chống đỡ sức nặng của nó, như vậy chính xác là phong mộ thật.

“Có cách nào phá giải không?”. Vân Khinh nhìn Sở Vân, lạnh giọng hỏi nhanh, cô nhớ Sở Vân cũng rất am hiểu về cơ quan.

Sắc mặt Sở Vân tái nhợt, trong khoảng thời gian ngắn trên đầu đã lấm tấm mồ hôi, giọng khàn khàn: “Không có.”

Đồng thời nhanh chóng phát lệnh: “Người đâu, lập tức triệu tập binh mã đến đây, kìm chặt, chống đỡ nơi này cho ta.”

Không ai nhúc nhích, ngoại trừ mệnh lệnh của chủ tướng Mặc Chi đang ở bên trong, mệnh lệnh của những người khác bọn họ đều không nghe, đặc biệt là lệnh điều động binh quyền.

“Làm theo lời y.” Vân Khinh vừa nhắc cánh tay để lộ ra bao cổ tay Phi Ứng, mặt lạnh như băng, giọng nói rét lạnh ra lệnh.

“Tuân lệnh.” Tên thủ lĩnh cầm đầu đám binh lính thấy vậy lập tức khom người nhận lệnh, xoay người cưỡi ngựa nhanh chóng lao đi.

“Chỗ bị thấm nước ở đâu, có ai biết không?” Không đợi tên thủ lĩnh dẫn đầu đi điều động binh mã đi xa, Vân Khinh cau chặt mày đảo mắt qua đám binh lính còn ở lại quát hỏi.

“Ti chúc biết.” Một phó tướng được Mặc Chi giao ở lại canh giữ cửa chính, thấy sắc mặt Vân Khinh và Sở Vân khó coi như vậy, không dám chậm trễ, vội vàng cao giọng trả lời.

“Dẫn đường.” Tay áo bào Vân Khinh vung lên, xoay người liền tiến vào hoàng lăng.

“Vân cô nương, thời gian Thiên Cân Đỉnh đóng nhiều nhất chỉ còn lại có một nén hương thôi, cô nương nhất định phải nhanh lên, Vương gia nhờ vào cô nương.” Sở Vân biết mình không có khinh công đi theo chỉ vướng tay vướng chân, lớn tiếng gào lên với Vân Khinh đã sắp tiến vào hoàng lăng.

Binh lính vốn dĩ đang không biết chuyện gì xảy ra, vừa nghe thấy lời này của Sở Vân, sắc mặt đồng loạt đại biến, vạn phần sợ hãi.

“Ta biết! Binh lính bên ngoài nghe lệnh, tất cả đều nghe theo chỉ thị của Sở Vân đại phu, không được làm trái.” Tiếng vừa dứt, Vân Khinh đã cùng phó tướng nọ đi xa, Sở Vân là người biết nên làm như thế nào, để chỗ quan trọng này giao cho y gác là thích hợp nhất.

“Tuân lệnh.” Mọi người bên ngoài cửa lúc này đều hoảng sợ, không dám chậm trễ, lập tức lấy Sở Vân ‘làm chủ, sai đâu đánh đó’.

“Nghe lệnh, người...” Sở Vân ép buộc bản thân bình tĩnh, bắt đầu nhanh chóng truyền một loạt mệnh lệnh.

Trong hoàng lăng, phó tướng kia cũng nghe thấy lời Sở Vân nói, trên mặt tái nhợt hoảng sợ, chân cũng nhanh hơn, nhanh chóng phóng về nơi bọn người Độc Cô Tuyết đang ở.

“Nhanh lên một chút.” Vân Khinh thi triển khinh công đến mức cao nhất, đương nhiên nhanh hơn không biết bao lần so với ngày thường.

Thấy phó tướng kia dốc toàn lực để chạy nhưng cũng không nhanh bằng cô được, cũng không biết Vân Khinh lấy đâu ra sức lực, mà chụp ngay lấy phó tướng nọ nhấc bổng lên, bảo y chỉ đường, dốc toàn lực phóng đi.

Giữa hoàng lăng một khu đèn đuốc sáng trưng, bởi vì có đám người Độc Cô Hành tiến vào cho nên mọi ngõ đều được soi sáng, tiết kiệm cho Vân Khinh vô số thời gian và sức lực phải mò mẫm.

Lặng yên vượt qua cầu, chuyển hướng tiến vào mật đạo, trong hoàng lăng, mật đạo trải rộng, rắc rối phức tạp.

Vân Khinh không kịp nhìn ngó nơi sẽ là lịch sử mấy trăm năm, lăng tẩm của đế vương hùng mạnh nhất của nước Tần, cả người như một làn khói nhẹ bay về phía trước, hướng sâu trong lăng mộ lao đi.

Mà sâu ở bên trong, chỗ Độc Cô Tuyết, Độc Cô Hành đang đứng, ở trong phía góc đông bắc của hoàng lăng

là nơi mai táng và bảo quản linh cữu của các phi tần, thiết kế rất đẹp và trang nhã, trên nền là bạch ngọc đẹp đẽ, một viên rồi lại một viên tròn châu xâu chuỗi vào nhau như những giọt mưa, xếp thành một dãy liên tục hơn vài chục cái, nhìn qua vạn phần xa xỉ, hoa lệ và lộng lẫy.

Nhưng mà tại trung tâm nơi hoa lệ này, giữa vùng ngọc thạch và ngọc lục bảo hết sức tinh xảo này lại có một vết nước to như bàn tay, nhìn qua thực không thể vừa mắt. 'Đê dài vạn dặm, vỡ bởi một tổ kiến', chính là đạo lý này.

Sắc mặt Độc Cô Hành xanh mét nhìn Lễ bộ thượng đại phu đang kiểm tra, trầm giọng nói: "Rốt cuộc là sao?"

Mồ hôi từ trên trán Lễ bộ thượng đại phu rơi xuống, cũng không dám lấy tay lau, cả người run rẩy nói: "Không biết đã xảy ra chuyện gì, thoạt nhìn là ẩm ướt, nhưng phía dưới lại cũng không có mạch sông ngầm, chuyện này..."

"Nói trọng điểm, rốt cuộc là thấm, hay là không thấm?" Độc Cô Tuyết nhìn Lễ bộ thượng đại phu, lạnh lùng ngắt lời, kiểm tra đã gần nửa ngày rồi, điều hăn muốn là kết luận, không phải là giải thích.

Lễ bộ thượng đại phu sắc mặt méo mó co giật, tái nhợt, lo sợ nơm nớp nói: "Hạ quan không dám... khẳng định..."

"Vô dụng." Sắc mặt Độc Cô Hành xanh mét, nổi giận gầm lên một tiếng.

"Vi thần, vi thần..." Lễ bộ thượng đại phu run rẩy, quỳ búp gối xuống trước mặt Độc Cô Hành, nói không nên lời.

Phải biết rằng, nếu có nước thấm ra từ nơi này, thì toàn bộ chỗ hoàng lăng này đều không ổn, chẳng khác nào là thứ bỏ đi, với trên mấy ngàn vạn lượng bạc đã dùng cho nơi này, nếu không thể đưa ra cho Tần vương một kết luận rõ ràng, vừa lòng thì chín đời nhà y e rằng đều bị chém đầu.

"Đại nhân, để thuộc hạ phái người mở nơi này ra nhìn xem rốt cuộc là vì sao." Mặc Chi quay đầu nói với Độc Cô Tuyết, y chỉ phụ trách giám sát, cũng không phụ trách thi công, xây dựng, cho nên bên trong rốt cuộc thế nào, y cũng không biết.

Đinh Danh vẫn đứng bên cạnh, thu hết hành động, cử chỉ của Mặc Chi vào đáy mắt, âm thầm nhú mày, thuộc hạ của Độc Cô Tuyết vì sao lại tôn kính đối với một người xa lạ như vậy.

Độc Cô Tuyệt nhíu mày nhìn Độc Cô Hành, lời này phải để Độc Cô Hành mở miệng thì mới được.

Độc Cô Hành xanh mặt, trầm ngâm nửa ngày, đã hoàn công còn mở ra, cũng không phải dấu hiệu tốt, nhưng mà...

“Có người đến.” Suy nghĩ trong đầu còn chưa nói ra miệng, Độc Cô Tuyệt đột nhiên chau mày, xoay người nhìn về phía chỗ mật thất kia, là ai lao tới đây gấp đến vậy.

“Độc Cô Tuyệt.” Một thanh âm trong trẻo hỗn loạn xen lẫn lo lắng phá không truyền đến, Vân Kinh cả người mặc áo lam nhạt cùng với một gã đàn ông đang vọt tới. Đinh Danh vừa ngẩng đầu lên, trong nháy mắt khiếp sợ.

“Nàng tới...” Độc Cô Tuyệt vừa thấy là Vân Kinh, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng, Vân Kinh không phải là người thích chuyện bé xé ra to, dễ dàng hoảng sợ. Không nói nhiều lời, vọt qua đón cô.

“Đi mau, Thiên Cân Đỉnh bị mở.” Vân Kinh cầm tay Độc Cô Tuyệt, gần như không thở nổi, vội nói.

Lời vừa dứt, sắc mặt mọi người trong mật thất đồng loạt biến sắc, ngay cả Độc Cô Tuyệt trong lòng đã có chuẩn bị sẵn, Vân Kinh sốt ruột như vậy ắt hẳn có chuyện không ổn, cũng không tránh khỏi lòng càng thêm nặng nề. Thiên Cân Đỉnh bị mở, đó là cửa ra duy nhất của hoàng lăng, nếu như cửa bị đóng, vậy thì bọn họ chỉ còn đường chết.

“Có gian tể, đại nhân, có gian tể, đi mau, đi mau.” Phó tướng kia được Vân Kinh buông ra, mặt tái nhợt vội vàng điên cuồng hét lên với Mặc Chi.

“Đi.” Độc Cô Tuyệt cầm ngược lại tay Vân Kinh, tóm chặt lấy Độc Cô Hành đang đứng gần đó, nhún người một cái liền phóng về phía cửa mật thất, Thiên Cân Đỉnh đã bị mở, chỉ chốc lát nữa thôi sẽ hoàn toàn đóng lại, Vân Kinh khi đến đã hao phí không ít thời gian, nói cách khác là lúc này không còn thừa bao nhiêu thời gian nữa, cứ lao ra trước đã rồi tính.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, Mặc Ngân và Mặc Ly đi theo phía sau Độc Cô Tuyệt, Mặc Chi nắm chặt Lễ bộ thượng đại phu đuổi theo.

“Còn muốn chạy sao, không dễ vậy đâu.” Trong lúc mọi người đang xoay người chạy đi, trong nháy mắt một giọng nói lạnh lùng vang lên, cùng với tiếng sáo bén nhọn cắt qua mật thất tĩnh lặng, lao vọt về phía đám người Độc Cô Tuyệt, vừa lạnh lùng vừa nghiêm trọng.

"Âm công, là người." Độc Cô Hành biến sắc, rút kiếm bên hông ra, quay đầu lại chém về phía âm nhận vô hình kia, bất động đứng giữa mặt thất đồ sộ kia ngoại trừ Đinh Danh thì còn ai nữa đâu.

Chỉ thấy gã ghé cây sáo xanh biếc luôn mang theo bên người lên miệng, âm nhận tràn ngập sát khí đang từ cây sáo nhỏ bắn ra, sắc bén mà hoàn mỹ.

Bịch, một tiếng gãy nặng nề vang lên, trường kiếm trong tay Độc Cô Hành vốn làm từ loại sắt tốt nhất, vậy mà bị một luồng âm nhận thẳng tắp đánh gãy thành hai nửa, âm nhận phía sau đuổi sát tới, hướng vào đầu, vào ngực y mà tập kích.

Sắc mặt Độc Cô Hành đại biến, bình thường võ công của y cũng không quá xuất sắc, nhưng tuyệt đối không thể chỉ một chiêu đã bị đánh bại, âm công của kẻ này rất mạnh, Độc Cô Tuyệt hai tay đều vướng bận, Mặc Chi, Mặc Ngân phía sau đều bận đối phó âm nhận vô hình, cách ba người họ quá xa, nếu không cứu kịp, chẳng lẽ hôm nay sẽ táng thân ở trong chính lăng mộ của mình sao.

Ý nghĩ trong đầu Độc Cô Hành còn chưa kịp dứt, đột nhiên bên tai một thanh âm trong trẻo vang lên, trong khoảnh khắc đã có cảm giác những âm nhận vô hình từ cây sáo kia đang lao tới bọn họ với một vận tốc chóng mặt đều bị đánh gãy nát. Trong nháy mắt, âm nhận tràn ngập mặt thất, ngay tại lúc một tiếng đàn kia vang lên, toàn bộ âm nhận của kẻ địch đều biến mất trong không khí, Độc Cô Hành ngẩn ra, đây là...

Y nhanh chóng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tay phải Vân Kinh đặt ở bên hông, nơi đó vẫn dùng một mảnh lụa trắng bọc lại, lúc này lộ ra thứ gì đó, đó là một cây cổ cầm, mà lúc này tay Vân Kinh đặt ở trên đó.

Đinh Danh nhìn đàn cổ lộ ra bên hông Vân Kinh, sắc mặt đại biến, Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, vua của các loại đàn, thảo nào chỉ một tiếng đàn đã phá nát tiếng sáo của gã.

Hừ lạnh một tiếng, trên mặt Đinh Danh hiện ra sắc mặt liều chết không sợ, ghé cây sáo nhỏ vào bên miệng thổi, vô số âm nhận nhanh chóng bay về phía mọi người đang chạy ra phía cửa ngoài. Cùng lúc đó, không biết mười mấy nam tử cả người mặc áo bào trắng từ nơi nào nhảy ra, cũng không thèm che mặt. Một nửa số người đó, trong tay cầm sáo hoặc tiêu ngắn, bắt đầu thổi.

Các nhạc khí kia tụ tập bết xoắn vào nhau, âm nhận vốn cũng không quá mạnh, nhưng lại chồng lên nhau – đây là một trận thế hợp âm.

Mà một nửa còn lại trong tay cầm kiếm, dừng cảm quên mình, hoàn toàn chỉ tấn công không phòng thủ liều chết lao tới chỗ Độc Cô Tuyệt, giống như đột nhiên từ giữa không trung hiện ra vậy.

“Đi.” Độc Cô Tuyết quát lạnh một tiếng, hoàn toàn mặc kệ những kẻ đang lao về phía hăn, nhanh chóng chạy về phía cửa của hoàng lăng.

Ứng phó, chiến đấu chỉ lãng phí thời gian của bọn họ, lúc này giết người cũng là một cách làm tiêu hao thời gian khiến họ không kịp thoát, không thể trúng kế kẻ địch.

Mặc Ngân, Mặc Ly ở phía sau nghe vậy đều đồng loạt dừng tay, hoàn toàn không đánh trả nữa, chạy theo Độc Cô Tuyết. Độc Cô Hành và Mặc Chi nghe vậy không khỏi kinh hãi, tình hình này sao có thể chạy ra ngoài.

Không ngờ nghĩ còn chưa kịp nghĩ, tiếng đàn du dương vang lên, như tiếng Phượng Hoàng thánh thót trên chín tầng trời, âm thanh trong trẻo nhưng lại mang theo uy hiếp và áp lực tuyệt đối, đánh thẳng về phía kẻ địch.

Âm nhận không tiếng động giao chiến.

Thời gian không còn nhiều, Vân Kinh nhíu chân mày, nghiêng rằng một cái, năm ngón tay lướt ngang qua toàn bộ dây đàn, thoáng chốc, chỉ nghe thấy vài tiếng boong boong, rồi tiếng gãy, tiếng rơi vỡ và cuối cùng là tiếng kêu rên vang lên, tiếng nhạc ngưng lại.

Đinh Danh nhìn cây sáo nhỏ bằng ngọc xanh biếc, trắng ngần trong tay từ từ vỡ ra, vỡ thành từng mảnh nhỏ, trên khoe miệng chảy ra một dòng máu tươi, không khỏi ngáy cả người, bảy âm chồng nhau, âm công cấp sáu, nữ tử này rốt cuộc là ai? Còn ít tuổi thế mà đã có công lực cao đến vậy?

Ngay trong nháy mắt lúc Đinh Danh còn đang trố mắt ra nhìn, Độc Cô Tuyết mang theo Vân Kinh đã sắp chạy ra khỏi mật thất, nhanh chóng phóng về phía cửa chính, mấy tên sát thủ với võ công mèo cào kia chỉ cần để Vân Kinh đối phó là được.

Mặc Chi và Độc Cô Hành liếc mắt nhìn nhau, nét kinh hãi trên mặt lập tức chuyển thành mừng rỡ, có Vân Kinh bọn họ căn bản không cần giao chiến với kẻ địch. Lập tức không chống cự gì nữa, liền lao đầu theo đuôi Độc Cô Tuyết, mấy tên sát thủ tay cầm kiếm kia chạy theo đuổi giết.

Đinh Danh đứng ở giữa mật thất sau giây phút trố mắt ra lập tức liền bình tĩnh lại, sắc mặt trầm xuống, đưa mắt nhìn những cao thủ âm công đang ngã nhào trên mặt đất, nghiêng rằng một cái, sát khí tỏa ra hùng hực: “Còn muốn chạy sao, đừng hòng.” Xoay người, không biết nhấn một cái vào chỗ nào, trong nháy mắt liền biến mất giữa mật thất.

Hết chương 68

Chương 69 – Sống chết có nhau

Trong cảnh chạy điên cuồng, tiếng bước chân ngông cuồng mãnh liệt nhưng lại vững vàng vang lên giữa mặt đạo yên tĩnh, Độc Cô Tuyết mạnh mẽ như báo, phóng đi như sấm chớp.

Mấy tên sát thủ theo đuôi từ lúc đầu cũng đã bị trúng một đòn 'bảy âm chồng nhau' của Vân Kinh, tất cả đều bật ngược ngã ra giữa mặt thất, đối phó với kẻ địch dùng cả tính mạng của mình để ngăn cản bọn họ thì không cần phải nương tay.

Do đám người Độc Cô Tuyết điên cuồng phóng chạy, đèn đuốc ở khắp hành lang không chịu nổi mãnh lực của những cơn gió thổi dội lại, từng ngọn từng ngọn một bị dập tắt. Trong hoàng lăng rộng lớn uy nghiêm, đèn đuốc bị lay động rồi tắt vụt, một loạt khí lạnh âm u dần dần lan ra lẫn át sự hoa lệ, hơi thở âm trầm thâm sâu chậm rãi ủa tới, giống như một âm hồn bắt đầu thức tỉnh, băng giá mà giận dữ.

Dưới chân đột nhiên mềm nhũn, Độc Cô Tuyết mang theo Độc Cô Hành và Vân Kinh xông ra ngoài cửa, chợt cảm thấy nền đất dưới chân dần dần nhão nhọt ra, giống như đang bước trên một lớp bùn dày chứ không phải là gạch đá xanh trắng được xây dựng hết sức vững chãi. Độc Cô Tuyết thầm kêu trong lòng không ổn rồi. Chân khẽ khàng nhấn nhẹ một cái bay vọt lên, như cung rơi tên mang theo hai người vọt thẳng về phía cuối hành lang.

Cùng với một loạt động tác đó là một tiếng quát thâm trầm và vang dội: "Dưới chân."

Hai chữ ngắn gọn, đám người Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Chi theo Độc Cô Tuyết lâu như vậy, dù chưa biết nó có nghĩa gì cũng đã không hề nghĩ ngợi, lập tức tăng tốc bám sát phía sau Độc Cô Tuyết, nhanh chóng phóng về phía cuối hành lang, đồng thời trường kiếm múa lượn không ngừng tạo thành một vòng ánh sáng, bảo vệ cho bản thân mình.

Ngay lúc mũi kiếm vừa tạo thành một quầng sáng, trong nháy mắt vách tường chỗ mấy người vừa phóng qua đột nhiên một tiếng rầm nhỏ vang lên. Khoảnh khắc, từ hai vách tường trái phải bắn ra thứ gì đó đen thui, khắp mình nó dính đầy những sắc cạnh lồi ra ngoài. Các mũi nhọn đó uốn thành hình xoắn ốc, to gần bằng cánh tay trẻ con, kiếm không ra kiếm mà tên cũng chẳng giống tên.

Toàn bộ hai mặt vách tường liên tiếp bắn ra những vật như vậy, từ hai mặt tấn công, đẩy nhóm người Độc Cô Tuyết vào thế bị kẹp ở giữa. Sự tấn công lặng thầm không một tiếng động, so với việc chúng tạo ra tiếng gió rít còn đáng sợ hơn. Đám người Mặc Chi, Mặc Ngân đồng loạt biến sắc, cũng may Độc Cô Tuyết nhắc nhở kịp thời, trường kiếm trong tay đã sớm ở trạng thái phòng vệ tốt nhất. Lúc này khắp nơi vang lên những tiếng choang choang liên tục. Là tiếng 'quái kiếm' đối chọi với trường kiếm.

Mà Độc Cô Tuyết ở phía trước biết tình thế sớm nhất, tốc độ cũng nhanh nhất, gần như đã sắp vọt tới cuối hành lang, không xa phía trước là nơi an toàn rồi.

Lập tức, mặt mày Độc Cô Tuyết có sát khí chột lóe lên, hai cổ tay cố hết sức vung về phía trước, đem Độc Cô Hành và Vân Khinh ném tới cuối hành lang, hai thân ảnh giống như sao băng vọt thẳng về phía trước, trong khoảnh khắc liền ra khỏi phạm vi bao phủ của trận tên. Độc Cô Hành vừa ra khỏi phạm vi trận tên lập tức nhảy người lên, cũng không quay đầu lại tiếp tục chạy về phía trước. Y tất nhiên biết Độc Cô Tuyết có bản lĩnh xông qua được, võ công của y lại không cao nên y muốn tiết kiệm thời gian đến hết mức có thể, có thể chạy nhanh hơn một bước, có thể miễn cho Độc Cô Tuyết đỡ phải kéo theo y một bước, cũng là tiết kiệm cho Độc Cô Tuyết một chút sức lực, cho dù tiết kiệm gì thì cũng đều liên quan mật thiết đến tính mạng của họ.

Y và Độc Cô Tuyết là anh em ruột, em trai của y có bản lĩnh như thế nào, mạnh mẽ ra sao y so với bất kỳ ai khác còn rõ ràng hơn, hôm nay chỉ cần có Độc Cô Tuyết ở đây, bọn họ nhất định có thể thoát ra ngoài, đối với Độc Cô Tuyết, y không hề hoài nghi dù chỉ một chút.

Trong ý tưởng thiết kế nơi này rõ ràng không hề có cơ quan, tại sao bây giờ lại có, chủ quản thiết kế cơ quan trong lăng mộ là gian tế, bất cứ chỗ nào trong lăng mộ này cũng đều không an toàn, hiện tại chạy thoát thân là quan trọng nhất, chỉ cần giữ được mạng, thì lo gì không tính được món nợ này.

Mà Vân Khinh cũng như vậy, bị Độc Cô Tuyết ném văng ra, xoay người một cái giữa không trung, quay mặt nhìn về phía bóng dáng Độc Cô Tuyết, vừa vội vàng lui về phía sau, chạy theo Độc Cô Hành ra bên ngoài, vừa hạ mười ngón tay, không ngừng tung bay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, 'bảy âm chồng nhau' nhanh chóng hướng thẳng về phía 'quái kiếm' kỳ lạ đang xáp vào Độc Cô Tuyết, tiếng đàn trong trẻo vang lên. Tấn công ở khoảng cách gần, dù không có võ công vẫn dùng được, không có sức mạnh tuyệt đối, nhưng để giảm lực công kích của chúng thì vẫn tốt mà.

Độc Cô Tuyết sau khi ném văng hai người ra, tay phải nhanh chóng sờ sang bên hông, một thanh nhuyễn kiếm mềm mại xuất hiện trong không trung, một đường kiếm vút ngang, chỉ nghe thấy một loạt tiếng gió sắc bén đánh thẳng về phía đám quái kiếm đang phóng thẳng vào hãn, loạt quái kiếm ấy vốn ban đầu đã bị âm

nhận của Vân Kinh giảm bớt uy lực, giờ lại chịu thêm một kiếm của Độc Cô Tuyết, tất cả gãy vụn trong chớp mắt. Quanh người lập tức xuất hiện một khe hở, một khe hở chỉ trong khoảnh khắc, cũng chỉ cần một khoảnh khắc ấy, Độc Cô Tuyết búng người lên thoát khỏi vòng vây. Tuy đã phá được vòng vây nhưng lại không hề dừng lại dù chỉ một nhịp, tiếp tục phóng vút về phía trước.

Đồng thời lạnh giọng quát: “Ném lão đi.” Ba chữ không hiểu đầu đuôi ra sao, nhưng Mặc Chi đi theo phía sau vẫn hiểu kịp. Độc Cô Tuyết không hề quay đầu nhưng mọi chuyện phát sinh phía sau dường như hẵn đều biết hết, giống như trên lưng hẵn có mắt vậy.

Mặc Chi không hỏi lấy một câu, buông tay một cái liền ném Lẽ bộ thượng đại phu lúc này mặt vốn đã bị dọa không còn chút máu nào, trắng bệch không khác gì một con gà bị cắt tiết, ra phía sau. Năng lực của Mặc Chi so với Mặc Ngân, Mặc Ly vốn không hề kém cạnh, một mình với trường kiếm trong tay xông ra ngoài không có vấn đề, nhưng mang theo một người nữa đúng là bị hạn chế rất nhiều, máu tươi trên đùi từng giọt lại từng giọt một nhỏ xuống, bởi vì cái gánh nặng Lẽ bộ thượng đại phu nên y mới bị thương.

“Dực vương, Dực vương, đừng bỏ thần lại, Dực vương, á...” Lẽ bộ thượng đại phu bị bỏ lại, hoảng hốt cố gắng chạy theo, mặc dù thân thể già nua nhưng vẫn cố khua chân tay loạn xạ lao về phía Mặc Chi với tốc độ khá nhanh. Lão nhanh, nhưng mà quái kiếm ở hai vách tường bắn ra còn nhanh hơn, chỉ trong khoảnh khắc, các loại kiếm quái dị kia đã xuyên qua thân thể lão, dính chặt lão trên vách tường dọc hành lang.

Không ai thèm để ý tới, Độc Cô Tuyết dẫn theo Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang. Nuôi gian tể bên người bao nhiêu năm như vậy mà không phát hiện, khiến cho Tần vương, thân vương gặp nạn, chiếu theo luật pháp Đại Tần tru di cửu tộc, xử tội lăng trì, chết ở chỗ này, đã là lợi lộc cho lão ta lắm rồi.

“Dực vương, đừng... bỏ lại... thần...” Tiếng kêu yếu ớt dần rồi chậm rãi biến mất giữa hành lang trống vắng, làm nổi bật lên luồng ánh sáng lạnh lập lòe của quái kiếm, hết sức âm trầm quỷ dị.

Không ai nói chuyện, không ai do dự, giữa mật đạo âm trầm tối tăm chỉ có tiếng bước chân cuồn cuộn.

Mà trong lúc đoàn người Độc Cô Hành điên cuồng chạy, thì Đinh Danh cũng chạy về cùng một hướng, hai bên chỉ cách nhau một vách tường đá, dường như song song một đường với Độc Cô Tuyết. Nếu đứng phía trên nhìn xuống, không cách nhau một vách đá sẽ thấy người hai bên gần như chạy song song.

Một quyền nện xuống một đầu rồng đen bằng đá, khoe miệng Đinh Danh hiện lên một nụ cười khẩy.

“Ầm.” Một âm thanh nặng nề truyền đến, Độc Cô Tuyết lắc mình một cái quẹo qua, vừa thoát khỏi dãy hành lang dài đầy mũi nhọn, thì hiện ra trước mắt lại là một hồ thủy ngân, mà cây cầu hình vòm cong cong trên đó đã sắp gãy nát hết, những đoạn gãy nát rất nhanh rơi thẳng xuống thủy ngân trong hồ, khoảng cách gần trăm trượng. Ban đầu nhìn qua vốn là một chiếc hồ tỏa ra ánh sáng rực rỡ đẹp mắt, lúc này tới gần nhìn xuống thì chỉ thấy như vực sâu chết chóc.

“Mặc Ngân.” Mặc Ly đi theo phía sau Độc Cô Tuyết đột nhiên hét lớn một tiếng, khoảng cách trăm trượng bọn họ không thể bay qua, không có người nào có khinh công cao đến mức ấy. Trên hồ thủy ngân cũng không có lấy một con thuyền nào, hơn nữa quan trọng nhất là thủy ngân có độc, một khi đã thấm vào da thịt thì dù cho người có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng vô phương cứu chữa.

Mặc Ly theo sát phía sau Mặc Ngân, một lời cũng chưa thốt, quay người cầm chặt tay Mặc Ngân, hai người giống như tâm ý tương thông định phi thân nhảy về phía hồ thủy ngân.

“Quay lại cho ta.” Động tác bọn họ nhanh, tốc độ Độc Cô Tuyết còn nhanh hơn, vừa buông Vân Kinh ra, vừa nhanh như chớp vung tay đánh vào hai người đang lao lên, sức mạnh ấy trực tiếp đẩy hai người đang nhảy lên phải lùi lại vài bước.

“Vương gia, chúng ta không có thời gian.” Hai người Mặc Ngân, Mặc Ly đồng thời kêu lên.

Vân Kinh nhìn ba người mặt đỏ gay gắt, vẻ mặt kiên quyết như vậy khiến cho cô chấn động, cô hiểu ý của hai người họ. Mặc Ngân và Mặc Ly là muốn lấy thân thể của mình làm đá kê chân cho Độc Cô Tuyết, để cho Độc Cô Tuyết ở giữa không trung đạp trên người họ lấy đà phóng qua, đây là hy sinh chính bản thân mình để bảo vệ cho Độc Cô Tuyết. Động tác dứt khoát, không chút cân nhắc như thế, lại oanh liệt hơn hẳn so với bất cứ tình huống nào khác.

“Tuyết?” Độc Cô Hành gọi Độc Cô Tuyết một tiếng, sắc mặt nghiêm túc.

“Cần gì dùng người.” Vân Kinh trầm giọng tiếp một câu, năm ngón tay lướt lên trên chiếc đàn cổ, vách bờ hồ thủy ngân làm bằng ngọc trắng bị vô số âm nhận đánh nát phân tán thành những tảng ngọc to nhỏ đủ cả. Độc Cô Hành thấy vậy sắc mặt hơi cứng đờ.

“Đi.” Vân Kinh vọt tới, nhặt lên mấy khối ngọc vỡ, quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết không buồn nhíu mày, thần sắc vẫn bình thường, khẽ gạt đầu với Vân Kinh, rồi ôm chặt lấy eo Vân Kinh, trầm giọng nói: “Còn sống thoát ra ngoài mới là quan trọng nhất.”

Dứt lời đạp chân vào giữa không trung bay vọt ra, đạp lên trên những khối ngọc Vân Kinh ném ra, mượn lực bay nhanh về phía trước. Vân Kinh liên tục ném ra, Độc Cô Tuyết đạp không giẫm lên, không ngưng nghỉ một giây phút nào, cứ vậy nhắm về phía bên kia bờ hồ thủy ngân vọt tới.

Ba người Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly thấy vậy liếc nhìn nhau, không nói một lời, cũng cầm theo những khối ngọc thạch, phóng người bay theo.

Mọi thứ trong lăng mộ đế vương đều không thể động vào, mỗi một ngọn cây, gốc cỏ, một đồ vật dấu hiệu đều đại diện cho đế vương sau khi an nghỉ. Nếu lúc còn sống có bất cứ nơi nào trong lăng mộ bị động chạm vào, có nghĩa là đế vương tại vị đó sẽ chết trẻ. Cho nên đám người Mặc Ngân không dám động vào bất cứ nơi nào, huống chi Độc Cô Hành lúc này còn ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào nữa chứ.

Vân Kinh vốn chẳng quan tâm, cứ vậy ra tay, chẳng qua chỉ là vật chết, chẳng lẽ so với người sống quan trọng hơn sao. Cô căn bản không biết mấy cái điềm lành điềm dữ gì đó, cũng chẳng quan tâm mấy cái quy củ hoàng gia cổ lỗ sĩ ấy. Mà cho dù có biết thì e rằng cũng không nể mặt, dứt khoát ra tay luôn. Cô mặc kệ, chẳng quản nhiều như vậy làm gì. Nhưng mà Độc Cô Tuyết rõ ràng đã biết cũng không hề quản thúc cô, còn sống mới là quan trọng nhất.

Mấy người nhanh chóng xuyên qua hồ thủy ngân, không dám chậm trễ, phóng hết tốc lực về phía trước. Bọn họ đã đến giữa hồ thủy ngân, chỉ cần qua được nơi này, đường xá còn lại sẽ tốt hơn nhiều.

Đinh Danh trốn ở cửa ngầm, thấy hồ thủy ngân căn bản không ngăn được bước chân Độc Cô Tuyết, mặt xanh mét xoay người bước đi.

Độc Cô Tuyết, chết tiệt Độc Cô Tuyết, ai mà tính toán được hắn sẽ ở trong này đâu chứ, ai mà biết được người đàn ông cực kỳ yêu điểm kia lại là Độc Cô Tuyết. Đột nhiên xông ra, quấy phá toàn bộ bố trí và kế hoạch của y, nếu sớm biết rằng hắn sẽ tới, y làm sao có thể tính sai ngay từ đầu như thế. Hơn nữa người con gái trong mắt không thèm để ý tới Độc Cô Hành này rốt cuộc là ai? Là ai mà lại có thể kiêu ngạo đến mức khiến người ta không yên lòng đến vậy.

Mà bên ngoài, Sở Vân ở ngay chỗ cửa ra hoàng lăng chỉ huy quân đội mang tới những tảng đá thật lớn, từng tảng, từng tảng một đặt tại cửa đá rất nặng kia, mặc dù không thể không thừa nhận nó sẽ không ngăn được cái Thiên Cân Đỉnh, nhưng những tảng đá to lớn này hắn có thể làm giảm tốc độ hạ xuống của Thiên Cân Đỉnh một chút, có thể ngăn được lâu thì càng tốt, còn ngăn thì cũng vẫn còn hơn không có gì.

Có điều mấy tảng đá quá lớn, đặt ở hai bên cạnh cửa, chỉ chừa lại một khe hở ở giữa đủ cho một người

chui lọt qua, nhưng lại ba người đi song song, lỗ nhỏ chỉ đủ một người qua, có lợi nhưng mà còn có hại.

Trên cửa đá, tiếng sần sạt vang lên càng lúc càng lớn, đã nghe thấy rõ ràng những tiếng xói mòn từng sợi ở bên trong, Thiên Cân Đỉnh trên cửa đá kia đang khẽ rung động, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống, trong lòng Sở Vân căng thẳng đến cực hạn, thời gian đã qua hơn một nửa rồi, sao mà Vương gia lại còn chưa ra nữa.

“Nhanh lên, nhanh lên.” Vừa nóng lòng sốt ruột, vừa trầm giọng ra lệnh cho các binh lính làm nhanh hơn.

Trong mật đạo, Độc Cô Tuyết mang theo Vân Khinh, Độc Cô Hành, cả đám người nhanh chóng xuyên qua hành lang, tiến tới cầu đá chuẩn bị phóng qua.

Rắc! Rắc! Thanh âm trong trẻo dễ nghe đột nhiên từ khoảng không tĩnh lặng phía trước loáng thoáng truyền đến, Vân Khinh vừa chạy vội theo Độc Cô Tuyết vừa hỏi: “Tiếng gì vậy?”

“Cơ quan?” Độc Cô Hành được Độc Cô Tuyết kéo đi, không mất nhiều sức lực lắm, nhú mào nghi hoặc một câu.

“Không phải.” Độc Cô Tuyết vừa chạy vội tới phía trước, vừa vánh tai lắng nghe. Thanh âm này không phải thanh âm cơ quan mở ra, hơn nữa bọn họ còn cách xa như vậy, cơ quan mở ra cho ai xem.

Rắc! Rắc!... Độc Cô Tuyết càng tới gần, tiếng động càng nghe rõ ràng.

“Cái này hình như là tiếng của cái gì đó bị gãy.” Mặc Ly trầm giọng nói.

“Gãy.” Độc Cô Tuyết nhú mào, trên đường không thấy gì có thể gãy như vậy, khắp hành lang đều là vách tường dày, vậy thì cái gì gãy?

Mặc Chi bám sát theo sau Độc Cô Tuyết, nghe thấy mấy người kia nói chuyện với nhau, suy nghĩ một chút đột nhiên nhớ tới gì đó, sắc mặt nhất thời điên cuồng hoảng hốt, hét lớn: “Vương gia, nhanh lên, nhanh lên, ở phía trước có một cầu Sinh Tử, nếu cây cầu đó gãy, chúng ta cho dù bay cũng không bay qua được, nhanh lên.”

Khi đi vào Độc Cô Tuyết chưa bao giờ thấy cây cầu sinh tử gì đó, nhưng chắc chắn Mặc Chi không nói dối hần. Hơn nữa, Mặc Chi luôn buồn vui không biểu hiện trên nét mặt, bây giờ lại hoảng sợ như thế, phía trước tất nhiên là không ổn. Lập tức thân hình lóe lên, gia tăng tốc độ lên tới cực hạn, phóng thẳng về phía trước.

Mặc Ngân, Mặc Ly ở phía sau nghe thấy Mặc Chi hét lên một cách kinh hoàng như thế, lập tức cũng liêu

sống liều chết phóng đi.

Về mặt Mặc Chi không còn chút máu nào, điên cuồng nhìn bốn phía, y không biết bên trong hoàng lăng này rốt cuộc được thiết kế như thế nào, chỉ là có một lần Lễ bộ thượng đại phu say rượu đặc ý nhắc tới với y, nói là ở một đoạn phía trước có che giấu một cây cầu Sinh Tử, chính là tác phẩm kinh điển bọn họ làm, một khi cơ quan mở ra, cho dù có kẻ có chủ ý muốn đánh sập lăng mộ này, thì cho dù có lên trời cũng phải giữ kẻ đó ở lại cùng chôn trong lăng mộ.

Cây cầu Sinh Tử này lúc bình thường hình dạng là một dãy hành lang, nhưng một khi cơ quan mở ra, toàn bộ mặt đất hai bên bắt đầu lún xuống, hút hết thảy mọi thứ nhấn vào trong lòng đất, chỉ còn lại có một cây cầu này nổi lên hai đầu. Sau khi mọi thứ bị hút vào trong lòng đất, cây cầu sẽ bắt đầu gãy. Có thể qua được là sống, không qua được chính là chết. Chỉ là bọn họ cẩn thận nghĩ rằng sẽ không nói cho bất cứ ai, tránh bị tiết lộ. Lúc ấy y nghe cũng không để ý, bây giờ đột nhiên nhớ tới, sao mà không sợ cho được.

Vực sâu! Lúc Độc Cô Tuyệt tới đó, cúi người nhìn tình cảnh trước mắt, trong đầu chỉ có thể dùng hai chữ này để hình dung.

Hành lang tinh mỹ đã gần như không thấy bóng dáng, cung điện nguy nga cũng không biết đã biến đi đâu, phía trước chỉ còn là một khoảng tối mịt mờ, một khoảng không rộng lớn, không có bất cứ thứ gì, chỉ còn lại một khoảng không trống rỗng, đưa mắt nhìn không thấy điểm cuối. Rất giống một cái miệng khổng lồ không đáy, dữ tợn khiến cho người ta không ngăn được mà rùng mình. Giống như dã thú vô hình trong bóng đêm, chỉ âm trầm há to miệng, chờ nuốt trọn hết mọi thứ vào bụng nó.

Mà cái hố trống rỗng, cũng không có một thành lan can nào, liếc mắt nhìn lại thấy một cây cầu thật lớn vắt trên cái miệng không đáy kia, tản ra khí lạnh như băng, mà những bộ phận trên nó đã bắt đầu rơi gãy, từng mảnh, từng mảnh rớt xuống, rất lâu sau mới vang lại một tiếng động trầm đục.

“Ôi trời ơi.” Sắc mặt Độc Cô Hành cực kỳ khó coi, y làm đế vương lâu vậy rồi mà chưa gặp qua trường hợp nào thế này, ngay cả trời sinh y bản tính dũng mãnh nhưng cũng không chịu nổi mà biến đổi sắc mặt.

Vân Kinh theo bản năng nắm chặt lấy tay Độc Cô Tuyệt vốn vẫn đang nắm chặt tay cô, thần sắc vẫn có vẻ bình thản, nhưng lúc này cũng có chút u ám hoảng loạn.

“Không phải sợ.” Độc Cô Tuyệt dùng sức nắm tay Vân Kinh, vô cùng lãnh khốc và cuồng vọng thốt lên một câu.

Vân Khinh nghe Độc Cô Tuyết nói vậy hơi quay đầu liếc nhìn qua Độc Cô Tuyết, trong ánh mắt của người bên cạnh tràn ngập sự lạnh lùng và giận dữ, không phải e ngại mà là vô cùng tự tin, được ăn cả ngã về không. Một câu ba chữ, một cái liếc nhìn, chỉ cần thế thôi đã có thể khiến cô bình tĩnh lại.

Vân Khinh ừ một tiếng, gật đầu thật mạnh, nghênh đón khoảng không tối mịt vô tận, theo sát Độc Cô Tuyết vọt về phía cây cầu Sinh Tử đang gãy kia

Chân Độc Cô Tuyết vẫn chưa hề ngừng lại, một tay dẫn theo Độc Cô Hành, một tay kéo Vân Khinh, thế như mãnh hổ không thể ngăn chặn được phóng vọt về phía cây cầu Sinh Tử đang gãy dở.

Ba người Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Chi ở phía sau không nói một lời nào cả, lập tức phóng theo.

Ầm! Ầm! Tiếng đá rơi xuống loáng thoáng vang lên, cây cầu Sinh Tử càng gãy càng nhanh, tiếng động phát ra càng rõ, những tảng đá kia như được truyền thêm tốc độ, rơi xuống dưới càng nhanh, mỗi một khối rơi xuống đều tạo ra một khoảng không rất lớn, khoảng cách các đoạn gãy trên cây cầu càng lúc càng rộng.

“Chú ý.” Độc Cô Tuyết như mãnh hổ xông lên, trên mặt ngập tràn lửa đỏ dữ tợn, một cước đạp lên trên một đoạn cầu vừa bị chặt đứt, mang theo Vân Khinh và Độc Cô Hành liền như một con chim ưng đập không xông về phía đối diện cây cầu. Quyết không chùn bước, chiến đấu đến cùng.

Chỉ thấy chân đạp trên không mấy bước, ba người như sao băng nhảy lên không trung bay vọt tới. Giữa khung cảnh tranh sáng tranh tối nơi đây, đang diễn ra màn cất cánh bay lượn vượt qua sống chết với tốc độ kinh hoàng.

Ngay tại một đoạn cầu khác ở trước mắt, bước chân của Độc Cô Tuyết bị hẫng một nhịp, Độc Cô Tuyết lập tức nghiêng chặt rằng một cái, vung tay liền ném Độc Cô Hành và Vân Khinh qua, trong nháy mắt cả người lơ lửng mất điểm tựa, rơi xuống phía dưới.

Độc Cô Hành và Vân Khinh đạp lên phía bên kia đoạn gãy một đạp, cảm giác được Độc Cô Tuyết đang rơi xuống, cũng không quay đầu lại, phản ứng cực kỳ ăn ý đưa tay nắm chặt Độc Cô Tuyết lại kéo về phía trước, hai người hợp lực, túm Độc Cô Tuyết kéo lại, ba người phối hợp chặt chẽ, không chút sơ hở.

Rất nhanh đạp vào khoảng không hai bước, khẽ lộn người một vòng, Độc Cô Tuyết buông tay Độc Cô Hành ra, hẳn biết cách phối hợp công lực của cả ba người để có thể bay qua được khoảng không này.

Độc Cô Hành lập tức hạ trung bình tấn, xoay tay một cái chuyển thành nắm chặt lấy chân Độc Cô Tuyết, Vân Khinh ở bên cạnh cũng không ngại ngừng ôm chặt thắt lưng Độc Cô Hành, toàn bộ cơ thể ngửa ra sau kéo

Độc Cô Hành.

Mặc Ngân theo phía sau phóng tới đã sắp kiệt sức, sắp rớt xuống tới nơi, thì chợt thấy động tác này của Độc Cô Tuyết, lập tức phản ứng mau lẹ, nhanh chóng nắm lấy tay Độc Cô Tuyết, mượn lực rướn một cái vượt qua Độc Cô Tuyết, đáp xuống phía sau Vân Kinh, ôm người cô kéo lại.

Tảng đá trên cầu nhanh chóng rơi xuống, toàn bộ thân mình Độc Cô Tuyết đã sắp treo ở bên ngoài cầu, không có gì để dựa vào.

“Cùng lên.”

Mặc Ly và Mặc Chi đang lao vội đến, vừa nghe thấy Độc Cô Tuyết rống lên, lúc này cũng không nghĩ ngợi gì, đồng loạt song song bay lên, lao về phía Độc Cô Tuyết.

Túm chặt Mặc Ly và Mặc Chi đang nhào về phía mình, thân mình Độc Cô Tuyết bị kéo xuống, liều mạng nghiêng rống một cái, nâng hai cánh tay vận dụng toàn lực đập vào không trung ném hai người lên.

“Lên.” Độc Cô Hành vừa thấy Mặc Ly và Mặc Chi đập không bay lại đây, lập tức cầm chặt chân Độc Cô Tuyết hét lớn một tiếng, liền kéo Độc Cô Tuyết lên, trong nháy mắt dường như ba người đều chạm xuống mặt đất.

“Đi.” Độc Cô Tuyết chạm chân xuống đất không nói hai lời, túm lấy Độc Cô Hành và Vân Kinh liền chạy về phía trước, mà trong nháy mắt lúc hấn co chân chạy, toàn bộ đoạn cầu mà bọn họ vừa đứng sụp hết xuống dưới.

Không hề quay đầu, cũng không hề ngừng lại, sáu người phóng nhanh như gió xẹt về phía lối vào, cửa vào hoàng lăng đã ở ngay phía trước, đến nơi rồi.

Sàn sạt, sàn sạt, trên cửa lăng mộ, Thiên Cân Đỉnh đã lay động kịch liệt, bắt đầu đè xuống, mấy tảng đá to chồng lên nhau từng chút một lại từng chút một bị đè ép xuống, những tảng đá lớn này có thể xưng vương xưng bá ở nơi khác, nhưng tại đây cho dù hình dạng ra sao, một khi Thiên Cân Đỉnh hạ xuống thì đều dần dần vỡ vụn, đá vụn rơi xuống, lối đá dần dần lún xuống, từng tấc từng tấc một chìm vào trong lòng đất.

Ánh mắt của Sở Vân đỏ rực, đứng ở cửa vào mật đạo cố gắng tiến hành kéo dài thời gian. Nhìn vào trong mật đạo vẫn không thấy gì, điên cuồng hét lên: “Vương gia, mọi người còn ở đó không, nhanh, nhanh lên, không còn thời gian nữa đâu.” Ý biết là lên như vậy có khả năng đám người âm thầm bám theo bọn họ sẽ liều chết giữ chân đám người Độc Cô Tuyết, nhưng thật sự là không còn thời gian, không thể kéo dài thêm được nữa.

Thanh âm lo lắng quanh quẩn trong mật đạo sâu kín, trầm bổng lan tỏa khắp mọi ngõ ngách.

“Sở Vân gọi.” Độc Cô Tuyết đang ở trong hầm tối, loáng thoáng nghe tiếng Sở Vân gầm rú, không khỏi tăng tốc độ nhanh hơn, tất nhiên là không còn thời gian nữa.

Chín khúc cong mười tám lồi ngoặt, cuối cùng cũng thông ra phía ngoài hành lang. Đám người Độc Cô Tuyết điên cuồng chạy lúc này đã thấy bình tĩnh hơn, chân vẫn như không chạm đất phóng vọt về phía trước.

Trên cửa chính, vụn đá tung bay, những hòn đá thật lớn bị Thiên Cân Đỉnh đè xuống, căn bản không chống cự được, từng chút từng chút một bị nát vụn, từng chút từng chút một bị ép sụp xuống, cửa đá cực lớn, cực dày, cực nặng chậm rãi rơi xuống, một tắc, hai tắc, ba tắc, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng không ngăn được lực hạ xuống của Thiên Cân Đỉnh.

“Vương gia, Vương gia...” Sở Vân dường như sắp phát điên tới nơi, mắt nhìn thấy Thiên Cân Đỉnh rơi xuống đã gần một nửa, không thể ngăn lại, nơi này không ngăn lại được. Cửa ra càng ngày càng gần, Vân Kinh cũng nghe loáng thoáng thấy tiếng quát tháo của Sở Vân, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng.

Không ai nói chuyện, cũng không ai dao động, thân ảnh chỉ như mũi tên nhọn bắn về phía trước, ai nấy đều dốc hết sức lực dùng tốc độ nhanh nhất mà lao đi.

Vân Kinh nắm chặt tay Độc Cô Tuyết, rõ ràng cảm giác được Độc Cô Tuyết ngoan cố túm lấy cô, sức mạnh kia dường muốn bóp nát cô, nhưng vậy mà lại khiến cho người ta an tâm.

“U! U!...” Thấy ánh sáng càng ngày càng rõ ràng, ánh rạng đông thẳng lợi đã ở ngay trước mặt, thì một loạt tiếng u u đột nhiên vang lên, đó là tiếng kèn tấn công. Trong khoảnh khắc, phía trước có bóng người nhảy ra, hơn mười bóng người từ hai bên vách tường nhảy vọt ra, đột ngột tấn công mạnh mẽ.

Vân Kinh liếc mắt đảo qua một cái, còn chưa kịp thấy những người đang công kích kia hình dáng ra sao, năm ngón tay lập tức tung bay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, dây sát thủ thứ ba, bảy âm chồng nhau, không dùng một dây nào khác, cũng không chút do dự, vừa động tay chính là âm thanh quyết giết chết.

Ầm! Những tiếng động nặng nề liên tiếp vang lên, Vân Kinh chăm chú nhìn lại, chết tiệt, những người này quả thực là trang bị đầy đủ, cả người đều mặc áo giáp, ngay cả đầu cũng ở bên trong, chỉ lộ ra đôi mắt, trong tay nắm khiên thật dày, vừa rồi cô dùng toàn lực công kích quả nhiên bị mấy tấm khiên chắn này ngăn cản, rồi chúng hoàn toàn vỡ vụn, đám người này mặc dù bị thương nhưng lại chưa chết.

Đám người đột nhiên xuất hiện, tất cả binh khí trong tay đều là xích sắt rất dài, trên xích sắt còn gắn đầy

ngạnh xước, vung lên, lúc xa lúc gần, lực tấn công kinh người, vô số xích sắt như roi vung ra, quả thực giống như rồng bay phượng múa.

Trong nháy mắt trong toàn bộ lối ra, đều là cảnh vung xích sắt, không tấn công gần, chỉ tấn công từ xa, không cần người mất mạng, chỉ cần giữ chân người một chút - đây là nhiệm vụ của bọn họ, liều chết giữ chân.

Độc Cô Tuyết thấy vậy trong mắt một màu đỏ quạch, gầm một tiếng, vừa túm lấy Vân Kinh, để cho cô ôm lấy phần eo của hắn, vừa cầm nhuyễn kiếm trong tay vung lên, xé gió vù vù lao lên đối phó với những xích sắt quái dị này.

Những người đó trên người mặc áo giáp, còn nắm xích sắt trong tay, đều là những áo giáp làm từ sắt lạnh hiếm có, Vân Kinh không đủ lợi hại để tấn công được chúng, Độc Cô Tuyết biết điều đó.

Loại sắt này vốn đao thương chẳng làm gì được, lại còn khá nhẹ, giúp người mặc di chuyển linh hoạt nhẹ nhàng. Đúng là báu vật trong báu vật. Âm công của Vân Kinh đánh trực diện với đám người trang bị đến tận mắt như thế không có sức sát thương lớn lắm, chỉ có đánh xấp lá cà mới may ra.

Trong khoảnh khắc, cùng với Độc Cô Tuyết, ba người Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Chi cũng đã vọt tới, bóng người tung bay, kiếm quang hiển hách, tiếng đàn dững mảnh xuyên không, một loạt ánh đao kiếm loạn xạ, máu bắt đầu phun ra.

Tại cửa chính của hoàng lăng, Sở Vân chợt nghe thấy tiếng đàn vang lên, tinh thần không khỏi chấn động. Đó là tiếng đàn của Vân Kinh, bọn họ đã ở rất gần rồi, mau đến đây, gần sát rồi.

“Nhanh lên, Vương gia, nhanh lên, cửa đá sắp sụp xuống rồi, nhanh lên.” Sở Vân lúc này vừa hướng tới bên trong thông đạo rộng to, vừa nhanh chóng lùi lại, tránh khỏi khe hở chỉ đủ một người chui qua.

Thiên Cân Đỉnh càng lúc càng đè nhanh xuống, chỉ cách mặt đất một khoảng cao tới đùi.

Tiếng của Sở Vân, Độc Cô Tuyết có thể nghe thấy rõ ràng.

Độc Cô Tuyết nghiêng rằng một cái, nhuyễn kiếm trong tay liều mạng vung lên, người vút lên trong không trung, không quan tâm gì nữa, vọt tới cửa ra. Mặc Chi, Mặc Ly, Mặc Ngân ở phía sau đồng loạt đuổi theo đánh cản phía sau, bảo vệ Độc Cô Tuyết đang lao về phía trước, tất cả ánh kiếm hoàn toàn vây thành vòng bảo vệ ba người Độc Cô Tuyết, Độc Cô Hành, Vân Kinh ở bên trong.

Những kẻ này võ công không kém, nhưng giết bọn chúng cũng không khó, chỉ có điều hiện tại ngay cả thời

gian giết bọn chúng cũng không có.

Thiên Cân Đỉnh đang hạ xuống rất nhanh, tảng đá phía dưới đã gần như hoàn toàn không chống đỡ được nữa, khoảng cách chỉ còn lại một khối đá nhỏ mà thôi.

Sở Vân mắt đỏ như máu, hét lớn: “Nhanh, nhanh...”

Độc Cô Tuyết dồn hết sức mạnh mà bay tới, bay qua chỗ rẽ, tận mắt thấy bộ dáng cái cửa như vậy, không chút suy nghĩ, đưa tay nhắc bổng Độc Cô Hành lên, dùng toàn lực ném về phía trước, rồi đá một cước thật mạnh vào người Độc Cô Hành. Thân thể Độc Cô Hành thoáng chốc như mũi tên nhọn lao vọt về phía cửa ra cách đó không xa.

“Độc Cô Tuyết, phải thoát ra, ca ca ở bên ngoài chờ đệ.” Độc Cô Hành khống chế không được thân mình, bắn thẳng ra ngoài, điên cuồng gào.

Độc Cô Tuyết trở tay một kiếm đánh nát một xích sắt sắc lạnh đang đánh tới, nghiêng người một cái tránh đi hai xích sắt đang đánh tới từ hai phía khác, còn chưa rút lại tay, Mặc Chi từ phía sau đã tiếp qua một kiếm, điên cuồng hét lên: “Vương gia, đi nhanh đi.”

“Đi nhanh đi.” Mặc Ly, Mặc Ngân đồng thời lắc mình che ở trước người Độc Cô Tuyết, nghênh đón xích sắt đang điên cuồng công kích Độc Cô Tuyết, đồng loạt điên cuồng gào thét, Thiên Cân Đỉnh sắp đóng, thời gian không còn nữa.

Độc Cô Tuyết xoay người một cái, thấy khe hở cũng chỉ còn một chút, mới trong chớp mắt đã hạ xuống nhanh đến vậy, với tốc độ rơi xuống này thì không thể cùng lúc hai người một trước một sau có thể ra được nữa rồi, cơ hội chỉ còn có một.

Nhìn thật sâu vào khe cửa chính đã hoàn toàn không thể đủ cho hai người đồng thời ra khỏi, trong khoảnh khắc ấy Độc Cô Tuyết mạnh mẽ nắm chặt tay thành nắm đấm, ôm Vân Kinh khiến cho cô ngẩng đầu lên, vô cùng dứt khoát cắn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Vân Kinh không khỏi ngẩn người, Độc Cô Tuyết, chàng có ý gì?

Không kịp để cô nghĩ, sau một giây hai đôi môi tiếp xúc, Độc Cô Tuyết nắm chặt Vân Kinh nâng lên, điên cuồng hét lên một tiếng: “Không được nhìn, không được yêu đương với những kẻ khác.” Liều mạng siết chặt cả người Vân Kinh một cái, rồi vung tay dốc toàn lực ném Vân Kinh về phía khe hở của cánh cửa, về đường sống duy nhất.

Sở Vân đang quỳ gối ngoài cửa cùng Độc Cô Hành nhìn vào thấy tất cả, trong lòng phát hỏa điên cuồng gào thét: “Vương gia.”

“Độc Cô Tuyệt.”

Trong nháy mắt Vân Khinh mở to hai mắt nhìn, thấy cửa ra đã ngay trước mắt, bầu trời xanh lam đã ngay trước mắt, con đường sỏi sỏi cũng đã ngay trước mắt. Trời vẫn xanh như thế, gió vẫn lành như thế, đó là cuộc sống, đó là thiên đường tự do.

Nhưng mà, trên môi còn ấm nóng nhường này, lực ôm của đôi bàn tay dứt khoát ném cô ra ấy vẫn còn lưu lại trên vòng eo, vẫn còn rõ ràng đến vậy mà.

Từ nay về sau không còn được nhìn thấy chàng nữa sao? Sẽ không còn người bá đạo, kiêu ngạo như vậy nữa sao? Sẽ không còn người thích động tay động chân ôm hôn cô nữa sao? Sẽ không còn – người dùng cả mạng sống của mình để yêu thích cô nữa sao?

Không, sao có thể như vậy.

Cái trán trơn nhẵn đã sắp lộ ra khỏi cửa chính. Bầu trời ngoài hoàng lãng xanh ngắt, cô rất thích, nhưng có điều người ở bên trong kia cô còn thích hơn.

Một tay chụp lên cửa đá, ngăn lại lực bản thân đang bị bắn ra ngoài, khóe miệng Vân Khinh nở ra một nụ cười dịu dàng nhất, xinh đẹp nhất.

Độc Cô Hành đã gần như đưa tay tóm lấy Vân Khinh kéo ra ngoài, chợt thấy nụ cười của cô không khỏi nao nao, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Vân Khinh lui đầu lại một cái, người biến mất ngay trước mặt.

Rầm! Trong nháy mắt ngay tại lúc Vân Khinh biến mất, Thiên Cân Đỉnh đã hoàn toàn hạ xuống, hoàng lãng đóng cửa.

Hết chương 69

Chương 70 – Thân phận thật sự

Đưa lưng về phía lối ra, không dám nhìn Vân Khanh rời đi, Độc Cô Tuyết nghe thấy một tiếng rầm nặng nề vang lên, Thiên Cân Đính đã đóng chặt. Hãn và Vân Khanh của hãn đã vĩnh viễn cách xa nhau, chỉ là một phiến đá lạnh, nhưng đã là hai cõi sinh tử mịt mờ, đời này rồi cuộc không còn được nhìn thấy người hãn yêu thương nữa.

Đáy mắt phút chốc đỏ bừng như máu, kiếm trong tay giơ lên, Độc Cô Tuyết điên cuồng rống lên một tiếng, vô cùng tàn nhẫn hướng về phía kẻ địch cầm xích sắt trong tay kia đánh tới tấp, không quay đầu để xem lối ra kia đã bị phong bế ra sao, trong mắt chỉ có giết chóc và máu tươi, những kẻ này không phải là muốn liều chết trong hoàng lăng này sao, bây giờ hãn sẽ cho bọn chúng toại nguyện.

Bóng người bay lên, ánh kiếm lạnh lùng chém xuống, mỗi thế kiếm vung lên hạ xuống là một mạng người biến mất, vừa rồi còn diễu võ dương oai, nào là áo giáp sắt lạnh, nào là roi da xích sắt, mà giờ phút này khi Độc Cô Tuyết điên cuồng xuống tay, tất cả chỉ như đậu hủ, không chịu nổi một kiếm.

Đáy mắt ngập màu đỏ rực dữ tợn, tràn đầy sát khí, máu đỏ tung bay như những giọt nước tung lên trong cơn mưa vùn vụt, nơi Độc Cô Tuyết đi qua, tất cả là những thi thể cụt tay cụt đầu, gần như không có lấy một khối thi thể nào còn toàn vẹn, máu chảy lênh láng trên mặt đất, mùi máu tươi lan tỏa khắp không gian.

Mặc Ngân, Mặc Chi, Mặc Ly không nhúng tay vào, bọn họ không dám sơ rở lại gần, vì chưa từng thấy Độc Cô Tuyết điên cuồng đến thế, lúc này đứng gần Độc Cô Tuyết sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Một kiếm giáng xuống, chém đứt ngang sắt lạnh, sắt lạnh là báu vật, nhưng nhuyễn kiếm trong tay hẳn lại là báu vật trong báu vật, chỉ thấy máu tươi bắn ra tung tóe, tên địch cuối cùng hoảng sợ trừng mắt giống như thấy ma quỷ dưới địa ngục, rồi ngã xuống.

"Vù vù." Độc Cô Tuyết thu nhuyễn kiếm đứng giữa dãy hành lang, đưa lưng về phía cánh cổng, không ngừng thở dốc, tấm lưng thẳng tắp, cao ngất như một bức tường sắt ấy chưa bao giờ khom lấy một lần, nhưng lúc này, từ phía sau nhìn lại sao lại cảm thấy tiêu điều đến vậy, lạnh lùng băng giá đến vậy.

Tĩnh lặng, hoàn toàn tĩnh lặng, Mặc Ngân khép hờ mắt, không thể đang tâm nhìn Độc Cô Tuyết kiên cường đứng đó, xoay qua nhìn Thiên Cân Đỉnh đã kéo xuống, khiến cánh cổng nặng nề kia khép chặt không một khe hở. Tâm trạng của Vương gia bọn họ lúc này, bọn họ hiểu.

"Vương gia." Mặc Ngân quay đầu nhìn cánh cổng, trong khoảnh khắc trọn tròn mắt, không dám tin, vô cùng khiếp sợ thì thào kêu lên.

Độc Cô Tuyết mắt diếc tai ngơ, năm ngón tay nắm thật chặt nhuyễn kiếm trong tay, cả người rét lạnh.

"Tuyết, máu tanh quá." Bốn chữ nhẹ nhàng thản nhiên, vang lên giữa không gian tĩnh lặng ấy, rất tao nhã, rất ôn hòa.

Cả người Độc Cô Tuyết cứng đờ, giọng nói này, giọng nói này, đây là giọng của Vân Kinh mà.

Đột ngột xoay người lại, mái tóc đen dài cắt vạt qua không khí, trên khuôn mặt tuyết mỹ lấm tấm máu đỏ, nhưng chẳng khiến vẻ yêu diễm của hãn giảm sút một chút nào, ngược lại càng tăng thêm phần lạnh lùng ma mị.

Đập vào mắt, là một bóng người ngồi nghiêng nghiêng dựa vào cánh cổng lẫm, một khuôn mặt ngay thẳng nhẹ nhàng, đang nhìn hãn cười rất dịu dàng. Người đó không phải Vân Kinh thì là ai, không phải là người mà ở giây phút sống chết cận kề hãn đã chấp nhận ly biệt mới vừa rồi thì là ai?

"Vì sao nàng ở trong này?" Lời nói lạnh như băng, đôi mắt tàn bạo, trong nháy mắt khuôn mặt lạnh lẽo của hãn trở nên hỗn loạn, lúc này hãn vô cùng tức giận, Độc Cô Tuyết giận dữ hét lên với Vân Kinh.

Vân Kinh nhìn sắc mặt giận dữ của Độc Cô Tuyết, khẽ khàng cười, khuôn mặt tràn ngập nét dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Bên ngoài thời tiết không tốt, ta không thích."

"Chết tiệt, ý nàng là sao?" Độc Cô Tuyết giận dữ, chớp mắt một cái đã vọt tới bên cạnh Vân Kinh, vừa xốc

vừa kéo Vân Khinh, gầm to lên. Hắn đã hết sức kiềm chế bản thân giành lấy cơ hội chạy thoát ra ngoài ấy để trao nó lại cho cô. Chết tiệt, nhưng tại sao cô không đi? Muốn chịu chết sao?

“Nhẹ chút, tóc đau.” Vân Khinh nhìn Độc Cô Tuyết đang nổi giận, nét mặt chẳng có chút hoảng sợ nào, vô cùng mềm nhẹ thốt lên.

Độc Cô Tuyết nghe vậy nhe răng, nhìn lướt qua khắp người Vân Khinh, mới nhìn đã thấy ngay mái tóc dài đen huyền của cô, bởi vì cánh cổng rơi xuống quá nhanh, đã chặn ngay đuôi tóc của cô. “Chết tiệt.” Độc Cô Tuyết biến sắc, một kiếm nhẹ chém đứt phần đuôi tóc bị chặn dưới Thiên Cân Đính, trừng mắt nhìn Vân Khinh. Nếu động tác của Vân Khinh chậm một chút thôi, thì cánh cửa ấy ép xuống sẽ không phải là tóc của cô, mà là đầu của cô, nghĩ tới điểm này, cả người Độc Cô Tuyết lửa giận lại bùng bùng nổi lên, gần như không thể áp chế được.

Giật giật đầu, Vân Khinh nhìn đôi mắt đầy lửa giận của Độc Cô Tuyết, tay chậm rãi vuốt ve trên hai gò má cực kỳ yêu kiều của hắn, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên đó, vô cùng nhẹ nhàng, nói: “Thế giới bên ngoài rất đẹp, còn sống cũng rất tuyệt, nhưng nếu thế giới ấy, cuộc sống ấy không có chàng, thì đều trở nên vô nghĩa.”

Lời nói mềm nhẹ vang vọng bên tai Độc Cô Tuyết, cực nhẹ, cực nhẹ, nhưng lại giống như tiếng sấm đánh bên tai, khiến tâm hồn hắn vô cùng chấn động.

Đôi mắt toàn màu đỏ kia, khí giận bùng bùng không thể áp chế được kia, trong nháy mắt đã tan biến hết, khuôn mặt vốn tái mét vì giận, lúc này như cầu vồng, đổi màu liên tục.

“Ngốc nghếch.” Gầm nhẹ một tiếng, Độc Cô Tuyết giang rộng hai cánh tay ra, ôm chầm lấy Vân Khinh, hôn thật mạnh lên đôi môi đỏ mọng ngon lành kia, điên cuồng cắn xé, ra sức mút vào, xâm chiếm tất cả mọi góc ngách, cắn nát hết thảy mọi lý trí.

Vân Khinh từ từ nhắm mắt lại, hai tay dịu dàng ôm lấy Độc Cô Tuyết, khước mắt kẻ giương lên, vô cùng dịu dàng, cười hết sức hạnh phúc.

Máu tươi nhẹ nhàng từ khóe miệng Vân Khinh chảy xuống, bám vào hơi thở triền miên hoà lẫn.

Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly, ba người khẽ liếc mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, quay đầu không nhìn nữa. Bọn họ vốn không thể hiểu được vì sao vào thời khắc cuối cùng ấy, Vương gia nhà bọn họ lại buông bỏ cơ hội sống sót của chính mình để tặng cho cô gái đó, quả thực không thể hiểu nổi.

Mà bây giờ, khi nhìn thấy Vân Khinh cũng từ bỏ cơ hội sống sót cuối cùng đó để lựa chọn ở lại làm bạn với

Vương gia nhà bọn họ, những rung động trong lòng lúc này không thể dùng ngôn từ để diễn tả hết được, có lẽ bây giờ bọn họ đã có thể lý giải được rồi.

Không khí trong phổi gần như đã cạn kiệt, Độc Cô Tuyết mới chịu buông Vân Kinh ra, nhìn trên đôi môi đỏ tươi có vết máu nhè nhẹ do chính mình cắn xé, Độc Cô Tuyết ôm chặt Vân Kinh, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt trong suốt, sáng trong của cô, khàn giọng nói: “Ta hối hận, ta không nên đưa nàng ra ngoài, nếu chết nàng cũng phải chết cùng ta, nàng chỉ có thể ở bên cạnh ta mà thôi.”

Giây phút đầu tiên sau khi tiễn Vân Kinh ra ngoài hắn đã hối hận, hắn chưa từng nghĩ sẽ để cô rời xa hắn, không bao giờ nghĩ tới. Nhưng tại thời khắc đó, hắn ngay cả nghĩ còn chưa nghĩ được gì đã hành động, cho nên hắn mới hối hận, cho nên hắn mới điên cuồng đến thế.

Vân Kinh nhìn ánh mắt bá đạo hung hãn của Độc Cô Tuyết, không khỏi nhẹ nhàng cười nói: “Ta biết, cho nên ta đến với chàng.”

Độc Cô Tuyết vừa nghe Vân Kinh nói như vậy, càng ôm chặt lấy Vân Kinh, kiếp này có thể gặp Vân Kinh, có thể cùng chết bên nhau, còn cầu gì hơn nữa.

Vân Kinh cảm nhận được tình ý của Độc Cô Tuyết, tựa đầu vào ngực Độc Cô Tuyết, khoe miệng tươi cười.

Xung quanh thật tĩnh lặng, nhưng lại trái ngược với không khí đặc quánh khiến người ta hít thở khó khăn lúc trước, lúc này ngập tràn cảm giác ấm áp, dịu dàng.

“Ha ha, ha ha, không thể giết chết Tần vương Độc Cô Hành, nhưng có thể giam giữ Dục vương Độc Cô Tuyết, cũng không uổng phí công ta ẩn núp Tần quốc hơn mười năm.” Trong tĩnh lặng, một tiếng cười điên cuồng truyền tới.

Mặc Ngân nghe tiếng, hành động đầu tiên là xoay người vung lên một kiếm, hướng tới nơi phát ra âm thanh sau lưng mình đâm mạnh, đây chính là giọng của Đinh Danh.

Rắc, một tiếng gãy do sắt chạm vào đá chói tai vang lên, Mặc Ngân đâm một kiếm thẳng tắp trên tường đá xanh phía sau, cây kiếm không xuyên qua được tường, gãy làm hai nửa.

Mà Mặc Chi, Mặc Ly bên cạnh cũng phối hợp rất ăn ý, xoay người đánh ngay, tìm kiếm chỗ Đinh Danh ẩn nấp.

“Đừng lãng phí sức lực.” Độc Cô Tuyết lạnh lùng nhìn lướt qua tường đá, mặt tường này vốn liền một dãy,

trên vách tường có một chiếc lỗ nhỏ, giọng nói của Đinh Danh đúng là từ nơi đó truyền ra, âm thanh có thể truyền ra, nhưng người thì không thể chạm vào được.

“Không hổ là Dực vương nổi danh thiên hạ.” Tiếng cười đắc ý của Đinh Danh lại từ sau tường đá truyền ra.

“Có thể giết người, so với giết Tần vương còn lời hơn nhiều, đây chính là có tâm trồng hoa hoa chẳng mọc, vô tâm cắm liễu liễu lên xanh...” Xem ra tâm trạng tên Đinh Danh này rất tốt, lại còn thơ thần nữa chứ.

Mặc Ly nghe vậy, nhẹ nhàng di chuyển tới bên người Độc Cô Tuyết, hạ thấp giọng nói: “Vương gia, nếu tên Đinh Danh này là kẻ thiết kế cơ quan trong lăng mộ thì nhất định sẽ có đường ra, chúng ta...”

Độc Cô Tuyết chỉ lạnh lùng lắc đầu, lời thốt ra rất chắc chắn: “Y không ra được.”

Độc Cô Tuyết nói một câu còn không buồn hạ giọng, Đinh Danh nghe vậy hiểu ngay, vô cùng sảng khoái, cười ha ha: “Dực vương chính là Dực vương, chúng ta không nghĩ tới có thể trở về, lăng mộ này nếu có mặt đạo, chỉ sợ ta còn chưa kịp ra thì Dực vương người đã ra rồi, ta dám để đường lui sao.” Dứt lời, lại cười thật to.

Mặc Ngân, Mặc Chi, Mặc Ly ba người vừa nghe xong, sắc mặt càng thêm nặng nề, duy chỉ có Độc Cô Tuyết ngay cả mí mắt cũng không thèm động, giống như đã biết từ lâu rồi. Vân Kinh hơi suy tư một chút, cũng đã hiểu rõ mọi việc. Tu kiến hoàng lăng là chuyện trọng đại cỡ nào, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm, có thể đặt cơ quan trong này đã bản lĩnh lắm rồi, làm gì còn cơ hội nào để chừa cho mình một đường ra nữa chứ. Không phải Đinh Danh không nghĩ tới đường để lui, mà là hắn không dám giữ đường lui.

Độc Cô Tuyết đã sớm hiểu được điểm này, cho nên...

“Có Dực vương tiếng tăm lừng lẫy chôn cùng tại hạ, tại hạ...”

“Ta không muốn nghe tiếng y nữa.” Lời nói kiêu ngạo của Đinh Danh còn chưa dứt, Vân Kinh đột nhiên lạnh lùng lên tiếng.

Độc Cô Tuyết vốn không phải là người tính tình tốt đẹp cao thượng gì, cho dù có là hổ xuống đồng bằng cũng không cho phép chó khinh khi, huống chi một người luôn luôn đăm đăm như Vân Kinh còn phải chán ghét đến thế, trong tay hắn không biết từ khi nào đã cầm hòn đá nhỏ, lúc giọng Vân Kinh vừa hạ xuống, hòn đá đã đột nhiên bắn ra.

“A.” một tiếng hét thảm thiết vang lên, ngay sau đó giọng nói đáng ghét kia lập tức biến mất, không biết đã bị Độc Cô Tuyết bắn trúng chỗ nào.

“Trước mặt Bồn vương, không tới phiên ngươi ngạo mạn.” Độc Cô Tuyết lạnh lùng, ánh mắt cực kỳ tàn nhẫn thốt lên.

Mọi nơi đều tĩnh lặng, giọng nói của Đinh Danh đã không còn truyền đến.

“Ta không thích ở đây, chúng ta đến chỗ khác đi.” Tại đây mùi máu tươi tràn ngập khắp hành lang, Vân Khinh nhìn những thi thể không nguyên vẹn trước mắt, nhú nhú mào, quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết nghe vậy không nói lời nào, ôm Vân Khinh, xoay người sải bước hướng về phía sâu trong hành lang bước đi, cho dù là phải chết giữa hoàng lăng này, cũng không thể để những thi thể này làm cho ô nhiễm bầu không khí của bọn họ.

Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Chi cũng không nói một tiếng nào, đi theo phía sau Độc Cô Tuyết, cứ vậy thẳng bước về phía trước. Chỉ cần Đinh Danh còn ở trong lăng mộ, bọn họ nhất định sẽ giết y, không kẻ nào đã đặt bẫy bọn họ mà còn có thể ung dung đứng một bên nhìn ngắm, cho dù là chết sớm hay muộn y cũng phải chết ở trong tay bọn họ, có thể thì mới thỏa được nỗi hận này.

Trong lăng mộ, Độc Cô Tuyết, Vân Khinh nhanh chóng rời khỏi chỗ Thiên Cân Đỉnh, hướng đến chỗ sâu nhất trong lăng mộ mà đi.

Mà bên ngoài lăng mộ, Độc Cô Hành và Sở Vân, tận mắt nhìn Vân Khinh mỉm cười biến mất ở ngay trước mắt bọn họ, không khỏi đồng loạt ngẩn người, trong nháy mắt nhảy dựng lên.

“Chết tiệt, Độc Cô Tuyết, Độc Cô Tuyết.” Độc Cô Hành dấm thật mạnh vào cánh cửa đóng kín ngoài lăng mộ, trên mặt là sự lo lắng và đau đớn tột cùng, trong nháy mắt hai mắt đã một màu đỏ rực.

Môi dưới của Sở Vân mất hẳn một mảng da, đang không ngừng tuôn máu, hiển nhiên là trong tình huống khẩn cấp vừa rồi y đã cắn nát môi mình tự lúc nào rồi. Lúc này y mờ mờ mịt mịt, quỳ trên mặt đất, liên tục dấm xuống mặt đất, cả người tràn ngập sát khí khiến người ta không thể tin vào mắt mình, con người lúc nào cũng đầy khí chất thư sinh nho nhã như Sở Vân lại có lúc sát khí bốc đến tận trời như này sao.

“Vương gia...” Một tiếng gào tê tâm liệt phế, vang vọng khắp đất trời, tại nơi linh khí bức người như này, hồi âm không ngừng vang vọng lại.

“Không, không thể như vậy, quyết không thể để cho Độc Cô Tuyết chết ở trong đó được, tuyệt đối không thể.” Hai tay không ngừng dấm vào cánh cửa đóng kín, Độc Cô Hành hai mắt đỏ bừng, trong mắt hiện lên một nét tàn nhẫn và kiên quyết tuyệt đối.

Bên trong hoàng lăng cái gì cũng không có, chỉ có một hồ sen chứa đầy nước bên cạnh tấm cung mà trăm năm sau y sẽ an nghỉ. Trước mắt có thể dùng để uống, nhưng dù là một chút đồ ăn cũng không có, với tình trạng như vậy, con người chỉ có thể cầm cự được vài ngày là cùng.

"Bệ hạ." Bi phần qua đi, Sở Vân nhanh chóng trấn tĩnh và khôi phục lại tinh thần, lập tức mưu tính. Y biết bây giờ Độc Cô Tuyết đang mắc kẹt ở bên trong, mọi sự đành phải dựa vào y ở ngoài này nghĩ cách, bên trong căn bản là không có cách nào có thể ra được.

Loại bỏ những gì ngoài khả năng một cách nhanh chóng, Sở Vân với vẻ mặt kiên quyết lần cổ chấp nhìn Độc Cô Hành, nói: "Bệ hạ, vi thần muốn phá lăng."

Độc Cô Hành lạnh lùng nhìn Sở Vân, trong khoảnh khắc không thể nhìn ra trên mặt Độc Cô Hành đang có cảm xúc gì.

Tên thị vệ thân cận của Độc Cô Hành, từ phía sau tịnh xá cũng chạy lại đây, vừa nghe Sở Vân nói như thế không khỏi biến sắc, run giọng nói: "Bệ hạ, chuyện này... chuyện này không được..."

Sở Vân không để ý tới phản ứng của tên thị vệ kia, bình tĩnh nhìn Độc Cô Hành. Phá lăng là một việc đại nghịch bất đạo, nếu định tội thì chính là trọng tội tru di cửu tộc. Nhưng giờ phút này y không thể nghĩ ra được biện pháp nào khác, hoàng lăng có thể tu kiến, có thể lại lần nữa xây dựng lại. Y triệu tập toàn bộ binh sĩ của Mặc Chi ra sức đào móc, cho dù hoàng lăng có chắc chắn cỡ nào cũng sẽ mở ra được một đường thoát. Nhìn chăm chăm vào Độc Cô Hành, Sở Vân chẳng hề có chút e sợ nào, bên trong là Vương gia nhà y, tuyệt đối quan trọng hơn so với một tòa hoàng lăng của Tần vương. Nếu Độc Cô Hành không cho phép thì cũng đừng trách y trở mặt, quân đội của Mặc Chi chỉ nghe Độc Cô Tuyết, không nghe Tần vương, huống chi khi Vân Kinh tiến vào hoàng lăng đã hạ lệnh tất cả binh sĩ nơi này phải nghe lệnh y, lúc này y đang ở thế mạnh hơn, cho dù Độc Cô Hành muốn phản đối cũng không được.

Độc Cô Hành quay lại nhìn Sở Vân vốn vẫn đang vô cùng kiên trì nhìn mình, giơ tay tát Sở Vân một cái thật mạnh, khiến cả người Sở Vân lao đảo về phía sau, gầm lên: "Còn không đi mau, chờ cái gì nữa."

Lại tung một cước đá văng tên thị vệ thân tín, giận dữ gào thét: "Trong đó là đệ đệ của ta, đệ đệ ruột thịt của ta, tên chó chết nhà ngươi, con bà nó chứ, còn phải quan tâm hoàng lăng chó má gì đó nữa sao, kéo xuống, đánh chết cho ta." Trong cơn giận đến cùng cực, ngay cả lời thô tục cũng thốt ra không hề cân nhắc.

Đồng thời vội vàng hét tiếp: "Mau, triệu tập bản vẽ, tìm xem nơi nào mỏng nhất, càng nhanh càng tốt, nhanh lên."

“Tạ Bệ hạ.” Sở Vân kích động nắm chặt tay, nhanh chóng quay sang đám binh lính liên tiếp truyền đạt mệnh lệnh.

Độc Cô Hành quay đầu nghiêm mặt nhìn cánh cổng lăng mộ đóng kín, trầm giọng nói: “Bên trong là đệ đệ của quả nhân, quả nhân còn phải nhờ người tạ ơn ư.” Cậu em trai kiêu ngạo của y, ngay cả mạng sống của chính mình còn chưa kịp nghĩ đến, hành động đầu tiên là tổng y ra ngoài. Y đã từng nguyện sẽ che chở cậu em trai này cả đời, vì cậu em trai vô cùng đáng tự hào ấy, thiên hạ này, sinh mệnh này y còn bỏ được, huống chi chỉ là một tòa lăng mộ.

Chỉ trong khoảnh khắc, phía trước hoàng lăng là một khung cảnh hỗn loạn, các loại mệnh lệnh truyền ra không ngớt, đại đội nhân mã lúc trước tập trung tại đây vốn vẫn đứng tĩnh lặng thật lâu trước hoàng lăng, lúc này lại lần nữa được điều động chạy tới chạy lui rồi bù cả lên.

Mà lúc này bên trong hoàng lăng, Độc Cô Tuyệt dựa vào bản vẽ ghi lại trong trí nhớ của mình, tìm được cơ quan mật đạo, tránh khỏi cây cầu Sinh Tử kia, lần mò tiến vào trung tâm của lăng mộ, nơi có ao sen đặt bên cạnh tẩm cung của đế vương.

Võ công, binh pháp, cơ quan là ba thứ hãn am hiểu nhất trên đời. Cơ quan do Đinh Danh thiết kế tuy rằng tinh diệu, nhưng hãn chỉ cần xem bản vẽ, tinh tế tính toán suy ngẫm, nhắm mắt lại, từ từ nghiền ngẫm cũng có thể tìm ra phương pháp phá giải, bởi vậy cứ thẳng một đường mà đi, thật yên lặng, không có gì bất thường xảy ra cả, không giống thời điểm xông ra lúc trước, hăm hở oanh liệt.

Trong ao sen, tất cả các cây, hoa đều được chế tác từ ngọc lục bảo và ngọc trai, có bông thì nở bung ra phô bày hương sắc, có bông lại chỉ mới hàm nụ chúm chím ấp e, bên dưới mỗi bông hoa là hai lá sen xanh biếc bao bọc nâng niu, ngạo nghễ vươn trong làn nước. Nhìn qua giống y như một ao sen đang hồi nở rộ, có cảm giác như đầu đây còn phảng phất mùi sen đầu hạ, cảm giác rất chân thật.

Vân Khinh kéo Độc Cô Tuyệt ngồi ở thành ao, bàn tay trắng ngần nhẹ nhàng đưa vào làn nước trong veo, rồi vốc nước lên áp lên mặt Độc Cô Tuyệt, lau đi những vết máu dính trên mặt hãn.

Bọt nước dập dờn, chậm rãi lướt qua hai má Độc Cô Tuyệt, lướt qua đôi môi nhợt nhạt, theo cổ trượt xuống, những giọt nước trắng xóa rót xuống bờ ao chế tác bằng bạch ngọc, vỡ vụn thành những hạt châu trong suốt.

Đôi tay mềm mại lướt qua hàng mi rậm, lướt qua đôi mắt đen thăm thăm hút hồn người, lướt qua chiếc mũi cao thẳng, rồi xuống đến đôi môi tái nhợt mà nóng bỏng, Vân Khinh thấp giọng nói: “Cho tới bây giờ, chưa bao

giờ tinh tế nhìn chàng đến vậy.”

“Nàng muốn thấy thế nào, thì sẽ là như vậy.” Độc Cô Tuyết khàn giọng, bình tĩnh nhìn Vân Kinh.

Vân Kinh khẽ cười, nhẹ nhàng khẽ hôn lên môi Độc Cô Tuyết, cười rất dịu dàng, nhìn Độc Cô Tuyết khẽ gật đầu.

Trong khoảnh khắc, Độc Cô Tuyết vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, Vân Kinh đã khi nào chủ động hôn hân đầu, mọi lần luôn là hân bá đạo ôm lấy cô, tùy tiện hôn cô. Vân Kinh chủ động như thế, tất cả mọi sự dịu dàng như nước, tất cả mọi thâm tình tuyệt đối lúc này đều dành trọn cho hân, hân có thể cảm nhận được, cô là Vân Kinh của hân, đã thật sự là Vân Kinh của hân thật rồi.

Một tay giữ đầu Vân Kinh, kéo mặt cô lại gần, mũi chạm mũi, cổ họng Độc Cô Tuyết không ngừng lên xuống, giọng nói khàn đặc: “Làm thê tử của ta, làm người con gái của ta.” Hân vẫn luôn mong muốn điều này, giây phút này lại càng muốn, hân muốn cả tâm hồn lẫn thể xác của cô, tất cả đều là của hân.

Vân Kinh bình tĩnh nhìn hai tròng mắt đen thẫm của Độc Cô Tuyết, nơi đó phát ra những ánh sáng nóng bỏng, gần như có thể thiêu đốt cô, khóe miệng nhẹ nhàng mỉm cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cuộc đời được mấy nổi trăm năm, có thể có được một người mà nguyện sống chết bên nhau, một bước chẳng rời, là ông trời đã đối đãi với cô tốt lắm rồi. Là may mắn đến cỡ nào mà trong cuộc đời ngắn ngủi cô có thể gặp được, phải duyên phận nhường nào mới có thể trở thành người thân thuộc, cho dù chỉ còn lại mấy ngày, cũng đủ cảm thấy cuộc đời này không còn gì phải hối tiếc nữa.

Độc Cô Tuyết thấy Vân Kinh khẽ nhắm mắt lại, một sự đồng ý không lời. Khoảnh khắc mừng phát điên, há miệng ra ngậm trọn môi Vân Kinh, cả người ngã về phía trước đè lên người Vân Kinh, khiến Vân Kinh ngã về phía sau.

Cách đó không xa, Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly ba người thấy vậy, đồng loạt liếc nhìn nhau, không nói một lời chạy biến đi. Vương gia nhà bọn họ âu yếm Vương phi, bọn họ tránh đi là tốt nhất. Tuy rằng trong lòng chua xót không chịu nổi, hai người tuyệt thế thiên hạ như thế mà lại phải chôn thân ở chốn này, ông trời thật quá mức bất công.

Ba người còn chưa kịp đi xa, một tiếng động lớn đột nhiên từ phía sau vang lên, trong khoảnh khắc, ba người đồng loạt rút kiếm ra khỏi vỏ, xoay người hung hăng bay vọt lại xem xảy ra chuyện gì.

Không ngờ mới chạy được mấy bước, ba người đồng loạt dừng bước. Tuy rằng hoàn cảnh hiện tại rất khó

làm cho người ta có thể cười, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, ba người đồng thời cúi đầu, khóe miệng bắt đầu co giật.

Chỉ thấy trong ao sen, Độc Cô Tuyết và Vân Khinh cả người ướt sũng, đang đỡ nhau đứng dậy. Chưa hết, trên đầu Độc Cô Tuyết có một cánh sen màu hồng nhạt đang úp trên đó, màu hồng lóng lánh rất đẹp. Hai người mặt đối mặt đứng ở giữa ao, lặng im không ai lên tiếng. Nhưng từ góc nhìn của bọn họ, thì thấy rõ ràng sắc mặt của Vương gia nhà bọn họ còn đen hơn cả đất nồi cháy.

Vân Khinh đầu sũng nước, nhìn Độc Cô Tuyết mặt mày đen thui, không khỏi buồn cười đưa tay gỡ cánh hoa sen trên tóc hắn, Độc Cô Tuyết này, thật là...

Cô vừa rồi chỉ ngồi ghé trên thành ao, cả gần một nửa lưng hướng vào lòng ao, hắn lại đẩy cô ngã về phía sau... Đây là lần đầu tiên Độc Cô Tuyết hành động mà quên cân nhắc địa thế.

Độc Cô Tuyết đen mặt nhìn khuôn mặt cười tươi như hoa của Vân Khinh, hung hăng cắn răng hừ một tiếng, vừa ôm thắt lưng của Vân Khinh định đưa cô đi lên, vừa đưa tay thô lỗ lau lau trán Vân Khinh, nước ao theo tóc chảy thành dòng xuống mắt cô.

"Ồ." Từng ngón tay chà nhẹ qua trán Vân Khinh, Độc Cô Tuyết đột nhiên ngẩn ra, nhìn trán của cô, dừng động tác lại, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Lại lau hai giọt nước đang chảy xuống, Độc Cô Tuyết như thấy cái gì đó rất kỳ lạ, hắn chà đi chà lại trên trán Vân Khinh.

Vân Khinh biết Độc Cô Tuyết đã thấy gì, cũng không né tránh, chỉ từ từ nhắm hai mắt lại, để mặc Độc Cô Tuyết chà lau trên trán mình.

Một đóa hoa anh đào, là một cái bớt hình hoa anh đào chậm rãi hiện ra trước mắt Độc Cô Tuyết, dung nhan tuyệt sắc, đóa anh đào trên trán lại càng làm bừng sáng khuôn mặt cô, Vân Khinh giống như một nàng tiên nhẹ nhàng, tao nhã, đẹp đến xuất trần.

"Hoa anh đào?" Độc Cô Tuyết nhìn đóa hoa anh đào trên trán Vân Khinh, trong mắt kinh ngạc lẫn hâm mộ, khẽ khàng chạm vào đóa hoa anh đào kia, Độc Cô Tuyết khàn khàn giọng nói: "Đẹp như thế, vì sao lại phải che giấu." Cúi đầu hôn lên cái bớt anh đào của cô.

Vân Khinh không mở mắt, chỉ cười cười, nhưng trong nụ cười đó lại ẩn chứa một cảm xúc mờ mịt không rõ là gì.

Độc Cô Tuyết nhìn nụ cười xa lạ ấy của Vân Kinh, không khỏi nhú nhú mày, kiểu cười này hẳn không thích.

“Đừng cười như vậy.” Độc Cô Tuyết rất không hài lòng.

Vân Kinh nghe vậy mở mắt ra, nhìn thấy Độc Cô Tuyết đang cau mày nhìn cô, bất giác khẽ nở nụ cười, gật đầu.

Độc Cô Tuyết thấy vậy đưa tay ôm ngang eo Vân Kinh, định bước lên bờ. Không ngờ cổ tay lại chạm phải Phượng Ngâm Tiêu Vĩ mà Vân Kinh vẫn mang ở bên hông, một ánh sáng chợt lóe lên trong đầu. Độc Cô Tuyết khựng bước, cúi đầu nhìn Vân Kinh.

Trên trán có bớt hình hoa anh đào, là thiên tài âm công, mất tích lúc còn nhỏ, dung nhan tuyệt sắc, hoàng tộc Tề quốc và Đinh gia - thế gia âm công hàng đầu vẫn âm thầm tìm kiếm người mang những đặc thù này, không sai một ly.

“Đinh Đinh?” Độc Cô Tuyết cúi đầu nhìn Vân Kinh, đột nhiên khẽ kêu lên.

Đinh Đinh? Đúng ở cách đó không xa, Mặc Ngâm hơi ngẩn người, y là người chuyên đi thu thập tin tức tình báo, vừa nghe Độc Cô Tuyết nhắc tới tên này, y đã nghĩ ra ngay. Năm đó, Đinh gia ở nước Tề lạc mất một thiên tài âm công, cô gái mà hoàng thái tử nước Tề vẫn âm thầm tìm kiếm, lẽ nào là Vân Kinh?

Hết chương 70

Chương 71 – Lời thề

Trong khoảnh khắc, Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly ba người đồng loạt đứng khựng tại chỗ, vừa ngạc nhiên vừa âm thầm dò xét Vân Khinh.

“Đinh Đinh?” Vân Khinh giương mắt nhìn Độc Cô Tuyệt, cười hết sức lạnh nhạt, nói: “Cô ấy là ai? Ta gọi là Vân Khinh.”

Độc Cô Tuyệt nghe Vân Khinh nói, giọng nói rất nhẹ, nhẹ đến nỗi không nhìn ra được cảm xúc của Vân Khinh. Hết sức bình tĩnh đối với cục diện đáng buồn ấy, không có lấy một chút gợn sóng. Hắn không thích, hắn không thích bộ dạng này của Vân Khinh.

Lập tức Độc Cô Tuyệt duỗi cánh tay ra, ôm chầm Vân Khinh nhảy lên bờ ao, vừa dùng lực vận nhiệt hong khô quần áo ướt sũng cho Vân Khinh, vừa trầm giọng nói: “Mặc Ngân, người nói cho nàng biết Đinh Đinh là ai.”

Mặc Ngân đang đứng im lìm một bên, nghe Độc Cô Tuyệt chỉ đích danh mình, lúc này bước lên từng bước một, tầm mắt không dám nhìn loạn, chỉ dán chặt vào cái bột hoa anh đào trên trán Vân Khinh, gằn từng chữ: “Đinh Đinh, chính là tiểu thư đứng hàng thứ chín của Đinh gia, một trong hai đại thế gia đứng đầu nước Tề. Theo lời thuộc hạ của hoàng thái tử Tề quốc nói, so với thiên tài nổi danh khắp Tề quốc Đinh Phi Tình dường như còn lợi hại hơn, trên trán có cái bột hoa anh đào, tay phải tàn tật.”

Dừng một chút rồi nói tiếp: “Theo Đinh gia đồn đãi, trong một đêm Trung thu mấy năm trước, Đinh Đinh bị người bắt đi, mất tích, biến mất ở trước mắt mọi người, từ đó về sau không hề xuất hiện lấy một lần nào nữa.”

Nói đến đây liếc nhìn thật sâu Vân Khinh một cái, rồi mới tiếp tục: “Bao nhiêu năm qua Đinh gia luôn âm thầm tìm kiếm thiên tài mất tích của bọn họ, đã gần như ngằm treo giải thưởng hoàng kim ngàn lượng cho ai tìm được. Hoàng thái tử Tề quốc cũng phái người tìm kiếm cho đến tận bây giờ, đáng tiếc không hề có tung tích.”

Mạng lưới tình báo của y bắt được nguồn tin tình báo này, bởi vì do hoàng thái tử nước Tề chú ý nên mới khiến y chú ý. Khổ nỗi thiên tài gì đó bọn họ chưa một ai đã gặp qua, mà cũng chưa nghe ai nói qua, cho dù cao thủ ẩn núp ở Tề cũng không hề biết một người nào như vậy, hình như chỉ trong một đêm lộ ra tin tức này

rồi thôi. Là một thiên tài, mà lại bị tàn tật. Bởi vậy dần dà bọn họ cũng chẳng để ý đến nữa.

Im lặng tuyệt đối, sau khi Mặc Ngân dừng lời, quanh ao sen hết sức tĩnh lặng.

Lâu thật lâu sau, trên gương mặt Vân Khinh chậm rãi nổi lên một ý cười đùa cợt, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, thản nhiên nói: “Bắt đi, ha ha.”

Độc Cô Tuyệt chưa bao giờ thấy kiểu cười như vậy ở trên mặt Vân Khinh, đùa cợt nhẹ nhàng như vậy đấy, nhưng không hiểu sao lại làm cho lòng hắn ngập tràn chua xót.

“Đúng, bao năm qua Đình gia quả thực đã bỏ không ít công sức, đến bây giờ vẫn còn tìm kiếm.” Mặc Ngân trầm giọng nói.

Vân Khinh khẽ nhếch khóe miệng, ánh mắt hết sức lạnh lẽo nhìn cánh tay phải của mình, thản nhiên cười một tiếng, chậm rãi nói: “Tìm kiếm một kẻ tàn phế.”

Độc Cô Tuyệt khẽ nhướng mày, trừng Vân Khinh, khẽ nói: “Không được kêu tàn phế.” Tuy rằng Vân Khinh không thừa nhận, nhưng hắn có thể khẳng định, Vân Khinh trước mắt hắn lúc này nhất định chính là Đình Đình kia.

Vân Khinh nghe vậy thu hồi ánh mắt đang nhìn xa xăm, quay đầu nhìn Độc Cô Tuyệt, một lúc lâu sau mới đưa tay nắm chặt tay Độc Cô Tuyệt, tựa vào trong ngực Độc Cô Tuyệt, khẽ gật đầu: “Được.”

“Ta muốn biết.” Nhiệt độ từ cơ thể hắn toát ra bức hết nước trên người Vân Khinh, hong khô quần áo. Độc Cô Tuyệt duỗi tay ôm lấy Vân Khinh đặt ngồi trong lòng hắn, cúi đầu nhìn sâu vào đáy mắt lạnh lẽo của Vân Khinh, gằn từng chữ một.

Hắn muốn biết tất cả mọi chuyện trước kia của Vân Khinh, những năm tháng mà hắn không được tham dự. Nhưng theo biểu hiện của Vân Khinh lúc này, xem ra không giống như lời đồn đại. Nào là Đình gia đau lòng vì Đình Đình mất tích, nào là Vân Khinh bị bắt đi gì gì đó, xem ra không phải vậy rồi, chắc chắn việc này có vấn đề. Hắn muốn biết, mặc kệ là tốt hay là xấu, mặc kệ đó là miệng vết thương của Vân Khinh, dẫu cho có là chuyện riêng tư thì hắn vẫn muốn biết. Vân Khinh của hắn nếu không thể chịu đựng nổi, hắn sẽ chịu thay cô.

Vân Khinh nhìn ánh mắt cực kỳ kiên quyết của Độc Cô Tuyệt đang chiếu rọi vào mình, sâu thẳm trong đôi mắt ấy không hề có chút nghi ngờ, chỉ có lo lắng và đau lòng.

“Ta không sao.” Vân Khinh khẽ hé ra một nét cười dịu dàng, ngẩng đầu lên, rất tự nhiên, rất thân mật hôn

nhẹ Độc Cô Tuyệt một cái.

Độc Cô Tuyệt ôm chặt thân thể Vân Kinh, sự mạnh mẽ ấy, vòng tay cứng rắn như sắt ấy, mạnh mẽ như vậy lại khiến người ta có thể yên tâm dựa vào. Bên cạnh ba người Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Chi vẫn bình tĩnh tự nhiên, không ai lên tiếng, trên mặt cũng không có ý tứ gì khác, không có ý đối địch, cũng không có hoài nghi. Thậm chí hai người Mặc Ngân, Mặc Ly có vẻ hiểu biết Vân Kinh hơn, theo bản năng khẽ nhíu mày. Nụ cười của Vân Kinh trông rộng hết sức, bình tĩnh hết mực, nhìn qua rất đẹp, nhưng lại cho người ta cảm thấy rất không thoải mái mà không biết phải dùng từ ngữ như thế nào để diễn tả.

Bọn họ hiểu Vân Kinh, hiểu một người có thể bỏ qua cơ hội sống sót, lại muốn trở về cùng chết với Vương gia bọn họ, một cô nương như vậy, nếu nói với bọn họ rằng cô đối với Vương gia bọn họ không hề thật lòng, chỉ là gian tế địch quốc phái tới, đánh chết bọn họ cũng không tin. Cho nên, hiện tại rõ ràng đã biết Vân Kinh có thể là Đình Đình của Tề quốc kia, nhưng bọn họ vẫn không hề có chút ý đối địch hay đề phòng nào.

Bọn họ cũng muốn biết, rốt cuộc chuyện này là sao.

Vuốt ve cánh tay Độc Cô Tuyệt đang ôm vòng quanh eo mình, Vân Kinh thản nhiên cười nói: “Chàng muốn biết, ta sẽ không gạt chàng bất cứ điều gì cả...”

Đoạn năm tháng ấy đã qua đi thật lâu, cô cũng không muốn nhắc tới, nhưng nếu Độc Cô Tuyệt muốn biết, cô sẽ nói.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy cánh tay lại lần nữa ôm thật chặt Vân Kinh, đem cả người Vân Kinh vùi vào trong lòng hắn, những chuyện sắp nói ra có lẽ hắn sẽ không thích.

Giọng nói bình tĩnh quanh quẩn bên ao sen tĩnh lặng, lời nói rất lạnh nhạt, rất chậm rãi, miêu tả thật ngắn gọn, không lên giọng xuống giọng, cũng không đồng dạng, càng không có âm thanh thúc giục lệ rơi, có chăng chỉ là bình tĩnh, bình tĩnh quá mức.

Chỉ là giọng nói gần từng tiếng kia rơi trên mặt đất rồi biến mất trong không khí lại làm cho người ta thương cảm đến tan nát cõi lòng.

Tiếng nói bình tĩnh như vậy cứ thế thốt ra, nhưng tận cùng là một chuyện có thật hết sức vô tình, tận cùng là đau đớn xé ruột xé gan, tận cùng là tuyệt vọng đến ảm đạm lạc hồn.

Lời nói nhẹ nhàng phiêu荡荡 trong khoảng không tĩnh lặng. Mặc Ngân, Mặc Chi, Mặc Ly, đầu mày ba người đã sớm nhíu thật sâu, trên mặt loé lên không phải là đồng tình thương cảm, mà là sát khí, sát khí hết sức lạnh

lөө.

Độc Cô Tuyệt ôm Vân Khinh, không có biểu hiện gì khác, chỉ bình tĩnh nhìn Vân Khinh. Không nóng nảy, không phát cuồng, thậm chí ngay cả một chút biến hoá nơi ánh mắt cũng không có, nhìn qua cũng bình tĩnh như Vân Khinh vậy.

Nhưng bọn Mặc Ngân đều biết rõ, bề ngoài càng bình tĩnh thì bên trong lại càng điên cuồng như nham thạch nóng chảy, một khi Độc Cô Tuyệt nổi giận thì chỉ có thể máu chảy thành sông. Nhưng nếu Độc Cô Tuyệt bình tĩnh, thì sẽ không có máu đổ, mà hẳn sẽ huỷ diệt tất cả thành tro bụi.

“Cho nên, bà bà liền dẫn ta đi.” Thản nhiên một câu tổng kết tất cả, thanh âm rơi xuống, chỉ lưu lại một không gian tĩnh lặng.

Không ai nói tiếp, không ai động đậy, trong nháy mắt khắp vùng ao sen trầm tĩnh đến đáng sợ.

“Khốn nạn.” Giữa trầm mặc, Mặc Ngân đột nhiên đâm thật mạnh vào tường đá. Thảo nào vừa rồi Vân Khinh khẽ cười đầy vẻ trào phúng như vậy. Bắt đi! Lũ Đinh gia khốn kiếp còn dám nói vậy.

Vân Khinh lạnh nhạt cười, khốn nạn sao? Có lẽ vậy, cô đối Đinh gia cũng chẳng còn ý nghĩ nào khác.

Mặc Chi, Mặc Ly đều nhìn vào Vân Khinh, rất bình tĩnh, giống như cô cũng chỉ là một trong những người đứng xem, là Vân Khinh đang kể lại câu chuyện của một người nào khác mà không phải câu chuyện của chính cô. Bình tĩnh và hững hờ đến vậy, đến mức như hoàn toàn bàng quan, sao có thể bình tĩnh đến thế? Sao có thể lạnh nhạt đến thế? Tấm lòng ấy, nét tao nhã này, bọn họ mặc dù vô cùng tức giận nhưng cũng đã bị thuyết phục vạn phần sâu sắc.

Rầm! Một thanh âm hưởng ứng muện màng, Độc Cô Tuyệt vẫn bất động thần sắc, nhưng đã giáng một đâm thật mạnh lên bờ đá.

Vân Khinh hoảng hốt, kéo tay Độc Cô Tuyệt lại, nhìn thấy trên năm tay kia đang có máu rỉ ra, quả là đã đâm rất mạnh, đau lòng lẫn không đồng ý nhìn Độc Cô Tuyệt nói: “Làm gì vậy, đau...”

Còn chưa nói xong, Độc Cô Tuyệt đột nhiên lật tay lại cầm tay phải Vân Khinh, nắm chặt, cúi người nhẹ nhàng hôn lên đó, trầm giọng nói: “Còn đau không?”

Kinh mạch bị tổn thương, hẳn biết, đó là da thịt dớn đau trăm vạn phần khó nhịn.

Vân Khinh bình tĩnh nhìn Độc Cô Tuyệt, khẽ lắc đầu, dịu dàng cười: “Không còn đau từ lâu rồi.”

Lời vừa dứt, Độc Cô Tuyết đột nhiên duỗi tay ra ôm đầu cô, ghì vào lòng mình, đặt lên vòm ngực cứng rắn của mình, đôi tay nóng rực ôm chặt lấy cô, cứng như sắt bao cô lại. Đau, cái ôm dùng toàn lực kia khiến cả người đều đau, nhưng Vân Kinh không hề động đậy, cứ để mặc Độc Cô Tuyết ôm chặt lấy mình, thật chặt.

Không nói gì, nghe rõ tiếng tim đập rộn ràng, cảm giác được cơ bắp vững chắc, vòng tay ôm ấp mạnh mẽ, và kể cả lồng ngực rộng lớn ấy, lúc này đang phát ra dấu tích đau đớn và phần nộ rất đậm. Không có một lời, trái tim xưa nay vẫn luôn kiên cường đột nhiên dường như há miệng, chua xót dâng trào.

Nước mắt đã từ rất lâu chưa từng rơi nữa, nay lại chậm rãi tràn ra khóe mắt, chỉ một giọt, chậm rãi lướt qua lồng ngực Độc Cô Tuyết, rơi xuống lòng hai người.

Đó là nước mắt ẩn nhẫn suốt bao nhiêu năm. Lúc bị thương tột cùng rời khỏi Đình gia vẫn không hề rơi lấy một giọt nước mắt, Vân Kinh vốn đã nghĩ rằng đời này cô không còn nước mắt nữa. Lại không thể ngờ, Độc Cô Tuyết một câu cũng chưa nói, chỉ ôm chặt cô như vậy lại làm cho cô suốt bao năm không hề rơi lệ, vậy mà lúc này lệ lại có thể nhẹ nhàng rơi ra, những uất ức và đớn đau của ngày ấy, sau bao nhiêu năm hoá thành một giọt lệ, phát tiết ra hết.

Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly, ba người thấy vậy, chậm rãi rút lui, đem toàn bộ không gian tặng lại cho hai người họ.

Không ai để tâm tới thân phận Vân Kinh, người nước Tề thì đã làm sao, bọn họ chỉ biết cô là Vân Kinh, là thê tử tương lai của Vương gia nhà bọn họ, chỉ vậy là đủ.

“Từ nay về sau, ta sẽ bảo vệ nàng, ta sẽ luôn yêu thương nàng, nàng muốn gì ta cũng sẽ cho nàng, sẽ không để cho nàng bị ức hiếp, sẽ không để nàng phải đau lòng, sẽ không để cho nàng cô đơn một mình. Từ nay về sau, ta, Độc Cô Tuyết, thề: sẽ không còn bất cứ kẻ nào có thể thương tổn nàng được nữa.”

Thanh âm trầm thấp chậm rãi vang lên bên tai Vân Kinh, rất lạnh lùng, rất tàn khốc, nhưng chết tiệt lại làm cho trái tim người nghe ấm áp, chết tiệt lại làm cho người ta lệ nóng vòng quanh.

Vân Kinh cầm lấy tay Độc Cô Tuyết, muốn ngẩng đầu lên, lại bị Độc Cô Tuyết gắt gao kèm lại, làm cho cô muốn động cũng không thể động, một câu cũng không thốt ra được.

Độc Cô Tuyết không muốn Vân Kinh trả lời, cô chỉ cần nghe là đủ.

Trong đáy mắt lạnh lẽo chợt loé lên nét thô bạo. Đình gia, được, được lắm.

Người của Độc Cô Tuyết hẳn cũng dám coi thường, lại dám đối đãi với người hẳn thương yêu như thế, tốt nhất nên cầu nguyện cho hôm nay hẳn không thể ra khỏi hoàng lăng, nếu không, Đình gia cứ việc chờ huyết tẩy cả nhà đi.

Từ phía xa, Mặc Ly thấy ánh mắt Độc Cô Tuyết, sắc mặt bất động ôm ngực đứng tại chỗ, hướng Mặc Chi và Mặc Ngân trao một ánh mắt. Vương gia nhà bọn họ ngoan độc có tiếng, Đình gia lại tổn thương người ngài ấy yêu nhất, mặc kệ cho dù trước mắt vẫn còn mắc kẹt tại nơi đây, Vương gia nhà bọn họ không thể ra khỏi nơi này thì không nói, nếu có thể ra khỏi lăng mộ này thì Đình gia phỏng chừng sẽ bị Vương gia nhà bọn họ nhổ tận gốc mới giải trừ được hận.

Vân Khinh bị Độc Cô Tuyết ôm chặt trong lòng, cảm nhận được cảm xúc dao động nơi Độc Cô Tuyết, không khỏi khẽ giãy dụa, nhưng không cách nào giãy khỏi vòng tay ôm ấp của Độc Cô Tuyết, đành phải buồn giọng kêu lên: “Tuyết, Tuyết.”

Độc Cô Tuyết hít sâu một hơi, ép hạ tâm tình đang cuồng bạo của mình, hai tròng mắt vốn tràn ngập sát khí lúc này đã khôi phục vẻ lạnh lùng tàn bạo thường ngày, chậm rãi buông lỏng vòng ôm đang vây khốn Vân Khinh, cúi đầu nhìn Vân Khinh mà mình yêu thích sắc mặt đang đỏ bừng vì đau buồn. Không nói một lời, cúi xuống đặt lên cánh môi Vân Khinh một nụ hôn nóng rực, nuốt luôn lời Vân Khinh định thốt.

Hắn muốn làm gì sao có thể để Vân Khinh nhìn ra được, Đình gia dầu thế nào cũng có quan hệ huyết thống với Vân Khinh, hẳn làm sao có thể để Vân Khinh khó xử, hẳn có cả ngàn phương pháp có thể khiến cho Đình gia diệt vong trong câm lặng.

Hung hăng hôn Vân Khinh nửa ngày, Độc Cô Tuyết dường như nhớ tới gì đó, ngẩng phắt đầu nhìn Vân Khinh đang thở hổn hển, nghiêm mặt nói: “Bà bà kia, muốn cảm tạ thì để ta cảm tạ, về sau không cho phép nàng mỗi ngày thăm nghĩ đến bà bà gì đó của nàng nữa, có nghe thấy không?”

Thảo nào Vân Khinh đối với bà bà của cô tốt như vậy, sâu nặng đến thế này thì hẳn phải đối đãi cho thật tốt thôi. Nhưng mà, về sau để hẳn đền đáp là được rồi, đừng có mơ vẫn chiếm cứ vị trí đầu trong lòng Vân Khinh nữa, nghĩ thôi cũng không thích rồi.

Vân Khinh nghe Độc Cô Tuyết nói vậy, không khỏi trong nháy mắt dờ khóc dờ cười nhìn Độc Cô Tuyết, người này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy trời?

“Còn cái tên Đình Danh kia là ai?” Thấy Vân Khinh bình tĩnh nhìn hẳn, Độc Cô Tuyết lại lần nữa thay đổi đề tài, Vân Khinh của hẳn đối với tên Đình Danh gì đó lại có ý buông tha, bốc hỏa ghê.

Vân Khinh khẽ hạ mắt xuống một chút, thở dài một hơi, nói: “Y không phải là Đinh Danh, mà là Đinh Phi Danh.”

Trong tên có chữ Phi ở Đinh gia chỉ có Đinh Phi Danh và Đinh Phi Tình là có. Hai cây sáo, một cây nửa xanh nửa trắng và một cây toàn thân xanh biếc, tỷ tỷ từng cho cô xem qua nên cô nhận ra.

Vốn đang kinh ngạc vì sao Độc Cô Tuyết lại hỏi Vân Khinh vấn đề này, Mặc Ngân chợt nghe Vân Khinh nói, lúc này sắc mặt trầm xuống, tiếp lời: “Đinh Phi Danh, nhị ca của cô nương.”

“Nhị ca cái gì.” Độc Cô Tuyết nhất thời sắc mặt nặng nề, hung hăng trừng mắt liếc Mặc Ngân một cái thật sắc, Vân Khinh của hắc tử cố vô thân, nhị ca cái gì mà nhị ca.

Rồi cúi đầu nhìn Vân Khinh, hỏi nhỏ: “Vì sao?”

Vừa nghe cái tên Đinh Phi Danh này hắc tử đã biết là ai, cũng đã hiểu được vì sao đêm đó Vân Khinh nắm chặt tay hắc tử như vậy. Vân Khinh đã sớm phát hiện ra, cho nên mới đến giữ chặt hắc tử, cho nên mới lo lắng. Chỉ là, việc đã thế vì sao cô còn muốn tha cho Đinh Phi Danh một con đường sống? Trong mắt Vân Khinh hiện lên ý xin lỗi, nhẹ giọng nói: “Y đã cứu ta một lần.”

Lúc cô năm tuổi, tỷ tỷ không có bên cạnh, các anh chị họ khác bắt nạt cô, lúc đó Đinh Phi Danh chín tuổi vừa vịn đi ngang, đã cứu cô từ dưới ao lên, cho nên...

“Lăn ra đây cho bốn vương.” Mới nói được đến đây, Độc Cô Tuyết đột nhiên quát to một tiếng, khiến Vân Khinh hoảng sợ.

Khi tiếng Độc Cô Tuyết vừa dứt, một phiến cửa đá bên cạnh ao sen bị đẩy ra, Đinh Phi Danh mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn Vân Khinh, đôi môi khẽ nhúc nhích, nhưng không thốt ra được tiếng nào.

Vân Khinh thấy Đinh Phi Danh đột nhiên xuất hiện, sau một lát hơi sửng sốt, rồi cũng chậm rãi quay đầu, không thềm để ý nữa.

“Đinh Đinh...”

“Nàng tên là Vân Khinh.” Độc Cô Tuyết vẻ mặt lạnh lẽo trừng Đinh Phi Danh. Trong lăng mộ chỉ có mỗi nơi này có nước, muốn giữ mạng tất nhiên sẽ quanh quẩn ở đây, quả nhiên không ngoài sở liệu của hắc tử.

Ôm chặt Vân Khinh vào trong ngực, Độc Cô Tuyết chậm rãi đứng lên, ánh mắt âm ngoan lạnh lùng đảo trên người Đinh Phi Danh, tàn ngược nói: “Hôm nay bốn vương tha cho ngươi một mạng, về sau người con gái của

bốn vương không còn nợ người một chút ân tình nào nữa. Bây giờ, cắt cho bốn vương! Nếu để cho bốn vương phát hiện người còn quanh quẩn nơi đây, đừng trách bốn vương vô tình.”

Vân Khanh nợ người, hẳn trả thay cô.

Đinh Phi Danh bình tĩnh nhìn Vân Khanh, y rời nhà đi ẩn núp Tần quốc đã mười năm, rất nhiều chuyện y không hề biết. Hóa ra, thiên tài của Đinh gia bọn họ không phải bị bắt đi, mà là...

“Vút...” Đinh Phi Danh còn chưa kịp kêu lên lấy một tiếng, kiếm của Mặc Chi đã gần như cắm trên vách tường đá ngay trên đầu y.

“Cút.” Độc Cô Tuyệt quát lớn một tiếng.

Đinh Phi Danh nhìn Vân Khanh, cắn cắn môi, xoay người bước đi.

Mặc Ly thấy vậy lạnh lùng nói: “Hôm nay tha cho người một con đường sống, ra khỏi lăng đừng để ta gặp lại người.” Vốn ở trong hoàng lăng nhất định phải giết chết y, nhưng lúc này lại buông tha y, nhưng mà việc ra khỏi lăng mộ...

Đinh Phi Danh nghe Mặc Ly nói, đầu cũng không quay lại nhanh chóng rời đi, không nói thêm gì nữa.

“Ra khỏi lăng?” Vân Khanh nghe Mặc Ly nói như vậy, không khỏi ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt thấy Vân Khanh nhìn hẩn, trấn tĩnh lại tinh thần. Vừa rồi nghe về thân thế của Vân Khanh khiến tâm tình hẩn không tốt lắm, lập tức hồi phục thần sắc kiêu ngạo, lấy lại uy thế khuấy trời đạp đất ngày xưa, để tâm tư lắng xuống, nhìn Vân Khanh, trầm giọng nói: “Ta đã nói rồi, muốn lấy mạng Độc Cô Tuyệt ta ư, không dễ vậy đâu, ngồi chờ chết, không phải tác phong của ta.”

Dù muốn làm gì, trước hết phải ra ngoài được đã, nếu không đừng nói là diệt Đinh gia, tất cả đều trở nên công cốc hết. Lúc này cần phải trấn tĩnh để tìm đường ra ngoài mới là quan trọng.

Vân Khanh thấy Độc Cô Tuyệt vẫn như cũ, vẫn là bừa bãi lẫn tự tin như vậy, không khỏi khẽ cười, từng nhịp từng nhịp trái tim của cô cũng bình tĩnh trở lại. Đúng vậy, cái dáng vẻ tràn ngập tự tin như vậy chỉ có thể là Độc Cô Tuyệt. Một đao đã chém ra thì sẽ không bao giờ ngừng lại, quyết không buông tha cho kẻ địch.

“Vương gia, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly ba người đã đi tới, vừa rồi bị một loạt sự tình quấy rầy, không kịp nghĩ sẽ thoát ra ngoài bằng cách nào. Hiện tại mọi thứ đều đã bình lặng trở lại nên quyết tâm hết thảy vì mục tiêu tìm đường ra. Không đến thời khắc cuối cùng quyết không buông tay, chờ

chết không phải là điều bọn họ quen làm, tuy rằng hy vọng thoát ra ngoài hết sức xa vời, nhưng dù thế nào cũng phải liều mạng thử mới biết được.

Độc Cô Tuyệt ôm ngang thắt lưng Vân Kinh, đứng ở bên cạnh ao sen, nghe vậy trầm giọng nói: “Ta hiểu Sở Vân, y rất nhanh trí, ta đoán y nhất định đòi phá lăng.” Mặc Ngân, Mặc Ly liếc nhau, đều đồng lòng gật gật đầu. Bề ngoài Sở Vân có vẻ thư sinh nho nhã, thực ra thủ đoạn và tính tình cực kỳ tàn nhẫn, không thèm để ý đến quy củ hoàng gia, phá lăng, tuyệt đối có thể.

“Nơi mỏng nhất của Hoàng lăng này ở đâu?” Độc Cô Tuyệt nhíu mày nhìn Mặc Chi hỏi.

Nếu tìm được nơi mỏng nhất của hoàng lăng, hẳn nghĩ hoàng huynh cũng sẽ không ngăn cản Sở Vân, như vậy bắt đầu từ chỗ nào là thích hợp nhất?

Mặc Chi trầm ngâm một lúc, không dám khẳng định: “Theo thuộc hạ được biết, nơi mỏng nhất của hoàng lăng hẳn là ở góc trên phía tây bắc, vị trí cụ thể thuộc hạ không biết, nhưng cho dù là nơi mỏng nhất, cũng phải ba mươi trượng^(*) đá nham thạch hợp lại.”

^(*) 1 trượng tương đương 3,33 m

Y phụ trách giám sát, không phải phụ trách xây dựng, chỉ biết đại khái, không biết chi tiết.

“Chết tiết, làm chắc chắn như vậy làm gì.” Mặc Ly nghe Mặc Chi nói không khỏi nghiến răng, ba mươi trượng, dày như vậy, lại còn dùng loại đá nham thạch vững chắc nhất, cho dù khoan, cho dù phá lăng, nhanh nhất cũng phải hai, ba tháng mới có thể mở đường ra sao? Bọn họ ai có thể ở bên trong lăng mộ không có đồ ăn mà có thể sống hai ba tháng.

Mặc Chi nghe xong cũng không biết nói gì.

Vân Kinh nghe vậy chỉ khẽ nhíu mày nói: “Cửa vào lăng mộ có nhược điểm.” Thiên Cân Đỉnh, nặng ngàn cân, nhưng cũng không tới ba mươi trượng đá nham thạch.

Độc Cô Tuyệt nghe thấy thế liền ôm Vân Kinh nói nhỏ: “Nơi đó có cơ quan liên hoàn, phá hư một chỗ, toàn bộ hoàng lăng sẽ sụp ngay, không thể phá được.” Bằng không hẳn trực tiếp chờ ở nơi đó là được, chứ cần gì phải chạy đi tìm hướng khác, Thiên Cân Đỉnh hạ xuống, toàn bộ cơ quan tự hủy của hoàng lăng sẽ được khởi động, hoàng lăng có rất nhiều vị trí không thể đụng vào, cũng không thể đào lên mở ra, nếu không muốn toàn bộ hoàng lăng sụp xuống, chỉ có thể lựa chọn mở một hang động làm lối ra, cho nên dù Sở Vân có điều động nhiều nhân mã cũng không có tác dụng gì lớn.

Vân Khanh nghe vậy gật gật đầu, nàng đối với cơ quan mật đạo, quả thật biết rất ít.

Độc Cô Tuyệt dò tìm trong trí óc bản vẽ thiết kế lăng mộ, suy nghĩ một lúc lâu, sau đó trầm giọng nói: “Hoàng lăng lấy Phục Hy sáu mươi bốn quẻ, Tiên Thiên bảy mươi hai phương vị làm chủ chốt, ẩn như vậy tính ra, nơi mỏng nhất hẳn là ở góc tây bắc, trên vị trí khảm cung. Đi, bọn họ phá ở ngoài, chúng ta khoét ở trong, có thể nhanh hơn một chút.”

Tuy rằng bọn họ ít người, nhưng cũng có thể phá được mấy thước^(*), tiết kiệm được một chút thời gian, bây giờ cũng chỉ có biện pháp này.

^(*) 1 thước tương đương 0,333 m

“Vân Khanh, nàng ở trong này giữ hồ nước.” Xác định việc phải làm, Độc Cô Tuyệt nhìn Vân Khanh nói nhỏ.

Vân Khanh vừa nghe qua dĩ nhiên hiểu ngay ý của Độc Cô Tuyệt. Lỡ may Đinh Phi Danh còn có đồng đảng khác vẫn còn sống, thừa dịp bọn họ không ở đây hạ độc vào nước, vậy mọi việc liền hóa thành tro bụi. Hơn nữa cô không có võ công gì, phá lăng, cô không đủ sức để làm chuyện đó.

Vân Khanh gật đầu một cái: “Được, ta sẽ phòng thủ ở nơi này.”

Độc Cô Tuyệt nhắc cánh tay ôm chặt Vân Khanh, cúi xuống hôn một cái, xoay người mang theo đám người Mặc Chi tiến về góc phía tây bắc bước thẳng đi.

Vân Khanh thấy Độc Cô Tuyệt đi xa, khẽ nhón người lên, bay lên phía trên ao sen, chọn một đóa sen lớn nhất, khoanh chân ngồi xuống, đặt Phượng Ngâm Tiêu Vĩ trên chân, lẳng lặng phòng thủ.

Một ngày lại một ngày trôi qua, bên trong lăng mộ không có ngày tháng, cũng không biết rốt cuộc đã qua bao nhiêu ngày, cho dù là ban ngày thì vẫn là đêm đen phủ quanh. Duy nhất biết đến, chính là bụng càng ngày càng đói, uống nước dĩ nhiên là không thể no bụng được, sắc mặt ngày một tái nhợt, sắc hồng trên mặt cũng từ từ mất đi.

Độc Cô Tuyệt nhờ có nội công thâm hậu, nên nhìn vẫn có vẻ bình thường, chẳng qua sắc mặt hơi khó coi một chút. Nhưng Vân Khanh đến đây mắt cũng đã hỏm sâu vào, vô cùng tiêu tụy.

Nhưng mỗi ngày khi Độc Cô Tuyệt trở về uống nước, trên mặt Vân Khanh luôn tràn đầy nét tươi cười thản nhiên, rất dịu dàng, rất bình thản. Độc Cô Tuyệt nhìn mà đau lòng không chịu nổi, lại không biết phải nói gì, quay đầu bước đi, càng thêm liều mạng mở đường, điên cuồng đào xới.

Vân Khanh yên lặng tính toán giờ, khắc lên trên bông sen cô đang ngồi thêm một dấu dài nữa, nhằm tính chừng một tháng đã qua đi, thời gian nhanh quá. Đã gần như đến giới hạn chịu đựng của cô mất rồi. Mọi thứ trước mắt dường như đều đã trở nên hỗn loạn, đến cả tinh thần cũng không tập trung nổi nữa.

Cột ca cột kết, loáng thoáng có tiếng động truyền đến, khóe miệng Vân Khanh khẽ động một cái, tiếng động này có vẻ không giống tiếng động của Đinh Phi Danh tới lấy nước, đây là tiếng gì, có lẽ nào là cô hoảng loạn đến lảng tai luôn rồi?

Mở mắt ra miễn cưỡng nhìn nơi có tiếng động truyền đến, có một vật nho nhỏ đen thui gì đó ngồi xổm bên hồ nước, Vân Khanh nhất thời ngẩn người, cái gì vậy?

Trừng mắt nhìn, hít sâu mấy hơi, Vân Khanh tập trung tinh thần nhìn lại.

Chỉ thấy ở nơi đó có cái gì đó đen thui lúi, nửa thân mình đều ở trong hồ sen, nhìn những bọt nước bay lên xung quanh, hình như là đang uống nước.

Uống nước? Hoàng lăng có thứ gì sống mà đến uống nước? Trong khoảnh khắc đó, tinh thần Vân Khanh chấn động, đang định mở miệng kêu lên, thì rầm một tiếng, tiếng nước vang lên.

Hết chương 71

Chương 72 – Mây tán sương tan

Con vật đó có cái đầu tròn tròn, dài dài hình trứng, thân thể to dài, vảy cứng màu nâu bao trùm toàn bộ thân thể, cả người đen thui, kéo dài ra phía sau là một cái đuôi thật dài, đang vung vung đập đập trên mặt nước làm bọt nước bắn tung tóe, như là một cánh tay dài vậy, đây là Xuyên Sơn Giáp^(*)

^(*) Xuyên Sơn Giáp: Là con tê tê hay còn gọi là con trút.

Vân Kinh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào con Xuyên Sơn Giáp, phát hiện thấy bên cạnh bờ ao có một cái hang nhỏ, lúc trước chưa từng thấy, thế mà giờ đột nhiên lại xuất hiện, nhất định là nhóc con này mới chui ra từ cái hang kia, tiếng cọt kẹt mà cô nghe được chính là lúc nó đào đường hầm để chui vào đây.

Vân Kinh nhìn Xuyên Sơn Giáp, chưa khi nào cảm thấy nó đáng yêu đến vậy. Xuyên Sơn Giáp, cái tên đã nói lên ý nghĩa, núi đá đều có thể xuyên qua, còn e ngại gì tòa hoàng lăng nho nhỏ này.

Khóe miệng chậm rãi cong lên, hé ra một nụ cười vui sướng, tinh thần của Vân Kinh khá tốt, hai tay liền phủ lên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, Thanh Tân khúc du dương lại bắt đầu vang lên, quanh quẩn bên ao sen.

Như từng cơn gió nhẹ thổi qua bên người, như mùa xuân về trong đất trời, một cảm giác yên bình hòa vào trong không trung, rất mềm dịu, rất nhẹ nhàng.

Xuyên Sơn Giáp vốn đang điên cuồng vẩy nước vui đùa, chợt khựng lại khi tiếng đàn vang lên, chớp chớp đôi mắt nhỏ, ngẩng cái đầu tròn tròn lên, nhìn thẳng vào Vân Kinh.

Vân Khanh nhìn vào hai tròng mắt nho nhỏ ngập vẻ cảnh giác của nó, khẽ mỉm cười, tiếng đàn càng thêm mềm mại, giống như gió xuân phe phẩy, mang theo cảm giác gần gũi vô biên.

Về cảnh giác từ từ biến mất, tên nhóc kia khẽ cử động cái thân hình dài thượt của mình, nhìn Vân Khanh thật lâu, đột nhiên duỗi hai chân trước ra khua nước, bơi về phía Vân Khanh. Vân Khanh thấy vậy không khỏi nhú mày.

Xuyên Sơn Giáp thường sống tại những gò cỏ, lũng mộ, bụi gai, thích nơi ẩm ướt. Cô và bà bà lúc đi nước Triệu đã thấy qua một lần, nhưng mà cô chưa từng thấy Xuyên Sơn Giáp bơi lội, nước trong ao sen này không sâu, nhóc con này bơi chút xíu là tới được thôi.

Tiếng đàn du dương, nhóc con kia cứ thế chạy lại đây, tuyệt nhiên không hề sợ người lạ, duỗi thẳng hai chân trước ra, ôm chặt lấy chân Vân Khanh, nhắm mắt lại, giống như mệt mỏi lắm vậy. Cũng không biết là đang nghe đàn hay là đã thiếp ngủ đi rồi.

Vân Khanh hơi ngạc nhiên, cô thực sự không biết tính tình Xuyên Sơn Giáp lại chân chất đến thế. Cảm nhận được người khác đối với mình hoàn toàn không có ý thù địch, thì sẵn sàng thân cận ngay.

Vân Khanh nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng tiểu tử kia một chút. Đã nghe dân bản xứ ở nước Triệu nói qua, Xuyên Sơn Giáp sau khi thành niên sẽ khá lớn. Còn tiểu tử này cái đuôi mới chỉ như một cánh tay dài. Tuy rằng còn rất nhỏ, thế mà đã đào xuyên hoàng lăng luôn rồi, quá lợi hại.

Cũng có thể con Xuyên Sơn Giáp này không chỉ có một mình, có lẽ nó vốn ngụ ở nơi này, nhưng vì xây dựng hoàng lăng nên đã chặn mất sông ngòi của chúng, lấp luôn nhà của chúng lại, buộc cả họ hàng nhà chúng nó phải chuyển nhà đi nơi khác. Còn tên nhóc này tính tình đến là cứng đầu, người đuổi ta đi thì ta cứ thoải mái bước đi, đi chán ta lại muốn trở về nhà của mình. Kết quả là đào ra được một hố nhỏ để lấy đường đi, tốn bao nhiêu là thời gian công sức, cuối cùng hôm nay cũng tạo ra một đường hầm thông qua lăng mộ, đục ngay trước mặt Vân Khanh.

Cảm nhận được tiếng đàn ngừng lại, tên nhóc kia có vẻ rất không hài lòng, xoay người một cái, mở đôi mắt nhỏ ra trừng Vân Khanh, Vân Khanh thấy vậy không khỏi mỉm cười, không vuốt ve nó nữa, hai tay lại phủ lên dây đàn, tiếp tục đánh đàn cho tên nhóc ấy nghe.

Một người một động vật, ngồi ở trong ao sen, trên đóa sen làm bằng bạch ngọc lớn nhất, từ xa xa nhìn lại thực sự có cảm giác như siêu phàm thoát tục.

Lúc Độc Cô Tuyệt trở về uống nước thấy hình ảnh như vậy, vốn nghĩ hôm nay Vân Kinh tâm tình tốt lắm, tự nhiên lại còn đánh đàn nữa, lon ton chạy lại gần. Không ngờ thấy một tên nhóc toàn thân nâu bóng một màu kia đang ôm ôm ấp ấp Vân Kinh, hành động mà chỉ hãn mới được làm mà thôi.

Lập tức mặt nặng cả tấn, giận dữ quát: “Thứ gì vậy, không được phép ôm.”

Mặc Chi đi theo phía sau Độc Cô Tuyệt ngăn người, bên trong hoàng lăng này làm sao có thể có vật còn sống?

Vân Kinh không ngẩng đầu, chỉ nhẹ nhàng thấp giọng nói: “Nhỏ giọng chút, tên nhóc này mệt quá rồi, đang ngủ.”

Độc Cô Tuyệt vừa nghe Vân Kinh tự nhiên lại bảo hãn nhỏ giọng, chỉ vì một con vật xấu xí như thế mà lại bảo hãn nhỏ giọng ư. Mặt mày liền đen thui, trừng mắt nhìn Vân Kinh đang ôm con vật kia trong lòng. Tuy rằng hơn một tháng nay không có bất cứ thứ gì để ăn, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén đến mức có thể giết người như thường, tức đến nghiến răng: “Mệt, vừa đúng lúc, giết nó ăn thịt.” Mặc Chi nghe vậy hai mắt sáng rực như đèn pha. Vậy là có thứ để có thể cầm cự được rồi, quả thực là rất đúng lúc.

Vân Kinh nghe Độc Cô Tuyệt nói như thế, tức giận ngẩng đầu trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyệt, thấy sắc mặt Độc Cô Tuyệt đen thui, hiển nhiên chẳng hề biết tên nhóc này là cái gì.

“Ăn thịt, cũng tốt, không muốn thoát ra ngoài thì cứ ăn đi.” Vân Kinh bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi nói.

Độc Cô Tuyệt và Mặc Chi vừa nghe không khỏi đồng loạt ngăn người, Vân Kinh có ý gì?

Vân Kinh thấy Độc Cô Tuyệt chỉ nhíu mày nhìn vào Xuyên Sơn Giáp, cô cũng không nói gì, chỉ khẽ hếch hếch cằm chỉ vào cái hang động, ý bảo tên nhóc này chui từ đó ra.

Độc Cô Tuyệt cùng Mặc Chi mờ mịt đi lên phía trước, khi vừa nhìn thấy cái động nhỏ trên mặt đá nham thạch phẳng lì kia, mặt hai người đồng loạt biến sắc. Trong nháy mắt sắc mặt trắng hồng luân phiên đổi cho nhau, kinh ngạc, vui sướng, đủ loại vẻ mặt thay đổi cực nhanh, cuối cùng lưu lại trên mặt là một sự vui sướng đến không thể tin được.

“Nó làm?” Đáy mắt Độc Cô Tuyệt sáng ngời nhìn tên nhóc mà vừa rồi còn bị hãn coi là đồ ăn.

Vân Kinh mỉm cười gật gật đầu: “Nó tên là Xuyên Sơn Giáp, thích nhất là khoét núi đào hang. Có thể xuất hiện ở trong này, tất nhiên là nó đào hang chui vào trong hoàng lăng rồi.

“Tốt, tốt.” Độc Cô Tuyết nghe thấy vậy vô cùng mừng rỡ.

“Thuộc hạ đi nói cho Mặc Ngân, Mặc Ly.” Mặc Chi mừng rỡ, xoay người nghiêng ngả lão đảo liền hướng phía tây bắc hoàng lăng chạy đi. Tiểu tử này có thể từ bên ngoài tiến vào, thì chắc chắn cũng có thể từ nơi này đi ra ngoài, bọn họ không cần vất vả phá khối nham thạch dày ba mươi trượng kia nữa rồi.

Vân Khinh thấy vậy khoe miệng nở nụ cười, cười rất là vui thích, bọn họ có thể thoát ra ngoài rồi.

“Mau đánh thức nó dậy.” Độc Cô Tuyết chờ không nổi.

Vân Khinh nghe vậy liếc Độc Cô Tuyết một cái, khẽ cười: “Cũng không biết vừa rồi ai muốn ăn nó.”

Độc Cô Tuyết lúc này tâm tình rất tốt, vèo một cái nhảy đến bên cạnh Vân Khinh, liền đứng ở trong nước, vừa quàng tay qua ôm bả vai của Vân Khinh, cười to, nói: “Không phải là vì ta không biết nó là cái gì sao?” Hẳn đối động vật thật sự là không nghiên cứu tìm hiểu gì, chỉ có thể nhận biết được mấy loài như Hổ, Báo mà thôi.

Tên nhóc kia đang ngủ trong lòng Vân Khinh, bị Độc Cô Tuyết cười to đánh thức, ngẩng đầu mở đôi mắt nho nhỏ ra, oán hận trừng mắt Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết cảm nhận được sự giận dữ của tên nhóc này, hiếm có lúc lại không phát hỏa, chỉ trừng ngược lại nó, rồi khẽ siết bả vai Vân Khinh, ý bảo cô nói chuyện với nó.

Vân Khinh thấy vậy khẽ khàng cười cười, mười ngón lướt trên phím đàn. Tiếng đàn biến đổi, hàm chứa tâm trạng và những điều cô muốn nói, truyền đạt lại tâm tình của cô. Kể từ khi cô dùng tiếng đàn để kết nối với đàn thú tại dãy núi Phỉ Thúy ngày ấy, Vân Khinh càng lưu loát hơn khi sử dụng lại phương thức này.

Tiếng đàn, tiếng đàn thực giản dị, cũng không biết là Vân Khinh đàn như thế nào, nhưng ngay cả Độc Cô Tuyết giống như cũng hiểu, bên trong tiếng đàn bao hàm hết mọi nội dung, bị nhốt như thế, không đồ ăn, mong muốn được rời đi, tất cả mọi thứ, giống như có người ở bên tai kể rõ sự tình, quả nhiên nghe liền lĩnh ngộ được ngay.

Mang theo cả sự kích động, Mặc Ly và Mặc Ngân trở về cùng Mặc Chi, nghe tiếng đàn của Vân Khinh, chỉ biết ngơ ngẩn đứng ở một bên, có thể đàn tấu như vậy, còn có cảnh giới này nữa sao?

Trong không gian trống vắng, tiểu Xuyên Sơn Giáp giống như nghe hiểu được tiếng đàn của Vân Khinh, bàn chân nhỏ cầm lấy quần áo của Vân Khinh, liền hướng bên cạnh kéo đi.

Vân Khinh thấy vậy cũng liền dừng lại, ôm lấy tiểu tử kia, không ngờ rằng đã lâu không có gì ăn, thân thể

sớm đã suy kiệt, bất động tại chỗ không thể di chuyển, Độc Cô Tuyết thấy vậy giơ tay ra, đỡ cô đứng dậy rồi ẵm cô lên, liền hướng về phía tiểu tử kia khẽ bước đi.

Bên cạnh đài sen có một cái động nho nhỏ, tiểu Xuyên Sơn Giáp vừa thấy lập tức nhảy xuống, túm lấy vạt áo của Vân Khinh, kéo vào trong động.

Vân Khinh thấy vậy cười lắc đầu, vừa so độ lớn nhỏ của cái động vừa nói: “Ta quá lớn, nơi này quá nhỏ, ta chui không lọt.” Vừa nói vừa đặt chân vào, cái cửa động nho nhỏ kia chỉ có thể vừa một chân của cô.

Tiểu Xuyên Sơn Giáp thấy vậy ngẩng đầu nhìn nhìn Vân Khinh, rồi lại ngó ngó cái động, đôi mắt chứa con ngươi nho nhỏ chớp chớp vài cái, đột nhiên cúi đầu hướng Vân Khinh kêu nhỏ vài tiếng, thối phù một tiếng liền tiến vào trong động, nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa, tốc độ kia ngay cả Độc Cô Tuyết đứng ở một bên chăm chú nhìn, trong khoảnh khắc cũng chưa kịp thấy rõ ràng tình thế là như thế nào đã mất tầm mắt tích, không còn thấy bóng dáng. “Chạy rồi?”

“Nó nói cái gì?” Mặc Ly cùng Độc Cô Tuyết đồng thời mở miệng hỏi.

Vân Khinh bật cười: “Ta làm sao mà biết.” Cô cũng không phải đồng loại của chúng nó, sao có thể biết nó đang nói cái gì.

“Nó sẽ quay lại.” Trước khi đi tiểu tử kia có kêu lên hai tiếng, tuy rằng không rõ nó rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt kia cũng có thể đoán, nó rất vội, rất thiện ý.

Mặc Ngân gật gật đầu nói: “Chỉ cần nó thích Vân cô nương, nó nhất định sẽ trở về.” Giống như việc y đã biết ở dãy núi Phi Thúy, nếu đã gặp qua Vân Khinh và chỉ cần thích cô, như vậy khẳng định sẽ không bỏ rơi cô.

Mặc Ly tiếp lời: “Mang đồ ăn đến là tốt nhất, chúng ta ở đây hoàn toàn có thể chống đỡ đến lúc Sở Vân phá lảng xong.”

“Hôm nay nghỉ.” Độc Cô Tuyết không nói gì khác, chỉ trầm giọng ném một câu, Vân Khinh nhà hần trời sinh có thể được động vật yêu thích, hiện đã có hy vọng, bọn họ có thể nghỉ ngơi một chút để bảo tồn thể lực.

Lập tức mấy người đồng loạt ngồi ngay tại chỗ để nghỉ ngơi.

Bên trong lăng mộ, Độc Cô Tuyết thấy có một tia hy vọng. Còn ở ngoài lăng mộ, đám người Sở Vân, Độc Cô Hành tóc đều trắng đến mấy phần.

Sở Vân mặt mày xanh xao, miệng mấp máy liên tục, cổ họng khàn đặc: “Nhanh chút cho ta, mau, dùng

nước.”

Trên tảng đá bị đào thật sâu vào trong, lửa đuốc đang thiêu đốt trên mặt đá, chung quanh binh lính vừa nghe mệnh lệnh Sở Vân, đồng loạt bùng nước lên chuẩn bị phá tiếp, lửa rồi nước luân phiên nhau, có thể làm nham thạch vỡ rất nhanh, so với việc lấy cứng đối cứng nhanh hơn nhiều.

“Còn dày không?” Độc Cô Hành mặt mày xanh mét, nhìn chăm chăm bản vẽ trước mặt, nhanh chóng tính toán còn bao nhiêu khoảng cách.

“Bẩm Bệ hạ, chắc là còn khoảng ba bốn trượng nữa.” Công Bộ Thượng đại phu mang theo đội nhân công bí mật được triệu tập từ kinh thành đến, run giọng nhè nhẹ nói.

Bị Tần vương bí mật điều đến, còn mang theo đội nhân công đào móc tốt nhất ngày đêm miệt mài chạy gấp rút. Vốn tưởng rằng Tần vương muốn tu kiến gì đó, không ngờ lại là phá hoàng lăng. Nghĩ đến việc Dực vương Độc Cô Tuyệt còn mắc kẹt bên trong, Công Bộ Thượng đại phu rung mình một cái, đã một tháng qua đi, còn lại những bốn trượng đá nham thạch, người ở bên trong còn chờ được nữa hay không... Ông thật sự không dám nắm chắc.

“Bất tài, vô dụng.” Độc Cô Hành mặt mày xanh mét, hung hăng nện một phát trên mặt tảng đá đang dùng làm bàn tạm, tiếng động chất chúa vang lên khắp mọi ngõ ngách.

Công Bộ Thượng đại phu run run, Tần vương càng ngày càng trở nên giận dữ. Nếu phá lăng mộ ra, Dực vương lỡ đã xảy ra chuyện gì không hay rồi, thì e là cả nhà ông cũng đành chịu cảnh chôn cùng Dực vương thôi.

“Bệ hạ, ăn một chút gì... A...” Thị vệ vừa bưng đồ ăn tới, Tần vương đã ba ngày chưa ăn gì, nếu long thể ko chịu nổi mà ngã xuống ở nơi đây thì bọn họ ai có thể đảm đương nổi, không ngờ rằng vừa mới bưng tới đã bị Độc Cô Hành một cước đá văng hết.

“Cút.” Gầm lên giận dữ, râu ria đã mọc tràn lan khắp mặt, nhìn qua chỉ thấy cực kỳ hung bạo, Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyệt là anh em ruột thịt, thì tính tình liệu có thể tốt được sao.

“Sở đại phu, Sở đại phu.” Đúng lúc này, trong núi đột nhiên truyền đến một loạt tiếng kêu sợ hãi, ngay sau đó có hai người nâng Sở Vân thần trí hơi mê muội vội chạy ra.

Độc Cô Hành nhìn Sở Vân, người này vẫn luôn túc trực tại nơi này, cơ bản một tháng qua không hề chớp mắt, ăn uống qua loa, xem ra là mệt nhọc và khẩn trương quá độ.

“Cho y...”

“Ưmmm.” Mệnh lệnh còn chưa dứt, Sở Vân đột nhiên ưm một tiếng tỉnh lại, hiển nhiên ép bản thân gắng gượng hết mức.

Với tay vợ lấy thùng nước, Sở Vân rót thẳng vào miệng vài ngụm, phần còn lại dội thẳng lên đỉnh đầu. Cả thân người ướt đẫm, rồi lại lắc lư đi thẳng về chỗ hang đang đào bới, vừa bước vừa giận dữ quát tháo: “Nhìn ta làm cái gì, còn không mau đi phá lảng cho ta.”

Độc Cô Hành thấy vậy cũng không ngăn cản, y hiện tại cũng đang ruột nóng như lửa đốt.

“Bệ hạ, phía sau núi có rất nhiều quái thú tụ tập.” Vào đúng lúc này, đội trưởng phụ trách tuần tra đột nhiên phi ngựa lại báo. “Quái thú có cái gì lạ mà phải báo, giết.” Độc Cô Hành nghe báo cáo, trực tiếp hạ lệnh giết chết.

“Rõ.”

“Chờ một chút.” Sở Vân mới đi vài bước, chợt nghe thấy chuyện như vậy, đột nhiên dừng chân lại, quay đầu nhìn phó tướng, đáy mắt chuyển động: “Quái thú? Hình dáng như thế nào? Có bao nhiêu con? Có gì khác thường không?”

“Đầu nhỏ thân to, có đuôi dài, có vảy cứng bao trùm cả người, dài khoảng nửa trượng. Hạ quan không biết đó là loại vật gì, sơ sơ khoảng hơn trăm con.” Phó tướng cũng không dám rề rà, trả lời ngay lập tức.

“Trên người có vảy, đó là Xuyên Sơn Giáp.” Sở Vân cau mày, trong khoảnh khắc đáy mắt lóe sáng. Y đọc đủ thứ sách, thông hiểu không ít về loại thú chuyên đào núi này, vừa nghe lời kể, mặc dù chưa từng thấy qua nhưng vẫn có thể nhận ra ngay.

Trong phút chốc Sở Vân mừng như điên, nói: “Tập hợp ở ngoài hoàng lăng ư? Chỗ nào đâu? Nhanh, dẫn ta đến đó.” Vừa nói vừa kích động xoay người tóm lấy phó tướng nọ nhảy phắt lên ngựa phóng đi.

Độc Cô Hành thấy Sở Vân hành động bất thường. Có chuyện gì có thể làm cho y mừng phát điên như vậy? Lập tức không chút nghĩ ngợi, tóm lấy một con ngựa, vọt lên phóng theo. Đám người của Công Bộ Thượng đại phu thấy vậy, cũng vội vàng lũ lượt đuổi theo.

Phía sau núi, cách hướng chính nam của lăng mộ khoảng hơn trăm trượng, một đám Xuyên Sơn Giáp đang chậm rãi tiến lại gần lăng mộ. Dẫn đầu là một con Xuyên Sơn Giáp nhỏ, đang chạy có vẻ rất vội, xem ra là

đang dẫn đường.

Sở Vân dừng ngựa đứng ở xa xa, đồng thời ra hiệu cho binh lính xung quanh đều lui lại, nhìn chăm chăm vào đàn thú đào núi đông đúc này.

Càng lúc đàn thú càng tới gần hoàng lăng, đã sắp tới góc chính nam bên ngoài lăng mộ rồi.

Độc Cô Hành đuổi theo tới nơi, thấy cảnh tượng này không khỏi nhú mày: “Vậy là sao?”

Sở Vân nhìn không chớp mắt, thấp giọng nói: “Nhìn đi.”

Nhìn, nhìn cái gì? Độc Cô Hành không giữ được bình tĩnh, mặt hiện lên tia tức giận. Không ngờ lời còn chưa thoát ra khỏi miệng, đột nhiên thấy tiểu Xuyên Sơn Giáp dẫn đầu nhanh chóng dùng hai chân đào đào, rồi nháy mắt đã không thấy tăm hơi. Độc Cô Hành ngẩn người, lời nói trong miệng bị nuốt xuống. Biến mất rồi?

“Làm sao có thể biến mất như vậy?” Công Bộ Thượng đại phu đuổi sát theo sau đó, mặt đầy kinh ngạc nhìn tiểu Xuyên Sơn Giáp biến mất như không khí, thì thà thì thào.

“Không phải biến mất, mà chỗ đó có hang động, có hang động, là Vân cô nương. Trời ơi, thật tốt quá, Vương gia nhà ta còn sống, được cứu rồi, được cứu rồi.” Sở Vân nháy mắt kích động điên cuồng, nói năng lộn xộn hết cả.

Độc Cô Hành nghe Sở Vân nói năng ngôn từ loạn xạ cả lên, không hiểu là đang nói cái gì, chợt nghe thấy Sở Vân nói câu Vương gia còn sống, được cứu rồi, không khỏi tinh thần chấn động, cầm chặt cánh tay Sở Vân, quát: “Làm sao người biết?”

Sở Vân không nói nên lời, chỉ thẳng vào đàn Xuyên Sơn Giáp phía trước.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc, đám Xuyên Sơn Giáp kia đột nhiên điên cuồng đào bới, bụi đất bay lên tứ tung, mấy trăm móng vuốt sắc nhọn dũng mãnh đào bới, cả không gian ngay lập tức tràn ngập bụi đất và nham thạch, chốc lát đã đào thành một cái hố to.

Độc Cô Hành nhìn ngẩn cả người, loài vật gì thế này, sao miệng và móng vuốt lại cứng đến thế, đào nham thạch mà giống như đào đậu hủ.

Cái hố to nhanh chóng uốn lượn xuống phía dưới, mặt đất kiên cố lẫn với bùn đất và nham thạch nhanh chóng bị đào xới lên. Kế bên miệng hố chẳng mấy chốc đã chất đầy những đồng bùn đất bị đẩy ra ngoài.

Hơn trăm Xuyên Sơn Giáp phân công làm việc, một nửa đào móc, một nửa đem bùn đất nhám thạch đào lên tống ra ngoài, tốc độ phối hợp với cường độ, quả thực là nhanh đến mức khiến người ta không kịp suy nghĩ hay bàn luận được gì, thoạt nhìn không thể nghĩ ra cái thân hình vừa nặng nề lại vừa có vẻ ngốc nghếch ấy lại có thể làm được.

Những binh sĩ vây xung quanh xem đồng loạt há hốc miệng, quả nhiên là quái thú, thật là lợi hại.

“Chúng nó đang phá hoàng lăng?” Công Bộ Thượng đại phu rốt cục cũng thốt nên lời hỏi lại, khuôn mặt vặn vẹo, nhìn vào đàn thú không thấy thân hình ở đâu, chỉ thấy nơi đó bụi đất bay lên mịt mù, hơn trăm Xuyên Sơn Giáp đã muốn tiến sâu vào lòng đất.

Độc Cô Hành cau chặt mày, chính y còn chưa phá lăng xong, mà đàn Xuyên Sơn Giáp này đã đến phá rồi, còn điềm nhiên bình thản như vậy nữa, rốt cuộc có còn để y vào trong mắt hay không?

“Chúng nó đang cứu Vương gia.” Sở Vân khóe miệng tươi cười, thở dài một hơi thật nhẹ nhõm.

“Là sao?” Độc Cô Hành vô cùng kinh ngạc, vương đệ của hắn từ khi nào mà có khả năng thông linh với thú vật như vậy?

Sở Vân lúc này tâm trạng rất tốt, hơn nữa xem ra tình hình này cũng không thể giấu diếm Độc Cô Hành được nữa rồi, lập tức cười nói: “Vân cô nương có thể chế ngự vạn thú, tất nhiên là cô nương ấy đã triệu hồi chúng nó đến.” Tuy rằng không biết là triệu hồi như thế nào, nhưng Vân Khinh dũng mãnh phi thường, nếu không phải là Vân Khinh triệu hồi đến, y không nghĩ ra được vì sao đàn Xuyên Sơn Giáp này vào lúc này lại chạy tới phá lăng.

Một câu nói ra, Độc Cô Hành, Công Bộ Thượng đại phu đều biến sắc, không thể tin lại có phần khiếp sợ.

Sở Vân thấy vậy cười cười, cũng không nói gì nữa, y muốn đi theo hỗ trợ, cùng Xuyên Sơn Giáp phá lăng, tốc độ sẽ nhanh hơn.

Ngày trôi qua đêm buông xuống, ngày qua đi trăng đã lên, đảo mắt qua phía tây nơi mặt trời lặn xuống, vầng trăng nhô lên cao tỏa ra ánh sáng trong trẻo, nhưng lại lạnh lùng chiếu rọi trên mặt đất. Một ngày nữa đã trôi qua.

Bên trong hoàng lăng, bên cạnh đài sen, Mặc Chi cau mày nói: “Có phải chúng ta tính lầm rồi không?” Đợi lâu vậy rồi mà tên nhóc Xuyên Sơn Giáp kia mãi cũng không thấy quay lại, chẳng lẽ hy vọng vào nó là sai lầm?

"Cứ đợi." Độc Cô Tuyết trầm giọng nói.

Mặc Ngân, Mặc Ly nghe vậy không nói gì, chỉ khẽ liếc nhìn nhau, trong mắt cũng hiện lên một tia không chắc chắn.

Vân Kinh nhìn mọi việc trước mắt, quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết, Độc Cô Tuyết thấy vậy vòng tay qua nắm chặt tay Vân Kinh, nhẹ nhàng vỗ vỗ, trong đáy mắt chưa từng có một chút dao động, chỉ có niềm tin tưởng vững chắc, làm cho Vân Kinh mỉm cười. Độc Cô Tuyết của cô hoàn toàn tin tưởng cô.

"Sẽ đến thôi." Nhẹ nhàng thốt ra ba chữ, Vân Kinh tràn ngập hy vọng.

"Nhưng mà..."

"Mặc Chi." Lời nói không tin chắc của Mặc Chi vừa thốt ra, Độc Cô Tuyết sắc mặt nặng nề, liếc qua một cái, Mặc Chi lập tức ngậm miệng.

"Ồ, có động tĩnh, nhìn kia." Đúng lúc này, trong đáy mắt Mặc Ly đột nhiên lóe lên một tia sáng, nhảy dựng lên, nhìn chăm chăm vào hang động nơi tiểu Xuyên Sơn Giáp kia rời đi.

Khoảnh khắc, ánh mắt từ bốn phía đều nhìn chăm chăm vào một chỗ.

Mặt đá trên miệng cái động đang nhẹ nhàng rung chuyển, rồi dần dần phát ra thanh âm ràn rạt. Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh đứng ở trên hoa sen, nhìn chăm chú vào chỗ hang động đó không rời.

Mặt đá rung động. Mặc Ngân, Mặc Ly liếc nhìn nhau, trong đáy mắt đều hiện lên một tia kinh ngạc, bề mặt này là nham thạch, làm sao có thể động đậy được? Phía dưới có cái gì?

Mặc Ly lúc này đang nằm úp tai xuống đất, lắng tai nghe động tĩnh.

Mặc Chi và Mặc Ngân tay cầm trường kiếm, dùng thân mình song song che trước người Độc Cô Tuyết, đây cảnh giác nhìn vào bề mặt kia.

Trong mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe lên một tia sáng, đột nhiên đẩy Mặc Chi, Mặc Ngân đang đứng che ở phía trước ra, thấp giọng nói: "Là chúng nó đến."

Độc Cô Tuyết vừa dứt lời, Mặc Ly với vẻ mặt đầy thận trọng vẫn đang nằm úp xuống đất, bỗng chốc mừng như điên ngẩng phắt đầu lên nói: "Phía dưới có tiếng đào xới, là chúng nó."

Mặc Ngân, Mặc Chi nghe vậy vô cùng mừng rỡ, vội vàng thu kiếm, trừng mắt nhìn vách tường trước mặt càng lúc càng rung động mạnh.

Độc Cô Tuyết cúi đầu nhìn Vân Khinh đang ở trong lòng, Vân Khinh ngẩng đầu đối diện với Độc Cô Tuyết mỉm cười, hết thảy ngôn ngữ đều ở bên trong nụ cười này.

Ầm! chỉ trong chốc lát, mặt tường đột nhiên phát ra một tiếng ầm vang dội rồi sụp xuống, bụi đất tràn ngập.

Soạt, soạt, một bóng đen từ trong động vọt ra, mặt xám mảy tro, toàn thân đầy bùn đất hướng Vân Khinh chạy tới, nhảy bổ nhào vào lòng Vân Khinh, kẻ dẫn đầu bé nhỏ, không phải tiểu Xuyên Sơn Giáp kia thì là ai.

Vân Khinh ôm chặt tiểu Xuyên Sơn Giáp, nhìn cái đầu nho nhỏ kia, cực kỳ vui sướng cúi đầu hôn lên cái đầu bám đầy bùn đất của nó, tuy rằng bẩn đến mức nhìn không ra tướng mạo sắc sảo, nhưng lúc này ở trong mắt cô lại đáng yêu hết sức.

Độc Cô Tuyết nhìn động tác của Vân Khinh, khẽ nhếch miệng, lần đầu tiên không hề ra tay tóm lấy tên nhóc đang chiếm cứ lấy Vân Khinh của hãn gia ném thẳng ra ngoài.

"Tiểu tử này thật có bản lĩnh mà." Mặc Ngân lúc này mừng như điên hét to lên, hang động lớn như vậy, bọn họ có thể ra ngoài rồi.

Cùng với tiếng kêu của y, một đàn Xuyên Sơn Giáp lớn toàn thân màu nâu sậm, từng con từng con một từ hang động kia bò ra, xúm lại ở bên người Vân Khinh, giương đầu nhìn cô.

Vân Khinh thấy vậy, liền đặt tiểu Xuyên Sơn Giáp vào trong lòng, mười ngón tay lướt nhanh trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, sự cảm kích tột cùng, sự vui sướng hết mực, tất cả mọi tình cảm đều từ tiếng đàn biểu đạt hết ra.

Trong tiếng đàn, một mảnh không gian dường như không tồn tại ở thế gian này.

Độc Cô Hành, Sở Vân, mặt xám mảy tro từ hang động bước ra.

Lọt vào trong tầm mắt là hình ảnh Độc Cô Tuyết ôm Vân Khinh ngồi trên đóa sen lớn trong ao sen, chung quanh hơn trăm con Xuyên Sơn Giáp lảng lảng ngồi xúm quây quanh hai người, khẽ khàng lay động cái đuôi. Độc Cô Tuyết dung nhan tiêu tụy, thân hình gầy guộc, nhưng nét kiêu ngạo vẫn như trước.

Độc Cô Hành liếc mắt nhìn hết một lượt qua Độc Cô Tuyết, hai mắt trong khoảnh khắc ửng đỏ. Biết bao

nhiều ngày lo lắng, biết bao nhiêu ngày nóng ruột đốt gan. Cuối cùng cũng có thể yên tâm được rồi. Em trai của y không sao cả, thực sự là không sao cả.

Từng bước một bước lên.

Độc Cô Tuyệt nhìn Độc Cô Hành đang tiến về phía mình, thần sắc hết sức tiêu tụy, nhưng nét mặt thoáng chốc mừng phát điên, hai mắt đỏ ngầu. Không biết đã bao nhiêu năm rồi không còn được thấy anh trai mình biểu hiện ra cảm xúc như vậy. Độc Cô Tuyệt không ngăn được, vươn tay ra với Độc Cô Hành, hét lên: “Ca ca.”

Không biết bao nhiêu năm rồi Độc Cô Tuyệt không còn kêu y như vậy nữa. Trước đây, khi Tuyệt mới hai ba tuổi, ngày nào cũng lẻo đẻo bám theo sau y, luôn miệng gọi ca ca, lớn hơn một chút nữa thì gọi là vương huynh. Nhưng cái cảm giác giữa hai cách gọi này làm sao giống nhau được.

Đáy mắt Độc Cô Hành nóng lên, từng bước bước lại, nắm chặt tay Độc Cô Tuyệt, thật chặt, hít sâu một hơi, cố hết sức giữ bình tĩnh, run giọng nói: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Độc Cô Tuyệt siết chặt tay Độc Cô Hành, cười ngạo nghễ: “Độc Cô Tuyệt ta sao chết dễ dàng vậy được.”

“Thằng nhóc này...”

Vân Kinh ngồi trong lòng Độc Cô Tuyệt, nhìn hai người huynh đệ tình thâm, không khỏi mỉm cười. Rồi đưa mắt nhìn ra cách đó không xa, thấy Sở Vân cũng đang nhìn bọn họ, khuôn mặt tràn ngập ý cười, nhưng dường như không gượng nổi nữa, lăn đùng ra ngất. Xung quanh Vân Kinh, các sắc thái tình cảm chân thành, tha thiết tràn ngập, khiến trái tim cô vô cùng rung động. Quay đầu lại nhìn đàn Xuyên Sơn Giáp trước mặt cô, lại càng tươi cười dịu dàng hơn.

Tiếng đàn như nước, vây quanh trong không gian này, vô cùng chân tình.

Hết chương 72

Chương 73 – Âm áp

Đám Xuyên Sơn Giáp đào thành một cái hang rất lớn, cho nên vấn đề ra khỏi lăng mộ trở nên cực kỳ đơn giản.

Đoàn người ra khỏi hoàng lăng, Độc Cô Hành lập tức chuẩn bị xe ngựa loại tốt nhất vô cùng kỹ lưỡng, không ở lại hoàng lăng thêm một giây phút nào mà chở ngay đám người Độc Cô Tuyết và Vân Khinh chạy suốt ngày đêm trở về kinh thành.

Suốt cả tháng nay, ngày nào cũng lo lắng, suy nghĩ vì chuyện của Độc Cô Tuyết nên đại sự trong triều chẳng hề xử lý tới nơi tới chốn. Nhưng lý do chính không thể chậm trễ hơn nữa là vì đám người Vân Khinh bị nhện đói suốt cả tháng nay, gây trở xương, các cơ năng chức năng trên cơ thể đều xuất hiện hiện tượng suy nhược, khỏe mạnh như Độc Cô Tuyết thì không quá nghiêm trọng, nhưng Vân Khinh vốn không có nội lực, gần như đã không gắng gượng nổi nữa. Do vậy, phải nhanh chóng hồi kinh để ngự y điều dưỡng.

Bởi vậy, vừa ra khỏi lăng mộ, đám người Vân Khinh, Độc Cô Tuyết đều được bí mật đưa thẳng về kinh thành, chỉ để lại Công Bộ Thượng đại phu ở hoàng lăng xử lý mọi chuyện, cũng là người đã vô cùng may mắn vì Độc Cô Tuyết không sao và vạn phần khiếp sợ vì chứng kiến cảnh người có thể ngự thú.

Thời gian trôi qua vùn vụt, cả đám người lẳng lặng trở về, mới đó mà đã về Đô thành Tần quốc được ba bốn ngày rồi.

Hôm nay, lúc mặt trời lên cao, rốt cục Độc Cô Hành cũng xử lý xong việc triều chính đã ứ đọng bao ngày nay. Y vội vàng dẫn theo hai hộ vệ chạy thẳng tới Dực vương phủ, có rất nhiều vấn đề y muốn hỏi Độc Cô Tuyết từ lâu, nhưng vẫn ngại vì cơ thể cậu em trai chưa phục hồi hoàn toàn nên không tiện mở miệng. Bây giờ, mọi chuyện coi như đã xử lý xong, có lẽ Độc Cô Tuyết cũng khỏe hơn nhiều rồi. Thoáng chốc, y đã đến cửa vương phủ.

Trong Dực vương phủ, Độc Cô Tuyết đang ngồi trong gian phòng chính, Độc Cô Hành cứ thế bước thẳng vào, đường đường chính chính ngồi bên cạnh bàn của Độc Cô Tuyết, gõ gõ ngón tay trên chiếc bàn gỗ đàn hương, nhưng không nói gì mà chỉ nhìn Sở Vân, Mặc Ly đang nói chuyện với Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy quay đầu lại trừng mắt với Độc Cô Hành. Mặc Ngân đi theo bên cạnh cũng đành bất đắc dĩ, Tần vương của bọn họ vẫn có thói quen vào phủ mà chả buồn thông báo trước.

“Nói đi.” Độc Cô Tuyệt nhìn Độc Cô Hành vào phủ của mình mà cứ tự nhiên như là vào vương cung của y vậy. Quay người dựa lưng vào ghế, khoanh hai tay nhìn Độc Cô Hành.

“Khỏe hẳn chưa?” Độc Cô Hành thấy Độc Cô Tuyệt hỏi thẳng mình như vậy bèn nhìn lướt từ trên xuống dưới cậu em trai rồi hỏi.

“Chuyện nhỏ.” Độc Cô Tuyệt chỉ gật đầu, vẻ mặt bất cần. Thân thể của hắn mà lại, xương cốt cứng như sắt thép, bị đói nhiều ngày thế nhằm nhò gì, trên đường về đã gần hồi phục lại rồi.

Độc Cô Hành nghe vậy chỉ “Ừ” một tiếng, vương đệ của y xương cốt rắn rỏi tất nhiên là y biết. Tuy rằng mấy ngày nay không tới Dực vương phủ, nhưng mọi chuyện liên quan đến cậu em lúc nào cũng có ngự y bẩm báo, bởi vậy cũng không có gì đáng lo lắng.

“Được, bây giờ ta hỏi đệ, chuyện Vân Kinh và quái thú là sao?” Lúc vào hoàng lăng thấy cảnh tượng hơn trăm con Xuyên Sơn Giáp vây quanh chỗ Vân Kinh ngồi, y càng nghĩ càng mơ hồ, mờ mịt.

Độc Cô Tuyệt nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Độc Cô Hành, nhìn Sở Vân khẽ gật đầu, dù sao cũng không thể gạt Độc Cô Hành được, vậy thì nói cho y biết tất cả cũng tốt.

Sở Vân hiểu ý của Độc Cô Tuyệt, lập tức giải thích rõ ràng, chỉ hơn trăm con thú nhỏ nhỏ như thế đã nhằm nhò gì, cảnh tượng cả vạn thú kia mới gọi là rúng động.

Độc Cô Hành càng nghe, hai mắt càng mở lớn, vẻ khiếp sợ hiện rõ trên khuôn mặt.

Độc Cô Tuyệt thấy vẻ mặt này của vương huynh hắn thì vô cùng đắc ý. Bởi vì từ sau khi làm Tần vương thì mọi buồn vui tức giận càng hiếm xuất hiện trên mặt Độc Cô Hành, thế mà bây giờ vẻ mặt ông anh trai quý hóa lại khiếp sợ đến nỗi há hốc miệng ra, bảo sao hắn không đắc ý được chứ.

“Nhân tài, nhân tài.” Độc Cô Hành nghe xong, vẻ mặt kích động vỗ bàn rầm một cái, ánh mắt sáng rực rỡ: “Tên nhóc này sao lại phước lớn đến vậy chứ, tự nhiên có một người con gái như vậy, quả thực là, quả thực là...” Quả thực, quả thực đến nửa ngày mà cũng không tìm được từ ngữ để biểu đạt ý tứ của mình.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy khẽ nhếch miệng lên, cười vô cùng đắc ý và tà mị. Hắn chỉ biết Vân Kinh của hắn là duy nhất trong thiên hạ, là độc nhất vô nhị.

“Ca ca động lòng.” Nhìn thấy Độc Cô Tuyết cười đắc ý như thế, Độc Cô Hành chuyển chủ đề ngay lập tức, y vuốt vuốt cằm, nghiêm túc nhìn Độc Cô Tuyết nói.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết thay đổi cấp kỳ, đôi mắt hân lạnh lùng quét Độc Cô Hành một cái, nhiệt độ trong phòng vốn đang nóng như mùa hè đột ngột giảm xuống, lạnh buốt đến thấu xương.

“Vương huynh, đừng có lôi vấn đề này ra đùa giỡn với đệ.” Giọng nói lạnh lùng vang lên, hai mắt Độc Cô Tuyết nhíu lại, vẻ mặt cứng ngắc.

Độc Cô Hành vừa thấy điệu bộ của Độc Cô Tuyết như thế, vội giơ cao hai tay nói: “Được, được, ta không đùa giỡn với đệ nữa. Thật là, tên nhóc này, sắc mặt đệ như thế này là sao hả.”

Độc Cô Tuyết nghe Độc Cô Hành nói như thế, sắc mặt cứng ngắc từ từ bình thản lại. Không thể cho phép, cho dù là có là ông anh trai quý hóa của hân thích đùa thích giỡn cũng không được, Vân Khinh của hân, bất cứ kẻ nào cũng không được phép tơ tưởng đến dù chỉ một chút, huống chi là đùa giỡn.

Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân đứng bên cạnh thấy vậy đồng loạt cúi đầu cười thầm, Tần vương vốn là muốn nhìn thấy vẻ sốt ruột của Vương gia bọn họ để chế nhạo, không ngờ Vương gia bọn họ lại có thái độ như thế khiến thế cờ lật ngược làm Tần vương phát hoảng lên, không hổ danh là chủ nhân thực sự của bọn họ.

“Đệ á, bây giờ đã cứng chiều cô ấy như thế, sau này không biết còn cứng chiều đến mức nào nữa, ngay cả nhắc tới cũng không được.” Độc Cô Hành trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyết, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu lia lịa, tên nhóc này xưa nay không thương cũng không yêu, lần này làm sao vừa thích một cái đã trở nên quyết liệt như vậy chứ.

“Hừ.” Độc Cô Tuyết hừ một tiếng, trầm giọng nói: “Nếu kẻ khác dám nói trước mặt đệ như vậy, đệ đã cho đi gặp Diêm Vương luôn rồi.” Muốn tranh Vân Khinh với hân hả, nằm mơ.

Độc Cô Hành thấy thái độ của Độc Cô Tuyết như thế, chỉ biết lắc đầu: “Cũng tại tên nhóc như đệ, làm ca ca không nổi xuống tay, nhưng người mà hoàng thái tử Tề quốc tìm lâu như vậy, cũng không nói cho ca ca biết.”

Sau khi Độc Cô Tuyết nhìn thấy cái bớt hình đoá hoa anh đào trên trán Vân Khinh thì không cho cô giấu đi nữa. Bởi vậy, Độc Cô Hành biết thân phận của Vân Khinh là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Độc Cô Hành thấy vẻ mặt ngông cuồng của Độc Cô Tuyết thì chỉ cười cười nhìn hân không nói gì.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng bình tĩnh nhìn Độc Cô Hành, chẳng nói lời nào.

Mặc Ngân, Mặc Ly đứng bên cạnh thấy trong phòng chợt trở nên trầm mặc, không khí hơi khác thường thì không khỏi kinh ngạc. Sở Vân thấy vậy bèn đưa tay ra sau lưng khẽ ra ám hiệu, y hiểu được ý của Vương gia nhà bọn họ.

Sự trầm mặc chỉ kéo dài trong chớp mắt, Độc Cô Hành cười cười lắc đầu nói: "Tên nhóc này, bây giờ đã che chở cho Vân Kinh nhà đệ như vậy rồi."

Độc Cô Tuyệt nghe Độc Cô Hành nói vậy, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt đầy lạnh lùng nói: "Đệ chỉ biết vương huynh không phải là người bảo thủ."

Độc Cô Hành khẽ nhíu mày, mắng: "Tên nhóc này, ta là người không biết khoan dung với người khác như vậy sao?"

Sở Vân thấy vậy không khỏi mỉm cười, trong lòng y hiểu rất rõ, Tần vương vốn không để ý đến thân phận của Vân Kinh.

Vương gia nhà y cố ý để lộ thân phận của Vân Kinh ra ngoài, chính là muốn Tần vương phải thừa nhận hoàn toàn, có thể che giấu thì chỉ che giấu tới đây thôi, sau này để lộ ra ngược lại càng khó nói rõ ràng. Bây giờ thừa dịp Vân Kinh vừa cứu Tần vương một mạng, len lén ép Tần vương phải thừa nhận Vân Kinh, chủ ý của Vương gia nhà bọn họ thật sự quá hay.

"Tuy rằng Vân Kinh là người của Đình gia ở Tề quốc, nhìn qua có vẻ như có quan hệ với hoàng gia Tề quốc, nhưng rốt cuộc mọi chuyện ra sao, có phải gian tế hay không thì trong lòng ta và đệ đều biết rõ. Tần quốc ta coi trọng nhất là nhân tài, một người tài sắc vẹn toàn như thế, quả nhân tôn sùng như khách quý còn chưa đủ, đệ cho rằng ta sẽ làm khó dễ cô ấy sao?" Độc Cô Hành tựa lưng vào chiếc ghế phía sau, nghiêm mặt nói.

Nếu một người có thể liều mạng tới cứu bọn họ vào thời điểm đó, có thể cùng sống chết với em trai y, người như vậy mà nói là gian tế của nước khác, thật tình y không biết rốt cuộc gian tế này thuộc loại gì và sẽ làm gian tế như thế nào.

Thân phận, chẳng qua chỉ là nơi sinh ra, không thể lựa chọn. Tần quốc y thu nạp nhân tài khắp bốn phương, chỉ cần một lòng hướng về Tần quốc thì thân phận cũng chẳng phải vấn đề lớn lao gì. Chẳng qua chỉ là một Đình gia nho nhỏ ở nước Tề mà thôi, cho dù có là con cháu trong hoàng tộc Sở, Tề đi chăng nữa, nhưng chỉ cần nhận định kẻ đó dốc lòng dốc sức vì Tần quốc y thì y cũng dám dùng, vậy bây giờ có gì y lại làm khó dễ Vân Kinh chứ.

Độc Cô Tuyệt rất hài lòng, khoanh tay, nhú mào nhìn Độc Cô Hành nói: “Vậy huynh còn chạy tới đây làm gì?”

Độc Cô Hành nở nụ cười đầy tức giận, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Sát thủ trong hoàng lăng là ai?” Y quả thật rất ngạc nhiên vì chuyện Vân Kinh lấy âm ngự thú, nhưng đây mới là chuyện mấu chốt. Trên đường về nhận được bản trình báo rằng toàn bộ sát thủ trong hoàng lăng đều chết vô cùng thâm, thật sự không tìm ra được do kẻ nào làm.

Dùng hình phạt tra tấn toàn gia tộc Lễ bộ thượng đại phu và toàn bộ Pháp Gia hành hội cũng không điều tra ra manh mối, chỉ có thể chờ xem Độc Cô Tuyệt có nhận ra đối phương là kẻ nào hay không.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy, sát khí tràn đầy mặt, lạnh lùng nói: “Tề quốc.”

Sắc mặt Độc Cô Hành cũng trầm xuống, hừ lạnh một tiếng nói: “Được, được lắm, Tề quốc, quả nhân...”

“Chuyện này để đệ xử lý.” Độc Cô Hành chưa nói dứt lời, đột nhiên Độc Cô Tuyệt chen vào, Đình gia, hoàng thái tử Tề quốc, hừ!

Độc Cô Hành nghe vậy cũng không nghi ngờ động cơ của Độc Cô Tuyệt, chỉ gật đầu nói: “Được, ta chờ đệ xử lý.” Những chuyện ngầm như thế này, thủ đoạn của Độc Cô Tuyệt còn nhanh hơn, thâm hơn, độc hơn y rất nhiều, chuyện của Sở Hình Thiên vừa rồi là một thí dụ điển hình.

Ba người Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly đứng bên cạnh nghe vậy, ngược mắt nhìn nhau, vừa rồi bọn họ đang bàn bạc chuyện này nên làm như thế nào, bây giờ để Vương gia nhà bọn họ hoàn toàn quyết định thì Đình gia bị giết là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

“Đúng rồi, ba ngày sau Sở Hình Thiên đăng cơ lên ngôi.” Sau khi xác định được kẻ ra tay ám hại trong hoàng lăng, Độc Cô Hành đột nhiên nhú mào nói.

Độc Cô Tuyệt chỉ gật đầu, chuyện này hẳn đã sớm đoán được. Trong vòng một tháng hẵn và Độc Cô Hành xảy ra chuyện, Sở Hình Thiên đã nhanh chóng ra tay, tiêu diệt thẳng tay những kẻ tranh giành ngôi vị Sở vương, Tam hoàng tử, Lục hoàng tử, Thất hoàng tử, Cửu hoàng tử, chỉ còn lại duy nhất Thập nhất hoàng tử vốn đang còn nhỏ. Toàn bộ các huynh đệ nổi loạn trong cuộc tranh giành vương vị đều chết trong tay y, ngoài ra y còn phóng hỏa thiêu rụi toàn bộ Tây cung, hai vị Thái Hậu lên tiếng phản đối kịch liệt thủ đoạn của y cũng chết cháy trong Tây cung.

Gần nửa tháng nay, toàn bộ binh lính ở những vùng trọng yếu, trọng binh ở đô thành đều do y nắm giữ,

tám vị đại tướng quân phản đối y bị giết sạch sẽ. Hiện nay, quân quyền trên dưới nước Sở đều do y độc quản, tất cả những người phản đối y đều đi gặp Diêm Vương, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

“Đáng tiếc.” Tất cả mọi binh đội ngằm bày ra đều bị tiêu diệt, thật sự là vô dụng, may mắn là bọn chúng còn phụ trợ cho tên Cửu hoàng tử một thời gian, nhưng chẳng hề có lấy một cơ hội lật đổ được Sở Hình Thiên.

Miệng buông câu ‘đáng tiếc’, nhưng trên mặt Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyết cũng chẳng hề có vẻ tiếc nuối gì cả, Sở Hình Thiên được gọi là đối thủ của bọn họ thì đâu thể là hạng người bị kẻ khác hạ gục dễ dàng như vậy.

Không thể ngờ, dưới tình thế bất lợi mà Sở Hình Thiên có thể ra tay quyết đoán như vậy, tiêu diệt hết tất cả những kẻ ngáng đường cản lối y, ngồi lên ngôi vị Sở vương. Cho dù từ nay về sau trên lưng y gánh tội danh giết cha, diệt đệ, sát hại mẫu phi, nhưng y đã ngồi lên ngôi vị Sở vương kia, thống nhất nước Sở. Không để đám người của Độc Cô Tuyết được như ý nguyện. Ngày nào Sở quốc còn y thì ngày đó còn vững chắc vô cùng, nếu đổi lại là một hoàng tử khác đăng vị, thì sớm hay muộn cũng sẽ bị Tần thôn tóm, người này quả thực cực kỳ lợi hại.

“Ngoaoooo...” Mới nói tới đây, đột nhiên một tiếng hổ gầm từ xa xa truyền tới, thoáng nghe giống như đang rất giận dữ.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết lúc này chợt sa sầm lại, ba người Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly đứng ở phía sau hẳn cùng nhìn nhau cười nhưng vội vàng cúi đầu xuống. Độc Cô Hành cảm thấy rất thú vị, cười cười gian tà, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Độc Cô Tuyết, nói: “Là Vân Khinh à, để quả nhân đến thăm cô ấy xem còn chỗ nào chưa khỏe không?” Vừa nói xong y liền đứng dậy đi thẳng vào trong, dù sao lời y muốn nói cũng không khác lắm, cứ coi như xem một vở kịch náo nhiệt đi.

Vân Khinh không có nội công, thân thể suy yếu, bây giờ vẫn rất gầy gò, yếu ớt, đang điều dưỡng ở trong phủ, điều ấy y cũng biết.

Độc Cô Tuyết vừa nghe thấy thế lập tức hừ một tiếng, bước lên hai bước vượt qua mặt Độc Cô Hành, đi ra cửa trước, Độc Cô Hành thấy vẻ mặt tức giận của Độc Cô Tuyết, cả người lại tràn đầy mùi vị ghen tuông nồng đậm, không khỏi nhướn mày, tươi cười hơn hở, vội vàng đuổi theo, cũng không cảm thấy kỳ lạ vì Độc Cô Tuyết chẳng buồn quan tâm tới y.

Bên cạnh cái hồ xanh biếc trong vương phủ, Vân Khinh nằm trên một chiếc ghế bạch ngọc trong đình bát giác. Đôi mắt hờn sâu xuống ngày đó, bây giờ đã không còn thâm quầng như trước, sắc mặt cũng không tái

nhọt nữa, nhưng cũng không phải vẻ mặt hồng hào của ngày trước. Bị nhịn đói lâu quá, giờ toàn bộ đồ ăn đều là thức ăn lỏng, vẫn phải nằm điều dưỡng, vì thân thể rất suy yếu, lúc nào cũng phải được bồi dưỡng.

Lúc này, Vân Kinh nhìn Bạch Hổ vương đang bốc lửa giận lên đến tận trời gầm gừ với cô, nhưng cũng không phải gầm với cô, mà là gầm với tiểu Xuyên Sơn Giáp cô đang ôm trong lòng, cô vừa bất đắc dĩ lắc đầu, vừa nói: “Nó là bạn mới của bọn mi mà, mọi người nên cùng chơi với nhau, không nên nổi giận như thế!”

Kết quả đổi lại là Bạch Hổ vương lại gầm rú một tiếng lớn hơn nữa, Vân Kinh thấy vậy không khỏi vuốt ve tiểu Xuyên Sơn Giáp trong lòng, liên tục cười khổ.

Lúc trở về, tiểu Xuyên Sơn Giáp vẫn ở bên cạnh cô không chịu đi, cô đành chỉ huy đám Xuyên Sơn Giáp kia ở lại đó, dẫn theo nó trở về. Không ngờ một chuyện tốt đẹp như thế mà khi trở về phủ hai ngày nay, không biết vì sao Bạch Hổ vương và Điều Nhi nhìn thấy lại tỏ rõ sự thù địch, cả hai tên hòa lại bắt nạt một mình tiểu Xuyên Sơn Giáp.

Điều Nhi vừa chạy tới từ bụi cỏ bên kia, chợt nhìn thấy vị trí mà nó thích nhất bị tiểu Xuyên Sơn Giáp chiếm mất. Còn không phải sao, nó theo Vân Kinh nhiều năm nay, đó là chỗ của nó.

Nó lập tức nổi giận kêu ‘xèo xèo’ mấy tiếng, phóng tới như một tia chớp, há cái miệng nho nhỏ đầy răng nanh ra, tấp thẳng về phía tiểu Xuyên Sơn Giáp.

Vân Kinh thấy vậy chợt biến sắc, nọc độc của Điều Nhi là cực độc, sao tiểu Xuyên Sơn Giáp có thể chịu nổi, cô vội vàng kêu lên: “Điều Nhi, không được.” Vừa nói cô vừa quàng tay bảo vệ tiểu Xuyên Sơn Giáp đang nằm trong lòng.

Điều Nhi nhìn thấy thế càng nổi giận hơn nữa, không thèm nghe lời Vân Kinh, lát sau lại lèn đến, hung hăng cắn xuống lưng tiểu Xuyên Sơn Giáp.

“Nhóc con kia.” Vân Kinh hoảng sợ giật mình, nhưng cô chưa kịp nhúc nhích thì Điều Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc trừng mắt nhìn cái lưng của tiểu Xuyên Sơn Giáp.

Vân Kinh vội vàng nhìn xuống thật cẩn thận, đừng nói vết thương mà ngay cả một chút vết tích cũng không có, lớp vảy cứng như áo giáp kia vẫn nguyên vẹn không chút tổn hao gì, Vân Kinh không khỏi ngây người.

Tiểu Xuyên Sơn Giáp nằm trong lòng Vân Kinh chỉ ngẩng đầu lên, liếc nhìn Điều Nhi đang đứng trên lưng mình một cái rồi xoay người thực thản nhiên, tiếp tục cuộn người thành một quả cầu tròn vo, chẳng thèm để ý

tới sự phẫn nộ của Điều nhi.

Vân Khanh nhìn lại lần nữa mới thấy yên lòng, lớp vảy trên người tiểu Xuyên Sơn Giáp cứng rắn vô cùng, đừng nói răng nanh của Điều nhi mà ngay cả răng nanh của Bạch Hổ vương cũng không thể làm nó bị thương. Động vật thường có bản năng cảm nhận được sự nguy hiểm, thảo nào tiểu Xuyên Sơn Giáp lại chẳng hề có cảm giác đó bởi vì nó không có cảm giác sợ hãi.

Điều nhi giận dữ, nhảy chồm chồm trên lưng tiểu Xuyên Sơn Giáp, tiếp tục cắn loạn xạ nhưng chỉ giống như gãi ngứa cho tiểu Xuyên Sơn Giáp, Vân Khanh thấy vậy không khỏi dở khóc dở cười.

Một lúc sau, Điều nhi kêu lên một tiếng đầy ảm ức, túm lấy vạt áo của Vân Khanh, nhảy lên vai cô, kêu xèo xèo loạn cả lên, đôi mắt nho nhỏ đỏ bừng, bộ dạng vừa ảm ức vừa giận hờn.

“Đừng buồn, đừng buồn, nó là bạn mới mà, mi muốn nặng nhẹ với bạn bè mới sao, đến đây ta xem thử răng cắn có đau không?” Vân Khanh thấy vậy vội đưa tay ôm lấy Điều nhi, vuốt ve khuôn mặt nó vô cùng thân thiết, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, mỉm cười nói.

Bạch Hổ vương đứng bên cạnh vừa nhìn thấy, lông lá lại dựng hết lên, gầm lên một tiếng khiến cho cả vương phủ đều nghe được.

Lúc Độc Cô Tuyết đi tới thì được chứng kiến một màn như vậy.

Độc Cô Tuyết vừa thấy như thế thì mặt mày vốn đã đen lại càng thêm đen, bước chân càng nhanh hơn về phía Vân Khanh, đằng đằng sát khí.

Bạch Hổ vương đang ngồi xổm bên chân Vân Khanh, vừa thấy Độc Cô Tuyết mặt mày đằng đằng sát khí đi đến, lập tức nhóm người đứng lên, há cái miệng to đỏ như máu gầm to lên chặn đường Độc Cô Tuyết lại, rồi nhào người phóng về phía Độc Cô Tuyết, như là muốn ăn thịt người.

“Cút.” Độc Cô Tuyết vừa thấy Bạch Hổ vương phóng tới thì gầm lên giận dữ, bay lên đá một cước về phía Bạch Hổ vương. Bạch Hổ vương cũng rất lợi hại, nghiêng mình tránh né trên không, tránh một cước này của Độc Cô Tuyết, hạ người xuống phía sau Độc Cô Tuyết, định quay đầu lại đánh tiếp.

Độc Cô Tuyết không thèm quan tâm đến Bạch Hổ vương, chỉ giậm chân một cái vọt tới bên cạnh Vân Khanh, tóm lấy tiểu Xuyên Sơn Giáp đang cuộn tròn thành hình cầu ném ra ngoài rất xa mà chẳng buồn nhìn về phía sau. Tiểu Xuyên Sơn Giáp vừa vọt rơi xuống bên cạnh Độc Cô Hành đang đuổi theo phía sau hân.

Độc Cô Tuyết đón đòn theo bản năng, thấy tiểu Xuyên Sơn Giáp duỗi cái đầu nho nhỏ ra, nhe răng nanh và móng vuốt sắc nhọn về phía hắn. Răng nanh và móng vuốt kia ngay cả đá nham thạch còn phá nát thì da thịt của hắn có là gì so với những thứ đó.

Độc Cô Tuyết chỉ mới tới đây trong nháy mắt, thế mà Vân Kinh phải nhìn thấy cảnh Bạch Hồ vương bị đánh, tiểu Xuyên Sơn Giáp đang nằm trong lòng bị ném đi, không khỏi bất đắc dĩ nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Tuyết, chàng đừng như vậy.”

“Hừ.” Độc Cô Tuyết tức giận hừ một tiếng, liếc nhìn chăm chăm Điều Nhi đang được Vân Kinh ôm ấp trong tay, ánh mắt bao hàm đầy sát khí.

Điều Nhi cũng không ăn thua đủ với Độc Cô Tuyết làm chi cho thiệt thòi, nó cực kỳ thông minh, biết rõ đối với Độc Cô Tuyết mà kêu ‘xèo xèo’ chỉ tốn hơi thừa lời mà thôi, bèn xoay người tránh đi, nó cũng không quyết đoán như Bạch Hồ vương.

“Không được ôm chúng nó.” Độc Cô Tuyết cúi người một cái ôm lấy Vân Kinh, giận dữ trừng mắt nhìn Bạch Hồ vương.

Vân Kinh nghe vậy, mi mắt khẽ lay động, tựa người vào trong lòng Độc Cô Tuyết không nói gì nhiều chỉ khẽ buông lời nói: “Ta thích chúng nó mà.”

“Ta đây thì ở đâu?” Độc Cô Tuyết cúi đầu cao giọng hỏi.

“Ta cũng thích chàng.” Vân Kinh nhìn Độc Cô Tuyết, khẽ cười bất đắc dĩ.

“Vậy thì ôm ta.” Nói quá hợp tình hợp lý còn gì nữa.

Vân Kinh cảm thấy buồn cười, nhưng không nói gì chỉ nhìn Độc Cô Tuyết, người này a, thật sự là càng ngày càng bá đạo.

Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh, trừng mắt nhìn Bạch Hồ vương đang nhìn như hổ rình mồi, hừ lạnh một tiếng, ôm lấy Vân Kinh bước đi. Bạch Hồ vương nhìn thấy Vân Kinh bị ôm đi nhưng không dám nháy qua, chỉ nhe răng trợn mắt điên cuồng gầm lên phía sau Độc Cô Tuyết.

“Cứ đánh nhau như vậy sao được, chẳng phải là muốn chết sao?” Nhìn Độc Cô Tuyết cứ thế bước đi không thèm quan tâm đến phản ứng của bọn họ, Độc Cô Hành vuốt vuốt cằm, vẻ mặt buồn cười nói.

Đối với hắn, ngay cả động vật đã từng mang ân cứu mạng cũng ghen tuông, cứ gặp là đánh nhau như vậy,

chẳng thềm bận tâm, lo lắng đến chuyện trước kia.

Sở Vân cười cười, tình cảnh như vậy, hai ngày nay trong phủ, ngày nào cũng diễn ra như cơm bữa, bọn họ nhìn đã quen mắt, thật sự là náo nhiệt vô cùng!

“Bệ hạ, mời.” Mặc Ngân tự giác tiễn khách, Vương gia nhà bọn họ đã đi vào, bảo đảm đã quên Tần vương vẫn còn ở đây, hoặc là cho dù không quên, cũng chẳng buồn để ý.

Ôm Vân Kinhh trở về phòng của cô, tung một cước đá cánh cửa lớn đóng chặt lại, nhốt Bạch Hổ vương ở bên ngoài, Độc Cô Tuyết nhẹ nhàng đặt Vân Kinhh trên giường, cúi người hôn lên môi Vân Kinhh, khẽ nhìn đôi môi đã có chút sắc hồng hỏi: “Nàng sao rồi?”

Vân Kinhh mỉm cười nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Đã khỏe hơn nhiều rồi.”

Độc Cô Tuyết lấy chiếc gối kê sau lưng Vân Kinhh, lập tức bước ra trước cửa buồng bát canh tổ yến mới được mang đến, múc một thìa đút cho Vân Kinhh ăn.

Vân Kinhh hơi ngẩn người, đưa tay ra khẽ nói: “Ta tự ăn được rồi”

“Ăn đi.” Độc Cô Tuyết ngang ngược đưa thìa lên, không nhìn đến bàn tay Vân Kinhh đang đưa ra.

Vân Kinhh thấy vậy sắc mặt khẽ hiện lên nét dịu dàng, cũng không nói thêm nữa, há miệng ăn từng muỗng canh tổ yến Độc Cô Tuyết đút cho cô.

Từng muỗng, từng muỗng, những chuyện ngày xưa chưa từng làm nhưng bây giờ lại làm rất thành thạo. Độc Cô Tuyết múc từng muỗng đút cho Vân Kinhh, Vân Kinhh khẽ mỉm cười, ăn từng miếng từng miếng. Hai người không ai nói gì, cũng không nhìn nhau, nhưng chỉ cần những hành động đơn giản như vậy, lại làm cả căn phòng trở nên vô cùng ấm áp mà lại tràn ngập sự thâm tình.

Nồng nàn như mật đường, ngọt ngào như dòng suối đầu nguồn, dịu dàng như cơn gió nhẹ mùa xuân, tình cảm nhẹ nhàng, thâm tình bền lâu.

“Mau khỏe lại nhanh nhanh một chút, ngày 10 tháng sau là sinh nhật của vương huynh, nàng cùng đi chúc mừng với ta.” Trong giọng nói dịu dàng lại tràn đầy sự bá đạo của Độc Cô Tuyết, đây không phải là hỏi ý kiến của Vân Kinhh, mà là sự cứng rắn độc đoán.

Vân Kinhh giương mắt nhìn Độc Cô Tuyết, trong đôi mắt ấy là một tình cảm chân thật đáng tin cậy lại kiên quyết vô cùng, một lúc sau cô cười rất dịu dàng, chậm rãi gật đầu, đi chúc mừng với hắn, ai mới có tư cách đi

chúc mừng với hẳn, Độc Cô Tuyết này, phần tâm tư này...

Độc Cô Tuyết thấy Vân Khinh đồng ý, cảm thấy rất hài lòng gật đầu nói: "Ta chuẩn bị..."

"Răng rắc, răng rắc..." Độc Cô Tuyết vừa mới nói, đột nhiên nghe thấy những tiếng "răng rắc" bên tai, Độc Cô Tuyết không khỏi nhướn mày, xoay người nhìn về phía phát ra tiếng động.

Thứ không muốn thấy mà lại phải thấy, vừa nhìn xuống bên dưới, Độc Cô Tuyết chợt nổi cáu lên.

Chỉ thấy ngay chân tường bên cạnh cánh cửa, đất đá sứt xuống, những viên đá được lựa chọn vô cùng cẩn thận, kỹ lưỡng đang bị phá vỡ thành từng mảnh tạo thành một cái hang nhỏ, tiểu Xuyên Sơn Giáp nghênh ngang chui qua cửa hang chạy vào trong phòng, phóng vèo vèo về phía Vân Khinh.

"Chết tiệt, ta giết người." Sắc mặt Độc Cô Tuyết xanh mét, giận dữ hét lên.

Vân Khinh thấy vậy không khỏi xoa xoa mi tâm khẽ mỉm cười.

Tiểu Xuyên Sơn Giáp lắc lắc cả người bám đầy mảnh vụn đất đá, bay ngang qua trước mặt Độc Cô Tuyết, nhào vào trong lòng Vân Khinh, để lại Độc Cô Tuyết với vách tường bị phá lủng một lỗ.

Hết chương 73

Chương 74 – Ban hôn

Ngày ngày gắn liền với những cơn giận dữ cùng những tiếng gào rống trôi qua thật nhanh, mới đó đã sắp đến ngày sinh của Độc Cô Hành. Vân Kinh sau nhiều ngày điều dưỡng, thân thể suy yếu cũng nhanh chóng khỏe lại, so với ngày trước có khi còn tốt hơn, trông như một nàng tiên giáng trần vậy.

Chưa từng có một nước nào hùng mạnh đến như vậy, còn chưa đến ngày sinh của Tần vương Độc Cô Hành mà đã khiến bốn quốc gia Yến, Triệu, Ngụy, Hàn lục tục kéo đến Đô thành Tần quốc để chúc mừng.

Trên dưới kinh thành vô cùng đông đúc, thật là náo nhiệt.

Hôm nay, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, cũng là ngày đại thọ của Độc Cô Hành. Từ vương cung cho tới phủ đệ chư hầu, không ai không thần thái sáng láng, trang phục chỉnh tề.

Tại Dực vương phủ, Độc Cô Tuyết khoác áo bào đen thêu viền vàng, đai lưng màu xanh thẫm nạm ngọc đỏ, nhìn rất đơn giản nhưng lại khiến cả người hấn toát lên khí phách vô cùng ngạo nghễ. Chiếc mặt nạ sắt lạnh lẽo mang trên mặt, che bớt một phần gương mặt yêu diễm, nhìn qua lại càng tăng thêm vẻ lãnh khốc lạnh lùng.

“Vương gia, có cần thuộc hạ đi thúc giục một chút không? Đã không còn sớm nữa.” Sở Vân đứng bên cạnh Độc Cô Tuyết, nhìn Độc Cô Tuyết bình thản uống trà, rồi lại nhìn trời ngẫm nghĩ, nếu không rời phủ sẽ đến muộn mất.

“Gấp cái gì.” Độc Cô Tuyết ngồi ở gian ngoài phòng Vân Kinh, thản nhiên nói.

Phía sau Mặc Ngân, Mặc Ly nhìn nhau, đồng loạt cúi đầu không nói gì, chỉ có Vương gia nhà bọn họ dám nói những lời này trong ngày sinh của Tần vương mà thôi, đã không tới sớm thì chớ, giờ sắp muộn tới nơi rồi mà còn chưa đi, đưa mắt tìm khắp thiên hạ này cũng chỉ có mỗi Vương gia nhà bọn họ.

Lúc cả đám đang nói chuyện, tấm rèm trần châu trong phòng vang lên tiếng va chạm khẽ, bàn tay trắng ngần của Vân Kinh đang vén tấm rèm lên, ngược mặt nhìn Độc Cô Tuyết, có vẻ áy náy nói: “Để chàng chờ lâu”.

Cô đã nói ăn mặc đơn giản là được rồi, không ngờ Độc Cô Tuyết lại cố ý muốn cô đặc biệt chuẩn bị phục trang. Lại còn nói hôm nay không giống với mọi lần, còn sai hai nha hoàn đến giúp cô. Làm cho cô chậm trễ.

Độc Cô Tuyết không nói gì chỉ bình tĩnh nhìn chăm chăm Vân Khinh.

Mái tóc cô được búi lên bằng một cây trâm phượng chín vòng lung linh, những sợi tơ vàng nhiều màu sắc từ cây trâm phượng buông rũ xuống, nhẹ nhàng lắc lư theo mỗi bước chân uyển chuyển của Vân Khinh, ánh lên thứ ánh sáng đầy màu sắc tuyệt đẹp.

Bộ cung trang trang nhã màu trắng như ánh trăng có điểm những cụm mây xanh, được khoác lên thân hình mảnh khảnh. Mỗi bước chân của cô khiến cho trong phòng như có một tầng hơi nước mỏng manh, mơ hồ phủ nhẹ lên. Bên hông đeo một miếng ngọc lưu ly trong suốt cực kỳ thanh nhã. Tất cả làm nền cho khuôn mặt thanh thoát như đoá phù dung. Cái bốt hình hoa anh đào chính giữa trán càng làm cho Vân Khinh vốn đã xinh đẹp lại càng trở nên tuyệt trần hơn nữa, giống như một nàng tiên đến từ một tầng trời nào đó, phiêu miểu và huyền ảo.

Độc Cô Tuyết biết Vân Khinh xinh đẹp, nhưng không ngờ rằng sau khi phục trang lên lại đẹp đến nhường này, quả thực làm cho người ta nhìn không rời mắt được.

“Bị muộn rồi.” Vân Khinh bước lên nhìn Độc Cô Tuyết vẫn đứng yên bất động.

Độc Cô Tuyết chợt phục hồi lại tinh thần, duỗi tay ra ôm lấy Vân Khinh, mặt đầy kiêu ngạo lẫn cuồng vọng nói: “Để cho bọn họ chờ”.

Thu xếp xong mọi thứ đương nhiên là muộn rồi. Sở Vân cũng chẳng vội vã gì, cứ để xe ngựa đi chậm rì rì đến vương cung. Trễ một bước cũng là trễ, mà trễ hai bước cũng là trễ, không phải sao.

Tân vương cung, được xây dựng qua các đời Tân vương, cực kỳ nguy nga, tráng lệ. Phong cách của vương cung giống hệt phong cách của Tân quốc, làm cho người ta cảm thấy sự dũng mãnh, lạnh lùng, mạnh mẽ. Toàn bộ cung điện lấy màu đen làm màu chủ đạo trong kiến trúc và xây dựng, làm cho người ta có cảm giác bị áp lực vô cùng lạnh lẽo và cao cao tại thượng.

Lúc này trong điện Hiên Viên - chính điện vương cung, Độc Cô Hành mặc trường bào màu đen ngồi trên vị trí cao nhất, đầu đội vương miện châu ngọc, nét mặt tươi cười uy nghiêm, nhìn xuống bên dưới.

“Sứ thần Triệu quốc đến.” Tiếng thông báo vang lên, một ông lão tóc hoa râm, khuôn mặt tươi cười bước nhanh vào Hiên Viên điện, người đến mặc dù đã già, nhưng vẫn rất nhanh nhẹn.

“Sứ thần Triệu quốc Ngụy Chí bái kiến Tần vương Bệ hạ, vương chúng tôi lâm bệnh không thể đích thân đến, đặc biệt căn dặn Ngụy Chí chuyển lời chúc đến Tần vương, chúc Bệ hạ phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.”

Dứt lời, Sứ thần Triệu quốc khẽ đưa tay lên, năm người thanh niên đi theo phía sau lập tức trình lên một hòm gỗ lớn, kéo tấm vải đỏ che phía trên xuống, bên trong hòm hiện ra mười hai viên ngọc trai lớn, mười miếng lam ngọc cực kỳ đẹp, ba thanh ngọc phi thúy sáng lấp lánh, số lượng tuy ít nhưng tất cả đều là loại thượng hạng.

Tâm trạng Độc Cô Hành rất tốt, cười ha hả: “Triệu vương khách khí rồi, Ngụy Thừa tướng đến quả nhân đã rất vui mừng. Người đâu, mời Thừa tướng ngồi.”

“Tạ Tần vương Bệ hạ.” Lão Thừa tướng Triệu quốc thấy vậy lập tức cung kính nhưng không hề để mất thân phận đi theo lễ quan dẫn vào vị trí ngồi xuống.

“Sứ thần Ngụy quốc đến.”

“Sứ thần Hàn quốc đến.”

Những tiếng thông báo nối tiếp nhau vang lên, chỉ một lát sau trong điện Hiên Viên gần như đã kín người ngồi. Các đại thần trong triều, Sứ thần các nước khác hầu như đã đến đông đủ. Trong điện Hiên Viên đã sắp không còn chỗ ngồi nữa, vô cùng đông đúc.

Độc Cô Hành ngồi trên cao nhìn xuống triều thần phía dưới, khuôn mặt khẽ mỉm cười, nhưng lại ngậm nhịu nhịu mày. Độc Cô Tuyệt chết tiệt này sao giờ này còn chưa đến, Sứ thần các nước khác đều đến hết rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng hần. Chẳng lẽ có chuyện gì không ổn?

“Sứ thần Yến quốc đến.” Tiếng thông báo vừa dứt, Lâm Thượng đại phu của Yến quốc tươi cười bước vào, cao giọng chúc mừng: “Tần vương Bệ hạ, Yến quốc là vùng nông thôn đất hoang, không có gì đặc biệt để mang đến chúc mừng ngày sinh của Tần vương, chỉ chúc Tần quốc mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.”

Những lời này nghe có vẻ rất vô lễ, nhưng nếu nghe thật kỹ mới thấy nếu không phải có mối quan hệ cực kỳ tốt đẹp thì làm sao có thể nói như thế, cho dù mức độ thân thiết thực sự đến đâu cũng rất khôn khéo.

Độc Cô Hành nghe thấy đương nhiên hiểu rõ ý của Lâm Thượng đại phu, rất vừa lòng gật đầu cười nói: “Hay, hay lắm, lời chúc này quả nhân rất thích, quả nhân Phúc Thọ song toàn, Đại Tần ta quốc thái dân an, đúng là hay, mời ngồi.”

Lâm Thượng đại phu thấy vậy cũng tươi cười rạng rỡ. Tần quốc không thiếu bất cứ thứ gì, cho dù Yến quốc ông có dâng lên thứ tốt nhất cũng không thể lọt vào mắt của Tần vương được, không bằng chúc một câu này có khi lại khiến người khác thỏa mãn hơn. Quả nhiên là Tần vương rất vui sướng.

Khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm. Lúc Giá Hiên Nghị trở về với bộ dáng như vậy, bọn họ từ Yến vương cho tới quần thần gần như đều chết lặng nửa hồn, cũng may là mặc dù một vạn tướng sĩ đều chết sạch nhưng Dực vương Độc Cô Tuyết cũng không sao cả, bằng không hôm nay đừng nói là nịnh hót, mà có khi binh lính Tần quốc đã xuất phát đến gần lãnh thổ của Yến quốc rồi.

Bởi vậy hôm nay đến đây, thứ nhất là vì chúc mừng sinh nhật của Tần vương, thứ hai chính là đến để yết kiến Độc Cô Tuyết và Vân Khinh. Không biết ý của Giá Hiên Nghị là gì, cứ sống chết nhất định bắt ông phải tạo một mối quan hệ thật tốt với Độc Cô Tuyết và Vân Khinh, không được chậm trễ một khắc nào, đặc biệt là Vân Khinh, nhất định phải giữ chặt mối quan hệ tốt đẹp này.

Nhìn thoáng qua những người trên điện, Lâm Thượng đại phu đang định tìm Độc Cô Tuyết hành lễ, chợt thấy người mình muốn tìm không có ở đây, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Dường như Dực vương chưa tới?”

Độc Cô Hành nghe vậy khẽ nhíu mày nhưng sắc mặt không hề thay đổi, mỉm cười nói: “Dực vương...”

“Dực vương đến.” Chưa kịp nói dứt câu, tiếng của lễ quan thông báo đã vang lên. Độc Cô Tuyết nắm tay Vân Khinh, chậm rãi sóng đôi bước vào.

Mọi người trong điện vốn đang nói chuyện, thì thầm với nhau, lập tức im bật nhìn về phía Độc Cô Tuyết. Những tướng sĩ là thuộc hạ của Độc Cô Tuyết đồng loạt khom người cúi đầu, cực kỳ tôn kính.

Nhẹ nhàng như một cơn gió. Một lạnh lùng, nghiêm trang, một thanh lệ thoát tục, một đầu đội trời chân đạp đất, một tuyệt đẹp đến xuất trần, trong khoảnh khắc thu hút hết ánh mắt của mọi người. Trong điện Hiên Viên đen bóng một màu chợt trở nên tĩnh lặng, ngay cả tiếng kim rơi trên mặt cũng có thể nghe rõ.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng nhìn lướt qua đám quần thần trong điện, trên mặt chợt tràn đầy sát khí. Những người đang nhìn Vân Khinh chăm chăm đến xuất thần hoàn hồn lại ngay lập tức, cả đám vội quay đầu không dám nhìn Vân Khinh nữa, ai dám chọc giận Dực vương Độc Cô Tuyết chứ.

Vân Khinh đứng ở bên cạnh Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng không có cảm xúc gì, cứ thanh đạm, bình thản lại tự nhiên.

“Thần đệ và Vân thị nữ Khinh^(*) chúc mừng sinh nhật vương huynh”. Độc Cô Tuyết ôm ngang thắt lưng Vân

Khinh cung chúc khá ngắn gọn, xúc tích.

(*) Vân là họ, Vân thị là nhà họ Vân, nữ chỉ con gái, Khinh là tên. Vân thị nữ Khinh ý chỉ cô Khinh – con gái nhà họ Vân. Một cách nói trang trọng.

Không cần nói cũng chẳng cần trả lời, thứ mà hai anh em bọn họ đều muốn nghe nhất chính là bốn chữ ‘nhất thống sáu nước’, nhưng đương nhiên lúc này không thích hợp để nói, còn những lời chúc phúc chân thành, tha thiết, tình sâu nghĩa nặng thì cần phải nhắc lại làm gì.

Độc Cô Hành gật đầu cười nói: “Được”. Vừa nói vừa cười cười nhìn Vân Khinh đứng bên cạnh Độc Cô Tuyệt.

Vân Khinh thấy vậy hơi khom người, khẽ nói: “Chúc Bệ hạ thân thể khỏe mạnh, đạt thành ước nguyện.”

“Nói rất đúng, lời nói này rất thật lòng, ban thưởng.” Độc Cô Hành gật thật mạnh đầu, khen ngợi hết lời.

Chỉ ban thưởng vừa thốt ra, quần thần trên dưới đều ngạc nhiên, một câu như thế mà ban thưởng cái gì chứ? Dực vương mang cô gái này lên điện đã không phù hợp quy củ rồi, bây giờ Tần vương lại nói ban thưởng là có ý gì đây?

Chỉ có chúng tướng sĩ bộ binh và Tả tướng biết nguyên nhân vì sao, chuyện xảy ra với Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyệt ở hoàng lăng lớn như vậy, muốn người khác không biết chuyện rất khó.

Cô gái tên Vân Khinh này dùng khả năng ngự thú cứu Tần vương Độc Cô Hành một mạng, đây chính là công lớn nhất, người có công cứu mạng như thế nếu là nam tất nhiên sẽ được ban quan tiến chức, nhưng Vân Khinh là nữ vậy chỉ có thể ban thưởng, huống chi cô lại có bản lĩnh cao cường như vậy, lại thêm là người con gái của Dực vương Độc Cô Tuyệt, làm sao có thể chậm trễ được.

“Bệ hạ, vì sao lại ban thưởng?” Hình Bộ Thượng đại phu nhíu mày nhỏ giọng hỏi, ông chấp chương luật pháp Đại Tần, sao có thể chỉ vì một câu nói đầu tiên nhưng lại chẳng có công trạng gì đã ban thưởng như vậy, cho dù là người của Dực vương cũng không thể.

Độc Cô Hành mỉm cười không đáp, chỉ cười như có như không nhìn Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt quét ánh mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua Hình Bộ Thượng đại phu rồi lại quay đầu nhìn Tả tướng đang ngồi bên tay phải phía trên.

Tả tướng bắt gặp ánh mắt của Độc Cô Tuyệt, lập tức đứng dậy bước lên trước một bước hướng về phía Độc Cô Hành khom người nói: “Bệ hạ ban thưởng rất hợp lẽ nghĩa.”

Dứt lời, y xoay người nhìn Hình bộ thượng đại phu, mặt mày rất nghiêm nghị nói: “Một tháng trước Bệ hạ gặp nạn ở thành Tú Thủy, Vân Kinh cô nương đã liều mình cứu giúp, cứu Bệ hạ chúng ta thoát khỏi sinh tử tồn vong, công lớn như thế có nên ban thưởng hay không?”

Hình Bộ Thượng đại phu vừa nghe xong lập tức nghiêm mặt đứng lên, việc Bệ hạ bị tập kích trong triều hầu như đều biết rõ, cũng biết có người là thuộc hạ của Dực vương cứu giúp, không ngờ lại là người con gái nhìn có vẻ thanh nhã, cao quý trước mắt này.

Hình Bộ Thượng đại phu lập tức quay đầu nhìn Độc Cô Hành lớn tiếng nói: “Nên ban thưởng, nên ban thưởng thật lớn, công lao lớn như thế, Bệ hạ nên ban thưởng thật hậu hĩnh mới phải.”

“Nên ban thưởng.” Quần thần trong triều nghe thấy ai nấy cũng đồng loạt phụ họa.

Vân Kinh nghe thấy mọi người nói chuyện, sắc mặt cũng không chút thay đổi, không vui mừng cũng chẳng hứng thú, lạnh nhạt giống như chuyện này vốn chẳng quan hệ gì đến cô, dù sao cô cũng không thèm để ý đến mấy cái thứ phong thưởng gì đó, nếu sớm biết Độc Cô Tuyết đưa cô tới đây là vì ban thưởng, cô sẽ không đến.

Độc Cô Hành thấy chúng triều thần trăm miệng một lời, không khỏi chậm rãi gật đầu, nhìn Vân Kinh đang vô cùng bình thản, lãnh đạm đứng giữa đại điện, nét bình thản kia giống như cả cung điện hoa lệ này chẳng có gì đáng để ý.

“Vân Kinh, niệm người có công cứu quả nhân, đáng được phong thưởng, người có yêu cầu gì cứ nói.”

Chúng triều thần trong điện và Sứ thần bốn nước chợt đồng loạt nhìn về phía Vân Kinh, để cho người có công tự lựa chọn phần thưởng cho mình, như thế thật sự là một ân huệ rất lớn.

Vân Kinh nhìn lướt những người đang nhìn cô chăm chú, quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết cũng đang đứng bên cạnh nhìn cô, thần nhiên nói: “Dân nữ không muốn gì cả.” Có Độc Cô Tuyết bên cạnh cô là đủ rồi, chẳng cần thêm bất cứ thứ gì khác nữa.

Một lời thốt ra, khắp đại điện chợt râm ran những tiếng thì thầm, cơ hội tốt như vậy mà lại nói không cần thứ gì cả, cô gái này...

Độc Cô Hành vừa nghe nhúm mày nói: “Một khi đã như vậy...”

“Có công phải thưởng.” Độc Cô Hành chưa nói hết câu, Độc Cô Tuyết vẫn im lặng từ sau khi bước vào đại điện nói câu chúc mừng, đột nhiên cất giọng vô cùng lạnh lùng, nghiêm túc cắt ngang lời.

Vân Khanh nghe vậy khẽ giật mình, sau đó quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết, Độc Cô Tuyết cho rằng cô muốn ban thưởng sao? Cô cần ban thưởng cái gì chứ? Độc Cô Tuyết hẳn là biết ý cô mà, vì sao?

Độc Cô Tuyết chỉ hung hăng nắm chặt tay Vân Khanh, ánh mắt bình thản nhìn Độc Cô Hành, mặt mày lạnh lùng lại vô cùng nghiêm túc.

Độc Cô Hành cũng trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyết, nhưng không đấu lại ánh mắt lạnh lùng, cứng rắn của hẳn, một lúc sau đành thu hồi lại ánh mắt đối đầu với Độc Cô Tuyết, nhìn Vân Khanh ho nhẹ một tiếng nghiêm mặt nói: “Nay niệm Vân thị nữ Khanh có công cứu giá, tính tình cao thượng, tài năng xuất chúng, những vật trần tục không xứng đáng ban thưởng trong trường hợp đặc biệt này, đặc biệt ban hôn cùng vương đệ Dục vương Độc Cô Tuyết, chọn ngày thành hôn.”

Độc Cô Hành vừa nói xong, đại diện vốn đang râm ran, ồn ào chợt trầm xuống, phần thưởng này rất cao, đem chính Dục vương Độc Cô Tuyết làm phẩm vật ban thưởng.

“Chúc mừng Dục vương, chúc mừng Vân cô nương.” Trong lòng Tả tướng đã sớm có sắp xếp, lúc này xoay người về phía Độc Cô Tuyết và Vân Khanh, tươi cười sáng lạn chúc mừng trước tiên.

“Chúc mừng hai vị, tình cảm bền lâu sớm kết thành đôi.” Lâm Thượng đại phu cũng là một người khôn khéo, thấy vậy lập tức đứng dậy, hướng về phía Vân Khanh và Độc Cô Tuyết lên tiếng chúc mừng.

“Tạ vương huynh.” Độc Cô Tuyết nghe vậy cũng không khách khí, hướng về phía Độc Cô Hành thi lễ, lớn giọng cảm tạ.

Lời của hẳn vừa thốt ra, chúng triều thần trong đại điện đồng loạt xoay người lại nhìn, Dục vương Độc Cô Tuyết nhanh chóng nhận lời như vậy chắc chắn đã có sự chuẩn bị, việc này hẳn là rất hợp tâm ý của hẳn đây mà, cả đám chỉ biết ngược mặt nhìn nhau, cười khổ không thôi.

Đã sớm biết cô gái tên Vân Khanh này là người con gái của Dục vương Độc Cô Tuyết, nhưng cứ nghĩ rằng dù cô ta được Dục vương sủng ái, cũng chỉ là một cô gái xuất thân nghèo khổ, tầm thường, được sủng ái lắm cũng chỉ có thể làm thứ phi đã là cao quý lắm rồi, tuyệt đối không thể ngồi lên ngôi vị chính phi, như vậy bọn họ mới có thể tự đến cửa cầu thân, người con gái bên cạnh Dục vương tất nhiên phải có thân phận xứng với hẳn.

Bởi vậy chẳng ai ngờ tới hôm nay đích thân Tần vương lại ban hôn, như thế tuyệt đối là chính phi, thân phận này rất khác biệt, tuyệt đối không thể coi thường, cho dù sau này con gái bọn họ có thể vào Dục vương

phủ, cũng không thể ngồi trên đầu cô ta được, sau lưng có Tần vương đích thân chỉ hôn, ai dám động đến cô ta. Không chỉ không qua mặt được Dực vương, mà còn có Tần vương nữa.

Chỉ là một thường dân không ai biết gốc gác ở đâu, vậy mà trong khoảnh khắc đã từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, tuy vậy không ai dám lên tiếng phản đối, công lao cứu Tần vương thì phủ nhận kiểu gì, ai dám có lý do gì để thoái thác.

Bọn họ nhìn thấy chàng trai tốt nhất Tần quốc đã vượt khỏi tay con gái nhà mình, rơi vào tay một cô gái chẳng có thể lực lẫn thân phận gì thì cay đắng vô cùng, nhưng có cay có đắng đi chẳng nữa cũng điều chỉnh tâm trạng rất mau lẹ, sau khi trầm mặc trong nháy mắt chúng triều thần đồng loạt đứng lên, mặt mày tươi cười lớn giọng chúc mừng. Cả Dực vương lẫn Tần vương đều đồng ý, bọn họ còn làm gì được nữa, thôi thì dành chút chân thành chúc mừng đi.

“Dực vương, chúc mừng...”

“Chúc mừng, chúc mừng...”

Trong phút chốc, buổi lễ mừng thọ liền biến thành vui mừng vì chuyện ban hôn.

Vân Kinh nhẹ nhàng nắm tay Độc Cô Tuyết, đôi mắt trong veo, dịu dàng như nước bình thản nhìn Độc Cô Tuyết, trong đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo kia là một sự kiên quyết, cứng rắn, nhưng sâu thẳm trong đáy mắt dưới vẻ cứng rắn kia Vân Kinh lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Người này, sao có thể suy nghĩ cẩn thận, kỹ lưỡng đến như vậy, cô vốn không hề nghĩ tới những chuyện này, cho dù cô không hiểu lắm những quy tắc luật lệ cung cấm này, nhưng cũng không phải là không biết gì. Con người này lúc nào cũng mang bộ mặt lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng tâm tư lại tinh tế, cái gì cũng nhìn thấu, cô thực sự rất may mắn mới được hãn yêu thương đến như vậy.

“Thế nào, Vân Kinh, ngươi không hài lòng với phần thưởng này?” Độc Cô Hành thấy Vân Kinh lặng im không nói gì, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“Dám không hài lòng, mau tạ ơn.” Độc Cô Tuyết nghe vậy, nhướn mày, trừng mắt nhìn Vân Kinh chăm chăm, nhỏ giọng khế gầm lên với cô.

Vân Kinh thấy vậy khẽ nở nụ cười, dần dần nụ cười ấy càng ngày càng rạng rỡ, kiêu diễm, giống như trăm hoa nở rộ, tỏa ra ánh sáng như ngọc khiến ai nhìn thấy cũng phải lóa mắt, không thể hít thở nổi. Những người có mặt trong đại điện đồng loạt ngừng thở, thì ra cô gái này khi bình thường thì rất lạnh lùng, lãnh đạm, nhưng

một khi nở nụ cười lại xinh đẹp tuyệt trần đến như thế.

Vân Khanh nhẹ nhàng cúi người xuống, khoe miệng tươi cười nói: “Đa tạ bệ...”

“Sứ thần Sở quốc đến.” Vân Khanh còn chưa tạ ơn xong, bên ngoài cung điện tĩnh lặng đột nhiên vang lên tiếng lễ quan thông báo, sứ thần nước Sở quả nhiên đã đến.

Độc Cô Tuyệt và Độc Cô Hành nhìn nhau trong khoảnh khắc. Độc Cô Tuyệt kéo Vân Khanh, bước nhanh về vị trí cao nhất đầu tiên bên trái phía dưới Độc Cô Hành. Sở vương hiện tại là Sở Hình Thiên, y phái người đến chúc mừng nhất định là có vấn đề. Chuyện của hắn và Vân Khanh để nói sau, trước mắt phải xem sứ thần nước Sở này muốn làm gì đã.

Nước Sở xảy ra biến cố to lớn trong thời gian ngắn, vài vị trọng thần trong triều đều biết rõ chuyện này, lập tức phất phất tay dẫn dắt triều thần hai phái văn võ trong triều ngồi xuống, chậm rãi chờ thái độ của Sở.

Sứ thần Yến, Ngụy, Hàn, Triệu thấy vậy cũng liếc nhau, ngồi yên không nói gì. Sở, Tần xưa nay không hợp, cũng không phải hôm nay mới biết. Lúc Sở vương mới đăng cơ, Tần không phái sứ thần tới chúc mừng, hôm nay đại thọ của Tần vương, Sở vương lại phái người tới đây, chuyện này...

“Sứ thần, xin để kiểm ở bên ngoài.” Trong tĩnh lặng, chợt nghe tiếng bước chân ở bên ngoài điện và ngay sau đó một thị vệ đột nhiên trầm giọng quát.

“Sở quốc ta cũng không có quy củ này, sao nào, Tần vương lại nhát gan như thế à?” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, một người xuất hiện ở chính giữa gian ngoài đại điện, đứng ngay cửa đại điện, đôi mắt lạnh lùng như băng quét qua những người đang có mặt trong đại điện, nhìn Độc Cô Hành đang ngồi trên cao, rồi lại chuyển sang người Độc Cô Tuyệt.

Vân Khanh giương mắt nhìn lại, chỉ thấy người tới mặc trường bào màu xanh lam, ngấm lộ vẻ của kẻ lãnh đạo, bên hông đeo một thanh kiếm. Nhưng so với bộ dáng gian tà kia thì thanh kiếm đó chỉ giống như một vật trang trí, tùy tiện mang theo mà thôi, chẳng hề hài hòa với con người y chút nào.

Người này nhìn có vẻ nho nhã, nhưng sâu trong đáy mắt lại toát lên vẻ âm hiểm khó lường, trực giác của Vân Khanh mách bảo cô không thích con người này

Kẻ đó vừa nói xong, sắc mặt mọi người trong đại điện đều thay đổi, dám cả gan nhục mạ Bệ hạ bọn họ như thế, một vài võ tướng trong triều nháy ra.

“Thiết Báo, chỉ bằng những lời này của người bốn vương đã có thể giết người.” Độc Cô Tuyết lạnh lùng nhìn thẳng người tên là Thiết Báo nọ, trầm giọng gằn từng chữ.

Vân Kinh nghe Độc Cô Tuyết gọi tên của người mới đến, khẽ nhíu nhíu mày, cô đã từng nghe Độc Cô Tuyết nói qua về các thuộc hạ của Sở Hình Thiên, ba đại tướng quân của Hoàng tuyền Thiết vệ, Thiết Long, Thiết Hồ, Thiết Báo. Thiết Long giỏi cưỡi ngựa bắn cung, Thiết Hồ giỏi tác chiến, Thiết Báo giỏi mưu lược, đáng sợ nhất trong ba người này không phải là hai người phía trước, mà là người nêu tên sau cùng - Thiết Báo.

Thiết Long đã bị Độc Cô Tuyết giết chết rồi gửi đầu về nước Sở, hôm nay Thiết Báo đến, hơn phân nửa là chẳng có chuyện tốt lành gì.

Thiết Báo vừa nghe xong chỉ nhìn Độc Cô Tuyết, thản nhiên nói: “Đương nhiên là Dục vương có bản lĩnh đó, nhưng Dục vương không sợ vì chuyện này mà hai nước sẽ khai chiến sao.”

Y vừa dứt lời, không khí trong đại điện có phần đông cứng lại, chưa từng có kẻ nào dám đem chuyện hai nước khai chiến hỏi thẳng mặt như thế.

Độc Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, không tránh né cũng không khước từ nói: “Người cho là bốn vương sợ?”

Một câu nói vừa giống như hỏi lại giống không hỏi, nhưng những người có mặt trong triều, thậm chí chính bản thân Thiết Báo cũng biết Độc Cô Tuyết không sợ khai chiến, có lẽ cái hấn đang chờ chính là một cơ hội để khai chiến.

Thiết Báo lập tức mỉm cười, quay đầu nhìn Độc Cô Hành vẫn lặng im không nói gì hỏi: “Đây chính là lễ đãi tân khách đến chúc thọ Tần vương sao?”

Quần thần trong triều vừa nghe Độc Cô Tuyết nói như vậy, mà Thiết Báo lại nói sang chuyện khác như thế, ai nấy đều đồng loạt khẽ thở phào nhẹ nhõm, gần đây sứ thần nước Sở đều có thái độ như thế, nếu là kẻ khác sẽ không dám tiếp nhận sự khiêu khích của y, may mắn là Độc Cô Tuyết có mặt ở đây ngăn chặn khí thế của y, nếu để cho Tần vương tự lên tiếng sẽ rơi vào thế yếu.

“Dùng lễ đến quở trách tự nhiên sẽ dùng lễ tiếp đãi, không nhìn nhận lễ pháp Đại Tần, làm sao quở trách tiếp đãi bằng lễ được.” Độc Cô Hành ngồi ngay ngắn trên cao, nói nghe có vẻ rất thuận, nhưng gằn từng tiếng một vô cùng uy nghiêm.

Thiết Báo nghe xong chỉ cười lạnh lùng, tháo cái bọc quấn quanh thanh trường kiếm xuống, vẫy tay ném cho thị vệ đứng ngoài đại điện, vỗ vỗ tay, hai mắt lạnh lùng, cười cười nhìn Tần vương Độc Cô Hành, khí thế

kiêu ngạo nhưng lại biết co biết giãn theo tình thế.

Thiết Báo chậm rãi bước vào đại điện, nhìn lướt qua mọi người bên trong, chống mắt nhìn Độc Cô Tuyệt nói: “Hôm nay, ngoại thần phụng mệnh Sở vương, đưa lễ vật của Đại Sở đã được chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ cho ngày đại thọ của Tần vương, biểu thị cho mối thâm giao cũng như tình nghĩa thăm thiết của hai nước Sở Tần.” Bốn chữ ‘tình nghĩa thăm thiết’ được y đặc biệt nhấn mạnh.

Độc Cô Tuyệt thấy Thiết Báo đáng ra phải nói với Độc Cô Hành nhưng ngược lại lại nói với hắn, cũng sớm hiểu được ý nghĩa trong đó, nhớ lúc trước hắn đã tặng cho Sở Hình Thiên một phần lễ vật rất hậu hĩnh, lập tức quét ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, sắc bén, khóe miệng cong lên nở nụ cười đầy mùi máu.

“Vây quả nhân cần phải đa tạ Sở vương rồi.” Độc Cô Hành tiếp nhận một câu, rất bình tĩnh mà lại tôn quý.

Thiết Báo khẽ xoay người, chu toàn lễ nghĩa rồi nói: “Hy vọng Tần vương thích.” Vừa dứt lời, y vỗ tay một cái, bên ngoài đại điện lập tức vang lên tiếng bước chân, tám chàng trai lực lưỡng khiêng một cái thùng lớn làm bằng gỗ kỳ lân bước vào, đặt thật mạnh xuống. Thùng gỗ này dài khoảng một trượng, ngang ba thước.

Bên trong thùng lại có thùng, Vân Kinh nhìn cái thùng lớn trước mắt, khẽ nhú mày nhìn, nghiêng mặt nhìn Độc Cô Tuyệt vẫn rất bình thản không chút thay đổi.

“Mời.” Thiết Báo lui lại hai bước, khuôn mặt đầy vẻ hiểm độc, tươi cười nhìn Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyệt nói.

Độc Cô Tuyệt quét mắt nhìn thùng gỗ mộc kỳ lân kia, quanh thân không có một khe hở, nhìn thế nào cũng giống như một khối gỗ liền mạch, làm sao mở ra đây?

Muốn mở nó ra cũng không khó, chỉ cần đập nát nó ra là được, nhưng đây là lễ vật Sở vương dâng cho Tần vương, trong điện này ngoại trừ Tần vương tự tay phá hủy nó thì còn ai có thể ra tay được chứ, nhưng muốn Tần vương tự tay mở ra thì còn gì là thể diện của Tần quốc nữa.

“Sao thế, không ai có thể mở cái thùng này ra sao, người Đại Tần vốn tài giỏi, kiệt xuất, lại không có người dùng được sao?” Thiết Báo tươi cười nham hiểm, đứng bên cạnh nhìn lướt qua đại điện đang chìm trong sự yên lặng ngán ngùi.

“Sứ thần Tề quốc, hoàng thái tử đến.” Trong lúc mọi người đang trầm mặc, viên lễ quan bên ngoài điện đột nhiên thông báo, quần thần trong đại điện chợt ngẩn người, Tề thái tử đích thân đến đây.

“Là cái thùng gì, ta cũng muốn xem thử.” Một giọng nói nhỏ nhẽ, điềm đậm vang lên, cùng với giọng nói này là một chàng trai áo trắng lay động, cả người toát ra sự ôn hòa bước vào.

Hết chương 74

Chương 75 – Lễ vật mừng thọ quái dị

Dung nhan tuấn tú, khí phách phi phàm, bước chân nhàn nhã từng bước bước vào, không có một chút nào gọi là câu nệ, vô cùng thông dong. Trên khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười ung dung, cả người toát ra sự tao nhã, trầm ổn mà ôn hòa.

Chỉ là một thanh niên trẻ tuổi nhìn nho nhã ôn hòa như vậy, thế mà không ra tay thì thôi, vừa ra tay gần như đồng thời khiến cả Tần vương lẫn Dục vương Độc Cô Tuyết mất mạng, diệt toàn bộ nhân vật nòng cốt của nước Tần. Thật sự khiến người ta phải mở rộng tầm mắt. Sự tàn nhẫn ẩn sau nụ cười, sự quyết đoán dưới tầng nho nhã, nhìn người, vạn phần không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài được.

“Ồ, Tề thái tử cũng đến ư.” Thiết Bảo đang đứng giữa đại điện nhìn thấy vậy, thông thả đi về phía Tề thái tử nhíu mày cười nói.

Tề thái tử đứng ở giữa đại điện, nét mặt vô cùng khiêm tốn, khẽ cười: “Ngày đại thọ của Tần vương, đương nhiên là phải đến rồi.”

Dứt lời quay đầu nhìn Độc Cô Hành đang ngồi trên cao, mỉm cười nói: “Tới muộn một chút, thất lễ, thất lễ.” Vừa nói vừa áy náy xin lỗi với Độc Cô Hành rồi lại quay sang Độc Cô Tuyết, lời nói thái độ bình tĩnh mà hợp lẽ với thân phận của hai người, vừa khiêm tốn lại giữ lễ. Bình thản đến mức giống như chuyện mới cách đây không lâu y định giết hai người đối diện này căn bản không hề tồn tại.

Vào thời điểm nhạy cảm như thế, tên này không đợi ở nước Tề của y, lại tự mình đi sứ sang nước Tần, không biết có phải là kẻ tài cao thì gan cũng lớn hay là vốn chẳng hề biết sợ hãi là gì. Chẳng lẽ thật sự không sợ ư? Vân Khinh nhìn lướt qua một Tề thái tử ôn hòa nhã nhặn ấy, rồi lại đảo mắt nhìn Độc Cô Hành.

“Thái tử đích thân đến, là niềm vinh hạnh của quả nhân, không cần đa lễ.” Độc Cô Hành trầm giọng cười. Lời nói thốt ra hết sức thản nhiên, vẻ mặt rất nhã nhặn, hòa khí, không có biểu hiện gì khác.

Không có bằng chứng xác thực nào để chứng minh Tề thái tử ra tay sát hại y. Bây giờ gã đó lại đến tận nơi chúc mừng thế này, ngược lại y càng phải giữ bình tĩnh. Cho dù có muốn làm gì thì cũng không thể làm ở nơi này, nếu xảy ra chuyện gì ở đây thì cũng e là khó mà lật ngược tình thế được.

"Tần vương khách khí rồi."

Vân Khinh nhìn tình cảnh thế này, rõ ràng thấy hai người kia đều hận đến mức không thể giết chết đối phương ngay lập tức. Nhưng ngoài mặt lại ôn hòa như thế, thoát nhìn qua giống như bạn bè tình cảm rất sâu sắc. Thật là dối trá. Cô lập tức hạ mi mắt xuống, không thèm để ý tới phía trong đại điện nữa, những việc thế này cô không thích.

Mà trong khoảnh khắc ngay tại lúc Vân Khinh hạ mi mắt xuống, thì ánh mắt của Tề thái tử bất ngờ lại nhìn về phía cô.

Ngay lúc Tề Chi Khiêm tiến vào đại điện đã trông thấy Vân Khinh ngồi ở bên cạnh Dục vương Độc Cô Tuyệt. Bên cạnh Độc Cô Tuyệt có một cô gái, điều này y đã biết từ lâu, có điều thật sự không ngờ lại là Đinh Đinh, là Đinh Đinh mà y đã tìm kiếm rất nhiều năm qua. Nếu không phải do Đinh Phi Danh ẩn núp thất bại, âm thầm trở về bẩm báo cho y biết, y sẽ còn phải lặn lội tìm kiếm trong biển người không biết bao lâu nữa.

Thảo nào tìm kiếm bao nhiêu năm vậy rồi mà vẫn không tìm được, hóa ra cô ở nước Tần, ở bên cạnh Dục vương Độc Cô Tuyệt, ở bên cạnh người nổi danh lưu truyền khắp bảy nước. Không thể ngờ Vân Khinh lại chính là Đinh Đinh - người con gái bé nhỏ năm nào, mang theo cả thương tật lẫn tổn thương cùng cực mà biến mất.

Luôn chỉ chăm chăm tìm kiếm tất cả nhưng nơi bình thường dân dã, luôn chỉ tìm kiếm những người tay phải bị tàn tật, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến một Đinh Đinh điềm đạm đáng yêu ngày nào lại có thể vang danh khắp bốn nước như vậy^(*), nhưng không phải nổi danh ở nước Tề, mà là - nước Tần.

(*) Bốn nước ở đây là Tần, Tề, Sở, Yên. Còn Hàn, Triệu và Ngụy hầu như không được biết. Vì đây là ba nước nhỏ, mà tin tức về Vân Khinh được Độc Cô Tuyệt bưng bít khá kín. Và điều đó sẽ dẫn đến bất ngờ sau này ^^.

Cho nên, lần này y vội vàng đích thân tới lễ mừng thọ của Tần vương, tự mình dẫn xác đứng mũi chịu sào ở nơi đầu sóng ngọn gió thế này. Để tránh nước Tần báo thù, đáng ra vào thời điểm như thế này y phải ở yên trong nước Tề mới phải. Có điều y không nhịn nổi, quả thật không nhịn được, muốn gặp bóng dáng kia ngay lập tức, muốn gặp lại người đã lưu trú trong lòng y bao nhiêu đó năm qua. Cho nên y đến đây, y mang theo người nên đến cùng đến, để mang bằng được báu vật của Tề quốc y về.

Khí chất lạnh nhạt thờ ơ, cho dù mắt còn chưa nhìn thấy tướng mạo dung nhan ra sao, nhưng khí chất kia đã khiến người ta ngệt thở, lẫn át cả nét hoa lệ của cái cung điện phù phiếm này. Nhẹ nhàng không tranh đoạt với đời, giống như một cái đầm nước trong veo ở giữa vũng bùn đục ngầu, cực kỳ nổi bật bắt mắt.

Tề Chi Khiêm tấm tắc thầm khen, đưa mắt nhìn chăm chú. Đôi môi đỏ mọng, sóng mũi cao thẳng xinh đẹp

tuyệt trần, rèm mắt đang rũ xuống, giữa cái trán kia là một đóa hoa anh đào nở rộ, không có điểm nào không phải là Đinh Đinh trong lòng, không có điểm nào không phải là Đinh Đinh trong tưởng tượng của y. Hình dáng khi trưởng thành của Đinh Đinh, so với trước đây khi mới trở mã lại càng trở nên xinh đẹp hơn gấp vạn phần.

Vân Khinh cảm nhận được luồng mắt chăm chú nóng bỏng đó, chậm rãi ngước đôi mắt đen nhìn thoáng qua Tề thái tử đối diện vốn đang nhìn cô. Không thềm để ý tới vẻ phức tạp ẩn trong đáy mắt kia, ánh mắt ấy có chút ngạc nhiên xen lẫn sự vui mừng, nhưng cũng hàm chứa sự ảo não hồi tiếc. Vân Khinh thản nhiên liếc mắt quét qua Tề Chi Khiêm một cái, vẻ mặt không thềm dao động dù chỉ một chút, vẫn nhẹ nhàng hạ mi mắt xuống như trước, không thềm nhìn nữa.

Tề Chi Khiêm thấy Vân Khinh lạnh lùng khẽ quét mắt qua y rồi thôi. Không buồn, không vui, không xúc động, một chút thần sắc dao động cũng không hề có. Hiển nhiên xem y như một người xa lạ, một người lạ trong cả ngàn người lạ đi lướt qua cô, không có gì khác biệt hơn ngoài một người dưng nước lã. Trong lòng không khỏi đau đớn.

Trên đại điện, trong giây phút Vân Khinh bị Tề thái tử ngang nhiên nhìn chăm chú như vậy, bầu không khí chợt trở nên im lặng đến kỳ cục.

Độc Cô Tuyết ngồi ở bên cạnh Vân Khinh thấy vậy mặt nặng hơn đeo chì, sát khí lạnh băng tỏa ra, vừa bá đạo quàng tay ôm eo Vân Khinh, vừa trừng hai tròng mắt hết sức ngoan độc nhìn Tề thái tử, giọng nói chứa đầy sự cảnh cáo: “Tề thái tử, có ý kiến gì với Vương phi của bốn vương ư?”

Tề Chi Khiêm nghe thấy tiếng của Độc Cô Tuyết vang lên, hoàn hồn liếc mắt nhìn qua Độc Cô Tuyết, nghe thấy ngữ điệu của câu hỏi đậm đặc hàm ý thông báo chủ quyền của hãn, không khỏi ho khan một tiếng. Ngay lập tức giấu đi vẻ dao động của mình.

Đinh Đinh mà y muốn đưa về lại cũng chính là Vân Khinh. Nếu muốn quang minh chính đại cứng rắn mang Vân Khinh về, phỏng chừng là không có khả năng. Độc Cô Tuyết vẫn đưa Vân Khinh lên đại điện mặc dù đã nghe Vân Khinh kể lại thân phận. Nước Tần trọng dụng người tài chứ không để ý xuất thân, điểm khác biệt này, các nước khác so với nước Tần còn kém xa. Nếu bây giờ y vạch trần thân phận thật của Vân Khinh, có lẽ sẽ ngược lại càng không thể mang đi. Vừa quyết định trong đầu xong, lập tức mặt mày bình thản, lại bắt đầu ung dung mỉm cười.

Liếc mắt nhìn Vân Khinh một cái nữa rồi nói: “Hóa ra là Dục vương phi, bản thái tử chỉ là thấy dung mạo cao quý của vương phi rất giống với người quen trước đây của bản thái tử, bởi vậy mới nhìn thôi mà.”

Độc Cô Tuyết vừa nghe thấy lời này của Tề thái tử, biết rằng Tề Chi Khiêm đã nhận ra Vân Kinh, nhiều năm không gặp như vậy mà lại có thể nhận ra ngay từ ánh mắt đầu tiên, bảo hân an tâm làm sao được, giận quá đi mất.

Có điều Tề Chi Khiêm nói chuyện khách sáo như thế, không thể mượn được cớ để nổi bão, chỉ đành hừ lạnh một tiếng, cả người tỏa ra sự lãnh khốc, thốt lên: "Nhưng cũng đừng nên nhận bừa."

Tề Chi Khiêm nghe vậy liếc nhìn qua Độc Cô Tuyết, thấy toàn thân hân đến cả hơi thở cũng lạnh lùng, y khẽ mỉm cười nhìn nhìn Vân Kinh không nói gì.

Độc Cô Tuyết thấy vậy nháy mắt sắc mặt đen thui, cũng may hân đeo mặt nạ nên không ai thấy biểu cảm sau mặt nạ của hân, nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở chứa đầy sát khí và sự lạnh lẽo đang tràn ngập khắp đại điện.

Vân Kinh cảm nhận được sát khí của Độc Cô Tuyết, cũng không biết người này lại đang tức giận cái gì, sao mà đột nhiên lại tức giận thế không biết, không hiểu ra sao nữa. Có điều cô không thích Độc Cô Tuyết tức giận. Lập tức đưa tay đặt lên tay Độc Cô Tuyết đang vòng qua eo cô, khẽ bóp nhẹ tay Độc Cô Tuyết, ánh mắt vô cùng dịu dàng. Ngay lập tức đã có thể khiến Độc Cô Tuyết bớt giận, sát khí lạnh lẽo giảm bớt phần nào.

Độc Cô Tuyết nắm chặt tay Vân Kinh, lạnh lùng nhìn thoáng qua Tề Chi Khiêm.

"Không biết Tề thái tử lần này đến chúc mừng đại thọ Tần vương đã chuẩn bị lễ vật gì?" Giữa đại điện yên tĩnh, Thiết Bảo đứng ở giữa đại điện, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tề thái tử nghe vậy xoay người liếc nhìn Thiết Bảo, mỉm cười nói: "Lễ vật chỉ là hình thức, sao so được với tình ý sâu nặng, mong Tần vương sẽ không trách Đại Tề ta dâng lễ nhỏ mọn."

Vừa nói vừa ra hiệu cho người đi theo phía sau bước lên, trình lên một gốc cây bằng ngọc trắng Bát Bảo, tám con tuần mã cao hai thước, dài ba thước đều khắc hoàn toàn bằng ngọc thạch, tất cả đều trông rất sinh động. Nói là lễ mọn, nhưng mà so với nước Yến, nước Triệu thì lại có phần lớn hơn.

"Tề thái tử nói rất đúng, quả nhân há lại coi trọng những thứ vật chất tầm thường đó sao, người đâu, ban ghế ngồi." Độc Cô Hành thấy vậy phất phất tay, vẻ mặt uy nghiêm, oai phong.

Tề Chi Khiêm quay đầu nhìn thoáng qua Thiết Bảo, vô cùng hứng thú nói: "Nhìn uy thế của Thiết tướng quân thế này, Sở vương chắc hẳn chuẩn bị lễ quý, bản thái tử cũng muốn được mở rộng tầm mắt." Dứt lời, xoay người đi tới vị trí khách mời thứ nhất bên tay phải Độc Cô Hành ngồi xuống, vừa vận đối mặt với Độc Cô

Tuyệt đang ở vị trí thứ nhất bên tay trái.

Thiết Báo thấy Tề Chi Khiêm tặng cơ hội cho mình, không khỏi nhíu mày nhìn Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyệt nói: “Đã lâu như vậy, Tần vương còn không nhận lễ vật của Đại Sở chúng ta, có phải ghét bỏ Đại Sở ta hay không.”

Trong lời nói mang theo khí thế ép buộc người khác, nhẹ nhàng băng quơ nói ra, nhưng ngược lại khiến cho người ta cảm thấy thái độ khinh thường trong đó.

Độc Cô Hành lập tức âm thầm nhíu mày, nhìn về phía Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt không nói gì, chỉ thông thả buông tay Vân Kinh ra đứng lên.

Thiết Báo vừa thấy vậy, lập tức cười cười lùi lại mấy bước: “Dực vương muốn ra tay ư, mời.”

Độc Cô Tuyệt lạnh lùng liếc qua Thiết Báo, đi xung quanh cái thùng to kia, vẻ mặt ung dung, thản nhiên phóng khoáng lượn một vòng. Thiết Báo rất mưu mô, bên trong thùng gỗ này tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

Vân Kinh thấy Độc Cô Tuyệt đi ra phía trước, cũng ngẩng đầu lên nhìn theo.

Thùng gỗ kỳ lân to như vậy, hoàn toàn không có khe hở nào cả, không giống như một khối gỗ kỳ lân được điêu khắc gắn trên mặt thùng, cũng không như là một cái thùng được con người gọt đẽo mà thành, mà giống như một bức tượng thật lớn được tạc thành nguyên bản trên chính cây kỳ lân kia, vậy thì mở ra kiểu gì?

Tay đặt trên đỉnh thùng gỗ kỳ lân, Độc Cô Tuyệt hơi cau mày, sờ vào thấy lạnh như băng, trong nó tản ra một luồng khí vừa khô vừa lạnh. Cây cối gì mà lại tản ra khí như vậy? Độc Cô Tuyệt còn chưa nghĩ ra nguyên do, bàn tay trượt tới vị trí giữa thùng gỗ kỳ lân, lại cảm nhận ngay được một luồng sinh khí ấm áp như ánh mặt trời, Độc Cô Tuyệt nhất thời ngẩn ra.

Thế chất giống nhau, cùng làm từ một thân cây, làm sao có thể một bên như chết héo khô cong, còn một bên lại sinh khí dạt dào sự sống? Độc Cô Tuyệt dừng bước lại, bình tĩnh chăm chú nhìn vào thùng gỗ trông rất bình thường này.

“Sao thế, đến Dực vương cũng mở không được à?” Thiết Báo đứng ở một bên, mỉm cười hỏi.

“Sở Vân.” Độc Cô Tuyệt không để ý tới Thiết Báo, lạnh lùng gọi Sở Vân một tiếng, Sở Vân cũng là quan hàm đại phu, đương nhiên có thể vào chính điện, Sở Vân vốn dĩ đã tiến vào nhưng vẫn đứng phía sau Độc Cô Tuyệt

im lặng không nói gì.

Thấy Độc Cô Tuyết đột nhiên gọi, không khỏi nhú mày, bước nhanh tới.

“Cây nửa héo nửa tươi, đó là loại cây gì?” Độc Cô Tuyết vượt phần giữa của thùng gỗ, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Sở Vân.

Sở Vân ngẩn người, lập tức đưa tay về phía Độc Cô Tuyết đang xem xét, vừa sờ vào vẻ mặt lập tức chấn động, ánh sáng trong mắt không ngừng biến hóa, cúi đầu im lặng suy nghĩ.

Nửa tươi nửa héo, tất cả mọi người trong đại điện vừa nghe đều ngạc nhiên, lời này là ý gì? Vốn dĩ phần cắt của cây thì phải khô héo chứ.

Chỉ có đáy mắt Tề Chi Khiêm chợt lóe sáng, hơi kinh ngạc, đưa mắt nhìn thùng gỗ lớn trong đại điện kia.

“Phương Tây có một loại cây mang tên Bà Sa song thụ^(*), là loại cây có hai trạng thái trái ngược nhau cùng sinh cùng sống, một bên khô héo một bên tốt tươi. Bà Sa song thụ, cùng sinh cùng sống, đây chính là loài cây trong truyền thuyết. Thùng gỗ này không phải gỗ kỳ lân xuất xứ tại nước Sở, mà chính là Bà Sa song thụ.” Trầm tư suy nghĩ một lát, Sở Vân ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết nói.

(*) Bà Sa có nghĩa là xum xuê, lòe xòa che phủ. Song thụ là cây đôi. Có lẽ đây là một loại cây do Chu Ngọc hư cấu nên.

Bà Sa song thụ! Tất cả những người trong đại điện phút chốc đều chấn động, loại cây thần trong truyền thuyết.

“Lâu nay đã nghe thấy bên cạnh Dục vương có một người túc trí đa mưu, đọc qua rất nhiều sách vở, việc trong thiên hạ không có gì là không biết, hôm nay được gặp, nghe tiếng không bằng gặp mặt.”

Trong không gian yên tĩnh, Tề Chi Khiêm vỗ nhẹ hai tay, nhìn Sở Vân gật đầu tán dương. Sở Vân nghe vậy nhìn thoáng qua Tề Chi Khiêm, Tề thái tử mưu tính thiên hạ, cực kỳ thông thái hiểu biết, chỉ vừa nghe mấy chữ cây nửa tươi nửa héo, đã ngay lập tức đoán ra thứ trước mắt này là thứ gì, thật sự là không thể khinh thường được.

Độc Cô Tuyết không để ý tới Tề Chi Khiêm, trầm giọng quát: “Mang rượu đến.”

Mệnh lệnh vừa truyền xuống, lập tức có người mang rượu tới. Độc Cô Tuyết không nói thêm lời nào, nhắc bầu rượu vừa mang tới đổ dọc theo thùng gỗ kia, trong nháy mắt, chỉ thấy rượu hoàn toàn thấm dần vào trong thùng Bà Sa song thụ, ngay sau đó có tiếng xèo xèo vang lên, trên mặt thùng gỗ lớn kia, ở giữa thân cây bắt

đầu mở ra từng chút từng chút một.

Lúc này Độc Cô Tuyết và Sở Vân cùng lùi lại hai bước, âm thầm đề phòng.

“Thật không ngờ được Bà Sa song thụ thể mà lại có ở nước Sở.” Tề Chi Khiêm nhìn thùng gỗ lớn trước mắt đang mở ra, bình tĩnh nói.

“Điều bất ngờ còn rất nhiều, Tề thái tử điện hạ ạ.” Thiết Bảo mỉm cười nhìn Tề Chi Khiêm nói.

Tề Chi Khiêm nghe vậy gật gật đầu, không nói gì. Bà Sa song thụ này tuy rằng không giống trong truyền thuyết là cây thần gì đó, nhưng cũng vẫn là vật báu hiếm có, nhân sâm ngàn năm, chu quả vạn năm cũng không sánh được với loại cây này.

Thùng gỗ dần dần hé ra, cùng với thân gỗ nứt ra là một mùi thơm nồng đậm bắt đầu lan tỏa, ngửi thấy như thấm vào ruột gan, làm tinh thần người ta phấn chấn, giống như giữa tiết trời vô cùng khô nóng gặp được dòng suối mát trong, vô cùng sạch sẽ, mát mẻ.

“Thơm quá, cái gì vậy?” Lâm Thượng đại phu của nước Yến hít sâu một hơi, kinh ngạc nói.

“Dễ chịu quá...”

“Là cái gì vậy?”

Gần như là đồng thời, mọi người trong đại điện đều kêu lên khe khẽ, cố gắng đoán xem bên trong thùng gỗ lớn kia rốt cuộc có cái gì.

Vân Khinh ngồi ở vị trí phía trên cao nhìn Độc Cô Tuyết, thấy thùng gỗ mở ra cũng không có cơ quan ám tiễn gì đó đồng loạt bắn ra, cảm thấy hơi thả lỏng. Nhưng không ngờ còn chưa kịp thả lỏng hoàn toàn thì Điều nhi vẫn đang ngủ ở trong tay áo, đột nhiên lục đục thức dậy, chui từ tay áo Vân Khinh ra.

Vân Khinh cúi đầu nhìn Điều nhi, chỉ thấy Điều nhi hếch hếch cái đầu nhỏ, chớp mũi nho nhỏ động đậy, khoái trá vui sướng hít lấy hít để không khí, thần thái có vẻ rất hưởng thụ.

Trong lòng Vân Khinh lập tức căng thẳng, Điều nhi thích nhất là độc, lúc này rất sung sướng hít lấy hít để, lẽ nào trong không khí này có độc.

“Tuyết.” Vân Khinh bất ngờ gọi một tiếng. Độc Cô Tuyết nghe Vân Khinh nhỏ giọng gọi hần, không khỏi quay đầu nhìn lại, vừa thấy bộ dáng Điều nhi trong tay Vân Khinh, Độc Cô Tuyết nhất thời biến sắc, đặc tính

của Điều nhi hẳn hiểu rất rõ, lập tức lắc mình một cái, nháy mắt xuất hiện ở trước người Thiết Báo, năm ngón tay đưa ra, tóm cổ Thiết Báo, lạnh giọng quát: “Thật to gan, người dám hạ độc.”

Độc Cô Tuyệt vừa nói dứt lời, sắc mặt mọi người trên đại điện đồng loạt biến đổi, một đám người vừa sợ vừa giận dữ trừng mắt nhìn Thiết Báo, vẻ mặt kia như thể muốn đem y ăn tươi nuốt sống. Sắc mặt Độc Cô Hành cũng trầm xuống, rất nhanh lấy tay bịt miệng, mũi.

Thiết Báo thấy vậy sắc mặt cũng không hề có chút e ngại nào, nhìn Độc Cô Tuyệt sát khí dày đặc ở trước mặt, cười ha ha nói: “Dực vương thật đúng là nhạy cảm, có điều ngoại thần như ta nếu là thay đại vương ta tiến đến dâng lễ vật, Dực vương cho rằng ta sẽ công khai hạ độc sao?”

Lời nói này có lý, Sở Hình Thiên và Thiết Báo cho dù có ngàn vạn lần điên cuồng cũng không dám công khai đối địch, bởi vì nước Sở bây giờ sắp có đại biến, không thể liều mạng với nước Tần được.

Độc Cô Tuyệt vừa nghe liền nhú mày, nhưng không buông tay đang tóm chặt cổ Thiết Báo, tuy rằng hẳn cảm thấy không có độc, nhưng cảm giác của Điều nhi tuyệt đối sẽ không sai.

Thiết Báo thấy vậy cũng không né tránh, cười nhìn Độc Cô Tuyệt, liếc mắt ý bảo Độc Cô Tuyệt đi tới chỗ thùng gỗ lớn mà nhìn xem.

Lúc này thùng gỗ đã gần như mở hẳn ra, có thể hoàn toàn thấy rõ cây cối trong thùng gỗ đó, trong đó có một gốc hoa nhỏ, trên thân cây nở rộ hai đóa hoa lớn nhỏ hai màu, một đóa xanh lam, một đóa tím sẫm^(*). Rễ cây, thân cây dính chặt vào thân Bà Sa song thụ, toàn bộ phía bên dưới là một mảng đen thui, giống như một thứ chất lỏng gì đó, nhìn qua có vẻ dính dính mềm mềm.

(*) Màu xanh biểu thị cho sự sống, hòa bình. Màu tím biểu thị cho sự diệt vong.

“Ngày đại thọ của Tần vương, tân vương Đại Sở mới đăng cơ, vì mối giao hảo của hai nước, đặc biệt dâng tặng kịch độc của Đại Sở, với hoa song sinh là nguyên liệu để chế tạo Bích Lạc Phú, để bày tỏ tấm lòng thành của mình.” Thiết Báo nhìn lướt qua Độc Cô Tuyệt, rồi lại nhìn Độc Cô Hành nghiêm mặt đang ở trên cao kia nói.

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt các quần thần trong đại điện lại thay đổi thêm lần nữa, một đám người khi nãy lén lút bịt miệng mũi, giờ lại buông tay ra, đưa mắt nhìn nhau, không biết nói cái gì cho phải. Bích Lạc Phú vốn là bí độc của hoàng gia nước Sở, trong thiên hạ cũng chỉ có nước Sở biết cách pha chế, hôm nay lại đem Bích Lạc Phú này đưa đến tặng cho nước Tần, không thể nói là không quý trọng, nhưng mà...

Không biết là ý gì nhưng vua tôi triều thần của nước Tần, không một người nào cho rằng nước Sở đang hết

sức chân thành muốn hai nước có mối giao tình tốt đẹp.

Độc Cô Hành ngồi trên cao nghe vậy nhú mày, nhìn hoa song sinh trong Bà Sa song thụ trước mặt không nói gì, trong mắt hiện lên một tia sáng. Bích Lạc Phú là kịch độc át chủ bài của nước Sở, khiến cho sáu nước khác nghe tin đã sợ mất mật, đương nhiên nước Tần của y cũng không thể tránh khỏi, mà giờ Sở Hình Thiên lại đột nhiên đưa nguyên liệu tới, mặc kệ là xuất phát từ ý đồ xảo trá gì, thứ này nếu đã đến đây, thì nhất định phải ở lại nước Tần của y.

Thiết Báo thấy vậy cười nhẹ, nhìn Độc Cô Tuyết. Độc Cô Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, buông tay ra. Bích Lạc Phú là kịch độc đệ nhất thiên hạ, hoa song sinh này đương nhiên cũng có độc. Thiết Báo nói có vẻ rất bình thản, lấy lời nói đó không chế hấn, ngược lại khiến hấn không thể ra tay. Người khác đưa tới là độc dược để hạ độc, nhưng độc kẻ này mang đến đây lại là loại độc trong tự nhiên.

Vân Kinh thấy vậy không khỏi hơi nhú mày. Mùi hương nồng đậm cùng với đóa hoa vừa lộ ra ngoài không khí bắt đầu càng tỏa ra hương thơm ngọt ngào, toàn bộ đại điện được bao phủ trong mùi ngọt ngào nồng đậm.

"Hoa song sinh, Sở vương bên trọng bên khinh nha." Một tiếng cười nhàn nhạt vang lên, Tề Chi Khiêm đứng dậy, vừa đi về phía cặp hoa song sinh kia, vừa cười nhìn Thiết Báo.

Thiết Báo nghe vậy cười nhạt: "Không phải ngày đại thọ của Tề vương còn chưa tới sao."

Tề Chi Khiêm nghe vậy cười cười, đi tới phía trước hoa song sinh cẩn thận quan sát. Tay áo bào phất qua làm bộ hít hít thật sâu, rồi nói: "Thơm quá, nhưng không phải là cho Đại Tề ta, chỉ có thể ngửi nhìn từ xa, không thể nghiên cứu kỹ càng được rồi."

Phất tay áo bào, khoe miệng cười cười xoay người. Không ngờ tay lại va vào bầu rượu Độc Cô Tuyết đặt ở một bên, trong nháy mắt bầu rượu đổ ụp xuống, toàn bộ rượu còn thừa bên trong đổ thẳng xuống cây hoa song sinh kia, trên thân cây lập tức xuất hiện thứ gì đó màu đen, nước không giống nước, gỗ không giống gỗ.

"Á, đây..." Tề Chi Khiêm đứng khựng lại, mặt ngập tràn vẻ áy náy. "Không sao, cũng không ảnh hưởng gì nhỉ."

Thiết Báo thấy vậy cười cười, không thêm để ý.

"Vậy là tốt rồi." Tề Chi Khiêm thấy vậy cười rất thoải mái, vòng qua Độc Cô Tuyết tiến về chỗ ngồi của mình.

Độc Cô Tuyết thấy vậy sắc mặt trầm trầm, có điều Bích Lạc Phú không sợ rượu, cũng sẽ không phát sinh ra tác dụng đáng e ngại gì.

Nghiêng người vòng qua Độc Cô Tuyết, vừa vặn đối diện ánh mắt Vân Khinh đang nhìn về phía Độc Cô Tuyết, Tề Chi Khiêm thấy vậy hơi mỉm cười với Vân Khinh, không dễ nhận ra miệng y đang mấp máy, xoay người rất tự nhiên đi trở về ngồi xuống.

Vân Khinh thấy vậy hơi ngẩn người, nếu cô không nhìn lầm thì câu mấp máy vừa rồi là Tề Chi Khiêm nói với cô đừng ngại. Mùi hoa trong khoảnh khắc càng tỏa ra nồng nặc. Sắc mặt Vân Khinh khẽ biến, Tề Chi Khiêm đã động thủ. Cô vội quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết, đang định nói chuyện với hắn.

“A, a.” Trong đại điện lúc này đột nhiên truyền đến tiếng kêu la, gào rú, một Lễ bộ đại phu trẻ tuổi nhất, đột nhiên ôm ngực không ngừng thở hổn hển, hai mắt dần dần chuyển sang màu đỏ.

“Á...” Ngay sau đó một người trẻ tuổi khác ngồi ở trong góc, hai tay ấn vào thái dương, cũng bắt đầu không ngừng thở dốc.

“Sao lại thế này?” Sắc mặt Độc Cô Tuyết trầm xuống, liếc mắt nhìn chăm chăm vào Thiết Báo.

Sắc mặt Thiết Báo vẫn không có gì biến đổi, thấy chuyện như vậy, giống như chợt nhớ ra nói: “Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, hoa song sinh này chính là nguyên liệu chủ yếu của Bích Lạc Phú, hạt giống hoa đã nảy mầm và được gieo trồng bên trong Bà Sa song thụ. Bởi vì bản thân Bà Sa song thụ đã là sự kết hợp hai trạng thái vừa khô héo lại vừa tươi tốt, nên bên trong hoa đương nhiên ẩn chứa độc tố, độc của chính hoa song sinh phối hợp với chất lỏng bên trong Bà Sa song thụ và đặc tính tươi héo của Bà Sa, độc tỏa ra càng thuần túy tinh khiết, đồng thời cũng âm thầm phát tán ra mà con người không hề hay biết. Sở vương ta hết sức chân thành, đặc biệt đưa tới cây đã dày công trồng hai mươi năm, hoa song sinh chưa từng bị ai động tay động chân qua, hiệu quả này là dĩ nhiên rồi.”

Độc Cô Tuyết nghe đến đó, sắc mặt vô cùng lạnh lùng. Bích Lạc Phú có thể làm cho không khí nhiễm độc, nguyên liệu chính này của Bích Lạc Phú đã hình thành những hai mươi năm, tất nhiên là kịch độc trong kịch độc, chết tiệt.

“Người đâu, mang ra ngoài.” Độc Cô Hành cũng hiểu ra vấn đề, vội vàng cao giọng quát.

“Rõ.” Thị vệ ngoài đại điện bước nhanh vào. Thiết Báo thấy vậy lui về phía sau mấy bước, cũng không ngăn cản. Bích Lạc Phú rất độc, bọn thị vệ cũng biết thứ này rất lợi hại, không dám dùng tay, bốn người đồng loạt

lấy đao kiếm chọn nơi đáy thùng chưa bị hư tổn gì, cùng nhau nâng đi.

Đao kiếm mới đâm vào đáy thùng gỗ, sắc mặt Độc Cô Tuyệt đột nhiên trầm xuống, thân mình chuyển động, hai chân đá văng bốn thị vệ đang cúi người lấy kiếm khiêng thùng gỗ ra ngoài. Cùng với lúc với âm thanh bộp bộp đá văng bốn người kia ra, ngay lập tức bốn thanh kiếm gần như cùng lúc dính chặt đen đen, tan chảy thành nước màu đen tuyền. Người trong đại điện vừa thấy vậy, trong nháy mắt sắc mặt không khỏi tái nhợt, thứ này...

“Bích Lạc Phú ăn mòn rất mạnh, hoa song sinh này tất nhiên là càng mạnh.” Độc Cô Hành sắc mặt không chút thay đổi nhìn Thiết Báo trầm giọng nói.

“Tần vương anh minh.” Thiết Báo mỉm cười cực kỳ lễ độ.

“A...” Lời nói của Thiết Báo còn chưa dứt, chợt một viên quan trẻ tuổi trước mặt thở dồn thở dập, hai mắt đỏ lên, đột nhiên hung dữ rống lên một tiếng, vung một quyền liên đánh sang phía triều thần bên cạnh. Người kia ngày thường hào hoa phong nhã, thư sinh không biết đao kiếm là gì, đột nhiên vung quyền đánh ra uy lực nhanh như gió, cực kỳ tàn nhẫn, giống như nổi cơn điên, cứ thế mà đánh loạn xạ không còn phân biệt được gì nữa.

“Á...”

“Grừừ...”

Mở đầu như vậy, trong nháy mắt vài quan văn nữa đều nổi gót, hét lên, mắt đỏ ngầu, không còn chút tình tảo nào lao thẳng vào người bên cạnh tung năm đấm, đá, cắn, xé, tung hết mọi chiêu thức tàn nhẫn nhất có thể.

Vân Kinh vừa thấy vậy không khỏi nắm thật chặt tay, ngày đó tại núi Phỉ Thúy, Bích Lạc Phú phát ra mùi hương này trong không khí, tại đó không gian rộng lớn mà không khí còn mang độc. Hoa song sinh này chính là nguyên liệu, như vậy lại càng nồng nặc, độc tính bên trong khẳng định càng mạnh, không gian trong chính điện lại có giới hạn, thảo nào...

Lợi hại như vậy, nhưng vì sao cô không cảm thấy gì? Hơi thở càng ngày càng dồn dập, đám quần thần sắc mặt đều bắt đầu đỏ lên, bắt đầu thở dốc. Văn thần nổi điên còn có võ tướng, nếu như võ tướng cũng nổi điên lên, thì độc tính phải nói là quá cao rồi.

Độc Cô Tuyệt nắm chặt tay, trầm giọng quát: “Tất cả lui ra ngoài.”

“A... A...”

Chỉ trong nháy mắt, Độc Cô Tuyết vừa dứt lời, đám quần thần trong chính điện bắt đầu đồng loạt điên cuồng, một số võ tướng hai mắt đỏ ngầu, thần trí không còn tỉnh táo nữa, mặc kệ tất cả, từ không có mục tiêu rõ ràng lúc đầu chuyển thành gào thét lao tới Độc Cô Tuyết, Độc Cô Hành. Trong khoảnh khắc, đại điện là một khung cảnh hỗn loạn và điên cuồng.

Hết chương 75

Chương 76 – Vang danh khắp thiên hạ

Độc Cô Tuyết nổi giận, vung tay đánh thẳng vào kẻ đang lao về mình, kẻ đó vốn là một tướng quân thuộc hạ của hắn.

Thuộc hạ Độc Cô Tuyết đối với Độc Cô Tuyết tôn kính như thần, bây giờ tự nhiên dám động thủ với Độc Cô Tuyết, có thể thấy được hoa song sinh này đáng sợ thế nào, đây chẳng phải là mê hoặc tâm trí người ta sao.

“Mang Vân Khinh đi.” Gầm lên một tiếng, Độc Cô Tuyết xoay người một cái lộn ngược ra sau đáp xuống bên cạnh Độc Cô Hành, đá một cước giúp Độc Cô Hành đỡ một đòn tấn công hung mãnh.

Mà Độc Cô Hành vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế của mình, lạnh lùng nhìn một màn trước mắt, sắc mặt lạnh lùng, uy nghiêm tuyệt đỉnh, không chút dao động.

Mặc Ngân và Mặc Ly từ lúc tiến vào điện vẫn không nói gì, từ lúc Vân Khinh gọi Độc Cô Tuyết, họ đã phát hiện điều bất ổn. Bọn họ cũng hiểu biết tập tính Điều nhi từ lâu, vội che miệng mũi nhin thở từ sớm, nên thần trí lúc này còn khá tỉnh táo.

Nghe mệnh lệnh của Độc Cô Tuyết, Mặc Ngân lắc mình một cái đến bên cạnh Vân Khinh, rất nhanh nắm lấy đầu vai Vân Khinh, quát: “Đi.”

Đồng thời Mặc Ly nắm chặt Sở Vân, xoay người liền kéo y hướng ra ngoài điện.

Vân Khinh nhìn tình hình trong điện Hiên Viên đột nhiên có biến chuyển lớn. Thiết Bảo lạnh lùng đứng ở giữa đại điện, tám đại hán nâng thùng nọ đều vây quanh y, chỉ ngăn cản mà không tấn công, còn Thiết Bảo đứng ở giữa vòng vây lạnh lùng cười nói:

“Tần vương Bệ hạ, sao còn chưa thu nhận lễ vật, hoa song sinh này gặp gió chỉ trong khoảng thời gian một nén nhang là sẽ tan vào không khí. Tần vương Bệ hạ, chẳng lẽ ngay cả báu vật quý giá nhất của Đại Sở chúng ta dâng lên mà cũng không giữ được ư.” Âm điệu châm chọc vang lên lơ lửng khắp đại điện.

Tề Chi Khiêm đã dự đoán được tình thế này từ rất sớm, lúc này y đã nhanh chóng che miệng mũi lùi vào trong một góc đại điện, đứng im lìm tĩnh lặng, nghe thấy lời này thần sắc y vẫn chẳng hề dao động. Giữa đại

điện hỗn loạn tất cả đều là triều thần Tần quốc cùng với các sứ giả bốn nước Yến, Hàn, Triệu, Ngụy.

Độc Cô Tuyết đứng bên cạnh Độc Cô Hành, bề ngoài chẳng chút biến hóa gì, nhưng Vân Khinh lại cảm giác được Độc Cô Tuyết đang cố kiềm chế áp lực, tay phải vẫn luôn hạ xuống dán chặt bên thân người không hề động đậy, mọi chiêu phản kích đều dùng cánh tay trái nên sức mạnh cũng không bằng tay thuận. Những vị đại thần bị hấn vung tay đánh bay ra, bò dậy được rồi lại không ngừng nghỉ tấn công về phía hấn.

Vân Khinh suy nghĩ một chút đã hiểu ra. Độc Cô Tuyết đứng gần cặp hoa song sinh kia nhất, lại từng sờ qua cái thùng tất nhiên bị ảnh hưởng nặng nề hơn người khác. Tuy rằng cô đã nhắc nhở nhưng chỉ sợ cũng đã hít vào không ít mùi hương, hơn nữa trước mặt lại là triều thần Đại Tần phát cuồng, họ vốn là trụ cột của Đại Tần, nếu hấn không khống chế được lực đạo của mình mà đánh chết, hoặc đánh cho tàn phế thì bị hao tổn cũng là Đại Tần mà thôi.

Một cái liếc mắt này của Vân Khinh ngỡ như lâu lắm, thật ra cũng chỉ trong khoảnh khắc. Liếc mắt một cái về phía sau, lúc này tay Mặc Ngân mới chỉ chạm đến đầu vai cô.

“Tinh!” Một tiếng đàn cực kỳ thánh thót đột nhiên vang lên, một tầng phong nhận bắn thẳng ra, âm nhận bàng bạc lướt qua tay Mặc Ngân, Mặc Ngân ngẩn người ra.

“Tinh, tinh, tinh.” Ba tiếng vang nhỏ tiếp tục vang lên, âm nhận dày đặc của khúc Cao Sơn Lưu Thủy^(*), toát từ tay Vân Khinh ra, tung hoành khắp không trung.

^(*) Cao sơn lưu thủy gắn liền với một giai thoại về mối giao tình tri âm tri kỉ giữa Bá Nha và Chung Tử Kỳ. Ngay từ thời Xuân Thu Chiến Quốc (thế kỷ 4 tr.CN), Liệt Ngự Khẩu, người nước Trịnh, trong Thang vấn, sách Liệt Tử chép: “Bá Nha chơi đàn tuyệt hay, Chung Tử Kỳ nghe đàn càng giỏi. Bá Nha chơi đàn, chỉ tại núi cao, Chung Tử Kỳ nói: “Hay thay! Vội vội tựa Thái sơn”. Chỉ để nơi dòng nước chảy, Chung Tử Kỳ nói: “Hay thay! Mênh mang như sông nước”. Bất luận là chỉ tại cao sơn hay chỉ nơi lưu thủy, Bá Nha trong mỗi khúc nhạc đều biểu hiện chủ đề hoặc tư tưởng của mình, nhờ đó Chung Tử Kỳ có thể lĩnh hội được ý tứ trong khúc nhạc đó. Nghe nhạc vốn dĩ là cảm cái ý tứ mà người chơi gửi gắm, đạo lý này vốn dĩ đã có từ ngàn xưa. Cảm phổ sớm nhất của nhạc khúc này được ghi trong Thần kỳ bí phổ, giải thích về nhạc khúc này sách viết: “Cao sơn lưu thủy ban đầu chỉ có một đoạn, đến đời Đường nó được phân thành hai khúc nhạc giống nhau, không phân đoạn, đến đời Tống người ta mới phân Cao sơn thành 4 đoạn, lưu thủy thành 8 đoạn”.

Vân Khinh khoanh chân ngồi trước bàn, lấy Phượng Ngâm Tiêu Vĩ mang theo bên hông ra, đặt lên trên chiếc bàn dài, mười ngón lướt qua trên mặt đàn, tiếng đàn nhẹ nhàng u tĩnh, như nước chảy trên khe núi cao, bay thẳng xuống chân núi.

Cổ khúc Cao Sơn Lưu Thủy, ý cảnh văn hoa, trong vắt mà kỳ ảo từ ngón đàn của Vân Khinh tấu ra, làm cho

người ta như đang giữa chốn thế ngoại đào nguyên với tiếng chim hót, suối reo, với hương hoa phảng phất.

Mùi thơm nhẹ nhàng của những bông hoa dại, lôi kéo những cánh bướm ong rập rờn lượn bay. Một vùng cỏ non xanh biếc. Một dòng thác lớn từ trên ngọn núi cao uốn lượn ào ào đổ xuống, rơi thẳng xuống lòng dòng suối trong veo đẹp đẽ bên dưới. Ngay khi những giọt nước trong suốt vừa chạm vào mặt nước, các bọt nước li ti bắt đầu bắn tung tóe, một màu trắng xóa bao phủ khắp nơi, tiếng động ào ào rộn ràng như máng xối. Nào là thanh âm gió nhẹ nhàng khiêu vũ, nào là thanh âm tận cùng thỏa thích của thiên nhiên, đều từ tiếng đàn Vân Khinh tỏa ra muôn ngả.

Mà ngay khi những thanh âm trong trẻo của khúc Cao Sơn Lưu Thủy đang không ngừng rót mật vào tai người nghe thì vô số âm nhận cũng theo mười ngón tay Vân Khinh tung bay bắn ra muôn ngả, không tiếng động lặng lẽ đánh thẳng vào các triêu thần đang hỗn loạn trong đại điện.

Rầm! Độc Cô Tuyệt nhìn thấy tả tướng ở ngay trước hắn với ánh mắt đỏ ngầu tràn đầy tối tăm đang vác trên tay một cái bàn dài vọt về phía hắn. Sắc mặt hắn sa sầm xuống, áp chế cảm xúc xao động của mình, giương tay lên đánh thẳng xuống cái bàn dài mà tả tướng đang giơ lên cao quá đầu, cũng không cần biết đầu của vị võ tướng đó có kê sát đó hay không.

Tinh! Một tiếng vỡ vụn vang lên, tay Độc Cô Tuyệt còn chưa kịp đánh trúng cái bàn đang được giơ lên cao kia thì bỗng nhiên cái bàn đó không một chút vết tích vỡ vụn thành ngàn mảnh nhỏ là tả rơi từ trên đỉnh đầu tả tướng xuống đất. Mắt vị tả tướng vốn đang vẫn một màu đỏ rực, lúc này lại trở nên mờ mịt mông lung, đổ rầm xuống nền điện lạnh lẽo. Độc Cô Tuyệt khẽ nhướng mày, chết rồi?

Còn chưa để hắn kịp nhìn rõ vấn đề, tiếng đàn du dương kia cũng đã lọt vào tai hắn. Ý cảnh thanh khiết trong lành kia, làm cho tâm trạng nóng nảy của hắn trong khoảnh khắc đã bình ổn hơn rất nhiều. Độc Cô Tuyệt chấn động mạnh, đây là tiếng đàn của Vân Khinh.

Tinh, tang, tinh, tang. Cùng lúc đó, các văn thần vốn không có võ công đồng loạt ngã thẳng xuống, nằm bất động trên nền đại điện.

Độc Cô Hành vẫn ngồi ngay ngắn trên cao không hề có bất cứ hành động nào khác. Hít một hơi thật sâu, vừa áp chế sự khó chịu trong người vừa ngẩng đầu nhìn Vân Khinh, sau đó nghiêng đầu sang nhìn Độc Cô Tuyệt đang đứng bên cạnh, đè thấp giọng nói: "Mau kêu cô ấy dừng tay, dừng giết." Những người này đều là rường cột nước nhà của Đại Tần, không thể giết hết toàn bộ bọn họ được.

Độc Cô Tuyệt đứng ở bên cạnh Độc Cô Hành cũng không hề động đậy, mắt tập trung nhìn đám võ tướng

vốn đang xông tới lại bị âm nhận của Vân Kinh quẩn quanh, đáy mắt chợt lóe qua một tia sáng, nói: “Nàng tự có cân nhắc.”

Hắn lập tức đứng yên bên người Độc Cô Hành không ra tay nữa, ánh mắt tập trung nhìn Vân Kinh. Thấy thần sắc Vân Kinh thật tự nhiên, không có gì khác thường, bởi vậy cũng không nói gì nữa, tâm trạng cũng yên ổn trở lại. Nếu Vân Kinh ra tay, hắn cứ việc ngồi yên một chỗ, điều chỉnh hơi thở.

Vân Kinh của hắn vốn đâu phải là người lỗ mãng, nếu cô ra tay thì tất nhiên trong lòng đã tự cân nhắc, hoàn toàn không cần phải hoài nghi.

Độc Cô Hành nghe Độc Cô Tuyết khẳng định như vậy, không khỏi tập trung nhìn Vân Kinh thật chăm chú. Y cũng không hề có ý tưởng nào khác nữa, nếu Độc Cô Tuyết tin tưởng Vân Kinh như vậy, mà y lại tin tưởng Độc Cô Tuyết, lẽ tất nhiên sẽ tin tưởng cô.

Y lập tức vừa nghiêng tai nghe tiếng đàn trong trẻo thanh nhã của Vân Kinh, vừa đè ép kích động trong lòng. Ngồi ở trên cao, cả người tản mát uy nghi nhìn Thiết Báo đang đứng thẳng giữa đại điện, gần từng chữ một: “Quả nhân muốn nhận khi nào thì sẽ nhận khi ấy, ở đây không có chỗ cho người lảm chuyện.”

Thiết Báo vốn đang hơi kinh ngạc liếc nhìn Vân Kinh, lúc này nghe Độc Cô Hành nói như thế, trên nét mặt chợt lóe qua một nét phức tạp, nhưng vẻ ngoài rất cung kính nói: “Không dám, không dám.”

Tiếng đàn càng ngày càng nhanh, Vân Kinh ngồi ngay ngắn sau chiếc bàn dài, tầm mắt chỉ chăm chú tập trung vào Phượng Ngâm Tiêu Vĩ trong tay mình, nhưng âm nhận bắn ra lại không một lần thất bại, tất cả đều quẩn quanh vây bủa lấy những võ tướng đang phát cuồng.

Mà Mặc Ngân đứng ở phía sau Vân Kinh, cùng Mặc Ly lúc này đã đem Sở Vân ném ra ngoài đã quay trở lại, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, không đợi mệnh lệnh của Độc Cô Tuyết, thân hình vọt nhanh qua trong đại điện, đem các văn thần đã bị đánh ngất trên nền điện ném ra ngoài.

Mà Sở Vân bị vút ra bên ngoài, thần trí cũng coi như đã tỉnh táo lại, lập tức chỉ huy thị vệ bên ngoài điện xử lý các quần thần bị ném ra. Đồng thời lấy danh nghĩa Độc Cô Tuyết ra lệnh không cho bất kỳ người nào được phép tiến vào. Bên trong đa số đều là cao thủ còn chưa nói, nếu lại có thêm người vọt vào phòng chừng Vân Kinh và Vương gia nhà bọn họ khó mà thu dọn hết được.

Tinh! Tinh! Tiếng đàn kịch liệt nhanh chóng xoay quanh trong điện Hiên Viên. Những tướng quân có thể đi theo Độc Cô Tuyết có ai không phải là cao thủ trong cao thủ đâu. Cho dù trên người không có vũ khí, chỉ với

đôi tay không cũng vẫn là nhân tài bậc nhất, lúc này lại phát điên, có thể thấy là một thân võ công đã phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Mà Vân Kinh lúc này lấy sức một người chống lại số đông, thế mà không hề rơi vào thế yếu.

Quang cảnh trong điện Hiến Viên trang nghiêm lúc này là một Vân Kinh với y phục trang nhã, ngồi ngay ngắn sau bàn, thần sắc bình tĩnh, nhẹ nhàng tấu ra những thanh âm khoan thai, với nét mặt cực kỳ an tường, thanh khiết mà diễm lệ.

Mà ở bên cạnh cô, đám võ tướng hùng hổ mãnh liệt gào thét, điên cuồng vung tay đánh vào không khí, từng tiếng từng tiếng hét vang lên chấn động điện Hiến Viên, làm cho cả điện như muốn sụp luôn xuống.

Nhưng mà mặc cho các võ tướng rít gào, đánh nhau sống chết thế nào, chung quanh họ tựa như có vô số các sợi dây vô hình quấn chặt, như có một người vô hình nào đó đang áp sát âm thầm xuống tay, công kích bọn họ, áp chế bọn họ.

Ổng tay áo tung bay, lộ ra đôi bàn tay trắng nõn nà, thần thái ung dung thản nhiên đối đầu kẻ địch. Những lời bàn tán của thế nhân tan đi như tro bụi, tiếng đàn vừa cất lên thì thế cục đã định.

Tề Chi Khiêm vẫn đứng ở một góc trong chính điện, lấy ống tay áo che chắn luồng hơi thở, tràn ngập trong mắt y là vẻ kinh ngạc, vui sướng, mất mát, hối hận, đủ các loại cảm xúc trộn lẫn vào nhau. Trong ánh mắt y hiện lên một nét phức tạp, bình tĩnh nhìn vào một Vân Kinh lạnh nhạt, với một nét đẹp đến trong trẻo.

Tinh, tang, tinh, tang. Những cao âm liên tiếp phát ra, đám võ tướng điên cuồng trong khoảnh khắc giống như bị ai đó đánh thật mạnh vào ngực, những thân hình đang đánh nhau chết sống chợt cứng ngắc, động tác dừng ở giữa không trung, đồng loạt ngã ra sau.

Chỉ sau một tiếng phịch trầm đục, đại điện tĩnh lặng trở lại, không còn những âm thanh gào thét và những kẻ đánh nhau điên cuồng, điện Hiến Viên đã khôi phục lại vẻ nghiêm trang như xưa.

Nhưng Vân Kinh cũng không dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc nhìn hoa song sinh và chiếc thùng chế tác dùng để trồng cây Bà Sa song thụ ở giữa chính điện, vẻ mặt hơi hơi trầm xuống, năm ngón tay lướt qua Phượng Ngâm Tiêu Vĩ.

Chỉ nghe rầm một tiếng thật nặng nề, ba tầng âm nhận chồng lên nhau, nhắc toàn bộ cái thùng đang đặt giữa đại điện kia, đánh bay ra ngoài, rơi thật mạnh xuống bậc thang dài ngoài điện Hiến Viên. Một chất lỏng màu đen nước không ra nước, gỗ không ra gỗ - nguyên liệu tinh chế Bích Lạc Phú trút hết xuống, chảy xuôi

theo những bậc thang bạch ngọc.

Phần đông thị vệ tụ tập ngoài điện vừa thấy vật ấy bay ra vội vàng phi thân tránh né, không dám đụng vào.

Nguyên liệu mang sắc đen dùng để tinh chế ra Bích Lạc Phú, chảy xuống uốn quanh các bậc thang bạch ngọc. Bởi vì không có cỏ cây, cũng không có bất cứ một sinh mệnh sống như động vật hay thực vật gì nên nó không thể lan ra, chỉ có thể từ từ tràn xuống.

“Cô làm gì vậy?” Sắc mặt Thiết Bảo nhất thời sa sầm xuống, trừng mắt nhìn Vân Kinh.

Vân Kinh giương mắt liếc qua Thiết Bảo, không nói gì, nhấn mạnh năm ngón tay trên dây đàn một cái, một tầng phong nhận bắn ra đập vào bậc thang bạch ngọc, trong nháy mắt nhiều đốm lửa xuất hiện rồi lan ra.

Lửa gặp gỗ cây cối khô héo, trong khoảnh khắc bắt đầu nhanh chóng lan tràn, nhiều đốm lửa vây quanh cái thùng gỗ Bà Sa song thụ vỡ vụn ngoài kia, bắt đầu cháy bùng lên.

Lúc này sắc mặt Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyết hơi biến đổi.

Thiết Bảo giận dữ hét lên: “Đây là lễ vật Sở vương ta gửi cho Tần vương, cô là cái thá gì mà tự tiện dám hủy đi...”

“Câm miệng, Dục Vương phi của Đại Tần ta không tới phiên ngươi dạy dỗ, ngươi thì là cái thá gì.” Giọng nói giận dữ từ sau vọng tới, Độc Cô Tuyết đột nhiên nổi giận.

Trong nháy mắt Thiết Bảo biết mình lỡ lời, không khỏi hít sâu một hơi thật nhanh, liếc nhìn Độc Cô Hành với sắc mặt âm trầm, đổi giọng: “Tần vương, ngài là đang có ý gì? Ngài đối xử với lễ vật hàng đầu của Đại Sở chúng ta như vậy sao?”

“Nếu đã đưa lễ vật tặng cho Tần vương ta, vậy thì xử trí thế nào phải để Tần vương ta quyết định, lễ vật đã dâng xong thì phải đưa ra ngoài, ngươi quản chuyện này quá đáng rồi đấy.” Đứng ở cửa đại điện, dựa người vào cổng lớn, Sở Vân đột nhiên cất tiếng châm chọc.

Độc Cô Tuyết mắt lạnh đảo qua Thiết Bảo, trầm giọng nói: “Có nghe thấy không.”

Trong nháy mắt sắc mặt Thiết Bảo tái xanh, trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyết không nói gì, hai bàn tay giấu trong tay áo gần như đã siết chặt thành nắm đấm.

“Thứ hại người, giữ lại làm chi?” Lúc này Vân Kinh ngừng tấu đàn, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thiết Bảo, cất

giọng thản nhiên.

“Người nói cái gì?” Ẩn sâu trong nét mặt Thiết Báo thoáng hiện lên một chút sát khí.

“Chát!” Vừa dứt lời, Độc Cô Tuyết vốn đang đứng ở nơi cao cao bên cạnh Độc Cô Hành, lắc mình một cái xuất hiện bên người Thiết Báo, đứng trong vòng vây của tám gã hộ vệ bảo vệ y, vung tay liên hùng hấn tạt xuống một cái, âm thanh chát chúa vang vọng khắp chính điện.

“Vương phi của Bồn vương, người lại dám gọi thẳng một chữ ‘người’, Sở vương các người không dạy các người phép tắc khi đi sứ nước khác có phải không?” Cả người Độc Cô Tuyết toát ra sự ngoan độc, vô cùng cứng rắn trầm giọng quát.

Thiết Báo âm thầm cắn răng, bị một tát thật mạnh này, khóe miệng chậm rãi chảy ra một vệt máu. Hiển nhiên Độc Cô Tuyết thật sự dùng sức tát y.

Chẳng qua thần sắc trên mặt Thiết Báo cũng biến chuyển rất nhanh, không còn vẻ tức giận, ngược lại còn mang đầy sự áy náy, nói: “Thật có lỗi, ngoại thần nhất thời kích động, mạo phạm đến Vương phi, thật thất lễ.”

Dựa theo phẩm cấp y là một tướng quân, tuy rằng khi đi sứ các quốc gia khác y không cần phải tuân theo pháp chế và phẩm cấp như các nước còn lại. Nhưng quan hàm giữa hai bên cách nhau quá xa, cũng nên chấp hành lễ pháp trong cung thì tốt hơn, ngoại trừ muốn khai chiến thì mới không cần để ý đến lễ tiết.

Độc Cô Tuyết thấy vậy hừ lạnh một tiếng, bước lại mấy bước rồi dừng bên cạnh Vân Kinh. Tên Thiết Báo này khá lắm, biết co biết duỗi, sẽ khó đối phó đây.

Vân Kinh đưa mắt nhìn Độc Cô Tuyết, rồi chuyển tầm mắt nhìn hoa song sinh đang bị đốt cháy ở bên ngoài, thản nhiên nói: “Độc, chẳng qua chỉ là loại lễ vật cấp ba kém cỏi. Uy danh của Đại Tần có được nhiều năm như vậy đã có khi nào là dùng độc để xưng bá một phương chưa. Bây giờ có nó cũng chỉ vô dụng mà thôi, ngược lại còn làm hỏng thanh danh từ bao đời.”

Giọng nói thản nhiên cất lên, trong khoảnh khắc cả điện trở nên yên tĩnh.

“Rất đúng.” Một lát sau, tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên, Độc Cô Hành nhìn Vân Kinh với vẻ khen ngợi, gật đầu, trầm giọng nói: “Đại Tần ta lấy binh mã mà xưng hùng, vó ngựa lướt ra muôn phương quy thuận. Chút chất độc nhỏ bé có thể làm người ta sợ hãi một lúc chứ không thể hoảng sợ cả đời. Đại Tần ta có thiết kỵ trăm vạn, lẽ dĩ nhiên quân uy không gì sánh bằng. Nếu quả nhân muốn có loại độc này, trái lại chính là bước vào con đường trở thành kẻ đề tiện, hạ lưu, cũng là tự hủy uy danh của quả nhân.”

Dừng lại một chút, rồi thong thả đứng dậy, từ trên những bậc thang cao cao bước xuống từng bước một. Độc Cô Hành nhìn ánh lửa đang bốc càng ngày càng mãnh liệt ngoài đại điện, tầm mắt lạnh lùng dừng lại trước Thiết Báo, nói: “Tấm lòng của Sở vương quả nhân ghi nhận trong lòng, ngày khác trở về quả nhân chắc chắn sẽ tạ ơn Sở vương thật hậu hĩnh.”

Thiết Báo nghe Độc Cô Hành nói như vậy, khuôn mặt vờ nở nụ cười, cất lời đợm vẻ bùi ngùi: “Tần vương hiểu được tấm lòng của Sở vương chúng tôi là tốt rồi.”

“Thật là tốt, với tấm lòng thuần khiết chân thành của Sở vương, tất nhiên Tần vương không phá hỏng tình hữu nghị bang giao của hai nước rồi.” Một giọng nói ấm áp dễ nghe vang lên, không biết từ khi nào Tề Chi Khiêm đã bước lại gần, đeo trên gương mặt là một nét cười thản nhiên.

Dứt lời quay đầu nhìn qua Vân Khinh, nét mặt Tề Chi Khiêm tràn đầy vẻ khen ngợi: “Nói rất đúng, hay cho cao kiến một phương, lạnh nhạt thanh tú như mây, lại hiểu biết sâu sắc chuyện thế gian, khá khen cho một trí tuệ siêu phàm không ai sánh bằng.”

Vân Khinh liếc nhìn Tề Chi Khiêm, cũng không nói gì. Độc Cô Tuyết chặn ngang ôm lấy thắt lưng Vân Khinh, mặt đen thui trừng mắt nhìn Tề Chi Khiêm: “Lẽ tất nhiên.”

Tề Chi Khiêm liếc nhìn Độc Cô Tuyết, không nói gì.

Vân Khinh không để ý đến bầu không khí dao động xung quanh hai người, đưa tay ra giữ chặt tay Độc Cô Tuyết, lặng lẽ dùng ánh mắt lo lắng nhìn Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cười, miết miết tay Vân Khinh. Hoa song sinh bị cô đánh bay ra ngoài, mùi hương nồng đậm lan tràn khắp đại điện trong khoảnh khắc đã biến mất, loại cảm xúc kích thích người ta trở nên hung ác, tàn nhẫn cũng theo đó chậm rãi bị áp xuống.

Hoa song sinh chỉ là nguyên liệu để chế độc, hiển nhiên không sánh bằng Bích Lạc Phú đã được bào chế khiến người ta hôn mê, mà nó gợi lên cho người cảm xúc kích động, khiến người trở nên điên cuồng. Nghĩ lại có lẽ Sở vương muốn làm cho võ tướng Tần quốc tàn sát lẫn nhau ngay trên đại điện, tiêu diệt Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyết hẳn, hoặc là khiến hẳn giết chết các quần thần. Bất kể là cục diện nào xảy ra, tên Sở Hình Thiên kia cũng đều không cần tốn nhiều sức, cứ ngồi đấy thu tầm lưới của ngư ông mà chẳng phải gánh chịu tội lỗi hay trách nhiệm gì. Là Tần các ngươi không có năng lực, liên quan gì đến Sở chứ.

Nhưng rõ ràng, thứ độc này không có tác dụng với Vân Khinh, nghĩ đến viên thuốc giải kia của hẳn, chính là

báu vật quý giá biết bao nhiêu năm trong thâm cung Đại Tần, lúc trước không biết kích động thể nào mà lại để Vân Kinh nuốt. Nhưng mà hiện giờ Độc Cô Tuyết thầm tự khen mình đã làm thật tốt.

“Ừ...” Lúc này, các vị võ tướng bị Vân Kinh đánh bại, cả đám kêu rên lồm cồm bò dậy, thần sắc đã gần như khôi phục hoàn toàn. Tác dụng của hoa song sinh đến rất nhanh, biến mất cũng lẹ.

“Phịch!”, cả đám chưa thốt ra lời nào, trực tiếp quỳ gối phịch phịch trước mặt Độc Cô Hành. Tuy rằng cơ thể bọn họ phát cuồng, nhưng thần trí vẫn rất tỉnh táo, chỉ là không khống chế được hành vi của bản thân, họ sớm tự biết có chết cũng không đủ đền tội.

“Vi thần đáng tội chết.” Đám văn thần bị ném văng ra ngoài lúc này cũng run rẩy bước vào, đồng loạt quỳ gối trước mặt Độc Cô Hành, sắc mặt xám như tro tàn.

Độc Cô Hành liếc nhìn đám quần thần đang quỳ thành hàng thẳng lối trước mặt, trầm giọng nói: “Niệm tình chúng thần cũng không phải cố ý, miễn cho tội chết, nhưng bởi năng lực bản thân kém cỏi, phạt trừ bổng lộc nửa năm, tự mình rèn luyện.”

“Tạ ơn Bệ hạ.” Toàn bộ quần thần trong điện đồng loạt quỳ xuống tạ ơn.

“Người các khanh nên tạ ơn không phải quả nhân.” Độc Cô Hành nhìn lướt qua Vân Kinh đang lúi cúi kéo Độc Cô Tuyết đứng cạnh cửa điện, khóe miệng hơi cong cong.

Đám văn thần không biết mình bị ai đánh cho hôn mê, nhưng đám võ tướng lại biết rõ, bọn họ ngay lập tức đồng loạt xoay người, vung áo bào lên, quỳ một gối, cao giọng hô: “Tạ ơn Dực vương phi cứu mạng.” Nếu Vân Kinh không ra tay ngăn bọn họ lại, chỉ cần bọn họ làm tổn thương một sợi lông tơ của Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyết thôi, cho dù hai người đó không trách tội, bọn họ cũng không còn mặt mũi nào mà sống tiếp nữa.

Đám văn thần vừa thấy lập tức hiểu ra, cũng quỳ lạy theo.

Vân Kinh thấy vậy không nén được lui ra sau một bước, ôn hòa nói: “Chỉ thuận tay ra sức, không cần cảm ơn.”

Độc Cô Tuyết thấy vậy tâm tình rất tốt, ôm Vân Kinh, bàn tay to vung lên, quát: “Đứng lên hết đi.”

“Tạ Dực vương, tạ Dực vương phi”.

Khắp đại điện là hình ảnh các quần thần không ngừng quỳ lạy, tiếng tạ ơn vang lên không ngớt.

Sứ thần bốn nước khác cũng đã hồi phục lại, đứng thẳng ở phía xa xa nhìn vào Vân Kinh, trong những ánh mắt kia tỏa ra tia sáng sắc bén, cực kỳ chói lọi.

“Dực vương phi vốn có bản lĩnh phi thường, đây chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi.” Lâm Thượng đại phu của Yến quốc cười ha ha, vừa xoa xoa gáy vừa nói với các sứ thần, tỏ vẻ mối quan hệ của ông với Vân Kinh và Dực vương rất nồng hậu.

Sứ thần bốn nước cũng khà khà cười theo, trong lòng lại xoay chuyển cực nhanh. Ngày xưa nghe đồn bên cạnh Dực vương Độc Cô Tuyết của Tần quốc có một thiếu nữ rất tài năng, nhưng lời đồn đại thì không thể tin, nghĩ rằng đó chỉ là khoa trương mà thôi. Hôm nay bọn họ lại tận mắt chứng kiến, phải đem tin tức về Dực vương phi Vân Kinh này truyền về nước nhanh một chút. Tần quốc đã có một Dực vương Độc Cô Tuyết giờ lại có thêm một cao nhân không hề thua kém Độc Cô Tuyết chút nào, vậy cánh của Tần quốc ngày càng thịnh vượng.

“Mọi người cùng ngự giá đến điện Càn Khôn, vua tôi cùng thưởng thức âm nhạc.” Độc Cô Hành thấy cảnh này rất vừa ý, cười to, thoát nhìn là đang tỏ ra vui mừng phấn chấn với Tề Chi Khiêm, Thiết Báo và các vị sứ giả bốn nước khác, dẫn đầu mọi người bước ra ngoài.

Tề Chi Khiêm liếc nhìn Vân Kinh bị Độc Cô Tuyết ôm vào trong ngực, đôi mày nhíu lại thật chặt, không biết là đang nghĩ gì, cũng không hề có chút khác thường nào, mỉm cười cùng đi với Thiết Báo và sứ giả bốn nước khác theo sau Độc Cô Hành.

Quần thần cùng thưởng nhạc, toàn bộ vương cung là một vùng náo nhiệt. Ca múa mọi miền, vũ xiếc ảo thuật... mọi thứ đã được sắp xếp xong xuôi, phủ lên toàn bộ Tần vương cung một bầu không khí vô cùng sôi nổi, xua tan vài phần không khí nghiêm trang ngày thường ở đây.

Buổi sáng bỗng dưng bị một trận ầm ỨC lớn, quần thần lúc này đều không thể không cẩn thận, vô cùng đề phòng và lạnh lùng đối xử với sứ thần nước Sở. Nhưng mà, Thiết Báo dường như cũng không có hành động gì nữa, không biết y đang nghĩ gì, nhưng cũng bình an vô sự, yên yên lặng lặng thưởng thức ca múa cùng mọi người.

Thời gian chớp nhoáng trôi qua, đảo mắt đã đến buổi tối. Một vầng trăng sáng cao cao vắt vẻo trên ngọn cây. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu rọi, khuếch tán ra một quầng sáng bạc, tỏa xuống khắp nơi khắp chốn trong Tần vương cung tràn ngập không khí vui mừng. Nhưng ngược lại lại không khiến cho cảnh vật mang theo vẻ u ám lạnh lẽo, mà dâng trào hương khí ấm áp, êm dịu, trong trẻo.

Lúc này trong Càn Khôn điện trống trận vang lên từng hồi. Trong không gian rộng lớn của chính điện, có một đám người một tay nắm lấy chiếc khiên, một tay cầm thanh kiếm sắt lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, sắc bén. Phần thân trên cởi trần, bên hông vây quanh một vòng giáp sắt hoàn mỹ nhất, để chân trần, đang phụ họa theo tiếng trống trận sục sôi, dàn đội ngũ ra, múa một màn vũ kiếm với khí thế trào dâng.

Những gã thanh niên cường tráng, dưới ánh lửa chói mắt, thét ra những tiếng khàn khàn mạnh mẽ, nhiệt huyết sôi trào, khí phách hào hùng.

“Nào, mời.” Độc Cô Hành ngồi ở vị trí cao nhất, trong tay cầm một chén rượu bằng đồng thanh^(*), nâng chén hướng tới bốn phía như thăm hỏi.

(*) Đồng Thanh hay Thanh Đồng: Thứ này còn có tên là Đồng điều, có một số từ điển dùng tên đồng thanh để chỉ loại hợp kim này. “Đồng thanh” xuất phát từ “thanh đồng” (青铜), tên gọi của đồng điều trong tiếng Trung với nghĩa “đồng màu xanh”, vì người Trung Quốc nhận thấy loại đồng này nếu để lâu ngày thì có màu xanh (bị gỉ đồng) (còn đồng điều là gì thì mọi người search google nhá, nó chỉ là một dạng hợp kim của đồng và thiếc)

“Bệ hạ, mời.” Trong tiếng ồn ào náo động, mọi người giơ cao chiếc chén trong tay lên tỏ ý cảm tạ.

“Cứ tự nhiên.” Độc Cô Hành uống một hơi cạn chén rượu, vẫy vẫy tay nói, đáp lại y là những thanh âm tán đồng.

Yến tiệc trôi qua hơn một nửa, mọi người bước ra ngoài đi lại, kính rượu lẫn nhau, thật là náo nhiệt.

Độc Cô Tuyệt bị Độc Cô Hành tóm lấy không biết đang làm gì, trước khi đi trực tiếp sắp xếp cho Vân Kinh ngồi bên cạnh Thần phi và Ân Cơ, là hai phi tử được Độc Cô Hành sủng ái nhất. Lúc này họ đang giúp đỡ Vân Kinh cực kỳ nhiệt tình, triều thần bên cạnh muốn tới kính rượu, tất cả đều được hai vị phi tử này cản lại, che chở thật tốt cho Vân Kinh.

Vân Kinh thản nhiên đáp lời hai vị phi tần, nhìn Độc Cô Tuyệt ở đối diện. Độc Cô Tuyệt bị Độc Cô Hành giữ rịt lấy đang nói gì đó, không chú ý bên này.

“Bản Thái tử kính Dực vương phi một ly, chẳng biết có được chút thể diện này hay không?” Trong tiếng huyền ảo, một giọng nói ấm áp thanh nhã vang lên, Vân Kinh giương mắt bắt gặp Tề Chi Khiêm.

“Dực vương phi không uống rượu.” Ân Cơ mỉm cười, từ chối thật lạnh nhạt.

“Trà cũng như rượu.” Tề Chi Khiêm ôn hòa cười, giống như đã đoán trước được nên cúi người lấy trong tay ra một ấm trà, nghiêng chiếc bình rót một chén trà cho Vân Kinh, trong lúc tay áo phất phơ lay động, có một

vật lặng yên không một tiếng động đặt vào trong tay Vân Kinh.

Thần sắc Vân Kinh thật lạnh nhạt, cũng không thèm nhìn tới mà xoay tay lại định đặt nó lên chiếc bàn ở trước mặt.

“Phi Tình.” Tề Chi Khiêm không chút sợ hãi, nhẹ giọng nói.

Vân Kinh nghe vậy sửng sốt, cúi đầu nhìn lướt qua thứ Tề Chi Khiêm bỏ vào trong tay cô. Đó là một miếng ngọc bội, mảnh ngọc là một màu trắng hòa lẫn cùng sắc đỏ, lại còn điêu khắc một đóa hoa anh đào rực rỡ giống hệt như cái bớt trên trán cô. Bên góc mảnh ngọc bội thiếu mất một mảng nhỏ. Nó vốn là một mảnh ngọc bội vô cùng quý giá, chỉ vì một mảng nhỏ thiếu khuyết này mà trở thành phế phẩm.

Vân Kinh chậm chạp vuốt vuốt góc vỡ của mảnh ngọc mang sắc đỏ như máu thật ấm áp này. Đó là do cô không cẩn thận để nó bị va chạm nên mới bị mẻ, nhớ lại lúc đó tỷ tỷ ôm lấy cô đang trong cơn sợ hãi vào lòng, cười tủm tỉm nói lời an ủi: “Là do tỷ tỷ bất cẩn làm vỡ, không liên quan gì Linh Đang.” Về sau tỷ tỷ vẫn luôn luôn mang theo nó bên người, nói là vốn không thích mảnh ngọc bội này, nhưng vì Linh Đang đã sửa chữa nên rất thích.

Đây là ngọc bội tùy thân của tỷ tỷ, là tỷ tỷ.

“Muốn gặp, thì đi theo ta.” Tề Chi Khiêm khẽ cười với Vân Kinh, xoay người bước đi.

Hết chương 76

Chương 77 – Mưu sách

Vuốt ve ngọc bội trong tay, Vân Kinh giương mắt nhìn Tề Chi Khiêm đang mở to mắt nhìn cô, trầm ngâm suy tính. Cô nhìn về phía Độc Cô Tuyết ở phía xa xa, Độc Cô Tuyết từng nói với cô, nếu lần sau cô còn tự ý rời đi một mình như vậy thì đừng trách hăn không khách khí. Mặc dù cô rất muốn gặp tỷ tỷ, nhưng cũng không thể không nghĩ tới lời của Độc Cô Tuyết.

Vừa nghĩ vừa đưa mắt tìm Độc Cô Tuyết, nhưng chỉ vừa chớp mắt, rõ ràng vừa rồi còn thấy Độc Cô Tuyết đứng ở bên cạnh Độc Cô Hành, thế mà giờ đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Đưa mắt nhìn quanh bốn phía một vòng, ngay cả sứ giả nước Sở là Thiết Báo cũng không thấy đâu, thế này là...

"Đi theo tên đó rồi." Giữa lúc Vân Kinh còn đang khẽ nhíu mày, không biết Sở Vân đến sau lưng cô từ khi nào, đang đứng thẳng đột nhiên hơi cúi người, vừa làm bộ dáng cung kính của một bề tôi đưa đồ đạc gì đó cho chủ tử, vừa thấp giọng nhanh chóng phun ra năm chữ.

Vân Kinh nghe thấy lời của Sở Vân liền hiểu ra ngay. Sở Vân có thể nói như vậy, tất nhiên đây là ý của Độc Cô Tuyết.

Nghĩ đến nơi này là vương cung của nước Tần, khác một trời một vực vương cung của nước Yến. Cho dù Tề thái tử có bản lĩnh hơn người, cũng e là trong Tần vương cung này cũng chẳng làm nên trò trống gì, thì càng đừng nói đến bọn gian tế bên ngoài, muốn trà trộn vào trong cung, trừ phi là Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyết thả cho bọn chúng vào mà thôi.

Hơn nữa, lần trước tin tức của bà bà cũng khá mù mờ, cô tự đoán là chính, cũng không dám khẳng định.

Nhưng lần này Tề thái tử và tỷ tỷ vốn là ở cùng một nơi, tỷ tỷ là thái tử phi được ban hôn danh chính ngôn thuận của nước Tề, nên hai người cùng nhau đến đây thì cũng không có gì lạ cả.

Vừa suy nghĩ xong, Vân Kinh đưa mắt nhìn đã không thấy bóng dáng Tề Chi Khiêm đâu nữa, thông thả đứng dậy bước đi. Nếu Độc Cô Tuyết biết, thì cũng không thể tính là cô không nói với hăn.

Đi ra phía sau cung Càn Khôn, bước thẳng về phía đông bắc một đoạn, Vân Kinh thấy Tề Chi Khiêm cũng không bước ra phía ngoài cung, mà là đi về phía đông bắc trong cung, hành động tự nhiên không có gì đáng

khả nghi, giống như đi dạo trong vương cung của Tần vương. Cô không nói gì, lập tức chậm rãi bước theo.

Trên đường có rất nhiều thái giám đi qua đi lại, có điều thấy Tề Chi Khiêm đi đứng tự nhiên, đám thái giám thấy vậy cũng không hỏi, chỉ thản nhiên đi lướt qua y, tuy cũng có người để ý nhưng thấy không có gì đáng nghi ngại nên cũng chẳng lưu tâm.

Tiếp tục đi qua cung Chu Tước, đập vào mắt là một hồ nước nho nhỏ, bên bờ hồ dương liễu đu đưa theo gió, gió thổi nhẹ nhẹ, mang theo luồng không khí mát mẻ, nhẹ nhàng ve vuốt những chiếc lá dài như những sợi tơ xanh mướt.

"Ta biết nàng sẽ cùng tới." Đứng dưới một gốc cây dương liễu, Tề Chi Khiêm mỉm cười nhìn Vân Kinh đang đến gần, trên mặt lộ vẻ ôn hòa.

Vân Kinh chậm rãi bước lại, thản nhiên nói: "Tỷ tỷ đâu?"

"Đi theo ta sẽ gặp." Vừa nói vừa nhắc chân đi về phía đại điện bên cạnh hồ, đang đi đường như lại nghĩ tới gì đó, quay đầu lại nhìn Vân Kinh dịu dàng nói: "Ta sẽ không hại nàng."

Vân Kinh nghe vậy cũng không nói gì, bước chậm rãi đuổi theo. Cô chỉ muốn gặp tỷ tỷ của cô, muốn hại cô? Còn phải coi có bản lĩnh ngay dưới mắt Độc Cô Tuyệt mà hại được cô không đã rồi hãy nói đi.

Một trước một sau lần lượt bước về phía điện Dung Hòa ở phía đông bắc Tần vương cung. Hai người mới đi tới gần, đột nhiên cửa điện kêu kết một tiếng mở ra, Tề Chi Khiêm dừng chân quay đầu lại, nhìn sâu vào mắt Vân Kinh, cười nói: "Đến rồi." Vừa nói vừa bước lên bậc thềm đi vào điện.

Vân Kinh đưa mắt nhìn thấy bảng tên điện Dung Hòa, hơi nhíu mày. Ở vương cung của Tần vương mà Tề thái tử còn có bản lĩnh hơn người gì sao? Có thể dở trò gian trá gì đó ở trong đại điện này?

Cần phải biết, điện Dung Hòa này chính là nơi Độc Cô Hành thiết đãi sứ thần các nước, sứ giả các nước đều ở trong điện này. Vì Tề thái tử là người có thân phận cao quý, cho nên mới để y ở chính điện, xem như cũng xứng với thân phận cao quý của y. Bởi vậy mặc dù có rất nhiều thái giám lui tới qua lại, nhưng không có bất cứ kẻ nào nghi ngờ Tề Chi Khiêm khi y đi về phía này.

Ánh sáng mờ tỏ hắt ra, quang cảnh trong điện nửa tỏ nửa mờ, dưới ánh sáng lập lờ của ngọn đèn dầu, chính điện Dung Hòa vừa có vẻ sáng rõ lại vừa âm u tăm tối.

Vân Kinh bước vào chính điện Dung Hòa, đưa mắt nhìn quanh, thấy bên cạnh cây cột hình trụ đầu rồng có

hai thị vệ đang cúi đầu xuống, nhìn dáng người hiển nhiên là đàn ông. Vân Khanh đứng ở cửa đại điện, thản nhiên hỏi: “Người đâu?”

Lời vừa dứt, hai thị vệ đang cúi đầu kia đều tự ngẩng đầu lên. Đập vào mắt Vân Khanh là hai khuôn mặt rất quen thuộc, không, cũng không phải quá thân quen.

Một gương mặt với những nếp nhăn dày đặc, tuy rằng chăm sóc giữ gìn rất tốt, nhưng cũng đã năm, sáu mươi tuổi, cũng không thể ít nếp nhăn hơn vậy được nữa. Người còn lại trẻ tuổi hơn một chút, chừng bốn mươi tuổi, nhìn qua còn chưa có chút biểu hiện của tuổi tác nào, ngược lại, trông lại rất có sức hấp dẫn.

Quả nhiên chính là Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân.

Vân Khanh thấy vậy, nét mặt hết sức bình thản, phất nhẹ tay áo, xoay người bước đi.

“Cháu gái.”

“Con gái.”

Hai tên thị vệ do Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân giả dạng, vừa thấy động tác của Vân Khanh, lập tức chạy về phía Vân Khanh, vẻ mặt vừa áy náy, vừa vui mừng, hết sức kích động gọi.

Tề Chi Khiêm đứng ngay trước Vân Khanh, thấy nét mặt bình thản của Vân Khanh, than nhẹ một câu: “Đinh Đinh, hãy nghe ta nói một câu. Dù sao bọn họ cũng là người thân của nàng, là ông nội và cha của nàng, là người một nhà cả mà. Có thể trước kia có nhiều ân oán, nhưng nàng rời nhà đi bao nhiêu năm như vậy rồi, bọn họ đã vô cùng hối hận rồi. Trước đó vài ngày ta nghe Đinh Phi Danh trở về nói có tung tích của nàng, liền dẫn theo bọn họ đến. Đinh Đinh, nàng có thể cho bọn họ một cơ hội ăn năn hối lỗi được không? Phụ tử tình thân nào có phải kẻ thù.” Dứt lời, cười nhẹ với Vân Khanh, xoay người lùi đến đứng cạnh cửa sau lưng Vân Khanh.

“Đúng vậy, con gái à, lúc trước là cha không phải, cha cũng là nhất thời nóng vội mà tức giận, khiến con bị oan ức. Con gái ngoan của cha, là cha làm cha không tốt, con gái, tha thứ cho cha được không con?”

Đinh Mậu Thân vừa nghe Tề Chi Khiêm nói, lập tức đánh răn chẹn gậy^(*), vội vàng mở miệng.

^(*) Câu gốc là “đánh xà tùy côn” là giản lược của câu “Mộc côn đánh xà, xà tùy côn thượng”. Ngụ ý là biết xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà có những hành động đúng đắn, khôn ngoan để đạt được mục đích của mình.

Đáy mắt đỏ bừng, tràn ngập vẻ khẩn cấp, hối hận vô hạn. Vẻ mặt chỉ toàn một vẻ cầu xin, xông lên phía trước vài bước, kéo tay Vân Khanh.

Vân Khanh không hề thốt lấy một lời, thản nhiên vung tay áo, hất tay Đinh Mậu Thân đang kéo tay cô ra. Đinh Mậu Thân thấy vậy khóe miệng giật giật, run rẩy không dám kéo tay Vân Khanh nữa.

Đinh Bác Nhiên cũng đang bước tới, thấy vậy, bước lên chặn phía trước Đinh Mậu Thân, ngăn Đinh Mậu Thân lại, lén lút giơ tay ra hung hăng nhéo vào người Đinh Mậu Thân.

Đinh Mậu Thân cảm miệng cúi đầu, lời vừa rồi ông ta nói sai rồi sao?

Mà Đinh Bác Nhiên nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Vân Khanh, đáy mắt xoay chuyển không ngừng. Chỉ trong nháy mắt, hai dòng lệ nóng chợt tuôn ra, toàn thân run rẩy và kích động, đưa tay lau những giọt nước mắt đang lăn xuống, nhìn Vân Khanh, đôi môi run run nói:

“Ông trời thương xót, hôm nay rốt cục cũng đã tìm thấy cháu gái ngoan của ta. Cháu gái ngoan à, Thái Tử điện hạ nói rất đúng, phụ tử tình thân chứ nào phải kẻ thù. Lúc ấy cháu vừa ra đi chúng ta đã hối hận rồi. Cháu không biết đâu, chúng ta gần như lật tung toàn bộ Vân thành lên để tìm kiếm tung tích của cháu. Lúc trước là chúng ta sai, cháu có thể cho chúng ta một cơ hội để ăn năn hối lỗi được không? Bao nhiêu năm qua, lòng của chúng ta vẫn luôn chịu sự dày vò chưa lúc nào nguôi. Chỉ sợ cháu ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, cháu chỉ có một thân một mình, trong khi thế giới bên ngoài lại gian khổ và hỗn loạn như thế. Chúng ta vô cùng lo lắng, vạn nhất xảy ra chuyện gì, thì biết phải làm thế nào, cháu chính là bảo bối của Đình gia chúng ta mà. May mắn, may là hiện tại biết cháu không sao cả, tảng đá đè nặng trong lòng chúng ta rốt cuộc cũng được thả xuống rồi. Biết bao nhiêu năm đã trôi qua rồi, mọi người ai nấy cũng đã già đi rất nhiều. Bây giờ thì tốt quá rồi, thân làm ông nội này cũng đã sắp đến lúc xuống mồ rồi, rốt cuộc lúc còn sống cũng đã gặp lại được cháu, cho dù bây giờ có chết cũng mãn nguyện rồi.”

Dứt lời, lại lau lau nước mắt lần nữa, bộ dáng có vẻ hết sức vui mừng. Dường như cảnh tượng trước mắt thỏa mãn đến mức ông ta có thể chết ngay lập tức cũng được.

Đinh Mậu Thân vội vàng tiếp lời, tiếp tục nói: “Đâu chỉ có vậy, mẹ của con bởi vì chuyện này dường như khóc nhiều đến nỗi mắt đã sắp bị mù, mỗi ngày đều nhắc tới con với chúng ta suốt. Nói con gái còn nhỏ như vậy, lại bị thương, nếu có chuyện gì không hay xảy ra, bà ấy cũng không sống nổi nữa. Lúc trước là sai lầm của bà ấy, con gái à, đây là do cha và mẹ không đúng, chúng ta sai rồi, con hãy tha thứ cho chúng ta đi.”

Dòng lệ đục ngầu theo đôi mắt đỏ bừng chảy ra, mang theo sự hỗn loạn bi thương và hối hận chảy dài trên hai má, trên mặt là vẻ đau buồn, bi thương, hối hận vô hạn. Nhưng lại tuyệt nhiên không đề cập đến chuyện năm đó dù chỉ một chữ, chỉ luôn miệng nói bọn họ sai rồi. Nhưng sai cái gì, sai ở chỗ nào, vì sao lại sai, lại cứ giả vờ như là lão già đấng trí, gì cũng không nhớ rõ.

Vân Khanh nhìn hai lão già đang tung hứng diễn trò trước mặt, liếc mắt nhìn sang ánh nến bên cạnh, ánh nến lay lắt không ngừng lóe ra, ánh sáng phát ra từ nó vốn là sáng ngời, nhưng sao mà cô lại thấy rất ảm đạm.

Đinh Mậu Thân thấy Vân Khanh không nói gì, cũng không có biểu hiện tức giận, trên mặt biểu cảm gì cũng không có, nghĩ không ra Vân Khanh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Khẽ cúi đầu xuống, hai tròng mắt khẽ đảo quanh, đột nhiên tiến một bước về phía trước mặt Vân Khanh. Một tiếng phịch vang lên, lão ta đã quỳ thẳng xuống nền điện.

Vân Khanh thấy vậy xoay người một cái bước lui lại một bước, không muốn thấy Đinh Mậu Thân dùng đại lễ như thế với cô.

Đinh Mậu Thân thấy vậy vừa quỳ vừa xấn tới hai bước, hai mắt đầm lệ nhìn Vân Khanh, khóc rống lên: "Con gái, là cha có lỗi với con, là lỗi của cha, con đánh cha mắng cha cũng được, cha đều chịu hết, là cha xứng đáng bị như vậy." Nói dứt lời liền giơ tay lên, lật bàn tay liền tát vào mặt mình hai cái.

Hai cái tát thật mạnh, đánh lên khuôn mặt đầy nét già nua.

Đinh Bác Nhiên già đời quỳ quyết, vừa thấy khuôn mặt vốn không một chút dao động của Vân Khanh lúc này lại khẽ nhú mày lại, lập tức vừa rơi lệ, vừa quỳ xuống bên cạnh theo Đinh Mậu Thân, thở hổn hển: "Ông nội cũng không tốt, làm cho cháu gái phải chịu khổ bao nhiêu năm thế này. Ông nội cũng có lỗi. Cháu gái à, cầu xin cháu, chúng ta là ruột thịt làm sao có thể chia cách, hãy tha thứ cho ông nội và cha của cháu đi. Cháu ngoan của ông, hãy trở về với chúng ta, để cả nhà chúng ta được đoàn tụ đi cháu."

Nhà, từ ngữ này sao lại xa lạ đến vậy chứ. Nhà ư, thứ xa xỉ đó mà cô cũng có thể có được ư? Có thể có sao? Vân Khanh nhìn khung cửa sổ không nói gì. Nhà ư, đó có lẽ là điều mà cả đời này cô luôn ao ước.

"Phiêu bạt bao nhiêu năm như vậy chắc đã mệt mỏi rồi chứ?" Không biết Tề Chi Khiêm đã đi tới bên cạnh tự lúc nào, mỉm cười nhìn Vân Khanh, nói ra những lời hết sức sâu sắc: "Nhà, mới là bến cảng tránh gió mãi mãi. Người nhà có thể có va chạm, có thể có hiểu lầm, nhưng sao có thể ghi hận cả đời được. Có thể nào thì cũng là máu mủ tình thâm. Trở về đi, mặc kệ nàng ở nơi nào, Đinh gia mới là nguồn cội của nàng."

"Đúng vậy." Đinh Bác Nhiên gật đầu liên tục, nhìn chăm chăm Vân Khanh nói: "Cháu gái, chúng ta nợ cháu, sau này chúng ta sẽ đền bù gấp bội, đối xử thật tốt với cháu. Chúng ta đã quá hồ đồ, nhưng mong cháu hãy cho chúng ta một cơ hội, để cho chúng ta có thể bù đắp lại những lỗi lầm trước đây. Cháu gái, hãy cùng trở về đi."

Vân Khanh nhìn về mặt khẩn cầu của Đinh Bác Nhiên đang nhìn cô, trên mặt hiện lên một tia dao động. Nhà ư!

Đinh Bác Nhiên già đời quỳ quyết, lập tức thu hết biểu hiện của cô vào trong đáy mắt, nháy mắt mặt mày sáng ngời.

Đinh Mậu Thân cũng cực khôn khéo, vừa thấy Vân Khanh như thế, lập tức về mặt đây về kích động, vội vàng lên tiếng: "Con gái à, về nhà, chúng ta về nhà, về nước Tề đi, đừng ở lại Đại Tần nữa. Nơi này là nơi của bọn người dã man, bọn họ làm sao xứng đáng đứng bên cạnh con gái của cha được, về nhà thôi." Đinh Mậu Thân hai mắt đắm lệ vừa nhìn Vân Khanh, vừa vươn tay về phía cô.

Trái tim vốn hơi xao động sau khi nghe những lời kia đã trầm hẳn xuống. Như một cơn gió nhẹ lướt qua khiến mặt hồ nổi lên một làn sóng gợn lăn tăn hết sức nhẹ nhàng, rồi dần dần tan biến vào không trung, trả lại cho mặt hồ sự phẳng lặng bình an vốn có. Vân Khanh đã trở lại vẻ lạnh nhạt hờ hững như trước, hoặc phải nói là càng không thêm bận tâm.

Tề Chi Khiêm, Đinh Bác Nhiên, Đinh Mậu Thân đều là những người có con mắt tinh tường, lập tức cảm nhận được cảm xúc hơi hơi dao động nơi Vân Khanh đã trở nên bình lặng như trước, đây không phải là biểu cảm mà bọn họ muốn.

Đinh Mậu Thân trở nên hơi nóng nảy, không kịp nghĩ nhiều vội vàng cố lấy lòng Vân Khanh: "Con gái à, đừng thành thân với Dục vương kia. Tên đó là ác ma hại người, hung ác đã thành tính, bọn chúng chắc chắn là đang lợi dụng con, thấy bản lĩnh của con như vậy, cho nên nghĩ trăm phương nghìn kế muốn giữ con lại để giúp bọn chúng. Con gái à, trăm ngàn lần đừng giúp bọn chúng. Trở về đi, về nước Tề của chúng ta, đừng nói chỉ là cái thứ hạng Dục vương phi đó, thái tử chúng ta đối với con tốt như vậy, con trở về, ngôi vị thái tử phi chắc chắn... Á."

Lời còn chưa kịp dứt, Đinh Bác Nhiên đang quỳ gối bên người Đinh Mậu Thân hung dữ càu cào trên lưng lão ta một cái, ý bảo lão ta ngậm miệng lại, khước mắt hung dữ trừng mắt liếc Đinh Mậu Thân một cái thật sắc.

Thằng con trời đánh này sao mà ngu quá vậy, đã mấy chục tuổi đầu, sống trên đời lâu đến thế mà người lại ngu như heo.

Đinh Mậu Thân nhìn theo khước mắt Đinh Bác Nhiên, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, hơi vận vẹo gục đầu xuống, không dám nói nữa.

Lạnh quá, rõ ràng là đang giờ Mùi giữa hạ cơ mà, vì sao lại lạnh như vậy? Vân Khanh thoáng rung mình một cái, chậm rãi nở nụ cười. Cô sai rồi, rõ ràng không nên hy vọng xa vời gì đó, lại vẫn ôm hy vọng xa vời. Sự buốt lạnh này, không liên quan gì đến mùa hay giờ nào cả, lại càng không liên quan gì tới trăng gió. Chỉ là từ nay về sau, nỗi hy vọng đó, nỗi mong chờ đó trong lòng cô thực sự đã chết, chết hẳn rồi.

Tươi cười vô cùng nhẹ nhàng mà cao quý, giống như hoa lan nở rộ, hấp hồn người khác, nhưng lại trong trẻo và lạnh lùng đến bức người, không có một chút ấm áp nào.

Tề Chi Khiêm lập tức cảm thấy không ổn, sắc mặt khẽ biến, bước lên một bước nhìn Vân Khanh, nghiêm mặt nói: “Ta không có ý này, tất cả đều theo ý của nàng thôi. Ta chỉ là cảm thấy người nhà dù sao cũng vẫn là người nhà, cảm giác của người thân ruột thịt, người khác không thể thay thế được, cho nên mới đem bọn họ đến, hiểu lầm giáp mặt nói rõ ràng thôi mà, không còn ý gì khác, nàng đừng nghĩ ngợi nhiều.”

“Đúng vậy, đúng vậy, cháu gái ngoan, cháu...”

“Đã nói xong chưa?” Bốn chữ nhẹ nhàng thản nhiên đột nhiên vang lên giữa không gian, thanh âm quanh quẩn khắp chính điện.

Tề Chi Khiêm nghe vậy nhú mày. Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Vân Khanh. Từ lúc Vân Khanh tự tiến vào trong điện, đây là câu đầu tiên cô nói. Đinh Mậu Thân lập tức vội vàng gật gật đầu, lại cảm thấy không đúng lại lắc đầu.

“Nếu ta không có bản lĩnh, hôm nay các người cũng sẽ không đứng ở nơi này.” Vân Khanh bình thản liếc mắt quét qua hai người đang quỳ gối dưới nền điện kia.

Mặt Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân đồng thời đơ ra, lập tức vội vàng lắc đầu, ngay cả thở ra cũng không dám.

Vân Khanh nhìn hai người trước mặt, một lúc lâu sau chậm rãi cười cười. Tề Chi Khiêm vừa thấy kiểu cười đó, đột nhiên khiến lòng y trở nên căng thẳng. Ngày ấy khi lần đầu tiên gặp Vân Khanh, nụ cười lạnh lùng khi nhìn quang cảnh cây cối bị âm nhận chém đổ hàng loạt ngoài sân, nụ cười ấy rất giống bây giờ. Bất giác thốt ra một câu: “Ta không có ý đó.”

Nét cười mờ ảo chỉ thoáng qua, chớp mắt lại trở nên lạnh lùng như gió. Vân Khanh không thèm nhìn hai kẻ đang diễn trò kia nữa, cực kỳ hồ hởi nói: “Ta là Vân Khanh.”

Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân vừa nghe vậy, không khỏi lén lút liếc nhau, âm thầm kinh hãi, đây là...

"Sau này đừng tới tìm ta, ta không thích các người." Nét mặt Vân Kinh hết sức lạnh nhạt. Cô vốn không thích buông lời thô tục xấu xa, chỉ một câu ta không thích các người, dĩ nhiên đó phải là sự chán ghét đến cùng cực của cô rồi.

Không để ý tới hai người kia, Vân Kinh quay đầu nhìn Tề Chi Khiêm đứng ở bên cạnh, lạnh lùng hỏi: "Tỷ tỷ đâu?"

"Phi Tình ở nhà, đang chờ cháu, cháu gái, cháu..."

"Ta không hỏi ông." Vân Kinh cũng không thèm quay đầu lại, chỉ thản nhiên nhìn Tề Chi Khiêm.

Tề Chi Khiêm thấy vậy, suy nghĩ vài giây, lạnh lùng nhìn Vân Kinh nói: "Năm đó khi nàng rời đi, tỷ tỷ của nàng không tìm thấy nàng, chỉ để lại một lá thư nói rằng khi nào tìm được nàng thì sẽ trở lại. Đến bây giờ vẫn không có tin tức gì hết."

Vân Kinh vừa nghe vậy chợt ngẩn người. Một lúc sau khóe miệng dần dần cong lên, giống như ánh sáng trong mùa đông tuyết trắng rét lạnh mịt mờ, phá vỡ tất cả những tầng mây đen u ám, tỏa ra ánh nắng ấm áp, dịu dàng.

Tề Chi Khiêm thấy vậy trong lòng rung động. "Ta biết nàng và Đinh Phi Tình có quan hệ thân thiết, nếu như lấy danh nghĩa Đinh Mậu Thân mời nàng tới, chắc chắn nàng sẽ không chịu tới, bởi vậy mới dùng tên của Đinh Phi Tình, mong rằng nàng sẽ không giận."

Tề Chi Khiêm nhìn Vân Kinh, nói rất thẳng thắn: "Nàng không theo chúng ta trở về sao? Trở về cùng đi tìm Đinh Phi Tình, Phi Tình thấy nàng trở về, tất nhiên là sẽ hết sức vui mừng, nhất định sẽ trở về."

Vân Kinh đưa mắt liếc nhìn Tề Chi Khiêm, lạnh nhạt nói: "Trở về, trở về thì sao? Nơi này mới là nhà của ta. Tỷ tỷ biết ta ở đây, tự nhiên sẽ đến, ta sẽ chờ tỷ tỷ." Dứt lời, phất tay áo một cái xoay người liền đi về phía cửa đại điện đang đóng chặt, lạnh nhạt mà kiên định.

Tề Chi Khiêm nhìn bóng dáng Vân Kinh rời đi, bất chợt nhớ tới khoảnh khắc năm đó cũng là cô xoay người rời đi, bóng dáng ấy vẫn còn đè nặng ở trong lòng. Nếu như hôm nay rời đi, như vậy sẽ là đi vĩnh viễn. Không, đã mất một lần, há có thể để mất thêm lần nữa.

"Nàng tin tưởng Độc Cô Tuyệt như vậy sao? Hẳn chẳng lẽ không lừa nàng? Chuyện của tỷ tỷ nàng, cho tới bây giờ hẳn cũng không nói cho nàng biết."

Nhìn chăm chăm vào bóng dáng Vân Khinh, Tề Chi Khiêm đột nhiên bước lên hai bước, chặn phía trước Vân Khinh. Vừa rồi khi y nói ra chuyện của Đinh Phi Tình, rõ ràng Vân Khinh đã ngăn người, không có chuyện gì có thể qua được mắt của y, Vân Khinh không hề biết việc này.

Vân Khinh giương mắt nhìn Tề Chi Khiêm chặn ở trước mặt, thản nhiên hỏi: “Thì đã sao?”

Cô quả thật không biết lúc cô đi rồi tỷ tỷ cũng liền rời bỏ Đinh gia. Năm đó cô ôm cõi lòng tổn thương nặng nề rời đi, nhưng bà bà cực kỳ bảo vệ cô, tin tức gì có liên quan đến Đinh gia cũng không nói cho cô biết. Bà bà mang cô đi qua rất nhiều nơi, bao nhiêu năm phiêu bạt, cô cũng đã có thói quen không để ý tới bất cứ chuyện gì của nước Tề nữa. Huống chi đi đến khắp các nước như vậy, nếu có chuyện gì để nhân gian đồn đãi thì cũng phải là những con người thực sự nổi tiếng, thực sự giỏi giang, những người có khả năng xoay trời chuyển đất ấy chứ. Đinh gia ở nước Tề có thể coi là có chút tiếng tăm, nhưng so với cả sáu nước còn lại thì lại chẳng là gì. Bởi vậy cô không hề biết tin tức tỷ tỷ đã rời đi năm đó.

“Nàng...” Tề Chi Khiêm nghe Vân Khinh hỏi lại, không khỏi sửng sốt, không thể ngờ Vân Khinh lại hỏi lại như thế.

“Cháu gái, mặc kệ cháu tên Đinh Đình, hay là Vân Khinh, cháu vẫn là huyết thống của Đinh gia chúng ta, là người của nước Tề. Nếu cháu không có bản lĩnh thì không nói, hiện nay cháu nổi trội, nhưng lại không vì nước Tề, ngược lại còn giúp Tần, việc này...”

“Các người lại muốn ta dâng mạng của mình cho các người một lần nữa sao?” Khóe miệng thản nhiên lóe lên ý cười khinh bỉ, Vân Khinh quay đầu lạnh lùng nhìn Đinh Bác Nhiên.

Đinh Bác Nhiên nghe vậy ngăn người, sắc mặt đỏ lên, mặt trắng bệch ra, đương nhiên cũng ngăn không được màu đỏ lộ ra ngoài, hơi hơi xấu hổ.

Phải biết rằng, ngày ấy bọn họ thật sự là có ý lấy Vân Khinh ra đền mạng. Đa thương Tề thái tử, nếu là mẹ của Vân Khinh nhận tội, liên lụy lớn chưa nói tới, nếu truy cứu sâu xa không phải là sẽ mất mạng cả đám sao. Ngược lại, lấy một Vân Khinh vô dụng chịu tội thay, dẫu có bị giết cũng chẳng sao cả. Ai ngờ rằng Tề thái tử lại tha cho Vân Khinh một con đường sống, chỉ chặt đứt gân mạch.

Cho dù thật sự lúc đó bọn họ suy tính như vậy, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ có ngày bị Vân Khinh vạch trần ra một cách thẳng thừng như thế. Mặt không ngăn được hơi đỏ lên.

Tề Chi Khiêm thấy vậy sắc mặt trầm xuống, ánh mắt đảo qua Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân, trầm

giọng quát: “Lại lần nữa? Là ý gì?”

Vân Khinh không để ý tới Tề Chi Khiêm, cực kỳ lạnh lùng liếc qua Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân một cái, xoay người bước đi.

“Đứng lại, người mãi mãi là Tề...”

Rầm!

Đinh Bác Nhiên còn chưa nói hết câu, cánh cửa điện vốn đang đóng kín kia đột nhiên rầm một tiếng, bị một sức mạnh dữ dội đá văng ra. Những bức phù điêu hoa lê và cây cối trạm trổ trên hai cánh cửa lớn trong khoảnh khắc bị một lực cực mạnh đánh vào, vỡ tan thành nhiều mảnh rồi cuồn cuộn phóng thẳng về phía Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân trong điện, mạnh mẽ như sấm chớp.

Ngay lập tức sắc mặt Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân đại biến. Hai người họ đều là dùng âm công, âm công lợi hại, võ công lại rất bình thường. Đang lúc bối rối, hỗn loạn lại có một sức mạnh khủng khiếp bất ngờ ập tới nên không kịp dùng âm công. Quá bất ngờ nên chỉ kịp giơ hai tay ra theo phản xạ, trực tiếp chống trả lại những tấm phù điêu đang lao vun vút về phía mình kia.

Một tiếng va chạm thật mạnh vang lên, Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân nháy mắt như đèn đứt dây, bay thẳng về phía sau, đập thật mạnh lên cột hình trụ đầu rồng trong chính điện Dung Hòa. Chỉ thấy một dòng máu đỏ tươi phun ra, từ giữa không trung rơi xuống nền nhà bóng loáng trong điện Dung Hòa, tạo ra một dải màu đỏ đến chói mắt.

Cánh cửa lớn mở bung ra, Độc Cô Tuyết cả người sát khí bùng bùng lạnh lùng đứng đó.

“Vậy thì sao?” Tiếng gầm chứa đầy sự tức giận, vừa lạnh lẽo vừa ngập tràn sát khí vang vọng khắp điện. Độc Cô Tuyết lắc mình một cái đã đến bên cạnh Vân Khinh, ôm eo Vân Khinh, kéo cả người cô vào trong lòng.

Hắn mới đi dòm ngó chuyện của Thiết Báo ở bên kia có chút xú, vừa mới tới đây đã nghe bọn họ nói như vậy. Chết tiệt, Vân Khinh của hắn chắc chắn lại đau lòng rồi, đã nói sẽ không để cho cô đau lòng nữa mà... lũ đáng chết kia.

Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân từ trên cột trụ đầu rồng chậm rãi rơi xuống ngã sòng xoài trên mặt đất, vừa hộc máu vừa nhìn người mới tới. Khi thấy người đó là Độc Cô Tuyết, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch. Độc Cô Tuyết đến rồi, bọn họ sao có thể ngăn cản được Độc Cô Tuyết, làm sao có thể ngăn cản được Dục vương uy chấn khắp bảy nước...

Vân Khanh thấy Độc Cô Tuyết đến, khẽ ngả đầu tựa vào trong lòng Độc Cô Tuyết, che khuất toàn bộ tầm nhìn, cô không muốn nhìn thấy bọn chúng nữa.

“Chúng ta đi thôi.” Nhẹ nhàng nắm lấy ống tay áo của Độc Cô Tuyết, Vân Khanh mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Vương gia.” Độc Cô Tuyết còn chưa nói tiếng nào, Sở Vân đi theo Độc Cô Tuyết vẫn đứng nguyên tại chỗ lúc này mới bước vào, ghé vào tai Độc Cô Tuyết thì thầm.

Độc Cô Tuyết mặt vốn đã đen sì, bây giờ lại thêm tràn ngập cuồng nộ, cả người sát khí bùng bùng, bắn ra như những mũi nhọn vô hình, nhắm thẳng vào hai người đối diện là Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân.

Hắn tới muộn một chút, trước đó nói gì hắn không nghe thấy, nhưng cũng không có nghĩa là Sở Vân đã âm thầm đi theo Vân Khanh đến nơi này cũng không nghe thấy. Ở tại nơi của hắn còn dám bắt nạt người của hắn. Chạy! Muốn chạy đi đâu, hôm nay mà còn tính đến chuyện bỏ chạy ư, đừng mơ.

“Đinh Bác Nhiên, Đinh Mậu Thân.” Âm thanh lạnh lẽo băng giá, giống như gió âm thổi lên từ địa ngục, khí lạnh không ngừng bao phủ quanh người Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân. Sát khí, quanh quẩn khắp điện Dung Hòa.

Hết chương 77

Chương 78 – Thủ đoạn lôi đình

Độc Cô Tuyệt muốn giết người hăn muốn giết hết bọn chúng.

Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân phát hiện ra ý niệm không chút che giấu ấy trong đôi mắt lạnh lẽo bên dưới chiếc mặt nạ sắt kia, cả hai vô cùng hoảng sợ liên tục lùi về phía sau, vừa vặn lại đụng vào chiếc cột đầu rồng ngay sau lưng, không còn chỗ nào để trốn được nữa.

Đinh Bác Nhiên hoảng hốt, chỉ cần thấy ánh mắt Độc Cô Tuyệt đang nhìn thẳng vào bọn họ như thế, mồ hôi đổ ròng ròng, lông tóc dựng đứng hết lên. Nếu hăn thực sự ra tay thì ngay cả cơ hội liều mạng bọn họ cũng không có.

Đinh Bác Nhiên là lão cáo già, trong phút chốc cả người lão run lên bần bật, nhìn Vân Khinh đang tựa vào lòng Độc Cô Tuyệt gào lên thảm thiết: “Cháu..., à, không, không, Dực vương phi cứu mạng, Dực vương phi cứu mạng...”

Đinh Mậu Thân đang run rẩy, hoảng sợ quỳ bên cạnh Đinh Bác Nhiên, nghe Đinh Bác Nhiên nhào tới Vân Khinh khóc lóc, lập tức hòa theo lão kêu gào Vân Khinh hãy cứu mạng.

Độc Cô Tuyệt vừa nghe thấy đã nhíu mày lại, sát khí toả ra khiến kẻ khác phải run sợ.

Vân Khinh cảm nhận được sát khí lan tỏa ra từ Độc Cô Tuyệt, cô hơi cứng người lại, cầm tay Độc Cô Tuyệt.

“Vương gia, hôm nay Vương phi đã mệt mỏi lắm rồi, bây giờ cũng đã muộn, để thuộc hạ đưa Vương phi về nghỉ ngơi trước.” Sở Vân là loại người thông minh cỡ nào chứ, vừa thấy tình huống như thế y biết ngay lúc này nên làm gì, mỉm cười nhìn Độc Cô Tuyệt nói.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy chỉ gật đầu, cúi xuống nhẹ nhàng vỗ về lên lưng Vân Khinh vẫn đang ôm chặt trong lòng, trầm giọng nói: “Nàng về nghỉ ngơi trước, một lát nữa ta sẽ về.”

Vân Khinh biết ý Độc Cô Tuyệt và Sở Vân muốn cô rời khỏi đây, không khỏi ngẩng đầu lên từ trong lòng Độc Cô Tuyệt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhìn hăn thấp giọng nói: “Tuyệt.”

Dù thế nào thì hai kẻ kia cũng là cha và ông của cô, muốn cô nhìn Độc Cô Tuyết giết chết bọn họ, thì với lý do gì cô cũng không chịu nổi, không làm được.

Độc Cô Tuyết nghe vậy, cúi xuống nhìn Vân Kinh, khẽ hôn lên đôi môi mỏng manh, nhợt nhạt không còn chút sắc hồng, nhẹ nhàng vỗ về vai Vân Kinh nói: "Ta biết."

Sao hẳn có thể để cho Vân Kinh khó xử được, muốn giết hai kẻ kia hẳn thiếu gì thời gian và địa điểm khác, không nhất thiết phải làm trước mặt Vân Kinh. Mất công lại được dịp cho những kẻ không biết rõ chân tướng nói nhảm khắp nơi, tuy rằng hẳn cũng chẳng để ý gì mấy cái thứ chuyện buôn lê bán táo ấy, nhưng cũng không thể để Vân Kinh của hẳn chịu uất ức. Tuy vậy cũng chẳng thể dễ dàng buông tha cho hai kẻ vô liêm sỉ ấy được.

Vân Kinh biết Độc Cô Tuyết nói như vậy là đã đồng ý với cô rồi, Độc Cô Tuyết đã nói không giết thì tất nhiên sẽ không giết, một khi đã như thế thì những chuyện khác cô không cần bận tâm tới. Lập tức khẽ ừ một tiếng rồi xoay người đi theo Sở Vân rời khỏi đại điện. Cô cũng chẳng muốn nhìn thấy hai kẻ này nữa.

Tề Chi Khiêm nhìn một màn trước mắt, đáy mắt sâu thẳm thoáng hiện nét âm trầm.

Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân nhìn theo bóng dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng ấy từ từ biến mất ngoài đại điện cho đến khi chìm khuất hẳn vào trong màn đêm thì lòng cứng lại, từ nay về sau, có lẽ Đinh gia bọn họ đã thật sự mất đi nhân tài kiệt xuất lưng danh thiên hạ này thật rồi.

"Hừ." Một tiếng hừ lạnh cắt ngang giây phút lạc hồn ngẩn ngui của Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân, bọn họ nhìn lại ánh mắt âm trầm của Độc Cô Tuyết, mặt mày trắng bệch ra, không còn chút máu, vệt vàng quỳ mọp xuống dưới chân Tề Chi Khiêm.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng nhìn hết tất cả, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười lạnh lùng, vô tình, gằn từng chữ từng chữ một: "Bây giờ, ai tới cứu các người."

"Thái tử... Thái tử..." Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân nằm rạp dưới chân Tề Chi Khiêm, cả người không ngừng run lẩy bẩy, trước mắt e rằng chỉ có Tề Chi Khiêm mới có thể giúp bọn họ chống lại Độc Cô Tuyết.

"Bọn chúng cũng xứng làm người thân của Vương phi chúng ta sao." Mặc Ngân đứng ở phía sau Độc Cô Tuyết, tay cầm thanh trường kiếm, ánh mắt lộ rõ vẻ chán ghét, khinh bỉ.

"Người đâu..."

Tề Chi Khiêm thấy cả người Độc Cô Tuyết tràn đầy sát khí, quả thật là muốn giết người, không khỏi nhúu mày nhìn thoáng qua trên mặt đất, thấy rõ vẻ hoảng sợ của Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân. Nói gì thì nói hai người đó cũng là thị vệ của y, sao có thể để cho Độc Cô Tuyết muốn làm gì thì làm, thể diện thái tử Tề quốc của y biết để đâu chứ.

Y lập tức ho khan một tiếng, cắt ngang lời Độc Cô Tuyết, nhúu mày nói: “Dực vương, ngài có ý gì? Thị vệ của bản thái tử không trêu chọc gì ngài, cũng không làm gì bất kính với Dực vương phi? Muốn trị tội ít nhất cũng phải định tội đã chứ, có phải ngài dựa vào thế lớn của Tần quốc rồi muốn ức hiếp lục quốc chúng ta thế nào cũng được hay không?”

Độc Cô Tuyết nghe xong hừ lạnh một tiếng: “Đừng lôi lục quốc ra để nói với bốn vương, Tề quốc là Tề quốc, không thể đại diện cho lục quốc được.”

Dứt lời, sắc mặt hằn trầm xuống, chẳng thềm để ý tới Tề Chi Khiêm, ánh mắt sắc bén dán chặt trên người Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân, lạnh lùng nói: “Bốn vương là ác ma ăn thịt người, hung ác thành tính. Được lắm, trên đời này chưa có kẻ nào dám nói như thế trước mặt bốn vương, như thế là khinh thường bốn vương. Tề thái tử, đây là do thái tử xúi giục? Hay là thị vệ của thái tử không coi ai ra gì?”

Giọng nói lạnh lùng vang lên khắp đại điện khiến cho bên trong chợt trở nên lạnh lẽo.

Tề Chi Khiêm khẽ nhúu mày, làm sao Độc Cô Tuyết có thể nghe lọt hết mọi chuyện thế này, rõ ràng bên ngoài có người canh gác, việc này...

“À, việc này đúng là thị vệ của bản thái tử không phải, làm ra những hành động không có vương pháp, xuất khẩu cuồng ngôn. Xem ra ngày thường ta đã quá rộng lượng rồi, để cho bọn chúng nói ra những lời xấu xa như thế, thật sự là nên phạt. Thị vệ xấu xa như thế, xin Dực vương hãy giúp bản thái tử dạy dỗ nghiêm khắc mới được, để tránh hiểu lầm gây ảnh hưởng đến mối quan hệ giao hảo của Tề - Tần”. Vừa nói y vừa vung chân đá văng hai người đang phủ phục dưới chân, xoay người lui về phía sau, phũ tay không còn một mảnh.

Có thể lui cứ lui, hiện tại đã bị Độc Cô Tuyết nắm được chỗ sai, đem tình cảm riêng tư đối với Vân Kinh chuyển thành công khai nói xấu hằn. Đối với Vân Kinh thì đó là người một nhà, làm như thế nào cũng được, xúc phạm nặng nề ra sao cũng xong, nhưng đối với Độc Cô Tuyết sao có thể xúc phạm. Từ việc riêng tư chuyển thành công khai như vậy được, hơn nữa lời nói của Độc Cô Tuyết vô cùng sắc bén, y sẽ không tránh khỏi liên lụy, chuyện này thì y không thể cương được, đành vút xe giữ tướng, kẻ khôn phải biết giữ mình.

“Thái tử...” Đinh Mậu Thân thấy vậy mặt mày trắng bệch ra, giọng run run đứt quãng.

Tề Chi Khiêm nói như vậy không phải là công khai bỏ mặc bọn họ sao, không có Tề thái tử bảo vệ bọn họ chống lại Dục vương Độc Cô Tuyệt, bọn họ còn giữ được mạng của mình sao.

Đinh Bác Nhiên khôn khéo, thấy vậy vội vàng âm thầm kéo Đinh Mậu Thân, quỳ phủ phục trên mặt đất, không dám nói một câu.

Quân cờ đã gần như bị vứt bỏ, nếu thông minh thì còn có thể giữ được mạng sống. Trong lúc cấp bách mà hoảng loạn, nói ra điều không nên nói thì sợ là không đơn giản chỉ có mạng của mình mà thôi, phải biết rằng toàn bộ gia tộc của Đinh gia vẫn đang ở nước Tề.

Đinh Mậu Thân lập tức hiểu được tình cảnh sau này của mình, cả người run như cây sậy, phủ phục trên mặt đất, không dám ăn nói bừa bãi nữa.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy lạnh lùng nhìn Tề Chi Khiêm rồi quay đầu nhìn Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân, trầm giọng quát: “Nên xử trí như thế nào?”

Mặc Ly đang đứng thẳng người ở phía sau lập tức tiến lên một bước, sắc mặt không thay đổi nói: “Công khai nói xấu Dục vương Đại Tần ta, theo luật phạt hai trăm trượng. Niệm tình là thị vệ tùy thân của sứ thần ngoại quốc, được giảm một nửa, chỉ chịu một trăm trượng.”

“Đánh cho bốn vương.”

“Tuân lệnh.” Mặc Ngân và Mặc Ly đang đứng phía sau tự tay cầm gậy, một trái, một phải đánh thẳng xuống người Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân, chỉ còn nghe thấy tiếng gậy vù vù vụt mạnh xuống.

“A...” Cùng lúc với gậy đầu tiên vụt xuống, Đinh Mậu Thân cong người kêu một tiếng thảm thiết, Mặc Ngân mà đã ra tay thì làm gì có kết cục tốt đẹp được chứ.

Một gậy này, nhìn như rất nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn giấu một sức mạnh kinh hoàng, thứ đánh vào không phải thịt cũng không phải xương, mà là gân.

Đinh Mậu Thân ở Tề tác oai tác phúc lâu như vậy, nay phải chịu một gậy thế kia, trong nháy mắt cả người run lên dữ dội, kêu gào thảm thiết.

Tề Chi Khiêm thấy vậy khẽ liếc mắt nhìn Đinh Mậu Thân, vẻ mặt thực bình thản, nhẹ nhàng như chẳng hề có cảm xúc gì nhưng trong đôi mắt lại sâu thẳm tựa đáy hồ.

Lúc Đinh Mậu Thân chạm vào ánh mắt Tề Chi Khiêm, tiếng kêu gào thảm thiết đang phát ra trong cổ họng

nghe cứng lại giữa không trung, giống như có ai đó đang bóp cổ lão ta, buộc lão ta phải nuốt ngược xuống, đột nhiên bị dừng lại nên tiếng kêu đó vô cùng quái dị.

Ánh mắt có vẻ cực kỳ bình thản kia không làm cho người ngoài có cảm giác gì, nhưng lại làm cho Đinh Mậu Thân sờn tóc gáy. Không có vẻ gì nguy hiểm nhưng sâu thẳm trong ánh mắt ấy lại ẩn chứa sự nguy hiểm tuyệt đối, không biết vì sao Đinh Mậu Thân lại có cảm giác như thế. Lập tức cắn chặt răng lại, không dám thốt ra một tiếng nào nữa.

Trong lòng Đinh Bác Nhiên hiểu rất rõ, bởi vậy từ đầu tới cuối lão chỉ cắn răng không hề kêu rên một tiếng.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy cười lạnh lùng, sát khí trên mặt lại càng dày đặc hơn nữa.

Tiếng gậy vù vù giáng xuống, máu đỏ tuôn khắp nơi.

Màu máu đỏ tươi nhanh chóng lan ra phía sau lưng Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân, trang phục thị vệ khoác trên người lập tức bị máu tươi thấm ướt đẫm, màu sắc nhàn nhạt bị nhuộm thành một mảnh đen thui, dưới ánh đuốc chập choạng lúc sáng lúc tối trở nên vô cùng âm u.

Sở trường của Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân vốn không phải võ công, mà cho dù thân thể hai người có luyện võ công đi chăng nữa thì mấy ai có thể chịu được mấy chục gậy trong tay Mặc Ngân và Mặc Ly chứ. Mới hơn mười gậy, hai người đã bị đánh cho bẹp dí trên mặt đất, ánh mắt mờ mịt, tiếng kêu rên cũng trở nên rất nhỏ.

Mặc Ngân và Mặc Ly thấy vậy, lơ đãng nhìn nhau, cây gậy trong tay khẽ chuyển động xéo sang, cổ tay vừa mới cử động đã vụt cực nhanh và mạnh xuống cánh tay phải của hai người vô cùng chuẩn xác.

"A..." Trong khoảnh khắc, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng bên trong đại điện mịt mờ rồi lan truyền rất xa ra ngoài.

Cùng với hai tiếng kêu thảm thiết kia là tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Tay phải Đinh Mậu Thân và Đinh Bác Nhiên bị Mặc Ngân và Mặc Ly vụt mạnh xuống một gậy, trong nháy mắt xương tay bị đánh gãy nát, cổ tay ngoặt qua một bên, nhìn rất dị dạng. Cánh tay này coi như đã hoàn toàn tàn phế.

Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân nhất thời hoảng sợ, tức giận, tuyệt vọng... Những cảm xúc bất chợt ập đến trộn lẫn vào nhau, cả hai không chống đỡ nổi nữa liền ngất đi.

Âm công, mặc kệ là sử dụng nhạc khí gì, hầu hết đều sử dụng tay phải làm chủ đạo, phế đi cánh tay phải,

chẳng khác nào phế đi toàn bộ âm công của bọn chúng. Từ nay về sau bọn chúng chỉ là một người tàn phế, đừng nói gì đến âm công hàng đầu, cũng đừng nói đến niềm kiêu ngạo ở chốn võ lâm, tất cả đã trở thành hư ảo.

Mặc Ngân và Mặc Ly thấy vậy dừng tay lại, nhìn lướt qua hai kẻ đã hôn mê bất tỉnh, trong đáy mắt hiện rõ sự lạnh lùng và chán ghét đến cùng cực.

Độc Cô Tuyệt không nói gì, từ từ bước lại, nhìn cánh tay phải không ngừng đổ máu của Đinh Mậu Thân, sắc mặt không chút thay đổi, nhắc chân giẫm một cái thật mạnh như muốn giẫm nát cả cánh tay.

"A..." Chỉ nghe một tiếng rú lên, Đinh Mậu Thân sau khi bị đánh đau đến lăn ra hôn mê bất tỉnh, bị Độc Cô Tuyệt đạp một phát đau đớn đến phải tỉnh lại, mặt mày trắng bệch không còn chút máu, đầu đầm đìa mồ hôi, cả khuôn mặt trở nên vằn vẹo.

Độc Cô Tuyệt chậm rãi ngồi xổm xuống, nắm tóc Đinh Mậu Thân nhắc lên để lão ta đối mặt với mình, trên khuôn mặt hằn hằn lên những tia máu, vô cùng tàn nhẫn, lạnh lùng nói: "Không ngờ tới sẽ có ngày hôm nay phải không, những kẻ đắc tội với người của bốn vương, trên đời này chưa có kẻ nào sống sót."

"Không... Không..." Gương mặt Đinh Mậu Thân càng trở nên vằn vẹo, nhả nhúm, sự hoảng sợ tràn đầy trên mặt, giọng run rẩy nói: "Ta là cha của con bé, là... a..."

Nắm ngón tay của Độc Cô Tuyệt hung hăng kéo mạnh một cái, da đầu Đinh Mậu Thân thiếu chút nữa bị hằn lột ra, dưới chân tóc đã rơm rớm vết máu.

"Cho nên, hôm nay bốn vương không giết các người, bốn vương sẽ làm cho các người biết mùi vị sống còn thống khổ hơn so với chết là như thế nào." Đẩy đầu của Đinh Mậu Thân qua, Độc Cô Tuyệt xoay người giẫm nát cánh tay của Đinh Bác Nhiên, giữa tiếng kêu thảm thiết, hằn quát lên vô cùng lạnh lùng: "Đánh."

Mặc Ngân và Mặc Ly không nói lời nào, nhắc gậy lên đánh tiếp.

Tề Chi Khiêm nhìn hai kẻ từ nay về sau đã trở nên vô dụng, vẻ mặt vô cùng bình thản không chút dao động, đánh người thì cứ đề mờng mà đánh, có sao lại đánh đến tay, người này muốn làm gì chứ, đương nhiên là cố ý, chắc chắn là vì báo thù cho Vân Kinh.

Nhưng nguyên nhân mọi chuyện không phải đều do bọn chúng sao, bằng không việc gì Vân Kinh phải bỏ đi, bây giờ khuyên cô trở về không được, ngược lại còn làm cho cô hoài nghi y, cũng như quyết tâm vĩnh viễn cắt đứt mối quan hệ với Đinh gia. Hạng người như vậy giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì, phế được thì cứ phế

đi. Độc Cô Tuyệt không phể, có lẽ y cũng sẽ phể bỏ bọn chúng.

Bởi vậy, Tề Chi Khiêm vô cùng lạnh nhạt đứng một bên, coi những kẻ bị đánh kia chẳng phải người của mình.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra rất xa, quanh quần khắp cung điện.

Vân Kinh đang đi qua hàng dương liễu bên hồ, không khỏi dừng bước, quay đầu nhìn lại.

“Vân cô nương, làm sao vậy?” Bởi vì hai người còn chưa thành hôn, trước mặt người ngoài bọn họ xưng hô với Vân Kinh là Dục vương phi, nhưng đó chỉ là để ứng phó với kẻ thù mà thôi. Bây giờ chỉ có người một nhà thì lại xưng là Vân cô nương.

“Hình như có tiếng kêu rất thảm thiết.” Vân Kinh hơi nhíu mày nói.

Lúc này, Sở Vân mỉm cười nói: “Nào có đâu, e là hôm nay cô nương mệt nhọc quá độ nên nghe nhầm rồi, tại hạ có nghe thấy gì đâu.” Dứt lời, y khẽ cười rồi nói tiếp: “Đi nhanh thôi, nếu Vương gia trở về mà thấy cô nương còn chưa trở về, nhất định tại hạ sẽ bị mắng.”

Vân Kinh tập trung nghe lại một lần nữa thì không nghe thấy thanh âm gì, cô nghĩ rằng có lẽ mình nghe nhầm thật, Độc Cô Tuyệt đã đồng ý với cô không giết bọn họ, tất nhiên sẽ không khiến bọn họ khó xử, cô khẽ gật đầu: “Ừ.”

Vừa dứt lời, hai người còn chưa kịp bước đi, Điều nhi đang ngủ lã quay trong tay áo Vân Kinh sau khi hít no khí độc, đột nhiên phóng ra ngoài, nhảy nhảy lên vai Vân Kinh, cào cào vai cô, kéo cô về phía Tây Nam kêu xèo xèo ầm ỉ.

Vân Kinh và Sở Vân vừa nghe thấy chợt biến sắc. Lúc gặp bầy ong bắp cày ở dãy núi Phỉ Thúy, Điều nhi cũng kêu như vậy. Điều nhi trời sinh vốn vô cùng nhạy cảm với nguy hiểm.

Lập tức, Vân Kinh vung tay lên, Phượng Ngâm Tiêu Vĩ bên hông được cô cầm trong tay. Cùng lúc này, từ hướng Tây Nam tối đen như mực có một bóng người phóng tới như sao băng, ăn mặc hỗn độn, cả người chặt vật nhưng toàn thân lại tràn ngập sát khí, tay cầm trường kiếm, đánh về phía Vân Kinh vô cùng nhanh và mãnh liệt, kẻ đó đương nhiên là Thiết Báo.

Thấy Thiết Báo vừa nhanh vừa mạnh giống hệt loài báo, chỉ chuyển động trong chớp mắt đã gần như bổ nhào trước mặt Vân Kinh. Tốc độ ấy cho dù là Độc Cô Tuyệt có lẽ cũng còn kém hơn một bậc, chẳng hề tương

xúng với tướng mạo âm trầm, thâm hiểm của y chút nào, vừa nhanh như gió, vừa lợi hại như kiếm.

Nếu không có Điều nhi cảnh báo thì với khoảng cách như vậy, tốc độ như vậy, có lẽ Vân Kinh sẽ không bao giờ phản ứng kịp. Phải biết trong 3 tướng của Hoàng tuyền Thiết vệ thì Thiết Báo giỏi mưu, đồng thời cũng rất giỏi khinh công, chỉ có võ công không được tốt lắm, nhưng khinh công gần như là bậc nhất võ lâm.

Nhưng mà, bây giờ Phượng Ngâm Tiêu Vĩ đã nằm trên tay Vân Kinh, trong khoảnh khắc chỉ nghe thấy tình một tiếng, bảy âm chông lên nhau tạo thành âm nhận, tốc độ nhanh như gió chống lại Thiết Báo đang cố sức đánh tới.

Tinh, tinh, tinh! Ba tiếng đàn trong vắt liên tục vang lên, ba lần bảy âm chông lên nhau phát ra sau đó đánh thẳng tới Thiết Báo.

Sở Vân che chắn trước người Vân Kinh theo bản năng, cả người lạnh lùng, thâm trầm đối mặt với Thiết Báo đang bay lại, cũng không biết y chỉ là thân thư sinh, chống lại kẻ làm tướng hung bạo như vậy, có thể sử dụng gì được nữa.

Bang, bang, bang! Ba tiếng trầm đục vang lên, thanh trường kiếm trong tay Thiết Báo bị cắt thành từng mảnh nhỏ trong nháy mắt. Đùi, ngực và vai của y đồng loạt bị Vân Kinh đánh trúng, miệng phun một ngụm máu đỏ tươi, làm nhiễm đỏ đám cỏ xanh trước mặt.

Vân Kinh thấy vậy, năm ngón tay của cô lại lướt qua mặt đàn định thừa thắng xông lên, không ngờ phía sau Thiết Báo chợt vang lên một tiếng “vút” xé gió. Một mũi tên nhọn chéch từ hướng Tây Nam phóng đến như bão táp. Thiết Báo vừa bị bốn lần ‘bảy âm chông’ của Vân Kinh đánh trúng chỗ hiểm nên lúc này không thể tránh. Một mũi tên bắn trúng bắp chân của y, giữ chặt y trước mặt cô.

Trong khoảnh khắc, phía sau Thiết Báo, một đội thị vệ mặc giáp sắt ủa lên vây chặt Thiết Báo vào giữa, sau vài pha giao chiến đã bắt giữ y lại.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt, Vân Kinh thấy vậy ngón tay vẫn đặt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ nhưng không tiếp tục gảy đàn, chỉ nhíu mày nhìn tình hình trước mắt.

Từ trong những hàng cây tối tăm, một đội nhân mã phóng lại, dẫn đầu là Độc Cô Hành, vừa chứng kiến cảnh này sắc mặt cứng ngắc, xanh mét của y chợt thả lỏng xuống, y bước nhanh đến trước mặt Vân Kinh, cười nói: “Muội^(*) thật sự là phúc tinh của Đại Tần ta, may mắn là có muội, nếu không gã sẽ tiếp tục bỏ chạy.” Dứt lời, y quay đầu lại nhìn Thiết Báo vừa bị tóm.

(*) Chỗ này vì Vân Khanh đã được tứ hôn cho Độc Cô Tuyết nên coi như người một nhà, xưng hô vậy cho thân mật.

“Độc Cô Hành, người thật là thâm hiểm.” Thiết Báo bị trói chặt, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Độc Cô Hành, lẽ ra trong tình huống như thế này y phải vô cùng tức giận mới đúng, không ngờ sắc mặt kia lại bình tĩnh đến dọa người.

“Thế nào là thâm hiểm?” Độc Cô Hành lạnh lùng nhìn Thiết Báo, nhú mày hỏi ngược lại.

Thiết Báo nghe vậy chỉ cười nhạt, cúi đầu xuống, không thèm nhắc lại hay phản bác gì nữa.

Độc Cô Hành thấy vậy vung tay lên quát: “Trông coi cho cẩn thận, nếu có sai sót gì, mang đầu chín đời nhà các người tới gặp quả nhân”.

“Rõ.” Một hàng thị vệ mặc giáp sắt nhanh chóng áp giải Thiết Báo lui xuống.

Thiết Báo cũng chẳng phản kháng, lúc đi ngang qua mới ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Vân Khanh.

Vân Khanh vẫn đứng nguyên tại chỗ không nói gì, nhìn mọi người đột nhiên đến rồi đột nhiên đi, cô giương mắt nhìn Độc Cô Hành.

Tâm trạng của Độc Cô Hành lúc này dường như rất tốt, bắt gặp Vân Khanh đang giương mắt nhìn mình, không khỏi cười nói: “Mau trở về phủ thôi, có lẽ một lát nữa vương đệ sẽ về.” Độc Cô Hành vừa nói vừa quay sang mấy người thị vệ đang ở lại bên cạnh trầm giọng nói: “Các người hộ tống Vân Khanh trở về, trên đường cẩn thận, không được phép xảy ra sai sót gì.”

“Rõ.” Mấy người thị vệ lập tức khom người tuân mệnh.

“Tuyệt không việc gì chứ?” Vân Khanh nhìn Độc Cô Hành, đột nhiên hỏi.

Độc Cô Hành cười lớn: “Không sao, không sao, muội cứ yên tâm. Muốn giờ trò với tên nhóc đó, chưa có kẻ nào qua mặt được nó đâu. Muội mau trở về đi, một lát nữa quả nhân sẽ đóng cửa cung.”

Vân Khanh không biết đóng cửa cung là có ý gì, nhưng Sở Vân biết rất rõ, lập tức cười nhìn Vân Khanh nói nhỏ: “Vân cô nương, chúng ta đi về trước.”

Vân Khanh thấy Độc Cô Hành và Sở Vân có chung biểu cảm và lời nói, cũng đoán ra hẳn là Độc Cô Hành cùng Độc Cô Tuyết đang làm gì đó, nếu không, buổi sáng còn phải để ý tới sứ giả nước Sở Thiết Báo, bây giờ sao có thể trở thành như vậy được, hôm nay Tần vương cung, sơn vũ đục lại phong mãn lâu^(*).

(*) “*Sơn vũ dục lai phong mãn lâu*” (山雨欲来风满楼) trích trong bài *Hàm Dương thành đông lâu* (咸陽城東樓)-
Tác giả: *Hứa Hồn* (許渾) nghĩa là gió thổi báo giông tố sắp đến; cơn giông trước lúc mưa nguồn (ví với không khí căng thẳng trước khi bùng nổ chiến tranh, biến động), tiếng Việt ta có câu tương tự là “*khoảng lặng trước cơn bão*”.

Bản dịch thơ Diệp Luyến hoa

*Lên tới lầu cao vạn dặm sâu,
Cỏ gai dương liễu tựa đình châu.
Mây khe vừa nổi, trời sau gác,
Mưa núi sắp qua, gió khắp lầu.
Chim lẫn bụi xanh, Tàn uyển tối,
Ve rên lá úa, Hán cung thu.
Người qua chớ hỏi ngày xưa nữa,
Cổ quốc theo dòng Vĩ đã lâu.*

Nhưng Độc Cô Tuyết không muốn cho cô biết, và lại đối với mấy chuyện thiên hạ triều chính này cô cũng không có hứng thú, chỉ cần biết Độc Cô Tuyết không có chuyện gì là tốt rồi, bởi vậy cô lập tức gật gật đầu, cáo từ Độc Cô Hành, xoay người bước đi cùng Sở Vân trở về Dục vương phủ.

Độc Cô Hành nhìn Vân Kinh đi xa, khuôn mặt tràn ngập ý cười, vô cùng vui mừng nói: “Thằng nhóc này thật sự có phúc lớn quá, có thể gặp được một người như vậy, Đại Tần ta lại như hổ thêm cánh!” Y vừa nói vừa cười ha hả nhìn Thiết Bảo bị áp giải đi.

Mà lúc này, trong Dung Hòa điện, sau khi đã chấp hành xong hình phạt một trăm gậy, Mặc Ngân và Mặc Ly thu gậy lại đứng ở phía sau Độc Cô Tuyết.

Khấp người Đinh Bác Nhiên và Đinh Mậu Thân bị đánh tróc da bong thịt, máu tươi đầm đìa, hấp hối. Nếu để trút hết giận thì e bọn chúng cũng chẳng còn thở nữa. Nhưng trong lòng đám người Mặc Ngân đều có tính toán, hai kẻ này tuyệt đối không chết được, vì họ xuống tay đều có chừng mực.

“Làm bần Dung Hòa điện của Vương huynh ta.” Sắc mặt Độc Cô Tuyết không hề thay đổi nhìn máu đỏ lênh láng, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Tề Chi Khiêm thấy vậy, cũng hiểu rõ là Độc Cô Tuyết không muốn giết hai người này, ít nhất bây giờ sẽ không giết, việc hôm nay có lẽ cũng chỉ là một đòn cảnh cáo. Lập tức ho khẽ một tiếng, nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Dục vương tha cho hai thị vệ xấu xa này một mạng, đó là phúc phận của bọn chúng.”

Độc Cô Tuyệt ngẩng đầu nhìn Tề Chi Khiêm, đột nhiên cười lạnh, lạnh lùng nói: “Không kẻ nào khiến bốn vương thất thời mà có thể sống yên ổn được.”

“À!” Tề Chi Khiêm nhíu mày, nhìn Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy cười lạnh một tiếng, nhìn Tề Chi Khiêm, phất phất tay, phía sau chợt đưa lên bốn thị vệ nước Tề bị trói chặt cùng hai tên Hoàng tuyền Thiết vệ mà Thiết Báo mang đến.

Tề Chi Khiêm nhìn thấy những người vốn là phải canh gác ở ngoài cửa, bây giờ lại bị trói thành như vậy, y khẽ nhíu mày nhưng sắc mặt không chút dao động. Độc Cô Tuyệt có thể xuất hiện trong này, cũng sớm nghĩ ra kết cục của những người này rồi, lập tức nhìn Độc Cô Tuyệt nói: “Đây là...”

“Nếu không phải nhờ những Hoàng tuyền Thiết vệ này, bốn vương còn không biết Tề thái tử và Sở Hành Thiên đã bắt tay với nhau.” Độc Cô Tuyệt khoanh hai tay, lạnh lùng nhìn Tề Chi Khiêm.

Tề Chi Khiêm nghe vậy, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn Độc Cô Tuyệt: “Dực vương, lời này không thể nói bừa.”

Độc Cô Tuyệt nhíu mày lại, giọng lạnh lùng: “Có phải hay không trong lòng thái tử biết rõ.”

“Ngậm máu phun người, cần phải có chứng cứ.” Tề Chi Khiêm trầm mặt, nhìn thẳng vào mắt Độc Cô Tuyệt.

Mặt mày Độc Cô Tuyệt chợt lóe sát khí, chậm rãi nói: “Bốn vương nói Tề thái tử đúng là có tội giết mình.”

Tề Chi Khiêm vừa nghe thấy, sắc mặt hiem khi thay đổi chợt dao động, nhíu mày nhìn Độc Cô Tuyệt hỏi: “Dực vương có ý gì?”

Ánh mắt Độc Cô Tuyệt lạnh lùng như đao nhìn xoáy vào Tề Chi Khiêm, trầm giọng nói: “Không ai có thể ra vẻ trên địa bàn Đại Tần ta, kẻ nào dám ra tay, sẽ phải gánh hậu quả.”

Vừa dứt lời, sát khí lại lan tỏa khắp mặt, hân lạnh giọng quát: “Phong tỏa toàn bộ Dung Hòa điện cho bốn vương, kể từ hôm nay, không được để Tề thái tử và bọn người hầu ra vào lấy một bước, nếu trái lệnh, giết không tha.”

“Tuân lệnh.” Chỉ trong nháy mắt, một hàng thị vệ đứng sừng sững chờ sẵn bên ngoài điện, lập tức hô lớn đáp lại, vừa hô một tiếng đã nhanh chóng vây kín Dung Hòa điện.

“Dực vương giam lỏng bản thái tử.” Trên khuôn mặt u ám của Tề Chi Khiêm chợt lóe sáng, nhìn Độc Cô

Tuyệt trầm giọng nói.

"Lấy việc người cầu kết với Sở quốc, mưu hại Tần vương ở tiệc đại thọ, chỉ với lý do này nếu bốn vương muốn người chết ngay bây giờ, cũng không kẻ nào dám thốt nửa lời."

Tề Chi Khiêm nhìn Độc Cô Tuyệt cả vú lấp miệng em^(*), sau đó khước miệng khẽ nhếch một nụ cười lạnh, chậm rãi nói: "Bản thái tử không nên tới, hôm nay mặc kệ Đại Tề ta có cầu kết với Đại Sở hay không, người cũng sẽ không để ta rời đi."

(*) Nhằm hàm chỉ một thói xấu của người đời là hay ý vào thế lực, sức mạnh để chèn ép, lấn át người kém mình về thế lực và địa vị trong cuộc sống. Trường hợp này ý chỉ người có thế mạnh hơn chèn ép kẻ yếu thế hơn mình.

"Là tự người chui đầu vào lưới." Độc Cô Tuyệt lạnh lùng cười.

Đã đến địa bàn của hãn, làm sao hãn có thể dễ dàng thả hổ về rừng. Dám đấu với hãn, thì cũng nên nghĩ sẽ có ngày thất bại.

Ở Tần quốc, hãn nói phải, không ai dám nói không phải, hãn nói Tề Chi Khiêm cầu kết với Sở Hình Thiên, thì phải là cầu kết, ở trước mặt mọi người còn sợ không định được tội danh cho y sao. Độc Cô Tuyệt hãn am hiểu nhất chính là thủ đoạn này, hướng chi, dám chủ ý nhắm vào Vân Khinh của hãn, giết không tha.

"Hừ!" Tề Chi Khiêm khẽ cười lạnh, nhìn Độc Cô Tuyệt không nói gì nữa.

Độc Cô Tuyệt thấy Tề Chi Khiêm là một kẻ hiểu chuyện, lập tức khước miệng nhếch lên một nụ cười tàn khốc, trầm giọng nói: "Bắt đầu từ ngày mai, bốn vương sẽ đích thân chuẩn bị phủ cho thái tử." Dứt lời, hãn phất tay áo, xoay người rời đi thật nhanh.

Trong khoảnh khắc đó, trời đất đảo ngược, thượng khách thành tù nhân, một sự thay đổi bất ngờ, từ nay về sau hãn sẽ còn nhiều chuyện.

Hết chương 78

Chương 79 – Y phục đẫm máu

Trong điện Dung Hòa, Tề Chi Khiêm nhìn bóng dáng Độc Cô Tuyết biến mất trước mặt y, vẻ mặt không chút dao động, bình tĩnh đến mức làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ.

“Bầu trời ở Tần quốc, quả nhiên lạnh hơn những nơi khác một chút.” Chắp tay phía sau lưng, Tề Chi Khiêm thản nhiên nhìn sắc trời tối đen, nói như thì thầm.

Không để ý đến trận địa đón địch được bày bố sẵn sàng ở bên ngoài, Tề Chi Khiêm xoay người nhìn về phía Đỉnh Bác Nhiên và Đỉnh Mậu Thân bị đánh đến sắp hấp hối.

“Biết mình sai chỗ nào chưa?” Giọng nói không vui không giận truyền đến, Đỉnh Bác Nhiên và Đỉnh Mậu Thân nằm trên mặt đất, hơi thở đứt quãng, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Tề Chi Khiêm đang đứng trước mặt hai người.

“Biết... rồi...” Câu trả lời đứt quãng.

“Biết là tốt rồi, hôm nay bị đánh chịu đau cũng đủ rồi, lui xuống suy ngẫm lại cho kỹ cái gì nên nói, cái gì không nên nói.” Tề Chi Khiêm nhìn sắc mặt trắng bệch của Đỉnh Bác Nhiên và Đỉnh Mậu Thân thản nhiên nói.

“Rõ.”

Cùng với tiếng ‘rõ’ này, vài thị vệ thân cận của Tề Chi Khiêm vốn ẩn nấp trong điện xuất hiện, nhắc hai người vào bên trong nội điện.

Trong lòng Đỉnh Bác Nhiên và Đỉnh Mậu Thân hiểu rất rõ, Đỉnh gia mất đi Vân Kinh sau đó là Đỉnh Phi Tình, gần như không còn quan hệ gì với hoàng gia nước Tề nữa, đã sớm không còn là nhân vật làm mưa làm gió trên triều đình, là gia tộc hàng đầu của nước Tề nữa rồi.

Lần này Tề thái tử dẫn hai người đến đây, hoàn toàn là vì thân phận của Vân Kinh là cháu gái và con gái của bọn họ, để bọn họ khuyên bảo Vân Kinh trở về Tề quốc. Không ngờ, ngay cả chuyện đó mà bọn họ cũng không làm tới nơi tới chốn, ngược lại vì liều lĩnh nên bị Độc Cô Tuyết tóm được, hôm nay có thể giữ lại cái mạng còn này, đương nhiên là ân huệ vô cùng to lớn.

Nhìn cánh tay bị gãy, trong mắt hai người chột lóe lên sự độc ác.

“Thái tử, chúng ta...” Một người trung niên, mặc y phục màu đen đi cùng với Tề Chi Khiêm bước từ trong nội điện ra, nhíu mày nhỏ giọng nói.

Tề Chi Khiêm khẽ phất tay ngăn câu nói của y lại, thản nhiên lắc đầu, chậm rãi bước vào trong nội điện, không nói câu nào.

Đèn đuốc bao phủ khắp điện Dung Hòa, mặc dù bên ngoài đèn đuốc sáng rực nhưng bên trong điện ánh đèn lay động, âm u, rét lạnh căm căm.

Đêm trôi qua rất nhanh, bình minh đến tỏa ra ánh sáng chói chang như ngọc.

Dưới ánh nắng chói mắt, tin tức Tề thái tử cầu kết với Thượng tướng quân nước Sở Thiết Báo, mưu hại Tần vương, bị Dực vương Độc Cô Tuyệt bắt được, giam giữ tại Tần quốc truyền ra ngoài. Tin tức này như một trận gió lan truyền khắp sáu nước Tề, Sở, Yên, Hàn, Triệu, Ngụy.

Bắt thái tử để cảnh cáo Tề, giam Thiết Báo làm chấn động Sở, thế cục thiên hạ chột trở nên hỗn loạn.

Trong Dực vương phủ, bên cạnh hồ nước, hàng dương liễu xanh ngắt đong đưa theo gió, tiếng đàn phiêu đãng, nhẹ nhàng dưới bầu trời xanh thẳm, âm thanh trong vắt, thanh thoát, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng gì của thế cục hỗn loạn, khẩn trương bên ngoài.

Trong đình bát giác, Vân Kinh mặc một chiếc váy dài màu hồng nhạt ngồi trên ghế trúc, Phượng Ngâm Tiêu Vĩ đặt trên một cái bàn dài trước người. Trong lòng cô, tiểu Xuyên Sơn Giáp đang say sưa ngủ thiếp đi. Điều nhi ngồi xổm trên vai Vân Kinh, nhắm mắt lại, đầu gật gật, thoạt nhìn giống như đang say sưa trong một giấc mộng đẹp. Còn bên chân là Bạch Hổ vương gối đầu trên đùi Vân Kinh, cái đầu khổng lồ dựa vào Vân Kinh, nhắm mắt lại, nhàn nhã dùng chân trước vuốt vuốt mấy sợi râu, nhìn có vẻ rất thích thú.

Ánh nắng ban mai xuyên qua ngọn cây, phản chiếu lên mặt nước xanh biếc, làm nổi bật hình ảnh một người với ba dã thú bên cạnh trong đình bát giác, giống như toàn thân được bao phủ ánh hào quang, hư hư ảo ảo mang theo cảm giác thật thần thánh.

Mười ngón khẽ ấn trên huyền cầm, Vân Kinh ngừng tấu đàn, cúi đầu nhìn một nhỏ, một vừa, một lớn đang vây xung quanh mình.

Điều nhi người nhỏ nhắn, hơn nữa cô cũng đã quen mang theo nó nên để nó trên người cũng không vấn đề

gì. Nhưng tiểu Xuyên Sơn Giáp và Bạch Hổ vương thật khiến cô hao tâm tổn sức. Chưa nói đến thứ gì khác mà chỉ cần sức nặng kia ép lên đã khiến chân cô tê cứng. Hơn nữa lúc này đang là giữa mùa hè, tuy rằng không phải cực nóng như trong lò quay, nhưng do bộ lông dày cộm của Bạch Hổ vương dựa hết vào đùi cô, thật sự là nóng không chịu nổi.

Đưa tay sờ sờ đầu Bạch Hổ vương, Vân Kinh còn chưa kịp làm gì khác, tiểu Xuyên Sơn Giáp đang say ngủ trong lòng cô, lập tức ngóc đầu dậy, dụi dụi đầu vào tay Vân Kinh. Vân Kinh thấy vậy khẽ cười, rút tay lại dịu dàng vuốt ve đầu tiểu Xuyên Sơn Giáp, tiểu Xuyên Sơn Giáp rất hài lòng, cúi đầu tiếp tục vùi mình vào giấc ngủ say.

Điều Nhi thấy thế thì lại ganh tỵ, không biết đã mở mắt ra từ khi nào, kêu lên mấy tiếng, giơ móng vuốt lên cào cào nhẹ Vân Kinh.

Ở chung với Điều Nhi mấy năm nay, Vân Kinh cực kỳ hiểu tập tính của nó, thấy vậy lập tức ôm lấy Điều Nhi, cọ cọ ở hai bên má, hôn một cái, Điều Nhi mới ra oai như thế đã từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng ngay sao đó lại mở ra nhìn lướt qua vành tai dựng thẳng đứng của Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp, cuộn cả người lại, nhào vào trong lòng Vân Kinh rất tự nhiên.

Cùng lúc đó, Vân Kinh thấy Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp chợt mở mắt ra nhìn mình, không khỏi đau đầu xoa xoa mi tâm.

Bên cạnh, Sở Vân vừa đi tới thấy vậy, không khỏi bật cười: “Vẫn là có Vương gia ở đây thì tốt hơn.”

Vân Kinh nghe giọng nói liền ngẩng đầu thấy là Sở Vân, khoe miệng khẽ cười rồi lại nhìn ba ông tướng đang nằm trên người mình. Nếu Độc Cô Tuyết ở đây, tất nhiên đã sớm tung một cước đá văng bọn nó ra hết rồi, để gì dung thứ cho việc cô bị chiếm lấy như vậy chứ. Bởi vậy ba ông tướng này, đặc biệt Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp nhân lúc Độc Cô Tuyết không có ở nhà, lập tức quấn lấy cô không chịu rời ra, càng lúc càng táo tợn hơn nữa.

Sở Vân thấy vậy bước lên phía trước, vừa châm cho Vân Kinh một chén trà, vừa nói rất tự nhiên: “Đừng lo lắng, chuyện tỷ tỷ của cô nương nếu đã nhiều năm trôi qua như vậy, tất nhiên sẽ không có việc gì.”

Tuy rằng vẻ mặt Vân Kinh rất bình thản, nhưng ẩn sâu sau nét mặt đó cất giấu nỗi lo lắng không nguôi, sao y nhìn không ra kia chứ.

Vân Kinh thấy Sở Vân nói thẳng ra như vậy, cũng không phản đối, khẽ nhún mày, nhìn hồ nước xanh biếc

trước mắt, nhẹ giọng nói: “Có thể nào lại không lo lắng được.”

Đêm qua, nghe nói tỷ tỷ vì cô bỏ đi đã rời khỏi Đình gia đi tìm cô, mấy năm nay cô có bà bà quan tâm chăm sóc, còn biết thói đời nóng lạnh như thế nào, bên ngoài không dễ dàng tồn tại. Huống chi tỷ tỷ được nuông chiều từ bé, một mình bỏ đi, không biết phải chịu bao nhiêu khổ cực. Tuy rằng lúc đối mặt với Tề Chi Khiêm, có thể nói thật sự lạnh nhạt, nhưng thực sự trong thâm tâm cô không thể không lo lắng. Trong thời thế loạn lạc này, rốt cuộc tỷ tỷ đang ở đâu? Có gặp chuyện không may hay không? Bây giờ như thế nào? Càng nghĩ càng thấy lo lắng.

Sở Vân nghe vậy ho khẽ một tiếng rồi nói: “Nếu không có tin tức gì khác thì cũng là điều tốt, đúng không?”

Vân Khinh ngẩng đầu nhìn Sở Vân, biết Sở Vân đang an ủi cô, không khỏi nhìn y khẽ gật đầu, ánh mắt thả lỏng xuống phần nào.

Sở Vân thấy vậy nghiêm sắc mặt nói: “Vương gia nhà chúng tôi...”

“Hừ.” Sở Vân còn chưa nói hết câu, một tiếng hừ lạnh lùng từ xa xa đột nhiên truyền đến, Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp vốn đang thích thú nằm trên người Vân Khinh, lập tức nổi giận, xù lông, xù vảy ngẩng đầu lên.

Sở Vân lập tức ngưng lại không nói nữa, có thể khiến Bạch Hổ Vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp có bộ dạng giống như bị đe dọa thế này, ngoại trừ Độc Cô Tuyết làm gì còn người nào khác nữa.

Tiếng hừ lạnh mới cách bên ngoài khoảng trăm mét, bước tiếp theo người đã gần như đến sát bên. Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp cũng lợi hại, mới vừa rồi còn mang bộ dạng nhàn tản vậy mà trong nháy mắt đã chấn chỉnh lại. Một tên găm lên xoay người vòng về phía sau Độc Cô Tuyết đánh ép tới. Một tên nhe răng nanh sắc nhọn và móng vuốt, táp tới Độc Cô Tuyết, nghe răng rắc, răng rắc. Hai tên này quả nhiên phối hợp rất ăn ý.

Hai tiếng bang, bang trầm đục vang lên, Vân Khinh còn chưa kịp quay đầu lại nhìn thì thẳng bại đã phân rõ ràng. Cả người chột bị một cánh tay cứng như thép vòng qua, trong nháy mắt đã ngồi trong lòng Độc Cô Tuyết.

Không biết từ khi nào, nơi này đã bắt đầu tuân thủ quy tắc kẻ thắng làm vua. Bởi vậy lúc này tiểu Xuyên Sơn Giáp và Bạch Hổ vương thờ phỉ phỉ ngồi một bên, không tấn công nữa. Còn Điều Nhi đang trong lòng Vân Khinh kéo kéo quần áo của cô, miệng kêu xèo xèo mấy tiếng rồi nhảy bắn lên. Đương nhiên là nó rất vui sướng khi hai tên kia gặp họa. Vân Khinh khẽ lắc đầu, để mặc chúng nó chơi đùa, quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết đang

ôm lấy cô, dịu dàng hỏi: “Về rồi sao?”

Ba chữ vô cùng đơn giản, làm cho cánh tay bên hông càng siết chặt nhanh hơn nữa. Độc Cô Tuyết ôm chặt lấy Vân Kinh, nhắm mắt lại tựa đầu vào cổ Vân Kinh, thản nhiên như không hít hà hương thơm từ trên người Vân Kinh, khóe miệng khẽ cong lên, giọng trầm thấp nói: “Đã về.”

Từ trước đến giờ, không hề biết một câu về rồi sao có thể làm cho hân thoải mái đến như vậy. Toàn thân mệt mỏi cùng những cảm xúc khác thường đều biến mất tăm khi nghe thấy ba chữ này. Thay vào đó là cảm giác nhẹ nhàng, khoan khoái và thoải mái ngập tràn lan tỏa khắp người, giống như không khí trong thế gian này đều trở nên bay bổng gấp mấy lần, ánh sáng cũng trở nên rực rỡ hơn, trong lòng tràn đầy sự thích thú. Sự mệt mỏi trong người giống như đều tan thành mây khói, không còn thấy tung tích nữa.

Vân Kinh nghiêng đầu, thấy Độc Cô Tuyết từ từ nhắm hai mắt lại tựa vào trên vai cô. Cô nhẹ nhàng vươn tay, gỡ mặt nạ trên mặt Độc Cô Tuyết xuống, dịu dàng xoa xoa huyết thái dương của Độc Cô Tuyết.

Cánh tay Độc Cô Tuyết đang ôm Vân Kinh, chợt siết chặt lại. Sự dịu dàng kia như thấm vào ruột gan, động tác kia thật tự nhiên hòa cùng cảm giác dịu dàng như nước, khiến hân quả thực muốn ngã lụy vào tình cảm ngọt ngào, nhẹ nhàng này. Đây là Vân Kinh của hân, trong mọi ngõ ngách của tâm hồn chỉ có hân!

Không ai nói một lời nào, không một tiếng động nào, chỉ ấp ủ một sự mỹ mãn tuyệt đẹp.

Mặc Ngân và Mặc Ly theo phía sau Độc Cô Tuyết đi tới thấy vậy ngược mắt nhìn Sở Vân, trong mắt đều hiện lên ý cười, đứng dựa vào bên cạnh đình bát giác, lẳng lặng mà vui sướng thưởng thức hình ảnh yên tĩnh lại ẩn chứa cảm tình sâu đậm này.

“Nàng không hỏi ta sao?” Tựa vào vai Vân Kinh, Độc Cô Tuyết vẫn nhắm mắt, đột nhiên cất tiếng hỏi.

Tuy rằng câu hỏi này đến đột ngột, nhưng Vân Kinh hiểu được ý của Độc Cô Tuyết. Lúc này Độc Cô Tuyết đang nói về chuyện tỷ tỷ của cô.

Vân Kinh nhìn phía trước từ từ nhắm hai mắt, khóe miệng khẽ nở nụ cười tươi thực thoải mái, dịu dàng hỏi lại: “Chàng sẽ làm tổn thương ta ư?”

“Không bao giờ.” Một câu trả lời không chút do dự, Độc Cô Tuyết lẳng lặng mở mắt ra, nhìn gần trong gang tấc, nhìn chính diện Vân Kinh của hân.

“Vậy còn cần ta hỏi nữa sao?” Vân Kinh mỉm cười ngừng tay lại, xoay người lấy chén trà Sở Vân rót cho

cô, đưa tới bên miệng Độc Cô Tuyết, một đêm không ngủ, thân thể phải chịu đựng, hẳn là rất khát nước rồi.

Độc Cô Tuyết nghe vậy, cánh tay lại siết lại thêm lần nữa, ôm chặt lấy thắt lưng Vân Kinh, đôi mắt bình lặng nhìn Vân Kinh, há miệng uống cạn chén trà ấm áp trên tay Vân Kinh.

Vân Kinh thấy vậy, cũng không nhiều lời xoay người lại để đặt cái chén lên bàn.

Nhìn thật sâu vào một Vân Kinh lãnh đạm trước mắt, Độc Cô Tuyết ôm chặt lấy đầu Vân Kinh, đặt ở bên cổ mình, người này, không hề nghi ngờ hẳn dù chỉ một chút, một khi đã tin tưởng thì toàn tâm toàn ý tin hẳn, tuyệt đối không hoài nghi.

"Thế mới đúng, dám không tin ta." Nhẹ nhàng hôn lên hai bên má Vân Kinh, Độc Cô Tuyết nói với giọng tràn đầy tự đắc và ngạo mạn.

Hẳn chưa bao giờ lừa gạt cô nên cô tin tưởng hẳn vốn là chuyện hiển nhiên.

Vân Kinh nghe vậy khẽ mỉm cười nhìn Độc Cô Tuyết bá đạo, Độc Cô Tuyết không hề cố ý lừa cô, không cần suy nghĩ cũng biết. Hẳn căn bản là không chú ý tới chuyện vì sao tỷ tỷ của cô biến mất, người này chỉ quan tâm đến người của hẳn, còn những người khác chỉ là giun dế, không đáng để ý tới, điểm ấy đã là bản tính nên cô hiểu rất rõ.

"Ta cho người đi tìm." Buông những lời không mấy tự nhiên này, Độc Cô Tuyết hơi tức giận cắn cắn cổ Vân Kinh. Chết tiệt Đinh Phi Tình gì chứ, giờ này còn chưa chịu rời khỏi cứ ở đó chiếm lấy toàn bộ tâm tư của vợ hẳn, tìm được rồi còn không biết sẽ như thế nào nữa, quả thực là đáng giận quá. Chẳng qua là vì không muốn thấy Vân Kinh lo lắng chứ nếu không hẳn cũng mặc kệ cô ta chết sống ra sao.

Vân Kinh thấy Độc Cô Tuyết tự ép buộc mình phải nói ra những lời này, không khỏi nhẹ nhàng mỉm cười. Những lời của Độc Cô Tuyết đã giải tỏa những vướng mắc trong lòng cô. Lập tức đưa hai tay vuốt ve khuôn mặt Độc Cô Tuyết, nhìn vào trong mắt hẳn, vừa nhẹ nhàng lại kiên định nói: "Tỷ tỷ đối với ta rất quan trọng, giống như Tần vương đối với chàng là có một không hai. Tuyết, cảm ơn chàng."

Độc Cô Tuyết nghe vậy đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Vân Kinh.

Vân Kinh chợt rút tay về, xoa xoa mi tâm, nhìn Độc Cô Tuyết với vẻ xin lỗi: "Lần sau không có chuyện như thế này nữa."

"Biết là tốt rồi, dám nói cảm ơn, hừ!" Độc Cô Tuyết kéo thật mạnh thắt lưng Vân Kinh một cái, ôm cả

người cô vào trong lòng.

Vân Khinh tựa vào trong lòng Độc Cô Tuyết, nắm chặt tay hân.

Cô cũng biết nếu tỷ tỷ biết cô ở Tần quốc, tất nhiên sẽ đến tìm cô, nhưng hiện nay Tề Chi Khiêm lấy danh nghĩa tỷ tỷ đến gặp cô, không biết chắc được y sẽ không âm thầm tìm tỷ tỷ. Tên Tề Chi Khiêm kia cô không thích, nếu tỷ tỷ rơi vào tay y, chắc chắn sẽ gặp chuyện chẳng lành. Bây giờ, Độc Cô Tuyết bằng lòng tìm tỷ tỷ giúp cô, ở Tần quốc này, cho dù Tề Chi Khiêm có bản lĩnh hơn người, cũng không thể hơn Độc Cô Tuyết được, an nguy của tỷ tỷ có thể được bảo đảm.

Nói tới Tề Chi Khiêm, Vân Khinh đang ngồi trong lòng Độc Cô Tuyết chợt ngẩng đầu lên, nhìn Độc Cô Tuyết, nhẹ nhàng nói: "Tên Tề thái tử này, ta thấy y nhất định không chịu an phận đâu, chàng phải cẩn thận."

Lặng lẽ và ung dung như thế nhưng suýt chút nữa đã đẩy Độc Cô Tuyết và Độc Cô Hành vào chỗ chết. Người như vậy, mưu mô xảo trá đầy người, sao có thể dễ dàng bị Độc Cô Tuyết giam ở nước Tần làm con tin. Tuy rằng Vân Khinh không có hứng thú gì đối với quốc gia đại sự, nhưng liên quan đến an nguy của Độc Cô Tuyết, cô không thể ngồi yên không quan tâm hoặc bỏ mặc được.

Độc Cô Tuyết vừa nghe Vân Khinh nói như thế thì hai mắt sáng ngời, ôm lấy đầu Vân Khinh, hôn lên môi cô, Vân Khinh quan tâm hân.

Vân Khinh nói chuyện chính sự với hân, còn hân lại... Vân Khinh không khỏi bất đắc dĩ đẩy hân ra: "Chàng, chàng..."

"Ta biết." Độc Cô Tuyết bị đẩy ra, nhìn sắc mặt Vân Khinh, trong nháy mắt sắc mặt cũng nghiêm túc lại.

"Tề thái tử đó, mặt mày nho nhã như thư sinh nhưng thực ra thủ đoạn tàn nhẫn, đã tâm đây người, nếu nói y không nhắm vào Tần quốc thì cũng chẳng ai tin được." Thấy hai người nói đến chính sự, Sở Vân liền bước vào trong đình bát giác ngồi xuống rất tự nhiên, nhìn Vân Khinh mỉm cười rồi khẽ nói.

"Đúng, y nếu đã dám đến đây thì chắc chắn đã có phòng thủ." Độc Cô Tuyết ôm Vân Khinh đặt lên đùi hân, tựa lưng ra chiếc ghế phía sau trầm giọng nói.

Vân Khinh nghe vậy khẽ gật đầu, dựa vào những thủ đoạn của Tề Chi Khiêm cũng biết y không phải là người lỗ mãng: "Vậy người của chàng tính làm gì?"

Sở Vân thấy Vân Khinh khẽ nhíu mày, chợt mỉm cười nói: "Y cho chúng ta cơ hội ra tay, nếu không ra tay,

chẳng phải là chúng ta bạc đãi chính mình sao.”

Bên cạnh Mặc Ngân cũng mỉm cười, khẽ gật đầu ngồi xuống nói: “Sau khi Sở Hình Thiên đăng cơ ở Sở quốc, triều đình cũng biến động không ngừng, nếu để cho thần dân Sở quốc biết Sở vương cầu kết với Tề thái tử, mưu tính Đại Tần ta, bức bách Đại Tần ta khai chiến với Sở quốc tất nhiên sẽ có bạo loạn. Còn Sở Hình Thiên âm thầm cầu kết với Tề thái tử, đương nhiên cũng phải nghi ngờ có phải người của Tề quốc bán đứng bọn chúng hay không, chỉ cần có sự nghi hoặc, liên minh lập tức đóng băng và tan rã.”

“Còn Tề quốc đối với sự thay đổi trước mắt, uy danh của Tề Chi Khiêm ở nước Tề tất nhiên khác hẳn với uy danh của một tên Thiết Báo còn con ở nước Sở. Tề vương đương nhiệm gần như đã hoàn toàn mất hết quyền lực, có điều Tề thái tử vẫn chưa chính thức lên ngôi vua mà thôi. Chúng ta bắt giữ y làm con tin, Tề quốc tất nhiên sẽ rung chuyển. Mặc kệ Tề Chi Khiêm có chuẩn bị hay không, một khi tin tức này truyền ra ngoài, liên minh Sở Tề đương nhiên sẽ tự động tan rã.” Mặc Ly đứng tựa vào cây cột đình, khoanh hai tay nói.

Vân Kinh nghe vậy khẽ nhú mày, Sở Tề liên minh, cô chưa từng nghe nói đến?

Độc Cô Tuyết thấy vậy ôm lấy thắt lưng Vân Kinh, trầm giọng nói: “Vừa lấy được tin mật báo, Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên âm thầm cầu kết.”

Vân Kinh nghe vậy chỉ nhìn Độc Cô Tuyết, Sở Tề liên minh, đối với Đại Tần vô cùng bất lợi. Cho nên Độc Cô Tuyết đã mượn cơ hội khai chiến, tiên hạ thủ vi cường^(*), điều này cô có thể hiểu được.

^(*) Ra tay trước giành được lợi thế

Độc Cô Tuyết nhìn thấy sự thấu hiểu trong mắt Vân Kinh, biết cô đã hiểu được, mới gật đầu lạnh lùng cười nói: “Tề Chi Khiêm cầu kết với Thiết Báo sinh sự ở kinh đô Tần quốc ta, ta có thể cho phép y sống thêm vài ngày. Nếu là bị ta bắt tại một địa điểm khác, thì chẳng phải chính bọn chúng cho ta cơ hội diệt trừ hậu hoạn sao.” Vừa dứt lời, trong đôi mắt hắt chợt lóe lên sát khí, vệt máu đỏ ngầu hằn sâu trong mắt.

Cuối cùng Vân Kinh đã hiểu được mọi chuyện, thứ Độc Cô Tuyết chờ là hành động của Tề Chi Khiêm và Thiết Báo, tội danh mưu hại Độc Cô Hành tuy rằng nghiêm trọng, nhưng không có chứng cứ rõ ràng. Nếu Sở Tề đại náo làm loạn lên, tất có biến không tốt. Nếu lần này Tề Chi Khiêm và Thiết Báo có hành động gì, thì chẳng phải là đưa chứng cứ rõ ràng đến trước mặt Độc Cô Tuyết, tự đem mình đưa lên đoạn đầu đài sao.

Thì ra người này không phải là một kẻ dễ bắt nạt.

Vân Kinh thấy Độc Cô Tuyết không hề lo lắng gì, người này thật sự là không có gì không nghĩ đến, tất cả

đều nằm trong sự tính toán của hắn.

“Ta thấy rất vui.” Độc Cô Tuyết thấy Vân Khinh thoải mái, không khỏi ôm Vân Khinh hôn thật mạnh. Bây giờ Vân Khinh đã bắt đầu quan tâm đến tất cả mọi chuyện của hắn, đó là một dấu hiệu tốt, thực sự là một dấu hiệu rất tốt, hắn thích.

Vân Khinh cầm tay Độc Cô Tuyết, cười dịu dàng.

“Đúng rồi, hôm nay Tần vương có cho gọi thiên giám^(*) đến để tính ngày lành.” Mặc Ly đang bàn vấn đề trên rất nghiêm túc, đột nhiên thốt ra một câu.

^(*) *Quan coi phong thủy, ngũ hành thiên...*

Sở Vân và Mặc Ngân vừa nghe thấy thế chợt nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Khinh, trên mặt tràn ngập ý cười.

Về mặt Độc Cô Tuyết cũng thay đổi, không còn sự nghiêm nghị vừa rồi, ôm chặt Vân Khinh, gần không được nét mặt vui mừng, nhìn Vân Khinh nói: “Dực vương phi của ta.”

Vân Khinh hơi bất ngờ, sau đó mới hiểu ra là Độc Cô Hành đang tính ngày đại hôn cho cô và Độc Cô Tuyết. Bất giác nhìn Độc Cô Tuyết hỏi: “Nhanh như vậy sao?”

Độc Cô Tuyết chợt cau mày lại, trừng mắt nói: “Nhanh cái gì?”

Vân Khinh thấy Độc Cô Tuyết nhú mày, trừng mắt nhìn cô, mặt mày bừng lên lửa giận như muốn nuốt sống cô, giống như là nếu cô thực lòng nói chuyện này quá nhanh thì nhất định hắn sẽ ăn thịt cô ngay lập tức, không khỏi bật cười lắc đầu, cũng không trả lời câu hỏi của Độc Cô Tuyết.

“Dám không gả cho ta?” Độc Cô Tuyết thấy Vân Khinh không nói tiếp, dường như càng nổi giận hơn nữa.

Vân Khinh nhìn Độc Cô Tuyết lửa giận bốc lên tận trời, khóe miệng khẽ cong lên. Bên cạnh Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân thấy vậy, cả đám đều bấm bụng cười thầm, xoay đi không nhìn bộ dạng sốt ruột đến phát cuồng vì muốn cưới vợ của Độc Cô Tuyết nữa. Vương gia nhà họ cũng có ngày hôm nay sao.

Bên cạnh, Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp đang thở phì phì, thấy Độc Cô Tuyết tức giận như thế, lập tức cảm thấy rất sung sướng, ung dung ngồi xuống, nằm duỗi ra xem kịch vui, nhìn nhìn xung quanh Độc Cô Tuyết, bộ dạng của chúng thật là nhàn nhã.

Mà Điều nhi vốn đang ở trong lòng Vân Khinh, ngồi có vẻ rất yên phận nhưng đôi mắt nhỏ nhỏ chuyển động nhanh như chớp, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, nhìn bộ dạng của nó kiểu nào cũng cảm thấy giống như nó

đang cười.

Vân Khinh nhìn thấy bộ dạng của Bạch Hồ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điều nhi lại càng cười tươi hơn.

“Nàng cho ta...” Độc Cô Tuyết trừng mắt ôm lấy Vân Khinh, cố nén lửa giận nhưng còn chưa nói hết câu, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng kêu nhỏ, rồi nhanh chóng tan biến vào trong mây.

Vân Khinh vốn đang mỉm cười, chợt ngậy cả người, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Dưới bầu trời xanh thẳm, một bóng đen xuyên qua không trung, bay không cao cũng không thấp, tốc độ nhanh như sao băng, không ngừng xoay quanh trên bầu trời kinh đô nước Tần.

Điều nhi đang nằm trong lòng Vân Khinh vừa nhìn thấy, đột nhiên nhảy lên, quay qua quay lại đã mất tích, không biết chạy biến đi đâu.

“Là Ứng nhi.” Vân Khinh chợt hết sức mừng rỡ. Đó là Ứng nhi do bà bà nuôi dưỡng, vẫn dùng để liên lạc với cô, từ sau khi gặp ở bên bờ suối lần đó thì không thấy bóng dáng tăm hơi, hôm nay nó xuất hiện trở lại, nhất định là bà bà đang ở gần đây.

Lúc này Vân Khinh đẩy Độc Cô Tuyết ra, xoay người chạy đến đứng ở một chỗ trống trải bên hồ, mím môi huýt sáo một hơi dài.

Bọn người Độc Cô Tuyết, Mặc Ly, Mặc Ngân, Sở Vân đã từng chứng kiến Vân Khinh điều khiển con chim ưng này, vừa thấy vậy cả đám chợt nhìn nhau, xem ra bà bà của Vân Khinh đã xuất hiện rồi. Duy chỉ có Độc Cô Tuyết mặt mày đen thui như đít nồi, chết tiệt, người còn chưa thấy nhưng vừa thấy con chim ngu ngốc kia đã lập tức đẩy hẳn ra, giận quá đi.

Hắc ưng nghe tiếng Vân Khinh huýt gió, lập tức tìm đúng phương hướng lao xuống phía dưới, kêu một tiếng dài với Vân Khinh.

Sau một thời gian không gặp, Hắc ưng lại béo lên, lúc này đang phóng thẳng từ không trung về phía Vân Khinh, sức mạnh và tốc độ kia giống như một cơn lốc xoáy.

Độc Cô Tuyết thấy vậy sắc mặt trầm xuống, xoay người bước tới bên cạnh Vân Khinh, giơ tay ôm lấy thắt lưng cô.

Tay hẳn vừa mới chạm vào người Vân Khinh, Hắc ưng đã đáp thẳng tắp xuống vai Vân Khinh. Vân Khinh không chịu nổi cú đáp này của nó cả người lảo đảo, may mắn là Độc Cô Tuyết đã ứng biến nhanh, vừa dùng

sức đỡ thân thể Vân Khinh, vừa cảm tức con chim ngu ngốc kia.

“Ưng nhi, muốn ta chết sao, bà bà có khỏe không?” Vân Khinh ôm lấy Hắc ưng, vẻ mặt vui sướng không hề che giấu.

Không biết Hắc ưng có chuyện gì nhưng không chịu đứng yên mà cứ chuyển động liên hồi, không ngừng kêu lên với Vân Khinh, vươn móng vuốt cào cào cô, lại còn dùng cái miệng sắc nhọn mổ không ngừng xuống móng vuốt như sắt thép.

Vân Khinh chợt nhận thấy phản ứng không bình thường của đại ưng, theo động tác của nó nhìn xuống chân nó, sắc mặt cô chợt thay đổi, toàn bộ thần sắc biến động không ngừng.

Độc Cô Tuyệt nhìn theo ánh mắt của Vân Khinh cũng thấy, trên chân Hắc ưng cột một miếng vải, là một miếng vải màu xám ảm đạm, trên đó hiện rõ một vết màu đen đen, đó là vết máu khô.

Vân Khinh hít một hơi, vội vàng cởi miếng vải trên chân Hắc ưng xuống, bất động sắc mặt, nhưng nhìn đáng vẻ lại rất gấp gáp, kéo mạnh mảnh vải kia xuống. Lúc mở ra một mùi máu nồng nặc xông vào mũi, dưới ánh mặt trời dường như nhìn không ra màu sắc vốn có của mảnh vải nữa.

“Đây là y phục của bà bà.” Vân Khinh chợt nắm chặt mảnh vải trong tay, màu sắc này, chất liệu này, sự sờn cũ mài mòn này, đây là quần áo của bà bà. Tuy rằng quần áo không thể chứng minh được điều gì, nhưng Ưng nhi không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể điều khiển được, ngoại trừ bà bà, nó không nghe lời bất cứ ai.

“Bà bà đã xảy ra chuyện.” Vân Khinh cầm chặt tay Độc Cô Tuyệt, sắc mặt chợt trở nên trắng bệch.

Hắc ưng đáp xuống vai Vân Khinh, lúc này hung hăng bầu vai Vân Khinh hai cái rồi nhìn cô kêu lên hai tiếng sau đó đột nhiên giương cánh bay lên, bay vòng vòng giữa không trung, kêu không ngừng với Vân Khinh, hướng về phương hướng cũ, vỗ cánh bay đi.

Hết chương 79

Chương 80 – Địa ngục

Hắc Ưng thế này là muốn dẫn đường.

Vân Kinh vừa thấy vậy, lập tức lắc mình bay lên, quay đầu nói với Độc Cô Tuyệt: “Ta đi tìm bà bà.” Thân mình chuyển động định vọt về phía Bạch Hổ vương, cười nó đuổi theo Hắc Ưng.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy sắc mặt trầm xuống, vội nắm lấy cổ tay Vân Kinh chặn lại, trầm giọng quát: “Nàng có ý gì?”

Sắc mặt Vân Kinh tràn đầy lo lắng, nghe vậy quay đầu nhìn Độc Cô Tuyệt, không chút do dự nào nói: “Chàng mới giam lỏng Tề Chi Khiêm và Thiết Báo, nơi này tất nhiên phải có chàng canh giữ, nếu như chàng đi theo ta, nơi này biết phải làm sao? Ta chẳng qua chỉ là việc riêng, nếu chàng xảy ra chuyện gì thì lại là chuyện quốc gia đại sự.” Vân Kinh nói đến đây rồi ngừng không nói gì nữa, định đi tiếp. Bên nào nặng bên nào nhẹ hẳn là không cần phải nhiều lời.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy càng nắm chặt cổ tay Vân Kinh, thu lại vẻ mặt giận dữ, nhìn thật sâu vào hai mắt Vân Kinh. Độc Cô Tuyệt dùng sức kéo Vân Kinh vào trong lòng, một tay để lên eo giữ chặt cô, quay đầu nhìn Mặc Ngân và Mặc Ly, mặt mày chợt nghiêm túc, quát: “Lui ra ngoài chuẩn bị.”

Mặc Ngân và Mặc Ly liếc nhau, không hề ý kiến gì, xoay người đi chuẩn bị.

“Người ở lại nơi này giúp đỡ vương huynh, ta đi nhanh về nhanh, giám sát chặt chẽ mọi việc, không được có sai lầm.” Độc Cô Tuyệt đảo mắt nhìn Sở Vân, trong mắt vô cùng nghiêm túc.

Sở Vân nghe vậy khẽ nhú mày, trầm giọng nói: “Vương gia, Vân cô nương tuyệt đối có khả năng có thể tự mình đi. Ngài đi không ổn, lòng dạ Tề thái tử...” Y chỉ nói một nửa rồi dừng lại không nói tiếp, im lặng nhìn Độc Cô Tuyệt, trong đáy mắt biểu lộ ý tứ rất rõ ràng.

Thời điểm trước mắt đúng là đầu sóng ngọn gió. Một khi Tề Chi Khiêm muốn động thủ tất nhiên chính là biến động lớn. Chỉ cần hơi không phòng bị một chút thì có khả năng sẽ xảy ra vấn đề, những lúc như thế này mà Độc Cô Tuyệt lại rời đi, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất^(*).

^(*) "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất" (Bất úy nhất vạn, duy úy vạn nhất) là 1 câu thành ngữ dân gian Trung Quốc,

nó có nghĩa nô nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ. Đây cũng là một lối chơi chữ, luyến láy 2 từ nhất vạn (10.000) và vạn nhất (1/10.000-nói theo người Việt ta là muôn một-ít có).

“Ta lo lắng.” Độc Cô Tuyệt cầm lấy tay Vân Kinh, ngẩng đầu nhìn Hắc Ưng đang kêu to trên bầu trời. Tiếng kêu sao nghe thê lương đến vậy, khiến cho hắn có cảm giác thật sự không tốt, hắn làm sao có thể để Vân Kinh đi một mình được.

“Vương gia...”

“Đủ rồi, nếu mọi chuyện đều phải dựa vào ta, vậy Đại Tần có Vương để làm gì.” Độc Cô Tuyệt ôm Vân Kinh, xoay người mang theo Vân Kinh liền bước nhanh ra cửa chính.

Đại Tần quan trọng, Vân Kinh cũng quan trọng không kém, Đại Tần đã có vương huynh của hắn trấn giữ, Vân Kinh lại chỉ đơn độc một mình. Mảnh áo quần cầu cứu đầy máu như thế, ắt hẳn sẽ có chuyện nguy hiểm. Hắn làm sao có thể để cho Vân Kinh đi một mình được cơ chứ.

Vân Kinh nghe Độc Cô Tuyệt nói vậy, bất giác nắm thật chặt lấy tay Độc Cô Tuyệt, nhìn thật sâu vào hai mắt Độc Cô Tuyệt, khẽ cắn môi, càng nắm chặt hơn.

Sở Vân nhìn Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh đi xa, không khỏi cau chặt mày. Xoay người đi vào trong phủ, hy vọng trong lúc này đừng có chuyện gì không may xảy ra.

Binh mã trong chớp mắt đã tập hợp đủ, Độc Cô Tuyệt không dám giống trống khua chiêng rời khỏi kinh thành nước Tần, để tránh cho kẻ khác nhân cơ hội này dòm ngó. Hắn cũng không đeo mặt nạ, chỉ dẫn theo một trăm thiết kỵ, lặng lẽ chạy theo hướng Hắc Ưng đang bay nhanh trên bầu trời.

Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp thấy vậy cũng yên lặng đuổi theo. Chiến mã Độc Cô Tuyệt nhanh, tốc độ Bạch Hổ vương cũng không chậm, mang theo tiểu Xuyên Sơn Giáp đuổi theo sát nút.

Hắc Ưng ở trên bầu trời bay nhanh về phía phương bắc. Độc Cô Tuyệt thấy Hắc Ưng bay tới phía Vĩnh thành nước Tần không khỏi quất mạnh roi thúc ngựa. Từ đường lớn qua đường nhỏ, gập núi vượt núi, gập sông vượt sông, vó ngựa dồn dập, vùn vụt phóng đi.

Vĩnh Thành, cách kinh đô nước Tần cũng không xa. Đường xá bình thường thì đi cũng mất khoảng một ngày, nay bọn họ đi chỉ mất khoảng nửa ngày.

Có điều cho dù chỉ nửa ngày cũng có thể xảy ra rất nhiều chuyện. Từ mảnh quần áo dính máu me kia thì

xem ra tình cảnh hiện tại của bà bà khẳng định không ổn, không biết liệu có thể chống đỡ nổi được nửa ngày hay không. Thật sự là không dám nghĩ tới.

Giao thông từ kinh đô nước Tần đến Vĩnh thành chủ yếu là đường thủy, ba mặt là nước, cho nên giao thông đường thủy nơi này rất phát triển, nếu từ phía bắc tiến vào kinh đô nước Tần nhất định phải đi qua nơi này. Nếu bà bà ở Vĩnh Thành, hẳn là đã nghe thấy tin tức của Vân Khinh, có lẽ là đến kinh đô để gặp cô.

Từng đợt vó ngựa dồn dập, Vân Khinh không dám nghĩ nhiều, trên đường liên tục thúc ngựa chạy điên cuồng.

Một tiếng thét dài, Hắc Ưng đang bay trên bầu trời cao phía trước, đột nhiên kêu thét lên một tiếng, cả người nó lập tức lao vọt một cái xuống phía dưới.

Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh vừa thấy vậy, biết là bọn họ đã đến nơi, càng thêm thúc ngựa nhanh hơn, phóng như bay đến chỗ Hắc Ưng lao xuống kia.

Đập vào mắt là một con sông rất rộng lớn, mặt sông gợn sóng nước lấp lánh lặn tăn, nhưng nước lại có màu vàng đục ngầu đang nhấp nhô tan ra, từng cơn gió sông thổi đến, ngoài mùi nước sông tươi mát trong đó còn phảng phất có mùi máu tươi, hòa lẫn với nhau quẩn quít vào trong làn gió.

Mùi máu! Vân Khinh nhú chặt mày. Độc Cô Tuyệt cầm roi quất thật mạnh lên mông ngựa, chạy nhanh tới gần bờ sông.

Thiết kỵ đi theo phía sau đều là những binh lính có nhiều kinh nghiệm, lập tức tản ra tạo thành hình cánh quạt, vừa duy trì tư thế hướng về phía trước, vừa tuốt binh khí ra khỏi vỏ, liên kết chặt chẽ phóng ngựa tới gần bờ sông.

Đi qua đám đất đá nghiêng cao cao, Vân Khinh vừa liếc mắt đã thấy ngay sát bờ sông rộng lớn có một con thuyền đang đậu ở đó. Con thuyền ước chừng dài khoảng ba bốn trượng, bề rộng khoảng nửa trượng, phía trên còn có một tầng lầu. Con thuyền vẫn giữ nguyên màu gốc của gỗ lim, thân thuyền được những người thợ có tay nghề điêu khắc lên đó những biểu tượng tinh mỹ tuyệt vời. Lúc này ánh mặt trời chiếu thẳng từ trên xuống, cả con thuyền từ trên xuống dưới tràn ngập sắc hồng, nhìn qua rất đẹp và quý phái.

Trên thân thuyền được che phủ bằng những mảnh tơ lụa trắng mỏng manh, làm tăng thêm vẻ mờ ảo huyền bí của con thuyền. Nhưng mà lúc này, trên lớp tơ lụa trắng ngần kia đã bị nhuộm một mảng đỏ chói mắt, nếu không bị tàn phá tả tơi bay phất phơ trên khung cửa sổ thì cũng bị rơi xuống nằm ngổn ngang trên mạn

thuyền, dưới ánh mặt trời càng gây nên sự chú ý.

Một khung cảnh yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động nào, chỉ có tiếng gió sông vù vù thổi qua.

Hắc Ứng đậu trên đỉnh của tầng hai con thuyền, không ngừng nhìn Vân Kinh kêu thét.

Vân Kinh thấy tình cảnh trước mắt này, trong khoảnh khắc, trái tim như bị ai bóp chặt. Đôi môi tái nhợt, theo bản năng nắm thật chặt lấy tay Độc Cô Tuyệt, xoay người xuống ngựa chạy về phía con thuyền.

Độc Cô Tuyệt cũng không chút chần chừ, không kịp do dự hay nghi ngờ gì, vừa xoay người nhảy xuống cùng Vân Kinh, vừa vung tay ra một ám hiệu với đám thiết kỵ.

Nhóm thiết kỵ không hề lên tiếng, nhanh chóng tản ra, lặng yên không một tiếng động tới gần con thuyền.

Máu, máu đỏ tươi từ trên thuyền chảy xuống, mặt sông xung quanh con thuyền nổi lên từng mảng đỏ sậm. Bên bờ chỗ con thuyền đậu lại, những mảng cỏ vốn màu xanh tươi đã sớm nhuộm thành màu đỏ, giống như vừa trải qua một lễ rửa tội bằng máu vậy. Mùi máu tươi theo từng cơn gió lan tỏa ra khắp nơi, mà những dòng máu tươi kia dường như đã ngấm thật sâu vào đất, biến những mảnh đất nâu thành màu sắc sậm.

Vân Kinh nhìn màu đỏ chói mắt ngập ngựa trước mắt, bước về phía ván cầu để lên thuyền, dường như ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Đỏ, đỏ tới nhức mắt, nó khiến lòng cô run sợ.

Hít thật sâu một hơi, Vân Kinh cắn răng một cái liền bước lên thuyền. Độc Cô Tuyệt đi theo phía sau cô thấy vậy, nắm tay Vân Kinh, trầm giọng nói: "Bình tĩnh."

"Ta rất bình tĩnh." Vân Kinh không quay đầu nhìn Độc Cô Tuyệt. Nếu như cô không bình tĩnh, thì khi thấy cảnh tượng thế này, phỏng chừng đã sớm nổi điên vì lo lắng rồi.

Độc Cô Tuyệt gật gật đầu, nhưng vẫn không hề buông tay Vân Kinh ra. Vân Kinh đủ trầm tĩnh, nhưng có điều, đối với những thủ đoạn giang hồ được dàn xếp kỹ lưỡng cô vẫn còn thiếu một chút kinh nghiệm, e rằng sẽ có điều nguy hiểm mà cô không phát hiện được.

Bắt lấy tay Vân Kinh, Độc Cô Tuyệt không nói nhiều, tiến lên phía trước, bước từng bước một tiến lên con thuyền.

Ván cầu lên thuyền vốn không phải là ván cầu của con thuyền này, chung quanh thân thuyền có dấu vết móc sắt lồi kéo, thuyền này tất nhiên không phải tự dừng, mà là bị một lực rất mạnh ép kéo vào bờ. Có năng lực có thể khống chế con thuyền to lớn mạnh mẽ này dừng lại, những người đó là cao thủ chốn nào đây. Hơn

nữa máu me nhiều thế này cũng đã nói lên nơi đây đã có một trận hỗn chiến kịch liệt. Tuy rằng bây giờ cả không gian đều quá tĩnh lặng, nhưng tuyệt đối không thể sơ ý được.

Đạp lên máu đỏ, lần theo vết máu nồng đậm đi vào trong thuyền, để giày vốn màu trắng, chỉ trong chớp mắt đã chuyển sang màu đỏ.

Thân thuyền rộng mở, Độc Cô Tuyệt cầm lấy tay Vân Kinh nhanh chóng đi vào trong thuyền.

Vào tới nơi đạp vào mắt là mấy chục thi thể ngổn ngang nằm chồng chất lên nhau trên sàn thuyền. Dao kiếm rải rác khắp nơi, người nào người nấy sắc mặt dữ tợn, chết trong tình trạng vô cùng thảm thiết.

Nơi gần hai người nhất trên sàn thuyền, là hai người đứng một đen một xanh, không, không thể nói là đứng, mà hẳn là bị đóng dính vào nhau.

Một gã mặc quần áo màu xanh trong tay cầm kiếm, cây kiếm đã đâm xuyên ngực gã mặc quần áo đen, mà thanh đao trong tay gã mặc đồ đen đã đâm xuyên qua bụng gã mặc đồ xanh kia, hung ác đem kẻ địch như đóng đinh vào nhau. Trên mặt cả hai vẫn giữ nguyên vẻ vô cùng kiên quyết liều chết.

Vân Kinh thấy vậy hơi hơi quay đầu qua hướng khác, đạp vào mắt lại là hai kẻ cũng tương tự như vậy. Một gã mặc áo dài màu vàng, đầu bị chém bay tới gần một nửa, lúc này cổ nghiêng lệch sang một bên, lộ ra một miệng vết thương đỏ rực rất lớn, chỗ đó chính là bị một lưỡi búa hung bạo vát ngang qua đầu.

Mà gã mặc đồ đen tay nắm chuôi búa, đầu gục xuống, gần như tựa hẳn vào trước ngực gã mặc áo vàng. Nhìn kỹ thì thấy toàn bộ tay phải gã áo vàng kia đều cắm thật sâu vào cơ thể gã áo đen, cắm đúng vào vị trí trái tim, tay trái cầm kiếm đâm vào bụng gã áo đen ấy. Hai kẻ này đứng cùng một chỗ dính chặt vào nhau.

Chết đi cũng đã phải tầm gần một ngày rồi, thế mà lại vẫn đứng sừng sững ở trên sàn thuyền như trước, không có gì chống đỡ mà cũng không ngã xuống. Có thể thấy được một nhát đâm của gã áo vàng trước khi chết kia lực ra tay mạnh cỡ nào, đứng đã bao nhiêu lâu rồi.

Mấy cảnh như thế còn rất nhiều, rất nhiều. Tất cả xác người trên sàn thuyền hầu như đều là vậy, hung hăng giữ chặt lấy đối phương, chết cũng phải đồng quy vu tận.

Nơi nơi đều là máu bắn tung tóe, trên sàn thuyền, trên khung cửa sổ, trên những mảnh tơ lụa trắng ngần được điểm vô số những đóa hoa bằng máu đỏ, sáng lạn mà tuyệt diễm.

Vân Kinh khẽ rung mình một cái, những người này giống như có hận thù sâu sắc nào đó, mới có thể quyết

tâm liều mạng giết chết đối phương, nhưng chết cũng không buông tha.

Trên những khuôn mặt dính đầy máu kia, là sự căm hận tột cùng lẫn nhau, tuy rằng người đã chết, nhưng mà chết không nhắm mắt, mắt trợn trắng lên mang theo sự ác độc, điên cuồng, khiến cho trong lòng người ta không khỏi run rẩy sợ hãi. Ngay cả bây giờ khi đã chết rồi, lại vẫn dễ dàng khiến cho người ta thấy được trên mặt họ sự oán hận và đối địch tới cùng.

Độc Cô Tuyết cảm nhận được tâm tư của Vân Kinh, nắm thật chặt tay Vân Kinh. Nhìn tình cảnh trước mắt, thi thể những kẻ mặc đồ đen chiếm hơn một nửa, thi thể xanh, vàng, đủ mọi màu sắc khác chiếm non nửa còn lại, cứ như thế đồng quy vu tận thảm khốc. Cho dù hẳn đã quen nhìn cảnh chém giết trên chiến trường, cũng vẫn hơi có chút khó chịu. Không phải hận đến chết, tuyệt đối sẽ không ra tay ác độc như thế, rốt cuộc vị bà bà này của Vân Kinh đắc tội với kẻ nào? Hay thân phận của vị bà bà này rốt cuộc ra sao?

Mới ngoài sàn thuyền đã có dạng như này, trong phòng sẽ ra sao? Vân Kinh và Độc Cô Tuyết liếc mắt nhìn nhau một cái, không dám tưởng tượng.

Không hề dừng lại, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh nhanh chóng đi vào trong thuyền. Những người chết trên sàn thuyền ngoài kia đều là đàn ông, không có phụ nữ, tất nhiên cũng không có bà bà.

Một sàn thuyền toàn máu, khắp nơi chỉ toàn là thi thể, gần như không còn chỗ để bước qua.

Trong khoang thuyền, nơi nơi đều bị tổn hại nghiêm trọng, giống như bị gió bão lớn quét qua, không hề có một chỗ nào nguyên vẹn cả, cũng không hề có chỗ nào không dính máu, tất cả lọt vào trong tầm mắt là một màu đỏ tươi diễm, đỏ đến chói mắt.

Vân Kinh đạp trên những tử thi mới có thể từng bước một đi vào trong thuyền, trong lòng càng ngày càng lo lắng, trong vô thức lại theo bản năng nắm càng chặt tay Độc Cô Tuyết.

Nơi này không phải là khoang thuyền tinh mỹ, mà nơi này là địa ngục đầy quỷ dữ.

Độc Cô Tuyết cảm nhận được cảm xúc dao động của Vân Kinh, bất giác càng nắm chặt tay Vân Kinh hơn, không một lời nói an ủi nào cả. Lúc này an ủi không có tác dụng, tìm người trong đồng thi thể kia mới là quan trọng nhất, những lời an ủi vô dụng, có lừa được ai đâu.

Tầng dưới cùng cũng không có. Hai người chẳng những không thở ra nhẹ nhõm, ngược lại hít một hơi thật sâu, cẩn thận từng bước một đi lên tầng thứ hai.

Vốn dĩ gỗ lim được dùng để ngăn cách bên trong thân thuyền, nhưng tầng dưới cùng lại có quá nhiều thi thể khiến cho con thuyền bị phá hư lại càng hỏng nặng hơn, gần như không còn có thể nhìn ra hình dạng vốn có của nó nữa...

Cửa phòng sập gãy làm đôi, chiếc giường bị gãy tan tác thành năm bảy mảnh, nhìn không ra được hình dạng ban đầu. Vài thanh kiếm dài gãy thành vài đoạn, trên tường gỗ chỗ nào cũng có dấu vết đánh nhau kịch liệt, tất cả mọi nơi đều nói rõ lên nơi này mới xảy ra một trận chém giết kịch liệt tới sống tới chết.

Không có! Tìm hết gian này lại tìm gian khác, liếc mắt nhìn qua thu vào trong mắt là các cảnh thủng bụng lòi ruột, đầu rơi máu chảy, chân tay cụt gãy. Rốt cuộc nơi này đã gặp phải chuyện gì, người người trên thuyền có thể nói hầu như đều như thế, không kẻ nào còn nguyên vẹn, giống như không còn một người nào sống sót. Tuy rằng hai phe khác nhau đâm chém, nhưng phe nào cũng phải trả giá như nhau, rơi vào thảm trạng.

Máu tràn ngập mạn thuyền, dần dần đọng lại hòa quyện vào trong gió sông, gió sông nhẹ nhàng thổi qua, những mảnh lụa trắng bị tàn phá tung bay, mùi máu tươi tản ra bốn phía. Thế giới này hầu như đã bị nhuộm thành sắc đỏ.

Vân Khanh cầm lấy tay Độc Cô Tuyết, từng bước một đi tới phía gian cuối cùng của con thuyền. Chỉ còn có gian phòng kia nữa thôi, còn những chỗ khác không hề có bóng dáng của bà bà.

Không có bất cứ biểu cảm nào khác, trên mặt Vân Khanh vẫn thản nhiên, lạnh nhạt không có biểu hiện gì, không vui, không buồn, không giận dữ, không vội vàng. Nhưng Độc Cô Tuyết vẫn có thể cảm giác được tay Vân Khanh đang nắm chặt tay hắn, bàn tay ấy hơi run run. Đó là Vân Khanh đang khẩn trương, đang căng thẳng lo lắng.

Độc Cô Tuyết càng thêm dùng sức nắm ngược lấy tay cô, cái gì cũng không nói, cứ nắm tay Vân Khanh kéo thẳng tới gian phòng cuối cùng kia.

Dấu vết âm nhận! Đến gần gian phòng cuối cùng, trên vách tường kia là những dấu vết loang lổ, khiến cho Vân Khanh đột nhiên chấn động. Đó là dấu vết của âm công.

Vân Khanh nhìn thấy, Độc Cô Tuyết cũng nhìn thấy. Độc Cô Tuyết lập tức cau chặt mày, nhưng không do dự, vẫn kéo lấy tay Vân Khanh đi tới căn phòng kia.

Vân Khanh cũng không hề dừng lại, đi theo bước chân của Độc Cô Tuyết, bước thẳng tới gian phòng cuối cùng. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Rầm! Độc Cô Tuyệt một chân đá văng cánh cửa đóng kín của căn phòng ra, hai người đứng bên ngoài phòng nhìn vào. Một đồng hỗn độn, toàn bộ mọi thứ trong phòng dường như bị phá hủy hết, không còn một cái gì nguyên vẹn cả, chỉ còn sót lại một cánh cửa.

Mà ở giữa cánh cửa kia, một đầu người đang úp mặt trên đó, quần áo trên người đã bị nhuộm máu không nhìn ra được màu sắc ban đầu. Tóc tai tán loạn che khuất hai gò má, không thấy rõ diện mạo. Thân thể mỏng manh gầy yếu, nhìn từ phía sau thật sự không nhìn ra là nữ hay nam.

Vân Khinh quét mắt một cái, nhìn đến thứ đặt bên cạnh người kia là một cây đàn cổ nhỏ dài, trái tim trong nháy mắt nhảy thót lên. Đó là đàn của bà bà, năm đó bà bà dùng một khúc gỗ khéo léo chế tác thành đàn cổ cho mình, để lại cho cô cây đàn cổ được chế tạo khéo léo khác, còn bà bà vẫn mang theo bên mình chiếc đàn hơi công kênh vướng víu này, trên thân đàn có khắc một đóa hoa anh đào, chính là tự tay cô khắc lên. Lúc này, vết máu ngưng tụ lại giữa bông hoa anh đào.

Tất cả dây trên đàn đều đứt đoạn, bị một sức mạnh nào đó làm đứt hết, chắc chắn lợi hại hơn gấp nhiều lần so với âm công của bà bà, mới có thể đánh đứt cả bảy dây. Lúc này đàn cổ bị chia làm hai khúc nằm lẳng lẳng ở trên sàn thuyền. Đàn còn người còn, đàn mất người...

Vân Khinh đột nhiên khẽ run rẩy.

Độc Cô Tuyệt vừa để ý quan sát mọi thứ trong phòng, đồng thời cũng thu hết mọi biểu cảm của Vân Khinh vào trong mắt. Lúc này thấy Vân Khinh bình tĩnh trừng mắt nhìn cây đàn kia, trong lòng đã hiểu rõ, không khỏi nhúu chặt mày.

Vân Khinh chậm rãi buông tay Độc Cô Tuyệt ra, trên mặt bình tĩnh lạ thường, hai mắt như biển sâu, không hề gợn sóng. Từng bước từng bước một bước về phía người nằm trong đồng tàn tích hỗn độn kia.

Độc Cô Tuyệt nhìn Vân Khinh không có biểu cảm nào cả, hăn nhúu chặt mày, Vân Khinh như vậy khiến cho hăn đau lòng chết đi được, không khỏi theo sát phía sau.

"Để ta." Nhìn Vân Khinh cúi người định lật thân thể kia lên để nhìn rõ mặt, Độc Cô Tuyệt đưa tay ngăn cản Vân Khinh. Nếu thật sự người kia là vị bà bà của cô, phỏng chừng Vân Khinh thực sự sẽ không chịu nổi, không bằng để hăn đến xem trước.

Vân Khinh thấy vậy cũng không phản đối, bình tĩnh đứng tại chỗ nhìn chăm chăm vào thi thể kia, cắn chặt răng, thu hết động tác của Độc Cô Tuyệt vào đáy mắt.

Độc Cô Tuyệt cúi người nắm lấy đầu vai thi thể kia. Còn chưa kịp lật lên xem, đột nhiên cảm thấy không ổn, trên mặt lóe ra sát khí, liền cúi người tay trái vung mạnh một quyền đánh vào thi thể kia.

Mà cùng lúc này, kia vốn là một thi thể đã chết, lại đột nhiên động đậy, tay phải dưới đồng đồ nát giấu một thanh kiếm của phái Nga Mi, xoay tay một cái hung ác liền nhắm ngay hướng ngực của Độc Cô Tuyệt đang cúi xuống đâm thẳng lên, quả thực là vừa nhanh vừa hiểm.

Biến cố chỉ xảy ra trong chớp mắt, kiếm Nga Mi ngỡ như đã đâm đến trước bụng Độc Cô Tuyệt, nhưng Độc Cô Tuyệt là loại người nào, một cái chụp đến đầu vai kia liền cảm nhận được da thịt trong tay không bình thường, “đi sau mà tới trước”, đổi ngay từ quyền thành chưởng, nhanh như cắt chế trụ được cổ tay kẻ đó vịn một cái. Chỉ nghe thấy tiếng răng rắc vang lên, cánh tay kẻ nọ đã bị vịn gãy rời. Kiếm Nga Mi phịch một tiếng rơi trên mặt đất.

Mà Vân Kinh đứng ở bên cạnh Độc Cô Tuyệt, mắt cũng không chớp nhìn từng động tác của Độc Cô Tuyệt, cũng thấy một màn chợt biến hóa ngay trước mắt. Từ lúc tiến vào con thuyền, một bàn tay năm ngón đã luôn để trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, phòng bị bất cứ tình huống nào. Giây phút này mắt tinh tay lẹ, ngón tay cũng tung bay trên chiếc đàn cổ ngay giây phút đầu tiên. Tiếng đàn phát ra gần như cùng lúc với động tác của Độc Cô Tuyệt, mạnh mẽ chém vào trên người kẻ giả chết này. Rầm một tiếng, đánh bay kẻ đó ra ngoài.

Độc Cô Tuyệt nhìn bàn tay bị đứt trong tay, lại quay đầu nhìn thoáng qua Vân Kinh, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng. Vân Kinh của hắn không bị tình cảm làm cho đầu óc choáng váng, vẫn duy trì được sự sâu sắc, tinh táo quan sát. Rất tốt.

Vân Kinh không thèm nhìn kẻ bị đánh bay ra ngoài, võ công của bà bà sẽ không như vậy. Tốc độ vung tay đâm kiếm mạnh mẽ như vậy, tất nhiên phải là một kẻ võ công cao cường, người này không phải bà bà của cô.

Đối với ánh mắt tán thưởng của Độc Cô Tuyệt, Vân Kinh không nói gì. Độc Cô Tuyệt đã lấy hành động thực tế dạy cô, mặc kệ gặp bất cứ chuyện quan trọng, gấp gáp gì, nhất định phải bình tĩnh, nếu không chẳng những mình không giúp được người khác mà có lẽ ngay cả chính mình cũng sẽ bị kéo theo.

Huống chi, cô cũng đã từng trải qua một lần cảnh tượng nhận lầm kẻ giả làm bà bà đã chết, lần này sao có thể lại phạm phải sai lầm lần nữa cơ chứ.

Nhìn thoáng qua kẻ bị đánh bay ra ngoài, từ người đến khuôn mặt là một gã đàn ông, nhưng cái dáng người kia lại nhỏ nhắn không khác đàn bà là mấy.

Độc Cô Tuyệt âm thầm nhú chặt mày. Kẻ này là tử sĩ, thủ đoạn của đám tử sĩ so với sát thủ còn cao hơn. Chỉ cần một lần đối mặt tự biết bản thân không có phần thắng, lập tức cần thuốc độc tự sát, nhanh đến mức hẳn không có cơ hội làm gì khác. Có tố chất huấn luyện như thế, ngoại trừ gia tộc tử sĩ được huấn luyện từ một nơi bí mật nào đó, không còn có khả năng khác.

“Bà bà của nàng rốt cuộc là loại người nào?” Độc Cô Tuyệt quay đầu nhú mày nhìn Vân Kinh hỏi.

Con thuyền xa hoa thế này, nhìn qua là biết tuyệt đối do vị bà bà này đi tới, nhưng mang theo nhiều cao thủ như vậy lại còn quyết chiến tới nỗi đồng quy vu tận với gia tộc tử sĩ, tiến đến nước Tần, vị bà bà này rốt cuộc là ai?

Vân Kinh nghe Độc Cô Tuyệt hỏi, giương mắt nhìn Độc Cô Tuyệt một cái rồi sau đó lắc lắc đầu. Bà bà cho tới bây giờ chưa từng nói qua cho cô biết bà là ai. Vốn dĩ cho rằng cũng không quan trọng lắm, bây giờ xem ra có lẽ rất quan trọng.

Độc Cô Tuyệt đang định nói thêm gì đó, bốn phương tám hướng đột nhiên truyền đến một tiếng động mơ hồ, đó là tiếng không khí dao động. Độc Cô Tuyệt cùng Vân Kinh tai thính mắt tinh, trong nháy mắt một cái lắc mình tiến đến bên khung cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc, khắp tứ phía trong làn nước bắn lên hơn mười cuộn từng chảo, nhanh và mạnh như chớp phịch một tiếng bám lên mạn thuyền, móc sắt bắt chặt vào thân thuyền từ tứ phía. Chớp mắt đã kéo căng ra, rồi lui ngược ra làm ba hướng kéo mạnh xuống. Mạn thuyền trong khoảnh khắc vang lên tiếng kêu răng rắc vỡ tan.

Trong nước có người, bọn họ muốn phá nát con thuyền.

Hủy thi thể diệt dấu tích, trong đầu Vân Kinh cùng Độc Cô Tuyệt đồng thời hiện lên ý nghĩ này. Bà bà rốt cuộc trêu chọc vào loại người nào, người đã bị giết chết bằng hết còn chưa nói, giờ còn nhất định không để lại chút dấu vết nào nữa chứ. Xem ra bọn họ tới quá nhanh, kẻ địch còn chưa có thời gian hủy diệt hết thủy dấu mọi vết tồn tại thì bọn họ đã đến đây rồi.

“Đi.” Độc Cô Tuyệt trầm giọng quát một tiếng, cầm lấy tay Vân Kinh xoay người nhảy xuống.

Trăm thiết kỵ của Độc Cô Tuyệt trên sàn thuyền và ven bờ, không người nào là không phải tinh anh đã được huấn luyện, vừa đồng thời tìm tòi trên thuyền, vừa sớm đã có người nhảy xuống nước. Lúc này móc sắt bay vèo vèo, trong khoảnh khắc lộ ra tung tích kẻ dưới nước, một tay vung ra một màu đỏ rực theo dòng nước

vẫn đục đã nổi lên, những con sóng lớn quay cuồng, nước gợn lên nhộn nhạo.

Một bước dừng lại đứng trên sàn tàu, không đợi Độc Cô Tuyết và Vân Khinh hít thở, Độc Cô Tuyết đột nhiên mặt mày sắc bén, tay phải sờ nhanh sang bên hông, cũng không thèm nhìn, hung dữ mạnh mẽ đâm một kiếm xuống boong thuyền dưới chân, nhanh như chớp, đâm xuống xong lập tức thu ngay lại. Vân Khinh không phát hiện ra có người, chỉ nhìn thấy màu máu đỏ tươi dính trên thân kiếm, dưới đáy thuyền có người.

Rầm! Vân Khinh vừa đưa ra kết luận này, thì một tiếng nổ rất nhỏ đột nhiên vang lên từ giữa dòng nước, trong nháy mắt Độc Cô Tuyết biến sắc, quát to: “Chú ý, Bạo vũ lê hoa châm!”^(*)

^(*) *Bạo vũ là mưa to, lê hoa là hoa lê, châm là gân châm. Có nghĩa là châm phóng ra như 1 cơn mưa hoa lê vùn vùn.*

Bạo vũ lê hoa châm chính là ám khí gia truyền của Thiết gia nước Triệu, châm này nhỏ như lông trâu, đầu nhọn hoắt có tẩm độc. Chỉ cần bị một cây châm này bắn trúng, sẽ lập tức chết ngay không kịp trăn trối. Huống chi bên dưới không phải chỉ là một hai cây mà là mấy trăm, mấy ngàn châm, giống như hoa múa đầy trời, bao phủ khắp không gian nơi đây, khiến cho người ta muốn tránh cũng không thể tránh.

Tiếng hét của Độc Cô Tuyết còn chưa dứt, Vân Khinh liền dựa vào ánh nắng, mờ mờ ảo ảo thấy vô số ánh bạc nhanh chóng bắn về phía bọn họ, nhiều điểm ánh bạc nhọn tỏa ra sắc xanh mờ ảo, dưới ánh mặt trời giống như đom đóm bay, quả thực đẹp tới khó tin.

Độc Cô Tuyết vừa dứt lời, đã ôm chầm lấy eo Vân Khinh, nhanh chóng cúi người xuống, định đặt Vân Khinh lên trên lưng rồi phóng vào trong khoang thuyền.

Không ngờ Vân Khinh lắc mình một cái tránh khỏi bàn tay Độc Cô Tuyết, hai bàn tay mười ngón lướt nhanh trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, tiếng ting ting tang tang vang lên, bắn ra vô số âm nhận không nhìn thấy, chống lại Bạo vũ lê hoa châm như lông tơ kia.

Hết chương 80

Chương 81 – Thân phận động trời

Tinh, tinh, keng những tiếng va chạm rất nhỏ vang lên, luồng sáng màu bạc bị cản lại trên không trung, giống như có một bàn tay vô hình cản đường trước chúng, chặn ngang con đường phóng tới trước của chúng.

Dư ảnh bàng bạc của những mũi nhọn, tựa như những bụi phấn tung bay khắp trời.

Độc Cô Tuyệt nhìn tình cảnh trước mắt, trong mắt hấn không kèm được mà chợt lóe lên vẻ khen ngợi, Vân Khinh của hấn quả nhiên rất lợi hại.

Suy nghĩ còn chưa kịp biểu lộ ra ngoài, mười ngón tay Vân Khinh đồng loạt lướt trên những dây đàn, một âm sắc nặng nề, cao vút, sắc bén bắn mạnh ra.

Chỉ thấy trong nháy mắt vệt sáng vàng bị giữ lại trên không trung kia, giống như bị một lực chặn cực mạnh bắn ngược trở lại, còn chưa kịp rơi xuống đất thì đã xoay ngược trở lại bắn về nơi xuất phát.

Những tiếng vù vù, lạnh lạnh, mang theo âm thanh sắc bén cắt ngang qua không khí, nhanh chóng quay trở về nơi xuất phát, bay thẳng vào giữa lòng sông lặng lẽ không chút gợn sóng kia.

Độc Cô Tuyệt bất giác vẽ bên miệng một nụ cười tàn khốc. Vân Khinh của hấn nổi giận rồi, chiêu mượn đao của người, trả lại cho người, làm rất hay.

Không thấy chút dao động, cũng không có cảnh chém giết nhau kịch liệt kẻ sống người chết. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc trên mặt sông nổi lên hàng loạt những thi thể, toàn thân mặc y phục màu đen, chỉ để lộ khuôn mặt lúc này cũng đã biến thành màu tối đen, giống như phổi màu thật hài hòa với sắc đen của bộ y phục, không thể thấy rõ đâu là quần áo, đâu là khuôn mặt.

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt thế nhưng đã đưa người ta vào chỗ chết. Loại kịch độc như thế, nếu bắn trúng người bọn họ, liệu có còn giữ được mạng sống hay không. Thực đúng là vô cùng ác độc.

Độc Cô Tuyệt nghiêm nghị nhíu mày.

“Bẩm Vương gia, không một kẻ nào còn sống.” Ra tay tiêu diệt toàn bộ đám thích khách chẳng qua chỉ

trong khoảnh khắc. Vân Kinh ở nơi này giải quyết hết thảy đám hắc y nhân mai phục trong lòng sông, còn ở phía sau một trăm thiết kỵ đã giết chết tất cả kẻ địch ở trên mạn thuyền và đáy thuyền. Tuy rằng chẳng biết những hắc y nhân này là tử sĩ của gia tộc nào, nhưng một trăm thuộc hạ đi theo Độc Cô Tuyết đều là những tinh anh trong tinh anh. Muốn giết chết bọn chúng cũng chỉ là một chuyện nhỏ nhặt thôi.

Độc Cô Tuyết quay đầu nhìn những thi thể bị vớt sang một bên, bọn chúng có kẻ mất đi tính mạng trong nháy mắt, nhưng cũng có kẻ biết rõ không thể đấu lại, cho nên lập tức cắn thuốc độc tự sát, không còn một người nào sống sót.

Độc Cô Tuyết nhíu nhíu mày, kỷ luật thật nghiêm mật chặt chẽ, tốc độ tấn công lại nhanh, mạnh mẽ, thuộc hạ của hắn cũng là lần đầu tiên không kịp bắt được một kẻ nào còn sống. Những kẻ này rất cuộc là loại người nào?

Gió thổi nhẹ nhàng lay động mặt nước sông, trong lúc nhất thời không hề có một âm thanh nào phát ra, chỉ có tiếng gió sông thổi vù vù rong ruổi trên dòng nước, mặt nước vô cùng im ắng. Trong khung cảnh không có động tĩnh gì lại âm thầm ẩn giấu sự nguy hiểm.

“Tuyết.” Vân Kinh quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết, đôi mày trên khuôn mặt trầm lãnh gập gao nhíu chặt lại, sự lo lắng tốt cùng hiện lên trên khuôn mặt cô, như thế là tin tức đã hoàn toàn đứt đoạn, cô phải đi đâu để tìm tung tích bà bà vẫn chưa rõ sống chết đây.

Độc Cô Tuyết thấy vậy đưa tay nắm chặt lấy tay Vân Kinh, còn chưa kịp nói gì, Bạch Hổ vương vừa đuổi kịp theo và đang đảo quanh bên chân Vân Kinh đột nhiên ngẩng đầu hướng về phía bụi cỏ dày đặc, gầm lên một tiếng, cùng với tiểu Xuyên Sơn Giáp đang cưỡi trên lưng, chồm thẳng mình lên, phóng từ trên thuyền xuống, ngay tức khắc đánh vào chỗ kia.

“Đi.” hai mắt Độc Cô Tuyết trong khoảnh khắc tròn tròn, nắm tay Vân Kinh, đạp một cước lên mạn thuyền, mượn lực lướt qua con thuyền đang dập dềnh trôi trên mặt nước, vô cùng nhanh chóng bay về phía Bạch Hổ vương đang gầm lên giận dữ.

Khứu giác của động vật vô cùng nhạy cảm với nguy hiểm, cho dù một kẻ có mạnh mẽ lợi hại đến mức nào cũng không thể so sánh được. Độc Cô Tuyết không phát hiện ra tình huống ở xa xa, không có nghĩa là Bạch Hổ vương – chúa tể rừng xanh - không phát hiện được.

Bạch Hổ vương cùng Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, ba bóng dáng vừa mới nhảy lên, bất chợt một hình bóng màu đen từ trong bụi cỏ xa xa kia bay vọt lên. Tốc độ như tên rời khỏi cung nhảy lên tuần mã được giấu sẵn

trong bụi cỏ, vung roi thúc ngựa, cuống cuống chạy như điên về phía trước.

Nếu đã bị phát hiện tung tích, thì không cần phải ẩn nấp nữa.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy lớn tiếng quát: “Đuổi theo.” Hắn vừa ôm lấy Vân Kinh, xoay người một cái nhảy lên chiến mã đang ngoan ngoãn đứng trên bờ chờ hắn, ra roi thúc ngựa phóng như bay đuổi theo bóng đen kia.

Trong phút chốc, vó ngựa vang lên từng trận mãnh liệt, bờ sông khô phục lại sự im lặng vốn có của nó, dòng máu đỏ sậm chảy xuôi hòa lẫn vào dòng nước, uốn lượn trườn xuống, nhanh chóng nhuộm đỏ thắm nửa dòng sông.

Trong màu máu loãng đỏ tươi, có những bọt nhỏ màu trắng trôi nổi bập bênh xung quanh thi thể của những kẻ đã chết vì Bạo vũ lê hoa châm do chính chúng phóng ra, những con cá chết trôi ngửa chiếc bụng trắng lên trên, sắc trắng dần dần chuyển thành màu đen, mùi tanh hôi thoang thoảng bắt đầu lan ra khắp một vùng sông nước hoang vu. Xa xa những con chim trắ^(*) xanh biếc kêu lên vài tiếng, không gian hoàn toàn không có một chút động tĩnh nào, trên mặt dòng sông lại càng tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức tưởng chừng như không có một chút hơi thở của sự sống.

^(*) Chim trắ hay còn gọi là chim bói cá, loài chim có màu xanh.

Phóng ngựa như bão táp đuổi theo tên mặc đồ đen kia với tốc độ như đối mặt với sinh tử.

Mà tên hắc y nhân kia, không đi theo đường lớn rộng rãi, mà cố chọn những con đường nhỏ hoang vu, loài cây kinh cứ^(*) mọc thành từng bụi rậm rạp, đường đá lởm chởm, thoạt nhìn có vẻ như tên kia cực kỳ quen thuộc địa hình nơi này. Trong hoàn cảnh gặp phải địa hình phức tạp như thế, từ đầu đến cuối đều là Độc Cô Tuyệt rượt đuổi theo tên mặc đồ đen kia. Một kẻ không thể cắt đuôi, trốn thoát sự đuổi bắt của Độc Cô Tuyệt. Còn một người trong quãng thời gian ngắn lại không thể đuổi kịp, cứ như vậy càng ngày càng tiến vào vùng

đất hoang vu, nhưng vẫn cứ cố hết sức đuổi theo gã kia.

^(*) Kinh, theo từ điển Thiều Chửu giảng thì: “Cây kinh, một loài cây mọc từng bụi, cao bốn năm thước, lá như cái bàn tay, hoa nhỏ, sắc tím hơi vàng, cành gốc cứng rắn, mọc rải rác ở đồng áng làm lấp cả lối đi. Ở nhà quê hay dùng cây kinh để đan phên, vì thế nên cánh cửa phên gọi là sài kinh. Ngày xưa dùng cây kinh để đánh kẻ có tội. Thầy học cũng dùng để đánh học trò, Liêm Pha mang bó kinh đến nhà ông Lạn Tương Như để tạ tội cũng chính là ý đó. Vợ của Lương Hồng nhà Hán là Mạnh Quang dùng cành kinh để làm trâm cài tóc, vì thế đời sau gọi người vợ là kinh, như chuyết kinh là người vợ vụng dại của tôi, kinh thất là nhà tôi vợ tôi đều từ tích này.”

- Cúc, theo từ điển Thiều Chửu giảng thì: “Cây gai, một thứ cây gỗ dẩn ruột đỏ nhiều gai, hay mọc áo người, người đi đường rất sợ, cho nên đường xá hiểm trở gọi là kinh cúc.” Baidu bổ sung là thuộc họ táo, cành nhiều gai, mọc thành bụi và được dùng rất nhiều trong thi ca Trung Quốc chỉ sự gian nan khó khăn.

Chín khúc quanh mười tám ngã rẽ, địa hình rất phức tạp, làm cho Độc Cô Tuyệt là một cao thủ truy tìm dấu vết cũng xem chút nữa là mất dấu gã mặc đồ đen chạy ở đằng trước. Hắn chỉ có thể dựa vào dấu vết Bạch Hổ vương để lại mà phân rõ đường đi, cố gắng lắm mới đuổi theo được.

Là Nhất Tuyến Thiên^(*), rẽ qua một vùng núi đá bên cạnh những tảng đá dày đặc trên mặt đất, Độc Cô Tuyệt giữ chặt dây cương lại, nhíu mày nhìn địa hình trước mắt.

^(*) Nhất Tuyến Thiên: là một khe núi hẹp, dài. Ánh mặt trời xuyên qua một khe nhỏ hẹp, tạo thành một đường sáng rất nhỏ.

Địa thế này thực sự rất nguy hiểm.

“Vương gia, không thể vào nơi này.” Mặc Ngân đuổi theo phía sau, nhìn tình huống trước mắt, dùng vẻ mặt

ng nghiêm trang nói với Độc Cô Tuyết.

Một người chặn ở cửa vào, vạn người chẳng có một ai có thể rời khỏi. Với một nơi có địa thế hiểm yếu như vậy, mặc kệ người có bản lĩnh thế nào, có bao nhiêu người ngựa, một khi rơi vào hoàn cảnh đó cũng đều không thể phát huy được năng lực. Trong hành quân đánh giặc, loại địa hình này là địa điểm chủ yếu để bày bố mai phục, cũng là điểm quan trọng nhất cần được kiểm soát chặt. Độc Cô Tuyết tinh thông binh pháp, sao lại không biết nơi này rất nguy hiểm chứ.

Nếu bên trong có mai phục, bọn họ tấn công lên như vậy, chỉ sợ là tự tìm đường chết, mà hành tung của gã đồ đen kia quá mức kỳ dị. Một vùng thôn dã hoang vu như thế, thật khiến hãn không thể yên tâm.

“Rất nguy hiểm.” Mặc Ly cũng bước lại mở miệng nói.

Độc Cô Tuyết chính là Dực vương của Đại Tần, sao có thể đặt mình vào vòng nguy hiểm. Cho dù phía trước không có mai phục và cũng không gặp bất kỳ nguy hiểm gì, nhưng bọn họ cũng không thể không thận trọng. Dù ở bất cứ thời điểm nào cũng không được mất cảnh giác, đây là do chính Độc Cô Tuyết đã dạy bọn họ.

Một tiếng rít dài sắc bén vang lên, trên bầu trời con Hắc Ưng màu đen vẫn bay xoay quanh bọn họ, nó đột nhiên kêu lên một tiếng mang trong đó sự vui mừng hòa lẫn bi thương và phẫn nộ, gục đầu một cái ngay lập tức lao thẳng từ trên trời xuống, hướng về đầu bên kia của Nhất Tuyến Thiên, đâm thẳng xuống ngay tức khắc.

Vân Khinh ngồi ở trước người Độc Cô Tuyết, lúc này thấy hành động như thế của Đại ưng, không nhịn được thân thể chấn động. Cô hiểu được tiếng kêu của Hắc Ưng. Bà bà đang ở chỗ này, Ưng nhi đã nhìn thấy bà bà. Nhưng mà vì sao lại kêu một tiếng vừa bi thương vừa phẫn nộ như thế? Phía bên kia Nhất Tuyến Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong khoảnh khắc tâm trạng Vân Khinh đã trở nên căng thẳng.

“Tuyết.” Vân Khinh nắm lấy cánh tay Độc Cô Tuyết.

“Mọi người đều phải cẩn thận một chút.” Sau khi trầm giọng căn dặn, Độc Cô Tuyết giơ tay ra dấu cho thuộc hạ ở phía sau, đồng thời kiềm ngựa phóng thẳng vào Nhất Tuyến Thiên.

Mặc Ngân và Mặc Ly vốn không tán thành việc Độc Cô Tuyết đi lên trước, thấy như vậy liếc mắt nhìn nhau, hạ tay xuống và thân hình cũng lập lại động tác của Độc Cô Tuyết.

Trong khoảnh khắc đoàn ngựa và người lặng yên không tiếng động tiến lên cùng một phía. Đám người do Mặc Ngân và Mặc Ly dẫn đầu cũng nối gót theo sau.

Phóng ngựa phi thật nhanh, tốc độ như ánh chớp. Mấy chục thiết kỵ nổi danh đều đang tập trung trong Nhất Tuyến Thiên nhỏ hẹp, xếp thành một đường thẳng quanh co đơn độc nhanh chóng chạy đến đầu bên kia của Nhất Tuyến Thiên.

Ánh chiều tà hơi hơi ngả về tây phản chiếu toàn bộ khung cảnh bên dưới Nhất Tuyến Thiên. Ánh sáng vàng đường như đang âm thầm khúc xạ trên những mòm đá nhô ra khỏi vách đá dựng đứng. Cảnh vật lay động, bóng râm di chuyển lướt qua xung quanh. Có thể cảm nhận thật rõ ràng sự khác biệt của khung cảnh chợt sáng chợt tối. Tiếng gió thổi như tiếng hạc kêu. Âm thanh gió núi thổi qua cánh rừng rậm trong Nhất Tuyến Thiên đều biến thành những thanh âm sắc bén giống như tiếng quý khóc thần sầu.

Khoảng cách ba mươi trượng thoáng một cái đã qua, đi xuyên qua Nhất Tuyến Thiên, liếc mắt một cái bắt gặp cảnh tượng bên trong Nhất Tuyến Thiên, nét mặt sáng ngời của cả Độc Cô Tuyết và Vân Khinh đồng loạt trầm xuống.

Lọt vào tầm mắt hai người chính là một sơn cốc nhỏ^(*), bốn phía đều là những đỉnh ngọn tuy không cao lại vươn thẳng lên trời, bao vòng quanh cả sơn cốc trước mặt, giống hệt một bàn tay, bốn phía đều là núi, chỉ có một khoảng không gian ở giữa. Mặc kệ ngựa đầu nhìn về phía nào, đều là núi đá đen lờm chờm, vô cùng áp lực.

^(*) Sơn cốc: Thung lũng, khe núi.

Trong sơn cốc ngoại trừ cỏ tươi xanh biếc, còn lại chỉ là những tảng đá màu đen. Phía đông một tảng phía tây một cụm, nằm la liệt khắp trong sơn cốc. Chim thú đều không có, một vùng hoang vắng, lạnh lẽo.

Mà hiện tại trong sơn cốc nhỏ đang xảy ra một màn chém giết kịch liệt. Một đám mặc đồ đen đuổi theo tàn sát một đám người mặc y phục nhiều màu.

Đám mặc đồ đen lực lượng đông đảo. Trong khi đám người y phục đa sắc kia hiện chỉ còn không đến năm, sáu người, mà người nào người nấy bản thân đều bị thương nặng. Trên thân thể họ máu đỏ gần như thấm đẫm toàn bộ y phục, đường kiếm xuất ra đã hoàn toàn không còn giữ được hình dáng ban đầu của chiêu thức nữa rồi.

Nhưng bọn họ vẫn kiên cường chống cự, không màng sống chết che chở người phía sau đang vội vàng chạy về phía trong có vẻ trống trải khác của sơn cốc.

Mà ở phía sau bọn họ, một người phụ nữ mặc quần áo màu xám đậm, đang vừa ấn chặt miệng vết thương ở trước ngực, vừa lao đảo lùi về phía sau. Tóc hoa râm, thân hình gầy yếu, những vết máu đỏ nhiễm đẫm một

phần lớn khuôn mặt, gần như khó có thể nhìn thấy được dung mạo vốn có, nhưng vì những vết sẹo ngang dọc chông chéo trên gương mặt kia nên dung nhan rất xấu xí, cho dù máu làm hoen bẩn cả khuôn mặt cũng vẫn có thể nhìn được rất rõ ràng.

Đó là bà bà, Vân Kinh trong nháy mắt hít vào một hơi thật dài. Bà bà không chết, tốt quá, thật là tốt quá.

“Tiện nhân, để ta xem hôm nay ngươi có thể trốn đến nơi nào.” Mà lúc này, ở phía sau đám mặc đồ đen có một kẻ cũng mặc toàn y phục màu đen, chỉ lộ ra đôi mắt, không hề động thủ, chỉ đứng như vậy, trong giọng nói toát ra sự oán hận và ác độc vô cùng theo gió truyền đến.

Bà bà dáng vẻ chật vật đi ở phía trước cũng không lên tiếng trả lời, cả đầu cũng không thém ngoái lại, chỉ liều mạng chạy thẳng về phía lối ra khác của sơn cốc.

“Bà bà.”

“Cẩn... thận.” Hai tiếng gọi đột nhiên cùng cất, đồng loạt vang lên trong khoảnh khắc. Bà bà vốn đang liều mạng bỏ chạy chợt khựng lại một cái, quay người lại, nhìn về phía Vân Kinh.

Mà kẻ toàn thân đang mặc áo đen kia, lại không thể nghe ra đó là giọng nam hay giọng nữ, cũng nhanh chóng xoay người lại, nhìn về đám người Vân Kinh vừa đi qua khỏi Nhất Tuyến Thiên.

Ở bên cạnh bọn họ, một người đàn ông mặc áo đen đang nằm rạp trên mặt đất, một con hổ trắng đang đập trên lưng y, và hung hăng cắn cổ y. Một loài động vật gì đó toàn thân nâu bóng đang vòng chặt cắn cánh tay của y, khuôn mặt y tràn đầy tuyệt vọng, liều mạng nhìn về phía đám mặc đồ đen.

Sau khi kẻ đó liều mạng thốt ra một câu đứt quãng “cẩn... thận”, đầu liền mềm nhũn gục hẳn xuống.

Không nói gì, cũng không hề dừng lại, vừa ra khỏi Nhất Tuyến Thiên, Độc Cô Tuyết mang theo trăm quân thiết kỵ, không cho bọn mặc đồ đen kia có cơ hội kịp thở. Lập tức phóng ngựa lướt qua, nâng đao tấn công về phía tên mặc đồ đen – kẻ cũng đang cảm thấy tình huống có chút bất thường, nên đã xông thẳng về phía bọn họ.

Trong khoảnh khắc đối đầu trực diện, máu thịt bay tứ tung.

Mà khi Độc Cô Tuyết cười Đại mã ngân hồng phóng lên cao lướt qua trên đầu của tên mặc đồ đen đang vọt tới, hẳn đã dùng sức nhắc bổng toàn thân Vân Kinh, ném Vân Kinh đến bên cạnh bà bà, nhuyển kiếm trong tay vừa rung động, xoay tay giết chết tên mặc đồ đen đang đứng ở phía sau. Kẻ đó tới lúc này vẫn chưa hề

nhúc nhích gì.

“Bà bà.” Mượn lực từ Độc Cô Tuyệt, Vân Kinh cố hết sức phi thân thật nhanh về phía bà bà, trong mắt hiện lên vẻ kích động và nét hân hoan quá đỗi. Cô đang ở trên không trung, năm ngón tay đã lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ ở bên hông, vô số âm nhận vô hình phóng tới tấn công tên mặc đồ đen đang đuổi bắt bà bà.

Kiểm như gió, âm như chớp, khí thể như cầu vồng, sát phạt ngập trời.

***

Mà lúc này trong vương cung nước Tần, Độc Cô Hành đang ngồi trên vương tọa, tay cầm tấu sớ nhìn Sở Vân nói: “Chỗ này bố trí như vậy.”

Sở Vân nhìn nơi Độc Cô Hành đang chỉ vào, gật gật đầu: “Bệ hạ chỉ điểm thật đúng, vi thần xin lui về trước để bố trí.” Vừa nói vừa thu dọn lại những cuốn sách đang cầm trong tay, rồi đứng lên.

Độc Cô Hành ‘Ừ’ một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn Sở Vân nói: “Khi nào Vương đệ trở về?”

Sở Vân dừng bước, hơi hơi nhíu mày: “Việc này vi thần không biết, theo hồi báo thì Vương gia đang hướng về phía Vĩnh thành, chắc là sẽ không nán lại đó quá lâu đâu.”

Độc Cô Hành nghe vậy gật gật đầu, không nói nữa, Sở Vân thấy vậy thi lễ, liền đi ra ngoài.

Vừa đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa thư phòng đang đóng kín, Sở Vân còn chưa kịp cất bước đi ra, bên ngoài thư phòng có một người đang vội vàng xông vào, trực tiếp đâm sầm vào Sở Vân khiến y liên tục lui về phía sau vài bước, rồi mới dừng lại.

“Sao lại cuống cuống như thế?” Độc Cô Hành vừa thấy những mày nghiêm khắc nói.

Người tới còn chưa kịp giải thích rõ ràng, phịch một tiếng quỳ xuống, một sức mạnh cực lớn đập thẳng xuống nền, y trực tiếp vọt tới quỳ trước mặt Độc Cô Hành.

“Bệ hạ, tám trăm dặm khẩn cấp từ Sở quốc.” Người tới không kịp hành lễ, vội vàng trình lên bức mật thư trong tay, bộ dạng vô cùng lo lắng.

Sở Vân lúc này đã ổn định lại thân thể rồi bước qua, thấy người đến là thống lĩnh ám vệ bên cạnh Tần vương, chính là hộ vệ thân tín do Độc Cô Tuyệt tự mình đào tạo cho Độc Cô Hành, tuy trên danh nghĩa là ám vệ, nhưng thật ra lại nắm trong tay tất cả nguồn tình báo bí mật, đồng thời phụ trách liên hệ với mật thám ở

lục quốc để lấy tình báo, là người nắm giữ những chuyện cơ mật nhất ở Tần.

Mà lúc này, Mặc Tiềm - người vẫn luôn giữ nét mặt đóng băng ba thước cho dù trời có sập xuống cũng không hề hiển lộ ra một chút sắc thái nào, lúc này trên gương mặt y lại tràn đầy lo lắng, hành động lổ mẫm, làm cho Sở Vân cảm thấy hoảng sợ. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, loại người như Mặc Tiềm dù núi Thái sơn có sụp ngay trước mắt cũng không hề thay đổi sắc mặt, giờ vì sao lại lo lắng như thế.

Với ánh mắt thăm dò nhìn Độc Cô Hành đang vội vàng cầm lấy tám trăm dặm khăn cấp ở trong tay, sau khi Sở Vân vừa liếc thấy liền biến sắc. Phía trên thư đính mười hai chiếc lông chim, là tin tức khẩn cấp nhất. Mà trên mặt lông chim có vẽ hình một con chim ưng, Ưng là biểu tượng của Độc Cô Tuyệt. Có tin tức về Vương gia bọn họ, khẩn cấp như thế, mà lại đến từ Sở, rốt cuộc Sở có âm mưu gì với Vương gia của bọn họ?

Sở Vân lập tức xoay người lại, thật chăm chú quan sát thần sắc của Độc Cô Hành.

Nét mặt Độc Cô Hành nặng nề, rất vội vàng mở bức mật báo tám trăm dặm khăn cấp ra, nhanh chóng lướt mắt qua, trong nháy mắt sắc mặt y đại biến, mặt mày xanh mét, thư tín trong tay không một chút chần chờ, lẳng đặng nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Sở Vân nhất thời cảm thấy sợ hãi, có thể làm Tần vương thay đổi sắc mặt như thế, rốt cuộc là đó là thứ tin tức gì, ngay lập tức y cũng bất chấp lễ phép, tiến lên vài bước, nhanh chóng cúi xuống nhặt bức thư lên khế đọc: "Hoa Dương thái hậu Sở quốc lại xuất hiện, vào tháng tư năm ngoái đã bí mật gặp gỡ Sở vương, nay mang theo Thiết Hổ - thủ lĩnh Hoàng tuyến Thiết vệ của Sở vương đến Tần quốc trước, không thể điều tra rõ nơi đến. Nghe nói dung mạo của Hoa Dương thái hậu này rất xấu xí, rất giống người mà Vương gia chúng ta muốn điều tra tung tích. Hơn nữa, còn nghe nói rằng, Hoa Dương thái hậu rất yêu thương một nữ đệ tử, người đó là..."

Sở Vân đọc một hơi tới chỗ này, đột nhiên không thể nào đọc thêm phần dưới được nữa, sắc mặt tức khắc tái nhợt lại, hoàn toàn không còn một chút máu. Tình huống gì y cũng đều đã gặp qua, nhưng lúc này cũng không thể ngăn được đôi tay run rẩy, mà giọng nói đứt quãng không thể nào đọc tiếp được nữa.

Mặc Tiềm đang quỳ thấy vậy, đưa tay giật lấy bức mật thư trong tay Sở Vân, đưa mắt đọc lướt qua. Trong nháy mắt bàn tay y siết chặt lại thành nắm đấm, phần cuối bức mật thư chỉ còn lại một câu: "Nữ đệ đệ này trước đó vài ngày đã vang danh khắp thiên hạ - Vân Khinh."

Yên tĩnh, khoảnh khắc trong ngự thư phòng là một vùng tĩnh mịch, lặng ngắt, gần như cả tiếng hít thở cũng không có.

Bọn họ đều biết rõ lần này Độc Cô Tuyết mang theo Vân Khinh đi ra ngoài là vì cái gì. Đều biết người Độc Cô Tuyết muốn điều tra tung tích là ai. Hai người đó là cùng một người, một kẻ gương mặt xấu xí, lại có ân đức to lớn với Vân Khinh, vị bà bà được Vân Khinh xem như là người thân ruột thịt.

Y phục đầm máu, gặp nguy hiểm, khó khăn, Độc Cô Tuyết dẫn theo một trăm kỵ binh gọn nhẹ, một mình mà đi, đi cứu bà bà đang trong vòng nguy hiểm, đi cứu người quan trọng nhất trong lòng Vân Khinh.

Bà bà, Hoa Dương thái hậu, nước Sở.

Bà bà không phải nô bộc lại càng không phải thế ngoại cao nhân, mà là Hoa Dương thái hậu của nước Sở, mười năm trước được bố cáo khắp thiên hạ là đã qua đời, là Hoa Dương hoàng hậu, là mẹ ruột của Sở vương đương nhiệm Sở Hình Thiên, là mẹ ruột của kẻ thù hàng đầu nước Tần.

Không biết vì sao người đã chết mà có thể sống lại? Không biết vì sao người mà Độc Cô Tuyết cố tìm kiếm ở nước Tần vẫn không thấy tung tích, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện? Không biết vì sao hoàng hậu của một nước lại lưu lạc đến Đình gia ở nước Tề? Không biết vì sao rõ ràng là vẫn còn sống mà lại ẩn thân mười năm không hề lộ diện?

Bọn họ chỉ biết là, hiện nay bà ta mang theo Thiết Hổ - thủ lĩnh Hoàng tuyến Thiết vệ đến đây, dùng một tấm khăn đầy máu, khiến Dục vương Độc Cô Tuyết của bọn họ không nỡ lòng thấy Vân Khinh lo lắng, nên dẫn kỵ binh đi cứu bà ta.

Một cơn rét lạnh chợt tràn qua, ba người trong ngự thư phòng đột nhiên cảm thấy lạnh khắp sống lưng, cái lạnh dường như thấm vào tận xương tủy. Đó là cái bẫy mà bọn chúng giăng ra để đẩy Dục vương vào chỗ chết.

"Hoa Dương thái hậu, Vân Khinh, thật giỏi cho người, Vân Khinh. Tình cảm của Vương đệ ta với người vô cùng sâu đậm, thăm thiết, nhưng người lại là gian tế." Độc Cô Hành kích động rầm một cái đứng lên quát lớn, một nắm đấm nện mạnh xuống bàn, chiếc bàn gỗ lê chạm trở hoa kia nháy mắt vỡ nát vụn, sách và tấu sớ rơi rào rào từ trên bàn xuống đất, rải rác khắp nơi.

Tháng tư năm ngoái, chẳng phải là khoảng thời gian Vân Khinh và Độc Cô Tuyết gặp nhau sao?

Sở Vân rừng mình một cái, một người giống như tiên nữ hạ phàm lại là gian tế? Người bọn họ tin tưởng như vậy, mục đích cũng là vì giờ khắc này? Người mà Vương gia bọn họ yêu thương quyến luyến, lại là gian tế tự sắp đặt đưa chính hãn vào chỗ chết? Không, sao có thể để yên cho bọn chúng thực hiện được gian kế này, tuyệt đối không.

“Người đâu?” Độc Cô Hành hét to một tiếng, liền muốn xông thẳng ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, thị vệ ngoài cửa ngự thư phòng lập tức tiến vào.

“Truyền lệnh Đại tướng quân Mặc Chi nhanh chóng thống lĩnh ba ngàn kỵ binh, cùng quả nhân xuất kinh, gấp.” Độc Cô Hành vừa điên cuồng hét lên, vừa mang theo sắc mặt xanh mét bước nhanh tới vội vàng xông ra khỏi ngự thư phòng.

“Không được, hiện nay trong kinh thành còn có hai nhân vật rất quan trọng, Dục vương lại không có mặt ở đây. Bệ hạ người không thể rời đi, hãy để vi thần đi.” Sở Vân vội vàng tiến lên chuyển người chắn trước mặt Tần vương Độc Cô Hành.

“Người đi, người có biết ả đệ tiện Hoa Dương là loại người nào không? Người có biết bà ta có hậu thuẫn gì không? Vào thời điểm vương đệ nổi điên người có thể khống chế được hắn? Nói, người có thể không?” Độc Cô Hành tung một đấm đánh Sở Vân đang chắn đường sang một bên, lớn tiếng hét lớn.

Trong nháy mắt Sở Vân lặng ngắt, đứng yên tại chỗ.

Hoa Dương thái hậu, y hôm nay mới được nghe thấy, chẳng qua lúc trước dựa theo hồ sơ ghi lại mới biết sơ về người đàn bà này thôi. Bà ta có thủ đoạn gì, ai mà biết được?

Mà quan trọng hơn là, nếu Vương gia bọn họ biết người con gái ngài ấy yêu thương nhất lại lừa gạt ngài ấy, rắp tâm dẫn ngài ấy vào vòng mai phục, sẽ là tình trạng gì? Không ai dám tưởng tượng, không một ai có thể nắm chắc việc khống chế Dục vương Độc Cô Tuyệt khi ngài ấy phát điên. Ngoại trừ Độc Cô Hành, không một ai dám chắc sẽ thành công để thử dù chỉ một lần.

“Bệ hạ, đi nhanh đi, chậm trễ Vương gia sẽ gặp nguy hiểm.” Mặc Tiềm vẫn trầm mặc, đột nhiên thấp giọng vội vàng nhắc nhở.

“Người, bây giờ tất cả chính sự người toàn quyền xử lý. Còn người, theo quả nhân xuất kinh.” Độc Cô Hành rất nhanh chỉ Sở Vân và Mặc Tiềm cản dận, lại nhanh chóng vén tà áo sang một bên chạy nhanh ra khỏi ngự thư phòng.

Hoa Dương thái hậu, người đàn bà này những người khác có thể không biết hết, nhưng y thì lại biết rất rõ.

Người này vốn là con gái của quận công nước Yến, gả cho Sở vương tiền nhiệm khi còn chưa đăng cơ. Lúc đó bà ta là phi tử của Thất vương tử nước Sở, sau Thất thái tử đăng vị làm vương, người này hạ sinh được một

đứa con trai là Sở Hình Thiên, nên được lập làm Hoàng hậu.

Mà khi đó nước Tần âm thầm giúp đỡ Lăng phi ở Tây cung, Tần vương bày mưu tính kế, cùng tranh đấu gay gắt cả ngoài lẫn trong, cuối cùng một màn đến miếu cầu phúc đã thủ tiêu vị hoàng hậu này. Mà lúc đó con của người này là Sở Hình Thiên không đi theo, vì vậy tránh được một kiếp nạn. Sau đó nhiều năm Lăng phi tuy rằng vinh quang bước lên vị trí Hoàng hậu, lại vẫn không có biện pháp gì loại bỏ được Sở Hình Thiên. Đến cuối cùng trong một trận hỏa hoạn lớn, hai cung Thái hậu chìm trong biển lửa, Sở Hình Thiên đăng cơ làm vương.

Bảo rằng không cho phép người này sống, nhưng Hoa Dương thái hậu lại không chết, rốt cuộc bà ta đã biết bao nhiêu phần chuyện của năm đó? Lần này xếp đặt tỉ mỉ như thế, chắc chắn là tới để báo thù, mà Độc Cô Tuyệt vẫn không biết chuyện đó, vậy...

Độc Cô Hành quả thực không thể tưởng tượng đến tình cảnh lúc này. Độc Cô Tuyệt từ trước đến giờ chưa từng yêu thương một ai sâu sắc đến thế, nếu biết Vân Khinh là gian tể, biết tất cả mọi thứ đều là âm mưu, đệ ấy sẽ thế nào đây? Đệ ấy nhất định sẽ nổi điên, không, sao y có thể để cho đệ đệ của y thiệt thòi như vậy.

Nghĩ nghĩ, bước chân Độc Cô Hành lại càng tăng nhanh hơn nữa, gần như chạy thẳng ra Tần cung. Y không bao giờ quên năm đó khi y mười tám tuổi, việc dùng trí sắp đặt kế hoạch ám sát Hoa Dương thái hậu là vì lo sợ tên Sở Hình Thiên tài văn ngày một hiển lộ rõ ràng, lại dũng mãnh hơn người. Nên việc ám sát này do Tần vương tiền nhiệm, chính là phụ vương của y bày ra.

Sau sự kiện xảy ra ở hoàng lăng, Mặc Chi trực tiếp bị Độc Cô Tuyệt triệu về nắm giữ binh lực phòng vệ kinh thành, lúc này y lập tức tuân lệnh cũng không hỏi gì thêm, trực tiếp lãnh binh chờ ở cửa cung, nghênh đón Độc Cô Hành, cả hai liền chạy thẳng về phía Vĩnh thành.

Mà cùng lúc này, Tề Chi Khiêm bị giam trong Chết Tử phủ, nhìn một chú chim khách nhỏ từ trên trời bay xuống đậu trên khung cửa sổ riu ra riu rít, trên chân nó có mang một vật màu vàng, trên khóe miệng y chậm rãi nở một nụ cười bí hiểm, thâm sâu khó đoán.

Hết chương 81

Chương 82 – Ranh giới sinh tử

Mây che kín mặt trời, thời tiết vốn đang sáng lạng ngập tràn ánh vàng, bất chợt những quầng mây trắng che khuất ánh mặt trời chói mắt, sắc trời từ từ tối sầm lại.

Trong sơn cốc, Vân Kinh phóng người về phía bà bà đang bị trọng thương, Phượng Ngâm Tiêu Vĩ phát ra những tiếng đàn trong trẻo lan ra phía chân trời. Những tên sát thủ mặc áo đen đang vây bắt bà bà chỉ thấy ánh sáng xẹt qua đã thấy máu tươi phun trào ngay cổ họng, hai mắt trợn to lên không kịp làm gì để chống cự, mà ngay cả một cơ hội phản kháng cũng không có.

Vân Kinh chạy bổ nhào đến bên người bà bà, vừa ôm vừa lay lay thân hình sắp đổ, đôi mắt loang loáng nước, cả người tràn đầy kích động và sấm hối nói: “Bà bà, Vân Kinh đã tới chậm, làm cho bà bà bị thương, Vân Kinh đáng chết.”

Nhìn vết máu trên người bà bà, lại ngửi thấy mùi máu tươi càng dày đặc hơn, nước mắt Vân Kinh rơi xuống không ngừng. Sao cô có thể để cho bà bà bị thương nặng như vậy.

Gương mặt trải rộng những vết sẹo không có cảm xúc gì, nhưng đôi mắt lại nhìn Vân Kinh chăm chăm. Ánh mắt toát ra nét dịu dàng pha lẫn vui mừng, chen cùng những cảm xúc phức tạp nhẹ nhàng, chỉ đưa tay ôm chặt thắt lưng của Vân Kinh.

“Không liên quan đến con, con của ta.” Giọng nói khàn khàn vang lên bên tai Vân Kinh.

Vân Kinh đang tự trách mình lập tức mở to hai mắt, giọng nói này, lời nói này, là ai đang nói chuyện, bà bà không nói được mà, việc này...

Chưa để cho cô kịp phản ứng, đôi tay đang đặt ngang hông chợt siết lại, giữ chặt người cô, nghiêng người ngã xuống đất, ôm cô lăn nhanh qua bên cạnh.

Vân Kinh vốn đang mừng như điên xen lẫn lo lắng chợt cứng đờ người, vẻ mặt cứng ngắc không thể tin được, nhìn bà bà đang gần trong gang tấc ngay trước mắt, đây là ý gì?

Đột nhiên cô có cảm giác dựng tóc gáy, một cảm giác lạnh như băng lan vào tận xương tủy, như mũi nhọn

sắc bén xuyên qua thân thể cô, đâm mạnh vào lòng cô. Một nỗi sợ hãi không nói nên lời xâm nhập vào trái tim, vào tâm trí của cô. Trong nháy mắt một cảm giác mơ hồ bất định chợt bùng nổ.

Đôi tay đang ôm chặt thắt lưng của cô, vốn đã từng ấm áp đến như vậy, mang lại cho cô cảm giác dịu dàng, khiến cô có cảm giác như người thân. Đôi tay ấy đã từng khiến cô ngưỡng mộ, yêu thương, sùng kính đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Đôi tay ấy như loài rắn quấn quanh cô làm cô không thể thở nổi, làm cho cô sợ hãi không dám tưởng tượng.

Sợ hãi! Cảm giác này chợt dội lên trong lòng cô, không hề có cảm giác vui mừng khi gặp lại, cũng không hề sung sướng sau khi lo lắng tìm kiếm lâu như vậy, mà là sợ hãi, một cảm giác sợ hãi không thể nói được bằng lời.

Không hay rồi, còn Độc Cô Tuyết. Trong khoảnh khắc Vân Kinh chỉ kịp quay đầu nhìn về phía Độc Cô Tuyết.

Cùng lúc đó, đám người mặc quần áo sắc sỡ nhiều màu vốn đang chống lại sự công kích của đám người mặc áo đen, vài kẻ trong đó đã bị thương nặng lúi về đứng bên người Độc Cô Tuyết. Đột nhiên những kẻ đó xoay kiếm trong tay, lập tức quay đầu phối hợp với một tên mặc áo đen vốn đang chuyên tâm tấn công Độc Cô Tuyết từ đầu đến cuối. Năm mũi kiếm xuất hiện cùng lúc, chĩa thẳng vào tim, bụng, sau lưng, mặt, cổ Độc Cô Tuyết đang tung hoành ở giữa không trung, quả nhiên là tàn nhẫn vô cùng, nhanh như tia chớp, tất cả đều là chỗ hiểm.

Từ trong bụi cỏ, các thi thể đang nằm la liệt trên mặt đất, đồng loạt giả chết, không có chút động tĩnh gì bất chợt vùng lên, vung kiếm chém về phía Độc Cô Tuyết, Mặc Ngân, Mặc Ly cùng mấy chục người thiết kỵ.

Biến cố chỉ xảy ra trong chớp mắt nhưng lại nhanh đến mức làm cho người ta không kịp phòng bị.

“Không...” Một tiếng hét thất thanh cắt ngang phía chân trời, quanh quẩn trong sơn cốc nhỏ nhỏ.

“Vương gia.” Mặc Ngân và Mặc Ly đi theo phía sau kinh hồn bạt vía, điên cuồng hét lên.

Độc Cô Tuyết đang ở giữa không trung vừa thấy biến cố phát sinh nhanh chóng, nhướn mày trợn trừng mắt. Thanh nhuyễn kiếm trong tay không kịp tấn công tên mặc áo đen phía trước, bàn tay xoay kiếm lại, đỡ thanh kiếm đang đâm tới cổ họng hẫng nhanh như chớp. Sau đó bay ngược ra phía sau đỡ năm mũi kiếm đang đâm thẳng tới, thoát khỏi tình thế cấp bách.

Đạp một cước lên vai Mặc Ngân đang chờ sẵn phía sau người, Độc Cô Tuyết xoay người một vòng giữa

không trung rồi đáp xuống. Vừa tiếp đất đã lập tức xông lên tiếp được năm mũi kiếm đang đâm thẳng từ phía sau Mặc Ngân và Mặc Ly

Vạt áo mở bung ra, bộ trang phục màu đen bó sát trên người bị chém rách từ cổ xuống bụng. Chiếc áo mở ra bay phất phơ, lộ rõ cơ ngực bên trong, một màu đỏ chói mắt kéo dài như một đường thẳng từ cổ xuống đến bụng, hiện rõ ràng trên người Độc Cô Tuyết. Vết máu đỏ đang thấm ra ngoài.

Năm kiếm này, nếu Độc Cô Tuyết chậm chân một chút thì e rằng lúc này đã bị đâm nát khoang bụng rồi.

Cầm chặt thanh kiếm trong tay, Độc Cô Tuyết không dám tin, không để ý đến cục diện bất lợi trước mặt, quay đầu nhìn về phía Vân Khinh, trong mắt là sự khiếp sợ, không tin, phẫn nộ, đau lòng... Cảm xúc hỗn độn đan xen vào nhau làm cho đôi mắt của hãh giống như một đầm nước nổi lên cơn sóng gió động trời từ vùng biển sâu, gào thét kéo đến, điên cuồng cuốn phăng hết tất cả.

Vân Khinh của hãh lừa gạt hãh? Vân Khinh của hãh lại muốn giết hãh? Không, tuyệt đối không, tuyệt đối không thể nào.

Nhìn lại bóng dáng đang run rẩy không ngừng, trong sự run rẩy quay cuồng đó là ánh mắt hỗn loạn pha lẫn khiếp sợ, mờ mịt, kinh hoàng lại âm ảm như tro tàn. Tuy rằng chỉ chạm vào ánh mắt đó trong chớp mắt nhưng Độc Cô Tuyết thấy rất rõ ràng, sâu thẳm trong đáy mắt đó toát ra nỗi đau đớn, lại lo sợ không yên hòa cùng sự hoảng sợ tột bậc, ánh mắt sâu thẳm như vậy chiếu thẳng vào mắt hãh, vào tận trái tim hãh.

Đó là một đôi mắt trong suốt vô ngần, đó là phản ứng tự nhiên nhất, không phải ra vẻ, không phải làm bộ.

Vân Khinh không biết, Vân Khinh của hãh không hề hay biết, chỉ một ánh mắt hãh đã cảm thấy bình tĩnh lại. Vân Khinh của hãh không lừa hãh, không phải gian tế, không phải muốn giết hãh.

Chết tiệt, sao hãh lại nghi ngờ cô chứ, nếu Vân Khinh muốn giết hãh, cần gì phải đợi đến hôm nay.

Đôi mắt lạnh lẽo chợt trỗi lên, cảm xúc giận dữ nổi dậy như bão táp, là bà bà của Vân Khinh lợi dụng cô, lợi dụng cô để dụ hãh tới, là bà ta sắp đặt cạm bẫy dùng Vân Khinh để kéo hãh tới đây. Chết tiệt, tự nhiên lại trúng gian kế của kẻ khác.

Bịch! Cả người Vân Khinh đập thật mạnh vào vách đá của sơn cốc, cơ thể hai người lăn không ngừng rồi cục cựa dừng lại.

Lúc này, khắp bốn phía trên đỉnh một ngọn núi cao bị bao phủ bởi bóng người đông nghìn nghịt, tay kéo

cung sắt, từ trên cao nhìn xuống nhắm thẳng vào lòng sơn cốc. Những mũi tên lóe sáng lạnh giá dưới bầu trời âm u, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, mang theo hơi lạnh rét căm căm.

“Dực vương quả nhiên là Dực vương, tuyệt sát như vậy mà người cũng có thể thoát được.” Giọng nói lạnh lùng vang lên cùng với tiếng vỗ tay bộp bộp, dưới làn tên dày đặc nghe thật chói tai.

Độc Cô Tuyệt quay đầu nhìn một tên mặc áo đen lui ra ngoài, khuôn mặt tràn đầy sát khí.

“Thiết Hổ.” Giọng nói lạnh lùng kia nếu hắn không nghe lầm thì chính là thủ lĩnh thứ hai của Hoàng tuyền Thiết vệ - Thiết Hổ, chứ không phải là Thiết gia của Triệu quốc.

“Dực vương có thể nhận ra bản tướng, có phải là vinh hạnh của bản tướng không nhỉ.” Tên mặc áo đen đó đưa tay kéo chiếc áo choàng màu đen trên người xuống, để lộ ra tướng mạo sắc sảo. Đó là một khuôn mặt chữ điền, cực kỳ oai hùng, không phải Thiết Hổ thì là ai.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy khuôn mặt chợt trầm xuống. Sở Hình Thiên, bà bà quả nhiên là người của Sở Hình Thiên. Hắn lập tức không để ý tới Thiết Hổ nữa mà quay đầu nhìn người đàn bà đang ôm chặt lấy Vân Kinh.

“Người là ai?” Chĩa mũi kiếm vào người đàn bà xấu xí đang ôm chặt Vân Kinh, mặt mày Độc Cô Tuyệt tràn đầy sát khí, vô cùng u ám.

“Có lẽ Dực vương không biết, vậy bản tướng sẽ giới thiệu với Dực vương một chút, người trước mặt Dực vương chính là quốc mẫu của Đại Sở ta, mẫu hậu thân sinh của Sở vương ta, Hoa Dương thái hậu.” Thiết Hổ đứng ở xa xa tiếp lời.

Độc Cô Tuyệt vừa nghe thấy khẽ nhíu mày, thân phận gì hắn cũng đều nghĩ qua, chỉ chưa từng nghĩ tới lại là một người đã chết

“Thái hậu Sở quốc?” Vân Kinh đang bị bà bà ôm chặt, quá đỗi ngạc nhiên nhìn bà bà gần trong gang tấc. Bà bà là thái hậu Sở quốc? Là mẹ đẻ của Sở Hình Thiên? Quả thực là một vòng rất tròn.

“Bà bà, người là cố ý dụ con dẫn Tuyệt đến đây?” Vân Kinh bình tĩnh nhìn bà bà, hỏi rất nhẹ rất nhẹ. Giọng nói bình tĩnh không hề có chút gợn sóng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhỏ đến nỗi chỉ một cơn gió nhẹ thổi qua cũng tán theo gió, nhẹ đến mức chẳng ngưng thành âm.

Cô không ngu ngốc, tình huống trước mắt này làm cho cô không thể nghĩ ra một khả năng nào khác nữa.

Người trước mặt là bà bà của cô, là bà bà quan tâm chăm sóc cô trong suốt 10 năm, là bà bà làm bạn bên

cô từ lúc còn bé. Là người lặng yên che chở cho cô, là bà bà mà cô trân trọng, là bà bà mà cô đã toàn tâm toàn ý nghĩ rằng là người thân của cô. Là bà bà mà cô tôn kính hơn so với người thân trong nhà, là người mà cô quan tâm hơn mọi thứ. Là bà bà đã dạy cho cô bản lĩnh hơn người, để cho cô có thể sống yên ổn trong thiên hạ, làm sao có thể lừa gạt cô? Làm sao có thể sắp đặt cạm bẫy với cô? Làm sao có thể lợi dụng cô?

Đối mặt với đôi mắt trong veo hoàn toàn không thể tin được chuyện như vậy, cùng với bộ ngực phập phồng kích động và thân thể run run không ngừng của Vân Kinh, Hoa Dương thái hậu càng ôm chặt Vân Kinh hơn nữa.

“Con của ta, đừng như vậy mà, bà bà không muốn làm tổn thương hay làm hại con, sao bà bà có thể gây khó dễ cho con.”

Giọng nói khàn khàn, nhưng tuyệt đối không phải là giọng của một bà lão, làm cho Vân Kinh khẽ rung mình. Đây là người bà bà bị câm, cũng là bà bà đã làm bạn với cô suốt mười năm trời...

“Bà bà, người gạt con, người lợi dụng con.”

Không phải là trách móc mà dường như là hơn hẳn cả trách móc. Chỉ vòn vẹn chín chữ, dường như đã hút cạn sức lực của Vân Kinh.

Hoa Dương thái hậu nhìn Vân Kinh đang đứng trước mặt với vẻ mặt bi thảm, cả người run rẩy không ngừng, đôi mắt càng ngày càng cúi thấp xuống, một cảm giác lạnh lẽo như băng bao quanh cô ngày càng dày đặc thì hai mắt khẽ dao động, không nói nên lời. Đúng vậy, lúc này mặc kệ mọi chuyện là như thế nào, bà đã lợi dụng cô, đây là sự thật không thể bao biện được.

Vân Kinh nhìn bà bà không thể phản bác lại lời chất vấn mình, ngẩng đầu lên cười vô cùng thê lương.

Người cô tin tưởng nhất lại lừa gạt cô, người cô tin tưởng nhất lại muốn giết người cô yêu thương nhất. Thật buồn cười! Mà cô lại làm một kẻ đồng lõa.

“Con của ta, đừng cười như vậy, đừng cười như vậy.” Hoa Dương thái hậu nhìn Vân Kinh cười, trong lòng hoảng hốt, tiếng cười kia mang theo sự trống rỗng vô tận, đau đớn cùng cực, rõ ràng là đang cười, nhưng lại có cảm giác như cô đang khóc.

“Không cho phép khóc.” Một tiếng hét lớn như tiếng sấm đánh thẳng từ trên trời xuống, vang vọng khắp sơn cốc.

Cả người Vân Kinh chấn động, quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết đang nổi giận bừng bừng, trừng mắt nhìn cô.

“Nhớ kỹ cho ta, chỉ có thể khóc với người yêu thương mình. Đối với những kẻ lừa gạt mình, lợi dụng mình thì phải đánh trả lại, đánh trả lại thật mạnh mẽ cho ta. Phải cho chúng khóc chứ không phải là nàng khóc, nghe rõ chưa?” Giọng nói giận dữ vang vọng dưới bầu trời, làm một đám chim chóc sợ hãi bay đi.

Lời chất vấn của Vân Kinh hẳn đã nghe thấy. Ngay cả khi nơi này toàn tiếng chém giết, nhưng hẳn đã thật sự nghe được. Vân Kinh của hẳn không hề lừa gạt hẳn, kẻ lừa gạt hẳn là Hoa Dương thái hậu - kẻ đã lợi dụng lòng tin của Vân Kinh.

Vân Kinh ở rất xa nhìn Độc Cô Tuyết đứng giữa vùng hiểm yếu của sơn cốc, đôi mắt ngàn vạn cung tiễn từ bốn phía nhưng sắc mặt không hề thay đổi, giống như chiến thần đứng sừng sững, nhìn vạn vật trong thiên hạ thật nhỏ bé. Trong sự phẫn nộ, tàn khốc đó lại là sự thương xót sâu sắc, ẩn nhẫn nén chặt dưới đáy lòng để nước mắt không tuôn ra nhưng nước mắt lại vẫn vờn quanh trong đáy mắt.

“Được.” Vân Kinh cắn chặt răng, nhẹ nhàng gạt đầu với Độc Cô Tuyết.

“Hoa Dương thái hậu, hay cho mục giả nhà ngươi. Người cho là với trò đùa giỡn này, bốn vương sẽ không làm gì được người sao. Vương phi của ta tin tưởng người, bốn vương cũng không tin tưởng người.” Về mặt Độc Cô Tuyết tràn đầy sát khí, trừng mắt nhìn Hoa Dương thái hậu đang ôm chặt Vân Kinh, mặt mày nổi cơn thịnh nộ.

“Vương phi của người ư, đừng chắc chắn như vậy chứ. Vân cô nương là đệ tử của Thái Hậu chúng ta, Thái Hậu chúng ta đã hứa gả Vân cô nương cho Sở vương chúng ta. Còn người, ha ha, hôm nay chính là ngày người vui thây tại đây.” Ở xa xa, Thiết Hổ cười lạnh một tiếng, đưa tay lên cao phất một cái, ngàn vạn mũi tên sắc lạnh, che kín cả bầu trời bắn thẳng về phía Độc Cô Tuyết đang đứng giữa vùng đất trống trải, không có gì che chắn trong sơn cốc.

Không cần để ý đến những kẻ mặc áo đen đang quyết đấu cùng thiết kỵ của Độc Cô Tuyết, muốn thành đại sự tất phải có hy sinh, đúng không?

“Không.” Vân Kinh nhìn cảnh tượng này, lập tức nắm chặt cánh tay Hoa Dương thái hậu, gấp giọng nói: “Bà bà, không được, mau nói bọn họ dừng tay.”

“Không được con à. Tần quốc bọn họ chẳng có kẻ nào tốt cả, năm đó bà bà suýt chết trong tay bọn chúng, thù này, hôm nay nhất định phải báo.” Trong ánh mắt Hoa Dương thái hậu toát ra sự thù hận thấu xương.

Nghĩ đến năm đó, bà bị truy cùng giết tận bên ngoài ngôi miếu, nghĩ đến cảnh bà bị con tiện nhân Lăng phi đuổi giết đến Yến quốc, trốn trong sư môn gia tộc Phi Linh. Và nghĩ đến, cũng bởi vì như thế mà sư môn gia tộc Phi Linh của bà bị toàn diệt trong vòng một đêm, một người cũng không tha. Lại truyền ra ngoài nói rằng toàn gia tộc bị dịch bệnh mà chết. Rồi lại nghĩ đến tình cảnh bị đuổi giết qua nước Tề, cuối cùng giấu mình ở Đình gia, che mắt người đời, mới tránh né khỏi sự đuổi giết của con tiện nhân kia. Mỗi huyết hải thâm thù như vậy, có thể nào không báo được chứ.

Vất vả bao nhiêu năm như vậy, biết bao nhiêu năm không dám về nước Sở, lại bao năm giả làm một người câm, ngay cả nói cũng không dám nói, bởi vì vẻ già nua này và giọng nói không hề tương xứng với nhau. Lại thêm bao năm không dám liên lạc với con ruột của mình, cho tới bây giờ mới liên lạc được, thì lại biết được đứa bé mà mình hết lòng yêu thương lại dính líu với Dực vương nước Tần. Đây quả thật một cơ hội tốt, là một cơ hội báo thù rửa hận thật tốt.

Huống chi giết Độc Cô Tuyết, lại khiến Đại Tần tổn thất lớn hơn nhiều so với giết Tần vương Độc Cô Hành. Một chuyện tốt đẹp lại có lợi cho nước Sở như thế, làm sao có thể bỏ qua được.

Tuy biết là làm Vân Kinh đau lòng, nhưng lòng lại càng thôi thúc muốn báo thù rửa hận, rửa đi mỗi hận thù đã đâm sâu vào trong lòng suốt mười năm qua.

“Thực xin lỗi, con của ta, bây giờ bà bà nợ con, sau này nhất định sẽ trả gấp bội cho con.” Hoa Dương thái hậu ôm chặt lấy Vân Kinh.

Nhìn nét oán hận trên gương mặt bà bà, tràn ngập trong đôi mắt kia là cảm giác sung sướng khi báo được thù. Thấy rõ ràng là không thể lay chuyển được, Vân Kinh trầm mặc.

Là nàng sai lầm rồi, nếu đã rắp tâm bày mưu tính kế mai phục như thế này thì làm sao có thể buông tha được, là nàng sai rồi, sai thật rồi...

Dùng hết sức mình, Vân Kinh giãy ra khỏi vòng tay ôm ấp của Hoa Dương thái hậu. Ngón tay lướt qua Phượng Ngâm Tiêu Vĩ. Tiếng đàn tính tang vang lên, chống lại ngàn vạn mũi tên đang phóng xuống kia. Cả người nhanh như chớp, chẳng những không tránh ngàn vạn mũi tên đó mà ngược lại còn vọt thẳng về phía chúng.

Người kia, sao có thể phụ lòng.

“Quay lại, con gái, mau quay lại.” Hoa Dương thái hậu hoảng hốt, vội vàng chồm người lên muốn kéo Vân

Khinh trở về.

Không ngờ động tác của Vân Khinh quá nhanh. Tuy rằng khinh công của cô là do bà truyền dạy cho nhưng vẫn chậm hơn một bước. Cánh tay vươn ra chỉ bắt được một góc áo của Vân Khinh.

Chỉ nghe tiếng mũi tên vù vù bén nhọn xé tan không trung, một tiếng vải rách rất nhỏ vang lên. Trên tay Hoa Dương thái hậu chỉ còn lại một góc áo Vân Khinh.

Mấy người đàn ông vốn đang đứng xung quanh Hoa Dương thái hậu thấy vậy phóng người lên định tóm Vân Khinh trở về. Không ngờ thân pháp Vân Khinh cực nhanh, âm công của trò lại giỏi hơn thầy mà thắng mây bẻ gió, từ góc độ hiểm hóc nhất, đánh vào những chỗ hiểm của chúng.

Mấy tên vội vàng tránh đi, không ngờ chỉ tạm dừng trong chớp mắt như vậy, Vân Khinh đã gần như bao phủ dưới tầng tên bay, bay thẳng về phía Độc Cô Tuyết không hề chùn bước.

"Vân Khinh." Nước mắt tràn đầy trên khuôn mặt già nua của Hoa Dương thái hậu, bà bị đám người phía sau giữ chặt, không cho xông lên phía trước.

Nhưng cung tên quá nhiều, quá nhiều, mỗi mũi tên đều mang theo sức mạnh tuyệt đối, công lực của cô cũng không đủ để chống đỡ toàn bộ. Cô không có cách nào làm những mũi tên kia tan biến giữa không trung, cô không có cách nào cả.

Âm sắc, quần quanh trên từng mũi tên nhọn như bàn tay vô hình, ngưng tụ bên người Độc Cô Tuyết tạo thành một vòng tròn bảo vệ vô hình, ngăn cản làn mưa tên dày đặc kia

Mà Vân Khinh trong làn mưa tên dày đặc ấy vội vàng chạy về phía Độc Cô Tuyết lại quên chính mình đang ở dưới đó. Âm nhận của cô chỉ quay quanh người Độc Cô Tuyết, tâm trí của cô chỉ đặt trên người Độc Cô Tuyết, tất cả mọi thứ của cô đều tập trung trên người Độc Cô Tuyết, hoàn toàn quên mất chính bản thân mình.

Làn mưa tên nhanh chóng lao đến, mang theo sự ác liệt, mạnh mẽ hòa cùng uy lực dũng mãnh và mang theo sự dữ tợn hủy diệt hết tất cả.

Trong làn tên dày đặc đó, mái tóc dài đen huyền bay bay giữa không trung, quần áo theo gió phất phới quanh người. Nét tuyệt thế thiên hạ kia, nhanh chóng bay đến, bước chân vô cùng dứt khoát như múa giữa đất trời.

Là ai đã từng nói, vĩnh viễn ở bên cạnh nhau.

Là ai đã từng nói, sống chết cũng không chia lìa.

Là ai đã từng nói, chết, cũng muốn được đồng hành.

Nhìn Độc Cô Tuyết vốn cách xa, càng ngày càng gần hơn, cả người Vân Kinh giống như sao băng nhảy vọt trên không trung. Sống chết gắn bó, không bao giờ chia lìa.

“Nàng... Chết tiệt.” Giọng nói giận dữ vang lên bên tai, bóng người trước mắt Vân Kinh nhoáng lên một cái. Còn chưa kịp phản ứng, ở trên đỉnh đầu đã thấy ngay ánh bạc chói mắt của thanh kiếm. Những mũi tên nhọn đang bắn về phía cô bị thanh kiếm bạc đó chém đứt giữa không trung, bắn ra bốn phía rơi xuống đất.

“Không muốn sống nữa phải không.” Tiếng hét giận dữ vang vọng bên người, một cánh tay cứng như sắt ôm chặt hông cô nhanh như chớp. Chỉ xoay người một cái quay trở về, những mũi tên nhọn bay vù vù bên tai, sượt qua người bắn về phía trước.

“Tuyết.”

“Còn sống theo ta rồi muốn nói gì thì nói” Giọng nói giận dữ nhưng lại hỗn loạn hơn là lạnh lùng thốt ra từ miệng Độc Cô Tuyết, mạnh mẽ, đanh thép, đầy khí phách.

Vân Kinh không nghĩ ngợi nhiều, tình hình hiện tại cũng không cho cô nghĩ nhiều, trước mắt còn sống là điều quan trọng nhất. Cô là đồng lõa làm hại Độc Cô Tuyết, nên bây giờ cô nhất định phải đem Độc Cô Tuyết ra ngoài, đem chàng còn sống sót ra ngoài. Cô có thể làm được, nhất định có thể.

Tiếng đàn tràn ngập sát khí, bay bổng giữa đất trời.

Lần đầu tiên, trong tiếng đàn nhẹ nhàng phiêu miểu của Vân Kinh ẩn chứa sát khí, sát khí dày đặc, quay cuồng, rít gào. Máu đỏ bắn lên cao rồi phủ xuống khắp mặt đất rộng lớn.

Vô số mũi tên bay vút đến bị tiếng đàn mãnh liệt chặn đón đầu, người tới ta đi, không ai nhường ai.

“Lui.” Độc Cô Tuyết ôm thắt lưng Vân Kinh, nhanh chóng chạy về lối vào sơn cốc.

Bên cạnh, Mặc Ngân, Mặc Ly, có âm công Vân Kinh ngăn cản phía trước, không hề nói một lời, vừa vội vàng lui về phía sau, vừa nhanh chóng tóm lấy những thiết kỵ bên ngoài vào vòng tròn bảo hộ của tiếng đàn Vân Kinh. Vào thời điểm nguy hiểm như thế này không thể quan tâm hết tất cả, chỉ có thể mang được bao nhiêu thì mang mà thôi.

“Độc Cô Tuyết, muốn chạy sao, không dễ vậy đâu.” Thiết Hổ đứng ở một góc sơn cốc, nhìn Độc Cô Tuyết và mọi người nhanh chóng lui về hướng Nhất Tuyến Thiên, vẻ mặt không hề vội vã mà ngược lại còn tươi cười cực kỳ lạnh lùng.

“Vân Kinh, quay lại, đừng lui về đó, đừng lui...”

Hoa Dương thái hậu thấy Vân Kinh và Độc Cô Tuyết lui về phía Nhất Tuyến Thiên, vô cùng lo lắng kêu lớn lên. Nhất Tuyến Thiên, đó thực sự là con đường chết, đi vào còn gì là mạng nữa.

Vân Kinh nghe tiếng kêu lo lắng của Hoa Dương thái hậu chỉ cắn chặt răng, không hề kêu rên một tiếng nào. Độc Cô Tuyết đã từng nói với cô, sống thì cùng nhau sống, chết phải cùng nhau chết, cô chỉ có thể chết bên cạnh hắn.

Như vậy, cho dù hôm nay phải chết ở đây cô cũng phải làm bạn với hắn.

Độc Cô Tuyết nghe Hoa Dương thái hậu kêu, khuôn mặt sâu thẳm chợt lóe ánh sáng lạnh lùng, hất mũi kiếm trên mặt đất, một tảng đá to bằng nắm tay bị bốc lên cao. Độc Cô Tuyết lập tức vung thanh kiếm lên cao. Chỉ nghe rắc một tiếng, tảng đá to bằng nắm tay kia bị chẻ thành hai mảnh bay thẳng về phía Hoa Dương thái hậu và Thiết Hổ, tiếng xé gió giống như tiếng gào khóc thảm thiết.

“Tuyết...” cổ tay Vân Kinh lập tức run lên, vòng âm nhận bảo hộ xung quanh lập tức xuất hiện một khe hở. Một mũi tên nhọn xuyên qua, đâm thẳng về phía lồng ngực Vân Kinh.

Vòng kiếm lại cực nhanh và mạnh, chặt đứt mũi tên nhọn kia, Độc Cô Tuyết quát lên: “Không được nghĩ tới mạng ta nữa, sau này không phải mạng ta chết, chính là ta mất mạng, tuyệt đối không có trường hợp cả hai người cùng toàn vẹn.”

Nếu chỉ là bà bà của Vân Kinh, dù cho hắn không vui, cũng tuyệt đối sẽ hậu đãi như thượng khách. Nhưng bây giờ mạng ta là Hoa Dương thái hậu của Sở, Tần – Sở không thể cùng tồn tại, vĩnh viễn không bao giờ thiết lập mối quan hệ giao hảo, từ nay về sau chỉ là kẻ thù.

Vân Kinh run lên khi nghe Độc Cô Tuyết nói, môi bị cắn ứa máu mơ hồ.

Bang bang hai tiếng, đám người bên cạnh Hoa Dương thái hậu và Thiết Hổ thấy Độc Cô Tuyết vốn đã rơi vào đường cùng rồi mà vẫn có thể tấn công ngược lại bọn họ, không khỏi hoảng hốt đánh tiếp. Chỉ thấy hai nửa khối đá đánh thật mạnh vào mặt mấy người mặc đồ đen che chắn trước Hoa Dương thái hậu và Thiết Hổ. Máu tươi phụt ra, đầu lâu vỡ vụn.

Máu tươi, tên nhọn, bao phủ khắp một vùng sơn cốc chật hẹp này. Gió núi vùn vủ, một luồng không khí dữ tợn đang dần xuất hiện. Trời càng lúc càng âm u, nặng nề hơn.

Mà lúc này, Độc Cô Hành mang theo ba ngàn thiết kỵ, nhanh như gió, lẹ như chớp chạy tắt hướng thẳng về Vĩnh thành, toàn chọn chỗ hoang vắng để đi. Có thể rút ngắn chút khoảng cách nào hay chút ấy.

Khuôn mặt ngập tràn lo lắng, người từ trên xuống dưới toát ra sự dũng mãnh, nét mặt đầy phần nộ và kiên quyết.

"Xuyên qua quăng núi rừng phía trước chính là Vĩnh thành." Mặc Tiềm chỉ vào một con đường nhỏ cách xa đại lộ nói nhanh.

Độc Cô Hành không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng khống chế ngựa, chạy thẳng vào con đường nhỏ đó.

Mặc Chi khẽ nhíu mày, liếc nhìn qua Mặc Tiềm, chỉ thấy Mặc Tiềm với một nét mặt vô cùng nôn nóng cũng đang phóng vọt theo Độc Cô Hành, không khỏi tự trách mình đa nghi. Nói cho cùng thì đi đường này và đường lớn kia khoảng cách cũng tương đương nhau, đường nào mà chẳng được. Lập tức dẫn nhân mã chạy gấp theo.

Trời mờ mịt âm đạm, giữa núi rừng càng trở nên tối tăm. Độc Cô Hành đi trước làm gương, đập bằng cây cỏ, nhanh chóng tiến lên.

"Vút." Giữa lúc đoàn người đang dốc sức chạy không ngừng, đột nhiên phía trước một loạt ám tiễn xé toang khoảng không lao vùn vút tới, nhắm thẳng vào Độc Cô Hành đang dẫn đầu.

Độc Cô Hành biến sắc, kéo mạnh cương ngựa lại. Chiến mã nhảy vọt lên hí một tiếng thật dài, hai chân trước nhảy chồm lên không, cả người khựng lại tại chỗ.

Mặc Chi đi theo ở phía sau vừa thấy lập tức biến sắc, hét lớn một tiếng: "Có mai phục, bảo vệ Bệ hạ." Roi ngựa vung lên phía trước, đánh thẳng vào mũi tên nhọn đang lao vào Độc Cô Hành, rồi phóng ngựa chạy lên trước một chút, che chắn trước người Độc Cô Hành.

Những thân ảnh màu đen bay xuyên qua núi rừng, từ bốn phương tám hướng nhắm thẳng đoàn người Độc Cô Hành phóng tới. Xem ra số lượng người cũng không nhiều lắm, nhưng hành tung quỷ dị, tuyệt đối khó chơi.

"Mặc Chi, đệ và một ngàn thiết kỵ lưu lại, ta và Bệ hạ đi trước cứu Vương gia." Mặc Tiềm chạy song song cùng với Mặc Chi, vội vàng cao giọng hét lên với Mặc Chi.

"Huynh đi nhanh đi." Mặc Chi đáp lời, giơ cao tay làm vài ám hiệu. Ba ngàn thiết kỵ đang đi theo phía sau

đột nhiên chia thành hai đội, một đội theo Mặc Chi, chém giết những kẻ mai phục nơi này. Một khác đội đi theo Độc Cô Hành và Mặc Tiềm, phá vây, vượt núi băng rừng, hướng Vĩnh thành chạy tiếp.

Từng trận gót sắt, mạnh như gió giạt.

Độc Cô Hành áp sát thân mình trên lưng ngựa, roi quật liên tục lên mình ngựa, hận không thể mọc ra hai cánh bay đến bên cạnh Độc Cô Tuyệt ngay lập tức.

Vĩnh thành, một con thuyền nhuộm đầy máu đỏ, nhìn tình cảnh ấy hai mắt Độc Cô Hành vẫn lửa.

“Bệ hạ, bên này, đây là dấu vết Vương gia và mọi người lưu lại.” Mặc Tiềm chỉ vào hướng đường phía bắc, cao giọng kêu lên với Độc Cô Hành.

“Đi.” Độc Cô Hành không chút nghĩ ngợi, phóng ngựa chạy theo hướng Mặc Tiềm chỉ - một nơi chốn hoang vắng yên lặng.

Tiếng gió vù vù, trời càng thêm tăm tối, những tầng mây thật dày chồng chất lên nhau không ngừng kéo lại. Những đám mây thay thế tầng trời xanh kia thản nhiên bày ra một màu đen hỗn độn, lơ lửng bay lượn trên bầu trời, kéo bầu trời thấp xuống, làm cho người ta có cảm giác vạn phần áp lực.

Tiếng ngựa hí dài, sóng ngầm lưu động. Giữa núi rừng hoang vắng, một đoàn người mặc đồ đen cưỡi tuấn mã xếp thành hàng, lẳng lẳng đứng ở phía trước cản đường.

Không ai nói chuyện, không ai lộn xộn, chỉ có ánh mắt lạnh lẽo mà hưng phấn, nhìn chăm chú vào đám người Độc Cô Hành đang ghìm ngựa dừng lại. Đao ra khỏi vỏ, tên giương trên cung, bao trùm không gian tĩnh lặng là sát khí ngập trời.

Độc Cô Hành xám mặt nhìn trận địa người ngựa sẵn sàng đón quân địch chờ y ngay phía trước. Nếu vừa rồi ép Mặc Chi lưu lại là bước đầu tiên, thì giờ phút này mới là sát chiêu thật sự.

Rốt cuộc là kẻ nào mà nào lại tinh khôn đến vậy? Rốt cuộc là ai đã an bày tất cả cục diện này? Chết tiệt, chắc chắn là Vân Khinh, tuyệt đối là do ả thiết lập mai phục. Một vòng tròn thít chặt, không chỉ muốn giết Độc Cô Tuyệt, còn muốn dẫn y vào chết cùng.

“Giết.” Không chút chần chờ, không hề run rẩy, chỉ một câu ra lệnh, Độc Cô Hành rút trường kiếm bên hông ra, dẫn hai ngàn thiết kỵ phía sau, sát khí đầy người lao thẳng về phía trước.

Đội quân binh mã vẫn trong thế trận sẵn sàng đón quân địch đó bắt đầu động.

Mây trên trời càng lúc càng đen, gió vù vù thổi, mang theo hơi thở đậm đặc sự hoang tàn của khung cảnh.

Trong sơn cốc, Độc Cô Tuyết nhanh tay ôm thắt lưng Vân Kinh, nhanh chóng lui về Nhất Tuyến Thiên. Tên nhon bắn tới đụng trúng rào cản âm nhận của Vân Kinh, gãy vụn hơn phân nửa. Những con cá lọt lưới còn lại bị đám người Mặc Ngân, Mặc Ly phòng vệ hai bên hạ hết, không có trở ngại gì nhiều.

Không cần tới thời gian một nén hương, Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh, mang theo đám người Mặc Ngân đã lui đến rìa Nhất Tuyến Thiên.

Lúc này khắp sơn cốc cắm đầy tên nhon tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, gần như khắp bề mặt cốc đã biến thành một con nhím.

Mà trên khắp mặt đất, vách đá trong cốc, máu tươi nhuộm đỏ. Các thiết kỵ đi theo Độc Cô Tuyết phân lực lượng ra ngăn cản những mũi tên phóng đến. Năng lực Vân Kinh không đủ để bảo vệ cho cả nhóm thiết kỵ, bị vạ tiễn xuyên tim đóng cứng vào trên mặt đất.

Những thân hình ấy chết trong tư thế ngẩng cao đầu, thân hình ngang tàng thẳng tắp, mắt trợn trừng mãnh liệt, xương cốt cứng rắn như một thanh sắt, cho dù toàn thân đều bị tên nhon che kín vẫn bất khuất đứng thẳng oai hùng như cũ, vẫn như núi cao sừng sững không cách nào xô ngã được.

“Vương gia, đi mau...”

“Đi mau đi...”

Những thanh âm mỏng manh vốn khó có thể nghe thấy, nhưng trong giây phút này, trong không gian này lại như sấm động vang vọng tận cuối chân trời, dư âm không dứt.

Tâm mắt Vân Kinh trở nên mơ hồ, máu từ khóe miệng chảy xuống. Cặp môi bị cắn đến đầm đìa máu tươi. Nhưng dường như Vân Kinh không hề có cảm giác, hàm răng cắn chặt bờ môi, mười ngón lướt như bay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ. Đầu ngón tay vì quá dùng sức mà bị dây đàn cắt qua da, máu tươi nhè nhẹ dính vào dây đàn. Nhưng có lẽ vẫn không bằng cả cõi lòng đang rỉ máu.

“Độc Cô Tuyết, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi, vào ngày đó Sở vương ta tất nhiên sẽ tự mình thắp hương cho ngươi.” Giọng nói tùy tiện quanh quẩn khắp sơn cốc, vô số thanh âm dội về vang vọng tung tóe khắp nơi.

Chỉ nghe được hai chữ ‘ngày giỗ’, ‘ngày giỗ’, không ngừng lặp lại, gần như bóp nát trái tim Vân Kinh.

“Ta nhất định sẽ mang được chàng ra ngoài, nhất định.” Hai mắt vẫn đỏ, Vân Kinh dốc hết toàn lực.

“Ngaoooo...” Sớm nhận thấy nguy hiểm, Bạch Hổ vương ở góc phía trước Nhất Tuyến Thiên đang quay lại. Giờ phút này nhìn đám người Vân Kinh cách nó càng ngày càng gần, cao giọng gầm lên một tiếng, tràn đầy lo lắng.

“Muốn mạng của ta, Sở Hình Thiên còn chưa có bản lĩnh đó.” Thanh âm cuồng vọng vang vọng trong không trung, so với Thiết Hổ còn cuồng vọng hơn.

“Mối thù ngày hôm nay, Độc Cô Tuyệt ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Trở về nói cho Sở Hình Thiên, rửa cổ chờ bốn vương.” Tiếng nói lạnh lẽo vô tình vang vọng tận cuối chân trời. Độc Cô Tuyệt xoay người một cái quay về, ôm Vân Kinh nhảy vọt vào Nhất Tuyến Thiên, đáp thẳng lên lưng Bạch Hổ vương.

“Ngaoooo...” Bạch Hổ vương gầm lên một tiếng, thân hình khẽ chuyển, quay đầu liền hướng về phía Nhất Tuyến Thiên phóng vọt đi. Đám người Mặc Ngân lui theo phía sau cũng đã tới, mắt đỏ ngầu nhanh chóng chạy theo.

“Con à, vì sao con làm vậy? Vì sao?” Hoa Dương thái hậu nhìn Vân Kinh dần biến mất nơi Nhất Tuyến Thiên, không khỏi mắt ướm lệ nhòa, đau lòng khóc thành tiếng.

Hai sườn phía trên Nhất Tuyến Thiên đặt đầy đá tảng thật lớn, ở một nơi chật hẹp như thế này, mà các tảng đá kia rơi xuống thì người phía dưới cho dù là thần tiên cũng khó có đường sống sót. Bố cục hôm nay, nơi này, vốn là một con đường chết.

Trên mặt Thiết Hổ ẩn hiện nét cười lạnh lùng. Tay vung lên, cao giọng quát: “Phóng.”

Tiếng ầm vang không lớn lắm do vách núi bị va chạm vang lên, thần sắc hưng phấn trên mặt Thiết Hổ vừa hé ra đã ngay lập tức khựng lại.

Không có tiếng động, không có tiếng động truyền đến nữa, sao lại như vậy? Phía trên Nhất Tuyến Thiên kia do y tự mình bố trí, tuyệt đối không thể thất bại, dù chỉ một phần ngàn cũng không. Làm sao có thể không có tiếng gì?

Giữa lúc y còn đang kinh ngạc, trên đỉnh Nhất Tuyến Thiên xa xa kia đột nhiên có vài bóng người thoáng hiện, những bóng người đó mặc áo giáp sắt, dưới bầu trời tối tăm lại tỏa ra ánh sáng bạc lóng lánh, rất chói mắt.

Những mũi tên nhọn như bão táp, không phải là cơn mưa tên tiển rậm rạp, không phải lấy đông địch ít, chỉ có sức mạnh tuyệt đối, và tốc độ kinh người.

Vút, vút! Hơn mười mũi tên nhọn bay vùn vụt trong không trung, mạnh như mãnh hổ, nhanh như ánh chớp.

Thiết Hổ khẽ nhíu mày, không kịp suy nghĩ gì thêm, lắc mình bay vụt lên né tránh.

Tiếng kêu rên chớp mắt vang rền. Không có mũi tên nào bắn ra mà lại không trúng đích, một tên hai người, xuyên chông xuyên chát. Mấy chục tên lính mặc đồ đen bên cạnh bị tấn công bất ngờ không kịp phòng tránh, tên bắn xuyên người cắm dính cả người vào trên vách đá. Máu từ những mũi tên nhọn cắm trên ngực bọn chúng chảy xuống thành dòng. Hai mắt trợn lên, chết mà không thể nào tin nổi.

Thiết Hổ sờ sờ vết máu trên gò má bị mũi tên sượt qua, nhìn Nhất Tuyến Thiên phía xa xa không có chút động tĩnh, sắc mặt lạnh như hàn băng.

“Đại nhân, sẽ truy đuổi ngay.” Một tên mặc đồ đen đứng ở xa xa không bị trúng tên lập tức cao giọng nói.

“Không cần.” Thiết Hổ cúi đầu không nhìn lại Nhất Tuyến Thiên nữa, nhìn vết máu trên ngón tay, giọng nói hết sức nặng nề.

“Đại nhân, vì sao?”

“Dực vương Độc Cô Tuyết, sao lại lưu đường lại cho đối thủ.” Thiết Hổ thản nhiên nói, cảm xúc trên mặt lúc này không rõ là bội phục hay là gì khác.

Trong Nhất Tuyến Thiên, khổng chế Bạch Hổ vương, Độc Cô Tuyết ôm chặt Vân Khinh, nhanh như tia chớp xuyên qua khe núi.

Ngay sau đó, tiếng âm vang vọng không ngừng truyền lại, là tiếng đá tảng rơi xuống khe núi sâu, tiếng động ấy giống như tiếng sấm rền nổ vang ở phía chân trời, truyền lại rồi lại lan đi xa thật xa. Bụi đất bao phủ toàn bộ Nhất Tuyến Thiên, lúc này nhìn lại Nhất Tuyến Thiên chỉ thấy một màn bụi tro dày đặc, không thấy gì khác nữa.

Sắc mặt tên lính mới nói muốn đuổi theo vừa rồi biến đổi kịch liệt. Nếu bọn họ đuổi theo...

Dực vương Độc Cô Tuyết của Đại Tần, tự cao tự đại, ngạo mạn đứng trong thiên hạ, tất nhiên hẳn thật sự có bản lĩnh rồi.

Hắn tin Vân Khinh, việc này sẽ không liên quan đến chuyện Vân Khinh đã dễ dàng lừa tin người khác. Hai việc này căn bản khác nhau, cũng như việc có thể có những con đường thoát chết khác nhau.

Dư âm phiêu tán ở trong không khí, chỉ còn lại màu máu tươi ngập tràn.

Gió núi thổi mạnh, mùi máu tươi dày đặc lan tỏa khắp nơi, chỉ có tiếng quạ núi kêu lên cạc cạc hai tiếng rồi cả không gian chìm vào tĩnh lặng.

Núi non hoang vắng, lúc này xem ra càng thêm hoang vắng.

Tiếng đàn như có như không, quanh quẩn tận phía chân trời.

“Đừng đàn nữa.” Một tiếng quát trầm thấp vang lên bên tai Vân Khinh. Độc Cô Tuyết duỗi tay ra, nắm chặt lấy đôi tay Vân Khinh đang lướt không ngừng trên dây đàn, nắm thật chặt kéo lại.

Tiếng đàn ngừng lại.

Tơ máu từ đầu ngón tay Vân Khinh chảy xuôi xuống, nhỏ trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, dây đàn màu bạc bị nhuộm thành màu đỏ của máu, đẹp đến không thực.

Vân Khinh nhìn bàn tay to lớn của Độc Cô Tuyết đang nắm chặt tay mình, lòng bàn tay truyền đến độ ấm, nóng kinh người.

“Muốn khóc cứ khóc, nàng có thể khóc với ta.” Lưng Vân Khinh dán chặt vào lồng ngực rộng lớn của người phía sau. Thật ấm áp, thật mạnh mẽ.

“Chàng không nghi ngờ ta sao?” Nhẹ nhàng quay đầu, Vân Khinh nhìn sâu vào đôi mắt âm trầm phía sau mình, giọng nói khàn đặc gần như không nghe thấy gì.

Độc Cô Tuyết lúc này mới thấy đôi môi Vân Khinh bị chính cô cắn nát da tróc thịt, không khỏi nhú mày thật chặt. Ngón tay cái khẽ lướt qua đôi môi tái nhợt ấy, trầm giọng nói: “Ta nói rồi, ta đã tin tưởng nàng thì nhất định sẽ luôn tin tưởng nàng.”

Dừng một chút, vuốt ve đôi mắt Vân Khinh: “Huống chi nơi này có thể nói, ta thấy rất rõ.”

Vân Khinh rất tinh thuần, rất nhẹ nhàng, bên dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng kia là một tâm hồn thuần khiết. Cô khinh thường việc nói dối. Một khi cô đã thừa nhận đối phương thì sẽ thật sự tin tưởng, không bao giờ lừa gạt.

Có vài người, chỉ một cái liếc mắt đã đáng tin tưởng cả đời. Lại có vài người, cả đời, cũng không thể có lấy một chút tin tưởng.

Độc Cô Tuyệt hẳn tự hỏi, thiên hạ liệu có ai có đủ bản lĩnh trước mặt hẳn diễn trò mà không bị bại lộ? Vân Kinh nếu có bản lĩnh này, có thể làm cho Độc Cô Tuyệt hẳn không nhìn ra được, không cảm giác được, như vậy hẳn cũng còn gì đâu để nói. Bởi vì thất bại chính là chết, nếu đã chết, còn nói gì được nữa.

Hẳn tin tưởng Vân Kinh, nhưng hẳn lại càng tin tưởng bản thân mình, tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình tuyệt đối không nhìn sai.

Hôm nay là do hẳn không điều tra rõ chi tiết, cứ vậy liều lĩnh phóng đi. Nhưng từ nay về sau chặt đứt được sự tín nhiệm của Vân Kinh đối với bà bà kia cũng rất tốt.

Vân Kinh nghe Độc Cô Tuyệt nói vậy, bất giác nắm chặt tay Độc Cô Tuyệt. Đầu ngón tay rất đau, nhưng cũng không đáng để so với nỗi đau trong lòng. Tình cảm cũng có thể lợi dụng được sao?

Nước mắt vờn quanh, một giọt lại một giọt chảy xuôi xuống. Tâm can đau đớn mịt mờ.

“Vẫn còn có ta.” Độc Cô Tuyệt ôm sát Vân Kinh, rất hùng hồn buông lời hứa hẹn, dứt khoát như chém đinh chặt sắt.

Vân Kinh nghe vậy, nước mắt càng chảy ra mãnh liệt, những giọt nước mắt trong suốt chảy qua hai gò má, vô tình cuốn trôi cả bụi bặm trên đường nó lướt qua.

“Đi.” Chờ cho mấy thiết kỵ trên vách Nhất Tuyến Thiên xuống hết phía dưới, Độc Cô Tuyệt quát một tiếng, cưỡi Bạch Hổ vương vọt thẳng về phía trước, nơi đây không nên ở lâu, rời đi càng nhanh càng tốt.

Bạch Hổ vương biết tâm tình Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh dường như không tốt, tự nhiên lại cam nguyện làm vật cưỡi cho Độc Cô Tuyệt, hướng về kinh đô nước Tần phóng đi.

Phía sau, Mặc Ngân, Mặc Ly chờ cho mấy người còn lại xuống khỏi Nhất Tuyến Thiên, rồi cứ 2-3 người ngồi cùng một chiến mã, chạy như điên theo Độc Cô Tuyệt.

Khi đến hơn trăm kỵ binh, khi về còn chẳng đến hai mươi người.

Sắc trời càng lúc càng âm đạm, Độc Cô Tuyệt bên này vừa thoát ra khỏi sinh tử, Độc Cô Hành bên kia lại lâm vào cảnh sống còn.

Giữa núi rừng hoang vắng là bãi chiến trường chém giết chấn động đất trời. Đám hắc y nhân có lợi thế hơn đám người Độc Vô Hành nhiều, chiếm cứ thiên thời địa lợi, nhân hòa, cơ quan đầy đặc. Đó là thế bắt ba ba trong rọ.

Trong giây lát, đám người Độc Cô Hành biến thành thế bị vây quanh, đám mặc đồ đen kia vây chặt Độc Cô Hành.

Chiến trường chém giết chấn trời động đất, cả một vùng máu thịt tung bay, bám đầy lên các bụi kinh cúc mọc đầy quanh đó. Tiếng chiến mã hí không ngừng, tiếng đao kiếm chém vào nhau chát chúa.

Nếu nói Độc Cô Tuyệt bên kia là trận thế lớn, thì Độc Cô Hành bên này phải là trận thế quá lớn. Hai ngàn thiết kỵ từng người từng người lần lượt ngã xuống, người ngựa quay chung quanh Độc Cô Hành từng phút từng phút ít dần, những kẻ mặc đồ đen càng tiến càng gần.

Độc Cô Hành chém giết đỏ vắn hai mắt. Nhưng y không có khả năng của Độc Cô Tuyệt, không có sức mạnh như Độc Cô Tuyệt. Y không phải là chủ soái cao nhất của quân đội dưới quyền anh em nhà họ Mặc, y không thể phát huy năng lực chiến đấu lớn nhất của bọn họ. Độc Cô Tuyệt không ở đây, Mặc Chi không ở đây, không có sự chỉ huy hữu hiệu nhất, binh sĩ tác chiến bị chia ra thành năm bè bảy mảng.

Gió núi thổi hây hây, đám người dốc sức chém giết.

Trên ngọn núi cao cao bên cạnh, hai người cưỡi tuần mã vừa dừng cương ngựa, từ trên cao nhìn xuống.

“Tần vương, quả nhiên không bằng Độc Cô Tuyệt.” Tề Chi Khiêm nhìn tình cảnh bên dưới mỉm cười, giọng điệu vừa thản nhiên vừa trào phúng.

“Nếu không có Độc Cô Tuyệt ủng hộ giúp đỡ, vị trí Tần vương này cũng chẳng tới phiên y ngồi.” Thiết Báo bên cạnh Tề Chi Khiêm, lạnh lùng nói.

“Đáng tiếc, đáng tiếc, vốn cũng coi như mạnh mẽ, hóa ra cũng chỉ là giống kí sinh bị tách rời vật chủ, nên hôm nay mới rơi xuống hoàn cảnh thế này.” Tề Chi Khiêm thở dài.

Thiết Báo nhìn vẻ mặt tiếc hận của Tề Chi Khiêm, khóe miệng vẽ ra một nét cười âm hiểm, không đáp lại. Tên Tề Chi Khiêm này ngửa tay ra là mây, lật tay lại là mưa, lời y há có thể tùy ý tiếp được.

Khi chúng còn đang nói chuyện, xa xa một màn khói đặc cuồn cuộn bốc lên, từ đỉnh núi xa xa theo gió phiêu lãng tràn đến, thẳng hướng từ Nhất Tuyến Thiên.

Vẻ mặt Tề Chi Khiêm tràn đầy tiếc hận lắc đầu: “Không giết được Độc Cô Tuyết, tên này... thật sự là đối thủ hiểm thấy.”

“Thảo nào cấp dưới của hãn lại tin tưởng hãn đến vậy, đáng tiếc cho cơ hội tốt như thế.” Thiết Bảo nhú mày.

“Động tác phải nhanh hơn, không thể tay không mà về.” Tề Chi Khiêm thản nhiên giống như tự nhủ, phóng ngựa từ trên ngọn núi cao lao thẳng xuống bên dưới.

Tiếng chém giết giữa vùng rừng núi hoang vu thoáng chốc trở nên chấn động đất trời, chém giết càng thêm điên cuồng.

Mà lúc này Độc Cô Tuyết mang theo Vân Khinh, cùng đám người Mặc Ly không ngừng nghỉ hướng về phía kinh đô nước Tần phóng vọt đi. Không biết vì sao, trong khoảnh khắc Độc Cô Tuyết cảm thấy tim đập nhanh không thể diễn tả được, đập rầm rầm phát hoảng trong lồng ngực. Cảm giác này vừa mới lóe qua, hãn đã vội vàng thúc giục Bạch Hổ vương chạy điên cuồng.

Từng trận gót sắt, tiếng động từng trận từng trận chiến mã chạy điên cuồng phía trước truyền lại, mày Độc Cô Tuyết nhíu thật chặt, vồ Bạch Hổ vương ngừng lại.

Hơn một ngàn kỵ binh đang vội vàng vọt tới, đưa mắt nhìn tới, kẻ dẫn đầu không phải Mặc Chi thì là ai.

“Vương gia, ngài không sao thật tốt quá, ả ta là gian tặc.” Mặc Chi từ xa vừa thấy đám người Độc Cô Tuyết, nét mặt vẫn trầm trọng trong khoảnh khắc thả lỏng ra.

Độc Cô Tuyết cảm nhận được cả người Vân Khinh cứng đờ, không khỏi siết chặt vòng tay đang ôm thắt lưng Vân Khinh. Nhìn Mặc Chi đang chạy như điên đến, rống lên: “Vì sao ngươi ở đây?”

“Bệ hạ thu được mật báo, bà bà gì đó của ả ta là Hoa Dương thái hậu của Sở, lập tức lĩnh ba ngàn thiết kỵ chạy đến đây nghĩ cách cứu viện. Ở trên đường gặp phải mai phục, Bệ hạ đi trước, thuộc hạ... Bệ hạ sao còn chưa tới?” Mặc Chi ngắn gọn nói rõ ràng mọi chuyện phát sinh, mới nói được một nửa đột nhiên thấy Độc Cô Hành không có ở đây. Y bận đối phó mai phục nên mới tới muộn một chút, Độc Cô Hành tự đi trước, bây giờ tất nhiên đã phải đến từ lâu rồi chứ, vì sao?

“Cái gì?” Độc Cô Tuyết vừa nghe nháy mắt biến sắc, quát: “Vương huynh đến đây? Ai để cho huynh ấy đến? Ai cho phép huynh ấy rời cung? Tại sao các ngươi không ngăn cản? Ta để các ngươi lại bảo vệ vương huynh để làm gì?”

Quân vương một nước, mặc kệ có chuyện gì xảy ra cũng không thể dẫn kỵ binh ra khỏi cung. Hơn nữa rõ ràng biết đám người Tề Chi Khiêm sẽ không an phận, vì sao còn khinh suất như thế. Năng lực của hần, Độc Cô Hành hần là phải tuyệt đối tin tưởng mới đúng chứ, nếu hần dám ra đây, tất nhiên sẽ có bản lĩnh để có thể trở về. Có thể Độc Cô Hành huynh ấy...

Mặc Chi cúi đầu, không dám nói tiếp.

Căng thẳng tột cùng dội lên, Độc Cô Tuyết vừa vội vừa giận, vô số ý niệm lướt qua trong đầu. Thu được tin tức, vì sao khi hần vào tới nơi này rồi vương huynh hần mới nhận được tin tức? Gặp mai phục, phân tán binh lực, người đi sau đã đến được đây, tại sao người đi trước còn chưa tới...

“Không đúng, không đúng.” Độc Cô Tuyết vô ý thức nắm thật chặt tay Vân Kinh, đáy mắt không ngừng chuyển động.

Vân Kinh cảm nhận được sự kích động của Độc Cô Tuyết, tùy ý để hần nắm chặt, gần như muốn đem tay cô bẻ làm hai đoạn. Chỉ quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết.

“Không đúng, liên hoàn kế, vương huynh gặp nguy hiểm.” Trong đầu lóe lên một tia sáng, đột nhiên sắc mặt Độc Cô Tuyết đại biến, xanh mét không còn chút máu.

Lấy bà bà của Vân Kinh dụ dỗ hần và Vân Kinh tới, lấy hần để dụ dỗ Độc Cô Hành ra, đó là lý do vì sao Tề Chi Khiêm lần Thiết Bảo đều không hề có động tĩnh gì khác. Chết tiệt, bởi vì bọn chúng chờ sẵn ở đây để ra tay. Đây mới là nhát đâm sắc nhất của mối liên minh này giành cho Đại Tần hần.

“Đi.” Gầm lên một tiếng, Độc Cô Tuyết đá vào hông Bạch Hổ vương, khuôn mặt dữ tợn, mắt đỏ như máu. khắp người như bị bóng đêm tràn qua, hướng về nơi cũ phóng như bay.

Tiếng gầm thê lương mà điên cuồng kia nổ vang trong tai đám người Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly, ba người đồng loạt biến sắc, không kịp nghĩ gì khác, xoay ngựa, điên cuồng hướng về nơi cũ chạy như điên.

Vân Kinh bị Độc Cô Tuyết ôm chặt vào trước ngực, nghe Độc Cô Tuyết gầm lên, nghe đến tên Độc Cô Hành đột nhiên thấy trái tim như bị chìm xuống vực sâu, gần như không còn cảm giác được nó còn đập, sắc mặt tái nhợt không còn một giọt máu. Nếu Độc Cô Hành xảy ra chuyện gì, nếu Độc Cô Hành...

Hết chương 82

Chương 83 – Sinh ly tử biệt

<http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/trace-of-clouds-chen-yue.FatJGsbUwt.html>

[Vừa nghe bản nhạc trên vừa đọc truyện nhé, rất hợp và thêm phần cảm xúc ^^.]

Sắc trời âm u, những tiếng sấm rền vang dưới bầu trời, gió núi gào thét, mùi bụi đất ngày càng nồng nặc hỗn loạn xộc thẳng vào mũi. Trời sắp mưa.

Rẽ sang một nhánh đường, Độc Cô Tuyết, Mặc Chi, Mặc Ngân đều là những cao thủ lần theo dấu vết, nhìn thấy vó ngựa hỗn độn rẽ sang một con đường khác ngay trước mặt, trái tim mọi người đập như muốn rút ra khỏi lồng ngực, thúc ngựa chạy điên cuồng trên đường.

Nhanh hơn nữa, phải nhanh hơn nữa.

Trong núi rừng, tiếng chém giết vang đến tận trời, ở nơi này binh sĩ của Độc Cô Tuyết lần lượt ngã xuống, máu tươi tràn ngập nhuộm đỏ cả một cánh đồng rộng lớn đầy những bụi cỏ gai. Bao vây diệt trừ, lúc này chém giết đã nghiêng hẳn về một phía.

Bộ quần áo Độc Cô Hành mặc trên người đã không nhìn ra được màu sắc ban đầu, thanh trường kiếm trong

tay vung lên điên cuồng, máu đỏ tươi xuôi theo mũi kiếm chảy xuống người, không còn nhìn rõ sắc mặt nữa.

“Bệ hạ, đi mau, đi mau.” Mặc Tiềm bị ngăn cách bởi một màn chém giết bên kia, quát lớn với Độc Cô Hành.

Ở bên này, Độc Cô Hành lại càng ra sức chém giết.

Đi? Biết chạy hướng nào, bốn phương tám hướng đều là những kẻ mặc áo đen, bên người chỉ còn lại hơn trăm người, thực lực cách xa như thế, đi ư? Nói dễ hơn làm.

“Bệ hạ, đi theo chúng thần, chúng thần nhất định sẽ liều chết mở ra cho người một con đường thoát.” Tiểu đội trưởng che chắn ở trước người Độc Cô Hành, khuôn mặt đầm máu, lúc này gần như không còn nhìn ra được nét mặt vốn có nữa, đôi mắt đỏ ngầu liều mạng dẫn hơn trăm người còn lại chạy về phía cánh đồng bụi cỏ gai hoang vu, ra sức chém giết quyết mở một con đường thoát.

Từng người từng người một lần lượt ngã xuống. Máu đỏ lan tràn thấm ướt từng mảng từng mảng, Con đường thoát thân từng bước từng bước hiện ra.

Lấy máu trải xuống tạo thành một đường sống, lấy tính mạng làm cái giá phải trả, thề sống chết quyết bảo vệ đến cùng, tình cảnh này thảm thiết đến nhường nào, bi tráng biết bao nhiêu.

Tiếng gió gào rít, tiếng chém giết trong núi rừng hòa theo tiếng gió, lan truyền ra rất xa.

“Nhanh.” Độc Cô Tuyệt mơ hồ nghe thấy tiếng chém giết từ xa vọng lại, khuôn mặt toàn một màu đỏ rực, hai mắt dữ tợn. Tay nắm chặt túm lông cổ của Bạch Hổ vương, gân xanh nổi lên cuộn cuộn như muốn vỡ toang ra, cả người bao trùm trong sát khí điên cuồng, cứ như thế lao như điên đến chỗ phát ra tiếng động.

Sắc mặt Vân Kinh ngày càng tái nhợt, nắm chặt lông của Bạch Hổ vương, mắt nhìn về phía trước, nơi có tiếng chém giết vang đến tận trời, không nhìn rõ cô đang có cảm xúc gì.

Phía sau Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly không ai nói một tiếng nào, chỉ điên cuồng quát ngựa, hận không thể một bước xông thẳng đến nơi đó.

Vó ngựa điên cuồng, giống như sấm sét, kéo dài qua những bụi cỏ gai, như mũi tên nhọn bắn ra khỏi cung.

Một bước, hai bước, Độc Cô Hành và quân thiết kỵ còn lại mở đường máu phá vây dần dần ra bìa cánh đồng hoang vu vừa gian nan lại đầy kiên quyết.

Người bên cạnh Độc Cô Hành từng người một ngã xuống, và không thể đứng lên được nữa, hơn trăm người

mà chưa đầy nửa khắc^(*) chỉ còn lại mười mấy người.

^(*) Khắc: đơn vị đo thời gian ngày xưa, 1 khắc = 15 phút.

Tiếng chém giết dần nhỏ xuống, người bên cạnh Độc Cô Hành bị thương vong hầu như không còn ai.

Vó ngựa vang lên từng trận, băng núi vượt rừng dồn dập kéo đến. Thiết Bảo đứng trên cao nhìn Độc Cô Tuyệt đang điên cuồng vọt lại đây, hai mắt hơi trầm xuống, lấy cây cung sắt đặt trên lưng ngựa ra nhắm ngay vào vùng núi rừng kia, bây giờ y đang rất gần Độc Cô Hành.

“Ngoao...” Một tiếng hổ gầm vang lên, Bạch Hổ vương nhảy lên cao, bốn vó tung trên không, nhảy lên đỉnh núi cao đang che chắn trước mắt mọi người.

Chỉ trong nháy mắt, tầm nhìn trở nên trống trải, tất cả tình cảnh ở vùng núi rừng bên dưới đều thu hết vào tầm mắt.

Địa ngục chém giết, màu đỏ khắp nơi, một màu tối đen vây quanh toàn bộ núi rừng, mà ở giữa trung tâm vòng vây kia là một bóng người đầm máu, ra sức vùng kiếm chém giết, không phải Độc Cô Hành còn là ai?!

Độc Cô Tuyệt vừa nhìn thấy, lập tức tim gan như muốn xé toang ra, bên người Độc Cô Hành chỉ còn vài người.

“Giết...” Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly thấy vậy, ai nấy đều kinh hoàng, hét lớn một tiếng, vùng kiếm, suất lĩnh một ngàn thiết kỵ phía sau, từ trên đỉnh núi điên cuồng chạy xuống, lao thẳng vào vùng núi rừng đang chém giết kia.

Tiếng chém giết điên cuồng chấn động, vang vọng khắp núi rừng. Độc Cô Hành giữa lúc bận bịu đối phó kẻ địch vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy, từ xa xa Độc Cô Tuyệt đi đầu, dẫn theo quân thiết kỵ, như nước lũ phá tan bờ đê, tốc độ nhanh như sao băng vọt qua, trong lòng chợt mừng như điên, hét lớn: “Vương đệ.”

Độc Cô Tuyệt thấy Độc Cô Hành tự nhiên ngẩng đầu nhìn hẳn, không chú ý nguy hiểm bủa vây khắp bốn phía, sắc mặt thay đổi gấp gáp, điên cuồng hét lên: “Chuyên tâm đối địch, chú ý trên đầu, tên trên không trung, chú...”

Một câu còn chưa kịp hét trọn, chỉ thấy ánh sáng bạc chợt loé giữa không trung, bắn thẳng xuống từ đỉnh núi đối diện, mang theo sát khí lạnh như băng, mang theo sự lạnh lùng, hung ác và cả sự thô lương, xẹt qua một đường thật dài như sao băng xuyên qua bầu trời, nhanh chóng bắn về phía Độc Cô Hành.

“Không...” Tiếng hét lớn đến chói tai bùng nổ, vang vọng khắp một phương trời.

Hai mắt Độc Cô Tuyệt nóng rực, lửa hận điên cuồng, không kịp suy nghĩ gì nữa, khoảng cách này quá xa, thanh nhuyễn kiếm với không tới. Hắn rút thanh nhuyễn kiếm quăn quanh người xuống biến nó thành một mũi tên sắc nhọn phóng về phía mũi tên kia. Thanh kiếm xoay vù vù, vẽ ra dưới bầu trời những luồng sáng loá mắt lại lãnh lẽo và vô cùng dũng mãnh phóng vụt đi. Vụt lên như sao băng, thanh kiếm bạc bay lên không trung.

Hai loại vũ khí lợi hại phát ra ánh sáng chiếu rọi xuống khiến người ta phải loá mắt.

“Phập.” Một tiếng vang rất nhỏ, vang vọng dưới vùng trời tràn đầy âm thanh chém giết, nhẹ vậy đó, nhưng lại như vang vọng vào tận đáy lòng mọi người.

Thanh kiếm bạc rơi xuống, mờ mịt không thấy tung tích, khoảng cách thật sự là quá xa.

Độc Cô Hành cầm thanh kiếm trong tay, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống lồng ngực mình, nơi đó hiện ra một đầu tên màu bạc, nhưng lại không thấy trọn vẹn mũi tên kia, nó xuyên đột ngột từ sau lưng y, đâm ra trước ngực.

Đau không? Không biết, không biết.

“Ca ca...” Một tiếng hét như xé nát tim gan chột vang lên giữa núi rừng, tiếng vọng lại thật nhỏ bé, nhưng lại khiến toàn bộ núi rừng lập tức vang vọng lên vô số tiếng động kích động khắp không gian.

Độc Cô Tuyệt lập tức phun ra một ngụm máu tươi, bắn ra xa đến ba thước, cả gương mặt vặn vẹo gần như ma quỷ, vồ mạnh một chương lên phía sau lưng Bạch Hổ vương, nhảy lên cao, không bận tâm đến tất cả những thứ còn lại, bay vọt lên giống như một con chim ưng, cả người gần như nổi cơn điên phóng về phía Độc Cô Hành đang ở giữa vòng chém giết.

Lúc này, chỉ thấy Độc Cô Tuyệt chạy như điên loạn, giẫm đạp loạn xạ trên triền núi đá, thoáng một cái đã vọt xuống không thấy bóng dáng, phóng nhanh như chớp xuống chân ngọn núi, sau đó bất chợt nhảy lên cao, dũng mãnh như hổ rồi lại vọt xuống. Độc Cô Tuyệt vốn võ công cao cường xuất quỷ nhập thần, chưa từng có bất kỳ thời điểm nào ngã quỵ, cứ ngỡ rằng lúc này vì bị tâm tình kích động mà không thể tự điều khiển chính bản thân mình.

Vân Kinh ngồi trên lưng Bạch Hổ vương, bàn tay vô thức nắm chặt túm lông trên cổ Bạch Hổ vương, ghì nó ngừng bước chân lại, lẳng lặng đứng giữa lưng chừng núi, khuôn mặt xám như tro tàn, bình tĩnh nhìn không rời mắt khỏi Độc Cô Hành đứng giữa vùng chém giết dưới chân núi, cả người toát lên khí chất oai hùng, vẻ mặt

uy nghi, không thể so với vẻ yêu diễm của Độc Cô Tuyết, nhưng cả người lại tràn đầy khí phách của nam tử hán. Cứ như vậy mang theo một mũi tên đâm xuyên vào ngực, đứng giữa vùng núi rừng bao la, rộng lớn.

Mọi thứ nơi đây chẳng còn gì, chỉ còn lại Độc Cô Hành đang đứng với mũi tên xuyên qua ngực, chỉ còn lại Độc Cô Tuyết đang điên cuồng chạy đi, trong nháy mắt đáy lòng chỉ còn lại cảm giác trống rỗng, cái gì cũng không có, cái gì cũng chẳng còn.

“Bệ hạ...” Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly hét lên đầy đau thương căm hận, vung kiếm chém giết, đôi mắt chỉ còn một màu đỏ ngầu điên cuồng chém giết đám người mặc đồ đen, tất cả quân thiết kỵ đều trở nên điên cuồng.

Độc Cô Hành đứng thẳng người, sừng sững giữa vị trí trung tâm của vòng vây, ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết cả người đầm máu tươi điên cuồng vọt tới. Dũng mãnh, kiên cường như vậy đấy, chỉ đến với bàn tay không nhưng đám người áo đen phía trước không một ai dám đối mặt, vội vàng tránh sang một bên theo bản năng, tạo thành một con đường cho Độc Cô Tuyết vọt tới.

Người này là em trai ruột thịt của y! Là Dực vương của Đại Tần y, là nhân tài kiệt xuất hơn trăm năm qua của Đại Tần y, là Dực vương của Đại Tần uy chấn thiên hạ.

Tay đưa thanh kiếm lên cao, Độc Cô Hành chỉ mũi kiếm về phía Độc Cô Tuyết đang điên cuồng chạy tới, lạnh lùng nói: “Đứng lại, hãy nghe ta nói.”

Khóe miệng Độc Cô Tuyết vẫn mang vết máu, đôi mắt đỏ ngầu, xông đến như điên như cuồng, vừa nghe Độc Cô hành quát như vậy lập tức xoay người giữa không trung, quỳ gối thật mạnh trước mặt Độc Cô Hành, kêu lên vô cùng thê lương: “Ca ca...”

Quân thiết kỵ liều chết chém giết, trong nháy mắt đã vây quanh người Độc Cô Tuyết, chống lại hết tất cả mọi sự công kích chung quanh.

“Nghe rõ cho quả nhân! Bắt đầu từ hôm nay, quả nhân Độc Cô Hành, quân vương đời thứ mười bốn của Đại Tần, chiếu cáo thiên hạ, truyền ngôi vương Đại Tần ta cho Dực vương Độc Cô Tuyết. Bắt đầu từ giờ khắc này, niên hiệu biểu tượng cho Đại quân vương đời thứ mười lăm của Đại Tần là Tuyết, không được cãi lời”. Giọng nói uy nghiêm, rõ ràng chấn động tứ phương, tuy rằng vang lên trong vùng chém giết kịch liệt nhưng hoàn toàn không ngăn cản được lời truyền ngôi uy nghi, hiển hách lan truyền ra xa, giữa muôn vàn tiếng chém giết lại càng phát ra vô cùng uy nghiêm.

“Ca ca, ca sẽ không chết, ca không sao cả, vết thương không nguy hiểm” Độc Cô Tuyết điên cuồng hét lên.

“Còn không mau tạ ơn.” Độc Cô Hành hét lên, hai mắt nhìn chăm chăm Độc Cô Tuyết, khuôn mặt vô cùng kiên quyết, một vết máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống từ khóe miệng, vô cùng yêu diễm.

Nền móng của Đại Tần không thể dao động, nếu y gục ngã không đứng dậy nổi, lỡ như y có chuyện gì thì vương vị Đại Tần sau này đã có người đảm trách, tuyệt đối sẽ không loạn lạc.

“Thần linh chỉ.” Độc Cô Tuyết cung kính lại hoảng sợ quỳ xuống đất, đôi mắt đỏ ngầu quay cuồng, dòng lệ mịt mờ quanh viền mắt đỏ ửng, lặng lẽ uốn lượn rơi xuống.

Độc Cô Hành nghe vậy khẽ gật đầu, “Sau này, đệ nhất định phải xẻ nát Sở quốc, huyết tẩy Tuấn thành, vương tộc Sở quốc một kẻ cũng không tha, để rửa mối hận ngày hôm nay cho quả nhân.”

“Tần - Sở, không đội trời chung, không phải người chết thì chính là ta diệt.” Lời thề đầm máu vang vọng giữa đất trời, vừa vang vọng vừa thù hận.

“Được, ca ca ở dưới suối vàng sẽ dõi theo đệ, chờ ngày đệ thống nhất thiên hạ, dâng hương kính rượu cho ca ca, hãy nhớ kỹ.” Giọng nói đồng dạng mà lạnh lùng lại vang lên, Độc Cô Hành bình tĩnh nhìn Độc Cô Tuyết. Đây là đế vương tài ba kiệt xuất nhất của Đại Tần suốt nhiều năm qua, nếu không phải vì y là anh trai của Tuyết, ngôi vị đế vương Đại Tần này đã sớm truyền cho Độc Cô Tuyết rồi. Hôm nay truyền ngôi cho cậu em trai này, thì tâm nguyện của bao đời quân vương Đại Tần y nhất định sẽ hoàn thành trong tay Tuyết. Thống nhất lục quốc, đứng đầu thiên hạ.

Độc Cô Tuyết nghe vậy không thốt được nên lời, quỳ gối trước mặt Độc Cô Hành, đầm thật mạnh xuống đất, một dòng máu đỏ chảy xuống mặt đất bụi bặm, vô cùng bi ai.

“Đây mới là con cháu ngoan của Đại Tần ta.” Độc Cô Hành nở nụ cười yên lòng, nhìn năm ngón tay Độc Cô Tuyết cắm thật sâu vào đất, Độc Cô Hành đột nhiên quát lên: “Ngẩng đầu lên, từ nay về sau, vĩnh viễn không được phép cúi đầu, đệ là Đại Tần vương, cả đời vĩnh viễn không được phép cúi thấp cái đầu cao quý kia.”

Nói đến đây Độc Cô Hành nhìn thật sâu vào mắt Độc Cô Tuyết, hít một hơi thật sâu, máu tươi đã dâng lên cổ họng, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay, quả nhân cho phép đệ khóc. Nhưng từ ngày sau, thu hồi sự yếu đuối của đệ lại. Ai dám ức hiếp Đại Tần chúng ta, binh khí thiết kỵ, san bằng toàn bộ cho quả nhân, có nghe thấy không?”

“Tuân lệnh, kẻ nào dám ức hiếp Đại Tần ta, một kẻ cũng không tha.” Lời thề thấm đẫm mùi máu cùng với

đôi mắt đỏ ngầu, vang vọng bên tai mọi người đang vây chung quanh, vừa sâu nặng, vừa lạnh như băng, lại thê lương, tuyệt tình.

Gió núi thổi qua, cuốn theo mưa máu gió tanh.

Mưa tầm tã trút xuống khiến nơi này đã lạnh lẽo lại càng băng giá.

Độc Cô Hành nghe vậy nở nụ cười hài lòng, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu, cả người mềm nhũn, ngã gục về phía Độc Cô Tuyết đang quỳ trước mặt y.

“Ca ca...” Tiếng thét thê lương xé nát tim gan, như một con sói cô độc bị thương, xuyên qua màn mưa mênh mông, quanh quẩn tại nơi này như lời ca bi thương thời loạn thế.

Cơn mưa lớn điên cuồng như nhuộm đắm cả thế gian này thành một màu bi thương.

“Bệ hạ...”

Những tiếng kêu lớn thảm thiết, kích động giữa mưa giá lạnh như mùa đông. Thế gian này tràn ngập máu tươi.

Mưa lướt qua mặt Vân Kinh, tầm mắt của cô trở nên mơ hồ. Mưa lạnh quá, lạnh thấu cõi lòng cô. Ở đằng kia, trong màn mưa đó, bóng dáng Độc Cô Tuyết ôm Độc Cô Hành điên cuồng nhảy lên ngựa. Rõ ràng như vậy đấy, đã khắc sâu vào trong mắt cô. Tiếng dạn dò đầy uy nghiêm chấn động kia, tiếng quát chói tai thấm đẫm hận thù kia, tiếng hét cực kỳ đau xót, thê lương kia... cứ như vậy quanh quẩn ở bên tai cô.

Độc Cô Hành đã chết rồi sao? Người anh trai ruột thịt duy nhất của Độc Cô Tuyết đã chết rồi sao? Độc Cô Hành mà Độc Cô Tuyết hết mực trân trọng, Độc Cô Hành mà Độc Cô Tuyết một lòng tận tụy bảo vệ, đã chết rồi sao?

Là lỗi của cô, là do cô gây ra, là cô...

Lời thề non hẹn biển, sống chết có nhau, đến cuối cùng cũng chỉ là như thế, làm sao mà chịu nổi, dựa vào đâu để ở bên cạnh người nữa.

Xung quanh chợt trở nên mênh mông mù mịt.

Thế gian này thật lắm chuyện nực cười, nhiều người vì muốn trả thù mà làm nên loạn thế, tuy không có tâm giết người, nhưng người lại vì mình mà chết.

Vân Khanh nhìn Độc Cô Tuyết ở dưới chân núi, nhìn bóng dáng đó giữa màn mưa, đột nhiên cảm thấy rất xa, quá xa, khoảng cách của hai người lúc này đã trở nên cách núi, ngăn sông, cách tận góc biển chân trời.

Gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Muốn khóc, nhưng lại không khóc được, thì ra lúc đau lòng đến mức không thể chịu đựng nổi thì nước mắt cũng không rơi được. Nước mưa có thể làm cho vạn vật dễ chịu, nhưng tại sao lại chối từ một giọt nước mắt từ tận đáy lòng? Vì sao lại đau đớn đến vậy, đau đến tận xương tủy.

“Yêu nữ, tất cả đều tại ngươi.” Một thanh kiếm lạnh lẽo xuyên qua màn mưa, mang theo sự tàn nhẫn lạ thường đâm thẳng tới Vân Khanh. Người cầm kiếm chính là Mặc Tiềm.

Vân Khanh không hề tránh né, sâu thẳm trong lòng đang đau quặn, bởi vậy cô hoàn toàn vô cảm với hiểm nguy trước mặt.

Ở bên hông Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điều nhi không biết đã đuổi đến từ khi nào, vừa thấy nguy hiểm, cả đám hung hăng tấn công Mặc Tiềm.

Mặc Tiềm vốn là ám vệ của Độc Cô Hành, là đại tướng đứng đầu trong những thuộc hạ của Độc Cô Tuyết, bản lĩnh tất nhiên không tầm thường. Mũi kiếm không hề loạn cũng không hề run sợ, nghiêng người né khỏi sự tấn công của Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp lẫn Điều nhi, không dễ dàng buông tha lại tiếp tục đâm về phía Vân Khanh.

Vân Khanh lại giống như không hề phát hiện ra, chỉ nhìn chăm chăm cảnh tượng dưới chân núi.

Keng! Vừa thấy kiếm Mặc Tiềm sắp xuyên qua ngực Vân Khanh, một mũi tên từ phía sau Vân Khanh đột nhiên bay tới, bắn vào thanh kiếm của Mặc Tiềm vô cùng chính xác, mũi kiếm của Mặc Tiềm chạm vào mũi tên, bị thay đổi phương hướng, trượt qua vai Vân Khanh.

Một bóng người phóng đến phía trước nhanh như chớp, tóm lấy bả vai Vân Khanh, quay đầu mang theo cô bay vọt lên đỉnh núi, tốc độ cực kỳ nhanh, ngay cả Bạch Hổ vương cũng đuổi theo không kịp. Kẻ đó ngoài tên Thiết Báo khinh công tuyệt đỉnh kia thì còn có ai nữa.

Mà ngay tại lúc Thiết Báo tóm lấy Vân Khanh, lập tức có hai bóng người nhảy lên giữa sườn núi, vung binh khí về phía Mặc Tiềm, ngăn cản y đuổi theo.

Ngay khi bị mang lên đỉnh núi, lọt vào trong tầm mắt Vân Khanh là Hoa Dương thái hậu và tên Thiết Hổ kia

đang vội vàng chạy tới, một đám người mặc áo đen chỉnh tề đứng ở phía sau hai người, lúc này nhìn vô cùng chăm bẵm.

“Thế nào? Độc Cô Tuyết đâu?” Hoa Dương thái hậu đứng gần nhất, lập tức trầm giọng hỏi.

Thiết Báo buông Vân Kinh ra, xoa nhẹ mi tâm, sắc mặt cực kỳ kém, nói: “Chỉ bắn trúng Độc Cô Hành.” Lúc ấy Độc Cô Tuyết cách quá xa, tầm bắn không tới.

Hoa Dương thái hậu và Thiết Hổ nhìn nhau, khẽ nhú mày rồi nói tiếp: “Bây giờ thế nào?”

Thiết Báo lắc đầu, không nói gì.

Hoa Dương thái hậu bước lên trước vài bước nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy trong màn mưa đám người mặc áo đen bị thương vong thảm hại, có Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Chi ba vị đại tướng bảo hộ, hoàn toàn không thể chạm được đến người Độc Cô Tuyết. Mà cách đó không xa quân thiết kỵ mặc giáp sắt đã đến, vây quanh toàn bộ núi rừng.

Sự thật đã hiển hiện trước mắt, toàn bộ binh lực Sở quốc bọn họ mang đến đều bị vây khốn bên trong, thiết giáp kỵ binh như thế e rằng một người cũng không thể sống sót ra khỏi nơi này.

Lúc này, Thiết Hổ mới trầm giọng nói: “Chuyện này là sao?”

Sao Độc Cô Tuyết có thể tới nhanh như vậy, hơn nữa lại nhiều kỵ binh thế này, là ai đã điều động binh mã đó? Theo như những gì bọn họ biết thì Độc Cô Tuyết lẫn Độc Cô Hành chỉ dẫn theo một ít kỵ binh thôi mà.

“Tính qua tính lại, thì cuối cùng là chúng ta hay bọn chúng hưởng lợi từ việc này đây.” Một giọng thản nhiên vang lên, Tề Chi Khiêm phóng ngựa từ bên kia vách núi đá lại đây.

“Muốn nuốt trọn chúng ta.” Hoa Dương thái hậu nhú mày nói.

Tề Chi Khiêm gật đầu, trầm giọng nói: “Đi thôi, nếu không đi, chúng ta một mống cũng đừng mong rời khỏi nơi này.” Dứt lời, y khẽ cười khổ, tính qua tính lại, cuối cùng y lại trở thành người để gán tội, quá lợi hại.

Hoa Dương thái hậu biết khả năng của Tề Chi Khiêm, không hề bình phẩm gì thêm nữa, nhưng lại bắt đầu dùng ánh mắt dò xét quay đầu nhìn Vân Kinh vẫn lặng im từ lúc lên đến trên này đến giờ.

Cả người Vân Kinh dính đầy máu, đứng trên đỉnh núi, nhìn khắp sơn cốc mịt mờ. Non sông thật tươi đẹp, nhưng bao phủ phía dưới chân núi kia lại là một vùng chém giết điên cuồng khiến người ta đau đến tan nát cõi

lòng. Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp ngồi xổm bên chân cô. Gió núi cuộn cuộn thổi qua, cơn mưa lớn trút xuống ầm ầm, quần áo ướt sũng bị gió thổi bay lên ào ào, vô cùng lạnh lẽo.

“Con của ta, đi cùng bà bà thôi, nơi này không dung chứa con nữa rồi.” Hoa Dương thái hậu nhìn bóng dáng đơn bạc của Vân Kinh, đứng trên đỉnh núi cao ngạo đến vậy nhưng cũng cô đơn đến vậy. Cho dù có một đám người vây quanh cô thì lại càng làm tăng thêm sự đau đớn lẫn cô đơn của bóng dáng ấy. Viễn mắt của bà hơi đỏ ửng lên, nhẹ nhàng nói với Vân Kinh.

Vân Kinh nghe vậy chậm rãi quay đầu lại, đưa mắt nhìn lướt qua bà bà, Thiết Báo, Thiết Hổ, Tề Chi Khiêm. Ánh mắt thản nhiên đảo qua hết lượt, rất lạnh lùng lại cực kỳ nghiêm khắc. Ánh mắt như vậy chưa từng xuất hiện trong mắt Vân Kinh, lạnh đến thấu xương, trống rỗng đến đau lòng.

“Con của ta, đi cùng bà bà thôi, đừng nghĩ đến hãnh nữa, thiên hạ này thiếu gì những chàng trai tốt, con trai ta...”

“Ta yêu chàng.” Vân Kinh quay sang nhìn Hoa Dương thái hậu, lạnh lùng, gằn từng chữ một: “Đời này, ta chỉ yêu chàng.”

“Con của ta...” Hoa Dương thái hậu nghe những lời lạnh như băng lại vô cùng quyết tuyệt thốt ra từ miệng Vân Kinh, trong lòng vô cùng căng thẳng.

“Bà bà, xin cho phép con gọi lại một tiếng bà bà.” Hai hàng mi khẽ chớp xuống dưới làn mưa, Vân Kinh chậm rãi quỳ xuống trước mặt Hoa Dương thái hậu.

“Vân Kinh, con làm gì vậy...” Trong lòng Hoa Dương thái hậu dội lên một cảm giác không lành.

Mặt đất ướt đầm, nước bắn bắn lên tí tách, quần áo trên người dính đầy máu tươi, Vân Kinh cúi xuống mặt đất đầy bùn kia, cái đầu vẫn ngẩng cao chậm rãi cúi xuống, cái trán trắng ngần giội thật mạnh, thật mạnh, trên mặt đất.

Một cái, hai cái, ba cái.

Không ai nói gì cũng không ai khuyên can, lúc này thời gian như ngừng lại, cả đám người trơ mắt nhìn một người con gái mỏng manh, xinh đẹp đến thế, nhẹ nhàng khấu lạy ân tình. Cả người mềm mại như một cành liễu nhưng trái tim lại vững chắc như băng đá.

“Bà bà có công ơn to lớn với Vân Kinh, Vân Kinh chết muôn lần cũng không đủ cảm tạ. Nhưng Sở Hành

Thiên chưa từng có ân tình đối với Vân Kinh. Từ nay về sau đường ai nấy đi, có ân báo ân, có oán báo oán.”

Lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng giữa cơn mưa lớn đang trút ầm ầm xuống, lạnh nhạt nhưng vô cùng sắc bén.

Vân Kinh từ từ đứng dậy, khuôn mặt dính đầy bùn đất, lại không nhuộm được vẻ băng thanh ngọc khiết, đưa mắt bình thản nhìn Thiết Báo, Thiết Hổ, rồi nhìn sang Tề Chi Khiêm vẫn lặng im đứng bên người, lạnh lùng và cực kỳ bình tĩnh nói: “Từ nay về sau Tề, Sở vĩnh viễn đối địch với ta.”

Giọng nói tràn đầy khí phách, lại mạnh mẽ, thanh thép chỉ vòn vẹn có mấy chữ, nhưng lại quyết liệt đến lạ thường.

Những người đứng trên ngọn núi đều run lên.

Quay người phất tay áo, Vân Kinh nhìn chăm chú dưới chân núi một lần nữa rồi cất bước đi, gió núi gào thét điên cuồng, mưa trút xuống xối xả.

“Đợi chút.” Thấy Vân Kinh đi qua trước mặt, Tề Chi Khiêm đột nhiên vươn tay ra kéo Vân Kinh lại.

Vân Kinh phất ống tay áo một cái, quay đầu lạnh lùng nhìn Tề Chi Khiêm. Bạch Hổ vương đi bên cạnh há cái miệng đỏ như máu ra, làm ra dáng sẽ táp tới Tề Chi Khiêm.

Tề Chi Khiêm vội vàng rút tay về, nhìn thật sâu vào mắt người con gái trước mặt. Không hề giống như lúc gặp lại lần thứ hai, một Vân Kinh nhẹ nhàng, thanh nhã, dịu dàng tốt đẹp như thế mà vì sao chỉ mấy ngày thôi đã trở nên buồn bã thế này? Vì sao đã trở nên lạnh lẽo băng giá thế này?

Tề Chi Khiêm thở dài đầy nặng nề, nhìn Vân Kinh chậm rãi nói: “Ta biết nàng hận chúng ta.”

“Không, ta chỉ hận chính mình.” Lời nói đậm mật cắt ngang lời Tề Chi Khiêm, Vân Kinh ngẩng đầu nhìn khung cảnh mông lung trước mắt. Nếu không phải tại cô, thì mặc cho Tề, Sở có bản lãnh đến cỡ nào cũng sẽ không làm nên sai lầm to lớn như ngày hôm nay, hận bọn họ, nhưng lại càng hận chính mình.

Hoa Dương thái hậu nhìn ánh mắt đậm mật ngày nào của Vân Kinh nay đã gần như tro tàn, lòng chợt nghẹn ngào, xoay đi không nói nên lời.

Tề Chi Khiêm thấy vậy thở dài nói: “Mặc kệ như thế nào, ta mời nàng theo ta về Tề quốc. Sở Hình Thiên lợi dụng tình cảm của nàng và Hoa Dương thái hậu, nhưng ta không có. Nàng hẳn là hiểu được, đạo lý nhiều nước cùng tồn tại, không phải người chết thì chính là ta diệt, cho nên, nàng hãy theo ta về đi, để cho ta được quan

tâm, chăm sóc nàng.”

Nói đến đây y ngừng lại một chút, rồi nhìn sâu vào mắt Vân Kinhhấn gần từng chữ một: “Không cần suy nghĩ cho Độc Cô Tuyết, hẳn về sau là Đại Tần vương, lúc đó hai người cũng không thể.” Vừa nói y vừa bước lên một bước, mấy tên thị vệ phía sau cũng tạo thành một vòng vây quanh Vân Kinhhấn.

Lời nói bén nhọn như lưỡi dao cắm thật sâu vào trái tim vốn đang máu chảy đầm đìa, đau đến mức khiến cả người Vân Kinhhấn run lên.

“Vậy người có tư cách quan tâm sao?” Một giọng nói ngả ngớn, mang theo sự châm chọc nồng đậm đột nhiên vang lên. Cả đám người như bị hoa mắt - một chàng trai diện mạo phong lưu, cả người phóng khoáng, miệng mang theo nụ cười tươi đầy trào phúng, cứ như vậy xuất hiện mà không ai nhận thấy, đứng ở bên cạnh Vân Kinhhấn.

Tất cả những người có mặt trên đỉnh núi đều hoảng sợ, người này ẩn nấp ở bên cạnh từ khi nào mà bọn họ hoàn toàn không phát hiện ra.

“Phi Lâm.” Vân Kinhhấn tựa vào người Bạch Hổ vương, cúi đầu kêu một tiếng.

Hoa Dương thái hậu vừa nghe thấy cả người chột chân động, nhìn chăm chăm Phi Lâm.

Phi Lâm lười biếng liếc mắt nhìn Hoa Dương thái hậu một cái, đưa tay cầm cổ tay Vân Kinhhấn, khẽ cười rồi nói: “Các người chăm sóc, còn không bằng để ta chăm sóc.”

Vừa dứt lời, bàn tay Phi Lâm khẽ cử động, cây tiêu huyết ngọc được đưa tới bên miệng, tiếng tiêu réo rất đột nhiên vang lên, những kẻ đang đứng phía trước cản lại bị đánh bay ra ngoài trong nháy mắt, bóng dáng đó nhoáng lên, mang theo Vân Kinhhấn, tự nhiên nhẹ nhàng bay đi.

Đám người Tề Chi Khiêm, Thiết Báo trơ mắt nhìn bóng dáng đầm máu của Vân Kinhhấn bay đi tự nhiên nhẹ nhàng giữa mưa gió, chỉ còn lưu lại một hình bóng thương tâm, lạnh lẽo.

Mưa gió chậm chậm rơi xuống, buồn bã thê lương.

Hết chương 83

Chương 84 – Suy đoán chân tướng

Năm tháng vô tâm, cỏ cây vô tình, đảo mắt trời đã vào thu.

Đất trời ngập tràn một màu xanh biếc, nhuộm trên nền trời xanh ngắt là một tầng vàng rực sắc thu. Mùa thu, thời tiết thật đẹp biết bao. Năm nay là một năm được mùa, cũng đã đến thời điểm bắt đầu vụ thu hoạch.

Đứng trên ngọn núi cao cao, là một thân hình mảnh khảnh đang bông bênh lay động, vạt áo trắng thuần khiết nhẹ nhàng tung bay trong gió, con đường mòn ở bên dưới thật dịu hiu vắng vẻ. Một con bạch hổ to lớn đứng thẳng bên cạnh người đó, trên lưng là tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điều nhi nhỏ bé, chỉ lẳng lặng đứng canh giữ ở bên cạnh.

Gió bắt đầu gào thét, thổi lướt qua khuôn mặt tái nhợt kia, cô đang nhìn về hướng chính tây, nơi đó là kinh đô nước tần, là phương hướng vương cung của Tần quốc.

Trong đôi mắt trống rỗng là một nỗi bi thương, tiếng gào thét thê lương của Độc Cô Tuyệt ngày ấy vẫn vang vọng bên tai cô. Trong lòng cô nước mắt sớm đã cạn khô, cô rất muốn chạy đến an ủi hần, chỉ muốn đến đó ôm chặt lấy hần vào lòng, chỉ muốn nói với hần, đừng đau thương nữa, hần vẫn còn có cô.

Nhưng cô có tư cách gì để nói, có tư cách gì để an ủi. Nếu không phải vì cô, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy, cô không có tư cách.

Cô dựa vào cái gì đến nói với hần còn có ta, dựa vào cái gì chứ.

Lẳng lặng đứng trên đỉnh núi, không phải cô không muốn đến gặp người, mà là cô không có tư cách đứng bên cạnh người đó. Không phải không muốn đi, mà là không dám đi để xác nhận rõ Độc Cô Hành còn sống hay đã chết.

“Muốn chết hay muốn sống! Ta nói bề ngoài của cô cũng không tệ lắm, sao đầu óc lại ngốc như vậy.” Một giọng nói lạnh lạnh bất chợt vang lên, một chàng trai tuấn mỹ phong độ đẩy mình, tay cầm một vỏ rượu, cà lơ phất phơ nhẹ nhàng phóng khoáng bước lại. Y phi thân nhẹ nhàng nhảy lên một tảng đá thật lớn bên cạnh cô, thông dong duỗi thẳng tứ chi, mở vỏ rượu trong tay ra. Mùi rượu nồng nàn ngọt ngào lập tức xông vào mũi.

Cô gái vẫn lạnh nhạt không để ý đến y, vẫn một thân trong trẻo lạnh lùng đứng trên đỉnh núi, Phi Lâm thấy vậy hơi lắc lắc đầu.

Mới có mấy ngày trôi qua, Vân Kinh gầy đi thấy rõ. Thân thể cô vốn mảnh mai, giờ lại càng thêm mong manh gầy yếu. Y phục trên người cô bị gió thổi tung lên, làm cho người ta có một loại cảm giác, bất kỳ lúc nào chỉ cần gió thổi hơi to một chút là có thể thổi cô bay lên trời.

Nhìn vào Vân Kinh bị y kéo mang đến đây, ba ngày ba đêm cứ đứng như vậy trên đỉnh núi này, vẫn không hề nhúc nhích, cứ mãi lặng im như thế, đờ đẫn như vậy, một sự tĩnh mịch vây chung quanh cô, đó là sự đau đớn tột cùng của một con người.

Lặng lẽ khẽ thở dài một tiếng, ngày đó ở Yến quốc nếu không phải phát hiện cô lại là đệ tử của gia tộc Phi Linh. Bởi âm công tâm pháp của gia tộc không thể truyền ra ngoài, y cũng sẽ không có hứng thú đi tìm người bà bà mà cô từng hỏi y.

Chẳng qua là nhân duyên trùng hợp, ở nước Hàn, y bất ngờ bắt gặp mục ta đang đi rất vội vàng hướng về nước Tần, y âm thầm ra tay thử một lần liền biết ngay thật giả mọi chuyện. Sự việc xảy ra ở Nhất Tuyến Thiên kia, y đứng ở một bên, vừa nhìn qua đã thấu tường tận từng chân tơ kẽ tóc của sự việc. Hoa Dương thái hậu, ngày xưa là con gái quận công nước Yến, là đệ tử của gia gia y, tất nhiên là người có quan hệ sâu xa với gia tộc Phi Linh của y.

Đuổi thẳng một đường đến nơi đó, chẳng qua chỉ muốn xem kịch vui mà thôi. Nhưng không ngờ rằng thật sự lại được xem một vở kịch hoành tráng đến thế, chỉ là hơi tiếc cho Vân Kinh đã bị tổn thương đến mức này. Bởi vậy y mới thuận tay dẫn theo cô trở về, y không muốn mang về một bức tượng điêu khắc trống rỗng, vô hồn, hay một tảng băng lạnh lẽo.

“Kinh đô Tần quốc phòng thủ kiên cố, nếu lại khinh địch như vậy để cho người ngoài mang binh vào trong ẩn nấp, đột nhập vào vùng trung tâm quốc gia của họ mà không hay không biết thì Tần quốc sớm tiêu rồi, làm sao còn có thể sừng sững cho tới hôm nay.” Giọng nói nhàn tản tàn tàn truyền đến, Phi Lâm vừa uống một ngụm vừa bâng quơ buông một câu, y giống như đang tự lẩm bẩm một mình.

Đứng cao cao ở phía đối diện, ngóng nhìn hình dáng núi sông một màu xanh thẫm, thân thể cô khẽ chấn động. Những lời này là có ý gì?

“Kinh đô Tần quốc, và cả Tần vương cung, toàn bộ những nơi này đều do Độc Cô Tuyết tự mình bố trí quân đội bảo vệ. Chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, cũng không thể nào qua được mắt hăn. Thế mà nhiều binh mã như

vậy tụ tập ở vùng phụ cận kinh đô Tần quốc, bày ra trận thế lớn như vậy, người xem Độc Cô Tuyết là xác chết hay sao mà cái gì cũng không biết.” Lời nói mang theo sự khinh thường lạnh lạnh truyền đến, làm cho Vân Kinh đang đứng đối lưng lại với Phi Lâm hoảng sợ.

Vân Kinh chậm rãi xoay người lại, mặt không còn một chút máu, bình tĩnh nhìn chăm chăm Phi Lâm. Cô không nói gì, nhưng ẩn sâu trong đáy mắt tĩnh mịch kia hiện ra một chút dao động.

Phi Lâm cũng không nhìn Vân Kinh, tựa như đang ngủ trên tảng đá, y ngửa đầu uống một ngụm rượu, chậm rãi nói: “Tề Chi Khiêm, Thiết Bảo, hai kẻ như vậy, cô cho rằng Độc Cô Tuyết thật sự không biết bọn chúng xảo quyệt. Quan trọng nhất, lại có thể để bọn chúng dễ dàng tiến hành kế hoạch ám sát ngay trên địa bàn của hãn? Náo động nước Tần? Ám sát Tần vương sao? Cô thật sự xem một kẻ như Độc Cô Tuyết chỉ là vật trang trí? Là thanh danh hơi vang dội một chút? Thủ đoạn cũng chỉ ngoan độc hơn kẻ khác một chút?”

Những câu hỏi liên tiếp được ném ra, không đợi Vân Kinh trả lời, Phi Lâm đã nói tiếp: “Ta đoán, nếu không phải Độc Cô Tuyết đã bày ra trận thế không hề có một chút sơ hở, hãn tuyệt đối sẽ không rời khỏi kinh đô nước Tần. Nhi nữ tình trường tuy cũng quan trọng, nhưng quốc gia đại sự lại quan trọng hơn, tên đó cũng không phải người bỏ lớn chọn nhỏ.”

Vân Kinh nghe thế, khẽ nhíu mày nhìn Phi Lâm, trong mắt không tiếng động muốn hỏi, vậy thì vì sao?

Búng tay tách một cái, Phi Lâm không nhanh không chậm nói: “Nếu thật sự Độc Cô Tuyết đã an bài tốt tất cả mọi thứ, lại có thể xuất hiện loại tình huống như vậy, việc này còn cần phải hỏi vì sao ư?”

Vân Kinh cảm thấy hơi hơi xúc động, ý tứ của những lời này...

“Nếu không phải thuộc hạ của Độc Cô Tuyết âm thầm nhúng tay vào, Tề Chi Khiêm và Thiết Bảo dù có bản lĩnh hơn trời mà dám ở kinh đô Tần quốc gây sóng gió như thế, trù tính cặn kẽ như vậy, dùng thủ đoạn sấm chớp như thế kia, mà còn có thể thành công được ư.” Từng câu sắc bén đánh vào trọng điểm, từng lời rất hùng hồn mạnh mẽ.

Vân Kinh trong nháy mắt nhíu thật chặt mày, thuộc hạ của Độc Cô Tuyết phản bội Độc Cô Tuyết ư.

“Không thể có chuyện đó, thuộc hạ của chàng tuyệt đối trung thành, làm sao có thể phản bội chàng được chứ?”

“Ta có nói bọn họ phản bội Độc Cô Tuyết sao?” Phi Lâm liếc mắt nghiêng nghiêng nhìn Vân Kinh, ai chẳng biết thuộc hạ Độc Cô Tuyết hết sức trung thành với hãn, dù chỉ là một chút gian dối cũng không thể có, nói gì

đến phản bội, gian tế kia chứ.

Vân Khinh không khỏi ngần ra, lời này là có ý gì? Không phản bội Độc Cô Tuyết, thì sao lại có chuyện như vậy?

“Người không thấy cảnh cuối cùng ư? Độc Cô Tuyết và Độc Cô Hành đều dẫn theo một đội kỵ binh gọn nhẹ ra khỏi kinh thành, sau đó cảnh cuối cùng lại bỗng xuất hiện một đội quân thiết kỵ thật hùng mạnh vây chặt đám người Tề Chi Khiêm và Thiết Bảo. Quân đội với quy mô lớn như thế là từ nơi nào mà ra? Không có sự điều động của Độc Cô Tuyết và Độc Cô Hành, thì ngoại trừ đại tướng nắm giữ binh quyền cũng chính là thuộc hạ của Độc Cô Tuyết, còn ai đủ khả năng điều động binh mã đến đó? Nếu có thể đến vào thời điểm đó, vì sao lại không thể đến trước một bước? Vì sao lúc Độc Cô Hành gặp nguy hiểm lại không xuất hiện, mà Độc Cô Tuyết vừa mới có mặt, toàn bộ binh mã liền xông ra, làm cho Tề Chi Khiêm sắp thành công lại đành phải thất bại. Vậy, cô còn cần ta nói rõ thêm một chút nữa sao?” Từng lời lãnh đạm thật vô tình, lại xen lẫn tin tức chấn động không ngờ.

Trái tim Vân Khinh đập mạnh một nhịp, ý của Phi Lâm, trận đánh cuối cùng kia là một màn kịch đã được dàn dựng sẵn, là đã sớm có mưu tính, là... Vân Khinh đột nhiên có chút cảm giác không muốn suy đoán tiếp.

Phi Lâm thấy Vân Khinh không nói gì, cũng không cho phép cô trốn tránh sự thật, trực tiếp nói thẳng tất cả ra: “Đó là vì, bọn họ muốn Độc Cô Hành chết chứ không phải muốn Độc Cô Tuyết chết. Cô có biết không, lòng trung thành của bọn họ chỉ dành cho Độc Cô Tuyết, cho nên sẽ không đem Độc Cô Tuyết đặt vào vòng nguy hiểm, mà bọn họ lại bất trung với Độc Cô Hành, cho nên, sao có thể tính là phản bội Độc Cô Tuyết được.”

Từng lời nói lạnh lùng đâm vào trái tim Vân Khinh, trực tiếp chỉ thẳng ra những suy đoán mà cô không dám nghĩ đến, vạch trần toàn bộ chân tướng sự thật.

“Không đâu, Tuyết chắc chắn sẽ không làm những chuyện như vậy.” Vân Khinh ngẩng đầu nhìn chăm chăm Phi Lâm, gương mặt vô cùng kiên quyết và nghiêm túc, trên khuôn mặt bi thương là một sự phẫn nộ. So với bộ dáng đứng chết lặng muốn chết cũng không được muốn sống cũng không xong mấy ngày hôm trước, quả thực tức giận vẫn tốt hơn.

Phi Lâm thấy vậy gật gật đầu, nâng vò rượu lên uống một ngụm, đáng vẻ khí khái, thoải mái ngồi trên tảng đá lớn, liếc mắt nghiêng nghiêng nhìn Vân Khinh đang phẫn nộ nói: “Ta có nói Độc Cô Tuyết ra tay sao? Ta nói là Độc Cô Tuyết muốn lấy mạng Độc Cô Hành sao? Cô bé, không cần phải xúc động đến thế.”

Vân Khinh nghe Phi Lâm vừa thay đổi hướng câu chuyện lại là nói những lời như vậy, không nén được mà

hơi hơi nhúu lại, ý vừa rồi của y không phải muốn nói đến Độc Cô Tuyết...

"Dực vương Đại Tần Độc Cô Tuyết và Tần vương Độc Cô Hành đều là một mẹ sinh ra, thủ túc tình thâm. Chuyện Tần vương tin tưởng Dực Vương mà không bao giờ ngờ vực, và chuyện Dực vương trung thành tuyệt đối với Tần vương luôn luôn dốc lòng phò trợ, lướt mắt nhìn khắp bảy nước ai ai cũng biết chuyện này. Nếu nói Độc Cô Tuyết vì Độc Cô Hành tiêu diệt bất kỳ quốc gia nào thì còn có khả năng, nói Độc Cô Tuyết muốn giết Độc Cô Hành thì bất cứ kẻ nào cũng không tin. Ta vốn không tin tưởng điều đó cho lắm, nhưng với chuyện xảy ra hai ngày trước thì xem ra sự thật quả là thế." Phi Lâm nói đến đây bữu môi, trên mặt hiện lên một nét thừa nhận.

Gia đình đế vương, huynh đệ tình thâm như thế, nhìn lướt qua thế cuộc hỗn loạn mấy trăm năm gần đây cũng chưa từng nghe nói qua.

"Vậy người có ý gì?" Vân Kinh nhìn chăm chăm vào Phi Lâm, thái độ không chút hờn giận xoay người không nhìn Phi Lâm.

Phi Lâm thấy vậy cười cười nói: "Lực lượng quân đội trấn giữ nơi hiểm yếu như kinh đô Tần quốc, và bảo vệ Tần vương Độc Cô Hành, ngoại trừ Độc Cô Tuyết, thì vẫn còn vài vị tướng soái nữa cũng có năng lực điều động."

Vân Kinh nghe lời này, xoay đầu lại, trầm giọng nói: "Rốt cuộc người muốn nói gì?" Nếu y cũng cho rằng không phải Độc Cô Tuyết điều động binh lính muốn lấy mạng Độc Cô Hành. Vậy đám người kia tự tiện làm thế chính là phản bội, nhưng y lại nói không phải là phản bội, vậy y có ý gì? Phi Lâm này rốt cuộc đang muốn nói gì.

Phi Lâm thấy vậy cười cười, từ từ nhắm hai mắt lại vừa uống rượu vừa thản nhiên nói: "Thủ hạ của Dực vương Đại Tần Độc Cô Tuyết có thất Mặc và nhất Sở^(*), đều là những nhân tài an bang định quốc của Đại Tần."

(*) Thất Mặc và nhất Sở: gồm 7 người họ Mặc, một người họ Sở, bên dưới Phi Lâm có giải thích rất rõ ràng.

"Trong Thất Mặc thì Mặc Ngân, Mặc Ly luôn theo sát bên Độc Cô Tuyết, hiện thống lĩnh năm vạn quân thiết kỵ tinh nhuệ nhất."

"Mặc Chi, Thượng tướng quân Tần quốc, trong tay nắm giữ hai mươi vạn binh mã, trấn giữ kinh đô."

"Mặc Vũ, Thượng tướng quân Tần quốc, tay nắm ba mươi vạn binh mã, canh giữ biên cương phía đông Tần quốc."

“Mặc Lâm, Thượng tướng quân Tần quốc, suất lĩnh hai mươi vạn binh mã, trông coi biên giới phía bắc Tần quốc.”

“Mặc Đình, hộ bộ thượng đại phu Tần quốc, cai quản chính sách thuế khóa và tiền tệ của Tần quốc.”

“Mặc Tiềm, thủ lĩnh thị vệ cận thân của Tần vương, tiếp quản tất cả các nguồn tình báo cơ mật nhất Tần quốc, là người có được thông tin nhanh nhất, nắm giữ quyền sinh sát rất lớn.”

“Nhất Sở, là thượng đại phu Sở Vân, luôn theo bên cạnh Độc Cô Tuyết, một quân sư lớn, bày mưu tính kế đằng sau hậu trường, là một nhân tài có năng lực như vị Tể tướng.”

“Thế thì đã sao?” Vân Kinh hơi nhíu mi, bọn họ thì có liên quan gì đến những lời y nói vừa nãy.

Phi Lâm liền lắc đầu cười cười: “Cô thật không quan tâm những gì xảy ra trong triều, nếu như cô sớm quan tâm hơn, thì với những việc bọn họ đã làm ngày hôm nay, cô sẽ nhìn ra rất tường tận.”

Dứt lời, Phi Lâm uống một ngụm rượu nói tiếp: “Cô cũng biết toàn bộ binh lực Tần quốc chỉ có khoảng bảy mươi lăm vạn này, tất cả đều nằm trong tay Dực vương Độc Cô Tuyết. Phóng mắt mà xem xem mỗi một quốc gia, xem xem trong thời thế loạn lạc hơn một ngàn năm qua, có một nước nào lại có người nào nắm giữ được toàn bộ binh quyền mà không hề phụ quốc chủ?”

“Hơn nữa, nắm giữ được binh quyền đồng thời lại cai quản luôn cả hộ bộ, giám sát toàn bộ thuế má và tiền tệ, cũng chính là mạch máu của một quốc gia, chỉ với hai điều này thôi, thì toàn bộ đất nước đều nằm trong tay thân vương, mà không phải nằm trong tay quân vương.”

“Thêm nữa là, thủ lĩnh thị vệ cận thân của Tần vương cũng là người của Độc Cô Tuyết, nắm giữ tất cả các nguồn tình báo cơ mật nhất của Đại Tần, vị trí quan trọng như thế không phải là người của Độc Cô Hành mà lại là người của Độc Cô Tuyết.”

“Lại còn có Sở Vân, kẻ có tài và địa vị tương đương như một vị Tể tướng, không phục vụ trong triều, mà chỉ chịu sự quản lý của một mình Độc Cô Tuyết. Cô ngẫm lại thử xem, có một quốc gia nào như thế không? Tần vương, rốt cuộc là Độc Cô Tuyết hay là Độc Cô Hành.”

Vân Kinh nghe những lời này không khỏi cảm thấy kinh hoàng, cho tới bây giờ cô chưa từng chú ý tới mặt này, quân thần đảo ngược như thế. Cho dù cô không hiểu chuyện trên triều, cũng biết đây chắc chắn không phải chuyện tốt.

“Vì sao người lại biết?”

Phi Lâm trở mình một cái trên tảng đá, thoải mái vắt một tay lên trán, lắc đầu nhìn Vân Kinh: “Chỉ cần nghe ngóng một chút là đã biết rồi, chuyện này cũng không phải là chuyện bí mật gì trong thất quốc này.”

Quyền lực của thân vương lại lớn hơn quân vương, toàn bộ quân quyền đều tập trung trong tay một vị thân vương, điều đó đồng nghĩa với việc quân vương sẽ mất đi quyền lực, tình thế như vậy...

“Tân vương sẽ không để ý đến điều này.” Vân Kinh nhíu nhíu mày lại, khẳng định điểm này rất chắc chắn.

“Y không thêm để ý nhưng thuộc hạ của y sẽ để ý.” Phi Lâm trả lời rất tự nhiên.

Vân Kinh nghe vậy, hơi hơi nhíu nhíu mày.

“Những kẻ đi theo quân vương lại không có quyền lực bằng những thuộc hạ đi theo Dục vương, việc sờ sờ ra như thế có ai mà không hiểu, Đại Tân này rốt cuộc ai mới là quân vương?” Phi Lâm thản nhiên cười cười.

“Chuyện hai huynh đệ bọn họ là thủ túc tình thâm cũng chỉ là chuyện của cả hai, Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyệt nghĩ rằng không sao cả, đó là vì bọn họ tin tưởng lẫn nhau. Nhưng vua là vua, thần là thần, thần phải yếu hơn vua vốn là chuyện bất di bất dịch, quân vương có thể chịu đựng được thần tử có công cao chấn chủ^(*), nhưng thế lực của quân vương thì sao lại chấp nhận được chuyện đó, đây là điều tối kỵ.” Phi Lâm lắng nghe luồng gió mát lạnh thổi ào ào và ngắm nhìn đám mây trắng trôi bồng bềnh trên trời.

^(*) Công cao chấn chủ: có công lao to lớn hơn cả vua. Tâm ảnh hưởng lấn át vua.

Vân Kinh nghe thế trong lòng có chút không ngờ, không nén được rung mình một cái, Độc Cô Hành, Độc Cô Tuyệt vốn là hai huynh đệ có tình cảm tốt như vậy, làm sao có thể...

“Độc Cô Tuyệt ba năm không lộ diện ở kinh đô Tân quốc, có lẽ không phải là không muốn vào triều, mà chính là hẳn không có mặt ở Tân quốc.” Phi Lâm nói rất chắc chắn, y xoay xoay vò rượu đang cầm trong tay, chậm rãi nói: “Tình hình xáo trộn trong ba năm, bên trong triều đình Tân quốc rốt cuộc xảy ra tranh đấu trong sáng ngoài tối như thế nào, chắc có lẽ hẳn không biết, mà Độc Cô Hành luôn tín nhiệm Độc Cô Tuyệt, tất nhiên sẽ không nhắc đến việc này. Độc Cô Tuyệt một lòng trợ giúp Độc Cô Hành, thuộc hạ của hẳn lại càng không dám bấm báo với hẳn. Hai thế lực cùng tồn tại, một bên muốn tranh đoạt quân quyền, một bên muốn bảo vệ quân quyền. Kết cục của việc này sớm hay muộn cũng là không phải người chết thì chính là ta mất mạng.”

Vân Kinh chậm rãi tựa người vào tảng đá, nhìn đám cỏ cây mênh mông trước mắt, không nói tiếng nào.

Điều đó cô cũng hiểu, từ nhiều triều đại trước rất hiếm có chuyện quyền thần công cao chấn chủ và quân vương cùng tồn tại. Không phải là quyền thần bị quân vương giết, chính là quyền thần diệt trừ quân vương, rồi thay thế bằng một triều đại khác. nước Sở trước đây chẳng phải là đã diệt trừ nước Ngô theo cách đó sao, từ đó mới mở ra viễn cảnh bá chủ một phương của Sở sau này. Quyền lực của thần lớn hơn vua, cũng không phải là chuyện tốt.

“Độc Cô Tuyết và Độc Cô Hành là huynh đệ tình thâm, bọn họ tin tưởng lẫn nhau. Nhưng sao có thể bảo đảm là thuộc hạ bên dưới ai ai cũng đều nghĩ như họ, trong lòng không hề có khúc mắc? Một cường quốc như thế, nhất định không thể dễ dàng chấp nhận việc hai vua cùng tồn tại, đó chính là tự mình hủy hoại gốc rễ và sức mạnh của mình. Huống chi mục tiêu của Tần cho tới nay đều là muốn chinh phục lục quốc, thống nhất thiên hạ, nội bộ không đồng lòng thì lấy gì đi thống nhất thiên hạ? Rốt cuộc phải đi theo ai.” Phi Lâm chậm rãi nói, lại chỉ ra điểm mấu chốt từng chút từng chút một.

“Huống chi, ta còn nghe nói, năm đó Tần vương tiên nhiệm vốn có ý truyền ngôi cho Độc Cô Tuyết, lúc ấy vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng bị Độc Cô Tuyết từ chối một cách khéo léo, rồi nhường vương vị cho Độc Cô Hành. Việc này tuy rằng chỉ là đồn đại, rốt cuộc có phải là sự thật hay không thì không một ai biết rõ cả. Nhưng tai họa ngầm mà nó ẩn chứa cũng rất thâm sâu. Tồn tại việc thuộc hạ của Độc Cô Tuyết là thất Mặc nhất Sở, chỉ tuân lệnh của Dục vương, không tuân lệnh của quân vương, ai dám nói không phải vì nguyên nhân này chứ.”

Vân Kinh vốn không biết chuyện này lại có liên can nhiều đến vậy, cô cũng không quan tâm việc triều chính, lúc này nghe thấy lại dâng lên từng cơn hoảng sợ.

“Cách đây không lâu, Tần vương vì cứu Độc Cô Tuyết lại tự phá hủy hoàng lăng của mình. Mặc dù việc này là do tự ý quyết định, nhưng phe cánh của Tần vương lại nổi giận. Nên biết hoàng lăng bị hủy chính là triều đại bất ổn, chỉ vì một thân vương mà tự hủy hoàng lăng của mình, vậy rốt cuộc là thân vương lớn hay là Tần vương mới lớn nhất đây?”

“Độc Cô Hành cam tâm tình nguyện nhưng đâu có nghĩa là đám phe cánh kia cũng tình nguyện? Đám quan lại tự tư tự lợi kia, đâu cần quan tâm bọn họ là huynh đệ, là thật lòng đối xử với nhau. Quyền lực, đó là một đầm lầy.”

Lời của y cũng không phải là suy đoán, chẳng qua là y có quen với một người bạn, cũng chính là người thuộc phe cánh theo Độc Cô Hành, những lời đầy sự oán hận và oán giận Độc Cô Tuyết kia vô tình rơi vào tai Phi Lâm. Khi bọn chúng nói đến lợi ích của chính bản thân mình cũng đâu thêm quan tâm đến việc vì nước Tần mà đối phương đã lập biết bao nhiêu công lao hiển hách, đâu thêm quan tâm nước Tần mà không có hãn thì

đất nước sẽ rối loạn hay không, đâu phải ai ai cũng có thể nhìn xa trông rộng.

“Nhưng như vậy cũng không thể chứng minh được điều gì.” Vân Kinh nhíu nhíu mày.

“Đúng là không chứng minh được gì, chỉ có điều trước đó vài ngày nghe nói bên phe cánh Tần vương đã soạn một bản sớ can gián. Một trăm tên quan viên liên kết với nhau cùng đề tên vào sớ trình rồi dâng lên Tần vương, thỉnh cầu Độc Cô Hành thu hồi lại binh quyền, vì binh quyền phải nằm trong tay quân vương, Dực vương chỉ có thể tạm thời điều hành, không thể tùy ý chi phối như thế nào cũng được, cụ thể bản sớ đó nói ra sao thì ta không biết. Nhưng mà, bọn chúng dẫn chứng sự thật rồi lại trích dẫn kinh điển, phân tích từng mặt lợi hại, lý giải chuyện này vô cùng thuyết phục. Vấn đề thống nhất lục quốc cũng được đề cập trong này, nội bộ Tần quốc tuyệt đối không thể bị chia rẽ, hình như Tần vương hơi có dấu hiệu dao động.”

Vân Kinh nghe Phi Lâm nói đến đây khẽ nhắm mắt lại, cô đã hiểu tất cả.

Phi Lâm thấy dáng vẻ của Vân Kinh, đương nhiên biết Vân Kinh đã hiểu, không khỏi lười nhác cười cười nói: “Đám thuộc hạ thất Mặc, nhất Sở của Độc Cô Tuyết, ai mà không phải là kẻ trông coi một cõi, ai mà không là kẻ thủ đoạn cao thâm. Huống chi còn có Mặc Tiềm – kẻ đứng đầu quản lý tất cả các nguồn tình báo cơ mật, đương nhiên y chính là người nắm được thông tin sớm nhất. Trong số những thuộc hạ của Độc Cô Tuyết thì y là nhân vật hàng đầu, tâm tư cực kỳ sâu kín, làm việc cẩn thận, muốn lén giở trò sử dụng một chút thủ đoạn, giấu giếm không báo tin tức với Độc Cô Tuyết, mà tự mình xử lý cũng không phải là việc gì khó khăn.”

“Bước thứ nhất là thu hồi binh quyền, bước thứ hai sẽ như thế nào ai mà biết được, ngồi chờ chết vốn không phải là tác phong của bọn họ. Những người này, ai mà không học được thứ thủ đoạn máu lạnh vô tình từ Độc Cô Tuyết chứ. Chiêu tiên hạ thủ vi cường, thật sự được bọn họ thực hành vô cùng nhuần nhuyễn.”

Vân Kinh nghe thấy thế, chậm rãi đưa tay nắm lấy vỏ rượu trong tay Phi Lâm, uống một ngụm.

Cô hiểu, vì sao Phi Lâm nói không phải phản bội Độc Cô Tuyết, bọn họ là vì Độc Cô Tuyết mà tranh giành, vì bảo vệ Độc Cô Tuyết. Bọn họ sẽ không phản bội Độc Cô Tuyết, bọn họ không từ bất cứ thủ đoạn nào giúp Độc Cô Tuyết tranh vị, cho dù kẻ địch là Độc Cô Hành, người thân duy nhất của Độc Cô Tuyết.

Cuộc chiến hoàng quyền, mang theo sự vô tình và cả mùi máu tanh tươi hơn cả chiến trường tàn khốc, thời thế xoay vần.

Phi Lâm thấy Vân Kinh bốc lên hơi rượu, trên mặt hiện lên nhiều vết đỏ hồng, không khỏi lắc đầu nói: “Đã hiểu chưa? Cô chẳng qua chỉ là một quân cờ trong hàng ngàn quân cờ mà thôi, có sự xuất hiện của cô hay

không thì Độc Cô Hành sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra sự cố. Có lẽ cô nên cảm thấy vui mừng, nếu như không phải mượn chuyện của cô, Mặc Tiềm bắt lấy cơ hội phát động kế hoạch sớm hơn, nên trước mắt Độc Cô Hành chỉ bị thương nặng. Nếu thật sự cho đám người đó thời gian chuẩn bị, thì Độc Cô Hành ngay cả cơ hội trọng thương cũng không có mà đã trực tiếp đi gặp Diêm Vương.”

Nói đến đây Phi Lâm ngửa đầu uống một ngụm rượu, trên mặt hiện lên vẻ khen ngợi nói: “Quả nhiên không có một ai là kẻ dễ bắt nạt. Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên muốn dùng một viên đá ném chết ba con chim, vừa diệt Độc Cô Tuyết vừa giết Độc Cô Hành, còn có được cô. Đáng tiếc, Mặc Tiềm là loại người nào, trái lại y còn lợi dụng bọn chúng, cho đến khi Tần vương tuyên chỉ truyền ngôi xong, mới trở mặt muốn tiêu diệt bọn chúng. Đến cuối cùng có được ích lợi lớn nhất lại là Độc Cô Tuyết và Tần quốc. Từ nay về sau, Tần quốc chỉ có duy nhất một mình Độc Cô Tuyết là vương, diệt lục quốc, có lẽ sẽ trở thành sự thật vào một ngày nào đó.”

“Ha ha, quả là tự bê đá đập chân mình, giết Độc Cô Hành để rồi đổi lấy Độc Cô Tuyết lên ngôi. Quả thực là ngu xuẩn, tự mình tìm họa diệt quốc.” Phi Lâm nhớ tới thời khắc cuối cùng nhìn thấy Tề Chi Khiêm mặt mày xanh mét, không nhin được mà cười thành tiếng, đến cuối cùng người thắng vẫn là nước Tần.

Khẽ rùng mình một cái, Vân Kinhh ngẩng đầu nhìn về phía vương cung nước Tần. Nếu Độc Cô Tuyết biết được, không biết sẽ đau lòng đến mức nào đây, hẳn không hy vọng sẽ trở thành người thắng theo cách đó. Cô biết rõ, hẳn không có dã tâm tranh vị với Độc Cô Hành, hẳn chẳng qua chỉ là muốn dùng hết năng lực của mình, làm cho Đại Tần lớn mạnh. Nhưng trong cuộc chiến hoàng quyền, đánh cờ không phải hai người bọn họ, mà là hai phe cánh đi theo bọn họ. Một người gục ngã thì chính là một phe cánh sụp đổ, bất kỳ ai cũng không muốn thất bại, cuối cùng lại gây tổn thương cho hai huynh đệ bọn họ.

Trái tim đau đớn, Vân Kinhh xoay người bước đi, Độc Cô Tuyết của cô lúc này chắc hẳn rất đau lòng. Cô và thuộc hạ của hẳn cùng lúc giáng hai đòn thật mạnh đả kích hẳn, sao hẳn có thể chịu đựng được đây. Không được, cô muốn đến bên cạnh hẳn, mặc kệ hẳn sẽ đối xử với cô thế nào.

“Ta cam đoan cô chẳng những không thấy được người, mà còn có thể một đi không về.” Giọng nói nhàn nhã truyền đến, Phi Lâm buông lời khẳng định chắc nịch.

Vân Kinhh nghe thấy hơi dừng lại, cô nhớ tới gã đàn ông kia gọi cô là yêu nữ, muốn giết chết cô.

“Hiện nay cả thất quốc đều biết Độc Cô Tuyết yêu cô sâu đậm thế nào, chỉ cần có cô là có thể tổn hại hẳn, cô cho rằng Mặc Tiềm và những kẻ đó sẽ cho phép cô đến gần hẳn? Ngày đó bọn họ muốn giết cô, vừa là giá họa, và cũng là cắt đứt tất cả sự nhớ nhung và hy vọng của Độc Cô Tuyết. Muốn trở thành một đế vương chân chính thì không thể có điểm yếu, không thể bị uy hiếp. Huống hồ là chuyện của cô, hiện nay Tần quốc chỉ sợ

không có ai là không biết, cô có thể đi đến đó được sao?”

Vân Khanh đưa lưng về phía Phi Lâm lẳng lặng đứng bất động, Phi Lâm cũng không nói chuyện nữa, thông thả vênh vao uống rượu của mình, hết sức thoải mái.

Gió núi thổi tung, vạt áo trắng thuần khiết theo gió bay lượn như một luồng sóng bạc.

Nửa ngày, Vân Khanh chậm chạp xoay người lại, đi tới trước mặt Phi Lâm, quỳ một gối xuống kiên định nhìn Phi Lâm nói: “Xin sư phụ thu con làm đồ đệ.”

Phi Lâm vô tư lự nằm dài trên tảng đá lớn, cười xảo quyết nói: “À, gia tộc Phi Linh nhà ta có quy tắc chỉ có thể truyền cho con trai, và truyền thụ cho con dâu chứ không truyền cho con gái. Hoa Dương thái hậu kia tuy rằng là đồ đệ của gia gia ta, nhưng cũng không truyền âm công tinh túy nhất của gia tộc Phi Linh cho bà ta. Cô muốn ta truyền cho cô tinh hoa âm công của nhà ta, có phải muốn làm con dâu ta hay không?”

Vân Khanh không để ý tới sự đùa cợt của Phi Lâm, nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng kiên quyết nói: “Con không phải là điểm yếu của chàng, con muốn trở thành cánh tay cho chàng. Khi chàng cần một bờ vai để nương tựa, con có thể cho chàng tựa vào, lúc chàng mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, con có thể đến chống đỡ giúp chàng, xin sư phụ hãy dạy bảo.”

Chẳng qua Phi Lâm chỉ đứng trên đỉnh núi chứng kiến một màn như vậy, liền gần như đoán ra được hết toàn bộ sự việc, giống như chính mình tham dự vào. Với trí tuệ này, với tầm nhìn này, không phải thứ cô có thể có được.

Cô không hiểu triều chính, không hiểu thủ đoạn của các bậc đế vương, lại càng không hiểu được tranh đấu trong triều đình, nhưng mà, cô có thể học.

Phi Lâm thấy vậy hơi thu lại thái độ bất cần đời, cúi đầu nhìn Vân Khanh đang quỳ gối trước mặt, thản nhiên nói: “Cô không sợ hã sẽ không còn yêu cô? Cô không sợ hã sẽ xem cô như kẻ thù?”

“Mãi không thay đổi.” Giọng nói nhẹ tênh, hòa lẫn trong đó là sự kiên quyết đến cố chấp.

“Giỏi, rất hợp với khẩu vị của ta, đến đây nào, đồ đệ ngoan, gọi một tiếng sư phụ ta nghe thử nào.”

Gió núi kéo qua mang theo một mùi thơm dịu dịu.

“Công tử.” Đúng lúc đó Tiểu Tả và Tiểu Hữu đi đến từ phía xa xa, Phi Lâm thấy mặt mũi của hai tên này sáng ngời ngời. Hai tên nhóc được cử đến vương cung nước Tân thám thính tin tức giờ đã trở lại, y ngay lập

tức cũng không có ý chần chờ hỏi: “Tần vương còn sống hay đã chết?”

Hết chương 84

Chương 85 – Vân Kinhh VS Sở Hình Thiên

Vân Kinhh vừa nghe thấy lời này, cả người run lên, quay đầu nhìn Tiểu Tả và Tiểu Hữu đang sóng bước đến.

Khuôn mặt Tiểu Tả dường như lúc nào cũng mang nét tươi cười, nhưng đây là lần đầu tiên không hề cười cợt, vẻ mặt thương tiếc khẽ nhìn Vân Kinhh, nhẹ giọng nói: "Sáng nay, trong Tần vương cung, tiếng chuông báo cửu ngũ tang^(*) đã vang lên."

^(*) Cửu ngũ tang: tang chế của bậc cửu ngũ chí tôn (ý nói tang chế của vị vua)

Vân Kinhh vừa nghe xong lập tức có cảm giác cổ họng nghẹn cứng lại như có ai đó siết chặt, cả người run rẩy dữ dội, không tự đứng thẳng nổi phải tựa vào tảng đá to bên cạnh, sắc mặt trắng bệch. Chuông cửu ngũ tang, đó là tiếng chuông vang lên khi một đế vương băng hà, nó tuyên cáo chấm dứt một thể hệ quân vương.

Tiểu Hữu đi sau, khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, nhìn Vân Kinhh, chậm rãi nói: "Một tháng sau, Dực vương Độc Cô Tuyệt đăng cơ lên ngôi, là Tần vương đời thứ mười lăm của Đại Tần"

Vân Kinhh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bàn tay giấu trong tay áo siết chặt lại. Không nói một lời nhưng sắc mặt thê lương của cô khiến cho ba người bên cạnh động lòng xót xa.

Phi Lâm thở dài một tiếng khẽ lắc đầu: "Đi thôi, nơi này không có gì hay để xem nữa rồi." Vừa nói y vừa xoay người nhảy khỏi tảng đá, chỉ thấy ống tay áo bay bay phấp phới thì bóng dáng đã đi xa.

Tiểu Hữu, Tiểu Tả ngược mắt nhìn Vân Kinh cả người đang run run không ngừng. Tiểu Tả thở dài một tiếng, bước lên cứng rắn nắm lấy tay Vân Kinh đang đặt trên tảng đá kéo đi, trên mặt lại là nét tươi cười nói với cô: “Chuyện này cũng chưa chắc là thật mà, hoàng gia có thể làm bất cứ chuyện gì, chưa hẳn đã chết nhưng lại tung tin ra ngoài như vậy. Hoặc là bọn họ có mưu tính khác, đến đúng thời cơ sẽ đột ngột xuất hiện, Hoa Dương thái hậu của nước Sở không phải cũng vậy sao. Bọn họ tính là tính cả thiên hạ, ai biết thật giả bên trong như nào. Đi thôi, đi thôi, muội muốn ở lại đây cũng không được, tốt nhất là theo bọn ta.” Dứt lời, Tiểu Tả dứt khoát kéo Vân Kinh đi.

Tiểu Hữu đứng bên cạnh, khuôn mặt hết sức lạnh lùng cũng cầm chặt tay kia của Vân Kinh, trầm giọng nói: “Bọn họ hại muội, thì muội hại lại bọn họ. Để bản thân mình đau thương thì có ích lợi gì, báo thù rửa hận mới quan trọng. Đi thôi.” Vừa nói vừa cùng với Tiểu Tả, mỗi người một bên, cứ thế kéo Vân Kinh chạy theo hướng Phi Lâm đã biến mất.

Vân Kinh không phản kháng, khẽ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống gò má, rơi vào không gian bụi bặm.

Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điều nhi ở bên cạnh dường như cũng cảm nhận được sự đau đớn của Vân Kinh, chúng nó đều ngoan ngoãn đi theo phía sau Tiểu Tả và Tiểu Hữu, bám sát Vân Kinh.

Gió núi thổi hây hây, bầu trời nước Tần đã thay đổi

Lúc này, trang sử của Tần vương Độc Cô Hành đã được lật qua, thiên hạ sau này thuộc về Độc Cô Tuyệt.

Hoa rơi xuống chảy xuôi theo dòng nước, lá xanh dần dần chuyển sang sắc vàng, thời tiết đã chuyển sang thu. Vạn vật dần trở nên tiêu điều xơ xác, bắt đầu mang theo hơi lạnh, kéo đến lặng lẽ mà nhanh thật nhanh.

Lá rụng nhưng trăm hoa lại đua nở, hoa cúc mùa thu khoe sắc rực rỡ, một dãy núi toàn cúc vàng nhấp nhô, gợn sóng, khẽ vươn mình nhẹ nhàng đón gió. Cả rừng hoa nở bung ra vô cùng rực rỡ, hàng vạn đóa hoa cùng hé mở nhưng lại khoan thai, thông dong, khiến cho tiết trời cuối thu nhuộm một màu vàng sáng rực, độc nhất chỉ có riêng mình.

“Họ Phi kia, ta nói cho người biết, lúc trước người không đi nước Tần, thực sự tổn thất vô cùng to lớn của người đó, người đúng là không có phúc được chứng kiến nha”. Trên ngọn núi, một gã đàn ông mặc áo gấm dài màu lam nhạt, nhìn khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt rất đàn ông và oai phong. Lúc này vẻ mặt y đầy đắc ý, tươi cười ngời đôi diện đánh cờ với Phi Lâm.

Phi Lâm tựa vào ghế đá sau lưng rất thoải mái, thời tiết thế này lại có thể ngồi trên đỉnh núi cao, để mặc cho gió thổi qua, thật sự là quá đổi tự do tự tại à nha.

Hai ngón giữa của tay phải kẹp một quân cờ trắng chậm rãi đặt xuống bàn cờ, Phi Lâm vừa cười vừa không, nói: “Mộ Ai, người chạy từ xa tới đây tìm ta để chơi cờ, không phải chỉ vì muốn đặc ý ở trước mặt ta đấy chứ”.

Mộ Ai cười ha hả đặt một quân cờ khác xuống, nói: “Biết là tốt rồi, ai bảo người không đi, ta kéo người đi nước Tần với ta, người lại muốn chạy qua nước Hàn gì đó, đúng là không có phúc được nhìn tận mắt.”

Cũng chẳng thèm chờ Phi Lâm hỏi lại mà nói luôn một lèo: “Ta nói cho người biết, một tháng trước tần Tần vương đăng cơ, đúng là trăm năm khó gặp nhé. Phải nói như thế nào nhỉ, quá hoành tráng, quá nghiêm trang, vô cùng long trọng... Chậc chậc, ta đến rất đúng lúc, có thể chứng kiến cảnh Tần vương đăng cơ, khiến cho ta cảm thấy rất thỏa mãn”.

Gió núi nhẹ nhàng thổi qua, một bóng dáng mảnh mai đang ngồi gần bên khẽ rung động. Năm ngón tay trắng nõn đang cầm một cuốn sách, khó có thể thấy được những ngón tay ấy đang siết chặt cuốn sách trên tay.

Phi Lâm không thèm ngẩng đầu, chỉ thản nhiên nói: “Không phải chỉ là một đế vương đăng cơ thôi sao, có gì mà phải ầm ĩ nháo nhào cả lên thế.”

“Người thì biết cái gì, Dục vương Độc Cô Tuyệt của nước Tần này á, uy danh vốn đã vang lừng khắp sáu nước rồi. Trước đó là chỉ một thân vương mà tiếng tăm hiển hách đã vang xa khắp bốn phương tám hướng rồi. Lần này lại đăng cơ lên ngôi vương, chả lẽ người cũng không biết, trường hợp này đúng là không thể dùng lời mà diễn tả được nha.

Toàn bộ dân chúng ở kinh đô nước Tần như sôi sục lên, còn những người ở gần có thể chạy tới nước Tần đều chạy tới hết, chẳng quản đêm ngày ráng tới cho bằng được. Trên các ngã tư đường quả thật là chật như nêm cối luôn, vai chạm vai mà còn không thể di chuyển được, chen chúc tới mức ta gần như bị lột da luôn ấy, thật là ta chưa bao giờ thấy cảnh quá nhiều người như vậy.

Có điều, chuyện này cũng không quan trọng, người phải biết rằng nhiều người như vậy, chỉ cần mỗi người nói khe khẽ thôi cũng muốn vỡ toang ra thành biển lớn mênh mông. Ta chen chúc trong đám người đó, cho dù có gào rách cổ họng cũng chẳng nghe thấy tiếng mình. Nhưng người có biết, ngay lúc Tần vương Độc Cô Tuyệt kia khoác mặc áo bào đen nạm ngọc, cả người ngập tràn khí phách, vừa đứng trên tòa thành phía trước Tần

vương cung thì lập tức tất cả mọi người đều lặng ngắt như tờ. Toàn bộ kinh đô của nước Tần im phăng phắc không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào nữa. Chỉ trong nháy mắt thôi mà ngay cả tiếng kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được luôn nhé.”

Nói đến đây Mộ Ai dừng lại uống một hớp nước, vẻ mặt tràn ngập hưng phấn nói tiếp: “Cả người đều là khí phách cả một quân vương, vô cùng oai nghiêm, vừa đứng ở trên đó mà đã khiến cho người ta xúc động đến dập đầu cúi lạy không ngừng. Cái gã đàn ông đó, thật là con mẹ nó không phải người mà, rất dũng mãnh, rất có khí phách quân vương. Không nói dối người chứ, ta thế quái nào mà cũng mơ mơ hồ hồ bái lạy theo, vẻ mặt lại hết sức cuồng nhiệt đi theo đám người nước Tần đó hô vạn tuế. Thật là, ta là người nước Triệu mà lại đi theo bọn họ làm mấy việc đó, quả thực mất mặt quá đi.”

“Người còn biết mất mặt sao, lại còn khoe khoang nữa.” Phi Lâm thản nhiên đáp lại một câu, hai ngón tay duỗi ra, lại đặt xuống một quân cờ.

Mộ Ai phẩy tay không thềm để ý, cười nói: “Nếu người đi, nhất định người cũng sẽ dập đầu cúi lạy theo mà thôi. Thật sự, trong trạng thái kích động đó nếu không bị cuốn theo thì chỉ có thể nói người rõ ràng chả phải người.”

Lần này, rốt cục ta cũng đã cảm nhận được địa vị của Tần vương Độc Cô Tuyết trong lòng người dân nước Tần rồi. Ngoài cái loại sùng bái cuồng nhiệt đó ra còn có kỷ luật nghiêm minh nhé, tìm đồ mất khắp sáu nước coi có vị quân vương nào đẳng cơ được như vậy không?

Cuối cùng, hắc cứ đứng như một vì sao sớm trên thành một hồi, rồi phất ống tay áo một cái. Dân chúng bên dưới vốn đang phấn khích đến mức quên cha bỏ mẹ, kết quả vừa thấy hắc cứ phất tay lên như vậy, phía trước lập tức truyền cho phía sau, chỉ trong chớp mắt tất cả mọi người tự động yên lặng. Đồng loạt nghiêm trang, cúi đầu, cung kính khom người đưa hắc cứ rời đi. Ông trời ơi, chỉ là một cái phất tay như thế mà sao lại có uy phong lớn đến vậy nè. Người nói thử coi, tìm khắp sáu nước coi có ai cao giá như vậy không? Có ai trang trọng, uy nghiêm đến vậy không?” Nói đến đây Mộ Ai đưa tay sờ sờ cằm, vẻ mặt không dám tin pha lẫn sùng bái.

“Tần vương Độc Cô Tuyết, đó mới là cái đích mà tất cả mọi người cùng hướng tới.” Phi Lâm hơi nghiêng đầu nhìn sang, Vân Khinh giống như bức tượng điêu khắc đứng yên ở bên cạnh, khẽ nhíu mày.

Mộ Ai nghe vậy gật đầu thật mạnh nói: “Đúng, chính là từ này... Ày, người bắt được quân đó khi nào vậy?” Nhìn chăm chăm trên bàn cờ thấy Phi Lâm đang từ từ lấy quân cờ ăn được về, vẻ mặt đang phấn khích của Mộ Ai đột nhiên biến đổi trong nháy mắt, y trừng lớn mắt, tay chân luống cuống tìm nước đi.

“Tự nguyện chịu thua đi.” Phi Lâm thốt ra năm chữ nhẹ như gió rồi tựa vào ghế đá phía sau lưng.

Mặt Mộ Ai chợt trở nên nhẵn nhúm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đánh lại.”

“Ta không có hứng thú đó.” Phi Lâm cầm một quân cờ màu trắng trong tay có vẻ rất nhàn hạ, nói ra câu khiến người ta tức chết.

Gương mặt Mộ Ai càng nhẵn nhúm hơn nữa, tròng mắt sang lườm kẻ đang vô cùng nhàn nhã kia, như muốn ăn tươi nuốt sống Phi Lâm luôn.

“Tiểu sư muội, muội tách bọn chúng ra đi.” Đúng lúc này, phía xa xa truyền đến tiếng la oai oái, nghe như là thẹn quá hoá giận.

Vân Kinh nãy giờ vẫn cúi đầu không nói gì, lúc này mới từ từ ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn ra xa xa nơi Tiểu Tả đang bị mấy con báo vây quanh. Mấy con báo kia cũng không cắn quần áo Tiểu Tả, chỉ là chặn ở trước mặt cậu không cho cậu đi qua. Tiểu Tả tức đến nổi vẻ mặt bình thường luôn tràn đầy nụ cười tếu táo nay cũng trở nên xanh mét.

Vân Kinh thấy vậy, lướt nhẹ năm ngón tay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ đặt trước người. Những tiếng đàn trong trẻo vang lên, mấy con báo lập tức buông tha cho Tiểu Tả, lùi vào trong bụi cỏ bên cạnh.

Tiểu Tả thở hổn hển, chạy lại nói với Phi Lâm: “Thiếu gia, người bắt nạt con, người bắt công quá, vì sao người dạy tiểu sư muội thu phục thú dữ mà không dạy con?”

Phi Lâm nghiêng mặt nhìn Tiểu Tả đang thở hổn hển, vẻ mặt rất nghiêm túc gật đầu nói: “Vay trước hết người hãy đi hỏi chúng nó xem tại sao chúng nó không nghe lời của người.”

Tiểu Tả lập tức cứng họng, cậu biết, mặc kệ cậu có đàn khúc Thanh tân, khúc Không linh gì gì đó, mấy con thú kia cũng không nghe lời của cậu. Đừng nói tới thú dữ, ngay cả mấy con thỏ rừng, gà rừng... mấy con vật nhỏ xíu đó thôi cũng chả thèm để ý đến cậu, thậm chí chúng nó cũng chả buồn liếc mắt nhìn cậu nữa kia. Quả thực khiến cậu tức chết đi được, chẳng lẽ đám động vật cũng háo sắc sao, cũng chỉ nghe theo người có ngoại hình đẹp thôi sao? Có khả năng lắm nha.

Mặt mày Tiểu Tả xanh mét, nghiêm túc, đặt móng ngời thật mạnh xuống bên cạnh Vân Kinh, giật lấy quyển sách trên tay Vân Kinh, tròng mắt nhìn cô nói nhỏ: “Sư phụ không dạy ta thì tiểu sư muội dạy đi, nhanh, nhanh, dạy ta đi, ta sắp bị đám thú cưng của muội dọa cho biến thành đầu to như cái đầu rồi này.”

Cũng không biết vì sao việc Vân Kinh huấn luyện đám thú dữ đó càng ngày càng nhuần nhuyễn, chỉ một âm thôi là có thể chỉ huy được chúng nó, cậu còn chưa biết động vật lại nghe lời đến vậy nha.

Vân Kinh thấy vậy chỉ biết mỉm cười, ôi trời, chuyện này Tiểu Tả đã nói với cô lần thứ hai mươi rồi, nhưng đám thú không chịu nghe lời của cậu, cô cũng không có cách nào cả.

Mộ Ải ở bên cạnh thấy Tiểu Tả cùng Vân Kinh tụm lại một chỗ, không khỏi nhú mào nhìn Phi Lâm nói: “Đồ đệ của người? Người tự nhiên lại thu đồ đệ, có phải đã phạm lỗi lầm gì rồi không, người đồ đệ này của người chắc hẳn là hơn người, nói coi”.

Phải biết rằng lúc y lên núi, suýt chút nữa bị đám thú dữ này dọa cho tè ra quần, nếu Phi Lâm không xuất hiện đúng lúc, có lẽ y sớm đã mất mạng trong miệng đám thú này rồi.

“Không phải lúc nào tin tức của người cũng nhanh nhạy nhất sao, người đoán đi.” Phi Lâm khẽ cười nói.

“Ta đoán được còn phải hỏi người sao?” Mộ Ải tức giận vặn lại.

“Tiểu sư muội, con hổ của muội ăn thịt người.” Một giọng nói lạnh lùng từ xa xa truyền đến, Tiểu Hữu ôm bộ mặt lạnh lùng, không thèm nhìn đến đám báo đang chạy về phía cậu.

Vân Kinh vừa nghe thế, không khỏi nhú mào, Bạch Hổ vương muốn ăn thịt người, sao lại thế được. Cô không kịp nghĩ gì, lập tức nhẹ nhàng đứng lên, đi về phía Tiểu Hữu.

“Là nàng ấy.” Vân Kinh vừa mới ngẩng đầu đứng lên, Mộ Ải đã liếc mắt thấy ngay cái bớt hình đoá hoa anh đào trên trán Vân Kinh. Mặt mào y chợt sáng ngời, lập tức phản ứng lại: “Thảo nào người muốn thu nhận nàng ấy làm đồ đệ, cô nương có năng lực thần kỳ như vậy biết đi đâu tìm đây, có điều thân phận nàng ấy quả thực có chút phiền toái nha.”

Phi Lâm nghe vậy cười cười, nói: “Ta sợ phiền toái khi nào cơ chứ.”

Mộ Ải nghe vậy gật đầu, cũng cười cười, nói: “Nói cũng phải, người đúng là kẻ chẳng sợ chuyện phiền phức, à đúng rồi, Tần vương đang tìm nàng ấy.”

Phi Lâm nhướn mào lên, trên mặt chợt lóe lên vẻ khó nắm bắt, giọng trầm thấp nói: “Tìm nàng làm gì? Vì sao lại tìm? Có phải hay không...” Ý còn lại cũng không nói hết, nhưng y tin tưởng Mộ Ải hiểu được ý tứ của y.

Mộ Ải nghe vậy lắc đầu, cực kỳ khôn khéo cười nói: “Chuyện này là bí mật trong nhà đế vương, cho dù tin tức của ta có nhanh nhạy cỡ nào cũng có lúc không biết được, nhưng mà tìm rất khẩn cấp. Thôi thôi, không nói

những chuyện đó nữa, làm tiếp ván nữa” Vừa nói vừa quăn lấy Phi Lâm bắt đầu chơi một ván khác.

Lại nói Vân Kinh sau khi theo Tiểu Hữu tới giữa sườn núi, liền thấy dưới chân núi Bạch Hổ vương dẫn theo một đám báo, sói đang điên cuồng tấn công một đoàn xe không quá hai mươi người, nhìn đám người này chắc là khách buôn qua đường.

“Sao lại thế này?” Bình thường Bạch Hổ vương sẽ không gây chuyện, hai tháng ở đây biểu hiện của nó rất tốt mà, sao hôm nay lại tấn công người đi đường thế này.

Hơn nữa, nơi này vô cùng vắng vẻ, bình thường thương nhân qua lại hoặc người đi đường lui tới cũng sẽ không đi qua đây, sao hôm nay lại có người đến đây chứ.

Tiểu Hữu lạnh lùng hất hất đầu, chỉ chỉ về phía đám thương nhân bên dưới. Vân Kinh nhìn theo hướng Tiểu Hữu chỉ, chợt nhíu mày lại, chỗ đó có mấy con sói bị bắn chết. Thời gian này, ngày nào Bạch Hổ vương cũng chơi chung với chúng nó, dám đụng đến bạn bè của nó, cho nên nó mới tức giận.

“Tiểu Bạch, hay lắm, cắn chết bọn chúng đi.” Tiểu Tả đi theo xem kịch vui, sung sướng khi thấy người khác gặp họa, vừa cười vừa la hét kích động.

Vân Kinh nghe vậy khẽ lắc đầu, chạy nhanh xuống chân núi.

Dưới chân núi, Bạch Hổ vương ngửa đầu gầm một tiếng, mấy trăm con báo và sói cũng gào thét theo, thay nhau vây lại tấn công đám thương nhân không đến hai mươi người kia.

Chỉ thấy đoàn thương nhân đó, lúc này quây lại thành hình tròn, mười mấy người vây quanh bảo vệ chặt chẽ một chiếc xe ngựa ở giữa. Con ngựa đang kéo xe bị khí thế lớn như vậy dọa cho hoảng sợ, đột ngột dừng lại, chiếc xe ngựa bị nghiêng sang một bên, mọi thứ trong đó đều lăn ra ngoài.

Đám báo và sói kia tràn ngập phần nộ, ở đây chúng nó và đồng loại của chúng mới là chủ nhân thực sự. Không cần nói gì nhiều, chỉ một tiếng gầm thét của chúng đã đáng sợ hơn so với sự tấn công hung ác nhất.

“Chủ nhân, nơi này nhiều thú dữ lắm, thuộc hạ thấy trước hết nên để cho thuộc hạ bảo vệ cho người xông ra ngoài.” Một người đàn ông tướng mạo rất bình thường tựa vào cửa sổ giữa của chiếc xe ngựa, vừa múa kiếm đối phó với một con báo mới lao vào, vừa nói gấp gáp với người ngồi trong xe ngựa.

Người trong xe ngựa đưa mắt nhìn tình huống bên ngoài qua cửa sổ xe, trầm giọng nói: “Không có phần thắng.”

Người đàn ông bên ngoài cửa sổ nghe vậy cắn chặt răng, dường như cũng hiểu được, hai mươi người đối địch với mấy trăm con thú dữ, làm sao có phần thắng.

“Tập trung hết lực lượng lại, tiến về phía Đông, có lẽ sẽ tìm được một đường thoát.” Người đàn ông ngồi bên trong xe quan sát tình hình xung quanh, trầm giọng nói. Tình thế nguy hiểm như thế mà giọng nói không hề có chút bối rối nào, không biết do bản thân y trước giờ đã trấn tĩnh quá mức, hay là bị dọa cho đầu óc mù mị luôn rồi nữa.

“Rõ.” Người đàn ông đứng ngoài cửa sổ lập tức quay sang phân phó, trong nháy mắt mười mấy người đang vây quanh chiếc xe ngựa liền bước dần lại tụ tập về một chỗ.

Không có phần thắng là một vấn đề, phá vây được hay không lại là một vấn đề khác, nếu không không phá được mà phải chôn chân ở đây thì chỉ có duy nhất một con đường chết. Còn nếu phá được, cho dù có đến chín phần sẽ chết, nhưng chí ít vẫn còn hy vọng sống sót.

“Chuẩn bị...” Người đàn ông ngoài cửa sổ thấy mọi người chung quanh đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức trầm giọng quát.

Người bên trong xe vẫn chưa hề lộ diện cũng ngồi thẳng người, tìm kiếm góc độ tốt nhất để phá vây.

Tinh tinh, tang tang, đúng lúc này, trên sườn núi đột nhiên vang lên tiếng đàn réo rắt, dồn dập. Đám mãnh thú đang điên cuồng, liều mạng tấn công đột nhiên khựng lại, chậm rãi dừng bước chân tấn công lại.

Người bên trong xe vừa thấy, lập tức quát khẽ một tiếng: “Không được cử động.”

Người ngoài cửa sổ cũng là người có kiến thức cực kỳ nhạy bén, vừa thấy vậy, lại nghe thấy lời dặn dò, lập tức kiềm chế trạng thái liều mạng lại, đứng tại yên chỗ vừa rồi đánh nhau đến sống chết.

Tinh tang, hai tiếng đàn nữa vang lên, lũ thú dữ đang vây quanh đám người kia gầm lên một tiếng, giận dữ nhìn bọn họ nhưng không tấn công nữa, bắt đầu chậm rãi lui về phía sau.

Một bóng người khoác quần áo trắng bạc như ánh trăng hiện lên giữa lưng chừng núi, trong nháy mắt đã đến chân núi, đón Bạch Hổ vương đang chạy tới.

“Không chịu nghe lời.” Vân Khinh cúi người sờ sờ đầu Bạch Hổ vương, giọng hơi trách cứ.

Bạch Hổ vương gầm lên hai tiếng đáp lời Vân Khinh. Trên lưng nó là tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điều nhi, cũng kêu ầm ĩ với Vân Khinh, giống như chúng đang trút hết sự bất mãn của mình.

Vân Khanh thấy vậy, nhẹ nhàng sờ sờ đầu chúng nó, đưa mắt nhìn đám báo, sói lui sang một bên nhưng lại vẫn tạo thành thế vây quanh chiếc xe ngựa, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Hãy tha cho những người còn lại đi”.

Vừa nói cô vừa chậm rãi bước qua, nắm ngón tay lướt nhẹ trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, như đang an ủi lũ đã thú đang phần nộ lại như khuyên nhủ chúng nó.

“Cô nương, cứu mạng với.” Người đàn ông diện mạo bình thường kia vừa thấy tình hình như vậy vội vàng lớn giọng kêu lên với Vân Khanh.

Vân Khanh ngẩng đầu nhìn qua người đàn ông bình thường kia, vẻ mặt lạnh nhạt, chậm rãi bước lên, thản nhiên nói: “Các người cũng muốn được cứu mạng, tại sao không buông tha mạng của chúng nó? Mạng của chúng nó cũng là sinh mạng.” Vừa nói cô vừa chậm rãi đi tới trước mấy con sói đã chết, xoay người nhẹ nhàng bế lên.

Người đàn ông bình thường kia thấy vậy, lập tức hơi cúi người vái lạy nói: “Cô nương thứ tội, bởi vì chúng tôi vội quá, tưởng rằng đi lối này gần hơn, cho nên mới đi qua nơi này, bởi vậy vẫn luôn phải cẩn thận đề phòng. Thấy chúng nó xuất hiện, ngỡ rằng chúng nó muốn ăn thịt chúng tôi, cho nên theo bản năng mới ra tay bắn chết. Thật có lỗi, thật sự rất có lỗi, mong cô nương giơ cao đánh khẽ, tha cho chúng tôi một mạng.”

“Chúng nó không phải do ta nuôi.” Vân Khanh xoay người nhẹ nhàng đem mấy con sói đã chết đặt trên lưng đồng loại của chúng, cực lạnh lùng nói: “Chúng nó là bạn của ta.”

Người đàn ông diện mạo bình thường kia chợt nghẹn lời, đành phải chấp tay cực thành khẩn nói: “Là chúng tôi không phải, là lỗi của chúng tôi, xin cô nương niệm tình chúng tôi ra tay do nhầm lẫn, cứu chúng tôi một mạng, đại ân đại đức này, chúng tôi suốt đời không quên.”

Vân Khanh không quay đầu, chỉ lãnh đạm nói: “Nếu còn có lần sau thì các người hãy tự cầu phúc đi.”

Người đàn ông bình thường thở phào nhẹ nhõm, lại chấp tay cúi đầu tạ ơn, mười mấy người đứng bên cạnh y cũng liên tục hành lễ đối với Vân Khanh.

Không để ý đến những kẻ này, Vân Khanh sờ sờ đầu mấy con sói bên cạnh, khẽ nói: “Trở về đi, các người cũng đã báo thù rồi, tha cho bọn họ một mạng được không?”

Trước đoàn xe có hai người đang cầm cung tiễn nằm sóng xoài, hẳn chính là người đã bắn chết đồng loại của chúng đây mà.

Mấy con sói đang mang đồng loại trên lưng, giống như hiểu được lời của Vân Khinh nói, nhìn Vân Khinh tru lên mấy tiếng, rồi xoay người chậm rãi lui trở về phía núi rừng.

“Trở về thôi.” Vân Khinh thấy vậy nhẹ nhàng lướt tay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, tiếng đàn du dương vang vọng khắp chân núi.

“Ngoao.” Trong tiếng đàn, Bạch Hổ vương ngửa mặt lên trời gầm một tiếng dài, mấy trăm con báo và sói kia đồng loạt gầm theo, âm thanh và khí thế thật là kinh người.

Sau tiếng gầm thét kéo dài, trong mắt đàn báo vẫn tràn đầy sát khí, vừa gườm gườm nhìn đám người kia, vừa chậm rãi lui về rất có thứ tự. Chỉ trong giây lát, mấy trăm con báo và sói lặng im rút hết vào núi rừng. Nếu không phải có vết máu tươi rơi vương vãi trên cỏ, trên những bụi cúc vàng chứng minh nơi này vừa trải qua một trận chém giết kinh hồn, thì còn tưởng rằng vừa rồi chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Người đàn ông dung mạo bình thường kia nhìn lũ dã thú dần dần rút lui hết, trong mắt hiện lên vẻ xao động, lại cảm kích nói: “Đa tạ cô nương, đa tạ ơn cứu mạng của cô nương.”

Vân Khinh khẽ gật đầu, không nói gì, xoay người đi về phía bìa rừng, Bạch Hổ vương cùng tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điều nhi đi bên cạnh cô, dần dần biến mất trong núi rừng.

Gió núi thổi qua vạt áo màu trắng bạc như ánh trăng, bay phất phơ giống như một nàng tiên, uyển chuyển nhẹ nhàng. Bóng dáng một người một hổ đi bên cạnh nhau khuất xa dần, giống như thần tiên trong núi mang theo linh vật của cô, đến cứu vớt những người gặp nguy khốn, sau khi ra tay cứu giúp lại bước đi thật nhẹ nhàng, phiêu bồng, không dính chút bụi trần.

“Tiểu sư muội giỏi quá, vì sao ta không học được cách chỉ huy đàn thú chứ? Ta cũng muốn nổi trội như vậy, thật là có khí chất.” Tiểu Tả đứng ở sườn núi một tay chống cằm, nhìn Vân Khinh và Bạch hổ vương đi tới bên người, vô cùng cảm kích nói.

Tiểu Hữu nghe vậy chỉ xoay người bước đi, bỏ lại một câu: “Năm mơ có vẻ dễ dàng đấy.”

Tiểu Tả nghe thấy không khỏi tức giận đến trừng lớn hai mắt, xoay người đuổi theo đánh Tiểu Hữu.

Dưới chân núi, người đàn ông bình thường nhìn tình cảnh nguy hiểm vừa được hóa giải, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Y quay đầu nhìn người bên trong cửa sổ, sờ sờ, lau lau mồ hôi trên trán nói: “Chủ nhân, sau này người trăm ngàn lần phải cho bọn họ theo đi bên cạnh, năng lực của nô tài không đủ bảo vệ người.”

Nếu có những người đó ở bên cạnh chủ nhân, nhất định sẽ không giống như ngày hôm nay không hề có chút sức lực để chống cự như vậy. Nếu lúc đó mà không có cô nương kia xuất hiện, nhất định bọn họ sẽ chết rất thê thảm ở đây. Y chết không quan trọng, nếu chủ nhân của y mà chết ở chỗ này thì cho dù tru di chín đời nhà y cũng không đủ đền tội.

Chiếc rèm xe từ từ vén lên, người đàn ông chưa từng lộ mặt cũng không nói bất cứ câu nào từ lúc Vân Kinh xuất hiện, chợt ngẩng đầu nhìn núi rừng cao cao, giọng nói như thì thầm với chính mình: “Vân Kinh, hóa ra nàng ở đây.”

“Chủ nhân, người nói gì cơ?” Tên đàn ông bình thường kia sửng sốt.

“Không liên quan đến ngươi, đi thôi, nhanh lên một chút” Người đàn ông trong xe trầm giọng hạ lệnh, buông rèm xe xuống, ngồi ngay ngắn ở trong xe, khóe miệng khẽ cong lên như là đang cười.

Nhưng thấy cả người y khoác áo bào dài màu xanh nhạt, nhìn vô cùng uy nghiêm, lông mày kiếm xéo lên đến những sợi tóc mai trên trán, đôi mắt đen giống như đại dương sâu thẳm không lường được. Gương mặt vô cùng cương nghị, khoảng chừng hai ba mươi tuổi, không bồng bồng giận dữ mà vẫn rất uy nghiêm. Từ trên xuống dưới người y toát ra phong thái của người công bằng và tính tình cương trực, như một mũi nhọn ẩn mình nhưng vô cùng mạnh mẽ, đó chính là Sở vương Sở Hình Thiên.

Đoàn xe nhanh chóng rời đi, Vân Kinh chậm rãi bước lên núi, nếu cô biết người cô cứu vừa rồi lại là Sở Hình Thiên, không biết sẽ có cảm giác gì.

Hết chương 85

Chương 86 – Người quen cũ

Vân Khanh không biết mình đã vô tình cứu Sở Hình Thiên một mạng, cô ở trong rừng một lúc để an ủi đàn sói vừa bị mất đi đồng loại. Lúc trở lại đỉnh núi, vừa lên đến nơi chỉ thấy sư phụ Phi Lâm và người tên Mộ Ải kia, mắt đối mắt, tay đối tay, đang đối chọi, cãi nhau ầm ĩ không ngớt. Vân Khanh theo Phi Lâm lâu như vậy, chưa bao giờ thấy Phi Lâm cãi nhau với bất cứ ai, lúc này nhìn thấy khẽ nhíu mày.

“Đánh rồi thì không được hối hận.” Phi Lâm ấn quân cờ xuống bàn cờ.

“Đó là do ta không phát hiện ra.” Mộ Ải cướp lấy quân cờ bị Phi Lâm ấn xuống, hai người giằng co qua lại đến đỏ mặt tía tai, nhìn tư thế như có vẻ sắp đánh nhau đến nơi.

Không ngờ Vân Khanh vẫn còn chưa nghĩ hết, đã thấy Mộ Ải xoay qua nghiêm mặt lại, tung một đấm về phía Phi Lâm. Phi Lâm nghiêng đầu tránh đi, nhún một chân bay lên liền tấn công lại Mộ Ải. Hai người một câu không hợp nhau là cứ thế xáp vào đánh nhau tụi bụi.

Vân Khanh im lặng bước lại, thấy Tiểu Hữu và Tiểu Tả thờ ơ đứng bên cạnh, thong dong cắn hạt dưa, cô khẽ nhíu mày hỏi: “Không khuyên họ sao?”

“Khuyên cái gì mà khuyên, Mộ Ải thiếu gia đến đây không phải là vì muốn đánh nhau với thiếu gia chúng ta thì còn vì điều gì nữa. Bao nhiêu năm mà vẫn bất phân thắng bại, tất nhiên là phải đánh tiếp rồi, may mắn là năm nay nơi này thật an toàn, tránh cho chúng ta không ít chuyện.” Tiểu Tả phun một mảnh vỏ hạt dưa ra, bĩu môi nói.

Tiểu Hữu thấy Vân Khanh có vẻ không hiểu lắm, liền hắng giọng nói: “Năm kia ở Ngụy quốc, y đã phá nát cả một tòa nhà của thiếu gia ta, năm trước ở Yến quốc, thì lại phá hư nguyên một lầu trên chiếc thuyền của thiếu gia.”

“Đúng vậy, năm nay cứ để hai người mặc sức đánh đi, dù sao cũng chỉ có mấy tảng đá và vài cái cây, có bị phá nát ta cũng không đau lòng.” Tiểu Tả oán hận trừng mắt nhìn hai kẻ đang đánh nhau kia.

Vân Khanh nghe vậy thản nhiên nhìn Phi Lâm và Mộ Ải, cô không biết, Phi Lâm lại giàu có đến thế.

Hai bên đánh nhau động tác càng lúc càng nhanh, chỉ thấy hai bóng người lui tới không ngừng, lần lượt thay đổi giữa không trung. Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không thấy rõ mặt, chỉ nghe tiếng xé gió vù vù bên tai.

Lúc này, Vân Kinh mới kinh ngạc nhìn Phi Lâm, cô biết âm công của Phi Lâm tuyệt đối là hàng đầu, cũng biết Phi Lâm có võ công, nhưng chưa từng nghĩ rằng võ công của Phi Lâm lại cao cường như vậy. Tuy rằng cô không biết cao cường đến mức nào, nhưng đã thấy qua nhiều nên đương nhiên cũng biết một chút, xem ra mức độ này có cảm giác ngang bằng với Độc Cô Tuyệt. Sức mạnh, tốc độ, chiêu thức, hoàn toàn là phong độ của bậc thầy hàng đầu.

Còn cái người tên Mộ Ai đang đánh nhau với Phi Lâm kia, trong quyền cước có hơi hướng vượt trên cả Phi Lâm. Tuy rằng, mới nhìn thì dường như không có phần thắng, nhưng chỉ cần một lúc sau thì thắng Phi Lâm chắc chắn không phải là chuyện chơi.

“Ném đàn lại đây.” Ngay lúc Vân Kinh đang kinh ngạc nhìn Phi Lâm thâm tàng bất lộ và Mộ Ai dũng mãnh, chợt thấy Phi Lâm đột nhiên quay đầu về phía cô hét lên.

Vân Kinh vừa nghe Phi Lâm nói đương nhiên hiểu được ý không cần sáo, mà muốn dùng đàn của cô. Lúc này, cô không hề ngạc nhiên chỉ nhanh chóng tháo Phượng Ngâm Tiêu Vĩ đeo bên hông xuống, ném về phía Phi Lâm.

“Tốt, tốt, nhìn cho kỹ.” Phi Lâm phóng người trong không trung đón lấy Phượng Ngâm Tiêu Vĩ của Vân Kinh, hét lớn một tiếng. Y xoay tay giữ Phượng Ngâm Tiêu Vĩ lại, năm ngón tay phải lướt trên mặt đàn, năm âm nhận liên tục phát ra theo năm hướng, tất cả đều nhắm vào Mộ Ai.

Mộ Ai vừa thấy vậy thì hét lớn một tiếng, tay chạm vào bên hông, lập tức tháo thanh roi mềm đeo bên hông xuống, hét lên: “Thế này mới đã ghiền.” Thanh roi mềm đen thui trong tay Mộ Ai múa lên như thường luồng ra biển, nghênh đón âm công của Phi Lâm.

Vân Kinh nghe Phi Lâm hét lên như thế, lập tức hiểu ra là Phi Lâm muốn dạy cô, lúc này cô chăm chú nhìn tư thế và động tác của Phi Lâm.

“Cảnh giới cao nhất của âm nhận trùng điệp là bảy bảy bốn mươi chín âm chồng chất lên nhau, nhìn cho kỹ.” Phi Lâm phóng người lên tránh đòn phản kích Hoành Tảo Thiên Quân^(*) của Mộ Ai quét ngang qua, lui một bước ra phía sau. Hai ngón tay giữa của bàn tay phải ấn hết sức lên dây thứ ba của Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, rồi nhanh chóng gảy lên trên một cái. Khi dây thứ ba chưa kịp nảy lên hoàn toàn thì lại tiếp tục ấn xuống nhanh

như chớp. Ở giữa khoảng thời gian vốn không thể phát ra nhạc kia lại bị gảy liên tục bảy lần, thông thường khoảng thời gian đó rất cần thiết với người đánh đàn. Chỉ cần một sự thay đổi nhỏ của một ngón tay trên cây đàn khiến cho tiếng đàn phát ra công lực của mình trong nháy mắt.

(*)Hoành tảo thiên quân: Là tên một chiêu thức trong võ công, nghĩa của nó là sức mạnh như ngàn quân càn quét.

Tốc độ nhanh như vậy, nếu không phải Vân Kinh đã từng học âm công, lại được Phi Lâm cố ý nhắc nhở và chỉ giáo, bình tĩnh chú ý thì muốn nhớ lại cũng chỉ nhớ được hai lần gảy đàn mà thôi. Mau lẹ giống hết thời gian lướt nhanh như bóng câu qua cửa sổ^(*), hoàn toàn không nhìn thấy chuyển động của tay.

(*)Nguyên bản: 白驹过隙 (Bạch câu quá khích): thời gian qua nhanh; thời gian như bóng câu qua khe cửa. Bóng câu là vó ngựa.

Bốn mươi chín âm chồng nhau hoàn thành trong khoảnh khắc, chỉ nghe trong không khí phát ra tiếng ong ong, vô cùng sắc bén xé nát bầu không khí vô hình. Giống như luồng kiếm khí trong cảnh giới cao nhất của kiếm thuật, hết như thật sự đánh về phía Mộ Ai đứng ở đối diện.

Ánh mắt Mộ Ai hiện rõ sự say mê, thích thú nhưng nét mặt lại vô cùng thận trọng. Thanh roi mềm đen sì trong tay nhanh chóng xoay tròn một cái, điệu vũ tung bay của những thanh roi bao trọn cả người y. Mộ Ai nghiêng người một cái, hai chân đạp mạnh trên mặt đất nhanh như cắt, bắn ra ngoài như một mũi tên, quả nhiên là không dám đối đầu với đòn phản công này của Phi Lâm.

Ầm, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, tảng đá kiên cố mà Mộ Ai vừa đứng trên đó vỡ toang ra, toàn bộ tảng đá và ngay cả rễ cây cũng bị âm nhận vô hình đánh vỡ vụn thành mảnh nhỏ, bắn khắp nơi trong không trung. Mà bốn mươi chín âm chồng kia vẫn chưa kết thúc, bắn thẳng về rừng cây cách đó không xa. Chỉ nghe thấy tiếng ma sát vang lên, một vùng cây cối bị khuấy động tan tác, từng ngọn từng ngọn cây ngã rạp xuống.

Trận thế như thế thật đáng sợ, Vân Kinh bị kích động, cảnh giới cao nhất của âm công là bốn mươi chín âm chồng nhau, quả nhiên lợi hại. Cô không cần nhìn cũng biết, tảng đá bị đánh nát vụn kia và vùng cây cối bị đổ ngã đó, tuyệt đối là bốn mươi chín khối, không nhiều hơn cũng không ít hơn một mảnh.

“Quả nhiên có tiến bộ.” Mộ Ai quay đầu nhìn đòn tấn công vô cùng hiệu quả của Phi Lâm, khẽ nhướn mày, vẻ mặt phấn khích vừa nói vừa quất một roi về phía Phi Lâm rồi vọt đi.

“Thiếu gia thật bất công quá đi, con theo người mười mấy năm, vì sao không dạy con, lại dạy tiểu sư muội, thiếu gia bất công, bất công quá.” Tiểu Tả đứng bên cạnh trừng mắt đầy ăm ức, quay đầu nhìn Vân Kinh.

Tiểu Hữu thấy vậy đạp vào đầu Tiểu Tả một cái, gào to lên nói: “Người có công lực như vậy không?”

Tiểu Tả nghe vậy lập tức im lặng, cảm giận đạp một cước trên chân Tiểu Hữu cho hả giận rồi gào lại: “Ta không có, không có đó, thì sao, chẳng lẽ người có?”

Tiểu Hữu nhìn Tiểu Tả đầy khinh bỉ, đá lại một cái rồi nói: “Ta không ăm ức chuyện này.” Cậu không có công lực đó nên chẳng nghĩ đến chuyện muốn học, nếu có thì thiếu gia nhà cậu đã sớm dạy cậu rồi.

Vân Kinh bình tĩnh nhìn Phi Lâm, không chú ý Tiểu Tả và Tiểu Hữu đang ở bên cạnh đùa giỡn. Trong đầu của cô lúc này tràn ngập hình ảnh Phi Lâm gảy đàn vừa rồi, đầu óc không ngừng mô phỏng lại đòn tấn công uy lực dũng mãnh kia.

“Hôm nay, ta cũng dạy các người, nhìn cho kỹ.” Phi Lâm xoay người tránh đòn tấn công của Mộ Ai, vừa hạ giọng cười nói vừa lướt chân. Chân trái đứng thẳng trên mặt đất, chân phải gập lại, cả người đứng yên bất động một chỗ. Phượng Ngâm Tiêu Vĩ nhanh chóng đặt trên chân đang gập lại, mười ngón tay đồng loạt lướt qua trên mặt đàn, tốc độ cực kỳ nhanh.

Không có bất kỳ sự chuyển động đặc biệt nào, nhưng Vân Kinh lại khiếp sợ mở to mắt, không dám tin vào mắt mình, bước một bước về phía trước.

Không một tiếng động, không có tiếng đàn vang lên, không có âm sắc, hoàn toàn không có một âm thanh nào trong không trung, chỉ có tiếng xé gió của cây roi mềm vút lên vun vút trong tay Mộ Ai, cùng bóng người trốn tránh, việc này...

“Cảnh giới cao nhất của âm công tấn công, không phải bốn mươi chín âm chông mà là âm vực cam, không tiếng động mà có thể giết người, mới là cấp bậc cao nhất.” Giọng nói của Phi Lâm vang lên bên tai, dường như đã làm đảo loạn hết mọi suy nghĩ của Vân Kinh về âm công.

Lấy âm làm vũ khí, lấy thanh để giết người, những điều này vốn là hình thức của âm công, giống như trong võ công, lấy kiếm để giết người, đó là sự hỗ trợ lẫn nhau. Nhưng bây giờ, Phi Lâm nói cho cô biết cô đã sai lầm rồi, âm công không tiếng động, âm công không có âm thanh phát ra mới là cảnh giới cao nhất. Giống như võ công không cần dùng kiếm giết người, mà là dùng khí để giết người, điều này sao có thể, thật thần kỳ.

“Hãy nhìn thật kỹ những chiêu thức của thiếu gia, đây chính là công pháp của gia tộc Phi Linh chỉ truyền cho người đứng đầu kế nhiệm gia tộc.” Tiểu Tả đứng bên cạnh Vân Kinh, nhỏ giọng nhắc nhở cô.

“Nhìn cho kỹ, đừng ra ngoài làm mất mặt thiếu gia chúng ta.” Tiểu Hữu cũng hăng giọng nói.

Mười ngón tay Phi Lâm nhanh chóng lướt trên mặt đàn, nhìn bàn tay kia chần chẫn là đang tấu Khúc Thanh

Bình vô cùng phổ thông. Nhưng không hề có thanh âm gì phát ra, trong khi cây đàn lại rung lên không ngừng. Tuy vậy, ngay cả khi cây đàn rung mạnh như vậy mà cũng không hề có một âm thanh nào phát ra, không hề có tiếng động, đàn được gảy như thế mà lại không phát ra một chút tiếng động.

Keng, keng, trên thân roi của Mộ Ải không ngừng phát ra tiếng va chạm, loại âm thanh này Vân Kinh rất quen thuộc. Đó là âm thanh của âm nhận vô hình đối kháng với binh khí, sức mạnh của hai người lúc này ngang bằng nhau nên tiếng va chạm phát ra như thế.

Sắc mặt Mộ Ải vô cùng nghiêm túc, bởi vì nghe không thấy gì, cho nên không thể phân biệt rõ âm nhận đánh đến từ phương hướng nào, độ mạnh yếu ra sao, chỉ có thể dựa vào võ công cao siêu đối mặt với nguy hiểm mà miễn cưỡng chịu đựng, cố chống chọi lại cho đến khi kết thúc.

Âm công không tiếng động, đây mới là bậc vương giả của âm công.

“Đừng đánh, đừng đánh nữa, đừng dùng ta làm vật thí nghiệm để dạy bảo đồ đệ của ngươi, đừng đánh nữa.” Vào lúc Vân Kinh vẫn đang khiếp sợ, Mộ Ải đột nhiên phóng tới bên cạnh cô, vung roi, hét lớn lên, giọng chẳng hài lòng chút nào.

Phi Lâm thấy vậy cười cười, dừng lại không đàn nữa, tiện tay ném Phượng Ngâm Tiêu Vĩ – bậc chí tôn của các loại đàn về phía Vân Kinh, bộ dạng giống như đang ném một khúc gỗ mục không hơn không kém.

“Ta không dạy lần thứ hai, có thể học được bao nhiêu thì ngươi tự lĩnh ngộ đi.” Phi Lâm nhìn nét mặt khiếp sợ của Vân Kinh, vỗ vỗ vai Mộ Ải nói: “Đi, đi uống rượu thôi.”

“Thế này cũng không tệ lắm.” Mộ Ải thu cây roi đen sì về, nghênh ngang bước về phía Phi Lâm, bộ dạng tức giận hết như lúc đánh nhau vừa rồi.

Vân Kinh hoàn toàn trầm tĩnh, vừa rồi Phi Lâm dạy cho cô là hai tuyệt kỹ thượng thừa. Cô còn tưởng rằng âm công của mình cũng không tệ, nào ngờ, đây mới là âm công thực sự. Thời gian qua, cô chẳng qua chỉ khám phá con đường dẫn vào thế giới này, bây giờ mới thực sự bước chân vào cung điện.

“Cám ơn sư phụ.” Vân Kinh nhẹ nhàng khom người cúi đầu vô cùng cung kính hướng về bóng dáng Phi Lâm ở đằng trước. Lời cảm tạ dường như không thể thể hiện hết được nỗi kích động và sự kinh ngạc trong lòng cô.

“Đừng làm mất mặt ta là được rồi.” Phi Lâm vẫy vẫy tay, nói vô cùng thoải mái.

“Đi, đi uống rượu, ta thích nhất rượu táo của Cẩm Châu.” Tiểu Tả vừa nghe thấy uống rượu lập tức ủng hộ đầy thích thú, mỗi lần Mộ Ai đến đều mang theo rượu ngon, cậu thích nhất là vụ này.

“Chỉ biết cậu nhóc nhà ngươi thích thứ này, ta... ơ...” Mộ Ai cười ha ha nhìn Tiểu Tả chạy đến bên cạnh y. Trong lúc y nói chuyện, một con chim bồ câu màu trắng đột nhiên chao liệng trên không trung, rồi bay xuống phía dưới, đậu trên vai y.

“Lúc này lại truyền tin cho ta, có chuyện gì đây.” Mộ Ai thì thào tự nói với chính mình rồi mở ra mảnh vải nhỏ cột trên chân con bồ câu, lướt mắt qua rất nhanh, mặt trầm xuống tối sầm lại.

“Có việc gì?” Phi Lâm thấy vậy đứng lại nhìn Mộ Ai hỏi.

Mộ Ai cũng không né tránh Phi Lâm, đưa bức thư cho y xem, khẽ nhíu mày nói: “Người Hung Nô tập kích bên ngoài Trường thành Triệu quốc.”

Tiểu Tả nghe vậy bấu môi nói: “Chẳng phải năm nào cũng đến hay sao?”

“Bởi vì bọn họ cần phải sống sót qua mùa đông.” Vân Kinh nhẹ nhàng tiếp lời. Người Hung Nô ở bên ngoài Trường thành hàng năm phải dựa vào đồng cỏ và sông hồ để sống qua ngày. Cây cỏ phong phú tươi tốt thì gia súc như dê, trâu mới mập mạp, nhưng khi mùa đông đến băng đóng ngàn dặm, tuyết rơi vạn dặm, cỏ cây, sông hồ đều bị đóng băng hết. Bọn họ không có cái ăn, đương nhiên sẽ chủ động đến tấn công bên ngoài Trường thành của Tần, Triệu.

Cô và bà bà du ngoạn đến Triệu quốc vào thời điểm này, vẫn thường ở trong nhà một dân phu tham gia tu kiến Trường thành, nên mới được biết chuyện này.

Chợt nhớ tới bà bà, ánh mắt Vân Kinh hơi tối sầm lại, nhưng nhanh chóng hồi phục lại vẻ đăm đăm thường thấy.

Phi Lâm nghe vậy nhìn Vân Kinh, sau đó cũng gật đầu nói: “Nói rất đúng.” Sau đó, y quay đầu nhìn Mộ Ai nói: “Người có gì mà phải lo lắng, đã có hai nước Sở, Tề xuất binh giúp Triệu quốc đối phó rồi, nhà của người nhất định sẽ không bị ảnh hưởng gì.”

Triệu lực yếu, thường không đối phó được người Hung Nô hung hãn, chỉ có cầu xin những nước ở gần như Tần, Sở và Tề phái binh trợ giúp đánh lui quân địch. Năm rồi phải dâng lễ vật lên mãi, ba nước mới chịu phái binh hỗ trợ, không ngờ năm nay tự nhiên Sở, Tề lại liên minh phái binh giúp Triệu.

Mộ Ải nghe vậy đưa tay sờ sờ cằm, nhúu mày nói: “Hai nước Sở, Tề mỗi bên đưa vào Triệu quốc mười vạn binh, tổng cộng là hai mươi vạn binh tiến vào Triệu quốc. Triệu vương bỗng nhiên lại mở rộng cửa đón chào như vậy, cả Triệu quốc cũng chỉ khoảng ba mươi vạn binh, mở rộng cửa để cho người khác vào như vậy, đến khi bọn chúng quay lại giết chắc y cũng không biết.”

Mộ Ải dừng một chút rồi lắc đầu nói: “Không ổn, không ổn.”

Vân Kinh vừa nghe Mộ Ải nói như vậy, khẽ nhúu mày, Triệu và Tần gần sát nhau, Sở, Tề lại đóng hai mươi vạn binh giúp Triệu đối phó người Hung Nô bên ngoài Trường thành. Hơn nữa, nền tảng lập quốc của Triệu chỉ có khoảng ba mươi vạn binh, tổng cộng lại là năm mươi vạn binh lực, ở gần Tần như thế, đại quân lớn như thế, không ổn rồi.

“Có dụng ý khác”, Vân Kinh cau mày nhìn Phi Lâm, trầm giọng nói.

Phi Lâm nghe vậy gật đầu khen ngợi nói: “Triệu, Ngụy, Yên là ba nước giáp ranh biên giới với Tần, phía trước Ngụy là một vùng đồi núi, không tốt cho tấn công cũng không tốt cho phòng thủ. Còn phía trước Yên lại có một dãy núi Phỉ Thúy, hoàn toàn không thể tấn công. Chỉ có biên giới giữa Triệu và Tần là một vùng bình nguyên bằng phẳng.”

“Mà phía sau Triệu lại là Yên, Sở và Tề, nói cách khác, chỉ cần Tần công phá Triệu, thì sẽ mở ra một con đường thênh thang thông qua sáu nước. Việc Triệu có thể tồn tại đến cùng hay không là điều vô cùng quan trọng.”

“Xem ra hai nước Sở, Tề rất kiêng kỵ việc đăng cơ của tân Tần vương. Mới vừa đăng cơ thế này đã lập tức có hành động, ta thấy bọn chúng chỉ là viện trợ Triệu đối phó Hung Nô, khả năng lớn nhất ẩn chứa trong đó là giúp Triệu bảo vệ lãnh thổ của mình. Chỉ cần Triệu tồn tại mãi mãi thì Tần sẽ không bao giờ có thể tiến đánh vào lãnh thổ của chúng.” Mộ Ải sờ sờ cằm xong búng tay một cái.

Vân Kinh khẽ gật đầu, mấy năm nay ngoại trừ nước Hàn là chưa đi, còn lại cô đã đi qua các nước kể trên, bởi vậy địa hình mấy nước này cô cũng có hiểu biết.

“Đi, đi mau, Triệu vương đúng là tên khốn, để cho hai nước Sở, Tề kéo chiến trường đến đánh nhau trên đất Triệu. Mặc kệ thắng thua đều là nước Triệu chịu thiệt, đang nắm giữ lợi thế lớn như vậy lại để cho Sở, Tề lấy mất, thực đáng khinh bỉ. Triệu quốc ta không có người tài phải không, đi, đi theo ta, dạy dỗ bọn chúng kỹ càng một chút. Mẹ nó, có bản lĩnh thì tự đem quân đánh Tần đi, tiêu diệt hết bọn họ đi, đó mới gọi là bản lĩnh, chạy tới Triệu quốc ta làm gì chứ, con bà nó, đi.”

Vừa hiểu được ý đồ của Sở, Tề, Mộ Ải bất mãn cực độ, miệng phun ra toàn lời thô tục không thềm kiêng nề gì cả, tóm lấy Phi Lâm, kéo xuống dưới núi.

Phi Lâm cười như có như không nhưng cũng không giãy ra, cứ thế bị Mộ Ải lôi xuống núi.

“Đi, chúng ta đi theo để xem kịch vui thôi, còn hơn là chờ ở Yến quốc này.” Tiểu Tả lập tức tóm lấy tay Vân Khinh, kéo xuống núi.

Trong lòng Vân Khinh khẽ rung động, bọn họ có thể hiểu được ý đồ của Sở, Tề, Độc Cô Tuyệt nhất định cũng có thể nghĩ ra, không biết lần này đi có thể nhìn thấy hãn hay không, nếu như nhìn thấy... Nghĩ vậy, Vân Khinh chợt đau xót trong lòng, khẽ cắn chặt răng, nếu như nhìn thấy, thì phải làm thế nào đây?

“Đi thôi.” Tiểu Hữu thấy Vân Khinh không nhúc nhích, lúc này mới đẩy Vân Khinh một cái.

Hít một hơi thật sâu, trấn định lại tâm tư đang dao động, Vân Khinh khẽ gật đầu. Sở Tề đương nhiên vẫn còn mưu tính việc đánh Tần, như vậy cũng đừng trách cô không khách khí.

Gió thu hiu quạnh, lá rụng vàng óng ánh tung bay xuống, một màu vàng bao trùm khắp núi rừng, nhìn vô cùng thê lương và buồn bã.

“Chủ tử, trong núi không có ai.” Thiết Báo nhìn bồ câu đưa thư truyền tin đến, nhú mào quay đầu nhìn Sở Hình Thiên đang nhàn nhã uống trà bên trong lều che nắng mà bấm báo. Sở vương thật khiến y vô cùng lo lắng, phải vội vàng chạy tới, tự y đã phái người lên núi tìm kiếm nhưng dường như là một người cũng không có một chút tin tức.

Sở Hình Thiên ngồi ở trong lều bên cạnh con đường, thời tiết như thế này, mái hiên che nắng và ông lão bán trà thật sự là một chuyện rất đáng ngạc nhiên. Thời tiết cuối mùa thu ai còn uống loại nước trà lạnh lẽo này nữa chứ, nhưng cũng vẫn có một trường hợp hiếm hoi, thí dụ như y chẳng hạn.

Sở Hình Thiên nghe vậy đột nhiên mỉm cười, khẽ lắc đầu, thờ dãi một tiếng nói: “Thôi đi, xem ra thật sự là không gặp may mắn rồi, hai lần gặp mặt cũng chỉ là lướt qua nhau, đi thôi.” Dứt lời, y đứng dậy bước thẳng về phía xe ngựa rồi bỏ đi.

Thiết Báo nghe vậy chợt nhú mào, không nói gì, quả nhiên đã tốn thời gian và công sức, không có người đó ở đây, xem ra đúng là may mắn chiếm đa số rồi. Nếu đã không có ai thì trước mắt chính sự mới là quan trọng nhất. Y lập tức để tiền lại, xoay người lên ngựa bảo vệ bên cạnh Sở Hình Thiên, ráng chiều dẫn buông xuống chỉ để lại cho ông lão bán trà bóng lưng của một nhóm người đang bước đi trong im lặng.

Mùa thu càng ngày càng đậm, càng tới gần phía Bắc, không khí càng rét lạnh hơn. Tuy rằng chưa có tuyết rơi nhưng gió đã thổi vù vù, tiếng gió kia lạnh thấm vào người.

Biên giới Triệu quốc là Lư Châu, muốn thông qua cửa khẩu Triệu quốc, các nước Tề, Sở, Yến, Hàn, Triệu, Ngụy đều phải đi qua đường này để vào Triệu, chỉ Tần là khác người, đi theo một đường khác để vào.

Ngày xưa, nơi này rất phồn vinh, thương nhân, lũ khách lui tới tấp nập, đông đúc biến vùng đất này thành một nơi vô cùng tưng bừng, náo nhiệt. Bây giờ lại càng náo nhiệt hơn nữa người lui tới như thoi đưa, có người Tần, có người Sở, có người Tề, quần áo trang phục cũng khác nhau, mới nhìn qua chỉ thấy màu sắc rực rỡ, thật là thu hút ánh nhìn của người khác.

Còn có người mặc y phục bình thường, nhưng chắc chắn là người tham gia quân ngũ, từng đám từng đám đi qua đi lại. Tuy rằng bọn họ giả dạng rất giống, nhưng tác phong của những người đã từng tham gia quân ngũ thì không thể nào che giấu đi được. Những người có con mắt tinh đời chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra ngay, trốn tránh ẩn mình như thế cũng chẳng biết để làm gì.

Mà bây giờ ở đây vừa náo nhiệt vừa hỗn loạn, những kẻ xấu xa cũng xuất hiện. Phong tục của các nước khác nhau, có kẻ hung hãn, có người dịu dàng, từ cách nói chuyện đến tiền bạc cũng hoàn toàn khác biệt. Hàng năm, các thương nhân, lũ khách đi qua các nước khác, đều biết mỗi nước có phong tục tập quán và văn hóa không giống với nước mình nên đã sớm có sự chuẩn bị. Nhưng vẫn có một bộ phận binh sĩ cả năm không ra khỏi biên giới nước mình, bởi vậy không hề chuẩn bị gì, cho nên khó tránh khỏi cảnh tức giận.

Bởi vậy mới nói, ở bất cứ chỗ nào lúc nào chỉ cần có người nói vài lời không vừa ý thì lập tức xông vào đánh nhau, giành giật đồ ăn. Mấy đám người không dùng tiền của Triệu quốc hòa vào thành một đoàn, nói chuyện thì ông nói gà bà nói vịt, quả thực là náo nhiệt và hỗn loạn.

“Nhìn đi, đây là chuyện tốt mà Sở, Tề làm cho Triệu quốc đó, bọn chúng đi đến đây, ta không bàn đến triều đình Triệu quốc, nhưng ngay cả dân chúng cũng trở thành một đám hỗn loạn.” Ngồi ở ngoại ô thành Lư Châu, Mộ Ai vừa ăn lương khô y mang theo, vừa bất mãn chửi mắng. Ngay cả ăn cơm tại nước mình mà còn không được ăn, y ở Triệu quốc chưa khi nào nhìn thấy bộ dạng đáng kinh ngạc của kinh thành như lần này.

Phi Lâm ngồi ở trên đầu một chiếc xe ngựa cười ha hả nói: “Hôm nay ta cũng mới biết thành trấn này lại náo nhiệt như thế.” Nghĩ đến chuyện vừa rồi, người nước Hàn muốn bánh nướng, người nước Triệu liền đưa thịt bò, y cảm thấy buồn cười không chịu được.

“Ha ha, chẳng phải sao, người Tề quốc kia hỏi đường, người Triệu quốc thấy người đó bộ dạng hung hãn,

khí thế dọa người thì nghĩ rằng người đó đang mắng mình liền đánh ngay tại chỗ. Trong khi người nước Yến mắng chửi người chậm quá thì người nước Triệu còn tưởng rằng họ đang khen mình, ha ha, ta cười chết mất, mấy năm nay ta chưa gặp những tình huống buồn cười như vậy.” Khuôn mặt Tiểu Tả tươi cười như hoa nở, lúc này cậu đang cười toe toét.

Để có thể qua lại giữa bảy nước cần phải biết tiếng nói của các nước này. Những binh sĩ này chưa bao giờ ra khỏi biên giới nước mình, cũng không biết người ở các nước khác làm gì, ở nơi khác sẽ có những phong tục khác, những chuyện đáng buồn cười này thật sự là những sự cố thường gặp.

Vân Kinhh cải trang thành một nam nhi, nghe vậy cũng khẽ lắc đầu, thản nhiên mỉm cười, tình cảnh như vậy quả là hiếm thấy, vừa cười vừa xé thịt dứt cho hai tên nhóc đang nằm trong xe ngựa...

Đi thẳng một đường đến đây với tốc độ nhanh nhất, mới mười ngày đã đi từ Yến đến Triệu. Trên đường đi, vì tránh để cho Bạch Hồ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp bại lộ thân phận, bọn họ đành phải cưỡi ngựa, dành xe ngựa cho chúng nó. Điều này khiến cho Tiểu Tả ấm ức trong lòng, cảm thấy không công bằng, đáng tiếc là tên nhóc đó không dám lên ngồi chung. Cho nên mới có mấy ngày trôi qua, cô đã cảm thấy Bạch Hồ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp đã tròn quay rồi.

“Này, ta nói...”

Mộ Ải vừa mới mở lời, rừng cây phía trước đột nhiên truyền đến tiếng binh khí va chạm vào nhau, âm thanh đó nhanh chóng kéo về phía bọn họ.

Phi Lâm ngồi ở trên cao, liếc mắt nhìn rồi chợt nhướn mày hỏi: “Đây là mười mấy người đánh một người hay là một người đánh mười mấy người?”

Vừa dứt lời, hai bên giao chiến trong rừng cây liền vọt ra ngoài, một thiếu niên mặc áo bào gấm màu tím nhạt, tay vung trường kiếm vừa lui vừa đánh, cả người nhếch nhác, áo bào bị chém rách tả tơi.

Mà trước mặt cậu là mười mấy người đàn ông, mặt đầy sát khí, người đây thương tích, tất nhiên là bị cậu thiếu niên trước mắt gây ra, bởi vậy mới điên cuồng tấn công tới.

“Tư thế không tệ nhưng trình độ chưa tới.” Mộ Ải nhìn lướt qua rồi cũng không để ý tới.

Lời nhận xét lạnh lùng này theo gió đưa đến bên tai cậu thiếu niên kia. Cậu chĩa mũi kiếm xuống, hẩy nhẹ một hòn đá lên, giữa lúc trăm mối nguy hiểm bủa vây như vậy mà vẫn vung một kiếm đánh hòn đá về phía Mộ Ải, vừa đánh vừa xoay người lại về mặt vô cùng giận dữ và căm tức.

“Hừ.” Mộ Ả hừ một tiếng, chỉ cần tay không cũng chop được hòn đá đang bắn tới kia.

Mà lúc này, Bạch Hồ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp xoay người về phía Vân Kinh, vừa xoay người vừa trừng mắt nhìn cậu thiếu niên đang nổi giận kia. Vân Kinh cũng ngược mắt nhìn, vừa thấy cô không khỏi ngạc nhiên pha lẫn chút vui mừng: “Là cậu.”

Hết chương 86

Chương 87 – Oan gia ngõ hẹp

Cậu thiếu niên kia nhìn thấy Vân Kinh cũng ngạc nhiên giật mình, ngay lúc lơ là ngẩn ngui đó, liền bị đối thủ chém một kiếm vào cánh tay, để lại một vết cắt thật dài.

Vân Kinh thấy vậy khẽ cau mày, năm ngón tay lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ đeo bên hông, âm nhận bắn ra liên tiếp nhanh như chớp về phía mười mấy người đàn ông kia.

Phi Lâm ngồi trên xe ngựa thấy vậy, mắt chợt lóe sáng đầy hào hứng. Phải biết rằng Vân Kinh vốn là người tính tình lạnh lùng, lãnh đạm, rất hiếm khi để ý chuyện của người ngoài. Lần này tự dưng lại ra tay cứu người đúng là trường hợp hiếm thấy, y khoanh tay trước ngực, ung dung đứng xem chuyện vui.

Chỉ nghe mấy tiếng nổ ầm ầm thật lớn, ngay tại thời khắc đối mặt đó, mười mấy người đàn ông kia đã bị Vân Kinh đánh bay ra xa. Đám người đó vô cùng hoảng hốt, chỉ một chiêu đã đánh lui được bọn họ, sức mạnh như thế, làm sao dám tiếp tục đối mặt giao chiến chứ. Bởi vậy bọn chúng không dám nói thêm một lời, cũng không kịp giết cậu thiếu niên mà bọn chúng đang bao vây, cả đám sợ chết khiếp. Không kẻ nào dám nhìn đám người Vân Kinh lấy một lần, quay đầu bỏ chạy trốn chết, tốc độ còn nhanh hơn lúc đến, quả nhiên nhận biết thời thế cực nhanh.

“Hừ.” Cậu thiếu niên bị đuổi giết thấy vậy, cầm thanh trường kiếm trong tay, cầm tức hừ một tiếng với đám người hèn nhát bỏ chạy mất dạng kia.

Vân Kinh thấy vậy chậm rãi bước ra phía trước, nhìn thân hình cao lớn trước mắt nhưng vẫn là một cậu nhóc. Từ từ đưa tay qua kéo cánh tay bị thương của cậu thiếu niên, vừa nhẹ nhàng băng bó vừa dịu dàng hỏi: “Tại sao mỗi lần gặp cậu, cậu như thế?”

Lần trước ở biên giới nước Tần gặp cậu nhóc này thì cũng thương tích đầy mình, hôm nay gặp lại cũng chật vật như vậy.

Cậu thiếu niên kia hừ lạnh một tiếng, để mặc Vân Kinh băng bó cho mình, nhưng lại nói rõ là kiêu căng: “Ai muốn người xen vào việc của người khác.”

Vân Kinh thấy vậy khẽ nhéo vào vết thương của cậu nhóc, cậu bị đau đột ngột há hốc miệng ra, tức giận

trường mắt nhìn Vân Khinh.

“Phải biết nói cảm ơn người khác.” Giọng nói nhẹ nhàng, thanh đạm truyền đến, Vân Khinh khẽ lắc đầu nhìn đôi mắt đầy tức giận của cậu thiếu niên.

“Không.” Cậu cầm giận trường mắt nhìn Vân Khinh.

Vân Khinh nghe vậy không nói gì chỉ nhìn cậu, nét mặt có vẻ trách cứ nhưng lại bao hàm cả sự thân thiết.

“Chuyện lạ nha.” Tiểu Tả đứng cách đó không xa nhìn bộ dạng của Vân Khinh, đưa tay sờ sờ cằm, vẻ mặt đầy ngạc nhiên nhìn Vân Khinh.

“Đúng vậy.” Khuôn mặt trầm lắng của Tiểu Hữu cũng thay đổi.

“Ta hỏi này tiểu sư muội, đây là ai?” Tiểu Tả cất giọng hỏi Vân Khinh.

Vân Khinh nghe Tiểu Tả hỏi, vừa băng bó cho cậu thiếu niên vừa ngẩng đầu nhìn vào mắt cậu, trong ánh mắt là câu hỏi của cô.

“Thượng Quan Kính.” Cậu thiếu niên thấy vậy nhìn thật sâu vào mắt Vân Khinh, lạnh lùng thốt ra một câu.

“Không thể nào, tiểu sư muội, muội cũng không biết ư? Sao lạ vậy.” Tiểu Tả thấy nét mặt của Vân Khinh và Thượng Quan Kính, kinh ngạc mở to mắt. Nếu nói một người khác tràn đầy nhiệt huyết, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ thì còn có thể chứ Vân Khinh từ trước tới giờ không phải là loại người như vậy.

Hơn nữa, thái độ Vân Khinh thế kia, không lẽ mắt cậu có vấn đề. Rất thân thiết, đó là thái độ thân thiết xen lẫn dịu dàng, hòa nhã kia mà, có lầm hay không? Kể từ sau chuyện kia đến giờ, Vân Khinh lúc nào cũng lãnh đạm đến mức giống như không còn suy tư lẫn cảm xúc gì nữa. Hôm nay, tự nhiên lại đối đãi với một người chả quen biết gì một cách thân thiết và ôn hòa như thế, kỳ lạ, kỳ lạ quá.

Phi Lâm, Tiểu Hữu, ngay cả Mộ Ải đang ngồi trên xe ngựa cũng đều ngạc nhiên nhìn Vân Khinh. Tuy rằng bọn họ cũng là hai kẻ biết che giấu rất giỏi, nét mặt vẫn ung dung bình thản, thật không giống như Tiểu Tả bộc lộ sự kinh ngạc như thế ra ngoài.

“Liên quan gì đến ngươi chứ.” Thượng Quan Kính thấy Tiểu Tả nhìn cậu đầy kinh ngạc, sắc mặt chợt trầm xuống.

Tiểu Tả không để ý tới lời nói độc địa của Thượng Quan Kính, nhìn Vân Khinh và Thượng Quan Kính từ trên

xuống dưới vài lần, nháy mắt với Vân khinh nói nhỏ: “Tiểu sư muội, muội không cần cái tên kia... Tần... kia...”

“Câm miệng.” Tiểu Hữu nghe vậy vội đá Tiểu Tả một cước, tên Tiểu Tả này mà mở miệng là tuyệt đối chẳng tốt đẹp gì, cậu biết rõ tên đó lắm mà.

Thượng Quan Kính đang lườm lườm Tiểu Tả, chợt liếc mắt nhìn Bạch Hổ vương đang ở trong xe ngựa, đôi mắt giận dữ đột nhiên nhú lại, quay đầu nhìn Vân Khinh đang đứng trước mặt, đang dịu dàng, hiền hòa bằng bó vết thương cho cậu.

“Tên của người là gì?” Thượng Quan Kính nhìn Vân Khinh thật lâu rồi đột nhiên mở miệng hỏi.

“Vân Khinh.” Vân Khinh vẫn cúi đầu bằng bó vết thương trên cánh tay, trên vai của Thượng Quan Kính, trả lời không chút do dự.

Thượng Quan Kính nghe vậy nét mặt chợt trầm xuống, nhìn thật kỹ Vân Khinh hết sức dịu dàng đang đứng trước mặt mình, đột nhiên hất mặt lên, làm ra vẻ chẳng bận tâm nói: “Cũng không khác biệt gì lắm.”

Lần đầu tiên gặp mặt, lúc tựa vào người cô rời khỏi tiệm thuốc, cậu đã biết chàng trai này thực ra là gái giả trai. Có điều không ngờ, mấy tháng sau gặp lại, người đó đã trở thành một kẻ vang danh thiên hạ. Bây giờ cả bảy nước đều tìm kiếm người con gái này, chỉ cần nhìn con hổ trắng kia là đã biết thân phận của cô ấy, nhưng cô lại không hề lừa gạt cậu.

Vân Khinh nghe vậy chỉ khẽ cười, không biết vì sao cô cảm thấy cậu bé này nhìn rất thân thiết, thật sự thích từ tận đáy lòng nên tất nhiên sẽ không lừa cậu rồi.

“Ta lạc mất người của ta, người đi theo ta tìm người.” Lời nói khá là kiêu ngạo, Thượng Quan Kính nhìn Vân Khinh rất có lòng tin, hoàn toàn nắm chắc, như là đã khẳng định Vân Khinh nhất định sẽ đi theo cậu.

“Lạc mất người sao, người chắc chắn là bên trong không có người tìm kiếm chứ, Hàn quốc tam hoàng tử điện hạ.” Mộ Ải vẫn đứng bên cạnh không hề lên tiếng, lúc này đột nhiên nhìn Thượng Quan Kính chậm rãi nói.

Thượng Quan Kính nghe vậy sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn Mộ Ải hỏi: “Người là ai?” Câu hỏi này cũng vô hình chung thừa nhận thân phận của cậu, cũng không biết có phải là cậu không có ý giấu giếm thân phận hay không?

“Ta chỉ là một người trong giới thương nhân mà thôi, tên tuổi hèn mọn không đáng để nhắc tới” Mộ Ải thản nhiên nói.

“Thương nhân?” Sắc mặt Thượng Quan Kính khẽ thay đổi rồi đột nhiên sáng ngời, nhìn Mộ Ai với vẻ mặt rạng rỡ nói: “Thiên hạ đệ nhất thương nhân, Mộ Ai?”

“Hư danh mà thôi.” Vẻ mặt Mộ Ai lạnh nhạt, coi như là đã thừa nhận.

“Chỉ cần giá cao thì có thể buôn bán bất kỳ thứ gì, ông chủ Mộ của Mộ Vũ Hào, nếu đây là hư danh, thì cái danh tam hoàng tử này chẳng phải càng là hư danh sao?” Vẻ mặt Thượng Quan Kính che giấu một sự sắc sảo.

Chỉ dựa vào một cái tên mà kẻ thương nhân này vừa nhìn đã biết ngay thân phận của cậu, người này không thể là thương nhân bình thường được, quả nhiên đoán một cái đã trúng ngay.

Thương hiệu nhà họ Mộ, tiềm lực kinh tế vang danh khắp bảy nước, kinh doanh bất kỳ thứ gì, chỉ cần đưa ra giá tốt nhất thì cho dù là tin tức của hoàng gia cũng sẽ lấy được. Là thiên hạ đệ nhất trong giới thương nhân, thế lực tuyệt đối không thể khinh thường.

“Nói cho cùng, trong thiên hạ chẳng có gì không phải là hư danh cả.” Phi Lâm nãy giờ ngồi khoanh chân trên nóc xe xem kịch vui, lúc này vỗ tay vài cái lên tiếng khen ngợi.

Thượng Quan Kính nghiêng người nhìn Phi Lâm, nhưng không quan sát kỹ mà chỉ lạnh lùng nhìn như vậy mà thôi.

“Cậu gặp khó khăn sao?” Sau khi băng bó vết thương xong, Vân Kinh ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Kính, thản nhiên hỏi.

Thượng Quan Kính thấy Vân Kinh hỏi, quay đầu nhìn đôi mắt lạnh nhạt của Vân Kinh, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Vì sao ngươi lại tới đây?”

“Vậy vì sao ngươi lại tới đây, tam hoàng tử điện hạ?” Thượng Quan Kính vừa mới cất lời hỏi, Mộ Ai đột nhiên chen vào vừa nói vừa nhìn Thượng Quan Kính.

Thượng Quan Kính không thèm để ý đến Mộ Ai, chỉ trừng mắt nhìn Vân Kinh.

Vân Kinh vừa giúp Thượng Quan Kính sửa sang lại bộ quần áo bị chém rách nát vừa khẽ ngẩng đầu nhìn về phía tây. Ở đó là nước Tần, cô không nói một lời nào, nhưng trong ánh mắt chứa đựng rất nhiều điều, đó cũng biểu thị cho tất cả những điều cô muốn nói.

Thượng Quan Kính thấy vậy hừ lạnh một tiếng, trừng to mắt hung hăng nói: “Ta nói rồi, ta nợ ngươi một lần, muốn giúp ta hay không, cùng đi với ta hay không thì tùy ngươi.” Dứt lời, cậu quay đầu bước đi, thái độ

phát cẩu giống hệt một đứa trẻ, vừa kiêu ngạo vừa khó chịu, còn có nét hờn dỗi.

“Theo nó đi, có vấn đề.” Phi Lâm phóng người đáp xuống bên cạnh Vân Kinh, thấp giọng nói.

“Đúng, Sở, Tề đến Triệu quốc, sau đó tam hoàng tử Hàn quốc cũng đến Triệu quốc. Tuy là tam hoàng tử nhưng đã được chỉ định làm thái tử của Hàn Quốc, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến một chỗ đang hỗn loạn như Triệu quốc, chuyện này rất bất thường, mau đi theo.” Mộ Ai cũng nhanh chóng đi đến bên cạnh Vân Kinh, trầm giọng nói.

Vân Kinh nghe vậy khẽ gật đầu, Thượng Quan Kính, cậu nhóc này ngay cả tên thật của mình cũng không giấu giếm cô. Phải biết rằng chỉ cần những người có chút hiểu biết về hoàng gia của bảy nước sẽ biết rõ thân phận này, nhưng cậu vẫn thẳng thắn và chân thành khai báo như thế cũng có thể thấy được tấm lòng của cậu. Mặc kệ chuyện này có vấn đề hay không thì tất nhiên là cô muốn giúp cậu, nên ngay lập tức mọi người đồng loạt đuổi theo.

Cũng không biết Thượng Quan Kính và người của cậu bị lạc nhau như thế nào, Thượng Quan Kính chưa nói, Vân Kinh cũng sẽ không hỏi, cứ thế bước đi theo cậu.

Thảo nguyên mênh mông, ra khỏi thành Lư Châu, chính là một vùng thảo nguyên mênh mông. Vân Kinh thấy vậy, không để cho Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp ở trong xe ngựa nữa. Cô thả chúng nó ra cho tự do đi lại, thảo nguyên rộng lớn như vậy không sợ có người nhìn thấy Bạch Hổ vương.

Thượng Quan Kính vẫn kiêu ngạo, lạnh lùng như trước, vừa thấy Vân Kinh đưa ngựa của mình đưa cho cậu, còn cô thì cười trên mình Bạch Hổ vương. Đôi mắt kia chợt lóe sáng nhìn chằm chằm Vân Kinh đang ngồi xuống trên lưng Bạch Hổ vương mà không chịu đi.

Vân Kinh thấy vậy chỉ khẽ cười, giơ tay kéo Thượng Quan Kính qua, cùng nhau cười trên lưng Bạch Hổ vương, một trước một sau, giống hệt như ngày đó bọn họ cười ngựa rời khỏi hiệu thuốc bắc kia.

Khuôn mặt lạnh lùng của Thượng Quan Kính chợt trở nên rạng rỡ, vẻ mặt tỏ ra không vui, nhưng sự hưng phấn sáng ngời trong đáy mắt cậu lại hoàn toàn bán đứng cậu. Quả thực giống bộ dạng của một cậu nhóc, rõ ràng là thích muốn chết vậy mà cố tình vờ tỏ vẻ không cần.

Gió thu thổi trên thảo nguyên im lìm vắng vẻ, hai khuôn mặt nhỏ nhắn cùng đặt bên cạnh nhau. Hai khuôn mặt đẹp như tạc kia, một mang vẻ lạnh lùng sắc bén, một mang vẻ lạnh nhạt thanh nhã, cùng cười hờ hững trong gió thu, phong thái vô cùng an nhàn.

Tiểu Tả thấy vậy rất bất mãn, cậu với Thượng Quan Kính có lẽ là cùng tuổi, cả hai đều khoảng mười hai mười ba tuổi, vì sao tiểu sư muội lại đối xử tốt với cái tên Thượng Quan Kính kia như vậy? Chẳng lẽ bởi vì lúc trước cậu giành lợi thế được làm sư huynh nên không được như vậy, thật thất bại quá đi, cậu cũng rất muốn cười Bạch Hồ vương.

Phi Lâm thấy vậy cười cười nhìn Vân Kinh và Thượng Quan Kính, nhẹ giọng nói: “Khuôn mặt thật là giống nhau.”

“Ta cũng thấy vậy.” Mộ Ai nhìn hai người đang cười hổ, lên tiếng.

Hai người lập tức nhìn nhau, trao đổi với nhau một ánh mắt mà chỉ cả hai mới hiểu rõ ý tứ, rồi phóng ngựa đuổi theo Thượng Quan Kính và Vân Kinh, chạy về phía thảo nguyên rộng lớn, mờ mịt.

Lúc này, Vân Kinh vì lo lắng cho Độc Cô Tuyết nên tiến sâu vào thảo nguyên rộng lớn, còn Độc Cô Tuyết bấy giờ đang ngồi trên điện Kim Loan, vô cùng uy nghiêm.

Trong chính điện Tần vương cung, Độc Cô Tuyết mặc áo bào nam vàng, ngồi ngay ngắn phía trên chính điện, vương miện trên đầu rực rỡ trước trán. Khuôn mặt đã không còn mang mặt nạ sắt, lộ ra nét yêu diễm và tuần tú vô cùng. Cho dù đã nhìn quen sau hai tháng nhưng quần thần trong chính điện vương cung vẫn không thể tin được, đây là Dực vương của Đại Tần bọn họ, vốn là đế vương sát phạt đệ nhất mà lại rất yêu diễm.

Khí chất sắc bén tỏa ra khắp người, không hề giận dữ mà lại uy nghiêm khiến cho kẻ khác kinh sợ, cả người giống như một thanh kiếm sắc bén nằm trong vỏ kiếm, bất kỳ lúc nào cũng có thể rời khỏi vỏ mang theo khí thế như muốn giáng cho kẻ thù một đòn trí mạng. Người này không phải quân vương của bọn họ thì là ai, người này không phải là kẻ chinh phục thiên hạ, là Dực vương Đại Tần làm cho sáu nước vừa nghe tin đã sợ mất mật thì còn có thể là ai nữa chứ. Bây giờ, khí thế lại càng thêm lợi hại, càng thêm lăng động, càng phát ra trầm, càng phát ra ổn, càng trở nên độc bá thiên hạ.

“Hành động như thế, tất nhiên là ba nước Sở, Tề, Triệu cùng liên minh với nhau, Bệ hạ, Đại Tần chúng ta cần phải cẩn thận đối phó.” Tả tướng đứng ngay giữa điện dâng tấu sớ lên bẩm báo.

Độc Cô Tuyết nhìn tấu sớ dâng lên, lạnh lùng nói: “Tả tướng, đến giờ khanh mới biết có quá muộn không?”

Tả tướng nghe vậy lập tức quỳ xuống phía trước, sợ hãi nói: “Vi thần bất tài.”

Đôi mắt lạnh lùng của Độc Cô Tuyết quét qua, trầm giọng nói: “Đại Tần ta lấy thôn tính thiên hạ làm tôn chỉ, nếu ngay cả tin tức trực tiếp cũng không biết, thì nói gì đến chuyện thôn tính. Các khanh nhớ kỹ cho quá

nhân, nếu là kẻ vô dụng với Đại Tần ta, quả nhân sẽ không giống như Đại Tần vương đời trước có tấm lòng nhân hậu, những kẻ vô dụng, quả nhân tuyệt không giữ lại.”

“Rõ, chúng thần đã hiểu.” Chúng triều thần lập tức khom người đồng loạt đáp lại.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy chậm rãi ừ một tiếng, nặng nề gật đầu.

“Có việc gì mau tâu lên, nếu không bãi triều.” Sở Vân đứng trước người Độc Cô Tuyệt, nhìn triều thần trong triều, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Đám văn thần do tả tướng cầm đầu lúc này liếc mắt nhìn nhau, Chương quản Lễ bộ thượng đại phu, ngẩng đầu bước lên phía trước, khom người quỳ xuống trong chính điện, cao giọng nói: “Thần có một chuyện.”

“Nói.” Độc Cô Tuyệt phất tay áo bào, trầm giọng hạ lệnh.

“Nay Bệ hạ đăng cơ đã hai tháng, hậu cung vẫn chưa có chủ, Đại Tần ta mấy trăm năm nay chưa hề có chuyện này. Để vương làm chủ ngoại cung, để hậu làm chủ nội cung, đây chính là quy củ, xin Bệ hạ sắc lập phi tần, đưa vào hậu cung.”

Độc Cô Tuyệt vừa nghe thấy chợt nhướn mày, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, áp lực vô hình lập tức bao phủ toàn bộ chính điện, ở bên dưới hàng bậc thang cao cao, cả đám văn thần đều đồng loạt cúi đầu.

“Bệ hạ, Lễ bộ thượng đại phu nói rất đúng, Bệ hạ nên bổ sung phi tần làm cho hậu cung phong phú.” Lại bộ thượng đại phu bước ra khỏi hàng, cúi đầu cung kính nói.

“Thần cũng tán thành.” Chúng văn thần đồng loạt tiến lên, cung kính đứng giữa đại điện.

Bên kia chúng võ tướng lấy Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Chi, ba người cầm đầu làm chuẩn. Lúc này, cả ba người chỉ nhìn nhau rồi lại đồng loạt cúi đầu, không nói gì, đứng yên như pho tượng. Đám võ tướng thân cận đi theo bên dưới thấy tướng quân bọn họ không nói gì, cũng đồng loạt giữ im lặng, tạo thành một hình ảnh đối lập hoàn toàn với chúng văn thần.

“Đây là chuyện riêng của quả nhân.” Giọng nói lạnh như băng quanh quẩn giữa đại điện, Độc Cô Tuyệt khẽ chớp mắt.

“Bệ hạ, chuyện này cũng là quốc gia đại sự, Bệ hạ, tổ tông có quy củ...”

“Đúng vậy, lập hậu nạp phi chính là theo quy củ từ xưa đến nay...”

“Bệ hạ, nên nạp phi...”

Toàn bộ những lời trên, tràn ngập đại điện trong nháy mắt, lập hậu, nạp phi, từng câu từng chữ, vang vọng trong không khí, vây quanh Độc Cô Tuyết đang ngồi trên cao kia.

Độc Cô Tuyết nghe chúng văn thần khuyên nhủ, mặt mày càng ngày càng trầm xuống. Không khí lạnh lẽo thấu xương bao phủ toàn bộ đại điện, đám quần thần trên điện đều cảm thấy lạnh run lên, nhưng cả đám vẫn không sợ chết cứ dằng dẫu can gián.

Sở Vân đứng bên cạnh Độc Cô Tuyết thấy vậy, khẽ lắc đầu, nhướn cao mày cảnh báo.

“Quy củ, cái gì là quy củ, lời của quả nhân chính là quy củ.” Một tiếng hét lớn chột nổ tung trong chính điện, đập tan toàn bộ những lời khuyên nhủ của chúng văn thần.

“Quả nhân nói lập thì sẽ lập, quả nhân nói không thì là không, chuyện của quả nhân, khi nào thì đến phiên các người quyết định, hừ.” Giọng nói lạnh lẽo vô cùng khiến cho nhiệt độ trong đại điện lập tức xuống thấp đến mức độ.

Những người trong đại điện ai mà không biết tính nết của Độc Cô Tuyết, đó là lạnh lùng, tàn nhẫn có tiếng.

“Các người nói cho quả nhân nghe, các người đứng ở đây, là vì cùng quả nhân tranh thiên hạ, cùng thống nhất sáu nước, cùng tạo nên những nhân vật lưu danh thiên cổ. Quả nhân dựa vào trí tuệ của các người, dựa vào việc các người giúp quả nhân ra mưu hiến kế, thống trị quốc gia, chứ không phải dựa vào việc các người hỏi chuyện hậu cung của quả nhân. Nếu ai còn chưa hiểu rõ, không biết rốt cuộc mình đứng ở chỗ này để làm cái gì, quả nhân sẽ giúp kẻ đó nhớ ra.”

Lời nói lạnh lùng vang vọng trong chính điện, trong khoảnh khắc đó, chúng văn thần không dám nói một lời, đứng nguyên tại chỗ cúi đầu run run vì rét lạnh. Độc Cô Tuyết quát to như thế, không có một người nào dám phản bác lại.

“Nhưng... nhưng, Bệ hạ, công chúa Yến quốc... Ngụy quốc đang chờ bên ngoài, chẳng lẽ chúng ta đưa trở về. Sở, Tề, Triệu chắc chắn đã liên minh sau lưng để đối phó Đại Tần chúng ta. Nếu chúng ta có thể duy trì mối liên minh với Yến, Ngụy, cũng không sợ...”

“Một người con gái có thể thay đổi được điều gì? Gốc rễ lập quốc của Đại Tần ta, chẳng lẽ cần phải nhờ việc cưới những cô gái đó mới có thể tiếp tục duy trì hay sao? Hòa thân, Đại Tần ta còn chưa có bất ổn đến mức đó, hay là các người cho rằng quả nhân cần mượn sức những cô gái này, mới có thể ngồi trên ngôi cao?”

Độc Cô Tuyệt nổi giận, tung một chưởng trên vương vị ngọc thạch nạm vàng.

“Chúng thần không dám.” Chúng văn thần bị dọa cho sợ đến mức quỳ sát xuống mặt đất, ai nấy đều run run.

Trong nháy mắt, toàn bộ đại điện lại trở nên yên tĩnh, nhưng không khí lại chứa đựng bão táp lạnh lẽo, điên cuồng.

“Bệ hạ, Lễ bộ thượng đại phu và tả tướng cũng là suy nghĩ vì Bệ hạ, tuy rằng quan tâm không đúng chỗ nhưng cũng là có ý tốt.” Giọng nói ôn hòa vang lên, Sở Vân khom người nói với Độc Cô Tuyệt đang nổi giận đùng đùng.

Khuôn mặt Độc Cô Tuyệt đầy uy hiếp, lạnh lùng nhìn lướt qua đám quần thần đang lạnh run ở phía dưới, tràn đầy uy nghiêm nói: “Sau này muốn suy nghĩ cho quả nhân thì hãy suy nghĩ về việc triều chính, chỉ cần tốt cho Đại Tần ta, quả nhân tuyệt đối sẽ không quở trách. Nhưng nếu ai nhắc lại việc hậu cung của quả nhân, cũng đừng trách vì sao quả nhân vô tình, bãi triều.” Mặt mày thâm trầm, Độc Cô Tuyệt phất mạnh tay áo đứng dậy, xoay người bước đi thật nhanh.

Sở Vân thấy vậy vội vàng đuổi theo phía sau, chúng văn thần trong chính điện ai nấy cũng mồ hôi ròng ròng hai bên thái dương, đứng nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Mặc Ngân thấy vậy lắc đầu nói: “Các vị đại nhân lui xuống làm việc đi, nếu là suy nghĩ vì Đại Tần thì cho dù Tần vương có tức giận cũng sẽ không trách cứ. Nhưng sau này tốt nhất nên hiểu rằng, Tần vương hiện tại của chúng ta, không phải cái gì cũng có thể lấy quy củ ra để ép buộc người.” Dứt lời Mặc Ngân xoay người, cùng Mặc Ly, Mặc Chi đi vào phía sau điện.

Trong đại điện, chúng văn thần đều thở một hơi thật dài, ngược mặt nhìn nhau, lau mồ hôi hai bên thái dương, tự cúi đầu từ từ lui ra. Sau này, việc hậu cung bọn họ tuyệt đối không dám hỏi đến nữa.

Đi vào phía sau đại điện hướng về phía nội cung, Độc Cô Tuyệt bước đi không thèm quay đầu lại, trầm giọng hỏi: “Có tìm được người không?”

Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Chi đi theo phía sau chỉ nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn về phía Sở Vân đang đứng bên, cạnh cùng nhau lắc đầu.

Sở Vân thấy vậy nhíu mày, cố gắng hết sức giữ giọng ôn hòa: “Bệ hạ, vẫn chưa có tin tức.”

“Vô dụng.” Độc Cô Tuyết gầm một tiếng quay đầu lại, trừng mắt nhìn ba người Mặc Chi, Mặc Ngân, Mặc Ly.

Mặc Ly thấy vậy vội cúi đầu nói: “Tình hình lúc ấy rất hỗn loạn, chúng thuộc hạ không chú ý đến hành tung của Vân cô nương, bây giờ, thật sự là hơi khó tìm kiếm. Ở bên Sở - Tề đều không có tin tức gì, hẳn là không có ở Tề và Sở, việc này...”

Thiên hạ này rộng lớn như vậy, nếu như Vân Kinh không muốn để bọn họ tìm ra thì việc tìm kiếm quả thực rất khó khăn. Mặc dù Tần có vô số gian tế ẩn mình ở sáu nước, nhưng bọn họ đều ở trong hoàng thất chứ không hề nghe ngóng tin tức bên ngoài dân gian, vậy thì làm sao tìm được đây?

Độc Cô Tuyết nghe vậy mặt mày xanh mét lại, tung một đấm lên một ngọn núi giả, khiến ngọn núi bị đánh bay thẳng lên, chỉ nghe ầm ầm mấy tiếng rồi rớt xuống, vỡ thành mấy khối.

Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Chi âm thầm nhìn nhau, đồng loạt cúi đầu xuống.

Sở Vân thấy vậy ho khẽ một tiếng nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Bệ hạ, việc này nếu do Mặc Tiềm làm thì nhất định không phải là theo kiểu đánh trống bỏ dùi. Khi đó chúng ta không chú ý nhưng y thì không hẳn như thế, chi bằng đến Thiên Lao hỏi y, có lẽ...”

“Mặc Tiềm, Mặc Tiềm.” Độc Cô Tuyết nghiêng rằng nghiêng lợi thốt ra hai tiếng, xoay người bước đi, Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân, Mặc Chi thấy vậy, lập tức nhìn nhau, vội vàng đuổi theo.

Gió thu hiu quạnh, bước chân mùa thu đang tới gần phía tây nước Tần, không khí cuối thu dày đặc. Không giống như lúc mới đến gần Triệu quốc, mùa thu trên thảo nguyên lạnh đến ghê người.

Thảo nguyên mênh mông lúc này nhuộm một màu thu vàng, ngay cả mặt cỏ vốn xanh biếc vậy mà bây giờ gần như đã tàn úa rơi rụng, không còn sức sống, khiến nơi này sinh ra một bầu không khí điêu tàn, nhìn thật hoang vắng.

“Qua hết sườn dốc phía trước, sẽ đến gần nơi tiếp giáp giữa Trường thành và thảo nguyên.” Mộ Ai phóng ngựa đi trên thảo nguyên mênh mang hoang vắng, chỉ điểm đường đi phía trước.

Bọn họ đã đi qua thảo nguyên rộng lớn này bảy tám ngày rồi, xuyên qua thảo nguyên chứ không vào trong thành, băng thẳng một đường tới ranh giới của Trường thành. Tuy rằng không biết Thượng Quan Kính và người của cậu đã lạc nhau ở đâu và khi nào mới có thể gặp lại nhau, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới lộ trình đã dự định sẵn của bọn họ.

“U u u...” Mộ Ải vừa mới nói xong thì những tiếng kèn đột nhiên vang lên. Tiếng kèn dường như ở ngay bên tai bọn họ, cả đám đồng loạt ghìm ngựa dừng lại. Có ý gì chứ, tiếng kèn sôi sục như thế, chính là kèn tiến công, ai khai chiến trong này?

Bọn họ nhìn nhau, cẩn thận vượt qua sườn núi gập ghềnh phía trước, đứng quan sát từ trên cao xuống.

Chỉ thấy ở sườn núi phía dưới, đội quân thiết giáp đông nghìn nghịt đang hiện ra dưới ánh mặt trời âm u, xuất hiện đột ngột trên thảo nguyên rộng lớn. Có vô số người, đưa mắt nhìn cũng không thấy giới hạn, bọn họ đang chém giết kịch liệt, giao chiến điên cuồng trong tiếng kèn u u, toàn là máu tươi và giết chóc.

“Đội quân áp tải lương thảo của Sở quốc.” Phi Lâm đang ngồi trên cao lập tức nhìn đội quân mặc thiết giáp màu đen phía dưới, có vẻ ngạc nhiên nói.

Nhưng lại nhìn thấy đội quân của nước Sở đang bị vây ở giữa, bên trong có rất nhiều xe ngựa, trâu, dê, đang vận chuyển một số lượng lương thảo rất lớn. Đây là đội quân tiếp tế lương thảo của quân đội nước Sở, nguyên cả đội phải đến cả vạn người, là đội quân tiếp tế lương thảo và hậu cần cho mười vạn đại quân tiếp viện của nước Sở.

“Ai vậy, lại dám cướp lương thảo của Sở quân, ai lại sử dụng thủ đoạn như thế?” Mộ Ải nhìn thấy rõ ràng, sau đó vô cùng kinh ngạc. Phải biết đây là lãnh thổ của Triệu quốc, có thể tung hoành bên trong ngoại trừ Sở Tề thì chỉ có quân đội của Triệu quốc, nhưng bọn chúng đều là người cùng một phe, sao nơi này đột nhiên xuất hiện đối thủ lợi hại như vậy.

Nhìn trận thế thì biết đối phương tất nhiên đã có sự chuẩn bị trước, đội hình mạnh mẽ lại sắc bén, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

Phải biết rằng hành quân đánh giặc, lương thảo phải luôn đi trước, đây chỉ là một vạn người vận chuyển lương thảo nhưng lại là lương thực cho mười vạn người. Nếu chặn con đường tiếp tế lương thảo của một vạn người này cho Sở quân thì không cần ra trận giết địch đã có thể tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.

Hết chương 87

Chương 88 – Thủ đoạn tàn khốc

Mọi người lập tức tâm ý tương thông, ngược nhìn nhau, ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn phức tạp. Triệu sẽ không bao giờ động đến lương thảo của Sở, Tề tất nhiên cũng không làm chuyện đó, bởi họ cũng đối địch với Tần. Một lượng binh mã cực lớn tập kết ở Triệu, ngay trên lãnh thổ của mình tất nhiên không thể không biết được. Triệu vương cũng đâu phải kẻ ngốc, một lượng lớn binh mã như vậy tiến vào lãnh thổ của Triệu lẽ nào lão không biết. Nhưng ngoài quân đội của Sở, Tề ra, thì rốt cuộc kẻ nào được Triệu vương cho phép vào đất Triệu, là kẻ nào mà bọn họ không biết.

Cả ba người Phi Lâm, Mộ Ải, Vân Khinh nhìn nhau, cảm thấy bên trong chuyện này rất phức tạp, mọi người đều nhíu mày.

Lửa bắt đầu bốc lên, khói dày đặc lan ra từ bên dưới vùng chém giết, những đốm lửa lập lòe chớp tắt, đó là đội quân không tên đang đốt cháy lương thảo của quân đội nước Sở.

Không phải cướp, mà là thiêu rụi. Nếu muốn cướp thì bọn họ thừa khả năng để cướp số lương thảo kia. Nhưng lúc này bọn họ chỉ đốt cháy, thiêu rụi toàn bộ, không để lại bất cứ thứ gì, không chừa lấy một đường lui, mặc kệ người từ Sở đến, đúng là thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

Lúc này, quân Sở chột gào thét, điên cuồng phóng tới không chút chần chờ chém giết đội quân không tên kia, vừa ra sức đập lửa vừa vung vũ khí lên, anh dũng phá vây.

Trong chốc lát, tình hình chém giết càng thêm kịch liệt, chỉ thấy phía dưới tiếng binh khí va chạm, tiếng gào thét trộn lẫn vào nhau vô cùng hỗn loạn, vang khắp thảo nguyên.

Máu đỏ tràn ngập khắp vùng đất hoang vắng, tướng lĩnh hai bên ngã xuống liên tục, ánh lửa bốc lên cao lại bị dập tắt, dập tắt rồi lại bốc lên cao, cứ như thế lặp đi lặp lại. Một bên quyết chí phải thiêu rụi lương thảo, một bên liều chết bảo vệ nó, đã biến nơi này thành mưa máu gió tanh, vô cùng tàn nhẫn.

“Ồ con rùa kia”. Thượng Quan Kính ngồi phía trước Vân Khinh, lúc này khuôn mặt đẹp để bỗng tái mét. Nghiến răng nghiến lợi nhìn cảnh chém giết phía dưới, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, bộ dạng rất dữ tợn và phần nộ.

Vân Khanh cảm nhận được Thượng Quan Kính có gì đó khác thường, không khỏi thu hồi ánh mắt đang nhìn cảnh chém giết bên dưới lại, quay đầu nhìn Thượng Quan Kính, khẽ hỏi: “Làm sao...”

Còn chưa nói hết câu, Thượng Quan Kính đột nhiên xé vạt áo trên người, nhanh chóng phủ lên mặt, che khuôn mặt của mình lại. Sau đó, cậu lập tức rút kiếm ra, kẹp một chân bên hông Bạch Hổ vương, nhỏ giọng quát: “Đó là đội quân của ta.”

Vân Khanh bất ngờ. Đội quân của Thượng Quan Kính, vậy là quân đội của nước Hàn, sao lại thế này? Vì sao quân đội của nước Hàn lại xuất hiện trên lãnh thổ của Triệu? Vì sao lại mai phục, tấn công lương thảo dự bị của nước Sở? Vì sao...

Rất nhiều vấn đề lướt qua tâm trí Vân Khanh, sự bất an trong lòng càng lúc càng lớn.

Nhưng không chờ cho cô kịp nghĩ ra mọi chuyện, vì thấy tình cảnh trước mắt nên bản tính dã thú của Bạch Hổ vương trỗi dậy. Vừa nghe chỉ thị của Thượng Quan Kính, nó đã gầm lên, xé gió cuời mây, mở tung bốn chân, vọt xuống chiến trường chém giết bên dưới, nó cũng rất phấn khích.

Bạch Hổ vương lập tức lao thẳng từ trên sườn dốc xuống, giống như một luồng sáng màu trắng, khí thế mạnh mẽ, nhanh như một tia chớp.

Vân Khanh thấy vậy cũng không suy nghĩ nữa. Đó là quân đội của Thượng Quan Kính, tất nhiên là cô phải giúp rồi. Mọi thắc mắc trong đầu sau này sẽ hỏi lại, trước mắt phải giúp đỡ Quan Kính đã rồi nói sau.

Cô lập tức ấn mạnh xuống Phượng Ngâm Tiêu Vĩ đeo bên hông, ngồi phía sau Thượng Quan Kính, lao thẳng xuống chiến trường bên dưới.

Trên sườn núi, Phi Lâm, Mộ Ải, Tiểu Hữu và Tiểu Tả nhìn thấy cảnh này đều im lặng.

“Tiểu sư muội đúng là quá kích động, tự nhiên lại chạy xuống đó chi vậy.” Tiểu Tả lắc đầu nhìn Vân Khanh và Thượng Quan Kính đang lao xuống phía dưới, trong mắt lại tràn đầy thích thú, đưa tay cầm thanh trường kiếm tùy thân đeo bên người.

“Có khí thế.” Tiểu Hữu chậm rãi nắm kiếm của mình lên, lạnh lùng nói.

“Thế nào, xuống đó chơi không?” Mộ Ải quay đầu nhìn Phi Lâm, nét mặt cũng đầy hứng thú.

Phi Lâm thấy vậy vĩnh viễn môi cười, chậm rãi nói: “Nếu đồ đệ của ta đã xuống dưới đó, ta thân làm sư phụ lẽ nào không đi, điều này không thể chấp nhận được nha, ta đương nhiên phải đứng về phe đồ đệ ta rồi.”

Tiểu Hữu nghe vậy, khinh bỉ nói: “Muốn phóng hỏa thì nói cho rồi, đạo đức giả.”

“Đúng.” Tiểu Tả gật đầu thật mạnh, không đợi Phi Lâm đáp lại, hét lên một tiếng, phóng ngựa lao xuống triền núi phía dưới, vừa chạy vừa hét lớn: “Tiểu sư muội, sư huynh đến giúp muội đây.” Bộ dáng kia nhìn sao cũng thấy rõ là thích thú.

Phi Lâm thấy vậy, cười ha hả: “Ta sống đến từng này tuổi, chưa bao giờ phóng hỏa đốt thứ gì gọi là vô cùng quan trọng, không trải nghiệm một lần, chẳng phải là sống uổng phí sao?” Vừa nói xong y cười lớn phóng ngựa đuổi theo Tiểu Tả, Tiểu Hữu thấy vậy cũng vọt xuống phía dưới.

Chém giết, trên chiến trường chỉ có chém giết, không có phù phiếm xa hoa, cũng chẳng phân biệt cao quý hay sang hèn, chỉ có thực sự đánh nhau đến sống chết, không hề có những sắc màu rực rỡ, hào nhoáng mà chỉ có sự thật. Lấy đá chọi đá thì phải liều chết xông về phía trước, thì phải vùng đao kiếm không hề do dự, phải thủ đoạn tàn ác lẫn ý chí kiên cường vững chắc.

Chiến trường vô tình mà nhuộm đầy máu tươi.

Vân Khinh ngồi phía sau Thượng Quan Kính, chạy thẳng vào vùng chém giết của quân đội hai bên. Thượng Quan Kính ngồi phía trước, vùng thanh kiếm trong tay chém giết binh lính xung quanh vô cùng tàn nhẫn. Máu tươi bắn ra khắp nơi, từ trên thanh kiếm tung bay trong không trung, mùi máu tươi dày đặc xông vào mũi.

Vân Khinh không có võ công, có Thượng Quan Kính ở phía trước tấn công, cô chỉ ngồi yên ở phía sau, mười ngón tay lướt nhanh như gió trên mặt đàn. Không có làn điệu, không thành bất cứ khúc nhạc nào, chỉ có những âm thanh đơn độc. Từng âm từng âm riêng lẻ, đơn độc tuôn ra từ Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, đó là sát âm, âm thanh vô cùng đơn giản, nhưng lại là âm thanh giết chóc, từng âm cửa ngang cổ họng.

Bởi vì phạm vi của tiếng đàn khá rộng lớn, lại chẳng phân biệt được địch ta, tuy rằng lực công kích rất lợi hại, nhưng đó là khi không phân biệt bên nào với bên nào, tiêu diệt toàn bộ rồi cứ như thế xông thẳng vào trong lòng quân địch. Nhưng lúc này, một bên là địch, một bên là bạn, sao có thể giết hại đồng loạt như nhau được. Bởi vậy, tuy sử dụng đơn âm cũng khá nguy hiểm nhưng bù lại có thể phân biệt được địch ta.

Thượng Quan Kính cứ chém một kiếm thì ở phía sau một âm đơn của Vân Khinh cũng tuôn theo, hai bên liên thủ phối hợp vô cùng ăn ý không hề có kẽ hở. Cứ thế xông thẳng vào giữa vùng trọng yếu của trung tâm chiến trận.

Phía sau, Tiểu Tả, Tiểu Hữu, Mộ Ải, Phi Lâm cũng theo sát, tạo thành một đội hoàn hảo xông vào trong trận

nhANH NHƯ CHỚP.

Lúc đầu, quân đội Hàn và Sở không biết những người đột nhiên xuất hiện này là địch hay là bạn, cả hai bên cùng xông lên chặn họ lại. Nhưng chỉ qua vài lần tấn công, thấy Thượng Quan Kính chỉ giết quân Sở, không hề ra tay với quân Hàn. Những binh lính Hàn xông lên để chặn đường, lập tức tránh ra, tập trung lực lượng chiến đấu với quân Sở. Còn binh lính Sở phải chen chúc liều chết tấn công lại.

Thượng Quan Kính có Vân Kinh hỗ trợ ở phía sau, đó là sát khí dữ tợn chưa từng có từ trước đến nay. Ai dám chọc giận mũi nhọn tấn công này chứ, nó bén nhọn gào thét giống như không người nào có thể kháng cự lại được, cứ thế phóng thẳng về phía trước.

Vừa cướp lấy cây đuốc trong tay binh lính nước Hàn, Thượng Quan Kính một tay cầm kiếm, một tay nắm chặt cây đuốc, khống chế Bạch Hổ vương, từ giữa vòng chém giết chạy thẳng về phía trước hành động. Múa cây đuốc đốt cháy mọi thứ, thấy lương thảo thì đốt, thấy trâu ngựa thì thiêu, khí thế sôi sục đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

“Thích quá đi.” Tiểu Tả và Tiểu Hữu đi theo phía sau Vân Kinh, cũng bắt chước cướp lấy một cây đuốc, châm lửa đốt khắp nơi. Bất kể là nhìn có vừa mắt hay không vừa mắt cũng thiêu tất.

“Đúng vậy.” Cầm cây đuốc trong tay, khuôn mặt Tiểu Hữu đỏ bừng lên, nét mặt hiện rõ sự thích thú tột cùng, xem ra cậu rất thích những trường hợp như vậy. Không thấy lùi bước hoặc e ngại mà còn thích thú nhường này, thật không biết Phi Lâm dạy dỗ hai cậu nhóc này như thế nào nữa.

Đi theo phía sau Tiểu Tả và Tiểu Hữu là Mộ Ai và Phi Lâm. Hai người này bản lĩnh cao cường, mặc dù ở trên chiến trường, võ công cao thấp cũng không chiếm được nhiều ưu thế, nhưng xét chung lại thì vẫn có ưu thế hơn.

Bàn tay hai người tung bay, một tay đối phó với binh lính nước Sở, một tay như đang phóng phi tiêu, vừa cướp lấy một cây đuốc đã tìm thấy chính xác nơi được bảo vệ tối đa nhất, ở xa nhất, ra tay đốt xe ngựa chở lương thảo, chỉ cần ném mạnh một cái là chuẩn xác ngay mục tiêu.

Nhìn ngọn lửa bốc cao ngùn ngụt, hai người cùng cười ha hả, cái bộ dáng kia thực chỉ khiến cho quân Sở tức đến hộc máu.

Vốn là quân Hàn và Sở vẫn đánh nhau dây dưa kéo dài mãi mà chưa phân thắng bại. Tuy binh lực nước Hàn nhiều hơn so với Sở mấy lần, nhưng binh sĩ nước Sở đều được huấn luyện nghiêm khắc chỉ liều chết bảo

vệ lương thảo. Nên sau một thời gian giao chiến, binh lính nước Hàn cũng không chiếm được ưu thế. Tuy rằng đã phóng hỏa thiêu cháy không ít lương thảo nhưng ở giữa trung tâm vẫn được binh lính Sở quốc bảo vệ rất chặt chẽ, bởi vậy tận bên trong cũng còn rất nhiều lương thảo thật sự được an toàn.

Nhưng lúc này, Thượng Quan Kính và Vân Kinh cứ tiến thẳng một mạch vào giữa trung tâm được quân đội nước Sở bảo vệ. Những người này là loại người nào, nhìn vừa dũng mãnh mà cũng không hề dũng mãnh, trong khoảnh khắc lại giống như một mũi tên nhọn, cắm cực nhanh và chuẩn xác vào trái tim của quân địch, châm ngòi thổi gió.

Trong khoảnh khắc, khói đen dày đặc bốc lên cuồn cuộn, chỉ vài người mà giống như gió lốc càn quét. Nơi nào bọn họ đi qua, nơi đó trở thành một vùng hỗn loạn mịt mù, lửa thiêu ngàn ngút.

Trong khoảnh khắc, binh lính nước Sở ở phía sau giống như một giọt nước rơi vào chảo nóng, sôi trào lên. Cấp tốc cứu hỏa, điên cuồng chống cự lại mấy người lao tới kia, vội vàng điều chỉnh quân đội, cố gắng trấn tĩnh đàn trâu, đàn ngựa đang bị lửa đỏ bốc cháy hừng hực khiến chúng hoảng sợ, bỏ chạy tán loạn.

Từ xa xa, thống lĩnh chỉ huy binh lính nước Hàn tác chiến nhìn thấy Bạch Hổ vương và bóng dáng của người trên lưng nó đang phóng đến, đột nhiên vọt về phía trước mấy bước, cả người run lên, vội vàng rút trường kiếm, hoảng hốt chạy lên.

“Đại nhân, người làm gì vậy?” Phó tướng ở bên cạnh nhanh tay giật tay thống lĩnh kéo lại, chết cũng không buông.

Người thống lĩnh kia thấy vậy hít sâu một hơi, bình tâm lại, điên cuồng hét lên: “Tiếp ứng, tiếp ứng.”

Lập tức, có một đội quân giơ cao những cây đuốc đang cháy phừng phừng lên, chạy về phía đám người Vân Kinh.

Bởi vì lúc vào đến trung tâm của đội quân nước Sở, đám người Phi Lâm không có cây đuốc nào. Bây giờ có hẳn một đội quân cung cấp đuốc đến tận tay, cho nên lại càng ung dung, thấy thích chỗ nào lập tức châm lửa đốt ngay.

“Vui quá, vui quá.” Mộ Ai vung tay ném ra xa, cây đuốc trong tay cắm thẳng lên đồng lương thực chông chắt ở phía sau. Chỉ trong chớp mắt, ánh lửa đã cháy bùng lên, còn binh lính nước Hàn đi theo phía sau bọn họ cũng phối hợp vô cùng ăn ý, lập tức cầm đuốc trong tay đưa tới cho Mộ Ai.

“Sảng khoái quá, thực là sảng khoái.” Phi Lâm cười ha hả, vung kiếm chém binh lính nước Sở ngã bổ nhào

ra phía trước, rồi lại xoay kiếm hất một cái. Một cây đuốc xoay tròn trong không trung, uốn lượn vài vòng rồi rơi xuống đồng lương thảo ở xa nhất, chỉ trong khoảnh khắc, khói đen lại bốc lên.

“Bình thường ta chưa gặp cuộc chơi nào thú vị như vậy, hỗ trợ phóng hỏa, ta thích, ta thích.” Vẻ mặt Phi Lâm vô cùng thích thú và sung sướng.

Mộ Ải nghe vậy cũng lớn giọng phụ họa theo: “Còn không phải sao, quang minh chính đại phóng hỏa như vậy, lại tìm được sự thích thú đến mức này, vui quá đi chứ, ngẫm lại có ít nhất là hơn mười vạn lượng bạc bị hủy, dĩ nhiên là thấy sáng khoái rồi!”

“Đó là vì người lại kiếm được món hời lớn rồi.” Phi Lâm cười lớn trả lời.

“Đúng.” Mộ Ải trả lời với vẻ mặt đắc ý.

Cái vụ phóng hỏa này thực là thích quá nha, khiến cho Sở bị đánh đòn cảnh cáo không nói, mà điều cần nói là Sở không có lương thảo, mặc kệ điều chuyển lương thảo từ đâu hay bằng cách nào đều phải mua từ tay y. Đây chính là món hời lớn trên trời rớt xuống, vừa nghĩ thôi đã thấy vui rồi. Đi tiêu diệt địch nhưng ngược lại kẻ địch còn phải cầm bạc đi mua đồ của mình, mua bán như vậy ai mà không làm chứ.

Vừa thả sức nói chuyện với nhau trong khi tay chân cũng không nhàn rỗi, Phi Lâm và Mộ Ải ném những cây đuốc tới chỗ lương thảo xa nhất, thiêu cháy hết tất cả.

Ở phía trước bọn họ, Tiểu Tả và Tiểu Hữu vì không có công lực cao cường như Phi Lâm và Mộ Ải nên chọn những khoảng cách vừa phải để phóng hỏa nên mỗi lần phóng cũng rất thuận buồm xuôi gió. Phi Lâm và Mộ Ải phụ trách khu vực xa nhất vậy thì hai người bọn họ nhận khoảng cách vừa phải, về phần cự ly ngắn và tìm kiếm vị trí, phương hướng thì giao cho Thượng Quan Kính và Vân Khinh đi trước dẫn đường.

Một hàng sáu người, hai người một cặp, cùng tấn công với khoảng cách xa gần khác nhau, phối hợp thực ăn ý và nhuần nhuyễn, bộ dạng lại rất ung dung, nhàn nhã.

“Ngoao...” Bạch Hổ vương dẫn đầu cũng bị cảm xúc của người đang cưỡi trên nó và cảm giác nơi chiến trường cuốn hút. Đó là cảm giác phấn khích như muốn sôi trào, khi bốn chân của nó tung lên, đừng nói ngựa của binh lính nước Sở theo không kịp tốc độ, mà ngay cả vó ngựa của Tiểu Tả, Tiểu Hữu ở phía sau cũng nhanh chóng bị nó bỏ rơi.

Mỗi hành động, bước di chuyển của Bạch Hổ vương đều dừng mãnh liệt thường, những binh lính mặc giáp sắt kia vậy mà bị nó cản cho máu me văng ra khắp nơi, khí thế này thật khiến người ta sợ hãi đến cùng cực.

Tiểu Xuyên Sơn Giáp theo sau Bạch Hổ vương còn Điều nhi đứng trên vai Vân Kinh cũng phấn khích không kém. Nếu chúng nó không bị binh khí trên chiến trường công kích làm cho sợ hãi, thì chỉ sợ cũng lao ngay vào những vùng quan trọng rồi, bởi vậy lúc này đang kêu gào ầm ĩ.

Lửa đỏ nổi lên tứ phía, khói đặc cuồn cuộn, chỉ một lát sau khi đám người Vân Kinh xuất hiện, toàn bộ đội quân áp tải lương thảo của nước Sở đã trở nên hỗn loạn. Ngọn lửa lớn, rất lớn nhanh chóng lan rộng khắp bốn phương tám hướng, thiêu đốt tất cả thành một biển lửa kinh hoàng.

Lửa cháy lan tràn, không thể cứu vãn nổi.

“Mau, mau dập lửa, mau dập lửa...”

“Dập lửa đi...”

Những tiếng kêu hoảng sợ nhanh chóng bị nhấn chìm, binh lính nước Sở phụ trách trông coi lương thảo điên cuồng gào thét, tay chân luống cuống tìm cách dập lửa.

Nhưng lương thảo vốn dễ bắt lửa, hơn nữa đây lại là thảo nguyên, từng cơn gió thu lạnh lẽo thổi qua, như trợ thêm sức cho ngọn lửa bùng cháy, càng khiến lửa thiêu đốt nhanh hơn. Chỉ trong khoảnh khắc đã thấy ngọn lửa lớn hùng hực, càng lúc càng bốc lên cao hơn. Trên thảo nguyên hoang vắng, ngọn lửa lại càng tự do nhảy múa, lan rộng khắp nơi.

Đại quân nước Sở trở nên hỗn loạn, vừa gấp rút đối phó quân địch, vừa vội vàng dập lửa. Muốn dập tắt ngọn lửa thiêu đốt lương thảo như thế thật là một lòng xẻ ra làm ba. Tuy rằng đội quân cả vạn người, nhưng dưới tình huống như vậy không còn đến một phần ba quân chống đỡ, cục diện lập tức trở thành có lợi cho nước Hàn.

Mà thống lĩnh chỉ huy binh lính nước Hàn quả nhiên là một nhân tài, vừa thấy vậy lập tức xem xét thời thế, vừa dẫn dắt binh lính chiến đấu ác liệt với Sở quân, vừa chia ra lao thẳng về phía sau quân Sở. Nhìn bộ dáng người đó là phải quyết tâm thiêu hủy toàn bộ lương thảo của mười vạn binh lính nước Sở mới cho lui binh.

Ngọn lửa bốc lên mãnh liệt, Vân Kinh điều khiển Bạch Hổ vương xuyên qua màn lửa hùng hực, chỉ thấy một vệt màu trắng phóng nhanh như bay trong màn lửa đỏ kia. Ngọn lửa đỏ yêu diễm phản chiếu một màu trắng thật bắt mắt, càng làm nền cho nổi bật lên cái uy lực thần kỳ,凛冽.

Mặt trời từ từ lặn xuống phía Tây, ánh nắng màu vàng cam chiếu rọi khắp thảo nguyên mênh mang, hoang vắng làm nổi bật màu lửa đỏ chói mắt, quả nhiên là đẹp đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Đi.” Thượng Quan Kính chạy vội về phía trước, thấy địch giết địch, thấy lương đốt lương, lúc này cậu quát lên một tiếng, trường kiếm trong tay chỉ về phía quân đội nước Hàn.

Vân Kinh thấy vậy đá nhẹ Bạch Hổ vương một cái, Bạch Hổ vương lập tức quay đầu lại, gầm to một tiếng, bốn chân tung bay, phóng thẳng về phía Thượng Quan Kính vừa chỉ.

Tiểu Tả, Tiểu Hữu, Phi Lâm, Mộ Ải đi theo phía sau, thấy tình thế này cả đám cùng cười ha hả, kiêu ngạo đi theo Vân Kinh, tiến về phía trước.

Lửa được đốt gần như đồng đều nhau, số lương thảo này của mười vạn quân nước Sở, sợ là một xe cũng không còn nguyên vẹn.

“Tu tu...” Mọi người quay lại xác định phương hướng, từ vùng xa xa của binh lính nước Hàn truyền đến tiếng kèn báo động.

Thượng Quan Kính vừa nghe thấy lập tức thấp giọng nói: “Mau, quân tiếp viện của Sở quốc đang đến rồi.”

Vân Kinh vừa nghe vậy lập tức quay mặt về phía sau, vừa dùng tay ra hiệu với Tiểu Tả và mọi người biết vừa kẹp hông Bạch Hổ vương, ý bảo tăng tốc lên.

Phi Lâm, Mộ Ải thấy cô ra hiệu, cả hai đều khẽ nhú mày, nhưng sắc mặt không hề có chút ngạc nhiên nào.

Bởi vì vai trò quá mức quan trọng của đội quân vận chuyển lương thảo nên đương nhiên sẽ có đội quân chuyên hộ tống cho đội ngũ này. Nhưng lần này, rõ ràng là vì đang ở trong lãnh thổ của Triệu nên Sở không bao giờ nghĩ tới sẽ xuất hiện chuyện phóng hỏa đốt lương thảo như vậy. Cho nên đội quân hộ vệ và đội quân vận chuyển lương thảo chia làm hai đường, khoảng cách quá xa, trước sau không thể tiếp ứng cho nhau được, để quân Hàn lợi dụng cơ hội này ra tay.

Nhưng bây giờ, nhìn từ xa cũng thấy ngay khói đặc cuồn cuộn bốc lên, nên đương nhiên đội quân tiếp viện của Sở cũng sắp tới rồi. Tuy vậy cũng không phải chuyện đáng khiếp sợ gì. Vừa liều chết mở một con đường ra, vừa ra sức thúc ngựa chạy nhanh như bay.

Trong chớp mắt một hàng sáu người, như một thanh kiếm sau một hồi chém giết lập tức thu trở về nhanh như chớp.

“Tu tu...” Tiếng kèn nặng nề cắt ngang qua không khí, truyền đến từ rất xa, tràn ngập sự uy nghiêm và tàn khốc, quân đội nước Sở đã đến.

Binh lính nước Hàn lui về phía sau nhanh như nước rút, nhưng đội quân vận chuyển lương thảo Sở quốc nghe thấy quân đội của mình đến đây cũng bất chấp sống chết giữ kẻ địch lại, ngay cả mạng cũng không cần, liều chết cầm chân kẻ thù.

Nhưng quân đội nước Hàn rất sắc bén, bọn họ vốn không bị phân tán lực lượng, lúc này lui về phía sau cùng hỗ trợ lẫn nhau, có công có thủ, trợ giúp nhau ra lui về rất nhanh.

Đội quân Sở lúc này toàn tàn binh bại tướng, tuy rằng liều chết nhưng không cách nào ngăn cản trận thế rút lui của quân đội Hàn.

Chỉ trong khoảnh khắc, trọng binh của Hàn rút lui rất nhanh về phía thảo nguyên mờ mịt, hành động này nhanh như gió, đương nhiên là đã sớm có tính toán, sắp đặt.

Mà Vân Kinh ở bên này, tuy rằng đang ở trong vòng vây của địch, nhưng sáu người bọn họ là loại người nào chứ. Ai cũng đều là cao thủ trong cao thủ, có thể dễ dàng chém giết để tiến vào trong, thì bây giờ chỉ còn lại một đám tàn binh bại tướng, còn gì có thể ngăn cản được bọn họ đây.

Trong chớp mắt, chỉ thấy một bóng trắng phóng qua như bão táp, mấy con ngựa phi nhanh như chớp, chạy về phía quân đội nước Hàn đang lui về phía sau.

“Tu tu...” Tiếng kèn nặng nề càng lúc càng vang, tất nhiên là quân tiếp viện của Sở đang tăng tốc độ, trước đó một khắc còn cách hơn một dặm, vậy bây giờ gần như đã sát bên tai.

Tiếng vó ngựa dồn dập, đây là âm thanh của hàng vạn con ngựa đang chạy điên cuồng. Tiếng vó sắt giẫm trên thảo nguyên rầm rập, từng trận từng trận, khiến mặt đất rộng lớn như bị chấn động. Mang theo cả bầu không khí sát phạt sắc nhọn, quân đội còn chưa tới mà đã nhuộm đầm bầu trời.

“Mau lên.” Một giọng nói trong trẻo cắt qua phía chân trời, truyền về phía Vân Kinh.

Chỉ thấy những mũi tên nhọn bắn ra từ nơi Vân Kinh đang lao tới, những binh lính nước Sở chặn đường rút của họ đồng loạt ngã rạp xuống.

Bạch Hổ vương bay vọt lên, phóng qua một cồn đất nhỏ cao cao, ánh mắt Vân Kinh lướt nhanh qua lập tức nhìn thấy ngay tại nơi binh lính nước Hàn sắp rút đi, một tiểu đội vừa từ từ lui về phía sau, vừa cầm cung tiễn trong tay. Ở ngay phía trước chỗ bọn họ vừa phóng qua, đây là mở đường cho bọn họ, là dọn sạch hết mọi chướng ngại ngăn đường cản lối trước mặt.

Người thống lĩnh cầm đầu quân đội nước Hàn, cả người mặc giáp sắt, che khuất toàn bộ đầu và mặt, nhìn không thấy rõ khuôn mặt. Chỉ nhìn thấy bóng áo giáp kia dưới ánh chiều tà, tỏa ra ánh sáng màu đỏ cam sáng loáng, lúc này người đó đứng đối diện với cô, phất tay nhanh như chớp, điên cuồng hét lên.

“Mau.” Vân Kinh kẹp chặt hông Bạch Hổ vương, Bạch Hổ vương tăng tốc độ lên gần như tới cực hạn.

Tốc độ nhanh như bão táp, tựa như gió thổi chớp giật, đi qua nơi nào nơi đó máu đỏ tràn ngập, không có sức mạnh nào địch nổi.

Rầm rập, hàng vạn tiếng vó ngựa nhanh chóng kéo đến, tiếp đó đại quân nước Sở đã tới, giáp sắt toàn một màu đen, dưới ánh chiều tà chỉ thấy lạnh lẽo và uy nghiêm, như mây đen cuộn cuộn, cuộn trào mãnh liệt.

“Trái phải bọc đánh, quân tiên phong truy kích.” Mệnh lệnh cao vút vang vọng ở phía chân trời. Trong chớp mắt, tiếng vó sắt dữ dội tựa như búa tạ giã xuống mặt đất vang lên, giã thật mạnh vào lòng mọi người.

Vân Kinh vừa giữ chặt Thượng Quan Kính, cúi người trên lưng Bạch Hổ vương chạy về phía trước, vừa lướt nắm ngón tay nhanh như bay trên cây đàn. Lúc này, gần như không còn binh lính nước Hàn nữa nên không cần để ý, tiếng đàn kia mang theo âm thanh chết chóc quanh quẩn giữa không trung. Như thanh kiếm vô cùng mạnh mẽ phá vỡ và dọn sạch mọi cản trở trước mặt, vì cô và đám người Phi Lâm ở phía sau mà mở ra con đường phía trước.

Thảo nguyên không giống như những nơi khác, nếu để cho quân đội truy kích chặn đầu và đánh gọng kìm từ hai bên sẽ không thoát được.

Đập vào mắt là hình ảnh một người đứng phía trước đội quân thiết kỵ sát phạt đông nghìn nghịt, trên người khoác hoàng bào đứng giữa ngàn vạn quân thiết kỵ mặc giáp sắt đen vô cùng hiển hách. Bởi vì xông pha đi đầu nên tất cả đều thu gọn hết vào trong tầm mắt, một người thâm trầm, lạnh lùng và bá đạo. Tuy rằng khoảng cách khá xa không nhìn thấy rõ khuôn mặt, nhưng khí thế như vậy, người này là ai không cần nói cũng biết được, ngoại trừ Sở vương Sở Hình Thiên thì còn ai nữa.

Sở Hình Thiên mang theo sự sát phạt điên cuồng dẫn binh vọt tới, thứ đập vào mắt y trong màn lửa đỏ kia là một bóng dáng màu trắng - Bạch Hổ vương - Sở Hình Thiên chột cau mày, người có thể khống chế Bạch Hổ vương, ngoài Vân Kinh ra chẳng còn ai khác.

Sở Hình Thiên chột ghìm ngựa lại, đứng nguyên tại chỗ, bàn tay phải giơ cao lên, nắm ngón tay đang mở rộng lập tức nắm chặt lại thành nắm đấm. Ngay lập tức, hàng vạn binh mã đang chạy phi nhanh như bay về

phía trước ghìm ngựa dừng lại, tiếng chiến mã hí vang cả một góc trời.

“Bệ hạ...” Thiết Hổ đứng bên cạnh Sở Hình Thiên lập tức kêu lên.

Sở Hình Thiên nhìn bóng dáng phía trước, vẫy tay ngăn lời của Thiết Hổ lại.

Phía sau đã không có tiếng thiết kỵ đuổi theo, Vân Kinh không khỏi kinh ngạc lập tức nhìn về phía sau.

“Lần trước ở trên núi Lịch, nàng cứu quả nhân một mạng, hôm nay quả nhân thả nàng đi, những ân oán trước đây, nhất định quả nhân sẽ trả lại. Lần sau gặp lại, cũng đừng trách quả nhân ra tay vô tình.”

Giọng nói trầm tĩnh, lạnh lùng vang vọng ở phía chân trời, Vân Kinh chợt ngẩn người. Trên núi Lịch, lúc đó bọn họ đang ở nước Yến, ngày ấy người cô cứu... là Sở Hình Thiên.

Sở quân không chống cự và đuổi theo nữa, Vân Kinh thở sức phóng về phía trước. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bóng dáng sáu người và thống lĩnh đội binh nước Hàn gần như đã đi xa.

Ánh chiều tà buông xuống, những bông hoa lửa nở rộ trên mặt đất, màu vàng cam của nắng chiều lại càng làm nổi bật màu lửa đỏ. Sắc lửa đỏ phản chiếu trên áo giáp màu đen càng đẹp tuyệt mỹ mà thô lương, uy nghiêm lạnh lẽo lại u ám tối tăm.

Hết chương 88

Chương 89 – Đình Phi Tình

Con đường rút lui nhanh chóng, suôn sẻ và thuận lợi, xuyên qua những ngọn đồi, đón ánh chiều tà rực rỡ, đợi đến lúc mọi người tạm thời dừng chân nghỉ ngơi, không biết binh lính nước Sở đã bị bỏ lại bao xa rồi.

“Ha ha, vui quá.” Đứng trên ngọn đồi cao cao, Phi Lâm và Mộ Ai cười đùa ầm ĩ.

Tiểu Tả lộn mèo một cái trên mặt đất nhảy lên phía trước, đặt mông ngồi xuống, đôi mắt lộ rõ vẻ thích thú, xoa xoa hai tay hét lên: “Thực đã nghiền, thực đã nghiền.”

Tiểu Hữu đi theo bên cạnh Tiểu Tả nhảy xuống, nhìn thái độ vui sướng tột cùng của Tiểu Tả cực kỳ khinh bỉ, lạnh lùng nói: “Đừng nói với ai người là người quen của ta.” Nhưng đôi mắt lại đỏ rực chứng tỏ sự phẫn khích của cậu.

Nhìn từ ngọn đồi cao trên thảo nguyên Thương Mang xuống phía dưới, cảnh sắc khắp bốn phía thu hết vào đáy mắt, dù có một chút hành động bất thường cũng không thể qua mắt mọi người. Thật đúng là một nơi tuyệt vời.

Vân Kinh ngồi trên người Bạch Hổ vương, nhìn người thống lĩnh quân đội nước Hàn ở phía trước nhảy xuống ngựa, có khoảng mười người đi theo bên cạnh y. Lúc này, người đó đang bước thẳng về phía bọn họ, dáng người nhỏ gọn, mới nhìn không có dáng vẻ đàn ông tráng kiện, ngược lại giống như thư sinh yếu ớt.

Vân Kinh nhảy từ trên người Bạch Hổ vương xuống, chưa kịp đưa tay ra đỡ. Thượng Quan Kính ngồi phía trước đã hét lên một tiếng rồi nhảy xuống, phóng về phía trước, chìa kiếm vào người thống lĩnh đang đi tới kia, tức giận quát tháo: “Phi Linh, đồ chết tiệt nhà ngươi, binh mã của bốn hoàng tử là để cho ngươi khai chiến với nước Sở ư? Nếu hôm nay thân phận bị bại lộ thì phải làm sao? Ngươi là Thượng tướng quân của nước Hàn, không phải sơn tặc. Ngươi, con mẹ nó, lại dám làm cho ta khai chiến thật, ta chém ngươi.” Cậu vừa nói vừa tức giận không thể trấn áp được, vung kiếm về phía người thống lĩnh kia.

Vân Kinh thấy vậy xoa xoa mi tâm, không biết nên khuyên hay không. Chuyện này dù sao cũng là phân tranh bên trong nội bộ nước Hàn, cô chỉ là người ngoài.

Nhưng nghe Thượng Quan Kính nói như vậy, có nghĩa là Thượng tướng quân nước Hàn vì mục đích riêng

của bản thân nên tự ý khai chiến với nước Sở. Che giấu thân phận, tự ra tay tiêu hủy lương thảo của Sở, nguyên nhân là vì sao?

“Phi Linh, Thượng tướng quân Hàn quốc.” Mộ Ải đứng bên cạnh Vân Kinh, rỉ tai tiết lộ thân phận của người thống lĩnh trước mặt.

Vân Kinh nghe vậy khẽ gật đầu. Nghe nói Phi Linh này vài năm trước đột nhiên nổi lên ở nước Hàn. Lấy thân phận một dân thường thăng tay quá quan trăm tướng^(*), chiến tích lẫy lừng, được phong đến chức hàm cao nhất, xem như viên đại tướng hàng đầu của nước Hàn. Không ngờ hôm nay lại gặp ở đây.

(*)Quá quan trăm tướng (Quá ngũ quan trăm lục tướng): Tích này kể chuyện Quan Vũ sau khi treo ấn từ quan, cáo biệt Tào Tháo, mang hai phu nhân Cam, Mi đi về Hà Bắc (phía Bắc Hoàng Hà) với Lưu Bị, lần lượt phải trải qua đủ 5 ải. Vì không xin Tào Tháo văn bản đã được đóng dấu phê duyệt nên dọc đường bị ngăn trở, bắt buộc phải chém 6 viên Tào tướng. Chiến tích về sức mạnh vô song dẹp tan mọi ngáng trở này đã trở thành một bộ phận tổ thành quan trọng trong binh nghiệp lẫy lừng của Quan Vũ (hồi 27 - Tam quốc diễn nghĩa).

“Ồ, sao ta cảm thấy tên này giống thiếu gia nhà chúng ta vậy?” Tiểu Tả ngồi trên ngựa, chớp mắt nhìn Phi Linh Thượng tướng quân đang đi tới.

Phi Lâm nghe vậy không nói gì, chỉ khẽ nhú mày, nhẹ nhàng đến mức không nhận ra.

“Tam hoàng tử, chú ý thân phận của người, đừng thô ngôn thô ngữ.” Phi Linh thượng tướng quân vừa tránh lưỡi kiếm của Thượng Quan Kính vừa nói.

Vân Kinh vừa nghe giọng nói của người này chợt cảm thấy nao nao. Giọng nói trong trẻo như thế, người đứng trước mặt trù y phục kín người, chỉ lộ ra đôi gò bồng nhô lên. Thượng tướng quân là nữ?

“Ngạc nhiên chưa, đây chính là nữ tướng quân duy nhất trong lịch sử các nước, có thể thấy là lợi hại đến mức nào.” Mộ Ải đứng bên cạnh quan sát Phi Linh Thượng tướng quân đang bị Thượng Quan Kính ngăn lại. Phi Linh này chính là con gái, Hàn vương cũng không có ý giấu diếm, nhưng cũng không cho lan truyền quá rộng ra ngoài, cho nên rất nhiều người không biết chân tướng.

“Chú ý thân phận? Bốn hoàng tử còn phải chú ý ư? Mười vạn binh lính nước Hàn của ta sớm muộn gì cũng sẽ bị người cho biến mất trên lãnh thổ nước Triệu. Người và Sở có mối thù gì mà lại khư khư cố chấp, bản...”

“Úc hiếp muội muội ta, là ức hiếp ta, kẻ thù của muội muội ta, chính là kẻ thù của ta. Sở - Tề - Tần, ta tuyệt đối không bỏ qua cho chúng.” Giọng nói trong trẻo cắt ngang tiếng quát giận dữ của Thượng Quan Kính. Bóng dáng đang bị Thượng Quan Kính ngăn lại chợt quay mặt về phía Vân Kinh, người đó giơ tay đỡ mũ giáp

xuống, để lộ ra khuôn mặt của mình.

Một mái tóc đen huyền xõa xuống, Phi Linh Thượng tướng quân ngược đầu lên, mái tóc đen dài như thác nước uốn mình dưới ánh chiều tà vàng rực, mang theo những sợi hoa lửa màu vàng thật tinh xảo. Gương mặt xinh đẹp chợt hiện ra trước mắt, kia đôi lông mày lá liễu, kia đôi mắt đen sáng như trăng sao, kia cái mũi cao thẳng và đôi môi đỏ mọng thật khéo léo, không chỗ nào không phải là tuyệt sắc giai nhân. Tuy cả người mặc áo giáp nhưng lại hợp nhất với dung mạo như hoa mẫu đơn này, tư thế hiên ngang oai hùng, trang phục võ tướng màu đỏ rực rỡ, thật đúng là nữ anh hùng hào kiệt bậc nhất.

Vân Khinh nhìn người đang quay lưng về phía ánh trời chiều và hướng mặt về phía mình. Ánh vàng bao phủ cả người Phi Linh Thượng tướng quân. Mặt trời buổi chiều tà phía sau người đó thật yêu diễm, giống như ánh hào quang bao quanh người khiến cô như hoa mắt. Nó quá nóng bỏng, nóng đến mức khiến tim cô đập liên hồi, ánh sáng đó cũng thật chói mắt khiến đôi mắt cô nhạt nhòa, ướt đẫm nước mắt.

Trong chớp mắt, trời đất cũng không còn trong mắt Vân Khinh nữa. Trong đôi mắt cô chỉ có một người, một người con gái mặc áo giáp màu đỏ đẹp đến khuynh thành. Toàn bộ trời đất đều trở thành nền cho người con gái ấy. Trong đôi mắt cô không hề có chỗ cho những thứ khác, chỉ có người đó, chỉ có hình ảnh cô gái ấy với khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

“Linh Đang của tỷ, gặp tỷ tỷ sao lại khóc.” Giọng nói nhẹ nhàng, trong veo vang lên. Phi Linh Thượng tướng quân nhìn Vân Khinh với vẻ mặt cương chiều, đôi mắt dịu dàng, sắc mặt mừng rỡ không thể nói hết.

Thượng Quan Kính, Phi Lâm, Mộ Ai nghe vậy cùng ngẩn người ra, lời này... Người con gái này...

Đấy Thượng Quan Kính đang đứng chặn đường ra, Phi Linh Thượng tướng quân bước nhanh về phía Vân Khinh đã ươn ướt hai mắt, giơ hai tay ra, ôm lấy Vân Khinh thật chặt, mặt đây xúc động nói: “Linh Đang, cuối cùng tỷ tỷ cũng tìm được muội, Linh Đang của tỷ, tỷ tỷ rất nhớ muội!”

Giọng nói trong trẻo pha lẫn sự xúc động vang bên tai Vân Khinh. Giọng nói thật thân thiết này, vòng tay ôm ấp thật quen thuộc này, mùi hương làm cho người ta nhớ mãi này. Đó là mùi hương của tỷ tỷ, là vòng tay ôm ấp của tỷ tỷ, là giọng nói của tỷ tỷ. Đó chính là người trước đây hiểu rõ cô nhất, là người thương yêu nhất của cô.

Hai tay vòng qua ôm chầm lấy Phi Linh Thượng tướng quân, Vân Khinh cúi đầu ngả vào bờ vai của Phi Linh, nhắm chặt hai mắt lại.

“Tỷ tỷ.” Cô cúi đầu kêu lên một tiếng, không biết hàm chứa bao nhiêu oan ức, xúc động và chua xót. Bao nhiêu năm xa cách, bao nhiêu năm là thứ ấm áp duy nhất nơi đáy lòng. Giờ này khắc này, ngàn vạn lời nói, cuối cùng hóa thành hai chữ này, hai chữ “tỷ tỷ”, bao hàm nhiều lắm, nhiều lắm.

“Đúng, tỷ tỷ đây, sau này có tỷ tỷ bảo vệ muội, không ai dám ức hiếp muội nữa, ai cũng đừng hòng nghĩ tới.” Đinh Phi Tình ôm Vân Khinh chặt hơn nữa. Hai dòng nước mắt chảy qua hai bên má, đó là nước mắt của sự vui sướng, của sự đau lòng khi thấy em gái thân yêu của mình bị tổn thương, đó là... Tất cả, tất cả, quá nhiều những tình cảm nặng sâu.

“Vâng.” Những người xung quanh không thể nghe thấy, nhỏ đến mức không nghe được, nhưng Đinh Phi Tình nghe được. Cô lại càng siết chặt Vân Khinh, lòng tràn đầy hạnh phúc, đau xót lẫn xúc động.

Siết thật chặt, cứ như vậy lặng im ôm chặt lấy nhau. Một người giống như lửa hồng rực cháy, khuôn mặt chan hòa nước mắt. Một người thanh nhã xuất trần lại lạnh nhạt, đang vui đầu, cả người run rẩy. Cả hai chỉ ôm thật chặt nhưng khiến cho mọi ngôn ngữ trong thế gian không thể nào diễn đạt và hình dung được bầu không khí này. Không mãnh liệt mà nồng đậm khiến người ta say lòng, lại thâm tình cuốn lấy trái tim mọi người, cuốn hút tất cả mọi thứ chung quanh chìm sâu vào bầu không khí ấy.

“Trời ạ, tiểu sư muội của ta lại là tỷ muội với Thượng tướng quân, chuyện này... chuyện này... Người này không phải là Đinh Phi Tình của Đinh gia đã mất tích nhiều năm sao?” Tiểu Tả ngồi dưới đất với hốc mắt đỏ ửng, vừa nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt không thể nói nên lời, vừa tràn đầy khiếp sợ thốt lên.

Phi Lâm nhíu nhíu mắt, khoanh hai tay trước ngực nhìn hai người đang ôm nhau trước mặt mình, chậm rãi nói: “Thì ra là thế, khó trách lại đối đầu với nước Sở. Thì ra là có quan hệ như này.”

Mộ Ải đứng bên cạnh Phi Lâm gật gù, vuốt vuốt cằm nói: “Không ngờ lại là Đinh Phi Tình. Phi Linh, Phi Linh, tên này chẳng phải là Đinh Phi Tình kết hợp với cái tên Linh Đang mà nàng ấy vừa gọi Vân Khinh đó sao, khó trách.”

Thượng Quan Kính đứng ở phía sau Đinh Phi Tình, lúc này hơi ngạc nhiên. Cau mày, trừng mắt nhìn Đinh Phi Tình và Vân Khinh. Sắc mặt nặng nề, có chút nghi ngờ, mày nhíu lại, cả người lẫn sắc mặt nhìn rất quái lạ.

“Được lắm, được lắm, ôm vậy đủ chưa.” Nhướn mắt lên, Thượng Quan Kính đột nhiên quát.

Vân Khinh nghe vậy không khỏi ngẩng đầu lên, ngược mắt nhìn Đinh Phi Tình, nhẹ nhàng đứng thẳng người.

Đinh Phi Tình thấy vậy nắm chặt tay Vân Kinh, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ: “Đi, Linh Đang, đi với tỷ tỷ.” Vừa nói vừa kéo Vân Kinh lên ngựa của cô, hai người cùng cưỡi một con ngựa, chạy về phía mặt trời lặn. Bạch Hổ vương thấy vậy cũng tung bốn chân đuổi theo.

Thượng Quan Kính, Phi Lâm thấy vậy, cũng biết chỗ này không phải là nơi thích hợp để giải thích mọi chuyện, trước tiên cần phải tìm một nơi nghỉ chân trước đã. Cả đám đồng loạt chạy theo Đinh Phi Tình và Vân Kinh về phía trước.

Mặt trời chiều tà ngã về phía tây, làm nhuộm đỏ cả một vùng thảo nguyên, đẹp đến lạ thường.

Trong quân doanh của nước Hàn ở phía tây bắc thảo nguyên, vô số lều trại và binh sĩ tập kết ở đây. Lúc này trong lều chủ tướng, Đinh Phi Tình kéo tay Vân Kinh nắm thật chặt, nét mặt vui sướng, nói líu ríu không ngừng, tưởng chừng như muốn nói hết toàn bộ những nỗi niềm nhớ mong trong nhiều năm xa cách.

Vân Kinh cũng vô cùng xúc động, bình tĩnh nhìn khuôn mặt tự tin và vui sướng của Đinh Phi Tình, lắng nghe Đinh Phi Tình kể chuyện. Đôi mắt cô tràn ngập ý cười, sắc mặt vô cùng dịu dàng.

“Được rồi, tình tỷ muội để sau này có thời gian thì nói tiếp, còn bây giờ, Đinh Phi Tình, hai vạn binh sĩ của bốn hoàng tử đang ở đâu?” Thượng Quan Kính ngồi ở vị trí chủ tướng trong lều, hung dữ ngắt lời Đinh Phi Tình, trừng mắt nhìn cô chăm chăm.

Vân Kinh thấy vậy khẽ néo néo tay Đinh Phi Tình, mỉm cười nhắc cô vốn đang chẳng để ý gì đến Thượng Quan Kính.

Đinh Phi Tình thấy vậy ngừng lời với Vân Kinh, quay đầu nhìn vẻ mặt bùng bùng lửa giận của Thượng Quan Kính. Khuôn mặt lập tức thu lại nét dịu dàng và xúc động, thay thế vào đó là sự trầm lắng và nghiêm túc nói chuyện chính sự: “Tam hoàng tử cho rằng cứ chạy thẳng về là sách lược tốt nhất? Thần để bọn họ đi thăm dò đường ở khu vực sát biên giới, một lúc nữa mới trở về.”

Thượng Quan Kính nghe vậy càng tức giận đến trợn trừng mắt, nhưng cũng biết mệnh lệnh của Đinh Phi Tình là đúng. Nếu Sở Hình Thiên phái người theo dõi thì nhiều binh lính như vậy sẽ để lại rất nhiều dấu vết, tất nhiên sẽ biết hôm nay là ai đã phá hủy lương thảo của y. Nhưng vậy cũng không dập được lửa giận của cậu, lập tức mắng Đinh Phi Tình: “Người thật là vô liêm sỉ, quân đội của bốn hoàng tử là để người trút giận cho muội muội của người sao? Người có biết nếu để cho Sở Hình Thiên biết do chúng ta làm thì nước Hàn ta sẽ gặp nhiều phiền toái hay không.”

Trước đó vài ngày, cũng vì việc này, cậu và Đinh Phi Tình tranh luận gay gắt náo loạn hết lên, vốn tưởng rằng văn hàm tam hoàng tử này có thể làm cho Đinh Phi Tình không dám trái lệnh. Không ngờ cô cả gan dám bỏ lại cậu, mang theo đại quân xông về phía quân Sở ra tay thật, đúng là làm tức chết cậu mà.

“Nếu thần dám đi cướp giết thì đương nhiên sẽ không để cho y biết.” Đinh Phi Tình ngửa đầu nói với vẻ rất tự tin.

Thượng Quan Kính thấy vậy khóe miệng càng nhăn nhó, đập thật mạnh lên tay vịn của chiếc ghế cậu đang ngồi, giận dữ nói: “Người...”

“Muội muội của ta, sao có thể để cho kẻ khác ức hiếp. Sở Hình Thiên, Tề Chi Khiêm ức hiếp muội muội ta vì muội ấy không có người đứng sau lưng? Không có người che chở? Muốn ức hiếp thế nào cũng được sao? Vậy coi như Đinh Phi Tình ta không tồn tại phải không?” Đinh Phi Tình trừng mắt nhìn Thượng Quan Kính.

Vốn là nghe tin mật báo nói rằng, bên cạnh Dục vương Tần quốc Độc Cô Tuyết có một người con gái vang danh thiên hạ, chính là muội muội Linh Đang của cô. Tìm kiếm bao nhiêu năm như vậy rốt cục đã có tin tức của Linh Đang. Đang lúc phấn chấn nhất thì ngay sau đó lại có tin, Vân Kinh là gian tế của nước Sở đã dẫn dụ Độc Cô Tuyết đi theo, hợp mưu với hai nước Sở, Tề giết Tần vương Độc Cô Hành rồi phản bội bỏ đi. Cho đến nay cũng không rõ tin tức của người này.

Tính cách của Vân Kinh như thế nào, từ nhỏ cô đã biết rất rõ. Đừng nói là lợi dụng cảm tình lừa gạt người khác, hưởng chi đối phương lại là Dục vương Tần quốc Độc Cô Tuyết uy danh khắp tứ phương, Vân Kinh có thể lừa gạt dễ dàng như thế sao? Gian tế ư, Linh Đang vốn là người mẫn cảm, đằm mực, nhẹ nhàng làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy?

Mà sau chuyện này, nước Tần lại không hề phát tin đuổi giết Vân Kinh, việc này thật sự rất kỳ lạ. Cô chẳng phải là kẻ ngốc nghếch, còn không đoán được sao. Tất nhiên là Vân Kinh bị Sở, Tề lợi dụng. Tuy rằng không biết lợi dụng như thế nào, nhưng vẫn đề tuyệt đối nằm ở đó.

Bởi vậy, cô tìm trăm phương nghìn kế phái người đi Sở, Tề tìm hiểu tin tức, cuối cùng biết được Hoa Dương thái hậu của nước Sở đã xuất hiện trở lại, khuôn mặt đầy vết sẹo, giống hệt người bà bà đã biến mất cùng với Vân Kinh. Qua vụ việc mẫu chốt này cô cũng đoán được tám chín phần.

Cho nên, lúc Tề thái tử đến nước Hàn du thuyết^(*), cô tự nguyện dâng sớ thỉnh cầu mang binh đi cùng tam hoàng tử. Sở - Tề, cô nhất định phải làm cho bọn chúng đẹp mặt, chẳng cần quan tâm đến nước Tề có từng là quê hương của cô hay không.

(*)Du thuyết: Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

“Vô liêm sỉ.” Thượng Quan Kính nghe vậy nổi giận đến tím tái mặt mày.

Vân Kinh ngồi bên cạnh thấy vậy, chỉ nắm thật chặt tay Đinh Phi Tình, vừa cảm kích, vừa đau lòng khẽ nói: “Tỷ tỷ, muội...”

Đinh Phi Tình quay đầu lại, kéo tay Vân Kinh, dịu dàng nói: “Tỷ tỷ đã từng nói, chờ khi nào tỷ tỷ có bản lĩnh, tỷ sẽ bảo vệ muội. Bây giờ, tỷ tỷ không dựa vào nước Tề, tỷ tỷ có đủ bản lĩnh để bảo vệ muội, tuyệt đối không để cho muội chịu thiệt thòi.”

Mộ Ải và Phi Lâm ngồi bên cạnh nhìn nhau, ánh mắt sáng ngời hiện rõ sự khen ngợi.

“Tỷ muội người tình thâm, lại dùng nước Hàn ta làm bàn đạp.” Thượng Quan Kính nắm chặt tay.

Đinh Phi Tình nghe vậy quay đầu nhìn Thượng Quan Kính, ánh mắt chợt trở nên sắc bén, nói với cậu: Tam hoàng tử, người nói thử xem, vì sao người lại đồng hành với muội muội ta? Người rõ ràng biết thân phận của muội ấy, vì sao còn mang con bé đến đây? Tam hoàng tử người có ý đồ gì?”

Ba câu hỏi đặt ra, lập tức làm cho sắc mặt Thượng Quan Kính hết xanh lại trắng, giận dữ nhưng không nói được câu nào.

“Ta cũng muốn biết, Thượng Quan Kính, vì sao cậu lại ở đây, còn mang theo mười vạn binh mã?” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, Vân Kinh quay lại nhìn Thượng Quan Kính, nét mặt đầy thắc mắc.

Tuy rằng gặp lại tỷ tỷ thật vui mừng, nhưng tình huống trước mắt nhìn thế nào cũng thấy rất kỳ lạ. Bọn họ không hề nhận được tin tức nước Hàn sẽ phái binh đến nước Triệu. Nhưng sự thật trước mắt là Hàn lại mang theo nhiều binh mã như vậy tiến vào lãnh thổ Triệu, tình hình như vậy nhất định là có vấn đề lớn, có thể là nhắm vào Tần. Bởi vậy, ngay lúc này mặc dù Vân Kinh đang rất vui mừng, nhưng vừa nghe thấy nói tới đây, lập tức tỉnh táo nhìn Thượng Quan Kính hỏi.

“Ta cũng rất muốn biết, Hàn quốc mang mười vạn binh mã vào đất Triệu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Cho dù ở ngoài Trường thành quân Hung Nô rất lợi hại nhưng nhất định cũng không khiến cho một nước ở xa xôi như Hàn đi chung đường, phái binh đến tiếp viện.” Mộ Ải tiếp lời của Vân Kinh, nhíu mày nhìn Thượng Quan Kính.

Phi Lâm lười biếng ngồi trên ghế, vừa từ từ nhắm hai mắt nhìn như muốn ngủ, vừa thản nhiên nói: “Sở, Tề mang theo hai mươi vạn binh mã tiến vào nước Triệu. Tam hoàng tử, trăm ngàn lần đừng nói cho chúng ta biết, các người đến nước Triệu chỉ là để ngắm cảnh.”

Lúc này, sắc mặt Thượng Quan Kính thay đổi liên hồi, lúc đỏ bừng lúc lại xanh mét, trừng mắt nhìn ba người vừa đặt câu hỏi với cậu, bình tĩnh nhìn Vân Khinh, một lúc sau mới tức giận nói: “Thích mang cô đến thì mang đến thôi, cô muốn biết cái gì mà bản thân không có câu trả lời thì tự hỏi thăm đi. Hừ, người của cô nhưng ta nợ cô ân tình, sau này ta cũng không nợ cô nữa.” Dứt lời, cậu căm giận phất tay, xoay người bước đi, trả lại toàn bộ không gian rộng lớn trong lều chủ tướng cho đám người Vân Khinh và Đinh Phi Tình.

“Tỷ tỷ?” Vân Khinh biết trong lời nói của Thượng Quan Kính có ẩn ý, cô quay lại nhìn Đinh Phi Tình.

Đinh Phi Tình thấy Vân Khinh quay đầu nhìn mình, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị. Không khỏi nhú mày, nhìn vào mắt Vân Khinh, vẻ mặt cũng nghiêm túc hỏi lại: “Linh Đang, sao muội lại tới đây?” Tuy rằng trong lòng cô đã biết rõ, nhưng cô vẫn muốn nghe chính miệng Vân Khinh nói.

Vân Khinh thấy Đinh Phi Tình hỏi có vẻ thận trọng, lập tức nhìn thật sâu vào mắt Đinh Phi Tình, nhẹ nhàng lại vô cùng kiên định nói: “Muội muốn xác định Sở - Tề - Triệu có gây nguy hại cho nước Tần hay không.”

“Bởi vì hần?”

Hần là Dục vương máu lạnh, vô tình của nước Tần. Bây giờ đã đăng cơ lên ngôi Tần vương - Độc Cô Tuyệt. Ngày ấy, chuyện người con gái xinh đẹp tài hoa tên Vân Khinh bên cạnh hần được Tần vương đời trước Độc Cô Hành sắc lập làm Dục vương phi. Đây là chuyện cả thiên hạ đều biết, có điều sau biến cố to lớn kia, tình cảm này, không ai dám nói tiếp. Chẳng lẽ muội muội của cô còn...

Vân Khinh nghe vậy mỉm cười, thực đậm mạc, thực nhẹ nhàng, lại pha lẫn nét dịu dàng vô tận, vẻ mặt ấy đã nói nên tất cả.

Đinh Phi Tình thấy vậy bèn hỏi tiếp: “Không sợ sau này hần coi muội như kẻ thù?” Phải biết rằng Độc Cô Hành chết, dù sao vẫn liên quan đến Vân Khinh!

Vân Khinh ngẩng đầu nhìn lên đỉnh lều, khẽ nói: “Muội chỉ muốn chàng được an lành.”

Nhẹ nhàng lại thản nhiên thốt ra bảy chữ, nói không hết được sự chua xót trong cõi lòng, nói không hết được sự dịu dàng, cũng nói không hết được sự đau lòng, nhưng vẫn thâm tình, sâu nặng như trước.

Đinh Phi Tình thấy vậy khẽ thở dài, sau đó kéo tay Vân Khinh, dùng sức nắm thật chặt, lớn giọng nói: “Đừng đau lòng, nếu phải truy cứu, tỷ tỷ nhất định giúp muội.”

Vân Khinh nghe vậy cũng siết chặt tay Đinh Phi Tình, dịu dàng nói: “Cám ơn tỷ tỷ.”

Phi Lâm và Mộ Ải đứng bên cạnh nhìn nhau, thực là một người con gái có lý tưởng cao đẹp. Năm đó đã dám vứt bỏ danh hiệu Thái tử phi tương lai của nước Tề, tự tung hoành trong thiên hạ, nhất định cũng ngoan độc, tàn nhẫn. Nhưng có điều thân là nữ mà dám gánh vác tất cả.

“Tốt, một khi đã như vậy, tỷ tỷ cũng không giấu diếm muội. Nơi này vốn không có Hung Nô xâm chiếm, lý do thoái thác kia chỉ là giả mà thôi.” Đinh Phi Tình đã hiểu rõ suy nghĩ của Vân Khinh, lúc này trầm giọng nói.

Vân Khinh vừa nghe xong sắc mặt hơi thay đổi. Không có Hung Nô xâm chiếm, lý do Sở, Tề kéo quân vào nước Triệu không phải như thế, vậy... Vân Khinh đột nhiên rùng mình.

“Là giả, Sở, Tề tập kết như thế, bây giờ Hàn cũng đã ở đây. Đã có Sở, Tề, Triệu, Hàn không cần nói ta cũng biết đại quân của Yến, Ngụy cũng đã có mặt?” Phi Lâm chợt mở mắt ra, bình tĩnh nhìn Đinh Phi Tình.

Mộ Ải và Vân Khinh không nói gì, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đinh Phi Tình. Ngay cả Tiểu Tả, Tiểu Hữu ngày thường cũng là kẻ dở hơi nói nhiều lúc này cũng im lặng đồng loạt nhìn Đinh Phi Tình. Trong lều tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng gió quét quanh lều.

Đinh Phi Tình nhìn lướt qua những người trước mặt rồi nhìn thẳng vào mắt Vân Khinh, gần từng tiếng một vô cùng nghiêm túc: “Đúng, tập kết ở đây không chỉ có ba mươi vạn đại quân Tề, Sở, Hàn, mà còn có hai mươi vạn đại quân Yến, Ngụy. Hơn nữa, còn có mười vạn quân Triệu, hiện đang ở trong nội địa nước Triệu. Hiện tại tập kết ở đây là sáu mươi vạn đại quân.”

Chỉ một câu nói rõ ràng rành mạch, lại mang đến tin tức kinh thiên động địa.

Phi Lâm và Mộ Ải nhìn nhau, từ từ ngời thẳng người lên, sắc mặt bắt đầu nghiêm túc.

“Hai tháng trước, Tề thái tử Tề Chi Khiêm du thuyết đến sáu nước. Dục vương nước Tần Độc Cô Tuyết đăng cơ lên ngôi vua quá hùng mạnh, các nước sẽ bị nguy hiểm. Nếu không muốn bị Độc Cô Tuyết thôn tính tiêu diệt, dựa vào thực lực của một nước tuyệt đối không địch lại, chỉ có thể liên minh lại cùng phản kích mới là đạo cai trị, lúc đó cả sáu nước cùng ra tay. Nay tập kết ở nội địa nước Triệu, lập thành liên minh sáu nước, đồng lòng tiêu diệt Tần.”

Thanh âm trầm thấp vang vọng ở trong lều, ánh đèn dầu lập lòe, chiếu lên những hình ảnh lay động, chông chênh.

“Liên minh sáu nước, đồng lòng tiêu diệt Tần.” Giọng Vân Kinh trầm thấp, gằn từng tiếng một.

“Đúng, tập hợp binh lực của sáu nước, đồng lòng tiêu diệt nước Tần hùng mạnh.” Đinh Phi Tình nắm chặt tay Vân Kinh, khẽ lắc đầu nói: “Chỉ trách bởi vì Tần vương Độc Cô Tuyệt quá mức dũng mãnh, ngày xưa nước Tần phân chia hai thế lực, các nước còn lại có phần kiêng dè nhưng không sợ hãi. Nhưng nay Tần trong ngoài thống nhất, thế lực hùng mạnh tuyệt đối. Nếu bị Độc Cô Tuyệt ra tay trước chiếm lợi thế. Đầu tiên chiếm Triệu, mở đường thông qua các nước còn lại thì sau này các nước có ai là đối thủ của hãn. Bởi vậy nếu ngồi chờ hãn ra tay, không bằng tự mình ra tay trước, sáu nước hợp lực, tiêu diệt đại Tần hùng mạnh, một lần vất vả cả đời an nhàn.

Bây giờ, binh lực bốn nước Sở, Hàn, Yên, Ngụy đã đến, chỉ chờ Tề ở gần nhất, cắt máu ăn thề kết thành liên minh trên thảo nguyên Thương Mang rộng lớn này, xuất binh tấn công nước Tần.”

Tin tức chấn động tận trời vừa rồi đột nhiên được tiết lộ trước mặt cả đám Vân Kinh, bỗng chốc sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ khó coi. Sở - Tề - Triệu liên minh đã làm cho người ta lo lắng không ngừng. Bây giờ không chỉ là ba nước, mà là sáu nước liên thủ. Cho dù nước Tần hùng mạnh, cho dù Độc Cô Tuyệt lợi hại, lấy lực của một nước đối đầu với sáu nước, về căn bản là không thể có phần thắng.

Vân Kinh siết chặt tay lại.

“Hay cho Tề thái tử, một kẻ không thành sinh ra hai kẻ. Kẻ này không cần tốn nhiều hơi sức cũng khiến cho sáu nước tiêu diệt Tần. Lợi hại, quả nhiên lợi hại.” Phi Lâm chậm rãi tựa vào ghế, không biết là thực lòng khen ngợi hay là thế nào.

“Không thể để bọn họ liên minh thành công.” Giọng nói đậm đặc chột vang lên, Vân Kinh chậm rãi ngẩng đầu nhìn mọi người đang ở trong lều.

Đinh Phi Tình nghe vậy cũng gật đầu nói: “Ta nghĩ tam hoàng tử mang muội đến đây là muốn nói cho muội biết tin tức này. Một khi đã như vậy đừng trách chúng ta khuấy đục nước ở ao người.” Dù sao cô cũng không có hứng thú với việc sáu nước tiêu diệt Tần.

“Tề Chi Khiêm vẫn chưa tới?” Vân Kinh quay đầu nhìn Đinh Phi Tình, trầm giọng nói.

Đinh Phi Tình hiểu ngay ý của Vân Kinh, nhỏ giọng hết cỡ nói: “Cho nên, chúng ta...” Mấy người nhìn

nhau, chụm đầu vào thì thầm.

Bên ngoài lầu chủ tướng, Thượng Quan Kính đứng trong gió thu lạnh lẽo, đuổi hết tất cả những người lại gần lầu.

Thu càng lúc càng đậm.

Một ngày sau, tại Tần vương cung.

“Bệ hạ, Vân cô nương ở trên thảo nguyên Thương Mang.” Trong thư phòng, Sở Vân cầm bồ câu trắng truyền tin, bước chân hấp tấp xông vào trong.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy ngẩng đầu, vội vàng xé bức thư, đọc nhanh như gió. Sau khi xem xong mặt mày sáng ngời, khóe miệng tươi cười thực yêu điểm, lớn tiếng nói: “Làm tốt lắm.”

“Thieu rụi lương thảo của mười vạn binh lính Sở quốc, Vân cô nương thực không đơn giản.” Khuôn mặt Sở Vân cũng rạng ngời, bên cạnh Mặc Ly, Mặc Ngân thấy vậy cũng đồng loạt mỉm cười.

“Đi” Độc Cô Tuyệt phất tay, vội vàng đứng lên, nhanh chóng phóng ra ngoài điện.

“Bệ hạ, người đi tới đó?” Mặc Ly chột kêu lên.

“Đi tìm nàng.”

Hết chương 89

Chương 90 – Thập diện mai phục

Thu càng ngày càng sâu.

Lá rụng khắp mặt đất, khung cảnh dường như chỉ trong một đêm đã đổi sang một diện mạo khác. Khắp mọi nẻo lá cây càng lúc càng khô vàng, vạn vật càng tiêu điều xơ xác.

Từng trận gió bắc mang theo khí lạnh mùa đông từ bốn phương tám hướng thổi tới. Khung cảnh cuối thu, đã phảng phất thấy bước chân của thần mùa đông dậm bước.

Trên thảo nguyên Thương Mang này, hết những luồng gió lạnh này đến đợt gió lạnh khác ào ào cuốn tới. Trời vạn dặm không một bóng mây, tạo thành một nơi vô cùng hoang vu và lạnh lẽo.

Mấy chục vạn đại quân đóng quân trên thảo nguyên Thương Mang lạnh lẽo này đều lặng yên, án binh bất động trên lãnh địa của mình, trong cái gió lạnh cuối thu càng khắc họa rõ sự trang nghiêm, kỷ luật.

Ban đêm trên thảo nguyên Thương Mang luôn có tiếng gió thét gào, thỉnh thoảng còn loáng thoáng vài tiếng sói tru tràn ngập vẻ thê lương.

Trong lều chủ tướng của quân Sở, Sở Hình Thiên ngồi trên vị trí chủ tướng, nhìn người tới giữa đêm khuya, nhíu mày nói: “Thái tử khẳng định như vậy?”

Ngồi bên cạnh y - Tề Chi Khiêm với dáng vẻ nho nhã ung dung, tựa lưng vào ghế ngồi, chậm rãi uống ly trà nóng trong tay, lắc đầu nói: “Không chắc chắn.”

“Vậy ý thái tử là gì?” Sở Hình Thiên khẽ cau mày.

Tề Chi Khiêm mân mê ngấm ngĩa chén trà trong tay, chậm rãi nói: “Đánh cuộc, chúng ta sao không đánh cuộc một lần xem bây giờ Độc Cô Tuyệt đối với Vân Kinh rốt cuộc là yêu hay là hận? Sẽ không còn quan tâm để ý gì nữa hay là vẫn tìm đến tận đây?”

Sở Hình Thiên nghe Tề Chi Khiêm nói vậy, tựa vào lưng ghế phía sau, ngón tay như có như không gõ vài cái lên mặt bàn trước mặt.

Vân Khinh! Hai người bọn họ thật không nghĩ được lý do tại sao Vân Khinh lại tới nơi thảo nguyên Thương Mang này. Lần gần đây nhất còn cho y một đòn, lương thực mà mười vạn binh lính của y áp tải theo đều bị cô tiêu hủy sạch sẽ, khiến cho y rất mất mặt, vốn làm cho y có chút băn khoăn. Có điều việc làm này của Vân Khinh lớn như vậy, chắc hẳn là thám tử của Độc Cô Tuyết đã mang tin tức về bẩm báo với hắn rồi.

Tề Chi Khiêm thấy Sở Hình Thiên trầm mặc, cũng không nhìn Sở Hình Thiên, chỉ nhìn hơi nước bốc lên từ chén trà nóng trong tay mình, trầm giọng nói: "Lấy Vân Khinh làm mồi nhử Độc Cô Tuyết, có thể dẫn dụ hắn lần đầu tiên thì cũng có thể dẫn dụ hắn lần thứ hai. Nếu hắn đến, thì sáu mươi vạn đại quân trên thảo nguyên Thương Mang này nhất định sẽ khiến cho hắn đến được mà không về được. Cho dù hắn có bản lĩnh rời khỏi đây thì mười vạn binh lính của ta cũng sẽ liều chết giữ chân hắn trên thảo nguyên này. Nước Tần của hắn lúc đó sẽ rơi vào cảnh không còn vương trấn giữ - đó chính là thời cơ tiêu diệt Độc Cô Tuyết, sắp xếp lại Tần quốc."

"Nếu hắn không đến thì sao?" Sở Hình Thiên ngẩng đầu nhìn Tề Chi Khiêm.

Tề Chi Khiêm nhìn thẳng vào mắt Sở Hình Thiên, thản nhiên cười: "Cho nên, chúng ta chỉ có thể đánh cược. Nếu hắn không đến, chúng ta chỉ còn cách lấy cứng chọi với cứng thôi."

Sở Hình Thiên nghe xong chỉ khẽ trầm ngâm, nhưng chỉ trong giây lát đã ngược lên nhìn sang Tề Chi Khiêm, nhíu mày nói: "Tề thái tử đúng là Tề thái tử, quả nhiên lợi hại."

Tin tức Vân Khinh ở trên thảo nguyên Thương Mang chẳng qua cũng chỉ mới được vài ngày, vậy mà Tề Chi Khiêm đang ở xa ngàn dặm lại có thể ngày đêm vội vàng chạy tới đây, lại một lần nữa nhắm vào điểm yếu của Độc Cô Tuyết là Vân Khinh mà dựng lên một kế hoạch. Gã đàn ông này vẻ ngoài thì là người nho nhã ôn hòa, nhưng bên trong tâm tư lại thâm độc, phản ứng nhanh nhạy. Nếu lần này có thể diệt được nước Tần hùng mạnh, giết được Độc Cô Tuyết, thì sau đó kẻ này chắc chắn sẽ là họa lớn cho nước Sở của y.

Tề Chi Khiêm nghe vậy, tao nhã cười: "Nếu không phải Sở vương ngài thả cho Vân Khinh chạy thoát, thì kế sách của ta chắc gì đã dùng được?"

Lời nói vừa giống như hỏi lại như không hỏi, khiến cho hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng đều tự hiểu được câu đó có ý gì.

Vân Khinh tiêu hủy lương thực của nước Sở, vậy mà Sở vương lại nói là buông tha cho cô. Những nguy hiểm mà Vân Khinh có thể gặp ở thảo nguyên Thương Mang này hẳn là Độc Cô Tuyết có thể đoán được. Nếu Độc Cô Tuyết vẫn còn tình cảm với Vân Khinh thì sao hắn có thể bỏ mặc cô mà không đến cơ chứ? Nếu không

phải là có nguyên nhân này thì cho dù y có cả bụng mưu kế cũng không có đất dụng võ, đúng không?

Tĩnh lặng, không gian trong lều chủ tướng lúc này rơi vào trạng thái yên ắng, trầm mặc.

“Ta thả nàng đi không phải lạt mềm buộc chặt.” Sau vài phút trầm mặc, Sở Hình Thiên đột nhiên lạnh lùng gằn từng chữ một.

Tề Chi Khiêm nghe vậy trong mắt lóe lên một tia sáng, mỉm cười nói: “Là vì thích nàng nhỉ.”

Sở Hình Thiên liếc qua Tề Chi Khiêm, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ Tề thái tử không thích?”

Y thả Vân Kinh đi, chẳng qua là vì còn nợ cô một món nợ ân tình. Ngày ấy Hoa Dương thái hậu trở về nước Sở với vẻ mặt ảm đạm buồn bã đau thương kể lại tình huống ngày hôm ấy, thuật lại cái vẻ quyết liệt và đau thương của cô. Khiến cho y đối với một Vân Kinh - mới chỉ gặp thoáng qua đã ra tay đánh cho y trở tay không kịp buổi tối ngày ấy – nhen nhóm lên không ít ấn tượng đẹp.

Mà cách đây chưa lâu dưới chân núi, với dáng vẻ vô cùng lạnh lùng hờ hững nhưng vẫn là một cô gái hết sức thiện lương như lời mẫu thân y nói, bóng dáng phiêu bồng ấy thật sự đã khắc sâu trong lòng y.

Trên đời này thiếu gì con gái, nhưng người vừa có bản lĩnh lại vừa xuất trần thoát tục như vậy thì y biết tìm đâu. Y thả cho cô chạy thoát không hề vì tính kế, chỉ bởi vì y muốn thả mà thôi, chỉ vì bản thân y mà thôi. Có điều không ngờ Tề Chi Khiêm...

Tề Chi Khiêm nhắm mắt cười, cầm chén trà trong tay, thấp giọng nói: “Người con gái như vậy, có ai mà không yêu thích. Giống như một đoá tuyết liên^(*) trên núi, không vương chút bụi trần. Nếu muốn hái đoá hoa ấy, phải mạo hiểm trải qua nguy hiểm tan xương nát thịt. Nhưng một khi đã hái được, thì sẽ là cả đời. Vậy thì nguy hiểm thế nào cũng đáng giá.”

^(*) Tuyết liên hay còn gọi là hoa sen tuyết. Là một loại thảo dược rất quý hiếm, được gọi là kỳ trân dị thảo. Mọc ở độ cao 3000-4000m so với mực nước biển, được tìm thấy trên vùng núi Thiên Sơn quanh năm tuyết phủ thuộc vùng Tân Cương, Trung Quốc (thuộc dãy Himalaya). Trong truyện kiếm hiệp nó được coi là vị thuốc chữa được bách bệnh.

Nói đến đây đột nhiên mở to hai mắt, trên mặt hiện lên một tia sát khí, chậm rãi nói: “Ta tìm nàng ấy suốt bảy năm, kết quả lại bị Độc Cô Tuyết hái mất, ta há có thể cam tâm?”

Nói xong câu đó, vẻ mặt Tề Chi Khiêm lại đột nhiên khôi phục lại thần thái nho nhã khiêm tốn, nhìn Sở Hình Thiên cười nói: “Tuyết thế giai nhân như vậy, Sở vương cũng không cam tâm đúng không. Ha ha, địch mạnh vẫn còn, chúng ta cùng nhau bắt tay hợp tác, sau khi việc lớn thành công, sẽ hết sức mà tranh cao thấp, thế nào?”

Sở Hình Thiên nhìn Tề Chi Khiêm, mày hơi cau lại. Một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, mắt chuyển qua nhìn ánh đuốc trong lều, lạnh lùng nói: “Một lời đã định.”

Giang sơn, mỹ nhân, ai mà chẳng muốn cả hai. Vốn không có ý định lấy Vân Khinh làm mối nhử, nhưng mà cơ hội đưa lên tận cửa nếu bỏ qua quả thật rất đáng tiếc. Độc Cô Tuyết, ta sẽ đánh cuộc một lần xem người rốt cuộc đến hay không.

Tề Chi Khiêm lập tức cười nhẹ, rồi gật gật đầu. Đột nhiên sắc mặt nghiêm lại, nhíu mày hỏi: “Ngày ấy ai động thủ?”

Sở Hình Thiên nghe hỏi thế, vẻ mặt cũng trầm xuống, lắc đầu nói: “Không điều tra ra.”

Sau ngày ấy, y hỏi qua thống lĩnh áp giải lương thực đã biết rõ được là Vân Khinh mãi lúc sau mới xen vào, vậy trước đó là kẻ nào động thủ?

Chỉ biết đó là quân đội, nhưng quân đội trên thảo nguyên Thương Mang này cũng chỉ có mấy nước khác thôi, tuyệt đối không có khả năng là quân đội của nước Tần. Nếu không được sự chấp thuận của nước Triệu thì

cho dù nước Tần có bản lĩnh bằng trời cỡ nào cũng không có khả năng mang mấy vạn binh lính tiến vào lãnh thổ nước Triệu được, huống chi hiện nay trên khắp thảo nguyên Thương Mang này đều là người của bọn họ.

Là kẻ nào ra tay? Là kẻ nào lại có thù hận với nước Sở của y cơ chứ? Hơn nữa lại còn làm sạch sẽ gọn gàng đến vậy, không hề để lại bất kỳ dấu vết nào cả, khiến cho y không điều tra ra được.

“Vậy thì lạ thật, lúc này không thể xảy ra nội biến được.” Tề Chi Khiêm nhíu mày trầm giọng nói.

“Ta sẽ xử lý.” Sở Hình Thiên lạnh lùng tiếp lời.

Tề Chi Khiêm nghe vậy gật gật đầu nói: “Được, ta đi chuẩn bị, mọi việc cứ theo kế hoạch mà làm. Sở vương toàn quyền nắm giữ mọi việc.” Nói dứt lời, đứng dậy, trùm áo bào cả một màu đen qua đầu, cả người y ẩn vào trong lớp áo bào, nhanh tay vén rèm lên, bước thẳng ra ngoài.

Gió thu lạnh lẽo theo tấm màn vén lên thổi vào bên trong, đèn đuốc trên mấy cái chén ngọc trong nháy mắt bị thổi tắt. Trong lều chủ tướng bỗng dưng bị bao phủ bởi một màu đen ảm đạm, một bóng đêm đầy lay động.

Cùng thời khắc đó, trong lều tướng thống lĩnh của quân Hàn, Đinh Phi Tình chỉ vào mấy tấm bản đồ giản lược trên bàn, nói với mấy người bên cạnh: “Vừa rồi ta nhận được tin tức, quân đội của Tề đã tiến gần tới nước Triệu, còn khoảng ba ngày nữa sẽ tới đây tụ hợp với quân đội 5 nước, địa điểm ngay tại sườn núi cao phía tây trên thảo nguyên. Thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm.”

“Ba ngày.” Mộ Ai xoa cằm, nhìn chằm chằm mấy tấm bản đồ trên bàn lặp lại từ này.

Đinh Phi Tình gật đầu, đột nhiên cười cười: “Cũng không khác với tính toán của chúng ta lắm, bọn chúng từ phía đông nam tiến vào thảo nguyên Thương Mang.”

Phi Lâm vừa nghe vừa gian tà cười cười tựa lưng vào ghế, ngón tay gõ gõ lên tay vịn của chiếc ghế, chậm rãi nói: “Đủ để cho bọn chúng uống no nước hồ rồi.”

“Chuẩn xác, không uống công mấy ngày nay chúng ta đã tì mĩ bố trí sắp đặt bao nhiêu là thứ, Suýt chút nữa khiến con chết vì mệt.” Tiểu Tả với vẻ mặt hưng phấn mở to hai mắt.

“Chỉ có người là công lao lớn.” Tiểu Hữu vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Tả một cái.

“Không cần phải xấu hổ, ngại ngần đâu, lần này ta biết công lao của nhà ngươi cũng không nhỏ là được rồi.” Tâm tình Tiểu Tả rất tốt vỗ vỗ lên bả vai Tiểu Hữu, cười hì hì.

Thượng Quan Kính ngồi trên vị trí chủ tướng thấy vậy, mặt mày xám đen lại, thấp giọng quát Đinh Phi Tình: “Nếu như người gây ra một chút sai lầm nào, khiến thân phận của chúng ta bị lộ ra ngoài, bốn hoàng tử nhất định sẽ chém người thành nghìn mảnh...”

Đinh Phi Tình nhếch mày lên, mặt đầy tự tin: “Thần làm việc, hoàng tử yên tâm, tuyệt đối sẽ không để lại một chút dấu vết nào cả.” Tuy rằng cô rất yêu em gái mình, nhưng cũng sẽ không tự tiện tùy ý để chiến tranh liên lụy tới nước Hàn, dù sao nơi đó cũng là nơi cho cô dương danh trong thiên hạ.

Thượng Quan Kính thấy vậy lạnh lùng hừ một tiếng.

“Ai da, ai da, đừng nhỏ mọn thế, chúng ta sẽ làm việc ổn thỏa cả mà...”

“Sẽ không khiến cho bọn chúng hoài nghi đến nước Hàn đâu...”

“Ta nói...”

Trong lều không ngừng vang lên tiếng mọi người líu ríu trò chuyện, cười đùa. Vân Khinh ngồi ở bên cạnh Thượng Quan Kính, nhìn mọi người đang rất hưng phấn nhưng vẫn có sự cẩn trọng. Đáy mắt Vân Khinh toát ra sự dè dặt. Tấm lòng của bọn họ, cô đều cảm nhận được! Tuy rằng cô mất đi người bà bà mà cô tin tưởng nhất, cũng phải rời xa Độc Cô Tuyết - người mà cô yêu nhất, nhưng có bọn họ ở bên cạnh làm bạn với cô, đó là may mắn của cô, là may mắn mà cô phải tu luyện mấy kiếp mới có được.

Đêm càng lúc càng khuya, cả thế gian chìm vào giấc ngủ, gió thu không ngừng thổi, vạn vật chìm trong sự yên tĩnh.

Vầng trăng không bị bất kỳ áng mây nào che khuất, hiên ngang treo thẳng trên bầu trời, tỏa ra luồng ánh sáng trong vắt nhưng cũng hết sức lạnh lẽo. Ánh trăng sáng ngời, vừa diễm lệ vừa lạnh giá, cả một vùng cỏ khô vàng úa như sáng lên dưới ánh trăng, lại càng tăng thêm vẻ tàn khốc tiêu điều cho cảnh thu trên thảo nguyên.

Một bóng người nghiêng nghiêng đứng trên sườn núi cao cao, cứ lẳng lẳng sừng sững đứng yên một chỗ, nhìn về phương trời phía Tây. Đêm khuya, gió thu thổi qua vạt áo của cô, khiến mái tóc đen dài bên tai cô bay lên nhẹ nhẹ, cảnh tượng như vậy dưới đêm trăng nhìn lại càng cô tịch, càng ưu thương.

“Đừng suy nghĩ nhiều, cẩn thận kéo cảm lạnh.” Một tấm áo choàng dài từ phía sau phủ lên bả vai của cô. Vân Khinh hơi ngẩn người, nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ có khóe miệng thản nhiên cong lên, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang khoác áo lên vai cô.

“Tỷ tỷ.”

Đinh Phi Tình bước tới trước mặt Vân Khinh, hai tay xoa xoa hai má Vân Khinh, mỉm cười nói: “Cười cho tỷ nhìn một cái nào, làm sao lại lãnh đạm như vậy, thật là. Có phải không còn nghĩ tới tỷ tỷ nữa không, tỷ tỷ thấy, so với trước kia, thì giờ muối lạnh nhạt quá, tỷ tỷ rất đau lòng.”

Vân Khinh thấy vẻ mặt Đinh Phi Tình hơi ủ rũ, hai mắt cô lập tức hiện ra vẻ vội vàng, hấp tấp nói: “Tỷ tỷ, tỷ biết rõ là không phải như vậy mà.”

Đinh Phi Tình thấy Vân Khinh cuống quýt lên, vội cười nói: “Tỷ tỷ hay nói đùa, muối nha, cái gì cũng đều tưởng là thật sao.” Nói dứt lời kéo tay Vân Khinh, kéo cô ngồi xuống chiếc áo choàng cô mới trải bên dưới.

“Thích người kia đến vậy sao?”

Vân Khinh ngồi xuống kế bên Đinh Phi Tình, nghe chị mình hỏi chỉ ngược nhìn, không nói gì, nhẹ nhàng tựa đầu lên đầu gối Đinh Phi Tình, cũng như những ngày khi còn bé trước kia, gục đầu vào trong lòng Đinh Phi Tình.

Đinh Phi Tình thấy vậy ôm bả vai Vân Khinh, dịu dàng vuốt ve đầu của Vân Khinh. Vừa thở dài một tiếng, vừa nắm chặt tay Vân Khinh nói: “Từ nhỏ đến giờ tỷ chưa bao giờ thấy muối kiên trì vì cái gì như vậy, lần này lại kiên trì đến thế, chỉ sợ là yêu hấn quá mất rồi. Tên Độc Cô Tuyết này quá may mắn, có muối muối của tỷ thương hấn như vậy.”

Vân Khinh khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Là may mắn của muối, có thể gặp được chàng, được chàng yêu thương, là may mắn của muối.”

Đinh Phi Tình nghe Vân Khinh nói vậy, mặt mày lập tức sáng ngời, tay lại càng siết chặt tay Vân Khinh hơn.

Cô em gái này của cô, cô hiểu rất rõ. Từ nhỏ Vân Khinh vốn không quá yêu thích thứ gì cả. Con bé này ngoài mặt mang vẻ lạnh nhạt thể thôi, nhưng trong lòng lại luôn khao khát được yêu thương, nhưng trái tim lại cũng không hề tin tưởng vào tình yêu. Độc Cô Tuyết có thể được Vân Khinh đối xử như thế tất nhiên cũng bởi hấn thật tình, thật lòng, hết sức che chở, bảo vệ mới có thể có được ngày hôm nay. Độc Cô Tuyết này xem ra là thật lòng yêu thương em gái của cô, chỉ là không biết bây giờ...

“Tỷ tỷ, ba ngày sau tỷ vẫn không nên đi thì hơn.” Trong không gian yên tĩnh, Vân Khinh đột nhiên nói một câu.

Đinh Phi Tình đã hiểu, nguyên nhân khiến Vân Khinh nửa đêm không ngủ được thế này là do lo lắng chuyện của cô, trong lòng Phi Tình ngập tràn ấm áp.

Đinh Phi Tình lập tức xoay mặt Vân Khinh lại, giả vờ làm mặt giận nói: “Muội nói như vậy là không tin tỷ tỷ, tỷ tỷ nói không cho quân của nước Tề tới tụ hợp, thì sẽ tuyệt đối không cho bọn chúng có cơ hội và khả năng đến tụ hợp. Trong lòng của Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên đều không biết chính xác kẻ chủ mưu gây náo loạn là ai. Bọn chúng không dám chinh phạt nước Tần ngay, bởi bọn chúng sợ nếu như lúc lâm trận mà có kẻ nhảy ra làm phản, sẽ khiến chúng có khả năng thất bại trong gang tấc.”

“Không phải vậy.” Vân Khinh khẽ lắc đầu, ngẩng đầu mỉm cười nhìn Đinh Phi Tình, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, tỷ và Tuyệt trong lòng muội đều rất quan trọng, muội không muốn bởi vì người này mà phải mất người kia. Muội không muốn bất cứ ai trong hai người bị thương tổn hết.”

Đinh Phi Tình nghe vậy càng ôm chặt lấy Vân Khinh hơn, ý của Vân Khinh cô hiểu. Ba ngày sau, trận chiến đối đầu với quân đội nước Tề, nếu như làm không tốt để lộ ra dấu vết, tiết lộ thân phận của cô, hậu quả thế nào hẳn là có thể đoán trước được. Phải biết rằng thân phận hiện tại của cô là Thượng tướng quân Phi Linh của nước Hàn, chuyện sẽ liên lụy tới rất nhiều người, tới nước Hàn, thậm chí là đến tính mạng của cô. Vân Khinh lo lắng là chuyện này, là lo lắng cho sự an toàn của cô.

Chỉ một câu nói ngắn gọn, mặc dù lúc này đang trong thời tiết gió lạnh cuối mùa thu, lại làm cho Đinh Phi Tình ấm áp tới tận đáy lòng. Trong lòng Vân Khinh vị trí của cô vẫn mãi mãi không hề thay đổi, vẫn là bóng hình nhỏ bé trong lòng cô như thuở nào. Linh Đương của cô chỉ cười với cô, cũng chỉ khóc cùng cô, làm nũng cũng chỉ với cô. Không uống công sức suốt bao năm qua, vượt trăm sông ngàn núi, lao tâm khổ trí, đau khổ đi tìm. Linh Đương của cô vẫn như lúc trước, trong lòng lúc nào cũng lo lắng cho cô, ngưỡng mộ cô, sẽ vì cô mà đau lòng, sẽ là người vì cô mà suy nghĩ mọi thứ.

Mấy năm lang bạt kỳ hồ, đứng lên trong cơn gió lửa tại biên giới giữa nước Triệu và quân Hung Nô tàn bạo - trong lòng cô luôn ôm ấp quyết tâm nhất định phải tìm được Linh Đương - theo nhiều người liệu chết đứng lên đòi công lý, theo máu đỏ mà vang danh tại chiến trường. Cơ hội và duyên phận từng bước một cho tới vị trí hôm nay. Hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết, chảy mất không bao nhiêu máu tươi. Tâm tình đó của cô, không người nào có thể hiểu hết được.

Chỉ kiên trì theo đuổi một niềm tin duy nhất, mà niềm tin này đến nay không hề làm cho cô thất vọng. Linh Đương của cô tuy rằng không nói ra miệng, trên mặt không biểu hiện ra, nhưng những suy nghĩ trong lòng, chỉ một câu nói này, khiến cho Phi Tình cảm thấy nhiều năm khổ sở đã qua, đều biến thành ngọt ngào, ngọt đến

tận đáy lòng.

Xoa xoa hai má Vân Khinh, Đinh Phi Tình cười nói: “Muội yên tâm, nếu tỷ tỷ dám đi, đương nhiên là đã nằm chắc chín trên mười phần rồi. Tuyệt đối sẽ không liên lụy đến thân phận Thượng tướng quân Phi Linh của nước Hàn đang mang trên người đâu. Muội muội của ta muốn làm đại sự, làm tỷ tỷ là ta đây sao có thể không làm hậu thuẫn cho muội cơ chứ.”

Vân Khinh đưa tay áp lên đôi bàn tay của Đinh Phi Tình đang áp trên má mình, đáy mắt trong suốt, trong lòng có cả ngàn vạn câu từ muốn nói ra, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Nhớ tới ngày trước chị mình vì chính mình mà bỏ nhà rời khỏi Đinh gia, một thân một mình lang bạt tìm cô. Bên cạnh cô còn có bà bà chăm sóc, còn chị của cô chỉ đơn độc một mình. Mà cô suốt bao năm qua vẫn luôn cho rằng chị cô hẳn là vẫn ở Đinh gia sống một cuộc sống an lành nên chưa từng hỏi đến. Quả thật là đáng chết, bây giờ chị cô lại giúp cô như vậy, được chị gái yêu thương hơn chính bản thân mình như thế, cô thật sự là vô cùng may mắn.

“Muội muội ngốc, khóc cái gì?” Đinh Phi Tình dùng tay lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt Vân Khinh, nhưng chính mắt cô cũng hơi hơi đỏ.

“Muội rất xin lỗi tỷ tỷ, mấy năm nay...”

Nói còn chưa hết lời, Đinh Phi Tình đã đưa tay che miệng Vân Khinh lại, khẽ cười ôm chặt lấy bả vai Vân Khinh, nói: “Không cho nói những lời này, tỷ tỷ không yêu thương Linh Đang thì ai yêu thương, chẳng lẽ trông chờ vào người khác sao? Huống chi bây giờ tỷ tỷ còn nắm giữ đến vị trí Thượng tướng quân. Muội phải biết là bao nhiêu năm qua có mỗi tỷ là nữ tướng quân thôi đó. Năm đó nếu như không rời đi, thì hôm nay tỷ tỷ đâu có được uy phong như vậy. Không được khách khí với tỷ tỷ, có nghe thấy không. Nếu không tỷ tỷ sẽ giận muội luôn.”

Được Đinh Phi Tình ôm chặt trong lòng, Vân Khinh lại nghe thêm những lời này của Đinh Phi Tình, tâm tình vô cùng kích động. Đây là chị ruột của cô, là người chị từ nhỏ vẫn hiểu rõ cô nhất. Trong cảm nhận của cô, tỷ tỷ là người quan trọng nhất, tình cảm nào cũng đều có khả năng thay đổi, nhưng thân tình sâu đậm này vĩnh viễn sẽ không đổi thay.

“Dạ.” Gật đầu thật mạnh, Vân Khinh nghiêng đầu tựa lên vai Đinh Phi Tình. Kiếp này, chỉ cần tỷ tỷ có nguyện ước gì, cho dù có liều chết cô cũng sẽ toàn tâm toàn ý thực hiện.

“Thế này mới đúng. Tỷ tỷ trước kia không có bản lĩnh che chở cho muội, bây giờ sao có thể làm cho muội muội của tỷ lại chịu thiệt thòi được.”

Vân Kinh thấy trong đáy mắt Đinh Phi Tình đầy vẻ chiều chuộng, bất giác nắm chặt tay Đinh Phi Tình. Tuy ngoài miệng không nói ra nhưng có thể cảm nhận được, cô cũng tuyệt đối sẽ không để cho tỷ tỷ của cô chịu thiệt điều gì. Đời này, tuyệt đối không cho tỷ tỷ phải chịu thương tổn gì cả.

Đinh Phi Tình lại càng siết chặt tay Vân Kinh hơn. Dưới ánh trăng, hai người con gái ngồi tựa vào nhau, sau lưng hai người là thảo nguyên Thương mang rộng, dài vô tận.

Thời gian hai ngày trôi qua như ánh chớp, đảo mắt một cái đã đến ngày thứ ba. Thời tiết không được tốt lắm. Gió bắc thổi cả một đêm thổi đi không ít những rặng mây đen nặng nề. Vầng thái dương nằm giữa vòm trời cong cong cao vút, kiêu ngạo tỏa ra ánh sáng chiếu rọi khắp thế gian. Ánh sáng lóng lánh rực rỡ, từng đợt từng đợt chiếu rọi xuống mang theo ngàn vạn sợi tơ vàng, vô cùng chói lọi.

Tiếng vó ngựa dồn dập, nặng nề đạp lên thảo nguyên Thương Mang từng đợt từng lớp, giống như tiếng sấm rền từ phía chân trời truyền đến, từ xa vươn lại gần.

Quân đội đông nghìn nghịt xếp thành đội hình nghiêm chỉnh, tiến về phía đông nam thảo nguyên Thương Mang, nghiêm túc lại quy củ, mỗi đội một hàng bước đi, nghiêm chỉnh trật tự, giống như lan đến tận chân trời, như một cơn thủy triều không ngừng tràn về phía trước.

“Đến rồi.” Tiểu Hữu đứng ở chỗ cao nhất của thảo nguyên, nhìn ra phía xa xa, nơi có quân đội đông nghìn nghịt đang tiến đến. Trên nét mặt lạnh lùng bỗng nhuộm lên một chút hưng phấn. Buông Điều nhi bảo bối của Vân Kinh đang ôm trong tay xuống.

Điều nhi được Tiểu Hữu thả ra, lập tức như tên rời khỏi cung vọt về phía trước. Bóng dáng nho nhỏ xuyên qua đám cỏ dại, hoàn toàn mất hẳn tung tích.

Không biết bao lâu sau, Vân Kinh đang nằm ẩn mình ở phía xa xa, nhìn Điều nhi từ bụi cỏ nhảy đến trên vai cô, lập tức nhẹ giọng nói: “Đến rồi.”

“Chuẩn bị.” Đinh Phi Tình mặc thường phục, những thân tín ở phía sau cô cũng đều mặc thường phục hết. Họ không mặc quân trang giống như lúc đốt lương thảo của Sở Hình Thiên vài ngày trước nữa, khuôn mặt bây giờ còn bôi vẽ đủ thứ lên đó để che giấu khuôn mặt thật, nhìn qua khá giống người Hung Nô ngoài biên giới. Không phải nói rằng Hung Nô xâm chiếm nước Triệu sao, vậy thì cô sẽ cho bọn họ được như mong muốn.

Đinh Phi Tình bình tĩnh nhìn thoáng qua Điều nhi đang ngồi trên vai Vân Khinh. Nhóc con này vốn là một đại diện khác của thân phận Vân Khinh... nhưng mà lúc này không phải lúc nói những chuyện này. Đinh Phi Tình vừa hạ lệnh, vừa cầm đầu hai vạn đội ngũ thân tín trong tay cô, vọt về phía sau ẩn núp.

Tiếng vó ngựa từng đợt truyền đến, rất có trật tự, từng bước một đạp lên trên mặt thảo nguyên Thương Mang. Mười vạn đại quân đang tiến đến, tiếng bước chân càng lúc càng lớn, giống như sấm chớp phía chân trời, nổ vang trong tai đám người Vân Khinh.

“Mục tiêu dự định đã đến gần.” Phi Lâm đứng ở phía sau Vân Khinh, nhìn Mộ Ải phía xa xa đã đốt lên một làn khói mỏng để báo động. Nếu không nhìn kỹ, căn bản không nhìn thấy khói báo động. Trên khuôn mặt cổ kìm nén đang hiện rõ ra thần thái hưng phấn.

Vân Khinh nghe vậy gật gật đầu, sai bước cưỡi lên lưng Bạch Hổ vương. Phi Lâm vốn đang đứng phía sau Vân Khinh cũng khẽ động thân mình, vọt lên nửa ngồi nửa đứng điều khiển Bạch Hổ Vương. Bạch Hổ vương nhanh như tia chớp, phóng như bay về phía trước, lao thẳng tới mười vạn đại quân của nước Tề.

Ting tang, tiếng đàn cùng với tốc độ Bạch Hổ vương như tia chớp phóng ra, cắt ngang thảo nguyên rộng lớn, thanh âm trong vắt vang vọng giữa trời.

“Ngoao...” Một tiếng hổ gầm kêu ngạo xưng hùng xưng bá, xé mây quét trắng lao vọt đến.

“Có biến cố, ngừng.” Đại tướng quân của nước Tề đi tiên phong, trong khoảnh khắc chợt phát hiện ra có điều không ổn, lập tức ghìm ngựa ngừng chân lại.

“Tiếng đàn?” Cùng đi tiên phong với đại tướng quân, Tề Chi Khiêm khoác trên người chiếc áo bào màu tím, kìm ngựa lại, khẽ nhíu mày lắng nghe.

“Là tiếng hổ gầm, nơi này sao lại có thể có hổ?” Thượng tướng quân Huyền Tri nước Tề nhíu mày nói.

“Hú...” Câu hỏi vừa được đặt ra, tiếng sói tru vang vọng đất trời nháy mắt từ bốn phương tám hướng truyền lại. Tiếng kêu nào nề nhưng lại rất hung tàn, khoảnh khắc làm cho Huyền Tri phát lạnh.

“Không ổn, là bầy sói, đi mau.” Huyền Tri rống to một tiếng, lập tức ban ra mệnh lệnh, phi ngựa chạy tới vùng đất trống trải phía trước.

Trên thảo nguyên cái gì đáng sợ nhất? Đó chính là sói. Lũ sói vốn bản tính hung tàn chưa kể đến, chúng nó còn luôn kết thành quần đội. Mấy trăm con vẫn còn dễ đối phó, nếu chỉ hơn một ngàn bọn họ nhiều người như

vậy cũng không sợ. Nhưng mà nghe tiếng tru vừa rồi, vang vọng đất trời đỉnh tai nhức óc, vậy rốt cuộc là có bao nhiêu con sói đây!

Tiếng sói tru cùng với tiếng đàn xen lẫn không ngừng vang lên, vô cùng sắc bén, khiến cho cõi lòng người nghe run rẩy.

Mà Tề Chi Khiêm đi đầu tiên, nghe tiếng đàn loáng thoáng trong không khí truyền đến, hơi hơi nhắm mắt, quay đầu về hướng phát ra tiếng đàn, nhìn thoáng qua, nói mấy lời không thể nghe thấy là nói gì: “Vẫn đến ư.”

Bốn vó ngựa tung lên, một bóng dáng màu trắng nhanh như ánh chớp lao vút ra, xuyên qua đám cỏ khô vàng trên thảo nguyên, vọt về phía mười vạn đại quân đông kịt, đông đến mức liếc mắt nhìn một cái dường như không thấy điểm cuối là đâu.

“Báo cáo thái tử điện hạ, phía trước có sói.”

“Phía sau có sói.”

“Bên phải có sói.”

Trong nháy mắt, tình báo khắp nơi không ngừng vang lên.

“Bên trái không có, đi.” Huyền Tri lập tức vùng trường kiếm lên, phi ngựa về chỗ không có đàn sói tụ tập, dẫn đầu mười vạn đại quân. Vó ngựa từng đợt dồn dập, trong khoảnh khắc tiếng vó ngựa, tiếng sói tru, vang vọng cả một góc trời.

Phi Lâm đứng ở trên người Bạch Hồ vương, nhìn về phía xa xa thấy mười vạn thiết kỵ của nước Tề đang trên đường tháo chạy, mỉm cười, cổ tay run lên, đưa cây tiêu ngọc tới bên miệng. Tiếng tiêu trong trẻo bay bổng, phối hợp với tiếng đàn đang tuôn như thác của Vân Khinh, hỗ trợ lẫn nhau chỉ huy bầy sói kia lao thẳng về phía trước. Tiếng đàn của Vân Khinh vẫn còn chưa đủ mạnh để chỉ huy cả bầy sói.

Phía trước có điều tốt đang chờ bọn chúng.

Vó ngựa, sói tru, cỏ khô tung bay tán loạn, bắt đầu một màn mưa gió máu tanh.

Mà lúc này ở phía tây thảo nguyên Thương Mang, có một đội mười mấy người từ phía nước Tần đi tới. Tất cả đều mặc thường phục, tiến vào giữa thảo nguyên Thương Mang đầy rẫy nguy hiểm này.

Hết chương 90

Chương 91 – Độc Cô Tuyệt, nguy hiểm!

Ánh dương sáng lạn chiếu rọi tới từ phía chân trời, bầu trời mang một màu xanh ngắt, trong vắt cao vút đến mức một làn mây trắng cũng không có. Nhìn lướt qua, bầu trời giống hệt như một tấm tơ lụa mượt mà, làm người ta cảm thấy thật vui vẻ thoải mái. Dường như hoàn toàn xem nhẹ sát khí thật mạnh trên thảo nguyên lúc này, hương vị của gió tanh mưa máu.

Vạn mã tung vó phi nhanh dưới bầu trời xanh thẳm. Chiến mã đông nghìn nghịt giống hệt như dòng thủy ngân màu đen, tạo thành từng đợt, từng đợt sóng lớn trong cơn bão táp gào thét ập lên trên vùng thảo nguyên Thương Mang gập ghềnh này. Cả đám người ngựa điên cuồng phóng thẳng về trước.

Mà ở phía sau bọn họ, ngàn vạn con sói hoang, tru lên từng đợt đuổi sát theo bọn họ. Những bóng dáng màu xám đột ngột từ trong những bụi cỏ hoang vu xông ra, lao thẳng tới.

Về mặt hung ác, những chiếc răng trắng nhõn nhe hằn ra ngoài, làm cho người ta vô cùng hoảng sợ.

“Hú húuuu...” Hàng vạn con sói đồng loạt tru lên, tiếng hú gần như chấn động tận trời.

Nhưng mà, ở phía sau đàn sói hoang đang điên cuồng truy kích mười vạn thiết kỵ, một con hổ màu trắng mang theo hai người một nam một nữ đuổi theo như bão táp ở đằng sau. Thoạt nhìn qua giống như nó chỉ đang làm nhiệm vụ chặn thả trông coi, chỉ có điều thứ nó đang chặn là ngàn vạn con sói hoang mà thôi.

Khúc Thanh tâm chú vang vọng khắp vòm trời, âm sắc nặng nề tầng tầng lớp lớp của đàn cổ hòa lẫn với tiếng tiêu trong trẻo, hỗ trợ lẫn nhau, mang theo âm nhận và sức hấp dẫn đánh thẳng vào lòng người, tràn ngập cả một cõi trời đất.

“Ngoaooooo...” Một tiếng hổ gầm vang. Bạch Hổ vương nhìn thấy đám sói hoang ở rìa trái hơi có dấu hiệu rời rạc, phân tán, lại bắt đầu gầm lên một tiếng ẩn chứa trong đó sự uy nghiêm tột bậc, giống như đang căn dặn chúng nó.

Cũng không còn cách nào khác, đám sói hoang trên thảo nguyên rộng lớn này đã quen hoành hành ngang dọc tại một cõi trời đất này rồi. Bạch Hổ tuy rằng là chúa tể sơn lâm, nhưng chỉ có thể khống chế bọn chúng một lúc, không thể khống chế được mãi mãi. Rốt cuộc bởi vì chúng nó không phải là vạn thú trong dãy núi Phi Thúy, bị áp chế bởi quyền uy của Bạch Hổ vương từ rất lâu.

Vân Khinh thấy vậy rất nhanh lướt tay trên dây đàn, tiếng đàn phát ra theo phong cách cổ xưa tầng tầng lớp lớp hướng về phía đàn sói hoang có hành động hơi hơi khác lạ, bao phủ lấy toàn bộ chúng nó.

Nhưng mà, cô vừa cố sức trấn áp bên trái, đàn sói hoang bên phải lại đột nhiên bắt đầu có hành vi khác thường. Phải biết rằng sói là loại động vật khó khống chế nhất. Đặc biệt là hiện tại cô đang khống chế đến ngàn vạn con sói hoang, nếu chỉ khống chế được một phần mà mất đi phần còn lại, e rằng sẽ bị chúng nó cản ngược trở lại mà thôi.

Lúc này sắc mặt Vân Khinh rất căng thẳng, mười ngón càng nhanh chóng lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ. Cô muốn cố gắng bù lại nơi thiếu sót ngay lập tức.

Không ngờ rằng cô còn chưa kịp có hành động gì, bỗng một tiếng tiêu lạnh lóe gần như xuyên qua và đồng thời bao phủ lấy tiếng đàn. Thanh Tâm Chú vốn là một khúc nhạc dùng để gợi mở giúp tâm tình bình tĩnh, an ổn hơn, nhưng lại bị Phi Lâm thổi thành ngấm có sự uy nghiêm, áp bức rất rõ rệt. Trong đó còn âm thầm ẩn chứa sức mạnh trấn áp rất có uy lực. Quả là cao hơn một bậc so với Vân Khinh chỉ lấy tấm lòng mà nhờ cậy.

Trong nhất thời Vân Khinh thậm chí thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô vừa lắng nghe cách chuyển đổi khúc nhạc và tâm ý trong tiếng tiêu của Phi Lâm, nên làm thế nào ở một tình huống khác biệt tạo ra được hiệu quả đặc biệt, vừa ra sức chế ngự đàn sói hoang đông đến ngàn vạn con, truy đuổi đội quân thiết kỵ đang chạy như điên của nước Tề ở phía trước.

Ở nơi trung tâm đội quân tiên phong trong mười vạn thiết kỵ nước Tề đang chạy như điên, Huyền Tri mang vẻ mặt nghiêm túc hướng về phía Tề Chi Khiêm cũng đang chạy điên cuồng bên cạnh mình, rống to hỏi: “Thái tử điện hạ, bây giờ phải làm sao đây?”

Tề Chi Khiêm đưa mắt nhìn phía trước. Khi vừa phát hiện tình trạng bất thường lần đầu tiên, đội quân tiên phong ở đằng sau liền vọt lên, bao quanh bọn họ ở vị trí trung tâm, nơi này cũng là vị trí an toàn nhất.

Lúc này nghe tiếng Huyền Tri rống to, Tề Chi Khiêm nhíu chặt đôi mày, vắng vắng bên tai y là tiếng sói tru từ xa xa vọng đến, nhưng đột nhiên y dường như không còn nghe thấy tiếng sói tru như âm thầm ghé sát bên tai y lúc nãy nữa, có lẽ đàn sói hoang đã bị bỏ lại ở một khoảng cách khá xa. Nhưng đối với loại động vật như sói, chúng không có đủ sức mạnh và tốc độ chạy đường trường như chiến mã, nhưng mà chúng nó rất hung hãn, tàn bạo, nếu không chết sẽ không ngừng dẫm đạp xông lên, đó là loại sức mạnh khiến người ta sợ hãi.

Trên thảo nguyên có rất nhiều loài động vật có thể chạy thẳng chúng, nhưng cuối cùng đều bỏ mạng trong bụng chúng. Đó là bởi vì chúng có khả năng bám đuổi rất dai dẳng. Hôm nay đuổi không kịp thì ngày mai đuổi,

ngày mai theo không kịp thì ngày kia lại tiếp tục truy đuổi. Cho dù chỉ còn lại một tí hơi tàn cũng đủ để chúng nó đuổi theo đến cùng, cả người và ngựa chạy mãi không ngừng cũng đến lúc muốn dừng chân nghỉ tạm, nhưng vừa tạm nghỉ chúng nó liền đuổi theo, cứ lặp đi lặp lại như thế, ai có thể chạy thoát khỏi chúng trên thảo nguyên mệnh mông này chứ.

Lắc lắc đầu, Tề Chi Khiêm nghe trong tiếng sói tru có ẩn chứa tiếng đàn truyền đến, khoe miệng y nhếch lên một nét cười khổ, lâu bầu: “Tề, Sở vĩnh viễn là kẻ thù của ta, nàng thật đúng là...”

“Thái tử điện hạ, bây giờ làm thế nào đây?” Huyền Tri thấy Tề Chi Khiêm không trả lời, không nhìn được lại rống lớn thêm lần nữa. Nhưng mà giọng y dù cho có rống to đến mấy thì trong tình cảnh vạn mã lao nhanh như thế, cũng chỉ như tiếng muỗi vo ve.

Tề Chi Khiêm nghe thấy ngẩng đầu đưa mắt nhìn về hướng mặt trời, hơi nhíu mày nói: “Xem hướng này, chính là đi về hướng tây, nàng muốn đuổi chúng ta đến chỗ nào đây?”

Phải biết rằng nằm ở hướng tây chính là nơi quân doanh của nước Sở, Triệu và các nước khác đang đóng quân, năm mươi vạn đại quân tập kết ở nơi này, cho dù có nhiều sói chạy đến đó hơn nữa chẳng lẽ họ còn e ngại không diệt được chúng nó ư. Rốt cuộc là Vân Khinh không biết tình hình bên kia ra sao, hay là đang có suy tính gì khác?

Trong giây lát thật không nghĩ ra Vân Khinh vì sao lại đuổi bọn họ chạy về hướng này, nhưng chỉ đành theo sự việc hiện giờ mà phán đoán ra quyết định, lúc này y lập tức quát to: “Tăng tốc nhanh hơn, đi nhanh lên.” Mặc kệ phía trước có cái gì, hướng này chắc chắn sẽ rất có lợi, chạy đến chỗ ngũ quốc đóng quân, hết thảy mọi chuyện đều dễ tính rồi.

“Rõ.” Huyền Tri nghe theo lập tức truyền mệnh lệnh xuống rất nhanh, khoảng cách giữa bọn họ và quân doanh của nước Sở đang đóng quân cũng không xa lắm chỉ còn khoảng hai ngày đường. Chỉ cần không ngừng không nghỉ chạy về phía trước, thì khoảng hơn một ngày đường là đến nơi, có lẽ vẫn còn đủ sức chống chọi được.

Ngay lập tức, vó ngựa mười vạn quân Tề vốn đang phóng đi như bão táp, lại tăng thêm tốc độ lần nữa, ra sức chạy như cuồng phong thẳng về hướng tây.

Chỉ nghe thấy tiếng rầm rập, giống như tiếng sấm hung tợn đánh trên thảo nguyên Thương Mang, âm thanh trầm đục truyền đi rất xa, lúc này trong khắp cõi đất trời không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, chỉ còn lại tiếng vó ngựa như bão táp từng đợt từng đợt kéo đến.

Ở phía sau Vân Khinh và Phi Lâm đang khống chế ngàn vạn con sói hoang, nhìn thấy đàn sói hoang trong chớp mắt bị bỏ lại rất xa, ở phía trước chỉ còn lại bóng dáng mờ mịt của đám binh lính Tề đông nghìn nghịt, cả hai không nén được một người ngẩng đầu lên, một người cúi đầu xuống, đồng thời liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt trao đổi một tia nhìn mà cả hai đều tự thấu hiểu.

Tiếng đàn, tiếng tiêu bắt đầu dần dần biến thành réo rắt, du dương, không còn xen lẫn sự sắc bén và uy nghiêm, mà lại giống như gió xuân lướt trên thảo nguyên mờ mịt, thổi qua ngàn vạn con sói hoang kia.

Đàn sói hoang trong khoảnh khắc cũng bắt đầu thông dong trở lại, trong mắt không còn sắc máu đỏ tươi nữa, nét mặt không còn dữ tợn đáng sợ, tiếng sói tru kinh thiên động địa cũng từ từ được thu bớt lại.

Chúng không hề giống như vừa rồi chạy đuổi theo vó ngựa mười vạn quân Tề phóng như bão táp nữa, chúng nó chậm rãi giảm bớt tốc độ, chạy chậm theo sát bên cạnh Vân Khinh và Phi Lâm.

Phi Lâm thấy vậy ngừng thổi tiêu, nói lớn: “Chạy thật là nhanh.”

Vân Khinh nghe vậy không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gảy huyền cầm. Tiếng đàn ầm ập, dịu dàng như nước theo mười ngón tay tản ra, giống như đang an ủi và khen ngợi chúng nó, mang theo hơi thở ôn hòa và khích lệ, trôi lững lờ lướt quanh khắp không trung nơi đây.

Ở phía trước Tề Chi Khiêm và Huyền Tri tháo chạy thật vội vã, chạy như điên trên cả quãng đường, tốc độ kia giống như sao băng lướt qua bầu trời. Tình cảnh cả trăm ngàn con tuấn mã chạy gấp như vậy cũng không khó gặp, nhưng mà mười vạn thiết kỵ như thế lại có thể phi gấp với tốc độ như thế, có thể thấy được chúng đều là những con chiến mã tốt được tuyển chọn qua hàng ngàn hàng vạn lượt, có lẽ Tề quốc bọn họ đều đã dốc hết vốn gốc rồi.

Nhưng mà chỉ trong khoảnh khắc, khoảng cách giữa hai bên đã xa hơn mười dặm.

“Híiiii...” Đột nhiên trong khoảnh khắc tiếng ngựa hí dài vang đến, xen lẫn trong đó là sự hoảng sợ và tiếng kêu thảm thiết. Âm thanh này là truyền tới từ chỗ của đội quân thiết kỵ tiên phong.

“Sao lại thế này?” Tề Chi Khiêm nghe tiếng kêu vắng vắng không khỏi biến sắc, quát to. Y và Huyền Tri tuy rằng gần như đã lùi đến vị trí trung tâm của đội quân tiên phong, nhưng vẫn nghe rất rõ ràng.

Một trận hỗn loạn, tuy rằng ở đội ngũ khu vực trung tâm vẫn rất chỉnh tề, nhưng lúc này từ phía trước nhanh chóng truyền đến những tiếng động khác thường. Tiếng người xen lẫn tiếng ngựa kêu thảm thiết từ phía xa xa đằng trước truyền tới, không biết phía trước đã xảy ra chuyện gì, đội ngũ ở trung tâm và phía sau đều

bắt đầu lo lắng bất an.

Nhưng không có bất cứ kẻ nào dám dừng lại, phải biết rằng đuổi theo phía sau bọn họ là bầy sói hoang, nguy hiểm có lớn đến mức nào khi đặt trước đàn sói hoang thì cũng không đáng kể.

“Đầm lầy, phía trước là đầm lầy.” Một trận gào thét điên cuồng nhanh chóng truyền đến từ phía trước, làm cho tất cả binh lính nước Tề nghe được tin tức không nhận được mà rung mình một cái.

“Khốn kiếp, sao lại là đầm lầy.” Huyền Tri vừa nghe tin tức truyền đến, gương mặt không khỏi xanh mét.

Tề Chi Khiêm nghe vậy, siết chặt lấy cương ngựa đang nắm trong tay. Phía sau có đàn sói hoang, phía trước lại có đầm lầy, thảo nào Vân Khinh lại cố tình đuổi bọn họ chạy đến nơi này, hóa ra là có đầm lầy ở chỗ này chờ bọn họ.

“Chạy tiếp, không cho phép ngừng lại, phóng thẳng qua.” Hai tròng mắt Tề Chi Khiêm chợt lóe một tia sáng lạnh lẽo, y trầm giọng quát to.

Đầm lầy nơi thảo nguyên không thể sánh với đầm lầy nơi núi rừng, đó là một vùng tương đối thấp và trũng trên thảo nguyên mới xảy ra hiện tượng này, nhưng chắc chắn nó không sâu lắm, và phạm vi cũng không quá rộng. Nhưng nếu bây giờ bọn họ giảm tốc độ, hoặc là đi theo một phương hướng khác, có lẽ đàn sói hoang ở phía sau sẽ cho bọn họ một đòn trí mạng.

Tề Chi Khiêm biết nếu Vân Khinh đã ở trên thảo nguyên này, chắc chắn là muốn nhắm vào y, chỉ là thật không ngờ thủ đoạn lại ác liệt tới vậy.

Suy nghĩ trong đầu y còn chưa dứt, chiến mã ở bên dưới đã vượt qua một sườn dốc cao cao ở trước mắt, quang cảnh ở bên dưới con dốc trong nháy mắt đập vào mắt Tề Chi Khiêm.

Đó là một vùng cỏ rêu xanh, nhìn qua là những mảng rong bèo vô cùng tốt tươi. Vùng cỏ rêu như một tấm đệm trải dài, vào đúng mùa vạn vật đều đang suy tàn, chúng lại có một màu xanh mướt như thế, ở bên dưới là gì không cần nói cũng biết. Nếu phía dưới không có nước, làm sao có thể xanh tốt mướt mà đến vậy.

Mà hiện tại nhìn vào nơi trung tâm của chỗ trũng khác thường này, toàn bộ chiến mã đội quân tiên phong của y đều đã rơi vào trong. Trong vùng đầm lầy rộng lớn, binh lính của y nằm chen chúc ngổn ngang trong đó, nước bùn không sâu, quả thật không sâu lắm, mức nước chỉ dâng lên tới cổ mà thôi. Chỉ là bọn họ lao đến với tốc độ như thế, nên lúc này trong khắp đầm lầy đều là đội quân tiên phong của y, họ gần như lấp kín toàn bộ đầm lầy.

Tề Chi Khiêm siết thật chặt roi ngựa đang cầm trong tay, ánh mắt nghiêm lại, vung roi ngựa lên vội vàng phóng về phía trước, hét lớn: “Dùng ngựa lấp đầm, theo ta xông lên”. Đằng sau có ngàn vạn con sói hoang, muốn dùng đầm lầy này làm giảm tốc độ của y ư, sao có thể chứ.

Hướng tới sườn dốc cao cao bên kia đầm lầy phóng qua, vó ngựa từng trận như tia chớp gào thét mà lao tới.

Vừa bước một bước vào trong đầm lầy, Tề Chi Khiêm vung một roi lên cuốn lấy một binh sĩ đang bị chìm trong đầm lầy. Tề Chi Khiêm khống chế ngựa, đạp trên thân đồng loại của chúng, vội vàng hướng tới phía trước điên cuồng lao đi. Chiến mã dường như cũng biết rằng nơi đặt chân có nguy hiểm, chỉ có mấy thước mà đều dùng hết toàn lực, hí dài tung bốn vó lên, gần như chân không chạm đất phóng thẳng về phía trước.

Chiếc roi ngựa cuốn lấy những binh lính khắp người đều dính nước bùn, kéo một cái lướt qua trên đầm lầy.

Đám binh lính phía sau thấy vậy đều làm theo, trong một lúc vô số chiến mã và binh lính nào lún sâu vào đầm lầy có thể lôi lên được thì đều được kéo lên.

Trong khoảnh khắc đó, vó ngựa giẫm lên trên thân những chiến mã nằm trong đầm lầy, rồi vội vàng phóng qua đầm lầy không lớn nhưng cũng không nhỏ này, hướng tới vùng đất cao cao và rộng lớn mà vọt qua.

Tiếng ngựa hí dài, âm thanh thảm thiết và kiên cường hi sinh, bên dưới bầu trời xanh tươi đẹp này, bắt đầu tấu lên khúc ca của sắc máu đỏ tươi.

Không ai quay đầu lại, cũng không có một ai dám chậm trễ chút nào. Nếu bọn họ có thể đi chậm hơn một chút sẽ sớm phát hiện ra phía sau đã không còn bóng dáng của đàn sói hoang, và cũng đã không còn tiếng gầm – tiêu hợp tấu kia nữa.

Tề Chi Khiêm rốt cuộc cũng không hiểu Vân Khinh. Cô vốn không phải là loại người tuyệt tình muốn đuổi cùng giết tận, sao có thể thật sự muốn mười vạn binh lính của y bỏ mạng trong bụng sói. Nếu y chậm lại một chút, thì vô số chiến mã và binh lính cũng không phải bỏ mạng tại đầm lầy này.

Ánh mặt trời lóe lên, trời xanh gió mát, nhưng máu đỏ lại nhuộm khắp thảo nguyên.

Tề Chi Khiêm ở bên này liều mạng trốn chạy, mà ở nơi phía tây trên của thảo nguyên mênh mông, lúc này lại gió êm sóng lặng.

Hơn mười người cưỡi ngựa phóng xuyên qua thảo nguyên, tiến về phía trung tâm của thảo nguyên.

“Công tử, không đúng!” Mặc Ngân mặc trang phục Triệu quốc, kéo cái mũ trên đầu xuống, gắt gao nhíu chặt mi tâm lại, thấp giọng nói với người đi bên cạnh.

Đoàn người này đều mặc trang phục vào cuối thu của dân du mục Triệu quốc trên thảo nguyên, áo choàng da cừu, trên đầu đội một chiếc mũ tròn, cổ áo cao cao gần như che hết cả hai bên mặt, nếu không đến gần nhìn thật cẩn thận, đúng là không thể nhìn ra dáng vẻ của bọn họ trông ra sao.

Các loại hàng hóa vắt ngang trên lưng ngựa, nhìn qua giống hệt như người dân địa phương.

Độc Cô Tuyệt đi song song với y, nhíu mày nghe Mặc Ngân nói, những lời này không cần y nói, hẳn cũng đã phát hiện ra. Khi tiến vào thảo nguyên rộng lớn này bọn họ liền gặp rất nhiều nơi bị ngăn cấm, không thể tự tiện đi lại, chỉ có thể đi vòng đi tránh.

Nếu sự việc này rơi vào trong mắt người bình thường có lẽ sẽ không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng bọn họ sao lại không biết, đây là nơi phòng tuyến đóng quân của quân đội.

Quân đội Sở và Triệu đóng quân trên thảo nguyên Thương Mang, chờ đợi quân Tề đến, sẽ tiến quân ra ngoài trường thành trực xuất người Hung Nô có ý đồ xâm lấn. Điều này hẳn biết, nhưng vì sao lại có nhiều nơi bị cấm ra vào như vậy chứ. Nếu nói Sở và Triệu phân ra đóng quân ở nhiều nơi khác nhau thì cũng có khả năng, nhưng cảm giác này lại có gì đó không hợp lý.

“Thuộc hạ cũng biết có điểm không hợp lý, công tử người xem, giáp trụ^(*) ở dưới y phục của bọn lính đằng kia có màu trắng bạc.” Mặc Ly đề thấp thanh âm ghé sát vào tai Độc Cô Tuyệt nói.

^(*)Giáp trụ: gồm áo giáp và mũ đội

Độc Cô Tuyệt liếc mắt lướt nhìn qua, vẻ mặt hơi hơi trầm xuống, đám binh lính tuần tra cách đó không xa, làn gió bắc thổi qua làm lộ ra bộ giáp trụ bên dưới lớp y phục bằng vải thô, tuy rằng chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng hẳn cũng thấy rất rõ ràng, quả thật là màu trắng bạc.

“Yến quốc.” Mặc Ngân, Mặc Ly liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ, cả hai đồng loạt trừng lớn mắt.

Giáp trụ của nước Yến chính là loại tốt nhất trong bảy nước còn lại, năm đó Độc Cô Tuyệt tiến vào nước Yến xuất binh hỏi tội, thứ hẳn lấy trộm được chính là loại báu vật trấn quốc này của nước Yến, cũng chính là kỹ thuật rèn sắt nguyên chất^(*) này. Sắt sau khi trải qua quá trình tinh luyện sẽ tạo thành sắt nguyên chất, không phải loại sắt đen cũng không phải là loại sắt màu nâu đỏ^(**), mà là màu trắng bạc. Loại sắt màu trắng bạc này

cực kỳ nhẹ và có sức phòng ngự rất tốt, ngoại trừ Yến quốc ra thì cũng chỉ có Tần quốc bọn họ là âm thầm rèn được, bây giờ nó lại xuất hiện ở nơi này, chuyện này...

(*) Sắt nguyên chất là loại kim loại có màu trắng, hơi xám. Trên lý thuyết sắt nguyên chất không hề bị gỉ, nhưng rất khó luyện và giá thành cao. Sắt có nhiều trong tự nhiên nhưng đều ở dạng hợp chất đó là vì tính chất hoạt động hóa học của nó.

(**) Đây là hợp kim của sắt (oxit của sắt, có thể là 2 trong 3 loại này, hoặc là cả 3: Fe_2O_3 , FeO , Fe_3O_4). Trong quá trình luyện tạo ra oxit sắt, có màu đen hoặc màu nâu đỏ.

“Là ai? Đang làm gì đó?” Ở phía đối diện có một đội binh sĩ tuần tra phóng ngựa tiến về phía bọn họ.

“Chúng tôi là người ở vùng Cao Sơn Lĩnh. Quân gia ơi, các ngài nhất định phải ra ngoài trường thành vây quét hết đám người Hung Nô này đi, bọn Hung Nô này hại chúng tôi khổ quá, chúng tôi...” Mặc Ngân ngay lập tức ngẩng đầu lên, giọng điệu y hệt như người dân bản xứ ở Triệu quốc, vừa ra vẻ nịnh hót vừa ra vẻ cảm động, biết ơn.

Cao Sơn Lĩnh chính là dân du mục bản xứ trên thảo nguyên Thương Mang này, họ vốn sinh sống ở phía thượng du của thảo nguyên Thương mang. Dù Sở – Tề – Triệu đóng quân như thế cũng không hề xua đuổi những người dân bản xứ ở đây, nhưng trong phạm vi quân đội đóng quân lại không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào. Bởi vậy trên thảo nguyên này, cũng không hay có người dân du mục Cao Sơn Lĩnh đi đến các thành trấn buôn bán xuất hiện trên con đường này.

Sau khi lôi kéo, chọc chọc hết một lượt hàng hóa, đội binh lính quan sát đánh giá đám người Độc Cô Tuyệt từ trên xuống dưới một hồi lâu, rồi lạnh lùng nói: “Không có việc gì thì đừng đi lung tung, nếu các người đã biết chúng ta chinh chiến vì các người, cũng đừng gây thêm phiền phức cho chúng ta nữa. Đi nhanh rồi trở về nhà nhanh đi, trên thảo nguyên này còn có quân Sở đóng quân nữa, chúng ta có thể nhận ra các người là dân địa phương, nhưng bọn họ thì không thể biết được, đừng để đến có chết ra sao cũng không biết, đi đi, đi đi.”

“Vâng, vâng, chúng tôi sẽ trở về ngay lập tức, lần buôn bán này chúng tôi đã làm xong cách đây mấy ngày...” Mặc Ngân lập tức cúi đầu khom lưng ý bảo Độc Cô Tuyệt theo y rời đi.

“Người của Yến quốc.” Đi qua sườn đồi phía trước, sau khi quan sát thấy đằng sau không có ai, Độc Cô Tuyệt lạnh lùng mở miệng. Người đứng đầu đám lính tuần tra lúc nãy đúng là người Triệu quốc, tiếng bản ngữ của Triệu quốc y nói rất thông thạo, nhưng đến gần mà xem xét, mấy người đứng phía sau y, khi gió thu thổi bay y bào lập tức nhìn thấy loáng thoáng bên dưới là lớp giáp trụ màu trắng bạc, quan sát thật cẩn thận, chắc chắn là giáp trụ của nước Yến, không thể sai.

Ba người lập tức liếc nhìn nhau, đều cảm giác được vấn đề rất nghiêm trọng. Quân Yến bỗng nhiên lại đến nơi này, nhưng người đứng đầu lại là người của nước Triệu, bọn họ muốn che giấu tình hình thật sự ở đây như thế, phương diện này...

“Công tử, chúng ta lập tức...”

Mặc Ly còn chưa nói hết câu, Độc Cô Tuyết lạnh lùng phất tay ngăn lời Mặc Ly lại, trầm giọng nói: “Đưa tin tức về, xem ra nơi này không đơn giản. Sở, Tề, Triệu, ba nước đóng quân ở biên giới Triệu quốc. Hừ, ta lại muốn xem xem rốt cuộc cái chuyện bất bình thường ở nơi này là thế nào.” Dứt lời liền phóng ngựa chạy thẳng về phía trước, quả nhiên tiếp tục xâm nhập vào trung tâm thảo nguyên Thương Mang.

Mặc Ngân, Mặc Ly liếc nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên một tia thấu hiểu. Bọn họ đến đây thứ nhất là để điều tra tình hình chi tiết ở nơi này, thứ hai mới là muốn tìm kiếm Vân Khinh. Chỉ là xem ra tình hình trên thảo nguyên Thương Mang này phức tạp hơn họ dự đoán rất nhiều, đoàn người bọn họ chẳng qua chưa đến mười người, cứ tiếp tục như thế thì...

Biết Độc Cô Tuyết nói một là một, nói hai là hai, hai người âm thầm lắc đầu, nhú nhú mày, sau khi nhanh chóng truyền đạt lại mệnh lệnh, hai người thúc ngựa đuổi theo Độc Cô Tuyết đang đi ở phía trước. Xem ra càng phải thận trọng hơn nữa.

Gió mây xoay vần, dưới bầu trời xanh quang đãng, ẩn chứa một luồng sát khí cực lớn.

Ở phía đông nam thảo nguyên Thương Mang, Tề Chi Khiêm mang theo mười vạn thiết kỵ chạy như bay qua đầm lầy, không dám dừng lại làm bất cứ việc gì, vội vàng chạy thẳng về phía tây.

Bởi vì chiến mã trong đội quân tiên phong gần như đã mất hết một nửa, nên hiện tại là hai người cùng cưỡi trên một con ngựa, bèn dấn đầy người, vô cùng nhếch nhác.

Tề Chi Khiêm hành quân nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng trải qua tình thế quá chật vật thế này, không đề cập đến việc khắp cả người đều dơ bẩn, mà việc bị người khác sắp đặt cạm bẫy buộc phải chui vào rọ, mà còn biết rõ rằng chắc chắn có vấn đề, nhưng cũng không còn cách nào khác phải bước vào, thật sự là khiến người ta phải tức giận.

Phải biết rằng, một kế hoạch hoàn mỹ, một lực lượng quân đội vô song lại không thể chịu nổi một đòn. Cho dù y có tâm kế thâm sâu, nhưng ở trước mặt đàn sói hoang vô cùng hung tợn, thì cũng chỉ có nước lẩn trốn mà thôi.

"Híiiiiii..." Đột nhiên vang lên tiếng chiến mã hí dài, lúc y vẫn còn chưa kịp cười khở, bất chợt nghe được tiếng thét dài. Tề Chi Khiêm nhất thời hoảng sợ, giương mắt nhìn về nơi đang có những biến động khác thường ở đằng trước.

Chỉ thấy chiến mã nhảy vọt dựng thẳng hai vó lên, chúng như phát điên bắt đầu băng băng lao đi tủa ra khắp bốn phương tám hướng, nhưng chúng nó càng chạy lung tung thì lại càng điên cuồng. Những binh sĩ trên lưng ngựa mặc dù đã trải qua huấn luyện, nhưng cũng không thể khống chế được lũ ngựa lao băng băng, chỉ có thể tùy ý để chúng nó chạy tủa ra bốn phía trong nháy mắt.

Tề Chi Khiêm nhất thời biến sắc, cho dù là gặp bất kỳ tình huống nào y cũng không sợ, nhưng lúc này binh sỹ cứ phóng khắp bốn phía như thế, chẳng phải là toàn quân của y sẽ trực tiếp tan rã hay sao.

"Nghe theo lệnh..." Tiếng rống to còn chưa dứt, con ngựa mà y đang ngồi đột nhiên cũng như phát điên hí dài lên, con ngựa dựng thẳng vó, áp lực lao đảo tròn thành gần như muốn ném thẳng y từ trên lưng ngựa xuống đất.

Là sao?

"Không ổn, Thái tử điện hạ, trên mặt đất có thứ gì đó." Thượng tướng quân Huyền Tri vẫn bảo vệ bên cạnh y, đột nhiên rống to lên.

Tim Tề Chi Khiêm run lên một nhịp, liếc mắt một cái lướt qua, y nhìn thấy đám binh lính bị chiến mã hất tung ném ra xa, vừa rơi xuống đất trên thân thể bọn họ lập tức xuất hiện vài lỗ thủng, từng giọt máu tươi nhỏ chảy xuôi xuống dưới. Tề Chi Khiêm ngay lập tức hiểu được, trên đất có cắm một thứ gì đó, có mũi nhọn bằng sắt.

"Chết tiệt." Trên khuôn mặt lúc nào cũng nho nhã của Tề Chi Khiêm, lần đầu tiên có sắc thái tức giận, mai phục liên hoàn như thế, lại một chiêu tiếp một chiêu. Thật sự muốn hấn chết ở nơi này mới vừa lòng sao?

Vừa cố sức khống chế con ngựa đang nổi điên, vừa hét lớn: "Các người chú..."

"Vút." Tề Chi Khiêm vừa mới thét còn chưa hết câu, trên sườn đồi ở bên cạnh cách đó không xa, từ trong những cánh đồng cỏ, những mũi tên nhọn đột nhiên xé toạc không khí bay thẳng ra, nhắm thẳng bắn về phía bọn họ.

Mũi tên đen đen, nhỏ bé mà có khả năng sát thương cao, sắp xếp thành một chuỗi dài phóng một loạt về phía bọn họ. Đó là cơ quan cạm bẫy, là cơ quan đã được chuẩn bị từ trước.

Tề Chi Khiêm sắc mặt xanh mét, vội vàng rút kiếm chém tới những mũi tên đang phóng tới y, binh lính ở bên cạnh vẫn bảo vệ y ở trung tâm. Cho dù có những mũi nhọn sắc ở dưới chân, nhưng bọn họ vẫn bảo vệ bên cạnh y không cách quá xa, bọn họ thấy tình thế như vậy cũng không kịp tự bảo vệ mình, đồng loạt rút kiếm đón lấy những mũi tên nhọn bay đến từ bốn phía.

Trong khoảnh khắc, những mũi tên màu đen tủa ra từ khắp bốn phương tám hướng bắn như mưa về phía quân đội Tề Chi Khiêm.

Nhưng nghe thấy những tiếng vút vút phá không mà đến, trong nháy mắt quân đội nước Tề đại loạn.

Dưới chân có ám khí, trong không trung lại có tên, cố giữ cái này thì mất cái kia, giữ được cái kia thì lại mất cái này. Tiếng chiến mã hí dài, điên cuồng lao nhanh, mũi tên như mưa, bắn ra từ bốn phía. Thiên la địa võng cũng chẳng gì hơn thế.

Mặc cho Tề Chi Khiêm mưu kế vô song, hôm nay gặp phải tình huống như vậy, dù y không chết cũng là bị lột da.

Ở phía sau triền núi cao cao, Đinh Phi Tình mang theo hai vạn thuộc hạ thân tín của cô, không ngừng di chuyển thật tự do, khống chế những ám tiễn sớm đã mai phục tốt, cũng không cần cực khổ chạy đến giương cung nhắm bắn. Chỉ cần đứng ở chỗ xa xa kéo bộ phận phát động cơ quan đã chuẩn bị sẵn từ trước, thì những mũi tên nhọn được giấu ở trong bụi cỏ sẽ tự động bắn thẳng ra, không cần chính xác, cũng không cần phải ngắm bắn, dù sao khắp bốn phương tám hướng đều toàn là người, bắn kiểu gì cũng trúng.

Chiến mã chạy như điên, phân tán ra khắp bốn phía. Tất cả mười vạn đại quân của Tề Chi Khiêm đều nằm trong trung tâm của tấm lưới đó.

Điều khiển đàn soái hoang phân tán ra xong, lúc này Vân Kinh và Phi Lâm cùng nhau ngự ở trên người Bạch Hổ vương, ôm tiểu Xuyên Sơn Giáp toàn thân đều dính bùn đất mới từ trong đầm lầy chạy đến. Hai người đứng trên sườn đồi từ xa xa phía sau mười vạn đại quân của Tề Chi Khiêm, nhìn về khung cảnh bừa bộn và hỗn loạn khắp một phương trời đất kia.

“Lợi hại, lợi hại quá, chẳng trách sao cô ta là nữ mà có thể lên làm Thượng tướng quân Hàn quốc, thủ đoạn như thế, quả thật cao siêu.” Mộ Ai phóng ngựa chạy lên, nhìn tình cảnh hỗn loạn ở phía xa xa, trong mắt không khỏi ẩn chứa hàm ý khen ngợi nói.

“Tỷ tỷ thật có năng lực.” Vân Kinh ôm tiểu Xuyên Sơn Giáp, nói thật chân thành.

“Một vòng lại tiếp thêm một vòng, rất là lợi hại”, Phi Lâm gật gật đầu, hai tay xoay xoay cây tiêu huyết ngọc.

“Đó là vì chúng ta lợi hại, nếu chúng ta không hỗ trợ, cô ta cũng không thành công được.” Tiểu Tả chạy tới cười tùm tùm tóm lấy Tiểu Hữu, vẻ mặt rất hưng phấn và đắc ý.

Mộ Ải thấy vậy cười ha ha nói: “Ừ công lao của ngươi là lớn nhất.”

“Đương nhiên.” Tiểu Tả thoải mái nhận, không hề cảm thấy một chút ngượng ngùng.

Mộ Ải và Phi Lâm vừa nghe không nén được mà đồng loạt cười to.

Vân Khinh nghe vậy khóe miệng cũng không nhịn được cong cong một cái, chỉ có điều ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào nơi hỗn loạn kia. Tỷ tỷ đang ở chỗ đó, tỷ tỷ không thể gặp chuyện bất trắc. Nếu không phải tỷ tỷ không cho phép cô đến, cô thật đúng là muốn tiến đến hỗ trợ tỷ tỷ.

“Đừng lo lắng, tỷ tỷ cô sẽ không gặp chuyện không may gì đâu.” Mộ Ải nhìn thấy ánh mắt Vân Khinh, cười nói.

Sắp đặt cạm bẫy chỗ kia cũng có phần của y, chỉ cần cẩn thận một chút, bảo đảm không hề có một chút sai sót gì dù nhỏ nhất. Phải biết rằng, điều bọn họ dự tính chính là phục kích quân đội Tề Chi Khiêm, sau khi làm cho y bị thương, y sẽ bắt đầu hoài nghi trong liên minh lục quốc ai là nội gián. Kể từ đó, liên minh lục quốc của y sẽ trực tiếp tự mình sụp đổ.

Phải biết rằng, sĩ khí là một yếu tố rất quan trọng, không thể hạ xuống, sĩ khí giảm xuống một bậc thì cái gì cũng không thể có được. Mà nội bộ bọn chúng không ổn định, ngày nào không thể xác định được quốc gia nào có vấn đề, thì bọn chúng liên không dám phát binh tấn công Tần ngày nấy. Trong lòng nghi kỵ lẫn nhau, ai cũng có thể là gian tế, mà ai cũng có khả năng không phải là gian tế. Nhân tâm là thứ không thể chịu đựng được ngờ vực, chỉ cần chẳng ai tin tưởng ai, tự cản trở lẫn nhau. Còn nói cái gì tới lục quốc phạt Tần, chuyện kia chẳng qua sẽ rơi xuống trở thành câu chuyện phiếm giữa những người xa lạ thôi sao, liên minh lục quốc sẽ tự sụp đổ.

Bởi vậy, trận này không gặp nhiều khó khăn, hơn nữa, Tề Chi Khiêm mang đến là mười vạn đại quân, cho dù bọn họ có sắp đặt sẵn mai phục, nhưng đến cuối cùng Đình Phi Tình cũng chỉ có hai vạn quân. Nếu nói hai vạn quân mà có thể tiêu diệt được mười vạn quân của Tề Chi Khiêm, thì Tề Chi Khiêm kia chẳng phải là kẻ điên độn hay sao.

Vân Khinh nghe thấy Mộ Ả trấn an, không khỏi quay đầu nhìn Mộ Ả khẽ cười một cái, gật gật đầu nói: “Cám ơn huynh.”

“Khách khí gì chứ, ta...”

“Không đúng rồi.” Lời Mộ Ả nói còn dứt, Phi Lâm vẫn đứng trên người Bạch Hổ vương, đột nhiên nhú mày nhìn xa xa thốt một câu.

Bầu không khí trong nháy mắt lập tức khẩn trương lên.

“Có ý gì?” Mộ Ả trầm giọng nói.

Phi Lâm nhìn nơi xa, trầm ngâm nói: “Cảm giác không đúng, tán loạn nhanh như vậy, làm sao có thể được chứ. Phải biết rằng đó là mười vạn thiết kỵ, dù quân tiên phong trúng chiêu tập kích, đội quân phía sau cũng không thể tiến vào cạm bẫy nhanh như vậy, sao có thể hỗn loạn đến mức này nhanh như vậy?”

“Nói rất đúng.” Phi Lâm vừa nói hết câu, lập tức có một thân ảnh phóng nhanh tới. Đinh Phi Tình với khuôn mặt được hóa trang sắc sảo chạy lại.

“Tỷ có bị thương không?” Vân Khinh ngay lập tức bước lên trước, không kịp hỏi tình huống, trước tiên nhanh chóng quan sát toàn thân Đinh Phi Tình đang đi tới.

“Tỷ không sao.” Đinh Phi Tình ngay tức khắc nhảy thẳng xuống khỏi lưng ngựa, bước nhanh tới, trầm giọng nói: “Có điều không ổn, bọn họ không phải mười vạn thiết kỵ, số lượng người không đủ.”

Phi Lâm, Mộ Ả vừa nghe sắc mặt đồng thời trầm xuống, nhìn Đinh Phi Tình: “Sao cô lại biết được?”

Mười vạn thiết kỵ của Tề Chi Khiêm vốn đã được kiểm chứng dưới tầm quan sát của họ, tuy rằng khoảng cách khá xa không thể nhìn rõ ràng hết, nhưng đội ngũ và tiếng vó ngựa của mười vạn thiết kỵ kia quả thật không sai chút nào. Bọn họ chưa đến mức ngay cả số lượng người là bao nhiêu cũng không phân biệt được.

Đinh Phi Tình giơ hai tay ra đánh mạnh vào nhau, vội vàng nói: “Tề Chi Khiêm, trí kế vô song, quả nhiên không thể xem thường y. Số lượng người trong đội quân tiên phong rất đầy đủ, nhưng toàn bộ đội quân trung tâm trên cơ bản là không có một ai, có rất nhiều chiến mã trên mình không chở người. Trong mười vạn thiết kỵ, chắc chắn là có mười vạn chiến mã, nhưng còn binh sỹ ta ước tính cũng chỉ có một nửa của mười vạn, thậm chí ngay cả một nửa cũng chưa tới.”

Cô đứng ở gần đó nhìn thấy rõ ràng nhất, quân tiên phong đúng là một người một ngựa, có rất nhiều ngựa

chở tới hai người trên lưng, nhưng mà toàn bộ đội ngũ trung tâm, trên cơ bản là một người khống chế hai con ngựa, vào thời điểm đội ngũ sắp xếp chỉnh tề khó mà nhận ra, nhưng vừa tiến vào khu vực có cài cơ quan cạm bẫy, chiến mã chạy loạn ra khắp nơi, để ý một chút là có thể nhận ra ngay. Vân Kinh, Phi Lâm, Mộ Ai nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau một cái, sắc mặt đều trầm xuống.

Chỉ có một nửa, vậy số người còn lại đã đi đâu? Một chiêu này của Tề Chi Khiêm là muốn giở trò gì, y muốn phòng bị cái gì? Hay là bản thân y đã dự tính gì đó?

“Hắn đang có dự tính gì?” Phi Lâm xoay xoay cây đoản tiêu huyết ngọc trong tay, hai mắt xoay chuyển rất nhanh.

Không ai trả lời, Tề Chi Khiêm muốn làm cái gì, ai mà biết chứ.

Cả đám chỉ biết nhìn nhau, nhất thời bọn họ đều không hiểu được Tề Chi Khiêm giở chiêu ấy rốt cuộc là có ý gì. Chia binh hai đường như thế, công khai với năm nước còn lại con đường hành quân này, còn một đội binh khác là đi đến nơi nào? Còn một nửa binh lực nữa, y đang muốn làm gì?

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng kêu cao vút vô cùng chói tai, từ phía xa xa phá tan không trung truyền đến.

Vân Kinh nghe thấy chợt ngẩn người ra, vội ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy một con đại ưng màu đen xuyên qua bầu trời, chỉ để lại một cái bóng đen nho nhỏ. Lúc này nó đang không ngừng bay xoay quanh vùng trời phía tây, kêu to những tiếng thật dài, tiếng này nối tiếp tiếng khác.

Vân Kinh nhất thời biến sắc, sắc mặt trong chớp mắt tái nhợt.

“Sao vậy?” Đinh Phi Tình thấy sắc mặt Vân Kinh khác thường, nóng lòng vội hỏi.

“Tuyệt đang ở đây.” Vân Kinh theo bản năng nắm chặt lấy lông Bạch Hổ vương đang cưỡi, đây là đại ưng do Hoa Dương thái hậu nuôi dưỡng, cô hiểu ý của nó.

Mắt của loài ưng rất xảo quyết, lại cực kỳ lợi hại, có thể quan sát rõ tất cả mọi thứ trong bán kính 2 dặm (1km), mà con hắc ưng này Hoa Dương thái hậu lại cố ý huấn luyện, dùng để nhận biết người, chỉ cần gặp qua một lần, nó có thể nhận ra ngay. Tiếng kêu to lúc này là muốn biểu đạt, tất nhiên là Độc Cô Tuyệt đang ở nơi này.

Phi Lâm, Mộ Ai, Đinh Phi Tình vừa nghe không khỏi đồng loạt ngẩn người, sắc mặt trong khoảnh khắc thay

đổi vài lần, tràn đầy vẻ phức tạp. Độc Cô Tuyệt bỗng nhiên lại đến đây.

“Một nửa đội quân của y là vì muốn đối phó Tuyệt.” Suy nghĩ xoay chuyển một vòng, trong khoảnh khắc Vân Kinh cảm thấy rất căng thẳng, cô không kịp nghĩ nhiều, vồ lên người Bạch Hổ vương lao thẳng về phía hắc ưng đang kêu to.

Dùng năm vạn binh lính đối phó với Độc Cô Tuyệt, hơn nữa hướng kia lại là nước Sở, Yến, Triệu, Hàn, Ngụy, nơi năm nước đang đóng quân. Sở Hình Thiên mang theo hắc ưng đến, vậy đương nhiên là y cũng biết. Độc Cô Tuyệt gặp nguy hiểm rồi.

Phi Lâm thấy vậy vội vàng lắc mình một cái, nhảy lên sau lưng Bạch Hổ vương. Mộ Ải, Tiểu Tả, Tiểu Hữu, lập tức xoay người nhảy lên ngựa đuổi theo Vân Kinh.

Đinh Phi Tình rất nhanh đưa tay về phía phó tướng đi theo cô ra vài cái hiệu dẫn dò, rồi phi thân nhảy vọt lên lưng ngựa một cái, hai chân kẹp chặt, hệt như sao băng đuổi trắng chạy vội theo.

Hết chương 91

Chương 92 – Gặp lại

Tề Chi Khiêm cả người chật vật, giữa lúc rối ren chợt nghe thấy tiếng hắc ưng kêu to, khoảnh khắc có tia sáng lóe qua đáy mắt. Y thành công rồi! Độc Cô Tuyết quả nhiên đến đây.

Liếc nhìn về hướng tây, Tề Chi Khiêm bất giác khẽ mỉm cười, rất sâu, thật trầm.

Mà lúc này ở phía tây, trên một cồn đất cao cao, Độc Cô Tuyết vừa giải quyết xong miếng lương khô trong tay, thuận tay lấy nón đặt ở bên người đội lên, đứng lên nói: “Đi.”

Mặc Ngân, Mặc Ly và mười người đang ngồi phía trước đứng dậy, xoay người nhảy lên ngựa hướng thẳng vào vùng trung tâm thảo nguyên Thương Mang bước tiếp. Không ai chú ý bầu trời cao trên đỉnh đầu bọn họ có một bóng dáng màu đen đang nhẹ nhàng lướt qua. Mà chỉ một bóng dáng lướt qua thế thôi đã làm cho toàn bộ trang phục được chuẩn bị rất chu đáo trên người họ để lộ ra tung tích của họ mất rồi.

Văng thái dương chậm rãi lặn vào phía tây, rồi dần khuất hẳn nơi phía chân trời. Đêm đen tiếp nhận sứ mệnh của mặt trời, bao phủ khắp mặt đất nơi thảo nguyên này.

Vân Kinh đuổi sát theo phương hướng hắc ưng đang bay. Hắc ưng trên bầu trời không ngừng lao nhanh về phía trước, tình huống này càng khiến Vân Kinh thêm xác định: một nửa số binh mã kia của Tề Chi Khiêm chỉ dùng để đối phó Độc Cô Tuyết. Bởi vì hắc ưng rõ ràng không chỉ cố ý thông báo cho Tề Chi Khiêm phương hướng có hành tung Độc Cô Tuyết, mà lúc này còn đang dẫn đường.

Nghĩ đến tình cảnh Độc Cô Tuyết, tim Vân Kinh đập loạn. Vì sao Độc Cô Tuyết lại tới thảo nguyên Thương Mang này? Chẳng lẽ hẳn không biết nơi này nguy hiểm? Hẳn không phải là người không biết phân biệt nguy hiểm, không biết phân biệt nặng nhẹ, vì sao lúc này lại ở đây?

Vân Kinh không dám suy nghĩ tiếp. Cô sợ, cô sợ không đúng như cái kết quả dường như đã lường được trước kia. Nhưng lại cũng càng sợ là đúng, nếu như là đúng thì cô sẽ càng đau tận xương tủy.

Lập tức thúc giục Bạch Hổ vương chạy nhanh hơn. Lần đầu tiên cảm thấy hận tại sao thảo nguyên này lại rộng lớn đến vậy, lớn đến nỗi cô biết hẳn sẽ gặp nguy hiểm nhưng không thể nào đến ngay bên hẳn.

“Hắn nếu dám đến, sẽ không chết dễ vậy đâu, đừng hoảng hốt.” Phi Lâm đứng ở phía sau cô, dường như lơ đãng buông một câu.

Tốc độ Bạch Hổ vương quá nhanh. Tuy rằng ngựa Đinh Phi Tình, Mộ Ai cưỡi đều là loại chiến mã hàng đầu, nhưng cho dù dùng hết toàn lực chạy như điên vẫn bị rút lại phía sau cả một đoạn đường, chỉ có thể bọc trước trợ sau, chứ không thể nào song hành.

Vân Kinh nghe ra ý an ủi trong lời Phi Lâm. Trong lòng biết nếu mình quá lo lắng sẽ hỗn loạn. Lời Phi Lâm tương đối đúng trọng tâm. Độc Cô Tuyết rất bản lĩnh, cô phải tuyệt đối tin tưởng mới phải.

Lập tức hít sâu một hơi, ép hạ tâm tình mình lại, gật gật đầu dạ một tiếng, ngón tay bắt đầu vẩy nhẹ trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ. Thanh Tâm khúc từ mười ngón tay cô bắt đầu bay bổng, phiêu đảng khắp không trung.

Phi Lâm nghe âm nhận ý, biết Vân Kinh đang triệu hồi đàn sói hoang trên thảo nguyên. Không nói thêm gì, nhưng cũng không hỗ trợ. Thân mình như một bức tượng điêu khắc đứng sừng sững trên người Bạch Hổ vương, khẽ nhắm mắt lại.

Nếu thực sự Tề Chi Khiêm dùng mấy vạn binh lính còn lại kia để đối phó Độc Cô Tuyết, bọn họ chỉ có vài người thể này, dù cho có chạy tới cũng có tác dụng gì đâu, chẳng qua là cùng nhau chịu chết mà thôi. Nếu muốn cứu Độc Cô Tuyết, e rằng phải dựa vào đàn sói hoang cực kỳ hung mãnh trên mảnh đất thảo nguyên Thương Mang này mới được.

Tối tăm, khắp nơi là một bức màn tối tăm bao phủ, không nhìn rõ được gì. Cũng may hắc ưng bay vút trên bầu trời cứ chốc lát lại kêu lên hai tiếng để thông báo hướng đi của đám người Độc Cô Tuyết. Vân Kinh chú ý lắng nghe tiếng hắc ưng, phán đoán phương hướng, chạy điên cuồng dưới đêm trăng.

Không biết là đội quân của Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên tìm tới được Độc Cô Tuyết trước, hay sẽ là bọn cô.

Đêm trôi qua rất nhanh, bình minh nhanh chóng hiện ra ở phía chân trời. Ánh sáng chói ngời từ đường chân trời lóe lên, chiếu rọi khắp mặt đất.

“Công tử, hành trình an ổn quá.” Mặc Ly nhíu mày thấp giọng nói cùng Độc Cô Tuyết.

Lúc ban đầu bọn họ tiến vào thảo nguyên thì nơi nơi là các khu vực cấm, đi đứng phải cẩn thận hết sức, chỉ một chút không chú ý thôi sẽ bị lộ sơ hở. Thế mà giờ bọn họ đi đã gần một ngày đêm rồi mà lại không phát hiện thêm khu cảnh giới nào nữa. Tất cả chỉ là khung cảnh thảo nguyên thể lương, rộng lớn mà chẳng còn gì khác. Chẳng lẽ bọn họ đã đi qua hết mấy khu vực quân đội đóng quân rồi sao?

Độc Cô Tuyệt nghiêm mặt, đột nhiên nói: “Ai thu thập tình báo?” Mọi tin tức trước nay đều là Sở Vân trình báo cho hắn, nhưng khu vực này là ai phụ trách thì hắn chẳng có chút ấn tượng gì.

Mặc Ngân thấy Độc Cô Tuyệt đột nhiên hỏi đến việc này, vội vàng trả lời: “Là phó tướng Khâu Nhàn – thủ hạ của Mặc Tiềm. Sau khi Mặc Tiềm bị đánh rồi nhốt vào thiên lao thì Khâu Nhàn tiếp nhận vị trí này của huynh ấy. Tin tức mà Sở Vân trình lên đều được cung cấp từ y.”

“Có chuyện gì sao ạ?” Mặc Ly hạ giọng nhìn Độc Cô Tuyệt hỏi.

Sắc mặt Độc Cô Tuyệt rất không tốt, nghe vậy nhíu hai mắt lại, trầm giọng giận dữ: “Chết tiệt, quan trọng như vậy mà tình báo lại có thể chưa đến, kẻ này giữ lại có ích gì.”

Mặc Ngân, Mặc Ly nghe vậy đều gật gật đầu. Tình báo truyền lên chỉ nói gì mà binh lính Tề – Triệu tập kết cùng nhau, thế mà giờ lại có cả quân đội nước Yến. Có lẽ còn có cả quân đội các nước khác cũng tập trung ở đây mà họ chưa kịp chạm mặt nữa. Tình báo quan trọng đến thế mà lại không hay biết gì. Kẻ này quả thật vô dụng.

“Các người tự nghĩ xem. Bọn chúng tập kết ở hướng đó trên thảo nguyên Thương Mang này rốt cuộc là muốn diệt ai?” Độc Cô Tuyệt thấy Mặc Ngân, Mặc Ly vẫn chưa hiểu rõ vấn đề. Mặt tái mét lại giận dữ quát lên, tay siết chặt cương ngựa.

Mặc Ngân, Mặc Ly nghe dứt câu, liếc nhìn nhau, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Bọn họ vốn thống lĩnh năm vạn binh sĩ tinh nhuệ nhất bên người Độc Cô Tuyệt. Chuyên trách ám sát và các loại chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mà không phải là ra chiến trường giết địch. Nên đối với mấy việc hành quân đánh giặc này họ không thể sánh được với các chiến tướng như Mặc Chi, Mặc Lâm. Nên vẫn chưa nhìn ra nguy cơ lớn nhất.

Tập hợp tất cả các dữ liệu đã có, Mặc Ly bỗng biến đổi sắc mặt, mở to mắt không dám tin nói: “Muốn tấn công Hung Nô, bọn chúng phải đóng quân ở biên giới nước Triệu chứ, phải lui lại phía sau, nơi mấu chốt nhất của bọn Hung Nô. Mà bây giờ bọn chúng lại đóng quân ở phía tây, chỉ cách Đại Tần chúng ta một mảnh thảo nguyên. Doanh trại quá gần rồi. Bọn họ không phải là trấn thủ, mà là muốn tấn công Tần.”

Mặc Ly dứt lời thì Mặc Ngân cũng đã hiểu ra. Sắc mặt cũng đại biến, xanh trắng thay đổi liên tục.

Tề, Sở, Triệu, Yến, có khả năng còn có cả Hàn, Ngụy nữa. Bọn chúng muốn công Tần.

Độc Cô Tuyệt mắt lạnh đảo qua phản ứng của Mặc Ngân và Mặc Ly, kéo ngựa dừng lại giữa thảo nguyên Thương Mang. Lúc mới tiến vào hắn đã có chút hoài nghi, lúc này tiến sâu vào thấy tình thế như thế, hắn mới

thực sự khẳng định: không phải trấn thủ, mà là muốn tấn công.

Nếu không phải hấn tự mình tới nơi này tìm người, thì khả năng liên minh đa quốc gia này đánh đến tận cửa Đại Tần thì bọn họ mới biết. Tình báo, tình báo, chết tiệt Khâu Nhân.

“Truyền tin tức gấp, dùng lại Mặc Tiềm.” Độc Cô Tuyết quát lạnh một tiếng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tình báo, không phải chỉ là thu thập tin tức rồi truyền lên, mà là phải phân tích tình huống, nguy cơ tiềm ẩn. Đối thủ là Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên, những nhân vật như vậy, những tin tức rõ như ban ngày thì có ích lợi gì. Mà là phải xâm nhập phân tích sâu, hàm ý ẩn sau hành động của bọn chúng rốt cuộc là gì, bước tiếp theo sẽ đi như thế nào. Phải đào ra được tầng sâu nhất của vấn đề.

Mà hiển nhiên Khâu Nhân làm không tốt, y căn bản không hề phân tích. Mà xưa nay Độc Cô Tuyết hấn luôn luôn tin tưởng bởi Mặc Tiềm xử lý tin tức rất tốt. Những tin tức đó đều đã được đi qua phân tích của Mặc Tiềm rồi mới đệ trình lên, đã loại bỏ hết tạp chất, chắt lọc lại tinh hoa. Chỉ cần tin tưởng rồi cứ như vậy chấp hành là được. Mới chỉ để người khác đảm nhiệm một thời gian ngắn mà đã xảy ra vấn đề lớn như vậy.

“Bây giờ phải làm sao ạ?” Mặc Ly và Mặc Ngân sau khi hiểu ra đều vội vàng hỏi Độc Cô Tuyết.

Câu hỏi vừa dứt, bỗng một tiếng chim ưng khá to vang lên giữa bầu trời. Độc Cô Tuyết không khỏi ngẩng đầu nhìn lên. Trên thảo nguyên hùng vĩ bay lượn cũng chẳng có gì lạ, chỉ là tiếng chim ưng này lại gần quá, rất chói tai.

Khoảng cách rất gần, nên hấn đã nhận ra được con hắc ưng này chính là con hắc ưng do Hoa Dương thái hậu của nước Sở thuần dưỡng, là con chim ưng chuyên dùng để liên lạc truyền tin. Mà lúc này con hắc ưng kia lại quay về phương hướng của bọn họ không ngừng gào thét, đã thế còn bay vòng vòng ngay trên đỉnh đầu bọn họ. Ngôn ngữ không lời này đã quá rõ ràng rồi.

Mặc Ngân, Mặc Ly cũng đã thấy, sắc mặt càng biến đổi, hét lớn: “Có vấn đề.”

Câu nói vừa dứt, tiếng động ầm vang giống như sấm rền từ rất xa mơ hồ truyền tới. Là thanh âm chạy rất nhanh của vó ngựa.

“Đi.” Độc Cô Tuyết rống to một tiếng, vung tay quát mạnh lên mình ngựa, người áp sát mình ngựa, lao thẳng về phía trước.

Nơi đó mặc dù có binh sĩ đóng quân, nhưng chỉ cần bọn họ vọt vào, nhiều người như vậy, giết đại vài tên

rồi cải trang lẫn vào, ai biết là ai. Những kẻ này cho dù đuổi theo thì cũng khó có khả năng nhận ra bọn họ. Khu vực Sở, Triệu, Yến đóng quân tuy rằng nhìn qua vô cùng nguy hiểm, nhưng nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, so với việc chạy lung tung không có mục đích tại nơi thảo nguyên trống trải này, thì chưa biết nơi nào mới an toàn hơn.

Mặc Ngân, Mặc Ly không có phản ứng gì khác, phóng ngựa bám theo Độc Cô Tuyết, lao thẳng về phía nước Yến đóng quân.

Nhanh như bão táp, giống như gió mạnh thổi tràn qua cỏ cứng, cuồng dã quét ngang.

Mười mấy người như mũi tên nhọn, bổ trận thành hình chữ nhân (人). Độc Cô Tuyết chạy trước làm gương, cuốn như bão táp ở phía trước. Mặc Ngân, Mặc Ly bám sát hai bên trái phải. Phía sau mười người còn lại phân bố theo từng vị trí, vô cùng sắc bén chạy theo Độc Cô Tuyết.

Tiếng ầm vang chấn động phía sau vang vọng cả một góc trời, thiết giáp đông nghìn nghịt dần lộ ra. Một dải màu đen liên tiếp như điểm giao giữa đất trời là một dòng sông màu đen.

Ngựa của đoàn người Độc Cô Tuyết là loại ngựa vạn dặm mới tìm được một con. Lúc này trải rộng bốn vó chạy điên cuồng, chỉ trong khoảnh khắc đã quăng đội quân đông nghìn nghịt kia lại tít phía sau. Giữa thảo nguyên hoang vắng, hơn mười kỵ binh như gió cuốn, cường tráng mà mạnh mẽ.

Rầm rập! Giữa tình cảnh đang chạy điên cuồng, phía trước đột nhiên truyền lại từng trận tiếng vó ngựa phi. Mặt Độc Cô Tuyết trầm xuống, không nói một lời, ghìm cương ngựa lại. Vó tuần mã cao lớn bị khựng lại giữa không trung, rồi bật xoay người, thời điểm vó ngựa hạ xuống thì thân mình cũng đã chuyển hẳn qua một hướng khác, tiếp tục lao đi như bão táp.

Tất cả mọi động tác chỉ trong một cái chớp mắt.

Mặc Ngân, Mặc Ly đi theo phía sau nhanh chóng chuyển hướng chạy theo Độc Cô Tuyết. Liếc mắt nhìn lại, phía bọn họ chạy vừa rồi lúc này ánh lên sắc khôi giáp đông nghìn nghịt dưới ánh mặt trời, ánh sáng lóng lánh lạnh lùng, đang không ngừng tiến về bọn họ. Đưa mắt nhìn qua, quả thật là không thấy điểm tận cùng. Tay nắm thành quyền, Mặc Ngân còn chưa kịp phản nộ, ngay trước mặt bọn họ lúc này lại vang lên từng trận tiếng vó ngựa chạy điên cuồng.

Đáy mắt Độc Cô Tuyết lóe ra sát khí, không cần quay đầu chạy sang một hướng nào khác nữa, nếu đã giăng bẫy hãn thì một hướng còn lại hãn cũng sẽ không để cho hãn có đường lui. Tấn công từ bốn phía, khẳng

định là vậy. Hẳn chẳng cần phải phí thời gian thử nữa làm gì.

“Theo ta, xông lên.” Độc Cô Tuyệt rút nhuyễn kiếm bên hông ra, khẽ điều chỉnh đầu ngựa một chút, vọt tới khe hở giữa nhóm trước mặt và nhóm bên tay phải đang ép lại.

Đội quân trước mặt chắc chắn là đội quân quan trọng nhất, cũng là đội quân mạnh nhất. Bọn họ chỉ có vài người như này căn bản là không thể bẻ gãy được mũi nhọn này, ngay cả tư cách lẫn thực lực đối đầu trực tiếp cũng không có. Nhưng giáp ranh giữa các vòng vây đang khép kín cũng là chỗ dễ dàng xuất hiện khe hở nhất, hướng chi tốc độ bọn chúng ép lại cũng không quá nhanh. Chỉ cần tính toán được thời gian đầu chỉ là một chút xíu cũng có thể tìm ra được chỗ hổng. Đó chính là con đường sống sót của bọn họ, là ranh giới sinh tử của bọn họ.

Cũng chỉ còn con đường duy nhất đó. Chỉ cần chậm trễ thêm một chút, mà với thế vây kẹp gọng kìm như vậy, đến lúc đó bọn họ sẽ rơi vào thế úp ba ba trong rọ, sẽ phải trả giá rất lớn. Cho nên, chỉ có thể tranh thủ trong thời gian như một cái chớp mắt này.

Mọi chuyện tưởng lâu, thực ra chỉ trong khoảnh khắc, Độc Cô Tuyệt xem xét tình thế đưa ra phán đoán. Phán đoán đầu cho tình chuẩn đến mức nào thì trên chiến trường cũng mấy ai hoàn toàn nắm chắc. Ngoại trừ bậc vương tướng trăm trận trăm thắng trên chiến trường thì ai có thể.

Mặc Ngân, Mặc Ly không nói bất cứ câu gì, phóng theo Độc Cô Tuyệt. Tay nắm trường kiếm, lao nhanh về phía trước.

Gió mạnh thổi lệch chiếc nón đội trên đầu Độc Cô Tuyệt, để lộ ra khuôn mặt yêu diễm. Tóc đen bay lượn phía sau lưng. Một tay nắm cương ngựa, tay còn lại nắm chặt thanh nhuyễn kiếm tỏa ánh sáng lóng lánh cắt vọt qua không trung. Cả người tản ra sát khí mãnh liệt, dũng mãnh và tàn bạo cùng cực. Đi trước làm gương, mang theo khí thế giết chóc đầm mùi máu tươi, lao thẳng về đội quân thiết kỵ đông như kín cỏ ngay trước mặt.

Bốn phía ép sát tấn công. Nếu từ trên cao nhìn xuống thảo nguyên Thương Mang, bốn đội quân cực kỳ đông đúc từ bốn hướng đang dần dần xiết chặt vây tròn một điểm. Mà ở trong vòng vây ấy chỉ có mười mấy người.

Quân lính đông nghìn nghịt, ít nhất cũng mấy vạn quân, mà mấy vạn quân như thế chỉ vây quanh mười mấy người, không thể không nói rằng đúng thực là chuyện bé xé ra to quá mức, hay vẫn là không dám quá mức khinh thường?

Quả nhiên, vùng giáp ranh của các đội quân, bởi vì tốc độ có hạn nên lúc này xuất hiện những kẻ hở, vòng vây vẫn chưa hoàn toàn khép chặt. Góc ngay trước mặt mới chỉ có mấy trăm người ào lên. Hoặc ra khỏi thì sống, chống không khỏi thì chết.

“Giết.” Một tiếng thét cất lên, từng trận vó ngựa lẫn trong tiếng trống trận liên hồi. Giống như tiếng sấm nổ vang tận phía chân trời, truyền ra khắp bốn phương tám hướng với khí thế bức người, mang theo sự kiên cường và đượm mùi máu tanh.

“Giết.” Đoàn người bám sát phía sau Độc Cô Tuyết cũng đồng thời rống to. Một hàng mười mấy người, khí thế không ngờ lại không thua gì ngàn vạn thiết kỵ kia, giống như một mũi tên cực kỳ bén nhọn với tiếng rít phá không lao tới, dũng mãnh lao thẳng về phía binh lính Tề xếp tề chỉnh thành hàng phía trước.

Tiếng ngựa hí dài, kiếm sắc phá không, giết chóc thê lương như mảnh hổ giữa rừng. Từng người một lao vào biển người, tay vung kiếm như tử thần vung lưỡi hái, máu tươi bay thành một vòng vũ đạo.

Máu tươi bắn tóả khắp bốn phương tám hướng, tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn bên tai, người như mảnh hổ, thê lương như quỷ dữ.

Lưỡi kiếm bạc dưới bầu trời xanh thẳm, bị nhuộm đượm màu đỏ của máu tươi. Toát ra khí thế giết chóc nồng đậm.

Một kiếm ngoạm vào kẻ chặn đường phía trước, Độc Cô Tuyết phóng ngựa liền hướng phía trước vọt lên. Phía trước khói bụi cuồn cuộn, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã gần như vượt qua được đội quân ngăn cản. Binh lính phía bên kia cũng đã gần khép tới vòng vây, nếu bọn chúng tới kịp thì cho dù sau lưng có mọc cánh e rằng cũng không thoát khỏi vòng vây này được.

“Bám sát.” Độc Cô Tuyết rống to một tiếng, phóng ngựa vung nhuyển kiếm lao thẳng về phía trước. Cả người cuồn cuộn sát khí, làm cho người ta chỉ nhìn đã sợ phát run, tay chân mềm nhũn không dám đối mặt với mũi nhọn này, nhờ đó Độc Cô Tuyết vọt qua không mấy khó khăn.

Phía sau Mặc Ngân, Mặc Ly không dũng mãnh được như Độc Cô Tuyết, nên không qua được đám binh lính nước Tề vây bọc.

Độc Cô Tuyết xoay người nhìn lại, mày cau chặt, vung mạnh kiếm trở lại, chém vào hai tên lính Tề đang cản trước người Mặc Ngân.

“Không cần lo cho chúng thần, Bệ hạ mau chạy đi.”

Mặc Ngân, Mặc Ly đồng thời hét lên. Đáy mắt vẫn lên một màu đỏ rực dữ tợn.

Đáy mắt Độc Cô Tuyết toát ra sự tàn độc, cắn chặt răng một cái, thúc mạnh ngựa quay đầu lại, nhuyển kiếm vung lên tung hoành khắp nơi.

“Chạy đi!”

“Chạy đi, không cần lo cho chúng thần, chạy đi!”

Mặc Ngân, Mặc Ly thấy cảnh đó càng thêm điên cuồng. Đám khói bụi cuồn cuộn bốn phía đang không ngừng tràn về đây. Một khi bị bao vây thì Độc Cô Tuyết có muốn chạy cũng không còn kịp.

Quay ngựa vòng lại, trên mặt Độc Cô Tuyết đầy vẻ quyết tâm, quát: “Nhảy.” Một tay xoay kiếm chém thẳng vào hai tên lính nước Tề đang tấn công Mặc Ly. Chỉ một lần vung kiếm đã chém đứt ngang hai tên nọ.

Máu tươi bắn mạnh, binh lính nước Tề đều bị dọa sợ.

Mặc Ngân, Mặc Ly giữa tiếng hét vang của Độc Cô Tuyết, mắt ngân ngấn lệ đồng loạt nhảy lên. Ở trong không trung xoay người đáp xuống ngay phía sau lưng Độc Cô Tuyết. Ba người cưỡi một con ngựa nhanh như bão táp vọt ra.

Khói bụi cuồn cuộn, thiết kỵ từng đoàn. Chỉ chậm trễ trong giây lát mà đội quân bên trái đã gần như áp sát lại rồi. Vòng vây đã sắp kín kẽ.

“Vương.”

“Sợ cái gì, ta chưa chết mà.” Độc Cô Tuyết găm lên cắt ngang tiếng hét điên cuồng của Mặc Ngân, Mặc Ly. Tay vung kiếm, điên cuồng vọt lên. Độc Cô Tuyết hăn tuyết đối không thể chết ở trong này.

Trống trận nặng nề, thiết đề rầm rập, vang vọng cả một vùng trời.

“N... g... o... a... o...” Bạch Hổ vương mang theo Vân Kinh và Phi Lâm, như tia chớp cắt qua không gian, điên cuồng lao tới nơi đang vang lên tiếng chém giết chấn trời kia.

Vân Kinh gắt gao ấn chặt Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, gần như không đàn nổi nữa. Tiếng chém giết chấn trời động đất kia làm cho lòng cô có cảm giác hẫng không còn tồn tại.

Phi Lâm đứng ở phía sau thấy vậy thở dài lắc đầu. Cổ tay khẽ động, đưa cây tiêu ngọc tới bên miệng, thay

Vân Khinh không chế đàn sói hoang đang lao về phía trước.

Nhảy vọt lên một cái, Bạch Hồ Vương đáp lên một cồn đất cao cao. Trong khoảnh khắc, mọi tình cảnh bên dưới đều bày ra trước mắt Vân Khinh.

Có cả vạn người vây quanh. Đưa mắt nhìn qua một lượt, tất cả đều là màu đen của khôi giáp, tất cả đều là binh lính nước Tề, dàn trải kín cả vùng thảo nguyên bên dưới. Tiếng trống trận kịch liệt, kích động cả núi sông.

Mà giữa vòng vây ấy, chỉ có một góc phía nam đang diễn ra cảnh chém giết kịch liệt, và vòng vây cũng đang không ngừng ép lại cái góc nhỏ hẹp ấy. Nổi bật giữa góc ấy là một thân ảnh mạnh mẽ, cả người toát ra khí thế cuồng liệt, bá đạo. Không phải là Độc Cô Tuyệt cô ngày nhớ đêm mơ thì còn là ai nữa.

Cho dù khoảng cách rất xa, nhưng Vân Khinh vẫn có thể khẳng định. Đó là hắn, đó là người cô yêu nhất.

Mà giờ phút này, người cô yêu nhất đó đang giam mình trong nguy hiểm, tính mệnh như chỉ mảnh treo chuông. Nếu không nhanh hơn nữa, chàng, chàng...

Móng tay đâm mạnh vào bàn tay, máu tươi bắt đầu túa ra, chảy thành dòng xuống dưới. Vân Khinh hít thật sâu một hơi, ép buộc bản thân phải bình tĩnh. Khẽ cúi đầu, mười ngón tay bay múa trên dây đàn. Tiếng đàn chứa đầy sát khí như sóng biển cuộn trào, mãnh liệt lan tỏa khắp không trung, phối hợp với tiếng tiêu phía sau, lao thẳng về phía chiến trường bên dưới, bao vây tất cả.

“Hú hú hú ú...” Ngàn vạn con sói cùng cất tiếng tru, rung chuyển cả một vùng trời đất.

Suốt một chặng đường dài theo hai người Vân Khinh chạy tới đây, bọn chúng đã phải kiềm nén bản tính hoang dã của mình lại. Lúc này được cho phép, chúng sải thẳng bốn chân lao vọt xuống bên dưới, lao thẳng vào các đội quân đang bao vây đám người Độc Cô Tuyệt.

Tiếng sói gầm gừ lan tỏa, răng nanh trắng nhọn hiện ra. Chỉ thế thôi đã khiến người ta sởn tóc gáy.

“Sói...” Tiếng sói tru như một bản hòa tấu ầm vang. Binh lính trong trận địa sẵn sàng giết địch của nước Tề trở nên hoảng hốt. Phía sau bọn chúng bỗng từ đâu tràn ra một đàn sói hoang đông không đếm nổi, lan tràn khắp mặt đất, lao thẳng về phía bọn chúng. Sao có thể có nhiều sói hoang đến vậy!

Ngàn vạn con sói hoang này chỉ trong nháy mắt đã vọt tới vòng vây. Răng nanh trắng nhọn tấp thẳng vào binh lính nước Tề.

Trong khoảnh khắc, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng. Báo hiệu bày sói đã chính thức tham gia

vào trận chiến.

Tiếng trống trận dần dần yếu lại, thay vào đó là hàng loạt những tiếng kêu thê lương thảm thiết, lẫn tiếng sói tru vang vọng cả một vòm trời.

Tiếng đàn hòa lẫn tiếng tiêu, bỗng bành giữa không gian, ẩn chứa trong đó là sát khí, là sự uy nghiêm tột bậc.

Từ thế bốn phía bao vây, trong khoảnh khắc trở nên hỗn loạn.

“Tiếng đàn, là tiếng đàn.” Ban đầu bị đàn sói hoang tấn công bất ngờ khiến hoảng sợ, giây phút này đột nhiên có tiếng đàn loáng thoáng lọt vào tai, Mặc Ngân mừng rỡ hét lên.

“Là tiếng đàn của Vân cô nương, là đàn dã thú của Vân cô nương.” Đáy mắt ngập một màu đỏ rực của Mặc Ly trong khoảnh khắc lóe ra tia sáng kỳ dị. Xoay người một cái nhảy lên đứng chắn phía trước Độc Cô Tuyết. Vừa vung kiếm chặn lại một cây thương đang đâm về phía Độc Cô Tuyết, mừng như điên như đại hét lên: “Bệ hạ, là Vân cô nương. Vân cô nương đến rồi.” Vừa quay đầu nhìn về phía đàn sói hoang. Binh lính nước Tề đang chạy dạt sang các bên, mà nếu không nhầm, thì đàn sói đang dần dần thẳng tiến về phía bọn họ.

Độc Cô Tuyết được Mặc Ngân và Mặc Ly bảo vệ hai bên. Bọn họ lúc này chỉ cần bảo vệ mình, không cần phá vây, cho dù lúc này hãn không nhúng tay, thì việc này cũng không khó với hai hộ vệ của hãn.

Nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay. Trên khuôn mặt đượm mùi chết chóc của Độc Cô Tuyết lúc này từ từ hé nở nụ cười cực kỳ yêu kiều. Ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía phát ra tiếng đàn.

Áo trắng tóc đen, đang từ trên cao nhìn xuống. Giây phút này, dường như đất trời quanh cô đều không còn tồn tại, ống tay áo tung bay trong làn gió lạnh, phong tư tuyệt thế.

Khuôn mặt quen thuộc kia càng lúc càng rõ ràng. Đó chính là người hãn trông ngóng biết bao ngày, người đó – là Vân Khinh của hãn.

Vân Khinh đứng trên sườn núi cao cao, nhìn thẳng xuống Độc Cô Tuyết đang ngẩng đầu nhìn chăm chú vào cô. Khuôn mặt bất máu không nhìn rõ dung nhan, nhưng hai tròng mắt sâu thẳm lại như lóe lên ánh sáng. Tất cả trong đáy mắt ấy, đều là bóng dáng của cô.

Binh lính kêu rên thảm thiết, sói hoang hú vang từng hồi. Binh khí va chạm, cầm tiêu phối hợp. Giữa khung cảnh hỗn loạn cả một vùng thảo nguyên, là hai tầm mắt đối mắt, hai bóng hình mong mỏi, một ánh nhìn dài

đến muôn đời.

Hết chương 92

Chương 93 – Thay đổi bất ngờ

“Là hắc sao?” Đinh Phi Tình đuổi sát theo phía sau, lần theo ánh mắt của Vân Kinh – nhìn xuống vùng chém giết bên dưới, cả người Độc Cô Tuyết toát ra sự ngoan độc, lạnh lùng, khuôn mặt nhuốm đầy máu tươi, khiến cho người ta không còn nhìn ra được dung nhan vốn có nữa – Đinh Phi Tình nhíu mày hỏi.

Mộ Ải cũng chạy theo đến. Nhìn thấy trên chiến trường rộng lớn bên dưới là một Độc Cô Tuyết cả người dính đầy máu tươi, cầm roi ngựa nói: “Tần vương Độc Cô Tuyết, ngoại trừ hắc, còn có người nào rơi vào tình huống ấy mà vẫn còn sống sót cho đến tận bây giờ”.

Đinh Phi Tình nghe vậy chăm chú nhìn chăm chăm vào Độc Cô Tuyết, giống như muốn nhìn xuyên thấu cả người hắc. Cô không ngừng đánh giá từ trên xuống dưới, ánh mắt tràn ngập vẻ xem xét kỹ lưỡng.

Mắt đối mắt, khiến tâm tình Vân Kinh xao động. Một đầu ngón tay Vân Kinh khẽ run lên trượt qua dây đàn, đàn sai mất một âm. Bầy sói hoang điên cuồng kia trong nháy mắt hỗn loạn.

“H... ú... ú...” Một tiếng sói tru vang lên, một con sói hoang vọt tới ngựa của đám người Độc Cô Tuyết cắn một phát. Đám sói hoang chung quanh trong khoảnh khắc cũng lao lên vây quanh, điên cuồng tấn công về phía đám người Độc Cô Tuyết.

Mặc Ly kinh hãi. Sao đàn sói hoang lại muốn tấn công bọn họ? Suy nghĩ vừa dứt liền lao đến chém về phía đàn sói hoang.

Vân Kinh vừa thấy vậy, trong chớp mắt liền hoàn hồn lại, hoảng hốt. Không kịp nghĩ nhiều, cúi đầu xuống, ngón tay tung bay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, một lần nữa nhấn thật mạnh xuống cây đàn cổ.

Tuy nhiên tất cả biến cố chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, tiếng đàn nhẹ nhàng của Vân Kinh còn chưa kịp điều chỉnh lại hoàn toàn thì tiếng tiêu trong trẻo của Phi Lâm ở phía trên cao chợt cất lên. Trong chớp mắt, tiếng tiêu tràn ngập sự uy nghiêm nhanh chóng phủ họa, hòa vào với tiếng đàn của Vân Kinh chỉ huy đàn sói. Tiếng tiêu sắc bén như cắt vụn qua không trung.

“Đừng chém.” Cùng lúc đó, thoáng chốc Độc Cô Tuyết liền phục hồi lại tinh thần, vội vàng đẩy kiếm đang chém tới đàn sói hoang của Mặc Ly ra. Sói là loài động vật sống theo bầy đàn, một con bị thương thì sẽ có vô

số con khác trả thù thay. Hơn nữa trong tình huống đặc biệt như thế này thì tuyệt đối càng không được động thủ với chúng nó.

Tiếng tiêu vang lên trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc. Bầy sói đang tấn công về phía đám người Độc Cô Tuyết chột khựng lại, chúng xoay người trên không trung tránh đám người Độc Cô Tuyết, lao ra tấn công quân Tề ở hai bên.

Đám người Mặc Ngân, Mặc Ly bị dọa tới nỗi cả người toát mồ hôi lạnh.

Lúc này Vân Khinh cũng không dám có sơ suất gì, một lòng chỉ huy đàn sói hoang anh dũng chiến đấu.

“Có chút hiểu biết.” Sau khoảnh khắc kinh hồn kia, Đinh Phi Tình thốt ra một kết luận.

Mộ Ải nghe thấy vậy không khỏi cười to. Thế này mà bảo là có chút hiểu biết ư! Nếu như Độc Cô Tuyết chỉ chậm một chút, khiến một con sói bị thương thôi thì e rằng bọn họ đừng hòng nghĩ đến chuyện ra khỏi vòng sói vây này. Gan dạ sáng suốt như thế mà chỉ nhận được bốn chữ đánh giá nhẹ hẫng thế thôi sao, chào ôi.

“H... ú... ú...” Đàn sói hoang trong chớp mắt lại bất ngờ lao tới, nghênh đón đám người đang tấn công về phía Độc Cô Tuyết. Chỉ thấy trong khoảnh khắc đám người Độc Cô Tuyết được đàn sói hoang tạo thành vòng vây bảo vệ bên trong.

Mặc Ngân, Mặc Ly và Độc Cô Tuyết, ba người không còn ngồi trên ngựa nữa. Trong thời khắc kinh hồn vừa rồi ngựa đã bị sói hoang cắn chết. Lúc này ba người nhảy xuống đứng trên mặt đất giữa vùng thảo nguyên này, vây xung quanh bọn họ là một màu xám của sói, đưa mắt nhìn chung quanh chỉ thấy toàn là răng nanh trắng nhọn dày đặc, và tiếng sói tru làm cho người ta muốn dựng tóc gáy. Đập vào mắt tất cả đều là cảnh chiến đấu máu me bắn tung tóe giữa thiết kỵ và bầy sói hoang. Ngay cả ba người bọn họ vốn đã quen với cảnh chiến trường phơi đầy xác, phủ đầy máu thối mà thấy tình cảnh này cũng không khỏi lông tơ sau lưng dựng đứng hết cả lên.

Cẩn thận bảo vệ Độc Cô Tuyết ở bên trong, Mặc Ngân và Mặc Ly cảnh giác cao độ, nhìn đàn sói hoang không ngừng tàn sát ngay bên cạnh, trên mặt hai người gần như không còn chút máu nào. Nếu như Vân Khinh lại đàn sai một âm nữa thì lúc này bọn họ thật sự chẳng còn ngựa mà cho đám sói này cắn nữa đâu.

Độc Cô Tuyết đứng ở giữa vòng bảo vệ nhìn tình cảnh quanh người, vẻ mặt tàn khốc, ẩn hiện trên nét mặt là sự hưng phấn, kiên cường và tuyệt tình, bình tĩnh nhìn bầy sói đang tàn sát ngay gần đó. Hắn hoàn toàn không lo ngại, hắn tin tưởng Vân Khinh, tin tưởng tuyệt đối cô sẽ không khiến hắn gặp chút nguy hiểm nào.

Tiếng sói tru, tiếng ngựa hí, tiếng binh lính nước Tề kêu thảm thiết trước khi chết, đan xen vào nhau vang vọng dưới bầu trời thảo nguyên Thương Mang, trình diễn một màn mưa gió máu tanh kinh hoàng cùng cực.

Nhưng mà dường như Tề Chi Khiêm đã nghiêm khắc hạ lệnh với đám quân lính, không tiếc thiệt hại hay phải trả giá bao nhiêu, nhất định phải khiến Độc Cô Tuyết bỏ xác nơi này. Cho nên, mấy vạn thiết kỵ của nước Tề này ngay cả đang trong tình cảnh hỗn loạn và sợ hãi lại vẫn liều mạng tấn công tới tấp về phía Độc Cô Tuyết.

Đàn sói hung tàn, tuy nhiên mấy vạn đại quân của Tề Chi Khiêm cũng không phải lũ vô dụng. Trong chốn lút máu đỏ ngập tràn, quyết chiến sinh tử. Ngay cả Độc Cô Tuyết đang ở giữa vòng bảo vệ của đàn sói hoang cũng không có lấy một chút cơ hội nào để thoát thân.

“Nhìn kìa, có người đến.” Tiểu Tả ngồi trên cao liếc nhìn về phía tây bỗng thấy có một đoàn người chỉ ăn mặc bình thường, thế mà thấy tình cảnh nơi này như vậy chẳng những không tránh né ngược lại còn quất roi giục ngựa xông chết vọt lại. Cậu không khỏi cao giọng hét lớn.

Đám người Vân Khinh, Phi Lâm, Đinh Phi Tình nghe vậy, đồng loạt quay đầu nhìn về hướng ấy.

Người đến không nhiều lắm, thoạt nhìn qua khoảng chừng chỉ có hơn một ngàn người, chỉ trong khoảnh khắc đã vọt gần tới, giao chiến với quân thiết kỵ của nước Tề ở vòng ngoài cùng.

Vân Khinh vừa thấy đã biết ngay đây là người của Độc Cô Tuyết, những người này là tới cứu Độc Cô Tuyết.

Vân Khinh ngẩng đầu lên nhìn thật kỹ vào Độc Cô Tuyết đang bị vây giữa bầy sói, cắn chặt răng, trầm giọng nói: “Sư phụ, người khổng kể toàn cục, đồ nhi giúp chàng phá vây”. Dứt lời tiếng đàn biến đổi, không tham gia khống chế toàn cục nữa, chỉ bao phủ trên đầu đàn sói hoang bên cạnh đám người Độc Cô Tuyết, chỉ huy chúng nó hành động.

Đám sói hoang bị tiếng đàn Vân Khinh khống chế, lập tức ngưng tấn công lung tung khắp các hướng, chỉ chăm chăm tấn công đám binh lính nước Tề đang bị tấn công phía rìa ngoài.

Độc Cô Tuyết thấy động tác đám sói hoang, lại nghe tiếng đàn Vân Khinh, lập tức hiểu ra ý của Vân Khinh, bước chân nhanh chóng di chuyển, đi theo đàn sói lao về phía tây.

Khi hần đến có mang theo người, lúc tiến vào thảo nguyên Thương Mang liền chia nhau ra. Một đoàn người ngựa đông đúc rất dễ khiến người ta chú ý, sao hần có thể để bản thân bại lộ trước mặt đám người Sở Hình Thiên được.

Bởi vậy, các đội phân tán nhỏ ra, một nhóm vừa vòng quanh tìm hiểu tin tức, một nhóm khác theo phương hướng phía trước tiếp tục đi sâu vào thảo nguyên Thương Mang. Trong thảo nguyên này hẳn vốn cũng có mật thám, và vẫn liên tục liên hệ với nhau, mà mọi người cũng không cách nhau xa là mấy. Bây giờ người của hẳn nhất định đã biết bên này xảy ra chuyện, cho nên đều chạy đến.

Vân Khinh và Độc Cô Tuyết hai người không một lời trao đổi, không một ánh mắt nhìn nhau, chỉ nương theo động tác của dã thú, chỉ nương theo tiếng đàn hơi thay đổi truyền lại, lập tức thấu hiểu tất cả. Tâm ý tương thông, không biết chỉ là trùng hợp, hay là bởi vì quá thấu hiểu nhau.

Đinh Phi Tình đứng ở bên cạnh Vân Khinh thấy vậy, nhướng cao mày, quay đầu nhìn chăm chú vào Vân Khinh, rồi lại nhìn lại Độc Cô Tuyết ở dưới kia đang lao về phía Tây. Sâu trong đáy mắt mơ hồ hiện lên một ý cười tán thưởng.

Với tình hình phía dưới đó, một đám người, một đám sói, đều cùng hướng tới một mục tiêu, cùng đánh sâu vào một chỗ. Hướng phía tây kia, ngay cả có trên vạn binh lính, nhưng với thể tấn công ấy, người ngựa binh lính dẫu rằng sắc bén nhưng đều bị đánh ngã rạp. Mở ra được một con đường thoát thân cho Độc Cô Tuyết cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

“Tướng quân.” Đúng lúc này có tiếng gọi, phía sau dồn dập tiếng vó ngựa. Phó tướng đi theo Đinh Phi Tình mai phục Tề Chi Khiêm chạy đến.

Mục đích của bọn họ chính là tạo thành thế hỗn loạn. Thời điểm binh mã của Tề Chi Khiêm chạy hỗn loạn ra tứ phía thì bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ. Bởi vậy, lúc Đinh Phi Tình đi bọn họ cũng liền lập tức lui quân đi theo. Bởi vì có tới hai vạn người, mà lúc rút quân thì đám người Đinh Phi Tình lại chạy quá nhanh cho nên bây giờ bọn họ mới đuổi kịp tới đây.

“Tới đúng lúc lắm.” Đinh Phi Tình quay đầu nhìn phó tướng đang ở phía sau cô. Nếu cô dẫn bọn họ xung phong đi xuống liều chết một trận, quân lính nước Tề vây quanh dưới kia nhất định tan rã ngay.

“Các người cùng...”

“Tướng quân, có việc lớn không ổn.” Phó tướng không đợi cho Đinh Phi Tình nói hết lời, vội vàng cắt ngang, nét mặt tràn đầy lo lắng, dâng lên một bức mật thư.

Đinh Phi Tình liếc mắt nhìn qua mật thư, sắc mặt bất giác nặng nề. Dùng bồ câu đưa tin, là Thượng Quan Kính dùng bồ câu đưa tin, sao lại thế này? Sao Thượng Quan Kính sao lại vội vàng dùng bồ câu đưa tin như

vậy, đã xảy ra chuyện gì lớn sao?

Đinh Phi Tình cảm thấy hơi căng thẳng, cầm thư tín phó tướng đưa lên, đảo mắt qua đọc lướt nhanh như gió.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Ải đứng ở bên cạnh thấy vậy không khỏi trầm giọng hỏi, nếu lúc này không có chuyện gì quan trọng Thượng Quan Kính tuyệt đối sẽ không tìm đến bọn họ.

“Ngũ quốc diệt Tần, Sở Hình Thiên dẫn đầu chỉ huy các nước Triệu, Sở, Hàn, Ngụy, Yến đã nhổ trại nửa ngày trước, dẫn suất năm mươi vạn quân, diệt Tần.”

Đinh Phi Tình xem qua nội dung, mặt liền biến sắc, siết chặt lá thư trong tay.

Sở Hình Thiên không đợi tụ hợp cùng Tề Chi Khiêm mà đã đi, không đợi tra xét rõ xem gian tế rốt cuộc là ai, xem coi ai giúp Vân Khinh hoặc là giúp nước Tần. Mà đã ngay lập tức tập hợp binh lực của cả năm nước, chỉ huy toàn quân trực tiếp tấn công nước Tần.

Mắt Vân Khinh vẫn chăm chú nhìn theo cục diện trên chiến trường, tay vẫn không ngừng lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, bên tai lại vẫn nghe thấy tất cả lời nói của Đinh Phi Tình. Khoảnh khắc vô số ý niệm lóe qua đầu, cô đã hiểu ra mọi chuyện. Bất giác lòng Vân Khinh chợt trở nên căng thẳng, trái tim đập nhanh đến mức gần như không thể thở được.

Đây là một cái bẫy, hơn nữa còn là một vòng tròn liên hoàn. Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên đã bàn bạc đầu ra đây với nhau từ trước. Sở Hình Thiên không cần phải đợi Tề Chi Khiêm, Tề Chi Khiêm cũng đã thông báo cho Sở Hình Thiên. Tề Chi Khiêm lấy mười vạn đại quân đến lấy mạng Độc Cô Tuyết, còn Sở Hình Thiên dẫn đầu chỉ huy quân đội liên minh của năm nước tiến thẳng tới nước Tần. Bọn chúng đã bày binh bố trận vô cùng khôn khéo.

Bây giờ Tần vương Độc Cô Tuyết không ở nước Tần, cho dù các đại tướng dưới tay Độc Cô Tuyết lợi hại cỡ nào, nhưng chắc chắn sẽ không có ảnh hưởng lớn lắm. Còn Độc Cô Tuyết dẫu cho dũng mãnh, tài giỏi đến mức nào chẳng nữa, thì chẳng lẽ mười vạn thiết kỵ của Tề Chi Khiêm lại không thể bao vây lấy mạng được một Độc Cô Tuyết đơn thương độc mã hay sao.

Bọn chúng, bọn chúng vẫn dùng cô để làm mồi nhử dẫn dụ Độc Cô Tuyết.

Hiểu ra được điều này, Vân Khinh ngửa đầu lên, nhắm chặt hai mắt, hít một hơi thật sâu.

Nếu không phải vì biết cô ở thảo nguyên Thương Mang này thì Độc Cô Tuyết sao lại tới nơi này cơ chứ. Nếu không phải bởi vì cô thì bây giờ Độc Cô Tuyết và nước Tần đâu có thể rơi vào cục diện như vậy. Tất cả đều bởi vì cô, là do cô.

Biết được kết quả như vậy, muốn tâm tình không dao động là không có khả năng, nhưng mà giữa hỗn loạn dao động kia lại là một nỗi đau thật sâu, cô có đạo hạnh gì mà có thể!

Phi Lâm, Đinh Phi Tình và Mộ Ai đều là người thông minh, vừa nghe tin tức này nhất thời cũng đã hiểu ra tất cả. Lúc này nhìn thấy vẻ mặt khổ sở đau thương của Vân Kinh, lại nhìn Độc Cô Tuyết cả người oai hùng ngoan độc giữa bầy sói đang hỗn chiến dưới kia, chỉ biết đồng loạt lắc đầu.

Với khả năng của Độc Cô Tuyết thì làm sao có thể không nhận ra các nguy cơ được. Nhưng hấn lại vẫn đến đây, đến thảo nguyên Thương Mang này để tìm Vân Kinh.

Tình là chi hời thế gian. Câu thơ sinh tử đa mang một đời. (*)

(*) “*Hồi thế gian tình là vật gì, mà khiến người ta hẹn thề sống chết.*”

Trích từ bài Mô ngư nhi – Nhạn Khâu (Nắm mỏ chim nhạn) của Nguyên Hiếu Vãn. (xem cuối chương [1]).

“H... ú... ú...” Một tiếng sói tru, đoàn người mặc thường phục điên cuồng chạy về bên Độc Cô Tuyết, hội hợp cùng nhau.

Độc Cô Tuyết liếc mắt quét qua bọn họ, bỗng thấy phía trước có một người đáng nhẽ giờ phút này hấn phải đang ở trong thiên lao – Mặc Tiềm – lại đang đứng trước mặt hấn. Độc Cô Tuyết không khỏi nhướng mày, sao Mặc Tiềm có thể xuất hiện ở đây?

Nhưng thấy trên mặt Mặc Tiềm nhuộm đầy máu tươi, trước khi vọt được tới tận đây đã mang một khuôn mặt mặt tràn ngập vẻ lo lắng hét lớn: “Bệ hạ, người mau về, về nhanh lên. Đây là bầy! Sở Hình Thiên đã dẫn đầu chỉ huy liên quân năm nước đi diệt Tần. Đi, đi mau.”

Độc Cô Tuyết vừa nghe vậy, trong nháy mắt mặt liền biến sắc, hét lớn: “Người nói cái gì?”

Mặc Tiềm xoay kiếm chém vào một tên lính Tề, vội vàng hét tiếp: “Đi mau, sáu nước liên minh diệt Tần. Mau đi thôi! Lúc hạ thần đến, quân doanh phía trước đã nhổ trại không còn lấy một bóng người, đã tới gần biên giới nước Tần rồi.”

Độc Cô Tuyết vừa đi được hai ngày, Sở Vân chấp chính quản lý nội chính nước Tần. Bởi vì thấy Độc Cô

Tuyệt tự mình đi nên không mấy yên tâm, bởi vậy mới đem mọi tin tức tình báo giao lại cho Mặc Tiềm y xem qua, nhìn kỹ coi xem quân đội Tề – Sở trên thảo nguyên Thương Mang ấy có đúng thật là chỉ đóng quân ở biên cương nước Triệu để giúp đỡ nước Triệu chống quân Hung Nô hay không.

Mà sau khi y cẩn thận thẩm tra mọi tin tức tình báo lớn nhỏ có được, suy đoán thông tin từ những tin tức có vẻ nhỏ nhất, không đáng chú ý nhất, y đã cho ra được kết quả: đội quân nghiêm chỉnh phòng ngự trên đất Triệu đó chính là đội quân do Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm cấu kết hợp lại hòng ra tay trước chiếm lợi thế. Sáu nước cùng hợp lại tấn công nước Tần.

Ngay lập tức, Sở Vân và y đã không thể ngồi yên được nữa. Sở Vân vội vàng truyền lệnh cho hai Thượng tướng quân trấn giữ phía tây và phía bắc chuẩn bị. Còn y thì chẳng quản ngày đêm lao tới thảo nguyên Thương Mang này để báo tin.

Mà hiện nay, khi y vừa đuổi được tới đây, toàn bộ quân doanh phía trước đã gần như không còn một bóng người. Năm mươi vạn đại quân đã đang trong cuộc hành trình tiến về biên giới nước Tần.

“Chết tiệt.” Sắc mặt Độc Cô Tuyết nháy mắt đổi màu xanh mét. Hắn cũng hiểu được thế cục trước mắt này vốn là một ván cờ.

Không đợi lao ra khỏi vòng vây, Độc Cô Tuyết xoay đầu, nhìn lại hướng Vân Kinh, điên cuồng hét lên: “Xuống dưới, theo ta về.”

Vân Kinh vẫn không chế đàn sói hoang, tránh cho đám người của nước Tần bị thương. Lúc này lại thấy Độc Cô Tuyết đã tụ hội cùng với người của hắn, trong lòng không còn quá căng thẳng. Thấy Độc Cô Tuyết quay đầu nhìn cô, gào thét gì đó với cô.

Tiếng sói tru, tiếng ngựa hí, chiến trường náo loạn như thế khiến Vân Kinh không thể nghe rõ được Độc Cô Tuyết nói gì, nhưng cô biết lời hắn muốn nói, hắn muốn cô đi cùng hắn.

“Tướng quân, nhanh đi thôi. Tam hoàng tử điện hạ ở nơi đó sắp lộ ra sơ hở rồi. Nhanh lên, chúng ta phải trở về ngay.” Phó tướng đứng ở bên cạnh Đinh Phi Tình, quay sang nhìn Đinh Phi Tình, mặt đầy lo lắng kêu lên.

Bên người Thượng Quan Kính chỉ có tám vạn thiết kỵ, một hai ngày còn có thể che lấp được ít nhiều, nhưng nếu mà kéo dài lâu hơn một chút thì chắc chắn sẽ bị lộ ra sơ hở, sẽ biết ngay là Hàn chính là gian tế phản loạn bên trong. Chuyện này không thể không lo được, bọn họ phải quay về ngay, nếu không một khi đã lộ sơ hở thì mọi thứ đều sụp đổ hết.

Năm ngón tay Đinh Phi Tình nắm chặt thành quyền. Sở Hình Thiên tính toán rất khôn khéo, gã đi rồi, nếu như cô không nhanh chóng đuổi kịp theo, vậy thì ai là gian tế không cần phải tìm hiểu nữa. Nước Hàn không thể bởi vì chuyện này mà bị liên lụy, hậu quả thế nào không cần phải suy nghĩ. Hậu quả đó không ai trong bọn họ muốn gặp phải cả.

Nhưng nếu bây giờ cô đi, thì Vân Kinh nơi này biết phải làm sao?

Binh mã của Tề Chi Khiêm chắc chắn cũng sẽ chạy tới đây. Một khi binh mã chia đôi của y tụ hội lại cùng nhau, cho dù mười vạn binh mã chỉ còn lại tám chín vạn, thì đó vẫn là một con số kinh người. Bọn chúng quyết tâm giết chết Độc Cô Tuyết tại thảo nguyên Thương Mang này cũng không phải là chuyện khó.

“Tướng quân, đi nhanh lên, chúng ta không có thời gian, nhanh lên.”

Đinh Phi Tình nắm chặt tay, hai mày nhíu chặt lại.

Vân Kinh vẫn nhìn bóng dáng Độc Cô Tuyết phía dưới, nhưng tai lại nghe được những lời Đinh Phi Tình nói bên này, trái tim trong một khắc trầm hẳn xuống.

Nhìn thật kỹ bóng dáng Độc Cô Tuyết ở phía dưới vẫn đang nhìn cô, Vân Kinh dần dần hạ mi mắt xuống, che giấu đi cảm xúc của mình. Trên mặt phẳng phất nét kiên quyết, năm ngón tay bay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, một loạt âm thanh rối loạn bất chợt vang lên.

Đàn sói hoang đang vây quanh bên đám người Độc Cô Tuyết tấn công về phía binh lính của nước Tề, vậy mà chỉ với một âm sai vừa vang lên đột nhiên khựng lại, quay vòng người nhìn lại đoàn người Độc Cô Tuyết, há miệng lộ ra răng nanh trắng nhõn dày đặc, lưng cong lên, nét mặt dữ tợn bắt đầu thủ thế tấn công về phía đoàn người Độc Cô Tuyết.

Trong chớp mắt, Mặc Ngân đã cảm nhận được sự nguy hiểm, lập tức điên cuồng hét lên: “Không ổn, không khống chế được đàn sói hoang.”

Cùng giây phút đó, Mặc Ly và Mặc Tiềm cùng song song lao tới, túm lấy Độc Cô Tuyết ném mạnh ra phía sau.

Độc Cô Tuyết vừa thấy bầy sói xoay người đối phó hăn, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, trừng Vân Kinh, giận dữ hét lên: “Nàng có ý gì, xuống đây cho ta, có nghe thấy không?”

Vân Kinh hạ mi mắt xuống không nhìn hăn, đáp lại lời hăn chỉ có tiếng gầm gào cùng với răng nanh sắc

nhọn của đàn sói hoang.

“Đi thôi.” Mặc Tiềm, Mặc Ly, Mặc Ngân, ba người đồng thời ép sát ở bên cạnh Độc Cô Tuyết, túm chặt hẳn kéo ra phía ngoài đàn sói.

“Chết tiệt.” Độc Cô Tuyết nắm chặt kiếm trong tay, một chưởng đẩy ba người ra, quay người định lao lên chỗ Vân Kinh.

Mặc Tiềm vừa thấy thế, đạp lên không một cái xoay người nhảy đến trước mặt Độc Cô Tuyết, hai chân khụy xuống thật mạnh quỳ gối trước mặt Độc Cô Tuyết, hét lớn: “Ý của Vân Kinh cô nương, Bệ hạ người còn không hiểu được sao. Cô ấy muốn người đi, tâm ý của cô ấy, Bệ hạ không thể phụ được. Bệ hạ, thời điểm này Đại Tần nguy hiểm như thế, người không thể vì cô ấy mà chần chừ chậm trễ ở trong này được. Cơ nghiệp thiên thu của Đại Tần không thể bị hủy ở nơi này. Bệ hạ, lưng cô ấy không thể gánh nổi tội danh này, người cũng không thể mang tội danh ấy chất thêm lên đầu cô ấy. Bệ hạ, đi nhanh lên, chúng ta không thể phụ tâm ý của cô ấy, đi thôi.”

“Bệ hạ, đi thôi, Vân cô nương muốn chúng ta đi.” Mặc Ngân, Mặc Ly, vươn trường kiếm bảo vệ ở hai bên Độc Cô Tuyết và Mặc Tiềm, lúc này đồng loạt hô to.

Độc Cô Tuyết nhìn Vân Kinh phía trên cao, bộ trang phục trắng thuần khiết phất phơ bay múa trong làn gió thu lạnh lẽo, cả người cô toát ra vẻ bình yên nhưng lạnh lùng. Ôm ấp một đời, tâm ý không lời kia của cô làm cho hăn đau đến không thể thở được. Vân Kinh của hăn.

Nắm chặt thanh kiếm trong tay, đáy mắt gần như sắp trào ra máu.

Trên sườn núi cao cao, Đỉnh Phi Tình thấy cảnh này, cắn răng nhìn Vân Kinh hỏi nhỏ: “Linh Đang, muội không đi cùng hăn sao?”

Vân Kinh chậm rãi lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Muội sao có thể đi cùng chàng?”

Cô là tội nhân của Đại Tần, khắp thiên hạ tất cả mọi người không ai không biết chuyện Tần vương tiền nhiệm chết có liên quan đến cô. Cô còn mặt mũi nào để chừa mặt ra trước liệt tổ liệt tông Đại Tần vương? Huống chi thời điểm thế này, có cô đi theo thì lòng tướng sĩ Đại Tần sẽ không phục, lòng quân không ổn định thì sao có thể chống địch cơ chứ, sao cô có thể đi theo đây?

Huống chi, lúc này cô càng không thể đi được.

Đinh Phi Tình và Mộ Ả liếc nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên sự thấu hiểu một cách bất đắc dĩ.

Vân Khinh chậm rãi ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết vẫn chôn chân phía dưới, nhìn thật kỹ người vẫn luôn chiếm giữ lòng cô một lần nữa. Tay tăng thêm lực, đàn sói hoang vốn chỉ gầm gào mà còn chưa tấn công, đột nhiên tru lên lần lượt lao tới.

“Đi thôi.” Mặc Ly, Mặc Ngân nhìn thấy Vân Khinh ra tay kiên quyết như vậy, không khỏi điên cuồng hét lên với Độc Cô Tuyết.

Năm ngón tay Độc Cô Tuyết nắm chặt nhuyễn kiếm, móng tay găm sâu vào da thịt tàn phá lòng bàn tay, vết máu nhè nhẹ chảy lan xuống thanh kiếm.

“Nếu để ta biết nàng bị thương dù chỉ một chút thôi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.” Độc Cô Tuyết điên cuồng gầm lên, tiếng gầm vang vọng khắp vùng thảo nguyên tràn ngập máu tươi này, như chấn động đến tận trời.

“Đi.” Chém ngang một kiếm, Độc Cô Tuyết xoay người. Thân mình toát ra vẻ tàn bạo lao đi không quay đầu lại nữa, đi trước làm gương xông thẳng ra ngoài.

Mặc Tiềm, Mặc Ly, Mặc Ngân thấy vậy, cũng cầm trường kiếm phóng theo.

Đàn sói hoang sau khi đuổi theo Độc Cô Tuyết đang phá vây lao ra được vài bước, tiếng đàn Vân Khinh lại bắt đầu dàn xếp lại thế trận, đàn sói hoang cũng lập tức xoay người lao tới tấn công về phía binh lính nước Tề đang muốn đuổi theo Độc Cô Tuyết.

Ai dà! Khẽ thở dài một tiếng, Đinh Phi Tình, Mộ Ả và Phi Lâm đồng loạt lắc đầu.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng đi trước đi, nơi này muội có thể ứng phó được.” Nhẹ nhàng mở miệng, Vân Khinh khẽ quay đầu nhìn Đinh Phi Tình thành khẩn nói.

“Linh Đang.” Đinh Phi Tình nhìn trên môi Vân Khinh có vết máu nhè nhẹ, không khỏi đau lòng bước lên một bước. Con bé này, cắn nát môi mình rồi cũng không biết, cố nén như vậy thật sự làm cho người ta đau lòng quá.

“Đi đi, không nên khiến Thượng Quan Kính gặp phiền phức.” Vân Khinh thản nhiên cười với Đinh Phi Tình, quay đầu nhìn chiến trường phía dưới.

“Đi thôi.” Mộ Ả thấy vậy, cũng lên tiếng nói với Đinh Phi Tình. Nếu như còn không đi, Thượng Quan Kính ở

nơi đó không thể tự biện bạch cho mình được.

Đinh Phi Tình nắm chặt tay, nhìn lướt qua Mộ Ải và Phi Lâm, trầm giọng nói: “Ta mang muội muội của ta giao cho các huynh, xin hãy thay ta chăm sóc muội muội ta cho thật tốt. Đinh Phi Tình cảm kích vô cùng.” Dứt lời, cúi đầu thật sâu, thật mạnh với Mộ Ải và Phi Lâm, sau đó dứt khoát xoay người, dẫn theo hai vạn binh lính phía sau, dứt khoát tiến về một hướng khác.

Cô là Thượng tướng quân của nước Hàn, cô phải xuất hiện ở chiến trường, nếu không...

Vân Khinh ngẩng đầu nhìn chăm chú về phương xa, đột nhiên lấy chân đá đá Bạch Hổ vương đang đứng ngay bên cạnh. Bạch Hổ vương thấy vậy quay đầu gầm nhẹ một tiếng với Vân Khinh, không tình nguyện thả người từ trên sườn núi vọt xuống.

Phi Lâm thấy vậy khẽ lắc đầu, thổi lên một tiếng tiêu toàn lực khống chế đàn sói hoang phía dưới.

Tiếng chân ngựa dồn dập vang lên khắp trời, trận chém giết này còn chưa kịp xong, phía xa từng đợt tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc lại truyền tới. Phía chân trời một đoàn người dài vô tận trùng điệp như một dãy núi màu đen đang di chuyển rất nhanh về phía này – Tề Chi Khiêm đến.

Vân Khinh xoay người ngồi lên ngựa, lại nhìn thêm một lần nữa phương hướng Độc Cô Tuyết biến mất, cắn răng quay đầu liếc mắt trao đổi với Phi Lâm, phi ngựa đi xuống. Tiếng đàn trầm bổng vang lên giữa trời, đàn sói hoang đã chia ra hai nửa, nửa còn lưu lại nơi này lập tức phóng theo Mộ Ải lao thẳng về phía quân đội Tề Chi Khiêm đang vọt tới đây. Cô tuyết đối sẽ không để cho Tề Chi Khiêm đuổi theo Độc Cô Tuyết.

Mà lúc này Độc Cô Tuyết vội vàng chạy còn chưa quá xa, đột nhiên nghe thấy một tiếng hổ gầm từ phía sau truyền đến. Trong nháy mắt chợt cảm thấy mừng phát điên lên, vội vàng giữ chặt cương ngựa, dừng chân quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau Bạch Hổ vương dẫn một đám sói hoang đông đúc đang vội vàng chạy đến, mà trên lưng nó không có Vân Khinh.

Trong nháy mắt Độc Cô Tuyết lại cảm thấy trái tim nặng nề trở lại.

“Ngoao...” Một tiếng hổ gầm, Bạch Hổ vương chạy xuyên qua đám binh lính, chạy thẳng đến bên người Độc Cô Tuyết, gầm lên với Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết ở cùng với Bạch Hổ cũng đã lâu, hiểu ngay hàm ý của Bạch Hổ vương, trong lòng cảm thấy

không khỏi kinh ngạc, liền quay đầu nhìn lại phía xa kia.

Muốn Bạch Hổ vương chạy vội tới làm tọa kỵ cho hần, muốn Bạch Hổ vương dẫn nhiều sói hoang như vậy đến bảo vệ hần an toàn trở về. Vân Khinh à Vân Khinh, tấm chân tình này của nàng.

Hít một hơi thật sâu, Độc Cô Tuyệt nghiêng răng một cái thật mạnh, xoay người nhảy xuống khỏi lưng ngựa vốn đang ngồi cùng Mặc Tiềm, vọt ngồi trên lưng Bạch Hổ vương.

“Đi.”

“Ngoaoooo...” Hai mệnh lệnh đồng thời vang lên.

Mặc Tiềm, Mặc Ly và Mặc Ngân, trong đáy mắt ba người hiện lên cảm xúc phức tạp, hai mắt đỏ vằn, giương roi ngựa lên, vó ngựa sắt rầm rập tung lên.

Khoảng hơn một ngàn người được sói hoang bảo vệ ở vòng ngoài, trên thảo nguyên Thương Mang hoang vắng này, tốc độ như gió bão lao đi.

Ánh chiều tà nhuộm vàng óng hai bóng hình càng lúc càng xa nhau, để lại hai bóng lưng chưa bao giờ ngừng mong nhớ.

[1] Hai câu thơ trên được lấy từ bài *Mô ngư nhi* – Nhận khâu của Nguyên Hiếu Ván.

*Chuyện kể rằng năm ấy Nguyên Hiếu Ván đi thi, trên đường gặp một người bắt nhận. Anh ta vừa bắt được một con nhận và giết chết, còn một con may mắn thoát được nhưng nó cứ bồi hồi bay đi bay lại trên không trung, kêu hoài thảm thiết, bỗng nhiên lao mình xuống đất mà chết. Nguyên Hiếu Ván cảm động, liền mua con chim nhận đã chết ấy chôn cất bên bờ sông Phần Thủy, rồi lấy đá đắp lên đánh dấu ghi nhớ, gọi là “nhận khâu” (gò nhận). Những người cùng đi với ông đều tranh nhau làm thơ làm phú, ông cũng làm một bài, tức là bài theo điệu *Mô ngư nhi* ở trên.*

Nắm mỏ chim nhận

(Phỏng dịch thơ: Tiêu Tương Quán)

Hỏi thế gian tình là duy nhất?

Hứa một câu sống chết chẳng màng

Trời Nam đất Bắc hai đàng

Một đôi cánh mới đã sang mấy mùa

Khi sum họp bạn bấy vui vẻ

Lúc chia ly đau khổ ngậm ngùi

*Chỉ vì gặp một nụ cười
Người con gái ấy, một đời không quên*

*Lời người nói đã trôi xa lắc
Vạn dặm mây tít tắp thình không
Tuyết chiều ngập đỉnh Thiên Sơn
Một thân đơn lẻ biết còn về đâu*

*Sông Phần ấy một ngày tịch mịch
Bước chân qua nhớ mạch trống dồn
Năm nao binh Sở vong tồn
Than ôi một khúc chiêu hồn kịp chẳng*

*Khúc Sơn Quỷ thê lương mưa gió
Hồn ghen kia mấy nổi, ông xanh
Sự đời, ai biết, mong manh
Yến oanh rồi cũng tan thành bụi tro*

*Ngàn mối sầu thiên thu vạn cổ
Còn chờ mong đâu đó, thi nhân
Cuồng ca cạn nổi sầu giảng
Nắm mờ chìm nhận biết chẳng nơi nào*

Hết chương 93

Chương 94 – Khói lửa chiến tranh

Ánh tà dương dần dần chìm xuống cuối chân trời, thời tiết cuối thu, nhất là khi không có ánh mặt trời chiếu rọi thì nhiệt độ trên khắp vùng thảo nguyên Thương Mang nhanh chóng giảm xuống rất nhiều. Gió bắc lạnh lẽo thổi vù vù qua, giống hệt như một thanh đao lớn, cái lạnh đau buốt như cắt vào tận xương tủy.

Xem ra, bước chân của thần mùa đông giá rét đã đến gần rồi.

Tề Chi Khiêm thống lĩnh đại quân, nhìn Vân Khinh và ngàn vạn con sói hoang đang dàn trận đón địch phía trước, nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng sói tru và ngựa hí, y cảm thấy thật mạnh một cái. Vân Khinh chặn y lại ở đây, trận thế như vậy cũng không cần phải bàn nữa, tất nhiên là Độc Cô Tuyết đã phá vây mà ra, đi mất rồi.

Giơ tay lên, ra hiệu cho đội quân đang chạy như điên dừng lại, tuy rằng cả người Tề Chi Khiêm vô cùng nhếch nhác, nhưng không hề đánh mất một chút phong thái nho nhã nào của y. Tề Chi Khiêm khống chế tuấn mã đang cười chậm rãi đi ra từ trung tâm quân doanh, y đứng đối diện với Vân Khinh – người mang theo đàn sói hoang đến đây.

Vân Khinh thấy vậy khẽ thay đổi âm điệu tiếng đàn, đàn sói hoang đang hú vang chợt yên lặng lại, nằm rạp xuống bốn phía xung quanh cô, nghe hàm răng trắng nhờn dày đặc vô cùng dõn vẹn về phía Tề Chi Khiêm.

Không ai nói gì, Tề Chi Khiêm cứ thế bình tĩnh nhìn Vân Khinh với khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, Vân Khinh cũng để mặc Tề Chi Khiêm nhìn cô chăm chú, nắm ngón tay ấn trên huyền cầm, nhưng không đàn tấu.

Một không gian thật tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng ngựa hí lẫn sói tru thỉnh thoảng vang lên.

“Nàng nhất định phải cản trở ta?” Trong bốn bề tĩnh lặng, Tề Chi Khiêm đột nhiên nhìn Vân Khinh khẽ hỏi.

Vân Khinh nhìn Tề Chi Khiêm, không nói gì, nhưng trong đôi mắt kia hiện rõ vẻ kiên định, gần như đem đáp án của bọn họ nói rất rõ ràng với Tề Chi Khiêm.

Tề Chi Khiêm thấy vậy khẽ nhắm mắt lại, đưa tay xoa xoa mi tâm.

Trầm mặc, một sự trầm mặc làm cho người ta suy đoán không ra, sự trầm mặc ngăn cách hai con người, cũng chính là ngăn cách hai kẻ ở hai đầu chiến tuyến.

Một lúc sau, Tề Chi Khiêm đột nhiên giơ tay lên, Thượng tướng quân Huyền Tri đứng phía sau y thấy vậy, lập tức giơ tay ra hiệu với đội ngũ phía sau.

Bất chợt thấy hàng loạt binh lính truyền tin cầm kim la^(*) trong tay, lập tức gõ búa lên chiếc kim la, chỉ nghe thấy tiếng kim loại va chạm nhau chan chát vọng tới, vang lên khắp một vùng thảo nguyên, truyền ra rất xa.

^(*) Kim la:

Nổi trống là tấn công, gõ kim la là báo hiệu lui quân, đây chính là quy tắc bất thành văn trên chiến trường, Tề Chi Khiêm ra lệnh lui binh.

Vân Khanh thấy vậy ngón tay vẫn ấn chặt trên dây đàn Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, lạnh lùng nhìn Tề Chi Khiêm đứng ở đối diện.

“Vân Khanh, nàng có thể ngăn ta một lúc, nhưng không thể cản ta cả đời này được!” Tề Chi Khiêm nhìn về mặt lạnh nhạt của Vân Khanh, chậm rãi nói.

“Có thể chặn người được một lúc là đủ rồi.” Mộ Ải chạy song song bên cạnh Vân Khanh không đợi Vân Khanh trả lời đã đáp lại Tề Chi Khiêm.

Chỉ cần Độc Cô Tuyệt đi xa, bọn họ còn chặn Tề Chi Khiêm lại để làm chi. Huống hồ gì, hai đội quân của Tề Chi Khiêm cùng tập hợp lại, ít nhất cũng có tới tám chín vạn binh mã. Đàn sói hoang của bọn họ cho dù có lợi hại cũng không nhiều như vậy, chỉ cố chặn Tề Chi Khiêm lại mà thôi, dù có liều mạng cũng không thể tiêu diệt được đội quân của y, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Tề Chi Khiêm đưa mắt nhìn Vân Khanh, lại liếc nhìn Mộ Ải, đột nhiên y chậm rãi cười nói: “Hai bên chúng ta cùng lui binh có được không? Ta cho hãn thời gian một ngày, không truy đuổi, nàng cho đàn sói hoang của nàng lui lại.”

Vân Khinh gương mặt nhìn, toàn thân Tề Chi Khiêm vô cùng nhếch nhác nhưng cũng không làm tổn hao phong thái tao nhã của y một chút nào. Nét mặt cô chợt thoáng hiện sự thấu hiểu, cô nhìn lại Tề Chi Khiêm thản nhiên nói: “Được.”

Tề Chi Khiêm thấy Vân Khinh đã đồng ý, lúc này y vẫy tay, binh lính phía sau lập tức xuống ngựa, bắt đầu dựng trại đóng quân tại chỗ.

Mộ Ải thấy vậy nhỏ giọng nói: “Đúng là kẻ rất thông minh.”

Cách nhìn của tên Tề Chi Khiêm này xem ra rất thấu triệt, cũng xem như rất khôn khéo. Đội quân của y quả thật nhiều hơn bọn họ, nhưng nếu thật sự muốn đánh nhau, đàn sói hoang cũng không phải là lũ vô dụng. Cho dù cuối cùng y có thể rời khỏi chỗ này cũng phải mất hết ít nhất một nửa đội quân. Mà trong lúc hai bên giao chiến, không biết Độc Cô Tuyết đã đi xa được tới đâu rồi, y có thể đuổi theo thế nào đây?!

Bởi vậy, cứ để cho binh lính nghỉ ngơi, đóng quân tĩnh dưỡng tại chỗ, dù sao cũng không đuổi kịp được, vậy thì dứt khoát không đuổi theo nữa, còn có thể bảo tồn được lực lượng của mình. Hay cho một Tề Thái Tử biết cơ biết đuổi.

Âm thanh của những chiếc kim la vang vọng khắp không trung trên vùng thảo nguyên bát ngát, ở phía xa xa vang lên tiếng vó ngựa lao nhanh, đội quân vốn dùng để vây khốn Độc Cô Tuyết đang chạy về tụ tập tại nơi này.

Vân Khinh thấy vậy, ngón tay khẽ lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, mang theo đàn sói hoang của cô chậm rãi lui về phía sau, cùng tụ họp với đàn sói của Phi Lâm ở bên kia.

Bóng tà dương đã hoàn toàn lặn xuống cuối đường chân trời, trong khoảnh khắc bầu trời bỗng trở nên tối đen, trên thảo nguyên trống trải, gió lạnh thổi từng cơn bén ngọt, âm thanh vù vù kia giống như tiếng gào khóc thảm thiết.

Một đám sói hoang, một đoàn đại quân, đứng đối đầu nhau ở xa xa, mỗi bên đều tự chiếm cứ một vùng trời riêng.

“Đi.” Phi Lâm nhìn Tề Chi Khiêm đang đóng quân tại chỗ không hề di chuyển ở xa xa, y nhỏ giọng gọi Vân Khinh và Mộ Ải.

Vân Khinh đưa mắt nhìn quân đội Tề Chi Khiêm ở nơi xa, khẽ gật đầu với Phi Lâm, rồi chậm rãi lùi dần về phía sau đàn sói hoang.

Nơi của Tề Chi Khiêm cũng không phải là quá quan trọng, chỉ cần có thể giữ chân y trong một lúc là tốt rồi, trước mắt đội quân của Sở Hình Thiên mới là quan trọng nhất. Năm nước diệt Tần, năm mươi vạn binh lực nào đâu phải trò đùa, bọn họ chẳng ai có tâm tình đứng chờ ở đây, thật sự bao vây Tề Chi Khiêm đúng một ngày cả.

Lúc này, trong tiếng gió bắc thổi vù vù Vân Kinh, Phi Lâm, Mộ Ai, Tiểu Tả, Tiểu Hữu âm thầm rời khỏi đàn sói hoang, lẳng lặng biến mất trong bóng đêm thăm thẳm.

Ở một nơi khác, Huyền Tri nhíu mày nhìn vẻ mặt thản nhiên của Tề Chi Khiêm nói: “Thái tử, bọn họ chắc chắn sẽ không bao vây chúng ta cả một đêm, nói không chừng bọn họ đã lặng lẽ rời khỏi nơi này rồi, hay là để thuộc hạ phái người thử thăm dò một chút?”

Tề Chi Khiêm kéo sát tấm da cừu trên người lại, ngẩng đầu đưa mắt nhìn bầu trời đêm tối như mực, thản nhiên nói: “Vân Kinh lo lắng cho Độc Cô Tuyệt như vậy, sao có thể ở đây bao vây ta cả một đêm, lúc này chắc chắn nàng đã đi rồi.”

“Vậy chúng ta...”

Câu nói vừa ngạc nhiên lại xen lẫn vui mừng của Huyền Tri còn chưa dứt, Tề Chi Khiêm liền giơ tay cắt ngang lời y, lắc đầu cười cười nói: “Đàn sói hoang có đám người Vân Kinh chỉ huy, nên lúc này nói tấn công thì liền tấn công, nói lui về phía sau thì lập tức lui về phía sau. Bây giờ không có người chỉ huy, nếu chúng ta có chút hành động khác thường, chúng nó sẽ hành động theo bản năng, mà không cần phải dẫn đo tình thế nữa.”

Huyền Tri vừa nghe Tề Chi Khiêm nói như vậy không nén được mở to mắt nhìn về phía đàn sói hoang, khoe miệng co rút lại nói: “Nói như vậy, chẳng phải là chúng ta sẽ bị vây chặt ở chỗ này sao?”

Tề Chi Khiêm nghe vậy lắc đầu nói: “Sẽ không đâu, nếu ta đoán không lầm, ngày mai tự nhiên chúng nó sẽ tản đi, rốt cuộc Vân Kinh không phải loại người có tâm địa tàn nhẫn.”

Với cuộc mai phục y vừa rồi, y đã nhìn ra được, Vân Kinh rốt cuộc cũng không đủ nhẫn tâm, tính tình nhân hậu là ưu điểm, nhưng có đôi khi nó cũng sẽ là khuyết điểm trí mạng.

Huyền Tri nghe Tề Chi Khiêm nói như vậy, không nén lòng được mà thở phào nhẹ nhõm, thái tử đã nói như vậy thì nhất định sẽ là vậy, luận đến mưu lược, thái tử bọn họ không phải là hạng người hời hợt.

Bóng đêm đã bao phủ cả bầu trời, Tề Chi Khiêm ngẩng đầu nhìn bầu không trung thăm thẳm, khẽ thở dài, giống như lẩm bẩm một mình nói: “Nàng đã thích hắn như vậy, thì ta nhất định phải giết hắn.” Giọng nói rất

nhỏ có lẽ ngay cả chính hắn cũng không thể nghe thấy, lời nói ấy bị một trận gió bắc cuốn qua, cuối cùng chẳng còn lưu lại một chút gì.

Đêm càng lúc càng khuya, khoảng cách giữa thời tiết cuối thu và đầu đông thật sự quá ngắn ngủi, gió bắc lạnh lẽo thổi qua mãnh liệt, đến độ không thể phân biệt được đây là cuối mùa thu hay là đầu mùa đông nữa.

“Sáu nước diệt Tần, sao có thể chứ?” Lúc này trong chính điện của Tần vương cung, những vị đại thần được truyền đến từ các phủ đệ vào lúc tối đã đứng chặt cứng. Lúc này mọi người nghe Sở Vân tuyên bố tin tức mới nhất, ai nấy đều khiếp sợ khôn nguôi.

“Trời ạ! Bọn chúng lại dám tấn công Tần quốc ta...”

“Bây giờ phải làm sao đây? Sáu nước tấn công Đại Tần ta, chúng ta phải...”

“Bệ hạ, Bệ hạ đang ở đâu...”

“Tin tình báo này là thật hay là giả?”

Trong phút chốc, toàn bộ đại điện vang lên tiếng nhao nhao bàn bạc, các đại thần bị tin tức bất ngờ ập đến đả kích mạnh, dường như đã quên hết cả chùng mực, cãi nhau ầm ĩ như một đám người trên phố xá sầm uất.

“Yên lặng!” Sở Vân đứng trước ngai vàng trên cao, hét lớn một tiếng, trong chính điện vương cung thật trang nghiêm vang vọng lại từng đợt hồi âm, đám quần thần đều giật mình hoảng sợ, theo bản năng tự ngậm miệng lại.

“Giờ đây phải đối đầu với kẻ địch mạnh, không lo nghĩ đối sách, chỉ biết cãi nhau ồn ào huyên náo thì có ích lợi gì? Bệ hạ nuôi chúng ta ngàn ngày, là muốn chúng ta phát huy tác dụng của mình vào thời khắc mấu chốt nhất, loạn cái gì mà loạn, tất cả bình tĩnh lại hết cho ta.” Vẻ mặt Sở Vân đầy phẫn nộ, lạnh lùng quét mắt nhìn đám quần thần phía dưới.

Sở Vân vừa hét dứt câu, quần thần trong đại điện vốn đang bối rối lập tức bình tĩnh lại.

Những người có mặt ở đây ai ai cũng có thể thét ra lửa, uy chấn một phương ở nước Tần, bất kỳ ai trong bọn họ cũng không chỉ có hư danh. Lúc đầu bị tin tức động trời này làm kinh ngạc mất đi cả chùng mực, giờ đây bị Sở Vân quát lớn một tiếng, lập tức đều tỉnh táo lại, dần dần bình tĩnh.

“Nếu tin tức đã truyền đến vậy chắc chắn là sự thật. Tình hình bây giờ ra sao? Ý của Bệ hạ như thế nào?” Tả tướng hít sâu một hơi, khôi phục sắc mặt nghiêm túc nhìn Sở Vân hỏi.

Tuy Sở Vân không phải Thừa tướng trong triều, nhưng đã theo kề cận Độc Cô Tuyệt nhiều năm, tuy rằng thân phận y không phải là thừa tướng một nước, nhưng y lại ngấm ngấm có địa vị cao hơn cả chúng quần thần, lúc này y nghiêm nhiên trở thành người đứng đầu bá quan.

Về mặt Sở Vân vô cùng nghiêm túc, quét mắt nhìn đám quần thần phía dưới vừa mới bình tĩnh lại một lượt, trầm giọng nói: “Vừa có được tin tức, hiện nay, Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên cầm đầu liên quân sáu nước, đã tới gần biên giới Đại Tần ta. Bệ hạ đã phóng ngựa chạy suốt đêm tiến đến biên quan.” Sở Vân chỉ nói một câu đã lập tức che đậy tình hình lúc này Độc Cô Tuyệt vắng mặt ở đây thật vẹn toàn.

Tả tướng vừa nghe những lời này của Sở Vân, tâm tình lo lắng kia cũng hoàn toàn bình ổn trở lại, Độc Cô Tuyệt tự mình xuất chinh. Tuy rằng hoàn cảnh rất bất lợi với Đại Tần, nhưng có thể khẳng định thế trận trên ván cờ này đã nắm chắc được ba phần hòa nhau. Lúc này Tả tướng lên tiếng hỏi: “Chuyện quá mức khẩn cấp, lúc đi Bệ hạ có để lại mệnh lệnh gì không? Chúng ta lập tức tuân thủ, Bệ hạ muốn chúng ta làm gì, nói mau!”

“Đúng, nói mau đi!” Quần thần trong điện lúc này đồng loạt hỏi lại.

Sở Vân thấy vậy khẽ gật đầu, chuyện ập tới bất ngờ mà vẫn không hoảng loạn, thế mới có thể làm được đại sự, mới là những nhân tài hữu dụng với nước nhà.

Sở Vân lập tức mở bức thư Độc Cô Tuyệt dùng bồ câu đưa tin đang cầm trong tay ra, trầm giọng nói: “Bệ hạ có lệnh, Hộ bộ thượng phụ Mặc Đình bước ra khỏi hàng.”

“Có.” Một người khoảng hai ba mươi tuổi, thoạt nhìn rất tuấn tú, mảnh khảnh có vẻ như chỉ cần một ngọn gió thổi qua là đã ngã gục. Mặc Đình bước lên, quỳ một gối xuống đất cao giọng đáp lại.

“Thông lĩnh ba mươi vạn binh lính, chuẩn bị quân lương dự bị, lo toàn bộ việc tiếp tế tiếp viện, lập tức chỉ huy hộ bộ, trong vòng bảy ngày phải đến quan ải phía đông, kẻ nào trái lệnh, chém!”

“Rõ.” Mặc Đình tuân lệnh, lúc này y đứng dậy cũng không quay đầu lại trầm giọng nói: “Chúng quan viên hộ bộ, đi theo ta.” Các vị quan viên thượng đại phu trong hộ bộ đang chờ ở cửa lớn chính điện, ngay tức khắc bước theo Mặc Đình.

“Thượng tướng quân Mặc Chi.”

“Có.”

“Điều quân đến Phí thành trước, mặc kệ chiến sự diễn ra thế nào, sống chết gì cũng không được rời khỏi

Phí thành một bước.”

Phí thành, là tòa thành lớn của nước Tần và cũng chính là thành trì cuối cùng dẫn vào kinh đô nước Tần. Nếu Phí thành bị công phá, không bao lâu nữa kinh đô nước Tần sẽ thất thủ. Lệnh này chính là muốn Mặc Chi tử thủ Phí thành, cho dù trên chiến trường có sống chết như thế nào, cũng tuyệt đối không thể đánh mất cửa ải này, phòng thủ chu đáo, phải dựa theo tình huống xấu nhất mà bố trí tất cả.

“Tả tướng.”

“Có.”

“Cùng ta thống lĩnh năm vạn quân tinh nhuệ nhất của Bệ hạ, trấn thủ Đô thành.”

“Rõ.”

“Lại bộ thượng đại phu...”

“Bộ binh thượng đại phu...”

“Lệ thân vương...”

“Phiên quận vương...”

Bóng đêm thăm thẳm, gió lạnh thổi tới từng cơn.

Từng mệnh lệnh một nhanh chóng truyền xuống dưới từ chính điện Tần vương cung, hiệu lệnh truyền đến khắp bốn phương tám hướng Tần quốc. Kinh đô nước Tần vốn tĩnh lặng nghiêm trang, giờ phút này như một con sư tử đang ngủ say từ rất lâu, bất ngờ tỉnh lại trong giấc nồng. Trong khoảng không gian màu đen dầy đặc, nó bắt đầu đứng dậy, bắt đầu vung móng vuốt của nó ra, thiên hạ lại bắt đầu bước vào giai đoạn chuyển mình mạnh mẽ.

Ngọn gió chiến loạn, trong thời khắc này đã bắt đầu nổi lên.

Không còn bao lâu nữa thiên hạ sẽ chìm trong một màn gió tanh mưa máu.

Trời càng ngày càng rét lạnh, giống như chỉ trong một đêm, những cơn gió bắc từ phương bắc đều thổi về đây, phả ra một hơi, dường như toàn bộ hơi thở đều biến thành sương khói. Thảo nguyên Thương Mang chỉ còn là một vùng hoang vắng, toàn bộ cỏ cây khô khốc vàng vọt đã muốn héo rũ hết, cuốn theo gió bắc bay

đến cuối trời, chỉ còn trơ lại những gốc cỏ và vùng đất đai khô cằn.

Năm mươi vạn đại quân hành quân vô cùng thần tốc, chỉ trong vòng mấy ngày đã áp sát đến biên giới nước Tần. Uấn Kinh quan, Uấn Kinh quan này chính là điểm đầu của dãy trạm gác hình loa nằm trên biên giới phía Đông nước Tần. Nếu công phá được cửa ải Uấn Kinh, thì coi như là đã thông qua được cây cầu đi thẳng vào bên trong Đại Tần, tất cả mọi thứ của Đại Tần xem như bị phơi bày ngay trước mặt quân thù.

Lúc này bên trong quan ải Uấn Kinh, Mặc Vũ thống lĩnh ba mươi vạn đại quân đi suốt cả đêm phóng ngựa chạy đến, bắt đầu bố trí toàn bộ trận thế ở Uấn Kinh quan.

Bởi vì Mặc Vũ vốn trấn thủ ở biên ải phía đông nước Tần, cách nơi này chỉ mấy chục dặm, lại được Sở Vân cấp báo quân tình trước một bước, đã chủ động nhanh hơn một bước dẫn quân chạy tới. Lúc này đang chờ Sở Hình Thiên thống lĩnh năm mươi vạn liên quân ngũ quốc đến đây, cố gắng chống trả, tránh khả năng đánh mất quan ải đầu tiên.

Lúc này, không khí trong phòng nghị sự quân cơ của chủ tướng Uấn Kinh quan vô cùng nghiêm túc, Thượng tướng quân Mặc Vũ dáng người vạm vỡ, tướng mạo bất khuất, vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói: “Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm thống lĩnh liên quân sáu nước, hiện nay bọn chúng đã đến gần, chỉ còn cách Uấn Kinh quan ba mươi dặm. Dựa theo tốc độ của bọn chúng, sáng sớm mai chắc chắn sẽ đến đây đối trận với chúng ta.”

“Tướng quân, dùng sáu mươi vạn đối đầu với ba mươi vạn, trận này...”

“Trận này chỉ được phép thắng, không được phép thua.” Nét mặt Mặc Vũ đầy vẻ lạnh lùng, quắc mắt nhìn viên quan phó tướng vừa mới lên tiếng, ngắt ngang lời nói của y, vô cùng cứng rắn và lạnh lùng gằn từng chữ: “Trừ phi chúng ta không còn một mạng nào, nếu không, ai cũng đừng nghĩ sẽ qua được Uấn Kinh quan này.”

Các thuộc hạ của vị phó tướng kia nhìn nhau, gật đầu vô cùng kiên định, nếu bọn họ đánh mất Uấn Kinh quan này, mở ra vết rạn trên lãnh thổ nước Tần, bọn họ cũng không còn mặt mũi nào để gặp hương thân phụ lão ở hậu phương Tần quốc.

“Tướng quân, trận này đánh thế nào? Đối phương có lực lượng hùng hậu, sự lo lắng của lão Từ lúc này cũng có lý, lấy ba mươi vạn đối đầu với sáu mươi vạn, về lâu dài chúng ta không có cơ hội chiến thắng. Hơn nữa nghe nói Sở vương Sở Hình Thiên cũng là cao thủ đánh trận, rất giỏi bày binh bố trận, không thể xem thường.”

Kẻ thù đông đảo mà chúng ta lại quá ít ỏi, không thể dùng vũ lực đánh bừa, chỉ có thể dựa vào mưu trí, mà đối phương luận về võ có Sở Hình Thiên, mưu lược có Tề Chi Khiêm. Hai kẻ kia, chỉ một kẻ thôi đã cực kỳ khó đối phó, mà bây giờ hai kẻ đó lại cấu kết với nhau. Cho nên về mặt mưu trí chúng ta cũng không thể chiếm được lợi thế, thật sự khiến người ta lo lắng.

Hơn nữa, tin tức vừa đến liên tiếp lại gấp gáp, bây giờ bọn họ mới vừa tới Uẩn Kinh quan, trong khi Sở Hình Thiên đã ở bên ngoài chưa đầy ba mươi dặm nữa, phải bố trí như thế nào? Phải đối đầu trận chiến này ra sao đây? Cho dù bọn họ là những tướng lĩnh già dặn đã có kinh nghiệm lâu năm trên chiến trường, nhưng trong lòng cũng không thể nắm chắc được.

Mặc Vũ nghe vậy đôi mày chợt dựng ngược lên, đôi mắt lạnh lẽo đảo qua viên phó tướng mới lên tiếng vừa rồi, trầm giọng nói: “Người...”

“Vậy thì đã sao?” Một tiếng nói lạnh lùng, tàn khốc, và sắc mùi máu tanh đột nhiên truyền tới bên ngoài cửa, cắt ngang lời nói của Mặc Vũ.

Ngay sau đó, cửa phòng đang đóng chặt bỗng rầm một tiếng, bị người tới mở toang ra. Độc Cô Tuyết mang vẻ lạnh lùng, ngang tàng, cả người tràn ngập uy nghiêm bước nhanh vào, đi theo đằng sau là Mặc Ngân, Mặc Ly, cùng vị quan viên trấn thủ cửa ải Uẩn Kinh.

“Bệ hạ.” Mặc Vũ bỗng nhiên nhìn thấy Độc Cô Tuyết đến đây, bất chợt vui mừng quá đổi, vội đứng lên. Lúc y nhận được bồ câu đưa tin của Sở Vân, chỉ biết rằng Độc Cô Tuyết đang có mặt ở thảo nguyên Thương Mang. Y vừa phải lo nghĩ đánh trận này như thế nào, vừa phải lo lắng, để tâm cho Tần vương của bọn họ vẫn còn ở trên thảo nguyên Thương Mang. Trong lòng y còn không nắm chắc trận chiến này hơn cả đám phó tướng, nhưng lúc này Độc Cô Tuyết bất ngờ xuất hiện, khiến y bất giác mừng đến phát điên.

“Bệ hạ.” Mặc Vũ và mấy viên phó tướng nhanh chóng đứng lên, trên gương mặt mọi người đều bộc lộ sắc thái vui mừng. Độc Cô Tuyết đã đến đây, sát phạt chi vương của bọn họ đã xuất hiện, có Tần vương bách chiến bách thắng ở đây thì Sở Hình Thiên, Tề Chi Khiêm là cái thá gì chứ, bọn họ còn phải sợ gì nữa.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng quét mắt nhìn các viên phó tướng một lượt, vẻ mặt đầy lạnh lùng, khắc nghiệt quát: “Bọn chúng liên thủ thì sao chứ? Trên vùng lãnh thổ Đại Tần ta, cũng không tới lượt bọn chúng ngang ngược, càn rỡ.”

“Đại Tần ta tất thắng.” Các vị phó tướng trong phút chốc sắc mặt trở nên nghiêm túc, hô lớn.

Độc Cô Tuyệt nhìn lướt qua chiến tuyến hỗn độn, vừa bước đến vừa trầm giọng quát: “Tin tức mới nhất, điều động binh lực, cách thức bố trí phòng thủ, ưu khuyết điểm của thành trì, báo hết lên đi.”

“Rõ.” Mặc Vũ, Thượng tướng quân trấn thủ quan ải Uẩn Kinh lập tức đáp lại, tinh thần vô cùng phấn chấn, bắt đầu hành động rất nhanh.

Khoảng cách ba mươi dặm, trong một buổi tối, bọn họ chỉ có chừng ấy thời gian, thì giờ không còn nhiều lắm.

Mà lúc này ở cách đó ba mươi dặm, Sở Hình Thiên đang phóng ngựa như điên đến, nghe thấy quân trinh sát hồi báo lại, y bất giác hơi nhú mào.

“Bệ hạ, có tin tức gì.” Thiết Báo luôn theo bên cạnh y thấy vậy, trầm giọng hỏi.

Sở Hình Thiên ngẩng đầu đưa mắt nhìn về phía Uẩn Kinh quan, sâu trong đôi mắt y chợt lóe sáng nói: “Cờ thiết ưng thêu chữ Mặc đang cắm ở Uẩn Kinh quan.”

Thiết Báo vừa nghe nhú mào nói: “Mặc Vũ đã đến rồi, đến nhanh thật.”

Cờ thiết ưng thêu chữ Mặc chính là cờ hiệu của ba thượng tướng quân – thuộc hạ thân tín của Độc Cô Tuyệt, và cũng là cờ hiệu của Độc Cô Tuyệt, cờ này cắm xuống, là ai đã đến trong Uẩn Kinh quan cũng không cần phải bàn cãi nhiều.

“Truyền lệnh xuống, các nước phải gia tăng tốc độ nhanh hơn, trước bình minh ngày mai nhất định phải đến được Uẩn Kinh quan.” Sở Hình Thiên rút roi ngựa trên người quất lên mình chiến mã, tăng tốc độ hơn nữa.

Thiết Báo vừa nghe ngay tức khắc hiểu được ý của Sở Hình Thiên, bọn họ vừa lấy được tin tức của Tề Chi Khiêm dùng bồ câu đưa tới. Độc Cô Tuyệt đã phá vây thoát ra, tuy rằng bọn họ nhổ trại xuất binh đi trước, nhưng bọn họ mang theo năm mươi vạn đại quân cùng hành động, dù có cố thể nào cũng không thể nhanh hơn kỵ binh gọn nhẹ của Độc Cô Tuyệt được. Bây giờ bọn họ chỉ còn cách cửa ải Uẩn Kinh phía trước chừng ba mươi dặm, đoán chừng Độc Cô Tuyệt đã phá vây thoát thân, phi đến với tốc độ điên cuồng, có lẽ không còn bao lâu nữa cũng sẽ nhanh chóng đến Uẩn Kinh quan. Tuyệt đối không thể để cho hãn bắt tay vào bố trí phòng thủ, nếu không, khi bọn họ tấn công đến chắc chắn sẽ gặp rất nhiều gian khổ.

“Còn nữa, thông báo với các tướng lĩnh bốn nước, chỉnh đốn lại quân đội, chuẩn bị cho cuộc ác chiến thật tốt.” Sở Hình Thiên lại trầm giọng quát.

Binh quý thần tốc^(*), tất nhiên là bọn họ muốn hạ được Uẩn Kinh quan trước, không thể để cho Độc Cô Tuyệt có bất kỳ cơ hội chuẩn bị nào.

^(*) Trong cách điều binh và tác chiến điều quan trọng nhất đó là phải hành động nhanh chóng.

“Rõ.” Thiết Báo lúc này đáp rất nhanh.

Ngay lập tức mệnh lệnh được truyền đạt xuống, liên quân sáu người, sáu vị tướng lĩnh đều được thông báo tất cả các mặt lợi hại của tình hình một cách rõ ràng. Tuy rằng sáu nước đã thống nhất chọn Sở Hình Thiên làm người lãnh đạo, nhưng dù sao cũng không phải chỉ là một quốc gia.

Gót sắt của năm mươi vạn đại quân ầm ầm vang vọng trong đêm tối, gót sắt giẫm lên trên mặt đất, giống như ngay cả mặt đất rộng lớn cũng bị chấn động, hết như không thể chịu nổi sức mạnh của bọn họ. Âm thanh như sấm rền ầm ầm vang trong khắp đất trời, truyền rất xa ra ngoài. Dưới bóng đêm lúc mờ lúc tỏ, sát khí lạnh lẽo đượm mùi máu tanh nổi lên lan ra cả một phương trời đất.

Đêm càng lúc càng khuya, và bầu không khí cũng càng lúc càng lạnh lẽo hơn.

“Ya.” Ánh trăng lạnh như băng chiếu rọi xuống mặt đất, chỉ thấy một hàng gồm năm người phi ngựa như sao băng đuôi trắng, chạy gấp rút trên vùng bình nguyên rộng lớn.

Vân Kinh dẫn đầu đi trước, chiếc roi trong tay cô không ngừng vung trên mình ngựa, nét mặt vừa trong trẻo lại lạnh lùng, nhưng khó giấu nổi sự lo lắng trong lòng, chỉ hận lúc này không thể mọc thêm hai cánh để bay nhanh về phía trước.

Gió bắc giá lạnh rít gào tạt thẳng vào mặt, vạt áo trắng tung bay phần phật, khuôn mặt trắng ngần bị gió tạt đỏ bừng. Ban đêm gió lạnh như cắt da cắt thịt, từng đợt gió ập vào trong mắt, đau đến mức tưởng chừng không mở ra được. Nhưng Vân Kinh giống như đã hoàn toàn mất đi tri giác, không những không chạy chậm đi mà ngược lại chạy càng lúc càng nhanh hơn.

Phi Lâm và Mộ Ải đi theo phía sau, thấy vậy hơi lắc đầu, nhưng cũng không khuyên nhủ, chỉ ra sức thúc ngựa đuổi sát theo cô.

Theo địa hình này, phía trước không xa chính là biên quan nước Tần, bọn họ không còn thời gian nữa.

Gió lạnh thấu xương, cô mang theo một trái tim thấp thỏm lo lắng không yên, mang theo một tấm chân tình thủy chung cháy bỏng, ở giữa trời đông giá rét phóng đi như tia chớp.

Gót sắt nện xuống từng trận, phóng ngựa nhanh như không muốn sống nữa, chỉ chăm chăm đuổi theo năm mươi vạn thiết kỵ ở phía trước. Nhưng không đợi cho bọn họ nghỉ ngơi, ngay vào lúc Vân Kinh, Phi Lâm, Mộ Ai lui về ở doanh trại nước Hàn – đội quân đang đi cuối cùng trong năm mươi vạn đại quân, bọn họ liền hóa trang thành kỵ binh đi theo sự dẫn dắt của thuộc hạ mà Đinh Phi Tình cố ý để lại, bọn họ lặng lẽ, âm thầm trà trộn vào trong đội ngũ quân Hàn.

“Thế nào rồi?” Đi theo tên binh sĩ lao điên cuồng về phía trước, đám người Vân Kinh nhanh chóng lên đến bên cạnh Đinh Phi Tình và Thượng Quan Kính đang lãnh binh.

Thượng Quan Kính thấy Vân Kinh xuất hiện, chợt hung hăng trừng mắt liếc Vân Kinh, cô xém chút nữa khiến cậu không thể giải thích được mọi việc rồi. Thật là làm cậu tức chết, nhưng dù cậu có lạnh lùng nghiêm mặt lại, cũng không quấy rầy Đinh Phi Tình và bọn họ.

Nét mặt Đinh Phi Tình vô cùng nghiêm túc, lúc này cũng không còn thời gian vui sướng khi thấy Vân Kinh, hạ giọng nói: “Không ổn rồi, còn có ba mươi dặm nữa là tới biên quan đầu tiên phía đông của Tần quốc, Uẩn Kinh quan.”

Vân Kinh vừa nghe thấy bất giác nắm chặt cương ngựa trong tay, ba mươi dặm, chỉ còn ba mươi dặm nữa là tới biên quan của nước Tần, đã sắp khai chiến rồi.

“Không thể trì hoãn được sao?” Phi Lâm nhíu mày nhỏ giọng hỏi.

“Lúc này ai dám trì hoãn chứ?” Đinh Phi Tình trầm giọng hỏi lại.

Phi Lâm nghe vậy cũng tự biết đã hỏi thừa, vào thời điểm mọi người đồng lòng nhất trí như thế, nếu ai cố ý làm trái, cố ý trì hoãn, không phải chính là tự làm lộ thân phận gian tế của mình hay sao. Lúc này chỉ có thể hòa theo, không dám lộ ra một chút hành động bất thường nào.

“Dựa vào tốc độ này, ước chừng sẽ khai chiến trận thứ nhất vào bình minh ngày mai.” Đinh Phi Tình quay đầu nhìn Vân Kinh với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Theo ta được biết, Uẩn Kinh quan là thành trì dễ tấn công khó phòng thủ, là một quan ải không dễ dàng bố trí phòng thủ. Bởi vậy mới có chuyện trong mấy năm liên đều có lực lượng quân đội hùng hậu đến đóng binh tại đây, bây giờ...” Mộ Ai nhíu chặt mày bỏ lửng câu nói, nhưng những băn khoăn trong đó mọi người đều hiểu được.

Thật không ngờ tốc độ của Sở Hình Thiên lại nhanh như vậy, việc này giống như không cho nước Tần,

không cho Độc Cô Tuyệt một chút thời gian để thở nữa. Chính là muốn đánh Độc Cô Tuyệt trở tay không kịp!

Mọi người đều trầm mặc.

Vân Kinh cảm thấy căng thẳng đến mức tức thở, ba mươi dặm, trong vòng một đêm, chỉ còn thời gian không đến một đêm nữa là khai chiến rồi.

Hết chương 94

Chương 95 – Lục quốc phạt Tần

Gió lạnh sắc bén, chỉ trong giây lát mà không khí như giảm xuống vài độ, khói trắng xóa bốc từ mũi miệng. Khắp đất trời bị bao phủ bởi một màn sương mù dày đặc.

“U... u...” Tiếng kèn phát động chiến tranh cùng với tiếng trống trận ầm vang đột nhiên kéo đến giống như âm thanh từ giữa đất trời, như muốn san bằng cả mặt đất này, giục giã, liên hồi mà lại vô cùng mạnh mẽ.

Đây là tiếng trống trận, có giao chiến?

Trong khoảnh khắc, toàn bộ quân lính đi theo lập tức hò reo cổ vũ theo tiếng trống trận.

Đám người Vân Khinh vẫn chưa theo kịp diễn biến quá nhanh, sau một thoáng bất ngờ đều trở nên kinh ngạc.

“Sao lại thế này?” Thượng Quan Kính luôn theo sát bên cạnh mọi người, đột nhiên đi lên phía trước, quát lớn.

“Bẩm tam hoàng tử điện hạ, phía trước có mai phục, Sở vương đang giao chiến cùng quân Tần.” Một quan truyền lệnh nhanh chóng chạy tới, vừa đến gần đã lập tức trả lời thật rõ ràng, rành mạch.

Khuôn mặt Vân Khinh chợt sáng ngời, mai phục, Độc Cô Tuyết đã chuẩn bị sẵn sàng?

Trong khoảnh khắc, đám người của Vân Khinh đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên ánh sáng lấp lánh.

“Báo, Sở vương nói tam hoàng tử không cần chuẩn bị tham chiến, cứ tiếp tục đi về phía trước.”

Chút ánh sáng vừa mới hiện trong mắt mọi người, lại nghe tin từ chiến trận phía trước báo về, ai nấy đều cảm thấy dao động.

“Phía trước là kẻ nào?” Thượng Quan Kính bình tĩnh quát lớn, hỏi lại viên quan kia.

“Vi thần không biết.” Quan truyền lệnh vội lắc đầu.

“Báo, Sở vương đề nghị tam hoàng tử bảo vệ từ phía sau, còn Yến – Triệu bọc đánh từ hai phía trái phải. Ngụy thay thế vị trí tiên phong cho Sở, đánh thẳng vào cửa ải Uẩn Kinh của nước Tần.”

“Báo, chỉ là mai phục nhỏ, không gây khó khăn gì cho phía sau, quân Sở đã dọn đường đi lên.”

“Báo...”

Những tiếng cấp báo truyền tin liên tiếp nhau. Bầu không khí vốn đang yên tĩnh chỉ có tiếng vó ngựa vang lên từng trận, lúc này giống như bị xé toang ra rồi đột nhiên vang lên những tiếng động thật lớn, chiến tranh đang nhích dần đến.

“Xem ra Uẩn Kinh quan là cửa ải binh lực then chốt.” Đinh Phi Tình nghe tin cấp báo, khẽ nhíu mày phân tích.

Bên ngoài cửa ải Uẩn Kinh là một vùng thảo nguyên mênh mông, không thể dựa vào địa thế. Nếu bị kẻ thù đánh từ bên ngoài vào thì xu hướng chung là kéo dài trận tuyến, đẩy mạnh tấn công quân địch ở phía trước, để cho phía sau có nhiều thời gian chuẩn bị hơn. Xem ra người trấn giữ cửa ải Uẩn Kinh này cũng không phải kẻ ngu xuẩn.

Vân Khinh vừa nghe tiếng trống thúc giục chiến đấu, lại nghe tin cấp báo về chiến trận phía trước, ruột gan nóng bừng như lửa đốt, trong lòng vô cùng bất an. Cô nhíu chặt chân mày, đột nhiên cúi đầu nhìn Đinh Phi Tình nhỏ giọng hỏi: “Lương thảo ở đâu?”

Đinh Phi Tình thấy Vân Khinh hỏi vậy, hiểu ngay ra dụng ý của cô. Năm mươi vạn đại quân, thêm phía sau là mười vạn đại quân của Tề Chi Khiêm tấn công chinh phạt nước Tần. Nếu như nơi cất giấu lương thảo bị bại lộ, năm mươi vạn đại quân này chưa cần nước Tần đối phó đã đồng nghĩa với việc không có phần thắng.

Đại quân chưa điều động nhưng lương thảo phải đến trước, đây là quy luật của chiến tranh.

“Rất nguy hiểm.” Đinh Phi Tình nhỏ giọng, nhíu mày nhìn Vân Khinh nói khẽ.

Bọn chúng biết lương thảo vô cùng quan trọng. Sở Hình Thiên, Tề Chi Khiêm, Thượng tướng quân, hoàng tử của các nước, ai cũng biết rõ lương thảo quan trọng đến mức nào. Huống chi, trước đó không lâu Sở Hình Thiên đã bị đánh một đòn chí mạng thiêu đốt toàn bộ lương thảo như thế. Bây giờ lại có chủ ý muốn đánh vào kho lương thảo một lần nữa, điều đó còn khó hơn lên trời, không cần nhiều lời cũng biết sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nét mặt Vân Khinh vô cùng kiên quyết, chỉ ngẩng đầu thật bình tĩnh nhìn khuôn mặt lo lắng của Đinh Phi

Tình. Nét nhẹ nhàng thanh thoát mà chứa đầy cảm xúc, tuy rằng cả khuôn mặt được che phủ trong bộ áo giáp nhưng không thể nào giấu được sự kiên định và quyết tâm. Ánh lửa lúc ẩn lúc hiện phản chiếu trên mặt cô, làm nổi bật lên ánh sáng rực rỡ như ngọc.

Đinh Phi Tình thấy vẻ mặt của Vân Khinh như vậy, cũng thừa biết dù có nói gì cũng không lay chuyển được ý định của Vân Khinh. Linh Đang của cô, một khi quyết định chuyện gì thì có chết cũng không thay đổi.

“Tỷ đi theo muội, nếu không muội đừng hòng biết lương thảo ở chỗ nào.” Đinh Phi Tình thấy rõ sự kiên định của Vân Khinh, lập tức nghiêm sắc mặt lại, nhìn chăm chăm Vân Khinh.

Vân Khinh nghe vậy cả người khẽ run lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt Đinh Phi Tình một hồi lâu, chậm rãi lắc đầu nói: “Tỷ tỷ, không được.”

“Vậy muội đừng mơ.” Đinh Phi Tình cũng kiên quyết không chỉ nơi cất giấu lương thảo.

Vân Khinh thấy vậy khẽ cắn môi, ngụ ý của Đinh Phi Tình sao cô không biết rõ chứ, là vì lo lắng cho cô! Nơi cất giữ lương thảo nhất định sẽ được bảo vệ nghiêm mật, bây giờ cô không có đàn dã thú ở bên cạnh, chỉ bằng sức của một mình cô, hoặc có thêm đám người Phi Lâm đi chẳng nữa cũng thật sự là lấy trứng chọi đá.

Vân Khinh cũng hiểu được chuyển đi này vô cùng nguy hiểm, nhưng cô không thể không đi. Chỉ cần có thể giúp được Độc Cô Tuyệt thì chẳng sợ lên núi đao hay xuống biển lửa cô cũng dám xông vào.

Nhưng sao cô có thể làm liên lụy đến chị gái mình được, thân phận Đinh Phi Tình bây giờ không giống trước kia, cũng khác biệt với Phi Lâm vốn tự do tự tại. Chị gái của cô bây giờ là Thượng tướng quân nước Hàn, phía sau chị ấy là nước Hàn, không hề có chút thù hận gì với chị mà ngược lại còn có ơn đức to lớn với chị ấy. Nhất cử nhất động của chị đều có người khác dòm ngó. Một khi đi sai bước nhầm mà bị phát hiện ra thì hậu quả chắc chắn là chị cô sẽ vô cùng khổ sở.

Một phút trầm mặc ngẩn ngui.

Phi Lâm và Mộ Ải đứng bên cạnh thấy vậy liếc nhau, im lặng nhíu mày nhưng nét mặt đầy khen ngợi nhìn Đinh Phi Tình.

“Các người bàn bạc vấn đề này trước mặt ta, có phải không coi ta ra gì không?” Trong thời gian trầm mặc ngẩn ngui đó, Thượng Quan Kính đứng bên cạnh đột nhiên quát lên đầy lạnh lùng.

Đinh Phi Tình chợt nhíu mày, gương mặt nhìn Thượng Quan Kính đang đứng bên cạnh với vẻ mặt nghiêm

túc, lạnh lùng nhưng lại đang nổi giận, cô nhỏ giọng nói: “Tam hoàng tử, muội muội thần...”

“Người cho rằng ta không biết suy nghĩ, người là đại diện cho nước Hàn ta, tánh mạng con dân nước Hàn ta chẳng lẽ không bằng một cô em gái của người? Nếu người bị bại lộ, người là kẻ đối đầu với nước Hàn ta.” Thượng Quan Kính nhíu mày, nghiêm mặt, trừng mắt nhìn Đinh Phi Tình.

Đinh Phi Tình không nói được gì.

Thượng Quan Kính thấy vậy hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vân Khinh. Vốn là nên thanh nhã, thoát tục với thiên hạ, nhưng lúc này lại ẩn hiện sự lo lắng pha lẫn đau lòng. Cậu hít một hơi thật mạnh, ngửa mặt hướng lên trời, dáng vẻ thật kiêu ngạo.

“Đi, ta đưa cô đi.” Thượng Quan Kính cắn răng nhìn Vân Khinh với thái độ chẳng chút tự nguyện.

“Cậu (*Ngài*)...” Vân Khinh và Đinh Phi Tình cùng kinh ngạc nhìn Thượng Quan Kính.

Thượng Quan Kính trừng mắt hung hăng nhìn hai người, nhỏ giọng quát: “Nhìn cái gì mà nhìn, đám quân này chỉ nghe lời người mà không nghe ta, ta không ở đây là chuyện quá bình thường.”

Nói đến đây đột nhiên cậu hừ lạnh một tiếng rồi nói tiếp: “Sở, Tề chộc giận Tần quốc, lại vội kéo chúng ta tới đây làm đệm lưng cho chúng. Phụ vương bị bọn chúng dùng lời mềm dẻo thuyết phục nên mới đồng lòng, vì sao ta phải nghe chúng, giúp Sở, Tề thu dọn cục diện rối rắm này chứ? Đừng hòng, có đi hay không, không đi, thì ta đi.” Vừa nói xong hai câu cuối cùng Thượng Quan Kính đã quay ngoắt đầu, phóng ngựa phi sang bên cạnh, thái độ có vẻ như rất khó chịu.

Quân đội đến từ nước Hàn đều là người của Đinh Phi Tình, tuy rằng trên danh nghĩa là do tam hoàng tử giám sát quân đội, nhưng thật sự không cần cậu phải xuất đầu lộ diện, cầm quân đánh trận. Bởi vậy chuyện cậu thỉnh thoảng vắng mặt hai ba ngày là hết sức bình thường, các đại tướng và phó tướng trong quân cũng tập mãi thành quen. Các nước khác cũng biết quân quyền của nước Hàn đều tập trung trong tay Hàn vương, các hoàng tử không có thực quyền. Lần này tuy rằng có Thượng Quan Kính ngoại lệ lấy thân phận là giám quân để tấn công nước Tần, nhưng các nước khác cũng biết có chuyện quan trọng thì tìm Phi Linh Thượng tướng quân. Tam hoàng tử tính tình còn con nít, dù có tìm mười lần thì cũng vắng mặt hết chín lần rồi.

Vân Khinh thấy vậy vội quay đầu nhìn Đinh Phi Tình, trầm giọng nói: “Tỷ tỷ, cẩn thận.” Dứt lời, cô quay đầu lại đi theo Thượng Quan Kính.

Đinh Phi Tình thấy vậy vội vươn tay ra, cầm chặt cổ tay Vân Khinh, gần từng chữ một: “Trở về an toàn cho

tỷ, nếu không tỷ tỷ nhất định không bao giờ tha thứ cho chính mình.”

Vân Kinh nghe vậy cảm thấy ấm áp vô cùng, gạt đầu thật kiên định với Đinh Phi Tình, rồi khế đẩy tay Đinh Phi Tình ra, phóng ngựa đi theo Thượng Quan Kính.

Phía sau Phi Lâm, Mộ Ải liếc nhau, không hề có chút lo lắng, khẩn trương mà ngược lại ở sâu trong đáy mắt hiện rõ sự phấn khích. Thật sự là hai kẻ to gan lớn mật, chỉ sợ rằng thiên hạ chưa đủ loạn.

Đinh Phi Tình nhìn mấy người nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, chợt nắm thật chặt dây roi ngựa trong tay.

Trong đêm không sao tối như mực, chỉ thấy một hàng dài những cây đuốc hợp lại uốn lượn như một con rồng lửa trên thảo nguyên. Lúc này lại là bóng đêm tối đen nên nó càng rõ ràng hơn và vô cùng yêu diễm.

“Lương thảo ở trong quân đội của nước Sở.” Lúc này Thượng Quan Kính đã thay một bộ áo giáp của lính truyền tin, vừa ra roi thúc ngựa về phía quân đội của Sở Hình Thiên, vừa nhỏ giọng nói với đám người Vân Kinh.

Bởi vì khi đến đây, tuy rằng sáu nước chinh phạt Tần đều đưa đến binh lính vô cùng tinh nhuệ. Nhưng kỵ binh của Triệu, Ngụy, Hàn, Yên rất ít, đa số vẫn là bộ binh. Chỉ có quân đội Sở và Tề phái đến toàn bộ là kỵ binh. Bởi vậy các loại vật tư, quân nhu thiết yếu, toàn bộ lương thảo đều thống nhất tập trung trong tay quân đội nước Sở. Sau đó từ Sở quân sẽ phân ra xe ngựa cho quân lính của các nước cùng phụ trách áp tải để tránh trì hoãn tốc độ tiến quân của các nước, cùng chia lực lượng. Huống chi, quân đội nước Sở vốn là quân tiên phong, mọi thứ quân nhu thiết yếu cũng đều phải dùng tới.

Sở Hình Thiên, Vân Kinh nghe vậy khế gạt đầu, im lặng không nói một lời, chỉ thúc giục ngựa chạy như bay nhanh hướng về phía quân đội của Sở Hình Thiên. Lúc này, Sở Hình Thiên đang đối phó với quân mai phục của nước Tần, là cơ hội cho bọn họ có thể đục nước béo cò cũng không chừng.

Đám binh lính bên cạnh thấy mấy người mặc trang phục lính truyền tin, nghĩ rằng đây là binh lính phụ trách truyền tin tức đến các nước khác. Bởi vậy, bọn họ cứ chạy như điên như thế cũng không có người chú ý, để mặc cho Vân Kinh chạy thẳng một mạch qua quân đội nước Triệu, hướng về phía quân đội nước Sở.

Tiếng trống trận ầm vang, tiếng ngựa hí dài trên thảo nguyên tối tăm, phía trước quân đội nước Sở đang giao chiến kịch liệt. Tiếng đao kiếm va chạm nhau, tiếng chém giết chấn động cả một góc trời, chỉ thấy một vùng giết chóc.

Mà ngay ở phía sau quân đội nước Sở, đại quân bốn nước cũng nhanh chóng hành quân về phía trước, không có người nào vì tình hình hoảng loạn như thế mà tạm dừng lại.

“Bên này.” Thượng Quan Kính vừa nhìn cảnh giết chóc trên chiến trường vừa quay đầu lại rồi lập tức chạy về phía quân đội nước Sở. Vân Kinh thấy vậy vội theo sát phía sau.

Cả đám phóng ngựa chạy như bay trên đường.

Phía sau quân đội nước Sở cách đó không xa, trong bóng đêm tối đen, hình ảnh một đội quân chiếu vào mắt mọi người. Vân Kinh vừa thấy lập tức khẳng định đây nhất định là đội quân áp tải lương thảo. Những bộ áo giáp toàn một màu đen hòa lẫn vào bóng đêm tăm tối. Trong quân đội nước Sở, ngoại trừ Hoàng tuyền Thiết vệ do Sở Hình Thiên tự mình thống lĩnh, làm gì còn đội quân nào lại có thể tỏa ra khí thế vô cùng lạnh lùng, tàn khốc như thế này.

Mà lúc này, giữa đội quân lạnh lùng, tàn khốc đó cũng đang chém giết kịch liệt, tiếng ngựa hí, tiếng chém giết truyền ra rất xa, bọn chúng cũng gặp mai phục.

Nương theo ánh lửa nhìn lại, có thể thấy được người mai phục bọn chúng, ngoại trừ nước Tần thì còn nghĩ được là ai nữa. Lúc này quân Tần chia ra nhiều hướng, liều chết lao vào giữa đội quân Hoàng tuyền Thiết vệ bảo vệ lương thảo. Chỉ thấy máu đỏ khắp nơi, tiếng người kêu gào, tiếng ngựa hí vô cùng thảm thiết.

“Đến một khu nào đó đi.” Mộ Ai thấy vậy nhướn mày nói.

“Đi, thừa cơ hội này.” Thượng Quan Kính nhỏ giọng nói.

Phía trước có binh lính nước Tần liều chết đột kích, bọn họ thừa dịp hỗn loạn này xâm nhập vào bên trong, thật là vừa vặn.

Vân Kinh và Phi Lâm cùng gật đầu đồng ý, sáu người bọn họ dựa vào tình hình hỗn loạn, chạy thẳng về phía trước, xuyên qua giữa khu vực đội quân Hoàng tuyền Thiết vệ đang bảo vệ.

Tiếng chém giết chấn động bên tai, vang vọng cả đất trời, máu tươi dưới ánh lửa chiếu rọi xuống giống như những bông hoa nở rộ trong đêm đen vô cùng yêu diễm và ma mị. Từng người từng người bên cạnh đám người Vân Kinh ngã xuống, khuôn mặt nhăn nhúm, mang theo dáng vẻ không phục, mang theo cả gương mặt kiên quyết ngã vào trong vũng máu bắn tung tóe, như bức tranh dưới bóng đêm tối tăm ghi lại một câu chuyện có thật vô cùng tàn khốc.

Vân Khanh nhanh chóng đi vào, vừa giả vờ kêu đánh kêu giết vừa thừa dịp hỗn loạn chạy về phía trước. Bởi vì bọn họ đang mặc áo giáp của nước Ngụy nên hai bên cũng chưa chú ý đến, cứ để mặc bọn họ thoải mái trà trộn vào.

Ông trời cũng trợ giúp cho cô.

Lọt vào tầm mắt là xe ngựa, xe trâu nhiều vô số kể tập trung tại một vùng rộng lớn, trên mặt chồng chất thứ gì đó rất cao, có vẻ còn cao hơn cả người. Những thứ đó nhiều vô cùng, nhìn không thấy được điểm cuối. Đây là lương thảo của liên quân sáu nước.

Vân Khanh vừa thấy tình cảnh như thế, ánh mắt chợt lóe sáng, phóng qua chiếc xe trâu gần nhất.

Mộ Ai thấy vậy vừa vung trường kiếm, vừa quay về phía quân Sở gào lên: "Phòng tuyến phía đông bị phá vỡ tạo thành một lỗ hổng, mọi người mau..." Sau đó chỉ nghe y gào lên, còn cụ thể là gào cái gì tất cả bọn chúng đều không nghe rõ. Nhưng câu trước đó thì lại nghe rất rõ ràng. Lúc này cả đám hoảng sợ, đồng loạt quay đầu nhìn về phía đông.

Vân Khanh và Phi Lâm ở ngay phía trước, nhìn thấy Mộ Ai đã thu hút hết sự chú ý của quân phòng vệ, lúc này Phi Lâm liền kẹp bên hông ngựa nhanh chóng xông lên phía trước, đâm một kiếm vào bao lương thảo bằng vải bố dày cui kia.

Sàn sạt, chỉ trong nháy mắt bao lương thảo bằng vải bố che phủ thứ đựng bên trong bị đâm một lỗ lớn. Từ bên trong có thứ gì đó giống như dòng nước trút xuống.

Hình dạng, màu sắc cho đến chất lượng đều không phải lương thảo, đám người Phi Lâm chợt biến sắc.

"Không đúng." Thượng Quan Kính xông đến một chiếc xe trâu khác, sau khi đâm một đao, nhìn thứ gì đó vừa chảy ra, mặt mày cũng biến sắc, ngẩng đầu nhìn về phía Vân Khanh và Phi Lâm.

"Không phải lương thảo." Tiểu Tả, Tiểu Hữu đồng thanh kêu lên.

Vân Khanh nhìn mấy đồng to tuôn ra từ nơi đáng lẽ phải là lương thực. Thứ này chính là cát, là thứ có thể nhìn thấy khắp nơi trên các cồn cát trên thảo nguyên. Từng hạt, từng hạt trắng mịn không khác biệt so với lương thực là mấy nhưng thực sự lại cách biệt một trời một vực.

Mà cát cũng bao phủ một lớp bên ngoài, chỉ chảy một lát rồi dừng lại. Phi Lâm chém một đao, bên trong quả nhiên là bông, chính là thứ nhẹ nhất.

Trúng kế rồi, không phải lương thảo.

Cả đám điên cuồng chém những bao lương thảo khác nhưng toàn bộ đều là cát trắng mịn. Thứ Sở Hình Thiên áp tải không phải là lương thảo mà là cát.

Thieu đốt không được, hành động liên tục, quấy nhiễu lòng quân kết quả chỉ toàn là cát.

Vân Khinh nắm chặt cương ngựa trong tay, không có lương thảo, vậy số lương thảo kia đang ở đâu? Số lương thảo đó đã được đưa đến nơi nào?

Trong bóng đêm thăm thẳm, vốn là thời điểm tốt nhất để giấu mình, nhưng Hoàng tuyền Thiết vệ của Sở Hình Thiên không chỉ được bố trí để tập trung đối địch mà còn duy trì tai mắt nghe ngóng từ bốn phương tám hướng, những hành động của Vân Khinh trong bóng đêm nhanh chóng bị phát hiện.

Trong chớp mắt, Hoàng tuyền Thiết vệ nhanh chóng quy tụ lại, tiếng gót sắt, sát khí dày đặc ập đến trước mặt.

“Đi.” Phi Lâm hét lớn một tiếng, vội chụp lấy Vân Khinh đặt trước người y rồi phóng ra ngoài.

“Là giả đó, không phải lương thảo, trúng kế rồi, bên trong toàn là cát, không phải lương thảo.” Tiểu Tả, Tiểu Hữu thấy vậy lập tức vận khởi nội lực hét lớn lên, tiếng hét lan từ giữa vùng giao chiến kịch liệt truyền ra rất xa.

Những binh lính nước Tần liều chết xông vào chỗ quan trọng đều sững sốt, sắc mặt lập tức thay đổi, không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng lui lại.

Vân Khinh cắn chặt răng, mười ngón tay lướt nhanh như bay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, tiếng đàn tràn ngập giết chóc lập tức vang vọng trong một vùng không gian rộng lớn.

Âm nhận vô hình bắn ra bốn phía, vô cùng lạnh lùng, hỗn loạn lại kiên quyết, sát khí ngập tràn.

Hoàng tuyền Thiết vệ vây quanh khắp bốn phía, chỉ vừa đối mặt lập tức bị đánh văng ra rất xa. Thượng Quan Kính, Tiểu Tả, Tiểu Hữu, Mộ Ai, nhanh chóng tụ hợp lại phía sau Phi Lâm và Vân Khinh, cứ thế theo sát hai người chạy ra bên ngoài.

Tiếng đàn tràn ngập sát khí, bắn ra nhanh như chớp. Phi Lâm thúc ngựa chạy điên cuồng ra bên ngoài vòng vây. Tiếng đàn kích động hòa cùng âm nhận vô hình của tiếng tiêu như đao kiếm tấn công thẳng vào chỗ hiểm yếu, không chút lưu tình.

Tiếng đàn đi đến chỗ nào, chỗ đó lại chất đầy những thi thể nằm ngổn ngang, đám Hoàng tuyền Thiết vệ liều chết vây quanh đều bị đánh vào những chỗ hiểm yếu nhất.

Những binh lính nước Tần liều chết muốn hủy diệt kho lương thảo này thấy Vân Kinh lợi hại như thế, bọn họ lập tức tập trung về một phía, hợp lực cùng Vân Kinh mở đường thoát ra ngoài. Tiếng đàn dứt tợn, tiếng chém giết chấn động đất trời, hai bên cùng hợp tác rất khăng khít và ăn ý.

“Đi.” Dựa vào tình thế hỗn loạn và binh lực của nước Tần, bọn họ phóng ra ngoài rất nhanh. Thượng Quan Kính vừa lao ra lập tức hét lên một tiếng, dẫn đầu cả đám chạy theo một hướng khác.

Phi Lâm thấy vậy lập tức thúc ngựa đuổi theo, tại thời điểm nhạy cảm này, không thể mất phương hướng. Còn binh lính nước Tần sau khi phá vây ra ngoài cũng nhanh chóng lui quân trong bóng đêm u ám, một mờ.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc bọn họ rút lui, Hoàng tuyền Thiết vệ lập tức phân đội ra, vừa truy đuổi, vừa tiến thẳng vào tấn công quân mai phục Sở Hình Thiên. Đặt Vân Kinh và vài ba con tép nhỏ nhất kia qua một bên.

Mười ngón Vân Kinh siết chặt cây đàn trong tay, nét mặt cô lãnh đạm, lạnh lùng. Lương thảo không ở đây, vậy rốt cuộc Sở Hình Thiên đã giấu lương thảo ở đâu?

“Phần lớn lương thảo tuyệt đối không nằm trong tay Yến, Hàn, Triệu, Ngụy, ta có thể khẳng định điều đó.” Thượng Quan Kính vừa giục ngựa chạy như điên, vừa cắn răng nhỏ giọng nói. Trong tay cậu cũng chỉ có một ít, đủ làm lương thực trong hai ba ngày. Phần lớn lương thảo sau khi tập kết trên thảo nguyên đều do quân Sở phụ trách áp tải.

Không ở trong tay bốn nước Yến, Hàn, Triệu, Ngụy thì phải là ở trong tay hai nước Sở, Tề. Lương thảo mà Sở Hình Thiên để ở đây là giả, vậy lương thảo thật sự...

Vân Kinh chợt cảm thấy chấn động, bàn tay vô thức chụp nhanh trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ. Không ở trong tay Sở Hình Thiên vậy thì không cần nói cũng biết ở đâu, nhất định là trong tay Tề Chi Khiêm.

Thảo nào y lại dừng chân thành thoi trên thảo nguyên như vậy. Thì ra là vì an tâm gối cao đầu, không cần lo lắng cho việc hộ tống lương thảo của sáu mươi vạn đại quân. Độc Cô Tuyệt đi rồi, cô cũng đi rồi, trên thảo nguyên ấy còn người nào có ý định đánh vào lương thảo của y. Đồng thời cũng không làm chậm tốc độ tiến quân của Sở Hình Thiên. Tề Chi Khiêm, hay lắm Tề Chi Khiêm!

“Trở về bàn bạc kỹ hơn.” Mộ Ai nhỏ giọng nói.

“Không.” Vân Khinh nghe vậy cắn răng lắc đầu, ngẩng đầu nhìn về phía nam, trầm giọng nói: “Ở đây ta không giúp được Tuyệt, ta muốn đến nơi nào ta có thể giúp được chàng.”

Cô vừa thốt ra, Mộ Ai không hiểu được chột nhứ mày, nhưng Phi Lâm lại hiểu. Mưu kế thâm sâu, Tề Chi Khiêm thật sự là nhân vật lợi hại, dù bọn họ bàn bạc kỹ càng như thế nào, cũng đều nằm trong tầm tính toán của y. Tiếp theo nếu muốn vượt qua, muốn ngăn cơn sóng dữ thì nhất định phải đặt trong lĩnh vực mà mình cực kỳ am hiểu. Cũng như câu nói kia, tất cả mọi âm mưu dưới sức mạnh tuyệt đối, nhất định sẽ không chịu nổi một đòn công kích.

“Đi.” Lúc này Phi Lâm kéo cương ngựa, phóng thẳng về phía nam, hướng về phía song song với nước Tần. Tiểu Tả, Tiểu Hữu lập tức đuổi theo phía sau.

Thượng Quan Kính thấy vậy trừng mắt nhìn Mộ Ai, lạnh lùng nói: “Ngốc, hai người bọn họ am hiểu nhất là cái gì?!” Dứt lời, cậu cũng thúc ngựa chạy theo, hoàn toàn không để ý tới quân đội của mình.

Mộ Ai vừa nghe Thượng Quan Kính nhắc nhở, lập tức hiểu ra, ánh mắt chột sáng ngời, đuổi theo nhanh như bay.

Gió bắc thổi vù vù trong đêm lạnh, tiếng chém giết kịch liệt trên chiến trường chấn động dưới bầu trời. Bây giờ, chẳng qua chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Gió bắc gào thét, lạnh lẽo đến tận xương tủy, trăm trận tướng quân chết, mười năm tráng sĩ về^(*), chiến trường vô tình, dưới cánh đồng hoang vu phơi toàn xương khô, một vùng mưa máu gió tanh.

^(*) Trăm trận tướng quân chết, mười năm tráng sĩ về: (將軍百戰死, 壯士十年歸: Tướng quân bách chiến tử, Tráng sĩ thập niên quy): trích trong bài *Mộc Lan từ* (hay *Mộc Lan thi*) – là bài *quân ca* nổi tiếng trong lịch sử văn học Trung Quốc, kể về nàng thiếu nữ *Mộc Lan* thay cha tòng quân. (xem cuối chương) [1]

Hôm nay trời càng trở nên lạnh buốt.

Ngọn lửa chiến tranh tràn ngập, sáu nước liên minh tiêu diệt Tần.

Bên trong cửa ải Uẩn Kìn, Độc Cô Tuyệt mặc giáp sắt đứng trên tường thành cao cao, trong gió lạnh lẽo nhìn chăm chú về phía đông, dáng vẻ lạnh lùng, tàn khốc trong đêm đen càng thêm đượm vẻ vô tình.

Ở dưới chân hẻm, vô số binh sĩ đi lại lui tới, các loại vũ khí trang bị để đối phó công thành được đưa lên thành.

Nhưng ngay trong lúc bận rộn đi lại chuẩn bị như thế, lại không ai nói gì, chỉ nghe thấy những tiếng truyền mệnh lệnh. Tất cả đều chỉnh tề và có trật tự, không ai hoảng sợ, mọi người đều thực sự bình tĩnh. Trên tường thành kia là Đại Tần vương của bọn họ thì còn có gì đáng e ngại.

“Bệ hạ, liên minh sáu nước còn cách Uẩn Kinh quan hai mươi dặm.” Mặc Vũ nhìn lá thư trong tay trầm giọng bẩm báo.

Độc Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng chậm rãi nói: “Tiến công cấp tốc như thế, muốn dốc sức phá cửa ải này của ta sao. Hừ, thật đúng là khinh thường quan ải Uẩn Kinh nổi danh phòng thủ mà.

“Sở Hinh Thiên tấn công Đại Tần ta, dựa vào thời tiết hiện nay, y không có chỗ dừng chân yên ổn. Chỉ cần chúng ta kéo dài mười ngày nửa tháng, sau đó đánh một trận chúng ta sẽ thắng.” Mặc Vũ nhìn về phía liên quân sáu nước trong bóng đêm trầm giọng nói.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết lạnh lùng, ngập tràn sát khí nói: “Kéo dài? Không, quả nhân muốn bọn chúng tới được mà đi không được. Đại Tần ta là gì mà bọn chúng muốn tấn công thì tấn công. Không san bằng bọn chúng, quả nhân sẽ không mang tên Độc Cô Tuyết.”

Phía sau Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Vũ nghe vậy đều vô cùng phấn chấn. Uẩn Kinh quan quả thật nổi danh khó phòng thủ, nhưng cũng phải nhìn coi là ai phòng thủ và thủ trong thời tiết nào. Độc Cô Tuyết chưa tới, bọn họ còn lo lắng. Nhưng bây giờ Độc Cô Tuyết đã ở đây trấn giữ thì ai sợ ai chứ?!

“Mặc Tiềm.” Không đợi bọn họ phát biểu ý kiến, Độc Cô Tuyết đột nhiên nhíu mày quát lên.

Mặc Tiềm vẫn đứng phía sau mấy người đó không xa, nghe vậy lập tức bước nhanh lên.

“Trở về kinh thành ngay, trong lòng quả nhân cảm thấy quân liên minh sáu nước không hoàn toàn như này.” Độc Cô Tuyết không quay đầu, nhíu mày trầm giọng nói.

Tin tức trên thảo nguyên không đủ nhanh nhạy nên không thấy được rõ ràng lắm. Chiều nay, toàn bộ tin tức tình báo đều tập trung hết lại đây, sự thật cũng đã phơi bày trước mặt hẳn, không thể nói rõ là không hợp lý chỗ nào, có điều đối phương không phải loại người bất tài vô dụng. Ba mươi vạn đối đầu với sáu mươi vạn, tuy rằng chênh lệch gấp đôi nhưng không hẳn là có khả năng thắng lợi tuyệt đối. Nếu phát binh tấn công, với bố cục thế này, chưa ai nói trước được điều gì.

“Rõ.” Mặc Tiềm nghe Độc Cô Tuyết phân phó nhiệm vụ cho mình, tuy vẻ mặt vẫn trầm lắng nhưng không thể không nhận ra sự vui sướng trong đôi mắt y. Điều này chứng tỏ Độc Cô Tuyết lại tin tưởng y. Mặc Tiềm trả

lời ngay lập tức, nhanh chóng xoay người ra ngoài, đi suốt đêm trở về kinh thành.

Độc Cô Tuyệt vẫn không quay đầu, đứng sừng sững ở trên đỉnh tường thành, lạnh lùng nhìn chăm chú vào bóng đêm thăm thẳm.

Đêm càng lúc càng sâu, trước khi bình minh đến chính là bóng đêm vô tận.

Không biết là một khắc hay là bao lâu, ánh lửa uốn lượn ở xa xa trong màn trời xanh mờ tối nhanh chóng di chuyển về phía này.

Đến rồi, liên quân sáu nước đã đến rồi.

[1] Bài ca về nàng Mộc Lan

(Nam Trân dịch)

*Than thở lại thở than,
Mộc Lan dệt bên cửa.
Không nghe tiếng thoi đưa
Chỉ nghe cô than thở.
Phải chăng buồn vì lo,
Phải chăng buồn vì nhớ?
Không phải buồn vì lo,
Không phải buồn vì nhớ.
Đêm qua nhìn quân thiếp
Biết có lệnh trưng binh.
Danh sách mười hai tập,
Đều ghi tên bố mình.
Bố không con trai lớn,
Mộc Lan không có anh.
Cô quyết mua yên ngựa,
Thay bố đi tòng chinh.
Mua ngựa ở chợ Đông,
Mua yên ở chợ Đoài,
Chợ Nam mua cương khớp,
Chợ Bắc mua roi dài.
Biệt mẹ cha buổi sớm,
Tối cạnh Hoàng Hà ngồi.*

Chẳng nghe tiếng mẹ cha gọi con gái,
Chỉ nghe Hoàng Hà sóng nước thét hoài.
Biệt Hoàng Hà buổi sớm,
Tối đến Hắc Sơn ngời.
Chẳng nghe tiếng mẹ cha gọi con gái,
Chỉ nghe Yên Sơn ngựa giặc hí vang trời.
Muôn dặm xông ra trận,
Quan ải vụt bay đi.
Mồ đồng rền chướng khí,
Trắng lạnh rơi nhung y.
Trăm trận tướng quân chết,
Mười năm tráng sĩ về.
Về bái yết thiên tử,
Thiên tử ngồi minh đường.
Xét thưởng hai mươi bậc,
Ban cho trăm ngàn vàng.
Vua dò hỏi ý muốn
– “Mộc Lan không nhận chức quan sang,
Chỉ xin thiên lý mã,
Đưa về với cố hương”.
Mẹ cha nghe tin ấy,
Ra thành đón con về.
Chị cô nghe tin ấy,
Sửa soạn chốn buồng the.
Em trai nghe tin ấy,
Mài dao soàn soạt mổ bò dê.
Cô mở cửa gác Đông,
Cô ngồi giường gác Tây.
Cởi bỏ bộ quân phục,
Mặc xiêm áo thường ngày.
Bên song sửa mái tóc,
Hoe vàng ngắm gương cài.
Ra cửa thăm bè bạn,
Bạn bè thấy ngạc nhiên:

“Mười hai năm đồng ngũ,
Ngờ đâu gái giả trai!”
Thỏ đực chân mấp má,
Thỏ cái mắt mê tơi.
Cặp thỏ song song chạy,
Nhận ra ta đực cái mới tài.

Nguồn: Thi Viện

Hết chương 95

Chương 96 – Sấm sét kinh hoàng

Bước chân của chiến tranh đã đến gần.

Những tiếng ầm vang long trời lở đất, tiếng trống trận ầm ầm hết như tiếng sấm sét muốn san bằng tất cả, vang lên sắc bén xé tan không trung.

“Giết.” Mặc Vũ đã sắp xếp đội hình nghênh đón từ trước, cả người mặc áo giáp sắt đứng sừng sững trước trận địa, lá cờ chiến giương cao giữa không trung, thét lên một tiếng thật lớn – lao thẳng về phía quân địch.

“Giết.” Tiếng hô thật chinh tề mà mãnh liệt vang vọng khắp đất trời khiến người người kinh sợ. Trận địa nghênh địch của Tần đã sẵn sàng.

Trên tường thành cao cao, tiếng trống trận vang lên dồn dập như sấm sét giữa trời quang, chấn động cả đất trời.

Tiếng vang trào dâng, kéo thẳng về phía chân trời. Trong tiết trời mùa đông giá rét lại càng làm cho nhiệt huyết sôi trào, ý chí chiến đấu tăng vọt.

Hai quân xông vào nhau, bắt đầu chiến đấu kịch liệt.

Chỉ thấy ánh sáng sắc bén của đao kiếm loang loáng, dưới ánh bình minh từ phía đông, thứ ánh sáng lạnh lùng ấy lan tràn xung quanh, máu tươi bắn tung toé khắp nơi.

Máu đỏ tươi tuôn ra từ những mũi tên sắc lạnh, khiến màn sương mù buổi sớm mai càng trở nên mờ ảo, giống như những đóa hoa đỏ rực rỡ nở giữa màn sương mù, đẹp như vậy đấy nhưng cũng tàn khốc đến vậy đấy.

Tiếng ngựa hí vang, tiếng đao kiếm va chạm vào nhau, từng người từng người ngã xuống, lập tức lại có người khác trỗi lên. Đao kiếm đâm xuyên qua người quân địch, còn chưa kịp rút ra thì chính bản thân mình đã chịu mấy nhát liên tiếp.

Vó ngựa tung hoành, lao vào trong đám người đang chém giết rồi giẫm đạp lên những thi thể ngã xuống.

Máu tươi như một dải tơ lụa đỏ rực trải rộng cả một vùng, đỏ đến vô tận.

Mặc Vũ dẫn đầu, chỉ huy hai mươi vạn đại quân Tần như hổ như sói mạnh mẽ, điên cuồng vọt vào trận địa quân tiên phong của liên minh sáu nước kia. Quân đội Tần đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi, đao kiếm vung lên nhắm thẳng vào tim, khí thế như tằm ăn rỗi đánh cho lòng quân địch run sợ.

Trống trận càng vang dội, như muốn phá tan màn mây.

Độc Cô Tuyệt mặc giáp sắt đứng trên tường thành cao cao, sắc mặt chẳng hề thay đổi nhìn cảnh chém giết phía dưới. Gió lạnh thổi tung vạt áo choàng của hắn, chiếc áo choàng màu đen múa lượn trong gió, khuôn mặt cực kỳ yêu diễm kia, thân hình kiên cường kia... Hắn cứ đứng yên như vậy trên tường thành, đã trở thành trụ cột cho ngàn vạn người tin tưởng.

“Quân địch ở phía sau còn cách chúng ta năm dặm.”

“Toàn bộ quân tiên phong của nước Sở đã bị tiêu diệt.”

“Quân Yên...”

Từng tiếng, từng tiếng báo cáo tin chiến trận liên tiếp vang lên, Độc Cô Tuyệt nghe xong mặt vẫn không chút thay đổi, chỉ gật đầu tiếp tục nhìn về phía chiến trường chém giết kịch liệt bên dưới.

Chỉ thấy Mặc Vũ dẫn đầu chỉ huy hai mươi vạn thiết kỵ, nghênh đón quân tiên phong của liên quân sáu nước. Sở Hình Thiên định bất ngờ tập kích cửa ải Uấn Kinh, lại bị Mặc Vũ chặn đứng ngay trước cửa khẩu Uấn Kinh hoang vắng này.

Quân liên minh sáu nước đang tới rất nhanh, quân tiên phong lúc nào cũng có giới hạn số lượng, dùng hai mươi vạn đại quân đối địch, lo gì không thể tiêu diệt được cơ chứ.

Khói bụi bốc lên cuồn cuộn mù mịt từ phía xa xa đang tới rất nhanh và ngày càng gần hơn, quân chủ lực của liên minh sáu nước đang đến đây.

Độc Cô Tuyệt lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt trầm xuống, giơ tay lên trầm giọng nói: “Lui binh.”

Tập kích bất ngờ, một khi đã có kết quả tốt phải lui binh ngay.

Trong khoảnh khắc, tiếng kim la ngân vang thay thế cho tiếng trống trận liên hồi, nó vang vọng dưới vùng

trời Mặc Vũ đang đứng. Mặc Vũ lập tức vung đao cắm thẳng trước mặt, bất kể mệt mỏi nhanh chóng xoay người ghìim ngựa lui về phía sau.

Quân chủ lực liên minh sáu nước đến đã nhanh, tốc độ lui binh của Mặc Vũ càng nhanh hơn. Quân của nước Ngụy vừa tới thay thế quân tiên phong nước Sở đã bị giết sạch sẽ, không dám đuổi theo chém giết nữa.

“Phá thành.” Sở Hình Thiên cười một con ngựa tới, giơ thanh trường đao trong tay lên, chỉ thẳng vào cánh cửa thành đóng chặt của Uẩn Kinh quát lớn.

Trong khoảng khắc, quân đội chủ lực của chúng đã khiêng thang, xe bắn đá, đập lên thi thể quân tiên phong của Sở – Ngụy lao về phía tường thành Uẩn Kinh.

Tiếng trống trận như sấm rền, tiếng chém giết vang tới tận trời xanh.

Độc Cô Tuyệt vẫn đứng ở trên tường thành, nhìn quân liên minh sáu nước đông nghìn nghịt như kiến ở bên dưới, nét mặt xuất hiện sát khí vô cùng tàn độc.

“Bắn.” Mặc Ngân thấy vậy giơ thanh trường kiếm lên, quát lớn.

Trên tường thành, đội quân cung tiễn đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước lúc này đồng loạt hiện thân. Một rừng tên nhọn dày đặc bắn xuống phía dưới, nơi quân liên minh sáu nước đang vọt tới, giống như màn sương mù màu đen, dày đặc che kín bầu trời.

Phía sau các cung thủ là vô số tảng đá to, hai đội binh lính không ngừng khiêng lên những chiếc cọc đơn giản. Những khối đá tảng to lớn bắn ra tạo thành hình cánh cung vô cùng duyên dáng đẹp mắt, lướt qua tường thành cao cao, lao tới đội quân đang ra sức công thành phía dưới.

Đá tảng bay đầy trời, giống như mưa trút xuống bao phủ khắp cả cánh đồng hoang vu. Những tiếng kêu thảm thiết vang vọng từ bên dưới tường thành.

Binh lính sáu nước mang theo thang công thành gặp phải đá tảng dày đặc như thế, cũng không thể tiến thêm được bước nào. Vô số người bị bắn chết trên chiến trường đầm máu, ngã xuống cánh đồng hoang vu cách cửa thành Uẩn Kinh không xa.

“Ném lên, mau ném lên.” Chủ soái đội quân tiên phong nước Ngụy đỏ vắn hai mắt lên, quay sang gào thét điên cuồng với đám binh lính phụ trách ném đá.

Từng tảng, từng tảng đá rất lớn bay lên không trung, lao về phía tường thành Uẩn Kinh. Thịnh thoảng đập

vào những tảng đá do quân Tần ném xuống, tiếng va chạm chói tai làm cho người ta muốn thủng cả màng nhĩ.

Nhưng tường thành Uấn Kinh không chỉ cao hơn một khúc, hai khúc so với các tường thành bình thường. Quân liên minh sáu nước dù có mang theo xe bắn đá, tuy rằng uy lực tấn công rất mạnh mẽ, nhưng tường thành cao như vậy dù muốn cũng không thể ném mạnh hơn. Mấy khối đá vụn vật đó dường như chưa chạm vào tới góc áo của Độc Cô Tuyết nữa là.

Tuy nhiên, quân liên minh sáu nước sau mỗi hồi trống tinh thần lại tăng vọt lên, vẫn liều mà chết xông lên, cũng không thể nào khinh thường được.

Những chiếc xe công thành chất đầy những thân cây to lớn giội thật mạnh vào cánh cửa thành được bảo vệ bên dưới. Đám binh lính đầu chết vô số vẫn ngoan cố lao lên dưới làn mưa tên và đá tảng như bão táp, tiếng va chạm ầm ầm không ngớt trên cánh cửa thành.

"Lên." Đám binh lính phía sau vừa thấy người của quân Tần lui lại, không khỏi vui mừng hét lên điên cuồng. Tiếng hét của mấy chục vạn người vang vọng khắp cánh đồng hoang vu, dường như muốn xé rách màng nhĩ người khác.

Tuy nhiên, cánh cửa thành Uấn Kinh giống như một tấm sắt dày đứng sừng sững, dù bị tấn công liên tiếp với sức mạnh kinh hồn nhưng nó vẫn không chút hao tổn, khiến cho người ta cảm thấy căm hận, phẫn nộ.

Độc Cô Tuyết đứng trên đầu tường thành, nhìn thấy cảnh tượng phía dưới, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, trên khuôn mặt cực kỳ yêu kiều kia lộ ra một tia cười lạnh đến tàn khốc.

"Đổ." Mặc Ly đứng bên cạnh Độc Cô Tuyết giơ một cây cờ nhỏ màu vàng lên. Những thùng dầu nóng bỏng đổ từ trên tường thành xuống, trong khoảng khắc rưới lên đám binh lính đang điều khiển xe công thành phía bên dưới.

Dầu nóng đổ ập lên đầu, lên mặt, lên thân thể đám binh lính kia, ngay lập tức chỉ nghe thấy những tiếng kêu rên thảm thiết, vang lên tận trời xanh.

Chém giết đến vô tận đều hiển hiện rõ trên mảnh đất này.

Sở Hình Thiên đứng giữa đại quân ở xa xa, nhìn lên tường thành cao cao kia, ở đó Độc Cô Tuyết khoác một bộ áo giáp màu đen, bóng dáng hắc như một bức tượng đứng sừng sững giữa trung tâm. Hắc chỉ đứng như vậy thôi mà hiệu quả không thua gì sức mạnh của mười vạn binh mã.

Sở Hình Thiên khẽ nhú mào, trầm giọng nói: “Vẫn chậm hơn hẳn một bước.”

Thiết Báo ở bên cạnh nghe Sở Hình Thiên nói vậy cũng không nói gì, chỉ nhìn xuống không chớp mắt bóng dáng Độc Cô Tuyết hiển hách, uy nghiêm đang đứng nhìn từ trên cao. Bọn họ chạy tới nhanh như thế, là muốn nhân cơ hội Độc Cô Tuyết bị giữ chân ở thảo nguyên Thương Mang, khi ấy thành Uẩn Kinh không có hắc trăn giữ, mới bất ngờ tập kích được. Không thể ngờ vào thời điểm cuối cùng, Độc Cô Tuyết vẫn phá vây thoát ra được để chạy về đây. Tình thế bây giờ không thể dùng trí, chỉ có thể dốc hết toàn lực mà tấn công thôi.

Kế hoạch của bọn họ rất hoàn hảo, chỉ sai một điểm duy nhất đó là Độc Cô Tuyết – kẻ này quá dũng mãnh.

Độc Cô Tuyết đứng trên tường thành, nhìn cờ hiệu của nước Sở đang lao tới từ phía xa xa, giữa quân chính là lá cờ màu đen thêu hình con hổ vô cùng dũng mãnh. Đó là cờ của Hoàng tuyền Thiết vệ bên cạnh Sở Hình Thiên, cũng là cờ hiệu của Sở Hình Thiên. Lúc này trên mặt Độc Cô Tuyết thoáng hiện sát khí lạnh lẽo, không quay đầu lại, vươn tay trầm giọng quát: “Lấy cung lại đây.”

Mặc Ngân đứng bên cạnh hẳn liền đưa tay dâng cung lên.

Độc Cô Tuyết đặt một mũi tên sắt lên cung, nhắm ngay lá cờ của Sở quân.

Sở Hình Thiên vốn đang nhìn Độc Cô Tuyết, lúc này thấy Độc Cô Tuyết đột nhiên có hành động khác thường, lập tức nhú hai mắt lại, vung tay đoạt lấy cung tiễn của thị vệ bên cạnh, cũng đồng thời kéo cung nhắm ngay Độc Cô Tuyết.

“Vút!” Một tiếng vút sắc nhọn xé gió vang lên, một mũi tên sắc nhọn như sao băng đuổi trắng xẹt qua chiến trường đầy mùi máu tươi lao thẳng đến lá cờ của quân Sở.

Cùng lúc đó, cung tên của Sở Hình Thiên cũng bung ra, chỉ thấy dây cung kêu lên một tiếng ong ong. Một mũi tên sắt, cũng bén nhọn chẳng kém lao vào không trung, đối nghịch với mũi tên của Độc Cô Tuyết đang phóng tới.

Một tên mạnh như sấm sét, một tên lại nhanh như sao xẹt.

Thủ pháp bắn tên như thần, có một không hai.

Keng! Chỉ nghe thấy tiếng sắt va chạm vào nhau chột vang lên. Một mũi tên đen bạc, một mũi tên đen sẫm đâm vào nhau giữa không trung, trên mũi tên tỏa ra những đốm lửa nhỏ, xuyên vào nhau ngay trên đầu hai quân.

Sức mạnh ngang nhau, không hơn không kém.

Độc Cô Tuyệt và Sở Hình Thiên cùng nhú mày, ánh mắt hai người xuyên qua chiến trường tàn khốc bên dưới, đối nghịch với nhau.

Ầm! Tiếng hét điên cuồng, chấn động đất trời vang lên trong khoảnh khắc, khoảnh khắc đối đầu giữa hai chủ soái càng làm cho trận chiến tranh gay gắt hơn, chém giết càng lúc càng ác liệt hơn.

Lúc này, đoàn người Vân Khinh, Phi Lâm đang chạy ngày đêm qua khỏi biên giới nước Triệu, phi ngựa như điên về phía biên giới Ngụy rồi lao thẳng tới Yến phía sau Ngụy.

Sau khi Bạch Hổ Vương tiến bước đoàn người Độc Cô Tuyệt, đầu tiên quay về dãy núi Phỉ Thúy ở nước Yến. Động vật dù sao cũng là động vật, dẫu có linh tính thì cũng không thể yêu cầu chúng nó hiểu tiếng người, biết thế cục lại càng không biết hỏi đường. Vân Khinh cũng không muốn Bạch Hổ Vương dẫn theo vạn thú ở dãy núi Phỉ Thúy đến thảo nguyên Thương Mang của nước Triệu.

Mới đó mà đã đi được hơn mười ngày.

Hành trình suốt đêm lẫn ngày, lúc này toàn bộ các mối quan hệ của Phi Lâm, gia thế tiền tài của Mộ Ải đều được huy động. Những nơi đi qua đều đã được chuẩn bị ngựa, lương thực và tiền bạc sẵn sàng.

Ngựa, chỗ nào cũng là loài tìm trong vạn dặm mới có một. Toàn bộ lương thực loại nào cũng là bổ dưỡng nhất. Hành trình ngày đêm không ngừng nghỉ như thế, thân phải chịu sức ép khổng lồ, lại phải đi trong thời gian ngắn nên phải bồi bổ bằng những loại thực phẩm quý nhất.

Một ngày, mười hai canh giờ, thay ngựa nhưng không đổi người, phi thẳng tới dãy núi Phỉ Thúy của nước Yến.

Tuy rằng, truyền thuyết đồn đại có loài ngựa một ngày đi cả ngàn dặm, nhưng phải hiểu rằng nếu như chúng nó có thể đi cả ngàn dặm một ngày cũng chỉ có trong thần thoại mà thôi. Một đoàn sáu người đi ngày đêm không ngừng nghỉ, thay đổi ngựa liên tục, tuy rằng không thể được ngàn dặm một ngày, nhưng bảy tám trăm dặm hẳn không là vấn đề.

Trên đường đi, bọn họ thay phiên nhau ngủ, tranh thủ từng khắc không chút chậm trễ. Chỉ trong thời gian mười ngày ngắn ngủi đã đi được gần vạn dặm, đã vượt qua biên giới nước Ngụy, chạy thẳng đến dãy núi Phỉ Thúy nơi nước Yến.

Mỗi ngày, đều có bồ câu đưa tin về tình hình chiến tranh ở biên giới nước Tần, Mộ Ai không hổ danh là thương nhân buôn tin bán tức đệ nhất thiên hạ, hiểu biết sâu rộng, biết cực kỳ nhiều con đường vận chuyển, quả thực nhiều đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Hơn mười ngày trôi qua, quân liên minh sáu nước ba lần tấn công về phía đông cửa khẩu Uẩn Kinh của nước Tần. Tuy nhiên dưới sự dẫn dắt của Tần vương Độc Cô Tuyết thì cả ba lần bọn chúng đều bị quân lính nước Tần đánh lui. Cả hai bên đều tổn thất không ít, quân liên minh sáu nước chưa thể tiến thêm một bước nào, mà quân của nước Tần cũng không thể giáng cho quân liên minh sáu nước một đòn trí mạng. Có thể nói chiến sự lúc này đây vô cùng thảm khốc, gay cấn.

Mà Tề Chi Khiêm áp giải lương thực, đi suốt ngày đêm cũng đã đến nơi. Bổ sung lương thảo đầy đủ, áo bông phòng lạnh loại tốt nhất cho liên quân sáu nước.

Hôm nay, trời càng lúc càng trở lạnh, chiến trường tàn khốc, rét lạnh đến thấu xương.

“Sao vẫn chưa gặp?” Thượng Quan Kính ngồi ở ở phía trước Vân Kinh, quay đầu lại nhíu mày hỏi.

Bọn họ vội vàng chạy thẳng một mạch về dãy núi này, không quản nề hà nhưng vẫn chưa gặp được Bạch Hổ Vương. Lúc này cũng đã gần đến dãy núi Phỉ Thúy ở nước Yên rồi, rốt cuộc Bạch Hổ Vương đang làm gì, chẳng lẽ chưa quay về núi?

Vân Kinh vừa chạy như điên, vừa khế lắc đầu. Cô cũng không hiểu sao Bạch Hổ Vương vẫn chưa mang vạn thú đến đây. Với tốc độ của Bạch Hổ Vương hẳn là đã phải đến đây từ sớm rồi chứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay sao?

“Không cần vội, Độc Cô Tuyết còn có thể cầm cự được hơn nửa tháng nữa.” Phi Lâm thấy vậy trầm giọng nói.

Vân Kinh nghe thế quay sang gật đầu với Phi Lâm, nghe tin báo từ chiến trường tuy rằng nguy hiểm, nhưng hẳn là trấn thủ thêm mấy ngày nữa cũng không thành vấn đề. Có điều, trên chiến trường nhiều chuyện thay đổi bất ngờ, không ai biết trước được giờ khắc này còn trấn thủ vững vàng, ngay sau đó sẽ ra sao?

“Người phải tin tưởng vào bản lĩnh của Độc Cô Tuyết, Dực vương Độc Cô Tuyết của Tần quốc không phải là người dễ đối phó như vậy.” Mộ Ai quay đầu an ủi Vân Kinh.

Đúng vậy! Độc Cô Tuyết vốn là người nổi danh trên chiến trường khắp thiên hạ, cho dù tất cả đều bất ngờ nhưng hẳn nhất định vẫn có năng lực xoay chuyển càn khôn.

Vân Khanh lập tức kiềm chế cảm xúc lo lắng lại, ngẩng đầu nhìn Mộ Ải và Phi Lâm nói: “Cám ơn!”

“Chỉ là chút lòng thành, không cần phải xúc động nhiều đến thế!” Lúc này, Mộ Ải cười to lớn, Phi Lâm cũng bật cười theo, vẻ mặt thật thoải mái, tự nhiên.

Vân Khanh cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Tình nghĩa gì mà cùng cô lên núi đao, xuống biển lửa như vậy, làm sao có thể nói chỉ là chút lòng thành cơ chứ? Tuy rằng, vẻ mặt rất bình thản, nhưng Vân Khanh biết ân nghĩa này sâu nặng biết bao nhiêu.

“Hây! Rốt cục cũng đến núi Phỉ Thúy rồi, vạn thú ơi, vạn thú ơi.” Lúc này, Tiểu Tả đột nhiên kêu lên, mặt mày sáng rỡ như ánh dương, mắt mở to đầy hứng thú.

“Đi.” Phi Lâm thấy vậy kẹp hai chân bên hông ngựa, phi vào trong núi Phỉ Thúy.

Núi non trùng điệp, không giống như mùa đông khô héo ở phương bắc khô. Tuy rằng, đang bước vào trời đông giá rét, nhưng khắp nơi vẫn là một vùng xanh sẫm ngút ngàn, tràn ngập sức sống.

Sáu người đi thẳng vào bên trong, dọc theo đường đi không hề thấy một con vật nào. Cho dù có những động vật cần ngủ đông thì những loài như hổ, báo không cần ngủ đông thì đã đi đâu hết rồi?

Bởi vì, biên giới giữa Ngụy và Yến nương theo dãy núi phỉ thúy, từ biên giới nước Ngụy có thể đi vào chính giữa dãy núi, đường đi tắt như thế để rút ngắn thời gian và lộ trình cho Vân Khanh.

“Sao chẳng có con nào hết vậy?” Thượng Quan Kính cưỡi cùng một con ngựa với Vân Khanh, hết vờn cổ nhìn đông lại tới ngó tây.

Vân Khanh hơi nhíu mày, bàn tay tung bay nhẹ nhàng trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, tiếng đàn mang theo nỗi lo lắng mơ hồ, quấn quanh trong dãy núi Phỉ Thúy, thanh âm trong trẻo vang lên mang theo ý triệu tập Bạch Hổ Vương.

Không hề có động tĩnh, một chút động tĩnh cũng không có. Vân Khanh đã vào dãy núi Phỉ Thúy nửa ngày rồi, vậy mà ngay cả bóng dáng một con vật nhỏ cũng không nhìn thấy.

“Kỳ lạ.” Tiểu Hữu nghiêm mặt, trầm ngâm nói.

Vân Khanh, Phi Lâm đều im lặng, tình huống như thế này quả thật vô cùng kỳ lạ!

Nhưng giọng nói buồn bực của Tiểu Hữu vừa dứt thì từ một tảng đá cách đó không xa đột nhiên có một vật

chui ra, cái đầu nó nhỏ nhỏ, thân mình đen sì không phải tiểu Xuyên Sơn Giáp đó sao?!

Tiểu Xuyên Sơn Giáp vừa hé mặt ra thấy Vân Kinh thì kêu xì xèo mấy tiếng, sau đó quay đầu chạy ngay, Vân Kinh thấy vậy lập tức nói: “Đuổi theo nó.”

Bọn họ lập tức phóng ngựa đi theo phía sau tiểu Xuyên Sơn Giáp, từ rừng rậm xuyên qua một khúc quanh.

Thượng Quan Kính thấy vậy xoa bàn tay nắm chặt lại nói: “Vạn thú sao, vạn thú sao, nói thì nghe khí thế ngất trời, đừng nói với ta là đến lúc đó chỉ có mấy con vật nhỏ tí tẹo, thế...”

Thượng Quan Kính chưa kịp nói dứt lời, Vân Kinh đã phóng ngựa lên một đỉnh núi, lướt mắt nhìn tình cảnh trước mắt. Những lời Thượng Quan Kính chưa nói hết tắc nghẹn trong cổ họng, một lúc lâu sau cũng không thốt ra nổi.

Chỉ thấy dưới dãy núi cao trước mắt, vô số muông thú tập hợp lại trùng trùng điệp điệp. Phóng mắt nhìn ra mấy dãy núi liền kề nhau đều là muông thú. Chúng đông nghìn nghịt, trải rộng miên man, gần như không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Trong đó có hổ – vua của rừng rậm, có báo uy lực tấn công mạnh mẽ, có sói hoang hung tàn, có linh cẩu giảo hoạt, có sư tử uy nghiêm hung hãn... Từng khu từng khu phân chia theo khu vực của chúng nó, chiếm giữ hết ngọn núi này tới ngọn núi khác.

Nhưng khủng khiếp nhất là trên đỉnh núi ở giữa dãy núi kia là mấy con măng xà cực lớn đang uốn éo, thân thể khổng lồ chiếm đóng cả một vùng rộng lớn, đầu lưỡi đỏ tươi thè ra thè vào rất dữ tợn. Thân hình chúng nó như một ngọn núi, số lượng tuy rằng ít nhất, nhưng tuyệt đối không khiến người ta bỏ qua được.

Lúc này vừa thấy Vân Kinh xuất hiện, Bạch Hổ Vương đứng trên đỉnh một ngọn núi cao, đột nhiên ngửa đầu, bộ lông trắng dựng lên.

“N... g... o... a... o...” Một tiếng hổ gầm phá mây bạt trắng vang lên.

Sau đó chỉ trong khoảnh khắc, vạn thú đều đứng dậy, ngựa đầu lên trời gầm rú.

Tiếng gầm thét chấn động núi rừng, thay đổi cả đất trời.

Con ngựa do Vân Kinh cưỡi run lên, chân gần như mềm nhũn, khụy xuống để mặc mọi người ngã xuống đất.

“Ôi trời ơi!” Tiểu Tả đứng trên mặt đất, nhìn toàn cảnh chấn động trước mắt, một lúc lâu sau vẫn không phục hồi lại được tinh thần.

“Thật sự không thể tin được, lợi hại, quá lợi hại.” Mộ Ai đứng trên mặt đất, nhìn Bạch Hổ Vương đang chạy điên cuồng từ đỉnh núi xa xa, phóng về phía Vân Khinh, vừa khiếp sợ vừa ngưỡng mộ nói.

Mà Thượng Quan Kính đứng bên cạnh Vân Khinh gần như không thốt nên lời, đã bao giờ cậu gặp phải cảnh hoành tráng đến thế này đâu? Này nhé, đây không chỉ là vạn thú, mà thực sự là vô cùng vô tận đó nha!

“Ngoan lắm.” Phi Lâm thổi một khúc nhạc ngắn, Bạch Hổ Vương này quả nhiên rất trung thành, chẳng trách lâu như vậy còn chưa có tới, hóa ra là ở trong này tập trung đội quân muông thú lớn như vậy. Có chúng nó xuất binh, quân liên minh sáu nước ấy hả, đừng nói là sáu mươi vạn. Mụ nội nó! Cho dù là trăm vạn, coi chừng bọn chúng cũng bị diệt hết.

Vân Khinh nhìn Bạch Hổ vương ở phía trước đang chạy về phía cô, những nỗi lo lắng bất an trong lòng rốt cục cũng được buông xuống, khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười đầu tiên sau rất nhiều ngày.

Vạn thú như thế này lo gì không giúp được Độc Cô Tuyệt!

Tiếng đàn lập tức vang lên, điều khiển cả ngàn vạn thú.

...

Bấy giờ ở phía trong thành Uẩn Kinh, Độc Cô Tuyệt chỉ vào mấy tấm bản đồ trên bàn, trầm giọng nói: “Ở đây...”

“Bệ hạ, Sở đại phu dùng bồ câu đưa tin.” Độc Cô Tuyệt vừa mới mở miệng, đột nhiên có tiếng bẩm báo vang lên.

Độc Cô Tuyệt vừa nghe thế khẽ nhíu mày, Sở Vân ở kinh thành dùng bồ câu đưa tin cho hần? Hần vừa nhíu mày vừa đưa tay nhận thư tín trình lên.

Mở ra đọc một cách nhanh chóng, vẻ lạnh lùng tàn khốc trên mặt Độc Cô Tuyệt chợt biến thành xanh mét. Hai mắt tràn ngập sát khí như bão táp, hung hăng nện một đấm xuống cái bàn trước mặt. Chiếc bàn dài làm bằng gỗ lim lập tức tan thành mấy mảnh vụn, đổ sụp xuống.

“Bệ hạ, có chuyện gì sao?” Mặc Vũ, Mặc Ly, Mặc Ngân thấy Độc Cô Tuyệt đột nhiên thay đổi sắc mặt cùng kêu lên.

“Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên, được, được lắm!” Một tay Độc Cô Tuyết bóp chặt bức thư trong tay, gân xanh nổi cuộn cuộn trên năm tay, vẻ mặt tràn ngập sự phấn nộ.

Mặc Ngân đưa tay lấy thư tín xem: “Bốn mươi vạn đại quân của Sở, Tề băng qua dãy núi Phỉ Thúy của nước Yển, bất ngờ tập kích cửa khẩu phía đông nam Đại Tần ta – Phi Vân quan – Tỉnh thành, Khu thành đã bị thất thủ.”

Vừa dứt lời, cả ba người mặt không còn một chút máu nào.

Dãy núi Phỉ Thúy là nơi hiểm yếu, tuy rằng chính là biên giới giữa hai nước Yển và Tần, nhưng vì quá mức hiểm trở, chỉ trăm người đi qua đã gặp rất nhiều phiền phức, cho nên thật sự bất lợi cho đại quân tiến công. Mấy trăm năm qua cũng chưa từng nghe nói có kẻ nào tấn công từ phía đó, bởi vậy thành trì ở vùng đó của nước Tần cũng không cho nhiều người trấn giữ. Hầu hết quân chủ lực đều đặt ở phía đông nước Triệu và phía bắc để phòng thủ quân Hung Nô. Nơi đó cùng lắm chỉ có hơn vạn người là cùng. Hơn nữa phía sau cửa ải Phi Vân chính là lãnh thổ nước Tần, kinh đô của nước Tần cũng cách đó không xa.

Vậy mà bốn mươi vạn đại quân Sở, Tề lại kiên cường vượt qua nơi hiểm yếu ấy, che giấu tung tích giỏi tới nỗi không hề lộ ra một chút phong thanh nào, đột nhiên phóng ra như một nhát búa tạ giáng xuống. Điều đáng nói nhất chính là đánh vào nơi hiểm yếu nhất của nước Tần.

Phải biết rằng sau khi vượt qua Khu thành thì chỉ còn quãng đường hơn mười ngày nữa là đã đến kinh đô nước Tần. Cho dù có cửa ải trấn giữ cũng như không, làm sao có thể đối địch với bốn mươi vạn quân bất ngờ ập đến ấy đây?

“Điều binh phòng thủ.” Mặc Ngân giật nảy mình hét lớn lên.

“Không được, nước xa không cứu được lửa gần.” Mặc Vũ mặt mày đang xanh mét nhưng vẫn nghiêm mặt nói. Huống chi trước mặt bọn họ còn có sáu mươi vạn đại quân, ba mươi vạn quân cùng hợp lực trấn giữ thì mới có khả năng bảo toàn cho thành Uẩn Kinh không bị thất thủ. Nếu điều hơn mười vạn đi thì nơi này làm sao bây giờ? Nếu như bên này bị quân liên minh sáu nước đánh bại thì nước Tần cũng nguy nan như vậy.

“Truyền lệnh Mặc Chi, lên làm chỉ huy, toàn quyền xử lý!”

“Truyền lệnh Mặc Lâm, tăng cường tiếp viện, điều mười vạn quân về phía nam cứu viện!”

“Truyền lệnh...”

Độc Cô Tuyệt lạnh lùng, nghiêm nghị ra quyết định truyền lệnh, từng mệnh lệnh một liên tục ban xuống.

“Bệ hạ, toàn bộ người, ngựa, binh lính của Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm đều tới công thành.” Phó tướng của Mặc Vũ lao vào bẩm báo.

Mặc Vũ, Mặc Ngân và Mặc Ly vừa nghe bẩm báo như thế, sắc mặt khó coi tới cực điểm, chắc chắn là bọn Sở Hình Thiên cũng nhận được tin tức tuyến phòng thủ ở hậu phương của nước Tần bị thất bại, bởi vậy mới đốc toàn lực công phá thành.

“Được, được lắm!” Hai mắt Độc Cô Tuyệt tràn ngập sát khí bùng bùng, gần như trào ra máu, nhưng thần sắc lại bình tĩnh đến dọa người, hẩn hẩn từng tiếng một, sắc lạnh vô cùng nói: “Mở cửa thành, nên làm gì có ai không hiểu không?”

“Đã hiểu” Cả ba người Mặc Vũ, Mặc Ly và Mặc Ngân đồng thanh đáp lại, mở cửa thành, Bệ hạ bọn họ muốn liều mạng mở đường máu.

Trống trận vang lên như sấm sét, quân liên minh sáu nước công thành!

...

Mà lúc này trên dãy núi Phi Thúy, Vân Kinh nhàn nhã, chậm rãi gảy đàn mang theo vạn thú, đi về hướng thành Uẩn Kinh của nước Tần.

“Đây là dấu vết gì vậy?” Vừa mới qua khỏi một đỉnh núi, Thượng Quan Kính đột nhiên thấy mặt đất và cây cỏ ở dãy núi phía trước bị nghiền đổ nát.

Đó là dấu vết hành quân, dấu vết hành quân hàng loạt, cậu rất quen thuộc, đó không phải là dấu vết của thương nhân bình thường, càng không phải dấu vết của động vật đi qua. Đó là dấu vết của một đại quân giày xéo nên để lại hình dạng như vậy.

Phi Lâm và Mộ Ải cũng là những người rất hiểu biết, cả hai vô cùng kinh ngạc liền ngược mắt nhìn nhau.

Đại quân đông đúc như thế này mà không đi đường lớn lại tiến vào rừng rậm. Nếu đường bọn họ đi không phải là lối mà thú dữ thích đi thì sẽ không phát hiện ra những dấu vết dày đặc này. Quả thực che giấu rất tốt, nhưng dấu vết này...

Ở trên thảo nguyên Thương Mang, Vân Kinh đã từng thấy loại dấu vết như thế này, cô giương mắt nhìn về phương hướng dấu vết để lại – là đường dẫn tới nước Tần. Vân Kinh cảm thấy cả người chấn động, vẻ mặt

trong trẻo nhưng lạnh lùng kia lần đầu tiên hiện lên sự kinh hãi.

“Đi qua bên này là tiến vào lãnh thổ Tần quốc.” Phi Lâm nhíu mày nói.

“Xem ra cũng mới chỉ mấy ngày thôi.” Tiểu Hữu đi lên phía trước cẩn thận xem xét lớp cỏ đã giày xéo tới héo rử, trầm giọng nói.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ...” Mộ Ải vượt cấm, đôi mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Đi, đi xem sao.” Vân Kinh ngồi xuống siết chặt tay túm lấy lông cổ của Bạch Hổ Vương, trầm giọng thốt ra mấy chữ, mang theo Thượng Quan Kính, khống chế Bạch Hổ Vương đổi hướng ngược lại, đi về phía dãy núi Phi Thúy nối liền đến lãnh thổ nước Tần.

Dấu vết như thế thật là khiến người ta khiếp sợ lẫn nghi ngờ. Nếu thật sự có người từ bên này vượt qua, thì nước Tần ắt hẳn sẽ gặp nguy hiểm.

Phi Lâm và Mộ Ải khẽ nhìn nhau, hai người bọn họ mỗi người đang cưỡi một con hổ, lúc này cũng đi theo. Tình huống như vậy, nếu bọn họ không biết rõ ràng ngọn ngành thì quả thực không thể nào yên lòng được!

Ngay sau đó, mấy con mãng xà theo sát phía sau Bạch Hổ Vương cũng quay đầu, phía sau chúng nó là hăng hà sa số vạn thú cũng quay đầu đi theo, tiến tới phía đông nam lãnh thổ nước Tần...

Hết chương 96

Chương 97 – Biển lửa nơi địa ngục

Gió Bắc từ phương bắc không ngừng thổi tới, những bông tuyết bay phất phới, những đốm trắng li ti từ trên trời rơi xuống, bồng bềnh giữa không trung.

Khắp cánh đồng hoang vu mờ mịt phủ đầy tuyết trắng. Đất trời nơi vùng biên ải rộng lớn này, chỉ sau một đêm, đều bạc trắng một màu.

Nhưng ngay tại hướng tây bờ phía đông biên giới cửa ải Uẩn Kinh của nước Tân, thời tiết hôm nay lại không thể nào tốt hơn được nữa. Mặt trời đỏ rực mạnh mẽ vượt ra khỏi những tầng mây nặng nề. Sau cả một tháng không hề thấy bóng dáng, nay lộ ra mang theo những tia sáng nóng bỏng chiếu rọi trên khắp mặt đất, đem đến những luồng hơi ấm dạt dào.

“Xung phong...”

“Giết...”

Tiếng thét tuyên chiến đầy trời. Guồng ròng rọc, thang, máy bắn đá qua lại không ngớt.

Tiếng trống trận âm vang long trời lở đất, như vang vọng tới tận chân trời. Từng hồi từng hồi trống giục giã đánh thẳng vào tâm trí con người. Nhiệt huyết sôi trào, trống trận âm vang, khắp nơi là tiếng chém giết.

Mấy chục vạn binh mã của liên quân sáu nước đồng loạt xuất kích, toàn lực công thành.

Ngay tại vị trí trung tâm của đội quân, Sở Hành Thiên và Tề Chi Khiêm đứng cùng nhau, không nhìn cảnh chém giết kịch liệt nơi chiến tuyến, mà đều ngẩng đầu nhìn trời cao. Trên nền trời ấy có một bóng dáng hắc ưng đang lượn vòng quanh, bay rất cao. Nếu không phải chăm chú nhìn, thì ngay cả cái bóng của nó cũng không thể nào nhìn thấy được.

“Tân vương Độc Cô Tuyết không có ở đây, hôm nay hẳn không ra.” Chủ soái Triệu quốc nhìn phía trên tường thành cao cao, lần đầu tiên không thấy xuất hiện bóng dáng của Độc Cô Tuyết, cảm thấy rất kinh ngạc.

“Tất nhiên là phải suy nghĩ đối sách.” Chủ soái nước Yển nhíu mày đáp.

“Đổi sách? Hẳn còn có đổi sách gì được nữa. Hừ, cửa ải Phi Vân, Âu thành đã bị chúng ta chiếm được, e là giờ hẳn bắt buộc phải rời khỏi đây thì có.” Trên mặt chủ soái Ngụy quốc lóe lên sự hưng phấn cực độ.

Chủ soái Triệu quốc nghe vậy kinh ngạc hỏi: “Có ý gì?”

Vẫn ngẩng đầu nhìn lên không trung phía sau cửa ải Uẩn Kinh. Tề Chi Khiêm nghe vậy, quay đầu sang nhìn chủ soái Triệu quốc mỉm cười, nói: “Sở – Tề – Ngụy – Yến tứ quốc liên minh tấn công. Từ dãy núi Phỉ Thúy tấn công thẳng vào phía đông nam nước Tần. Hiện nay theo tin tức từ chiến trường báo lại, đã phá vỡ cửa ải Phi Vân, chiếm được Tịnh thành, Âu thành, và đang thẳng tiến vào Phí thành.”

Nói tới đây dừng một chút rồi nói tiếp: “Bởi vì nước các ngài và Hàn quốc cách dãy núi Phỉ Thúy ở Yến quốc khá xa, điều binh dễ dàng bị phát hiện, nên mới không liên hợp với các ngài. Nhưng mà mọi người yên tâm, nếu nên nghiệp lớn chúng ta tuyệt không thiếu phần hai nước các ngài”.

“Đúng, đúng, công của các ngài cũng không ít.” Chủ soái hai nước Yến, Ngụy cười to.

“Hay, hay lắm!” Chủ soái Triệu quốc vừa nghe vậy, nét mặt không khỏi mừng rỡ.

Giây lát, Tề Chi Khiêm đã nghiêm mặt lại. Phất mạnh cây cờ Hạnh Hoàng trong tay, hét lớn: “Toàn lực công thành, Tần vương đã phải rời khỏi quan ải. Phía trước đã không còn kẻ nào có thể cản trở chúng ta được nữa, xung phong!”

Ngụy, Triệu, Yến không rõ vì sao mà Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên biết Độc Cô Tuyết đi rồi. Với tình hình chiến trường kịch liệt như thế, Độc Cô Tuyết làm sao có thể vút bỏ nơi này mà đi?

Không đợi bọn họ hiểu hết, hai mươi vạn đại quân của hai nước Sở, Tề luôn luôn ở trong vị trí trung tâm của đại quân, đột nhiên đồng loạt ào lên, điên cuồng công thành.

Chủ soái ba nước thấy vậy cũng bất chấp tất cả, chẳng cần biết vì sao hai người kia biết Độc Cô Tuyết đi rồi nữa. Nhanh chóng điều binh khiển tướng, dẫn suất binh lính đánh thẳng vào cửa ải Uẩn Kinh.

Tình hình chiến sự càng ngày càng ác liệt!

Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên liếc mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt kia đều thấy được hàm ý rằng ‘nhất định phải’.

Chỗ này quả thật rất quan trọng, nhưng lại không quan trọng bằng Âu thành, Phí thành phía bên kia. Hiện tại bốn mươi vạn đại quân bọn họ bức vào thẳng Phí thành, bởi phía sau Phí thành chính là kinh đô nước Tần.

Độc Cô Tuyết cho dù có lợi hại, phỏng chừng cũng không có tâm tư trấn thủ ở trong này nữa! Uẩn Kinh quan trọng, Phí thành còn quan trọng hơn. Ai ai cũng biết, một khi Phí thành thất thủ, kinh đô nước Tần mấy trăm năm không một ngọn lửa chiến tranh, giây phút ấy đã sát gần với sự diệt vong.

Cân nhắc sự quan trọng giữa hai thành, Độc Cô Tuyết tự mình quay lại xử lý trấn thủ Phí thành, cũng là lẽ thường.

Nhưng mà Độc Cô Tuyết nghĩ tới, bọn chúng làm sao có thể không nghĩ tới được. Bởi vậy Hoa Dương thái hậu đã cho hắc ưng bay lượn trên bầu trời từ lâu, nhìn chăm chú vào bên trong cửa ải Uẩn Kinh. Hắc ưng đã gặp qua Độc Cô Tuyết, một khi bọn họ rời đi nó sẽ báo ngay. Đòn này chính là bên trong thì bày mưu tính kế, nhưng lại quyết thắng ngàn dặm ở ngoài.

Gió lửa mấy ngày liên tiếp, máu tươi nhuộm đỏ nơi này.

Tin tức Độc Cô Tuyết rời đi nhanh chóng truyền ra. Mấy chục vạn đại quân của liên quân sáu nước biết được, vừa nghe Độc Cô Tuyết rời đi, sĩ khí thoắt chốc tăng vọt sôi trào.

“Xung phong, Tần vương đi rồi...” Trong nháy mắt, tiếng gào thét cuồng nhiệt phấn khích vang vọng trên cánh đồng hoang vu trải dài bát ngát này.

Ngược lại phía bên Tần quốc, hôm nay quân lính không thấy Độc Cô Tuyết xuất hiện, giây phút này lại nghe quân địch luôn miệng kêu gào, phối hợp với việc sĩ khí bọn chúng tăng vọt, khiến cho tâm tình quân Tần bất ổn, cứ thế sĩ khí của họ cũng dần yếu đi, lui dần về phía sau. Quân lính gần như tan rã, phòng thủ trở nên lỏng lẻo, rời rạc. Chỉ trong giây lát, khí thế hai bên đã có sự xoay chuyển lớn.

Hành quân đánh giặc, binh pháp sách lược rất quan trọng, nhưng sĩ khí lại càng quan trọng hơn nữa! Đó mới là đối sách lâu dài.

Những cỗ xe công thành rất nặng xuyên qua làn mưa tên, tấn công thẳng vào cửa thành Uẩn Kinh. Toàn bộ đội hình liên quân sáu nước không ngừng tấn công về phía trước, chẳng mấy chốc đã tiến lên khoảng một dặm, gần như lao thẳng vào cửa thành đang đóng kín. Trong khoảnh khắc, binh lính nước Tần thủ thành lại càng rối loạn.

“Xung phong!” Sở Hình Thiên thấy vậy rút kiếm ra, chỉ thẳng vào cổng thành đang đóng chặt của quan ải Uẩn Kinh.

“Giết...” Tiếng rống chấn động đất trời, phối hợp với lực công kích điên cuồng dũng mãnh, cửa thành Uẩn

Kinh lúc này đang trong tình thế vô cùng nguy ngập.

Sĩ khí nhụt đi, lòng người rệu rã.

Rầm! Chỉ nghe rầm một tiếng thật lớn, xe công thành hung hãn húc thật mạnh vào cổng cửa ải Uẩn Kinh. Cánh cổng nặng nề kiên cố của cửa ải Uẩn Kinh bỗng chốc sập xuống.

“Phá thành...” Trong nháy mắt tiếng thét vang dội, sự mừng rỡ tràn ngập khắp một phương.

“Giết...” Trên mặt Tề Chi Khiêm ngập tràn sự vui mừng, kiếm trong tay lập tức vung lên, như điên như dại gào ra mệnh lệnh.

Nháy mắt, đội ngũ công thành như thủy triều ập thẳng về cửa thành bị phá sập vọt vào. Cửa ải Uẩn Kinh đã chính thức bị công phá.

Trong thành binh lính nước Tần vừa thấy cục diện có chuyển biến lớn như vậy, lập tức dạt theo bốn phía mà chạy.

Triệu, Yến, Ngụy, chủ soái của ba nước vừa thấy tình huống như thế, vui sướng vung roi hướng thẳng về phía trước phóng đi. Cửa thành của Tần bị phá, Tần quốc, thiên hạ kia mười phần thì ba phần đã nằm trong tay bọn họ rồi. Cửa thành Tần quốc bị phá, ha ha, thiên hạ của bọn họ dường như chẳng còn cách bao xa nữa!

Trống trận nổ vang, mấy đại soái nhanh chóng hướng phía cửa ải Uẩn Kinh tiến vào. Thành trì Tần quốc, bọn họ đến đây!

Ở vị trí giữa lòng đại quân, Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên liếc nhau, đều tự nhường mảy, bàn tay to vung lên, cầm đầu trung quân liền hướng bên trong Uẩn Kinh tiến thẳng vào.

Phía sau cùng của liên quân sáu nước, quân Hàn vẫn co đầu rút cổ đi sau cùng, thấy vậy cũng thông thả đẩy mạnh quân binh hướng về phía trước.

“Thượng tướng quân, việc này...” Phó tướng đi sát bên người Đinh Phi Tình, nhìn cửa thành trước mắt bị phá, không khỏi nhíu mày nhìn Đinh Phi Tình ngập ngừng lên tiếng.

Đinh Phi Tình bởi vì không thể gặp mặt Tề Chi Khiêm, sợ Tề Chi Khiêm liếc mắt một cái là đã nhận ra cô, chắc chắn sẽ biết ai là người đã giúp Vân Khinh và Đại Tần. Cho nên mới cho quân co đầu rút cổ ở phía sau, góp người không góp sức.

Lúc này Đinh Phi Tình thấy cửa Uẩn Kinh bị công phá, bất giác nhú chặt mày, trầm giọng nói: “Truyền lệnh xuống, chậm rãi tiến lên, để cho bọn họ vào trước. Chúng ta có thể không tiến thì sẽ không tiến.”

Phó tướng thấy nét mặt của Đinh Phi Tình cũng không có nhiều dao động, liền gật đầu, vội vàng truyền lệnh xuống.

Đinh Phi Tình nhìn liên quân năm nước còn lại như thủy triều tràn vào cửa ải Uẩn Kinh, mày vẫn nhú chặt chưa hề giãn ra. Không phải cô đang lo lắng, ngược lại là phút chốc trầm tư mà thôi!

Hai ngày trước, nửa đêm cô lén lút xâm nhập vào lều của Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm, muốn biết chiến lược tác chiến ra sao, để báo cho Tần. Không ngờ rằng phương châm tác chiến còn chưa tới tay đã gặp ngay người nhà họ Mặc.

Đối phương không biết cô, nhưng cô đã nhận ra ngay được đối phương, không phải là người ở bên người Độc Cô Tuyệt trên thảo nguyên Thương Mang ngày ấy đó sao?

Cho nên mới lộ diện để trao đổi, mới biết là người Độc Cô Tuyệt phái tới tìm Vân Khinh, chỉ bỏ lại một câu: “Nếu có thể không tiến vào quan khẩu thì đừng tiến”, làm cho cô nghĩ mãi không hiểu. Nhưng có lẽ bây giờ cô đã có cơ hội để hiểu triệt để rồi.

Bên trong Uẩn Kinh là một mớ hỗn độn. Giống như vì mọi người chạy thoát quá mức vội vàng, hơn nữa nơi nơi đều là nước vung vãi, lại có mùi rượu phảng phất. Có thể thấy được một sự hỗn loạn chưa từng có ở đây.

Đại quân nước Triệu tiến vào Uẩn Kinh đầu tiên. Lúc này vừa điên cuồng đuổi theo Tần binh để chém giết, vừa đánh cướp khắp nơi.

Dân chúng Uẩn Kinh chạy theo phía sau Tần binh trốn đi, vàng bạc tài sản bị phân tán không biết bao nhiêu mà kể, cứ thế chạy dọc theo con đường phía sau cửa khẩu.

Quân liên minh sáu nước vui mừng cười tít mắt, vừa truy đuổi, vừa cướp bóc. Chẳng mấy chốc tiếng kêu, tiếng gào vang vọng trong khắp cửa ải Uẩn Kinh.

Thành Uẩn Kinh rất lớn, chứa ba mươi vạn binh mã của Mặc Vũ không một chút vấn đề. Chưa nói đến những chỗ khác, chỉ cần nhìn thẳng từ phía trước quan ải ra phía sau quan ải cũng còn những mấy dặm quanh co uốn khúc không thấy được hết nữa là.

“Sao lại nhiều nước thế này?” Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên cùng với trung quân tiến vào Uẩn Kinh. Bày ra

trước mắt là cảnh tượng nơi nơi đều là dầu dầu, rượu đổ vương vãi khắp nơi, có chỗ lên kéo dài tận lên tường thành. Từ một loạt vải rách nát quái gở treo trên cao rủ xuống đất, từng giọt dầu theo đó mà chảy xuống, nhất loạt vung vãi hầu như muốn quăn lấy cổ chân ngựa.

“Chuẩn bị cho phòng vệ thật đúng là sung túc đủ đầy, ha ha. Nếu không phải Độc Cô Tuyệt đi rồi, e là chúng ta còn chưa tiến vào được.” Thượng tướng quân Huyền Tri đứng bên cạnh cười to.

Binh mã các nước nhanh chóng dừng mãnh tiến vào Uẩn Kinh, vừa cướp đoạt vừa truy đuổi chung quanh. Toàn bộ cửa ải Uẩn Kinh trong nháy mắt nơi nơi đều là người, dường như đem tất cả nhồi nhét hết vào bên trong quan khẩu.

“Không đúng, không đúng!” Tề Chi Khiêm ngửi mùi dầu dày đặc xen lẫn mùi rượu hỗn tạp, nét tươi cười trên mặt chỉ trong nháy mắt biến đổi, trầm hẳn xuống!

Sở Hình Thiên cùng lúc này cũng kìm cương ngựa lại, nhìn dầu đang chảy từ trên cao xuống, nhú mày thật sâu.

“Vương, không ổn, không có người. Bên trong quan khẩu một người cũng không có.” Thiết Bảo theo đám quân liên minh vọt vào trong, nét mặt vô cùng kinh hãi.

Phá vỡ quan khẩu, cho dù là có lui mau đến như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào một bóng người cũng không thấy được! Trừ phi... Sớm đã có tính toán!

“Lui lại!” Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên nháy mắt sắc mặt biến đổi không ngừng, điên cuồng hét lớn, quay đầu ngựa lại liền hướng bên ngoài quan khẩu chạy như điên.

Mà lúc này bên trong Uẩn Kinh nơi nơi đều là người – là binh lính các nước, mà vàng bạc châu báu nơi nào cũng có, vào thời điểm như vậy, ai rảnh đâu quan tâm lời người khác.

Chỉ có quân đội của Tề Chi Khiêm cùng Hoàng tuyền Thiết vệ của Sở Hình Thiên, vừa nghe mệnh lệnh, lập tức nhanh chóng quay đầu chạy về phía sau.

Mà phía sau bọn chúng, đội quân Triệu quốc tiên phong truy đuổi Tần binh, vừa đuổi tới phía sau quan khẩu, chủ soái Triệu quốc thoáng nhìn thấy mấy xe châu báu đang được đẩy chạy như điên phía trước, mừng không tả xiết, cười như điên dại. Châu báu tuy rằng cũng thích thú thật, nhưng chinh phục Uẩn Kinh, chính là công tích vĩ đại hạng nhất truyền lưu thiên cổ!

Tiếng cười điên cuồng bỗng bình giữa không trung, mấy xe châu báu phía trước thoáng một cái đã mất dạng phía sau quan khẩu, biến mất trước mắt mọi người. Thay vào đó là một dải khôi giáp lóe lên ánh sáng màu bạc lấp lánh mà hết sức âm trầm dưới ánh sáng mặt trời của đội quân thiết kỵ.

Mà đứng phía trước đội quân thiết kỵ âm trầm kia, là một người toàn thân phủ kín hắc bào, đang chậm rãi hạ chiếc áo choàng che khuất diện mạo xuống, lộ ra một khuôn mặt vô cùng yêu diễm mà cũng rất tàn khốc. Người đó bỗng chốc chợt xuất hiện trong tầm mắt mọi người, dũng mãnh, kiên cường. Không phải Tần vương Độc Cô Tuyết thì còn có thể là ai.

Tiếng cười cuồng ngạo của chủ soái Triệu quốc bỗng ngưng ngừng bật, há hốc miệng không thốt được một lời.

Rầm! Một tiếng vang nặng nề vang lên sau cửa ải. Cùng lúc đó, khuôn mặt yêu diễm của Độc Cô Tuyết đã biến mất ngay trước mắt bọn chúng, trở lại nơi đó là cánh cửa thành đen sẫm nặng nề đóng chặt.

“Phía sau cửa cửa ải Uẩn Kinh có hai cổng thành, một cánh đóng từ trong ra ngoài, còn một cánh lại đóng từ ngoài vào trong.”

“Không ổn, lui lại, lui lại!” Chủ soái Triệu quốc giật mình một cái phục hồi lại tinh thần, liền lập tức quay ngoắt đầu hướng về phía sau chạy trốn chết.

Nhưng mà đường ra đã chẳng còn thông thoáng, nơi đó giờ đây chỉ có thể mang lại bão táp mà thôi.

Sau cửa ải, Độc Cô Tuyết mặt lạnh lùng trầm giọng quát: “Bắn.”

“Bắn.” Trong khoảnh khắc, hàng trăm giọng nói, hàng ngàn mệnh lệnh đồng thanh vang lên, lan ra bốn phía.

Đá tảng, xe bắn tốt nhất đã được chuẩn bị từ lâu. Những tảng đá thật lớn bắn lên vun vút, đánh thẳng vào bức tường thành cao cao kia.

Tiếng vỡ vụn nặng nề vang lên. Bức tường thành thoạt nhìn kiên cố vững chắc kia, dễ dàng bị những tảng đá thật lớn đục thủng lỗ chỗ. Chẳng mấy chốc toàn bộ tường thành trên cao ầm ầm sụp xuống, tiếng vang chấn trời. Độ cao còn lại của bức tường thành chỉ còn chưa tới một nửa.

Bên trong tường thành, những tiếng kêu thảm thiết vang lên, toàn bộ cửa thành phía sau cửa khẩu hoàn toàn bị bịt kín.

Cổng trước và sau của cửa ải Uẩn Kinh tuy được làm từ cùng một loại vật liệu, chiều cao bằng nhau, nhưng cách thức sử dụng vật liệu và xây sửa lại không giống nhau. Cửa ải trước kiên cố không gì phá nổi, riêng phần trên của cửa ải sau lại rỗng, người biết điểm này chỉ có Hộ bộ thượng đại phu Mặc Đình phụ trách xây dựng dưới quyền Độc Cô Tuyết, và một vài viên thượng tướng quân.

Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Vũ chia nhau đứng chắn về 3 hướng, rút hết những lá cờ vàng đỏ của quân liên minh xuống. Phía sau trên những xe bắn đá không phải là những đá tảng, mà là những quả cầu lửa thiêu đốt.

“Phóng!” Một tiếng hô vang, ngay cả sâu bên trong quan ải đến mấy dặm mệnh lệnh cũng được truyền đến, thật uy nghiêm.

Những quả cầu lửa cháy hừng hực cắt vệt qua không trung, hướng thẳng vào phía trong quan ải. Trong khoảnh khắc, khi ngàn vạn những quả cầu lửa kia lao vùn vụt giữa không gian đã tạo thành một vầng sáng rực rỡ, những quả cầu nóng bỏng tạo nên một đại dương rực lửa.

Rầm! Rầm! Rầm!... Vô số quả cầu lửa nên thẳng vào những kẻ đang đứng chịu trận trong quan ải, phòng ốc, nhà cửa, mương máng...

Dầu và rượu gặp được lửa, nháy mắt cháy bùng lên. Lửa cháy ngùn ngụt như giữa cánh đồng cỏ bụi giữa mùa khô gặt nắng, trong khoảnh khắc, lửa lan ra khắp cả cánh đồng.

Những bông hoa lửa ẩn hiện màu xanh không ngừng nhảy nhót, tràn ngập trên mặt đất, trên tường, khắp ngã tư đường... từng bước một điên cuồng liếm láp, tràn lan tỏa rộng.

Những hoa lửa xanh lam đoạt mệnh hết sức diễm lệ, nở rộ giữa không trung.

Ầm ầm! Đám người bên trong quan ải nháy mắt đại loạn.

“Mau, chạy mau...”

“Cứu mạng...”

“Lửa, lửa, chết rồi, lửa kìa...”

Người ngã ngựa đổ. Nét mặt đám binh lính liên minh các nước vừa rồi còn ngập sự hưng phấn, đặc ý, chớp mắt đã hoảng sợ lan tràn. Triệu quốc, Ngụy quốc vừa rồi dũng mãnh nhất, xông lên đầu tiên, thì lúc này đây cũng chính là lúc thê lương nhất.

Chỉ thấy những quả cầu lửa đỏ rực nện thẳng xuống mặt đất, bao vây hết bọn chúng trong vòng vây rực rỡ. Ngọn lửa hùng hực, mang theo hơi nóng hết thiêu lại đốt, chỉ vừa rơi xuống đã đem hết mọi thứ xung quanh nuốt chửng.

Tiếng ngựa hí, tiếng người kêu gào, trong giây lát khắp nơi đã ngập tràn tiếng gào khóc thảm thiết.

Binh lính phía xa xa vừa thấy tình cảnh nơi này, lập tức hoảng sợ lui về phía sau. Nhưng phía sau bọn chúng vốn là người, muốn lui cũng không lui được. Trong giây phút đó người phía trước hoảng loạn lui về phía sau, trong khi mặt sau không biết lại vẫn chạy như điên về phía trước. Kỵ binh giẫm lên bộ binh, người đạp lên người, người đẩy người, người kéo người, tất cả tháo chạy giẫm đạp lên nhau tạo nên một tình thế vô cùng hỗn loạn.

Tiếng kêu thảm thiết, trong khoảnh khắc vang vọng cả một vùng trời.

Mà đám người trong biển lửa phía trước, theo bản năng sinh tồn liền liều mạng, từ trong biển lửa lao ra. Toàn thân gần như đã hóa thành một cây đuốc đang bốc cháy mãnh liệt, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

Mà càng đáng sợ hơn nữa là trên người bọn họ mang theo lửa, trong khi trong quan ải lúc này nơi nơi đều là dầu và rượu. Dầu rượu gặp lửa, lập tức liền biến thành một biển lửa, lại càng lan ra nhanh hơn, càng thêm điên cuồng hơn.

Một vùng ngập tràn tiếng kêu thảm thiết, một phương là biển lửa ngút ngàn!

Độc Cô Tuyệt ở phía sau cửa ải, nghe một rừng tiếng kêu la thảm thiết bên trong, nét mặt chỉ có sự ngoan độc, mãnh liệt như bão táp. Tay phải giơ lên cao, vung thật mạnh.

Lập tức, những mệnh lệnh lại liên tiếp truyền ra.

Cầu lửa vừa ra trận, những xe dầu và rượu lần lượt xuất kích theo. Ngàn vạn những tảng đá mang theo lửa không ngừng bay vút qua không trung lao thẳng vào trong quan ải.

Dầu trợ lực cho thể trận của lửa đỏ. Lúc này bên trong thành lửa cháy lan ra như trên đồng cỏ khô, lại nhờ có rượu, biển lửa mỗi lúc lại càng mãnh liệt.

Xe dầu đổ xuống, lửa đỏ bùng lên.

Xe bắn đá của Tần dùng đều là loại được chế tạo tốt nhất, vừa cho tốc độ nhanh lại còn xa. Lúc này cầu lửa đầy trời, điên cuồng nện vào khắp mọi nơi bên trong quan khẩu, trong khi bên trong rượu dầu đã rải đều mọi

ngã. Trong khoảnh khắc, lửa đỏ nổi lên cao ngút, rồi nhanh chóng lan ra xung quanh.

Cửa ải Uẩn Kinh, lúc này gần như là một biển lửa.

“Chạy, chạy đi...” Bên trong Uẩn Kinh lúc này tình cảnh vô cùng hỗn loạn, cửa thành nhỏ hẹp đó làm sao đủ cho biết bao người chen chúc. Thế là chỉ trong một cái chớp mắt, khắp nơi đều là người, từ cổng thành chạy ra, từ tường thành nhảy xuống. Tường thành tuy cao như thế, nhảy xuống cũng có thể mất mạng, nhưng mà lúc này đây không có gì đáng để bận tâm hơn được nữa. Có lẽ so với sự nguy hiểm khi nhảy tường, biển lửa phía sau kia còn làm cho bọn chúng sợ hãi hơn.

Lửa, biển lửa hừng hực nhanh chóng lan rộng ra, từ phía sau nhanh chóng tràn ra phía trước. Khói đặc cuồn cuộn bốc lên, che khuất hết bầu trời của quan ải.

Đinh Phi Tình dẫn dắt binh lính nước Hàn ‘co đầu rút cổ’ đứng sau cùng, giây phút này càng vội vàng lùi ra xa hơn. Nhìn biển lửa kinh hoàng ngay trước mắt, nếu như cô không hiểu được hết những điều ám chỉ, cũng vọt vào trong, lúc này, chẳng biết có còn giữ được mạng nữa không?!

“Ôi trời ơi!” Phó tướng đứng ở phía sau Đinh Phi Tình, nhìn lửa phóng lên cao, mặt ngập tràn vẻ hoảng sợ.

Binh lính nước Hàn rút lui theo Đinh Phi Tình. Mười vạn binh mã, trong giây phút này không thốt nổi một lời, lẳng lặng nhìn biển lửa đang đuổi theo người phía trong, nhìn lửa đỏ ngút ngàn, đã sợ đến ngây người.

“Âm mưu tính toán thật sự quá thông minh.” Đinh Phi Tình nhìn phía trước, lẩm bẩm.

Tề Chi Khiêm tự cho là khôn khéo, Độc Cô Tuyết nếu không có Vân Khinh cản trở ý nghĩ của hắn, hắn sao lại có thể bị người giảng bẫy chứ. Tề Chi Khiêm muốn giảng bẫy hắn, hắn há có thể không tương kế tựu kế? Đã dùng chim ưng giảng bẫy hắn một lần, hắn lại há có thể mắc bẫy đến lần thứ hai sao.

Một cảnh tượng thất bại phải lui binh, lui dân, để lại một tòa thành rỗng. Hết sức thuận lợi để tạo ra một biển lửa, liên quân sáu nước không biết có thể còn lại bao nhiêu?

Cửa ải Uẩn Kinh này quả thật là vị trí dễ tấn công khó phòng thủ, vốn muốn thủ cũng không thủ được. Vậy làm sao Tần có thể không bỏ chút công sức sắp đặt nơi này? Dựa vào vị trí lớn nhất của tòa thành này, có thể thấy không phải phòng thủ, mà là tiến công.

Ngọc nát đá tan. Một tòa Uẩn Kinh đổi tính mạng của sáu mươi vạn đại quân, có thể nói là rất đáng giá.

Tia lửa ngập trời, khói đặc cuồn cuộn. Uẩn Kinh quan – địa ngục chốn nhân gian.

Sau cổng thành, Độc Cô Tuyết nhìn tình cảnh trước mắt, trên mặt hiện lên nụ cười thẳng lợi vô cùng tàn nhẫn. Hẳn, chiến thần – Dực vương Độc Cô Tuyết, tung hoành thất quốc, nào phải hạng người vô năng? Há hẳn có thể thất tín với bản năng được ví như dã thú của mình, chỉ dựa vào bọn súc sinh các người ư, hừ!

Giơ tay lên cao, ra hiệu đình chỉ tiến công. Phía sau hơn hai mươi vạn binh lính thay nhau lên sàn diễn, không ngừng gào thét, tất cả sự căm hận lúc này đều thể hiện ra hết. Tần quốc là nơi người nói công liền công, nói diệt liền diệt ư.

Xa xa, dân chúng đã sớm bắt đầu rút hết khỏi cửa ải Uẩn Kinh. Lúc này thấy khói đen cuộn cuộn, bất giác quay đầu lại nhìn nhưng bước chân chưa từng ngừng lại. Bỏ nhà bỏ cửa cũng có gì phải sợ, ngày sau Tần vương sẽ kiến tạo cho họ một tòa thành còn chắc chắn hơn.

Phi ngựa chạy như điên đến vùng phụ cận, Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Vũ, trong mắt ba người là một sự cuồng nhiệt đến tận cùng. Một tòa thành trì đổi lấy việc liên quân sáu nước tan tác, không còn gì giá trị hơn!

“Mặc Vũ, dẫn suất mười vạn binh lính trấn thủ, những người khác lên ngựa, đi cùng quả nhân!” Độc Cô Tuyết hạ áo choàng màu đen phía sau xuống, xoay người lên ngựa, trầm giọng truyền mệnh lệnh.

“Rõ!” Mặc Vũ lập tức liên tiếp truyền mệnh lệnh.

Phí thành cấp bách, nhưng hiểm nguy nơi này cũng chẳng kém gì. Muốn giải quyết thì cần phải giải quyết triệt để, nếu không, để một bên lâm nguy thôi tất cả cũng đều thành công cốc. Độc Cô Tuyết sao lại không hiểu được điểm ấy. Hẳn phải đi, nhưng không thể cứ vậy mà đi được.

“Đi.” Độc Cô Tuyết rống to một tiếng chạy như bay về hướng ngược lại.

Phía sau Mặc Ngân, Mặc Ly xoay người lên ngựa, mang theo hơn mười vạn binh mã, hướng tới phía Phí thành chạy gấp. Hy vọng có thể tới kịp.

Phía sau lửa đỏ chen lẫn khói đen ngập trời thật nổi bật, che khuất hết mọi cảnh tượng tượng bên trong tòa thành.

Mà tại thời điểm Độc Cô Tuyết hỏa thiêu Uẩn Kinh, Vân Kinh mang theo đàn dã thú, xuyên qua dãy núi Phi Thúy, tiến thẳng vào biên giới Tần – Yến.

Ven đường dấu vết kỵ binh tràn qua để lại quá rõ. Vân Kinh nhìn những dấu vết này, trái tim cô gần như ngừng đập. Đây tuyệt đối là dấu vết quân đội hành quân lưu lại. Chẳng lẽ, thật sự có người đánh vào nước Tần

từ hướng này sao? Bất giác càng thúc giục Bạch Hổ vương chạy nhanh hơn.

Cửa ải Phi Vân – nơi này còn chưa tới biên giới nước Tần, mà mùi máu tươi dày đặc trong bầu không khí đã đập thẳng vào khứu giác Vân Kinh. Bạch Hổ vương ngửa đầu gầm rống, phía sau vạn thú càng thêm vội vàng.

Vết máu, bên ngoài cửa ải Phi Vân hoàn toàn là những vết máu thâm nâu, gần như là thẩm thấu vào bên trong bùn đất. Trên toàn bộ bình nguyên, vết máu màu nâu kia, thực sự chói mắt khiến người ta hoảng sợ!

Vân Kinh vừa thấy đã vô cùng căng thẳng, tình huống như vậy đã nói lên tất cả!

Cửa ải Phi Vân, trước đó vài ngày vẫn còn những tường thành bằng đá rất hùng tráng, giờ đây đã bị tàn phá đến thâm hiểm. Vết máu nâu trên mặt đất làm cho lòng người không khỏi run sợ.

“Quân kỳ bốn nước Sở, Tề, Yến, Ngụy.” Thượng Quan Kính nhìn cờ cắm trên tường thành xa xa, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Đây không phải là dấu hiệu của việc liên quân các nước đã công phá được thành sao?

“Kẻ nào kia?” Trên tường thành binh lính tuần tra thấy phía trước bụi mù cuồn cuộn tiến đến, lập tức hét lớn lên.

Trong âm thanh truyền đến, ẩn hiện trong đó là ngữ điệu của người nước Tề, Vân Kinh tuyệt đối không nghe lầm.

Thoáng chốc, trên mặt Vân Kinh chợt lạnh như băng, trong mắt hiện lên một chút sự tàn khốc. Tiếng đàn vang lên trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, quanh quẩn giữa không trung.

“Công thành!”

Hết chương 97

Chương 98 – Vương hậu của quả nhân

“N... g... o... a... o...”

“G... r... à... o...”

Hàng vạn con thú gầm rống long trời lở đất.

Mang theo bụi đất cuộn cuộn, gầm gừ kéo đến.

Mãi đến lúc lại gần, quân liên minh bốn nước trấn thủ trên thành mới nhìn thấy rõ, trong màn khói bụi cuộn cuộn đang kéo đến nhanh như chớp kia là ngàn vạn con thú, có báo, có hổ, có sói, có rắn...

“Thú dữ, thú dữ...”

“Có quá nhiều thú dữ kéo đến, trời ơi...”

“Nhanh, đóng cửa thành lại, đóng cửa thành lại...”

Trên thành bỗng chốc trở nên hỗn loạn, toàn bộ nháo nhào hết lên, cánh cửa thành đóng “ầm” một tiếng. Một trận mưa tên dày đặc bắn thẳng xuống phía dưới, nhằm vào đám mãnh thú đã vọt tới cửa thành.

Tiếng đàn vang vang, tiếng tiêu quần quanh, hai âm sắc hỗ trợ lẫn nhau khiến thanh âm vượt qua hết mọi giới hạn.

Đã thấy đàn báo với tốc độ nhanh nhất phụ trách dẫn đầu xông lên phía trước, khi đến gần khu vực có cung tên bắn tới đột nhiên chúng tách ra, tạo thành một khoảng trống thật lớn.

Mấy con mãng xà khổng lồ đang tới lui tuần tra ở phía sau lập tức trườn lên, lấp vào khoảng trống mà đàn báo vừa tách ra, phóng thẳng về phía làn mưa tên dày đặc kia. Ngay sau đó, đàn báo vừa lùi ra sau nhanh chóng khép kín lại khoảng trống đằng sau mấy con mãng xà, bám theo chúng lao về tường thành phía trước, phối hợp vô cùng ăn ý.

Những mũi tên có lực sát thương khủng khiếp đối với hổ, báo và các mãnh thú khác trong rừng. Nhưng đối

với loại da dày thịt béo như mấy con mãng xà khổng lồ này thì cung tên chỉ như mấy con rận khiến nó ngứa ngứa mà thôi! Quả thực chỉ là trò trẻ con không hơn không kém!

Chỉ thấy mấy con mãng xà uốn éo người vài cái, chẳng thèm nhìn tới những mũi tên đang bắn về phía chúng. Những mũi tên sắc nhọn kia chạm vào người chúng đều rơi rụng hết xuống mặt đất, đừng nói là chảy máu mà ngay cả làm xước lớp vảy cũng chẳng được. Bởi vậy, chỉ trong phút chốc, đàn mãng xà đã vọt tới sát ngoài tường thành.

Những cái miệng khổng lồ mở ra khoe bốn cái răng nanh trắng hếu, sắc nhọn ở bên trong, cái lưỡi hình tim đỏ tươi không ngừng thụt ra thụt vào, hai con mắt xanh biếc rợn người nhìn chăm chăm vào binh lính trên tường thành, quật ngang sang xông thẳng lên phía trước.

Quân liên minh bốn nước phụ trách trấn thủ thành chưa từng gặp qua tình cảnh này bao giờ, mãng xà khổng lồ vốn là loài rất khó gặp, huống chi bây giờ còn là mãng xà biết công thành nữa. Bởi vậy, trong phút chốc cả đám bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ đến há hốc miệng.

Không thèm nhìn đến những mũi tên của bọn chúng, thế gian này lại có loài vật mang sức mạnh khủng khiếp như vậy sao?

“Đá tảng, đá tảng, nhanh...”

“Trời ơi, đây là thứ gì...”

“Ôi trời ơi...”

Trên tường thành, bỗng chốc trở nên vô cùng hỗn loạn. Quân liên minh bốn nước trấn thủ nơi này không nhiều lắm. Địa hình nơi này vốn hiểm trở, từ bên ngoài không ai có thể tấn công từ dãy núi Phi Thúy vào đây được. Còn ở phía sau là Tĩnh thành, Khu thành đã bị bọn chúng chiếm đóng, cho dù nước Tân muốn tấn công thì cũng không đánh bọn chúng từ phía này. Bởi vậy, lúc này bị đội quân vạn thú tấn công đột ngột như thế, nổi hưng phấn vì tiến công trót lọt vào nước Tân không những đã biến mất mà còn bị dọa cho sợ muốn tè ra quần luôn rồi!

Những khối đá tảng cực lớn vốn được chuẩn bị sẵn trên tường thành, nhanh chóng bắn về phía đám mãng xà đang lao lên. Những tảng đá rơi rạc được quân liên minh bốn nước bắn xuống liên tiếp nhằm ngăn cản chúng lại, lúc này chỉ hận sao ở đây không có nhiều hơn nữa, có hàng trăm, hàng nghìn tảng để đối phó với đám mãng xà. Không đúng, có lẽ phải hàng vạn tảng mới đủ.

Những tảng đá thật lớn nện từ trên tường thành xuống, đám măng xà nhìn những tảng đá bay về phía chúng nó, ánh mắt chột trở nên hung tàn. Đám măng xà khổng lồ này tính tình vốn rất hiền lành, nhưng nếu lỡ chọc giận thì chúng nó sẽ trở nên nguy hiểm khôn lường.

Cái đầu rắn khổng lồ quay lại, quét ngang một cái, những tảng đá đang bắn về phía chúng dưới sức mạnh khủng khiếp đó đương nhiên toàn bộ bị đánh bay ngược trở về phía đám binh lính trên tường thành.

Lập tức, những tiếng kêu gào thảm thiết, những tiếng thét chói tai vang lên.

Mỗi con măng xà trưởng thành dựng thẳng người lên trông như một ngọn núi nhỏ, cả người phải dài đến 10 trượng^(*), toàn bộ thân thể khổng lồ đó trườn về, tấn công thẳng vào phía trước cửa thành. Cái đầu lắc lư, chiếc đuôi khổng lồ quét qua khiến trận mưa đá tảng phủ kín trời kia bị đánh bay ngược hết lại. Chiêu “gậy ông đập lưng ông” này quả nhiên được vận dụng rất thuần thực.

^(*) 1 trượng (市丈, zhang) = 2 bộ = 3,33 m

Chỉ đuổi người một cái đã trườn gần tới tường thành, cái đầu rắn dữ tợn lao lên, tấm thân khổng lồ uốn lượn trên bức tường thành cao mấy trượng, cái miệng đỏ như máu há rộng ra. Một tên lính đang ném đá xuống dưới bị nó nuốt sống gọn gẽ, ngay cả chân cũng không còn chút dấu tích.

Đám binh lính thủ thành đứng bên cạnh thấy vậy sợ hãi hét lên, sợ đến mức không dám nhìn cảnh tượng trước mắt nữa, cuống cuồng bỏ chạy về phía sau.

“Cứu mạng...”

Lại một con măng xà nữa trườn lên tường thành, cái lưỡi màu đỏ tươi vươn ra, đôi mắt xanh biếc tỏa ra khí lạnh như băng nhìn chòng chọc vào đám binh lính thủ trên tường thành. Nước bọt hôi tanh nhiều ra, nhìn vô cùng dữ tợn và khủng khiếp.

“Đây là quái vật gì...”

“Chạy mau, quái vật ăn thịt người, quái vật ăn thịt người...”

“Cứu mạng...”

Tuyến phòng vệ trên tường thành lập tức trở nên hỗn loạn, không dám cố thủ nữa! Sau một hồi chật vật không chịu nổi lập tức bỏ chạy như điên về phía sau. Có điều vì quá mức hoảng sợ mà không còn chú ý đến đường đi dưới chân nữa, cứ thế nhảy luôn từ những bậc thang trên cao xuống đất. Lúc này, dường như bọn

chúng cũng chẳng còn biết đau đớn là gì, ngã xuống rồi đứng ngay dậy điên cuồng chạy tiếp. Có lẽ đã bị dọa cho sợ đến vỡ mật mất rồi!

“Đứng lại, kẻ nào dám lộn xộn, bản tướng xử tử ngay tại chỗ.” Giữa lúc bối rối, hỗn loạn đó tướng quân phụ trách trấn thủ cửa ải Phi Vân vọt tới tường thành, vừa vung đại đao vừa hét lên điên cuồng.

“Chỉ có mấy con thú hoang mà thôi, có gì đáng sợ, cùng ra tay chém chết chúng nó.”

Quân lệnh như núi, binh sĩ đang chạy tán loạn về bốn phía vừa nghe thấy, lập tức nhìn nhau. Tuy rằng sợ hãi vô cùng nhưng vẫn đứng im tại chỗ không dám chạy tiếp, nếu chạy thì bị xử tử ngay tại chỗ, vậy thì bọn họ cũng phải chết thôi!

“Quay về ngay cho bản tướng.” Đại tướng quân nọ tái mặt vọt lên tường thành, theo như bấm báo thì chỉ có mấy con mãng xà tấn công thành mà thôi. Chỉ có mấy con chứ mấy, dù có nhiều hơn cũng không phải là đối thủ của bọn họ khi có nhiều người như thế này. Một đao chém không chết, chẳng lẽ trăm ngàn đao còn không giết được, sợ cái gì mà sợ, đúng là một đám chết nhát! Đại tướng quân trấn thủ cửa ải Phi Vân vừa chạy vừa hét điên cuồng.

Nhưng lúc này Vân Khinh đang cùng vạn thú hành động, đàn báo vẫn đi theo phía sau mấy con mãng xà vừa thấy đám mãng xà trườn lên đầu tường thành lập tức nhảy lên, bám theo thân thể khổng lồ của đám mãng xà vọt vào bên trong tường thành.

Chỉ thấy thân thể của mấy con mãng xà khổng lồ giống như mấy cái thang, ngàn vạn con thú đu lên, bám theo thân thể chúng, lập tức nhảy lên bức tường thành cao vút.

Tốc độ của đàn báo nhanh như chớp, tên đại tướng quân kia đi từng bước lên, chưa kịp đến gần để nhìn rõ trận thế trước mắt đã bị đàn báo nương theo thân thể đám mãng xà vọt lên căn ngập đầu.

“Ta giết...” Tên đại tướng quân còn chưa kịp thốt hết câu, mấy con báo đã phóng lên không trung, cắn xé khắp mọi nơi, máu tươi lập tức bắn ra tung tóe.

Mấy con báo còn lại vừa ngửi thấy mùi máu tanh, càng trở nên hung hăng, đầu vắn vẹo mấy cái đã biến người sống thành thi thể trong chớp mắt rồi quăng từ trên tường thành xuống. Máu từ không trung tuôn xuống như nước, màu đỏ rực rỡ đến ghê người.

“Báo, trời ơi, là báo...”

“Chạy mau...”

Đám binh lính nọ vốn bị quân lệnh của đại tướng quân trấn thủ cửa ải Phi Vân giữ chân lại, nhưng lúc này vừa nhìn thấy tình cảnh như thế đã bị dọa đến độ mặt không còn chút máu. Giờ phút này còn tâm tình đâu mà quản quân lệnh như núi lửa? Chẳng mấy chốc, ai nấy đều xoay người ồ té chạy vào phía trong thành, chỉ hận sao trước đây cha mẹ không sinh thêm cho bọn chúng một cặp chân nữa!

Chỉ trong nháy mắt, đàn thú hàng vạn con đã bám theo những cái “thang” măng xà khổng lồ vọt lên, tràn ngập trên khắp tường thành, càng lúc càng nhiều.

Báo, hổ, sói đều là các loài thú dữ có bản năng tấn công hung tàn. Vừa vào tường thành, nhìn thấy binh lính đang chạy tứ phía lập tức há to những cái miệng đỏ như máu, tấn công như bão táp.

Hổ gầm, sói tru, báo kêu, sư tử rống, chỉ trong nháy mắt những tiếng gầm rú vang vọng khắp đất trời, xộc vào mũi một mùi máu tươi tanh nồng.

Chỉ trong chốc lát, tình hình đã nghiêng về một phía.

Thượng Quan Kính, Mộ Ải đứng ở vị trí giữa đội quân dã thú, nhìn một màn trước mắt này, khóe mắt không khỏi giật giật, mặt mày vô cùng phấn khích, kích động.

“Trời ơi, quá dũng mãnh.” Mộ Ải nhìn đám thú dữ xông lên tường thành chỉ trong nháy mắt, đến nỗi há hốc miệng không khép lại được. Sau nhiều năm rong ruổi khắp nơi trong thiên hạ thì những gì được chứng kiến hôm nay quả thực đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của y. Những kiến thức trước kia so với những gì nhìn thấy trước mắt, nếu muốn buông lời thô tục thì chỉ là cái rắm. Quả thực là ếch ngồi đáy giếng, cái gì là sự đời, đến tận hôm nay y mới biết được cái gì gọi là sự đời.

“Vạn thú, vạn thú, vạn thú của ta.” Thượng Quan Kính kích động đến nỗi nói năng lộn xộn, không ngần ngại tung hô thành vạn thú của cậu.

“N... g... a... o... ô...” Phi Lâm ngồi trên người một con hổ đen, vừa thổi cây tiêu huyết ngọc chỉ huy đàn thú dữ tấn công, vừa áp nường theo người con măng xà vọt vào tường thành.

Sau vài bước tung hoành, chém một đao vào cánh cửa thành đã không còn người phòng thủ. Cánh cửa thành Phi Vân ầm ầm mở rộng, toàn bộ vạn thú ào ào tiến vào.

Chỉ trong khoảnh khắc, Phi Vân Quan bị phá vỡ.

Vân Khinh vẫn giữ nét mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, mười ngón tay múa lên, tiếng đàn thánh thót chọt bật thanh âm cao vút, tung bay lên không trung.

“Vào thành.”

“N... g... a... o...” Hai tiếng mệnh lệnh một trước một sau truyền ra.

Quân đoàn dã thú chủ lực vẫn án binh bất động bên cạnh Vân Khinh, lúc này đồng loạt đứng dậy, ngựa đầu gầm rống một tiếng dài, chấn động khắp nơi, uy phong lan rộng khắp bốn phương tám hướng.

Bạch Hổ vương dẫn đầu mang theo Vân Khinh ngẩng cao đầu cất bước về phía cửa thành đã rộng mở, đoàn quân dã thú chủ lực đều đi theo sự dẫn dắt của thủ lĩnh, theo sát phía sau Bạch Hổ vương, tiến vào như rồng bay hổ phóng.

Từ trên tường thành cao cao nhìn xuống, trên khắp thảo nguyên mờ mịt đều là thú dữ vô cùng hung hãn, đưa mắt nhìn gần như không thể thấy được điểm cuối. Mà ở phía trước chúng nó là một người con gái khoác áo màu xanh lam trong trẻo nhưng lạnh lùng, vạt áo tung bay trong từng cơn gió Bắc, dẫn đầu vạn thú.

Đàn hổ đi trước, lúc tiến vào trong thì toàn bộ thành gần như không còn binh lính thủ thành, nhóm thú tiên phong do Phi Lâm chỉ huy đánh thẳng vào quân liên minh bốn nước. Chỉ trong giây lát, nơi này chỉ còn lại mùi máu tươi phảng phất, đám thú rơi vào tình cảnh như vậy lập tức trở nên xôn xao.

Vân Khinh thấy vậy, mười ngón lướt nhanh trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, tiếng đàn ẩn chứa sự oai nghiêm lạnh lùng.

“N... g... a... o...” Lúc này, Bạch Hổ vương gầm lớn một tiếng, tiếng gầm nhanh chóng truyền ra xa.

Vạn thú đang xôn xao lập tức bình ổn lại, theo sự dẫn dắt của thủ lĩnh, an phận đi theo phía sau Vân Khinh, tiến sâu vào trong thành Phi Vân.

Gió lạnh thổi qua phần phật, quân kỳ của bốn nước cắm sừng sững trên tường thành, tung bay trong gió. Vân Khinh không quay đầu lại, ngón tay nhấn mạnh trên dây đàn, một tầng âm nhận đánh ra ngang trời.

Chỉ thấy quân kỳ của bốn nước Sở, Tề, Ngụy, Yên bị chém đứt ngang, rơi thẳng từ trên bức tường thành cao vút xuống.

Nơi này, đã được đổi chủ.

Vân Khanh mang theo vạt thú từ từ tiến vào trong.

“Cứu mạng, cứu mạng, có quái thú.”

“A, a, a...”

“Đừng...”

Trong thành lúc này vô cùng hỗn loạn, dân chúng cũng như quân liên minh bốn nước bị đám thú tiên phong do Phi Lâm dẫn đầu tấn công, dọa cho hồn rời khỏi xác, ai lo phận nấy tìm cách chạy trốn khắp nơi.

Người người chen lấn, giẫm đạp lên nhau, thú dữ còn chưa chạm đến, họ đã bị chính mình hù dọa, khiến người chết không ít.

Vân Khanh thấy vậy, nét mặt thoáng trầm xuống. Người chết như vậy cũng chưa hẳn là tốt, cô đến đây không phải để giết hại dân chúng nước Tần, lúc này cũng không hề khác trước.

Bàn tay khẽ lướt trên mặt đàn, Vân Khanh giơ cao tay trái lên, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lập tức quanh quẩn giữa vùng đất vô cùng hỗn loạn này.

“Tần vương có lệnh, mọi người ngồi xuống ngay tại chỗ, nếu dám trái lệnh, giết không cần hỏi.”

Gió Bắc rét lạnh thổi qua cánh tay đang giơ lên cao của Vân Khanh. Trên cổ tay của cô là một cái bao cổ tay bằng thép màu đen khắc hình chim ưng. Đó là biểu tượng của Độc Cô Tuyết, là tượng trưng cho Độc Cô Tuyết, Phi ưng lệnh đến cũng đồng nghĩa với Tần vương thân chinh đến.

Trong cửa ải Phi Vân có dân chúng bình thường cũng có binh lính bại trận cải trang thành dân thường. Những thường dân đương nhiên không biết trên tay Vân Khanh là cái gì, nhưng bọn họ thì biết.

Lúc này, Phi ưng lệnh hiện rõ trên cổ tay đang giơ lên cao của người con gái kia. Đó là biểu tượng của Tần vương Độc Cô Tuyết, là người của Tần vương bọn họ. Tần vương đến, quân vương của bọn họ đã đến.

“Tần vương đến, Tần vương đến rồi, quân đội của chúng ta đến rồi...”

“Là quân của Tần vương, là người của chúng ta, người của chúng ta đến...”

“Người của chúng ta đến...”

Chỉ trong chốc lát, binh lính nước Tần giấu mình trong dân chúng lập tức reo hò ầm ĩ, bọn họ kích động đến

nổi không nói nên lời: Quân vương của bọn họ đến đây!

“Tần vương có lệnh, mọi người ngồi xuống ngay tại chỗ, nếu dám trái lệnh, bất kể sống chết.”

“Tần vương có lệnh, mọi người ngồi xuống ngay tại chỗ, nếu dám trái lệnh, bất kể sống chết.”

Lập tức, những tiếng nói tự giác, vang vọng, nối tiếp nhau từ từng người dần dần lan rộng ra xa, hết như những dòng suối nhỏ nhập vào thành biển lớn mênh mông.

Một tiếng, hai tiếng, trăm tiếng, ngàn tiếng, vạn tiếng...

Trong khoảnh khắc, toàn bộ cửa ải Phi Vân chỉ quanh quẩn một câu này, tiếng động vang đến tận trời, giống như mọi sự phẫn nộ và căm hờn chôn dấu trong lòng những người dân nước Tần bị cướp đoạt gia đình, nhà cửa đều được trút ra theo câu này.

“Tần vương có lệnh, mọi người ngồi xuống ngay tại chỗ, nếu dám trái lệnh, bất kể chết sống...”

Tiếng gào thét, tung hô điên cuồng vang vọng dưới bầu trời, như giáng thẳng lên tận trời cao.

Dân chúng hai bên đường, từng người từng người một nối tiếp nhau ngồi xuống, không một ai phản kháng nữa. Trong ánh mắt bọn họ là sự vui mừng như điên, trên khuôn mặt mang theo sự tín ngưỡng tuyệt đối. Tần vương của bọn họ đến, cũng chính là sức mạnh của bọn họ đã đến.

Tuy rằng là thú dữ, tuy rằng chúng nó muốn ăn thịt người, nhưng bọn họ tin tưởng vương của bọn họ. Tuyệt đối không sao cả, tuyệt đối không thể có việc gì!

Dưới thanh thế mạnh mẽ như vậy, quân liên minh bốn nước cũng ngồi xuống ôm chặt đầu theo bản năng, bọn chúng cũng không muốn chết.

Phi Lâm thấy vậy cũng thay đổi tiếng tiêu, bắt đầu trấn an đàn thú đi tiên phong. Tiếng tiêu, tiếng đàn quanh quẩn khắp đất trời, cùng với tiếng reo hò như sấm nổ kia giống như một bài ca chiến đấu đi vào lòng người, đánh thẳng lên tận mây xanh.

“N... g... a... o...” Bạch Hổ vương thấy vậy ngửa đầu gầm lớn.

Vạn thú phía sau cũng cũng lập tức ngửa cổ lên gầm như đàn thú tiên phong, tiếng gầm dữ tợn xé toang gió lớn như muốn xuyên trời phá đất, vô cùng oai nghiêm.

Phá thành vô cùng thuận lợi, chỉ trong khoảnh khắc mà thôi.

Mà lúc này quân liên minh bốn nước đã đánh thẳng vào nội địa nước Tần, chỉ còn lại Phí thành – cửa thành cuối cùng trước khi tiến vào Đô thành mà thôi.

Phí thành, là mạch máu để dẫn vào kinh đô, cũng là cửa ải trấn thủ then chốt cuối cùng của nước Tần.

Lúc này, vùng bình nguyên phía trước Phí thành nơi nơi đều là người ngựa hô hào, tiếng trống trận ầm vang, tiếng chém giết chấn động tận trời. Quân liên minh công thành.

Mặc Chi đứng trên tường thành, nhíu chặt mày, vừa chỉ huy quân đội phía trước cửa thành chém giết, vừa chỉ huy bên trong thành chuẩn bị hậu cần.

Cửa ải Uẩn Kinh, cửa ải Phi Vân, là hai phương hướng hoàn toàn khác nhau, y đã nghĩ rằng dù cho Uẩn Kinh có vấn đề gì thì dù thế nào Phí thành cũng có thể thủ được. Nhưng chưa từng nghĩ tới Phi Vân lại xảy ra chuyện, quả thật là bất ngờ, khiến cho nước Tần gặp nguy nan lớn đến vậy. Thất thủ mấy thành liên tiếp, đây cũng là lần đầu tiên trong mấy năm qua, nếu y không giữ được Phí thành thì nước Tần cũng coi như xong.

Phí thành, không phải là cửa ải then chốt hay vô cùng quan trọng ở biên cương, nếu không phải là thành trì xây dựng trên vị trí trọng yếu thì nó chỉ là một thành trì bình thường mà thôi, hoàn toàn không thể so được với cửa ải Uẩn Kinh. Nó không có địa thế hiểm yếu để phòng thủ, không có thành trì vững chắc để chống đỡ, thậm chí nó cũng không thể sánh được với cửa ải Phi Vân. Bởi vậy, nó không thể trở thành thành trì chiến lược, chỉ có thể dựa vào sức người hợp lại, chỉ có thể dựa vào tử thủ mà thôi.

Tiếng chém giết vang lên liên tiếp khắp nơi. Bốn mươi vạn đại quân liên minh bốn nước, dù có để lại quân đóng ở ba thành trì đã chiếm đóng thì quân đội chủ lực cũng có gần ba mươi vạn quân, lúc này lại toàn lực công phá Phí thành. Kia tiếng chém giết kịch liệt, kia tiếng trống trận ầm vang, kia tiếng hét gào thảm thiết trên chiến trường, chẳng mấy chốc đã hòa vào với nhau tạo thành một khúc trường ca thê lương.

Máu bắn ra từ khắp mọi nơi, thấm đẫm vùng bình nguyên trước Phí thành, nở rộ trên mặt đất màu vàng kia như những đóa hoa rực rỡ mà cũng không kém phần thê thảm.

Máu đỏ, hết khô ráo rồi lại ướt đẫm, vừa thấm ướt lại bị làn gió bắc hong khô, cứ thế lặp đi lặp lại như không bao giờ chấm dứt.

Làn mưa tên dày đặc, những chiếc xe công thành, đá tảng, thang, thuốc pháo, dầu hỏa... dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào có thể dùng được.

Giết chóc, người với người chém giết bất kể sống chết. Không thể dựa vào tường thành vững chắc cũng không thể dựa vào mưu lược thì chỉ còn có thể dựa vào chém giết, thực sự là một đao một thương, một người một ngựa.

Bài ca bi tráng thời loạn thế, máu đỏ ngập tràn.

Chém giết đã gần một ngày một đêm mà không hề có dấu hiệu dừng lại. Máu đã sắp nhuộm vùng thảo nguyên trước Phí thành thành một màu đỏ, mùi máu tươi nồng nặc, cuốn theo gió bắc bay lên không trung.

Trên vùng bình nguyên đỏ rực, Độc Cô Tuyệt dẫn theo mười vạn binh mã của Mặc Vũ, chạy suốt ngày đêm về Phí thành. Phí thành không thể cầm cự được lâu, hẳn biết điều đó, dẫn cho người trấn thủ là Mặc Chi, Thượng tướng quân một tay hãn dạn dễ nên.

Hơn mười vạn binh lính đi theo phía sau, không ai oán giận, lại càng không có ai dám cản trở, chạy như điên trên vùng đất bình nguyên đỏ rực. Phí thành, rồi kinh đô nước Tần, đó là nhà bọn họ, sao có thể để cho kẻ khác hủy hoại đi dễ dàng như vậy được.

Chiếc roi vung lên như điên, những con ngựa phi như bay, hai mắt đã đỏ vằn.

Trời càng ngày càng lạnh, lạnh đến nỗi hơi thở cũng muốn đóng thành băng.

Cửa ải Phi Vân, sau khi Vân Khinh phá thành cũng hiểu rõ tình hình trước mắt, cô không hề dừng chân mà dẫn quân chạy không ngừng về phía Phí thành, nếu thành bị công phá thì e rằng kinh đô nước Tần...

Cứ thế mà chạy mà phóng, dân chúng trong thành Phi Vân đem toàn bộ thịt tích trữ mùa đông ra cho đàn thú ăn. Vạn thú của bọn họ cần phải ăn uống, bọn họ không ăn cũng chẳng sao cả, đem cho chúng nó ăn để chúng đánh giặc, giúp bọn họ tiêu diệt những kẻ xâm lược Tần quốc của họ.

Vạn thú gầm rú chạy đi, băng thẳng qua cửa ải Phi Vân, rồi đến Tĩnh thành.

Gió Bắc lạnh lẽo, vùng thảo nguyên nằm sâu trong nội địa nước Tần hoang vắng, tiêu điều, khắp nơi là màu đất vàng dày đặc.^(*)

^(*) Tần quốc có 2 vùng bình nguyên, một vùng đất đỏ và một vùng đất vàng

Phí thành là tòa thành duy nhất còn lại ngăn cách với kinh đô nước Tần. Lúc này, bên trong Tần vương cung vô cùng nghiêm trang, tất cả triều thần đều có mặt ở đây, mặt ai cũng mang vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

“Cửa ải Uẩn Kinh đại thắng, Bệ hạ của chúng ta đang ngày đêm đến Phí thành. Thượng tướng quân Mặc Lâm trấn thủ phía bắc Trường thành cũng đã dẫn mười vạn đại quân chạy suốt đêm đến đó. Chúng ta chỉ cần cầm cự cho đến lúc đó, chỉ cần đợi được họ đến”. Sở Vân nhìn các văn thần đứng trong Mãn điện, trầm giọng nói.

Trầm mặc, không ai lên tiếng. Bọn họ cũng biết điều đó, nhưng cả hai đội quân đều cách phía ngoài vạn dặm, liệu Phí thành có thể kiên trì được đến lúc bọn họ tới không?

“Phí thành đã vào trận chiến hơn hai ngày rồi, tình hình chiến đấu rất bất lợi.” Giữa không gian trầm mặc ấy, tả tướng nhỏ giọng nói.

Văn thần trong Mãn điện nghe thấy lại càng nhú chặt mày, giữa nội địa nước Tần chính là bình nguyên. Không có núi sông cách mặt, không có địa hình hiểm trở để phòng thủ, mà qua Phí thành thì sẽ thẳng đến kinh đô, nên Phí thành là nơi phồn vinh bậc nhất nhì. So với các thành khác chỉ có hai cửa trước sau còn Phí thành lại có bốn cửa thành, nếu như ba cửa thành bị bao vây, luân phiên tấn công thì giữ được cửa này mất đi cửa khác, cũng đồng nghĩa với việc thua trắng.

Sở Vân nghe âm thầm nắm chặt tay, điều này làm sao y không biết chứ, có điều...

“Báo, có thư tám trăm dặm khẩn cấp từ cửa ải Phi Vân.” Vào lúc các văn thần đều đứng lặng im trong Mãn điện, đột nhiên bên ngoài đại điện vang lên tiếng hô lớn. Một viên đại quan cầm thư ‘tám trăm dặm khẩn cấp’ xông thẳng vào đại điện.

Thị vệ bên ngoài điện vừa thấy vậy lập tức tránh sang một bên, để cho viên quan thị vệ nọ chạy vào chính điện.

“Có chuyện gì?” Sở Vân và các văn thần trong đại điện vừa nghe là thư tám trăm dặm khẩn cấp đến từ cửa ải Phi Vân đều giật mình, cửa ải Phi Vân này còn có gì khẩn cấp hơn nữa sao, chẳng lẽ...

Quan thị vệ vọt vào trong điện, vẻ mặt mừng như phát điên, vừa thở hổn hển như trâu vừa nói lớn: “Tin tốt, tốt quá... Tin tức, Phi Vân...” Y vội vàng đến nỗi không thể nói nên lời.

Sở Vân thấy vậy cũng vội bước lên, giật bức thư tám trăm dặm khẩn cấp trong tay viên quan thị vệ nọ, gấp rút mở ra, đọc nhanh như gió.

“Có một cô nương mang Phi ưng lệnh tới, dùng vạn thú phản công cửa ải Phi Vân, nay thành Phi Vân đã về lại với Đại Tần ta, cô nương ấy dẫn vạn thú đi thẳng đến Tịch thành...”

Mới đọc đến đây, Sở Vân đột nhiên mừng rỡ, nụ cười cả tháng nay chưa hề thấy trên mặt, nay đã phát ra thành tiếng. Y nắm chặt bức thư tám trăm dặm khẩn cấp trong tay, vui sướng đến mức không thể kìm chế được, hân hoan nói: "Phi ưng lệnh, Phi ưng lệnh, quay về với Đại Tần ta, là Vân cô nương đến, Vân cô nương đến rồi."

Quần thần trong điện nghe thấy Phi ưng lệnh đều vô cùng ngạc nhiên, đây là biểu tượng của Độc Cô Tuyệt! Mà nghe là cửa ải Phi Vân đã được thu về, người đó lại đi thẳng tới Tĩnh thành, ai nấy đều mừng đến phát cuồng, vừa không dám tin lẫn vô cùng mừng nói: "Cứu binh, có cứu binh, quay về với Đại Tần ta, ha ha..."

"Là ai, là ai?..."

"Vạn thú, là..."

Phi ưng lệnh, quần thần đứng trong này ai chẳng biết bao cổ tay Phi ưng bằng sắt đeo trên cổ tay Độc Cô Tuyệt. Mà cách đây không lâu, lúc Tần vương đời trước của bọn họ ban hôn cho Dực vương và Dực vương phi, trên cổ tay Vân Khinh không phải đeo Phi ưng lệnh thì còn là gì nữa? Nói như vậy, người đến là Vân Khinh.

Tuy mọi người trong điện vui mừng như điên nhưng vẫn không khỏi ngược mắt nhìn nhau. Hại chết Tần vương đời trước, bây giờ lại phóng ngựa vạn dặm đến cứu Tần, Vân Khinh này...

Sở Vân nắm chặt bức thư tám trăm dặm khẩn cấp trong tay, phất tay quát lớn: "Giữ vững Phí thành, nhất định phải đợi Vân cô nương đến, tả tướng trấn giữ kinh đô. Những người khác đi theo ta, trấn giữ Phí thành, toàn lực trợ giúp, nhất định phải giữ vững cho đến khi Vân cô nương đến."

Dứt lời, y đã bước nhanh ra ngoài đại điện.

Chúng văn thần phía sau nhìn nhau, không hề có suy nghĩ gì khác thường, xoay người đuổi theo. Phóng ngựa vạn dặm đến cứu Tần, nếu thật sự là như thế, có lẽ tất cả mọi ưu khuyết điểm gì, lúc này đều có thể bỏ qua.

Đã vào mùa đông giá rét, trời càng ngày càng rét đậm hơn nữa, đêm đến còn hạ xuống vài độ, gió Bắc thổi qua cuộn cuộn, vạn vật trong đất trời giống như bị đóng băng.

Nhưng ở Phí thành này lại càng ngày càng nóng, nhiệt huyết càng ngày càng sôi trào. Tiếng chém giết, tiếng trống trận, công thành, phòng thủ, ngày qua ngày điên cuồng tấn công, ngày qua ngày kiên cường phòng thủ. Máu đã chảy thành sông, màu vàng của đất đã bị nhuộm thành màu nâu sẫm.

Tin chiến báo từ các nơi không ngừng bay tới, Tỉnh thành bị Vân Khinh công phá, Khu thành bị Vân Khinh công phá. Từng thành trì bị thất thủ trước đây lần lượt được thu về theo mỗi bước chân Vân Khinh. Mà lúc này cô đang chạy như bay về Phí thành, đang đến với bọn họ.

Quyết chí phòng thủ giữ vững thành trì, trong lòng Mặc Chi, Sở Vân kiên cường và quyết tâm giữ vững, nhất định phải giữ được cho đến khi Vân Khinh đến. Vạn thú công thành, với khí thế tấn công như chẻ tre ấy, thì mấy chục vạn người ngựa trước mắt có là gì đâu. Nhất định sẽ bị diệt gọn, bọn họ chỉ cần kiên trì cho đến khi Vân Khinh đến, bọn họ nhất định giành thắng lợi.

Mà quân liên minh bốn nước giống như cũng biết toàn bộ đường lui của chúng đã bị Vân Khinh khép chặt lại, bọn chúng đã không còn đường lui nữa. Nếu không công phá được Phí thành rồi tiến vào kinh đô nước Tần thì bọn chúng chắc chắn sẽ bị bao vây trên bình nguyên này, cho nên bọn chúng ra sức tấn công ngày càng ác liệt.

Máu, máu, máu, tình hình chém giết đã vào hồi gay cấn, kịch liệt nhất. Ba cánh cửa thành, quân đội chia ra làm ba, quân lính chết trận không biết bao nhiêu mà kể.

Dân chúng Phí thành tự động gia nhập thế trận phòng thủ. Phòng thủ, quyết chí phòng thủ. Chờ đợi, quyết tâm chờ đợi, thứ bọn họ chờ đợi không còn cách xa nữa rồi. Người đứng đầu vạn thú có thể sẽ xuất hiện trước mắt họ ngay trong khoảnh khắc, người đó sẽ đến để bảo vệ bọn họ.

Chạy suốt ngày đêm không ngừng nghỉ, Độc Cô Tuyết đã gần vượt qua vùng bình nguyên đất đỏ, sắp tiến vào bình nguyên đất vàng. Phí thành, phải bảo vệ bằng được.

“Bệ hạ, Sở Vân dùng bồ câu báo tin.” Trong thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, Mặc Ngân đưa tin tức Sở Vân truyền đến cho Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết đang nhú chặt mày, khuôn mặt lạnh băng như sương giá, không ngước nhìn, sắc mặt vẫn không chút thay đổi, lạnh lùng không hề có chút ấm áp.

Nghe vậy, Độc Cô Tuyết lập tức mở bức thư kia ra, đôi mắt lạnh lùng như sương giá đột nhiên sáng ngời. Sắc mặt lạnh lùng không chút thay đổi chột rạng ngời như nắng sớm, nhìn yêu điểm đến kinh người.

Mặc Ngân, Mặc Ly vừa thấy vậy ngước mắt nhìn nhau, có thể khiến cho Độc Cô Tuyết có thần sắc như thế nhất định là tin tức tốt lành. Bọn họ lập tức nhận thư tín trong tay Độc Cô Tuyết, sau đó hai người đọc lướt qua cực nhanh.

“Thật tốt quá!, Vân cô nương tới rất đúng lúc.” Mặc Ly vừa đọc xong trở nên mừng như điên, phóng người nhảy lên.

“Khó trách Vân cô nương không ở Uấn Kinh, thì ra cô nương ấy đến đây, tốt quá, thật quá tốt.” Mặc Ngân mừng rỡ vô cùng, cười rỡ to. Vân cô nương đến rồi.

“Đi!” Độc Cô Tuyệt không nói gì, xoay người nhảy lên ngựa, vung roi vọt đi. Vân Kinh, Vân Kinh của hãn giúp hãn trấn giữ Tần quốc, Vân Kinh của hãn đang ở phía trước.

Phóng ngựa chạy như điên, ngày đi cả ngàn dặm.

Trời càng ngày càng lạnh, những nơi máu nóng chảy xuống chỉ trong khoảnh khắc đã kết thành bông tuyết, màu đỏ tươi thật yêu điểm, nhiều đến mức khiến người ta nhìn thấy phải nhức nhối.

“Cửa thành phía đông không đủ dầu...”

“Cửa thành phía tây dầu bị đông cứng, lửa không đủ...”

“Cửa bắc không đủ người...”

Sau mấy ngày bị tấn công dồn dập, cả người lẫn quân nhu thiết yếu đều bắt đầu thiếu hụt.

Không phải Đại Tần không giàu có, không phải Đại Tần không chuẩn bị đủ được quân nhu dự bị, mà là thời tiết rét lạnh như thế này lửa không thể bùng cháy được, dầu có đốt thế nào cũng không nóng. Dội một thùng xuống dưới, chưa xuống tới nửa cửa thành đã đóng băng lạnh ngắt, tấn công như vậy còn có lợi ích gì?

“Giết...” Tiếng hét vang đến tận trời, vang vọng khắp vùng bình nguyên này.

“Cửa bắc sắp bị đánh hạ...” Tiếng hét điên cuồng, không ngừng vang lên trên những bức tường thành rộng lớn của Phí thành.

Mặc Chi, Sở Vân không ngừng tiếp tế cho các cửa thành lớn, không ngừng điều động quân nhu. Nhưng thời tiết quá lạnh, lạnh đến mức như muốn đóng băng tất cả mọi sự kiên trì giữ vững cùng mọi hy vọng của họ.

Một tên liều lĩnh nhảy lên đầu tường thành, Mặc Chi nhanh tay vung đao chém y, Sở Vân xông lên phía trước liều mạng đẩy cây thang vừa bắt lên tường thành kia xuống.

Không biết đây là lần thứ mấy bị địch tấn công lên tường thành nhưng bị bọn họ giết sạch. Tất cả mọi

người như chết lặng.

“Sao còn chưa đến?” Lễ bộ thượng đại phu vừa nhóm lửa vừa nhìn về phía Khu thành, gấp rút đến độ nói năng phều phào!

“Có lẽ sắp không cầm cự được nữa!” Lại bộ thượng đại phu vừa chỉ huy binh lính ném đá, vừa nhìn với ánh mắt sốt ruột, tràn đầy lo lắng.

Ầm, ầm. Hộ bộ thượng đại phu vừa dứt lời, dưới chân thành đột nhiên vang một tiếng nổ động trời, binh lính đông nghìn nghịt vọt lên, toàn quân tấn công. Đây là được ăn cả ngã về không, liều lĩnh công thành.

“Phòng thủ, bảo vệ thành.” Mặc Chi điên cuồng hét lên, đôi mắt đỏ vằn, không ngừng chạy đôn đáo, lo cho cả ba cửa thành cùng một lúc.

Lúc này, không còn phân chia văn thần võ tướng gì nữa! Tất cả mọi người cùng đồng lòng hợp lực, ngay cả Hữu tướng vốn là lão tướng tóc trắng xóa cũng cầm trường kiếm lên, lao bổ về phía những kẻ địch đang xông lên từ phía tường thành.

Tiếng trống trận như sấm rền, làm náo động cả vùng bình nguyên rộng lớn này.

Ngựa hí người hét, thần hồn nát thần tính.

Bầu trời âm u, mây đen kéo đến không ngừng, gió bắc rét lạnh vù vù thổi tới, lạnh đến mức như muốn tiêu diệt hoàn toàn vạn vật trong thế gian này!

Ầm, ầm. Những chiếc xe công thành khổng lồ húc mạnh vào cánh cửa thành như tiếng sấm rền vang... giống hệt như đánh vào trong lòng quân dân nước Tần.

Hỏa tiễn từ bốn phương tám hướng phóng tới. Tại nơi đất trời lạnh buốt này tuy không phát huy hết sức nóng, nhưng cứ như vậy lại càng có nét yêu diễm và vô tình.

Người kêu rên, ngựa hí dài, những tiếng kêu vô cùng thảm thiết, chẳng khác nào địa ngục trần gian!

Ầm! Một tiếng sấm rền thật lớn như nổ tung tất cả, Sở Vân chỉ cảm thấy cửa thành phía dưới đang rung lên bần bật. Y đứng ngay phía trên tường thành nên cảm thấy rất rõ ràng, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chẳng lẽ thật sự không giữ được thành này nữa sao?

“Vân Khinh, Vân Khinh, sao cô nương vẫn chưa đến?” Tiếng hét lớn như vọng thẳng lên tận trời.

Ầm, tiếng vỡ nát, sụp đổ vang lên mãnh liệt, Sở Vân không cần nhìn cũng biết, cửa thành phía bắc bên dưới chân y đã bị phá!

“Thành đã bị phá...” tiếng hét như bão táp đột nhiên vang vọng khắp nơi. Quân liên minh bốn nước bỗng chốc vui mừng như phát cuồng, bọn chúng tấn công hơn mười ngày, rốt cục cũng phá được thành.

Mặc Chi đứng trên tường thành, đôi mắt đỏ ửng nhìn tình cảnh trước mắt, nét mặt đau đớn thấu tận tim gan. Thanh trường kiếm trong tay vung lên ngang trời, dứt khoát chém xuống cổ mình.

“Bệ hạ, thần xin lỗi người.” Tiếng hét thê lương vang khắp không trung.

“Không.” Hộ bộ thượng đại phu Mặc Đình đứng bên cạnh, cướp thanh kiếm của Mặc Chi nhanh như chớp, máu tươi lập tức bắn ra tung tóe.

“Còn sống chúng ta còn có cơ hội, chết chính là kẻ nhu nhược.” Thân hình Mặc Đình tuy rằng mảnh khảnh nhưng nét mặt lại kiên quyết, cứng cỏi.

“Ta...” Mặc Chi nắm chặt thanh trường kiếm.

“N... g... o... a... o...” Đột nhiên phía cuối chân trời vang lên tiếng hổ gầm, cắt ngang bầu không khí, băng qua mặt đất rộng lớn, bay đến như bão táp.

“G... r... à... m...” Ngay sau đó là những tiếng gầm đinh tai nhức óc khác ùn ùn kéo đến, giống như tiếng sấm phía chân trời, mãnh liệt mà oai hùng.

Mặc Chi, Sở Vân, Mặc Đình giật mình, trong đôi mắt u tối đột nhiên tràn ngập ánh sáng, đồng loạt quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng gầm.

Chỉ thấy phía chân trời, một đường thẳng màu đen đang di chuyển đến với tốc độ thần tốc, bắt đầu chỉ là một đường thẳng kéo dài sau đó dần dần mở rộng, dần dần rõ ràng, đó là, đó là...

“Dực vương phi đã đến.” Khóe miệng Sở Vân run run, đột nhiên điên cuồng hét lên.

Vì vui mừng đến phát cuồng mà y gọi luôn Vân Kinh bằng danh hiệu Dực vương phi trước đây.

Mặc Chi giật mình, xoay người nhảy xuống tường thành, hét lớn: “Bảo vệ thành, cứu binh đến, đã đến rồi, Dực vương phi của chúng ta đến rồi.”

Tức khắc, tất cả binh lính như được tiếp thêm sức mạnh vô cùng to lớn, lập tức trở nên mạnh mẽ như rồng, như hổ. Bọn họ dùng hết sức lực đang có của mình, điên cuồng lao ra mà đâm mà chém quân liên minh bốn nước đang kéo vào thành.

Tiếng bước chân dồn dập, nhanh như chớp.

Tiếng vạn thú gầm rống khiến cho sắc trời cũng phải biến đổi càng ngày càng vang, càng ngày càng gần. Tiếng bước chân rầm rập trên bình nguyên làm rung động cả mặt đất rộng lớn. Đến rồi, đã đến rồi, Vương phi của bọn họ đã đến, Vương phi của bọn họ thực sự đến rồi.

Quân liên minh bốn nước bên ngoài thành vừa rồi còn mừng như điên như dại nhưng chỉ trong phút chốc đã biến thành vô cùng hoảng sợ. Cái tên vạn thú này bọn chúng chưa từng gặp, nhưng tiếng gầm rống chấn động đất trời như thế kia đã khiến cho bất cứ kẻ nào cũng phải sợ hãi tột độ!

Lập tức, quân liên minh bốn nước trở nên hỗn loạn, liều chết tấn công vào trong thành.

Một vùng máu đỏ tươi, nơi nơi bị tàn phá, Vân Kinh thống lĩnh vạn thú chạy đến như bay. Đứng từ xa xa, nhìn tình cảnh trước mắt không khỏi hít thật sâu, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm. May mắn, cô đến vừa kịp lúc, thật may mắn, cô đến vừa kịp lúc!

Tiếng đàn hòa cùng tiếng tiêu, uốn lượn quanh quẩn, vạn thú đã đến đây rồi.

Tiểu Tả khống chế một con hổ màu xám, miệng thổi một làn điệu đã được Phi Lâm dạy ngày trước. Tiếng tiêu bén nhọn cất lên mang theo một đám dã thú, phóng thẳng đến cửa thành bên phải Phí thành.

Tiểu Hữu nắm trong tay cái kèn môi, âm sắc mang phong cách cổ xưa khống chế một con hổ màu vàng, dẫn theo một đám thú xông về bên phải cửa thành phía tây.

Đứng giữa đội quân, Phi Lâm và Vân Kinh cùng cầm tiêu hợp tấu, chỉ huy đàn vạn thú khổng lồ đánh thốc vào mấy chục vạn đại quân của quân liên minh bốn nước.

“N... g... o... a... o... o...”

“G... r... à... o... o... o...”

Quân đoàn chấn động núi rừng, đất trời đổi màu, thú dữ gầm rống, trống trận rầm rầm.

Gió cuốn cuộn, đàn sói rượt đuổi, đàn ngựa cuồng cuồng chạy trốn, những tiếng kêu thảm thiết vang vọng

khắp đất trời, hung tàn như muốn xé toạc cả không trung.

Lúc này, quân liên minh bốn nước cũng không dám liều mạng tấn công nữa, phía sau bắt đầu náo loạn, cả đám nháo nhào bỏ trốn. Bọn chúng muốn chạy trốn nhưng đàn thú dữ chạy hàng vạn dặm đến đây nào có cho phép chúng trốn được. Những chiếc răng nanh sắc nhọn, vô cùng hung hăng cắn phập vào chỗ hiểm của kẻ địch, móng vuốt tàn nhẫn hung hãn cắm sâu vào trái tim, máu tươi bắn ra tung tóe.

Đàn báo có tốc độ nhanh nhất dẫn đầu quân tiên phong, theo sát phía sau là sư tử và sói và tập kích từ hai cánh, chẳng cần quân hậu vệ vì chúng nó không cần hậu vệ, chỉ cần tấn công.

Mấy con mãng xà hung mãnh dưới tiếng đàn Vân Khinh lao thẳng đến cánh cổng Phí thành, vung đầu một cái, một đám người bị đánh văng ra xa, cái đuôi quét qua, lại một đám người khác ngã xuống, không thể chống đỡ nổi.

Quân liên minh bốn nước vừa nhìn thấy cảnh tượng này, vừa rồi còn cố sức công thành lập tức càng trở nên liều mạng chống cự lại. Đám mãng xà thấy vậy càng di chuyển nhanh hơn nữa, giã thật mạnh lên cánh cửa thành, tấn công từ bên ngoài. Thân hình khổng lồ của chúng nó là vật trấn giữ tốt nhất ngay cửa thành, đồ ai dám giao tranh?

“Tốt lắm, tốt lắm, ha ha ha ha...” Sở Vân đứng trên tường thành thấy vậy cười ha hả thật sảng khoái.

“Cắn mạnh vào, cắn mạnh vào cho ta.” Mặc Chi cầm thanh kiếm chém vào không khí.

Giết chóc, chỉ trong giây lát thế tình thế chém giết đã nghiêng hẳn về một bên. Thú dữ hung hãn lợi hại hơn nhiều so với người, bởi vì chúng nó không cần biết tấn công hay phòng thủ mà tự do hành động theo ý thích. Mà hiện tại, không ai có thể chỉ huy chúng nó phát huy sở trường mạnh mẽ hơn nữa, sự lợi hại này còn hơn gấp bội phần so với đám binh lính bình thường kia.

“Thích quá, thích quá, giết đi, giết đi!” Thượng Quan Kính theo sát bên Vân Khinh, che mặt múa may kiếm trong tay, tỏ ra vô cùng phấn khích.

Đáng tiếc cậu và Mộ Ải không biết âm công, ngay cả nhạc khí cũng không biết dùng, không có đất dụng võ giống Tiểu Tả và Tiểu Hữu, chỉ có thể đứng đây chiêm ngưỡng mà thôi.

“Chắc chắc, chắc chắc.” Mộ Ải vuốt cằm, ý khen ngợi hiện rõ trong đáy mắt, không cần dùng lời diễn tả.

“Giết, giết hết bọn chúng...” Dân chúng nước Tần đứng gần tường thành lúc này hò hét ầm ĩ, lớn giọng tung

hồ, trút hết mọi oán hận trong những ngày khổ cực đã qua.

Khúc hoan ca trên chiến trường, vang vọng khắp vùng trời nơi này.

Tiếng đàn hòa cùng tiếng tiêu vang vọng lên tận không trung, âm sắc kia vô cùng sắc bén và mạnh mẽ, so với tiếng trống trận ầm vang kia không hề thua kém.

Vân Kinh khống chế Bạch Hồ vương, thông thả bước tới gần, đàn thú đều nghe lệnh của cô, kỷ luật vô cùng nghiêm minh,.

Chém giết, tận cùng chỉ là chém giết.

Mặt trời vừa nhú lên, ngay phía dưới đường chân trời, mặt đất bị nhuộm thành một màu đỏ thẫm, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập khắp không gian.

Thời loạn thế này, kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, sức mạnh tuyệt đối là tất cả.

Mấy chục vạn đại quân tan tác, sau gần một ngày đêm chống cự rồi cuộc không thể duy trì thêm được nữa.

“Lui.” Chủ soái quân liên minh bốn nước tận mắt nhìn thấy thắng lợi đã gần như nằm trong tay lại bị Vân Kinh bóp nát không còn manh giáp. mấy chục vạn đại quân, bây giờ đã thương tàn hơn một nửa, không thể chống cự nổi nữa, mặt mày tái xanh tái mét điên cuồng hét lên, rút lui về phía đông bắc bình nguyên.

Chỉ trong chốc lát, quân liên minh bốn nước đã không chống cự được nữa, cuống cuồng rút lui, tháo chạy về vùng bình nguyên rộng lớn.

Vân Kinh thấy vậy, giữa nét mặt lạnh lùng chợt lóe sáng. Sao có thể để cho bọn chúng rút đi dễ dàng như vậy? Dưới bàn tay cô, lúc này tiếng đàn nhanh chóng đổi nhịp, thanh âm trong trẻo quẩn quanh khắp nơi.

“Đuổi theo!”

“N... g... o... a... o...”

Lập tức, vạn thú quay đầu đi theo Vân Kinh truy đuổi quân liên minh bốn nước đang cuống cuồng rút lui kia.

Bụi đất cuồn cuộn, cuống cuồng bỏ chạy.

Tuy nhiên, ngay lúc Vân Kinh quay người đuổi theo, khói bụi mịt mù như che phủ cả bầu trời từ xa xa kéo

đến, vừa vặn chặn trước đường rút lui của quân liên minh bốn nước.

Vân Khanh chợt sửng sốt, sau đó cảm thấy cả người như thả lỏng ra! Cờ hiệu giương cao dưới ánh chiều tà, cờ hiệu hình chim ưng màu đen, không phải cờ hiệu của Độc Cô Tuyết thì còn ai nữa? Độc Cô Tuyết đã đến rồi.

Trên tường thành, Mặc Chi đưa mắt nhìn, mừng phát điên hét lớn: “Bệ hạ tới.”

Vừa hét y vừa nhảy xuống tường thành, chạy như điên như đại tới cửa phía tây thét không ngừng: “Mở cửa thành, theo ta.”

Cửa thành mở ra, Mặc Chi mang theo nhóm binh lính còn lại trong thành, phóng theo phía tây đường rút lui của quân liên minh bốn nước đang bỏ chạy tán loạn. Ba người bao vây toàn bộ ba mặt của quân liên minh.

Ba hướng trên vùng bình nguyên đất vàng này đã bị vây kín, còn muốn chạy sao? E rằng còn khó hơn lên trời!

Chém giết, tận cùng chỉ có chém giết, tiếng chém giết đinh tai nhức óc vang vọng khắp bình nguyên đất vàng.

Cờ bay phấp phới, thiên hạ của người Tần.

Vũ điệu của máu, thù mới hận cũ, hãy cho kết thúc hết ở nơi này.

Ngày còn chưa tàn, mặt trời lại nhô lên từ phía đông, hiếm khi thấy nó sáng chói đến vậy. Vầng thái dương chói mắt hiện ra như khuôn mặt đang tươi cười rạng ngời sau đám mây mù dày đặc, chiếu rọi vùng đất gần như đã bị nhuộm thành màu nâu thẫm.

“Đầu hàng...”

Quân liên minh bốn nước rầm rập quỳ xuống trong vòng vây, hai từ này đã trở thành cái kết cuối cùng cho hành động liên minh sáu nước muốn chinh phạt Tần của bọn chúng.

Nắng sớm lan tỏa, nhẹ nhàng như những sợi dây kim tuyến óng ánh tràn ngập, mang vẻ đẹp rạng ngời.

“Vạn tuế, vạn tuế...” Dân chúng đứng ở Phí thành suốt mấy ngày đêm đồng loạt tung hô, tiếng tung hô vui mừng đến đinh tai nhức óc, làm cho vùng đất này càng thêm nóng bỏng.

Độc Cô Tuyết bỏ lại binh lính phía sau, chạy như điên về phía Vân Khanh.

Ánh sáng mặt trời như hào quang bao phủ từ phía chân trời, chiếu xuống bóng dáng Vân Kinh khoác áo lam nhạt dần đầu vạn thú, đứng sừng sững tại một phương. Hồ trắng bên cạnh áo lam, thanh lệ thoát tục đến vậy cũng uy phong lẫm liệt đến vậy.

Vân Kinh ngồi ở trên người Bạch Hồ vương, nhìn Độc Cô Tuyết phóng ra từ giữa đội quân ở xa xa, tấm áo choàng màu đen bao phủ chiếc áo giáp bạc. Ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống khuôn mặt hắc, thân thể hắc, thật kiêu ngạo, thật cuồng vọng, nhưng cũng là khắp trời đất này duy nhất mình ta như thế.

Mắt nhìn thật sâu vào bóng dáng Độc Cô Tuyết đang chạy từ xa tới, Vân Kinh hít vào một hơi thật sâu, nhỏ giọng quay sang đám người Phi Lâm nói: “Đi thôi!”

Vừa nói cô vừa vuốt ve Phượng Ngâm Tiêu Vĩ.

“Cô không đợi hắc?” Mộ Ải kinh ngạc nhìn Vân Kinh.

Vân Kinh nghe vậy lắc đầu: “Ta đành phải xin lỗi chàng!” Nói xong, năm ngón tay cô khẽ lướt qua, tiếng đàn tung bay, vạn thú sau nhiều ngày chinh chiến đã mệt mỏi, đứng lặng yên bốn phía xung quanh cô đều đồng loạt đứng lên, xoay người về phía ngược lại.

Vân Kinh khẽ cúi đầu, không nhìn lại Độc Cô Tuyết đang chạy tới. Bạch Hồ vương vòng người, quay đầu mang Vân Kinh chạy đi.

Ngay ở đây, trước mấy chục vạn đại quân, trước dân chúng nước Tần, sao cô có thể gặp hắc? Cô – là tội nhân nước Tần, cô không có tư cách gặp Tần vương của bọn họ.

Khi đến thật oanh oanh liệt liệt, khi đi lại yên lặng không một tiếng động.

Phi Lâm, Mộ Ải nhìn nhau, im lặng khẽ lắc đầu, thay đổi tư thế ngồi xuống lưng hổ, đi theo cô.

“Chết tiệt, nàng đứng lại đó cho ta.” Một tiếng thét điên cuồng như sét đánh giữa trời quang, cùng với tiếng vó ngựa chạy điên cuồng vang vọng ở phía sau Vân Kinh, liều lĩnh xông thẳng vào giữa đàn thú.

Vân Kinh nghe thấy giọng nói này mà giật mình, đàn dã thú vừa trải qua một lễ rửa tội bằng máu nhiều như vậy, nếu lại bị hành động như thế khiêu khích thì e rằng sẽ không điều khiển nổi mất. Lập tức, tiếng đàn vang lên, mở ra cho Độc Cô Tuyết một con đường.

“Quay đầu lại cho ta!” Giọng nói vô cùng bá đạo vang lên ngay sau lưng, vừa lạnh lùng, tàn khốc, vừa cuồng vọng.

Vân Khanh nghe thấy, cả người khẽ run lên, bàn tay nắm chặt túm lông trên người Bạch Hổ vương, cắn mạnh vào môi, chậm rãi xoay người lại.

Ánh mặt trời bao phủ khắp bóng dáng người đang lao đến, áo giáp màu bạc phản chiếu ánh sáng thật chói mắt, giống như chiến thần đích thân tới.

Hàng lông mày kia, đôi mắt kia, đôi môi kia, người ấy đang gần như thế, gần đến mức chỉ cần bước lên mấy bước là có thể ôm được, gần đến mức có thể nhìn thấy rõ ràng mọi đường nét.

Thật muốn đưa tay chạm vào khuôn mặt quen thuộc kia, thật muốn tựa vào lồng ngực vững vàng kia, thật muốn được ôm chặt lấy người đó, thật muốn được nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hân, thật sự rất muốn, rất muốn!

Rõ ràng chỉ là mấy tháng xa cách nhưng sao lại cảm thấy dường như đã rất lâu, rất lâu rồi. Lâu đến mức như thời gian dài đằng đẳng, lâu đến nỗi như đã trải qua mấy kiếp luân hồi, nỗi nhớ mong trong lòng kia như đã ăn sâu vào tận xương tủy, đau thấu tâm can.

Đôi mắt trong trẻo, lạnh lùng lúc này chợt ửng đỏ, nhưng lại luyến tiếc không muốn dời đi.

Hai bên chỉ nhìn nhau nhưng lại như đã nói ra cả ngàn lời vạn ý.

Nhưng cô cũng không thể tới gần, cô là một tội nhân, cô không xứng...

"Ai cho phép nàng rời khỏi ta, ai cho phép nàng. Nói, ai cho phép nàng?" Giọng nói vô cùng bá đạo điên cuồng hét lên, lại xen lẫn sự tức giận cùng cực.

"Ta..." Vân Khanh nghe vậy cắn chặt môi dưới, chànง...

"Ai cho phép nàng cắn, chết tiệt, ai cho phép nàng tự tổn thương mình!" Nện một đấm thật mạnh vào không khí, Độc Cô Tuyệt phóng người nhảy xuống khỏi ngựa, vọt tới bên người Vân Khanh. Cánh tay cứng như sắt vươn ra, ôm chặt thân hình mảnh khảnh của Vân Khanh, nhìn môi dưới bị Vân Khanh cắn sưng đỏ lên.

Độc Cô Tuyệt nhẹ nhàng đưa ngón tay vuốt qua, nét mặt cực kỳ tức giận, nhưng ẩn sâu trong đáy mắt lại cất giấu một sự xúc động sâu nặng xen lẫn đau lòng.

"Ta đã nói rồi, từ nay về sau không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương đến nàng, chính nàng cũng không cho phép, nàng cũng không cho phép, có nghe thấy không?"

Cùng với lời nói cuồng vọng bá đạo là lực bên hông càng thêm siết chặt. Vân Khanh bị Độc Cô Tuyệt ôm

siết, nói không ra lời, giọt nước mắt trong suốt chợt lặn ra khỏi mắt, Độc Cô Tuyết của cô...

“Ta sẽ đau lòng.” Hắc cúi đầu xuống, bốn chữ nhẹ nhàng thoát ra bên tai Vân Kinh, đôi môi mỏng không chút tức giận mà hết mực thâm tình áp lên môi cô.

Điên cuồng cắn mút như muốn nuốt chửng Vân Kinh, cánh tay càng thêm siết chặt, như muốn kéo cả người cô nhập vào thân thể hắc.

Lòng người có ta, lòng ta có người, có lẽ, sẽ không còn nhớ nhung da diết, sẽ không còn đau thương đến tan nát cõi lòng nữa.

Nhớ nhung vô ngần, yêu thương vô vàn, tất cả tình cảm, tất cả mọi thứ đều thể hiện ở trong nụ hôn vô cùng cuồng nhiệt này.

Bốn phía lặng yên không tiếng động, trong mắt ngàn vạn tướng sĩ chỉ thấy bóng dáng hai người đang ôm hôn kia, chỉ có hai người đang bỏ mặc tất cả, cực kỳ cảm động đang ôm lấy nhau kia.

Vừa hôn xong, Độc Cô Tuyết xoay người ôm chặt Vân Kinh, đối mặt với mấy chục vạn tướng sĩ nước Tần, chiến binh bại tướng, dân chúng nước Tần trên chiến trường đầm mùi máu tanh, giờ cao Vân Kinh đang ôm chặt trong tay lên, hét lớn: “Vương hậu của Quả nhân.”

Vân Kinh giật mình, cúi đầu nhìn Độc Cô Tuyết: “Tuyết...”

“Vương hậu, Vương hậu...”

Vân Kinh vừa thốt được một chữ, lập tức bị tiếng hoan hô chấn động núi rừng bao phủ, mấy chục vạn tướng sĩ cùng dân chúng nước Tần đồng loạt quỳ xuống, tiếng tung hô vang tận mây xanh, vang vọng khắp bốn phương.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đất trời chỉ quanh quẩn hai chữ này. Cũng trong khoảnh khắc ấy, tất cả cũng chỉ còn lại bóng dáng hai người đang đứng bên nhau.

Tần vương, Tần vương hậu!

Hết chương 98

Chương 99 – Tâm cung

Cơn gió Bắc lạnh giá xua tan mây đen, vầng thái dương chiếu rọi những tia sáng rạng rỡ lấp lánh như ánh ngọc, sưởi ấm cõi nhân gian hữu tình này.

Trong tiếng hô vang ầm ĩ đỉnh tai nhức óc, Độc Cô Tuyết ôm lấy Vân Kinh, xoay người nhảy lên ngựa, chiến mã hí vang tung vó lao nhanh về phía trong Phí thành.

Hắc bào tung bay phần phật trong gió, hai người cùng cưỡi một con ngựa, một người xinh đẹp trong trẻo tựa tiên nữ giáng trần, còn một kẻ lạnh lùng tàn khốc đầy nét đẹp yêu diễm, hai người phóng ngựa lướt qua chiến trường đầy mùi máu tanh, thiên sơn mộ tuyết^(*), tay kết chặt tay.

(*) Câu này được trích từ bài Mô Ngư nhi (nhạn khâu) của Nguyên Hiếu Ván. Có nghĩa là tuyết chiều trên đỉnh Thiên Sơn. Hàm ý trong câu này có lẽ muốn ví Độc Cô Tuyết và Vân Kinh là đôi chim nhạn trong bài thơ.

Nhìn tòa Phí thành càng ngày càng gần trước mắt, nhìn những nét mặt cảm động, vui mừng như muốn phát điên kia đều là văn võ quần thần và vô số dân chúng đang chen chúc tới cung nghênh. Vân Kinh bất chợt hoàn hồn lại, trong lòng cô vừa dâng lên một nỗi cảm động, kèm theo đó là cả sự đau xót, sao cô có thể để Độc Cô Tuyết rơi tình cảnh bất trung bất nghĩa như vậy chứ.

Không thay Tần vương tiền nhiệm trả thù rửa hận là bất trung. Không báo thù cho người anh trai ruột thịt của mình là bất nghĩa. Cô làm sao có thể đẩy Độc Cô Tuyết vào hoàn cảnh này.

“Tuyết, thả ta xuống, ta...” Vân Kinh nắm lấy cánh tay Độc Cô Tuyết đang ôm chặt lấy eo mình, hốc mắt đỏ ửng lên, cả người run rẩy quay đầu nói với Độc Cô Tuyết.

“Đừng nhiều lời!” Không chờ Vân Kinh nói hết câu, Độc Cô Tuyết dùng sức siết chặt lấy eo Vân Kinh, đưa mắt liếc qua hung dữ trừng Vân Kinh một cái.

Vân Kinh cảm giác được trong cái liếc mắt kia của Độc Cô Tuyết chứa đựng tình yêu sâu đậm không thể thốt thành lời, cơ thể cô bất giác lại run rẩy càng dữ dội hơn, cũng không thể nào bình ổn lại được nội tâm mình.

“Ta đã hại...”

“Nàng mà nói nữa ta sẽ bịt miệng nàng lại ngay lập tức!” Lời nói thật ngang ngược ngập tràn sự kiên định và liều lĩnh quanh bên tai Vân Kinh.

Vân Kinh nghe vậy không nén lòng được đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Độc Cô Tuyết. Người này nói được sẽ làm được, nếu cô lại nói nữa, e rằng hấn thật sự sẽ hôn cô mất. Vừa rồi là không để phòng cho nên trở tay không kịp, nếu bây giờ lại thân thiết ngay trước mặt nhiều người như vậy, cho dù cô là người lạnh nhạt, đứng dưng với mọi thứ thì cũng không thể phóng khoáng được đến thế.

Ngay sau đó, Vân Kinh gắt gao nép vào vòm ngực Độc Cô Tuyết. Nếu đã vậy thì hãy để cô tựa vào ngực hấn thêm một lát nữa đi.

Tiếng chiến mã hí vang, đoàn người cưỡi ngựa chạy thẳng vào thành.

“Vạn tuế, vạn tuế...” những âm thanh tung hô long trời lở đất và tiếng kèn thẳng lợi giòn giã vang lên. Tất cả mọi người nửa quỳ nửa đứng, cả trời đất ở phía sau dường như đều nằm dưới chân bọn họ.

Phi Lâm đang thống lĩnh vạn thú thấy vậy, nhướng cao hàng lông mày, nhăn mặt nói: “Có nhằm không vậy, cứ thế mà bỏ đi, nhiều động vật lớn thế kia phải làm sao đây? Chẳng lẽ muốn một mình ta đưa chúng nó trở về, thế này chẳng phải quá đáng lắm sao?!”

Mộ Ai đứng gần y nhất, nghe vậy cười ha ha nói: “Người tài làm việc lớn, bây giờ không phải người đưa chúng trở về, chẳng lẽ lại là ta đưa về sao?!” Vừa nói vừa hạ tầm mắt nhìn Phi Lâm khắp một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại buồn cười nói thêm: “Nếu ta cảm nhận không nhằm ánh mắt của Tần vương khi chạy tới đây lúc này, thì sau này người cần phải cẩn thận một chút, xem ra tên đó là một gã rất hay ghen tuông.” Dứt lời, y cười càng khoái trá hơn.

Vân Kinh không nhảy bén, không để ý tới phương diện này, nhưng y lại nhìn thấy rất rõ, vào lúc Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh rời đi, hấn dùng gương mặt lạnh tanh liếc mắt nhìn Phi Lâm một cái, bên trong đôi mắt ấy chứa sự ghen tuông sâu sắc. Ước chừng nếu Phi Lâm không phải đứng về phe hấn thì hấn đã sớm hạ lệnh đồng loạt phóng vạn tên, bắn Phi Lâm thành con nhím!

Cầm tiêu hợp tấu, như hình với bóng, chặc chặc, thật là mờ ám, vô cùng mờ ám đó!

Phi Lâm vốn là một kẻ cực kỳ tinh tế, vừa nghe Mộ Ai nói vậy, khóe miệng nhếch cao lên hiện rõ ra một nụ cười, nhướng mày nói: “Ta sợ hấn sao!”

Vừa dứt lời, Phi Lâm lập tức chuyển giọng điệu thờ thật dài một hơi: “Thân làm sư phụ, lại phải chịu uất ức

như vậy, thật sự là tức chết ta mà!” Mở miệng thì than thở oán giận, nhưng đôi tay lại không chậm chạp chút nào. Phi Lâm đưa cây đoản tiêu huyết ngọc đến bên miệng, tiếng tiêu trong trẻo dần dần lan ra, điều khiển hàng vạn con thú bắt đầu rút lui.

Đám động vật to xác này quả thực rất lợi hại, nếu cứ để mặc chúng nó ở lại đây không chừng nước Tần còn chưa kịp tổ chức ăn mừng thắng lợi, thì kinh đô Tần đã bị chúng nó trực tiếp san bằng rồi. Cứ đưa chúng nó về sớm một chút thì tốt hơn, nếu không đến lúc hết đồ ăn rồi thì thịt người sẽ trở thành thức ăn của chúng.

Vạn thú theo tiếng tiêu của Phi Lâm chậm chạp rút lui, cùng lúc đó Mặc Chi cười ngựa dẫn binh mã vây quanh đám tàn binh đã đầu hàng của liên quân bốn nước. Ngày hôm nay là ngày của Đại Tần, là một ngày đáng để vui mừng

Đồng thời vào lúc đó ở biên giới giữa Tần và Triệu, kết quả của trận hỏa hoạn thiêu cháy cửa ải Uẩn Kinh đó là Uẩn Kinh hoàn toàn biến dạng. Mà lúc này sau khi kiểm kê nhân mã và báo cáo lại, liên quân sáu nước Tề, Sở, Triệu, Hàn, Yên, Ngụy đã chết cháy hơn phân nửa quân số.

Ngoại trừ quân Hàn đi sau cùng nên mới nhanh chóng rút lui được mười vạn binh mã. Tề và Sở nhanh chóng xét đoán được tình hình cũng rút đi được hơn mười vạn quân binh. Các nước còn lại như Ngụy, Yên, Triệu tổn thất rất nghiêm trọng, gần như chỉ còn lại chưa đến vài vạn binh lính.

Dùng một trận lửa lớn, hy sinh một tòa thành trì, mà diệt được hơn hai mươi vạn binh mã của liên quân sáu nước, chỉ còn sót lại khoảng 30 vạn người thương tích đầy mình.

Mất hết toàn bộ sĩ khí, chỉ còn lại một đám tàn binh bại tướng.

Lúc này, Đình Phi Tình bắt lấy thời cơ, lập tức tung ra những tin đồn thất thiệt. Nói cái gì mà Sở – Tề trêu chọc Tần, nên hai nước đó vì sợ Tần tấn công rửa hận, cho nên liền kéo theo bốn nước bọn họ đến chịu tội thay cho chúng. Bây giờ bốn nước bọn họ tổn thất nghiêm trọng, gần như toàn bộ quân đội tinh nhuệ nhất nước đều chết ở nơi này, mà Tề và Sở không có thương vong gì lớn, bọn họ lấy cớ gì, dựa vào cái gì mà phải bán mạng cho Tề và Sở chứ.

Hơn nữa, đừng thấy trước mắt Uẩn Kinh bị hủy, mà nghĩ Mặc Vũ, Thượng tướng quân không thể phòng thủ được Uẩn Kinh nữa. Ai mà biết Tần đang ngầm bày mưu tính kế gì để đón chờ bọn họ ở đó, nếu không làm sao Tần lại để ít người canh giữ tại cửa ải Uẩn Kinh như thế. Mà đám binh lính Tần cũng không tấn công đến đây, rõ ràng là muốn dẫn dụ bọn họ tiến đến tấn công Uẩn Kinh. Lúc này quân lính của bọn họ chẳng còn lại bao nhiêu, nếu lại tấn công, nói không chừng tất cả mọi người đều phải chôn thân tại đây, bọn họ sao lại phải tự hy

sinh tính mạng mình cho Tề và Sở chứ!

Trong nhất thời, những lời đồn như vậy cứ nhanh chóng lan xa, lập tức truyền khắp toàn bộ ba mươi vạn liên quân sáu nước.

Thất bại trong trận chiến vừa qua vốn đã khiến lòng người dao động, mà Đinh Phi Tình lại thừa dịp này âm thầm xúi giục, tức khắc ngay cả quyết tâm hợp lại đánh một trận cuối cùng của liên quân sáu nước cũng hoàn toàn tan biến, các loại tin tức tình báo nhanh chóng truyền về nội bộ các nước.

Lòng người là một thứ rất kỳ lạ, vào thời điểm sĩ khí tràn đầy, một ngàn người có khả năng chiến đấu chống lại một vạn kẻ địch. Mà một khi sĩ khí đã giảm xuống, ba mươi vạn binh mã lại không dám tấn công mười vạn binh lính được giữ lại trấn thủ cửa ải Uẩn Kinh nằm trong tay Mặc Vũ.

Lòng người đang tràn ngập hoảng sợ, ngay cả khi Tề Chi Khiêm tính toán như thần và Sở Hình Thiên vô cùng dũng mãnh, với tình huống thế này thì cho dù bọn họ có tư tưởng muốn chinh đồn lại đội ngũ để đánh tiếp cũng là việc vô cùng khó khăn.

Nhưng mà Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên rốt cuộc vẫn là hai kẻ rất lợi hại, trải qua lần thất bại này, chẳng những không hề hoảng hốt như chó mất chủ, ngược lại bọn chúng trước tiên tự ổn định lại lòng quân hai nước Sở, Tề, rồi ngay lập tức yêu cầu tái chiến.

Hai người bọn chúng biết rất rõ tình hình nội bộ của nước Tần. Tình huống bên trong Uẩn Kinh cũng không cần phải nói, chắc chắn Độc Cô Tuyệt đã rời đi. Mặc Vũ được giữ lại trấn thủ Uẩn Kinh quan e rằng cũng không làm được việc gì. Chỉ cần bọn họ đoàn kết lại, ba mươi vạn đại quân cần gì lo không đối phó nổi mười vạn đại quân của Mặc Vũ chứ.

Đáng tiếc, không còn ai tin tưởng bọn họ nữa, Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên cảm nhận rất rõ ràng có thừa cơ hội san bằng nơi này, nhưng lại không thể lay chuyển được liên quân sáu nước, ngược lại đám người đó còn kèm chế bọn họ khiến họ chẳng thể nào nhúc nhích được. Mắt nhìn thấy thời cơ trôi qua trong chớp mắt, lại không thể làm gì được, thật sự là tức đến mức muốn giết người.

Ban đầu cứ tưởng rằng liên kết sáu nước lại với nhau thì thanh thế rất to lớn, hai nước bọn họ có thể thừa cơ mà đục nước béo cò. Tuy nhiên lại không nghĩ đến chuyện ngược lại còn bị bọn người này làm vướng chân vướng tay. Nếu sớm biết thế thì cần gì đến sáu nước, chỉ cần Tề và Sở thôi thì có lẽ bây giờ đã đoạt được cửa ải biên giới này của Tần rồi.

Cứ thế kéo càng ngày càng lâu, hơn mười ngày sau, chưa chờ đến khi sĩ khí của bọn họ tăng lên, nguồn tin tức từ Phí thành truyền đến, đã hoàn toàn đánh bại ý muốn đánh tiếp của mọi người.

Liên quân bốn nước bị Độc Cô Tuyết đánh tan ở Phí thành, toàn quân bị diệt!

Đinh Phi Tình nghe vậy không nói một lời, ngay lập tức mang theo quân đội nước Hàn của cô rời khỏi đó, hành động đó thật sự rất nhanh gọn.

Mà cùng lúc, triều đình tất cả các nước đều thu được tin tức đó, ngay lập tức, lệnh rút quân cứ như tuyết giữa trời đông dồn dập ập đến từ nội thành các nước. Các đại tướng của Triệu, Yến, Ngụy lúc này vẫn còn ở lại thì mặt mày xám xịt tự mình dẫn theo tàn binh bại tướng nhanh chóng về nước. Hai nước Sở, Tề cũng không buồn ngăn cản.

Mà lúc này, ở phía sau, Mặc Lâm, Thượng tướng quân – vị tướng trấn thủ phương bắc nước Tần, vốn định dẫn quân hỗ trợ mười vạn binh mã ở Phí thành, sau khi biết được tin Phí thành đại thắng, ngay lập tức y thay đổi lộ trình chạy thẳng đến Uấn Kinh, hội hợp với mười vạn binh mã của Mặc Vũ. Giờ đây tổng cộng có hai mươi vạn binh lính trấn thủ ở cửa ải Uấn Kinh.

Lấy hơn mười vạn đối đầu với hai mươi vạn, một cuộc chiến như thế, không cần nghĩ cũng biết, bọn họ đã hoàn toàn không còn cơ hội chiến thắng.

Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên, nhìn nhau tiếc nuối. Thời cơ tốt đã trôi qua, lúc này e rằng Tần đã triển khai xong việc bố trí phòng thủ, bọn họ không còn cơ hội ra tay nữa rồi.

Những bộ khô giáp đen lóe lên những tia sáng âm u trên nền trời, như từng đợt thủy triều đang rút xuống.

Tề Chi Khiêm đưa mắt nhìn khắp cửa ải Uấn Kinh bị lửa thiêu cháy đen, lắng tai nghe tiếng trống dồn dập nổi lên từ trên không trung Uấn Kinh, Mặc Vũ muốn xuất quan. Việc sắp xếp, bố trí binh mã tất cả đều được hoàn thành, y muốn xông ra khỏi cửa ải tấn công bọn họ. Nếu bây giờ không đi, e rằng bọn họ sẽ không còn cơ hội rời khỏi đây nữa.

Những tầng mây đen chồng chất nhau trên nền trời âm u, áp lực đó dồn nén người ta không thở nổi, những cơn gió từ phương bắc lạnh thấu xương vù vù thổi đến, những trận tuyết lớn như lông ngỗng phát phơ rơi xuống từ phía chân trời, tuyết trắng tung bay khắp không gian.

Trên thảo nguyên mênh mông, tuyết trắng bao trùm khắp cả mọi nơi, cả thế giới dường như biến thành một màu trắng, tất cả những vệt máu tanh đều bị chôn vùi dưới tầng tuyết trắng mù mịt. Trắng, loại màu sắc

vô cùng thuần khiết, ý nghĩa của màu trắng là đại diện cho sự thất bại và tử vong, tuyết càng rơi càng dày, dần dần như muốn bao trùm tất cả bọn họ.

Tề Chi Khiêm siết chặt tay, giọng nói nặng nề, lạnh lùng vang lên trong màn tuyết trắng mịn mờ: “Lui binh”.

Sở Hình Thiên đứng bên cạnh y cũng không nói gì, nét mặt lạnh lẽo vung tay lên. Đoàn quân thiết kỵ mang sắc đen theo trật tự hành quân hướng về vùng thảo nguyên Thương Mang ở nước Triệu, tất cả đồng loạt lui binh.

“Độc Cô Tuyết, lần này là người thắng, lần sau, chúng ta nhất quyết phân cao thấp!” Một giọng nói uy nghiêm vang vọng tận phía chân trời. Sở Hình Thiên xoay chuyển đầu ngựa, kiên quyết rời đi đầu không ngoảnh lại.

Tề Chi Khiêm lạnh lùng lướt mắt nhìn qua cửa ải Uẩn Kinh, quật một roi trên mình ngựa, vó ngựa vang lên từng đợt, gào thét rời đi.

“Độc Cô Tuyết, ta sẽ trở lại.”

Cả trời đất ngập tràn một màu trắng bạc, màu trắng ấy bao trùm lấy vùng đất nhuộm đẫm màu đỏ tươi của máu ở bên dưới, khi tuyết tan đi vào năm sau, mặt đất có lẽ sẽ phục hồi lại nguyên trạng ban đầu của nó, lại một lần nữa tươi tốt phồn vinh.

Sáu nước diệt Tần đã hoàn toàn kết thúc vào thời khắc này. Một nước chống chọi với sáu nước, chỉ đánh một trận mà Tần quốc đại thắng, cũng chính một đòn này, đã đặt một viên gạch đầu tiên, cũng là đặt nền móng cho cơ nghiệp thống nhất thiên hạ của bọn họ.

Từng hạt tuyết bay phất phơ trong gió, cả đất trời như khoác lên một chiếc áo trắng bạc thuần khiết mà trong trẻo, khắp không gian lạnh lẽo không chút hơi ấm.

Nhưng phía sau, kinh đô nước Tần lại là một không khí vui mừng tràn ngập, tất cả mọi người như đã rơi vào trạng thái điên cuồng. Không gian náo nhiệt ấy, nhiệt tình nóng bỏng ấy như hun bầu không khí nóng rực lên. Cái rét lạnh của đất trời dường như cũng phải lùi bước trước bọn họ. Mọi người dân trong khắp nước Tần đều muốn ăn mừng, ở nơi kinh đô nước Tần thì càng phải chúc mừng.

Trong Tần vương cung

“Ta phải đưa bạn bè của ta quay trở về.”

“Không cho phép.”

“Ta phải đi báo với sư phụ một tiếng.”

“Không cho phép!”

Vân Khinh ngồi trên giường hắc ngọc trong tấm cung của Độc Cô Tuyết, nhìn Độc Cô Tuyết với vẻ mặt ngang ngược đang trợn mắt dựng mày nhìn chăm chăm vào mình, cô cũng không biết nói gì đành phải lắc đầu.

Bọn họ không dừng lại ở Phí thành, Độc Cô Tuyết phóng ngựa thẳng về kinh đô nước Tần, chờ đến lúc cô hồi phục lại tinh thần thì đã thấy mình đang ngồi trên long sàng trong Tần vương cung mất rồi. Cô còn rất nhiều việc cần phải xử lý, tính cách ngang tàng của Độc Cô Tuyết tại sao càng ngày càng thêm nghiêm trọng thế này.

“Ta còn có bạn bè...”

“Không cho phép.”

Vân Khinh còn chưa nói dứt câu. Độc Cô Tuyết mang nét mặt cực kỳ ngang ngược trừng mắt nhìn chăm chăm Vân Khinh, trực tiếp cắt ngang lời cô

Trong khoảnh khắc Vân Khinh dở khóc dở cười, nhưng cô lại hiểu rất rõ những suy nghĩ trong lòng Độc Cô Tuyết, hấn sợ cô lại bỏ hấn mà đi, người đàn ông này... ôiii! Chăm chú ngắm nhìn Độc Cô Tuyết, nhìn thấy tấm chân tình thấm thiết khắc sâu trên nét mặt kia trái tim cô càng thêm xót xa, đau đớn. Cô có đức hạnh gì mà có được một người đàn ông như vậy, nhưng cô lại bất đắc dĩ làm tổn thương người đàn ông đó.

“Ta...”

“Sao nhiều lời thế, ngậm miệng lại.” Độc Cô Tuyết nhướn mày, thân hình lay động một cái đổ thẳng thân mình lên trên người Vân Khinh, Vân Khinh tránh không kịp, bị Độc Cô Tuyết ép nằm thẳng lên trên giường hắc ngọc.

Áo lông cừu màu trắng làm nổi bật sắc đen của chiếc giường, chỉ là một màu trắng đơn sơ thuần khiết, lại đẹp đến không thể tưởng tượng được.

Hai thân hình áp chặt vào nhau. Cơ thể cực nóng của Độc Cô Tuyết bao trùm lên người Vân Khinh, mãnh mẽ áp chế người con gái mà hấn nhớ nhung cả ngàn lần, khát khao cả vạn lần. Chỉ có áp sát vào nhau như thế, hấn mới có thể cảm nhận được cô đang thực sự tồn tại. Hấn không chờ được nữa, không chờ được nữa

rồi.

Không đợi Vân Khinh kịp nói bất cứ lời nào, Độc Cô Tuyết đã trực tiếp dùng miệng che kín lại, hắt hết sức mạnh mẽ hôn lên đôi môi đỏ thắm kia, càng ngày càng đắm đuối, càng ngày càng thắm thiết.

Vân Khinh bất ngờ không kịp đề phòng đã bị Độc Cô Tuyết đặt lên long sàng, cũng chẳng để cho cô kịp phản ứng thì nụ hôn nóng bỏng đã đặt xuống đôi môi. Đó là một nụ hôn điên cuồng, quyết liệt gần như đoạt hết không khí của cô, cũng dường như muốn nuốt mất cô. Xen lẫn trong nụ hôn ấy là mỗi chân tình khắc sâu vào tâm khảm, và cũng là sự khao khát bỏng cháy muốn có được cô.

Đó là muốn chiếm giữ, là muốn chinh phục, cũng chính là muốn hòa tan lẫn nhau.

Từ từ khép đôi mắt lại, Vân Khinh nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy cổ Độc Cô Tuyết. Đây là Độc Cô Tuyết của cô, đây là người mà cô yêu tha thiết, thì còn có gì mà không thể cho chàng, còn có điều gì mà không cam lòng trao cho chàng.

Lẳng lẳng ngằm đồng ý, làm cho Độc Cô Tuyết càng thêm điên cuồng, đưa tay xé mở chiếc áo lông cừu rất dày của Vân Khinh, duỗi bàn tay to dần dần kéo chiếc áo ra. Đôi môi nóng bỏng lần theo khoe môi Vân Khinh di chuyển xuống dưới, để lại những dấu vết thật đậm trên cổ, trên gáy Vân Khinh.

Băng tuyết rơi dày đặc khắp cả không trung, nhưng trong tấm cung Tần vương lại vô cùng nóng bỏng, độ nóng gần như sắp thiêu đốt toàn thân.

“Bệ hạ, Vương hậu.” Một bàn tay Độc Cô Tuyết vừa lặn sâu vào trong vạt áo Vân Khinh, đang muốn kéo đồng quần áo đáng ghét kia xuống thì ngoài tấm cung đột nhiên vang lên tiếng gọi của Sở Vân.

Độc Cô Tuyết dựng ngược đôi mày, đè lại Vân Khinh đang muốn nhòe dậy vì cũng nghe thấy tiếng của Sở Vân. Hắt căn bản là không thèm quan tâm đến Sở Vân đang ở ngoài kia, gắt gao giữ chặt lấy thân thể Vân Khinh.

“Bệ hạ, Vương hậu.”

“Vương hậu.”

Ngay tức thì ở ngoài điện lại có tiếng gọi của hai người khác nữa vang lên, chính là Mặc Ngân, Mặc Ly. Những kẻ này có chuyện gì mà vào đúng lúc này lại đến tìm hai người họ chứ. Sắc mặt Độc Cô Tuyết xám ngoét.

“Vương hậu! Mặc Tiềm, Sở Vân, Mặc Đình, Mặc Chi có chuyện quan trọng muốn gặp Vương hậu.” Giọng nói của Mặc Ngân lại vang lên ở ngoài tầm cung một lần nữa, có vẻ như nếu không thấy người bọn họ quyết sẽ không ngừng lại.

“Cút.” Trong chớp mắt Độc Cô Tuyết nổi điên, tung một đấm lên chiếc giường mạ ngọc, vọng ra một tiếng rầm thật lớn.

Mấy người ở ngoài tầm cung vừa nghe thấy giọng nói tức giận của Độc Cô Tuyết, lại xen lẫn âm thanh có người dùng nắm đấm, mà lại không hề nghe thấy tiếng của Vân Khinh. Lập tức tưởng rằng hai người bên trong đang xảy ra xung đột, tức khắc bọn họ vội phá cửa xông vào.

“Bệ hạ, có chuyện gì thì từ từ mà nói, đừng nổi giận với Vương hậu.”

“Bệ hạ, đừng làm Vương hậu bị thương.”

Độc Cô Tuyết nghe mấy lời liên tiếp vang lên mặt đen như đáy nồi, nhanh tay với lấy chiếc áo của Vân Khinh, dùng áo khoác quấn chặt lấy Vân Khinh, duỗi tay ra ôm Vân Khinh vào lòng, để cô ngồi trên người hằn ở mép giường. Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, đám người Mặc Ngân vừa vọt vào, chỉ thấy Vân Khinh mặt đỏ bừng ngồi trong lòng Độc Cô Tuyết. Còn Bệ hạ bọn họ sắc mặt xanh mét trừng mắt nhìn bọn họ, sát khí trong ánh mắt kia dường như còn lạnh lẽo hơn cả băng tuyết ở ngoài trời.

Xong rồi, chỉ trong khoảnh khắc bọn họ ngu ngốc xông vào đây, vừa nãy vốn có chuyện sắp xảy ra ở nơi này, mà bây giờ cái gì cũng không thể tiếp tục được nữa. Rõ ràng chuyện tốt đã bị bọn họ phá hỏng rồi. Sở Vân, Mặc Chi, Mặc Ly, Mặc Ngân, Mặc Tiềm, Mặc Đình sáu người đồng loạt liếc mắt nhìn nhau, vội vàng cúi đầu không dám nhúc nhích.

“Cút ra ngoài!” Sắc mặt Độc Cô Tuyết xanh mét quát to một tiếng.

Đám người Sở Vân ngay lập tức xoay người muốn bỏ chạy.

Vân Khinh thấy tình huống lúc này nếu vẫn cứ thế tiếp tục mà thì chẳng phải là không biết ngượng sao. Tức khắc cô nhanh chóng thay đổi sắc mặt, khôi phục lại nét trong trẻo nhưng lạnh lùng trên gương mặt. Với tay níu lấy tay Độc Cô Tuyết, lắc đầu với hăn, dịu dàng nói: “Đừng bước, tìm ta có chuyện gì sao?”

Sở Vân nghe vậy lập tức dừng bước, nhìn Độc Cô Tuyết như chờ lệnh.

Độc Cô Tuyết thấy vậy hung hăng trừng mắt nhìn Vân Khinh một cái, rồi quay đầu lại nhìn đám người Sở

Vân, hừ thật mạnh một tiếng, sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng cũng đồng ý để bọn họ ở lại.

Sở Vân thấy vậy tức thì xoay người lại, bước lên vài bước về phía Vân Khinh. Sở Vân, Mặc Tiềm, Mặc Đình, Mặc Chi bốn người khuyu một gối quỳ xuống trước mặt Vân Khinh.

Vân Khinh bất giác kinh ngạc định đứng lên, nhưng Độc Cô Tuyết ở đằng sau giữ chặt cô lại, cô đành ngồi lại trong lòng Độc Cô Tuyết, kinh ngạc nói: "Chuyện này là sao? Các người..."

"Vương hậu xin nghe lời này của Mặc Tiềm." Vân Khinh chưa kịp dứt lời, Mặc Tiềm đột nhiên cất tiếng.

Y ngẩng đầu lên nhìn Vân Khinh, mang theo vẻ mặt hổ thẹn nói: "Là chuyện xảy ra ngày đó, là Mặc Tiềm lợi dụng Vương hậu, Mặc Tiềm một lòng vì Bệ hạ, lại lợi dụng người Bệ hạ yêu thương và gần gũi nhất để tiến hành kế hoạch, dù Mặc Tiềm có chết ngàn vạn lần cũng không đền hết tội. Mặc Tiềm sẽ không nhiều lời để trốn tránh tội lỗi của mình, những lời dư thừa thần có nói cũng chẳng có chút ý nghĩa gì. Hôm nay thần chịu đòn tạ tội, không dám cầu xin Vương hậu tha thứ, chỉ mong Vương hậu xử phạt. Mặc Tiềm cam tâm tình nguyện gánh lấy trách nhiệm, nhận mọi khiển trách. Khẩn cầu Vương hậu trách phạt."

Vân Khinh nghe những lời này nét mặt vẫn luôn điềm tĩnh, cô hiểu hàm ý trong lời Mặc Tiềm. Sự việc Phi Lâm đoán ngày ấy quả nhiên là sự thật, tất cả mọi chuyện đều là có kẻ âm thầm giở trò, mà kẻ đứng sau âm thầm giở thủ đoạn đó cũng chính là Mặc Tiềm. Chính là thế lực bên ngoài của đám người này giúp Độc Cô Tuyết danh chính ngôn thuận thu tóm giang sơn, Phi Lâm đã không đoán nhầm.

Thần sắc vẫn luôn lãnh đạm, Vân Khinh quay đầu nhìn ba người Sở Vân, Mặc Chi, Mặc Đình, khẽ nói: "Còn các người thì sao?"

Sở Vân lập tức trầm giọng nói: "Vương hậu, Sở Vân lần này đáng chết. Sở Vân vốn gặp được Vương hậu cùng lúc với Bệ hạ, tính tình Vương hậu vô cùng thanh khiết, đơn thuần, Sở Vân phải là người hiểu rõ nhất. Vậy mà khi nhận được tin tức, Sở Vân lại hoài nghi Vương hậu đầu tiên. Sở Vân thật đáng chết, cầu xin Vương hậu trách phạt."

"Đúng vậy, Mặc Chi vô dụng, nghi ngờ Vương hậu, là lỗi của Mặc Chi. Tính tình của Vương hậu như thế nào, Mặc Chi đã thấy rất rõ ràng ở hoàng lăng, Mặc Chi cúi mong Vương hậu trách phạt." Mặc Chi cúi đầu, dập đầu thật mạnh hành lễ với Vân Khinh.

Mặc Đình ngẩng đầu nhìn Vân Khinh, bàn tay bị thương vẫn đang băng kín, trầm giọng nói: "Vương hậu, hành động ngày đó của Mặc Tiềm, Mặc Đình cũng đã biết. Ngày đó chúng thần không biết mình đã phạm phải

sai lầm, hôm nay mới biết được đó là lỗi lầm hết sức nghiêm trọng, Mặc Đình chỉ cầu mong Vương hậu quả trách.”

Bốn người tức thì quỳ xuống, đồng loạt hành lễ nhận tội, cúi người dập đầu thật mạnh trước mặt Vân Khinh.

Không một ai lên tiếng, Vân Khinh không nói lời nào chỉ nhìn bốn người đang quỳ trước mặt, Độc Cô Tuyết cũng không cất lời, không gian trong điện tràn ngập sự yên tĩnh.

Mặc Ngân thấy Vân Khinh không nói năng gì, không nhìn được bèn nhẹ giọng nói: “Vương hậu, tuy bọn họ có sai, nhưng mà...”

“Câm miệng!” Độc Cô Tuyết lạnh giọng quát, nét mặt hằn vô cùng nghiêm khắc liếc nhìn Mặc Ngân một cái, Mặc Ngân thấy thế lập tức khom người lui ra sau, không dám nhiều lời.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Vân Khinh chậm rãi lắc lắc đầu, nhìn bốn người nói: “Các người làm tất cả đều vì Tuyết, thì có gì sai chứ.”

Mặc Tiềm nghe vậy bất giác ngẩng đầu nhìn Vân Khinh, y đang muốn mở miệng, Sở Vân quỳ bên cạnh vươn tay nắm y lại. Vân Khinh là loại người nào Sở Vân hiểu rất rõ, lời này không phải mang ý châm chọc, cũng không phải là ngầm oán hận, mà là cô thật sự nghĩ như vậy.

“Nếu ta không có sơ hở thì sao lại bị các người lợi dụng được. Số mệnh đã thế rồi, trách cứ các người để làm gì nữa!” Vân Khinh khẽ thở dài. Nếu không phải bà bà một lòng muốn báo thù thì sao lại có chuyện như thế xảy ra, sao cô lại bị lợi dụng như thế. Xét đến cùng, cô cũng không phải không có sai lầm, nếu không phải vì cô, cho dù Mặc Tiềm có trăm ngàn mưu tính cũng đều vô dụng, việc này sao có thể trách cứ bọn họ đây.

“Đứng lên hết đi, tấm lòng trung thành chẳng bao giờ sai cả!” Giọng nói khẽ khàng vang lên quanh quẩn trong tấm cung Độc Cô Tuyết. Vân Khinh ngẩng đầu nhìn những bông tuyết lớn như lông ngỗng rơi lả tả bên ngoài điện. Bọn họ không hề sai, chỉ có điều công lao bây giờ của cô cũng không thể cứu vãn được sai lầm ngày đó, cô và Độc Cô Tuyết...

Mặc Tiềm, Mặc Đình không hiểu con người của Vân Khinh. Nhưng Sở Vân, Mặc Chi lại hiểu rất rõ. Ngay lập tức, Sở Vân cúi người nghiêm trang hành lễ với Vân Khinh, trầm giọng nói: “Tạ ơn Vương hậu không trách phạt.” rồi đứng lên, Mặc Chi, Mặc Tiềm, Mặc Đình thấy vậy cũng nhanh chóng tạ ơn.

“Đừng đau lòng!” Độc Cô Tuyết ôm Vân Khinh, cảm nhận được cảm xúc trong lòng cô, hằn siết chặt lấy

cánh tay đang ôm thắt lưng Vân Khanh, trầm giọng lên tiếng.

Vân Khanh thu hồi tầm mắt đang ngắm nhìn những hạt tuyết trắng rơi lả tả bên ngoài, quay đầu lại nhìn Độc Cô Tuyết. Đôi môi khẽ khàng nở một nụ cười thật dịu dàng, nhưng ẩn sâu trong nét mặt là một nỗi xót xa vô hạn, làm sao mà cô có thể không đau lòng đây.

Độc Cô Tuyết thấy vậy quay đầu nhìn Mặc Tiềm, Mặc Đình nói: "Ta trọng dụng các người, nâng đỡ các người, nếu các người gặp phải nguy hiểm, ta nhất quyết sẽ không thờ ơ bỏ mặc các người, nếu có người nào dám đụng đến các người, tất nhiên ta sẽ giúp các người tiêu diệt hết lũ người ấy."

"Bệ hạ!" Sáu người vừa nghe thấy, đồng loạt biến sắc.

"Ta quan tâm các người, nhưng cũng không phải là dung dưỡng nhân nhượng các người, mặc cho các người làm xằng làm bậy. Dù việc các người làm chỉ vì lo nghĩ cho ta, muốn tốt cho ta, nhưng nếu các người còn dám làm ra việc bất kính với ta nữa, thì Quả nhân tuyệt đối sẽ không tha thứ các người!" Ban đầu hẳn vẫn xưng 'ta', nhưng đến lời cuối cùng lại dùng từ 'quả nhân', lời nói quả nhiên rất kiên quyết, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

"Rõ!" Sáu người tức thì lớn tiếng đáp lời.

Vân Khanh nghe Độc Cô Tuyết bất ngờ nói những lời này, nét mặt chợt lóe lên một sự kinh ngạc, ý này là... Tới lúc này đây đám người Mặc Tiềm vẫn mạnh khỏe không có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là... Trong khoảnh khắc Vân Khanh chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực đang đập liên hồi.

"Đi, ta đưa nàng đi gặp một người." Độc Cô Tuyết nói đến đây ôm Vân Khanh đứng lên, trên nét mặt mang theo chút ý cười.

Suy nghĩ trong đầu Vân Khanh xoay chuyển vài lượt, chẳng lẽ, chẳng lẽ là...

Hết chương 99

Chương 100 – Tần Vương hậu

Xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn, ra khỏi cung, sau khi đi dạo qua thật nhiều nơi, Vân Kinh cảm thấy trong lòng không yên, phát hiện Độc Cô Tuyết dẫn cô đến Dục vương phủ, quay lại vương phủ ngày trước của hân.

Lúc này, Dục vương phủ không còn chủ nhân nữa nhưng lại càng thêm trang nghiêm so với ngày xưa. Nơi này không được ban thánh chỉ cấp cho công thần ở, mà được coi như một tượng đài, đứng sừng sững giữa kinh đô nước Tần, tràn ngập cung kính và uy nghiêm.

Bước vào Dục vương phủ, Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh đi về phía căn phòng ngày trước của hân.

Trong phủ vô cùng yên tĩnh, gia nhân lui tới không nhiều, nhưng không hề thiếu vắng hơi người, tất cả đều đầu vào đấy, nhìn thực sự rất thoải mái.

Vân Kinh không thể nói rõ cảm giác này là cảm giác gì, chỉ cảm thấy bầu không khí có vẻ âm trầm hơn so với lúc Độc Cô Tuyết còn ở tại Dục vương phủ. Nơi đây cũng nhu hòa hơn, không như lúc Độc Cô Tuyết trấn giữ, lúc đó nó vừa lạnh lẽo vừa sắc bén, lại vừa bộc lộ được tài năng của chủ nhân.

Những bông tuyết trắng phiêu đảng, bao phủ khắp Dục vương phủ. Trên những ngọn cây, những lớp tuyết bám một lớp thật dày, như muốn bọc kín những nhánh cây kia lại, khiến thân cây không ngừng run rẩy. Cành cây giống như bị đá đè lên, nặng không chịu nổi, có cảm giác như sắp gãy đến nơi.

Bước qua đại sảnh, đi tới hoa viên phía sau là hồ ngọc bích.

Nước hồ xanh biếc một màu, lúc này gần như đã ngưng kết thành băng, trên mặt hồ phủ một lớp tuyết trắng mỏng manh. Những cây dương liễu bên cạnh đã trút hết lá không còn màu xanh, chỉ còn những nhánh cây trụi lủi, đung đưa theo gió bắc.

Trên mái đình bát giác bên hồ lúc này phủ một lớp tuyết trắng thật dày, ngôi đình cô quạnh, uy nghiêm sừng sững giữa hoa viên. Những tấm lụa mỏng bên cạnh đã được dỡ xuống, làm cho người ta có cảm giác nghiêm nghị, lạnh lùng.

Vân Kinh nhìn từng nhánh cây ngọn cỏ, từng cảnh vật trước mắt, đây là nơi lúc trước cô thích nhất trong

Dực vương phủ. Ngày xưa, dương liễu xanh mượt mượt mà, mặt hồ trong xanh tươi mát, những luồng gió nhẹ thổi qua, khắp nơi là sức sống dạt dào. Bây giờ, trở lại một lần nữa thì gần như là một vùng trời khác. Không ngăn được, bất giác nhẹ nhàng thở dài.

Độc Cô Tuyệt nghe tiếng thở dài chỉ nắm thật chặt cánh tay Vân Kinh, ôm vào bên người, vừa bước tới vừa cúi đầu nhìn Vân Kinh khẽ quát: “Không cho phép thở dài!”

Vân Kinh nghe vậy không nói gì, cũng không ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyệt, chỉ có điều bàn tay càng nắm tay Độc Cô Tuyệt chặt hơn, khẽ gật đầu.

“Hôm nay lại nổi giận với ai thế?” Tiếng cười nhẹ nhàng yếu ớt từ trong phòng vang lên, trầm lắng lại rất thận trọng, mang theo sự suy yếu và trêu chọc.

Vân Kinh đang đi theo Độc Cô Tuyệt vào trong phòng, chợt nghe thấy giọng nói này lập tức dừng lại, kinh ngạc nhìn cửa phòng trước mắt. Sắc mặt không có gì khác thường, chỉ có điều bàn tay đang nắm lấy tay Độc Cô Tuyệt khẽ run lên, nhẹ đến mức không thể nhận ra.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy siết chặt Vân Kinh của hắn một chút, trầm giọng nói: “Chúng ta vào đi.” Vừa nói vừa ôm Vân Kinh đẩy cửa bước vào.

Vừa bước vào trong, không khí bên trong căn phòng bỗng ấm áp hẳn lên, cảm giác như đầu mùa hạ, khác biệt một trời một vực với không gian giá lạnh bên ngoài.

Cách bài trí vẫn như trước đây, lấy màu đen làm chủ đạo, cứng rắn kiên cường lại vô cùng quen thuộc.

Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là người nằm trên giường kia.

Chỉ thấy một người đàn ông đang tựa vào đầu giường, trong tay cầm một quyển sách, miệng nở một nụ cười thật ôn hòa, đang nhìn bọn họ. Khuôn mặt kia, dáng vẻ kia, khí thế kia, tuy rằng người trước mắt đã già rất nhiều, sắc mặt cũng không được tốt lắm, nhưng Vân Kinh vẫn có thể nhìn ra, đây không phải là người đại ca đã chết của Độc Cô Tuyệt thì là ai?!

Khiếp sợ, ngạc nhiên, vui mừng, đủ loại cảm xúc ập đến thật mạnh mẽ, những nỗi xúc động dần hiện ra trên khuôn mặt Vân Kinh.

Cô cắn thật chặt môi dưới, đôi mắt trong trẻo, nhưng lạnh lùng dần trở nên đỏ bừng. Vân Kinh đứng yên bất động tại chỗ, muốn nói lại chẳng thể thốt nên lời.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy buông cánh tay đang ôm trên lưng Vân Kinh ra, khẽ mỉm cười, đứng ở cạnh cửa, nhìn Vân Kinh, không nói gì.

Đôi môi nhỏ nhắn khẽ mấp máy nhưng lại không nói nên lời. Vân Kinh có rất nhiều điều muốn nói, nhưng không biết mở miệng bắt đầu từ đâu, chỉ biết nhìn Độc Cô Hành thật sâu.

Khi Độc Cô Tuyệt đưa cô đến, cô đã đoán được chuyện này có liên quan đến Độc Cô Hành, nhưng khi nhìn thấy huynh ấy vẫn còn sống sờ sờ trước mặt thì không thể diễn tả được sự vui sướng này. Độc Cô Hành không chết, huynh ấy vẫn còn sống!

Độc Cô Hành nhìn vẻ mặt vui mừng lại chẳng nói nên lời của Vân Kinh, nụ cười lại càng nồng hậu hơn nữa, cười nói: "Sao lại thế, không biết từ khi nào thì ta đã có thể dọa người đến vậy nha, làm cho người ta nhìn thấy lại bị dọa cho sợ đến mức nói không nên lời." Dứt lời, y liền lắc đầu đầy buồn rầu.

Vân Kinh nghe nói thế vội bước lên, muốn giải thích nhưng không biết phải nói sao, chỉ biết vội vàng lắc đầu: "Không phải."

Độc Cô Hành thấy vậy cười lớn: "May mà vẫn bình thường như trước, khụ khụ..." Còn chưa nói hết câu, một trận ho kéo đến thay thế cho tiếng cười. Độc Cô Hành lấy tay che miệng, xoay người sang hướng khác ho dữ dội.

Vân Kinh nhìn thấy lập tức bước lên hai bước, đưa tay vỗ nhẹ trên lưng Độc Cô Hành không chút nghĩ ngợi, nhẹ nhàng giúp Độc Cô Hành nhuận khí, vẻ mặt sốt ruột nhìn Độc Cô Hành, đôi mắt tràn đầy lo lắng.

Độc Cô Tuyệt nhìn thấy động tác của Vân Kinh, khẽ nhíu mày, hai tay khoanh trước ngực neho mắt lại, nhưng cũng không bước lên ngăn cản.

"Không sao." Ho vài tiếng, Độc Cô Hành khoát tay, ngẩng đầu cười cười nhìn Vân Kinh khẽ nói.

Vân Kinh thấy khuôn mặt tái nhợt của Độc Cô Hành, lúc này đã chuyển thành một màu đỏ trên làn da mỏng manh. Cô nhíu mày, lập tức đưa tay đặt trên mạch môn của Độc Cô Hành.

"Đại ca mệnh lớn, đến cửa điện Diêm Vương kiểm tra rồi trở về, nhưng ngày đó huynh ấy bị trúng tên rất nặng." Độc Cô Tuyệt thấy vậy trầm giọng nói.

Mũi tên kia xuyên qua ngực, tuy rằng không bắn trúng tim và lá phổi, nhưng bị thương nặng như vậy cũng đã muốn lấy mạng Độc Cô Hành rồi.

Khi trở lại Tần vương cung, vào lúc mũi tên trên ngực được rút ra, cơn đau đã khiến Độc Cô Hành tỉnh lại. Anh trai của hắn nắm chặt lấy tay hắn, tuy rằng không nói lời nào nhưng ánh mắt nhìn hắn chăm chú, dõi theo hắn không chớp mắt đã nói lên hết tất cả, đại ca hiểu, cái gì huynh cũng hiểu rất rõ.

Bởi vậy mới tiến hành phát tang cho Tần vương Độc Cô Hành, còn Độc Cô Tuyết đăng cơ. Sao hắn có thể lại đem anh trai của hắn, người anh em ruột thịt của hắn đẩy lên dàn tế kia nữa chứ.

Hơi nghiêm mặt lại, Độc Cô Tuyết bình tĩnh nhìn Độc Cô Hành. Bây giờ trên đời này đã không còn Tần vương Độc Cô Hành, chỉ có anh trai của hắn – Độc Cô Hành. Tuy rằng ngày đó cứu Độc Cô Hành kịp lúc, nhưng y bị thương quá nặng, điều dưỡng nửa năm nay mà cũng không thấy chuyển biến tốt.

Vân Khinh nghe thấy Độc Cô Tuyết nói, tuy rằng lời nói thật nhẹ nhàng băng quơ, nhưng sự nguy hiểm ẩn bên trong sao cô lại không biết, mũi tên kia là quyết lấy mạng người khác!

Lúc ngón tay đặt trên mạch môn của Độc Cô Hành, đang trong lúc ngượng ngùng Vân Khinh lại nhạy cảm phát hiện ra, đây là kéo dài hơi tàn của cơ thể, bây giờ là dựa vào các loại thuốc bổ quý giá để giữ lại mạng sống, việc này...

"Ta nói Vân Khinh này, muội cầm tay ta thân thiết như vậy, không sợ tên nhóc kia ghen sao? Nên biết là ta cũng rất thích muội đó!" Lời nói mang theo ý trêu chọc ngấm ngấm và ý cười nồng đậm, Độc Cô Hành ngẩng đầu cau mày nhìn Vân Khinh khẽ nói.

Vân Khinh khẽ giật mình, hơi ngạc nhiên nhìn Độc Cô Hành.

Phía sau Độc Cô Tuyết thấy vậy, bước lên kéo tay Vân Khinh qua, nhìn Độc Cô Hành hừ mạnh: "Đại ca bớt bắt nạt nàng đi!"

Độc Cô Hành lập tức cười to: "Ta bắt nạt muội ấy? Vân Khinh nhà chúng ta đứng đầu vạn thú, dẫn vạn thú đi cứu Tần quốc, tiếng tăm của muội ấy vang lừng khắp nơi, nhân vật lợi hại như vậy, ta sao dám bắt nạt chứ. Chỉ cần ngón tay muội ấy khẽ động, là ngàn vạn thú dữ sẽ đến, ta còn không đủ cho chúng giết kẻ rằng."

"Biết là tốt." Về mặt Độc Cô Tuyết đầy kiêu ngạo đắc ý, lạnh lùng nói.

Độc Cô Hành nghe vậy chợt cười lớn lắc đầu: "Tiếc quá, tiếc quá, vì sao ta lại không gặp trước chứ, nếu biết như vậy năm đó ta nên đi Sở quốc."

"Đại ca nghĩ chi đến chuyện tốt đẹp như vậy. Vân Khinh của đệ chỉ yêu một mình đệ thôi." Độc Cô Tuyết ôm

ngang thắt lưng Vân Kinh cực kỳ bá đạo, giống như muốn bế bổng cô lên. Độc Cô Hành thấy vậy cũng cười không ngừng.

Trong căn phòng thật ấm áp, không chỉ không khí ấm áp, mà trong lòng lại càng thêm ấm áp.

Vân Kinh nhìn Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyết cười đùa vui vẻ, cảm thấy xót xa trong lòng. Đây là Độc Cô Hành sợ cô khổ tâm cần rút không yên, nên mới dùng lời nói đùa như vậy, rồi nương theo lời ấy để chuyển sang chủ đề khác, thân thể của mình, Độc Cô Hành hiểu rõ hơn ai hết!

Ngày xưa khỏe mạnh, cường tráng như vậy, có thể đánh được cả hổ, là một Tần vương uy nghi, nay thành bộ dáng như thế nhưng vẫn đậm mặc cười tự nhiên như trước, bảo cô thoải mái, cô...

"Thực lòng xin lỗi." Lời nói đậm mặc đột nhiên vang lên cắt ngang câu chuyện cười của Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyết. Không khí ấm áp ở trong phòng dường như nóng hơn một chút. Vân Kinh xoay người lại đối mặt Độc Cô Hành với vẻ mặt chân thành, cúi người xuống quá thắt lưng. Tuy rằng một câu 'thực lòng xin lỗi' thật sự không thể bù đắp lại được những chuyện đã xảy ra, nhưng đó chính là tâm ý tự đáy lòng cô.

Độc Cô Hành nghe vậy, nụ cười tươi trên môi vẫn không hề thay đổi. Thấy Vân Kinh khom người thật thấp đối với y, không khỏi lắc đầu: "Người một nhà đừng nói như vậy. Muội làm vậy là quá xa lạ rồi. Thôi thì lời xin lỗi của muội, ta nhận, nhưng sau này ta không muốn nghe muội nói vậy nữa!"

Vân Kinh nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Độc Cô Hành. Trong đôi mắt kia là sự khoan dung và nhân hậu, làm cho lòng cô cảm động vô cùng, lập tức gạt đầu, khẽ dạ một tiếng.

"Chuyện này nàng không cần tự trách mình, nhưng nếu nàng dám tự ý rời bỏ ta mà đi một lần nữa, ta sẽ lột da nàng!" Độc Cô Tuyết lạnh lùng cất lời, sau đó giương mắt lên nhìn thẳng về phía Vân Kinh.

Vân Kinh nghe vậy nhìn về phía Độc Cô Tuyết, trong đôi mắt ấy là tình cảm chân thành và tin tưởng, làm cho cô cảm thấy ấm áp đến tận đáy lòng, lịm như mật ngọt như đường. Cô thề, khi nào cô còn sống trên cõi đời này, nhất định phải chữa khỏi cho Độc Cô Hành, nhất định sẽ đem về cho Độc Cô Tuyết một người anh trai khỏe mạnh!

Vân Kinh không nói gì, chỉ đưa tay kéo tay Độc Cô Tuyết lại, khẽ ngả đầu trên ngực hẵn, khuôn mặt từ từ nở một nụ cười tươi, càng ngày càng sáng lạn, giống như mùa thu tỏa nắng, như muốn xóa tan băng giá lạnh lùng của ngày hôm nay.

Dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng kia khi nở nụ cười, thật sự là khuynh quốc khuynh thành.

Khẽ rửa thầm một câu, Độc Cô Tuyệt hung hăng ôm chầm lấy Vân Kinh, cúi xuống hé miệng cướp lấy nụ cười cực kỳ rạng rỡ ấy. Chết tiệt, cười rạng rỡ như vậy thực đúng là dụ dỗ người khác mà.

“Khụ khụ, các người nên đổi địa điểm khác đi, ta là bệnh nhân nha.” Độc Cô Hành thấy vậy, vừa ho khẽ vừa trêu chọc.

Độc Cô Tuyệt chẳng bận tâm nhiều như vậy, cũng không nhìn đến sự tồn tại của Độc Cô Hành. Vân Kinh của hắn vất vả lắm, dẫn vật tâm can lắm mới trở lại cùng mọi người, hắn nhất định sẽ không bỏ qua bất cứ thời khắc nào!

Ngoài phòng tuyết trắng mờ mịt, nhưng trong phòng lại ấm áp như mùa xuân.

Những ngày sau đó, Vân Kinh ở tại Dục vương phủ, ngày ngày nghiền ngẫm bệnh tình của Độc Cô Hành, tự tay phụ trách việc điều dưỡng của Độc Cô Hành, cô cũng biết chút y thuật.

Độc Cô Tuyệt thấy Vân Kinh vất vả lắm mới trở về, không ở bên cạnh hắn mà ngược lại ở bên cạnh anh trai hắn, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng cũng thật là giận quá đi. Vui mừng là vì Vân Kinh đối với anh trai hắn thật tốt, nhưng điều mất hứng nhất chính là nhìn được, gặp được nhưng mà lại ăn không được, mà lửa lòng thì càng ngày càng lớn!

Mà lúc này, nước Tần sau chiến tranh có cả trăm công nghìn việc, đất nước hoang phế đang chờ được chấn chỉnh. Chuyện chính sự luôn bám riết lấy hắn, khiến hắn không có thời gian lui tới bên này mỗi ngày.

Tuy rằng trong trận chiến sáu nước diệt Tần thì Tần quốc đại thắng vinh quang đã đặt dấu chấm hết cho âm mưu diệt Tần của bọn chúng, nhưng bọn họ cũng đã mất Uẩn Kinh – tòa thành mà họ đã hao phí vô số tâm huyết để xây dựng. Đồng thời cũng mất tổng cộng hơn mười vạn binh lính chết trận trên sa trường.

Vào thời điểm quân liên minh bốn nước tấn công cửa ải Phi Vân, dọc theo đường đi đã thiêu, đã giết và cướp bóc vô tội vạ. Bởi vậy, những thành trì từ Phi Vân đến kinh đô nước Tần đều bị phá hoại tương đối nghiêm trọng. Đặc biệt là Tĩnh thành, Khu thành, Phí thành sau chiến tranh hầu như không còn một bóng người, những nơi này đều cần tu sửa lại từ đầu.

Bởi vậy triều đình vô cùng bận rộn, các bộ phận hậu cần, dự bị từ các nơi trên nước Tần đều được tạm điều động đến, toàn lực sửa chữa kiến tạo lại cho các thành trì đã bị ngọn lửa chiến tranh tàn phá nghiêm trọng. Công tác trợ cấp cho binh lính chết trận trên sa trường đồng loạt tiến hành, xây dựng lại các cửa ải trấn thủ nơi biên giới. Hàng loạt chuyện phải nghị sự, làm cho văn võ đại thần trong triều đình Tần quốc làm việc đến chân

không chạm đất. Tất cả đều hồi hả hoàn thành công việc trên cương vị của mình.

Ai cũng cho rằng sau khi thắng trận nước Tần nhất định sẽ thừa thắng xông lên khai chiến với sáu nước còn lại, bị người khác khinh khi mà đành phải chịu đựng không dám đánh trả, đây không phải là tác phong của người nước Tần.

Nhưng tình hình nước Tần lúc này gần như đã động đến nền tảng của đất nước, nếu lại chinh chiến trong thời gian này mặc dù có sĩ khí, cũng là thời cơ tốt nhất. Nhưng lúc này, sáu nước kia nhất định sợ hãi Tần trả thù đã chuẩn bị sẵn sàng trận địa đón địch, nếu chống chọi như vậy thì chỉ có Tần chịu thiệt. Muốn nhất thống thiên hạ, cần nhất là quốc khố và lương thảo sung túc, không phải là lúc này khi Tần đang mang những vết thương dày đặc trên khắp đất nước. Trước mắt quan trọng nhất là khôi phục nguyên khí.

Bởi vậy, Tần quốc tỏ ra thái độ vô cùng phóng khoáng và cũng thực khiêm tốn, tuyên bố không truy cứu trách nhiệm của bốn nước Yến, Hàn, Triệu, Ngụy. Vì cả bốn nước đều bị Tề và Sở lường gạt, làm kẻ chết thay cho bọn chúng. Đại Tần chỉ nhắm vào kẻ khởi xướng, bốn nước còn lại coi như không liên quan.

Lời này vừa truyền ra, bốn nước vốn đang sợ Tần trả thù báo oán đang bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nước Hàn phản ứng nhanh nhất, đầu tiên là lập tức trình văn bản kết tình bang giao hữu nghị với Tần, đặc mệnh cho hoàng tử điện hạ và Phi Linh Thượng tướng quân thân chinh đến đất Tần, ký kết quốc thư giao hảo vĩnh viễn Tần – Hàn. Đồng thời phái đến vô số thợ thủ công tay nghề cao, giúp Tần tu kiến biên quan, ra tay giúp một phần sức lực.

Một phần là vì thanh danh, khiến cho tam hoàng tử vẫn chưa về nước có lý do quang minh chính đại ở lại Tần, mà Đình Phi Tình cũng có lý do đến đất Tần.

Hàn thực hiện xong thì ba nước còn lại, Triệu, Ngụy, Yến cũng đều làm theo, nhanh chóng trình quốc thư ký kết tình bang giao hữu nghị với Tần, phái sứ thần đi suốt đêm không ngừng nghỉ.

Một khắc trước còn cùng hai nước Sở – Tề hiệp lực đánh Tần, ngay sau đó chỉ thấy xuôi theo chiều gió dựa vào Tần quốc, thế cục thiên hạ này chỉ dựa vào kẻ có sức mạnh mà thôi.

Cứ như vậy, vốn là sáu nước Tề, Sở, Triệu, Yến, Hàn, Ngụy chỉ sau một trận đánh đã tan rã và lập tức biến thành Tần, Triệu, Hàn, Ngụy, Yến đối đầu cùng hai nước Sở - Tề. Thế cục thiên hạ đối với Tần vô cùng có lợi.

Trong ngự thư phòng Tần vương cung, Độc Cô Tuyệt gấp các bản tấu sớ lại để trên cái bàn dài, xoa xoa mi

tâm. Mấy ngày nay bận rộn nhiều chuyện chính sự, cho dù hễ là kẻ thông minh, cũng phải hao tâm tổn sức.

“Bệ hạ, khoảng chừng ngày mai Hàn quốc Thượng tướng quân Phi Linh sẽ đến kinh đô Tần quốc.” Sở Vân thấy vậy vội bẩm báo.

Bốn nước kết tình giao hảo với Tần, kẻ đến đầu tiên là Hàn quốc, thêm nữa Hàn lại nằm ở mặt sau của Tần, chỉ cách Yến một khoảng không xa. Mà Đình Phi Tịch lại đang trên đường lui binh đi vòng đến, cho nên sẽ đến Tần quốc của hễ nhanh nhất trong bốn nước.

Còn tam hoàng tử điện hạ của nước Hàn thì không cần nhiều lời, bởi vì cậu vốn đang ở trên đất Tần. Bây giờ đang cùng Phi Lâm đưa vận thú về rừng, còn chưa trở về nhà mình.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy gật đầu, không nói gì.

Sở Vân thấy vậy, mỉm cười nói: “Bệ hạ, Phi Linh Thượng tướng quân này là ai, có lẽ Bệ hạ cũng đã biết?”

Độc Cô Tuyệt vừa nghe vậy chợt ngẩng đầu nhìn Sở Vân. Phi Linh Thượng tướng quân không phải là Phi Linh Thượng tướng quân thì còn là ai được nữa cơ chứ? Nhưng hễ là có liên quan đến Vân Khinh, hễ vẫn nhớ ngày đó khi phái Mặc Ngân âm thầm ẩn núp trong đại quân sáu nước đi tìm hành tung Vân Khinh, là cô ấy đã cung cấp tin tức. Sau đó có quá nhiều chuyện xảy ra, hễ chỉ cho người đi điều tra mà không kịp hỏi lại là ai.

Bên cạnh, Mặc Ngân thấy vậy cũng cười nói: “Ngày xưa, lúc Vương hậu ở Đình gia tại Tề quốc, người thân cận nhất của Vương hậu chính là tỷ tỷ Đình Phi Tịch, nhưng nhũ danh của Vương hậu gọi là Linh Đang, cái tên này, Phi Linh, Phi Linh.”

“Đình Phi Tịch”. Sắc mặt Độc Cô Tuyệt thoáng chút dao động. Phi Linh – là kết hợp tên của của Đình Phi Tịch và Linh Đang.

Nét mặt Sở Vân lộ rõ vẻ khen ngợi, gật đầu nói: “Phi Linh đại tướng quân Hàn quốc chính là tỷ tỷ của Vương hậu, cũng chính là Đình Phi Tịch. Là người ngày xưa hiểu rõ Vương hậu nhất, cũng là người đau khổ vì việc Vương hậu mất tích nhiều năm, thật sự khó mà có được!”

Sở Vân nói toàn bộ mọi chuyện đã biết cho Độc Cô Tuyệt nghe, giọng nói trầm ấm vờn quanh ngự thư phòng, kể rõ về những câu chuyện truyền kỳ người con gái ấy đã trải qua.

“Thật là một người con gái tài hoa.” Sở Vân vừa nói xong, ánh mắt Độc Cô Tuyệt bộc lộ rõ sự khen ngợi, gật đầu.

“Quả đúng như vậy, Vương hậu có một người tử tử như vậy, không gì có thể thay thế được.” Khóe mắt Sở Vân lại tràn đầy ý cười, tiếp lời.

“Nhưng mà, bây giờ Đinh Phi Tình đến đây nhanh như vậy, Bệ hạ, người cần phải chuẩn bị sẵn sàng, ở trong mắt Vương hậu, người tử tử này của người vô cùng quan trọng.” Mặc Ly này giờ không nói gì, lúc này mỉm cười khẽ buông lời.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy, không khỏi nhú mày lại.

“Chị cả cũng như mẹ, một người vì Vương hậu chịu nhiều đau khổ như vậy, nếu khi gặp mặt mà có gì không vừa mắt với Bệ hạ, lại đồn thổi chuyện gì ở trước mặt Vương hậu... Tuy rằng Vương hậu đối với Bệ hạ không hề giữ khoảng cách nữa, nhưng mà...” Mặc Tiềm cầm thư tình báo trong tay, cười thâm sâu nói tiếp lời Mặc Ly.

Mặt mày Độc Cô Tuyệt chột cứng lại.

“Bây giờ, trong lòng Vương hậu còn tồn tại nhiều điều áy náy với Vương gia, đương nhiên sẽ đặt Bệ hạ qua một bên. Nhưng nếu người tử tử ruột thịt của Vương hậu – người đã suốt bao năm, đã chịu trăm đau ngàn khổ mới tìm được Vương hậu, lúc này tìm đến tận nơi như vậy. Huống chi, người đó còn giúp đỡ Đại Tần nhiều như vậy, thần nghĩ là...”

“Truyền chỉ, chiếu cáo thiên hạ, quả nhân Độc Cô Tuyệt lập Vân thị nữ Khinh làm hậu, một tháng sau đại hôn, không được sai sót!” Sở Vân chưa nói hết câu, mặt mày Độc Cô Tuyệt đã xanh mét, lạnh lùng đứng lên, cả người chấn động ra sức hạ lệnh, rồi lập tức đi ra bên ngoài. Hắn đã nghĩ sớm đến việc hạ chỉ, có điều vẫn chưa có ngày lành, nhưng hôm nay hắn mặc kệ.

Đã hơn mười ngày nay, Vân Khinh nhà hắn lúc nào cũng ở bên cạnh Độc Cô Hành, hắn muốn gặp còn phải chạy tới Dục vương phủ mới có thể gặp mặt được một chút, càng đừng nhắc tới chuyện muốn ăn, hắn đã nhịn lâu lắm rồi. Bây giờ tự nhiên lại còn chui ra một người chị gái đâu đâu thế à. Khâm phục thì khâm phục, nhưng muốn lôi kéo Vân Khinh của hắn hả, mơ đi nhé.

Phía sau đám người Sở Vân, Mặc Ly nghe tuyên chỉ, chỉ nhìn nhau cười. Chiếu chỉ này ban ra, Vân Khinh đã thực sự trở thành Vương hậu của bọn họ, không thể sửa đổi.

“Bệ hạ có chỉ, nay sắc lập Vân thị nữ Khinh làm hậu, một tháng sau tiến hành đại điển sắc phong...”

Tiếng vang rất lớn truyền từ trong Tần vương cung ra ngoài, nhanh chóng truyền đi khắp cả nước. Tiếng

chuông ngân long trọng vang vọng khắp phía chân trời kinh đô nước Tần, vang đến cả những vùng đang khôi phục hậu quả chiến tranh. Tần quốc nghênh đón Vương hậu của bọn họ.

Dực vương phủ.

Vân Khinh nhìn Độc Cô Hành ho không ngớt, trên mặt bình thản nhưng đôi mắt lại đầy lo lắng.

“Ha ha, khụ khụ, đừng lo lắng, không ho lại cảm thấy không thoải mái.” Độc Cô Hành nhìn vào mắt Vân Khinh, vừa cười vừa trêu chọc nói.

Nghe những lời này, trong lòng Vân Khinh đau xót, khẽ cắn môi.

“Ta nói muội này, ngày ngày muội chăm sóc ta như thế này, không sợ tên nhóc kia ghen sao? Hơn nữa, một vị tuyệt thế giai nhân như muội ngày nào cũng ở bên cạnh ta, có phải muốn khảo nghiệm tâm tính của ta không?” Độc Cô Hành vừa cười vừa tựa vào đầu giường.

“Đừng nói nữa.” Vân Khinh nghe Độc Cô Hành cố gắng trêu chọc, khẽ lắc đầu, quay người bưng chén thuốc.

Độc Cô Hành thấy vậy cũng thôi không đùa nữa, đưa tay đón chén thuốc.

“Vương gia, Bệ hạ phong hậu.” Độc Cô Hành mới uống một ngụm, thị vệ mà y tín nhiệm nhất đứng ngoài cửa lên tiếng đọc thánh chỉ Độc Cô Tuyệt đã tuyên cáo thiên hạ.

Vân Khinh vừa nghe xong chợt sửng sốt, phong hậu!

Độc Cô Hành nghe vậy cười lớn lắc đầu nói: “Thằng nhóc này rốt cục cũng không nhịn được nữa!”

Vân Khinh vốn đang không yên trong lòng, vừa nghe Độc Cô Hành nói như vậy, lập tức hiểu ngay mọi chuyện, hai má cô ửng đỏ không nói được một lời xoay người đi ra ngoài. Phía sau, Độc Cô Hành thấy vậy nở một nụ cười thật hài lòng, hai người này rốt cục đã ở bên cạnh nhau.

Mới ra tới cửa, ngẩng đầu lên đã thấy Độc Cô Tuyệt đang bước đến, Vân Khinh vừa thấy hân thì tươi cười, mở miệng muốn nói điều gì đó.

Không nghĩ rằng Độc Cô Tuyệt đã vọt tới, hai tay ôm chặt Vân Khinh, cúi xuống cắn lấy đôi môi đỏ mọng kia, ngăn lời Vân Khinh lại. Đã suốt một ngày không được gặp rồi, nên muốn sao cứ làm vậy thôi.

Bên cạnh mọi người thấy vậy, lập tức cúi đầu lảng tránh.

Vân Khinh đỏ mặt, đẩy Độc Cô Tuyết ra, tức giận: “Chàng, chàng...”

Độc Cô Tuyết thấy vậy ôm lấy Vân Khinh đi thẳng đến phòng cô. Vân Khinh chợt đỏ bừng hết cả mặt mày.

“Chàng đừng gây rối thế!” Vào phòng, Vân Khinh nhỏ giọng trách mắng.

“Từ hôm nay trở đi nàng chính là Vương hậu của ta, thực sự chỉ thuộc về một mình ta.” Độc Cô Tuyết ôm lấy Vân Khinh, mắt nhìn chăm chăm vào cô hết sức bá đạo tuyên bố.

Vân Khinh nghe vậy trong lòng xúc động vô cùng, đưa tay vuốt ve trên khuôn mặt cương nghị của Độc Cô Tuyết, nhẹ nhàng áp lên má hần, thấp giọng nói: “Ta vốn đã là của chàng.”

Độc Cô Tuyết nghe vậy lại càng ôm chặt Vân Khinh thêm nữa, nếu không phải không đúng chỗ đúng nơi, hẳn thật muốn...

Cảm nhận được cảm xúc dao động của Độc Cô Tuyết, Vân Khinh đỏ mặt, quay đầu nói tránh đi: “Bệnh của đại ca dùng thuốc bình thường điều dưỡng không có tác dụng, chứng khí của đại ca bị tổn thương quá nặng. Ta nghe nói ở Nam Man từ xa xưa đã có Bà Sa song thụ ra trái sẽ kết thành quả trường sinh, có thể chữa được bách bệnh, là thánh vật để điều dưỡng.”

Ánh nắng xuyên thấu qua những tầng mây thật dày chiếu rọi xuống đất, bông tuyết bay đầy trời như mưa khiến cảnh vật càng thêm thanh khiết. Mới đó mà đã gần cuối năm, lúc này tin tức nước Tần phong hậu lan ra khắp nơi, các nước nghe được tin tức này, đều đến kinh đô nước Tần để chúc mừng.

Hết chương 100

Chương 101 – Bắt nạt

“Phía tây có một loài cây tên là Bà sa song thụ, kết quả gọi là quả trường sinh.” Trong Ngự Khánh điện, Sở Vân vừa xoa trán vừa trầm ngâm: “Trong sách này có ghi lại, nhưng chỉ là truyền thuyết, rốt cuộc thật giả thế nào cũng không ai biết.” Dứt lời, y ngẩng đầu nhìn Vân Kinh đang ngồi trước mặt.

“Tin đồn vô căn cứ, chưa hẳn là không có người thấy, huống chi nó đã từng xuất hiện ở nước Sở.” Vân Kinh ôm ấm thuốc trong tay, nhìn Sở Vân thản nhiên nói. Thứ nước Sở dùng để nuôi trồng Bích Lạc phú không phải là Bà sa song thụ sao?!

Sở Vân nghe vậy trầm ngâm trong giây lát rồi nói tiếp: “Bình thường tuy rằng Bà sa song thụ khó gặp, nhưng cũng không phải là thứ trên thế gian này không có, mà từ xưa...” Nói đến đây, y khẽ lắc đầu.

Quả trường sinh, nếu thực sự có quả trường sinh, e rằng đã có vô số quân vương quyết tìm nhổ tận gốc mất rồi. Ai mà không hy vọng trường sinh bất lão, đặc biệt là các bậc đế vương, nếu có thật thì liệu có còn sống sót đến bây giờ chẳng. Nếu có còn đi chẳng nữa thì e rằng cũng không thể có tác dụng trường sinh.

Vân Kinh thấy Sở Vân lắc đầu không nói tiếp, cô hiểu rõ ý tứ của Sở Vân, nhẹ giọng nói: “Trường sinh bất lão có thể chỉ là lưu truyền mà thôi, nhưng trị được bách bệnh có lẽ cũng không phải là lời đồn vô căn cứ.”

Sở Vân hiểu ý của Vân Kinh, cũng nghe ra sự kiên trì của cô, không khỏi hơi trầm ngâm. Bản thân Vân Kinh tất nhiên không dùng quả trường sinh, chắc chắn là vì Độc Cô Hành rồi, điều này khiến lòng y càng thêm khen ngợi, lại thêm khâm phục và càng thêm nhiều kính trọng ngưỡng mộ.

“Vùng Nam Man rất nguy hiểm, Bệ hạ nhất định không cho phép Vương hậu đi.” Cửa điện bị đẩy ra, Mặc Tiềm đứng đó nhìn Vân Kinh khẽ nói.

Vân Kinh nghe vậy cũng nhìn Mặc Tiềm. Vùng Nam Man nghe nói là giáp với phía nam Đại Tần, là một vùng đất rất hoang vắng và hiểm trở, ở đó có rất nhiều người Thổ tộc. Nơi đó vẫn chưa được khai hóa, không lui tới thông thương với bảy nước, nhưng cũng chưa từng nghe thấy những điều tệ hại về nó, sao lại nguy hiểm?

Sở Vân thấy Vân Kinh không hiểu rõ về Nam Man, cũng trầm giọng nói: “Vùng đất ấy chúng thần cũng

không biết nhiều về nó, chỉ biết là đường xá rất nguy hiểm, hầu như không có đường thông qua các nước. Hơn nữa, nghe nói người dân nơi ấy rất hung tàn, có tục ăn thịt người, uống máu người nữa. Các thế lực bên trong rất rắc rối, phức tạp, lại thêm có rất nhiều nhân tố không biết không rõ, bởi vậy vẫn rất ít lui tới với bọn họ, mà bọn họ cũng chẳng lui tới với chúng ta, sợ rằng..." Nói đến đây, y ngước mắt nhìn Vân Kinh, tuy rằng chưa nói hết ý nhưng cũng rất rõ ràng rồi.

Nam Man giáp với biên giới nước Tần, núi non hiểm trở, nếu muốn xâm nhập vào bên trong e rằng còn khó hơn lên trời. Một người đi đã khó, bởi vậy càng đừng nói gì chuyện tấn công, trừ phi bọn họ có khả năng bay từ trên trời xuống hoặc là bay lên trên trời, nếu không thì thực sự không có biện pháp nào khác. Cho nên, tuy Nam Man rất gần Đại Tần nhưng cũng bình an vô sự, không xâm lấn lẫn nhau.

Vân Kinh nghe Sở Vân nói có vẻ thận trọng, khẽ nhíu mày, sao cô chưa từng nghe nói đến nhĩ, người ăn thịt người...

"Nàng lại đến đây tìm Sở Vân". Giọng nói giận dữ, lạnh lùng vang lên, Mặc Tiềm đang đứng bên ngoài, tựa người vào cửa đại điện đã đứng thẳng người, mở rộng cửa cho người mới tới.

Vân Kinh ngẩng đầu bắt gặp Độc Cô Tuyết với vẻ mặt ẩn chứa sự tức giận đang đi về phía cô, khuôn mặt đầy bất mãn, không khỏi nhẹ nhàng cười nói: "Chàng đến rồi!"

Chỉ ba chữ và một nụ cười mỉm lập tức làm cho vẻ mặt uất giận của Độc Cô Tuyết biến mất không còn bóng dáng. Độc Cô Tuyết thấy vậy hừ mạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Vân Kinh rồi đi tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Vân Kinh thấy vậy mỉm cười đưa tay nhẹ nhàng ấn lên huyệt thái dương của Độc Cô Tuyết, lực tay vừa phải xoa bóp cho hẳn.

Độc Cô Tuyết rất sung sướng, tựa vào trước người Vân Kinh, nhắm mắt hưởng thụ, nói: "Vương hậu tìm người có chuyện gì?" Hẳn không hỏi Vân Kinh mà gây áp lực thẳng với Sở Vân.

Sở Vân nghe hỏi mỉm cười: "Không có gì ạ, Vương hậu chỉ hỏi về Bà sa song thụ và quả trường sinh..."

Không đợi Sở Vân nói xong, Độc Cô Tuyết mở bừng mắt ra, quay đầu trừng Vân Kinh.

Vân Kinh không đợi hẳn kịp phát hỏa, đã nhẹ giọng nói: "Ta sẽ không liều lĩnh bỏ đi đâu."

Độc Cô Tuyết nghe vậy lửa giận cũng hơi nguôi xuống, trầm giọng nói: "Không cho phép đi, để ta biết nàng lại có ý nghĩ này, coi ta có đánh gãy hai chân nàng, xem nàng còn dám chạy lung tung nữa không."

Đại ca của hần quan trọng, nhưng Vân Kinh cũng quan trọng không kém, sao có thể để cô đến nơi hiểm nguy như vậy chứ! Huống chi hần và cô xa nhau quá lâu rồi, hần sẽ không để cô rời khỏi hần nữa đâu.

Vân Kinh nghe vậy khẽ lắc đầu nhưng không tức giận, những lời thật tâm của Độc Cô Tuyết luôn đặt trong những câu nói khó nghe vậy đó. Nhưng cô đã nói là cô sẽ không liều lĩnh bỏ đi, vậy thì khi nào cô cho rằng không phải liều lĩnh thì tất nhiên sẽ đi.

“Bệ hạ, Hàn quốc Phi Linh Thượng tướng quân đến.” Độc Cô Tuyết vừa dứt lời, Mặc Ngân đẩy cửa tiến vào, mặt đầy ý cười.

Vân Kinh nghe thấy rất vui mừng. Tỷ tỷ của cô đến rồi. Lập tức đứng bật dậy, kéo Độc Cô Tuyết ra ngoài, vui sướng reo lên: “Tỷ tỷ của ta đến rồi!”

Độc Cô Tuyết chưa từng thấy nét vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt Vân Kinh như vậy, nên để mặc cô kéo hần ra ngoài, nhưng mặt mày lại lóe lên ánh sáng lạnh lùng, tàn khốc.

Sở Vân, Mặc Tiềm, Mặc Ngân thấy vậy nhìn nhau, mặt tươi rói đuổi theo. Quốc thư trình lên, ngày mai sứ giả Hàn quốc là tam hoàng tử và Phi Linh Thượng tướng quân mới đến, vậy mà hôm nay đã tới rồi, đương nhiên là tính lén gặp mặt, là vì thân tình mà đến đây rồi.

Tân vương cung, trước điện Phượng Minh của Vương hậu, Vân Kinh nhìn Đình Phi Tình ở xa xa, mặc trang phục màu đỏ, đẹp như một đoá hoa đào nở rộ đang chạy về phía cô. Trên mặt Vân Kinh tràn đầy nét tươi cười rạng rỡ, chạy tới nghênh đón Đình Phi Tình.

“Linh Đương của tỷ, có nhớ tỷ tỷ không?” Đình Phi Tình không mặc áo giáp, cả người mặc trang phục màu đỏ, cùng với áo choàng đỏ thắm trên nền tuyết trắng xoá quả thực đẹp tuyệt trần. Lúc này, nét mặt vui mừng tươi cười rạng rỡ chạy về phía Vân Kinh đang chạy đến, giang hai tay ôm chầm lấy cô.

“Nhớ!” Vân Kinh khoác áo lông cừu màu vàng nhạt, khoe miệng tươi cười sung sướng, để mặc Đình Phi Tình ôm lấy mình.

Độc Cô Tuyết đứng phía sau Vân Kinh thấy vậy, cau mày, lạnh lùng.

“Linh Đương của tỷ bản lãnh ghê nha! Đứng đầu vạn thú, nghe thôi đã thấy uy phong. Tỷ tỷ chỉ nghe cũng đã kích động. Nếu sớm biết vậy tỷ tỷ cũng đi theo, chuyện hoành tráng, đáng xem như vậy mà không xem được, thật sự là đáng tiếc nhất trong kiếp người mà.” Đình Phi Tình ôm chặt Vân Kinh thêm chút nữa, rồi buông ra nhìn Vân Kinh từ trên xuống dưới, như muốn xem thử Vân Kinh có bị thương chỗ nào hay không.

“Muội không sao, tỷ tỷ thế nào?” Vân Khinh thấy vậy kéo tay Đinh Phi Tình, đáy mắt đầy cảm động.

“Tỷ tỷ của muội bản lĩnh lắm, toàn thân đến tóc cũng chẳng hề tổn hao lấy một sợi đâu nhé.” Đinh Phi Tình cười sang sảng, giữ chặt tay Vân Khinh.

“Hừ!” Một tiếng hừ mạnh xen vào giữa hai người đang ôn lại chuyện cũ. Độc Cô Tuyết với vẻ mặt không chút thay đổi nhìn hai người, một mang vẻ đẹp rực rỡ, một mang vẻ đẹp thanh khiết.

Đinh Phi Tình chợt liếc nhìn Độc Cô Tuyết đang đứng bên cạnh, quét qua người hắn một lượt, nhướn mày quay sang Vân Khinh nói nhỏ: “Ai vậy? Trông lạ thế?”

“A...” Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Tiềm đi theo phía sau Độc Cô Tuyết bật cười thành tiếng.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết trầm xuống, hung hăng trừng mắt với Đinh Phi Tình.

Vân Khinh thấy vậy đành phải kéo Đinh Phi Tình cười nói: “Chàng là Tuyết.” Vừa nói vừa quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Tuyết, đây là tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ là người hiểu rõ ta nhất!”

Đinh Phi Tình nghe vậy cũng không thèm để ý chỉ nhìn thoáng qua Độc Cô Tuyết, thản nhiên nói: “Cũng bình thường thôi, nào có xứng đôi với Linh Đang của tỷ”.

Độc Cô Tuyết vừa nghe vậy mặt mày trợn trừng lên, bước lên tính kéo Vân Khinh đi.

Động tác của hắn đã nhanh nhưng Đinh Phi Tình còn nhanh hơn, cô kéo Vân Khinh giấu phía sau nhanh như chớp, trừng mắt nhìn lại Độc Cô Tuyết.

“Tránh ra!” Bàn tay Độc Cô Tuyết dừng giữa không trung, trừng trừng nhìn Đinh Phi Tình, lạnh giọng quát.

Đinh Phi Tình không thèm nhìn Độc Cô Tuyết cả người đang toát ra khí lạnh, ung dung nói: “Ta nói này, đây là sự lễ phép của cậu sao? Được lắm, đồ dã man.”

Dứt lời quay đầu lại nhìn Vân Khinh, cười tủm tỉm: “Linh Đang à, một tên dã man như vậy, tỷ thấy muội cũng đừng thèm, ngay cả phép tắc cơ bản cũng không có. Tỷ thấy tiếc cho Linh Đang của tỷ từ nhỏ đã được tỷ nâng niu lắm, cứ gả đi như vậy sao, tỷ thấy hay là để tỷ mang muội trở về, chọn cho muội một người tốt hơn đi.”

“Cô dám!” Độc Cô Tuyết giận dữ.

“Cậu xem ta có dám hay không? Chị cả như mẹ, nếu ta nói không gả Linh Đang, cậu có thể làm gì?” Đinh Phi Tình đáp lại không chút sợ hãi.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết lập tức trở nên xanh mét, hắn có thể làm gì ư, hắn có thể cướp, thiên hạ này hắn chẳng sợ ai, nhưng làm vậy nhất định Vân Kinh sẽ không vui vẻ gì.

Vân Kinh thấy vậy, đứng ở phía sau Đinh Phi Tình cười cười nhìn Độc Cô Tuyết, nhẹ nhàng kêu lên: “Tuyết!”

Độc Cô Tuyết bắt gặp vẻ mặt tươi cười của Vân Kinh nhìn hắn, cuối mày đầu mắt đều là nét vui sướng, đành phải hừ mạnh một tiếng với Đinh Phi Tình, hàm răng nghiến chặt thốt ra một chữ: “Tỷ.”

Đinh Phi Tình chợt cười lớn: “Tạm chấp nhận được.”

Đám người Sở Vân đồng loạt cúi đầu cười thầm, Bệ hạ bọn họ trời không sợ, đất không sợ, coi như gặp được đối thủ rồi, nhìn bộ dạng kia thật đúng là đáng kinh ngạc.

Độc Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cả người khẽ chuyển động. Đinh Phi Tình còn chưa kịp phản ứng, Độc Cô Tuyết đã đến gần phía sau cô vươn tay ôm Vân Kinh vào trong ngực, nhìn Đinh Phi Tình trầm giọng nói: “Cô đối với Vân Kinh của quả nhân có tình có nghĩa, quả nhân gọi cô một tiếng tỷ cũng hoàn toàn xứng đáng, nhưng không cho phép ôm ôm ấp ấp, nàng là của riêng ta!” Dứt lời lại càng ôm chặt lấy Vân Kinh hơn.

Đinh Phi Tình đối tốt với Vân Kinh, hắn ghi tạc trong lòng, tất nhiên sẽ báo đáp. Nhưng quả thực hắn nhìn không lọt mắt cảnh hai người cứ thân thân thiết thiết như thế. Hai người con gái không dừng lại cứ ôm ôm ấp ấp, nhìn rõ chướng mắt.

Đinh Phi Tình chỉ thầm gật đầu, khuôn mặt lại rạng ngời, cất tiếng cười ha hả.

“Bệ hạ, tam hoàng tử Hàn quốc đến.” Đúng lúc này, Mặc Ly từ xa dẫn theo một đoàn người đi tới.

Còn chưa kịp tới gần, Bạch Hồ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điều nhi nhỏ nhắn như nắm tay đã tách khỏi một đoàn gồm sáu người kia, vọt về phía Vân Kinh.

Một, hai, ba. Ba tên hai lớn một nhỏ liền chiếm cứ lấy vị trí bên người Vân Kinh, đẩy Độc Cô Tuyết sang một bên.

Vân Kinh thấy vậy một tay ôm tiểu Xuyên Sơn Giáp, một tay vuốt ve Bạch Hồ vương đang dựa vào bên

chân, đồng thời quay đầu thân thiết với Diêu nhi đang đứng trên vai, không ngừng cọ cọ vào mặt cô, khuôn mặt mang nét cười thật sâu. Bạn của cô đã trở lại.

Độc Cô Tuyệt bị chen chúc đẩy qua một bên, sắc mặt xám ngoét. Nếu không phải lần này ba tên này có đại ân với Tần quốc, hẳn nhất định phải làm thịt chúng nó, nhất định phải làm. Chúng nó dám tranh Vân Kinh với hãn hã, phải toàn diệt!

Mộ Ai đi tới thấy vậy, trong mắt cũng tràn đầy ý cười, quay đầu nhìn Phi Lâm trêu chọc: "Ta nói họ Phi này, xem ra chúng ta đánh cược đúng chỗ rồi đó. Được một đồ tể^(*) như này, không tệ, không tệ chút nào. Sau này có thể tự do tung hoành khắp bảy nước rồi.

^(*) *Chông của đệ tử, đồ đệ rẻ.*

Phi Lâm đi từ xa đến nghe thấy bên này ồn ào, ầm ĩ, vừa mân mê cây tiêu huyết ngọc trong tay vừa nhìn về phía Vân Kinh, cười vô cùng phóng khoáng: "Ồ nhi, người đó là ai?"

Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Tiềm, Mặc Ngân lúc này nhin không nổi nữa, đồng loạt cười khẽ thành tiếng. Phi Lâm này nhất định là cố ý, tuyệt đối là cố ý.

Vân Kinh đang vuốt ve Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp và Diêu nhi, nghe Phi Lâm nói như vậy cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn sắc mặt Độc Cô Tuyệt đang bắt đầu đen thui, mỉm cười: "Tuyệt, người ấy là sư phụ của ta."

Độc Cô Tuyệt đã từng gặp Phi Lâm, lúc này nghe vậy mặt đen như đít nôi. Đình Phi Tình thì hẳn chấp nhận, bởi cô vốn là chị ruột của Vân Kinh. Nhưng tên Phi Lâm này chẳng lớn hơn hẳn bao nhiêu, bây giờ lại cách một thế hệ như vậy, đáng giận, đáng giận.

"Hửm!" Phi Lâm giương mày cao giọng, nhìn Độc Cô Tuyệt.

"Tuyệt!" Vân Kinh nhìn sắc mặt đen thui của Độc Cô Tuyệt, nở nụ cười chân thành tha thiết. Ngày đó, nếu không có Phi Lâm thì hôm nay không biết cô sẽ ra sao!

Mặt Độc Cô Tuyệt càng lúc càng đen, sau một lúc lâu mới hung hăng trừng mắt nhìn Phi Lâm, cực kỳ không phục, thốt lên: "Sư phụ."

Tâm tư của Vân Kinh hẳn hiểu, Phi Lâm đối với Vân Kinh lẫn nước Tần đều có ân đức to lớn. Hãn cũng biết Phi Lâm kia không phải dựa vào ân đức này để mong báo đáp, chỉ là cực kỳ khó chịu với cái thân phận trưởng bối của kẻ này.

“Ồ tể ngoan.” Phi Lâm cười ha hả, Đinh Phi Tình đứng bên cạnh cũng không nhịn được nữa, cười run rẩy hết cả người.

“Tiểu sư muội, vậy ta là đại sư huynh của hần rồi. Nào lại đây, lại đây, kêu một tiếng sư huynh nghe thử coi.” Tiểu Tả cực kỳ thích thú, có thể bắt nạt Tần vương uy chấn thiên hạ này dù trong mơ cũng không dám nghĩ tới. Lúc này, mặt cậu tươi rói như hoa nở nhìn khuôn mặt Độc Cô Tuyết càng lúc càng đen.

“Ta là nhị sư huynh của muội ấy.” Tiểu Hữu trầm ngâm ném một câu.

Độc Cô Tuyết nghe vậy thiếu chút nữa tức giận đến bốc khói lên đầu, hai tên nhóc con miệng còn hôi sữa này...

“Ha ha, hần tức sắp chết rồi kìa!” Mộ Ải nhìn sắc mặt xanh mét của Độc Cô Tuyết, cười rử rươi.

Thượng Quan Kính đến sau cùng không hiểu mọi người cười cái gì, nhìn thấy Đinh Phi Tình đứng ở đây, nhíu mày đi tới hỏi: “Sao người đi nhanh vậy? Mẫu phi ta đâu?”

Đinh Phi Tình nghe vậy sửng sốt hỏi lại: “Mẫu phi của ngài?”

Thượng Quan Kính thấy Đinh Phi Tình sửng sờ, lại hung hăng trừng mắt nhìn Đinh Phi Tình, hung tợn quát: “Không phải Mẫu phi muốn đến chúc mừng Tần vương lập hậu sao?” Tuy rằng cậu và Phi Lâm, Mộ Ải đưa vạ thú về lại núi Phỉ Thúy, nhưng Mộ Ải nắm bắt tin tức rất nhanh nhạy. Có tin truyền đến nói rằng sau khi nghe Tần vương hạ chỉ tuyên bố lập hậu, Hàn vương không chỉ phái mình Đinh Phi Tình đến ký kết quốc thư lân bang vĩnh viễn mà còn cho mẫu phi đứng đầu hậu cung đến chúc mừng Tần vương lập hậu. Vì sao bây giờ chỉ có mình Đinh Phi Tình mà không thấy mẫu phi của cậu!

Đinh Phi Tình nghe vậy hiểu ngay mọi việc, vội vàng nói: “Thần đi thẳng từ Ngụy quốc tới đây luôn.” Cô không trở về Hàn quốc nên đương nhiên là không đi cùng đường với mẫu phi của tam hoàng tử rồi.

Thượng Quan Kính nghe vậy mặt mày nặng trĩu. Mẫu phi của cậu từ trước tới giờ chưa bao giờ ra khỏi vương cung nửa bước, cũng không quan tâm chuyện bên ngoài. Vốn nghĩ rằng bà sẽ đến cùng Đinh Phi Tình, bây giờ chỉ có một mình bà đi, trên đường cũng không biết có an toàn không nữa.

Vân Kinh vốn vẫn đứng bên cạnh Đinh Phi Tình, thấy vậy đưa tay xoa xoa đầu Thượng Quan Kính nói: “Có lẽ là đến muộn một chút thôi, đừng lo lắng.”

“Ai cho phép nàng sờ!” Một tiếng hét nổ tung bên tai mọi người, mặt Độc Cô Tuyết xám ngoét, tung một

cước đá vắng Bạch Hổ vương ra, với tay kéo ngay Vân Kinh lại, sắc mặt khó coi cùng cực.

Mộ Ai, Phi Lâm cười phá lên.

Vân Kinh thấy mặt Độc Cô Tuyết xám ngoét trầm trọng như vậy cảm thấy thật khó hiểu, hỏi: "Làm sao vậy?"

Độc Cô Tuyết thấy Vân Kinh lại còn thản nhiên hỏi hử làm sao vậy, hai mắt chỉ muốn lồi ra. Từ khi nào cô lại thân thiết với tên tam hoàng tử nước Hàn này như vậy chứ?

"Hử không quen nhìn cô quá tốt với ta!" Thượng Quan Kính khoanh tay trước ngực, bộ dạng tuổi trẻ mà thành thạo liếc Độc Cô Tuyết.

"Tuyết..." Vân Kinh nghe vậy hết sức bất đắc dĩ nhìn Độc Cô Tuyết.

"Nếu cô không quen nhìn hử như vậy thì cô có thể theo ta, ta chẳng bao giờ hung hăng vậy cả." Thượng Quan Kính thản nhiên thốt ra một câu.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết thoáng chốc trở nên giận dữ bưng bưng, Vân Kinh vừa thấy vội vàng kéo Độc Cô Tuyết kêu: "Tuyết!"

"Ta cũng không dữ dằn nha. Đệ tử, vị hôn phu kia của đệ tử tính tình không tốt chút nào, không bằng theo sư phụ tốt hơn." Phi Lâm thấy vậy cười tủm tỉm nói xen vào, tay mân mê cây tiêu huyết ngọc, nói tiếp: "Cầm tiêu hợp tấu, điều khiển vạn thú, nhìn xem, chúng ta là một đôi ăn khớp vậy cơ mà."

"Ta cũng rất dịu dàng đó." Mộ Ai nói đầy nghiêm túc, nhưng chưa nói hết câu đã nhin không nổi nữa phì ra cười.

"Đúng vậy, Linh Đang, nếu không tỷ tỷ sẽ tìm giúp muội." Đinh Phi Tình lại càng đổ thêm dầu vào lửa.

Xong rồi, Vân Kinh nắm tay Độc Cô Tuyết, rõ ràng cảm giác được lửa giận ở Độc Cô Tuyết, cười khổ ngược mắt nhìn mọi người, mỗi người một sắc mặt.

Sở Vân, Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Tiềm thấy vậy đã sớm cười thầm đến nhin không nổi nữa. Sự thật phơi bày ngay trước mắt, Bộ hạ bọn họ danh tiếng hiển hách lại bị người nhà mẹ đẻ Vương hậu bắt nạt.

"Cút..." Một tiếng hét lớn vang lên.

Tiếng cười nói nhộn nhạo, hôm nay Phượng Minh điện vô cùng náo nhiệt.

Gió lạnh thổi qua vù vù nhưng không làm với đi sự ấm áp trong cung điện.

Những ngày tiếp theo, Vân Kinh vừa chăm sóc Độc Cô Hành, vừa ở cùng đám Đình Phi Tình, Phi Lâm, Thượng Quan Kính. Hoàn toàn không có thời gian dành cho Độc Cô Tuyết, khiến Độc Cô Tuyết tức giận đến mức lửa muốn bốc cao cả ba trượng.

Sở Vân thấy vậy chỉ biết cười thầm, bắt tay chuẩn bị cho đại điển phong hậu diễn ra nhanh hơn. Hơn mười ngày nữa là đến đại điển phong hậu, Bệ hạ bọn họ mấy nay chịu khổ gần chết nhưng cũng chẳng có cách nào. Bởi có người quang minh chính đại nói rằng: chưa xuất giá chưa phải là vợ, không ở với người thân chẳng lẽ lại ở với người dưng nào đó sao.

Tuyết trắng bay tán loạn, nhuộm nước Tần thành một màu trắng tinh thuần, nhưng dưới màu trắng này lại làm nổi bật màu đỏ lửa chủ đạo thật hài hòa. Những chiếc đèn lồng đỏ thắm giăng đầy, những sơn son thếp đỏ, những chữ hỉ được cắt dán khéo léo đỏ rực, những đồ trang trí đỏ tươi, khắp nơi đều là màu đỏ...

Toàn bộ nước nước Tần đều đắm chìm trong màu đỏ, nơi nơi tràn đầy không khí vui mừng, dân chúng lui tới chuẩn bị thu xếp cho đại điển phong hậu sau mười ngày nữa. Khắp nơi trong đất trời đều vì chuyện vui mừng này mà xóa tan hết những bi phẫn và đau xót phải chịu bởi cuộc chiến vừa qua.

Tần vương cung, Phượng Minh điện.

Sở Vân nhìn Vân Kinh và Thượng Quan Kính đang ghé sát mặt vào nhau ngay trước mắt, nét mặt hiện rõ sự ngờ vực.

“Rất giống, phải không?” Mặc Ly nhìn Sở Vân nói.

Sở Vân nghe vậy biết Mặc Ly muốn nói gì, khẽ gật đầu.

Vân Kinh đã nói cho Bệ hạ bọn họ biết mối quan hệ giữa cô và Thượng Quan Kính, bởi vậy Bệ hạ bọn họ dẫu có ghen tỵ nhưng cũng không tức giận nữa. Chỉ có điều làm sao bọn họ cũng cảm thấy hai người này trông rất giống nhau.

Khuôn mặt kia, sống mũi kia... gần như là từ một khuôn mẫu mà ra. Khuôn mặt Vân Kinh và Đình Phi Tình giống nhau, đều là mặt trái xoan, nhưng ngũ quan lại rất giống Thượng Quan Kính. Hai người ở cạnh nhau sẽ khiến cho người ta không có cảm giác phân biệt nam nữ, lại có cảm giác giống như người thân hòa hợp vậy, rất

kỳ lạ.

Ngước mắt nhìn nhau, Sở Vân và Mặc Ly cầm danh mục quà tặng trình lên cho Vân Kinh xem rồi sau đó chuẩn bị rời đi. Đương nhiên Vân Kinh chẳng buồn để ý đến mấy thứ đó, toàn để cho Đình Phi Tình làm hết.

“Vương hậu, Hàn quốc Tuyết vương phi đến, muốn bái kiến Vương hậu.” Hai người còn kịp ra khỏi cửa, Mặc Ngân đột nhiên đi vào bẩm báo.

Người của các hậu cung, bình thường cũng do hậu cung tiếp đãi, Hàn quốc Tuyết Vương phi tất nhiên cũng phải do Vân Kinh tiếp đón.

Vân Kinh và Thượng Quan Kính vừa nghe thấy đồng loạt ngẩng đầu.

“Mẫu phi đến!” Nét vui sướng lóe trên khuôn mặt Thượng Quan Kính.

“Đi, chúng ta cùng đi gặp.” Vân Kinh kéo tay Thượng Quan Kính, mỉm cười bước về phía cửa trước. Phi Lâm, Mộ Ải đang chơi cờ, còn Tiểu Tả, Tiểu Hữu đang nghịch ngợm danh mục quà tặng của Đình Phi Tình, lập tức ngẩng đầu lên, không nói lời nào bước đi theo, cũng chả biết bọn họ đi theo để làm gì.

Mới bước xuống hai bậc thang bằng bạch ngọc, một chiếc kiệu tám người khiêng đã tiến vào. Toàn thân kiệu phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, bốn phía dùng dây kết lại, ngăn cách với gió tuyết bên ngoài, rất đẹp để và quý phái.

“Vương hậu đích thân nghênh đón, bản cung không dám nhận.” Một giọng nói nhẹ nhàng từ trong kiệu truyền ra, nghe rất ngọt ngào và dịu dàng.

Tám người quỳ gối xuống, lập tức hai cung nữ bên cạnh tiến lên, những sợi dây kết ở giữa được tách ra hai bên, hé ra một người mặc cung trang màu tím nhạt ngồi bên trong.

Rèm vừa kéo lên, Tuyết Vương phi xoay người từ trong kiệu bước ra, đôi hài ngọc dẫm nhẹ trên bậc thang phủ đầy tuyết trắng. Chỉ bằng bước chân này đã thấy vô cùng tao nhã, không cần nhìn gương mặt tất nhiên cũng biết đây nhất định là một tuyệt đại giai nhân.

Gót sen nhẹ nhàng, Tuyết Vương phi vẫn chưa ngẩng đầu lên, khẽ bước lên hai bước, hướng về phía Vân Kinh đang đứng ở trên bậc thang bạch ngọc, khẽ cúi người hành lễ.

Bà vốn là phi tử, tuy rằng đứng đầu hậu cung nước Hàn nhưng danh phận không sánh được với Vân Kinh tôn quý. Huống chi, hiện nay Hàn quốc bà còn phải dựa vào Tần quốc, tất nhiên cấp bậc lễ nghĩa này phải làm

đủ, hạ mình thì có là gì, lấy lòng Tần quốc mới là quan trọng nhất.

Vân Khinh thấy vậy liền khẽ phất tay áo, đỡ Tuyết Vương phi dậy, nhẹ nhàng nói: “Không cần đa lễ.”

Thượng Quan Kính đứng bên cạnh thấy vậy kêu lên: “Mẫu phi!” Vừa nói vừa đưa tay đỡ Tuyết Vương phi.

Tuyết Vương phi nghe vậy mỉm cười ngẩng đầu nói: “Lâu nay đã nghe danh Vương hậu đẹp cả người lẫn tên, hôm nay được gặp, bản cung mới biết...” Chưa nói hết lời, giọng nói của bà đột nhiên khựng lại, đôi mắt Tuyết Vương phi chợt đông cứng lại, nhìn xoáy vào cái bốt hoa anh đào trên trán Vân Khinh.

Tuyết Vương phi ngẩng mặt lên, nét mặt tinh xảo hầu như nhìn không ra dấu vết năm tháng, khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu, mi dài cong cong, đôi mắt đen thẳm như màn đêm, rất đẹp. Ngũ quan kia, quả thực rất giống Vân Khinh, khuôn mặt trái xoan giống nhau, đường chân mày giống nhau... đứng bên cạnh Vân Khinh nhìn giống như hai chị em.

Phi Lâm và Mộ Ải đứng cách Vân Khinh không xa, liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều hiện lên hàm ý không rõ ràng.

Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân cũng nao nao sau đó lại rũ mắt xuống, không biết nghĩ gì. Còn Đinh Phi Tình vẫn nở nụ cười rạng rỡ, không có biểu hiện gì khác thường.

Cảm giác thực thân thiết, giống như cảm giác của cô với Thượng Quan Kính, nhanh chóng trở nên thân thiết. Vân Khinh nhìn Tuyết Vương phi đang đứng trước mắt, cảm giác quả nhiên giống như cô tưởng tượng.

Cô lập tức mỉm cười, đỡ tay Tuyết Vương phi nói: “Vương phi làm sao vậy? Có phải bên ngoài lạnh quá không, chúng ta vào điện rồi nói sau.” Vừa nói vừa kéo Tuyết Vương phi đi vào trong điện, Thượng Quan Kính cũng theo sát.

Phía sau, đám người Phi Lâm cũng đi vào, cả đám đồng loạt nhú mày.

Hết chương 101

Chương 102 – Quả trường sinh

“Trên mặt Vân Khinh có gì không ổn chẳng?” Vừa vào Phượng Minh điện, Vân Khinh kéo Tuyết Vương phi ngồi xuống. Thấy Tuyết Vương phi lặng im nhìn chăm chăm vào mặt mình như không hề chớp mắt, Vân Khinh cảm thấy kinh ngạc lên tiếng hỏi.

Tuyết Vương phi giật mình, phục hồi lại tinh thần, vội vàng lắc đầu: “Không có, không có, chỉ là dung nhan của Vương hậu quá khuynh thành, khiến bản cung nhìn đến thất thần.”

Phi Lâm đi theo nghe vậy, không mảy may không nhặt nhìn Tuyết Vương phi. Lời nói này rõ ràng là không hợp tình hợp lý, bà cũng không phải đàn ông, sao lại nhìn dung nhan của Vân Khinh mà thất thần được?

Sở Vân và Mộ Ải không đi theo mọi người ngay, lúc này cũng bước vào nghe được câu này của Tuyết Vương phi đều tự nhủ mày, không nói một tiếng nào.

Vân Khinh không hề mảy may nghi ngờ, mỉm cười bưng trà đến, thuận tay rót cho Tuyết Vương phi.

Tuyết Vương phi thấy vậy chợt đứng lên, cuống quýt nói: “Việc này không hợp quy củ, không được!” Vừa nói vừa vội vàng đưa tay ra đón ấm trà từ tay Vân Khinh.

Vân Khinh thấy vậy hơi ngạc nhiên nhìn Tuyết Vương phi.

Thượng Quan Kính đứng một bên nhìn qua, nói với Tuyết Vương phi: “Mẫu phi, không cần phải câu nệ quy củ, ở đây Vân Khinh cũng không để ý quy củ nhiều vậy đâu, cứ thoải mái là được rồi.”

Trong vương cung của bảy nước, nơi nơi đều là quy củ chồng chất. Phẩm chất, tôn ti, vô cùng nghiêm cẩn, thường làm cho người ta phải thận trọng. Chủ tử làm việc gì phải dựa vào tôn ti trật tự mà làm, nô tài càng phải thêm thận trọng từ lời nói đến hành động. Mặc phải lỗi lầm, nếu không phải ban cho cái chết thì cũng bị giáng chức. Nhưng chỉ riêng nơi này của Vân Khinh, không hề chú trọng lễ tiết, tất cả đều làm việc theo ý muốn và tâm tư của cô nên rất thoải mái.

Tuyết Vương phi nghe Thượng Quan Kính gọi thẳng tên Vân Khinh như vậy, hoảng hốt quát lên: “To gan, còn không...”

“Đúng, đừng nên để ý quá, không cần phải câu nệ.” Tuyết Vương phi chưa quát hết câu thì giọng nói dịu dàng của Vân Kinh đã vang lên, mỉm cười mà tiếp lời.

Thượng Quan Kính nghe vậy liền nhìn Tuyết Vương phi nhíu mày, không cần để ý gì đã ngồi vào bên cạnh Vân Kinh. Vân Kinh khẽ cười, thực tự nhiên đưa cho Thượng Quan Kính một chén trà nóng.

Tuyết Vương phi nhìn cảnh đó đôi mắt chợt lóe lên những cảm xúc phức tạp. Thấy Vân Kinh và Thượng Quan Kính ngồi cùng nhau rất tự nhiên, một lúc lâu sau mới từ từ ngồi xuống, trên mặt nở một nụ cười thật dịu dàng, bà nhỏ giọng nói: “Tạ Vương hậu nâng đỡ.”

“Vương phi cũng uống chén trà đi cho đỡ lạnh.” Vân Kinh cười nói.

Tuyết Vương phi vừa gạt đầu nâng chén trà lên, vừa nhẹ giọng nói: “Hàn quốc chỉ là một nước nhỏ xa xôi, nay nghe tin Tần vương phong hậu, chuẩn bị chút lễ mọn, mong Vương hậu không chối từ.” Vừa nói xong, hai cung nữ đi theo phía sau mỗi người một bên, cùng bước lên dâng lễ bái lạy trước Vân Kinh, trong tay trình lên hai hộp nhỏ.

Đó là hai chiếc hộp gỗ đàn hương phủ một lớp sơn nước màu đỏ, khắc hình long phượng. Trên thân hộp khảm những viên dạ minh châu, không cần nói bên trong hộp là gì, chỉ cần chiếc hộp này đã là báu vật quý giá rồi.

“Không cần đa lễ.” Vân Kinh mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Sở Vân đứng bên cạnh cửa.

Sở Vân vừa thấy lập tức bước lên tiếp nhận hai hộp lễ vật. Ở Phượng Minh điện này đều là những người có thân phận đặc biệt, để tránh lời ra tiếng vào những cung nữ đều chờ bên ngoài, không được phép vào trong. Nên trong điện bây giờ không có bóng một cung nữ nào. Mà đương nhiên là vai vế của Phi Lâm, Mộ Ả tuy ngang bằng nhau nhưng không ai thích hợp để tiếp lễ.

Tuyết Vương phi thấy vậy nhẹ nhàng nhấp một hớp trà, lơ đãng nói: “Lâu nay đã nghe rằng Vương hậu dung nhan tuyệt sắc, trên trán lại còn có thêm một đóa hoa anh đào càng tăng thêm phần xuất trần, không biết đóa hoa anh đào trên trán Vương hậu này là do vẽ nên, hay là...” Nói đến đây thì bình tĩnh ngược mắt lên nhìn trán của Vân Kinh.

“Mẫu phi, là bớt, nhìn là thấy được ngay mà.” Thượng Quan Kính không đợi Vân Kinh trả lời, nhìn Tuyết Vương phi tỏ vẻ sao mắt nhìn của mẫu phi cậu lại kém thế. Nhìn như vậy thấy ngay được là bớt, làm sao có thể vẽ lên được chứ.

Tuyết Vương phi nghe Thượng Quan Kính trả lời, nhìn Vân Kinh gật đầu thật nhẹ nhàng rồi khẽ ừ một tiếng, cúi đầu nhấp chén trà trên tay. Khuôn mặt bà thoáng hiện thần sắc mà không người nào có thể đoán được.

Phi Lâm, Mộ Ai đứng bên cạnh nhìn nhau. Khi bắt đầu thì bọn họ chưa đến đây, chính vì hơi chậm chân một chút nên nghe câu chuyện dở dang, không biết Tuyết Vương phi đã nói gì, chỉ nghe được một câu cuối này, cả hai bỗng chốc xao động.

Trong phòng không khí ấm áp như mùa xuân, giọng nói dịu dàng vang lên không ngừng, càng làm nổi bật thêm khung cảnh tuyết trắng ở bên ngoài, đúng là một mùa nhưng hai cảnh trái ngược.

Đêm đó, Tuyết Vương phi ngủ lại thiên điện của Phượng Minh điện. Vốn thân phận của Tuyết Vương phi không được ở lại đây, nhưng vì Vân Kinh cảm thấy rất yêu mến người phụ nữ này. Lại thêm Thượng Quan Kính cũng ở đây nên Tuyết Vương phi không câu nệ nhiều thứ, cùng ở lại nơi này, âu cũng là ngoại lệ.

Mà Vân Kinh vì giữ phép, qua khỏi bữa cơm chiều thì không cho phép Độc Cô Tuyết vào Phượng Minh điện nữa. Độc Cô Tuyết không sợ trời, không sợ đất, hễ cũng không cần chú trọng thanh danh. Nhưng Vân Kinh thì khác, cô bận tâm đến thanh danh của Tuyết Vương phi. Ở cùng một cung với Tần vương đương nhiên thanh danh của Tuyết Vương phi bị ảnh hưởng. Bà là mẫu phi của Thượng Quan Kính, không thể để cho bà bị tai tiếng gì được. Chính vì chuyện này khiến Độc Cô Tuyết tức giận đến độ muốn đuổi Tuyết Vương phi đi luôn.

Một đêm tuyết trắng ngập trời, ở bên ngoài tuyết phủ dày đến cả mười tấc. Nhưng khi bình minh lại từ từ ngừng rơi, bầu trời trong xanh trở lại.

Ánh nắng rực rỡ từ trên bầu trời lan tỏa, chiếu xuống mặt đất trắng xóa phủ đầy bông tuyết. Những tia nắng vàng từ trên không trung tỏa xuống, vừa lung linh, vừa như tinh nghịch nhảy múa trên nền tuyết, vô cùng rực rỡ.

Trong hoa viên phía sau Phượng Minh điện, vài nụ mai đỏ đón ánh dương rực rỡ nở rộ trong thế giới tuyết trắng. Nhìn giống những giọt máu đỏ tươi, vô cùng nổi bật trên nền tuyết trắng noãn kia, đẹp đến mức khiến người ta cảm thấy choáng ngợp.

Hàng vạn loài hoa đã bắt đầu nở, tuy rằng mới khai hoa nở nhụy nhưng đã khoe những sắc màu đẹp tuyệt trong đất trời trắng xóa một màu băng tuyết. Trăm loài khoe sắc, thời tiết này, dường như vạn vật đều làm nên cho nó.

“Vương hậu, hoa mai sau điện đã nở, Vương hậu có muốn đi ngắm cùng bản cung không?” Mới vừa đi tới Phượng Minh điện, Tuyết Vương phi đã thấy Vân Kinh và Độc Cô Tuyết từ bên ngoài về, vẻ mặt bà lại tràn đầy sự yêu mến.

Vân Kinh vừa từ chỗ Độc Cô Hành trở về. Chuyện của Độc Cô Hành là chuyện cơ mật của nước Tần, bởi vậy không hề nói cho bất cứ kẻ nào biết. Lúc này, nghe Tuyết Vương phi nói vậy, Vân Kinh khẽ cười nói: “Đúng lúc...”

“Tiểu sư muội, muội xem, sư huynh ta tốt chưa này, đã hái hoa mai cho muội.” Chưa nói hết câu, Tiểu Tả từ xa nhảy bắn lại, đem cành hoa mai ôm trong lòng đưa cho Vân Kinh, rồi lập tức xoay người chạy đi.

Vân Kinh theo bản năng giơ tay đón nhận, mà không để ý thấy trên nhánh mai đỏ đầy hoa kia còn tích đầy tuyết trắng. Cánh tay Vân Kinh bị lạnh run lên, tay phải đột nhiên không thể khống chế được nữa run rẩy không ngừng, nhánh mai đang ôm trong lòng rơi xuống ngay tức khắc.

“Làm sao vậy?” Tuyết Vương phi và Độc Cô Tuyết gấp rút bước lên phía trước, Tuyết Vương phi nhìn có vẻ yếu đuối như vậy nhưng chạy tới còn nhanh hơn cả Độc Cô Tuyết, vội cầm lấy cánh tay phải của Vân Kinh.

Chạm vào cánh tay chỉ thấy lạnh như băng, lại run rẩy không ngừng, sự lạnh lẽo thực khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Độc Cô Tuyết nắm lấy cánh tay phải của Vân Kinh, vừa chạm vào đã cảm nhận được, lập tức mặt mày tái mét lại. Nhìn Vân Kinh đang cố nén sự đau nhức, gắng sức để giữ khuôn mặt tươi cười, hân hưng hăng cao mày, ôm ngang người Vân Kinh, xoay người chạy về tấm cung của hắn.

Gân mạch trên cánh tay phải của Vân Kinh bị phế bỏ, nếu gặp phải lúc thời tiết lạnh thấu xương thể này mà không bảo vệ giữ ấm tốt thì sẽ vô cùng đau đớn khiến cho toàn thân đau nhức theo. Chuyện này người khác không biết nhưng sao hắn lại không biết cho được. Bởi vậy, trong suốt mùa đông đều làm lò sưởi cho Vân Kinh ôm, không hề lường trước tên nhóc Tiểu Tả này lại đem tuyết đặt vào tay Vân Kinh.

“Ta không sao.” Khuôn mặt Vân Kinh lộ ra sau bả vai Độc Cô Tuyết, nhìn lại vẻ mặt lo lắng Tuyết Vương phi phía sau, cố nén đau mím cười để cho Tuyết Vương phi an lòng.

Tuyết Vương phi nghe vậy mày lại càng nhíu sâu hơn, vẻ mặt lại càng lo lắng hơn.

Lúc này Đinh Phi Tình và Phi Lâm cũng từ hai hướng khác chạy đến.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó đã qua hai ngày. Lúc này, sứ thần các nước và các đại tướng trấn thủ biên quan đã lục tục kéo đến. Thái tử điện hạ và thái tử phi của Ngụy quốc, ngay cả thân vương và Vương phi của Triệu quốc cũng đều tề tựu về đây. Còn nước Yến thì đương nhiên là Yến vương thân chinh đến. Bởi vậy thời gian này, Độc Cô Tuyết và Vân Khinh đều bận rộn vô cùng.

Tuyết Vương phi lặng lẽ đi bên cạnh, thấy cánh tay phải Vân Khinh vẫn lồng ở trong tay áo. Khuôn mặt tuy đỏ ửng nhưng nhìn kỹ thì thực ra là vì che giấu làn da đang tái nhợt đi. Tuyết Vương phi thấy vậy, mày nhíu càng chặt.

Đèn lồng rực rỡ giương cao lên, mới đó mà đã đến tiệc tối chiêu đãi thượng khách. Độc Cô Tuyết thay mặt Vân Khinh chủ trì yến tiệc, thứ nhất là biết Vân Khinh không thích những trường hợp như thế này, thứ hai là bây giờ Vân Khinh không được khỏe. Chính vì vậy, lúc này Vân Khinh cũng không xuất hiện khi mở tiệc chiêu đãi thượng khách các nước, mà ở trong Phượng Minh điện của cô.

“Dùng bữa đi, không cần chờ chàng.” Hôm nay, sợ là Độc Cô Tuyết không có thời gian để đến dùng bữa cùng cô.

“Vương hậu, đừng động đũa!” Vân Khinh vừa cầm đũa thì bên ngoài điện Tuyết Vương phi đột nhiên đi vào thấy thế vội kêu lên.

Vân Khinh ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn khẽ hỏi: “Sao Vương phi lại đến đây?”

Tuyết Vương phi nghe cô hỏi chỉ mỉm cười nói: “Người đông quá, ta không thích những buổi tiệc như vậy.” Vừa nói bà vừa cầm một cái chén bạch ngọc bước lên.

“Vương hậu, bản cung thấy hai ngày nay Vương hậu ăn rất ít, đây là trà xanh của Hàn quốc, dùng để uống trước khi ăn, giúp ăn ngon rất tốt cho sức khỏe. Vào mùa đông mà dùng thì không còn gì tốt hơn, mời Vương hậu nếm thử.” Vừa nói vừa cầm chén trà trong tay đặt trước mặt Vân Khinh để cô nhìn rõ bên trong.

“Sao nhi thần chưa từng nghe nói đến?” Thượng Quan Kính cũng không đi dự yến tiệc, lúc này ngồi bên cạnh Vân Khinh nghe vậy, bước qua bưng cái chén bạch ngọc kia lên cúi xuống uống một ngụm.

“Không được uống bữa bái!” Tuyết Vương phi thấy vậy nhanh tay giật chén trà lại. Nhìn bên trong còn hơn phân nửa, mới thở phào nhẹ nhõm, vội đưa cho Vân Khinh.

Vân Khinh thấy vậy mỉm cười: “Chỉ là cậu nhóc, không cần quả trách vậy đâu.” Sau đó cô với tay nhận chén trà, đưa đến bên môi.

Đinh Phi Tình ở bên cạnh thấy vậy khẽ nhướn mày, nhưng không ngăn cản. Đám người Phi Lâm cũng chỉ nhìn không nói xen vào.

Ý của Thượng Quan Kính bọn họ hiểu. Đây phải là cậu muốn dùng thử, chẳng qua là muốn nói cho mọi người biết chuyện này không có gì! Cậu có thể uống, đương nhiên không gây hại gì Vân Khinh. Hơn nữa, có thể thấy Tuyết Vương phi cũng không ngờ Thượng Quan Kính sẽ làm như vậy, nên trong đó chắc hẳn là không có gì đáng lo ngại.

“Thật sự rất thơm.” Vân Khinh khẽ hớp hai ngụm, ngẩng đầu nhìn Tuyết Vương phi mỉm cười.

“Độ ấm vừa phải, còn một chút nữa.” Tuyết Vương phi nhìn trong chén còn lại một chút, vội nói nhỏ thúc giục Vân Khinh uống hết.

Vân Khinh thấy vậy gật đầu, cúi đầu xuống toan uống hết.

“Cái gì lại thơm như vậy?” Môi còn chưa chạm đến vành chén, ngoài điện vang lên giọng nói lạnh lùng, là Độc Cô Tuyết đến.

Nhìn Độc Cô Tuyết vẫn còn mặt sắc phục, chưa kịp thay, cứ như vậy tới. Vân Khinh buông chén bạch ngọc trong tay xuống, mỉm cười nhìn Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết bước thẳng đến chỗ Thượng Quan Kính vốn đang ngồi ở vị trí của hắn, tức giận trừng mắt cậu một cái.

“Cái gì vậy?” Độc Cô Tuyết một tay cầm tay phải Vân Khinh, một tay lấy chiếc chén bạch ngọc lên nhìn thật cẩn thận.

“Trà xanh Hàn quốc, Tuyết Vương phi nói tốt lắm.”

Độc Cô Tuyết nghe vậy khẽ nhíu mày, trà xanh Hàn quốc cũng đã từng nghe nói đến. Nhưng chén trà này có một màu xanh biếc trông rất tiên diễm, thật sự làm cho người ta có cảm giác kỳ lạ.

Mặt mày trầm ngâm, đột nhiên Độc Cô Tuyết nghiêng tay, chút trà xanh còn lại trong chén bạch ngọc trút xuống dưới đất.

Bỗng chốc có một luồng khói nhẹ bốc lên, chỗ trà xanh kia phát ra tiếng xèo xèo, bắt đầu nổi bọt.

Mọi người biến sắc, có độc!

Sắc mặt Độc Cô Tuyết lập tức biến thành xanh mét, hất tung cái bàn, ném về Tuyết Vương phi, hét lớn: “Thật to gian, dám hạ độc Vương hậu của quả nhân!”

Mặc Ngân, Mặc Ly đi theo Độc Cô Tuyết cùng lúc rút kiếm ra khỏi vỏ, chém về phía Tuyết Vương phi.

“Không! Không, bản cung không có...” Tuyết Vương phi vô cùng hoảng hốt, liên tục xua tay.

Thượng Quan Kính vừa sợ vừa giận, vội kéo Tuyết Vương phi qua tránh đường kiếm của Mặc Ngân và Mặc Ly, hét lớn với Độc Cô Tuyết: “Không phải, mẫu phi ta tuyệt đối sẽ không hại Vân Kinh!”

Sắc mặt Đinh Phi Tình cực kỳ khó coi, thét một tiếng đứng lên phóng về phía Tuyết Vương phi, giọng đầy giận dữ hét lên: “Giao thuốc giải ra đây!”

Vân Kinh khiếp sợ không dám nhìn Tuyết Vương phi, nói không nên lời.

Phút chốc, nơi đây trở nên hỗn loạn.

“Thơm quá, sao nghe mùi hương giống Bà Sa song thụ?” Sở Vân xem xét là độc gì trước tiên, chợt ngửi thấy mùi trà xanh tản mát ra, khẽ nhíu mày nói.

“Bà Sa song thụ?!” Độc Cô Tuyết vừa nghe xong, tay nắm chặt lại bật thành tiếng răng rắc, mặt đầy sự phẫn nộ. Bà Sa song thụ ư? Sở Hình Thiên!

Mặc Ngân và Mặc Ly vừa nghe thấy hai mắt trầm xuống, hai thanh kiếm cùng vung lên, chém thẳng đến Tuyết Vương phi. Dám ra tay với Vương hậu của bọn họ, không giết chết cũng phải làm cho tàn phế rồi nói sau.

“Mẫu phi!” Thượng Quan Kính sợ hãi hét lớn, một mình cậu làm sao mà đánh thẳng được ba người Mặc Ngân, Mặc Ly, Đinh Phi Tình kia?

Vân Kinh thấy vậy, vội kêu lên theo bản năng: “Dừng tay!”

“Không đúng, dừng tay lại!” Đúng lúc đó Mộ Ai ngồi xuống trước chắt lỏng kia, cũng nhíu mày trầm giọng quát lên.

Mặc Ngân nghe vậy vung một kiếm trên đầu Tuyết Vương phi. Thanh kiếm kia gần như chạm tới tóc của Tuyết Vương phi, lại nhìn về phía Vân Kinh.

“Tuyệt, đừng vội ra tay, hỏi rõ ràng trước đã rồi nói sau!” Vân Kinh nắm tay Độc Cô Tuyết, thận trọng nói.

Cô không hề có cảm giác không khoẻ, chỉ cảm trong bụng như có một dòng khí ấm áp đang chạy khắp tứ chi, cảm giác thực thoải mái, không hề giống trúng độc chút nào!

Hơn nữa Điều nhi đang ngủ trong lòng cũng không có hành động gì. Vừa rồi vì quá mức khiếp sợ nên mới bỏ sót phản ứng của Điều nhi, nhưng lúc này Vân Kinh chợt nhớ ra.

Đôi mắt Độc Cô Tuyết nhú lại, ôm chặt Vân Kinh vào lòng, quát lên: “Truyền ngự y!”

Sau đó lại quay đầu sang nhìn Mộ Ai quát: “Nói!”

Mộ Ai lấy đầu ngón tay dính một chút chất lỏng, cẩn thận ngửi thử. Sau đó bưng lấy cái chén bạch ngọc kia nhẹ nhàng từ tốn liếm nhẹ, từ từ nhắm hai mắt lại, thưởng thức hương vị ban đầu của độc dược.

Độc Cô Tuyết trừng mắt nhìn Mộ Ai chăm chăm. Xem điều bộ kia, chỉ cần Mộ Ai nói một câu có độc, hắt lập tức giết Tuyết Vương phi ngay.

Lúc này trong đại điện, mọi người cũng đều nhìn Mộ Ai chăm chú, ngoại trừ Tuyết Vương phi.

“Quả của Bà Sa song thụ, quả trường sinh!” Mộ Ai nhắm nháp một lúc lâu, đột nhiên vô cùng kinh ngạc trợn mắt nhìn Tuyết Vương phi.

“Quả trường sinh?” Sở Vân không dám tin liền lặp lại thành tiếng.

“Quả trường sinh.” Độc Cô Tuyết, Vân Kinh, Mặc Ngân, Mặc Ly không khỏi rung động nói theo lần nữa.

“Làm sao có thể?” Sở Vân nhìn Mộ Ai, vẻ mặt vừa kinh ngạc, vừa không tin. Vậy trên thế gian này thật sự có quả trường sinh sao?

Mộ Ai chậm rãi đứng dậy, Tuyết Vương phi cúi đầu không nhìn rõ sắc mặt, hơi kích động, run run nói: “Năm ta mười tuổi đã từng thấy quả trường sinh một lần, hương vị này ta nhớ rất rõ ràng, không bao giờ sai. Chính là hương vị này, chắc chắn là quả trường sinh, từ xưa đến nay đã nghe thấy quả của Bà Sa song thụ gặp lạnh liền sôi trào, chính là nó!”

Y thực sự nhớ rất rõ, quả trường sinh kia không chỉ dùng để cứu người mà còn có khả năng cải tử hoàn sinh. Loại thuốc có tác dụng thần kỳ như vậy, y tuyệt đối sẽ không quên. Đáng tiếc y cũng chỉ được nhìn và ngửi thấy, chứ chưa được nếm thử bao giờ.

Một sự tĩnh lặng bao trùm trong đại điện, tất cả mọi người quay đầu nhìn Tuyết Vương phi. Trong ánh mắt

là sự khiếp sợ và vui mừng, nóng đến độ có thể làm tan chảy băng tuyết.

Quả trường sinh, sao có thể là quả trường sinh?

“Vương phi, thứ này rất quý báu, ta...” Vân Kinh vừa nghe Tuyết Vương phi đưa quả trường sinh cho cô ăn, vô cùng ngạc nhiên nhìn Tuyết Vương phi. Thứ thuốc quý giá như vậy, lại dễ dàng đưa cho cô ăn không hề suy tính gì hết.

Tuyết Vương phi nghe Vân Kinh nói như vậy, chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn. Tuy rằng hơi hoảng sợ nhưng không hề tổn hao khí chất đẹp đẽ quý phái của bà, bà khẽ cười thật dịu dàng nhìn Vân Kinh nói: “Dù sao giữ lại bên người ta cũng vô dụng, có thể chữa trị thương tích trên người của Vương hậu là tốt rồi.”

Giữ lại bên người cũng vô dụng? Lời này vừa thốt ra khiến mọi người chung quanh nghe thấy phải đổ mồ hôi hột, quả trường sinh mà lại vô dụng ư? Tuyết Vương phi này rốt cuộc có biết đây là cái gì không!

“Thương tích trên người? Linh Đan, muội có chỗ nào không khỏe?” Đinh Phi Tình đứng bên cạnh nghe Tuyết Vương phi nói thế, ngạc nhiên nhìn Vân Kinh hỏi.

Vân Kinh vội lắc đầu, đang định giữ im lặng.

“Ba đại mạch chủ trên tay bị tổn thương, chắc chắn là bị tổn thương quá nặng, điều dưỡng và chữa trị theo phương pháp thông thường không hết được. Hơn nữa, người thường xuyên đánh đàn lại càng không tốt.” Tuyết Vương phi nhìn Vân Kinh khẽ lắc đầu không đồng ý.

Vân Kinh vừa nghe chợt cảm thấy rung động, Tuyết Vương phi biết, bà ấy biết được từ khi nào?

Độc Cô Tuyết đứng bên cạnh nắm tay Vân Kinh, cảm nhận được tay Vân Kinh không còn run rẩy nữa, đã tốt hơn hai ngày trước không biết bao nhiêu phần. Hắn chỉ nhìn Tuyết Vương phi thật sâu, Tuyết Vương phi này...

Đinh Phi Tình nghe nói vậy chợt nhớ tới nguyên nhân ngày đó vì sao Vân Kinh rời khỏi Đinh gia. Lúc trước thấy Vân Kinh vẫn bình thường, nghĩ rằng đã trị khỏi từ lâu, không ngờ...

Bỗng chốc hốc mắt cô nóng lên, bước đến bên cạnh Vân Kinh, kéo tay phải của Vân Kinh nắm chặt trong tay, nhẹ nhàng áp lên mặt mình.

Vân Kinh thấy vậy dịu dàng vuốt tóc Đinh Phi Tình, nhẹ giọng nói: “Muội không sao!”

“Bởi vậy Vương phi cho Vương hậu của chúng ta quả trường sinh sao?” Sở Vân chen vào nhìn Tuyết Vương phi nói.

Y cũng biết tay phải Vân Kinh bị thương, mà bởi vì nguyên nhân này, Tuyết Vương phi liền đưa quả trường sinh cho người, thứ này lại chẳng tầm thường chút nào. Như vậy có thể thấy được Tuyết Vương phi quý trọng Vương hậu nhà y đến mức nào, đại ân như thế...

Tuyết Vương phi nghe vậy nhìn Vân Kinh cười nói: “Bản cung rất thích Vương hậu, có thể làm cho Vương hậu thân thể an khang, bản cung cảm thấy rất vui mừng.”

Lời này không hề câu nệ những ân tình đã trao.

Phía sau Mặc Ngân, Mặc Ly nghe Tuyết vương phi nói thế, đột nhiên lui ra phía sau một bước rồi đồng loạt cúi đầu thi hành đại lễ với bà, cùng nói: “Vừa rồi chúng thần không hiểu biết đã đắc tội, mong Vương phi giáng tội!”

Lúc này, Độc Cô Tuyết cũng buông Vân Kinh ra đứng lên, khẽ khom người hành lễ với Tuyết Vương, trầm giọng nói: “Quả nhân đã đắc tội với Vương phi, vừa rồi là quả nhân không phải.”

Tuyết Vương phi nghe vậy khẽ lắc đầu: “Bệ hạ yêu thương Vương hậu như thế, bản cung vui mừng còn không kịp, sao có thể quở trách được!”

Nét mặt Phi Lâm thoáng xao động, lời nói này...

Vân Kinh nghe thấy thế nhẹ nhàng buông Đinh Phi Tình ra, đi tới trước mặt Tuyết Vương phi, đôi mắt ửng đỏ, tràn đầy cảm kích: “Vương phi...”

Tuyết Vương phi đưa tay nắm lấy cánh tay Vân Kinh, lặng lẽ nhìn cô khẽ nói: “Thân thể của mình thì phải biết tự trân trọng, còn trẻ thì còn có khả năng chống đỡ, nhưng sau này lớn tuổi sẽ phải chịu đau đớn. Đừng làm cho người yêu thương của mình lo lắng.”

Vân Kinh vừa nghe những lời này, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng. Mẹ của cô chưa bao giờ nói với cô những lời như vậy. Thế mà chỉ là bậc trưởng bối lại quan tâm cô như thế, làm cho đôi mắt Vân Kinh đỏ lên, không thể nói thành lời.

Trong đại điện mọi người đều nhìn nhau, ngay cả Độc Cô Tuyết cũng hơi nhíu mày.

“Đáng tiếc, đây chính là trân phẩm cực hiếm trên đời!” Tiểu Tả ngồi trước vệt chất lỏng đã gần như khô đi,

vẻ mặt đầy nuối tiếc than vãn.

“Ta đã nói mẫu phi ta sẽ không đối với Vân Kinh như thế mà, hừ!” Lúc này, Thượng Quan Kính vẫn đứng ở bên cạnh không nói gì, chỉ hừ lạnh với Độc Cô Tuyết.

Mọi người trong đại điện không hề phản bác, khuôn mặt ai nấy đều có chút xấu hổ.

“Quả trường sinh, nghe nói sinh trưởng trong lòng núi Phượng Tê ở Nam Man, trăm năm mới kết được một quả. Trăm năm nở hoa rồi trăm năm kết quả, từ trước đến nay do thánh nữ Nam Man giữ gìn, chính là loại trân phẩm trong trân phẩm. Ngoại trừ thánh nữ không ai có thể đụng đến, cũng tuyệt đối không đưa ra ngoài. Không biết Tuyết Vương phi và thánh nữ Nam Man có quan hệ gì?” Phi Lâm nhìn Tuyết Vương phi, đột nhiên chậm rãi nói.

Mọi người trong đại điện nghe vậy, đều đồng loạt nhìn về phía Tuyết Vương phi. Thánh nữ Nam Man, bọn họ có biết, là người cùng xưng vương với Nam Man vương. Chính là hai thế lực lớn nhất ở Nam Man, mỗi bên chiếm lấy một phương. Thánh nữ này vị trí ngang hàng với Nam Man vương, chính là nữ vương. Tuyết Vương phi...

“Chỉ là tình cờ mà thôi.” Tuyết Vương phi nghe Phi Lâm hỏi chỉ thản nhiên cười, trả lời một câu cho có lệ, hiển nhiên là không bộc lộ suy nghĩ của mình.

Độc Cô Tuyết và Sở Vân nhìn nhau, trên mặt chợt thoáng qua một nét lạ lẫm.

“Không biết Vương phi có còn không, Đại Tần hạ thần cần cho một việc vô cùng bức thiết.” Sở Vân đột nhiên nhìn Tuyết Vương phi nói.

Tuyết Vương phi khẽ lắc đầu: “Quả trường sinh hai trăm năm mới kết quả một lần, một lần không quá ba mươi quả, sao có thể có nhiều được chứ.”

Phi Lâm vừa nghe vậy sắc mặt chợt trầm xuống, Tuyết Vương phi này xem ra không phải là người có nhiều tâm cơ. Quả trường sinh này bọn họ chỉ nghe đồn đại mà thôi, bà lại biết nhiều như thế, chẳng phải không đánh đã khai sao.

“Vương phi!” Vân Kinh biết quả trường sinh rất quý, nhưng cũng không ngờ nó quý báu đến thế, chỉ biết nắm chặt tay Tuyết Vương phi. Ngàn vạn lời muốn nói lại không biết nói như thế nào cho thỏa.

Tuyết Vương phi vỗ vỗ cánh tay Vân Kinh, nhìn thật sâu vào mắt cô, giọng nói nhỏ đến mức gần như

không phát ra thành tiếng: “Chỉ mong sau này người không trách ta.” Thanh âm cực nhỏ, ngay cả Độc Cô Tuyệt, Mộ Ai, Phi Lâm bản lĩnh cao cường như vậy cũng không nghe rõ bà nói gì.

“Bệ hạ, có tin tình báo từ Tề quốc.” Đúng lúc này, Mặc Tiềm đột nhiên đi từ bên ngoài vào, nhìn thoáng nhìn qua Đinh Phi Tình và Vân Khinh.

Độc Cô Tuyệt vừa thấy thần sắc của Mặc Tiềm, chợt nhíu mày, lấy mật thư ra. Vừa nhìn thấy, hần lập tức trầm ngâm không nói lấy một lời...

Đinh Phi Tình cực kỳ khôn khéo, lúc Mặc Tiềm vừa nhìn qua, cô đã chú ý, lập tức nhìn Độc Cô Tuyệt hỏi: “Có liên quan đến ta.”

Độc Cô Tuyệt nhìn Đinh Phi Tình, trầm ngâm nhìn bức mật thư rồi đưa cho cô.

Đinh Phi Tình vừa mở ra, bỗng chốc mặt tái nhợt, không còn chút máu.

Trên bức thư chỉ ghi mấy chữ ngắn ngủi: Gia tộc hàng đầu của nước Tề – Đinh gia, thông gian bán nước, mưu đồ làm phản, Tề thái tử đã kiểm tra và chứng minh, một tháng sau tru di cửu tộc.

Hết chương 102

Chương 103 – Đại hôn

Trong khoảnh khắc Vân Kinh thấy sắc mặt Đinh Phi Tình liên tục thay đổi, không nén được buông tay Tuyết Vương phi ra, bước nhanh đến bên Đinh Phi Tình, đưa tay lấy bức mật thư truyền đến từ nước Tề mà Đinh Phi Tình đang nắm chặt trong tay.

“Sao có thể chứ?” Vừa đọc qua, nét mặt Vân Kinh cũng biến đổi, ngẩng đầu nhìn Đinh Phi Tình, khẽ nhíu mày.

Thông gian bán nước, âm mưu tạo phản, đây là nói Đinh Phi Tình. Chị của cô làm việc cẩn thận và thận trọng như thế, sao Tề Chi Khiêm vẫn biết được chứ? Rõ ràng Đinh Phi Tình chưa từng công khai gặp mặt cô một lần nào, lại càng chưa bao giờ cùng xuất hiện với nhau. Theo lẽ thường không thể sơ suất được, tin tức này Tề Chi Khiêm có được từ đâu?

Độc Cô Tuyết thấy vậy vẻ mặt trầm xuống, kéo Vân Kinh qua ôm vào trong ngực, nhíu mày nói: “Trong quân có nội gián.”

Quan hệ của Đinh Phi Tình và Vân Kinh chưa được tiết lộ ra ngoài bao giờ, Đinh Phi Tình cũng chưa từng liên hệ với Đinh gia ở nước Tề. Cho dù Tề Chi Khiêm hoặc là Đinh gia có người từng gặp qua Đinh Phi Tình, nhưng nhiều năm không gặp, Đinh Phi Tình đã trưởng thành rất nhiều, khuôn mặt ngoại hình cũng thay đổi không ít, bọn họ chắc chắn không thể quả quyết như vậy được. Ngoại trừ trong quân Đinh Phi Tình có gian tế, thì thật không nghĩ ra lý do nào khác.

Đám người Phi Lâm nghe vậy hơi kinh ngạc nhìn ba người.

“Ta phải trở về!” Đinh Phi Tình nắm chặt tay lại, xoay người bước đi.

Mặc kệ tại sao Tề Chi Khiêm biết được chuyện này, nhưng tình huống lúc này Đinh gia bị tru di cửu tộc, cô là con cháu Đinh gia, làm sao có thể mở to mắt nhìn bọn họ chết mà không màng tới chứ.

“Tỷ tỷ!” Vân Kinh nhanh tay bắt lấy cánh tay Đinh Phi Tình, vội kéo cô lại.

“Không cho phép đi!” Độc Cô Tuyết thấy vậy lập tức hiểu ra Vân Kinh đang nghĩ gì, hung hăng siết chặt

thắt lưng Vân Khinh, khuôn mặt xanh mét giận dữ trừng mắt với Vân Khinh: “Đừng quên Đình gia đã đối xử với nàng thế nào, nàng và bọn họ đã sớm đoạn tuyệt ân tình, không cho phép đi!”

“Nhưng mà...” Vân Khinh lo lắng nhìn Đình Phi Tình, trong lòng thực sự rất bất an.

Lúc này Sở Vân được Mặc Tiềm nói sơ qua tin tức vừa đến, y lập tức liếc mắt nhìn qua Đình Phi Tình đang bối rối, hỗn loạn và Vân Khinh đang cau chặt mày, trầm giọng nói: “Vương hậu, nhất định không được đi, đây rõ ràng là Tề Chi Khiêm bày sẵn âm mưu lừa người đến, không biết ở chỗ đó đã giăng bao nhiêu cạm bẫy chờ đón người.”

“Đúng, không thể đi!” Mặc Ngân, Mặc Ly đồng loạt lên tiếng.

Vân Khinh nghe vậy cắn thật chặt môi dưới, cô và Đình gia đã ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng tỷ tỷ thì không giống vậy. Cha mẹ đối xử với tỷ tỷ thế nào, cô đều thấy rất rõ. Bọn họ đối xử rất tệ với cô, nhưng đối với tỷ tỷ thì vô cùng tốt, tỷ tỷ tất nhiên không thể bỏ mặc họ được. Tỷ tỷ muốn đi, sao cô có thể yên tâm để Đình Phi Tình đi một mình, huống hồ dù thế nào thì cô vẫn là người của Đình gia, sao lại có thể trơ mắt ngồi nhìn.

“Tề thái tử tâm kế thâm sâu!” Bức mật thư nằm trong tay Vân Khinh lần lượt chuyển qua tay mọi người có mặt trong phòng. Phi Lâm xem xong tựa lưng vào ghế chậm rãi nói.

“Bình tĩnh!” Tuyết Vương phi nhìn Đình Phi Tình đang lo lắng, nói khẽ. Bà tới nơi này chưa được bao lâu, thấy tình cảm Đình Phi Tình và Vân Khinh rất thân thiết, lại nghe Thượng Quan Kính kể lại mới biết các cô vốn là hai chị em.

Đình Phi Tình nghe vậy hít một hơi thật sâu. Sao cô không biết có nguy hiểm chứ, nhưng đó là người nhà của cô, tuy cô có thể rời bỏ gia đình tìm kiếm Vân Khinh nhiều năm, nhưng cô vẫn còn tình thân ruột thịt với họ!

Sở Vân thấy nét mặt Đình Phi Tình liên tục thay đổi, cuối cùng lại lộ ra một sự kiên quyết, lập tức chặn lời, giành nói trước Đình Phi Tình: “Tề Chi Khiêm đoán chắc chắn Thượng tướng quân sẽ đi, mà ngài và Vương hậu của bọn ta tình cảm rất tốt, Vương hậu tuyệt đối sẽ không để ngài đi một mình. Và lại, dù nói thế nào đi chăng nữa hai người vẫn là con cháu của Đình gia. Y đầu tiên dẫn dụ ngài đến, cùng lắm cũng là bắt được một đại tướng quân. Tiếp đó là dụ Vương hậu chúng ta sa vào, Vương hậu có bản lĩnh như thế nào, có lực ảnh hưởng với Bệ hạ ra sao, chuyện này ta cũng không cần phải nhiều lời.”

Nói tới đây y ngừng một lát rồi nói tiếp: “Bây giờ chỉ còn cách hôn lễ của Bệ hạ và Vương hậu chưa đến

mười ngày, Tề nằm phía sau Yến, phải mất đúng một tháng mới đi tới nơi. Tính toán chuẩn xác như vậy, mọi chuyện đã rất rõ rồi!”

Đinh Phi Tình nghe thấy vậy càng siết chặt tay, Tề Chi Khiêm có tâm ý gì với Vân Khinh, sao cô lại không rõ chứ. Nhưng vai trò của Đinh gia với cô và Vân Khinh đều có một điểm rất giống nhau, đó chính là nhược điểm của cô, sao cô có thể...

“Không cho phép hai người đi, ta sẽ phái người đi cứu Đinh gia!” Trong không gian trầm mặc, Độc Cô Tuyệt nét mặt tức tối, đột nhiên cất tiếng, gương mặt hằn như bốc lửa.

“Tuyệt?” Vân Khinh không nén được sự kinh ngạc nhìn Độc Cô Tuyệt. Độc Cô Tuyệt oán hận Đinh gia còn hơn cả cô, sao lại có thể?

Độc Cô Tuyệt trừng mắt nhìn Vân Khinh vô cùng bất mãn nói: “Tên Tề Chi Khiêm suy nghĩ cái gì ai mà chẳng biết? Muốn người của ta ư, vọng tưởng!” Dứt lời hằn cày ôm chặt Vân Khinh hơn.

Sao hắn có thể cam tâm đi cứu đám người Đinh gia chứ, nhưng Đinh Phi Tình chắc chắn sẽ đi, Vân Khinh thì còn phải hỏi nữa sao. Không cho phép các cô đi cứu, tất nhiên hắn đành phải ra tay phái người tới cứu. Nghĩ đến ngày xưa hắn đã muốn đem Đinh gia diệt cỏ tận gốc, không ngờ hôm nay còn phải đi cứu bọn chúng. Độc Cô Tuyệt nghĩ vậy ôm một bụng tức tối.

“Từ nay về sau, nàng không hề nợ Đinh gia bất cứ thứ gì, sau này nếu chúng có gặp bất kỳ chuyện gì cũng không liên quan tới nàng!” Một giọng nói tàn khốc, ngang ngược vang lên, Độc Cô Tuyệt cũng không hỏi ý kiến Vân Khinh, lạnh lùng quyết định tất cả.

“Tần vương...”

“Đừng nói nhiều, quả nhân đã nói cứu thì nhất định sẽ trả lại cả nhà không sót một ai cho cô!” Độc Cô Tuyệt trực tiếp cắt ngang lời Đinh Phi Tình, vô cùng quyết liệt.

“Bắt đầu từ hôm nay, không cho phép nàng ra khỏi Tần vương cung, bất cứ chỗ nào cũng đừng mơ!” Độc Cô Tuyệt không chờ Vân Khinh trả lời, trừng mắt nhìn chăm chăm Vân Khinh kiên quyết ra lệnh.

Vân Khinh thấy vậy nhìn vào đôi mắt tràn ngập lo lắng của Độc Cô Tuyệt, than khẽ một tiếng, tựa vào lồng ngực hắn, nhẹ giọng nói: “Cám ơn chàng, Tuyệt.”

Độc Cô Tuyệt nghe vậy hừ lạnh một tiếng thật mạnh.

Đám người Sở Vân, Mặc Tiềm thấy vậy đều liếc mắt nhìn nhau một cái. Tề Chi Khiêm tính kể bọn họ nhiều lần như vậy, hiện giờ tất cả bảy nước đều thương vong nghiêm trọng, tuy không thể dùng vũ lực trong nhất thời, nhưng không có nghĩa là bọn họ không làm gì được, thừa dịp này, Tề quốc, hừ!

Một đêm tĩnh lặng, Vân Kinh và Đinh Phi Tình bị Độc Cô Tuyết giam lỏng ở điện Phượng Minh, không cho phép đến bất cứ nơi nào khác. Mặc dù trong vương cung này, ngoại trừ điện Phượng Minh ra, thì hai cô cũng không có hứng thú đi tham quan quan những nơi khác.

Tuy Đinh Phi Tình rất lo lắng, nhưng cô tuyệt đối tin tưởng lời hứa của Độc Cô Tuyết, nếu ngay cả hãn cũng không cứu được Đinh gia, thì có lẽ các cô đến đó chỉ vô dụng mà thôi, bởi vậy tuy không an lòng nhưng cũng hơi thả lỏng tâm trạng một chút.

Thời gian trôi đi vội vàng, đảo mắt một cái chỉ còn cách đại hôn ba ngày.

Vào ngày này, điện Phượng Minh lại đón thêm một vị khách quý nữa, là quốc vương và Vương hậu Ngụy quốc.

Có lẽ Ngụy vương thấy Yến vương đích thân đến Tân, lo lắng rằng nếu Ngụy chỉ cử thái tử đến thì không đủ thành ý, bởi vậy y mang theo Ngụy Vương hậu, ra roi thúc ngựa chạy vội đến.

“Vương hậu kim an.” Ngụy Vương hậu mang theo vài thị nữ với vẻ mặt khiêm tốn, nở một nụ cười, khẽ nghiêng người hành lễ với Vân Kinh.

“Không cần đa lễ.” Bản tính Vân Kinh vốn thờ ơ, lãnh đạm. Đối xử tốt với Tuyết Vương phi, thứ nhất là vì Thượng Quan Kính, thứ hai là do rất hợp ý, thái độ của cô đối với những người khác thì vẫn như trước vừa khiêm tốn theo khuôn phép, lại vừa trong trẻo và lạnh lùng.

Ngụy Vương hậu thấy vậy, nụ cười trên môi càng thêm khiêm nhường, vỗ vỗ tay, hai thị nữ đứng phía sau lập tức cúi đầu, bê chiếc hộp đang cầm trong tay bước lên trước vài bước, rồi quỳ xuống.

Không đợi Vân Kinh thu lễ vật, Ngụy Vương hậu mang vẻ mặt tươi cười nói: “Vương hậu, lễ vật này dành cho Vương hậu vì người rất thích động vật, nhưng chúng lại sợ người lạ, mong Vương hậu cho tất cả lui ra, để không làm chúng nó hoảng sợ, ngược lại còn khiến Vương hậu không vui.”

Đám người Phi Lâm đứng trong điện vừa nghe thấy lời ấy, lập tức liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt hiện lên một ý cười thấu hiểu, không chờ Vân Kinh lên tiếng, bọn họ đều tự xoay người bước ra ngoài.

Đinh Phi Tình thấy vậy ngồi lại bên cạnh Vân Khanh không rời đi. Lễ vật lại sợ người lạ, là thứ lễ vật gì đây?

Ngụy Vương hậu thấy Đinh Phi Tình không lui ra, chỉ nói với hai thị nữ đang quỳ trên mặt đất: "Còn không mau dâng tặng lễ vật." Dứt lời, bà chậm rãi khom người thi lễ với Vân Khanh rồi đột nhiên lùi lại bước ra khỏi điện.

Vân Khanh thấy vậy hơi chau mày, nhìn hai người đang quỳ dưới đất, ngón tay bất giác khẽ đặt lên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ bên hông.

Hai thị nữ đang cúi đầu đột ngột ngẩng mặt lên, lộ ra một khuôn mặt trang điểm rất đậm, rất rực rỡ, đó vốn là một khuôn mặt tuấn tú, tuy rằng bây giờ trên mặt bôi trét rất nhiều son phấn, nhưng Vân Khanh chỉ cần liếc qua một cái liền nhận ra người này, là Đinh Phi Danh.

Vân Khanh bất chợt sửng sốt, lại hướng tầm mắt nhìn đến người quỳ bên cạnh, vẫn là khuôn mặt được hóa trang thật đậm, giấu đi nét điểm lệ vốn có mà trở thành nét đẹp rất tầm thường. Nhưng ngũ quan kia, chính là khuôn mặt của mẹ cô, đó là gương mặt rất nhiều năm trước khi cô vẫn còn là một đứa trẻ luôn nhớ nhung và chờ mong một cách mù quáng.

Thân thể chậm rãi tựa vào lưng ghế, bàn tay cô vô thức bám chặt lấy tay vịn.

"Mẹ?" Đinh Phi Tình liếc mắt nhìn qua cực kỳ ngạc nhiên, đứng lên bước qua đó.

Mẹ của Vân Khanh bắt lấy cánh tay Đinh Phi Tình, trong khoảnh khắc gương mặt bà ta ngập tràn nước mắt, nức nở nói: "Con gái ngoan, con gái ngoan của mẹ, rốt cục mẹ cũng đã gặp được con."

Dứt lời, không đợi Đinh Phi Tình kịp nói lời nào, bà ta đột nhiên buông tay Đinh Phi Tình ra, quay người lại dập đầu một cái trước mặt Vân Khanh, Đinh Phi Danh ở bên cũng quỳ lạy theo.

"Con gái, lúc trước là mẹ có lỗi với con, là do mẹ sợ chết, không dám thẳng thắn nói ra chuyện xấu xa mình làm, khiến con phải chịu tội oan ức thay mẹ. Là mẹ không tốt, là mẹ đáng chết. Con gái, cầu xin con tha thứ cho mẹ, cầu xin con!" Mẹ của Vân Khanh nước mắt ròng ròng vừa than thở khóc lóc, vừa quỳ gối trước mặt cô gào khóc.

Vân Khanh thấy vậy không nói gì, xoay người đứng lên tránh một lạy của bà ta. Cho dù bà ta có đối xử không tốt với cô ngàn vạn lần đi nữa, nhưng một lạy của mẹ ruột mình, cô không thể nào gánh nổi.

Mẹ Vân Khanh lại lập tức chuyển sang hướng khác, vừa quỳ vừa lê gối đến trước mặt cô, nằm rạp xuống

không chịu đứng dậy.

“Muội muội, chuyện đó là do mẹ sai, nhưng mà lúc này là thời khắc sống còn của Đình gia, nhị ca không cầu xin muội tha thứ cho sự bạc bẽo của Đình gia, chỉ mong muội nỗ lực chúng ta có cùng cội nguồn, gốc rễ, xin muội ra tay cứu Đình gia. Muội muội, nhị ca cầu xin muội!” Đình Phi Danh đập đầu một cái thật mạnh bái lạy Vân Khinh, trán đập vào sàn ngọc thạch, phát ra những tiếng cộp cộp.

Vân Khinh vừa thấy vậy bất giác siết chặt bàn tay trong tay áo.

“Con gái à, Tề thái tử nói, nếu con đi, có thể sẽ tha mạng cho Phi Tình, và cũng sẽ tha cho mọi người trong Đình gia. Con à, mẹ van xin con. Con nói mẹ lắng lơ, xảo trá điêu ngoa, không biết xấu hổ cũng được, nói mẹ vô nhân tính, không có lương tâm cũng không sao. Chỉ xin con cứu giúp Đình gia, cứu tộc Đình gia có hơn một ngàn bảy trăm người, tất cả đều đặt trong tay con, con à!” Mẹ của Vân Khinh nước mắt tuôn không ngừng, dường như đã làm ướt cả mặt sàn ngọc thạch.

Đình Phi Tình thấy vậy bước lên trước, đỡ mẹ cô dậy, đồng thời trầm giọng nói: “Mẹ à, việc này chúng con đã nghĩ cách rồi, người không thể làm vậy, người là đang ép Linh Đang, mau đứng lên đi. Tề Chi Khiêm luôn có rắp tâm xấu xa với Linh Đang, mẹ không thể hại muội ấy!”

Mẹ Vân Khinh đẩy Đình Phi Tình ra, ngẩng đầu nhìn về phía Vân Khinh, hai mắt đỏ bừng: “Con à, là mẹ có lỗi với con, mẹ nợ con những gì mẹ sẽ trả lại cho con, chỉ mong con hãy cứu lấy Đình gia!” Vừa dứt lời bà ta đột nhiên nhảy lên, đập đầu thẳng vào chiếc cột chạm rồng trong đại điện.

“Mẹ!” Đình Phi Tình hoảng sợ kêu lên một tiếng, lập tức phi thân ôm lấy mẹ cô.

Vân Khinh cảm thấy hoảng hốt, sau đó lại là đau xót, chậm rãi khép mắt lại.

“Con tránh ra, là mẹ có lỗi với muội muội con, con để mẹ chết đi, con tránh ra...” Mẹ Vân Khinh cố sức vùng vẫy muốn thoát ra khỏi vòng tay Đình Phi Tình đang ôm chặt lấy mình, không ngừng đập đầu vào cây cột trong đại điện.

“Muội muội, van xin muội, toàn bộ cứu tộc Đình gia đều bị nhốt trong thiên lao, nếu muội không đi sẽ trở mất. Tề thái tử nói, ngài ấy bảo đảm sẽ không đối xử tệ với muội. Chỉ cần muội đi, tất cả đều dễ bàn bạc. Nhị ca biết lúc này nhị ca đứng đây nói những lời này thì quả thật không biết xấu hổ, cũng không hề đem hạnh phúc của muội đặt trong lòng, thật đã làm muội khó xử, nhưng nhị ca không còn cách nào khác, muội muội, cầu xin muội.”

Cộp cộp, tiếng đập đầu vang vọng trong khắp đại điện rộng lớn, một dòng máu đỏ tươi từ trên trán Đinh Phi Danh từng chút từng chảy xuôi xuống, nhuộm đậm trên nền ngọc thạch một đóa hoa màu đỏ đầy mê hoặc.

“Nhị ca, huynh đang nói gì thế, không được nói như vậy.” Đinh Phi Tình vừa ôm mẹ cô, vừa rống to với Đinh Phi Danh.

“Con gái, là mẹ sai, mẹ sẽ trả lại một mạng cho con, mẹ van cầu con.” Mẹ của Vân Kinh lại cố sức đẩy Đinh Phi Tình ra, đập đầu vào chiếc cột chạm rồng ở trước mặt, trán tức khắc nhuộm thắm một màu đỏ tươi.

“Mẹ à...” Trong khoảnh khắc trái tim Đinh Phi Tình co rút lại, gắt gao ôm chặt lấy mẹ của cô, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Vân Kinh đứng trong đại điện nhìn toàn bộ cảnh này, hơi hơi nghiêng đầu, đưa mắt nhìn những bông tuyết đang rơi xa xa ngoài khung cửa. Hoa tuyết, hoa máu, những giọt máu bắn ra như một đóa hoa đỏ thắm, hóa ra mùa đông vốn không hề ấm áp, vẫn lạnh lẽo như xưa. Thì ra với cô hạnh phúc chỉ là một niềm hy vọng xa vời, cũng không thể kề cận bên nhau cùng đi hết quãng đường đời, Độc Cô Tuyết, e rằng lần này đành phụ lòng chàng rồi.

“Được rồi, đừng đập đầu nữa, ta đi là...”

“Không được đi.” Lời ưng thuận lạnh nhạt của Vân Kinh còn chưa dứt, bên ngoài điện đột nhiên vang lên một giọng nói vô cùng dịu dàng êm ái, tuy nhiên tiếng nói đó lại vô cùng kiên quyết.

Cửa điện ngay lập tức bị đẩy tung, Tuyết Vương phi mang vẻ mặt tức giận bước nhanh vào, bà vừa từ Thiên điện đi đến đây, còn chưa kịp bước vào trong bất chợt lại nghe thấy bên trong rất huyền ảo, nghe được hai câu, bà tức đến mức cả người run run.

Nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm, nhưng dường như lại khiến người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo xâm nhập đến tận cốt tủy của Vân Kinh. Tuyết Vương phi vô cùng xót xa, nghiêng rằng chặt một cái, bà bước nhanh đến trước mặt mẹ Đinh Phi Tình, hung hăng vung tay lên tát bà ta một cái thật mạnh, giận giữ quát: “Người là kẻ ô tiện, con gái, con gái sao, người cũng xứng gọi con bé là con gái à, người đúng là không biết xấu hổ mà.”

Mẹ Đinh Phi Tình bị đánh mà ngơ ngẩn ra. Đinh Phi Tình cũng bất ngờ Tuyết Vương phi bình thường yếu đuối như vậy, giờ lại đột nhiên ra tay đánh người, dẫu cô muốn can cũng không kịp che chắn cho mẹ cô được.

Tuyết Vương phi vừa mắng xong, xoay người nhìn Vân Kinh vẫn luôn giữ thần sắc thản nhiên, không thể

nhìn ra được chút cảm xúc nào, lớn tiếng nói: “Vương hậu, không cho phép người nghe lời mụ ta, mụ ta căn bản không phải là mẹ của người. Người không có bất kỳ quan hệ gì với đám người Đình gia, tại sao người phải đi bán mạng cho bọn chúng, chúng làm hại người còn chưa đủ sao, không được đi.”

Một lời vừa dứt, Vân Kinh vẫn luôn giữ thần sắc bình tĩnh chợt chấn động mạnh, cực kỳ khiếp sợ nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng tràn đầy phẫn nộ của Tuyết Vương phi. Khóe miệng run rẩy, nhất thời cô không thể thốt nên lời.

Trong đại điện, bất chợt bao trùm một sự tĩnh lặng, Đình Phi Danh đang không ngừng dập đầu lạy Vân Kinh, cũng giật mình quên cả van xin, cực kỳ kinh hoàng ngẩng đầu nhìn Tuyết Vương phi và Vân Kinh.

“Ta... Không phải... Đình gia...” Vân Kinh chậm rãi mở miệng, lời nói cực nhỏ cực nhẹ, khẽ khàng đến mức chỉ một ngọn gió thổi qua cũng có thể lập tức tan biến.

“Nói vậy, Vân Kinh là con gái của ta, người... Người không được nói vậy, đừng có châm ngòi ly gián chúng ta.” Một lúc sau mẹ của Đình Phi Tình mới kịp phản ứng lại, tức thì sắc mặt thay đổi nhanh chóng, giận dữ hét to với Tuyết Vương phi.

Tuyết Vương phi vô cùng khinh bỉ nhìn mẹ Đình Phi Tình, tàn nhẫn nói: “Cốt nhục tình thâm, nếu người là mẹ ruột của con bé, sao lại đối xử với con bé như thế, làm gì có ai lại ép buộc đứa con mình dứt ruột sinh ra như vậy chứ. Nếu người thật sự là mẹ của con bé, sao lại để Vân Kinh chịu chết thay người. Hừ, người có biết người đang làm gì, có trời chứng giám, rốt cuộc Vân Kinh là do ai sinh, người tự hiểu được, bản cung cũng biết rất rõ ràng.” Bà vừa nói vừa bước tới gần nơi mẹ của Đình Phi Tình đang đứng, từng lời từng lời kiên quyết, đánh thếp đến dọa người.

“Sao người lại biết, người... Không đúng, Vân Kinh là do ta sinh ra, cả thiên hạ đều biết.” Trong nháy mắt sắc mặt bối rối đã tố cáo bà ta rất nhiều.

Vân Kinh cố sức nhìn chăm chăm đôi mắt mẹ cô, trong lòng không ngừng rung động, nhưng nét mặt cô lại càng trong trẻo và lạnh lùng. Không phải, cô không phải là con cháu của Đình gia, cô không phải là người của Đình gia ư? Làm sao có thể chứ.

“Ai nói Linh Đang không phải là con cháu của Đình gia ta, tuy rằng mẹ ta không phải mẹ đẻ của Linh Đang, nhưng Linh Đang chắc chắn là người của Đình gia ta.” Trong bầu không khí trầm mặc, Đình Phi Tình đột nhiên lên tiếng, vô cùng kiên quyết.

Vân Khinh lập tức nhìn về phía Đình Phi Tình, hai cô không phải là chị em ruột ư? Làm sao có thể, người trong thiên hạ đều biết các cô là do một mẹ sinh ra, mang thai mười tháng mà sinh hạ.

“Phi Tình, con...” Mẹ Đình Phi Tình hoảng hốt, nhìn Đình Phi Tình không nói nên lời.

Đình Phi Tình buông mẹ của cô ra, đi đến bên cạnh Vân Khinh, ôm Vân Khinh vào lòng, trầm giọng nói: “Linh Đang, những gì tỷ nói tuyệt đối không hề gạt muội, việc này từ khi tỷ còn rất nhỏ đã vô tình nghe được. Muội không phải do mẹ sinh ra, là do cha yêu đương vụng trộm với Tề Công chúa mới sinh ra muội. Tề công chúa lúc ấy là góa phụ, làm sao có thể sinh con được, bởi vậy cha mẹ mới thương lượng, mẹ giả vờ mang thai mười tháng, sau đó mới bế muội về nuôi.”

Nói đến đây Đình Phi Tình gặt gao ôm chặt lấy Vân Khinh.

Nhìn Vân Khinh vui đầu trên vai cô, Phi Tình nhẹ nhàng nói: “Linh Đang, tỷ không nói với muội vì sợ muội đau lòng, mẹ đối xử tệ với muội thì đã có tỷ tỷ tốt với muội, muội đừng trách người.”

Lúc đầu là vì Tề công chúa có thế lực, có thể giúp Đình gia leo đến vị trí cao hơn, bởi vậy cha cô... Nhưng sau đó, Tề công chúa sinh Vân Khinh xong chưa đầy mấy ngày thì qua đời. Bởi vậy Vân Khinh đáng lẽ rất được yêu thương, chiều chuộng, lại trở thành một kẻ không quan trọng gì, ngược lại còn càng nhìn càng thấy chướng mắt, tất cả đều vì cái được gọi là quyền lực kia. Đình gia, nơi đó có lẽ không hề có một chỗ nào sạch sẽ, bởi vậy vào năm đó cô mới kiên quyết bỏ nhà ra đi, lang bạt khắp nơi tìm kiếm Vân Khinh.

Vân Khinh hơi run run, cô chỉ là đứa con riêng...

Lớp phấn son trên mặt mẹ Đình Phi Tình bị nước mắt rửa trôi sạch sẽ, sắc mặt bà ta hết xanh rồi lại trắng, không ngừng biến đổi, nhưng cũng không hề lên tiếng phản bác. Hiển nhiên là bà ta cũng không hề biết Đình Phi Tình đã nghe thấy chuyện này từ lúc nào.

“Không đúng, Vân Khinh tuyệt đối không phải là con cháu nhà họ Đình các người, Tề công chúa đã chết không thể thẩm tra được, cũng không thể làm nhân chứng.” Tuyết Vương phi nhíu mày, từng lời nói chắc như đinh đóng cột.

“Người nói vậy, Vân Khinh, mẹ cũng không gạt con nữa, quả thật đúng như lời Phi Tình nói, nên mẹ mới đối xử rất tệ với con, nhưng con chắc chắn là con cháu của Đình gia.” Sự việc đã bị vạch trần, mẹ Đình Phi Tình cũng không cần bận tâm nhiều nữa.

Vân Khinh tựa đầu lên vai Đình Phi Tình, vẻ mặt lạnh như băng, trong đầu cô vô cùng hỗn loạn.

“Tuyệt đối không phải.” Tuyết Vương phi nhíu chặt đôi mày, xoay người lấy mấy cái chén ngọc đang đặt trên án, đổ hết nước trong đó ra, rồi bà lại đổ nước tinh khiết vào, tháo chiếc trâm cài tóc trên đầu xuống, bước tới trước, cũng không chờ Đinh Phi Tình đồng ý, bà kéo một ngón tay của Đinh Phi Tình qua, rạch một nhát xuống.

Giọt máu tươi rơi vào chén nước sạch, hơi đỏ sẫm.

Sau đó bà lại kéo tay Vân Kinh lại, lại ấn cây trâm xuống, một giọt máu đỏ tươi lại rơi xuống. Đinh Phi Tình, mẹ của cô và Đinh Phi Danh đều đưa mắt nhìn lại.

Trong cái chén ngọc nho nhỏ, hai giọt máu dần dần trượt qua nhau, nhưng chúng lại không hòa làm một, mà đang bài xích lẫn nhau, trong lòng mọi người đều run rẩy.

Tuyết Vương phi không nói gì, trực tiếp đem trâm cài đưa cho Đinh Phi Danh, Đinh Phi Danh thấy vậy lập tức đâm vào đầu ngón tay. Một giọt máu nữa lại rơi vào trong chén ngọc, ngay tức khắc giọt máu đó liền hòa tan với máu của Đinh Phi Tình.

Trong đại điện, chỉ còn một khoảng không tĩnh lặng.

“Điều này không thể chứng minh được gì cả.” Mẹ của Đinh Phi Tình cực kỳ kinh ngạc thốt lên.

Tuyết Vương phi lại đổi một chén nước khác, một lần nữa kéo ngón tay Đinh Phi Tình ra, sau đó tiếp tục châm vào ngón tay mẹ của cô, lại thấy cả hai giọt máu cũng không thể hòa vào nhau.

Mọi người trong đại điện, đưa mắt nhìn nhau, vô cùng ngạc nhiên.

Tuyết Vương phi thấy vậy thở dài một hơi, nhìn vẻ nghi ngờ ánh lên trong đôi mắt Vân Kinh: “Là con gái riêng, nếu máu không thể dung hòa với máu của mẹ, thì tất nhiên có thể hòa vào máu của cha. Máu của hai anh em bọn họ có thể hòa lẫn vào nhau, nhưng máu của Đinh Phi Tình lại không thể hòa làm một với máu của mẹ cô ấy, chứng tỏ máu của hai anh em bọn họ đều có thể hòa tan với máu của cha, kế thừa huyết thống Đinh Mậu Thân. Mà máu của Vân Kinh lại không thể hợp nhất với máu bọn họ, thì chẳng phải đã chứng minh máu Vân Kinh cũng không thể hòa vào máu của cha Đinh Phi Tình hay sao. Vậy việc Vân Kinh không hề có quan hệ huyết thống với Đinh Mậu Thân, còn cần phải chứng minh nữa sao?”

“Không phải, không đúng, người nói vậy.” Đinh Phi Tình và mẹ cô trong nháy mắt đều nhảy dựng lên, chỉ có Đinh Phi Danh khuôn mặt đầy vẻ khiếp sợ đứng đó, nhìn chằm chằm Vân Kinh, không nói lời nào.

“Trong phòng lưu trữ sách của Tể thái tử có một quyển sách tên là huyết thống luận, cũng có nói về việc

này..." Đinh Phi Danh chậm rãi mở miệng, giọng nói rất thấp, nhưng ngữ điệu lại vô cùng chắc chắn.

Trong nháy mắt, khắp đại điện là một không gian trầm mặc, gần như hoàn toàn yên tĩnh.

Khuôn mặt Vân Khinh không còn chút sắc máu nào, móng tay bấm chặt vào da thịt, cô không phải là một đứa con rơi, cô cũng không phải là con cháu của Đinh gia, nhận thức trong mười bảy năm qua của cô đều sai cả rồi. Vậy cô từ đâu mà đến? Nhà cô ở nơi nào?

Vân Khinh nhìn Đinh Phi Tình, lại nhìn Đinh Phi Danh, rồi nhìn qua mẹ mình. Không, bà ta không phải là mẹ cô. Cô chậm rãi quay đầu đưa mắt nhìn trận tuyết lớn đang rơi là tả bên ngoài khung cửa, cô không phải con cháu Đinh gia, điều đó có nghĩa là cô đã mất đi người chị ruột này sao, người chị thân thiết mà cô vẫn hằng quý trọng.

"Thật tuyệt vời." Một giọng nói lạnh lẽo, tàn khốc chợt vang lên, Độc Cô Tuyết mặc một chiếc áo bào đen tuyền, đẩy cửa bước thẳng vào trong, phía sau chậm rãi vang lên những tiếng vỗ tay, Phi Lâm và Mộ Ải vừa vỗ tay, vừa đi vào.

Tiến lên trước vài bước lập tức ôm lấy Vân Khinh, Độc Cô Tuyết nhận được tin tức của Phi Lâm lập tức chạy đến đây, lúc này bọn họ nói những gì hẳn không thể nghe thấy, nhưng khi vừa đến lại nghe được duy nhất điều này. Vân Khinh không phải là người của Đinh gia, hay lắm, thật tốt quá.

"Đừng đau lòng, sau này người thân của ta chính là người thân nàng, nhà của ta cũng chính là nhà của nàng." Hắn gặt gao ôm chặt lấy Vân Khinh, Độc Cô Tuyết khẽ đặt một nụ hôn thăm thiết lên trán Vân Khinh, Vân Khinh của hắn lại đau lòng rồi.

Mặc Ly, Mặc Ngân đi theo phía sau, rút kiếm đặt trên người Đinh Phi Danh và mẹ của Đinh Phi Tình, chưa nói tiếng nào đã muốn áp giải họ xuống. Đinh Phi Tình thấy vậy đưa tay rút bội kiếm bên hông ra, tức khắc khắp đại điện tràn ngập không khí giương cung bạt kiếm.

"Tỷ tỷ." Vân Khinh đang tựa vào lòng Độc Cô Tuyết, thấy vậy cất tiếng rất nhỏ rất nhẹ, hòa vào trong đó một nỗi khát khao và cả một chút run rẩy, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Đinh Phi Tình không xoay người lại mà đưa lưng về phía Vân Khinh, sau khi nghe thấy tiếng gọi nhỏ nhẹ kia, cô kiềm chế không xuống tay, một lúc lâu sau cô đột nhiên trầm giọng nói: "Tần Vương, lời người đã nói vẫn còn tin được chứ?"

"Quả nhân đã nói cứu người giúp cô, thì nhất định sẽ cứu." Một lời Độc Cô Tuyết đáng giá ngàn vàng, hiện

giờ dù biết Vân Kinh không phải là con cháu Đình gia, nhưng lời đã hứa thì tất nhiên sẽ làm.

“Được.” Đình Phi Tình tra kiếm vào vỏ, nhìn Mặc Ly, Mặc Ngân lạnh lùng nói: “Đi thôi.” Cô lập tức đến bên cạnh mẹ và anh trai rồi đi ra ngoài. Mặc Ly thấy vậy, mang hai người đuổi theo.

Trái tim Vân Kinh vô cùng run rẩy, gần như không thể đứng thẳng được nữa, cả người hoàn toàn tựa vào vòng tay Độc Cô Tuyết đang gắt gao ôm cô, chị của cô không cần cô, không còn cần cô nữa rồi.

Lòng Độc Cô Tuyết cô cùng đau xót, khẽ ấn đầu Vân Kinh vào trong lồng ngực, gắt gao ôm chặt lấy.

Không gian trong đại điện thật tĩnh mịch, chỉ còn lại những vết máu loang lổ trên nền ngọc thạch kia.

“Hiểu biết của Tuyết Vương phi quả thật rất uyên bác.” Mộ Ải thấy vậy đột nhiên thở dài một tiếng, quay đầu mỉm cười nói với Tuyết Vương phi.

“Ta rảnh rồi nên thích đọc sách thôi.” Tuyết Vương phi nhìn Vân Kinh thật chăm chú, không để tâm đáp lời Mộ Ải.

“A, không biết quyển sách nào lại viết đồ đệ ta không phải là người của Đình gia nhỉ? Lúc này ngữ điệu của Tuyết Vương phi rất là kiên quyết.” Phi Lâm tựa vào trên cây cột chạm rồng trong đại điện, cười lười biếng.

Nhất thời Tuyết Vương phi khẽ nhíu mày.

“Nghe nói năm đó Tuyết Vương phi còn có một đứa con nữa, đứa bé được lập làm thái tử Hàn quốc, bởi vậy Tuyết Vương phi mới mẹ sang nhờ con, cũng được phong thành Vương phi. Chỉ có điều vị thái tử đó bị ngã khi còn rất nhỏ, bất hạnh chết trẻ, tính thời gian thì đúng bằng tuổi Vân Kinh.” Mộ Ải gõ gõ đầu ngón tay như không mấy để ý.

Thân thể Tuyết Vương phi khẽ chấn động.

Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh, vốn định đi, lại nghe thấy ngữ điệu của Phi Lâm và Mộ Ải như thế, trong lòng biết những lời ấy của hai người tất có chứa ẩn tình, hấn bất giác đứng ngay tại chỗ, nét mặt lạnh lùng lắng nghe.

Phi Lâm vờ như không phát hiện ra Tuyết Vương phi chấn động, chậm rãi nhàn nhã bước tới, nhìn Vân Kinh nói nhỏ: “Ồ nhi, ta thấy con và Thượng Quan Kính rất giống nhau, dù sao hôm nay cũng đang buồn chán, chúng ta thử nghiệm việc lấy máu nhận người thân là thế nào đi? Đồ đệ của ta cũng không phải trên trời rơi xuống, dù sao cũng phải tìm nơi chốn cho con chứ.”

"Ta?" Thượng Quan Kính đứng bên cạnh Tiểu Tả đột ngột chấn động, kinh ngạc nói.

"Tuyệt Vương phi, người không ý kiến gì chứ?" Mộ Ai vừa nói vừa đi lấy một chiếc chén ngọc đựng đầy nước trong.

"Không, không... được." Cả thân thể Tuyệt Vương phi run rẩy dữ dội, không chút nghĩ ngợi vội vàng từ chối.

Vừa thốt ra lời này, những người đứng trong đại đều là những kẻ cực kỳ khôn khéo, lời Tuyệt vương phi vừa nói ra cũng không cần bàn cãi nhiều lời nữa, ý nghĩa những lời đó rất rõ ràng. Tuyệt Vương phi cũng không phải loại người có lòng dạ thâm sâu.

Vân Kinh được Độc Cô Tuyệt gắt gao ôm vào trong ngực, còn chưa kịp dứt cảm xúc đau đớn vì biết Đình Phi Tình không phải chị ruột của cô, chợt nghe thấy tin tức động trời như vậy, sắc mặt cô bất giác tái nhợt quay đầu nhìn Tuyệt Vương phi, bà ấy... Chẳng lẽ bà và mình...

Tuyệt Vương phi thấy Vân Kinh gắt gao nhìn chăm chăm mình, trong đôi mắt kia tràn ngập sự nghi ngờ và kinh ngạc, ẩn giấu sâu trên nét mặt còn cất chứa cả nỗi khát khao tình thương của mẹ. Trái tim bỗng chốc đau buốt, hai vành mắt đỏ lên, đang muốn lên tiếng.

Mộ Ai đột nhiên nói tiếp: "Ta đã cố tra xét, vào năm đó, ở ngoại thành kinh đô Hàn quốc, đúng lúc nhà họ Lâm cũng có một sản phụ, nhưng mà không biết vì sao, sau khi bà ta mang thai 10 tháng nơi đó bỗng gặp một trận hỏa hoạn lớn, thiêu cháy sạch sẽ thôn trang, một mảnh ngôi cũng không còn.

Nhưng mà, may mắn là ta vẫn còn chút bản lĩnh, đó chính là bà đỡ cho Tuyệt Vương phi trong vương cung nước Hàn, tuy rằng bà ta đã rời cung nhiều năm, ta dù có mất chút công sức nhưng cuối cùng cũng tìm ra được. Tất nhiên bà ta khẳng định Tuyệt Vương phi sinh được một bé gái, không biết như thế nào lại đổi thành bé trai. Vậy là đứa bé gái này bị vớt ra khỏi cung, cũng không trở về được nữa, ngược lại tránh được một kiếp nạn. Chỉ là không biết tại sao bé gái này lại được đưa đến chỗ Tề công chúa."

Ngữ khí truyền đến vô cùng thản nhiên, nhưng lại là một bí mật động trời.

Không tiếp tục nói về Tề công chúa nữa, nhưng Mộ Ai cũng biết được một chuyện. Đứa bé Tề công chúa sinh đã chết khi vừa mới chào đời, bà ta vốn muốn để đứa trẻ bên cạnh Đình Mậu Thân để trói chặt lão ta, nên lúc đó Tề công chúa đã phong tỏa tất cả tin tức. Nhưng bà ta lại bất ngờ nhận được Vân Kinh, cứ đối tới đối lui như vậy, cuối cùng bà ta chỉ vĩnh viễn là kẻ bị lợi dụng mà thôi.

Điều tra bí mật của hoàng gia đó chính là nghề của Mộ Ai, những chuyện như thế này đều được ghi chép và

lưu trữ trong trang viên của y, chỉ cần y ra lệnh điều tra thì lập tức sẽ tìm ra ngay thôi.

Trái tim Vân Khinh run lên, chậm rãi quay đầu chôn mặt vào trong lồng ngực Độc Cô Tuyết.

Đưa tay che miệng ngăn tiếng nấc nghẹn, từng giọt nước mắt trong suốt tuôn trào, Tuyết Vương phi cắn chặt môi nói: "Con gái à, xin lỗi con, thực xin lỗi con." Nói xong, xoay người bước nhanh rời khỏi điện.

Thượng Quan Kính thấy vậy sắc mặt vừa xanh mét, vừa kinh ngạc, nhìn thoáng qua Vân Khinh, rồi xoay người chạy theo mẫu phi của cậu.

Vân Khinh nghe thấy một tiếng xin lỗi của Tuyết Vương phi, lát sau cô dần dần khép hàng mi lại, vùi đầu vào lồng ngực Độc Cô Tuyết, không hề nói lời nào, cô đã hiểu tất cả.

Trong nháy mắt trái tim dường như phát lạnh, mẹ của Đinh Phi Tình không phải là mẹ ruột cô, đối xử không tốt với cô cũng là điều đương nhiên. Nhưng Tuyết Vương phi lại là mẹ ruột cô, chỉ vì vị trí Vương phi, lại cam tâm thay mệnh đổi đào, vứt bỏ cô, thay bằng một đứa bé trai. Quyền lực, địa vị lại quan trọng đến vậy sao, quan trọng đến mức máu mủ ruột thịt của mình cũng có thể vứt bỏ.

Nếu đã bỏ rơi cô, vậy bây giờ cần gì phải đối xử tốt với cô nữa chứ, cần gì phải đối trá đây.

Thôi thôi, trước kia cũng chưa từng ôm ấp hy vọng xa vời có được tình thương của mẹ, về sau cũng không cần ảo tưởng nữa rồi. Cả cuộc đời này của cô, chỉ có thể cắt đứt mọi thân tình, ngay cả khi trở thành mẫu nghi thiên hạ đứng trên vạn người, cuối cùng cũng chỉ là một kẻ không cha không mẹ mà thôi.

Độc Cô Tuyết cảm nhận được sự đau đớn của Vân Khinh, trái tim rất xót xa, ôm chặt lấy Vân Khinh, nói rất nhanh: "Không cho phép đau lòng, nàng còn có ta, chỉ cần có ta là đủ rồi."

Lời nói ngang tàng vang lên bên tai Vân Khinh, cô nghe vậy chỉ biết ôm chặt lấy hắn, cô có được hắn là đủ rồi, chẳng sợ người trong thiên hạ đối xử tệ với cô, chỉ cần có hắn là cuộc này trọn vẹn rồi. Vân Khinh lập tức khẽ ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết, cả con người cô dường như đã kiên cường hơn xưa rất nhiều, chậm rãi nói: "Sẽ không đau lòng nữa, ta đã sớm không còn những ước vọng xa vời nữa." Đã không còn niềm hy vọng kia, tâm can chẳng qua cũng chỉ là hơi xót xa. Trái tim không thể chịu đựng thêm tổn thương, tự nhiên sẽ không theo đuổi những ảo ảnh xa vời.

Độc Cô Tuyết thấy vậy gắt gao ôm lấy Vân Khinh.

Phi Lâm, Mộ Ải liếc mắt nhìn nhau, khẽ lắc đầu, bọn họ cũng không muốn vạch trần mọi chuyện, chỉ là

Đinh gia quá mức xấu xa. Bọn họ không thể để Vân Kinh chìm sâu vào vũng bùn kia, dùng nỗi đau đớn trong chốc lát, đổi lấy trọn kiếp bình an cho cô, quả rất đáng giá.

Tuyết rơi mấy ngày liên tục, phủ trắng cả vương cung, đất trời khoác lên chiếc áo trắng tinh khôi.

Ba ngày chớp mắt trôi qua, tiếng kèn báo hiệu đại điển phong hậu trang nghiêm của Tần vương vang lên rộn ràng, ngập tràn khắp đất Cửu Châu.

Kinh đô nước Tần tràn đầy không khí vui mừng, mọi người đều ra khỏi cửa, tụ tập trước Tần vương cung, cùng nhau chờ đón Vương hậu của họ.

Sắc đen hòa lẫn với màu đỏ rực rỡ. Tần vương cung nguy nga lộng lẫy, càng thêm trang trọng, nghiêm túc.

Thảm đỏ thêu chỉ vàng trải dài từ điện Càn Khôn ra đến cửa cung, những thị vệ sắp hàng chỉnh tề cung kính đứng hai bên, nghiêm trang, oai hùng.

Trên chiếc cột lớn màu vàng chạm khắc một con rồng đen đang lượn lờ trên chín tầng mây, hệt như nó bất ngờ xuất hiện giữa không trung, như bậc quân vương đứng đầu thiên hạ, khí thế không thể ngăn cản.

Còn trên chiếc cột lớn màu đen lại chạm trổ một con phượng hoàng đang giang cánh bay cao, trông rất sống động, quần quanh, ẩn hiện trong màn mây mờ ảo, cao cao nhìn xuống, ngăm nhìn chúng sinh.

Khắp nơi đều đến chúc mừng, bách quan tụ hợp đủ đầy.

Những chiếc chuông cổ rung lên âm ỉ, trăm ngàn thứ âm nhạc đồng loạt âm vang.

Đã đến ngày đại hôn của Độc Cô Tuyết và Vân Kinh.

Hết chương 103

Chương 104 – Đêm hoa chúc

Nắng vàng trong vắt, dường như cũng biết nhân gian này đang có chuyện vui mừng, ánh sáng rực rỡ lan toả khắp nơi, chiếu rọi ngập tràn mặt đất, ánh vàng bao trùm mọi ngõ ngách, khắp đất trời cũng như đang cười rạng rỡ.

Tới giờ Ty, tiếng pháo mừng nổ vang, âm kèn đồng không dứt.

Vân Kinh đầu đội mũ phượng bằng trân châu trắng, hỉ phục đỏ thắm lơ đãng cuốn theo những sợi tơ vàng bay lượn, những chiếc lông đuôi chim phượng kết trên chiếc mũ không ngừng lượn múa theo những bước chân cô, kéo dài trên nền thảm đỏ rực làm cho dung nhan Vân Kinh vốn đã xinh đẹp tuyệt trần, lại càng trở nên khuynh quốc khuynh thành.

Khóe miệng khẽ cong lên, nụ cười nhẹ nhẹ phát ra từ đáy lòng, khiến cho người ta có cảm giác cao quý tuyệt trần không thể đến gần.

Gót sen nhẹ nhàng, bước trên thảm đỏ kéo dài tới điện Càn Khôn, giữa tiếng kèn vang vọng khắp Tần vương cung, đi từng bước một đến điện Càn Khôn.

Hai bên thảm đỏ, đội thị vệ cung nghênh xếp thành hàng, đồng loạt lui ra phía sau quỳ một gối xuống, nghênh đón Vương hậu của bọn họ.

Hỉ phục đỏ thắm uyển chuyển trên thảm đỏ, bước qua những bậc thềm bằng ngọc tại nơi dành cho đế vương trong Tần vương cung, hướng thẳng tới điện Càn Khôn, đi qua nơi nào không ai là không cúi lạy.

“Kengggg!” Vân Kinh bước từng bước lên bậc thang cao nhất phía trước điện Càn Khôn, trong khoảnh khắc toàn bộ đại lễ bắt đầu, tiếng chuông ngân vang kéo dài.

Độc Cô Tuyệt đứng ở bậc thềm của đế vương phía trên điện Càn Khôn, nhìn Vân Kinh khuynh quốc khuynh thành đang bước từng bước đến gần hẳn. Gương mặt đẹp đến diên đảo chúng sinh kia chậm rãi nở nụ cười tươi thật tuyệt mỹ. Vân Kinh của hắn, người con gái này, là người mà hắn yêu nhất đời này kiếp này.

Trong điện Càn Khôn, bách quan đã có mặt đầy đủ, khách quý các nước đều đã tựu tề về, lúc này không

một ai nói chuyện, chỉ cung kính đứng một bên, khẽ khom người hành lễ với Vân Kinh đang đi tới.

Hết mực trang nghiêm.

Xuyên qua rèm trân châu của chiếc mũ phượng, Vân Kinh nhìn Độc Cô Tuyết đứng trên cao. Cả người mặc hỉ phục màu đỏ thắm, khiến cho Độc Cô Tuyết càng thêm yêu diễm lẫn oai nghiêm. Lúc này, trong đôi mắt kia là ánh mắt sáng ngời, khiến cho nụ cười của Vân Kinh càng thêm rạng rỡ, đẹp tuyệt trần.

Nhìn thẳng vào đôi mắt của Độc Cô Tuyết, người kia là người cô được gả, là người đời này kiếp này cô yêu nhất, kiếp này có thể cùng nắm tay nhau, như thế đã quá thỏa nguyện rồi.

Không đợi Vân Kinh đi lên bậc thang trên cùng, Độc Cô Tuyết phất tay, bước xuống từ bậc thang cao nhất, đứng trước mặt Vân Kinh vươn tay về phía cô.

Vân Kinh thấy vậy nét cười trên môi càng thêm dịu dàng, vươn tay đặt vào lòng bàn tay rộng lớn của Độc Cô Tuyết, nắm ngón tay hẩn khếp lại, nắm chặt tay cô.

Hai bên cùng nhìn nhau, thâm tình không thể nói hết.

Nắm chặt tay nhau, đến răng long đầu bạc.

“Giờ lành đã đến!” Lúc này, Lễ bộ thượng đại phu đứng trên bậc đầu tiên của thềm ngọc, vẻ mặt nghiêm túc cất cao giọng xướng lễ.

Trong khoảnh khắc, pháo mừng lại nổ vang, tiếng kèn chúc mừng vọng vang khắp trời đất.

Độc Cô Tuyết kéo tay Vân Kinh, nhận lấy một đầu dây hỉ cầu bằng lụa trong tay Vân Kinh, hai người nhìn nhau, bước từng bước lên bậc thềm dẫn đến ngai vàng.

“Nhất bách thiên địa.” Tiếng xướng lễ từ Tần vương cung truyền thẳng ra ngoài chín cánh cửa cung.

Trên bậc thang dành cho đế vương, Vân Kinh và Độc Cô Tuyết xoay người hướng ra ngoài trời quỳ xuống, hai tay nắm chặt, bái lạy đất trời.

“Hai lạy.”

“Ba lạy.”

“Nhị bách song thân.”

Tiếng lễ xướng vừa vang lên, bách quan khẽ nhíu mày, trên chiếc ghế dành cho song thân đều không có người nào. Tần vương đời trước đã băng hà, mẫu thân của Tần vương Độc Cô Tuyết cũng đã sớm qua đời, cũng không có người thân. Mà Vân Kinh cũng không có người thân, có thể nào lại như vậy chứ, đây chẳng phải là hai người cô đơn thực sự sao!

Độc Cô Tuyết nắm chặt tay Vân Kinh, cảm nhận được vết thương trong lòng Vân Kinh, nhẹ nhàng kéo cô nghiêng người hướng về phía tay trái trống trơn của hắc quỷ lạp. Ngồi sau tấm màn kia là Độc Cô Hành, người anh trai duy nhất của hắc, anh cả như cha.

Độc Cô Hành ngồi giấu mặt sau tấm màn thấy vậy lặng yên nở nụ cười, em trai của y rốt cục đã thành thân.

“Hai lạp.”

Độc Cô Tuyết kéo Vân Kinh xoay người, hướng về phía chiếc ghế trống không bên phải chuẩn bị bái lạp.

Phía dưới, Tuyết Vương phi thấy vậy cắn chặt răng, đôi mắt đỏ ửng khẽ cúi đầu. Nơi đó vốn là vị trí dành cho bà, vậy mà bây giờ bà không dám cũng không thể ngồi trên ấy, chỉ có thể ngồi ở đây nhìn Vân Kinh đang quỳ lạp chỗ ngồi trống không ấy.

“Chị cả như mẹ, một lạp này, ta nhận.” Một giọng nói trong trẻo vang lên, từ bên ngoài điện Đình Phi Tình mặc áo giáp màu đỏ bước vào, cô phất tay, bước lên ngồi vào vị trí trống không bên tay phải kia.

Vân Kinh vừa nhìn thấy cô lập tức nắm thật chặt tay Độc Cô Tuyết vô cùng cảm động, đôi mắt ửng đỏ. Tỷ tử của cô không có vứt bỏ cô, tỷ ấy vẫn còn chấp nhận người em gái này.

Phía dưới, bách quan vô cùng kinh ngạc, đây là Thượng tướng quân Phi Linh của nước Hàn, sao có thể là chị gái của Vương hậu được chứ.

Độc Cô Tuyết nhìn Đình Phi Tình ngồi ngay ngắn ở phía trên, cả người mặc áo giáp, là quân trang của Thượng tướng quân, khắp bảy nước ngoại trừ Hàn quốc Phi Linh Thượng tướng quân thì còn ai mặc áo giáp màu đỏ kia chứ. Hành động này là Đình Phi Tình công khai thân thể của cô, công khai chống lại Tề Chi Khiêm, công khai đứng về phía Vân Kinh. Khóe mắt hắc chợt sáng ngời, hàm ý khen ngợi.

“Chuyện này...” Lễ bộ thượng đại phu chợt nhíu mày, chị gái sao có thể thay thế cho mẹ được, sao có tư cách nhận một lạp của Tần vương và Vương hậu bọn họ.

Tiếng quát từ miệng Lễ bộ thượng đại phu vừa thốt ra đã bị Độc Cô Tuyết phát tay ngăn lại, Đinh Phi Tình, xứng đáng nhận một lạy của bọn họ.

Hai tay chấp lại, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh khom người bái lạy Đinh Phi Tình.

Trên mặt Đinh Phi Tình hiện lên nụ cười sáng rỡ. Phải! Vân Kinh một ngày là em gái của cô, thì cả đời cũng vẫn là em gái của cô, một lòng cô đã định như vậy.

“Phu thê giao bái.” Tiếng xướng lễ tiếp tục vang lên.

Vân Kinh, Độc Cô Tuyết đứng thẳng người, mặt đối mặt. Đôi mắt nhìn sâu vào nhau hiển lộ hết thâm tình, không cần dùng một lời nào mà đã khắc sâu tận đáy lòng.

Nhẹ nhàng khom người, sau cái cúi đầu này, từ nay về sau dẫu ngày dài, đường rộng, sẽ mãi mãi nắm chặt tay nhau.

Sau cái cúi đầu này, từ nay về sau họa phúc cùng chung, sống chết không chia lìa.

Sau cái cúi đầu này, từ nay về sau cả đời cả kiếp là một đôi tình nhân.

“Buổi lễ kết thúc.” Giọng quan xướng lễ vang lên khắp Càn Khôn điện, rồi từ từ vọng về.

“Vương hậu của quả nhân!” Độc Cô Tuyết quay lại đối mặt với mọi người, đứng sừng sững vai với Vân Kinh, ôm chặt thắt lưng cô.

“Vương hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” Bách quan lập tức hô vang, đồng loạt quỳ lạy.

Vân Kinh nghiêng đầu nhìn Độc Cô Tuyết, nhẹ nhàng nở một nụ cười tuyệt diệu.

Tiếng chuông ngân vang, lễ bào rục rờ, tiếng kim la rộn ràng. Tần quốc đã có Vương hậu.

Trên thành của Tần vương cung, Vân Kinh cùng với Độc Cô Tuyết mặc hỉ phục bước lên đầu tường thành cao nhất. Phía bên dưới, dân chúng đã đứng chật ních, đưa mắt không nhìn thấy giới hạn.

Độc Cô Tuyết đứng trên cao nắm tay Vân Kinh, nhìn chăm chú xuống vạn dân ở phía dưới, chậm rãi giơ bàn tay đang nắm chặt của hai người lên, ý muốn nói đây là Tần Vương hậu!

“Vương hậu!” Ngay khoảnh khắc đó, vạn dân đang lặng yên như tờ đột nhiên hô vang điên cuồng, tiếng sau cao hơn tiếng trước, từ dưới chân thành Tần vương cung truyền ra phía trước thật xa, thật xa.

“Vạn tuế...” Tiếng hô vang điên cuồng ùn ùn kéo đến, vang vọng tận về phía chân trời nước Tần.

Tần vương dừng mãnh thiện chiến, Vương hậu đứng đầu vạn thú, từ nay về sau có kẻ nào không e ngại Tần.

Đất trời rực rỡ, giờ khắc này toàn bộ thế gian đều điên cuồng vì hai người họ, ngày hôm nay hoàn toàn thuộc về hai người họ – Độc Cô Tuyết và Vân Khinh.

Tiếng chuông hòa cùng tiếng nhạc ngân vang xa xa, tin tức Vân Khinh thành Tần Vương hậu băng qua vạn dặm núi rừng, truyền đến khắp nơi trong toàn bộ đất trời rộng lớn này.

Mới đó mặt trời đã lặn về tây, vầng thái dương sáng rực nhanh chóng lùi bước nhường lại cho hai người một đêm tốt đẹp. Vầng trăng màu trắng bạc nhẹ nhàng hiện ra, thay thế cho mặt trời rực rỡ treo giữa không trung.

Tần vương cung, tẩm cung Tần vương.

“Chúc Bệ hạ và Vương hậu sớm sinh quý tử.” Ánh nến lung linh chiếu trên người Vân Khinh và Độc Cô Tuyết đang ngồi trên giường.

“Chúc Bệ hạ và Vương hậu vĩnh kết đồng tâm.” Một trăm hạt sen lớn rải khắp nơi.

“Chúc...”

Vân Khinh vốn tưởng rằng Độc Cô Tuyết không thể kiên nhẫn với mấy việc vụn vặt này, không ngờ vẻ mặt Độc Cô Tuyết tươi cười rạng rỡ, không hề mất kiên nhẫn. Không khỏi cúi đầu mỉm cười, đưa tay nắm tay Độc Cô Tuyết.

“Bệ hạ, Vương hậu, mời uống rượu giao bôi.” Đôi chén ngọc uyên ương được dâng lên, Độc Cô Tuyết đưa tay cùng Vân Khinh mỗi người một ly.

Lễ hợp cẩn giao bôi, từ nay về sau chỉ nguyện làm đôi uyên ương, không muốn làm thần tiên^(*).

(*) Nguyên văn: *Chỉ tiện uyên ương, bất tiện tiên.* Câu trên được trích từ một bài thơ có trong bộ phim “Thiện nữ u hồn năm 1987”, bài thơ nằm cuối phim, nếu không nhầm thì bài thơ có tựa là “**Duyên ngàn năm**” của tác giả **Đào Bảo Vỹ** (MDH search bên web Trung, không chắc chắn).

Phỏng dịch thơ của Tiêu Tương Quán:

Duyên ngàn năm kết tơ hồng

Trăm năm đầu bạc vẫn nồng ái ân

*Trời sinh tài tử giai nhân
Ngàn năm duyên kết chẳng cần thành tiên
Bình Hồ sương trắng mệnh mang
Sầu giếng lát phát ngõ ngang hoa niên
Cùng trăng đôi bóng triền miên
Uyên ương đẹp mộng thân tiên chẳng màng.*

Một loạt lễ tiết rườm rà cũng đã xong, chờ mọi người ra ngoài hết, Vân Kinh đưa tay xoa xoa cổ bên dưới mũ phượng, nhìn Độc Cô Tuyết mỉm cười hỏi: “Mệt không...”

Còn chưa nói hết câu, Độc Cô Tuyết đột nhiên ôm lấy cổ Vân Kinh kéo qua hôn thật cuồng nhiệt, nuốt hết những lời Vân Kinh muốn nói.

Vân kinh bất ngờ không kịp đề phòng, bị Độc Cô Tuyết đẩy ngã xuống long sàng màu đen.

Môi lưỡi dây dưa xâm nhập thẳng vào miệng cô, công thành đoạt đất, không giống nụ hôn bá đạo ngày xưa mà hết như muốn nuốt lấy cô, mạnh mẽ cuồng nhiệt mà mang theo dục tính nồng đậm, phải chiếm hữu, phải giữ chặt lấy.

Mang theo sự cuồng nhiệt nhất quán của Độc Cô Tuyết, mang theo sự bá đạo có một không hai của hắn.

Độc Cô Tuyết đưa tay rút cây trâm ngọc trên đầu Vân Kinh, mái tóc đen huyền như thác nước xõa xuống, trải rộng nổi bật trên long sàng đỏ rực.

Không kịp để cho Vân Kinh có thời gian thích ứng, Độc Cô Tuyết không chờ được nữa, xé toang hi phục của Vân Kinh. Thân hình trắng nõn lập tức hiện ra ngay trước mắt, thuần khiết khiến cho người ta muốn đuổi mùa.

Độc Cô Tuyết nuốt nước bọt, phần thân trên cứng lại, hai tay đặt trên áo của mình, dùng sức xé rách hi phục trên người. Tiếng vải vóc bị xé rách lập tức vang lên, quanh quẩn trong tấm cung.

Vân kinh đã từng nhìn thấy nửa người trên của Độc Cô Tuyết, chỉ có điều chưa bao giờ nhìn tường tận như thế, thật khiến người ta mặt đỏ tim đập dồn dập mà. Cô xấu hổ đưa tay che hai mắt lại, khuôn mặt trở nên đỏ ửng.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cầm tay Vân Kinh kéo ra, đặt cả hai tay lên trên đỉnh đầu, khiến cô không thể nhúc nhích được, khàn khàn giọng nói: “Mở mắt ra, nhìn ta!”

Giọng nói kia tràn ngập sự bá đạo, nhưng lúc này nghe lại gợi cảm đến dị thường, tuy trầm thấp như vậy nhưng lại làm cho tim người ta đập điên cuồng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vân Khanh đỏ bừng mặt mở mắt ra, nhìn Độc Cô Tuyết không một mảnh vải che thân giống hệt cô, đang ở phía trên người mình. Cảm giác được thân hình rắn chắc kia đang dán chặt lên người mình, nhiệt độ cơ thể nóng bừng truyền từng đợt đến người cô, khiến khuôn mặt càng thêm đỏ bừng, trong đôi mắt chột tràn đầy ánh sáng nhiều màu sắc.

“Ta chờ ngày này lâu lắm rồi.” Độc Cô Tuyết cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên tấm thân trắng ngần, không chút tỳ vết kia, những đóa hoa màu hồng tím lập tức nở rộ trên khắp thân hình ấy.

Vân Khanh nhẹ nhàng vươn tay, ôm cổ Độc Cô Tuyết, hoàn toàn giao bản thân cho hắn.

Màu đỏ như những đóa hoa đầy mê hoặc nở rộ trên long sàng màu đen thật yêu diễm.

Tiếng rên rỉ khe khẽ đầy say mê quanh quẩn khắp tấm cung, chiếc giường ngọc màu đen nhẹ nhàng run run, phát ra tiếng kéo cà kệt. Hai sắc màu đỏ đen giao nhau trên long sàng, tấm đệm trải bị quăn lại thành những nếp gấp.

Vàng trắng vội vàng trốn vào mây, then thùng che giấu khuôn mặt đầy e thẹn.

Ngoài tấm cung, Phi Lâm nhìn Mặc Ly, Mặc Ngân đứng trước mặt, xoa cằm nhìn lên không trung: “Đêm nay, trăng đẹp quá.”

Mặc Ly mỉm cười nói: “Đêm nay, không có trăng.”

Phi Lâm nghe vậy cười hết sức tự nhiên, chẳng chút e dè chuyện bị nói toạc chân tướng.

Trong tiếng cười, Mộ Ai, Tiểu Tả, Tiểu Hữu đi đến từ ba hướng. Mặc Tiềm, Sở Vân, Mặc Chi, Mặc Đình đi theo ngay sau đó.

Phi Lâm vừa thấy đã biết ngay, bọn họ cũng bị tóm gáy.

Tiểu Tả bình tĩnh nói: “Con muốn nào động phòng!”

Sở Vân tươi cười rạng rỡ nói: “Có thể, lần sau khi sư phụ của người thành thân, chúng ta nhất định không ngăn cản. Còn hôm nay, Bệ hạ đã nghiêm lệnh, nếu có bất kỳ ai chạy tới phá hỏng chuyện thì chúng ta tự mang đầu của mình đến gặp người, ta cho rằng đầu của ta vẫn quan trọng hơn.” Dứt lời, nét cười trên mặt

càng thêm sâu.

“Thảo nào! Tên nhóc này cũng hiểu rõ tình hình gớm.” Phi Lâm khoanh tay trước ngực, gật gù nói.

Bọn họ không phải người trong hoàng gia, bọn họ là dân chúng bình dân, não động phòng là truyền thống, không ngờ tên Độc Cô Tuyết này phòng bị cẩn thận đến thế.

Đám người Mặc Ly, Mặc Ngân nghe thấy thế đồng loạt cười ha hả không ngừng. Bệ hạ của bọn họ không phải không học mà tự thông, mà là bị cắt ngang quá nhiều rồi mới rút ra kinh nghiệm. Lần này, nếu lại bị người khác quấy rầy, không chừng Bệ hạ bọn họ sẽ phát điên mất.

“Đi, đi uống một chén.” Mộ Ải thấy Độc Cô Tuyết phòng thủ nghiêm mật, mấy đại tướng quân đều mang tới đây trấn thủ hết, tối hôm nay là đừng mơ mộng gì chuyện quấy phá được nữa. Lập tức cười cười nhìn Phi Lâm kêu lên, vừa nói vừa kéo tay Phi Lâm bước đi.

Phi Lâm cũng không vùng ra, cười cười đi theo Mộ Ải.

“Ta muốn não động phòng, giận quá, giận quá đi!” Tiểu Tả đang múa may loạn xạ thì bị Tiểu Hữu kéo đi. Cậu chỉ có một tiểu sư muội, vậy mà hôm nay không phá được thì sau này làm gì còn cơ hội nữa, thật là không cam lòng mà!

Sở Vân, Mặc Tiềm thấy vậy liếc nhau, cười lớn thành tiếng.

“Là phong tục nhưng ta cũng không muốn bị chém đầu.” Mặc Đình sờ sờ đầu vừa cười vừa nói.

“Đi, đi đi!” Mặc Chi vẫy vẫy tay, nét mặt tươi cười đi về vị trí mình trấn giữ. Cả đám thấy vậy đều mỉm cười đầy hàm ý. Đêm nay bọn họ đã định là không thể ngủ rồi.

Di chuyển chậm chậm, từ từ hé ra, ánh trăng trong trẻo, lành lạnh chìm nổi dưới tầng mây một lúc lâu, lúc này lại xuất hiện sau tầng mây lơ lửng.

Một vầng trăng bàng bạc, trong trẻo xen lẫn với mùi hoa mai thơm ngát quần quanh, đêm càng lúc càng sâu.

Trong tấm cung, Độc Cô Tuyết chậm rãi lui ra khỏi người Vân Kinh, nhìn Vân Kinh nằm trên giường, toàn thân phủ kín dấu hôn. Trên thân thể phấn hồng vương một lớp mồ hôi thật khéo léo lại vô cùng đáng yêu, chỉ có điều cô đang thở hổn hển không ngừng. Độc Cô Tuyết khẽ cúi người xuống, lại hôn thật mạnh lên đôi môi Vân Kinh đã bị hằn hôn muốn sưng lên.

Vân Khanh gần như không còn chút sức lực nào để đáp lại, chỉ có thể để mặc Độc Cô Tuyết hôn lên môi mình, cả người đau nhức không thể cử động nổi.

Sau khi hôn xong, Độc Cô Tuyết nhìn Vân Khanh trước mắt mình lại càng thêm quyến rũ, nở nụ cười đầy thỏa mãn, ôm lấy cô đi về phòng tắm phía sau tắm cung.

Phía sau, giữa hai sắc đỏ đen giao nhau trên long sàng, điểm thêm một đốm đỏ trên nền trắng rất yêu điểm.

Trong buồng tắm xả đầy nước suối ấm áp, Độc Cô Tuyết ôm Vân Khanh ngồi xuống, mềm nhẹ lau mồ hôi khắp người Vân Khanh.

Ngón tay từ trên cổ lần tìm xuống, lướt theo những đường cong trên thân thể, tiến vào vùng đất thầm kín.

Vân Khanh vốn đã không còn chút sức lực đang tựa vào người Độc Cô Tuyết, lúc này cả người chợt run lên, mở to mắt nhìn Độc Cô Tuyết, mặt đỏ ửng nói: “Chàng...”

“Ta làm sao?” Độc Cô Tuyết hôn thật mạnh lên mặt Vân Khanh, nghiêm trang nói.

Vân Khanh thấy vậy, khuôn mặt lại càng đỏ bừng, hai chân hơi khép lại, đẩy tay Độc Cô Tuyết ra.

Hơi nước ấm áp trong hồ tắm bốc lên đón nhận Vân Khanh sau cơn ân ái, khiến cho hai gò má trở nên hồng, càng thêm kiều diễm ướt át, khuôn mặt lại càng xinh đẹp tuyệt trần. Giống như một đóa hoa lan sau cơn mưa, càng thêm yêu kiều, càng thêm xinh đẹp, trong làn hơi nước mờ mờ kia quả thật là không có gì sánh kịp.

Độc Cô Tuyết thấy vậy chợt cảm thấy có một luồng khí nóng xông lên tận óc, thân thể lập tức có phản ứng.

Vân Khanh vốn đang ngồi trong lòng Độc Cô Tuyết, hai thân thể dán sát vào nhau lập tức cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể Độc Cô Tuyết, hai gò má lại càng thêm đỏ, quay đầu không nhìn Độc Cô Tuyết, khẽ co người nói: “Chàng đừng...”

Còn chưa nói hết câu, đột nhiên Độc Cô Tuyết áp lên thắt lưng của Vân Khanh từ đằng sau, dùng sức nâng người cô lên một chút. Vân Khanh vừa cảm thấy thân thể nhẹ bẫng lên, còn chưa kịp có phản ứng thì vật nóng như lửa kia lại tiến vào cơ thể cô một lần nữa. Độc Cô Tuyết đến từ phía sau cô...

“Tuyệt!” Vân Khanh bị kích thích ngứa đầu ra, yếu đuối tựa vào người Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết ôm chặt thắt lưng Vân Khanh, vừa hôn môi rồi lần theo vành tai Vân Khanh, vừa khàn khàn

giọng nói: “Nàng là của ta, là của ta.”

Tiếng rên rĩ không thể kìm chế được lại truyền ra, tiếng nước bì bạch phát ra từ trong hồ tắm hòa vào nhau.

Bên cạnh hồ là hai thân hình áp sát vào nhau, trong màn hơi nước mờ nhạt càng trở nên mờ lung huyền ảo, vô cùng thi vị. Mà ở phía sau nơi này là một vùng rất kiều diễm.

Đêm nay quả nhiên là một đêm trăng tròn tuyệt đẹp đầy màu sắc, đêm của phong tình lên ngôi.

Mà lúc này, ở vương cung nước Sở xa xôi, Sở Hình Thiên đứng bên cạnh cửa sổ tắm cung, nhìn mặt trăng tròn vằng vặc trên đỉnh đầu. Quả thật rất sáng, rất tròn, ánh sáng kia trong như ngọc, rạng rỡ như vầng thái dương. Mặt trăng như vậy vào thời tiết này rất hiếm khi gặp được, vốn là một chuyện tốt, nhưng vì sao lúc này nhìn lại vô cùng chói mắt, khiến y chỉ muốn lấy cung tên bắn nó rơi xuống ngay lập tức.

Cái bóng kéo thật dài phía sau y, không chút che giấu.

Hoa Dương thái hậu đứng ngay cửa lớn của tắm cung, vẫy tay cho người đứng bên cạnh lui ra, nhìn Sở Hình Thiên khẽ thở dài.

“Vương nhi, đừng nghĩ ngợi nữa, Kinh nhi đã thành gia thất, con bé bây giờ là Tần Vương hậu rồi.” Hoa Dương thái hậu chậm rãi đi lên từng bước, nhỏ giọng nói.

Sở Hình Thiên không xoay người lại, chỉ thản nhiên nói: “Con không nghĩ gì cả.”

Hoa Dương thái hậu nghe vậy lại lắc đầu lần nữa rồi thở dài nói: “Muốn trách chỉ có thể trách ông trời trêu ngươi. Nếu khi đó không phải mẫu hậu bị ả tiện nhân kia phát hiện đuổi giết, sẽ không cắt đứt liên lạc với Kinh nhi, để cho con bé gặp gỡ Tần vương. Mẫu hậu vốn là muốn đem con bé về đây cho con.”

Ngày đó, Sở Hình Thiên chưa phải là Sở vương, chưa ra tay diệt gọn hai cung Vương hậu kia, nếu ra tay giết hai ả đàn bà đề tiện đó sớm một chút thì có thể hai mẹ con bà đã gặp được nhau. Vân Kinh sẽ là của con trai bà, dựa vào việc con trai bà là một người xuất sắc như thế, Vân Kinh nhất định sẽ thuộc về đứa con tài ba này, đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Sở Hình Thiên nghe những lời này chậm rãi xoay người lại, nhìn Hoa Dương thái hậu, trầm giọng khẽ gọi: “Mẫu hậu.”

Hoa Dương thái hậu lắc đầu, nhìn Sở Hình Thiên khuyên bảo: “Con là con trai của mẫu hậu, mẫu hậu

đương nhiên biết trong lòng con suy nghĩ điều gì, một người con gái như Khinh nhi, ai lại không thích chứ.” Nói xong, bà bước lên cầm tay Sở Hình Thiên.

Sở Hình Thiên thấy vậy cũng không phản bác lại, quay đầu nhìn vầng trăng lững lờ trên trời. Hôm nay, cô thành gia lập thất trở thành Tần Vương hậu, lúc này không cần biết cảnh tượng bên đó như thế nào, nhưng điều tất nhiên là đang ở cùng Độc Cô Tuyết... Nghĩ như vậy, y lại cảm thấy phiền muộn trong lòng, hận không thể chém Độc Cô Tuyết tan nát ra thành vạn mảnh. Một người con gái thanh lệ xuất trần như vậy, sao có thể bị hãm cướp mất kia chứ.

“Con trai, là người phải có duyên phận với nhau, mẫu hậu hy vọng hai con có thể ở bên cạnh nhau, nhưng ta cũng hy vọng Khinh nhi hạnh phúc. Con bé ở bên cạnh mẫu hậu mười năm, đứa bé này có trái tim rất thiện lương, mẫu hậu cũng thật lòng yêu thương con bé, nhưng cuối cùng vẫn làm tổn thương con bé nặng nề. Con trai, nếu Khinh nhi có thể sống hạnh phúc bên cạnh con, tất nhiên mẫu hậu sẽ dùng hết mọi thủ đoạn đoạt lại cho con, chỉ có điều Khinh nhi cũng thật lòng yêu thương Độc Cô Tuyết!” Hoa Dương thái hậu thở dài thật đau đớn, bà cũng thật lòng yêu thương Vân Khinh.

Sở Hình Thiên nghe vậy không nói gì, khuôn mặt chợt hiện lên nhiều cảm xúc phức tạp, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Mẫu hậu, người uống với vương nhi một chén đi.” Hôm nay, nếu không có rượu, chỉ sợ y sẽ mất đi toàn bộ sự điềm tĩnh vốn có.

Hoa Dương thái hậu thấy vậy, nhanh chóng nắm chặt tay Sở Hình Thiên khẽ gật đầu.

Mà lúc này ở điện thái tử nước Tề.

“Rắc!” Tiếng vỡ vụn sắc bén vang lên, cái chén bằng ngọc phi thúy màu xanh bị bóp nát.

“Thái tử điện hạ.” Một giọng nói lo lắng vang lên.

Tề Chi Khiêm nhìn những mảnh vụn trong tay, hỗn hợp rượu và máu chảy xuống từ những kẽ tay của y, chất lỏng không màu hòa cùng màu máu đỏ tươi từ từ nhỏ từng giọt trên mặt đất, điểm từng đốm đỏ tươi.

“Nàng không tới?” Giọng nói thản nhiên vang lên, Tề Chi Khiêm không nhìn Huyền Tri đứng trước mặt, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào cái chén bể nát trong tay.

“Phải.” Huyền Tri cắn răng, hơi khom người khẳng định câu trả lời.

Bọn họ thu được tin tức, ba ngày trước Đinh Phi Tình và Vân Khinh vẫn còn ở Tần vương cung, hai người

không tới đây.

Tề Chi Khiêm nghe Huyền Tri khẳng định câu trả lời, chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn ánh trăng sáng tỏ lướt bên ngoài cửa sổ được hé mở một nửa, buông năm ngón tay ra. Cái chén phỉ thúy vừa mới bị bóp nát, rơi xuống mặt đất, phát ra những tiếng loảng xoảng.

Huyền Tri thấy vậy lập tức bước lên bằng bó vết thương trên tay Tề Chi Khiêm.

Tề Chi Khiêm để mặc Huyền Tri băng bó cho y, chỉ bình thản nhìn những hình ảnh u ám ngoài cửa sổ, gió lạnh buổi đêm thổi qua, những ngọn cây bên ngoài điện lao xao, xào xạc giống như đang cười nhạo y. Hao tâm tổn trí tìm kiếm bao nhiêu năm là vậy, làm nhiều chuyện như vậy, đến cuối cùng vẫn không chiếm được.

Chậm rãi tự rót cho mình một chén rượu, Tề Chi Khiêm nâng chén uống một hơi cạn sạch. Men rượu kia không hề nóng cháy mà lại lạnh như băng tuyết, trôi xuống cổ họng y giống như muốn đóng băng cả tim gan.

“Vân Khinh, ta tìm nàng sáu năm ròng rã.” Tề Chi Khiêm vuốt ve cái chén trong tay, tự lầm bầm.

Huyền Tri lẳng lặng đứng một bên, cúi đầu không dám nói gì. Chuyện thái tử bọn họ tìm Vân Khinh y đều biết hết, chuyện này cũng do chính tay y làm, chỉ có điều y bất tài nên không tìm được, bây giờ...

Lại rót thêm một ly rượu lạnh ngắt nữa, Tề Chi Khiêm cúi đầu uống một ngụm, đột nhiên trên mặt lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo. Y hung hăng ném thật mạnh cái chén bạch ngọc trong tay, chỉ nghe “choang” một tiếng đã nát vụn trên mặt đất.

“Ta không cam lòng.” Mặt mày Tề Chi Khiêm tràn đầy sát khí, dấn thật mạnh lên mấy cái án bên cạnh. Vết thương vừa mới được Huyền Tri băng bó gọn gàng, lập tức vỡ toang ra, máu đỏ tươi nhanh chóng thấm ra ngoài.

“Thái tử!” Huyền Tri thấy vậy không khỏi lo lắng kêu lên.

Tề Chi Khiêm hừ một tiếng, hít vài hơi thật sâu, trên khuôn mặt nho nhã hằn lên sát khí lạnh lẽo: “Độc Cô Tuyệt, được lắm, được lắm.” Sau hai tiếng gằn “được lắm”, “được lắm” Tề Chi Khiêm không hề nói thêm gì nữa, chỉ là hai bàn tay dưới ống tay áo siết chặt lại thành quyền.

Vết máu nhè nhẹ lan ra theo miệng vết thương, rơi từng giọt trên mặt đất, từng giọt từng giọt giống như đoá mai đỏ giữa trời đông thật loá mắt.

Cùng là đêm trăng lại không có cùng một khung cảnh, bởi có người hoan hỉ, có kẻ mất mát.

(* Các bạn muốn đọc bản nâng cấp H version 1 thì vào wordpress nhé, ebook MDH chỉ đưa phần nguyên bản.)

Hết chương 104

Chương 105 – Người Nam Man đến

Đêm xuân ngấn ngủi có ngần.

Buổi mai từ ấy thánh quân bỏ châu.^(*)

^(*) Trích trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị (xem cuối chương) [1]

“Bệ hạ...” Trong tấm cung tĩnh lặng, một tiếng kêu khẽ vang lên, Mặc Ngân đứng ngay cửa đại điện tấm cung khẽ gọi. Đã đến giờ vào triều, tuy rằng bọn họ rất thông cảm vì đây là đêm đầu tiên của Bệ hạ, nhưng khổ nỗi khách quý các nước đều còn ở đây, hầu hết là quân vương các nước, không thể thất lễ.

Độc Cô Tuyệt vừa thức giấc, vẫy tay cắt ngang tiếng gọi của Mặc Ngân, quay đầu nhìn Vân Khinh đang gối đầu lên cánh tay, ngủ say trong lòng mình. Hàng lông mi thật dài phủ trên đôi mắt phượng, hai gò má trắng mịn lại phảng phất chút sắc hồng, chỉ nhìn thôi cũng đã muốn cắn cho một cái rồi.

Khóe miệng Độc Cô Tuyệt gợi lên một nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn, khẽ cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên trán Vân Khinh.

Vân Khinh ngủ rất say, tối hôm qua hẳn là cô mệt muốn chết rồi ấy chứ!

Độc Cô Tuyệt nhẹ nhàng rút tay ra đứng dậy, sau khi mặc y phục chỉnh tề hẳn xoay người vén chăn lại cho Vân Khinh, cuốn cả người cô vào cái chăn ấm áp. Xong xuôi hẳn cúi người dịu dàng hôn cô thêm một chút nữa rồi mới bước ra ngoài điện mang theo nụ cười vô cùng thỏa mãn thượng triều.

Mặt trời đã lên cao, Đinh Phi Tình xông thẳng vào tấm cung của Độc Cô Tuyệt, thấy Vân Khinh quả nhiên còn ngủ trên giường.

Đinh Phi Tình nhú mày, Vân Khinh không phải người mê ngủ, nhất định là do cái tên Độc Cô Tuyệt kia rồi. Có điều bây giờ phi tần các nước đều muốn tiếp kiến Tần Vương hậu, nếu không tiếp đón e rằng quá thất lễ.

“Linh Đang, dậy đi, Linh Đang.” Đinh Phi Tình vừa nhỏ giọng kêu Vân Khinh vừa đưa tay lấy quần áo chuẩn bị sẵn bên giường cho Vân Khinh. Cô kéo kéo cái chăn trên người Vân Khinh, chuẩn bị mặc y phục cho em gái mình.

Vân Khinh nghe tiếng gọi, hàng lông mi khẽ lay động, chậm rãi mở mắt ra, nhìn Đinh Phi Tình đứng trước mặt, khóe miệng khẽ cong lên, tươi cười: “Tỷ tỷ!”

“Mau dậy đi, con heo mê ngủ này.” Đinh Phi Tình tươi cười kéo hăn chặn trên người Vân Khinh ra.

Trên thân thể trắng nõn phủ kín dấu hôn, dấu răng, chỗ nào cũng có. Mặt Đinh Phi Tình đỏ ửng lên, ngay sau đó nhăn nhó cau có, giận dữ khẽ gầm lên: “Chết tiệt Độc Cô Tuyệt, hăn là người hay là cầm thú!”

Vân Khinh vừa nghe Đinh Phi Tình thét như vậy, nhớ lại những hình ảnh đêm qua lập tức hai gò má đỏ bừng, rụt người vào trong chăn. Quay sang nhìn vị trí trống không bên người, mùi hương của Độc Cô Tuyệt vẫn còn lưu lại nơi đó, tràn ngập trong hơi thở của cô, mặt Vân Khinh lại càng thêm đỏ.

“Ta đi tìm hăn tính sổ!” Đinh Phi Tình nghiêng răng, nổi giận đùng đùng định xoay người đi.

“Đừng! Tỷ tỷ, Tuyệt tốt lắm.” Vân Khinh thấy vậy vội nhồm người dậy, giữ chặt Đinh Phi Tình đang xoay người bước đi, không ngờ rằng thân thể không còn chút sức lực nào, cả người mềm nhũn ngã xuống giường.

Đinh Phi Tình nghe thấy tiếng động phía sau lập tức xoay người lại, thấy vậy vừa tức giận lại có chút bất đắc dĩ bước lại vuốt ve đầu Vân Khinh nói: “Muội cứ nuông chiều hăn như vậy à.”

Khóe miệng Vân Khinh khẽ nở một nụ cười thanh nhã, cầm tay Đinh Phi Tình nói: “Sống trên đời này, có một người để nuông chiều cũng là hạnh phúc.”

“Muội đó! Cái tên Độc Cô Tuyệt kia không biết sao mà tốt số vậy chứ, gặp được muội.” Đinh Phi Tình nghe vậy lắc đầu, vòng tay vén chăn xuống nửa người Vân Khinh, giúp cô mặc quần áo.

Vân Khinh nhẹ nhàng tựa vào bả vai Đinh Phi Tình, hai chị em họ không hề trốn tránh cũng chẳng chút nghi ngờ lẫn nhau. Nhìn tỷ tỷ vẫn nuông chiều, yêu thương cô như ngày xưa, đôi mắt Vân Khinh thoáng ướn, nắm tay Đinh Phi Tình khẽ thốt lên: “Tỷ tỷ!”

Đinh Phi Tình nghe Vân Khinh gọi đã hiểu ý của cô, đưa tay khẽ vuốt tóc Vân khinh, cười nói: “Tỷ thương muội là thương chính bản thân muội, con người muội, không phải vì muội là em gái ruột của tỷ.” Hai ngày nay, cô ở trong thiên lao chăm sóc mẹ mình, tuy rằng chuyện Vân Khinh không phải người của Đinh gia làm cô thực sự sợ hãi và ngạc nhiên, nhưng nó cũng chẳng hề ảnh hưởng đến tình thương yêu của cô đối với Vân Khinh.

Vân Khinh nghe những lời này, trên khuôn mặt xinh đẹp, thanh nhã chợt rạng rỡ như ánh mặt trời, nắm chặt tay Đinh Phi Tình. Trong đôi mắt cô là ánh sáng hạnh phúc dâng tràn như muốn chiếu sáng cả tấm cung

này.

Đinh Phi Tình thấy vậy mỉm cười rồi đột nhiên nghiêm mặt nói: “Linh Đang, tỷ tỷ cầu xin muội một chuyện, mẫu thân của tỷ không tốt nhưng dù thế nào thì bà ấy vẫn là mẹ của tỷ, có sai trái gì thì vẫn là mẹ ruột của tỷ. Linh Đang, mong muội giơ cao đánh khẽ, nói Độc Cô Tuyết thả bọn họ, tỷ...”

Còn chưa dứt lời, Vân Kinh đã đưa tay che miệng Đinh Phi Tình lại, nhìn đôi mắt bối rối hoảng loạn của cô, nhẹ nhàng nói: “Được mà, nhưng từ nay đừng nói chuyện với muội như vậy nữa, giữa tỷ muội chúng ta đâu cần phải dùng đến chữ cầu xin kia, không thoải mái chút nào.”

Đinh Phi Tình thấy Vân Kinh đồng ý không chút do dự, càng ôm chặt Vân Kinh hơn, gật đầu thật mạnh, chút lo lắng trên khuôn mặt chợt biến mất, đôi mắt ngời sáng.

“Đứng lên, đứng lên, quân phi, phi tần các nước cùng với Tần phi trong hậu cung Tần vương đều đã đến chờ muội rồi đấy.” Đinh Phi Tình đã buông được tảng đá đè nặng trong lòng, vội vàng giúp Vân Kinh đứng dậy nhanh chóng chuẩn bị y phục.

Tần phi của Tần vương tiền nhiệm, nay được đặc cách phong làm Thái Hậu, nhưng thân phận không cao hơn Tần Vương hậu. Nay danh phận Tần Vương hậu đã được định, tất nhiên là phải đến bái kiến rồi.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi khắp nơi, hiếm khi có hai ngày liên tiếp thời tiết đều đẹp thế này.

Độc Cô Tuyết lên triều tiếp kiến bá quan văn võ cùng sứ thần các nước, Vân Kinh ở hậu cung tiếp kiến phi tần các nước. Một vương một hậu, một ngoài một trong, cùng nhau gánh vác.

Đến giữa trưa, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, vô cùng ấm áp.

Phi Lâm, Mộ Ai, Vân Kinh, Đinh Phi Tình, Tiểu Tả, Tiểu Hữu ngồi cùng nhau ở phía sau hoa viên, vừa tắm nắng vừa nói chuyện phiếm.

“Nghe nói hôm nay Tuyết Vương phi lên điện chào từ biệt?” Phi Lâm mân mê chiếc tiêu huyết ngọc, làm như không chút để ý buông lời.

“Đúng vậy, lúc này hẳn là sắp khởi hành rồi.” Đinh Phi Tình vừa nói vừa nhìn Vân Kinh, lấy từ trong tay áo ra một phong thư đưa cho Vân Kinh, nhẹ nhàng nói: “Tam hoàng tử đưa cho muội.”

Vân Kinh nghe vậy liền nhận lấy, trầm ngâm một chút rồi chậm rãi mở ra.

“Nói cho biết, đừng nghĩ ta nhận cô là tỷ tỷ, Vân Kinh chỉ là Vân Kinh. Hừ, sau này không cho phép cô nhận thêm một tên em trai nào khác, nếu không ta chém nó. Ta đi đây! Nhớ kỹ, phải đến Hàn quốc thăm ta, nếu không ta tiêu diệt Tần quốc của cô, hừ!” Lời lẽ rất ư là ngang ngược, không phân rõ phải trái, điển hình cho tính cách của Thượng Quan Kính.

Vân Kinh nhìn lại những dòng chữ trong thư một lần nữa, khóe miệng khẽ cong lên giống như đang tươi cười. Thượng Quan Kính thằng bé này, tính tính còn quá trẻ con, nhưng dù sao cũng là một đứa bé tốt, là em trai ngoan của cô.

Cẩn thận cất bức thư lại, cô sẽ gấp lại nó, nhất định như vậy.

Sau một lúc trầm mặc, Vân Kinh đưa mắt nhìn thiên không, nhẹ nhàng nói: “Đi rồi cũng tốt, ở đó mới là nhà của bà ấy.”

Trong thư không hề đề cập đến Tuyết Vương phi, có lẽ bà không biết phải nói gì với cô, vậy cũng tốt, không ôm nhiều hy vọng nên cũng không có gì để thất vọng.

Đinh Phi Tình nghe vậy chỉ nhìn Vân Kinh. Cô đại diện cho nước Hàn ký kết quốc thư với Tần, nội dung quốc thư đã xét duyệt xong, chỉ là chưa ký kết, bởi vậy cô vẫn ở lại Tần.

Vân Kinh thấy Đinh Phi Tình nhìn mình, khẽ mỉm cười nói: “Tỷ tỷ không cần lo lắng.”

Đinh Phi Tình nhìn đôi mắt trong veo của Vân Kinh, không buồn không vui, cô khẽ nở nụ cười, xem ra Vân Kinh đau lòng, thương tâm thì cũng đã có Độc Cô Tuyết bù đắp lại, điều đó không ai không rõ.

“Sao không nghỉ ngơi?” Giữa lúc này một giọng nói vô cùng bá đạo vang lên, là Độc Cô Tuyết đã xử lý xong chính sự mò đến.

Vân Kinh nghe giọng nói, ngẩng đầu lên nhìn về phía Độc Cô Tuyết. Lúc này Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điều nhi vốn vẫn ngoan ngoãn nằm một bên đột nhiên xù lông xù lá, đồng loạt nổi giận gầm lên.

Bạch Hổ vương vươn người đứng lên, quấn lấy một bên chân Vân Kinh, nhìn Độc Cô Tuyết đang bước nhanh tới, vẻ mặt phẫn nộ gầm lên một tiếng, cả người cong lên như cây cung, tư thế sẵn sàng tấn công.

Mà tiểu Xuyên Sơn Giáp vội nhảy lên đòi Vân Kinh, chiếm luôn một vị trí trong lòng Vân Kinh, ngoi cái đầu nho nhỏ ra chống đối Độc Cô Tuyết. Hàm răng nanh trắng dày đặc nhe hết ra, dưới ánh mặt trời còn có vẻ uy hiếp hơn cả răng nanh của Bạch Hổ vương.

Điêu nhi đứng trên vai Vân Kinh, vươn những móng vuốt nho nhỏ ra, chĩa về Độc Cô Tuyết, miệng kêu ầm ĩ, lông lá khắp người dựng hết lên.

Vân Kinh chẳng biết làm thế nào, nhìn Độc Cô Tuyết đang bước nhanh tới với sắc mặt lạnh như băng, trừng trừng mắt nhìn ba tên phá đám kia.

Phi Lâm, Mộ Ai, Đinh Phi Tình lập tức đứng ra đằng sau, xúi giục ba tên chống đối Độc Cô Tuyết.

“Xông lên, cắn chết hần, cho hần thấy các người mạnh như thế nào, cắn đi, cắn mạnh vào.” Tiểu Tả thấy vậy liền nhào lên vừa cổ vũ vừa khiêu khích ba tên kia. Cậu không náo động phòng được, cũng không đánh lại Độc Cô Tuyết, giờ được dịp thì phải xúi giục chúng nó xông lên mới được.

Trong khoảnh khắc, ba tên nọ giống như hiểu được tiếng người, đồng loạt xông đến Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết vừa thấy vậy thì nhướn mày lên, vung đấm đánh trả lại ba tên kia, chả buồn nói lấy một lời. Mặc Ngân, Mặc Ly đi theo phía sau thấy vậy cười ha ha không ngừng, họ cũng không ngăn cản, đứng một bên ung dung xem kịch vui.

Vân Kinh hơi ngạc nhiên, nhìn trận hỗn chiến giữa một người ba thú, chỉ thấy ba tên nọ sau một thời gian dài ở chung, trải qua trận chiến trường kỳ đã thoát khỏi quan niệm giai cấp và đối địch, lúc này phối hợp vô cùng ăn ý.

Điêu nhi phát huy toàn bộ thể mạnh về tốc độ của nó, nhanh chóng chạy vòng quanh trước sau Độc Cô Tuyết, chỉ cần hần hơi mất tập trung một chút thì sẽ bị nó cắn cho một phát ngay lập tức, dù chỉ một vết cắn nhưng lại chứa kịch độc.

Còn Bạch Hổ vương tất nhiên phụ trách tấn công chính diện, đối phó với quyền cước tàn nhẫn của Độc Cô Tuyết. Bốn chân nó chồm lên, miệng đỏ như máu há to ra khoe đầy răng nanh, toàn bộ thể mạnh đều được sử dụng hết, cùng với tiếng gầm gừ liên tục, càng ngày càng dữ dội.

Về phần tiểu Xuyên Sơn Giáp, sức mạnh không thể so với Bạch Hổ vương mà tốc độ cũng không thể bằng Điêu nhi, nhưng hàm răng của nó thì đến nham thạch cũng cắn nát được cơ mà. Nên Độc Cô Tuyết đánh tới nó cũng chả buồn né tránh như Bạch Hổ vương mà cứ vậy nhe răng nanh sắc nhọn táp tới.

Độc Cô Tuyết thấy vậy sắc mặt trầm xuống, lập tức thay đổi chiêu thức, một đấm của hần mà đánh trúng tiểu Xuyên Sơn Giáp thì nó không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng. Nhưng tay hần lúc đó e là cũng chẳng còn, da thịt hần dù cứng rắn cũng chẳng so được với nham thạch trong hoàng lăng.

Trong khoảnh khắc, hai bên cùng tấn công nhưng chẳng có bên nào chiếm được thế thượng phong.

“VẬY là sao?” Vân Kinh kinh ngạc nói, sao ba tên nhóc này thấy Độc Cô Tuyết lại giống như thấy kẻ thù thế kia?

Đinh Phi Tình thấy vậy cười ha ha nói: “Chúng nó đang trở thành bạn bè thân thiết.”

“Ha ha, đây là phạm vào giới hạn của chúng nó mà.” Mộ Ai cười lớn, ngồi tựa vào ghế xem kịch vui.

“Cẩn, cẩn mạnh vào, không cho ta náo động phòng hờ. Cẩn đi!” Tiểu Tả múa may tay chân, hò hét cổ vũ om sòm, Tiểu Hữu đứng một bên khoanh tay tỏ vẻ tán thành.

Vân Kinh nghe vậy, nét mặt khẽ lay động, lập tức hiểu ra mọi lẽ, nhìn mặt sắc mặt giận dữ của Độc Cô Tuyết, nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Cút ngay...”

“Ngoao...” Tiếng hổ gầm chấn động vang lên giữa nắng mùa đông ấm áp, khiến nơi này càng thêm ấm áp.

Hạnh phúc khiến người ta thấy ngày nào cũng thật tươi đẹp, nhưng cũng vô cùng ngắn ngủi, thời gian trôi qua nhanh như chớp, mới đó đã qua hai mươi mấy ngày, năm mới đã thật sự tới.

“Sư phụ.” Giọng nói trong trẻo pha chút quyến luyến vang lên trong Phượng Minh điện, Vân Kinh nhìn Phi Lâm vừa nói sẽ đi khỏi đây, khẽ nhú mi.

Phi Lâm thấy vậy cười nói: “Chỗ này chẳng còn trò gì hay để ta coi nữa, ta còn ở lại làm gì?” Y vốn là người tự do tự tại, vì giúp Vân Kinh mà ở lại nước Tần một thời gian không ngắn, lúc này đã cảm thấy chán ngấy rồi, ở núi rừng tự do tự tại vẫn thích hơn.

“Tiểu sư muội, ta sẽ nhớ muội.” Tiểu Tả kéo tay Vân Kinh, cười tủm tỉm.

“Ta cũng vậy.” Tiểu Hữu lạnh lùng buông lời.

Vân Kinh kéo tay Tiểu Tả không nói gì, nhưng cũng biết rõ tính tình Phi Lâm, chim ưng tất nhiên phải sải cánh trên trời cao, sao có thể giam mình trong cái lồng chật hẹp, bởi vậy Phi Lâm không thích hợp với nơi này.

“Tốt lắm, lần sau ta sẽ mang rượu ngon đến cho cô.” Mộ Ai thấy vậy vỗ vỗ vai Vân Kinh, cũng cực kỳ thoải mái.

Đinh Phi Tình đứng bên cạnh không nói gì, cô còn chờ tin tức của Đinh gia, nên lúc này vẫn chưa về Hàn quốc.

Vân Khinh nghe vậy hít vào một hơi, chậm rãi gật đầu nói: “Đệ tử...”

“Vương hậu, Vương hậu, không ổn rồi, đi...” Vân Khinh chưa nói hết câu, một thái giám vọt vội vào, vẻ mặt lo lắng, lại nhìn thấy nhiều người trong đại điện như vậy vội vàng ngừng lời.

Vân Khinh thấy người vừa đến là Lý công công bên cạnh Độc Cô Hành, không biết có chuyện gì mà sốt ruột vội vàng chạy đến như thế, sắc mặt chợt trầm xuống, vội hỏi: “Có chuyện gì?”

Lý công công nhìn đám người Phi Lâm nói: “Nô tài có chút chuyện...”

“Không phải là Tần vương tiền nhiệm Độc Cô Hành chết chứ?” Vân Khinh còn chưa hỏi xong, Phi Lâm đột nhiên cười như có như không nhìn Vân Khinh khẽ hỏi.

Vân Khinh nghe vậy không khỏi nao nao, làm sao sư phụ biết chuyện này?

Phi Lâm thấy Vân Khinh nhìn hẩn như vậy, liền biết ngay mình đoán không sai, Độc Cô Tuyết, Vân Khinh và Độc Cô Hành, ân oán giữa ba người này nhưng y lại nhìn thấu hết. Đây vốn là một sự ngăn cách khó giải quyết, nhưng Độc Cô Tuyết lại không chút oán hận, còn Vân Khinh vốn vô cùng đau lòng và áy náy về chuyện này. Sau khi bọn họ đưa đám thú về lại núi Phỉ Thúy thì không thấy cô đau lòng tự dẫn vật mình nữa, hơn nữa ngày nào cũng ra khỏi cung, tổng hợp lại cũng chẳng khó đoán ra.

Mộ Ải, Đinh Phi Tình nghe vậy đều giật mình nhìn Phi Lâm đầy ngạc nhiên.

Phi Lâm thấy vậy cũng không nói nhiều, chỉ nhìn Vân Khinh, cười cực kỳ phóng khoáng.

Vân Khinh biết Phi Lâm thông minh, ngày ấy y chỉ cần quan sát tình hình như vậy mà đã đoán đúng những âm mưu trong đó đến tám chín phần. Lúc này y biết Độc Cô Hành chưa chết, cũng không phải là chuyện khiến cô không chấp nhận được, nên cũng không hỏi Phi Lâm nguyên nhân, vội hỏi Lý công công: “Có chuyện gì?”

Lý công công thấy Phi Lâm quả nhiên biết chuyện, nên cũng không còn e ngại giấu giếm, lo lắng nói: “Vương gia ho ra máu!”

Vân Khinh vừa nghe xong không nói lời nào, xoay người chạy ra ngoài điện. Lúc này, Độc Cô Tuyết đang nghị sự với quân vương nước Ngụy và Yến, không rảnh rỗi, nên thôi cô cứ đi trước rồi nói với hẩn sau.

Phi Lâm thấy vậy búng tay một cái, lại có chuyện hứng thú rồi. Không nói thêm gì nữa, nhào lên đuổi theo Vân Khinh. Mộ Ải, Đinh Phi Tình cũng nhìn nhau rồi đồng loạt đuổi theo.

Dực vương phủ.

Độc Cô Hành tựa người bên giường, sắc mặt tái nhợt, vết máu trên khóe miệng đã được lau đi, mỉm cười nhìn Vân Khinh đang vội vàng chạy tới khẽ nói: “Không có gì, chỉ do tên tiểu Lý tử nhiều chuyện, muội...” Chưa nói hết lời, đã thấy mấy người đi theo sau Vân Khinh, Độc Cô Hành khẽ nhú mào.

Vân Khinh không để ý tới lý do thoái thác của Độc Cô Hành, nhanh chóng đặt năm ngón tay trên mạch môn của Độc Cô Hành.

Nhịp đập yếu đến mức gần như không cảm nhận được, thân thể Độc Cô Hành càng về sau càng yếu ớt, ăn uống rất nhiều loại thuốc quý báu cũng đều không có tác dụng. Thân thể huynh ấy như một cái phểu, đổ vào bao nhiêu cũng không đầy, không thể hấp thu được, một mũi tên kia đã làm tổn thương nặng nề đến nguyên khí.

“Đinh Phi Tình, Phi Lâm, Mộ Ải, Tiểu Tá, Tiểu Hữu.” Độc Cô Hành không nhìn Vân Khinh mà nhìn mấy người vừa đến, đánh giá từng người một rồi chậm rãi nói.

“Vương gia có con mắt thật tinh tường.” Đinh Phi Tình nhìn lại Độc Cô Hành, mỉm cười, trên đường đến đây Lý công công kia xưng hô như thế nào bọn họ đều nghe rõ ràng rồi.

Độc Cô Hành nghe vậy cũng cười cười nói: “Bên cạnh Vương đệ có ai, đương nhiên ta cũng muốn biết chứ.”

“Xem ra, ngày ấy Sở Vân nói Tần quốc đang rất cần quả trường sinh, là dành cho Vương gia rồi.” Phi Lâm ngồi trên ghế trong nội điện thật thoải mái, ngón tay mân mê vào cây tiêu huyết ngọc, thản nhiên nói.

Độc Cô Hành nghe vậy chỉ mỉm cười, chậm rãi nói: “Sống chết có số, không thể gượng ép.” Vừa nói vừa nhú mào nhìn Vân Khinh.

Chỉ tám chữ nhưng vô cùng thản nhiên, tuy rằng sắc mặt không tốt vì đang mang bệnh, nhưng khí thế chẳng hề kém lấy nửa phân so với đám người Phi Lâm, quả thật rất dũng cảm.

Đinh Phi Tình, Phi Lâm, Mộ Ải đều khẽ rung động.

Vân Khinh lại nhú mi nói: “Đại ca!” Cô hiểu Độc Cô Hành muốn nói gì, ngày ấy cô vô tình được uống quả trường sinh, lập tức lấy máu cho Độc Cô Hành uống, nghĩ rằng sẽ có tác dụng, không ngờ huynh ấy chẳng chịu

uống dù chỉ một chút, thật là buồn bực.

Độc Cô Hành nghe vậy mỉm cười, vỗ vỗ lên tay Vân Kinh đang đặt trên cổ tay y, nét mặt không hề có chút u sầu sợ hãi nào.

Mộ Ai thấy vậy, thọc tay vào ống tay áo rồi khẽ búng ngón tay, một viên thuốc màu trắng bắn thẳng đến tay Độc Cô Hành, chậm rãi nói: “Đảm bảo cho ngài sống được một năm.”

Độc Cô Hành nhìn Mộ Ai không nói gì, cầm viên thuốc màu trắng trong tay đưa vào miệng, Vân Kinh thấy vậy liền rót một ly nước ấm đưa lại.

Phi Lâm chẳng chút kinh ngạc ngồi tựa trên ghế, khoe miệng khẽ nhếch lên hàm ý khen ngợi.

Người cho chẳng hề báo trước, người nhận lại rất thản nhiên, không ai nói nó quý giá như thế nào, cũng không người hỏi làm cách nào để báo đáp, coi như huynh đệ sống chết có nhau, vô cùng sáng khoái. Có lẽ giữa bọn họ thật sự ứng với câu nói kia, người thông minh tương trợ lẫn nhau, là anh hùng trọng anh hùng, chỉ cần gặp một lần cũng đủ để định trung nghĩa cả đời.

Vân Kinh thấy Độc Cô Hành uống viên thuốc của Mộ Ai vào, chỉ một khắc sau mặt mày đã hồng hào trở lại, thì mới thả lỏng người được một chút. Nhưng đồng thời lại cảm thấy căng thẳng, trong thời gian một năm thời gian nhất định phải tìm được thuốc cho đại ca.

Lại nói ở bên này, Vân Kinh lo lắng cho bệnh tình Độc Cô Hành không thối thì bên kia Độc Cô Tuyết lại thu được một tin tức tốt.

Phủ thái tử nước Tề bị lửa thiêu gần như cháy rụi, nhiều chuyện cơ mật bên trong bị người của hãn mọn gió bẻ măng lấy về.

Tề Chi Khiêm cũng e ngại không tiện làm việc với bách quan trong triều, dù sao trên y còn có phụ vương. Mặc dù ở Tề quốc y có thể một tay che trời nhưng những kẻ khác cũng lắm tai mắt, đặt cơ sở ngầm nhiều vô số kể, bởi vậy hơn phân nửa thời gian y ở trong biệt viện hoàng gia, cũng là phủ thái tử của y.

Cả nhà Đinh gia bị xử trảm, y vốn tính là Đinh Phi Tình và Vân Kinh tất nhiên sẽ không thể ngồi yên mà không đến. Nếu bọn họ không đến thì nhất định cũng có người khác đến, bởi vậy y giảng sẵn thiên la địa võng ở thiên lao và pháp trường, tự mình trấn thủ.

Chỉ có điều y không nghĩ tới chuyện Độc Cô Tuyết tuy rằng đồng ý cứu người, nhưng cũng không nói với

Đinh Phi Tình là chín đời dòng tộc Đinh gia không bị hao tổn cọng lông sợi tóc nào. Bởi vậy hắc dương đông kích tây đánh thẳng vào sơ hở của Tề Chi Khiêm.

Tề Chi Khiêm trấn thủ pháp trường, hầu hết những thủ hạ tinh anh đều được bố trí chung quanh, để lại cho Độc Cô Tuyết nguyên phủ thái tử trống không, bị người của hắc phóng hỏa đốt sạch sẽ. Ngọn lửa lớn lan tận sang vương cung nước Tề, thích khách nhân cô hội này trà trộn vào trong cung ra tay tán loạn, nhằm giết Tề vương.

Khiến cho Tề vương phải ban xuống ba kim bài lệnh tiễn kêu Tề Chi Khiêm về cung cứu giá. Trước mặt quần thần Tề Chi Khiêm không thể trái lệnh, đành phải thân chinh quay trở về cứu giá.

Mà thời điểm Tề Chi Khiêm trở về vương cung cứu giá cũng là lúc Độc Cô Tuyết thừa dịp hỗn loạn xuất quân cứu người, tuy rằng không thể cứu hết toàn dòng tộc, nhưng cứu tám đời thì cũng không khó khăn gì.

Tề Chi Khiêm đã 'cho' hắc nhiều như vậy, lần này chỉ coi như một chút lễ mọn báo đáp mà thôi.

Độc Cô Tuyết nhìn bồ câu đưa tin trước mặt, khóe miệng tươi cười lạnh lùng. Hắc sao lại đi giết Tề vương vô dụng kia làm gì, vậy chả khác nào giúp Tề Chi Khiêm đăng cơ. Việc gì hắc phải giúp đối thủ, dù sao vương và thái tử vẫn khác nhau hoàn toàn.

Tề Chi Khiêm hiểu được điểm ấy cho nên không cứu. Nhưng Tề vương lại không rõ, bởi vậy sợ hãi ban lệnh bài bắt Tề Chi Khiêm hồi cung cứu giá. Có đôi khi một quân vương hồ đồ như vậy lại rất hữu dụng.

Đúng là một chuyện cực kỳ vui mừng.

Trong bữa tiệc tối, nghe Độc Cô Tuyết thông báo, Đinh Phi Tình rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, vội ôm lấy Vân Khinh cười đùa vui vẻ. Ai ngờ Độc Cô Tuyết tức giận, kéo Vân Khinh qua ôm vào trong ngực, xoa người bước thẳng vào tẩm cung, Vân Khinh xấu hổ đến mức cả khuôn mặt đều đỏ rực.

Mảnh trăng đậu trên đầu ngọn liễu, một mảnh trăng muện cong cong trên bầu trời thăm thẳm, hai ngày nữa là đã đến ngày cuối năm.

"Tuyết, thân thể của đại ca không thể chịu đựng lâu được nữa." Vân Khinh ngồi trong lòng Độc Cô Tuyết, khẽ nhủ mày nói.

Độc Cô Tuyết cũng biết chuyện đã xảy ra hôm nay, lập tức trầm giọng nói: "Ta sẽ nghĩ biện pháp, không cho phép nàng đi!" Nếu quả trường sinh là có thật, nhất định hắc sẽ nghĩ biện pháp lấy bằng được, có điều

tuyệt đối không cho phép Vân Kinh đi.

“Tuyệt!” Vân Kinh nhìn Độc Cô Tuyệt.

“Nàng đừng mơ tưởng, chỉ vài ngày nữa là qua năm mới rồi, nàng hãy chuẩn bị cho tốt. Đây là năm đầu tiên nàng làm chủ cung đình, đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây.” Vào dịp cuối năm luôn gắn liền với việc chuẩn bị phân việc cho người trong hậu cung, Vân Kinh phải quản lý chuyện này.

“Chàng biết rõ ta...”

“Mặc kệ! Bây giờ, việc trước tiên là sinh con trai cho ta đã, mọi việc nói sau!” Độc Cô Tuyệt không chờ cho Vân Kinh nói hết lời đã đẩy cô ngã xuống long sàng.

Chỉ trong phút chốc, tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt tía tai lại tràn ngập khắp tẩm cung.

Nam Man là nơi nguy hiểm như vậy, sao hắn có thể để cho cô đi được, nghĩ thôi cũng đừng mong nghĩ đến, chuyện của anh trai hắn thì để hắn tự nghĩ biện pháp.

Mới đó mà đã qua hai, ba ngày, ngày nào Vân Kinh cũng bị Độc Cô Tuyệt làm cho cả người bủn rủn, chẳng còn chút sức lực để ngồi dậy nữa thì nói gì đến chuyện đi Nam Man gì đó chứ.

Hắn làm cho Vân Kinh thật sự không nói được gì, cho dù cô muốn đi cũng phải chờ năm sau, Độc Cô Tuyệt này...

Ba mươi tháng chạp, toàn bộ Tần vương cung tràn ngập không khí vui tươi, nơi nơi giăng đèn kết hoa, người tới kẻ lui đều mang theo nét cười rạng rỡ, trên người diện toàn đồ mới, làm cho Tần vương cung mang vẻ uy nghiêm, thâm trầm bao đời cũng như được thổi luồng khí mới. Năm mới đã đến.

Trên Càn Khôn điện, Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh ngồi trên cao nhìn bách quan tụ họp bên dưới, vẻ mặt vui mừng dâng lên cho bọn họ những bảo vật quý hiếm.

Nào là ngọc tỷ hình bảo mã bằng ngọc lưu ly, trang sức bằng ngọc phỉ thúy, gối bằng ngọc đen bọc vàng, chén long phượng bằng ngọc đỏ, bình mẫu đơn bằng mã não... Vô số bảo vật quý hiếm bày đầy trong Càn Khôn điện, những bảo vật kia tỏa ra ánh sáng không thua gì ánh mặt trời bên ngoài.

“Thần tình chờ tìm được một bảo vật ở dân gian, chính là bức tranh “non sông bảy nước”, nay đặc biệt dâng lên Bệ hạ và Vương hậu, cầu chúc cho Đại Tần ta vươn về bốn bể trăm miền, nhất thống thiên hạ.” Lại bộ thượng đại phu bước ra khỏi hàng cao giọng nói.

Độc Cô Tuyệt vừa nghe thế liền gật đầu, cười lớn nói: “Hay lắm, vật này rất ý nghĩa.”

Sở Vân đứng bên cạnh thấy vậy lập tức ra hiệu Lại bộ thượng đại phu mở bức tranh ra. Chỉ thấy trên bức tranh dài hơn mười trượng là non sông bảy nước liền một mạch như bày ra trước mắt. Tuy rằng khung cảnh không được khắc họa rõ hết, nhưng khó mà có được một bức tranh hội tụ đầy đủ về một mối như thế, ngụ ý trong bức tranh này rất hay.

“Cầu chúc cho Đại Tần ta bốn biển trăm miền quy về một mối, nhất thống thiên hạ!” Chúng bách quan lập tức khom người đồng loạt hô vang.

Tâm tình Độc Cô Tuyệt rất tốt, nắm chặt tay Vân Kinh. Vân Kinh tươi cười thật đầm đậm, để mặc Độc Cô Tuyệt nắm tay cô, cảm giác thật ấm áp.

“Thần dâng lên...”

“Bẩm Bệ hạ, sứ giả của thánh nữ Nam Man cầu kiến.” Một tiếng bẩm báo cắt ngang lời Công bộ thượng đại phu, nhanh chóng truyền vào đại điện.

Không khí trên đại điện vốn đang sôi sục bất chợt đông cứng. Bách quan ngược nhìn nhau, sứ giả của thánh nữ Nam Man? Nam Man cũng chẳng qua lại gì với bọn họ, sao bây giờ lại...

[1] TRƯỜNG HẠN CA

Bạch Cư Dị (nguyên tác)

Ngô Linh Ngọc (dịch)

*Hán hoàng chuộng sắc nghiêng thành,
Bao năm cầu ước vẫn đành mộng sông.*

*Non tơ, có gái họ Dương,
Phòng khuê chưa kẻ tỏ tường âm hao.*

Của trời bỏ phí được nào?

Một mai sớm đã tuyển vào bên vua;

Một cười trăm đẹp nở đua,

Sáu cung phấn nhạt, son mờ, kém duyên.

Xuân hàn, tắm nước ôn tuyền,

Ao Hoa rộn váng mỡ in da ngà(*)

Thị tì nâng, lả vóc hoa,

Móc mưa từ đó chan hòa nguồn ơn.

Sen vàng dạo, tóc mây ròn,
Màn phù dung ẩm, dập dồn đêm xuân.
Đêm xuân ngán ngủi có ngán,
Buổi mai từ ấy thánh quân bỏ châu.
Liên miên tiệc múa, buổi hầu,
Đêm nồng, xuân thắm nỗi đau chẳng ngừng.
Ba nghìn người đẹp hậu cung,
Ba nghìn ân ái dồn chung một người!
Nhà vàng quán quýt đêm dài,
Xuân nồng lầu ngọc sau hồi tiệc tan.
Anh em: cắt đất, phong quan,
Khéo thay rạng rỡ vinh quang một nhà!
Khiến cho khắp bậc mẹ cha,
Trọng điều để gái hơn là sinh trai.
Ly cung mây cuốn lưng trời,
Nhạc tiên gió thoảng khắp nơi nghe cùng.
Trúc sênh, múa hát tung bừng,
Thâu ngày thánh đế không ngừng ngự coi!
Ngư Dương trống nổi long trời,
Khúc Nghê thường thoát tơi bời phá tan;
Chín lần thành khuyết khói ran,
Ngựa xe ùn hướng tây nam nhắm chừng;
Cờ hoa lúc trẩy, lúc dừng,
Cửa tây trăm mấy dặm đường đuổi mau.
Sáu quân chẳng tiến, biết sao?
Trước đầu ngựa để hoa đào rụng rơi!
Kim tước(**) gãy, ngọc châm rời,
Cành thoa dưới đất, ai người nhặt đây!
Quân vương ôm mặt, bó tay,
Ngoảnh nhìn, máu lệ tuôn đầy, xót xa.
Hắt hiu gió táp, bụi nhòa,
Cheo leo Kiếm Các, mây sà lối đi.
Vắng teo dưới núi Nga Mi,
Vàng dương úa, sắc tình kỳ nhạt tanh.

Sông Thục biếc, núi Thục xanh,
Sớm chiều ngơ ngẩn tấm tình quân vương.
Hành cung, nguyệt gợi niềm thương,
Đêm mưa nghe vắng tiếng chuông nào lòng.
Đất trời chuyển vận hồi long,
Xe qua chốn cũ, dễ hồng trần ngay:
Gò Mã Ngôi, bãi bùn đây,
Thấy đâu mặt ngọc chốn này thác oan!
Vua tôi nước mắt đầm khăn,
Ngựa quen đường, hướng đồng thành đuổi bay.
Vườn xưa, hồ cũ còn đây,
Phù dung Thái Dịch, liễu gầy Vị Ương.
Khôn ngăn lệ ứa đôi hàng:
Phù dung như mặt, liễu dường nét mi!
Mận đào nở: gió xuân về,
Ngô đồng trút lá giữa kỳ mưa thu.
Cỏ thu ngập lối cung xưa,
Đây thêm lá đỏ quét vơ ai người!
Phường Lê viên, tóc bạc rồi,
Tiêu phòng, thể nữ hết thời mà xanh!
Đóm bat điện vắng buồn tênh,
Đèn khuya kêu cạn chẳng thành giấc hoa.
Trầm trầm trống điểm canh tà,
Dòng Ngân sao dọi ngõ òa nắng mai.
Ngói Uyên ương buốt sương rơi,
Chấn lòng Phi thúy ai người đắp chung!
Âm dương biến biệt cách trùng,
Hồn oan trong mộng chưa từng vắng lai.
Lâm Cùng đạo sĩ, có người
Thăm Hồng đô, đủ mọi tài thần thông.
Thương vua trần trọc nhớ mong.
Cho người thuật sĩ dốc lòng tìm ngay.
Vèo vèo lướt gió, tung mây,
Cùng trời, cuối đất, xa bay, quẩn nào.

Suối vàng thăm, vách mây cao,
Mênh mông hai cõi thấy đâu bóng người!
Non tiên, nghe thoảng, ngoài khơi,
Mơ màng giữa chốn tuyết vời, hư không;
Lâu đài năm sắc mây lồng,
Bao nàng tiên tử bên trong quây quần.
Có nàng tên gọi Thái Chân,
Mặt hoa, da ngọc, mười phân giống nàng.
Mái tây gõ cửa then vàng,
Cậy nhờ Tiểu Ngọc báo sang Song Thành.
Rộn tin sứ giả Hán đình,
Tướng hoa thoát bỗng giật mình, mộng tan;
Bồi hồi, gói cát, áo mang,
Rèm châu, bình ngọc nhẹ nhàng mở ra.
Bàng hoàng, vừa tỉnh giấc hoa,
Mũ nghiêng lệch, tóc mây sa nửa vời.
Gió tung tà áo bay lơ,
Khúc Nghê thường, rõ dáng người xưa kia!
Mặt buồn, lệ đầm hàng mi,
Gió mưa xuân tưới cảnh lê ướt đầm!
Ngậm sầu muôn tạ ân thâm,
Chia phôi, vắng tiếng lặn tăm đôi đường.
Ái ân tàn điện Chiêu Dương,
Cung Bồng lai, tháng năm trường đã cam.
Ngoảnh đầu trông xuống trần gian,
Tràng An chẳng thấy, thấy toàn bụi nhơ.
Vật xưa, dải tấm hình xưa,
Thoa vàng, hộp ngọc, xin chờ đem xuôi.
Thoa nửa nhánh, hộp chia đôi,
Thoa lưu đoạn ấy, hộp dời mảnh kia.
Xin như vàng, mãi gắn ghi,
Trên trời, dưới đất hẹn kỳ chung đôi.
Một câu nhắn gửi, cậy người,
Chỉ đôi lòng biết đó lời thệ mình.

Tiết “Song thất”, điệp Trường Sinh,
Nửa đêm vắng, chỉ đôi mình riêng hay:
“Trên trời, chấp cánh chim bay,
Liền càn dưới đất, đôi cây chẳng rời”.
Trời nghiêng, đất sụt, có thời,
Hận này dằng dặc biết đời nào tan!

*Nguyên văn: “tẩy ngưng chi” nghĩa là “rửa lớp mỡ đọng trên da”. Tạm dịch là “Ao Hoa rộn vầng mờ in da ngà”.

** Thoa nhỏ bằng vàng chạm hình chim sẻ.

(Có rất nhiều bản dịch thơ khác, trong đó có bản dịch của Tản Đà tương đối phổ biến, nhưng MDH cảm thấy bản dịch của dịch giả Ngô Linh Ngọc là hay nhất. Ngô Linh Ngọc (1922 – 2004) là một tài năng dịch thơ chữ Hán xuất sắc. Anh xuất thân gia đình nhà nho, giỏi chữ Hán, làm câu đối chữ Hán, làm câu đối, làm thơ Đường thông thạo. (trích từ Hồn Việt, các bạn muốn tìm hiểu thêm về dịch giả cũng như bài thơ thì google nhé.)

Hết chương 105

Chương 106 – Bất ngờ làm phản

Sắc mặt Độc Cô Tuyết hơi trầm xuống, ánh mắt sắc bén, trầm giọng nói: “Truyền.”

“Rõ.” Lúc này Sở Vân cao giọng truyền chỉ xuống: “Truyền sứ giả thánh nữ Nam Man vào điện.” Quần thần trên đại điện đồng loạt nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài điện.

Vân Kinhh ngồi trên cao, nụ cười tươi trên môi từ từ khép lại, khuôn mặt bình thản gần như không nhận ra cô đang nhíu lại, chỉ có chút đăm chiêu thoáng qua. Nếu cô nhớ không lầm thì ngày đó Phi Lâm đã từng hỏi Tuyết Vương phi có phải là người Nam Man hay không, nhưng Tuyết Vương phi chỉ ậm ừ không trả lời, hôm nay sứ giả Nam Man này...

Không đợi cho cô kịp suy nghĩ tiếp, từ bên ngoài điện có mấy người nhanh chóng đi vào, Vân Kinhh đưa mắt nhìn bọn họ.

Chỉ thấy những người này không có dáng vóc dũng mãnh như người nước Tần, cũng không cao lớn như người nước Triệu, chỉ mang vẻ tao nhã như người nước Sở, Tề và phong độ như người nước Hàn và nước Yến. Nhìn bọn họ cũng không quá tráng kiện, vóc dáng vừa phải, vô cùng phong độ nhưng không hề khiêm tốn, lại cực kỳ tinh ranh, nhanh nhẹn, giống như loài báo, khiến cho người ta có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống một đòn trí mạng.

Đám người mới tới có ba nam một nữ, ba người đàn ông đầu đội mũ lông chim, trên người chỉ mặc một chiếc áo ngắn phong phanh, thân dưới quây bằng một cái váy da hổ, không giống trang phục rườm rà phức tạp thường thấy của những nước Nho giáo. Phong cách ăn mặc hoàn toàn khác biệt với người dân bảy nước, nhìn quả thực rất mới mẻ.

Còn người phụ nữ kia mặc trang phục trắng thuần khiết, trên chân váy thêu đường viền hình dạng vừa giống cây lại vừa giống chim, nhìn không rõ là hoa văn gì. Khuôn mặt che kín lại bằng một chiếc khăn lụa trắng, nhìn không thấy dung mạo.

Ba nam một nữ bước thẳng từ cửa điện đến trước mặt Vân Kinhh, ngẩng đầu lên nhìn xoáy vào mắt cô, không hề chớp mắt. Bọn họ nhìn cô chăm chú, hoàn toàn không quan tâm đến Độc Cô Tuyết đang ngồi bên cạnh.

Độc Cô Tuyệt vừa thấy ánh mắt đeo bám như thế, hừ lạnh một tiếng thật mạnh!

Người phụ nữ che mặt kia nghe tiếng hừ đó liền liếc mắt sang nhìn Độc Cô Tuyệt một cái, rồi vẫn giữ thái độ thản nhiên như cũ, đứng nguyên trên điện nhìn chằm chằm như đang đánh giá Vân Kinh, không hành lễ cũng không quỳ lạy Độc Cô Tuyệt.

Bách quan trong triều thấy vậy nét mặt đồng loạt trở nên giận dữ, sắc mặt Sở Vân trầm xuống, liền húng hắng mấy tiếng.

Một người đàn ông có tướng mạo của kẻ võ tướng đứng phía sau người phụ nữ che mặt kia thấy vậy bèn tiến lên trước một bước, nhìn Độc Cô Tuyệt cao giọng nói: “Thuộc hạ Tả đô úy của Thánh nữ Nam Vực^(*) bái kiến Tần vương.” Dứt lời y cùng hai người đàn ông phía sau hơi khom người hành lễ với Độc Cô Tuyệt, nhưng không quỳ xuống thi hành đại lễ.

(*) Nam Man (chữ Man ở đây có 2 nghĩa, 1 là dã man, hoang dại. 2 là tộc người Man). Còn Nam Vực, vực là phạm vi, lãnh thổ... có thể hiểu là “vùng đất/ khu vực phía Nam”.

Còn người phụ nữ che mặt kia cũng chỉ thản nhiên gật đầu, coi như đã thực hiện xong lễ tiết.

“Hỗn xược! Gặp quân vương vì sao không quỳ?” Lễ bộ thượng đại phu lập tức trầm sắc mặt xuống, tiến lên vài bước quát to.

Tả đô úy kia chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Lễ bộ thượng đại phu rồi lớn giọng kiêu ngạo nói: “Ta thân là quân sư của Nam Vực, dưới trời đất này chỉ quỳ trước thánh nữ, quân vương lân bang, vì sao phải quỳ?!” Tuy rằng khắp bảy nước gọi bọn họ là Nam Man, nhưng bọn họ lại không xưng hô như thế, mà tự gọi là Nam Vực.

Một câu nói vô cùng vang dội, lại có khí phách, vạn phần hào kiệt bất tuân.

“Ngươi...” Lễ bộ thượng đại phu bị câu nói này làm cho tức giận đến đỏ bừng mặt.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy cả người cũng trở nên lạnh lùng, tàn khốc nhú nhú mày.

Sở Vân thấy vậy lập tức phát phát tay, ngăn những lời nó phẫn nộ của quần thần trong điện, nhìn Tả đô úy trầm giọng nói: “Mỗi nước đều có quốc lễ, không cần gượng ép.”

Nam Man chỉ thờ phụng thánh nữ và Nam Man vương, bọn họ nói chỉ quỳ trước thánh nữ cũng không phải bịa đặt. Bây giờ sứ giả của thánh nữ Nam Man đến quả thực rất kỳ lạ, những phép tắc lễ nghĩa này không cần phải quá gượng ép, trước mắt cần phải xem bọn họ có ý gì.

Một câu nói đánh phủ đầu toàn bộ quần thần trong triều, chúng quần thần nghe vậy đồng loạt thu hồi nét mặt giận dữ lại, chậm rãi chờ người tới biểu lộ mục đích của mình.

Tả đô úy thấy vậy, liếc nhìn Vân Kinh vẫn lạnh nhạt ngồi trên vương vị, lại khom người hành lễ với Vân Kinh một lần nữa, cao giọng nói: “Thánh nữ Nam Vực ta nghe nói ở Tần quốc gần sát bên mình có người xinh đẹp tài hoa, khổng chế vạn thú, danh tiếng vang dội khắp tám phương. Hôm nay đúng dịp tốt ngày, thánh nữ ta có ý dâng lên một chút lễ mọn, cầu mong Vương hậu xin vui lòng nhận cho.” Dứt lời, y đưa tay đón nhận một hộp lễ vật thật dài từ tay một người đàn ông đứng phía sau mình dâng lên cho Vân Kinh.

Từ khi nhóm người này bước vào điện, Vân Kinh chỉ nhìn người phụ nữ che mặt đứng đối diện cô. Lúc này nghe thấy nói như thế, không khỏi nhìn xuống người đang nói ở phía dưới.

Bách quan nghe vậy chỉ ngược mắt nhìn nhau, sắc mặt không thể nào diễn tả nổi. Chỉ tặng lễ cho Vương hậu, như thế là có ý gì?

Đầu tiên là phải có vương, rồi mới đến Vương hậu, nhưng ngay trên đại điện chỉ tặng lễ vật cho Vương hậu, vậy chẳng khác nào coi như không có quân vương của bọn họ, tuy rằng chỉ là tặng lễ vật, nhưng...

Độc Cô Tuyệt ngồi trên cao thấy vậy, không hề cảm thấy khó chịu. Nếu là đưa cho người khác thì đám người trước mặt này chắc hẳn là không muốn ra khỏi nước Tần nữa rồi, nhưng mà đưa cho Vân Kinh, hẳn chẳng những không giận, ngược lại còn cảm thấy vui mừng.

“Trình lên đây!” Độc Cô Tuyệt phất tay.

P phía dưới Mặc Ngân, Mặc Ly lập tức đi lên phía trước, đón nhận lễ vật trong tay Tả đô úy, đứng phía dưới bậc thềm trước vương vị, mở ra vô cùng cẩn thận.

Phòng ngừa có chuyện gì xảy ra, hành tung của những người Nam Man này rất kỳ quái, không thể sơ suất.

Bọn họ mở hộp lễ vật ra thật cẩn thận, bên trong hộp chỉ có một bức tranh cuộn tròn, xem ra là một bức tranh chữ hay đại loại là thế. Chẳng lẽ thật sự là vì dâng tặng lễ vật mà đến đây?

Vân Kinh thấy vậy dời ánh mắt, nhìn về phía Tả đô úy thản nhiên nói: “Đa tạ thánh nữ.”

“Vương hậu thích là được rồi.” Tả đô úy bình tĩnh nhìn Vân Kinh, nét mặt vô cùng tôn kính.

Mặc Ngân thấy vậy lấy bức họa ra, cung kính, nhẹ nhàng bước về phía Vân Kinh, từ từ mở bức tranh ra.

Vân Khinh và Độc Cô Tuyết cùng nhau nhìn qua.

Bức tranh vừa được mở ra, trước mắt lập tức hiện lên một vùng non nước hữu tình, trong đó là một hồ sen thanh tịnh và đẹp đẽ với rất nhiều đóa sen nở rộ. Một người con gái thanh cao như một nhành lan đứng ngóng nhìn về phương xa, lãnh đạm mà thanh nhã, kiêu diễm tuyệt thế, chính là một bức tranh tuyệt sắc giai nhân.

Sở Vân đứng phía trước Vân Khinh và Độc Cô Tuyết, cũng ngẩng nhìn bức tranh này, không khỏi âm thầm kinh ngạc. Tặng cho Vân Khinh một bức tranh mỹ nhân, là có mục đích gì? Tranh này muốn đưa thì đưa cho Tần vương bọn họ còn có lý một chút, đưa cho Vân Khinh làm gì chứ?

Ý niệm này còn chưa kịp thành hình hoàn toàn trong đầu, những nét họa tiếp theo được bày ra đã khắc họa trọn vẹn dung nhan tuyệt sắc của mỹ nhân bên trong bức tranh.

Lông mày cong cong như lá liễu, đôi mắt đen lay láy, khuôn mặt trái xoan khéo léo, và ngay giữa mi tâm là một đóa hoa anh đào đỏ tươi, làm cả người tăng thêm mấy phần linh khí.

Ba người nhìn đến đây thì vô cùng sửng sốt, khuôn mặt này không phải là Vân Khinh hay sao?

Sắc mặt Vân Khinh chợt hiện lên nét kinh ngạc tột cùng, bức tranh của cô?

Thần sắc Độc Cô Tuyết lập tức trở nên lạnh lùng, thánh nữ Nam Man đưa tới một bức tranh của Vân Khinh là có mục đích gì? Sắc mặt hần chợt trầm xuống, muốn hỏi bọn họ có ý gì, lại liếc mắt nhìn góc phải bên dưới của bức tranh Mặc Ngân đang mở ra, thấy ghi tháng 7 năm Bính Thìn, khiến cho mọi lời nói sắp ra tới cửa miệng mắc lại cổ họng, không thể nói nên lời.

Tháng 7 năm Bính Thìn, bức tranh này được vẽ từ hai mươi năm trước.

Vân Khinh chợt cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Bức tranh của hai mươi năm trước, người này không phải cô, nhưng khuôn mặt kia, cái bốt hoa anh đào trên trán kia, sao có thể giống đến thế?

Cô nhìn Độc Cô Tuyết, hai người lại nhìn kỹ bức tranh một lần nữa.

Bức tranh đã ngả sang màu vàng, sờ lên có cảm giác ẩm mốc, quả nhiên là đã trải qua một thời gian dài, không giống như mới làm gần đây.

Và nhìn thật kỹ lại khuôn mặt kia, tuy rằng nhìn thoáng qua rất giống, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có nét không giống hoàn toàn. Người con gái trong bức tranh kia khí chất lạnh lẽo, lạnh lùng cao quý như băng, trong khi Vân Khinh là đậm mạc, thanh nhã ôn hòa, trên khuôn mặt kia cũng có nét không giống, nhìn kỹ thì quả thật là

hai người.

Nhưng hình dáng kia quả thực rất giống, nếu nói Tuyết Vương phi và Vân Khinh giống nhau năm phần, thì người con gái này và Vân Khinh phải giống nhau đến bảy phần. Trong thiên hạ này sao lại có người giống nhau đến như vậy?

"Đây là bức tranh quý giá của thánh nữ hai mươi năm về trước, Vương hậu có thích không ạ?" Tả đô úy cất giọng vang vọng khắp đại điện, vừa nói vừa nhìn thẳng vào Vân Khinh.

Quần thần trên đại điện đều thấy sắc mặt của Độc Cô Tuyết, Vân Khinh và Sở Vân cùng thay đổi, lúc này ai nấy cũng đồng loạt ngước lên nhìn Vân Khinh và Độc Cô Tuyết. Bệ hạ của bọn họ đâu phải là người dễ bị kích động, rốt cuộc trên bức tranh này vẽ cái gì?

Vân Khinh quay đầu nhìn Tả đô úy đang đứng dưới điện, nét mặt vô cùng cung kính và hưng phấn. Tuy rằng y che giấu rất giỏi nhưng Vân Khinh lại nhìn thấy rất rõ ràng, Cô khẽ nhú mày, sắc mặt vẫn thanh nhã như cũ chỉ nói: "Bản cung rất thích, đa tạ thánh nữ đã yêu mến."

"Nếu Vương hậu muốn biết người con gái trong bức họa này là ai, ta có thể trả lời cho người." Người phụ nữ che mặt kia vẫn im lặng từ lúc vào điện tới giờ lúc này đột nhiên cất lời, giọng nói lạnh lùng như băng giá.

Vân Khinh nghe vậy quay nhìn phụ nữ đó, trong lòng hơi dao động. Lời này có ẩn chứa ý tứ trong đó, có lẽ cũng không phải lời cô thích nghe, có lẽ...

Cô lập tức nhã nhặn nói: "Khi nào cần biết, tự nhiên sẽ đến bái kiến."

Người phụ nữ che mặt kia thấy vậy nhìn Vân Khinh lần nữa, không thềm nhắc lại một lời. Đám người Tả đô úy phía sau cũng đứng yên ở trong điện, không hề nói thêm một tiếng nào.

Sở Vân vừa thấy lập tức vỗ tay ra hiệu cho thị vệ bên ngoài điện nói: "Bốn vị đường xa vất vả đến đây, mời các vị lui về nghỉ ngơi dưỡng sức, Bệ hạ sẽ thiết yến khoản đãi các vị."

Bốn người kia nghe vậy gật đầu, sau đó xoay người bước ra ngoài, không hề ngần ngại.

Bách quan trong triều thấy vậy không khỏi dở khóc dở cười. Nam Man chính là Nam Man, quả thực chỉ là một đám người dã man, chẳng hiểu chút quy củ lễ tiết nào cả. Đám người đó thật sự không thể ở được những nơi thanh nhã, ai nấy đều cười thầm chế nhạo bọn họ.

Tuy nhiên, trên mặt Độc Cô Tuyết lại hiện lên một sự tàn bạo, hắn chỉ nhìn qua trong chớp mắt, nhưng dựa

vào trực giác, Độc Cô Tuyết khẳng định bọn họ không phải không hiểu lễ tiết, mà căn bản không hề coi trọng hẳn. Ở trên lãnh thổ của hẳn mà còn dám kiêu ngạo như thế, được, được lắm!

Vân Kinh thì lấy bức tranh trong tay Mặc Ngân ra, đáy mắt chợt trở nên phức tạp, người trong tranh này rốt cuộc...

Sau đó bách quan lại tiếp tục dâng lễ vật, có điều bây giờ tâm trí Vân Kinh đều dồn hết vào người trong bức tranh, đương nhiên không chú ý tới những gì đang diễn ra trên đại điện.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã đến buổi chiều, bách quan dâng tặng lễ vật mất nguyên một ngày trời.

Đèn hoa giăng lên rực rỡ, yến tiệc thịnh đãi đã được bắt đầu, đèn đuốc sáng trưng bao phủ khắp Tần vương cung, gán hát, xiếc ảo thuật, ca múa, tràn ngập trước điện Hiên Viên của Tần vương cung.

Ở đó bách quan quây quần, cùng với quân vương thưởng nhạc.

Độc Cô Tuyết ngồi trên cao, nhìn đoàn múa đang biểu diễn khúc 'phá trận' trước mắt, nâng chén hướng về phía quần thần phía dưới. Chúng quần thần lập tức quay đầu, cung kính nâng chén, tạ chủ long ân.

Vân Kinh ngồi tương đối xa Độc Cô Tuyết, ở phía sau cùng với các phi tần trong hậu cung và thê tử của bách quan đại thần. Hôm nay khắp chốn đều mừng vui nên cùng nhau thưởng nhạc.

"Vương hậu, Bệ hạ đưa lò sưởi ấm tới cho người." Vân Kinh đang ngồi nhàn nhã tựa vào ghế thì Sở Vân đột nhiên khẽ nói bên tai.

Vân Kinh nghe vậy ngẩng đầu lên, một cái lò sưởi ấm nhỏ chuyển từ tay Sở Vân vào tay cô. Vân Kinh nhìn lò sưởi trong tay, không khỏi quay đầu nhìn về hướng Độc Cô Tuyết.

Hắn bình thản nhìn cô, thấy cô đang nhìn mình thì nhướn mày lên, không một lời nào, nhưng ánh mắt kia như muốn nói: "Mau ôm cho ta."

Vân Kinh thấy vậy chợt nở nụ cười dịu dàng, ôm lò sưởi vào trong lòng, tuy rằng đang là mùa đông khắc nghiệt, nhưng cả người cô ấm áp cho đến tận tâm can.

Tay phải của cô từng bị đứt gân mạch, nhưng sau khi được Tuyết Vương phi cho uống quả trường sinh, đã sớm bình phục, không còn sợ hãi những ngày mùa đông thời tiết giá rét. Nhưng Độc Cô Tuyết vẫn lo lắng nên vẫn luôn làm lò sưởi ấm cho cô, người này sao lại có thể cẩn thận đến như thế.

“Bệ hạ nói, nếu Vương hậu cảm thấy mệt mỏi, hãy về tắm cung trước, nơi này cũng không còn việc gì, Bệ hạ trở về sẽ đi tìm người.” Sở Vân vừa cười vừa thấp giọng nói bên tai Vân Khinh.

Bọn họ đều biết tính tình của Vân Khinh, không thích những tình huống như thế này. Nhưng lúc này vì Độc Cô Tuyết nên cô cố gắng chịu đựng, ngay cả không vui vẫn ở lại chỗ này. Nhưng Bệ hạ bọn yêu Vân Khinh đến tận xương tủy, sao có thể để cô phải chịu đựng những việc khó chịu như thế này, nhất định là không rồi, ngay cả việc ra mặt để đối phó cũng không cần cô phải tham dự...

Vân Khinh nghe vậy dịu dàng cười với Độc Cô Tuyết, quay lại nói với Sở Vân: “Vậy làm phiền Sở đại phu.” Vừa nói vừa đứng lên, cô quả thật không thích những nơi nhiều người như vậy, lại là những trường hợp bằng mặt như thế này lại càng chán ghét. Ở tắm cung có sư phụ, Mộ Ai, Tiểu Tả, Tiểu Hữu, tỷ tỷ, Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp, Điều nhi mọi người đều ở đó. Còn có Độc Cô Hành nữa, cô muốn đón năm mới cùng với bọn họ.

Độc Cô Tuyết thấy Vân Khinh tươi cười cực kỳ dịu dàng với mình, trong nháy mắt xương cốt đều mềm nhũn hết ra. Nhìn xuống bên dưới thấy yến tiệc thịnh đãi mới tiến hành đến một nửa, lập tức cảm thấy chán ghét.

“Bệ hạ, Vương hậu đi rồi, người cũng không thể đi.” Mặc Ly vừa thấy ánh mắt của Độc Cô Tuyết, lập tức lên tiếng. Trường hợp quan trọng như vậy, cả hai người không thể bỏ về hết mà phải có người ở lại, nếu không thì mất hết thể diện.

Độc Cô Tuyết nghe thấy vậy sắc mặt không khỏi trầm ngâm, lạnh lùng.

Mặc Ly, Mặc Ngân thấy vậy nhìn nhau, trên mặt bọn họ đều là ý cười, Bệ hạ của bọn họ hận là không thể ở bên cạnh Vương hậu từng giờ từng khắc, huống chi bây giờ Độc Cô Hành cũng có mặt ở tắm cung.

“Bẩm Bệ hạ, những người Nam Man đó chỉ ở Tây điện nghỉ ngơi, không có động tĩnh gì khác.” Lúc này Mặc Chi đi tới, cúi xuống nói nhỏ bên tai Độc Cô Tuyết.

Lúc tối, khi đến mời bọn họ đến dự yến tiệc, Tả đô úy đã từ chối và nói rằng do đến đây quá vội vàng nên bọn họ, đều quá mức mệt mỏi, hôm nay sẽ không tham gia yến tiệc, sáng sớm ngày mai sẽ cùng Vương hậu và Bệ hạ đón năm mới.

Độc Cô Tuyết nghe vậy nét mặt chợt lóe sáng, khẽ gật đầu. Ngoan ngoãn đợi là tốt, nếu có hành động bất thường gì, những người kia không nên trách hấn không khách khí. Nam Man thì đã thế nào, không tuân thì cũng bị diệt mà thôi.

Mà lúc này, trong Phượng Minh điện, Độc Cô Hành, Phi Lâm, Mộ Ải, Đinh Phi Tình, Tiểu Tả, Tiểu Hữu, còn có ba tên nhóc dã thú kia đang vây quanh lò sưởi ấm. Ai nấy đều vui vẻ và phấn chấn, uống rượu cạn chén tương bừng, không khí náo nhiệt không hề thua kém yến tiệc long trọng ở bên ngoài kia.

Độc Cô Hành thì không thể xuất hiện ở bên ngoài, Phi Lâm, Mộ Ải do đó cũng sẽ không thể đi được, Đinh Phi Tình thì không thích để ý tới những chuyện như vậy, Cô đã ở nước Hàn mấy năm, những bữa yến tiệc xa hoa như thế này không hề thiếu, không bằng ở lại đây tự do tự tại.

Bởi vậy, tất cả mọi người trong cung đều biết Đinh Phi Tình ở trong Phượng Minh điện mở tiệc. Các loại rượu tốt nhất, bách quan tham dự yến tiệc bên kia có, bên này tất nhiên cũng có, hơn nữa còn chọn loại ngon nhất, ở đây có Đinh Phi Tình, đương nhiên không thể đặc tội.

"Ta cá là Vân Khinh sẽ trở về trong thời gian một nén nhang." Mộ Ải cười tủm tỉm nhìn Phi Lâm nói.

Phi Lâm uống cạn một chén rượu, chậm rãi nói: "Ta cá..."

"Vương gia." Phi Lâm còn chưa nói hết câu, Lý công công hầu hạ ở bên ngoài chạy bổ vào, gọi Độc Cô Hành. Độc Cô Hành ngồi tựa trên chiếc đệm, tay ôm lò sưởi đang nói chuyện với Đinh Phi Tình, lúc này thấy Lý công công chạy vào, liền quay sang nhìn Lý công công, nói: "Có chuyện gì?"

"Vừa rồi Bệ hạ cho Hoàn công công lại đây bẩm báo, nói Vương hậu đã rời khỏi đại điện, giờ đang về tẩm cung của Bệ hạ, mời tỷ tỷ của người qua bên đó để mở tiệc cho người vui vẻ, lệnh cho công công đến truyền lời." Lý công công bẩm báo lại.

Đinh Phi Tình vừa nghe nhất thời cười to nói: "Lần này Độc Cô Tuyệt đừng hòng mà cản trở được bọn ta a, đi, đi, đi qua, gây náo loạn nơi chốn của bọn họ đi."

Sau khi đại hôn Vân Khinh không ở Phượng Minh điện vốn là dành cho Vương hậu nữa, nên để nơi này cho đám người Phi Lâm tá túc, cô bị Độc Cô Tuyệt giữ chặt tại tẩm cung của hân.

Tiểu Tả, Tiểu Hữu nghe thấy vậy lập tức nhảy tưng tưng lên, xoay người chạy về phía tẩm cung của Độc Cô Tuyệt. Bạch Hổ vương cũng lập tức đuổi theo phía sau, xem ra hôm nay bọn họ không gây náo loạn cả đêm thì tuyệt đối không bỏ qua.

Độc Cô Hành thấy vậy cười nói: "Vân Khinh thật đúng là chẳng thèm quan tâm quy củ gì cả, đến Tần vương cung cũng chẳng e ngại gì." Y vừa nói vừa được Lý công công đỡ đứng lên, rồi vội vàng phủ thêm áo lông cừu lên người, che mặt lại.

Chỉ có Phi Lâm khẽ nhú mày, rõ ràng đã nói bọn họ ở lại đây, vì sao lúc này lại thay đổi. Nhưng Hoàn công công chính là đại công công bên cạnh Độc Cô Tuyết, có thể Sở Vân đang bận việc nên không tới được, nên y thay mặt truyền lời đến, cũng coi như hợp lý.

Có điều bọn họ cũng không biết rằng, sau khi người Nam Man tới Độc Cô Tuyết liền hạ lệnh cho y đi sang Tây điện hầu hạ, bởi vì y rất lạnh lợi.

Mấy người vừa cười cười nói nói đi về phía tẩm cung của Độc Cô Tuyết.

Trong khi Vân Kinh cùng hai cung nữ đi từ Hiên Viên điện tới Phượng Minh điện. Hai nhóm bọn họ, một nhóm đi từ bên trái hướng về bên phải Phượng Minh điện, còn một nhóm lại đi từ Phượng Minh điện về phía bên phải tẩm cung của Độc Cô Tuyết, ngay cả cơ hội chạm mặt nhau cũng không có.

Bóng đêm dày đặc, gió Bắc khẽ thổi qua, những ngọn cây rung lên trong đêm gió Bắc lạnh lẽo. Một vầng trăng khuyết lấp ló phía chân trời, làm nổi bật lên những bóng cây, không thấy có cảm giác như bị che phủ, ngược lại làm cho người ta có cảm giác quỷ quái đầy kích thích.

Những tiếng sần sật nhẹ nhàng tràn ngập trong bóng đêm, những ngọn đèn cung đình bị gió thổi đong đưa qua lại, làm xuất hiện những hình ảnh mờ lung, mê hoặc.

Lúc này, trong Hiên Viên điện yến tiệc đã đi vào hồi náo nhiệt, tiết mục ca múa chính của dân tộc Hồ sát biên giới vô cùng sôi động, dâng trào, kích thích người xem. Tiếng trống vang dội giữa không trung, những người đàn ông dũng mãnh để ngực trần, mặc những chiếc quần giống như những chiếc lồng đèn đứng giữa sân. Tay cầm kiếm nhảy múa, bước chân theo nhịp trống dồn dập, giống hệt như đang điên cuồng chém giết trên chiến trường. Những động tác kia, vừa mạnh mẽ vừa cuồng nhiệt đã thực sự mang chiến trường đẫm máu kia lên sân khấu, khiến chúng quần thần nhiệt huyết sôi trào, trầm trồ khen ngợi không ngớt.

“Bệ hạ, những người Nam Man không có động tĩnh gì khác thường, chỉ có tiểu Hoàn và bốn cung nữ đến Phượng Minh điện, nói là do Tả đô úy dặn dò bảo là nếu Vương hậu trở về thì báo cho bọn họ một tiếng. Bọn họ ngỡ ý ngày mai lúc mặt trời lên sẽ đặc biệt đến Phượng Minh điện, cùng Vương hậu đón ánh rạng đông của năm đầu tiên người lên ngôi.”

Độc Cô Tuyết nhìn màn biểu diễn trước mắt, nghe Mặc Chi bẩm báo. Mặt trời lên ư, trời còn chưa sáng kia mà.

“Bệ hạ, Phi Lâm phái người tới hỏi, có phải Vương hậu mở yến tiệc ở tẩm cung của người hay không?”

Nhưng suy nghĩ trong đầu còn chưa hoàn chỉnh thì ở bên cạnh Sở Vân đột nhiên bước vào, hỏi rất nhanh.

Độc Cô Tuyệt quay đầu lại, mặt mày cau lại trầm giọng hỏi: “Có ý gì?”

Sở Vân nhanh chóng nói: “Nhóm người của Phi Lâm nhận được lời của Vương hậu truyền tới, nói rằng ở tẩm cung của người mở yến tiệc, y có cảm giác không hợp lý, bởi vậy phái người tới hỏi, là thật hay là giả, có vấn đề hay không. Dù sao trước đó Vương hậu cũng nói với y là sẽ mở tiệc ở Phượng Minh điện, nhưng nay lại đột nhiên thay đổi. Bây giờ bọn họ đang đi đến tẩm cung của người.” Sở Vân nói đến đây thì sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

Độc Cô Tuyệt lập tức thay đổi sắc mặt, nếu Vân Kinh muốn dùng tẩm cung của hắn, tất nhiên sẽ nói cho hắn biết, sao bất chợt lại có ý nghĩ riêng như thế, có vấn đề.

“Đi, phong tỏa Phượng Minh điện, chặn Vân Kinh lại, mau.” Vừa phất tay ra hiệu, Độc Cô Tuyệt xoay người nhảy lên, phóng ra như mũi tên nhọn về phía Phượng Minh điện.

Mặc Ngân, Mặc Ly, Mặc Chi, Sở Vân không nói một lời nào, xoay người chạy theo Độc Cô Tuyệt đến Phượng Minh điện.

Bách quan ở trong yến tiệc, tuy rằng mắt đang xem biểu diễn nhưng tâm lại đặt hết lên người Độc Cô Tuyệt. Vừa thấy sắc mặt Độc Cô Tuyệt đột nhiên biến đổi, đáng vẻ vô cùng cấp bách, ai nấy đều lặng im, sau đó lập tức đứng dậy đuổi theo.

Cùng lúc này, Phi Lâm đã đi đến được nửa đường, bước từng bước chậm rãi rồi dừng lại trầm giọng nói: “Không đúng, cuối cùng ta vẫn cảm thấy có điều gì đó không hợp lý, đi, mau trở về, nhất định có vấn đề.” Vừa nói dứt câu này, Phi Lâm dậm mạnh chân một cái, cả người phóng nhanh như sao băng, quay trở về hướng Phượng Minh điện.

Đinh Phi Tình, Mộ Ai, Độc Cô Hành vừa rồi chờ Phi Lâm phái người đến hỏi Độc Cô Tuyệt, cũng vừa đi chậm lại vừa suy nghĩ. Lúc này, nhìn thấy Phi Lâm như thế, sắc mặt Đinh Phi Tình, Mộ Ai cũng biến đổi, liền vọt theo Phi Lâm quay trở về.

Đồng thời Mộ Ai nói: “Tiểu Tả, Tiểu Hữu, ở lại bảo vệ Vương gia.” Thân phận và thân thể Độc Cô Hành không thể để xảy ra một chút sơ suất nào.

Chỉ thấy, trong bóng đêm, hai nhóm người phóng nhanh như bay về phía Phượng Minh điện.

Lúc này, Vân Khanh và hai người cung nữ cũng đang nhanh chân quay trở lại Phượng Minh điện. Đã lâu rồi, cô chưa đón năm mới với tỷ tỷ, hơn nữa năm nay có nhiều bạn bè như vậy, lại còn có đại ca nữa. Trong lòng cô cảm thấy rất vui mừng và hạnh phúc, bước chân cũng nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

“Tỷ tỷ...” Bước từng bước vào Phượng Minh điện, Vân Khanh cho hai cung nữ lui ra ngoài rồi nhanh chóng chạy vào nội điện.

Hai tỷ nữ lập tức cung kính lui ra, nội điện của Phượng Minh điện là nơi không thể tùy tiện ra vào, nếu không cho phép thì không được đi vào.

Vừa đẩy cửa nội điện ra, không khí ấm áp và mùi rượu phảng phất lập tức bay đến, khóe miệng Vân Khanh khẽ mỉm cười, bước lên vài bước qua khỏi bức bình phong bằng ngọc lưu ly, đứng ở bên mép rèm nói: “Sao còn chưa ra...”

Còn chưa nói hết câu, Vân Khanh chợt đứng lặng im phía sau bức bình phong, bên trong nội điện đáng lẽ phải có tỷ tỷ và những người trong nhóm sư phụ. Bây giờ chỉ có món ngon, rượu thơm, nhưng không hề thấy một bóng người, chuyện này...

“Vân Khanh, vào đi.” Vân Khanh còn chưa phục hồi tinh thần, một giọng nói lạnh lùng như băng giá truyền đến từ phía sau, một người chậm rãi bước ra từ cửa hông.

Vân Khanh lập tức xoay người lại, mắt nhìn về nơi phát ra tiếng nói.

Một bóng áo trắng tinh thuần, một tấm vải lụa che mặt, không phải là người Nam Man kia thì là ai.

“Vì sao ngươi lại ở đây?” Vân Khanh thấy vậy khẽ nhíu mày, ngón tay ấn lên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ bên hông, trầm giọng hỏi.

Người phụ nữ che mặt kia nhìn động tác của Vân Khanh, không hề ngăn cản cũng không tránh né, lạnh lùng nói: “Con gái của Đinh gia ư, mẹ ruột của ngươi phải là Tuyết Vương phi của Hàn quốc, là hậu nhân của họ Tuyết mới phải.”

Vân Khanh nghe vậy chợt giật mình, bình tĩnh nhìn vào mắt người phụ nữ che mặt kia, sắc mặt nhẹ nhàng hỏi: “Bà là ai?”

Người phụ nữ che mặt kia không nói gì, cổ tay khẽ động đậy, chậm rãi kéo cái khăn che mặt xuống. Khuôn mặt kia không phải là người trên bức tranh mà người Nam Man đưa cho Vân Khanh sao. Tuy rằng đã già hơn

nhưng Vân Khanh chỉ cần nhìn lướt qua là đã có thể nhìn ra ngay.

“Bà...” Vân Khanh hơi nhíu mi, việc này... Một từ ‘bà’ vừa mới thốt ra, cái khăn che mặt trong tay người phụ nữ kia khẽ phất lên, một mùi thơm nồng xộc vào mũi cô.

Vân Khanh cảm thấy hoa mắt, đầu óc trở nên vô cùng mờ mịt, không khỏi giật mình, thầm kêu lên một tiếng không ổn, ngón tay đặt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ định ấn xuống.

Không ngờ cô còn chưa có động tác gì, phía sau gáy đột nhiên bị đập một cú thật mạnh, cả người Vân Khanh run lên, trước mắt chỉ là một màu tối đen, trong chốc lát không cảm giác được gì nữa, toàn thân không còn chút sức lực, ngã xuống dưới.

Người phụ nữ che mặt đỡ được Vân Khanh, lạnh lùng nói: “Quả trường sinh là thứ tốt vô cùng, nếu ta là chủ nhân của nó đương nhiên sẽ biết đối phó như thế nào, hương vị của nó trên người người quá nồng.”

Bóng đêm, càng lúc càng dày đặc.

Ánh sáng lóe lên lan tràn trong bóng đêm, phủ lên phía trên Phượng Minh điện, thứ ánh sáng kia nhìn vô cùng rực rỡ lại cực kỳ yêu diễm, nở rộ trong đêm đen thăm thẳm không gì có thể so sánh nổi.

“Không...” Một tiếng thét như xé nát tim gan vang vọng ở dưới bầu trời đêm, một bóng người đang phóng đến như một tia chớp.

Hết chương 106

Chương 107 – Dám đụng đến vợ của ta

Ánh lửa hùng hực, chỉ trong thời gian ngắn Phượng Minh điện gần như đã bị lửa vây quanh.

Độc Cô Tuyết nhìn cảnh tượng này mà đôi mắt giống như sắp nứt ra. Phóng người nhảy qua biển lửa hùng hực trước mắt không chút suy nghĩ, trong khoảnh khắc bóng dáng màu đen như mực ấy biến mất trong biển lửa.

Mặc Ngân, Mặc Ly vô cùng lo lắng, sắc mặt cực kỳ khó coi, vội vàng chạy theo phía sau Độc Cô Tuyết, xông thẳng vào biển lửa đang bủa vây Phượng Minh điện.

“Bệ hạ!” Bách quan đi theo phía sau chạy tới nơi, đứng từ xa thấy vậy ai nấy đều hoảng hốt, cùng kêu lên.

Cùng thời khắc đó, một bóng áo lam nhạt vọt đến, chính là Phi Lâm võ nghệ cao cường. Thấy lửa lớn như vậy sắc mặt y trở nên tái mét, không hề bận tâm đến ngọn lửa bùng cháy trước mắt, lao người về phía sau Phượng Minh điện.

Mộ Ải đi theo phía sau, sắc mặt cũng cực kỳ khiếp sợ, phóng theo Phi Lâm về phía sau điện.

Do khinh công của Đinh Phi Tình không theo kịp hai người đó, nên lọt lại phía sau, từ xa đã nhìn thấy ngọn lửa bốc lên cuộn cuộn ở Phượng Minh điện, cô lại điên cuồng chạy đến.

Ngọn lửa quá mãnh liệt, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã lan rộng ra giống như đang liếm sạch mọi thứ trên đồng cỏ khô. Dưới thời tiết này, với kiến trúc này quả thực là không thể chống đỡ được.

“Vân Khinh, Vân Khinh!” Độc Cô Tuyết vọt vào điện, thấy ngọn lửa lan ra từ nơi vốn dùng để chiêu đãi yến tiệc thì sợ hãi đến mức trái tim như ngừng đập, điên cuồng hét lên, phóng ra phía sau điện.

“Bệ hạ, cẩn thận, ngọn lửa này rất kỳ lạ.” Mặc Ngân chạy theo phía sau, vội kêu lên.

Không ngửi thấy mùi rượu, cũng không có mùi dầu, nhưng đám lửa này từ lúc bọn họ tới chỉ trong phút chốc đã lan tràn gần như khắp Phượng Minh điện, rất kỳ lạ, vô cùng kỳ lạ.

Độc Cô Tuyết như không nghe không thấy gì cứ thế lao thẳng vào vùng lửa cháy mãnh liệt nhất phía sau

điện.

Vân Khanh vẫn chưa ra, cô vẫn còn bên trong.

Phi Lâm và Mộ Ai vọt vào từ phía sau Phượng Minh điện, gần hơn so với Độc Cô Tuyết. Bóng dáng hai người nhoáng lên giữa ánh lửa, chỉ tung một cước đã phá toang cửa sau Phượng Minh điện.

"A..." Vừa vào trong, Mộ Ai nhìn cảnh tượng khắp trong điện một lượt, mặc cho y đã từng trải qua và chứng kiến nhiều trường hợp, nhưng lúc này cũng không thể ngăn được tiếng kêu kinh hãi, bước chân dừng lại, hai tay siết thật chặt.

Ngọn lửa cháy hừng hực ở nửa sau điện, khắp nơi đều bốc cháy, mà ngay vị trí trung tâm của đám lửa là xác năm người nằm ngổn ngang. Lúc này, trên khắp thân thể bọn họ đều là lửa đỏ, đã sớm bị thiêu đến cháy đen, không thể phân biệt được ai là ai.

Trên mấy cái xác cháy đen ấy bốc ra mùi hôi thối nồng nặc, xộc vào mũi, làm cho máu trong người y muốn chảy ngược lên.

Tuy rằng năm xác người này gần như bị thiêu cháy đến mức không thể nhận dạng, không thể phân biệt được, nhưng y chỉ cần liếc sơ qua cổ tay của một người trong số đó cũng thấy vô cùng rõ.

Một khối sắt màu đen bị thiêu đỏ rực trong lửa, nhưng không hề biến dạng, vẫn giữ nguyên hình dạng cũ. Chỉ có biểu tượng hình chim ưng đang sải cánh khắc trên mặt lúc này càng thêm chói mắt, giống như được ngọn lửa này tiếp thêm sức sống, tung cánh bay lên cao, sáng bóng đến mức không thể mở mắt ra nhìn.

Đó là bao cổ tay phi ưng mang trên tay Vân Khanh, đó là thân phận đặc trưng Độc Cô Tuyết dành cho Vân Khanh, đó là bao cổ tay Vân Khanh luôn mang theo bên người chưa bao giờ tháo xuống dù bất kỳ hoàn cảnh nào... Mộ Ai không dám suy nghĩ tiếp.

Cùng lúc này, Phi Lâm cũng nhìn thấy, sắc mặt biến đổi không ngừng, cả người run lên, phóng tới phía trước từng bước, phút chốc sắc mặt lại trầm xuống, mày nhíu lại. Y tung ra một chưởng, một cơn gió mạnh dập tắt lửa trên mấy cái xác kia, sau đó y đứng nguyên tại chỗ, nhíu mày mà không làm thêm động tác gì khác.

Mộ Ai sau một lát hoảng sợ, chợt ngẫm nghĩ được điều gì đó, sắc mặt biến đổi nhưng thu lại nét sợ hãi trên khuôn mặt, nhíu mày nhìn chằm chằm mấy cái xác kia.

Những tiếng ầm ầm vang lên không ngừng, những cái án dài, những cây cột lớn trong điện... liên tục nứt

gãy và không ngừng bị thiêu huỷ.

Chúng quần thần chạy tới phía ngoài Phượng Minh điện, chúng võ tướng quên mình phóng vào trong Phượng Minh điện, còn chúng văn thần vừa hoảng hốt, vừa điên cuồng hét lên gọi cứu viện.

“Dập lửa, dập lửa, mau...”

“Bệ hạ ở bên trong, nhanh, nhanh, nước...”

“Nhanh lên, có gian tể, phong tỏa vương cung...”

Trong khoảnh khắc, mệnh lệnh nổi lên khắp bốn phía, thị vệ khắp vương cung đã tập hợp lại đây, đội tham gia dập lửa, đội phụ trách phong tỏa vương cung, ai nấy đều tự giác, làm việc rất nhanh chóng, trật tự và chỉnh tề mà không hề hoảng hốt, rối loạn.

Sở Vân đứng giữa chỉ huy, sắc mặt thâm trầm khiến người ta khiếp sợ, liên tục hạ mệnh lệnh xuống.

“Vân Khinh...” Một tiếng phá cửa ầm ầm vang lên, Độc Cô Tuyết giống như một trận cuồng phong vọt vào phía sau điện.

Vừa vào đến nơi nhìn thấy tận mắt, ánh mắt Độc Cô Tuyết dừng trên mấy cái xác nằm dưới mặt đất, cùng với bao cổ tay phi ưng. Vẻ mặt vốn tràn đầy sát khí lẫn sợ hãi lại đột nhiên lắng xuống, khẽ thở dài một hơi thật nhẹ nhõm.

Đi từng bước trên lối vào, giương mắt nhìn lướt qua Phi Lâm và Mộ Ai đang đứng đối diện, trên mặt Độc Cô Tuyết không có hoảng sợ, không có đau thương mà thay thế vào đó là sự phẫn nộ và lạnh lẽo

“Chuyện này?” Mặc Chi, Mặc Ly đi theo phía sau thấy vậy, đồng loạt nhíu mày đứng sau lưng Độc Cô Tuyết, nét mặt cũng thả lỏng xuống, không còn vẻ lo lắng như lửa đốt vừa rồi.

Độc Cô Tuyết ngược mắt nhìn Phi Lâm và Mộ Ai, chỉ một ánh mắt trao đổi ba người đã thấu hiểu mọi việc. Giả mạo, người trước mắt này không phải Vân Khinh, là giả.

Nếu phía sau Phượng Minh điện có tiếng đánh nhau kịch liệt, hoặc là Vân Khinh bị đánh đến trọng thương, hoặc giả sử tình huống xấu hơn nữa là Vân Khinh bị nhốt chặt trong biển lửa này thì bọn họ vẫn có thể nhận ra. Đằng này, đã chết lại còn bị đốt đến biến dạng như vậy, chuyện này tuyệt đối không thể nào xảy ra, không thể có chuyện Vân Khinh không hề có chút phản kháng nào.

Vân Khinh ở cùng động vật lâu như vậy, nên trực giác của cô rất nhạy bén, có sát khí hay không cô có thể cảm nhận được ngay lập tức. Nếu thật sự muốn giết cô thì nơi này nhất định phải có dấu vết của một trận đánh kịch liệt. Mà với tình cảnh hiện tại thì rõ ràng Vân Khinh không hề cảm nhận được sát khí, cho nên mới không ra tay.

Nhưng nhìn tình cảnh hiện tại không cần phải nhiều lời cũng biết chắc chắn là giả.

Độc Cô Tuyết, Phi Lâm, Mộ Ai đều tiếp xúc với Vân Khinh một thời gian dài nên rất hiểu cô. Chiêu này xài với người khác có lẽ có tác dụng, nhưng đối với bọn họ hoàn toàn không có tác dụng.

“Linh Đang!” Đinh Phi Tình chạy vào, nhìn cảnh tượng phía sau điện, sắc mặt lại thay đổi, nét lo lắng trên trở nên thâm trầm, trầm giọng nói: “Đó không phải Linh Đang của ta.”

Hai mắt Độc Cô Tuyết nhú lại, sải bước lên phía trước, cúi người cầm tay của kẻ đang mang bao cổ tay Phi ưng lệnh kia lên.

Ngon lửa hừng hực đã làm cho bao cổ tay bằng thép đỏ lên như một hòn lửa. Mà Độc Cô Tuyết giống như chẳng hề cảm giác được sự nóng bỏng của nó, mạnh tay mở nó ra.

“Đồ của Quả nhân, ngoại trừ Vân Khinh, không ai có tư cách chạm vào.” Giọng nói lạnh như băng vang vọng khắp cung điện hừng hực lửa đỏ này, lạnh lẽo mà ngạt mùi máu tanh.

Phi Lâm, Đinh Phi Tình, Mộ Ai, nghe vậy cùng nhú mày, chẳng nói gì nữa.

Lửa đỏ ngập trời, giữa đêm tối thăm thẳm giống như hoa nở giữa địa ngục, vô cùng yêu diễm.

Lửa trong Phượng Minh điện càng ngày càng lớn, gần như không ai có thể ở yên ổn trong đó nữa, tiếng lửa cháy rừng rực truyền đến không ngừng. Những thanh xà trên nóc điện kêu răng rắc, lung lay như sắp đổ, lúc nào cũng có thể bất ngờ đổ ập xuống, vô cùng nguy hiểm.

Chỉ trong chốc lát mà lửa có thể thiêu đốt mạnh đến vậy, quả thực rất kỳ lạ.

Hất mạnh tay một cái, sát khí lan ra cuộn cuộn trong biển lửa kinh hoàng, Độc Cô Tuyết xoay người xuyên qua lửa đỏ chạy ra ngoài, trên mặt ẩn chứa vẻ phẫn nộ và căm hận vô cùng. Dám động đến người của hãn trên địa bàn của hãn, kẻ này thực sự muốn chết rồi.

Đinh Phi Tình, Phi Lâm, Mộ Ai nhìn nhau, sắc mặt cũng rất lạnh lùng, dám đụng đến Vân Khinh, đúng là muốn chết. Lập tức đi theo Độc Cô Tuyết phóng qua biển lửa hừng hực lao ra ngoài.

Mà lúc này ở bên ngoài điện, Sở Vân không biết tình hình bên trong nên vô cùng lo lắng.

“Bấm báo, Tây điện đột nhiên bốc cháy, sứ giả Nam Man vẫn còn ở bên trong.” Đang lúc không ngừng ngóng trông bóng dáng của Độc Cô Tuyết thì một thị vệ đột nhiên vọt đến, bấm báo với Sở Vân.

Sở Vân nghe vậy sắc mặt khẽ lay động, đột nhiên xoay người chạy ra hướng cửa cung, vừa chạy vừa lạnh giọng quát lớn: “Truyền lệnh, không cho phép bất cứ kẻ nào ra khỏi cung, kẻ nào trái lệnh mặc kệ là ai đều bị bắt giữ, không được giết chết, nhanh!” Phía trước đã bị phong tỏa gần hết, nhưng nếu hạ lệnh giết chết, lỡ may có Vương hậu trong đó, thì...

Mặc Tiềm suy nghĩ cũng cực nhanh, vốn đang xông vào vùng lửa hiểm yếu nhất để chờ Độc Cô Tuyết xông ra, liền xoay người chạy về cửa cung, tốc độ đó so với Sở Vân không có võ công nhanh hơn biết bao nhiêu lần.

“Phong tỏa bốn cửa cung, không cho phép bất cứ kẻ nào ra khỏi cung, giữ lại toàn bộ!” Giọng nói lạnh lùng, tàn khốc truyền ra, bóng dáng Mặc Tiềm gần như biến mất trong đêm đen, chạy tới cửa cung phía bắc.

Y là thống lĩnh thị vệ vương cung, lời nói của y uy nghiêm và gãy gọn hơn Sở Vân là đương nhiên.

Cùng lúc đó, Mặc Đình cũng đổi hướng chạy nhanh như bay về cửa cung phía đông.

Lúc này Tây điện cũng cháy, khiến cho tình thế càng thêm hỗn loạn, tạo ra hiện trường giả, còn có gì khác nữa chứ. Tây điện là nơi bốn sứ giả Nam Vực ở lại, cái này gọi là ‘lai giả bất thiện, thiện giả bất lai’^(*). Người trên bức tranh kia có một cái bốt giống hệt Vân Khinh, y chưa từng quên chuyện đó. Mấy sứ giả Nam Man này đến đây nhất định là vì Vương hậu. Phóng hỏa để bỏ chạy, chiêu này bọn họ quá quen thuộc rồi, đã ngu dốt lại còn đùa giỡn trước mặt thiên tử bọn họ, hừ!

^(*) *Người tốt thì không đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì.*

Ngọn lửa trong Phượng Minh điện rất hung tàn, mạnh mẽ, nhưng các thị vệ vương cung lại còn nhanh hơn tốc độ lan tràn kia. Nước phun ra như những vòi rồng, rét lạnh như băng đá dội xuống, lúc Độc Cô Tuyết lao ra từ phía sau Phượng Minh điện, toàn bộ phía trước hầu như đã bị dập tắt nên tất cả thị vệ lại tràn về phía sau.

“Bệ hạ, Sở đại phu...” Đám người Độc Cô Tuyết vừa mới bước ra, không đợi Độc Cô Tuyết mở miệng, tả tướng trấn thủ khu vực này đã lập tức bước đến, bấm báo với Độc Cô Tuyết tất cả mọi chuyện vừa phát sinh cùng với những gì mà họ đã xử lý.

“Nam Man, được lắm!” Độc Cô Tuyết cắn chặt răng, từ kẽ răng thốt ra mấy chữ, lạnh lẽo như băng thấm vào tận xương cốt.

Những gì nên làm Sở Vân và Mặc Tiềm đều làm rất tốt. Lúc này, hắc chỉ cần chờ tin tức.

“Bệ hạ! Vương hậu?” Sau khi bẩm báo tình hình một cách chớp nhoáng, tả tướng không thấy Vân Khinh, nhưng cũng không thấy Độc Cô Tuyết biểu lộ dáng vẻ bi thương, đương nhiên biết bên trong không xảy ra chuyện gì nên thở phào nhẹ nhõm, nhú mày hỏi.

Độc Cô Tuyết phất tay, khuôn mặt tràn đầy lạnh lùng và tàn khốc, làm cho bách quan chẳng ai dám mở miệng. Sự lặng im bao trùm làm cho ánh lửa sau lưng càng thêm nổi bật, hết sức kiên cường.

“Chuyện gì nên làm thì làm đi, chuyện của Vương hậu đã có quả nhân xử lý.” Tiếng quát bá đạo tràn ngập uy nghiêm vang lên, giữa đêm đen lại càng thêm kiên cường, lạnh lùng.

“Tuân lệnh.” Bách quan đồng loạt khom người đáp lại.

“Lui ra.” Độc Cô Tuyết thấy vậy phất tay ra hiệu, sau đó khoanh tay đứng thẳng trên bậc thang trước Phượng Minh điện. Những cơn gió lạnh thổi qua bay góc áo của hắc, hắc rõ lên dáng vẻ uy nghiêm hiên hách.

Chuyện của Vân Khinh thì để hắc xử lý. Bách quan Đại Tần là tồn tại vì Đại Tần, tuyệt đối không thể để gốc rễ bị dao động, lòng người sao có thể hỗn loạn được chứ.

Bách quan nghe vậy, lập tức khom người lui ra, kỷ luật nghiêm minh, lệnh vua như núi.

Lúc này, Độc Cô Hành vốn giấu mình trong màn đêm, mới chậm rãi bước đến. Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp, Điều nhi, cũng cùng vọt tới, vây quanh Độc Cô Tuyết kêu ầm ĩ.

Độc Cô Tuyết thấy vậy chau mày, Điều nhi, Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp đều được Vân Khinh nuôi dưỡng, rất quen thuộc mùi của Vân Khinh. Nhưng lúc này chúng nó không thể xác định được phương hướng Vân Khinh biến mất để truy đuổi, lại tụ tập hết trong này. Vậy thì chỉ có một sự giải thích duy nhất là mùi của Vân Khinh bị che giấu.

Độc Cô Hành đi lại thấy vẻ mặt tức giận của Độc Cô Tuyết, bèn đưa tay vỗ vỗ vai Độc Cô Tuyết, không nói gì, y tin tưởng Độc Cô Tuyết có thể xử lý tốt.

“Bệ hạ, Bệ hạ, đã bắt được gian tể.” Bách quan vừa mới lui ra, vài người thị vệ đột nhiên chạy vào như điên, xách theo một người thân thể dính đầy máu, mặc phục trang của thái giám.

Độc Cô Tuyết vừa nghe vậy mặt mày lập tức tràn đầy sát khí. Gian tể, thủ hạ của Độc Cô Tuyết hắc mà cũng có gian tể.

“Phát hiện y bên chân tường thành gần cửa Nam Cung.” Mấy người thị vệ vừa lao vào bấm báo lại vừa chạy điên cuồng.

Kẻ mà bọn họ xách vào chính là Hoàn công công, là người giả truyền mệnh lệnh của Vân Kinh, là tên đầu sỏ dẫn dắt đám Phi Lâm rời khỏi nơi này.

Độc Cô Tuyết có cảm giác không bình thường. Chuyện Hoàn công công là gian tế, mọi người đều đã biết.

Độc Cô Tuyết mặt mày nhú lại, không hề giận dữ mà đầy uy nghiêm, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Hoàn công công: “Nói, quả nhân sẽ cho ngươi được chết toàn thây.” Người của hắn mà dám phản bội hắn, tội này không thể tha.

Hoàn công công ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết, trên mặt dính đầy máu, hai mắt mờ mịt, nói rất bình tĩnh: “Tề thái tử ta đã không chiếm được, vậy phải hủy diệt hết, các ngươi cũng đừng mơ tưởng có được.”

Độc Cô Tuyết nghe những lời này thì chau mày, sao lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Tề Chi Khiêm.

Phi Lâm đứng bên cạnh nghe vậy đôi mắt cũng chợt lóe sáng, nhìn Hoàn công công từ trên xuống dưới một lượt, ngửi thấy một mùi thoang thoảng trong không khí, sắc mặt đột ngột thay đổi.

“Bấm báo, mấy vị sứ giả Nam Man đều chết cháy trong Tây điện, không ai chạy thoát.” Đúng lúc này, một thị vệ vội vàng chạy vào bấm báo. Độc Cô Tuyết vừa nghe xong, mày lại càng nhíu chặt, cơn tức giận trên người càng thêm nồng đậm. Chết cháy, giỏi, giỏi lắm, diễn kịch đến cỡ này để cho hắn xem, tốt lắm, tốt lắm, toàn bộ đều dành cho hắn cả.

Hừ lạnh một tiếng thật mạnh, sát khí chợt lóe lên trong mắt Độc Cô Tuyết, còn chưa kịp thốt lời, Phi Lâm đột nhiên trầm giọng nói: “Mê hồn.” Vừa nói đi đến bên người Hoàn công công.

“Mê hồn.” Mộ Ai nghe vậy cũng giật mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Phi Lâm.

“Cái gì vậy?” Độc Cô Tuyết nhìn thấy Phi Lâm và Mộ Ai cùng thay đổi sắc mặt, lập tức trầm giọng hỏi.

“Mê hồn, là loại thuốc bí mật của Nam Man, có thể mê hoặc tâm trí người khác, khiến cho người bị trúng thuốc chịu sự khống chế của kẻ đó.” Phi Lâm nhíu mày trầm giọng nói.

Phi Lâm đã từng gặp Hoàn công công vài lần, người này là một kẻ lạnh lùng, thông minh nhưng cũng rất bình tĩnh, cho dù y là gian tế cũng không thể thay đổi tính cách được. Huống chi một kẻ làm gian tế sao có thể dễ dàng khai ra danh tánh chủ tử mình như vậy bao giờ, xem ra không phải bị lợi dụng, mà chính là bị khống chế.

Hơn nữa thực không đúng lúc, chỗ y đứng là cuối luồng gió, lại khá gần Hoàn công công nữa, nên dù mùi hương kia rất nhẹ cũng vừa vẩn bay vào mũi của y. Loại thuốc mê hồn này, y đã từng nhìn thấy một lần vào năm y thâm nhập Nam Man đi du sơn ngoạn thủy nên nhớ rất rõ.

Đáng chết, nếu phát hiện lúc tên công công này vào bẩm báo thì sao có thể xảy ra chuyện này chứ.

“Nam Man.” Độc Cô Tuyệt siết chặt thanh nhuyễn kiếm trong tay, trên mu bàn tay nổi gân xanh dày đặc, cả người đầy sát khí, trong lòng lo lắng xen lẫn cuồng nộ. Nếu Vân Kinh bị như thế thì...

Nam Man không phải là nơi dễ đụng đến, mà thứ khó đụng đến nhất chính là sự thần bí. Nơi này vô cùng rối loạn, lại có những thế lực kỳ lạ rất khó lường. Trong từ điển bí mật của Đại Tần còn ghi lại, ngay cả việc xuống thăm viếng người chết mà bọn chúng còn có thể làm được, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, cho nên tốt nhất là không nên đụng đến bọn chúng.

Mà bây giờ, không phải hấn muốn đụng đến Nam Man, mà là bọn Nam Man tới tìm hấn gây sự, vậy thì đừng trách hấn không khách khí.

“Mê hồn, quả nhiên là mê hồn, hèn gì.” Mộ Ải trầm giọng nhíu mày lắm lắm, sau nửa canh giờ mê hồn sẽ tự giải, nhưng sau khi tỉnh lại người bị hạ thuốc chẳng hề nhớ những chuyện đã xảy ra.

Đinh Phi Tình nghe vậy quay sang nhìn Độc Cô Tuyệt cả người đang lạnh lùng tàn khốc, trầm giọng nói: “Mục đích của bọn chúng nhất định là Linh Đang, sắp xếp mọi chuyện như thế, ngoài việc muốn làm cho chúng ta nghĩ con bé đã chết thực sự, thì rốt cuộc bọn chúng còn muốn làm gì nữa?”

Nếu không phải bọn họ phản ứng mau lẹ, lập tức nhận thấy những điểm bất hợp lý, vội vàng ra tay thì lúc này nhất định sẽ không nhận ra sơ hở lớn như vậy.

Nếu cô đoán không lầm, thì bọn người Nam Man này muốn Hoàn công công dẫn bọn chúng ra khỏi cung, chỉ có điều mệnh lệnh của Độc Cô Tuyệt đến quá nhanh, thân phận Hoàn công công bị bại lộ, bởi vậy mới cho y một đao rồi vút ở góc tường. Đáng tiếc, Hoàn công công này mệnh lớn nên không chết, vì thế mùi hương trên người kia không kịp tán đi hết, để lại sơ hở lớn như vậy.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy không nói gì, hấn chỉ biết rằng phải sớm làm thịt bọn chúng, chẳng cần quan tâm đó có phải Nam Man hay không, sứ giả hay sứ thật gì sất.

“Bệ hạ, Bệ hạ, một khắc trước có năm người xuất cung cửa Nam Cung, Sở Vân đại phu đã đuổi theo rồi.” Đinh Phi Tình vừa định hỏi thì thị vệ do Sở Vân mang theo lúc nãy đã vội vàng chạy về bẩm báo, trối theo mấy

tên thị vệ phụ trách cửa Tây cung.

Không nhìn cũng biết, mùi hương của mê hồn quá nồng, đang xộc thẳng vào mũi, những người này chắc hẳn đã bị bọn chúng dùng mê hồn, cho nên mới chống lại mệnh lệnh của Độc Cô Tuyết mà mở cửa cung.

Lập tức, sát khí quanh người Độc Cô Tuyết tỏa ra như bão táp, quát lớn: "Hun khói, đề phòng bốn phía thành."

Rồi quay sang Độc Cô Hành đứng bên cạnh nói: "Giúp đệ ứng phó một đêm."

Dứt lời, hắt xoay người, hét lớn một tiếng nói: "Đi theo ta." Nói xong liền nhắm thẳng tới cửa Nam Cung, điên cuồng chạy. Cả người đầy sát khí, dưới đêm trăng giống hệt như quỷ sứ đến từ địa ngục.

Dám không coi hấn ra gì mà động đến Vân Khinh của hấn, chẳng khác nào coi Độc Cô Tuyết hấn chỉ là kẻ vô dụng.

Nam Man, sau hôm nay, nhất định phải cho các người biết thế nào là gà chó cũng không tha.

Bạch Hổ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp, Điều nhi cũng lập tức đuổi theo.

Mặc Ly, Mặc Ngân nhanh chóng ra hiệu lệnh trong đêm đen, gấp rút đuổi theo, bóng người ẩn hiện trong màn đêm dày đặc cùng rất nhiều âm thanh.

Phi Lâm, Mộ Ai, Đinh Phi Tình nhìn nhau, không nói một lời cũng đuổi theo.

Ở phía sau bọn họ, một đốm lửa đỏ rực cùng khói cuộn cuộn bắn thẳng lên trời, đó là tín hiệu phong tỏa bốn cửa thành.

Đêm càng lúc càng thăm thẳm.

Gió bắc cuộn qua từng cơn, sáng sớm trên con đường núi rừng thật tĩnh lặng, sương mù lơ đãng trong không khí, mơ mơ hồ hồ nhìn không thấy cảnh tượng xa xa, một khung cảnh thật mờ ảo.

Một chiếc xe ngựa bình thường đang chạy như điên giữa con đường núi tĩnh lặng này. Thân xe mộc mạc, nhưng bốn con ngựa chạy đằng trước lại mạnh mẽ khác thường, chạy mà cứ như đang bay vậy. Ba người đàn ông mặc trang phục nông dân đang điều khiển ngựa phóng như điên. Tiếng vó ngựa cộp cộp trên con đường núi đầy mù sương giữa sáng sớm, rõ ràng mà vội vã.

Một cơn đau nhức đột nhiên kéo đến, Vân Kinh mơ mơ màng màng rồi đột nhiên chấn động, mở bừng mắt ra, cả người tỉnh táo lại.

Lọt vào tầm mắt là một người phụ nữ có khuôn mặt khá giống cô, đang nắm chặt cánh tay cô, có ánh sáng màu bạc chột lóe lên trong tay, lạnh lùng nói: “Tĩnh rồi.”

Vân Kinh nhìn quanh một lát liền cảm giác được mình đang ở trong xe ngựa, chột lướt qua cánh tay, một chấm nhỏ màu đỏ sẫm thật bắt mắt nằm trên cánh tay, cô khẽ chau mày. Đây là, thủ cung sa, cô đã là người của Độc Cô Tuyết, sao vẫn còn thủ cung sa được chứ?

“Vân Kinh – Vương hậu của Đại Tần đã chết, người vốn là người Nam Vực ta, bây giờ theo ta trở về. Từ nay, cái tên Vân Kinh này không được nhắc tới nữa, người vốn họ Tuyết, từ bây giờ trở về sau tên của người là Tuyết Nhan”. Giọng nói lạnh lùng quanh quẩn trong chiếc xe ngựa nhỏ hẹp, lạnh lẽo mà không mang theo một chút cảm tình dao động nào.

Không có cảm xúc dao động mãnh liệt, cũng không ngạc nhiên lẫn phẫn nộ, càng chẳng có e ngại, chỉ có lạnh lùng, lạnh lùng đến cực cùng.

Người phụ nữ che mặt lạnh lùng nhìn Vân Kinh, thấy cô chậm rãi mặc quần áo, tất cả đều rất ung dung, rất bình tĩnh, bà ta khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “Ta nghĩ tốt nhất là người nên ngoan ngoãn nghe lời, không có đàn người cũng chỉ như một kẻ tàn phế mà thôi, chớ chọc giận ta.”

Vân Kinh giương mắt nhìn người phụ nữ che mặt, trả lời vô cùng lạnh lùng: “Vì sao ta phải nghe lời người.” Chưa nói dứt lời, Vân Kinh đã tháo chiếc vòng ngọc trên cổ tay cô ra, một vết cắt hiện rõ trên sàn gỗ lim của chiếc xe ngựa cùng một âm thanh sắc bén vang lên xen lẫn âm nhận đánh thẳng tới mặt của người phụ nữ.

Người phụ nữ che mặt vốn không nghĩ tới Vân Kinh không có Phượng Ngâm Tiêu Vĩ mà vẫn có thể tấn công được. Trong lúc nhất thời sửng sốt, bà ta cuống quýt xoay người phóng ra ngoài xe ngựa.

“Hí...” Tiếng ngựa hí vang, tiếng cắt bén nhọn vang lên giữa con đường núi trống vắng, từng đợt âm nhận tung bay ra với tốc độ nhanh chóng, lao thẳng tới bốn người không kịp phòng bị ở bên ngoài.

Âm công, dùng âm để tấn công, tất cả mọi âm thanh đều có thể trở thành vũ khí, đầu cần phải là đàn hoặc là phải có nhạc khí mới dùng được chứ, thật đáng chê cười.

Vén rèm lên, Vân Kinh nhìn thấy người phụ nữ che mặt kia bị cắt một vết ngay cổ do không tránh né kịp, máu đang đổ rùng rùng. Tay phải của cô chuyển động không ngừng, tay trái hạ xuống cầm chiếc chuông bằng

ngọc phi thúy đeo bên hông, ngón tay lướt động không ngừng nghỉ. Hai âm thanh cùng hợp tấu, tuy rằng còn kém xa Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, nhưng chẳng hề khó khăn gì khi đối phó với đám người bình thường này.

Bốn người bên ngoài mất đi cơ hội ra tay trước, tất nhiên bị đặt ở thế hạ phong.

“Ta là Vương hậu của Đại Tần, là thê tử của Độc Cô Tuyết, lẽ nào chỉ cần người nói không phải thì là không phải, người muốn thế nào thì được thế đó ư.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, đậm mặc vang vọng khắp nơi này, lạnh như băng mà tràn ngập sự giận dữ, phẫn nộ.

Hai âm thanh hòa cùng nhau tấn công, âm nhận tung bay, mỗi chiêu vung ra đều là sát chiêu.

“Hay cho một tiếng Vương hậu Đại Tần. Thánh nữ Bệ hạ, ăn trộm gà không thành còn mất luôn cả nắm gạo, ha ha.” Giữa những luồng âm sắc tung bay đột nhiên vang lên một giọng nói âm hiểm, một đội quân mặc trang phục người Tần xuất hiện. Những người đàn ông này có vóc dáng khá là thấp bé nhưng lại tinh anh tràn đầy sinh lực.

“Đi mau.” Người phụ nữ che mặt kia lắc mình né qua được âm nhận của Vân Khinh, lạnh giọng quát lên.

“Còn muốn chạy sao, thánh nữ Bệ hạ, người cho rằng ta đuổi theo từ vạn dặm xa xôi đến đây, sẽ cho người cơ hội này ư.” Giọng nói âm hiểm lại vang lên một lần nữa, cùng với âm thanh này là trận mưa tên đen kịt che kín cả bầu trời, xuyên qua màn sương mù lao vùn vụt đến chỗ của Vân Khinh.

Trong chốc lát, toàn bộ chung quanh xe ngựa bị bao vây dưới làn mưa tên ấy.

Hết chương 107

Chương 108 – Thánh nữ Nam Man

Vân Khinh vừa nghe lời ấy khẽ nhú mi, thánh nữ Bệ hạ? Chẳng lẽ người phụ nữ trước mắt này lại là một trong hai quân vương ở Nam Vực, chính là thánh nữ Nam Man?

Suy nghĩ này chợt lóe qua trong đầu, tuy nhiên tình cảnh trước mắt cũng không cho phép cô suy nghĩ nhiều. Những mũi tên màu đen nhọn hoắt phá tan màn sương mù dày đặc phóng tới, hoàn toàn bao phủ tất cả bọn họ bên trong.

Lúc này Vân Khinh dậm mạnh chân, từng bước mượn lực xoay người, gấp rút tung bay về phía sau xe ngựa. Cái chuông nhỏ trong tay cô biến đổi âm sắc không ngừng, rung lên dồn dập. Một vòng tròn bảo vệ hình thành quanh người cô, che chắn cho cô phóng ra ngoài.

Tấn công bằng tiếng chuông dù sao cũng không phải nhạc khí sở trường mà Vân Khinh am hiểu, tuy rằng có thể sử dụng làm vũ khí nhưng thật sự kém xa rất nhiều so với Phượng Ngâm Tiêu Vĩ. Nếu bây giờ cô có Phượng Ngâm Tiêu Vĩ trong tay thì cho dù là mưa tên thế này cô cũng chẳng cần tránh né làm gì mà sẽ đánh thẳng vào.

Vân Khinh phóng người nhảy lên trên, người phụ nữ che mặt kia thấy vậy vô cùng kinh ngạc, bất chấp hàng loạt tên nhọn đang phóng tới phía trước mình, quay người tóm lấy Vân Khinh. Ở Nam Vực chỉ nghe thấy Vân Khinh biết âm công, có thể chỉ huy vạn thú, nhưng chưa từng nghe nói cô biết võ công, đây là...

Ba người đàn ông đứng phía sau người phụ nữ che mặt kia hét lên hoảng sợ, nhanh chóng rút kiếm ra khỏi vỏ, thanh kiếm màu đen phản chiếu một sắc đen sáng bóng trong màn sương mù sáng sớm. Bọn họ vừa khổng chế ngựa vừa vội vã chạy về phía Vân Khinh.

Trong nháy mắt, vô số những mũi tên màu đen nhọn hoắt lao tới vun vút như mưa, trong khoảnh khắc bốn con tuần mã đang kéo xe ngựa bị bắn thành con nhím.

"Hí..." Tiếng ngựa hí rền rĩ trong nháy mắt vang vọng trên con đường núi chật hẹp, toàn thân bốn con tuần mã dính đầy máu, lao đến ầm ầm. Chiếc xe ngựa kêu răng rắc rồi ngã xuống ở giữa con đường núi hiểm trở, bánh xe lăn ra rất xa, vài vóc quần áo bên trong xe ngựa văng ra khắp nơi.

Đó là những thứ mà Vân Khanh và người phụ nữ che mặt kia ngụy trang để ra khỏi kinh đô nước Tần.

“Còn muốn trốn!” Giọng nói âm hiểm lại chậm chậm vang lên một lần nữa. Một người đàn ông mặc trường bào màu lam đứng phía sau đám người Nam Man kia, sự nham hiểm hiện rõ trên khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, y nở một nụ cười hiểm độc, bàn tay vung lên. Một vật hình tròn, màu trắng giống như quả trứng được y nắm chặt trong tay từ nãy giờ xuất hiện giữa không trung, bay theo hình cung hướng về phía Vân Khanh đang vội vã rút lui.

“Đi mau, không thể chậm vào.” Người phụ nữ che mặt kia nhìn thấy vật tròn tròn màu trắng đó đang bay về phía bọn họ thì nhíu chặt mày, ra sức nhào về phía Vân Khanh, lạnh giọng quát.

“Bệ hạ, đi mau!” Sắc mặt Tả đô úy biến đổi khủng khiếp, không kịp ngăn cản những mũi tên đang bắn về phía bọn họ, hoảng hốt kêu lên bổ nhào về phía người phụ nữ che mặt.

Vân Khanh không biết đây là cái gì, nhưng nghe ngữ khí mấy người này hoảng sợ như thế, nhất định viên màu trắng này không phải là thứ tốt đẹp gì.

Bà ta biết cô đã ăn thuốc giải của Độc Cô Tuyết, đồng thời cũng biết cô được Tuyết Vương phi cho dùng quả trường sinh, tất cả đều không thể qua mặt bà ta. Lúc này, có thể làm cho bà ấy nói như thế, tất nhiên cô cũng không dám chậm trễ, lập tức phát tung người, vận khinh công chạy về hướng ngược lại.

Nhưng ngay tại thời điểm bọn họ gấp rút bỏ chạy như thế, chỉ trong phút chốc đột nhiên xuất hiện một đội quân trong lớp sương mù dày đặc trên con đường núi phía sau bọn họ. Tiếp đó, hàng loạt tên nhon màu đen phóng qua không trung theo hình vòng cung, mang theo sự bén nhọn đến chết người bắn về phía bọn họ.

Vân Khanh đi phía trước đột ngột dừng chân, đứng im tại chỗ, hai mắt nhíu lại, trầm giọng quát: “Đàn, nhanh lên!”

Cái chuông trong tay Vân Khanh không thể phá trận được, âm nhận như vậy không đủ mạnh để thoát ra khỏi trận thế, chỉ có Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, chỉ cần có Phượng Ngâm Tiêu Vĩ trong tay, thì sợ gì thiên hạ này không có đường ra.

“Không có ở đây!” Người phụ nữ che mặt vội vã xoay người đứng bên cạnh Vân Khanh, ra sức nắm chặt cánh tay cô, sức lực kia giống như muốn bấm sâu vào da thịt.

Vân Khanh nghe vậy sắc mặt trầm xuống, không có Phượng Ngâm Tiêu Vĩ ở đây. Cô lập tức rung mạnh chuông trong tay, âm nhận vô hình bay lên, tạo thành một vành đai bảo vệ phía trước người cô, ngăn chặn những mũi tên nhọn đang nhắm về phía bọn họ.

Có điều cô không dám nắm chắc có thể ngăn cản được hay không.

Bên cạnh, người phụ nữ che mặt vung thanh trường kiếm trong tay, vội vàng chống lại những mũi tên nhọn đang xé tan không khí bay đến.

“Bệ hạ, cẩn thận!” Tả đô úy đi theo phía sau vừa chạy tới, thấy vậy sắc mặt thay đổi khôn lường, kinh hoàng hét lớn.

Ngay tại giờ khắc này, viên tròn tròn màu trắng kia bay ra khỏi tay người đàn ông nham hiểm kia, rớt phịch một tiếng sau khi lướt qua làn mưa mũi tên, đập thẳng vào mặt đường phía sau xe ngựa, vỡ vụn ra.

Cái vỏ màu trắng bên ngoài lập tức mở toang ra, Vân Khanh nghe thấy người phụ nữ che mặt kia kêu cô ‘cẩn thận’ còn Tả đô úy thì vô cùng hoảng sợ. Cô vừa chặn những mũi tên nhọn đang phóng tới phía trước, vừa nhìn về bên đó.

Vừa thấy bên dưới, Vân Khanh khẽ cau mày, đây là cái gì?

Chỉ thấy sau khi viên tròn trắng kia vỡ nát ra, bên trong lập tức chui ra một con trùng nhỏ màu xanh cả người dính đầy chất lỏng màu xanh biếc. Nó to cỡ ngón tay, có lẽ dài khoảng một tấc, trông bộ dáng như một con tắc, nhìn không có chỗ nào đặc biệt.

“Rút lui!” Người phụ nữ che mặt vội vã túm lấy Vân Khanh kéo mạnh cô về phía sau chính mình, sắc mặt nghiêm trọng, mắt nheo lại, nhìn chăm chăm con trùng màu xanh kia không chớp mắt.

Vân Khanh bị bà ta túm một cái lão đảo cả người, cái chuông trong tay rung lên, xuất hiện một chỗ sơ hở, lập tức có một mũi tên nhọn phóng vút qua bên má, giống như muốn dán vào mặt cô. Mũi tên kia đầy sát khí còn mang theo hơi sương buổi sáng sớm, vô cùng rét lạnh làm lòng cô căng thẳng tột cùng.

Bàn tay lập tức chuyển động rất nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã bổ sung vào chỗ sơ hở kia.

Vân Khanh chau mày, phía trước có mai phục, phía sau cũng có mai phục, cô lại có không có vũ khí sở trường trong tay. Tình hình như vậy, chỉ có bị đánh cho tan tác thôi chứ làm sao có thể thoát thân được?

Trong lòng đang suy tư chưa nghĩ ra được cách đối phó thì con trùng nhỏ màu xanh kia sau khi thoát ra khỏi vỏ, đột nhiên dựng đứng người trên mặt đất, rồi phóng về phía Vân Kinh đang đứng sau thánh nữ Nam Man nhanh như tia chớp.

Vân Kinh chỉ thấy trong mắt mình ghi lại hình ảnh màu xanh chợt lóe trên bầu trời, rồi ngay sau đó một luồng sức mạnh đột nhiên truyền đến. Thánh nữ Nam Man đang giữ chặt người cô, vội vàng ôm cô nhảy lên, điên cuồng lăn về phía sau.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên ngay sát phía sau, tiếng kêu cực kỳ thê lương.

Trong lòng Vân Kinh vô cùng căng thẳng, giương mắt nhìn về nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết kia.

Chỉ thấy người thị vệ vừa vọt phóng ngựa vọt tới phía sau cô và thánh nữ Nam Man lập tức ngã bổ nhào xuống, sắc mặt cực kỳ hoảng sợ và tuyệt vọng, hai tay ôm chặt lấy ngực. Nơi đó có một vết máu rỉ ra, nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, có thể thấy miệng vết thương cũng không lớn lắm, nhưng chuyện đó đã xảy ra như thế nào?

Vân Kinh còn chưa nghĩ ra thì người thị vệ kia đã lăn lộn điên cuồng trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết truyền ra xa, như muốn làm cho người ta dựng hết lông tóc lên.

Máu tươi từ trong mũi, miệng và tai của y chảy ra thành dòng, chỉ trong khoảnh khắc, thất khiếu đều đổ máu, cả người cứng ngắc không thể nhúc nhích. Quá trình đó xảy ra cực kỳ nhanh, ngay khi Vân Kinh và thánh nữ Nam Man vẫn đang lăn trên mặt đất chưa kịp dừng lại.

Thân thể y cứng ngắc, há hốc miệng, máu từ miệng chảy ra ào ạt, chỉ trong chốc lát trên mặt đất đã toàn một màu đỏ tươi, chỉ là như vậy nhưng đã khiến người ta run sợ.

Từ trong dòng máu đỏ tươi xuất hiện một con trùng toàn thân màu xanh biếc dài chừng hai tấc, bò chậm chậm từ trong miệng ra. Đi qua nơi nào có máu nó liền hút sạch vào trong miệng, cái thân màu xanh biếc kia chỉ trong chốc lát còn xanh hơn lúc nãy nữa.

Mà người thị vệ đã chết kia, lúc này toàn thân bắt đầu khô quắt lại, chỉ cần dùng mắt thường là có thể nhìn thấy được. Làn da lốm xuống rất nhanh, bao trùm trên xương cốt, máu tươi tuôn ra không ngừng, giống như một dòng sông máu đỏ tươi nổi lên ở giữa con đường núi.

Trời ơi, Vân Kinh chưa từng gặp thứ gì như vậy, cô lạnh hết cả sống lưng.

Thánh nữ Nam Man cầm thanh kiếm trên mặt đất, để ngăn thân thể hai người đang lặn trên mặt đất, sau đó cánh tay nhanh chóng vung lên, quét một kiếm ngăn mấy mũi tên đang phóng tới phía trước, giọng lạnh như băng nói rất nhanh: “Đứng lên, mau!”

Vân Kinh run lên nhìn con trùng toàn thân xanh biếc kia, đây là thứ gì? Chỉ thời gian ngắn ngủi, nó có thể lớn nhanh đến như vậy?

Cái chuông trong tay cô lại rung lên rất nhanh, âm nhận vô hình dầy đặc lại bao chung quanh, nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chú vào con trùng xanh biếc kia, thứ này rốt cuộc là thứ gì?

“Chắc chắc, thánh nữ Bệ hạ phản ứng cũng nhanh quá nhỉ, nhưng thân là thánh nữ Bệ hạ của Nam Vực ta, sao lại chật vật như thế mới có thể tránh được thánh trùng, thật là mất mặt Nam Vực ta, không xứng làm thánh nữ, lãnh đạo thế lực một phương chút nào cả”. Người đàn ông có giọng nói thâm hiểm chậm rãi đi lên phía trước, khuôn mặt mang theo nụ cười, nhưng nụ cười này trong mắt Vân Kinh còn khó coi hơn so với khóc, rất thâm hiểm.

Cùng với lúc người đàn ông này lên tiếng, làn mưa tên như bão táp ngừng lại rất nhanh. Vân Kinh thở hổn hển, chợt cảm thấy rung mình khi thấy dưới ánh sáng mờ ảo trong lớp sương mù dày đặc, y bắt đầu đến gần bọn họ rất nhanh.

“Thật to gan lớn mật, dám trộm thánh trùng!” Đôi mắt của thánh nữ Nam Man hằn lên sát khí, lạnh giá như băng.

Người đàn ông nham hiểm kia nghe thấy vậy chợt cười ha ha, đáp lại vô cùng xác xược: “Nếu ta dám đến đây đuổi giết cả thánh nữ Bệ hạ, thì trộm thánh trùng có là cái thá gì đâu.”

Nói xong, y thu lại nét cuồng vọng trên mặt, nhìn thánh nữ Nam Man cười khẩy một tiếng nói: “Huống chi bây giờ ở Nam Vực chủ nhân của ta gần như đã ngồi trên vương vị, thánh trùng đã sớm là của chúng ta rồi.”

“Các người dám làm phản?” Sắc mặt Tả đô úy lập tức trở nên tái mét, vừa cầm kiếm bảo vệ bên cạnh thánh nữ Nam Man vừa hét lớn.

“Ha ha, làm phản sao? Không, không, chúng ta chỉ là bảo vệ cho dòng dõi chính thống mà thôi, thánh nữ Bệ hạ, ngài nói có phải hay không?”

“Chó má, thánh nữ Nam Vực trăm ngàn năm nay đều là thánh nữ, Kỳ Lân vương là thứ gì chứ, nếu không có thánh nữ đề bạt, hẳn chỉ là một con chó ven đường không hơn không kém, chính thống? Ta khinh!” Tả đô úy giận dữ vô cùng, mặt mày tái xanh tái mét.

Thánh nữ Nam Man lạnh lùng phất tay, vẻ mặt khinh thường, lạnh như băng nói: “Không cần bận tâm, thừa dịp ta không có ở đó, muốn chiếm lấy địa vị sao, chẳng qua chỉ là một thằng hề nháy nhót mua vui!”

Người đàn ông nham hiểm kia vừa nghe thấy, sắc mặt đột nhiên sầm xuống, trên mặt tràn đầy sát khí, hừ lạnh một tiếng nói: “Vậy thì phải xem ai là thằng hề nháy nhót!” Chưa nói dứt câu, y đột nhiên chum môi, một tiếng huýt gió lạnh lạnh vang lên trong nháy mắt.

Chỉ thấy con trùng xanh biếc đang nằm trên xác người khô kiệt kia, vừa nghe tiếng huýt gió, đột nhiên dựng thẳng nửa thân người xanh biếc lên, xoay người lại đối mặt với thánh nữ Nam Man và Vân Khinh.

“Bệ hạ, cẩn thận!” Tả đô úy thấy vậy hoảng hốt, vung kiếm vọt tới trước người thánh nữ Nam Man, lấy thân che chắn cho bà ta.

Đã thấy con trùng xanh biếc kia cong người lên như một cây cung và phóng người lên hóa thành một mũi tên màu xanh, vọt thẳng tới thánh nữ Nam Man và Vân Khinh. Tốc độ này còn nhanh hơn gấp đôi so với Điều nhi, khoảng cách gần như thế khiến cho bọn họ ngay cả thời gian tránh đi cũng không có.

Vân Khinh thấy vậy vội vàng rung cái chuông trong tay mình, âm nhận vô hình tầng tầng lớp lớp rải trước người, toàn thân đều được bảo vệ chặt chẽ bên trong, hai mắt nhìn chăm chăm con trùng xanh biếc đang phóng tới.

Mà thánh nữ Nam Man đứng trước người cô khẽ phất tay, một làn khói màu đỏ tràn ngập bay ra từ đầu ngón tay, chống lại con trùng đang lao tới nhanh như tia chớp kia.

Làn khói màu đỏ chống lại con trùng màu xanh biếc.

Chỉ thấy con trùng xanh biếc kia khẽ uốn éo, tốc độ chậm lại một chút, sau đó toàn bộ thân thể xanh biếc bị vây quanh trong làn khói đỏ, không ngừng lắc lư và gãy dựa.

Vân Khinh vừa thấy vậy nhíu mày, cái chuông nhỏ trong tay nhanh chóng phát ra những âm nhận xa nhất, hai luồng âm nhận hướng về con trùng xanh biếc đang bị nhốt trong làn khói màu đỏ kia, quyết phải diệt cho bằng được.

Âm nhận đã nhanh, nhưng con trùng kia lại còn nhanh hơn. Âm nhận của Vân Khinh một trái một phải xé gió đánh về phía nó, con trùng kia cũng vô cùng nhanh nhẹn, vắn vẹo búng người xoay tròn giữa không trung, tránh được hai luồng âm nhận của Vân Khinh một cách bất ngờ không thể tưởng tượng nổi.

Vân Khinh hoảng sợ, tuy rằng tiếng chuông này kém rất nhiều so với khi cô dùng Phượng Ngâm Tiêu Vĩ nhưng con trùng lại có thể tránh được, con trùng này...

Không đợi Vân Khinh kịp phản ứng, con trùng kia giống như bị chọc tức, vừa tránh được đòn công kích của Vân Khinh xong liền quay đầu lại nhìn Vân Khinh đang đứng phía sau thánh nữ Nam Man. Cả người nó phóng lên như mũi tên rời khỏi cung, mạnh mẽ phóng về phía Vân Khinh.

“Mau tránh ra.” Thánh nữ Nam Man thấy vậy hoảng hốt, bà ta đương nhiên là không ngăn được nó, vừa nhanh chóng tung nhúm bột màu đỏ lúc nãy, vừa quay về phía Vân Khinh kêu lên.

Vân Khinh lập tức xoay mình, nhanh chóng chạy về phía sau. Cho dù phía sau có cung tên và mai phục, nhưng so với thứ vô cùng quỷ dị khó lường trước mặt này thì cũng là người, còn thứ này...

Làn khói màu đỏ có thể ngăn cản con trùng kia một lần nhưng không ngăn được lần thứ hai, nó hơi khựng lại một chút rồi lập tức giãy ra ngoài, hướng tới Vân Khinh đang rút lui, chỉ là tốc độ không còn nhanh như vừa rồi, có phần hơi gượng lại.

Vân Khinh lui về phía sau mau chóng như sao băng xẹt trên bầu trời, con trùng kia lại phóng ra nhanh như tia chớp, tấn công vô cùng mạnh mẽ, một tiến một lui, cả hai bên đều nhanh không thể tả nổi.

Màn sương mù dày đặc bắt đầu biến mất, kèm theo gió núi thổi qua, nên đương nhiên bị cuốn dần đi nhanh chóng, ánh nắng vàng rực như những mũi nhọn chiếu thẳng xuống dưới. Một khắc trước, toàn bộ còn tràn ngập sương mù dày đặc, lúc này lại hiện ra hết tất cả, mọi thứ trong vùng núi đều rành mạch rõ ràng trước mắt.

Nhìn con trùng kia càng ngày càng gần, Vân Khinh cố gắng tăng tốc độ nhanh hơn nữa, nhưng cũng không thể mau bằng nó.

“Cúi đầu xuống!” Đúng lúc này, một tiếng hét lớn đột nhiên xé tan không khí truyền đến, âm thanh chấn động khắp đất trời, dường như vang vọng lên đến tận chín tầng mây.

Cùng lúc với tiếng thét to này, một mũi tên nhọn cắt ngang không trung bay đến, mang theo tiếng xé gió cực kỳ sắc bén, mang theo sức mạnh muốn xé toang cả bầu trời, vừa nhanh như tia chớp vừa mạnh mẽ như gió bão.

Giọng nói này, vừa mạnh mẽ, vừa lạnh lùng, lại vừa mãnh liệt như vậy, đây là... Độc Cô Tuyệt.

Vân Khinh nghe thấy liền không chút nghĩ ngợi, cúi đầu xuống, cả người nghiêng song song với mặt đất, cố gắng hết sức nhảy ra phía sau.

Một mũi tên nhọn phóng lên cao, đi sau mà lại đến trước, mang theo sức mạnh tuyệt đối phóng tới, mũi tên bén nhọn đó nhắm thẳng vào con trùng kia nhanh như chớp.

Con trùng kia dường như cũng biết mũi tên nhọn này có thể uy hiếp nó, nên không cố gắng truy kích Vân Khinh nữa, vừa quay người lại liền quay đầu về phía đó.

Không ngờ mũi tên này có tốc độ cực nhanh, nó chỉ mới vừa xoay người đã bị mũi tên kia cắm chặt qua người nó.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc thân thể con trùng kia vỡ toang ra, mũi tên xuyên thẳng qua người nó, chất lỏng xanh biếc bắn ra bốn phía, một mùi tanh hôi, cực kỳ gay gắt xộc vào mũi.

“Chít...” Con trùng kêu lên một tiếng chói tai trước khi chết, cùng lúc với tiếng mũi tên cắm thẳng xuống đất mặt.

Mũi tên dài và sắc nhọn cắm thật sâu vào mặt đất, một bãi chất lỏng xanh biếc chảy xuống ào ạt theo mũi tên, thấm ướt thân tên thành một màu xanh.

“Ai?” Gã đàn ông thâm hiểm kia biến sắc, quay đầu nhìn về hướng mũi tên phóng tới, lớn tiếng quát hỏi.

Nhưng trong giọng nói kia đương nhiên mang theo một nỗi sợ hãi vô cùng, thánh trùng của Nam Vực bọn họ, lại bị một mũi tên bắn chết. Không thể nào, điều này sao có thể xảy ra, thánh trùng Nam Vực bọn họ là vô địch, người đến là ai, người này...

“Dám ở trên lãnh thổ Đại Tần ta động đến Vương hậu của quả nhân, thật to gan.” Giọng nói giận dữ vang vọng trên cả một vùng núi rừng.

Vó ngựa vọng đến từng trận, đội quân tinh nhuệ mặc giáp sắt cũng kéo đến, dẫn đầu là một người thân mặc áo măng bào thắt lưng bằng ngọc, vẻ mặt cuồng nộ lại yêu diễm, hiện rõ sự tàn khốc lạnh lùng. Đôi mắt đỏ máu tràn đầy sát khí, cả người bao trùm khí phách, khí thế mạnh mẽ, như Diêm La tái thế.

Cùng lúc này, tiếng hò hét vang vọng khắp chung quanh, hơn một trăm thiết kỵ kéo xuống ầm ầm từ trên sườn núi, chỉ trong chốc lát đã chặn phía sau đám người kia. Người đi đầu đáng vẻ nho nhã, chính là Sở Vân, đứng bên cạnh là Đinh Phi Tình, Mộ Ai, Phi Lâm, Tiểu Tả, Tiểu Hữu.

Phía trước có Độc Cô Tuyết chặn đường, phía sau có Sở Vân vây khốn, trong khoảnh khắc tình thế lập tức thay đổi, toàn bộ người của Độc Cô Tuyết vây chặt đám người Nam Man trong con đường núi.

Gã đàn ông nham hiểm kia và thánh nữ Nam Man đồng loạt giật mình, Tần vương Độc Cô Tuyết, làm sao có thể là hãn.

“Ngoao...” Một tiếng hổ gầm vang, Bạch Hổ vương vọt mạnh một cái, nhảy qua đầu đám người Nam Man đang khiếp sợ kia, khéo léo mang theo tiểu Xuyên Sơn Giáp, Điều nhi, chạy về phía Vân Kinh đang đứng lên.

Vân Kinh giương mắt nhìn hình bóng khoác áo măng bào từ xa xa và sắc mặt vô cùng nghiêm nghị của Độc Cô Tuyết, lập tức bình tĩnh trở lại. Con trùng quái dị kia có thể làm cho người ta kinh hãi, thánh nữ Nam Man kia có thể khiến không ít kẻ kinh ngạc, rồi ngay cả nguy hiểm sống chết vừa mới bên cạnh cô, tất cả hoàn toàn lắng đọng xuống. Lúc này trong lòng cô hoàn toàn bình tĩnh, cả người đang căng thẳng cũng thả lỏng ra, Độc Cô Tuyết đến đây, chàng đã đến đây, vậy thì cho dù có gặp nguy hiểm gì, cô cũng không sợ.

Vân Kinh xoay người nhảy lên người Bạch Hổ vương, ôm cổ tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điều nhi, quát một tiếng: “Đi.”

Lúc này không phải là lúc để bộc lộ tâm tình, cũng không phải là lúc để kể lể nỗi lòng. Lúc này là lúc phải nhanh chóng thoát khỏi vòng vây này, để không trở thành điểm yếu vướng chân vướng tay Độc Cô Tuyết, đó mới là đối sách tốt nhất.

Bạch Hổ vương ngửa đầu gầm lên một tiếng, không đi về phía hai bên đang bao vây đám người Nam Man phía trước, mà quay người chạy sang ngọn núi cao cao bên cạnh con đường núi.

Thánh nữ Nam Man kia thấy thế, lập tức phóng người theo phía sau Vân Kinh, chạy lên ngọn núi cao kia. Tả đô úy cùng một thị vệ khác thấy vậy, cũng vội vàng đuổi theo.

“Hừ.” Độc Cô Tuyết thấy vậy vẻ mặt càng thêm phần nộ, giận dữ, nét mặt dường như phủ đầy máu tanh. Vừa thấy Vân Kinh ra khỏi vòng vây, lập tức sắc mặt trầm xuống, giơ tay lên cao phất mạnh chỉ huy đội quân thiết kỵ tấn công.

“Bắn.” Sở Vân ra lệnh một tiếng.

Trong chốc lát, hơn trăm thiết kỵ tấn công theo hai mặt, những mũi tên xé tan không trung, lao thẳng tới đám người Nam Man bị vây quanh ở bên trong, lạnh lùng, mạnh mẽ và tàn nhẫn không chút nương tay.

Những tên Nam Man kia cũng phản ứng rất nhanh, lập tức đánh trả lại, nhưng mà lợi thế trước mắt đã bị Độc Cô Tuyết nắm giữ, thủ hạ của hắn lại là những thiết kỵ tinh nhuệ nhất, sao có thể cho kẻ địch một cơ hội chống đỡ nào chứ.

Những mũi tên sáng chói dưới ánh mặt trời, máu đỏ văng khắp nơi, những tên dài bay tới như mưa, giết không cần hỏi.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, thế trận đã nghiêng hẳn về một bên.

Phi Lâm đứng ở đường lui, thấy gã đàn ông nham hiểm kia kia được hộ vệ của y bảo vệ chặt chẽ đang hướng về phía mình, không khỏi cười lạnh một tiếng. Y tay lấy cung tiễn của một thiết kỵ đứng bên người, kéo căng dây cung lên, nhắm về phía gã đàn ông ấy.

Chỉ thấy từ hai ngón tay đang kéo dây cung giương lên như một vành trăng tròn phát ra một tiếng vút, một mũi tên bén nhọn phóng qua ngang trời, mang theo sức mạnh tuyệt đối và sắc bén khôn lường.

Gã đàn ông nham hiểm kia vừa nhìn thấy liền cảm giác được sự nguy hiểm, hai tay nhanh chóng tóm lấy hai thị vệ bên cạnh che chắn trước người y còn chính mình thì gấp rút lui về phía sau.

Tuy nhiên, mũi tên kia bắn thẳng đến, xuyên qua người của hai tên thị vệ sau đó phóng ra từ cơ thể chúng mà sức mạnh dường như không hề suy giảm, tiếp tục lao vun vút về phía gã đàn ông thâm hiểm kia.

Phập, tiếng mũi tên cắm vào cơ thể vang lên, gã đàn ông đó nhìn mũi tên cắm thẳng vào ngực y, sắc mặt chợt trở nên cực kỳ khó coi, cổ họng chỉ ú ớ được hai tiếng, rồi gục hẳn xuống.

Tiêu diệt tất cả chỉ diễn ra trong khoảnh khắc.

Bạch Hổ vương mang theo Vân Kinh chạy lên quá nửa ngọn núi, lúc này nhìn thấy tình cảnh phía dưới, Vân Kinh khẽ vỗ vỗ đầu Bạch Hổ vương. Bạch Hổ vương gầm lên một tiếng liền xoay người hướng về chỗ Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết thấy Vân Kinh đang chạy tới, xoay người nhảy xuống ngựa, cả người phóng lên, ôm Vân Kinh đang ở trên lưng Bạch Hổ vương xuống. Bàn tay to lớn ôm chặt qua vòng eo nhỏ nhắn của Vân Kinh, cánh tay cứng như thép siết thật chặt, dường như chỉ hận là không thể đem cả người Vân Kinh nhét luôn vào thân thể hắn, ôm chặt thật chặt vào trong ngực.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Giọng nói bá đạo, lạnh lùng vang lên bên tai, chứa đựng cả sự lo lắng vô tận lại không thể nói hết lên được tình ý trong lòng.

Chỉ có mấy chữ ít ỏi nhưng lại giống ngàn vạn lời nói vậy.

“Tuyết, thực xin lỗi, đã khiến cho chàng phải lo lắng.” Vân Kinh cũng ôm chặt lấy Độc Cô Tuyết, vùi đầu ở trên ngực hắn, cả người khẽ run lên.

Cô có thể cảm nhận được tâm tình của Độc Cô Tuyết, cô có thể cảm nhận được tất cả.

“Nói, người rốt cuộc là ai?” Giọng nói trầm ổn vang lên trong con đường núi tràn ngập mùi máu tươi. Sở Vân dẫn theo thiết kỵ phía sau, khí thế bức người vây quanh thánh nữ Nam Man và ba người đã đuổi theo Vân Kinh.

Thánh nữ Nam Man thấy vậy nhíu chặt mày, không nói gì.

“Bà ta là thánh nữ Nam Man.” Tuy bị Độc Cô Tuyết ôm chặt trong lòng nhưng Vân Kinh vẫn ngẩng đầu nhìn về phía Sở Vân trầm giọng nói.

Thánh nữ Nam Man? Sở Vân, Phi Lâm, tất cả mọi người nghe vậy lập tức nhìn nhau. thánh nữ Nam Man, nữ vương của một phương lại đơn thân độc mã chạy tới nước Tần bắt cóc Vương hậu bọn họ, việc này có ý nghĩa gì?

Độc Cô Tuyết vừa nghe Vân Kinh nói như vậy, vẻ mặt ngập tràn sát khí vừa mới lắng xuống đã lập tức nổi dậy cùng với giận dữ, cảm hận bốc lên ngút trời. Tay hắn vung lên, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, chém thẳng một kiếm về phía thánh nữ kia chém tới. Đi cái con mẹ nó chứ, chó má, cái gì mà thánh nữ, dám đụng tới vợ của hắn, hôm nay đừng mong ra khỏi lãnh thổ Đại Tần.

Tả đô úy và một thị vệ khác vừa thấy vậy hoảng hốt, cả hai lập tức rút kiếm xông lên chặn mũi kiếm của Độc Cô Tuyết lại. Thánh nữ Nam Man nhanh chóng lui về phía sau, buông giọng lạnh lùng nói: “Hay cho Tần vương, dám dùng kiếm với ta, người đừng hối hận. Tuyết Nhan, đáng tiếc cho mẫu thân người thương yêu người như thế, đã tìm mọi cách để bảo vệ người, hôm nay ắt hẳn mẫu thân người phải chết ở Nam Vực.”

Hết chương 108

Chương 109 – Ma đao Nam Vực

Vân Khinh cảm thấy sợ hãi trong lòng, tay ôm lấy phần eo của Độc Cô Tuyết, theo bản năng dùng hết sức lực ôm chặt thắt lưng hắn.

Keng! Chỉ nghe một tiếng va chạm nặng nề vang lên, Tả đô úy và tên thị vệ kia loạng choạng, hai mũi kiếm cùng đâm thẳng tới bị thanh kiếm của Độc Cô Tuyết đẩy lui về phía sau vài bước. Ánh bạc sáng chói phát ra từ thanh nhuyễn kiếm, nó đã đặt ngang cổ họng thánh nữ Nam Man. Chỉ cần đưa lại phía trước một chút nữa, thì thánh nữ kia sẽ không tránh khỏi cảnh ngọc nát hương tan. Nhưng lúc này thanh nhuyễn kiếm đột nhiên ngừng lại, Độc Cô Tuyết không nhìn nhưng cảm nhận được Vân Khinh chột nắc chặt tay hắn.

Cái khăn che mặt màu trắng bị kiếm khí chém rách làm hai mảnh, chậm rãi rơi xuống, để lộ ra gương mặt của thánh nữ Nam Man giống Vân Khinh như đúc.

Có điều một người là dung mạo xinh đẹp của tuổi thanh xuân, còn một người đã bước vào trung niên.

Độc Cô Tuyết chột nhú mày, phía sau Sở Vân và đám người Phi Lâm vừa đi đến cũng đồng loạt kinh ngạc giương mắt lên nhìn. Ánh mắt không ngừng quét qua khuôn mặt Vân Khinh và thánh nữ Nam Man, trong đó chứa đựng đầy phức tạp.

“Bà có ý gì?” Vân Khinh xoay người lại, nhìn thánh nữ Nam Man trầm giọng nói.

Thánh nữ Nam Man thấy vậy cũng không lui về phía sau, lạnh lùng nhìn lướt qua Vân Khinh, giọng nói lạnh như băng: “Muốn biết, thì mau đi theo ta!”

“Đừng hòng!” Khuôn mặt Độc Cô Tuyết trở nên hung bạo, sát khí lại xuất hiện mạnh mẽ trong chớp mắt.

“Người cho rằng Vân Khinh còn có thể an toàn sống ở Đại Tần người sao?” Thánh nữ Nam Man lạnh lùng nói.

“Thánh nữ nói như vậy là ý gì?” Sở Vân nhướn mày trầm giọng hỏi.

Thánh nữ Nam Man khẽ nhếch miệng cười như có như không, một nụ cười lạnh lẽo không chút hơi ấm rồi không nói gì nữa.

“Vân Kinh có thể sống an toàn ở Đại Tần hay không, đây là chuyện về sau, chỉ có điều nếu bây giờ Thánh nữ các hạ không thẳng thắn, thành khẩn một chút, ta có thể khẳng định, bà sẽ không sống quá ngày mai!” Đinh Phi Tình bình thản, lạnh lùng trừng mắt nhìn thánh nữ Nam Man, giọng điệu còn lạnh hơn băng đá và vị thánh nữ kia.

“Nếu không tin, thánh nữ có thể thử xem, ta cam đoan sẽ làm cho người vừa lòng.” Phi Lâm cảm cây tiêu huyết ngọc trong tay khẽ buông lời. Tuy rằng ngữ điệu vô cùng cứng nhả nhưng lời nói lại ẩn chứa một sự uy hiếp to lớn, chỉ cần là người thông minh đều có thể nghe ra được.

Thánh nữ Nam Man nghe vậy sắc mặt lại càng thêm lạnh lẽo.

“Thánh nữ Bệ hạ, chúng ta...” Tả đô úy thấy vậy không khỏi nhìn thánh nữ Nam Man rồi lại quay sang nhìn Vân Kinh, khẽ kêu lên một tiếng.

“Sự kiên nhẫn của quả nhân có hạn.” Độc Cô Tuyết cất lời, đôi mắt ẩn chứa sát khí dày đặc. Nếu không phải câu nói vừa rồi ẩn chứa nhiều điều kỳ lạ chưa giải thích hết thì hẳn sớm giết người này.

Thánh nữ Nam Man nếu có thể trở thành vương hầu của một phương, thì dù có ngu xuẩn đến mức nào cũng nhìn thấy rõ tình thế trước mắt. Bà ta lập tức đảo mắt nhìn Vân Kinh, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói: “Thánh nữ đương nhiệm của Nam Vực ta, người cho là Nam Vực sẽ để người lưu lạc ở bên ngoài hay sao?”

Chỉ một câu lạnh băng như vậy mà không khác gì sấm sét đánh giữa không trung, làm tất cả những người có mặt ở đây ngây người ra. Lúc này sắc mặt mọi người thay đổi không ngừng, kinh ngạc, rung động, đủ loại cảm xúc xuất hiện ồ ạt trên mặt.

Vân Kinh, là thánh nữ đương nhiệm của Nam Man, nói giỡn hay sao?

Vân Kinh cũng giật nảy mình, nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của thánh nữ Nam Man, hai đầu mày nhíu chặt lại.

“Đây chỉ là lời nói của bà, dựa vào cái gì để làm bằng chứng chứ?” Đinh Phi Tình kinh ngạc tiến lên một bước, nhìn thánh nữ Nam Man với khí thế bức người.

“Bằng chứng ta là di ruột của Vân Kinh, bằng chứng là cái bớt hoa anh đào trên trán con bé, bằng chứng con bé là con gái của Tuyết Cơ, còn chưa đủ sao?!” Trong mắt thánh nữ Nam Man chợt lóe lên sự giận dữ, bà ta lạnh giọng quát lớn lên.

Cái bớt hoa anh đào, Vân Kinh vừa nghe đến câu này, chợt đưa tay lên sờ cái bớt trên trán theo bản năng, việc này...

“Thánh nữ Nam Vực ta trăm ngàn năm qua là đơn mạch độc truyền, một đời chỉ có một người duy nhất có dấu tích trên người. Người nào có thì chính là thánh nữ Bệ hạ của chúng ta, huống chi người là do Tuyết Cơ Bệ hạ sinh ra, càng không thể nghi ngờ.” Tả đô úy đứng ở bên cạnh thánh nữ Nam Man, khom người xuống quỳ lạy Vân Kinh, trong mắt y là sự hưng phấn, cuồng nhiệt, kích động không gì sánh nổi, giống như đang thiêu đốt.

Tuyết Cơ Bệ hạ, Vân Kinh nghe đến cái tên này sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc tột cùng. Tuyết Cơ, nếu cô không nhớ lầm thì Tuyết Cơ chính là Tuyết Vương phi, bà ấy là thánh nữ Nam Vực? Nhưng tại sao trên trán bà ấy không có cái bớt hình hoa anh đào?

“Đúng là ăn nói bừa bãi, người cho rằng chúng ta chưa khi nào đi qua Nam Vực sao?” Phi Lâm nghe thế đột nhiên nói chen vào, “Ta chưa từng nghe nói Nam Vực có Tuyết Cơ Bệ hạ, hai mươi năm qua chỉ có Tuyết Lê thánh nữ mà thôi.”

Độc Cô Tuyết vừa nghe vậy thì mặt mày căng ra, càng siết chặt thanh nhuyễn kiếm trong tay.

Thánh nữ Nam Man kia thấy vậy, sắc mặt lạnh như băng chợt trầm sâu xuống, một lúc sau dường như đã hạ quyết tâm, chậm rãi đưa tay vuốt nhẹ qua cái trán của mình.

Chỉ thấy chỗ ngón tay của bà ta, cái bớt hoa anh đào đỏ tươi như được vẽ lên biến mất như vô hình. Đến khi ngón tay kia buông xuống, trên cái trán trơn bóng kia không hề thấy bóng dáng của cái bớt hoa anh đào nữa.

“Như thế, đã vừa lòng chưa?”

Không ai nói gì, trong mắt Phi Lâm, Mộ Ai đều hiện lên sự khiếp sợ, hai người nhìn nhau.

Giả mạo, thánh nữ thống trị một nửa thế lực của Nam Vực suốt hai mươi năm qua lại là giả mạo, nếu ở Nam Vực biết chuyện này thì sẽ chấn động đến mức nào đây?

Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Ngân cũng ngậy người ra, cả đám cùng trừng lớn mắt, trong đầu tự làm một phép so sánh tương tự. Nếu như Tần vương Độc Cô Tuyết mà bọn họ tận trung, tâm phục khẩu phục, không phải thật mà là một người khác, là giả mạo, trời ơi! Bọn họ dường như có thể đoán được Nam Vực sẽ rung chuyển đến cỡ nào, phải biết rằng diện tích Nam Vực lớn gấp đôi nước Tần, có khi còn rộng hơn nữa, nếu xảy ra bạo động như vậy...

Độc Cô Tuyết, Vân Kinh nhìn nhau, Vân Kinh nắm chặt lấy cánh tay Độc Cô Tuyết, cô có một dự cảm thật không lành, thực sự rất bất an.

“Mỗi triều đại Nam Vực chỉ có một vị thánh nữ, không phải là lời đồn thổi.” Tuyết Lê lạnh lùng nhìn Vân Kinh.

“Tuyết Vương phi là thánh nữ?” Vân Kinh trầm ngâm, hạ thấp giọng hỏi lại.

“Người nói coi có phải không?” Tuyết Lê nhìn Vân Kinh bằng ánh mắt lạnh lẽo như trước.

Vân Kinh biết mình đã hỏi thừa, việc này gần như đã được nói rất rõ ràng.

Trầm mặc một lúc lâu, Vân Kinh nắm tay Độc Cô Tuyết, nhìn Tuyết Lê nói với giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng mà thông thả: “Đó là chuyện của người Nam Vực các người, không liên quan đến ta. Cho dù Tuyết Vương phi là thánh nữ, cho dù ta là thánh nữ, những thứ này có thể chứng minh hay đại diện cho cái gì chứ, ta chỉ là ta mà thôi!”

Cô chỉ là Vân Kinh, cô không phải Tuyết Nhan, nếu là người khác có lẽ sẽ thích cái vương vị tự nhiên trên trời rơi xuống kia. Nhưng cô không thích, cô chỉ thích Độc Cô Tuyết, chỉ cần ở lại bên cạnh hắn là đủ rồi, vương quyền bá nghiệp cô chỉ xem như cát bụi, cô không cần, cũng không muốn.

Độc Cô Tuyết vẫn lặng im, lúc này nghe Vân Kinh nói như thế, khuôn mặt âm trầm của hắn chợt sáng ngời lên, hắn nắm chặt tay của Vân Kinh, khóe miệng tươi cười cực kỳ mãn nguyện.

“Nghe rõ chưa?” Giọng nói lạnh lùng vang lên, Độc Cô Tuyết nhìn Tuyết Lê quát lên đầy lạnh lẽo.

Tuyết Lê đột nhiên nhìn thoáng qua Vân Kinh với vẻ thương tiếc, thản nhiên nói: “Thật đáng tiếc, Tuyết Cơ yêu thương đứa con gái này như vậy, bây giờ cho dù muội ấy bị chết cháy ở Nam Vực thì con gái ruột thịt của muội ấy cũng thờ ơ như vậy, được, tốt lắm!”

“Người câm miệng, mụ ta là cái thá gì chứ, ham mê quyền thế, vứt bỏ con gái...”

“Người cầm miệng cho ta!” Độc Cô Tuyết còn chưa nói hết câu, Tuyết Lê đột nhiên quát lớn, sát khí trên mặt Độc Cô Tuyết lại bốc lên ngùn ngụt.

“Quân vương của Nam Vực ta so với phi tần của một nước nhỏ bé, rốt cuộc ai quyền thế? Ai cao quý hơn?” Tuyết Lê nổi giận tái xanh mặt mày, hung hăng trừng mắt nhìn chằm chằm Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết nghe vậy chợt nhướn mày, nhưng không tức giận, đúng, điều này quả nhiên mâu thuẫn, Tuyết Vương phi này...

“Vứt bỏ con gái? Hừ! Tùy tiện vứt bỏ con gái của mình mà có thể vứt đến một nước khác? Khéo như vậy có thể làm cho công chúa nước đó nhặt được? Thiên hạ này không có chuyện ngẫu nhiên tốt đẹp như vậy đâu!”

Vân Kinh đột nhiên nghe những lời này, trong chợt run lên, ý nghĩa của những lời này: “Tuyết Vương phi, bà ấy...”

“Nếu không có ngàn vạn chọn lựa, nếu không có trăm phương ngàn kế, một bé gái sơ sinh làm sao có thể qua tay nhiều người, vượt qua ngàn dặm bị vứt bỏ đến tận Tề quốc? Nếu không phải sợ người chịu khổ, vậy cần chi đặt người ở trong hoàng gia? Nếu không phải sợ người nổi danh dẫn tới nguy hiểm, cần chi phải đem người làm con riêng của người ta. Công chúa, Đình gia, người là con gái của công chúa sinh ra, cho dù Đình gia bọn chúng có gan trời cũng không dám ức hiếp người. Bọn chúng dám không cưỡng chiều hết mực, ấp ủ người trong lòng bàn tay hay sao?” Vẫn là giọng nói lạnh như băng nhưng lại mang đến một câu chuyện chấn động lòng người.

“Tuyết Cơ tự biết người ở bên cạnh muội ấy không an toàn, dù sao Hàn quốc cũng quá gần Nam Vực, nên đã suy nghĩ trăm phương nghìn kế để ta phái người đưa người đi. Cho dù không đoán trước được cô công chúa kia đoản mệnh, người phải chịu khổ nhưng dụng tâm kia còn chưa đủ sao? Kết quả là lại rơi vào tình cảnh bị chối bỏ như thế này, thật sự là uổng phí cho muội ấy đã đau khổ dụng tâm vì người.”

Lời nói lạnh như băng mà bén nhọn, như mũi kiếm đâm vào trái tim Vân Kinh, khiến cho cô tê rần cả người như muốn ngẹt thở.

Ánh mắt cô không ngừng lay động, vì sao Tuyết Vương phi không nói? Vì sao lại lặng im cam chịu rồi ra đi như vậy? Vì sao...

Trong lòng từ lâu đã không cầu mong những điều xa vời nhưng bây giờ đột nhiên lại tràn ngập niềm tin, mẹ của cô không phải vì hư vinh, không phải vì cô là con gái mà vứt bỏ cô, tất cả đều không phải.

Tuy đau lòng nhưng lại vô cùng vui sướng, chỉ trong chốc lát ánh sáng tuyệt diệu lan tỏa trên khuôn mặt Vân Kinh, sáng ngời làm cho người ta không dám bước lại gần để ngắm nhìn.

Nắm thật chặt tay Độc Cô Tuyết, Vân Kinh ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết, trong đôi mắt hàm chứa ánh sáng trong suốt, khóe miệng tươi cười thật rạng rỡ, giọng nói nhẹ nhàng mà vô cùng tự hào nói: "Tuyết, ta có mẹ, ta có người mẹ ruột thịt yêu thương ta thật lòng!"

Độc Cô Tuyết nhìn vào mắt Vân Kinh, đôi mắt kia thực làm cho lòng hẫng đau xót, hẫng nắm lại tay Vân Kinh, nhẹ nhàng cúi người hôn trên trán cô, vừa hôn vừa trầm giọng nói: "Đúng, nàng có!"

Nếu không phải Tuyết Lê thực sự biết nội tình bên trong, nhất định sẽ không nói như thế. Hơn nữa Mộ Ai cũng biết bí mật hoàng gia, đúng lúc để đổi chất, việc này không phải là nói dối.

Đinh Phi Tình đứng một bên thấy vậy, bước lên vài bước đưa tay vuốt ve tóc Vân Kinh, khuôn mặt cũng tràn đầy vui sướng và dịu dàng.

Đám người Sở Vân, Phi Lâm, Mộ Ai, Mặc Ly, Mặc Ngân đứng bên cạnh, nhìn tình cảnh trước mắt, ai nấy cũng nở nụ cười trên môi.

"Mẹ con đã xảy ra chuyện gì?" Ngửa đầu lau đi giọt nước mắt trong suốt, Vân Kinh quay đầu nhìn Tuyết Lê, trong đôi mắt không phải sự lạnh lùng, mà là kiên quyết.

Tuyết Lê thấy vậy vẫn lạnh lùng nói: "Tuyết Cơ xóa đi cái bớt trên trán, ẩn mình trong thâm cung hai mươi năm, đủ để bảo vệ mọi chuyện, làm Vương phi của muội ấy, ta thay thế muội ấy làm thánh nữ, về cơ bản mọi người đều bình an vô sự."

Bây giờ bởi vì ngươi, nổi danh khắp bảy nước còn chưa đủ sao? Lại còn vang danh ra tận Nam Vực ta, cái bớt hoa anh đào, với dung nhan như thế, lại thêm tình mẫu tử ruột thịt, không quản ngàn dặm xa xôi chỉ đến để nhìn ngươi, ngươi nói xem giờ này muội ấy có chuyện gì nữa? Thánh Tông đã xuất phát, phái binh chia làm hai đường, tróc nã muội ấy và ngươi."

Tuyết Lê nói đến đây khẽ nhìn Vân Kinh, thấy sắc mặt Vân Kinh biến đổi, lạnh lùng nói tiếp: "Theo thánh quy dòng họ, thánh nữ Nam Vực ta, sinh ra là người của Nam Vực thì chết phải là quỷ của Nam Vực. Bây giờ, muội ấy vứt bỏ nước nhà làm cho huyết thống bị dẫn ra ngoài. Từ nay về sau huyết thống của thánh nữ Nam Vực không còn thuần khiết nữa, tội này là tội chết."

Thay hận đổi đào, làm loạn hoàng tộc, tội này là tội chết.

Sinh hạ thánh nữ, không bẩm báo cho Nam Vực, lại lén lút đưa đi, giấu giếm không khai báo, tội này cũng là tội chết.

Ba tội chết chồng lại một chỗ, họa ập xuống chín đời, toàn bộ dòng tộc Tuyết thị tính cả bản thân muội ấy sẽ chịu hình phạt thiêu sống.”

Giọng nói lạnh như băng quanh quẩn, hai chữ tội chết làm lòng người băng giá vô cùng, ngón tay Vân Khinh cắm sâu vào lòng bàn tay, khẽ cúi đầu xuống.

“Cho nên, người cho quả nhân xem một màn kịch hay.” Trong lúc trầm mặc, Độc Cô Tuyết lạnh lùng nói.

Tuyết Lê đối mặt với Độc Cô Tuyết, lạnh lùng nói: “Thánh nữ chính là thánh nữ, Tuyết Cơ có tội, nhưng Vân Khinh không có, ta là giả, con bé mới là thật. Nam Vực trăm ngàn năm nay tôn thánh nữ làm vương, nếu con bé ở đó thì nó chính là vua của Nam Vực ta, lời của con bé chính là thánh chỉ Nam Vực.”

Lời nói cứng rắn như chém đinh chặt sắt lại vô cùng khí phách.

“Tuyết!” Gió núi thổi qua, Vân Khinh từ từ ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết, cô phải đi Nam Vực, cô không thể không đi!

Độc Cô Tuyết nhìn vào mắt Vân Khinh, tâm tư Vân Khinh hẳn hiểu rất rõ. Đình gia đối đãi với cô như vậy, cô còn không nỡ nhẫn tâm bỏ rơi bọn chúng, nay Tuyết Vương phi như thế, làm sao Vân Khinh có thể bỏ mặc. Hẳn lập tức nhíu chặt mày, hẳn sẽ không để Vân Khinh đi một mình, nhưng mà hiện nay...

“Ta đi một mình...”

Vân Khinh nói chưa nói hết câu, đột nhiên Độc Cô Tuyết hung hăng siết tay cô. Vân Khinh hơi đau khẽ hít một hơi, cắn cắn môi nhìn Độc Cô Tuyết, cô không muốn hẳn khó xử!

Lúc này Tần quốc đang có Sở Tề rình rập như hổ rình mồi, nếu không có Độc Cô Tuyết trấn giữ vì cô mà sai lầm việc nước thì cô chẳng phải là tội nhân thiên cổ của Tần quốc hay sao.

“Thần thấy mọi việc không chỉ có thế, Nam Vực bây giờ ngay cả thánh nữ mà còn dám đuổi giết, chỉ sợ không phải là chuyện một sớm một chiều, đừng xem tất cả mọi người như kẻ ngu ngốc.” Sở Vân vẫn trầm mặc từ nãy tới giờ, đột nhiên nói chen vào.

Dám đuổi giết đến tận lãnh thổ nước Tần bọn họ, thanh danh của Vân Khinh vang dội như thế mới chỉ vài ngày mà thôi, thế lực và hành động như vậy, không thể gây dựng trong thời gian ngắn. Giả dụ như Tần vương

Độc Cô Tuyết của bọn họ là giả, nếu Độc Cô Tuyết có nắm giữ quyền lực to lớn đến nhường nào, hay cho dù bọn họ có khiếp sợ cỡ nào cũng làm sao có được hành động nhanh nhẹn, ngoan độc và gọn gàng như vậy. Việc này ắt hẳn là bên trong Nam Vực có vấn đề.

Tuyết Lê nghe vậy liếc nhìn Sở Vân, trầm mặc một lúc lâu sau đó đột nhiên nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Chúng ta cùng nhau thỏa hiệp, nếu người trợ giúp cho Vân Kinh lên ngôi, ta sẽ thuyết phục các thế lực. Từ nay về sau Nam Vực làm hậu thuẫn cho Tần quốc người, cung cấp quân nhu dự bị cho Tần quốc, như thế nào?”

Độc Cô Tuyết vừa nghe vậy, trên mặt chợt hiện lên sự kinh miệt. Nghe nói Nam Vực chỉ là một vùng đất hoang vắng, sỏi đá khô cằn, cái gì cũng không có, bọn chúng có thể cung cấp được gì cho Tần?!

Đang muốn từ chối, đột nhiên giọng của Mộ Ai bí mật truyền đến bên tai.

“Đồng ý, Nam Vực không phải mang bộ dáng như bên ngoài đồn thổi, nơi đó đất đai vạn dặm màu mỡ, sản vật phong phú, chính là khu vực mà thánh nữ đang cai quản. Một năm thu hoạch khoảng bằng tổng thu hoạch của ba nước Tần, Hàn, Yến, là kho lúa gạo của thiên hạ. Nếu có bọn họ làm hậu thuẫn thì quân nhu dự bị của Tần quốc tuyệt đối không thiếu dù chỉ một ngày!”

Độc Cô Tuyết nghe vậy, tuy sắc mặt không hề thay đổi gì nhưng trong lòng lại âm thầm kinh ngạc. Không ngờ Nam Vực lại trù phú như thế, nếu có thể làm hậu thuẫn cho nước Tần thì quân lực tăng lên ít nhất cũng gấp ba lần, tạm thời phiêu lưu mạo hiểm như thế, vì cơ nghiệp vạn đời...

Độc Cô Tuyết nhìn thẳng vào mắt Phi Lâm và Mộ Ai, không mấy khó khăn để nhận ra cả hai đều gạt đầu.

Hai người kia đã đi qua rất nhiều nơi, nguồn gốc phát sinh của tin tức xuất phát từ rất nhiều con đường. Một cơ hội tốt như vậy, cho dù Sở, Tề đang như hổ rình mồi thì lợi ích bên này lại càng thêm lớn, có Nam Vực tương trợ, Sở Tề cũng chẳng là gì cả.

Trên mặt Độc Cô Tuyết từ từ nổi lên sắc máu đầy dữ tợn, lại ẩn giấu một sự hưng phấn. Hậu thuẫn sau lưng, không, nếu chỗ này tốt như vậy, sao chỉ có thể làm hậu thuẫn cho bọn họ. Trước kia vốn nghĩ rằng chẳng qua chỉ là một vùng sỏi đá nứt nẻ khô cằn, nhưng bây giờ lại làm một khối béo bở như thế, vậy thì tất cả...

“Được!” Giọng nói rõ ràng mà mạnh mẽ, Độc Cô Tuyết vươn tay ra.

“Bệ hạ?” Mặc Ngân, Mặc Ly đều ngạc nhiên và sợ hãi, chỉ có Sở Vân nhìn Mộ Ai và Phi Lâm, trầm mi không nói gì.

“Một lời đã định!” Tuyết Lê cũng đồng lòng đưa tay vỗ ba cái với Độc Cô Tuyết, giọng nói thanh thoát cực nhẹ, lại cực vang.

Độc Cô Tuyết nhìn Tuyết Lê, ẩn sâu trong khuôn mặt chợt hiện lên sự thâm trầm. Nếu Vân Kinh lên ngôi một nửa Nam Vực chính là của Vân Kinh, cũng như là của hắn, hắn còn cần bà ta đi thuyết phục nữa sao. Ký kết giao ước này chẳng phải đồng nghĩa như vậy ư, chẳng qua là hiện tại bọn họ chưa nắm bắt được hết mọi tình huống cho nên trước mắt đành phải chịu đựng, đợi đến thời điểm... Hừ, trên thế gian này không ai dám uy hiếp hắn, mà không bị trả giá.

“Tuyết, chàng...” Vân Kinh thấy vậy, tuy rằng trong lòng cảm nhận được tình cảm của Độc Cô Tuyết nhưng cũng chợt nhíu mày lại.

Không đợi Vân Kinh nói hết câu, Độc Cô Tuyết cúi đầu hôn khẽ lên môi cô. Vân Kinh đành trừng lớn mắt nhìn hắn, Độc Cô Tuyết này.

“Sở Vân, chính sự trong triều người cùng Mặc Tiềm, Mặc Đình thương nghị, có chuyện gì quan trọng hắn các người biết nên tìm ai, ta đi nhanh về nhanh, biết rõ nên làm như thế nào rồi chứ.” Độc Cô Tuyết buông Vân Kinh ra, đi lên phía trước hạ lệnh cho Sở Vân, đồng thời dùng khẩu hình nói vài câu không phát ra tiếng động nào.

Khuôn mặt Sở Vân chợt lóe sáng, y lập tức kiềm chế xuống, chỉ trầm giọng nói: “Rõ.”

Rồi y lui về phía sau vài bước, đối mặt với Vân Kinh và Độc Cô Tuyết vô cùng cung kính nói: “Bệ hạ, Vương hậu, đi đường cẩn thận, đi nhanh về nhanh, vì thần chờ tin tốt của Bệ hạ.” Dứt lời, y quay người chỉ dẫn theo một thiết kỵ, phóng ngựa trở về kinh đô nước Tần.

“Đi thôi, đi thôi, Nam Vực, chúng ta đến đây.” Tiểu Tả vẫn trầm mặc từ nãy tới giờ, lúc này không thể nhịn nổi nữa nhảy lên lưng ngựa, hô hào khắp nơi.

“Đi, đi xem chuyện vui nào.” Phi Lâm, phát phát tay với Mộ Ai, xoay người lên ngựa, Mộ Ai cười tủm tỉm đuổi theo.

Đình Phi Tình cũng không chậm trễ, dù sao chuyện của Đình gia cô đã sớm an bài, không cần lo lắng, hơn nữa cô thực lòng không thích người tên Tuyết Lê này. Tuy rằng nói là dì của Vân Kinh, nhưng cô cũng không thích, bởi vậy cô cảm thấy không yên lòng, nên lập tức đi ngay không chút chần chừ.

Độc Cô Tuyết thấy vậy ôm chăm lấy Vân Khinh, cùng ngồi lên ngựa, Vân Khinh biết Độc Cô Tuyết đã quyết định, thì cho dù chín con ngựa kéo không cũng thay đổi. Cô nắm chặt tay Độc Cô Tuyết, tâm tình không nói nên lời chỉ lặng im trao qua ánh mắt.

Độc Cô Tuyết thấy vậy mỉm cười, ôm Vân Khinh thật chặt vào trước ngực, nhỏ giọng mắng: “Đồ ngốc này.”

“Thánh nữ.” Vừa dứt lời, Tả đô úy đứng bên cạnh Tuyết Lê vội bước lên, hai tay giơ cao, vẻ mặt hết sức chân thành nhìn Vân Khinh. Trên tay của y là Phượng Ngâm Tiêu Vĩ của cô.

Vân Khinh thấy vậy đưa tay tiếp nhận, khẽ gật đầu với Tả đô úy. Tả đô úy kia lập tức vui mừng như điên, cả hai mắt đều đỏ bừng lên.

“Đi.” Độc Cô Tuyết lạnh lùng quát một tiếng, vung roi quất ngựa, con ngựa kia liền phóng như bay. Phía sau, ba trăm thiết kỵ này giờ vẫn đứng yên sừng sững, đồng loạt phóng ngựa lập tức đuổi theo.

Áo giáp sắt chói sáng lạnh lẽo lại vô cùng sắc bén.

Bạch Hổ vương mang tiểu Xuyên Sơn Giáp trên lưng, gầm lớn một tiếng chạy theo bên cạnh Vân Khinh, bốn vó tung bay, chạy nhanh như bay.

Nhìn đám người phía trước, chỉ có ba trăm thiết kỵ mà lại sắc bén như thế, trong mắt Tuyết Lê chợt lóe ánh nhìn lạnh lùng. Bà ta xoay người lên ngựa, gấp rút chạy về phía Nam Vực.

Gót sắt giẫm lên con đường núi khiến bụi đất bay mịt mù.

Mọi người phóng ngựa rong ruổi, mới đó mà đã một tháng trôi qua.

Càng tới gần phía nam, không khí càng bớt rét lạnh, trên mặt đất cỏ non xanh mơn mớn nhú lên, những cây dương liễu dọc đường cũng không còn trụi lủi khiến cho người ta có cảm giác khó chịu. Đã có những chồi non lấm tấm nhú lên khỏi thân cây, ra sức nảy mầm sinh sôi phát triển.

Những cơn gió rét lạnh thấu xương lùi dần về phía sau, thời tiết ngày càng ôn hòa hơn, mặt trời đỏ rực chiếu rọi ở phía chân trời, làm cho người ta có cảm giác ấm áp dào dạt, mùa xuân đang bắt đầu đến đây.

Vách đá thẳng đứng cao vút, nhìn lên tới tận đỉnh.

Những dãy núi nối tiếp nhau quanh co uốn lượn, vắt ngang giữa đất trời.

Con đường đi thực khó khăn, giống như muốn đi thẳng lên trời xanh, những vách núi dốc ngược, dựng thẳng đứng có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào. Trông giống hệt như một cái gương bóng loáng lại giống như lưỡi dao cắm vào trong vách núi. Đi một ngày có thể gặp mấy vách núi như vậy, treo thẳng đứng giữa núi, chỉ cần không cẩn thận trượt chân rơi xuống phía dưới, chắc chắn là thịt nát xương tan.

Địa thế chập chùng, nhấp nhô dốc ngược thẳng đứng, nhìn chung chưa từng thấy qua ở bảy nước...

Nước Tần và Nam Vực cũng không cách nhau quá xa, nếu thúc ngựa ra sức chạy, ngày đêm không nghỉ có lẽ chỉ mất khoảng mười ngày hoặc nửa tháng là có thể tới, tuyệt đối không xa đến vạn dặm. Nhưng hiện tại bọn họ đã đi hơn một tháng rồi hơn nữa những thiết kỵ của Độc Cô Tuyết toàn là tinh anh, nếu đổi lại là người khác cho dù không cho phép thì cũng đã chùn chân mỗi gỏi quay về nước mất rồi.

"Hôm nay mới biết, núi Phi Thúy chẳng là gì cả, chỉ là một cái cồn đất mà thôi." Mặc Ngân nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng như co rút.

Mặc Ly nghe thấy thế, lấy ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, mắt nhìn phía dưới chân, chột rùng mình một cái, lập tức ngẩng đầu lên không dám nhìn lại. Y vội vàng kéo ngựa lại, cả người áp sát vào vách núi sau lưng thận trọng đi tiếp.

Dưới chân là vực sâu vạn trượng, nhìn xuống chỉ thấy phía dưới sương mù dày đặc bao quanh, sâu thẳm không nhìn thấy đáy, trên đầu là vách núi nhô ra, dữ tợn bao phủ phía trên của bọn họ. Ở giữa núi có một con đường nhỏ rộng chừng hai thước, chỉ cho phép một con ngựa đi qua.

Mặc Ngân, Mặc Ly, tuy rằng gan lớn nhưng lúc này đi qua con đường này, cũng không khỏi lạnh rung cả người.

Tuyết Lê đi tuốt đằng trước dẫn đường, Phi Lâm, Tiểu Tả, Tiểu Hữu theo sau, kế đến là Độc Cô Tuyết và Vân Kinh.

Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh vào trước ngực, để cô ở phía trong, còn hăn thì che chắn ở bên ngoài. Đường đi như vậy, hăn chỉ liếc mắt nhìn xuống một cái đã choáng váng hết cả đầu, làm sao có thể để cho Vân Kinh đi ở bên ngoài.

"Tỷ tỷ, cẩn thận một chút." Vân Kinh cảm thấy rất bình tĩnh, bởi vì bên cạnh cô có Độc Cô Tuyết, tuy nhiên bên người tỷ tỷ không có ai nên cảm thấy lo lắng là đương nhiên.

“Không có việc gì, không cần lo lắng.” Đinh Phi Tình dán sát vào vách núi hít một hơi thật sâu, hướng về phía trước khẽ nói mấp máy. Trời đất ơi, Nam Vực khó đi như thế này, khó trách không có người nào tấn công bọn họ mà bọn họ cũng không đi ra ngoài tấn công ai, có thể ra khỏi chỗ này cũng bị dọa cho mất vía rồi.

“Ha ha, đi vài lần thì sẽ quen thôi, thực kích thích quá đi.” Mộ Ải đi theo phía sau Đinh Phi Tình, thấy vậy tiến lên từng bước giữ lấy bả vai Đinh Phi Tình, vui tươi hớn hờ giúp Đinh Phi Tình đi phía trước, chặn ở phía bên ngoài cô.

Đinh Phi Tình cảm kích nhìn Mộ Ải tươi cười.

“Sợ gì chứ, được đi lên trời rồi đứng giữa không trung thế này, ngoại trừ Nam Vực, những nơi khác muốn tận hưởng còn không được.” Phi Lâm đi ở phía trước nghe vậy chỉ cười ha ha.

Chỉ thấy y nắm lấy cương ngựa, chậm rãi bước đi vô cùng nhàn nhã, gió núi thổi qua vạt áo của y, phấp phới bay lên như ngọn sóng, vô cùng thông dong.

“Bị bệnh rồi.” Mặc Ly ngửa miệng tiếp lời, Phi Lâm lập tức cười lớn.

Nhưng chợt thấy giữa vách đá thẳng tắp phía trước, một vết màu đen chậm rãi di chuyển xuyên qua giữa, mới nhìn có cảm giác vô cùng mạo hiểm.

“Phía trước là ổn rồi.” Tuyết Lê mở lời, chỉ tay về vị trí cách đó khoảng năm trượng. Nơi đó địa thế bằng phẳng, ngay cả khi có rất nhiều đá tảng, nhưng cũng xem như một vùng bằng phẳng.

Độc Cô Tuyết ngẩng đầu lên nhìn, còn chưa kịp thở ra, đột nhiên ánh mắt sắc lạnh, lớn tiếng quát to: “Chú ý.”

Cùng lúc đó từ sau những tảng đá kia, những đám người xuất hiện đông nghịt, mang theo cung tên lạnh lẽo, đồng loạt nhắm vào bọn họ.

Người thì đang ở giữa không trung, phía trước có mai phục, phía sau không có đường lui, bên trái là vực sâu bên phải vách núi dựng đứng, không có đường lên trời cũng không có cửa xuống đất.

Hết chương 109

Chương 110 – Bàn tay tội ác?

Toàn bộ bầu không khí căng như dây đàn, trong giây lát mà sát khí đã ập thẳng đến trước mặt.

Một tên thị vệ đi tuốt đằng trước Tuyết Lê vừa thấy tình cảnh như vậy chợt hoảng hốt, cuống cuồng hét lên: “Mai phục, phía trước có mai phục!”

Cùng với tiếng kêu của y, vô số mũi tên lóe lên ánh sáng lạnh lẽo cắt vụt qua không khí, che kín cả bầu trời lao vun vút về phía đám người Độc Cô Tuyết đang đứng giữa lưng chừng vách núi.

Dưới ánh mặt trời vàng chói, những mũi tên ẩn hiện một màu xanh biếc nổi bật, nhìn thật loá mắt.

Đó chính là những mũi tên dính kịch độc.

“Mau lui lại! Mau lui lại!” Nét mặt Tả đô úy tràn đầy hoảng sợ, hét lớn lên, tay vung trường kiếm, múa lên loang loáng ngăn cản làn mưa tên đang phóng thẳng tới, vừa bảo vệ Tuyết Lê vừa mau chóng lui về phía sau.

Nhưng ở đây là con đường nhỏ hẹp xuyên qua núi, lúc này phía sau bọn họ là người nối tiếp người, chỗ nào cũng là người và ngựa, bảo lui thì lui như thế nào đây?

Chính vì hành động hoảng hốt lui về phía sau này của y đã tác động lên con ngựa đã bị bịt kín hai mắt ở ngay sau lưng. Những con ngựa này đi qua con đường núi hiểm trở như thế này thì làm sao chúng có thể bình tĩnh trấn định như con người được, bởi vậy người ta sẽ bịt mắt chúng lại, khi chúng không nhìn thấy gì sẽ tự động đi theo chủ nhân của mình. Nhưng lúc này mặc dù bị bịt kín hai mắt nhưng con ngựa này vốn đã có sự nhạy cảm với nguy hiểm lập tức trở nên rối loạn, tung bốn vó phóng về phía trước.

Không ngờ nó mới cử động một cái, cả người vừa hạ xuống thì đã một bước lao ra giữa không trung. Chỉ trong chốc lát, thân thể to lớn kia mất thăng bằng, rồi đột nhiên ngã xuống vực sâu bên dưới.

“Hí...” Một tiếng kêu hoảng sợ từ dưới khe núi phủ đầy sương trắng truyền lên xen lẫn với tiếng thân thể va chạm ở trên vách đá, âm vọng lại vô cùng sâu thẳm mà thê lương, làm cho mọi người đang cố gắng thật bình tĩnh và cẩn thận đi trên con đường núi này, cũng cảm thấy căng thẳng.

Điều đó đã ảnh hưởng đến những con chiến mã của nước Tần. Ngay cả khi chúng nó đã trải qua kinh nghiệm sa trường, trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cũng không thể trấn tĩnh được, bắt đầu trở nên xao động bất an.

Những trận mưa tên lao tới như vũ bão, rồi chiến mã nhốn nháo, tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong chớp mắt, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp trở tay.

“Không cho phép lui!” Độc Cô Tuyết hét lớn. Trong hoàn cảnh như thế này, nếu Tuyết Lê lui thì tình hình phía sau nhất định là không thể tưởng tượng được, hoàn toàn không có đường lui.

Tiếng tiêu ngân dài, mang theo hàm ý đe dọa cắt qua không trung, âm nhận vô hình nghênh đón ngàn vạn mũi tên sắc nhọn đang phóng tới.

Phía sau, động tác Vân Kinh cũng vô cùng mau lẹ. Vừa nghe Độc Cô Tuyết lên tiếng cảnh báo, cô lập tức cầm lấy Phượng Ngâm Tiêu Vĩ. Lúc này thanh âm của Phượng Ngâm Tiêu Vĩ cùng vang vọng trong không trung. Tiếng đàn cùng tiếng tiêu của Phi Lâm hỗ trợ lẫn nhau, một công một thủ nghênh đón thế trận của địch.

Phi Lâm chủ công, Vân Kinh chủ thủ, tiếng tiêu giết địch, tiếng đàn phòng thủ, không hề có một lời nào nhưng phối hợp hết sức ăn ý, chặt chẽ.

Nơi này vô cùng hiểm yếu, bọn họ không thể rút lui, bởi vì toàn bộ chiến tuyến kéo quá dài, ba trăm thiết kỵ lại thêm ba trăm chiến mã. Bình thường vốn cũng không phải đông đúc hay lớn lao gì cho lắm, nhưng ở đây chỉ có thể đi thành một hàng dài, đầu đuôi nối liền nhau trên vách đá. Phía trước lui, phía sau căn bản không biết, một đầu đi tới một đầu lại lui về phía sau, hơn nữa ở đây muốn xoay người quay lại cũng vô cùng khó khăn, bởi vậy kết quả chỉ có thể là toàn quân bị diệt.

Cho nên bọn họ không còn chọn lựa nào khác, muốn sống chỉ có thể tấn công, chỉ có thể tiến lên phía trước.

Nhưng mà, con đường này vốn nhỏ hẹp, cố gắng lắm mới có thể đứng được hai người. Cho dù bọn họ có là cao thủ bản lĩnh cao cường thì giờ phút này cũng hoàn toàn không làm gì được. Kẻ địch lại chiếm ưu thế, dùng tên nhọn tạo ra một bức màn chắn, lấy một trăm đổi một, tấn công trong tình hình như vậy sẽ vô cùng khó khăn và gian nan. Một người canh giữ cửa ải đã khiến vạn quân khó lòng địch lại, huống chi bây giờ lại có đến hàng vạn người canh giữ cửa ngõ!

Độc Cô Tuyết đưa mắt nhìn cục diện, đánh giá lợi hại, khuôn mặt trở nên tàn bạo, vừa rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra, vừa nhỏ giọng nói với Vân Kinh: "Phải cẩn thận giữ mình một chút!"

Một mình Phi Lâm tấn công không đủ, phải tốc chiến tốc thắng.

Ngựa ngã nhào xuống vực sâu, phía trước Tuyết Lê trở nên hoảng loạn vội vàng lui về phía sau, Độc Cô Tuyết lại hướng về phía trước. Một tiến một lùi, hai bên cứ tiến theo hai hướng đối đầu nhau.

Độc Cô Tuyết thấy vậy mặt mày tràn đầy lạnh lùng, tàn nhẫn, vung tay đẩy Tuyết Lê sát vào trong vách đá, dẹp bớt lối đi trên con đường chật hẹp, phóng người lên định lách qua bên Tuyết Lê.

Con đường eo hẹp và hiểm trở như thế, mà hắn lại dám nhảy quá ra bên ngoài để tiến lên phía trước. Vân Kinh đứng ở phía sau, thấy nửa người Độc Cô Tuyết đều nghiêng ra bên ngoài vực sâu, phía bên dưới chân trái là vực sâu không đáy thăm thẳm, trong lòng vô cùng bất an, lo lắng.

Tuyết Lê bị Độc Cô Tuyết đẩy một cái không kịp chống đỡ, cả người loạng choạng ngã về phía sau, ngồi ục xuống mặt đường, đầu đập vào vách núi, hai chân đưa lên cao theo quán tính. Thế nhưng, lúc Độc Cô Tuyết nhắm ngay giữa hai chân để lách qua bên cạnh bà ta, thanh trường kiếm đang nằm trong tay bất ngờ bay lên, phóng thẳng vào giữa trán Độc Cô Tuyết.

Ánh sáng lạnh lẽo, mờ ảo của thanh kiếm dưới ánh nắng vàng chợt trở nên âm u làm nổi bật nét lạnh lùng, yêu điểm trên khuôn mặt Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết đang đứng giữa không trung, không hề nghĩ đến tình huống bất ngờ này, đôi mắt chợt trầm xuống.

Mà ở phía trước Tả đô úy và tên thị vệ kia cũng đang vung kiếm hốt hoảng lui về phía sau. Thanh kiếm trong tay là để bảo vệ cho bản thân bọn họ nhưng lại nhắm ngay vào Độc Cô Tuyết. Mũi kiếm kia vô cùng sắc bén lại vừa vặn hướng về phía hắn.

Phía trước có kiếm sắc bén, ánh mắt Độc Cô Tuyết sôi trào sát khí, dưới hai chân là vực thẳm. Trong nháy mắt, Độc Cô Tuyết đang lơ lửng ở giữa không trung, lại bị ba bên quần chế, biến cố phát sinh trong khoảnh khắc.

Dưới chân là sương mù mờ mịt, tiếng chiến mã ngã nhào xuống vực sâu, lúc này mới chợt vọng lại, quả nhiên là vực sâu không đáy.

“Độc Cô Tuyệt!” Đinh Phi Tình và Mộ Ải đi theo phía sau Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh. Lúc này, hai người cách Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh một con ngựa, vừa nhìn thấy tình cảnh như thế Đinh Phi Tình hoảng sợ hét lên.

Trong lòng Mộ Ải cũng chấn động, không kịp phóng qua bên người Đinh Phi Tình, liền tung một chưởng lên người con ngựa ở phía trước. Cả thân người như thanh kiếm lướt qua, phóng thẳng về phía trước, nơi Độc Cô Tuyệt đang rơi xuống, hy vọng là đến kịp lúc!

Lúc này, Vân Khinh ở gần Độc Cô Tuyệt nhất, nhìn thấy vậy sắc mặt cô hoảng hốt cực độ, chỉ trong chốc lát khuôn mặt đã trắng bệch như tờ giấy, không còn một chút máu.

Đang ở giữa không trung, Độc Cô Tuyệt lập tức đảo hai chân thay đổi chiêu thức, đá vào hai chân Tuyết Lê, mượn lực nhanh chóng lui về phía sau. Thanh nhuyễn kiếm trong tay vung lên, đón thanh kiếm đang phóng tới mi tâm của hắn. Trong khi đó, tay hắn tung ra một chưởng về phía trước để lùi về sau, chẳng cần bận tâm xem Tả đô úy và tên thị vệ kia bị đánh như thế nào, ba chiêu biến hóa, chỉ hoàn thành trong khoảnh khắc.

Độc Cô Tuyệt quá dũng mãnh, bởi vậy chỉ có thể nhìn thấy thoáng qua.

Một kiếm chém đứt thanh kiếm đang phóng tới giữa mi tâm, một chưởng tung về phía trước, nhắm thẳng vào người Tả đô úy và tên thị vệ kia để dứt khoát lui về phía sau. Khi đôi chân hắn thay đổi chiêu thức, đang tính đá vào hai chân Tuyết Lê thì đột nhiên Độc Cô Tuyệt hơi khựng lại, cả người có chút do dự.

Nếu hắn thực sự lui về phía sau, phía sau lại là Vân Khinh, hắn toàn lực đá vào như vậy thì Vân Khinh phải làm sao bây giờ?

Ngay tại thời điểm Độc Cô Tuyệt đang do dự, cả người hắn liền ngã xuống phía dưới.

Chỉ trong khoảnh khắc, mọi thứ xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức chỉ cho phép người ta chớp mắt một cái.

“Không...” Mọi thứ đều ngoài tầm với, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn mà không thể làm gì được. Lúc này, Mặc Ngân, Mặc Ly đều hoảng sợ, mặt mày không còn một chút máu, điên cuồng chém giết đám chiến mã phía trước bọn họ, xông về phía Độc Cô Tuyệt.

Trên con đường núi lập tức vang lên tiếng ngựa hí thảm thiết.

Độc Cô Tuyệt vừa rơi xuống vực sâu bên dưới chột nhướn mày, không kịp nghĩ nhiều liền vung một kiếm cắm vào sườn núi bên cạnh. Độc Cô Tuyệt hẳn sao có thể chết ở đây được chứ?

Nhưng không kịp đợi động tác tiếp theo của hắn, phía sau đột nhiên có một sức mạnh đánh tới, nắm lấy thân thể đang rơi xuống của hắn, nhắc tay kéo hắn ném lên phía trên.

Thân hình Độc Cô Tuyết chỉ mới rơi xuống khoảng một nửa người, lúc này người phía sau lại tiếp thêm sức hỗ trợ từ phía dưới. Độc Cô Tuyết không kịp nhìn xem là ai đã giúp hắn, lập tức mượn lực xoay người, cả người dựng đứng giữa không trung, vừa phóng thẳng lên phía trên, vừa đưa mắt nhìn về phía sau.

Chỉ thấy phía sau, nửa người Vân Kinh gần như ngã ra bên ngoài vực sâu thăm thẳm, hai tay vẫn còn động tác nắm, quay đầu nhìn hắn với vẻ mặt vô cùng lo lắng. Thân thể cô không thể khống chế được đang ngã xuống vực, khuôn mặt vẫn hướng về phía hắn nhưng cả người lại như đang chìm xuống vực sâu, hai mắt Độc Cô Tuyết đột nhiên trở nên điên cuồng.

“Vân Kinh!” Mộ Ai vọt tới vô cùng hoảng sợ, mặt mày trắng bệch ra, cả người phóng như bay về phía Vân Kinh.

“Tuyết Nhan!” Tuyết Lê đang ngã lộn trên con đường núi cũng bị dọa đến kinh sợ tột độ, không cần bận tâm đến thứ gì khác, vội vàng nhoài người về phía Vân Kinh đang ở gần bà ta nhất, chộp lấy cổ chân của cô.

Không kịp suy nghĩ lại mọi thứ, mà cũng không kịp suy nghĩ bất cứ thứ gì, Độc Cô Tuyết đang lơ lửng giữa không trung liên liêu mạng cảm thanh nhuyển kiếm trong tay lên vách núi đá bên bờ vực. Vừa xoay người nhảy lên, chân ôm chặt lấy thân kiếm, cả người nhẹ nhàng vươn về phía vực sâu phía dưới chộp lấy Vân Kinh đang nhào xuống.

“Tay!” Một tiếng hét lớn đầy thô bạo chọt vang lên.

Cả người Vân Kinh gần như nằm nghiêng với bờ vực bên dưới chân một góc lớn. Lúc này vừa nghe tiếng Độc Cô Tuyết điên cuồng hét lên, lập tức đưa tay về phía Độc Cô Tuyết không chút nghĩ ngợi.

Cả thân hình Độc Cô Tuyết hầu như nằm bên ngoài bờ vực, lúc này vội vã vươn người về phía trước, giữ chặt lấy tay Vân Kinh.

Sau một tiếng thét dài, cánh tay Độc Cô Tuyết dang thẳng ra, nắm chặt tay Vân Kinh, dùng hết sức nhắc cả người Vân Kinh lên trên.

Vân Kinh được Độc Cô Tuyết nhắc lên như vậy, hai chân lập tức rời khỏi vách núi, cả người nương theo sức của Độc Cô Tuyết. Thân thể nhẹ nhàng cuốn lấy Độc Cô Tuyết làm trung tâm, xoay tròn một vòng trên bầu trời.

Tấm áo choàng bằng lông cừu màu tím như vẽ một đường vô cùng xinh đẹp giữa không trung, ngọn gió núi thổi qua làn váy kia, tản ra trên bầu trời, giống như một con bướm lớn màu tím thật xinh đẹp đang múa lượn giữa không trung. Mái tóc dài đen huyền cũng bị gió thổi tung bay giữa trời, khuôn mặt thanh lệ, dáng vẻ xuất trần. Đây ắt hẳn không phải người thường chốn nhân gian, mà là thần tiên giữa núi rừng.

“Nhảy!” Mộ Ai chạy tới, cầm lấy thanh kiếm giúp Độc Cô Tuyết chống đỡ, vừa hét lớn vừa kéo Độc Cô Tuyết lên.

Mà lúc này, Vân Khinh cũng đặt chân trên con đường trên vách núi.

Vừa mới quay người đứng lại cho vững, Độc Cô Tuyết đã duỗi cánh tay ra ôm chặt Vân Khinh vào trong lòng, mặt mày tái xanh hét lớn: “Ai cho phép nàng lộn xộn, ai bảo nàng ra tay, đồ ngốc này, chết tiệt. Khốn kiếp, khốn kiếp!”

Cơ giận bốc lên khiến mặt mày hấn tái xanh, có lúc lại đỏ bừng bừng, nhưng cánh tay lại siết chặt Vân Khinh vào trong ngực. Dường như hấn sợ rằng chỉ cần buông tay ra cô sẽ biến mất, nên cứ như vậy mà ôm chặt lấy Vân Khinh, chặt đến mức khiến cô không thể thở nổi.

Vân Khinh lặng im không nói, cũng ôm chặt lấy Độc Cô Tuyết, cúi đầu ngả vào trong lòng Độc Cô Tuyết, để mặc Độc Cô Tuyết ôm chặt lấy cô, cánh tay hấn siết chặt khiến cô như không hít thở được.

Sao cô có thể đứng nhìn Độc Cô Tuyết gặp nguy hiểm được chứ? Chẳng cần biết chàng có năng lực chắc chắn sẽ không rơi xuống, chẳng cần biết chàng là kẻ tài cao gan lớn tới mức nào, chẳng cần biết cho dù chàng ngã xuống, cũng sẽ có cách đi lên. Nhưng cô không thể nào thờ ơ được, cô sợ... cô sợ...

Ôm chặt lấy Vân Khinh, đôi mắt Độc Cô Tuyết toàn một màu đỏ. Tâm tư Vân Khinh như thế nào sao hấn không biết được chứ? Nhưng lần này đúng là chết tiệt, bản thân cô không có võ công lại liều mạng đến kéo hấn như vậy. Sức lực như thế, lực đánh vào mạnh như thế, nguy hiểm như thế, sao cô có thể không chế được phương hướng của mình? Làm cách nào để không chế được bản thân mình? Thật đúng là ngu ngốc, ngu ngốc quá đi.

Mộ Ai nhìn Vân Khinh và Độc Cô Tuyết rồi khẽ nhú mày nhìn Tuyết Lê đang đứng ở phía trước. Y thấy vẻ mặt Tuyết Lê hoảng sợ, trên khuôn mặt vốn lạnh như băng hiện rõ sự lo lắng lẫn tự trách. Ngay cả khi biểu hiện đó chỉ thoáng qua rồi lập tức phục hồi lại thần sắc lạnh băng như trước kia, nhưng tất cả đã thu hết vào đáy mắt y.

Mộ Ải thấy vậy chợt nhúu mày thêm lần nữa, bà ta không phải cố ý ư, trên đời này sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy? Nếu không phải Độc Cô Tuyết dũng mãnh như thế thì hôm nay hai người bọn họ đều bỏ mạng ở đây, chuyện này...

Phía sau Đinh Phi Tình và Mặc Ngân, Mặc Ly nhìn thấy vậy không chạy tới nữa mà nhẹ nhàng thở ra một hơi, đứng tựa vào trên vách núi đá thờ hờn hển không ngừng. Sắc mặt bọn họ tái nhợt, tình huống vừa rồi thật sự là quá mức nguy hiểm.

“Nhanh chút.” Đúng lúc này, một mình Phi Lâm đang chống đỡ ở phía trước, đột nhiên quay lại hét lên một câu, sau đó lại tiếp tục thổi cây tiêu ngọc huyết.

Một mình y vừa phải tấn công, vừa phải phòng thủ, y đâu phải là thần thánh, không có bản lĩnh đó để ngăn cản quân địch.

Lời Phi Lâm vừa dứt, Độc Cô Tuyết, Vân Kinh, Mộ Ải lập tức có phản ứng. Lúc này không phải là lúc để nói những chuyện khác, trước mắt phải phá vòng vây thoát khỏi tình cảnh nguy khốn mới là quan trọng nhất.

Vân Kinh hít một hơi thật sâu, mười ngón lướt nhanh trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, gánh vác giúp Phi Lâm một nửa áp lực.

Độc Cô Tuyết lạnh lùng quét mắt nhìn Tuyết Lê, bà ta thấy vậy lập tức tựa sát vào vách núi đá. Vừa đứng vừa kéo Tả đô úy và tên thị vệ bị Độc Cô Tuyết giã cho một chương đến bây giờ vẫn chưa đứng lên được, dọn cho hẵn một khoảng lớn trên con đường núi chật hẹp.

Trên mặt chợt lóe lên sự sắc lạnh và tàn độc, Độc Cô Tuyết và Mộ Ải nhìn nhau. Độc Cô Tuyết mang theo Vân Kinh, ba người đồng loạt hướng về phía trước.

Vân Kinh phòng thủ, Phi Lâm tấn công từ xa, hẵn và Mộ Ải phụ trách đối đầu trực diện.

Bốn người mạnh nhất phân công hợp tác, cùng nhau liên thủ. Chỉ trong chốc lát bóng dáng của Độc Cô Tuyết và Mộ Ải được Phi Lâm che giấu bên dưới, tiến thẳng vào trận doanh của quân địch. Mọi nỗi tức giận phát tiết ra hết, trút sạch lên trên đám người Nam Vực kia.

Chỉ thấy hai người như thường luồng ra biển mang theo những con sóng lớn kinh hoàng, ánh sáng lạnh lẽo nở rộ trong không trung. Dưới ánh nắng vàng rực rỡ, máu đỏ bắn ra khắp nơi, trở thành một màn mưa máu gió tanh.

Hai người đi qua nơi nào nơi ấy liền nhuộm đỏ tươi một màu, tiếng kêu gào thảm thiết kéo dài đến mấy dặm.

Phi Lâm và Vân Kinh thấy vậy, cùng bước song song về phía trước ngày một gần hơn, càng tới gần thì làn mưa tên kia càng thêm dày đặc. Không biết chỗ này có bao nhiêu người mai phục, bọn họ chỉ cảm thấy càng đến gần thì áp lực lại tăng cao hơn theo từng bước chân. Nhưng bọn họ buộc lòng phải tiến về phía trước, phải mở đường cho thiết kỵ phía sau đi ra, nếu được như vậy thì thứ chờ đợi bọn họ phía trước chính là toàn thắng.

Đinh Phi Tình đứng dựa vào vách núi, nghe tiếng đàn vừa phòng thủ cho bọn họ bên này, vừa phải bảo vệ Độc Cô Tuyết và Mộ Ai. Cùng một lúc phải bảo vệ cho cả hai đầu, trách nhiệm quá nặng nề, cô cắn chặt răng, lấy trong lòng ra một cây sáo nhỏ màu xanh biếc. Cây sáo này từ lúc cô rời khỏi Đinh gia không hề sử dụng đến. Âm công, đối với cô mà nói đã là chuyện xa xôi lắm rồi!

Tiếng sáo trong trẻo vang lên, đan xen vào âm sắc của cây đàn cổ, lại tăng thêm một tầng phòng ngự. Tuy còn kém Vân Kinh rất xa, nhưng hiện nay cũng là một quân dũng mãnh tiếp thêm sức lực, toàn bộ bổ sung vào vòng phòng ngự lại càng thêm chắc chắn.

Vân Kinh thấy vậy mặt mày sáng ngời, ngược mắt nhìn Phi Lâm rồi lập tức hướng về phía trước càng gần hơn.

“Bước nhanh về phía trước.” Mặc Ngân thấy vậy lập tức đưa tay lên cao, quát lớn.

Ba trăm thiết kỵ đứng ở giữa sườn núi, giữa làn tên nhọn mang theo giáp sắt sắc lạnh tiến về phía trước với khí thế bức người.

Mưa tên lao tới vun vút, va chạm vào giáp sắt leng keng.

Tới gần, tới gần, càng gần hơn.

Suy yếu, suy yếu, càng suy yếu.

Một đám người ngã xuống, cơn mưa tên cũng giảm bớt một phần, thiết kỵ đi từng bước từng bước ra khỏi con đường núi gia nhập vào binh đoàn chém giết. Chém giết, không, đây là tàn sát chứ không đơn thuần chỉ là chém giết nữa.

Hơn trăm người Nam Man lần lượt phóng ra từ phía sau cung tên rồi ngã xuống đất, ba trăm thiết kỵ của Độc Cô Tuyết chưa ra tới một nửa, toàn bộ chiến trường đã hoàn toàn lật bài ngửa.

“Ngoại tộc, người mang người ngoại tộc về đất...” Một tên Nam Man cuối cùng ngã xuống, trợn hai mắt nhìn Độc Cô Tuyết toàn thân lạnh lùng, tàn khốc hết như quỷ sứ dưới địa ngục, vẻ mặt vặn vẹo rít lên từng chữ với Tuyết Lê đứng phía sau hắn.

Tuyết Lê lạnh lùng nhìn y, khuôn mặt cực kỳ tàn nhẫn.

“Bùm.” Tên Nam Man kia mang theo nét mặt không cam lòng ngã xuống. Nhưng ngay khi y vừa ngã xuống lập tức có một chùm pháo hoa sáng rực bắn lên từ sau lưng, phóng thẳng về phía chân trời, nổ rộ vô cùng rực rỡ trong không trung, nhanh chóng truyền ra xa.

“Chết tiệt.” Tuyết Lê biến sắc, xông lên phía trước, nhưng đã chậm chân, pháo hoa đã nổ rộ trong không trung.

“Pháo hoa đưa tin.” Độc Cô Tuyết nhíu nhíu mày.

Tuyết Lê trầm giọng nói: “Cái này là ám hiệu của Nam Vực báo cho mọi người biết ta đã trở về.”

Độc Cô Tuyết nghe thấy vậy trừng mắt nhìn Tuyết Lê, khuôn mặt tràn đầy sát khí dày đặc. Người đàn bà ngu xuẩn này, biết rõ sẽ xuất hiện vấn đề gì, thế mà trước đó không cắt đứt hết tất cả. Bây giờ, chờ mọi chuyện xảy ra rồi mới nói, còn có ích lợi cái rắm gì nữa chứ, khó trách không giữ nổi ngôi vị thánh nữ Nam Man.

Mộ Ai nghe vậy cũng đi tới, nhíu mày nói: “Chuyện này chỉ sợ càng thêm khó ứng phó.”

Tất cả mọi người Nam Vực đã biết thánh nữ giả đã trở lại, kế hoạch của bọn họ tất nhiên sẽ gặp nhiều trở ngại hơn. Phải biết rằng ngay trên lãnh thổ của nước Tần đã bắt đầu ra tay tiêu diệt, bây giờ lại đến lãnh thổ của bọn chúng, mối nguy hiểm này sao có thể so được khi ở trên Tần quốc.

Phi Lâm và Đinh Phi Tình đang đi tới khẽ nhìn nhau, cả hai đều nhíu mày.

Vân Kinh đứng bên cạnh Độc Cô Tuyết, vuốt ve bộ lông của Bạch Hổ vương vừa mới chạy từ phía sau tới, sắc mặt cũng trầm ngâm suy tư.

“Công tử.” Mặc Ngân, Mặc Ly suất lĩnh toàn bộ ba trăm thiết kỵ đi lên phía trước, nhíu mày nhìn Độc Cô Tuyết kêu lên. Mặc Ngân đột nhiên vung kiếm đặt trên cổ Tuyết Lê, giận dữ hét: “Người dám hại công tử ta.” Cùng lúc đó kiếm của Mặc Ly cũng đặt trên cổ Tả đô úy và tên thị vệ kia, tuy rằng bọn họ đứng cách xa nhưng không có nghĩa bọn họ không nhìn thấy.

Trầm mặc, trong nháy mắt, tất cả mọi người không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Tuyết Lê, ẩn hiện sát khí hỗn loạn.

“Thánh nữ, không phải đâu, hạ thần không phải cố ý, lúc ấy hạ thần rất hoảng sợ, không bận tâm trước sau. Hạ thần chỉ nghĩ đến việc lui về phía sau, không có ý đó, thánh nữ, hạ thần không phải cố ý, hạ thần thật sự không phải.” Tả đô úy vừa học máu, vừa quỳ xuống đất dập đầu không ngừng với Vân Kinh, một chương của Độc Cô Tuyết đã đánh trọng thương y.

Tên thị vệ kia cũng quỳ xuống, không nói lời nào chỉ dập đầu với Vân Kinh

“Ta giết người, có lợi ích gì đối với ta.” Tuyết Lê nhìn Độc Cô Tuyết vẻ mặt tàn khốc, lạnh lẽo, cất giọng lạnh lùng nói.

Đúng, đối với bà ta hoàn toàn không có lợi ích gì, bây giờ bà ta còn phải nhờ Độc Cô Tuyết dọn sạch hết chứng ngại, còn nhờ Vân Kinh cứu bộ tộc Tuyết thị. Giết Độc Cô Tuyết đối với bà ta tuyệt đối không có lợi ích gì, chẳng lẽ thật sự là trùng hợp thôi sao? Mộ Ai, Đinh Phi Tình, Vân Kinh, Mặc Ngân, Mặc Ly cùng nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều xen lẫn sự phức tạp.

“Đây là lần đầu tiên, nếu có lần sau thì mặc kệ mọi chuyện, ta sẽ đưa thẳng người xuống địa ngục.” Giọng nói ẩn chứa sát khí và ngạo mạn vang lên, trong ánh mắt Độc Cô Tuyết là sắc máu đỏ tươi, dày đặc. Hắn đưa tay ôm chầm Vân Kinh vào lòng, giọng nói lạnh lùng như băng giá: “Hôm nay, ta nể mặt vợ ta, sau này đừng trách ta vô tình.” Dứt lời, ánh mắt hắn hằn lên những vết máu đỏ, sắc bén mà lại tuyệt tình đến mức có thể giết người.

Vân Kinh nghe vậy nắm chặt tay Độc Cô Tuyết, ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì.

Độc Cô Tuyết không phải người nhân từ, cho dù là người thân của cô ra tay với hắn, hắn cũng sẽ không buông tha. Hôm nay, lại dễ dàng buông tha như thế, chỉ có một lý do mà thôi, bà ta vẫn còn giá trị lợi dụng.

Mặc Ngân, Mặc Ly cũng hiểu tính Độc Cô Tuyết, khẽ nhăn mặt, hung hăng xẹt một kiếm qua cánh tay những kẻ kia. Máu đỏ lập tức tràn ngập, tội chết có thể miễn, nhưng không thể bỏ qua không trừng phạt.

Tuyết Lê không hề mặt nhăn dù chỉ một chút, khẽ phất qua cánh tay một làn khói nhẹ trên miệng vết thương, không bôi sâu vào bên trong nhưng vết thương kia cũng không đổ máu nữa.

“Bây giờ, chúng ta nhiều người như vậy, lại không mang khuôn mặt của người Nam Vực, nhất định rất khó đi lại, ta đề nghị cải trang rồi tách ra làm việc.” Tuyết Lê lạnh lùng nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Kinh khẽ nói.

Độc Cô Tuyết nghe vậy nhú nhú mày, bên cạnh Phi Lâm, Mộ Ải, Đinh Phi Tình thấy vậy đều đi lên tụ họp lại, cùng thảo luận với mọi người.

Mấy ngày sau, có sáu người đi vào một cửa hàng da trong một phiên chợ trời ở thị trấn phía Bắc của Nam Vực.

Chỉ thấy có ba nam ba nữ, đều là dung mạo bình thường không có gì đặc biệt nhưng đáng sợ nhất là trong đó có một người đàn ông trên mặt mang vết thương màu nâu đen, mưng mủ lở loét. Chỉ nhìn thoáng qua đã khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn, tránh đi không kịp.

Thấy một người phụ nữ phía trước ôm đứa con nhỏ hoảng hốt bỏ chạy, Đinh Phi Tình nhìn Độc Cô Tuyết cười rũ rượi thành tiếng.

Chỉ thấy khuôn mặt cực kỳ yêu kiều, tuấn tú của Độc Cô Tuyết lúc này đã biến thành một mảng màu vàng, giống như bệnh lao cũng không nói làm gì, đằng này trên gương mặt kia vết thương lở loét cả ra, quả thực làm cho người ta thấy cực kỳ ghê tởm, không ai dám nhìn. Toàn bộ dung nhan tuấn tú trước kia biến mất, nói khó coi còn đỡ chứ bộ mặt này phải nói là cực kỳ cực kỳ khó coi.

Độc Cô Tuyết nghe tiếng cười liền hung hăng trừng mắt nhìn Đinh Phi Tình, Vân Kinh thấy vậy chỉ cười cầm tay Độc Cô Tuyết. Tuyết Lê khẳng khẳng nói rằng sát khí trên người Độc Cô Tuyết quá nồng đậm, dung nhan bình thường không che được sát khí của hân. Chỉ còn cách làm cho người ta không dám nhìn nhiều mới có thể che giấu được, nhưng không ngờ lại khó coi đến mức độ này.

Độc Cô Tuyết nắm lại tay Vân Kinh nhưng không nói gì. Bạch Hổ vương đột nhiên phóng lại bên cạnh bọn họ, cực kỳ bất mãn trừng mắt nhìn hai người.

Chỉ thấy bộ lông vốn trắng như tuyết của nó bây giờ đã biến thành đen thui như mực, trên đó lại còn vẽ hoa văn loạn xạ cả lên. Quả thực nhìn nó giống như một con hổ bị bệnh ghê lở, giờ đây nào còn uy phong của Bạch Hổ vương chấn động đến tám phương nữa.

Bạch Hổ vương hung hăng cào cào bộ lông bị thay đổi màu sắc của mình, hai mắt trừng trừng đây ai oán. Thì ra nổi danh cũng là một loại sai lầm.

Hết chương 110

Chương 111 – Tuyệt đáng thương

Cách đó một đoạn, tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điêu nhi vốn có tình cảm rất tốt với nó; lúc này hai đứa tách ra vừa chơi đùa, vừa đi về phía trước, giữ khoảng cách với Bạch Hổ vương rất xa, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt quét qua bộ lông đen thui của Bạch Hổ vương, trong ánh mắt lộ ra sự khinh bỉ rõ rệt, rồi ngay lập tức quay ngoắt đầu nhìn về hướng khác. Ánh mắt kia đã biểu lộ ra đầy đủ ý tứ cần nói: Người là ai, chúng ta không quen biết người! Khiến Bạch Hổ vương mắt mở tròn trĩnh, chỉ muốn xé xác Tuyệt Lê ngay tức khắc.

Vân Kinhh thấy vậy bất giác nở nụ cười thật dịu dàng. Hiện tại cô cải trang thành một người bình thường, không còn dung mạo tuyệt thế, nhưng mà khí chất thanh nhã phong độ lại càng thêm đậm nét.

Phía sau Mặc Ngân, Mặc Ly cũng đã cải trang, thấy vậy cũng cúi đầu cười không ngừng. Bệ hạ đáng thương, Bạch Hổ vương đáng thương!

Mặt mày Độc Cô Tuyệt bưng bưng lửa giận, lôi tay Vân Kinhh, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra một chữ: “Đi!”

Đám người Đinh Phi Tình, Mặc Ngân vừa cười vừa bước theo.

Khu chợ trời ở thị trấn tại Nam Vực so với bảy nước kia tương đối khác biệt. Nói là trấn, nhưng xem ra chỉ là một thôn làng nơi núi rừng không hơn không kém. Những căn nhà bằng gạch đất nung trải dài trên sườn núi trập trùng, nhìn bên ngoài đáng vẻ rất đơn sơ, chỉ có thể che gió tránh mưa, quét mắt sơ qua một lượt thì thấy có khoảng trên trăm mái nhà.

Người trong thôn mặc quần áo bằng da thú. Nơi này kẻ đến người đi, đều rất vội vàng vì kẻ sinh nhai, trai gái già trẻ không ai nhàn rỗi. Người thì sửa sang công cụ săn thú, người lại dệt vải may đồ, mọi hoạt động đều làm ở trước cửa nhà mình hoặc là tụ tập cùng nhau, nói nói cười cười, cho người ta cảm giác rất hài hòa, giản dị và náo nhiệt.

“Các người làm gì ở đây?” Đám người Độc Cô Tuyệt còn chưa kịp tiến vào trong trấn, vài chàng trai trẻ tay cầm đinh ba dùng để săn thú đã chặn đường lại, gần như đứng che hết đường đi giữa trung tâm thị trấn.

Mặc Ngân tiến lên vài bước, khuôn mặt tươi cười cất lời: “Chúng tôi đến từ Tần quốc, kiếm được một ít da lông, muốn đi U thành để bán cho được giá tốt một chút.” Vừa nói vừa chỉ về phía sau, ý bảo phía sau bọn họ là ngựa thồ hàng hóa.

Gã thanh niên đằng trước nhìn nhìn hàng hóa phía sau lưng Vân Kinh, rồi quay sang người bên cạnh thì thầm gì đó, người nọ lập tức xoay người chạy vào trong trấn.

Gã thanh niên ngược nhìn Mặc Ngân, nói: “Chờ một chút, tộc trưởng chúng ta đang đến.

“Được, được mà. Chúng tôi thường xuyên qua lại giữa hai nước, nên các cấp bậc lễ nghĩa chúng tôi đều hiểu cả mà.” Gã thanh niên kia nghe vậy mới gật gật đầu, trên mặt sự đề phòng đã giảm đi không ít.

Nam Vực không thể so với thất quốc – chỉ cần có hàng hóa là có thể kinh doanh buôn bán. Vào nơi này nếu không có người dẫn đường, không có người đảm bảo, đừng nói anh muốn kinh doanh buôn bán, ngay cả muốn đi vào trung tâm U thành còn không thể nào vào được nữa là. Bởi vì người Nam Vực cực kỳ bài xích người ngoài, ý niệm phân biệt chủng tộc rất nghiêm trọng.

Ở trong phạm vi thánh nữ quản hạt, người của Nam Vực vương đừng nghĩ đến việc lại đây buôn bán. Cũng tương tự như thế tại phạm vi quản hạt của Nam Vực vương, người thuộc địa phận của thánh nữ vương cũng đừng mong đặt chân, huống chi là người ngoài đến từ các nước khác. Nếu không cảm thấy anh chướng mắt, không trực tiếp chiếm đoạt lấy hàng hóa của anh đã là nể tình lắm rồi.

Tại nơi này, mỗi một thôn, hay nói là một trấn, cơ bản đều của một bộ tộc người khác nhau. Sau mỗi mùa xuân đều là thời kỳ giáp hạt, hơn nữa lúc này đường núi đi lại khó khăn, bởi vậy nhất loạt đều đi tới một nơi gọi là U thành, và đó cũng chính là trung tâm tập trung cao nhất quyền hành của thế lực thánh nữ.

Những việc này, nếu muốn đến Nam Vực thì phải biết. Trước khi đi Phi Lâm và Mộ Ải đã cẩn thận giảng giải cho Vân Kinh, huống chi bọn họ có Tuyết Lê đi theo, tất nhiên càng biết rõ ràng ngọn ngành hơn.

“Ta xem qua một chút coi là gì.” Một người đàn ông có mái tóc hoa râm, bước vội từ trong trấn ra, nhìn dáng đi có vẻ đã lớn tuổi, khuôn mặt xấp đầy nếp nhăn, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, cả người cũng tràn ngập thần thái và khí độ.

Mặc Ngân thấy vậy vội vàng nghênh đón, vừa xốc những hàng hóa mình mang theo lên, vừa hướng về người tộc trưởng kia nói: “Tộc trưởng, mời ngài tới xem đi, những thứ chúng tôi mang theo đều là những thứ tốt, nên nộp phí đảm bảo như thế nào, mong ngài nói một lời chỉ giáo cho chúng tôi với.”

Dứt lời còn hạ giọng nói thêm: “Mời tộc trưởng chọn hai kiện, coi như chúng tôi kính biểu ngài, sau này còn mong tộc trưởng chiếu cố nhiều.”

Tộc trưởng nghe vậy đáy mắt chợt sáng ngời, những thứ này đều là những hàng chất lượng. Lập tức ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Các người là người bên ngoài, đến được đây một lần cũng không dễ dàng gì, vậy hãy giao nộp ba kiện đi!”

“Được, không thành vấn đề!” Mặc Ngân tươi cười đáp ứng ngay lời đề nghị của tộc trưởng. Những hàng hóa này vốn đã được tính toán khi đi vào Nam Vực, vốn dùng để che giấu thân phận, nên đã phái quan viên nơi biên cảnh chuẩn bị, há có thể không tốt sao được.

Nét mặt mấy gã thanh niên đứng xung quanh lập tức lộ rõ sự vui mừng. Ở đây tuy chỉ có ba kiện nhưng so với thu hoạch trong một mùa đông của bộ tộc bọn họ còn nhiều hơn. Thật tốt quá rồi, đúng là việc tốt lành từ trên trời rơi xuống mà!

Tộc trưởng gật gật đầu, vô cùng hài lòng nhìn Mặc Ngân, sáng khoái nói tiếp: “Các người tới đây cũng đúng thời điểm lắm, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành. Hôm nay các người sẽ nghỉ ngơi ở trong thôn chúng ta. Được rồi, đi theo ta.” Vừa nói vừa xoay người bước vào bên trong thôn.

“Đa tạ tộc trưởng.” Mặc Ngân mừng rỡ.

“Ta gọi là Lý Khắc. Đi, đi! Hôm nay các người may mắn lắm, đúng ngay lễ hội của chúng tôi, có đúng là các người rất có điểm phúc không, ha ha...”

Gã thanh niên trẻ tuổi kia chờ cho Mặc Ngân nói chuyện với tộc trưởng xong, lúc này mới cười lớn tiến đến, vừa bắt đầu khuôn vác ba kiện hàng phân chia cho họ, vừa nói cười rộn ràng.

“Đúng, vận của các người tốt thật...” Vài gã thanh niên còn lại bước lại, khuôn mặt đầy nét vui sướng bắt đầu nói chuyện và chuyển hàng hoá đi.

Mặc Ngân tươi cười hưởng ứng theo. Độc Cô Tuyết, Vân Kinh, Đinh Phi Tình, liếc nhau rồi đi theo sau tộc trưởng, bước vào trong trấn.

Căn phòng được đắp bằng đất, trên mái lợp bằng cỏ khô, trong phòng bụi bặm cũ kỹ, cái gì cũng không có, chỉ có một cái giường gỗ, mặt trên có phủ một tấm chăn bạt màu đen. Mùi ẩm mốc lẫn trong không khí ập vào mũi mọi người, làm người ta phát buồn nôn.

Độc Cô Tuyết đen mặt, khóe miệng run rẩy giật giật, diện mạo vốn đã xấu xí, lúc này lại càng thêm kinh khủng, dọa người ta sợ đến mất vía.

Vân Kinh thấy vậy không khỏi lắc đầu bật cười. Đinh Phi Tình không thèm nể mặt Độc Cô Tuyết chút nào, cười to thành tiếng.

“Các người nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối ta sẽ đến thông báo cho các người tham gia ngày hội của chúng ta.” Lý Khắc chờ đám người Độc Cô Tuyết bước vào, mới bỏ lại một bao rau khô rồi bước ra ngoài.

Đinh Phi Tình đảo mắt nhìn cái bao, thấy mớ rau khô kia không còn nhìn ra hình dạng ban đầu của chúng nữa – đây là bữa trưa của bọn họ?

Vân Kinh thì nhìn lướt qua sáu người cùng ở trong một gian phòng, khẽ nhíu mày. Ba nam ba nữ cùng ở chung một phòng?

Hai người liếc nhau, đồng loạt cười khở. Bạch Hồ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp đã chạy mất hút từ lúc nào rồi, núi rừng chung quanh so với căn phòng này còn tự do tự tại, thoáng mát sạch sẽ hơn nhiều.

Không còn gì để nói, những chuyện nên thương lượng thì đã sớm thương lượng xong rồi. Bây giờ chỉ còn biết chờ người của tộc Mặc Khắc này khởi hành, rồi đi cùng họ tới U thành thôi. Thôi gian còn lại của ngày hôm nay cho mình quyền được nghỉ ngơi dưỡng sức đi.

Dàn xếp xong xuôi mọi chuyện, đảo mắt một cái mặt trời đã xuống núi.

Bên ngoài vốn đang yên tĩnh, lúc này chợt huyền não hân lên, lửa trại rọi sáng cả không gian rộng lớn, cả trai lẫn gái đều reo hò hoan hô. Những vại rượu ngon được các gia đình mang hết ra, các loại thịt ngâm, thịt muối, đồ ăn đặt trên mấy tấm ván gỗ được một nhóm những chàng thanh niên cường tráng cao húng hò hét bưng lên.

Tiếng ca hát từng bừng, tiếng lục lạc vui tai, tiếng vui cười hạnh phúc... lập tức tràn ngập dưới bầu trời, giữa màn đêm thăm thẳm lại càng khiến không khí thêm sôi trào và mê mẩn vô tận.

“Đi, đi! Các chàng trai cô gái, đi để biết ngày hội hoan tình của tộc Mặc Khắc chúng ta thế nào chứ.” Tộc trưởng Mặc Khắc râu tóc hoa râm, mặt tràn đầy hưng phấn bước vào nhà, lớn tiếng cười nói với đám người Độc Cô Tuyết, thái độ hết sức nhiệt tình. Xem ra ba kiện hàng da kia rất được lòng lão.

Độc Cô Tuyết, Vân Kinh liếc nhau, đồng loạt đứng dậy. Hiện tại đang cần nhờ người ta, thì phải theo quy củ của người ta thôi. Dù sao cũng không có việc gì khác để làm, lại có cơ hội tìm hiểu mở mang thêm kiến thức và phong tục của địa phương này.

“Đúng rồi, huynh đệ, cái này cho huynh!” Lý Khắc đi theo phía sau tộc trưởng Mặc Khắc, tiến lên đưa cho Độc Cô Tuyết một cái mặt nạ nhìn thật dữ tợn, trên đó còn cắm mấy cái lông trông rất hoang dã, nhìn thoáng qua trông giống như một ác quỷ.

Mặt Độc Cô Tuyết trầm hẳn xuống.

“Để làm gì?” Mặc Ngân tò mò.

Lý Khắc nghe vậy liếc nhìn qua Độc Cô Tuyết một cái, chép miệng: “Huynh đệ này xấu cũng không thua cái mặt nạ kia mấy. Tối rồi, đừng hù dọa trẻ con chứ.”

Đinh Phi Tình nghe dứt lời người liền tựa hẳn vào cánh cửa gỗ cười rũ rượi. Trên thế gian này dám nói thẳng vào mặt Độc Cô Tuyết, lại còn nói hấn xấu kinh khủng, Lý Khắc này vẫn là người đầu tiên đó, lợi hại, lợi hại.

Vân Kinh, Mặc Ngân, Mặc Ly không dám cười to, ghen cứng trong họng, nét mặt trở nên vắn vẹo rất khó coi.

Nét mặt Độc Cô Tuyết xanh mét, tức giận sôi trào, khiến cho toàn bộ các vết mừng mủ hóa trang trên mặt méo mó, gần như muốn chảy mủ xuống luôn, khiến người khác nhìn ghê tởm không chịu nổi. Quả thật so với cái mặt nạ ác quỷ kia, cũng không thua kém là bao.

Hung hăng đeo mặt nạ lên mặt, Độc Cô Tuyết phất tay áo một cái, nắm lấy tay Vân Kinh bước nhanh ra ngoài.

Lý Khắc thấy vậy lắc đầu: “Huynh đệ này tính tình quá không tốt, muối muối của hấn chắc hấn là mệt mỏi không ít nha, đáng thương thật!” Dứt lời lại khẽ lắc đầu, rồi lập tức hưng phấn kêu to: “Đi, đi, chúng ta chơi hết mình đi!”

Đám người Đinh Phi Tình nghe vậy lại cười to một trận. Bởi vì Tuyết Lê nói, thánh nữ Nam Vực phải là trinh nữ, chuyện hôn nhân nhất định phải được tông lý phê chuẩn, nếu tự ý rồi loạn đức hạnh thánh nữ, cũng sẽ bị xử tội chết và hỏa thiêu. Hiện tại bọn họ muốn dùng Vân Kinh để đi cứu người, không thể để cho có nhược điểm, tùy cơ ứng biến, ứng phó trước mọi chuyện trước đã rồi tính.

Lửa trại hùng hực thiêu đốt trong đêm đen, chiếu rọi đỏ rực cả một mảng trời, phản chiếu lên trang phục của các thiếu nữ. Các thiếu nữ tay tay cầm tay, vừa múa vừa hát. Những cái chuông nhỏ đeo trên cổ chân theo bước chân nhảy múa, vang lên những tiếng ngân nga lạnh lót, vô cùng êm tai.

Ở phía sau những thiếu nữ này, một nhóm các chàng trai trẻ tuổi tuổi tuần tứ cao giọng bè ca, vừa hát vừa nhảy, khí thế vô cùng hào hùng, kỹ thuật nhảy cực kỳ mạnh mẽ. So với nhóm thiếu nữ mềm mại kia, lại mang theo một hương vị khác, hùng hậu mà đanh thép.

Tiếp theo phía sau bọn họ là những vại rượu to được bày trên mặt đất, mọi người ngồi vây ngay phía sau những vại rượu, vừa thưởng thức đồ ăn, vừa uống những bát rượu ngon, cùng nhau cười đùa trò chuyện; nhìn những nam thanh nữ tú ngồi ngồi thanh xuân trước mặt, ẩn hiện trong mắt đều là sự vui sướng hạnh phúc.

Đám người Độc Cô Tuyết chờ tộc trưởng Mặc Khắc ngồi rồi mới lần lượt ngồi xuống, lập tức có người trong tộc chạy tới kính rượu. Tất nhiên là nhờ ba kiện hàng hóa kia, làm cho tất cả mọi người trong tộc Mặc Khắc đều rất hài lòng, bởi vậy đối đãi với đám người Độc Cô Tuyết bằng cả thịnh tình, rất niềm nở và chu đáo.

Mặc Ngân và Mặc Ly lập tức đưa tay đón lấy chén rượu được kính đến, tự mình nhận uống hết những chén rượu đó. Bọn họ công khai biểu lộ mình là chủ nhân của lô hàng hóa kia, cho nên lúc này người trong tộc Mặc Khắc cũng vui vẻ kính rượu với hai người họ.

Rất nhanh chóng, Mặc Ngân và Mặc Ly liền cùng những người tộc Mặc Khắc này nhập vào thành một nhóm, anh kính tôi một chén, tôi mời anh một ly, vui đến quên cả đất trời.

“Náo nhiệt ghê!” Đinh Phi Tình nhìn nhóm nam nữ trẻ tuổi đang múa hát phía trước, hơi nhú mào nói.

“Cô gái trẻ này cũng có thể tham gia cùng mà.” Tộc trưởng Mặc khắc cười ha ha.

Đinh Phi Tình kéo Vân Kinh nói nhỏ: “Đi, chúng ta...”

Còn chưa nói xong, Tuyết Lê ngồi ở bên cạnh vẫn rất lãnh đạm đột nhiên âm thầm túm vạt áo của Vân Kinh, khẽ lắc đầu, trợn mắt nhìn Vân Kinh, thấp giọng lạnh lùng nói: “Đây là lễ hội cầu hôn, nếu người muốn kén chồng, thì ra đó nhảy múa.”

Vân Kinh vừa nghe không khỏi trợn mắt, nhìn thoáng qua những nam nữ ca múa say sưa trước mặt, lúc này trên mặt đã hiện lên một chút kinh ngạc. Công khai cầu hôn như này, quả thật là một sự bất ngờ rất lớn. Xem ra phong tục của Nam Vực này rất tiến bộ nha.

Khẽ lắc đầu, nếu cô dám đi kén chồng, phỏng chừng Độc Cô Tuyệt sẽ xé xác cô ra mất. Vội vàng kéo tay Đinh Phi Tình lại, nghiêng người khẽ nói nhỏ vài câu vào tai Đinh Phi Tình. Đinh Phi Tình vừa nghe xong, mắt tròn ra, tràn đầy tò mò đánh giá tình hình phía trước, nhưng cũng không dám đề nghị chạy ra đó nhảy nhót nữa.

“Tộc trưởng Mặc Khắc, mời, tại hạ kính tộc trưởng một ly, về sau mong được tộc trưởng chiêu cố nhiều hơn.” Mặc Ngân bưng một chén rượu lớn, hướng tới tộc trưởng Mặc Khắc cất lời.

Tộc trưởng Mặc Khắc cười to, tràn đầy đắc ý nói: “May mắn cho các người là hôm nay đã gặp ta, bằng không các người đừng nói là vào U thành, ngay cả muốn đi vào Dương thành còn không thể lọt được nữa là.”

“A, vậy là sao nhỉ?” Đáy mắt Mặc Ngân tỏ rõ sự sùng bái và kinh ngạc.

Tộc trưởng Mặc Khắc nhìn ánh mắt sùng bái của Mặc Ngân, cảm giác rất là sáng khoái, lập tức vừa uống rượu vừa nói: “Nghe nói gần đây U thành có biến lớn, điều tra ra là có nội gián. Đã hạ lệnh phong tỏa thành, nếu không có người đáng tin cậy đảm bảo thì đừng nghĩ tới chuyện vào thành làm gì cho mất công. Trong vòng mười dặm tám hướng đổ lại, ngoại trừ tộc Mặc Khắc ta có quan hệ ở Dương thành là có thể tiến vào, cho dù các người có tìm được tộc khác, cũng chẳng vào được.” Dứt lời, vẻ mặt rất là đắc ý.

“Tộc trưởng Mặc Khắc thật sự là quá lợi hại. Mời, mời, tại hạ lại kính ngài một chén nữa. Tộc trưởng còn biết chuyện gì, mong cũng nói cho người bên ngoài như chúng tôi nghe một chút, tránh cho chúng tôi lơ ngơ tự tìm tai họa.” Từ chỗ sâu nhất trên mặt Mặc Ngân chợt lóe qua một tia sáng, nhưng biểu hiện lại vô cùng sùng bái nói với tộc trưởng Mặc Khắc.

Độc Cô Tuyệt ngồi ở bên người y, chậm rãi liếc nhìn Vân Kinh một cái, ánh mắt hai người giao nhau, trong mắt đều tự hiện lên một tia sáng tỏ. Gian tế, chắc chắn là việc Tuyệt Lê giả thánh nữ rồi. Phong tỏa thành, xem ra hành động của bọn họ về sau càng phải cẩn thận hơn gấp nhiều lần.

Bưng chén rượu lên uống một ngụm. Nơi thâm sơn cùng cốc này, rượu quả thật rất ngon, hương vị không hề thua kém với rượu trong Tần vương cung, cũng được coi là trân phẩm đây. Độc Cô Tuyệt vừa suy nghĩ, vừa tự rót rượu cho mình.

Đinh Phi Tình và Vân Kinh cắn một miếng thịt muối, mặn quá, nhưng cũng khá ngon. Cô ở Tề, Triệu, Tần đều chưa hề nếm qua món này, bây giờ nhảy không dám nhảy, ca không dám ca, vậy cứ ngồi ăn món này vẫn còn tốt hơn vạn lần cái món rau khô của bữa trưa kia.

Ca đã đượm, rượu đã nồng, bao trùm khắp nơi là một bầu không khí vui mừng.

Trên mặt các nam xuân nữ trẻ là ý cười dào dạt, thông qua lời ca, điệu múa bày tỏ tình cảm với người mình thích, tuyên thệ tình yêu với người trong lòng mình.

Nụ cười nóng bỏng trên môi dường như làm cho lửa trại thêm hùng hực, hơi nóng dường như lan tỏa.

Vân Khanh nhìn các nam nữ thanh niên đang say sưa chìm đắm vào những tiếng ca điệu múa nóng bỏng quanh vòng lửa trại, ngón tay nhẹ nhàng nhịp theo. Tiếng ca rất mỹ diệu, cho dù cô nghe không hiểu, nhưng vẫn rất thích. Nhạc điệu phát ra từ trái tim, chính là âm thanh tự nhiên nhất, âm thanh nóng bỏng của linh hồn, cô rất thích.

Độc Cô Tuyệt nhìn động tác khe khẽ của Vân Khanh, bên tai là những lời ca nóng bỏng trần trụi. Mấy ngày liền bởi vì lúc nào cũng đối đầu với hung hiểm lẫn mưu lược, tâm trạng lúc nào cũng phải cẩn thận và căng thẳng. Bây giờ có thời gian được thả lỏng, hẳn thích cái kiểu biểu đạt thẳng thắn này của tộc Mặc Khắc. Khóe miệng bất giác nhếch lên một nụ cười, một chén tiếp một chén thích thú uống rượu một mình.

Bản thân Độc Cô Tuyệt vốn đã rỗng trong biển người, lúc này tùy tiện ngồi đó, vô cùng hào sảng tự mình châm rượu. Khí chất bá đạo uy nghiêm lập tức phát tán mạnh mẽ, mà gương mặt xấu xí đã bị mặt nạ che khuất, khí chất đàn ông dũng mãnh hiển hiện trước mắt mọi người, khí chất có một không hai bao phủ khắp người hẳn hết sức nổi bật, làm cho người ta không thể nào bỏ qua được.

Những cô gái trẻ trung trong nhóm ca múa, ngoại trừ những người trong lòng đã có người khác, hầu như đều chú ý tới Độc Cô Tuyệt. Các cô càng nhảy càng tiến dần về phía Độc Cô Tuyệt, hai mắt không ngừng đánh giá Độc Cô Tuyệt, nét mặt nhuốm hồng như ráng chiều.

Buổi sáng khi Độc Cô Tuyệt đến, mặc dù có rất nhiều người nhìn thấy khuôn mặt của hắn, nhưng vẫn có rất nhiều người không thấy.

Một cô gái mặc váy dài kết bằng lông chim khổng tước nhuộm màu lan tử la, cực kỳ mạnh bạo, vung tay áo nhẹ như mây bay, thân thể xoay tròn vài cái, nhảy hai bước tới bên cạnh Độc Cô Tuyệt, trong tay mang theo một dải lụa màu đỏ tươi, hơi cúi người về sau gáy Độc Cô Tuyệt, ý muốn mời Độc Cô Tuyệt cùng ra bãi nhảy múa với cô, trên mặt đỏ hồng, biểu hiện nét thẹn thùng lẫn vui sướng.

Độc Cô Tuyết thấy vậy mày nhíu lại, không thèm quan tâm đến thiếu nữ đang vây quanh trước mặt, tự rót rượu uống tiếp. Nếu không phải vì cần nhờ tộc Mặc Khắc này để tiến vào Dương thành gì đó thì hẳn đã sớm vung chưởng đánh bay cô ả đáng ghét này rồi, hừ.

Bên cạnh, Đinh Phi Tình ngạc nhiên nhìn Độc Cô Tuyết và cô gái kia, rồi sau đó nhoẻn cười, tựa đầu lên vai Vân Khinh, cười hì hì xem náo nhiệt.

Vân Khinh thì mỉm cười, lẳng lặng nhìn Độc Cô Tuyết tự rót tự uống. Người này có lẽ cho dù bị hủy dung, e rằng cũng sẽ hấp dẫn ngàn vạn nữ tử. Khí chất như vậy, cũng là trải qua ngàn rèn vạn luyện mới có được, những cô gái tinh mắt ắt đều bị hấp dẫn thôi.

“Huân Lệ, Huân Lệ.” Các cô gái nhảy múa quay chung quanh lửa trại lúc này đều gần như ngừng lại, đứng một bên nhìn cô gái tên Huân Lệ đã chọn trúng Độc Cô Tuyết kia, đồng loạt kêu to, cổ vũ cho Huân Lệ.

Huân Lệ thấy Độc Cô Tuyết cũng không đứng dậy, bất giác nhếch mày lên, trong mắt hiện lên một tia ái mộ nóng bỏng, trực tiếp bước lên một bước, tới trước người Độc Cô Tuyết, bắt đầu vũ điệu quay cuồng xung quanh Độc Cô Tuyết.

Kỹ thuật nhảy kia nhẹ nhàng uyển chuyển biết nhường nào, váy khổng tước xinh đẹp lướt qua phía sau lưng, qua đầu gối, qua vai Độc Cô Tuyết, từng làn gió thơm vây quanh Độc Cô Tuyết, mùi thơm ngát của loài hoa chốn núi rừng đánh thẳng vào lòng người, ngây ngất.

Bên cạnh Mặc Ngân, Mặc Ly nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Độc Cô Tuyết, rồi lại liếc nhìn Vân Khinh đang mỉm cười bên cạnh Độc Cô Tuyết, rồi đồng loạt liếc nhìn nhau, trong mắt hiện lên ý cười tếu táo.

Tộc trưởng Mặc Khắc xoa mày lẩm bẩm: “Nha đầu Huân Lệ kia sao lại chọn tiểu tử này chứ...”

“Huân Lệ, muội tháo mặt nạ hẳn xuống xem đã rồi hãy nhảy tiếp.” Lý Khắc đứng giữa bãi lửa trại, mặt giận đến đỏ tía, quay sang Huân Lệ xinh đẹp đang múa xoay quanh Độc Cô Tuyết hét lớn.

Độc Cô Tuyết vẫn như trước tự rót tự uống, chẳng thèm để ý tới mọi người. Huân Lệ đang nóng bỏng quay chung quanh Độc Cô Tuyết nghe thấy, dừng ở ngay trước mặt Độc Cô Tuyết, nhìn mặt nạ trên mặt hẳn, khẽ cắn chặt răng, đưa tay kéo mặt nạ trên mặt Độc Cô Tuyết lên.

Độc Cô Tuyết nếu muốn tránh, thì đến cả trăm Huân Lệ cũng đừng mong tháo được mặt nạ trên mặt hẳn, nhưng lúc này hẳn lại không động cũng chẳng buồn nhúc nhích, để cho Huân Lệ kéo mặt nạ hẳn ra.

Dưới ánh lửa hồng, trên khuôn mặt vàng như nghệ, những vết cụm màu nâu đen mưng mủ chiếm đến nửa khuôn mặt, trên đó nhiều chỗ có màu trắng, giống như dấu vết máu mủ sưng tấy sắp chảy ra, nổi bật dưới ánh lửa, kinh dị đến mức khiến người ta ghê tởm.

Ca múa trong nháy mắt lặng phắt, yên tĩnh đến mức kim rơi trên mặt đất dấm cũng nghe thấy được. Lửa trại hừng hực thiêu đốt, trăm ngàn ánh mắt xuyên qua màn đêm đen thẳm, dừng lại hết trên khuôn mặt Độc Cô Tuyết.

“Ừa.” Một tiếng nôn mửa vang lên, nét mặt Huân Lệ như không thể chấp nhận được, lấy tay che miệng lao ra khỏi vòng vây người.

“A, mẹ, con sợ.” Trong giây lát, một số trẻ nhỏ bị dọa hét toáng lên.

“Không sợ, không sợ, ác linh tránh xa, tránh xa.” Mọi người hơi hỗn loạn.

Độc Cô Tuyết mặt mày trầm lạnh, nghiêm trang, không thèm quan tâm đến mọi người chung quanh, vẫn như trước tự phục vụ bản thân uống rượu. Chỉ là trên mặt bắt đầu xuất hiện sát khí.

“Ha ha.” Đinh Phi Tình thấy tình cảnh như thế, bỗng cười to ra tiếng, bát rượu trong tay bởi vì cười không nhịn được mà nghiêng ngả tung toé cả ra ngoài, ướt cả quần áo mà không biết.

Vân Kinh thấy vậy cũng không nói lời nào, lắc đầu, khóe miệng mỉm cười vỗ phía sau lưng Đinh Phi Tình, ngẩng nhìn khuôn mặt đen như đất nồi của Độc Cô Tuyết.

Mặc Ngân, Mặc Ly thấy vậy không nhin được khẽ cúi đầu cười.

“Tiếp tục, tiếp tục, trai xinh gái đẹp, tiếp tục nào.” Tộc trưởng Mặc Khắc thấy vậy cười lớn vỗ tay với mọi người. Trong giây lát ca múa lại tiếp tục, hội hoan tình lại tiếp tục.

Chỉ là mọi người chẳng ai dám nhìn lại phía Độc Cô Tuyết nữa, sợ ảnh hưởng đến vị giác.

Độc Cô Tuyết cũng chẳng mang mặt nạ lên nữa, tự rót tự uống vô cùng tự nhiên, chẳng có lấy một chút xấu hổ, còn ngạo nghễ hơn so với bất kỳ ai.

“Gái ế, nhìn kìa, bà cô già tới rồi.” Độc Cô Tuyết vừa mới uống cạn một chén rượu, một giọng nói khe khẽ chọt vang lên, tất cả mọi người giữa sân đều nhìn về một hướng.

Chỉ thấy hướng đó có một cô nàng mặc váy dài đang bước rất nhanh lại đây, một thân váy dài màu xanh, đỏ, tím, vàng đủ cả, gần như trên người cô nàng màu nào cũng có, rất sinh động.

Nhìn qua thì ước chừng khoảng ba mươi đến bốn mươi tuổi, trên mặt trát phấn trắng hếu, dày cộp, theo mỗi bước chân cô nàng chạy có cảm giác như phấn rơi rớt lả tả xuống theo. Dung mạo rất 'bất phàm', mặt dài như ngựa, trán dô, mày như hai con tằm vắt ngang, mắt một con lớn một con nhỏ, mũi tẹt lét, miệng rộng tô son đỏ lòm. Nói xấu còn nhẹ chứ, phải là vô cùng xấu, nói chung đủ để phân cao thấp với khuôn mặt Độc Cô Tuyết lúc này.

Cô nàng hùng hồn tiến lại, mọi người trong tộc Mặc Khắc đang đứng hai bên giữ lửa đồng loạt né đường.

Trong tay gái ế kia là một dải lụa màu đỏ thẫm, bắt đầu quay chung quanh lửa trại một vòng, ngay sau đó liền chuyển tới trước mặt Độc Cô Tuyết, mặt đầy kích động thốt lên: "Thật tốt quá, cuối cùng cũng gặp một người có vẻ ngoài bình thường tương xứng với thiếp. Thiếp là Quế Chi, ba mươi xuân xanh có lẽ^(*), vẫn vẹn một thân trinh tiết. Chàng lấy thiếp đi, thiếp không chê chàng đâu."

(*) Ba mươi xuân xanh có lẽ ở đây là hơn 30 tuổi nhé, MDH dùng cách nói hoa mỹ 1 chút, ý là không chỉ rõ tuổi tác của mình, đại khái là ba mươi gì đó. Không phải từ "có lẽ".

Đinh Phi Tình vừa hớp một ngụm rượu, nghe vậy phù một phát, bay hết lên người Độc Cô Tuyết, ôm ngực ho khan không ngừng. Vẻ mặt muốn cười nhưng lại ho sặc sụa không ngừng được, cả khuôn mặt vặn vẹo méo mó đến cùng cực.

Vân Khinh ngạc nhiên nhìn gái ế kia, rồi lại nhìn khuôn mặt Độc Cô Tuyết, mà khuôn mặt hằn lúc này gần như chỉ trong giây phút đã muốn giết người ngay lập tức. Cô cúi đầu xoa xoa chân mày, khoé miệng cũng nhin không được nhếch lên cười hết cỡ.

Tuyết Lê ngồi ở bên kia Vân Khinh, khuôn mặt lúc nào cũng vô cùng lạnh lẽo, thế mà lúc này cũng không nhin được lộ ra nét cười tươi rói, chế nhạo liếc nhìn Độc Cô Tuyết một cái.

Mặc Ngân, Mặc Ly đồng loạt ho khan một tiếng, cả khuôn mặt trong giây lát đỏ bừng lên, vội vàng quay qua một bên khẽ động đậy người. Bệ hạ bọn họ muốn giết người, sát khí toả ra vô cùng mãnh liệt a.

Độc Cô Tuyết vươn tay ra một cái khẽ đẩy Đinh Phi Tình đang sắc rượu bên cạnh Vân Khinh ra, sắc mặt xanh mét nhìn cô nàng siêu xấu mặt sáng rực đang nhìn chăm chăm hằn trước mặt, hai tay nắm thành quyền vặn xương cốt kêu răng rắc, sắc mặt so với đáy nồi cũng chẳng hề thua kém.

Chương 112 – Hoan tình

Sát khí, sát khí dày đặc.

Vân Kinh thấy vậy liền thu lại nụ cười trên miệng, vội đứng lên bước tới bên cạnh Độc Cô Tuyết, xoay người cầm chặt tay hắn. Đồng thời ngẩng đầu nhìn gái ế siêu xấu kia nói: “Huynh ấy đã có vợ rồi.”

Tính tình Độc Cô Tuyết ai còn lạ gì, cho dù hắn cần phải nhờ vả người khác thật đó, nhưng hắn chỉ có thể tha thứ cho kẻ khác trong phạm vi hắn chịu được mà thôi. Nếu chạm phải râu hùm của hắn thì hắn cũng chẳng quan tâm kẻ đó là ai, có cần nhờ vả nhà người hay không mà vẫn cứ ra tay tàn nhẫn như thường.

Độc Cô Tuyết cầm lại tay Vân Kinh, cảm giác được sự an ủi, khuyên giải thâm lắng của cô, bất chợt hung hăng trừng mắt liếc gái ế siêu xấu kia một cái, đứng bật dậy, kéo tay Vân Kinh bước nhanh ra ngoài.

“Không sao cả, thiếp có thể làm tiểu thiếp cho chàng, thiếp không thềm để ý đâu.” Gái ế siêu xấu thấy Độc Cô Tuyết rời đi, vội vàng xông về phía trước hai bước cất cao giọng.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết xanh mét, dừng bước chân, sát khí bốc lên bùng bùng, định quay người lại.

Vân Kinh giữ chặt tay Độc Cô Tuyết, nhìn hắn cười thật dịu dàng, rồi sau đó quay đầu lại nhìn ‘gái già hao sắc’ kia, cất giọng nhẹ nhàng thản nhiên lại cực kỳ kiên định nói: “Ta để ý.” Dứt lời, cô kéo tay Độc Cô Tuyết về rừng cây ở xa xa, đi tìm đám Bạch Hồ vương.

Tộc trưởng Mặc Khắc nghe vậy không khỏi lắc đầu cười nói: “Muội muội này quản ca ca chặt quá đi, xem ra bà cô à, cô diễn không đạt rồi.” Dứt lời, tất cả mọi người trong thôn đồng loạt cười ha hả.

Đinh Phi Tình, Mặc Ngân, Mặc Ly nhìn nhau, ai nấy đều lắc đầu cười to, trước mặt Vân Kinh mà lại đòi làm thiếp cho Độc Cô Tuyết, muốn chết sao trời.

“Tiếp tục, tiếp tục.”

Điều múa nóng bỏng, lời ca nồng cháy, lửa trại bốc lên cao thiêu đốt ngày càng nóng bỏng, đêm nay còn dài rất.

Độc Cô Tuyết bị Vân Kinh kéo khỏi hội lửa trại, bước vào trong rừng cây. Gió đầu xuân trong lành, se se lạnh thổi tới, tuy rằng còn mang theo chút hơi lạnh, nhưng không rét đến thấu xương, ngược lại làm cho tinh thần người ta có cảm giác phấn chấn.

Đấm mạnh lên một thân cây đại thụ bên cạnh, thân cây to lớn đó lập tức lắc lư, phát ra tiếng rầm rầm, rầm rầm.

Vân Kinh thấy vậy nhẹ nhàng lắc đầu, buông tay Độc Cô Tuyết ra, đưa tay ôm lấy khuôn mặt vô cùng xấu xí của Độc Cô Tuyết, kiễng chân dịu dàng hôn lên môi Độc Cô Tuyết, nhìn sâu vào đôi mắt hắc, khóe miệng nhẹ nhàng mỉm cười, nói: "Ta không chê bai, không chối bỏ, dù cho chàng có hình dáng như thế nào đi chăng nữa, ta cũng không ngại."

Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại như âm thanh của tự nhiên, khiến cho lửa giận của Độc Cô Tuyết bị dập tắt hoàn toàn. Hắc duỗi tay ra ôm lấy thắt lưng Vân Kinh, xoay người đặt cô dựa vào thân cây, cúi đầu nhìn sâu vào đôi mắt trong sáng của Vân Kinh.

Không có khinh bỉ, không hề dao động, ngay cả một chút giễu cợt ghê tởm cũng không có. Vân Kinh của hắc, nói lời này là thật lòng, dù hắc đẹp đẽ như vốn có cũng thế, hay xấu xí khó coi như lúc này cũng vậy, Vân Kinh của hắc tuyệt đối sẽ không bao giờ ghét bỏ hắc.

Độc Cô Tuyết lập tức cảm thấy dễ chịu vô cùng, hắc rất vừa lòng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mãn nguyện.

Vân Kinh thấy vậy khẽ vuốt ve hai má Độc Cô Tuyết, ý cười dịu dàng toát ra từ trong đáy mắt. Độc Cô Tuyết, cho dù bây giờ là Tần vương mà vẫn giống một đứa trẻ, tính tình ương ngạnh nhưng lại rõ ràng như vậy đó, vui giận gì nhìn là biết hết.

Đón nhận nét dịu dàng trong mắt Vân Kinh, Độc Cô Tuyết nuốt khan, đưa tay vòng qua eo ôm chặt Vân Kinh, cúi đầu xuống hôn hết sức triền miên lại dụ dỗ cái lưỡi đình hương của cô, lượn lờ đùa giỡn.

Vân Kinh bị Độc Cô Tuyết đặt tựa vào thân cây, vòng eo nhỏ nhắn bị hắc ôm trọn trong bàn tay rộng lớn, chẳng còn sức lực phản kháng chỉ có thể đón nhận nụ hôn cuồng liệt của Độc Cô Tuyết.

Thắt lưng bên hông bị tháo tung ra, một cái bàn tay to lớn trượt xuống theo làn da bóng loáng, tiến vào khu vực thần bí.

Bàn tay to lớn thô ráp kia mang theo hơi nóng cực mạnh lập tức châm ngòi cho ngọn lửa bùng lên khiến cả người Vân Kinh run lên, sắc mặt cô ửng đỏ đầy Độc Cô Tuyết ra, cắn răng nói: “Chàng.”

Cô khẽ xoay người sang, muốn tránh khỏi sự xâm nhập của Độc Cô Tuyết, lại phát hiện trước người là Độc Cô Tuyết với thân thể cường tráng, phía sau dựa lưng vào thân cây, không thể nhúc nhích được. Mới chỉ khẽ cử động một chút ngược lại còn làm cho người phía trước càng ngày càng nóng hơn.

Vân Kinh chợt đỏ mặt, người này, sao mà bất kỳ lúc nào cũng động tình như vậy chứ.

Trong đêm đen, đôi mắt Độc Cô Tuyết như chim ưng, bừng cháy như ngọn lửa trại thiêu đốt. Sức nóng trên khuôn mặt như có thể đốt cháy Vân Kinh đang đứng trước mặt hắn.

Dùng thân thể của mình ép chặt lên người Vân Kinh, một tay Độc Cô Tuyết tiếp tục dùng các đầu ngón tay trắng mịn kích thích như trước, tay kia thì nắm tay Vân Kinh đặt vào giữa hai chân của hắn.

Vân Kinh chợt trở nên quẫn bách nhưng bất đắc dĩ không nói gì chỉ ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết.

“Chúng ta mới thành thân.” Độc Cô Tuyết nhìn Vân Kinh, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Hắn mới thành thân chưa được bao lâu đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Lúc này lại bốn ba đủ đường, vừa phải di chuyển vừa có nhiều người, đừng nói là thân thiết mà ngay cả muốn gần gũi một chút cũng không có cách nào, hắn đã muốn bốc hỏa thật rồi, mà còn là bốc hỏa lớn nữa kìa.

Hơn nữa muội Tuyết Lê chết tiết kia, còn nói gì mà thánh nữ phải là trinh nữ. Vì sự an toàn của Vân Kinh, vừa bước vào lãnh thổ Nam Vực, ngay cả vợ chồng cũng không cho phép gọi. Phải gọi là huynh muội, ngăn chặn hết tất cả mọi hành động mờ ám. Lửa giận của hắn đã sớm bốc lên cuộn cuộn, sắp cháy lan ra khắp đồng cỏ luôn rồi.

Hôm nay, khó khăn lắm mới có được một lúc nhàn hạ như vậy, vừa rồi trong màn ca múa nóng bỏng kia đã khơi mào ngọn lửa trong lòng. Hắn không cam lòng, không cam lòng chút nào.

Nhìn vào đôi mắt bốc lửa hùng hục của Độc Cô Tuyết, cảm giác được ngọn lửa nóng bừng trên người độc cô tuyết đang cháy lan ra khắp người cô. Toàn bộ thân người Vân Kinh nhũn ra, cô và Độc Cô Tuyết đã là vợ chồng, mỗi khi hắn xâm nhập cô đều không chịu được sự trêu chọc ấy.

“Chàng...”

Không đợi Vân Khinh nói hết câu, Độc Cô Tuyết cúi đầu hung hăng hôn lên môi Vân Khinh, nhanh chóng chôn ngòai thổi gió trên người cô.

Vân Khinh bị Độc Cô Tuyết hôn nên cũng không nói được tiếng nào, đành phải thở dài một tiếng từ đáy lòng, đưa tay ôm lấy cổ Độc Cô Tuyết, giao hết bản thân cho hã.

Độc Cô Tuyết lập tức ôm Vân Khinh đứng dậy, đập một cước trên thân cây, đảo mắt nhìn lên ngọn cây rồi ngòai xuống phía trên thân cây.

Vừa xả hết trang phục nặng nề kia xuống, hai tay hã chột dùng sức, nhấn thật mạnh một cái trên người Vân Khinh.

Vật như lửa nóng kia lập tức lấp đầy cơ thể Vân Khinh, cô bị kích thích khẽ ngửa đầu ra sau, cắn chặt môi không cho phát ra tiếng rên rĩ. Cả thân người khẽ run rẩy trong lòng Độc Cô Tuyết.

Choàng tay ôm lấy cổ Vân Khinh, Độc Cô Tuyết hé miệng áp chặt lên đôi môi kia, bắt đầu xâm lược ngày càng mãnh liệt.

Bóng cây lắc lự, toàn bộ thân cây không ngừng lay động, phát ra tiếng lao xao, rì rào, nhưng bị những tiếng động lớn ở xa xa truyền đến che lấp hoàn toàn.

Ngay cả ánh trăng rằm sáng vằng vặc trên ngọn cây, cũng từ từ giấu mình trốn sau những đám mây vì chịu không nổi một màn nóng bỏng như vậy.

Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp không biết chạy đi chơi đùa ở nơi nào, lúc này từ trong bóng đêm xuất hiện dưới gốc cây đại thụ. Mỗi tên đứng ở một bên, không ngừng di chuyển, canh gác bảo vệ cho nơi này.

Đêm thật là nóng bỏng.

Cơm chùng đã no, rượu chùng đã đủ, rời khỏi thị trấn có tập tục đặc sắc này được rồi.

Mặc Ly, Mặc Ngân, Đinh Phi Tình đều là người hiểu chuyện. Đinh Phi Tình thấy vậy chỉ biết trừng mắt liếc xéo Độc Cô Tuyết vài lần, kéo Vân Khinh qua, nghiêm khắc dạy bảo cô đừng có mà nuông chiều hã như thế. Còn Tuyết Lê lại không có biểu hiện gì khác, chỉ là sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Ngày thứ ba, người của tộc Mặc Khắc thu xếp ổn thỏa những kiện hàng da muốn đưa đi buôn bán. Bọn họ mang theo đám người Độc Cô Tuyết tiến vào Dương thành.

Dương thành chính là tòa thành đầu tiên lớn nhất nằm ở phía bắc Nam Vực, là con đường trực tiếp dẫn vào U thành. Nếu không qua được nó thì muốn vào U thành chỉ còn cách bay lên trời mà thôi.

Nam Vực có vị trí địa lý thật độc đáo, không giống như Tần, Tề đi từ bốn phương tám hướng đều có thể tới kinh đô. Nó chỉ có một con đường duy nhất, nên Dương thành cũng giống như một cái cổ họng vậy, nếu nó bị khóa chặt thì coi như tất cả mọi thứ đều tắc nghẽn.

Độc Cô Tuyệt không một lời đi theo đoàn người của tộc trưởng Mặc Khắc. Sau 3 ngày đi đường đã tới được Dương thành, cổng thành bị kiểm tra nghiêm ngặt, nếu không phải được tộc trưởng Mặc Khắc đảm bảo cho thì ngoại trừ một cách là bọn họ xông vào cũng chẳng cách nào qua được.

“Nghe nói gì chưa, thánh nữ của chúng ta là giả?” Trong một tửu lâu lớn nhất ở Dương thành, lúc này đã là giữa trưa, người ngồi đông đúc dùng bữa uống rượu, nói chuyện huyên náo.

“Sao lại không nghe được, thánh nữ mà chúng ta sùng bái như thần không đứng lại là giả, bên U thành chắc đã náo loạn đầy trời rồi.” Một gã đàn ông thô kệch lớn tiếng nói.

“Chưa hết nha, ta còn nghe thánh nữ thật đã bị Thánh Tông bắt về rồi, bà ta đã sớm gả cho người khác không nói, lại còn gả cho người ngoài nữa chứ, thật nực cười.”. Một gã đàn ông khác mặt đầy râu quai nón, đập mạnh lên mặt bàn, vẻ mặt đầy phẫn nộ tiếp lời.

“Thực quá đáng, đúng là quá đáng.” Một người phụ nữ nghiêng răng nghiêng lợi giận dữ nói

“Đúng, với loại thánh nữ như vậy nên dùng cực hình. Cái thứ giả dối lừa đảo kia làm uổng phí của ta sáng ba nén nhang, chiều ba nén nhang thờ phụng mẹ ta. Ta phỉ nhổ vào! Ông đây trả lại hết cho mẹ mọi sự khinh bỉ. Ghê tởm”. Một gã đàn ông thô lỗ nhổ một ngụm nước bọt lớn, vừa nói vừa phun tứ tung.

“Các người không biết chứ, ta có họ hàng thân thích ở U thành, là thủ hạ của Kỳ Lân vương. Nghe nói Thánh Tông đã tuyên bố quyết định, bảy ngày sau, thánh nữ thật cùng với toàn bộ người trong Tuyệt tộc phải chịu cực hình thiêu sống ở miếu Thánh Tông tại U thành. Thiêu sống hết, vì bọn họ để lưu lạc con cháu thánh thần nhất của chúng ta ra ngoài.” Một người thanh niên trẻ tuổi ở bàn bên cạnh quay mặt sang gia nhập vào đám người ồn ào kia.

“Tốt, phải thiêu, thánh nữ như vậy chúng ta không cần, làm lưu lạc huyết thống thần thánh, có thể mang tới đại nạn cho chúng ta. Thiêu, thiêu chết hết đi.” Gã đàn ông có râu quai nón hét lớn.

“Đúng, đúng vậy, phải thiêu...”

“Không thuần khiết...”

“Thieu.” Lập tức toàn bộ đám người trong tử lâu đều hòa theo, nét mặt ai nấy cũng đầy vẻ căm phẫn, phần nộ vô cùng cực đoan.

Ngồi trong một góc tử lâu, Vân Kinh nghe vậy nhú nhú mày, sắc mặt không thay đổi gì nhưng ẩn sâu trong mắt lại là thần sắc lo lắng.

Đinh Phi Tình xoa xoa cằm, nhìn về phía đám đông đáng sợ nhộn nhạo kia. Không ngờ việc làm lưu lạc huyết thống thần thánh lại mang đến cho bọn họ kiếp nạn lớn như vậy. Những lời nói hoang đường kiểu này ở Triệu quốc cũng có, nhưng có thể làm đến mức này khiến cho toàn dân đều phản đối quả thực là cực kỳ bất lợi với đám người Tuyệt Cơ.

Vừa nghĩ đến đây Đinh Phi Tình đưa mắt nhìn Tuyết Lê, sắc mặt vẫn không thay đổi gì, vẫn trầm tĩnh, lạnh lùng. Đinh Phi Tình thấy vậy chợt nhú mày.

“Khó trách năm nay chúng ta săn bắn khó khăn đến vậy. Hóa ra là do thánh nữ mang vận rủi đến cho chúng ta. Thieu đi, phải thieu.” Tộc trưởng Mặc Khắc ngồi cùng bàn, vẻ mặt phần nộ lớn tiếng nói.

“Đúng, khó trách thu hoạch gì cũng không tốt. Thieu sống, thieu sống hết chúng đi...” Vài thanh niên trẻ tuổi ngang hàng với Lý Khắc cũng tiếp lời. Mới vừa rồi bọn họ còn sùng bái thánh nữ như thần, lúc này lại hận như không thể róc thịt, uống máu, nhai xương, chửi mắng không tiếc lời.

Độc Cô Tuyết nghe vậy chợt hung hăng nhú mày, giữa tròng mắt hiện lên sát khí.

“Chúng tôi đang vội, tộc trưởng Mặc Khắc, nếu sau 6 ngày nữa đưa chúng tôi tới được U thành, chúng tôi sẽ biếu các ngài thêm một kiện.” Mặc Ngân không dài dòng, nói thẳng với tộc trưởng Mặc Khắc.

Tộc trưởng Mặc Khắc vừa nghe liền liếc mắt nhìn Lý Khắc, mặt mày mừng rỡ như điên. Lập tức vỗ bàn nói: “Đi, không ăn nữa.” Vừa nói vừa phóng ra bên ngoài tử lâu.

Độc Cô Tuyết, Vân Kinh thấy vậy cũng chẳng nói lời dư thừa, đứng dậy đi theo ra khỏi tử lâu. Bảy ngày, bọn họ còn quá ít thời gian.

Ngày đêm lên đường, tuy rằng càng đi về phía nam đất đai càng trở nên bằng phẳng, nhưng vẫn là những núi non chập trùng, cũng tốn không ít sức lực.

Bên này, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đi ngày đêm không ngừng nghỉ tới U thành. Cùng lúc đó, Tề Chi Khiêm cũng không nhàn rỗi.

Phủ Thái tử bị thiêu rụi, Tề Chi Khiêm ở trong Tề vương cung. Lúc này, ngồi giữa Tề vương cung, trên khuôn mặt nho nhã của Tề Chi Khiêm chợt hiện lên một sự khiếp sợ cùng cực, đứng bật người dậy, trừng lớn mắt nhìn Huyền Tri đang đứng trước mặt: “Cái gì, vui thân trong biển lửa? Vân Kinh đã chết?”

Đứng bên người y là Thu Điền – người cận vệ vẫn đi theo bên cạnh y. Vừa nghe vậy Thu Điền cũng kinh ngạc thốt lên: “Không thể nào, làm sao có thể?” Y nhớ rõ năm đó y là người đã tự tay cắt gân mạch của Vân Kinh. Một cô bé khiến người ta thương tiếc làm sao lại chết được? Lại còn là bị thiêu chết trong Tần vương cung nữa chứ?

Huyền Tri vội nói: “Theo thám tử hồi báo, đêm giao thừa, Phượng Minh điện bị thiêu trong biển lửa, Tần Vương hậu đang ở bên trong, Độc Cô Tuyết tự mình lao vào đi tìm người, từ đó về sau không thấy Tần Vương hậu xuất hiện nữa.”

“Điều đó không thể chứng minh được gì cả.” Tề Chi Khiêm nghe vậy chậm rãi ngồi trở lại, nhíu mày gõ gõ vào tay vịn ghế.

Huyền Tri cũng biết không thể chứng minh được gì cả nên nói tiếp: “Nhưng nói đến cũng rất lạ, từ ngày đó Tần vương Độc Cô Tuyết cũng cáo bệnh không lên triều, mọi việc đều do Sở Vân trình lên cho hãn xử lý. Hơn một tháng nay chưa từng hãn công khai xuất hiện.”

Tề Chi Khiêm nghe đầu mày càng thêm nhíu chặt, ngón tay gõ gõ trên tay vịn càng nhanh, trầm giọng tự hỏi: “Người của thánh nữ Nam Man tới Tần quốc, sao thánh nữ Nam Man đột nhiên lại tiếp kiến Tần quốc?”

Không ai trả lời, Huyền Tri, Thu Điền cũng đều không biết.

Đầu ngón tay y khẽ chuyển động qua một tin tức tình báo khác được trình lên: Tuyết vương phi của nước Hàn trên đường trở về nước bị người khác cướp mất, đến nay vẫn bắt vô âm tín, không rõ sống chết.

Ngón tay Tề Chi Khiêm cọ cọ vào tờ thư tín, đôi mắt nhanh chóng chuyển động nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, không biết đang tự suy ngẫm điều gì.

Huyền Tri và Thu Điền thấy vậy cũng trầm mặc không lên tiếng, lúc thái tử điện hạ bọn họ đang suy nghĩ ghét nhất là bị người khác quấy rầy.

“Nghe nói Tuyết vương phi được Vân Kinh yêu mến vô cùng?” Một lúc sau, Tề Chi Khiêm đột nhiên nhớ tới điều gì đó, chợt lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy.” Mấy ngày ở Tần vương cung đều ở lại Phượng Minh cung, ngay cả Yến Vương hậu lẫn Ngụy Vương hậu đều không được đãi ngộ như vậy.

Tề Chi Khiêm nghe vậy khẽ gật đầu, thu hồi ánh mắt đang nhìn bầu trời quang đãng ngoài kia, quay lại nhìn Huyền Tri và Thu Điền, chậm rãi nói: “Ta chợt cảm thấy tam hoàng tử Hàn quốc Thượng Quan Kính và Vân Kinh rất giống nhau.”

Huyền Tri cùng Thu Điền sửng sốt, điều này ngược lại bọn họ không hề chú ý tới, vả lại hai người này chưa bao giờ cùng xuất hiện trước mặt bọn họ, hơn nữa có quan hệ gì với Vân Kinh chứ?

Mấy ngón tay mân mê tờ thư tín trong tay, Tề Chi Khiêm nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế. Tuyết Vương phi là người Nam Man, người khác không biết, nhưng y biết rõ. Trầm mặc thật lâu, đột nhiên trong đầu chợt loé sáng, Tề Chi Khiêm mở bừng mắt nói: “Thánh nữ Nam Man, trên trán có bớt hình hoa anh đào.”

Y đọc nhiều sách vở, chuyện trong thiên hạ có thể không biết vẹn cả mười phần, nhưng cũng nắm đến tám chín phần. Lúc đầu y không hề chú ý vấn đề này, cho nên trong chốc lát không cảm thấy lạ. Bây giờ, thánh nữ Nam Man đột nhiên phái người đến Tần quốc, nếu y không suy luận ra thì chẳng phải là kẻ vô dụng sao.

Huyền Tri và Thu Điền chợt ngẩn người, ý này là... Cả hai đều đồng loạt biến sắc.

Đột nhiên Tề Chi Khiêm mỉm cười khẽ lắc đầu, đưa tay vuốt ve một cây đàn cổ. Đó là cây đàn mà Vân Kinh đã đàn trước khi vĩnh viễn rời khỏi Đình gia, cây đàn này là đàn cổ gia truyền của Đình gia. Y còn nhớ rõ tiếng đàn rền rĩ đoạn tuyệt ngày ấy, khó lòng đáp lại được tri âm.

Vuốt ve mấy sợi dây đàn đã bị đứt trong tay, y không nối chúng lại mà vẫn giữ nguyên như vậy, khoe miệng nhếch lên một nụ cười tươi đầy thấu hiểu.

“Giới cho một Đình gia, giới cho một Tuyết Vương phi. Uống phí ta thông minh một đời, tự nhiên lại hồ đồ một chốc. Cái bớt đoá hình hoa anh đào đó không phải là dấu hiệu của thánh nữ Nam Man sao. Ta quả nhiên không liên tưởng tới điều đó, thật đáng chết.” Vuốt ve mấy sợi dây đàn, Tề Chi Khiêm thở dài một tiếng nói.

“Vân Kinh, Vân Kinh, không ngờ nàng có thân phận lớn đến nhường này. Thánh nữ Nam Man, quả nhiên là Thánh nữ Nam Man.” Khẽ lắc đầu, trong mắt Tề Chi Khiêm hiện lên sự e sợ pha lẫn bất đắc dĩ.

Y vẫn nghĩ Vân Kinh là người của Đình gia, cho nên trăm phương nghìn kế dùng Đình gia đến dẫn dụ Vân Kinh, không ngờ kết cục là hoàn toàn sai lầm. Y đã tìm lầm đối tượng, tìm lầm chỗ dựa, Vân Kinh không phải đứa con gái thấp kém vô dụng của Đình gia, mà đó là Thánh nữ Nam Man. Là một trong hai quân vương của Nam Vực rộng lớn kia.

“Thái tử, việc này... Tần vương Độc Cô Tuyết, việc này...” Thu Điền bị tin tức này làm cho hoảng sợ, nhìn Tề Chi Khiêm mà không biết phải biểu đạt ý tứ của mình thế nào.

Nhưng Tề Chi Khiêm chưa nghe đã hiểu, lập tức thu lại vẻ mặt mỉm cười vừa rồi, nhíu mày lần nữa.

Xem ra, Vân Kinh chết ở Phượng Minh điện là giả mạo, nhất định là do đám người Nam Man kia đã dụng tay chạm chân vào, nếu không đang yên đang lành tự nhiên bọn chúng mới đến đã gặp chuyện không may. Mà hiện tại Độc Cô Tuyết tự xưng lại cáo bệnh không lên triều, trong lúc này...

“Không đúng, Độc Cô Tuyết không phải cáo bệnh, hẳn vốn không ở Tần quốc.” Suy nghĩ chợt thoáng qua trong đầu, hai mắt Tề Chi Khiêm đột nhiên sáng ngời.

Huyền Tri, Thu Điền xưa nay biết bản lĩnh của Tề Chi Khiêm, suy mưu tính kế rất chắc chắn. Vừa nghe lời y buông mặt mày đã sáng rỡ, không kịp hỏi nguyên nhân, lập tức nói: “Độc Cô Tuyết không có ở đây, đúng là thời điểm tốt, chúng ta...”

Tề Chi Khiêm khoát tay cắt ngang lời Huyền Tri, đứng dậy chậm rãi đi lại trong phòng, nhẹ giọng nói: “Hẳn không ngu như vậy, nếu khi hẳn rời khỏi Tần quốc chẳng phải lo lắng chúng ta sẽ không thể đến Tần quốc của hẳn, thì hẳn là chuyện trước mắt quan trọng và mang lại lợi ích lớn hơn so với việc ấy. Chuyện quan trọng hơn? Có cái gì quan trọng hơn so với chúng ta?”

Y nhíu mày chậm rãi đi lại trong đại điện. Huyền Tri, Thu Điền cũng biết điều lùi lại, không dám quấy rầy.

“Nam Man, quan trọng hơn, chết tiệt.” Giữa lúc trầm mặc đột nhiên sắc mặt Tề Chi Khiêm chợt trở nên hung ác, tung một chưởng đánh vào cây cột vừa đi qua. “Nam Man sản vật phong phú, nếu Vân Kinh là thánh nữ mà Tần quốc hẳn lại có biên giới giáp ranh với Nam Man dài như vậy, nếu hẳn dựa vào điểm đó thì sau này có kẻ nào là đối thủ của hẳn được. Thì ra là thế, thì ra là thế.”

Trong ánh mắt Tề Chi Khiêm chợt loé lên sát khí, lập tức quát lớn: “Người đâu, chuẩn bị, theo ta đi Nam Man. Muốn dựa vào Nam Man ư, không dễ dàng thế được.” Phất mạnh tay áo, Tề Chi Khiêm đi nhanh ra ngoài đại điện, nói là làm ngay.

Huyền Tri, Thu Điền thấy vậy liếc nhau không nói một lời, thái tử là thần thánh của bọn họ, người đã nói tuyệt đối sẽ không sai.

Trong chốc lát, toàn bộ Tề vương cung lập tức trở nên bận rộn.

Hai ngày sau, trong vương cung nước Sở.

“Vân Khinh là thánh nữ Nam Man?” Sở Hình Thiên nhìn chăm chăm Thiết Báo, vẻ mặt kinh ngạc.

Thiết Báo cầm bồ câu đưa thư của Tề Chi Khiêm, nhíu mày trầm giọng nói: “Đúng, Tề thái tử nói rất có căn cứ, cũng không khó đoán.”

Sở Hình Thiên nhíu nhíu mày, Vân Khinh là thánh nữ Nam Man, tin tức này quá đột ngột. Chỉ mới biết tin điện Phượng Minh trong Tần vương cung bị lửa thiêu rụi, sau đó Vân Khinh không lộ diện, Độc Cô Tuyệt cũng cáo bệnh không xuất hiện. Còn chưa kịp suy luận ra những tin tức ẩn giấu bên trong, Tề Chi Khiêm đã cho một tin tức rúng động thế này.

Thiết Báo giỏi mưu lược, lúc này trầm giọng nói: “Đối chiếu việc Độc Cô Tuyệt cáo bệnh cùng với cách Tề thái tử nói, hẳn là Độc Cô Tuyệt đã đi Nam Man rồi. Hai ngày trước Tề thái tử cũng đã đi Nam Man, thần nghĩ mọi thứ không phải là giả. Tên Tề thái tử này, nếu không chắc chắn hoàn toàn lẫn tình hình quá mức quan trọng, y sẽ không buông tha thời cơ đối đầu với Tần quốc tốt như vậy.”

Sở Hình Thiên nhíu chặt mày, khẽ gật đầu. Bây giờ, Độc Cô Tuyệt không ở Tần, nếu bọn họ khởi binh tấn công, cho dù không diệt được Tần cũng khiến nó bị thương tổn nặng nề. Mà Tề Chi Khiêm buông tay bỏ qua cơ hội này, vậy chứng tỏ rằng Nam Man còn quan trọng hơn, quan trọng đến mức y không kịp bố trí tất cả mọi việc ở đây.

Sở Hình Thiên lập tức trầm giọng nói: “Nếu đúng như lời y nói, Nam Man vốn là vùng đất sản vật phong phú, binh hùng tướng mạnh. Nếu Độc Cô Tuyệt vươn cánh tay tới Nam Vực thì chẳng phải chúng ta diệt vong sao. Không được, quả nhân không thể trơ mắt ngồi nhìn, người đâu, chuẩn bị đi.”

Thiết Hổ vẫn đứng một bên im lặng, lập tức lui xuống rất nhanh, bố trí mọi việc.

Hiện nay các nước đều hao tổn, nếu thật sự tiếp tục chiến tranh thì khả năng sẽ là lưỡng bại câu thương mà thôi. Với tình thế trước mắt như này, chỉ có đem tất cả mọi nguy hiểm tiêu diệt hết ở Nam Man, đó mới là kế sách tốt nhất.

“Bản cung cũng đi với con.” Tấm rèm cửa đột nhiên được vén lên, Hoa Dương thái hậu bước ra nhìn Sở Hình Thiên.

“Mẫu hậu.”

“Nam Vực rất nguy hiểm, bản cung rất lo lắng, con đừng quên, âm công của Kinh nhi là do ta dạy cho con bé. Có đồ đệ như thế, kẻ làm thầy này cũng không đến nỗi kém cỏi chứ.” Hoa Dương thái hậu rất kiên quyết.

Sở Hình Thiên thấy vậy nhìn thật sâu vào mắt Hoa Dương thái hậu, một lúc sau y chậm rãi gật đầu.

Hoa Dương thái hậu lập tức xoay người đi chuẩn bị, Vân Kinh, chúng ta hẹn gặp lại ở Nam Man.

Và thế là, một Tề thái tử, một Sở vương, ngày đêm không ngừng nghỉ đi đến Nam Man.

Mà lúc này, đám người Vân Kinh ở Nam Man lâm vào tình cảnh nguy hiểm vây quanh bốn phía, lại còn có một nguy cơ thật lớn khác, Tề Chi Khiêm, Sở Hình cũng ngày đêm không ngừng nghỉ đến Nam Man. Nam Man, tám phương hội tụ, sóng gió cuồn cuộn nổi lên.

Xuyên qua núi rừng, đi qua vách đá, liên tục sáu ngày không hề ngừng lại. Ngày thứ sáu, khi mặt trời đã lên cao, đoàn người của Vân Kinh tới được U thành.

U thành, kinh đô phồn hoa của thế lực thánh nữ, không phải sầm uất lại trang nghiêm như kinh đô nước Tần, không có nét nho nhã, nhẹ nhàng như nước Tề, càng không mạnh mẽ giống như nước Sở. Mà giống như một cô gái bé nhỏ dịu dàng, trong đó lại tản mạn ẩn chứa tinh hoa và sắc bén, thâm tàng bất lộ, như một thanh kiếm bén ngọt mà không mũi nhọn.

Sau khi mọi người chào từ biệt đám người tộc trưởng Mặc Khắc, cả đám người của Vân Kinh không kịp thăm quan diện mạo đẹp đẽ của U thành mà theo chỉ đạo của Tuyết Lê, bắt đầu âm thầm liên hệ với đám người của Tuyết Lê. Phi Lâm, Mộ Ải cũng thử liên lạc với người của mình.

Ngày mai chính là ngày thứ bảy, ngày Tuyết Cơ cùng người trong Tuyết tộc chịu án hoả thiêu, bọn họ chỉ còn lại một buổi tối.

(* Các bạn muốn xem phần “nâng cấp version2” cảnh H thì vào wordpress nhé. Ebook MDH chỉ đưa bản nguyên bản.)

Hết chương 112

Chương 113 – Hoàng tước rình phía sau

“Tình hình bây giờ thế nào?” Trong một mật đạo bí mật dưới một tòa đình viện ở giữa U Thành, nét mặt Tuyết Lê lạnh như băng, trầm giọng hỏi người đàn ông trung niên trước mặt.

Đứng xung quanh Tuyết Lê có Phi Lâm, Mộ Ai, Tiểu Tả, Tiểu Hữu, và ba trăm thiết kỵ của Độc Cô Tuyết, bọn họ đều đã đến U Thành, lúc này đều đã cùng nhau tụ hợp trong này.

Người đàn ông trung niên kia đầu tiên là cung kính khom người một cái hành lễ với Vân Kinh, sau đó mới vội vàng nói: “Tuyết Cơ Bệ hạ bị bọn chúng nhốt bên trong ngục tối ở miếu Thánh Tông, buổi trưa ngày mai sẽ hành hình. Chúng thần đã nghĩ rất nhiều cách nhưng vẫn không thể...”

“Bọn họ tổng cộng có bao nhiêu người? Ngục tối nằm ở đâu? Nơi đó bố trí cụ thể thế nào? Các người có thể điều động bao nhiêu người? Cứu người ra xong thì sau đó sẽ trốn thoát theo lối nào, gặp mặt mọi người bằng cách nào, nói.”

Người đàn ông trung niên kia còn chưa kịp nói xong thì Độc Cô Tuyết đột nhiên ngắt lời quát lớn, hỏi bằng giọng lạnh lùng sắc bén. Mỗi một câu thốt ra đều nêu lên vấn đề mấu chốt, bây giờ không có nhiều thời gian, rảnh rỗi thừa hơi đâu mà đi nghe tên kia nói bậy bạ dài dòng chứ.

Người đàn ông trung niên vừa nghe Độc Cô Tuyết hỏi xong thì không khỏi kinh ngạc, câu hỏi nào cũng vô cùng sắc bén đúng trọng tâm, gã lập tức đưa mắt nhìn Tuyết Lê, trong ánh mắt lộ ra ý muốn dò hỏi.

Tuyết Lê thấy vậy thì lạnh lùng nghiêm mặt, gật đầu đồng ý.

“Chín gia tộc Tuyết thị tổng cộng có ba nghìn bảy trăm hai mươi một người, Tuyết Cơ Bệ hạ và Tuyết tộc trưởng cùng những người trực hệ^(*) trong dòng họ bị nhốt tại phía nam miếu Thánh Tông. Còn những người khác nghe nói bị nhốt ở phía tây của miếu. Vị trí cụ thể của miếu thì chúng ta đã có bản đồ trong tay, trong bản đồ có thể thấy được cả những con đường nhỏ trong miếu.

Về phần chúng ta có thể điều động được bao nhiêu người, bước đầu ước chừng có khoảng một ngàn ba trăm người, nhưng còn đường lui, chuyện này thì...”

(*) Trục hệ: những người cùng dòng máu về trục hệ là cha, mẹ đối với con cái; ông, bà đối với cháu nội, cháu ngoại, anh em bà con cùng chung họ hàng huyết thống với nhau.

Vừa nói đến đường lui, sắc mặt người đàn ông trung niên kia đột nhiên tái nhợt, thần sắc hiện rõ là không biết phải làm sao.

Phi Lâm đứng ở bên cạnh Độc Cô Tuyết thấy vậy, lắc đầu, ngay cả đường lui cũng không chuẩn bị được, thảo nào Tuyết Lê bị tay Kỳ vương gì đó cướp ngôi, rồi phải trốn chui trốn nhủi thế này.

Bộ tộc Tuyết thị tổng cộng có hơn ba ngàn người, trong khi bọn họ chỉ có hơn một ngàn người. Nhiều người thì đã đành, lại rõ ràng biết muốn ra khỏi thành Nam này khó như lên trời, thế mà lại không hề nghĩ tới việc chuẩn bị đường lui. Tình thế này cho dù có thể bay lên trên trời đi chăng nữa cũng khó mà thoát được.

Nghe người đàn ông trung niên trả lời, đám người Mộ Ai, Đình Phi Tình đều nhú mào.

“Bây giờ đã có Tuyết Nhan, cần gì tới đường lui.” Tuyết Lê thấy vậy nghiêm mặt lại nhìn về mặt lạnh lẽo của đám người Độc Cô Tuyết.

Chỉ cần Vân Kinh đứng ra công khai thân phận của thánh nữ, như vậy thôi cũng đủ để một nửa thế lực của toàn bộ Nam Vực đều phải quỳ gối xưng thần với cô rồi. Vậy thì tại sao bọn họ lại phải sợ đám phần tử phản loạn này nữa chứ?

Trốn, trốn cái gì mà trốn? Bộ tộc Tuyết thị là bởi vì chuyện của thánh nữ mới bị phán tội hỏa thiêu. Nhưng bây giờ thánh nữ thật sự đang ở tại Nam Vực này, việc trước tiên là nên khôi phục lại vị trí hàng đầu của Tuyết tộc ở Nam Vực, không cần phải chạy trốn, cho nên cũng chẳng cần đường lui làm gì cả.

Độc Cô Tuyết nghe vậy sắc mặt trầm xuống, hai mắt tràn đầy sát khí trầm giọng quát: “Ngu xuẩn.”

Vân Kinh nhú mào, khẽ lắc đầu nhìn đám người Tuyết Lê, lạnh nhạt nói: “Nếu Tuyết tộc thực sự có thể lực, thì cho dù thánh nữ đương nhiệm là giả, bọn họ cũng có thể dựa vào thế lực của mình để giữ vững vương vị. Nhưng với tình hình trước mắt cũng có thể thấy, toàn bộ quyền lực của thánh nữ tại Nam Vực đều nằm trong tay Kỳ Vương. Bà nói xem, bọn họ có cơ hội cướp đoạt vương vị như thế, ai còn cam tâm tình nguyện phục tùng một người gọi là thánh nữ nữa chứ?”

Lời nói thật thản nhiên, nhưng lại đem toàn bộ tình hình và các thế lực hiện tại của Nam Vực phơi bày ra hết, điểm mấu chốt ở đây không phải là vấn đề thánh nữ là thật hay là giả, mà là vấn đề phản loạn.

Để cho một tên đại thần vốn là cánh tay phải của mình nắm hết quyền lực trong tay, và phát hiện ra quân vương trên đầu gã là giả, khiến cho gã có một cơ hội để có thể danh chính ngôn thuận thay thế, soán ngôi vương, lại cho gã một cái cớ để tiêu diệt tận gốc nguyên cả một bộ tộc vốn là huyết mạch của hoàng gia. Cho dù có chứng minh được thánh nữ là thật, phỏng chừng khi đó mặc kệ thật hay giả đi chăng nữa thì điều chờ đợi bọn họ ở phía trước cũng đều là sự giết chóc mà thôi.

Đạo lý dễ hiểu như vậy, thế mà Tuyết Lê lên ngôi vương lâu thế rồi còn không hiểu thì thử hỏi giang sơn này bà ta ngồi như thế nào cho ổn đây?

Trong phút chốc mật đạo chìm trong sự trầm mặc, sắc mặt Tuyết Lê và người đàn ông trung niên kia đều cực kỳ khó coi.

“Không đâu, thánh nữ ở Nam Vực chính là tất cả.” Thần sắc người đàn ông trung niên méo mó, trừng mắt lườm Độc Cô Tuyết, trên mặt hiện lên sự tin ngưỡng tuyệt đối.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng chẳng thèm để ý đến ông ta mà nói luôn: “Đêm nay sẽ hành động, mau đem bản đồ lại đây.” Sau đó lập tức giật lấy tấm bản đồ trong tay người đàn ông trung niên kia, nhanh chóng trải rộng ra rồi bắt đầu cùng đám người Mặc Ngân, Mặc Ly, Vân Khinh, Đinh Phi Tình, Phi Lâm, Mộ Ải bàn tính kế hoạch, hoàn toàn không liếc mắt để ý đến Tuyết Lê và đám người của gã đàn ông trung niên kia.

Chắc hẳn đám người Tuyết Lê kia vẫn còn nghĩ rằng ngày mai bọn họ sẽ quang minh chính đại đến nơi hành hình, vừa tới nơi liền gào lên một tiếng ‘ta là thánh nữ thật’ thì tất cả mọi chuyện đều sóng êm gió lặng. Thật là cực kỳ ngu xuẩn!

Đúng là sùng bái một cách mù quáng rồi, nếu thật sự đều như họ nghĩ thì sao có cục diện như bây giờ cơ chứ?

Tín ngưỡng, quả thực niềm tin tín ngưỡng là vô giá, nhưng đó chỉ là chuyện để nói nhảm sau lưng với nhau mà thôi. Có lẽ thứ gọi là tín ngưỡng này nọ trong mắt những kẻ mưu quyền soán vị chẳng qua chỉ là một thứ rác rưởi không hơn không kém.

Vẫn giữ vững lập trường như trước khi đem người đến đây, hẳn cũng không tin tưởng rằng chỉ cần Vân Khinh đứng ra bộc lộ thân phận thật sự của mình thì chuyện khó khăn gì cũng có thể giải quyết được hết, chỉ có người ở trong tay mình mới có thể yên tâm.

Bóng đêm âm đạm buông xuống, nhanh chóng bao trùm lên tất cả. Bây giờ khắp nơi đều tối tăm, vầng trăng rằm tròn vành vạnh hiện lên giữa bầu trời, thấp thoáng ẩn hiện trong những đám mây trôi lững lờ. Thời tiết đầu xuân chỉ se se lạnh, nhưng từng cơn gió vù vù thổi qua lại khiến cho không khí càng trở nên lạnh hơn, gió táp qua mặt khiến người ta cảm thấy đau rát.

Miếu Thánh Tông là một tòa kiến trúc vô cùng rộng lớn, khí thế, gần như có thể sánh bằng với tông miếu của vương tộc Xiêm La^(*), có khả năng còn rộng lớn hơn.

(*) Thái Lan ngày này (MDH đã xem rất kỹ chỗ này, trong bản gốc là Thái Lan. Nhưng cổ đại không có Thái Lan, chỉ có Xiêm La, triều đại của Xiêm La thì MDH không chắc chắn).

Nơi này được xây bằng những tảng đá rất lớn, ngay trước cửa miếu là hai con chó mà không ra chó, sói cũng chẳng phải sói – dáng vẻ uy nghiêm đang đứng sừng sững – mỗi con có ba cái đầu, một trái một phải đứng trấn giữ ở phía trước Tông miếu.

Tông miếu được xây dựng bằng những khối đá lớn màu đen, nếu đứng trong bóng đêm thì không thể nhìn rõ được toàn cảnh, chỉ có cảm giác nó như một con mãnh thú đen nhánh khổng lồ ẩn mình trong bóng đêm, há miệng thật rộng để lộ ra cả hàm răng nanh sắc nhọn cắn nuốt hết tất cả mọi thứ.

Từng trận gió lạnh thổi qua, từ đâu đó loáng thoáng truyền đến âm thanh rên rỉ, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Lúc này, bên trong miếu Thánh Tông, đám người Độc Cô Tuyết, Vân Kinh đã âm thầm nhanh chóng tiến về phía ngục tối.

Tuyết Lê làm thánh nữ Nam Vực lâu như vậy, tuy những thứ khác cái gì cũng không nắm chắc được, nhưng đối với miếu Thánh Tông này thì nắm rõ như lòng bàn tay. Bên trong có cơ sở ngầm gì, đường đi như thế nào chỉ cần nhắm mắt lại là có thể tưởng tượng ra ngay. Bởi vậy phân tích rất rõ ràng, rành mạch từng chút một, đưa ra cho Độc Cô Tuyết một con đường tắt thuận tiện và mau lẹ nhất để tiến vào miếu.

Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đi cùng nhau, từ phía Bắc lên vào, đi thẳng tới chỗ của Tuyết Cơ ở phía nam ngục tối.

Phi Lâm và Tiểu Tả, Tiểu Hữu đi một đường khác, từ phía đông nam đột nhập vào, đi thẳng tới phía tây ngục tối nơi giam giữ mấy người khác trong Tuyết tộc.

Mộ Ai và Tuyết Lê chung một nhóm, từ hướng tây lên vào, cũng đi về phía tây ngục tối.

Trong lúc ấy, Đinh Phi Tình lại mang theo Bạch Hồ vương, tiểu Xuyên Sơn Giáp và người đàn ông trung niên kia, nghĩ cách bố trí đường lui để cứu thoát hơn ba ngàn người của Tuyết tộc.

Bóng đêm càng dày đặc, vào lúc tất cả mọi người đều đã đi vào giấc ngủ, mọi thứ chìm trong yên lặng, tĩnh mịch, thì dưới chốn giam cầm tối tăm này từng cơn sóng ngầm bắt đầu khởi động, ngọn gió nguy hiểm xen lẫn kích động bắt đầu quật khởi.

Vân Khinh và Độc Cô Tuyết nhanh chóng tiến vào giữa mật đạo, đi theo phía sau là Mặc Ly, Mặc Ngân cùng hai mươi mấy thiết kỵ.

Trong mật đạo vô cùng chật hẹp, cứ cách mười trượng lại có hai ngọn đèn dầu ở hai bên, ánh sáng từ ngọn đèn vàng vàng mờ ảo phản chiếu lên bóng dáng của đám người Độc Cô Tuyết, trải dài ra trên mặt đất làm cho cảm giác quái dị càng thêm mãnh liệt.

“Tiến vào phía trước khoảng hai mươi trượng nữa, ngay trên đỉnh đầu là nơi Tuyết Vương phi bị giam giữ.” Mặc Ngân nhìn vào bản đồ trong tay, thấp giọng nói.

Giọng nói trầm thấp ở trong mật đạo nhỏ hẹp, khẽ vang lại những tiếng vọng, nghe qua cũng có cảm giác rất kỳ bí.

“Chú ý bốn phía.” Độc Cô Tuyết gật đầu, tay nắm chặt đầu nhuuyến kiếm giấu ở bên hông, bước nhanh về phía trước, đồng thời cũng không ngừng đánh giá tình hình xung quanh.

Tay Vân Khinh vẫn luôn đặt trên dây Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, nhanh chóng đuổi theo phía sau Độc Cô Tuyết, hết sức cảnh giác.

Tuy rằng Tuyết Lê nói miếu Thánh Tông này, ngoại trừ người của Thánh Tông ra, người bên ngoài căn bản là không được phép vào, lại càng không biết bên trong có mật đạo. Cho dù Kỳ Vương biết bà ta sẽ đến cứu người, cũng không thể nào đột nhập vào ngôi miếu này. Cho nên có thể khẳng định là gã ta không biết bên trong có mật đạo, không cần phải lo lắng.

Nhưng với tình hình hiện tại, cẩn thận một chút vẫn hơn, mọi sự biến chuyển trên đời này không gì có thể nói trước được.

Lặng yên không một tiếng động ngẩng lên nhìn cơ quan phía trên đỉnh đầu, Độc Cô Tuyết, Vân Khinh lần lượt nhanh chóng tiến về phía trước.

Một dòng máu đỏ từ cổ bắn tung tóe ra xung quanh, ánh kiếm sắc bén chọt lóe trong đêm đen, người phụ trách bảo vệ miếu Thánh Tông đã gục xuống.

Không gây ra một chút phong thanh, không có bất cứ một động tĩnh gì, tất cả mọi thứ đều được tiến hành âm thầm lặng lẽ với sự trợ giúp của bóng đêm.

Thủ vệ phụ trách ở các cửa mật đạo của miếu Thánh Tông vẫn còn nửa tỉnh nửa mê chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì mạng đã không còn, hồn cũng bay về nơi cực lạc mất rồi.

Một tay bịt chặt miệng tên thủ vệ đang đứng phía trước quay lưng lại với mình, lưỡi kiếm đã đâm thẳng tới, tên thủ vệ một tiếng cũng không kịp kêu lên, người đã ngã xuống. Độc Cô Tuyết nhắc cổ tay lên, ném thẳng ra phía sau, Mặc Ngân ngay sau hần thuận tay tóm lấy rồi liền ném vào chân tường đen thui một màu, hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Tiến sâu vào trong liền thấy phía cuối hành lang có một gian ngục được đóng kín bưng bằng cửa đá sừng sững ở trước mắt mọi người. Ở hai bên cửa đá nặng nề kia mỗi bên còn có ba thủ vệ mặc đồ giáp sắt đứng canh gác.

Độc Cô Tuyết vừa nhìn thấy cảnh này, trong lòng âm thầm gật đầu. Nhìn tình hình thế này, hẳn nơi đây chính là chỗ nhốt Tuyết Cơ và đám người của bộ tộc Tuyết thị. Hắn vừa nghĩ như vậy lập tức dừng bước lạnh lùng vung tay lên ra hiệu cho phía sau. Đám người Mặc Ngân, Mặc Ly đồng loạt từ trong bóng tối lao ra như mãnh hổ, vung trường kiếm trong tay, sáu tên thị vệ kia còn chưa kịp phản ứng, những mũi kiếm sắc nhọn đã đâm vào cổ họng, trong chớp mắt đã lấy đi sinh mạng bọn chúng.

“Đi.” Độc Cô Tuyết thấy vậy vội bước tiến lên phía trước, nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay đi thẳng tới cửa đá kia.

Đẩy mạnh cánh cửa đá nặng nề kia ra, một mùi ẩm mốc nồng nặc xen lẫn mùi máu tươi lập tức xông thẳng vào mũi, Độc Cô Tuyết bất giác nhíu mày.

Không ngờ đằng sau cánh cửa đá kia lại là một không gian rộng lớn như vậy, đèn đuốc leo lét chiếu rọi vào không gian âm u nơi này, nhưng lại vô cùng ảm đạm. Không khí ở bên trong này vừa âm trầm vừa lạnh lẽo, gần như khiến cho người ta có cảm giác như mình đang ở trong hầm băng vậy.

Trong nhà lao tối, một dãy phòng giam bằng sắt tinh luyện dựa sát vào tường, dưới ánh đèn, những thanh sắt đen sì... tỏa bóng thật dài trên nền ngục, hắt lên những thân người phía sau song sắt, tạo thành một mảng thật kỳ quái.

Những tiếng rên rỉ, than khóc thê lương loáng thoáng lan truyền giữa không trung, càng làm cho chốn lao ngục này thêm âm trầm, càng phơi bày rõ sự thê lương tang tóc của chốn lao tù.

Vân Khanh theo sát phía sau Độc Cô Tuyết tiến vào trong cửa đá, nhanh chóng đảo mắt tìm kiếm khắp nơi. Trong một góc tối đèn đuốc leo lét nhìn không rõ mặt người, có một người đang bị treo đứng lên – một người phụ nữ tóc tai bù xù.

Người phụ nữ tóc tai bù xù kia hai tay bị buộc chặt treo cao lên, cả thân người chỉ còn duy nhất mũi chân là chạm mặt đất, trên cổ tay mịn màng trắng nõn đã có rất nhiều vết xanh tím, vết máu trên da đã khô, nhìn qua chỉ thấy một đôi tay loang lổ máu.

Cả người dính đầy máu tươi, quần áo trên người rách nát tới nỗi gần như không còn che được thân thể nữa. Tại những chỗ quần áo rách nát đó là những mảng da thịt đỏ tươi dính đầy máu, những vết thương tróc da bong thịt giăng khắp nơi trên thân thể của người đó, đó là dấu vết do bị roi quất mà thành.

Dưới mớ tóc rối bời kia, là một khuôn mặt trái xoan đang gục xuống, khuôn mặt ấy tái nhợt không còn một chút máu, nhưng lại không hề lộ ra một chút tức giận nào khi bị rơi vào tình cảnh này.

Khuôn mặt kia, người kia...

Trong nháy mắt, sắc mặt Vân Khanh tái nhợt, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm người đang bị treo đó, hốc mắt đỏ bừng, trên mặt cô là sự xót xa cùng cực không thể che giấu.

“Mẫu thân...” Một tiếng gọi kìm nén, bi thương, không giống tiếng khóc nhưng lại tê tái cõi lòng còn hơn cả tiếng khóc, khẽ vang vọng giữa ngục tối, trong tiếng gọi ấy có sự kích động, và cả một cõi lòng đang dậy sóng.

“Mẫu thân, mẫu thân...”

Vân Khanh hai mắt đỏ bừng, tung người lên một cái, phóng nhanh như bay hướng tới chỗ Tuyết Vương phi đang bị treo, tốc độ nhanh như mũi tên nhọn vút ngang trời.

Độc Cô Tuyết khẽ động thân mình nhưng không bắt lấy Vân Khanh, nghiêng chặt rằng nhưng cũng không ngăn cản, chỉ gắt gao nắm chặt nhuyến kiếm trong tay.

“Mẫu thân, mẫu thân, người tình lại đi, mau tình lại đi.” Một kiếm vung ra chặt đứt sợi xích thắt chặt lấy cổ tay Tuyết Vương phi lên, Vân Kinh ôm lấy Tuyết Vương phi yếu ớt vào trong lòng, đáy mắt tràn đầy cảm xúc, giọng nói run run sợ hãi kêu lên.

“Con gái bất hiếu, mẫu thân, mẫu thân tình lại đi, mẫu thân mở mắt ra nhìn con một cái đi, mẫu thân.” Những giọt nước mắt trong suốt thuần khiết rơi xuống lã chã như mưa, chảy qua hai gò má trắng ngần, tích lại trên mặt Tuyết Vương phi đang được Vân Kinh ôm chặt vào trong ngực. Những giọt nước mắt chảy qua trên khuôn mặt dính đầy máu kia nhẹ cuộn trôi vết máu trên đường nó đi.

Giọng nói cực kỳ bi thương, quanh quẩn trong gian ngực tối tăm rộng lớn như vậy, dường như khiến cho Mặc Ngân, Mặc Ly cũng không thể cầm lòng được.

“Cứu mạng, cứu với.” Trong nháy mắt không biết đã xảy ra chuyện gì, đám người Tuyết tộc trực hệ thuộc huyết thống của Tuyết Cơ nhìn chăm chú vào Độc Cô Tuyết và Vân Kinh. Lúc này thấy Vân Kinh ôm Tuyết Vương phi đang bất động rơi lệ than khóc thảm thiết, bọn chúng ngay lập tức đầu óc liền tỉnh táo lại một chút. Trước mắt đã nhanh chóng hiện lên một tia hy vọng, vội vàng nhào tới phía trước nắm lấy song sắt, hướng tới đám người Độc Cô Tuyết điên cuồng hét lớn.

“Còn la nữa, ta giết các ngươi.” Nhuyễn kiếm trong tay Độc Cô Tuyết vung lên chém một kiếm vào song sắt đen sì dày đặc kia, lập tức có tiếng kim loại gãy vỡ vang lên. Cả người Độc Cô Tuyết lạnh lẽo tàn bạo, sát khí tràn ngập trong hai mắt, lạnh lẽo băng giá, khiến cho đám người của Tuyết tộc đang kêu gào hoảng loạn, lập tức kinh hãi im bất không một tiếng động. Nét mặt chúng lại vô cùng hoảng sợ nhìn Độc Cô Tuyết, mấy người này vào đây không phải tới cứu bọn họ sao? Không phải sao?

“Muốn sống thì câm miệng lại cho ta, ai còn lên tiếng đừng trách chúng ta ra tay tàn nhẫn.” Mặc Ngân vừa nói trong mắt chợt lóe lên một ánh nhìn lạnh lẽo, trường kiếm trong tay dưới ánh sáng của đèn đuốc mờ ảo vung lên, dường như vô cùng tuyệt tình.

“Không được lên tiếng, hãy lắng lắng mà phối hợp với nhóm của ân công đi.” Một giọng nói trầm tĩnh vang lên, đại trưởng lão của Tuyết tộc là người hiểu biết, kiến thức rộng rãi, lúc này đã đứng lên, thấp giọng nói.

Ngay sau đó, đám người trong Tuyết tộc đều im lặng ngậm chặt miệng không dám hé nửa lời, đồng thời về mặt kích động nhìn chăm chú vào đám người Độc Cô Tuyết, liên tục gật đầu.

Mặc Ngân, Mặc Ly thấy vậy, lập tức mang theo hai mươi mấy thiết kỵ bắt đầu mở cánh cửa sắt của các buồng giam trong lao ngục.

Mà cũng vào lúc đó, đám người Phi Lâm cũng tìm được nơi giam giữ những người khác của bộ tộc Tuyết thị, mấy bên cùng chia nhau làm việc, thoạt nhìn thì thấy tình thế đang rất tốt.

“Mẫu thân, là do con không tốt, mẫu thân...” Vân Kinh ngồi bệt trên mặt đất ôm lấy Tuyết Vương phi đang không ngừng run rẩy, cả thân mình của bà rủ hần trong lòng cô, lạnh lẽo không chút hơi ấm, dường như tất cả mọi ý thức sinh tồn đều đã rời đi, mẹ, mẹ à...

“Vân Kinh... tử...” Trong lúc đang đau khổ, một giọng nói khàn khàn đột nhiên truyền đến, Vân Kinh không khỏi kinh ngạc chấn động cả người, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng.

Độc Cô Tuyết lúc này đang đi tới, chợt nghe giọng nói này mặt cũng khẽ biến sắc, chuyển bước chân, nhuyển kiếm khẽ vung lên chém xuống một nhát, cánh cửa sắt cuối cùng mở bung ra. Hắn tự mình tiến vào trong, đưa một người đến trước mặt Vân Kinh.

Vân Kinh chăm chú nhìn người đó, cả người rách nát, trên người cũng đầy máu, khuôn mặt dơ bẩn, nhưng vẫn có thể nhận ra khuôn mặt tinh xảo hiếm có này – còn không phải là Thượng Quan Kính thì là ai vào đây?

“Mẫu phi.” Độc Cô Tuyết dẫn theo Thượng Quan Kính đi tới bên cạnh Vân Kinh, chậm rãi buông tay. Thượng Quan Kính nhào xuống ôm lấy cổ Vân Kinh và Tuyết vương phi, cổ họng khàn khàn khẽ kêu lên.

“Đệ đệ, đệ đệ.” Vân Kinh đưa một tay ôm chặt lấy Thượng Quan Kính, nước mắt tuôn rơi như mưa, khiến những vết máu đỏ bị nước mắt chan hòa thành một màu hồng rồi rơi xuống đất.

Độc Cô Tuyết đứng ở bên cạnh thấy Vân Kinh chấn động như vậy, không khỏi cực kỳ đau lòng. Vân Kinh không phải là người dễ dàng bộc lộ cảm xúc, lúc này cô vừa mừng rỡ lại vừa bi thương như thế, hẳn chưa khi nào thấy. Giờ đây khi thấy tình cảnh này không khỏi khiến cho tâm can của hắn đau đớn vô cùng, tay bắt giắc nắm chặt nhuyển kiếm, một tay nắm lấy bả vai Vân Kinh, trầm giọng quát: “Không được khóc, bà ấy còn chưa chết, khóc cái gì, đi.”

Vân Kinh nghe vậy cắn chặt môi dưới đến nổi máu tươi nhè nhẹ tứa ra. Sự đau đớn kịch liệt này làm cho thần trí cô trấn tĩnh lại.

Một tay ôm chặt lấy Tuyết Vương phi, Vân Kinh đứng dậy, nhìn Thượng Quan Kính nói: “Kính, mau đi thôi, rời khỏi nơi này trước đã.”

Nơi này không nên ở lâu, tất cả hãy chờ đến lúc an toàn rồi nói tiếp. Chuyện này nặng nhẹ quan trọng ra sao, đương nhiên cô biết. Cho dù bây giờ vô cùng đau lòng nhưng cũng phải tạm gác qua một bên mà đi, không thể để làm ảnh hưởng đến cục diện lúc này.

Thượng Quan Kính nghe vậy gật đầu thật mạnh, buông bỏ vai Vân Kinh, liền đi ra ngoài.

Giọt nước mắt lạnh như băng lăn trên mặt Tuyết Vương phi, trong cơn hôn mê đôi môi của Tuyết Vương phi dường như hơi mấp máy một chút rồi sau đó chậm rãi mở mắt ra.

“Kinh nhi.”

Tiếng gọi mỏng manh đến độ gần như nghe không thấy, nhưng cả người Vân Kinh không khỏi lập tức chấn động.

Cô vội cúi đầu xuống nhìn vào đôi mắt thất thần của Tuyết Vương phi, hít sâu một hơi, tươi cười sáng lạn với Tuyết Vương phi, nở nụ cười kiên cường nói: “Mẫu thân, con ở đây, người không phải sợ nữa, con gái sẽ đưa người đi. Từ nay về sau sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương đến người nữa, ai cũng không cho phép.”

Nụ cười kiên cường nhưng nước mắt của cô gần như lại tuôn rơi không ngừng. Giây phút ấy nước mắt hòa với nụ cười nở rộ, nụ cười lại trong nước mắt tuôn rơi...

Tuyết Vương phi nhìn nước mắt chảy qua hai má Vân Kinh, rơi xuống trên mặt mình, trong lòng bà rất muốn giơ tay lau khô đi những giọt nước mắt này giúp Vân Kinh. Nhưng không ngờ rằng cổ tay vừa mới động đậy nâng lên một chút, lại không có chút sức lực nào hạ xuống.

Vân Kinh thấy vậy không khỏi càng ôm chặt lấy Tuyết Vương phi hơn nữa.

“Con gái ngốc, là mẫu thân không tốt, cuối cùng vẫn không thể bảo vệ được con.” Tuyết Vương phi nhìn Vân Kinh, thở dài một tiếng cực kỳ cực kỳ nhẹ, từ nơi sâu thẳm trong đáy mắt hiện lên một nỗi đau sâu sắc, sau lại không chịu nổi mà trở nên hoảng hốt.

Một câu nói khiến Vân Kinh đau lòng không thở nổi, đây là mẹ của cô, người mẹ ruột thịt thân thương của cô.

“Đi thôi, trở về rồi nói tiếp.” Độc Cô Tuyết nhìn lướt quanh ngục tối. Lúc này những người của Tuyết tộc trong lao ngục đều đã được cứu ra khỏi nhà giam, tất cả đều im lặng nhìn về phía bọn họ. Hẳn trầm giọng nhìn hướng đi ra ngoài, vừa nói nhỏ, vừa vung tay lên, tóm lấy người Thượng Quan Kính, đặt lên trên lưng hắn.

“Đúng rồi, con à, đi mau, có mai phục, bọn chúng có... mai phục...” Tuyết Vương phi đang hoảng hốt, vừa nghe thấy lời của Độc Cô Tuyết, nhất thời giật mình một cái, đột nhiên như tỉnh táo lại, nhìn Vân Khinh vẻ mặt lo lắng vô cùng.

“Đi.” Độc Cô Tuyết vừa nghe thế liền lập tức ôm lấy Vân Khinh, trầm giọng hét lớn, đồng thời cũng giúp Vân Khinh đỡ luôn cả Tuyết Vương phi, nhanh chóng phóng về phía cửa đá lớn.

“Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, các người không xem bốn vương ra gì hay sao.”

Vừa mới lao ra tới cửa đá, lao ngục vốn âm u tối tăm đột nhiên bừng sáng, hàng loạt đèn đuốc chiếu rọi. Một giọng nói sang sảng từ trong góc tối truyền tới, rồi chỉ trong nháy mắt, vô số người từ bốn phương tám hướng xông ra, trong tay cầm những thanh đao kiếm sắc lạnh lăm le chỉ vào đám người Độc Cô Tuyết. Bọn chúng đã có chuẩn bị từ trước.

Những tiếng thét chói tai vang lên, đám người của Tuyết tộc từ trong ngục tối đi theo Độc Cô Tuyết ra ngoài, vừa thấy tình cảnh này nhất thời bị dọa cho vô cùng hoảng hốt và sợ hãi, nhất là đám phụ nữ. Cả một đội ngũ đang tĩnh lặng, nháy mắt đã trở nên hỗn loạn.

Độc Cô Tuyết thấy vậy sắc mặt trầm xuống, tay vung lên tung ra một chưởng, chưởng lực sắc bén và mạnh mẽ đánh thẳng vào người đứng gần nhất, người đàn bà này giờ sợ hãi và hoảng loạn đang kêu gào chói tai bị hắn đánh cho văng ra. Đám người của Tuyết tộc đứng chung quanh thấy thế hoảng sợ kinh hãi, bất ngờ quên cả hét, lập tức im bật lại.

“Chớ có lên tiếng.” Đại trưởng lão Tuyết tộc vừa lao tới nhìn thấy, lập tức quát lớn.

Người nhà của Thánh nữ hiển nhiên là người quen, chắc chắn là đã từng gặp qua đại trưởng lão, cho nên lúc này tất cả đều đồng loạt cắn chặt răng, không dám để phát ra dù chỉ một tiếng động. Thân thể run run đứng ở trước cửa đá chật chội, nấp phía sau lưng đám người Mặc Ngân, Mặc Ly.

Trên mặt Độc Cô Tuyết chỉ vẻ tàn bạo, kéo lấy Vân Khinh che chắn phía sau, đứng trừng mắt nhìn kẻ tự xưng là bốn vương kia.

Vân Khanh thấy vậy nghiêng chặt rằng, hai tay xoắn cả người Tuyết Vương phi xoay lại đặt lên trên lưng cô, rồi lấy vạt áo bên hông trên người cô buộc chặt lại, ngón tay lướt nhẹ trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ.

Chỉ thấy từ chỗ rẽ một đội quân tỏa ra, ở giữa là một kẻ mặc trường bào màu vàng sẫm, vẻ mặt cực kỳ hung mãnh, nhìn mặt có thể cảm nhận được sự uy vũ của một người đàn ông. Nhìn qua khoảng chừng bốn mươi tuổi, tuy nhiên trên khuôn mặt có vẻ như oai hùng đó, lại là một đôi mắt ti hí như rắn, ánh mắt bén nhọn, chỉ liếc qua một cái đã khiến cho người ta phát lạnh, phá hủy hết khí chất của cả người gã.

“Kỳ Vương.” Thượng Quan Kính đang nằm ở trên lưng Độc Cô Tuyết, hạ giọng nói nhỏ bên tai Độc Cô Tuyết.

“Người là kẻ nào? Thật to gan.” Kỳ vương nhìn khuôn mặt xấu xí của Độc Cô Tuyết, trên mặt hiện lên một tia sắc bén, vô cùng ngạo mạn cuồng vọng quát.

“Ta là ai, người không xứng để biết.” Lời lẽ còn cuồng vọng hơn, ngạo mạn hơn. Nếu nói về sự ngạo mạn, Độc Cô Tuyết mà nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất. Vừa nói xong, cánh tay đặt phía sau lưng của Độc Cô Tuyết nhanh chóng đưa ra một mật hiệu.

Trên mặt Kỳ Vương chợt lóe một nét âm hiểm, gian ác, lạnh lùng cười nói: “Được, được, hay cho...”

Gã ta còn chưa nói xong, thân hình Độc Cô Tuyết đột nhiên nhoáng lên một cái liền xông ra ngoài, cùng lúc này Vân Khanh, Mặc Ngâm, Mặc Ly và toàn bộ hai mươi mấy thiết kỵ đồng loạt ra tay.

Tiếng đàn ngập tràn sát khí và phấn nộ, như bão táp bùng lên, tràn ngập khắp bốn phía công kích thẳng vào đám người của Kỳ Vương. Đệ tam sát huyền, Vân Khanh ít dùng nhất là đệ tam sát huyền, nhưng lúc này tiếng đàn tràn ngập sự sắc nhọn và sát khí, bao phủ toàn bộ bốn phương tám hướng, cô đi theo phía sau Độc Cô Tuyết, phóng thẳng tới phía Kỳ Vương.

“Lên.” Tuyết tộc trưởng thấy vậy vung tay lên, cùng một tên tiểu tử trẻ tuổi đang đứng ở bên cạnh lao theo phía sau, phóng theo hướng Độc Cô Tuyết và Vân Khanh thẳng về phía Kỳ Vương.

Chém giết, mới chỉ trong khoảnh khắc khắp nơi chỉ toàn là cảnh chém giết lẫn nhau.

Tình cảnh vây khốn trong phút chốc đã trở nên hỗn loạn, đám người Độc Cô Tuyết, Vân Khanh, Mặc Ly, Mặc Ngâm tiến thẳng vào giữa trận, trong người có ta, trong ta có người. Trong tình huống này cung tên cho dù lợi hại cách mấy đi chăng nữa cũng trở nên vô dụng, chỉ cần chiếm hết thế thượng phong, trong khoảnh khắc quân của kẻ thù sẽ nhanh chóng tan rã.

Đánh úp, áp sát lá cà, giết chết quân địch trong chớp nhoáng, áp dụng chiến thuật đánh nhanh rút gọn, về mặt này Độc Cô Tuyết là thiên hạ đệ nhất.

“Giết, lao ra.” Người của bộ tộc Tuyết thị lúc này cũng ra tay kịch liệt, vào thời điểm này chỉ có cùng nhau hợp sức lại thì mới hy vọng có đường sống, còn không hợp sức cùng nhau, vậy chỉ có một con đường duy nhất là chết. Vì vậy lúc này tất cả đám người đó đều sôi trào, mặc kệ tất cả vội kéo lê thân thể thương tàn cũng điên cuồng bắt đầu chém giết.

Trong khoảnh khắc, khắp ngực tối chật hẹp vang lên tiếng chém giết chấn động đầy kinh hãi.

Kỳ Vương ở Nam Man xưng bá xưng vương, chỉ nghĩ rằng người cần phải đối phó chẳng qua chỉ là bè phái của Tuyết Lê, không thể nào ngờ được đám người Độc Cô Tuyết và Vân Khinh sẽ đến. Nhất thời bị đánh úp lại khiến không kịp trở tay. Không có người phòng thủ, lại bị náo loạn luống cuống tay chân, đương nhiên là phải chịu khuất phục lép vế.

Trong khung cảnh hỗn loạn tại nơi này, từ cửa thông đạo âm u ở phía xa xa, một người mặc quần áo màu trắng xóa lẳng lặng đứng nhìn về phía sát khí ngập tràn đầy trời này.

Một lúc lâu sau, người này chậm rãi lắc đầu, đảo mắt nhanh chóng nhìn lướt qua Độc Cô Tuyết và Vân Khinh, cánh tay đặt trên vách tường chậm rãi hạ xuống một chút.

Chỉ thấy chỗ Độc Cô Tuyết và Vân Khinh đang đứng, trong khoảnh khắc đất trời xoay chuyển, một không gian vừa mở ra đã bị xoay lại, không còn thấy tung tích tăm hơi của hai người Độc Cô Tuyết và Vân Khinh đâu nữa, giống như đã biến mất vào trong không khí, nhanh đến mức kỳ quái.

Người mặc áo bào trắng thấy vậy, không hề nhìn lại nơi này, lập tức xoay người biến mất trong bóng tối.

Hết chương 113

Chương 114 – Thánh nữ cung

Đồng thanh kêu lên, Mặc Ly, Mặc Ngân cảm thấy giống như đang bị hoa mắt, trong giây lát đã không thấy tầm hơi của Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đâu cả. Thế nên cả hai không khỏi hoảng hốt, bỏ mặc Kỳ vương đang đứng phía trước, đồng loạt lao tới chỗ Độc Cô Tuyết và Vân Kinh vừa biến mất.

Không có một chút dấu vết nào cả, không còn gì cả, chỉ có duy nhất một hành lang hết sức bình thường và một vách tường liền mạch, không hề có khe hở, cũng chẳng có cơ quan ẩn giấu bên trong. Hai người họ giống như là tan biến vào hư không, tựa như căn bản đã không còn tồn tại, biến mất một cách vô cùng kỳ quái.

Kỳ vương đang đối địch với Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, nhìn thấy vậy cũng ngẩn người, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, chuyện này là sao?

Thoáng chốc nơi này liền trở nên hỗn loạn.

Sườn dốc, dốc tới nỗi cổ hết sức vẫn không tài nào dừng lại được. Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đang liên thủ giết địch, định là trước tiên liều chết xông ra ngoài. Nhưng đột nhiên bước chân khựng lại, không gian như đảo ngược. Cho dù hai người thông minh, nhưng vẫn không kịp phản ứng gì thì đã bị cuốn vào bóng đêm mịt mù, chân lại giống như bước vào một bờ vực không đáy, cứ thế lăn thẳng xuống dưới.

"Vân Kinh." Độc Cô Tuyết phản ứng lại cực nhanh, cảm thấy có chuyện không ổn, lập tức đưa tay về phía Vân Kinh đang ở ngay phía sau hẳn, đồng thời đem Thượng Quan Kính đang cồng trên lưng nhấc lên, xoay tới phía trước người hẳn để bảo vệ.

"Tuyết." Vân Kinh cũng hiểu ngay ra tình thế lúc này, không suy nghĩ nhiều, liền giơ tay về phía cánh tay Độc Cô Tuyết đang đưa ra. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, một đoàn bốn người cùng lăn xuống.

Lăn hoài lăn mãi, giống như không hề có điểm dừng cuối, không biết đã qua bao lâu rồi mà vẫn chưa thấy tới cuối dốc. Chợt Vân Kinh cảm thấy thân mình chấn động, cả người rời khỏi mặt đất rơi vào khoảng không. Cô hoảng sợ còn chưa kịp kêu lên thành tiếng, đột nhiên cảm thấy thân người lạnh buốt. Trong nháy mắt tai mũi miệng bị nước cuồn cuộn chảy ập vào. Là nước, bọn họ đã rơi xuống một con sông rồi.

Nước, những cơn sóng ngầm cuộn cuộn ập lại, Vân Kinh rõ ràng cảm giác được Độc Cô Tuyết đang nắm lấy tay cô, cố gắng kéo lên phía trên. Tuy nhiên rơi từ trên cao xuống, dòng nước lại chảy rất xiết, ngay cả Độc Cô Tuyết có dũng mãnh tới mức nào, cũng hoàn toàn không thể chống lại nó. Bọn họ bị dòng nước cuốn phăng tới chỗ sâu nhất của con sông.

Một tay Vân Kinh ôm chặt lấy Tuyết Vương phi ở trước ngực che chở, bảo vệ cho bà, tay còn lại thì nắm thật chặt lấy tay Độc Cô Tuyết. Ngực cô gần như muốn nổ tung, áp lực nước rất lớn cứ từng hồi từng hồi đánh mạnh vào người cô như muốn nghiền nát cả thân thể cô. Chẳng lẽ hôm nay phải chết ở trong này sao? Chẳng lẽ hôm nay kết cục của bọn họ là bỏ mạng chết ở đây?

Ý nghĩ mông lung đó chợt lóe qua đầu, Vân Kinh theo bản năng càng nắm chặt lấy tay Độc Cô Tuyết. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, sống chết không rời.

Lực nước đập vào rất mạnh, đẩy nhóm bốn người Độc Cô Tuyết và Vân Kinh hướng về nơi sâu nhất của dòng nước.

Vào thời khắc cả Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đều nghĩ rằng không thể thoát thân được nữa, lúc bị nhấn sâu chìm dưới đáy nước cũng là lúc cái chết cận kề ngay trước mắt, thì đột nhiên sức nước mạnh mẽ đang ép vào bọn họ tự dưng yếu hơn, từ đâu đó bên dưới có một lực đẩy bọn họ nổi lên.

Độc Cô Tuyết cảm nhận ngay được cơ hội đó, lập tức quẫy hai chân đạp mạnh trong nước, ôm lấy Vân Kinh mượn lực kia vọt lên trên.

Trong không gian tối đen như mực, từ phía xa xa như ẩn như hiện một tia sáng chớp tắt. Nét mặt Độc Cô Tuyết khẽ biến chuyển, nhanh chóng ôm lấy Vân Kinh, ngừng thở, cố gắng một mạch kéo theo Vân Kinh, Thượng Quan Kính và Tuyết Vương phi lao tới chỗ có ánh sáng đó.

Vân Kinh không có võ công, lại bị nhấn chìm ở dưới nước lâu như vậy, lồng ngực đau đớn dường như muốn vỡ tung ra, cả người không còn một chút sức lực nào. Nếu không phải Độc Cô Tuyết ôm chặt lấy cô, chắc hẳn cô đã sớm bị dòng nước chảy xiết cuốn đi không biết tới nơi nào rồi.

Mà lúc này Vân Kinh chợt thấy ánh sáng le lói từ nơi đó chiếu đến, tinh thần đang uể oải không khỏi chấn động, vội vàng ôm thật chặt Tuyết Vương phi trong lòng. Cũng không biết có một sức mạnh to lớn từ đâu mà giúp cô có đủ sức lực bám chặt lấy Độc Cô Tuyết liều mạng hướng về nơi đang phát ra ánh sáng mà bơi đi.

Cô muốn thoát ra ngoài, cô không thể để cho mẹ mình chết ở nơi này được, tuyệt đối không thể.

Dòng nước chảy xiết, lực đẩy cũng rất mạnh, cả thân người Độc Cô Tuyết như cá gặp nước, bơi vọt lên nhanh như tên bắn.

“Ầm.” Một tiếng động phá nước vang lên, Độc Cô Tuyết ôm lấy Vân Khinh nhảy khỏi mặt nước.

“Phù, phù...” Vân Khinh kéo Tuyết Vương phi đang ôm trong lòng lên khỏi mặt nước, nhưng cũng không kiên trì hơn được nữa, tựa vào người Độc Cô Tuyết hít thở dồn dập, hít từng đợt từng luồng không khí trong lành.

Ngày thường không biết không khí quý báu. Chỉ có lúc này mới hiểu được là nó thực sự quý giá đến nhường nào, khiến cho con người ta khát khao mong muốn có được tới mức nào, nó sảng khoái, dễ chịu và ngọt lành đến thế nào.

Độc Cô Tuyết vừa hít thở, vừa ôm lấy Vân Khinh bơi vào trong bờ.

Đầu tiên giúp Vân Khinh và Tuyết Vương phi lên trên bờ trước, sau đó Độc Cô Tuyết mới tung một chưởng chống hai tay vào bên bờ rồi mang theo Thượng Quan Kính nhảy lên.

Vân Khinh vừa lên trên bờ, không làm gì khác mà ngay lập tức đặt Tuyết Vương phi nằm xuống, hai tay không ngừng đè lên ngực của Tuyết Vương phi, giọng sốt ruột lo lắng gọi: “Mẫu thân, mẫu thân ơi.”

Không ngờ rằng Tuyết Vương phi ngay cả một chút phản ứng cũng không có, Vân Khinh hoảng hốt, trong khoảnh khắc sắc mặt tái nhợt đi, ngón tay run run không dám đưa ra kiểm tra hơi thở của Tuyết Vương phi.

Độc Cô Tuyết thấy vậy đưa tay kiểm tra, sờ vào mạch đập trên cổ Tuyết Vương phi, rồi vỗ vỗ tay Vân Khinh nói: “Hoảng cái gì, bà ấy chưa chết.”

Tuyết Vương phi hôn mê có lẽ vì rất nhiều nguyên nhân, hơi thở vốn đã như có như không, lúc này lại uống quá nhiều nước khiến cho thương thể nặng thêm nên lúc này mới lịm đi, cũng không đáng lo ngại lắm.

Vân Khinh nghe Độc Cô Tuyết nói như vậy, thở dài một hơi nhẹ nhõm, lật người Tuyết Vương phi lại, để vị trí chỗ ngực và bụng của bà đặt trên đầu gối của mình, để cho người Tuyết Vương phi chúi xuống, tư thế gập ngực bụng dốc xuống này là do năm đó bà bà đã chỉ dạy cho cô. Lúc này, một dòng nước từ mũi miệng của Tuyết Vương phi chảy xuống dưới, tuy không nhiều lắm, nhưng cũng là có dấu hiệu của sự sống.

“Khụ khụ...” Ở bên này động tác của Vân Kinh nhẹ nhàng như thế, bên kia Độc Cô Tuyết lại dã man hơn, trực tiếp túm lấy chân của Thượng Quan Kính nhấc lên, dốc ngược đầu Thượng Quan Kính xuống, lắc mạnh hai cái. Thượng Quan Kính đột nhiên bị dốc ngược lắc mạnh liền phun nước ra, sau đó bắt đầu kịch liệt ho khan.

Độc Cô Tuyết thấy vậy liền thả Thượng Quan Kính xuống đất, ngẩng đầu nhìn cảnh vật xung quanh, bắt đầu đánh giá.

“Sao rồi?” Vân Kinh thấy Thượng Quan Kính bị Độc Cô Tuyết ném xuống đất, vừa ho khan, vừa đang cố gắng đứng lên, cô không khỏi lo lắng nhìn lại hỏi.

Thượng Quan Kính phun ra một ngụm nước, ngẩng đầu nhìn ánh mắt lo lắng của Vân Kinh, lắc lắc đầu, bước chân lảo đảo tiến về phía cô, vừa đi vừa nói: “Đệ không sao.”

Cậu bị uống mấy ngụm nước, cho nên mới bất tỉnh, bây giờ chỉ cần tỉnh lại thì hẳn là không sao cả.

“Mẫu phi sao rồi?” Thượng Quan Kính bước lại gần, quỳ gối bên người Tuyết Vương phi, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Yên tâm, không sao đâu.” Vân Kinh đưa tay xoa xoa mái tóc ướt sũng của Thượng Quan Kính. Độc Cô Tuyết đã nói không sao, vậy thì nhất định sẽ không sao cả.

“Khụ...” Vân Kinh vừa mới nói dứt lời, thân mình Tuyết Vương phi đang ở trên đùi cô hơi động đậy, ho khan một tiếng.

Vân Kinh mừng rỡ lập tức lật người Tuyết Vương phi lại, ôm vào trong lòng.

“Kinh... nhi...” Run rẩy mở nhẹ hai mắt, Tuyết Vương phi nhìn vào mắt Vân Kinh, trong đó tràn đầy sự lo lắng và quan tâm sâu sắc, bà không khỏi hơi hé miệng, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Mẫu thân, có con ở đây, sẽ không sao cả đâu.” Vân Kinh nắm lấy tay Tuyết Vương phi, cười thật tươi với bà. Nụ cười của cô rất dịu dàng, và cũng rất kiên định.

Thượng Quan Kính thấy vậy cắn chặt răng, đưa tay cầm lấy tay Vân Kinh và Tuyết Vương phi rồi gật đầu thật mạnh một cái với Tuyết Vương phi.

Tuyết Vương phi nhìn vào mắt của Thượng Quan Kính, rồi lại quay sang nhìn Vân Kinh. Khuôn mặt bà bị dòng nước rửa trôi đi vết máu, lộ ra dung nhan tinh xảo tuyệt mỹ trên khuôn mặt trái xoan tái nhợt. Lúc này bà mới chậm rãi nở nụ cười, nụ cười thư thái và ngọt ngào.

“Đây là nơi nào?” Lúc này, sau khi Độc Cô Tuyệt quan sát xung quanh đột nhiên quay lại lên tiếng hỏi.

Vân Kinh nghe vậy không khỏi ngẩn đầu nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy tại nơi bọn họ lao tới, trước mặt không phải là một dòng sông mà đó là một hồ nước xanh biếc. Những cơn gió thổi tới làm xao động mặt hồ, tạo thành từng con sóng nhỏ lăn tăn làm nổi bật cảnh sắc núi rừng hùng vĩ bên cạnh, treo trên bầu trời trong vắt là một vầng trăng trắng bạc, đang không ngừng tỏa sáng, trông rất đẹp mắt.

Vân Kinh khẽ nhướn mày. Hồ nước, núi cao, nếu cô nhớ không lầm thì nơi vừa rồi bọn họ đứng là bên trong ngục tối của miếu Thánh Tông mà, sao lại đột nhiên biến đổi thành chốn bồng lai tiên cảnh thế này?

Trong suy nghĩ vừa nghĩ tới bốn từ bồng lai tiên cảnh, Vân Kinh đột nhiên phát hiện ra những cơn gió từ xung quanh thổi tới vô cùng ấm áp, không phải gió lạnh buốt của tiết trời đông giá, nhưng cũng không nóng bức như những ngày mùa hè, mà dịu nhẹ ấm áp, mát lạnh, giống như thời tiết xuân thu, nơi này...

Trên mặt Vân Kinh chợt hiện lên vẻ kinh ngạc, cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau cách đó không xa có một tòa cung điện sừng sững ngay tại nơi sông núi tươi đẹp như thế này. Trước cửa điện có chín cột trụ lớn bằng bạch ngọc đứng sừng sững, trên thân những cột trụ này có hình điêu khắc, nhưng không phải rồng phượng, mà là những lá cây, những đoá hoa, thoạt nhìn qua mang lại cảm giác quái lạ dị thường.

Tòa cung điện kia nhìn không hề giống như đại điện của hoàng cung, ngược lại hơi giống Tông miếu. Cung điện cao khoảng chừng mười trượng, bề rộng chừng hai mươi trượng, dưới ánh trăng dịu dịu mà sáng tỏ, rạng rỡ đến huy hoàng.

Mà ở phía sau nó, địa thế càng ngày càng cao. Dõi mắt nhìn về phía xa có thể thấy giữa cảnh núi non xanh biếc kia, một tòa cung điện khác cũng đang đứng sừng sững nơi đó. Tuy không trắng sáng rạng rỡ như tòa cung điện nơi này, nhưng nó lại có màu cam, dưới ánh trăng chiếu xuống, sắc cam càng sáng lóa, cực kỳ chói lọi, dường như còn rực rỡ hơn ánh trăng.

Nhưng khi nhìn thẳng ra phía sau nữa, chỉ thấy bóng dáng những ngọn núi cao xanh thăm thẳm, ngoài ra không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì nữa.

Ngọn núi trước mắt cao ngất, trải rộng ra xa, trong đêm đen bóng dáng núi non trùng điệp hùng vĩ được chiếu rọi xuống in bóng như rồng cuộn, khiến cho người ta có một loại cảm giác vô cùng bao la, hùng vĩ.

Ở một nơi địa thế tự nhiên như thế này hẳn là phải có rất nhiều chim thú tụ tập, phân chia, chiếm cứ không gian làm nơi trú ngụ cho chúng. Nhưng mà từ lúc bọn họ xuất hiện ở trong này cho đến bây giờ, không hề

nghe thấy một tiếng chim kêu, thậm chí còn không có một tiếng côn trùng rả rích. Nơi này quả thật không hề cảm nhận được dấu hiệu của sự sống, không gian rất yên tĩnh, tất cả đều vô cùng yên tĩnh đến mức không hề có một tiếng động nào, tĩnh lặng tới đáng sợ.

Vẻ mặt Vân Kinh đầy hoài nghi, vội vàng quay lại nhìn Độc Cô Tuyết, hai người cùng nhìn nhau. Nơi này, cảm giác có vẻ thần thánh như thế nhưng lại mang một bầu không khí âm u, ai oán, quỷ dị. Hai trạng thái hoàn toàn trái ngược như thế lại cùng kết hợp ở nơi này, khiến cho bọn họ có một cảm giác rất đặc biệt, nhưng chắc chắn là cảm giác rùng mình đáng sợ.

Trầm mặc, không thể cảm nhận rõ được bất cứ thứ gì.

“Thánh nữ cung...” Trong lúc mọi người trầm mặc, bởi vì Vân Kinh di chuyển đi qua đi lại, khiến cho Tuyết Vương phi đang được cô ôm trong lòng cũng vòng qua vòng lại theo. Lúc này khi thấy rõ khung cảnh trước mắt thần sắc hoảng hốt trên mặt Tuyết Vương phi chợt biến mất, biểu cảm lập tức thay đổi, hai mắt trợn lên cùng vẻ mặt vô cùng kinh hoàng và khiếp sợ.

“Thánh nữ cung, là thứ gì?” Độc Cô Tuyết vừa nghe Tuyết Vương phi lên tiếng, lập tức trừng mắt nhìn Tuyết Vương phi trầm giọng hỏi.

Tuyết Vương phi tựa vào lòng Vân Kinh, quan sát đánh giá thật kỹ toàn bộ dãy cung điện phía trước. Những đóa hoa điêu khắc trên những cột trụ lớn màu trắng ngọc kia, Vân Kinh và Độc Cô Tuyết không biết, nhưng bà thì nhận ra nó ngay. Những hoa văn lá cành kia là hoa lá của Bà Sa song thụ, khoảnh khắc trên khuôn mặt bà hiện lên vẻ kích động, sau lại là sợ hãi.

“Thánh nữ cung, là nơi để thần thánh ban cho chúng ta con đường trở về thiên đàng.” Tuyết Vương phi nhìn cung điện thì thào.

Độc Cô Tuyết và Vân Kinh vừa nghe không khỏi đồng loạt nhíu mày, trở về thiên đàng ư, cái gì vậy?

“Thánh nữ cung là nơi sau khi mỗi một đại thánh nữ qua đời trở về. Không ai biết là nó tồn tại từ lúc nào, nhưng theo sử sách ghi lại thánh nữ cung đã tồn tại hơn một ngàn năm, là nơi cấm địa của chúng ta, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào. Ta chỉ biết rằng vào thời điểm mỗi một vị thánh nữ chết, người của thánh cung mới xuất hiện để mang thi thể thánh nữ đi sau đó biến mất, cũng không can thiệp vào trần thế hay bất cứ việc gì.”

“Nói vào trọng tâm, làm thế nào để rời khỏi nơi này?” Độc Cô Tuyết nhú mày hỏi, hẳn không muốn nghe truyền thuyết gì cả, hẳn chỉ muốn biết làm cách nào mới có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Tâm trạng của Tuyết Vương phi lúc này không biết bị cái gì đó kích động, không hiểu tại sao mà tinh thần rất tốt, tinh táo phần chần.

Tuyết Vương phi liếc nhìn Độc Cô Tuyết một cái, cắn chặt răng nói: “Trong quyển lịch sử truyền ngôi cho Thánh nữ có ghi. Thánh nữ cung là thần cung, cửu cửu quy chân^(*), tổng cộng có chín cung, mỗi một cung đều có thần canh giữ, nếu tự ý xông vào, chết không có chỗ chôn.”

(*) Xuất phát từ tư tưởng của Kinh Dịch, tức là cửu cửu quy nhất, nhất là khởi đầu của vạn vật.

Đạo viết: Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Chín trừ tám còn một, vạn vật lại trở lại khởi điểm, quay lại từ đầu, không ngừng sinh sôi, quỹ đạo không ngừng lặp lại, đó chính là đạo của trời đất.

Có nghĩa là chín lần chín lại về điểm xuất phát.

Thượng Quan Kính nghe đến đó không khỏi rung mình một cái, xích đến gần bên cạnh Vân Kinh.

“Thần cung? Thật nực cười, điều này chẳng qua chỉ có thể lừa gạt bọn người ngu muội các ngươi. Cái gì mà thần bảo vệ, đánh rắm còn đáng sợ hơn.” Sắc mặt Độc Cô Tuyết trầm xuống, trên mặt hiện rõ sự châm biếm. Thần, thứ ảo tưởng mơ hồ đó căn bản là không tồn tại. Hẳn chỉ tin tưởng vào người thật, chỉ tin tưởng vào thực lực của chính mình. Cái gì mà thần với chả quỷ, thật là nhảm nhí, hoang đường.

“Làm cách nào để rời khỏi nơi này?” Dường như không thèm nghe những lời Tuyết Vương phi nói, Độc Cô Tuyết trầm giọng hỏi thẳng.

Tuyết Vương phi nghe vậy lại thấy vẻ mặt khinh thường của Độc Cô Tuyết, không khỏi khẽ nhú mày, nhưng cũng không phản bác những lời của Độc Cô Tuyết. Bà nhẹ nhàng tựa người vào Vân Kinh, hít sâu một hơi, sau đó cắn răng nói: “Ta chỉ nhớ trong quyển lịch sử truyền ngôi từng ghi lại, có một đoạn nói rằng có người đã lạc bước vào thần cung, vượt qua được cả chín cung, thần cung ban thưởng cho người đó trường sinh bất lão, giải thoát khỏi thử thách này.”

Từ nhỏ bà đã phải học những điều liên quan đến Thánh nữ, nên đối với Thánh nữ cung và Thánh điển^(*) đương nhiên là biết rất nhiều. So với Tuyết Lê lại càng hiểu biết sâu rộng hơn. Vốn tưởng rằng những kiến thức này đều vô dụng, không ngờ rằng hôm nay lại được dùng đến. Nhưng làm sao mà chỉ trong chớp mắt đã từ

ngục tối của miếu Thánh Tông mà đến thẳng nơi cấm địa Thánh nữ cung thể này, thì chính bà cũng không hề biết, hóa ra Thánh nữ cung và miếu Thánh Tông lại có liên quan đến nhau.

(*) Thánh điển: ý nói những điển cố, điển tích, câu chuyện liên quan đến Thánh nữ.

Nét mặt Vân Kinh khẽ chấn động, ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết, mặt mày sáng ngời nói: “Ý là...”

“Ngay khi vượt qua được cả chín cung”, xem ý của lời nói này cô có thể lý giải được. Người kia đã vượt qua được cả chín cung trong Thánh nữ cung, thứ được ban thưởng chính là “trường sinh bất lão”. Không phải chỉ có quả trường sinh trong truyền thuyết mới có thể làm cho người ta trường sinh bất lão hay sao? Nhưng là nói giải thoát khỏi thử thách này, chỉ sợ không phải giải thoát, căn bản chính là không giữ lại được? Như vậy nói tóm lại chính là, muốn rời khỏi đây nhất định phải xông qua chín cung kia.

Về mặt Độc Cô Tuyết cũng hơi thay đổi, suy nghĩ của hần và Vân Kinh không bàn mà lại hợp như vậy. Khẽ quay đầu nhìn thánh nữ cung, nơi này địa giới liền một mạch, uốn lượn đi lên. Xung quanh nơi này toàn bộ là vách núi đá và vực sâu thăm thẳm, căn bản là không có đường ra. Lúc này bọn họ đang ở vị trí thấp nhất phía dưới, bốn phía xung quanh ngoại trừ cái hồ nước kia, không còn gì khác nữa. Muốn rời khỏi nơi này chắc chắn chỉ có một con đường duy nhất là phải xông qua Thánh nữ cung này mà thôi.

Tuyết Vương phi nhìn qua sắc mặt của hai người, khuôn mặt bà không khỏi lộ ra vẻ lo lắng, vội vàng nói: “Đừng xông vào, một khi thất bại thì sẽ tan xương nát thịt. Lịch sử ngàn năm nay, ta cũng chỉ thấy duy nhất một đoạn ghi chép như vậy thôi. Về sau cũng chưa từng có kỳ tích nào khác, đừng...”

“Chẳng lẽ ở lại đây lại có thể sống?” Tuyết Vương phi còn chưa nói xong, về mặt Độc Cô Tuyết đột nhiên trở nên tàn bạo, quát lớn.

Tuyết Vương phi thoáng chốc ngăn người, thì thào nói không ra lời.

Nơi này núi non hoang vu, không có chim thú, không có sự sống, nhìn qua chỉ thấy mấy ngọn cỏ xanh, chẳng lẽ bọn họ ở tại chỗ này có thể sinh sống được? Nếu thế chẳng phải là chỉ mấy ngày phòch chừng sẽ đói chết hay sao, huống chi bên ngoài còn có cả đống chuyện đang chờ bọn họ giải quyết, sao hần có thể ngồi im một chỗ ở nơi này?

“Đi.” Độc Cô Tuyết một tay ôm vào bên hông Vân Kinh, đỡ cả người Vân Kinh và Tuyết Vương phi đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía tòa cung điện bạch ngọc phía trước. Trên mặt Độc Cô Tuyết chợt lóe lên một sự lãnh lẽo, định cất bước đi. Tại sao lại đến đây, bây giờ hần không thèm nghĩ nữa, trước mắt rời khỏi đây mới là điều quan trọng nhất.

“Chín cung của Thánh nữ cung, mỗi cung đều có các thần canh giữ. Cho dù có thể không phải là thần nhưng có thể đứng sừng sững, tồn tại lâu như vậy, không có thể lực nào dám đụng đến và quấy nhiễu, ắt hẳn cũng phải có nguyên nhân của nó.

Theo sử sách ghi lại, Bà Sa song thụ quả thực sinh trưởng ở Thánh nữ cung. Cứ hai trăm năm bọn họ sẽ đưa quả trường sinh tới dâng cho thánh nữ. Về điều này thánh nữ mỗi đời đều biết rõ. Nam Vực vương cũng biết, mà bên cạnh Nam Vực vương có vô số cao thủ nhưng đến mấy trăm năm như vậy cũng chưa từng dám động đến Thánh nữ cung dù chỉ một lần. Vì sao lại thế? Ta tin rằng không phải Nam Vực vương không muốn có quả trường sinh.

Độc Cô Tuyết, ta thừa nhận ngài rất mạnh, nhưng Nam Vực ta không phải là không có người dũng mãnh tài giỏi, ngài không nên nhìn nhận mọi chuyện đơn giản như vậy. Một ngày một đêm để vượt qua khỏi cả chín cung, việc này nói dễ hơn làm rất nhiều.”

Lời nói thản nhiên từ miệng của Tuyết Vương phi phát ra chứa đựng sự kiêu ngạo lại ẩn chứa sự thân thiết, hàm ý trong đó cũng thật sâu xa.

Độc Cô Tuyết và Vân Kinh nhất thời dừng chân lại, khẽ liếc mắt nhìn nhau một cái. Xem ra nếu đúng như lời bà nói, thể lực của Thánh nữ cung quả thực không thể coi thường được.

Nhíu chặt mày, Độc Cô Tuyết nhìn Tuyết Vương phi đột nhiên hỏi: “Một ngày một đêm, có ý gì?”

Tuyết Vương phi tựa vào trong lòng Vân Kinh, hai mắt nhắm lại, thở một hơi thật dài rồi nói: “Thánh nữ cung có lệnh, người nào xâm nhập vào trong thánh cung, mặc kệ có bao nhiêu người vào, mỗi một cung chỉ có duy nhất một thần canh giữ cửa ngõ. Phải vượt qua cả chín cung trong thời gian một ngày một đêm. Nếu quá thời hạn trên mà chưa vượt qua được, thì thần của tất cả chín cung sẽ dốc toàn bộ lực lượng, tiêu diệt.

Các con chỉ có hai người, nếu ngay cả thần trấn giữ mỗi cung cũng không ứng phó được, làm sao có thể ứng phó với toàn bộ lực lượng của nơi này?”

Ra sức nghiền chặt răng, Tuyết Vương phi quay đầu nhìn Vân Kinh và Độc Cô Tuyết, vẻ mặt bi thương nói: “Là ta hại các con, nếu không phải ta...”

“Câm miệng, nếu còn để cho ta nghe nữa, ta giết bà trước.”

Tuyết Vương phi còn chưa nói hết câu, đột nhiên Độc Cô Tuyết mặt mày giận dữ, quát lên.

“Người hét cái gì, người...”

Thượng Quan Kính sắc mặt giận dữ nhìn Độc Cô Tuyết định quát lại, Vân Kinh vội duỗi tay ra nắm cánh tay Thượng Quan Kính, nhìn Thượng Quan Kính lắc đầu: “Chàng có ý tốt.”

Người khác không hiểu Độc Cô Tuyết thì thôi, sao cô có thể không hiểu cơ chứ. Người này là kiểu người miệng cứng tâm vững, tính tình tuy vô cùng lạnh lùng cuồng ngạo, nhưng trái tim luôn chính trực, đã xác định sẽ không thay đổi.

Tuyết Vương phi cũng hiểu, nghe thấy vậy liếc nhìn Độc Cô Tuyết một cái, trên mặt bà hiện rõ vẻ vui mừng: “Kinh nhi theo ngài, là phúc của con bé.”

Độc Cô Tuyết nghe Tuyết Vương phi nói vậy liền giơ tay ôm chầm lấy Vân Kinh, trầm giọng nói: “Là phúc của ta.”

Vân Kinh nghe hân đáp vậy, khẽ kiễng chân nhẹ nhàng hôn lên hai má Độc Cô Tuyết, trên mặt cô là sự nhẹ nhàng thản nhiên, trong đôi mắt kia lại hiện lên chân tình dịu dàng như nước.

“Đi.” Nhìn sâu vào mắt Vân Kinh, Độc Cô Tuyết ôm chặt lấy eo của Vân Kinh hơn.

Vân Kinh gật đầu, không có chút e ngại hay dao động nào. Cô chẳng sợ phía trước dù có là núi đao biển lửa gì, chỉ cần có hân ở bên cạnh, cho dù là bất cứ nơi nào, nguy hiểm mấy cô cũng dám xông pha.

“Đệ thấy nếu tỷ để lộ ra thân phận thánh nữ không phải là tốt hay sao.” Thượng Quan Kính đi bên cạnh Vân Kinh, đột nhiên nói chen vào một câu. Vân Kinh đã dịch dung, nếu không phải họ đã quá thân thuộc thì cậu cũng không nhận ra được.

“Vô dụng thôi, bọn họ không chấp nhận cho kẻ khác xông vào. Cho dù là thánh nữ, đã xông vào cấm địa, cũng giết không cần hỏi.” Đại thánh nữ đời thứ mười một rất lợi hại, nghĩ rằng có thể vào để lấy Bà Sa song thụ cho chính mình, liền tiến vào cấm địa rồi sau đó không thấy trở ra, chỉ thấy Thánh Tông truyền lệnh cho lập thánh nữ mới. Bởi vậy các thánh nữ đời sau không ai dám có ý định xông vào thánh cung để chiếm lấy Bà Sa song thụ nữa.

“Hừ, ta đây hôm nay muốn xem cho rõ, rốt cuộc là ai lợi hại.” Trên mặt Độc Cô Tuyết chợt lóe lên sự tàn khốc máu tanh, hai tay vừa xốc Tuyết Vương phi đặt ở trên lưng, vừa đưa tay vào trong thắt lưng lấy ra một viên thuốc, nhét thẳng vào miệng Tuyết Vương phi. Sau đó hân lập tức xoay người bước về phía tòa cung điện bạch ngọc kia.

Vân Khanh cũng không nói thêm lời nào, kéo Thượng Quan Kính đuổi theo. Lúc này nhiều lời vô ích, nếu không muốn chết ở trong này thì chỉ có thể xông ra. Chết ở nơi này, hay thoát khỏi đây tất cả mọi chuyện chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình.

Trước cung điện bạch ngọc là chín cây cột lớn đứng sừng sững, tất cả đều được ánh trăng sáng vằng vặc bao phủ, tỏa ra một tầng ánh sáng vàng trắng đến chói mắt. Giữa màn đêm thăm thẳm, sương mù la đà lan tỏa tạo nên cảm giác mê mông mơ màng.

Tất cả đều là những tảng đá ngọc màu trắng nối liền mà thành, trong đến nỗi dường như có thể chiếu rọi ra bóng dáng của mọi người. Một không gian yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động gì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ loáng thoáng của bốn người. Tòa cung điện rộng lớn là vậy, nhưng xung quanh lại vô cùng tĩnh mịch không một tiếng động.

Những mảnh lụa trắng mỏng giăng chung quanh cung điện, từng cơn gió nhẹ từ ngoài điện thổi vào, khiến chúng lay động, khẽ tung bay tạo ra tầng tầng lớp lớp bóng hình. Nơi đây vừa giống như có người ở, lại như không. Bóng dáng chập chờn kia không ngừng lay động, dưới đèn trăng sáng tạo ra rất nhiều ảo ảnh quỷ quái.

Thượng Quan Kính thấy vậy bất giác nắm chặt cây gậy mới nhặt trong tay, trên mặt hiện rõ vẻ e ngại, vô cùng căng thẳng đi theo phía sau Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, Vân Khanh cũng đặt mười ngón trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ. Không để ý đến những tấm màn màu trắng tung bay khắp nơi nơi trong cung điện, bọn họ vừa bước nhanh vừa cẩn thận tiến sâu vào cung điện.

Không có trở ngại, cũng không có người canh giữ. Bốn người sắp bước qua khỏi đại sảnh cung điện đầu tiên, đột nhiên những tấm màn lụa trắng đang buông xõa ở phía cuối điện, không có gió thổi qua tự động bay lên, mang theo cả bão táp tiến đến, cuốn lại, khí thế như sấm chớp cứ thế nhằm thẳng tới Độc Cô Tuyệt và Vân Khanh mà đánh. Tiếng động phá không lặp đi lặp lại, cực kỳ sắc bén.

Lụa mỏng vốn là một thứ không nặng không nhẹ, là thứ có thể bồng bềnh lay động, thế mà lúc này lại có thể phát ra tiếng động nặng nề sắc bén đến thế, ắt hẳn không cần nói cũng có thể biết được có người sử dụng lực điều khiển.

Trên mặt Độc Cô Tuyệt chợt lóe sát khí, nhuyễn kiếm trong tay xoay ngang cuồng bạo, một kiếm như bão tố sấm sét, thẳng tay đánh vào tấm màn lụa trắng mỏng kia.

“Rầm.” Một kiếm này vừa đánh ra, lại có thể vang lên tiếng vũ khí kim loại leng keng va chạm vào nhau. Ngay lúc âm thanh va chạm kia vang lên, mấy tấm lụa trắng kia đứt thành từng đoạn, chậm rãi bay bay xuống nền nhà.

Độc Cô Tuyết nghiêm mặt lại, thần thái vẫn cuồng vọng ngạo mạn như trước, nhưng trong mắt lại thay bằng sự thận trọng tuyệt đối, sát khí lại càng mạnh mẽ hơn trước.

“Kenggggg.” Đúng lúc đó một tiếng chuông đồng vang lên, âm thanh rất lớn, rất dài, trong đêm đen dường như vang vọng khắp núi đồi, liên miên không dứt, khiến cho những âm thanh vọng lại nhiều vô số kể.

“Bùng.” Tại vị trí trung tâm của những ngọn núi, một bồn lửa rất lớn đột nhiên cháy bùng lên, lửa đỏ hừng hực thiêu đốt, ở trong không trung quây lại thành một vòng tròn. Từ xa xa nhìn lại thấy chia làm mười hai ngọn, dưới ánh trăng chiếu rọi, phương trời nơi ấy chỉ toàn là lửa đỏ.

“Mười hai canh giờ.” Tuyết Vương phi đang ở trên lưng Độc Cô Tuyết thốt lên, sắc mặt càng tái nhợt hơn.

Tuyết Vương phi còn chưa dứt lời, từ giữa ánh trăng, đột nhiên một bóng người xuất hiện, chậm rãi bước ra từ trong bóng đêm, cả người mặc áo bào trắng, trên góc áo bào có một đường viền màu đen. Người này từ từ bước lại, nhìn có vẻ rất thông thả, nhưng mới chỉ vài bước đã đi qua hơn mười trượng, đến trước mặt bọn họ.

Vân Kinh thấy vậy bất giác nhíu mày, công lực mạnh mẽ, phong thái nhẹ nhàng như gió xuân, kinh công đã đạt đến cảnh giới cao nhất.

Nhưng thấy người mới tới vẻ mặt lạnh lẽo, hai hàng lông mày vắt chéo chạm vào tóc mái, khoảng hai mươi ba tuổi, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, lại lạnh lùng như băng, không có chút hơi ấm của con người.

“Dám xông vào Thánh nữ cung, tội chết.” Thanh âm lạnh lẽo giống như từ địa ngục truyền đến, khiến không gian chung quanh như chìm trong hầm băng giá.

Hết chương 114

Chương 115 – Xông vào cửa ải

“Hãy bớt nói nhảm đi.” Độc Cô Tuyết giơ tay đẩy Tuyết Vương phi về phía Thượng Quan Kính, vung thanh nhuyễn kiếm trong tay lên, đánh về phía người thanh niên mặc áo trắng kia. Chỉ nghe tiếng đao kiếm xé gió giống như sấm chớp ùng ùng.

Thượng Quan Kính thấy vậy lập tức dừng lại, cuống quýt giơ tay đỡ Tuyết Vương phi, nhưng vì Độc Cô Tuyết dùng lực quá mạnh nên vừa chạm vào người bà đã liên tục lui về phía sau, cả người lão đảo như muốn ngã.

Vân Kinh đi theo bên cạnh thấy vậy nhanh chóng giơ tay ra nắm lấy tay Thượng Quan Kính, giúp hai người ngừng bước, đứng vững lại.

Chỉ trong nháy mắt, Độc Cô Tuyết gần như đâm tới trước mặt người thanh niên mặc áo bào trắng kia, mũi kiếm đâm thẳng vào cổ họng của y.

Người thanh niên đó thấy vậy khẽ nhích mũi chân, cả người tung bay lên, tựa như một con chim lớn tung cánh, vội vàng lui về phía sau.

Thân hình Độc Cô Tuyết cũng nhanh như chớp theo sát phía sau, mũi kiếm không rời khỏi cổ họng y ba tấc.

Một lui một đuổi, ngăn ngui chỉ trong từng hơi thở lại cực kỳ sắc bén.

Người thanh niên mặc áo trắng thấy vậy chợt nghiêm mặt, tay phải vẫn để ở bên hông, đột nhiên nắm lấy thứ gì đó đen thui, lao thẳng tới trước mặt Độc Cô Tuyết trong chớp mắt. Y cũng không thèm để ý đến thanh kiếm trước cổ mình mà chỉ chăm chăm phản công Độc Cô Tuyết. Đây chính là lưỡng bại câu thương^(*), vậy Ngụy Cửu Triệu, tiếng gió rít thật dữ tợn, thậm chí có phần hơn cả kiếm khí của Độc Cô Tuyết, tốc độ cực nhanh, giống như sấm chớp gầm vang.

^(*) Lưỡng bại câu thương:

Ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Truyện Trương Nghi Liệt”.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để chỉ hai bên đều bị tổn thương trong tranh chấp, chẳng được ích lợi gì.

Độc Cô Tuyệt vừa thấy liền xoay ngang kiếm rồi chém thẳng về phía điểm đen thui này.

‘Keng’ một tiếng va chạm chói tai vang lên, hai bóng người đang lao vào nhau lập tức tách ra rồi cùng nhảy lùi lại, đáp xuống phía sau.

Một trận giao chiến nhưng chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, nhanh đến mức đám người của Vân Kinh đi theo phía sau mới vừa dừng bước, Độc Cô Tuyệt và người thanh niên áo trắng kia gần như đã đối đầu xong, đang rơi từ không trung xuống phía cô.

Nương theo ánh trăng, lúc này Vân Kinh mới thấy thứ mà người thanh niên áo trắng kia trong cầm tay là một cái roi sắt. Nó lớn khoảng cỡ cánh tay của trẻ con, toàn thân là một màu đen, một đầu chiếc roi được vót nhọn. Khi ánh trăng chiếu xuống nhìn sắc nhọn như một cây châm, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Bước chân khể di chuyển, nhìn Độc Cô Tuyệt đang vội vàng đáp xuống trước người mình, mười ngón tay của Vân Kinh lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, định chống lại người thanh niên áo trắng kia.

Y thấy vậy liền xoay người nhảy lên, đứng thật vững vàng, cánh tay nhanh như chớp vung roi quét ngang qua. Một tiếng ầm giã mạnh vào cây cột lớn phía sau cung điện bạch ngọc.

Cùng thời khắc đó, Độc Cô Tuyệt tung người bay lên một vòng quanh điện rồi đáp xuống mặt đất, mỗi bước chân như dẫm nát bên trong đại điện.

‘Vút!’ Ngay lúc người thanh niên áo trắng vừa quất roi lên cây cột lớn ở phía sau thì chỉ trong nháy mắt, những tiếng vun vút xé gió kèm tiếng nổ lớn vang lên cực kỳ sắc bén.

Vô số vật đen bóng bắn ra từ bốn bức tường xung quanh, từ đông sang tây, từ tây sang đông, nhiều vô số kể, giống như không hề có một khe hở, quét ngang qua toàn bộ cung điện bạch ngọc.

Vân Kinh vội nhìn lướt qua, xích sắt, có cả những vật đen thui giống hệt như cây roi sắt mà người thanh niên áo trắng kia cầm trong tay. Những sợi xích sắt trước mặt bén nhọn giống hệt những thanh kiếm, lúc này chúng đang bắn đến từ bốn phía, hàng trăm hàng ngàn sợi quét qua, đi qua nơi nào nơi đó trở thành phế tích.

Những cây cột lớn màu trắng, hoàn mỹ không tỳ vết trong đại điện bị chúng đâm qua bỗng chốc biến thành tổ ong, giống như thứ kia không phải ngọc thạch cứng rắn mà chỉ là đậu hủ.

Khí lạnh dữ tợn bao trùm, dường như chỉ trong chốc lát đã làm người ta rụng hết tóc gáy.

“A!” Thượng Quan Kính chưa từng gặp qua trận thế như thế, hoảng hốt ôm lấy Tuyết Vương phi kêu lên sợ hãi. Mà Tuyết Vương phi vốn đang bị trọng thương, lúc này thấy vậy càng thêm sợ hãi đến độ thở không nổi, lại ngất đi.

“Ra tay đi!” Sắc mặt Độc Cô Tuyết biến đổi, xoay tay chụp lấy Thượng Quan Kính, một tay cầm kiếm phóng ra phía ngoài điện, đồng thời nhìn Vân Kinh hét lớn.

Không ngờ hăn mới vừa di chuyển, người thanh niên áo trắng canh giữ cửa đại điện kia lại vung cây roi sắt trong tay lên, như thường luồng rời bến, đánh thẳng vào mặt Độc Cô Tuyết.

Một tay Độc Cô Tuyết đang túm Thượng Quan Kính và Tuyết Vương phi nên không dám chống lại đòn tấn công này, nghiêng nghiêng người để tránh đi.

Chỉ nghe ầm một tiếng thật lớn, cây roi sắt trong tay người thanh niên mặc áo trắng kia giã lên cây cột lớn phía sau cung điện bạch ngọc. Lập tức một mảnh ngọc thạch bắn ra, dưới chân cột bị đánh gãy ngang, đổ xuống ầm ầm.

Độc Cô Tuyết chợt nhíu mày, nội lực quả nhiên mạnh thật.

Đúng lúc cây roi sắt của y vụt xuống, những sợi xích sắt vốn đang dừng lại phía sau, cách xa đám người Độc Cô Tuyết ở gần bên ngoài điện chợt lao tới vùn vụt. Chúng hướng thẳng đến bốn người, hai bên lần lượt thay đổi, nếu để cho đám xích sắt kia đâm vào người thì cho dù thân thể bọn họ có mạnh mẽ tới đâu cũng không thể cứng như những cây cột bằng ngọc thạch kia được.

Thượng Quan Kính thấy vậy sắc mặt chợt tái nhợt, ôm chặt lấy Tuyết Vương phi đang hôn mê, cả người cứng đờ không biết nên phản ứng như thế nào.

“Vân Kinh!” Đôi mắt Độc Cô Tuyết chợt trở nên hung ác, một tay tóm lấy Thượng Quan Kính và Tuyết Vương phi, hướng tới Vân Kinh hét lớn. Vừa phóng ra phía bên ngoài điện, vừa đâm thẳng thanh kiếm trong tay vào người thanh niên áo trắng kia, thực sự cũng không thềm bận tâm đến những sợi xích sắt đang phóng tới người hăn.

“Tinh tang tinh tang.” Cùng với tiếng hét lớn của Độc Cô Tuyết, tiếng đàn trong trẻo đột nhiên vang lên, tràn ngập sát khí.

Chỉ thấy những sợi xích sắt đang lao vun vút trong không trung chọt cứng lại trong tiếng đàn, giống như những sợi xích sắt bén nhọn ngay trước mắt dường như đánh lên một bức tường vô hình. Chúng đồng loạt dừng lại, ngưng đọng ở trong không trung, nhìn rất quái dị.

“Đi!” Vân Khinh quát lạnh một tiếng, phóng người đi theo Độc Cô Tuyết về phía trước.

Âm nhận vô hình bao bọc quanh bốn người bọn họ giống như một vòng phòng ngự vững chắc bằng sắt. Nhưng những sợi xích sắt kia bắt đầu tấn công mạnh mẽ và bén nhọn trở lại, chỉ trong thời gian ngắn đã xuyên qua khỏi vòng phòng ngự của âm nhận, Vân Khinh cũng biết rằng lực tấn công của những sợi xích sắt quá mạnh mẽ, khí thế ào ạt, cô chỉ có thể chống đỡ được trước mắt.

Nhưng đối với Độc Cô Tuyết chỉ cần một khoảnh khắc này là đủ rồi.

Người thanh niên mặc áo trắng đứng ở bên ngoài đại điện thấy vậy khẽ cau mày, khuôn mặt hiện lên vẻ trầm lắng, lạnh lùng. Y vùng roi quét ngang về phía Độc Cô Tuyết.

Đưa thanh kiếm lên cao, có Vân Khinh ở phía sau, Độc Cô Tuyết căn bản không để ý tới những sợi xích phóng tới từ bốn phía, mang theo Thượng Quan Kính và Tuyết Vương phi phóng về phía người thanh niên mặc áo trắng, quét ngang một kiếm chia thẳng vào y.

Phía sau Vân Khinh cũng bay lên, tiếng đàn như nước chảy, âm nhận lạnh lẽo như băng giá, nơi nào đi qua thì xích sắt ngay lập tức dừng lại, mọi thứ xung quanh liền biến thành hoang phế.

Bây giờ bọn họ cách ngoài điện không xa, tiếng đàn của Vân Khinh lại mạnh mẽ như vậy, chỉ trong chốc lát bốn người đã ở bên ngoài cung điện bạch ngọc.

Độc Cô Tuyết đang ở giữa không trung, vùng tay ném Thượng Quan Kính ra ngoài rồi lập tức xoay kiếm qua chống lại người thanh niên áo trắng kia.

Lúc này, Vân Khinh lao đến, mười ngón tung bay, cùng lúc đó âm nhận vô hình cũng hướng về phía y, liều mạng đoạt mệnh kẻ kia, đồng loạt trên dưới.

Người thanh niên áo trắng kia thấy vậy, lập tức vùng cây roi sắt trong tay, thân hình không lùi mà tiến tới. Một roi quét ngang qua, ngọn roi chia làm hai đường đồng loạt đánh về phía Độc Cô Tuyết và Vân Khinh.

“Tới đúng lúc lắm!” Độc Cô Tuyết quát một tiếng chói tai, thân hình nhoáng lên, mũi kiếm đổi chiều, phóng người giữa không trung, tay đâm thẳng vào cổ họng y.

“Keng!” Đúng lúc này, một tiếng chuông lớn vang lên lạnh lạnh, truyền ra ngoài rất xa.

Người thanh niên kia vừa nghe thấy, khẽ cau mày, đột nhiên thu hồi lại toàn bộ sức mạnh và công lực, thay đổi phương hướng. Cây roi sắt đang hung hăng nện xuống Độc Cô Tuyết và Vân Khinh lúc này đổi sang mặt thảm cỏ xanh biếc.

Cây roi sắc bén, mạnh mẽ chưa từng thấy, lực công kích kia đánh xuống từ ngang trời, đồng thời bức Độc Cô Tuyết và Vân Khinh phải tách ra, ngăn cản hai người cùng hợp sức công kích.

Độc Cô Tuyết chợt biến sắc, công lực quá mạnh mẽ, hấn vội vàng ôm lấy Vân Khinh để tránh đi.

Bụi đất bay lên mù mịt, cây roi sắt kia được làm từ sắt tinh luyện vút trên nền cỏ xanh, làm cho cỏ cây bay lên, bùn đất văng khắp nơi.

Vân Khinh cúi đầu nhìn vết roi trước mắt, tuy đã biết người này công lực rất mạnh, nhưng cũng chấn động trong lòng. Vừa rồi vẫn thấy là một vùng đất bằng phẳng, cỏ cây mọc dày trên đó, lúc này đã bị toác ra một đoạn dài hơn một thước, sâu khoảng một trượng. Tuy rằng trong đêm trăng không thể nhìn rõ ràng chân thật, nhưng nếu một roi này mà đánh trên thân người thì hậu quả có thể tưởng tượng được.

Độc Cô Tuyết vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh trừng mắt nhìn người thanh niên áo trắng kia.

“Các người qua!” Người thanh niên áo trắng kia lạnh lùng quét mắt nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Khinh, xoay người đi về phía sau, đảo mắt đã biến mất vào trong bóng tối.

Độc Cô Tuyết cùng Vân Khinh chợt nhíu mày, cả hai đều hơi kinh ngạc, còn chưa thực sự đánh mà.

“A! Như vậy là đã vượt qua?” Lúc này Thượng Quan Kính mới vội ôm Tuyết Vương phi đứng lên, nhìn về phía người thanh niên mặc áo trắng biến mất với vẻ mặt vừa mừng vừa sợ.

Có lẽ là vì bọn họ đến rất đột ngột mà hành tung cũng quá ư là quỷ dị, chưa từng có người nào xông vào nơi này. Cho nên người trấn thủ cung điện bạch ngọc vốn không ở trong điện, khi phát hiện ra mới vội vàng đuổi theo. Nhưng lúc đó thì bọn họ đã băng qua đại điện tiến về hậu điện, nhưng cũng chỉ cách nhau vài bước mà thôi.

Dựa vào năng lực của Độc Cô Tuyết và Vân Khinh với khoảng cách vài bước này, nếu bắt buộc phải trả giá lớn bằng máu mà vẫn không vượt qua được thì cũng quá mức vô dụng.

Bởi vậy thay vì nói vượt qua cửa thành công, không bằng nói hai người bọn họ đã khiến cho kẻ trấn thủ cung này một đòn trở tay không kịp. Thật sự thì những thứ vũ khí trong cung điện bạch ngọc này và bản lĩnh của người thanh niên áo trắng kia cũng chỉ dùng có một phần mười thì bọn họ đã đi ra khỏi điện rồi.

Vân Kinh quay đầu đưa mắt nhìn đại điện phía sau, chỉ thấy vô số dây xích đen thui giăng ngang chằng chịt. Toàn bộ xuyên qua không gian bên trong đại điện, dày đặc giống như những cánh tay trong không trung. Sức mạnh dũng mãnh kia đâm thẳng khắp đại điện, từ vách tường bên này đánh sang vách tường bên kia. Đưa mắt nhìn quanh không còn thấy màu trắng sáng chói của cung điện bạch ngọc nữa mà chỉ còn lại những sợi xích đen thui chồng chéo lên nhau, Vân Kinh chợt thấy rùng mình.

“Trời ơi!” Lúc này Thượng Quan Kính cũng quay đầu lại nhìn thấy cảnh tượng như thế, sắc mặt vốn đã tái nhợt lại càng tái nhợt hơn nữa, hai mắt sợ hãi.

Trận thế như vậy, nếu như bọn họ vừa vào trong điện, hoặc là đi đến giữa điện, thì còn đường sống sao, phải biết rằng cung điện bạch ngọc này rất rộng!

Mà cho dù bọn họ không chết còn mạng để lui ra thì trận thế tầng tầng lớp lớp giống như tổ ong như vậy, bọn họ muốn chặt đứt hết chúng để đi ra thì không biết mất bao lâu mới có thể qua khỏi cung này.

Những suy nghĩ này vừa thoáng qua trong đầu, mặt Thượng Quan Kính càng thêm trắng bệch ra.

“Đi.” Vừa đỡ lấy Tuyết Vương phi đang hôn mê, Độc Cô Tuyết đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng, bước nhanh trên con đường núi uốn lượn.

Vân Kinh thấy vậy cũng không nhiều lời, lúc này thời gian là quan trọng nhất, qua được thì đã qua, cửa ngõ tiếp theo mới là điều lo lắng trước mắt, một cửa này đã không thể tưởng tượng nổi rồi. Cô lập tức giữ chặt lấy Thượng Quan Kính, thi triển khinh công phóng lên con đường núi, từ vị trí này có thể loáng thoáng nhìn thấy được cung điện màu vàng cam kia.

Gió núi thổi qua, những ngọn gió trong làn uẩn lượn, thổi vào mặt người khiến cho có cảm giác thật là sảng khoái.

Gió mát, trăng thanh, vạn vật thật yên tĩnh.

Những ngọn lửa đỏ bùng thiêu đốt ở giữa núi rừng, vẫn là mười hai ngọn như cũ, vẫn tràn đầy sức nóng hùng hực. Trong đêm tối chiếu sáng lên một góc chân trời, thấp thoáng vào vài bóng người đang gấp rút trên con đường núi.

Đêm trăng thật lạnh lẽo và vắng lặng.

Cung điện trần bì có bề ngoài giống hệt cung điện bạch ngọc, tuy không thể trong trẻo lại đầy lạnh lùng như cung điện bạch ngọc nhưng dưới ánh trăng làm cho người ta một cảm giác thực rực rỡ.

“Hai người đứng ở ngoài điện.” Chỉ mũi kiếm vào Thượng Quan Kính và Tuyết Vương phi, Độc Cô Tuyết trầm giọng nói.

Xem tình thế ở cung điện bạch ngọc, người thanh niên áo trắng kia căn bản là không để ý tới hai người Thượng Quan Kính và Tuyết Vương phi. Hình như chỉ cần một người xông qua thì đã qua một cung, một khi đã như vậy thì Thượng Quan Kính và Tuyết Vương phi ở lại đây là tốt nhất.

“Cẩn thận một chút.” Thượng Quan Kính căn chặt rằng, cậu khẽ gạt đầu đầy thấu hiểu nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Kinh. Cậu không thể đi cùng khiến cho hai người bọn họ vướng víu chân tay.

“Đi.” Độc Cô Tuyết quay đầu thoáng nhìn trước khi phóng vào bên trong cung điện trần bì.

Vân Kinh cũng không nói gì, chỉ đưa tay xoa xoa đầu Thượng Quan Kính một cái rồi xoay người theo sát Độc Cô Tuyết không rời một tấc.

Vừa vào bên trong cung điện trần bì đã thấy đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ, chiếu rọi hết tất cả mọi góc cạnh trong toàn bộ đại điện. Từng nơi từng góc đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng, hoàn toàn trái ngược với cung điện bạch ngọc vô cùng lạnh lẽo kia.

Lọt vào trong tầm mắt, là một đại điện rộng lớn vô cùng khoáng đãng, không hề có lấy một cây cột. Trong không gian rộng lớn như vậy mà chỉ có nền đá ngọc thạch và nóc điện.

Trên nền đá trắng nõn kia là những đường ngang dọc màu đen giăng khắp nơi, vẽ đường đường lối lối, nhìn giống như một cái bàn cờ. Trên mặt có những khối đá tròn tròn màu trắng và đen rải khắp nơi, hệt như những quân cờ. Ở những ô vuông sắp hai bên chất đầy những khối đá tròn bằng ngọc thạch màu trắng và đen.

Bàn cờ, Vân Kinh cùng Độc Cô Tuyết cùng chau mày, đây là ý gì, chơi cờ sao.

“Tàn cục của Ấu Huyết Phổ^(*), nếu thắng ta, các người sẽ qua”. Giọng nói thản nhiên từ phía sau đại điện rộng lớn truyền đến.

(*) Ấu Huyết Phổ: trích trong sách Cờ Vây – Nguyễn Duy Chính, là một trong 2 cuốn kỳ phổ hiếm thấy bao gồm Lạ Kha Phổ và Ấu Huyết Phổ.

Vân Khinh giương mắt nhìn thấy trong ánh đèn đuốc bập bùng, một thanh niên mặc trường bào màu trắng, đường biên áo choàng thêu màu cam đang đứng ở giữa cung điện phía sau. Khuôn mặt tuấn tú, dáng vẻ vô cùng thư sinh, nhìn có vẻ rất yếu đuối.

Độc Cô Tuyệt vừa thấy nét mặt khẽ lay động, đột nhiên cúi xuống điều chỉnh thanh nhuyễn kiếm trong tay. Một quân cờ bằng ngọc trắng nổ ầm một tiếng bay lên không trung, ném về phía người thanh niên áo trắng kia, nhanh như điện xẹt, mang theo sức mạnh vô cùng mạnh mẽ.

Chủ tướng yếu ớt thì cần gì phải tốn sức chém giết trên chiến trường, cứ nhắm thẳng vào chủ tướng, đây mới là đạo của kẻ dụng binh. T

Tuy nhiên Độc Cô Tuyệt không cho rằng người đứng trước mặt mình yếu đuối.

Không ngờ Độc Cô Tuyệt còn chưa suy nghĩ xong, người thanh niên bộ dáng thư sinh đứng đối diện kia chậm rãi vươn tay ra. Chỉ thấy một ánh sáng chột lóe lên và ầm một tiếng thì quân cờ kia đã vỡ vụn ra, văng khắp nơi rồi dừng lại bên chân hắn. Còn người thanh niên kia vẫn ăn mặc chỉnh tề, ngay cả một sợi tóc cũng không bị rối.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy hơi nhíu hai mắt lại, công lực như thế so với người vừa rồi có phần cao cường hơn.

“Ta nên đáp lại một nước”. Người thanh niên áo trắng không để ý đến động tác Độc Cô Tuyệt, thản nhiên lên tiếng. Y vung tay lên, một quân cờ bằng ngọc thạch màu đen ở bên cạnh bay vài vòng trong không trung rồi dừng lại trên bàn cờ.

Độc Cô Tuyệt cau mày, hắn được học cách để làm đế vương, lại chinh chiến trên sa trường, nhưng hắn không học chơi cờ. Những thứ linh tinh vớ vẩn như thế, hắn vốn không thích, cho nên tới bây giờ cũng không có tâm tư nhàn nhã đi học những thứ đó, làm sao hạ được kẻ địch đây?

“Đặt bên này.” Ở bên cạnh, giọng nói trầm bổng của Vân Khinh đột nhiên vang lên, ngón tay nhẹ nhàng chỉ về ô vuông phía trước.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy giương mắt lên, tung mũi chân đá bay một quân cờ màu trắng về phía trước vững vàng dừng lại trên bàn cờ, Vân Khinh của hắn lại biết chơi cờ.

Vào thời điểm Độc Cô Tuyệt thử người thanh niên áo trắng kia Vân Khinh đã quan sát ván cờ, Âu Huyết Phổ là một cuốn sách cổ đầu tiên dạy về đánh cờ, năm đó kỳ thánh nôn ra ba thắng^(*) máu rồi chết, bởi vậy mới được gọi tên như thế. Ngày xưa, khi đi qua các nước, vào những lúc rảnh rỗi, bà bà sẽ dạy cô chơi cờ, sách dạy

đánh cờ này cô đã từng đọc qua. Những bản lĩnh của cô đều bắt nguồn từ bà bà, không nghĩ tới rằng những thứ sau này có thể sử dụng vẫn là do bà bà chỉ dạy.

(*) Thăng = thưng: đơn vị đo của người Trung Quốc xưa, = 1/10 đấu (cái này cũng là lít nhưng hồi đó làm gì đã dùng lít nhỉ)

“Tốt lắm.” Người thanh niên áo trắng gật đầu, vung lên tay, một quân cờ màu đen lại hạ xuống bàn cờ, Tuy nhiên ngay lúc quân cờ sắp rơi xuống, Độc Cô Tuyết đột nhiên vung kiếm quét tới, sức mạnh phóng ra nhanh như bão táp, đánh thẳng vào quân cờ sắp hạ xuống kia.

Người thanh niên kia dường như đã có sự chuẩn bị, năm ngón tay đột nhiên nắm lại, tay vung lên nghênh đón một kiếm của Độc Cô Tuyết. Chỉ có một đòn nhẹ nhàng giống như phất ống tay áo thể mà như có trọng lượng đến ngàn cân, giống như cuốn theo những tấm lụa mỏng nặng hàng vạn cân mạnh mẽ chống lại mũi kiếm của Độc Cô Tuyết.

“Keng.” Chỉ nghe thấy một âm thanh trầm đục, người thanh niên áo trắng và Độc Cô Tuyết đối đầu trực tiếp với nhau.

Nhưng thấy thân hình hai người cùng nhoáng lên, quả nhiên là kỳ phùng địch thủ, chẳng phân biệt được cao thấp. Quân cờ màu đen kia lại rơi xuống lưng chừng như sắp dừng lại trên bàn cờ.

“Tinh.” Ngay lúc quân cờ sắp hạ xuống chợt một tiếng đàn trong trẻo đột nhiên vang lên, chỉ nghe thấy ting một tiếng bén nhọn như xuyên đến tận xương cốt.

Ầm, quân cờ màu đen vỡ vụn ra trong khoảnh khắc, những mảnh đá rơi rải rác bên trong ô vuông kia

“Âm công?” Người thanh niên áo trắng kia giương mắt nhìn Vân Kinh, khóe miệng đột nhiên tươi cười, nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Kinh nói nhỏ: “Tốt lắm, các người đi tiếp.” Thái độ kia quả thật rất rộng lượng.

Thần sắc Vân Kinh vẫn lạnh nhạt, giống như không phải cô mới vừa ra tay phá nát quân cờ đó, nhắc chân bước trên những ô vuông trên bàn cờ rồi đứng trong một ô vuông bên cạnh.

Độc Cô Tuyết đứng ở bên ngoài bàn cờ, thấy vậy trong ánh mắt hiện lên ánh nhìn thật sắc bén, nhích nhẹ thanh kiếm, một quân cờ màu trắng lập tức bay về chỗ Vân Kinh.

Hai tay Vân Kinh vuốt ve trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, không ngừng đầu nhìn người thanh niên áo trắng đang ở phía xa xa. Vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên người chỉ mang trang phục bình dị, khuôn mặt đã

được hóa trang nên rất bình thường, nhưng khi đứng ở nơi đó quanh cô như ẩn chứa một quầng sáng rạng ngời, nổi bật mà riêng biệt, lạnh lùng mà cao quý.

Tiếng gió rít gần người, tiếng đàn lại vang lên.

Mười ngón nhanh chóng lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, nhanh đến mức chỉ nhìn thấy hình ảnh hư ảo của những ngón tay. Bốn bốn mười sáu tầng, trước mắt cô mới làm được âm công chồng cao nhất như vậy.

Một âm thanh bén nhọn xé rách bầu không khí, hai luồng sức mạnh hùng mạnh của hai người ập vào nhau giữa không trung. Chỉ trong chốc lát, cuồng phong nổi lên từ bốn phía, quét qua vạt áo Vân Kinh khiến chúng bay lên, ánh nến trong đại điện chớp tắt lên tạo ra những hình ảnh vô cùng hư ảo.

Độc Cô Tuyết đứng phía sau Vân Kinh, tâm tư căng thẳng buông xuống nhẹ nhàng thờ ra, trên mặt nở một nụ cười như có như không, Vân Kinh của hãn bản lĩnh cao cường, tuyệt đối không phải chỉ là lời nói suông.

Quân cờ rơi xuống phía sau Vân Kinh, cục diện của quân cờ trắng trên bàn cờ lập tức thay đổi, bao vây giết chết những quân cờ đen ở một góc.

Vân Kinh cũng không quay đầu lại nhìn, một tay gảy trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, một tay đè mạnh cả năm ngón tay trên một dây đàn. Chỉ nghe một tiếng đàn bén nhọn vang lên, quân cờ trắng bị bao vây trong thế trận của cờ đen vỡ vụn trong chớp mắt rồi tan thành tro bụi.

Độc Cô Tuyết đứng ở bên cạnh bàn cờ thấy vậy, mặt mày rạng ngời, vung tay lên, những mảnh vỡ từ quân cờ đen đang bay tán loạn bị chưởng lực từ tay hãn hất bay toàn bộ ra ngoài. Chỉ trong chốc lát, trên bàn cờ chỉ còn lại những quân cờ không thể tấn công được, chiếm cứ một góc ở phía trên.

Tiếng vỗ tay nhẹ nhàng vang lên, người thanh niên áo trắng kia nửa cười nửa không nhìn vào mắt Độc Cô Tuyết và Vân Kinh. Tay y đột ngột phất lên, chỉ thấy năm quân cờ màu đen phóng tới nhanh như chớp, hai quân lao thẳng tới Vân Kinh, hai quân phân ra đánh vào Độc Cô Tuyết, một quân cuối cùng hướng tới bàn cờ. Chỉ một tay mà năm quân xuất kích với khí thế rào rạt, sức mạnh kinh hồn, có một không hai.

Cùng lúc đó, tiếng đàn và kiếm nhọn cũng phóng lên cao, một âm công, một võ công, phảng phất như đôi rồng rời bến, đánh thẳng tới.

"Bên trái ba bước." Đá vụn bay đầy trời, Vân Kinh tung bay, nhanh chóng di chuyển trên bàn cờ.

Độc Cô Tuyệt vung kiếm lên quét ngang qua, liễu mạng vọt tới chỗ Vân Khinh đang đứng, hai chân liên tục công kích. Mấy quân cờ trắng bằng ngọc thạch liên tục tấn công người thanh niên áo trắng nhưng cũng không bao phủ được y.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đèn đuốc sáng trưng trong đại điện chiếu rọi quanh cảnh thực rõ ràng. Những khối đá lớn bay như vũ bão, những mảnh vụn đầy trời, gió lốc hỗn loạn, kiếm sắc, tiếng đàn, chuông lực giăng giăng khắp nơi, sức mạnh đó âm thầm len lỏi khắp mọi ngõ ngách trong điện.

Đứng bên ngoài cung điện trần bì, Thượng Quan Kính chớp mắt nhìn vào bên trong lập tức bị luồng gió mạnh từ trong điện thốc ra đánh thẳng vào mặt khiến cậu ngộp thở, hai chân loạng choạng đứng không nổi. Sắc mặt cậu chợt tái nhợt vội vàng ôm lấy Tuyết Vương phi liên tục lui ra phía sau, nhìn đèn đuốc lay động lúc sáng lúc tối, trong lòng Thượng Quan Kính cực kỳ căng thẳng.

“Phải hai.”

“Trước bảy.”

“Sau sáu.”

Thanh âm trong trẻo vang vọng trong đại điện, Độc Cô Tuyệt không biết chơi cờ nên Vân Khinh cũng không dùng ngôn ngữ của người chơi cờ, mỗi bước đi lại thông báo cực kỳ rõ ràng vị trí của mình.

Chỉ nghe tiếng nổ lớn ầm ầm, những tiếng quân cờ đặt xuống, tiếng đàn ting tang bên tai, hai bên đều muốn hạ cờ của mình thật mau.

Đương nhiên là khi Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh liên thủ, quân cờ của người thanh niên trắng kia cũng không dễ dàng gì hạ xuống bàn cờ. Cho dù y có thể đặt xuống được thì cũng là quân chết, tính ra cũng như uống công.

“Tốt, tốt, hãy tiếp một nước này của ta.” Người thanh niên áo trắng nhìn thoáng qua tình thế trên bàn cờ. Lúc này y đã bị ăn rất nhiều quân rồi nhưng khuôn mặt không chút ảo não mà trái lại còn vui vẻ, sáng ngời cất giọng nói: “Cẩn thận nhé.”

Ba chữ còn chưa dứt hết, chỉ thấy y đột nhiên giẫm mạnh chân, tay vung lên. Chỉ trong nháy mắt mấy chục quân cờ đen chồng chất ở một góc bị y đánh bay ra ngoài, lao như vũ bão về phía Vân Khinh.

Sức mạnh kinh hoàng đập thẳng vào mặt Vân Khinh, cô chỉ cảm thấy cả người bị áp chế ngay cả hít thở cũng khó khăn. Cô học âm công nhưng cô không có võ công dưới áp lực mạnh mẽ như vậy, cô muốn chống lại cũng làm không được.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy mặt mày căng thẳng, cắn chặt răng, mũi kiếm vung tới như bão táp. Thanh trường kiếm quét nhanh như tia chớp đến những quân cờ màu trắng chồng chất bên cạnh hắn. Chỉ nghe ầm một tiếng, mấy chục quân cờ bay lên không trung, ngược hướng với những quân cờ đen đang bay tới.

Chỉ trong thoáng chốc, đã hình thành một sức mạnh cực lớn chống đỡ lại. Hàng trăm khối đá ngọc thạch sẽ đâm vào nhau.

“Ngồi xuống.” Cùng lúc quân cờ trắng đang chống đỡ lại quân cờ đen, Độc Cô Tuyệt quay sang Vân Khinh hét lớn một tiếng.

Vân Khinh đang đứng giữa trung tâm của bàn cờ, lúc này trước sau đều có vô số quân cờ hướng về phía cô. Hai luồng sức mạnh cực lớn mang theo gió rít cực kỳ hung hãn, thổi mạnh qua quần áo của cô, giống như một ngọn núi cao trong cơn cuồng phong, bay phất phới.

Cô đang đứng ở vị trí trung tâm, lúc này rất gần nam người thanh niên áo trắng kia. Cô đảo mắt nhìn thấy trong những quân cờ màu đen đang đến kia, hơn mười quân chắc chắn sẽ hạ xuống bàn cờ. Nếu để cho y làm được như vậy thì bọn họ sẽ thua ngay lập tức.

Khuôn mặt Vân Khinh chợt căng thẳng, không được, tuyệt đối không thể để cho y hạ cờ xuống được.

Gió lốc cực mạnh thổi qua khiến cô không thể thở nổi, bên tai vẫn nghe thấy tiếng Độc Cô Tuyệt hét lớn. Ngồi xuống, ngồi ư? Không thể ngồi, Độc Cô Tuyệt không nhìn được ván cờ nhưng cô thì có thể.

Hít một hơi thật sâu, Vân Khinh cắn chặt răng. Thân thể mảnh mai của cô vẫn đứng thẳng tắp giữa cơn cuồng phong cực lớn đang bao phủ, mười ngón ấn trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ.

“Tang.” Một tiếng đàn trầm đục chợt vang lên.

Không phải khúc cũng không có âm vực, chỉ là một âm đơn, chỉ là một âm tấn công đơn độc.

Trong lòng nhớ lại những lời của Phi Lâm đã dạy cô lúc ở trên núi. Trong đầu chợt hiện lên những động tác của Phi Lâm lúc giao đấu với Mộ Ải. Ngón tay ấn mạnh xuống dây thứ ba, nhanh chóng ấn xuống, rồi nhấc lên, vừa nhấc lên lại hạ xuống.

Trong đầu cô lúc này cực kỳ sáng tỏ, chỉ còn lại điều khiển, tốc độ, tâm hồn trầm lắng.

“Ầm.” Những tiếng động đinh tai nhức óc ầm vang, hàng trăm quân cờ bằng ngọc thạch đang lao vào nhau giữa không trung.

Chỉ trong chốc lát, những quân cờ bị đánh bay lên vỡ nát ra, đá vụn văng khắp nơi, bụi bay mịt mù như sương khói, tràn ngập khắp không gian.

Ánh nền bị áp lực, chịu không nổi trận cuồng phong khủng khiếp như thế, hơn phân nửa vệt tắt rơi soàn soạt xuống chỉ còn lại một số ít ở xa xa. Ánh sáng nửa sáng nửa tối chiếu rọi trong cung điện trần bì khiến cho toàn bộ cung điện trở nên âm u.

“Ngồi xuống.” Nhìn những quân cờ đã bay lên không trung mà Độc Cô Tuyết vẫn thấy Vân Kinh vẫn còn đứng đó, chợt biến sắc, điên cuồng quát lớn lên.

Hắn vốn là đem hết toàn lực tấn công trong một đòn này, Vân Kinh không thể chống đỡ được.

Tuy nhiên, ngay lúc Độc Cô Tuyết đang điên cuồng hét lên, tiếng đàn bén nhọn đầy đủ năm năm hai mươi lăm âm chông nhanh chóng hoàn thành giữa những ngón tay Vân Kinh.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy âm nhận vô hình lấy Vân Kinh làm trung tâm quét tới như gió xoáy, ngằm chiếm cứ hết mọi không gian. Đi qua nơi nào những quân cờ bằng ngọc thạch bị đánh vỡ vụn ra những mảnh đá bay lên, sát khí lạnh đến thấu xương.

Độc Cô Tuyết vừa thấy nao nao đồng thời tâm can cũng thả lỏng xuống đây là bản lĩnh thực sự của Vân Kinh của hắn sao?

Ầm, những khối ngọc thạch vỡ toang ra trong không trung, hơn mười quân cờ đen gần như sắp rơi xuống trên bàn cờ bị âm nhận vô hình quét qua, đánh bay ra ngoài, chúng vỡ vụn ra thành những mảnh nhỏ.

Bụi đất bay lên mù mịt, mảnh vụn bay đầy trời.

Trong đại điện trần bì lúc này toàn là những mảnh đá vụn bay như mưa khắp nơi.

Thượng Quan Kính đứng ngoài điện, nhìn thấy những hòn đá bay vù vù không ngừng từ trong đại điện ra ngoài, mang theo sự sắc bén giống như những mũi tên nhọn thì vội ôm lấy Tuyết Vương phi tiếp tục lui ra phía sau, sắc mặt vô cùng lo lắng nhìn về hướng đại điện.

Tiếng đàn ngừng lại, gió lốc cuồng phong cũng biến mất, mặt đất hỗn độn.

Yên lặng, sau những tiếng ầm ầm vang lớn chợt là sự yên lặng bao phủ, trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Khắp trên mặt đất là những mảnh đá vỡ vụn, chỉ duy nhất chỗ Vân Kinh đang đứng bên trong một vòng tròn là sạch sẽ không hề nhiễm một chút bụi bặm nào. Thậm chí quần áo vẫn thẳng thớm giống như chưa hề chuyển động, đứng thẳng còn hơn người.

“Các người qua.” Người thanh niên mặc áo trắng nhẹ nhàng vỗ tay, trên mặt mang theo nét tươi cười thản nhiên.

Độc Cô Tuyết không thèm nhìn về phía y, chỉ bình thản nhìn quay đầu nhìn Vân Kinh của hắn. Trong thiên hạ này, thực lực như vậy, là người của hắn, là người con gái của hắn. Khuôn mặt hắn chợt lóe lên một sự kiêu ngạo và mừng rỡ như điên, hết như muốn ngửa mặt lên trời cười thật to.

Keng! Một tiếng chuông lại vang lên mạnh mẽ, nghĩa là đã qua một cung này.

Thượng Quan Kính ở ngoài điện nghe thấy, vẻ mặt vui mừng, ôm Tuyết Vương phi đứng dậy vọt vào trong.

Mỉm cười với Độc Cô Tuyết, Vân Kinh quay đầu về phía Thượng Quan Kính đang vọt vào, vươn tay ra ôm lấy cả hai người.

“Bạch ngọc, Trần bì là hai cung yếu nhất trong cửu Cung. Cung tiếp theo là cung thứ ba, chúng ta không thể so được, từ nay mới thực sự là bắt đầu thử sức.” Người thanh niên áo trắng nhìn Vân Kinh, khẽ mỉm cười nói.

Độc Cô Tuyết nghe thấy vậy chợt rung động, cung thứ ba còn mạnh hơn?

“Đa tạ!” Hướng về phía người thanh niên áo trắng kia khẽ gật đầu, Độc Cô Tuyết đỡ Tuyết Vương phi, cùng Vân Kinh và Thượng Quan Kính xuyên qua phía sau cung điện trần bì. Bọn họ bước đi trong đêm đen nhắm thẳng về phía cung thứ ba.

Người thanh niên áo trắng kia thấy vậy quay đầu nhìn thoáng về nơi Vân Kinh đi qua, khóe miệng nở một nụ cười giống như vô ý, thì thầm nói: “Nếu không phải là ý của người đó, sao các người có thể đi từ ngôi miếu đổ nát kia mà đến đây. Đã như thế, ta cũng không thể để cho y bị mất mặt được.”

Dứt lời, y khẽ vung tay lên, cũng không biết là đã chạm vào thứ gì, chỉ thấy toàn bộ bề mặt của đại điện trần bì nút toác ra, rồi nghe một tiếng “ầm”. Nếu như đám người Vân Khinh nhìn sẽ thấy phía dưới là hàng vạn thanh đao vây kín, phát ra ánh sáng lạnh lẽo trải dài một mảnh.

Trần bì điện. Cung điện của địa ngục.

Hết chương 115

Chương 116 – Hoa sen nơi ngục lửa

Đêm càng lúc càng khuya hơn, một vùng lửa đỏ rực rộng lớn nằm ở vị trí trung tâm được những dãy núi hùng vĩ vây xung quanh, cây đuốc thứ nhất theo chiều kim đồng hồ từ từ bị dập tắt, một canh giờ đã trôi qua. Độc Cô Tuyết, Vân Kinh chạy gấp trên lưng chừng núi, hai người cũng hiểu ánh lửa tắt lịm kia biểu thị rằng một canh giờ đã trôi qua. Thấy vậy hai người liếc nhìn nhau, không trao đổi lời nào, nhưng chỉ một cái liếc mắt cũng đã hiểu thấu suy nghĩ của đối phương, bước chân hướng về phía trước càng thêm nhanh hơn. Có thể tiết kiệm được chút thời gian nào tốt thời gian ấy. “Thả ta xuống, hai con đi trước... đi.” Tuyết Vương phi đang được Độc Cô Tuyết ôm trong tay, không biết đã tỉnh lại từ khi nào, lúc này bà yếu ớt nhỏ giọng nói:

“Mẫu thân.” Vân Kinh nhỏ giọng gọi một tiếng.

Tuyết vương phi giương mắt nhìn Vân Kinh, trên gương mặt bà chậm rãi nở ra một nụ cười, hướng về phía Vân Kinh và Độc Cô Tuyết nói: “Chỉ có một ngày một đêm để xông qua Cửu cung, dù chỉ lãng phí một chút thời gian cũng không được. Có thể giữ được chút sức nào hay chút ấy, vào thời điểm mẫu chốt chắc chắn sẽ rất hữu dụng.”

Sau khi dứt lời bà thở hỗn hển, nói từng tiếng đứt quãng: “Ta và Kinh nhi không thể giúp được gì, cũng không thể nào liên lụy hai con, để hai chúng ta lại, chúng ta sẽ đi theo sau, các con đi nhanh đi.”

“Đúng, đệ sẽ dẫn mẫu phi đuổi theo, đệ không giúp được điều gì, nhưng đệ chắc chắn có thể mang theo mẫu phi đến hội hợp với hai người.” Trên gương mặt đẹp đẽ của Thượng Quan Kính lúc này thoáng hiện lên sự kiên cường và quyết đoán hoàn toàn khác biệt với tuổi tác của cậu. Thượng Quan Kính đưa tay ra thật kiên quyết ôm lấy thân thể Tuyết vương phi.

Độc Cô Tuyết liếc nhìn Vân Kinh một cái, lặng lẽ trao đổi một ánh mắt với nhau.

“Được.” Ngay lập tức Vân Kinh nhanh chóng gật gật đầu với Tuyết vương phi và Thượng Quan Kính, rồi cô đưa tay vuốt đầu Thượng Quan Kính, nhẹ nhàng vỗ về, khẽ nói: “Giao mẫu thân lại cho đệ.”

“Tỷ yên tâm đi.” Thượng Quan Kính gật gật đầu với Vân Kinh.

Nghe được thế, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh không hề dừng lại, xoay người lướt như bay về phía trước, giẫm bớt được hai người Tuyết Vương phi và Thượng Quan Kính, tốc độ của bọn họ gần như đã nhanh hơn gấp đôi. Tuyết Vương Phi và Thượng Quan Kính nhìn thoáng qua bóng dáng Độc Cô Tuyết và Vân Kinh nhanh chóng biến mất trong màn đêm, cả hai đều tự cắn chặt răng. “Mẫu phi, đi nào.” Thượng Quan Kính bước một bước lên, ngồi xổm người xuống cổng Tuyết vương Phi, rồi bước về phía trước. Trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ, tất cả là một, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh xông qua được các cửa cung ở phía trước, thì sẽ không có bất cứ kẻ nào cản đường hai người theo ở đằng sau, đường đi chắc chắn rất an toàn.

Nhưng nếu trong vòng mười hai canh giờ Độc Cô Tuyết và Vân Kinh không thể xông ra được nơi này, quỷ thần trong Cửu cung lúc đó sẽ đồng loạt ra tay, mặc kệ là bọn họ đi cùng Vân Kinh, đi một mình hay là ở bất cứ nơi nào, đều không thể thoát khỏi một chữ “chết”. Cho nên bọn họ cũng không cần ngần ngại, đem toàn bộ gánh nặng để cho Độc Cô Tuyết và Vân Kinh tháo gỡ, sống thì cùng sống, chết thì cùng chết. Trong lòng chưa bao giờ có sự kiên định như vậy, sống chết đồng lòng. Đêm ngày càng sâu.

***

Mà ở phía sau, trong miếu Thánh Tông bên kia cũng là một vùng hỗn loạn. Sau khi Phi Lâm, Mộ Ải cứu được người ra khỏi ngục tối, phát hiện Độc Cô Tuyết và Vân Kinh một đường khác đi cứu Tuyết Vương phi, nhưng tới giờ vẫn chưa đến hội hợp cùng bọn họ. Sao có thể xảy ra điều này được, chắc chắn xảy ra chuyện gì. Hai người đành phải đem chuyện bố trí ổn thỏa mọi người giao lại cho Đình Phi Tình, rồi đi theo mật đạo quay trở lại, tiến về hướng nam của ngục tối nơi giam giữ Tuyết vương phi.

Không thể tưởng tượng được, đập thẳng vào mắt hai người là cảnh Mặc Ngân cầm đao kề vào gáy một nam tử vạm vỡ, còn ở phía trước ngục tối lại vô cùng hỗn loạn đông khua tây đánh. Đứng một bên ở phía sau bọn họ là đám người thuộc Tuyết tộc, một bên là binh sĩ Nam Vực, chân bọn họ đạp lên vô số thi thể, máu tươi chảy lênh láng trên mặt đất. Mà Độc Cô Tuyết, Vân Kinh, Tuyết Vương phi, Thượng Quan Kính, bốn người này vốn đang phải ở trong này, lại không thấy tung tích đâu cả.

“Sao lại thế này?” Phi Lâm và Mộ Ải cùng lúc đuổi tới, phóng ra từ hai hướng khác nhau, đồng loạt lên tiếng hỏi.

Mặc Ly vừa rà soát tìm kiếm cơ quan từ trên xuống dưới, vừa vội vàng thốt ra hai câu. Phi Lâm, Mộ Ải vừa nghe thấy không khỏi đều đồng loạt nhíu mày, mà Kỳ Vương bị Mặc Ngân bắt được, lúc này sắc mặt cũng vô cùng khó coi, y không thể tưởng tượng được những kẻ đến trợ giúp Tuyết Lê lại là những cao thủ như thế, y đường đường là kẻ đứng đầu ở đây, không nhắc đến việc bây giờ lại nằm trong tay kẻ địch, mà tận mắt nhìn

thấy ngày càng có thêm nhiều người xông vào ở mọi nơi, nhưng y lại không hề phát hiện một chút động tĩnh khi bọn họ len vào, mặt y không khỏi thay đổi sắc xanh tím từng đợt. Mặc Ly, Mặc Ngân đều là những nhân vật hạng nhất do Độc Cô Tuyết dạy dỗ ra, gặp phải biến cố lớn, phản ứng của bọn họ không phải là hoảng loạn mà vẫn bình tĩnh nắm bắt mẫu chốt 'muốn bắt địch trước hết phải bắt tướng', Kỳ Vương cho dù lợi hại nhưng hai người bọn họ cũng không phải loại vô dụng, trong khoảnh khắc Độc Cô Tuyết và Vân Khinh biến mất, vào lúc Kỳ Vương vẫn còn đang kinh ngạc, kiếm bọn họ đã kề sát cổ y.

Phi Lâm xuất thân từ gia tộc Phi Linh, loại cơ quan đang nằm ngay trong nhà y được xếp thứ năm trong tất cả các cơ quan học, bởi vậy hoặc ít hoặc nhiều y cũng hiểu được một chút, vội vàng tìm kiếm khắp mọi nơi, nhíu mày trầm giọng nói: "Rời khỏi nơi này trước, ở chỗ này không có dấu vết của bộ phận mở cơ quan, chắc hẳn là mở phải cơ quan ra từ một nơi khác, đi ra ngoài trước rồi nói sau."

Nơi này vừa lúc này đã phát những tiếng la hét lớn, không nói đến việc những tiếng la hét đó dẫn đến toàn bộ người của Thánh Tông đến đây, mà người của Kỳ Vương lúc này tụ tập ở bên ngoài cũng không ít, ở lại chỗ này không phải là chuyện hay.

"Đúng, phải tin tưởng vào năng lực của bọn họ, bây giờ xử lý chuyện bên này trước đã." Mộ Ai thấy vậy cũng trầm giọng nói một câu.

Mặc Ngân, Mặc Ly liếc mắt nhìn nhau, hai tròng mắt chứa sự phẫn nộ điên cuồng dần dần bình tĩnh lại. Đúng, phải tin vào Bệ hạ và Vương hậu của bọn họ, trên đời này chắc chắn không có nơi nào mà hai người đó không thể xông qua được, mà việc bọn họ phải làm là tới cứu người, bọn họ nhất định phải hoàn thành tốt chuyện việc này, tuyệt đối không thể để sau khi Bệ hạ của họ thoát ra ngoài còn phải tới cứu bọn họ.

"Đi."

Ấn một kiếm trên gáy tên Kỳ Vương, Mặc Ngân quát lớn một tiếng. Mặt Kỳ Vương xanh mét, nhưng bị người khống chế nên không dám lộn xộn, đành phải chậm rãi xoay người lại, đối diện với binh lính Nam Vực ở đằng sau y.

"Ta biết Nam Vực các người rất giỏi dùng độc, thạo dùng cổ, lại càng tinh thông cách sử dụng một loại trùng quái dị gì đó. Nhưng mà ta tin rằng dựa vào năng lực của chúng ta, mặc kệ có trúng phải độc thủ của các người, nhưng bọn ta muốn giết vương của các người vẫn là rất dễ dàng, hy vọng các người không cho chúng ta một cơ hội như thế. Bạn đồng hành của ta bây giờ thật sự cảm thấy rất khó chịu, chỉ cần tay hơi run lên một cái, vương của các người..." Phi Lâm lạnh lùng nhìn đám binh lính, phó tướng và đám Thánh Tông của Kỳ Vương đang đứng trước mặt, thật vân đạm phong khinh cất tiếng.

Quả nhiên, một câu vừa dứt, trong đám người đang đứng nhất thời có mấy người lập tức biến sắc.

“Tránh ra.” Mặc Ngân mang vẻ mặt ngoan độc, lạnh lùng, khẽ kiếm vào cổ Kỳ Vương đẩy y đi về phía trước, Mặc Ly thấy vậy bước nhanh lên một bước, vung thanh kiếm như có như không đặt trên ngực Kỳ Lâm Vương, phối hợp ăn ý.

“Rút lui.” Vẻ mặt của tên Kỳ Vương kia cũng biến đổi, sắc mặt y xanh mét quát đám người đứng ở phía sau. Ngay tức khắc, tất cả những kẻ đang đứng phong kín đường đi, đều đồng loạt lùi về phía sau.

Đám người Tuyết tộc thấy vậy, lập tức đi theo phía sau đám người Phi Lâm, cùng tiến lên phía trước. Dưới bóng đêm tối tăm, lúc này đây những ngọn đuốc dày đặc, dường như đã chiếu sáng cả một vùng ở thánh miếu này rõ như ban ngày. Khắp nơi đều là người, binh khí đã tuốt ra khỏi vỏ, tên đã lên dây cung, nhắm thẳng vào đám người Mặc Ngân đang đi từ Thánh miếu ra, nhưng không một ai dám xuống tay, chỉ có thể trố mắt nhìn.

Không có một tiếng động, tất cả mọi người đều không dám lên tiếng. Dưới đêm trăng, chỉ có những tiếng chân không ngừng di chuyển truyền tới, một vùng vắng lặng thật kỳ dị.

Ở giữa những hàng đuốc, Mặc Ngân chỉ kiếm vào Kỳ Vương, bọn họ tiến lên từng bước, người của Kỳ Vương cũng lui dần về phía sau từng bước một. Tiến lên, rồi lùi ra phía sau, một tiến một lùi, lặng yên việc ai nấy làm, lại âm thầm ẩn giấu sát khí.

“Nói, cơ quan nằm ở đâu, nếu không ta sẽ giết y.” Sau khi di chuyển đến đứng đằng sau chướng ngại vật. Mặc Ngân quát to một tiếng lạnh lẽo, trong bóng đêm tĩnh lặng nó giống như một tiếng sét động trời, nổ vang trên đỉnh đầu mọi người. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, không ai nói lời nào, thần thái trên mặt ai ai cũng đều là vẻ ngơ ngác ngác ngác.

“Có nói hay không?” Vung một kiếm xẹt ra, trên cổ Kỳ Vương kia ngay lập tức xuất hiện một vết máu.

“Đừng làm vương chúng ta bị thương, cơ quan gì chứ, trong Thánh miếu không hề có cơ quan.” Phó tướng đi theo Kỳ Vương thấy vậy, mặt biến sắc hoảng hốt lên tiếng. Không hề có cơ quan, Mặc Ngân, Mặc Ly, Phi Lâm, Mộ Ải không nhin được mà đồng loạt liếc nhìn nhau. Giỡn chơi à, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh chẳng lẽ là bay đi mất hay sao.

“Nếu các người không tin, thử hỏi Đại trưởng lão của Tuyết tộc đang đứng phía sau các người đi, lão biết rõ ràng hơn ai hết đó.” Tên Phó tướng kia nhìn thấy sắc mặt đám người Mặc Ngân, không nhin được nói tiếp một câu.

Mặc Ly ngay tức khắc nhìn về phía Đại Trưởng lão Tuyết tộc đang được dìu đi. Đại Trưởng lão Tuyết tộc thấy vậy, cũng chỉ nhíu chặt đôi mày, chậm rãi lắc đầu nói: “Đã nhiều năm rồi nhưng quả thật chưa hề nghe thấy trong Thánh miếu có ẩn giấu cơ quan.” Lão đã sống qua ba đời Thánh nữ trị vì, cũng đã vào Thánh miếu vô số lần, bên trong chỉ có mật đạo, còn cơ quan thì cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe thấy, nhưng lần này là tận mắt lão nhìn thấy, trong lòng không khỏi vô cùng do dự.

Phi Lâm thấy vậy hơi nhíu mày, nhìn về phía Tuyết Lê đang ẩn nấp trong đám thiết kỵ của Độc Cô Tuyết. Tuyết Lê bắt gặp ánh mắt Phi Lâm lướt qua, cũng khẽ lắc đầu, trên sách sử truyền vị của Thánh nữ, cũng chưa từng viết lại bên trong Thánh miếu có cơ quan.

Mặc Ngân, Mặc Ly liếc mắt nhìn nhau, những người này thật không biết gì. Thảo nào lúc đó Kỳ vương còn ngạc nhiên hơn cả bọn họ, vậy là do ai động thủ.

“Báo, báo, Thánh nữ cung...” Chính trong không gian trầm lặng, một âm thanh bồi rồi nhanh như gió truyền đến, một nam tử phóng về phía mọi người nhanh như bay, sau khi nhìn thấy tình cảnh ở đây, y chỉ đành nghẹn lời lại.

“Nói.” Mặc Ly quát lạnh một tiếng. Kỳ Vương mang vẻ mặt xanh mét lại tức tối hướng về phía nam tử kia gật gật đầu.

“Vương, ở cung Thánh nữ, có người xông vào cung.” Tên nam tử kia thấy Kỳ Vương gật đầu đồng ý, vội vàng bẩm báo lại. Một vùng ồn ào náo loạn, tất cả người của Nam Vực trong nhất thời đều khiếp sợ không thốt ra lời, đồng loạt quỳ rạp xuống đất, hướng về mặt phía nam dập đầu bái lạy. Cung Thánh nữ, đó là nơi thần thánh thiêng liêng nhất ở Nam Vực.

“Có người xông vào cung?” Vẻ mặt Kỳ Vương vô cùng hoảng sợ, trong vòng trăm năm nay chưa từng nghe qua có người xông vào cung, hôm nay sao lại... y không nhịn được kiễng chân nhìn về phía nam.

Mộ Ải thấy vậy vẻ mặt cũng biến động, phi thân nhảy lên điểm cao nhất của Thánh miếu, phóng tầm mắt hướng về phía mọi người bái lạy. Chỉ thấy ở đằng trước cách nơi này không xa, có ánh lửa lúc ẩn lúc hiện truyền tới, nhưng những đốm sáng đó dường như tách nhau ra một quãng, chỉ có thể nhìn thấy một vài đốm.

Tâm ý rất nhanh xoay chuyển, Mộ Ải phi thân đáp xuống, ghé tai nói thầm với Phi Lâm, Mặc Ngân, Mặc Ly vài lời, ba người nghe xong đồng loạt gật gật đầu.

"Đi, đưa chúng ta đến đó nhìn." Mặc Ngân vung thanh kiếm lên, đẩy Kỳ Vương đi về phía trước. Sớm không xông vào, muộn không xông vào, lại xông vào ngay lúc này, chẳng lẽ là...

Kỳ Vương thấy vậy đôi mắt nhỏ xíu nhanh chóng nhú lại. Cung Thánh nữ là vùng cấm địa ở Nam Vực, bọn chúng đã muốn đi tìm cái chết, vậy y sẽ dẫn bọn chúng đi. Ngay lập tức y cũng không giãy giụa nữa, vội vàng bước về hướng của Cung Thánh nữ. Tức thì, chỉ nhìn thấy một con rồng lửa thật dài, nhanh chóng di chuyển hướng về vùng đất của cung Thánh nữ trong đêm đen.

***

Gió đêm lướt qua, một mảnh trăng khuyết lạnh lẽo treo trên cao. Trong cung thứ ba, cung điện hồng ngọc. Một cung điện màu đỏ nằm cao cao trên sườn núi, đứng sừng sững trong bóng đêm tăm tối, ánh trăng bàng bạc chiếu rọi xuống cung điện mang sắc lửa đỏ ánh ra ngoài một luồng sáng đỏ sậm.

Chưa đi đến gần cung điện Hồng Ngọc, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đã cảm nhận được một luồng sóng nhiệt nóng bức đánh úp tới, toàn bộ nhiệt độ của bầu không khí tăng lên không ít, giống như trong chớp mắt đã đặt mình vào những ngày mùa hè, mà không phải là đầu mùa xuân.

"Cẩn thận một chút, đi sát theo ta." Độc Cô Tuyết bước một bước về phía trước, trầm giọng nói, Vân Kinh gật đầu, mười ngón tay gắt gao siết chặt cây Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, một tắc cũng không rời bóng lưng Độc Cô Tuyết.

Tung một cước đá văng cửa lớn của cung điện đang đóng kín, một tiếng "két két" rất nặng nề vang vọng trong màn đêm tĩnh lặng, nghe qua âm thanh đó hết sức khủng khiếp.

Nóng, một luồng sóng nhiệt cực nóng ủa tới đánh thẳng vào mặt hai người, gần như làm người ta có cảm giác mồ hôi tuôn ra ướt đẫm, nhưng trong đại điện trống rỗng, không hề có bất cứ một thứ gì, không có lửa, thậm chí ngay cả một ánh nến cũng không có. Loại nóng bức này từ đâu mà có?

Trong đại điện tối tăm đen kịt, không có cửa sổ, không có cửa sau, một đại điện kín bưng, ngay cả một ánh trăng cũng không thể lọt qua được. Một màn đêm đen kịt, không thể thấy bất cứ thứ gì.

"Có bạn bè từ phương xa tới thăm, ngạc nhiên quá đấy." Trong lúc Độc Cô Tuyết và Vân Kinh nhú chặt mày, một giọng nói lười biếng đột nhiên vang lên, đồng loạt cùng với âm thanh này cất lên, trong đại điện tối như mực đột nhiên bắt đầu bùng lên một vùng sáng, chiếu rọi vị trí trung tâm của đại điện.

Độc Cô Tuyết và Vân Khinh không nén được phải giương mắt nhìn. Một chuỗi dạ minh châu to như nắm tay, được đính trang trí trên chiếc ghế dựa to mang sắc đỏ lửa, có hai người giống nhau như đúc đang ngồi trên chiếc ghế dựa, mũi cao, hai mắt ánh lên tia nhìn sâu xa, trong vẻ anh tuấn hơn người còn mang theo phong thái phóng khoáng rất đậm, buông thả không đứng đắn, nhìn có vẻ cực kỳ tà mị. Hai người đều mặc áo bào trắng giống hệt nhau, chỉ có điều bên góc của chiếc áo choàng được thêu bằng chỉ đỏ.

“Đi ra khỏi cung này, sẽ xem như các ngươi qua.” Nam tử mặc áo bào trắng đứng bên trái nở một nụ cười khiêu khích với Độc Cô Tuyết và Vân Khinh, rất không nghiêm túc.

Độc Cô Tuyết thấy vậy nhíu hai mắt lại, nâng trường kiếm lên bước một bước đi vào cung điện Hồng ngọc, Vân Khinh cũng theo sát phía sau hần.

Chỉ bước qua khỏi cửa lớn của cung điện một bước, cánh cửa đang mở toang ở đằng sau hai người đột nhiên rầm một tiếng bị đóng chặt lại, toàn bộ đại điện trong phút chốc không lộ ra bất cứ khe hở, giống như một cái nhà giam hoàn toàn bị phong bế.

Độc Cô Tuyết mang theo vẻ mặt lạnh lùng, đưa tay ra hiệu với Vân Khinh đi ở phía sau, bàn chân nhấn nhẹ một cái, phi thân thoát một cái đánh thẳng tới hai người đang đứng ở vị trí trung tâm của đại điện. Cùng lúc đó, những ngón tay của Vân Khinh vươn ra một cái, liên tục gảy đàn, vừa ra tay chính là dốc toàn lực. Hai mươi lăm luồng âm nhận trùng trùng điệp điệp chồng chất lên nhau, đánh thẳng về phía nam tử áo bào trắng ngồi ở bên phải.

Hai người ngồi trên chiếc ghế dựa lớn thấy vậy đồng loạt nở nụ cười, nam tử ngồi bên trái đột nhiên hành động, cổ tay y vung lên, một chiếc đàn ba dây dài hơn chiếc đàn mười dây thông thường một chút, từ ống tay áo trắng của y trượt thẳng xuống đùi y, quay mặt hướng về phía Độc Cô Tuyết và Vân Khinh, ba ngón tay khẽ vươn ra, một tiếng đàn vô cùng trong trẻo vang lên, ngay tức khắc phóng thẳng ra.

Độc Cô Tuyết đang ở giữa không trung cảm nhận được một luồng âm nhận cực kỳ sắc bén đánh ập tới trước mặt, sức mạnh thật to lớn, thậm chí còn mạnh hơn cả Vân Khinh. Hần đang ở giữa không trung nên không kịp tránh né, ngay lập tức vung ra một kiếm đánh về phía luồng âm nhận đang phóng tới.

Chỉ nghe thấy một tiếng keng trầm đục vang lên, Độc Cô Tuyết xoay người trên không trung một vòng hạ người hướng về phía sau. Mà cùng lúc đó, một âm thanh trong trẻo tựa như tiếng ngọc rơi trên bàn ngọc vang lên, hai mươi lăm âm nhận trùng điệp chồng chất lên nhau của Vân Khinh, trực tiếp bị đánh nát giữa không trung, sức mạnh của luồng âm nhận cây đàn ba dây kia vẫn chưa dừng lại tại đó, mà tiếp tục đánh thẳng về phía Vân Khinh.

Nét mặt Vân Khinh hiện lên một nét u ám, những ngón tay liên tục phất ra, vài đường âm nhận nhanh chóng bắn ra đánh thẳng vào luồng dư lực cuối cùng của cây đàn ba dây kia. Vài tiếng “phịch, phịch” thật nhỏ vang lên, sức mạnh cây đàn ba dây phát ra mới hoàn toàn bị tiêu trừ giữa không trung.

“Âm công là sở trường của ta.” Nam tử áo bào trắng ngồi phía bên trái chiếc ghế dựa đỏ lớn đó, với vẻ mặt tràn đầy ý cười nhìn Vân Khinh, chỉ là ý cười kia cũng chưa hề chạm đến đáy mắt y.

Vân Khinh không khỏi nhíu nhíu đôi mày. Bọn họ giao đấu chẳng qua chỉ là trong chớp mắt. Độc Cô Tuyệt nhẹ nhàng xoay người trên không trung lúc này mới đáp một chân trên mặt đất, một bước vừa giẫm xuống, Độc Cô Tuyệt đang muốn phóng kiếm ra tấn công tiếp, bỗng nhiên cảm thấy mặt đất bên phía nam dưới lòng bàn chân hơi chìm xuống. Trong khoảnh khắc Độc Cô Tuyệt biến sắc, xoay người một cái liền lao thẳng về phía Vân Khinh, quát to: “Cẩn thận.”

“Ầm ầm ầm.” Âm thanh nặng nề như có thứ gì đó đang chìm xuống truyền đến, nơi Độc Cô Tuyệt vừa mới đứng trong nháy mắt lún thẳng rồi rơi xuống, lộ ra một vùng đỏ rực ở bên dưới.

Vân Khinh thấy vậy hai mắt lóe ra tia sáng, bước một bước về phía trước, mười ngón tay nắm chặt cây Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, lạnh lùng đề phòng hai người giống nhau như đúc kia sẽ tập kích Độc Cô Tuyệt vào đúng lúc này.

Nhưng hai người kia vẫn ngồi ở đó không hề nhúc nhích, chỉ nở nụ cười như có như không nhìn bọn họ. Hai gã họ không hề ra tay, nhưng tình cảnh sàn nhà lún xuống ở trước mắt đã đủ làm cho Vân Khinh hoảng sợ.

Bước một bước dừng lại đứng bên cạnh Vân Khinh, cảm giác được ở vị trí này không có động tĩnh gì, Độc Cô Tuyệt xoay mạnh người lại, nhưng những thứ vừa đập vào tầm mắt hắn, trong nháy mắt làm vẻ mặt của hắn hiện lên một nét kinh ngạc và hoảng sợ.

Trên mặt đất của đại điện thật rộng lớn lúc này bắt đầu so le nhau lún xuống ở khắp nơi, chỉ còn lại có mấy khối trụ vuông vức cỡ khoảng một thước. Nơi nơi trên nền đất chỉ còn sót lại những thanh trụ hình dạng giống như những cây cột, nó có dạng giống như cọc hoa mai. Mà ở dưới những nơi đang dần dần lún xuống, tràn ra một vùng đỏ chói mắt, cùng một luồng khí cực kỳ nóng bức không thể diễn tả thành lời ập tới. Trong khoảnh khắc, Vân Khinh và Độc Cô Tuyệt có cảm giác giống như đã đặt mình vào trong lò lửa nóng, từng sợi tóc gần như đều muốn bốc cháy.

Nhìn kỹ sắc đỏ nằm phía dưới sau khi mặt đất ở đại điện bị lún xuống, luồng ánh sáng này hoàn toàn xóa tan đi ánh sáng ngọc của viên dạ minh châu lúc trước, ánh sáng mang sắc lửa đỏ bao phủ toàn bộ đại điện lúc này đây, chiếu rọi hết tất cả mọi góc ngách dù nhỏ bé nhất, giống như ánh lửa.

Xem tính chất của thứ này, giống nước lại dường như không phải là nước, cực kỳ đậm đặc, nhìn không thấy đáy, chẳng biết đó là thứ gì, chỉ nhìn thấy nó giống như một đầm nước tù, lặng lẽ vây xung quanh những cái cột như cọc hoa mai trong đại điện này, khiến cho Độc Cô Tuyết và Vân Kinh dường như cảm giác thấy bọn họ đang đứng trong lửa chứ không phải đang đứng ở giữa đại điện. Chỗ này thật cuộc là nơi quý quái gì kia chứ?

“Các người vẫn còn mười một canh giờ nữa, ta không ngại gì ở đây chơi đùa với các người.” Nam tử áo bào trắng ngồi phía bên phải trên chiếc ghế dựa màu đỏ, ngắm nghía thanh kiếm sắc đang cầm trên tay. Y nói rất chậm rãi, giống như không hề có cảm giác về không khí nóng rực ở xung quanh.

Độc Cô Tuyết và Vân Kinh vừa nghe, đều cùng lúc quay đầu liếc nhìn nhau. Còn chưa chờ bọn họ ra tay, nam tử ngồi phía bên trái đột nhiên đứng dậy, cười tủm tỉm nói: “Đã lâu rồi chưa động thủ, ta không thể nhẫn nhịn hơn được nữa rồi.” Y vừa nói vừa cười thật tà khí với Vân Kinh, thân hình chợt nhoáng lên, cả cơ thể y bật dậy, từ chỗ ngồi của y lao vút lên đập lên một cây cột trụ hoa mai, cả thân mình y như tia chớp phóng về phía Vân Kinh.

Cùng lúc đó, nam tử áo bào trắng trong tay đang cầm trường kiếm cũng cười ha ha: “Đồng loạt nào.” Dứt lời, y giơ tay vỗ mạnh vào tay vịn của chiếc ghế dựa to lớn, thanh kiếm được bao phủ trong sắc đỏ với mũi kiếm nhọn đỏ chói mắt liền phóng thẳng tới Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết hét lớn một tiếng, thanh nhuyễn kiếm trong tay run lên, quét ngang một kiếm ra đối kháng trực tiếp với hai người đang bổ tới, đồng thời lạnh lùng quát: “Đi.”

Vân Kinh đứng bên cạnh Độc Cô Tuyết nhú chặt đôi mày. Mười ngón tay lướt nhanh như gió, hai mươi lăm luồng âm nhận chồng chất lên nhau nhanh chóng bắn thẳng ra, hướng về phía nam tử áo bào trắng đang lao thẳng đến cô, đồng thời cô khẽ điểm bàn chân, nhún người đáp xuống chiếc cọc hoa mai ở phía trước.

Một kiếm quét ngang ra, kiếm khí tung hoành ngang dọc, phát ra lực kháng cự đối đầu trực diện với hai người đang bổ tới. Hai người kia cũng biết phân biệt lợi hại, một kiếm một đàn đồng loạt công kích, lao tới chống lại một kiếm của Độc Cô Tuyết và âm nhận vô hình của Vân Kinh.

Mà Độc Cô Tuyết bổ ra một kiếm, lại xoay bàn chân một cái, chạy ra phía sau Vân Kinh, tựa như tia chớp phóng nhanh về hướng hậu điện. Mũi chân liên tục điểm trên mặt đất, thân thể như loài chim yến đang tung cánh, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh lướt trên những cọc hoa mai trong màn lửa đỏ, vệt vàng xuyên thẳng qua.

Keng, vài tiếng trầm đục như thứ gì bị va chạm vỡ ra ở sau lưng hai người, cùng lúc với âm thanh trầm đục kia là một giọng nói lười biếng cực kỳ tà khí vang lên: “Đơn giản thế sao?” Hòa cùng tiếng nói biếng nhác là tiếng đàn tranh uyển chuyển bất chợt vọng tới, vừa dịu dàng du dương lại xen lẫn sát khí dày đặc. Những âm nhận vô hình lao về phía Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đang tung người vọt thẳng tới phía trước.

Vân Kinh cũng không thèm quay đầu lại, vừa nhảy tới trước vừa lướt thật nhanh những ngón tay trên cây đàn, những âm sắc thật nặng nề vang lên, âm nhận vòng qua Độc Cô Tuyết ở đằng sau cô đối kháng trực tiếp với âm thanh uyển chuyển du dương của chiếc đàn tranh kia. Tiếng đàn của Vân Kinh đậm phong cách cổ xưa, tiếng đàn tranh lại trong trẻo tinh tế, luồng âm thanh của ai cũng mang sở trường riêng, nhưng lại đồng thời mang theo sát khí dữ tợn.

Cùng lúc đó, nam tử áo bào trắng chuyên sử dụng kiếm, giương kiếm lên không bổ ngang ra, công kích về phía Độc Cô Tuyết, luồng kiếm khí hung hãn dồi dào, gần giống như một thanh kiếm thật, lạnh lẽo đến thấu xương. Về mặt Độc Cô Tuyết thật lạnh lùng ác nghiệt, xoay người lại giương ra một kiếm, hai kiếm giao nhau, chỉ nghe vang lên một tiếng keng chát chúa, thân thể hai người đều nhoáng lên một cái, rồi đồng loạt nhảy vọt ra.

Mà nơi bọn họ vừa giao đấu một chiêu với nhau lúc này, đã bị hai luồng kiếm khí đánh thẳng trúng, trong nháy mắt mặt trên của cọc hoa mai bằng ngọc thạch đã bị nứt ra hai mảnh thật to, giống hệt như một miếng đậu hủ, trực tiếp bị cắt bỏ hai mẫu, lặng lẽ im lìm rơi thẳng vào trong lòng của loại chất lỏng mang sắc đỏ ở bên dưới.

“Xèo, xèo.” Một luồng khói nhẹ bốc lên, hai mảnh ngọc thạch rơi xuống kia lặn hết vài vòng trong luồng bọt khí chợt bị hòa tan cả ra, chẳng qua chỉ xảy ra trong nháy mắt mà bất cứ cái gì cũng không còn sót lại nữa, mọi thứ đều hóa thành một màn sương khói. Gương mặt Độc Cô Tuyết hướng về phía đó, cảnh tượng này ánh vào khóe mắt hần, hần không nén lòng được mà chợt trợn tròn đôi mắt lên hoảng hốt.

Loại chất lỏng màu đỏ này rốt cuộc là cái gì? Ngọc thạch là loại đá cứng như thế, lại bị nó trực tiếp hòa tan thành một màn sương khói trong nháy mắt như thế, loại sức nóng như vậy, tốc độ như thế, rốt cuộc nó là thứ gì chứ? Trong khoảnh khắc, Độc Cô Tuyết cảm thấy không khí quanh thân thể ngày càng nóng bức hơn, những giọt mồ hôi tựa như đều bị hong khô hết, ngay cả lông tơ trên người bị dựng hết lên.

Lúc này, Vân Khanh liếc mắt một cái nhìn lướt qua cảnh tượng ở phía sau, vừa nhìn thấy, nét mặt cô hiện vẻ kinh hãi, ngón tay đàn sai một âm tiết, luồng âm nhận đang công kích lập tức xuất hiện một chút dao động. Nam tử áo bào trắng sử dụng đàn tranh vốn đã rất dũng mãnh, lúc này sự công kích Vân Khanh lại dao động, âm nhận của chiếc đàn tranh kia ngay lập tức xuyên thẳng qua tiếng đàn của Vân Khanh, hung hãn đánh thẳng vào trước mặt Vân Khanh.

Trong khoảnh khắc Vân Khanh thu hết lại sự khiếp sợ, nét mặt không biểu lộ ra bất kỳ sắc thái nào, liều mạng tung một cước đạp vào cọc hoa mai, nghiêng người vọt về phía sau. Cả cơ thể trong khoảnh khắc biến thành một đường thẳng tắp lùi về đằng sau, âm nhận vô hình của chiếc đàn tranh kia, gần như đã sượt thẳng qua chóp mũi cô, bắn vào trong lòng chất lỏng màu đỏ ở phía sau, một vùng sáng đỏ bắn tung tóe ra xung quanh.

Xoay người một cái nhảy lên, đứng trên chiếc cọc hoa mai ở phía sau, nhưng cũng không chờ Vân Khanh đứng vững, chiếc cọc hoa mai ở dưới chân đột nhiên chìm thẳng xuống dưới, nhanh chóng rơi xuống lòng chất lỏng màu đỏ kia. Vân Khanh hoảng hốt, loại chất lỏng màu đỏ khủng khiếp như thế, cơ thể cô cũng chỉ là máu thịt bình thường làm sao có thể chống cự được với thứ đó chứ.

Ngay tức khắc sắc mặt cô trở nên thật căng thẳng, không kịp nghĩ ngợi nhiều, xoay chân điểm một cái, lập tức vọt thẳng tới chiếc cọc hoa mai ở gần bên cạnh, nhưng trên chiếc cọc hoa mai đó, lúc này nam tử dùng đàn tranh đã mang vẻ mặt mỉm cười đứng nhón nhơ trên đó, ngón tay y đặt sẵn trên dây đàn thứ hai, nhắm ngay vào Vân Khanh đang vọt về phía y. Mà cùng lúc đó, toàn bộ những chiếc cọc hoa mai đang cố định trên mặt chất lỏng mang sắc đỏ, đột nhiên bắt đầu di động chìm nổi, chúng không ngừng dâng lên rồi hụp xuống, chuyển động liên tục.

Hết chương 116

Chương 117 – Độc

Mọi sự biến đổi chẳng qua chỉ trong nháy mắt.

Độc Cô Tuyệt liếc nhìn qua một cái, hai mắt khép lại, đột ngột hét lớn: "Lui." Vừa dứt lời, hắc cũng không bay đến cứu Vân Khinh, ngược lại vung một kiếm lên chém tới gã áo trắng sử dụng kiếm kia. Thân hình bắn ra nhanh như ánh chớp.

"Đúng lúc lắm." Gã sử dụng kiếm thấy vậy khước miệng hiện lên một nét cười tà ác, y bay thẳng lên không, vung kiếm đối kháng trực tiếp với một chiêu cực mạnh của Độc Cô Tuyệt.

Đồng thời, gã áo choàng trắng còn lại nhắm ngay vào Vân Khinh, ngón tay khẽ lay động, âm sắc vô cùng nhẹ nhàng vang lên, hòa lẫn trong đó sức mạnh như sấm sét bùng nổ, lao thẳng từ nơi y đang đứng tới chỗ Vân Khinh, khước miệng y nở một nụ cười như đã nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay.

Ánh mắt Vân Khinh vẫn luôn lãnh đạm, nhìn thẳng vào gã áo bào trắng đang cười ngạo nghễ đứng đối diện, không hề có một chút e ngại hay bối rối nào. Những ngón tay lướt nhanh trên từng dây Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, luồng âm nhận vô hình không tránh không né mà va thẳng vào những thanh đao âm nhận vô hình của bên kia.

Chỉ nghe thấy một tiếng keng lạnh lạnh vang lên, luồng âm nhận của gã áo trắng đánh vỡ vụn đợt âm nhận của Vân Khinh, luồng dư lực vẫn chưa ngừng lại, mà mang theo tiếng rít gió tấn công chính diện Vân Khinh.

Vân Khinh đang đứng giữa không trung, căn bản không thể tìm được nơi đặt chân mà phi thân tránh né, gã áo trắng dùng đòn tranh thấy vậy, nhướng mày một cái, ẩn trong nét mặt hiện rõ vẻ khinh thường.

Thần sắc Vân Khinh vẫn điềm nhiên như trước, ba ngón của bàn tay phải lướt nhanh vài cái trên những dây đàn, các luồng âm nhận cứ năm âm, năm âm chồng chất lên nhau bắn ra như tên, mạnh mẽ phóng vào những đạo âm nhận đang bay tới.

Hai luồng sức mạnh đối đầu nhau, tức thì một nguồn lực vô cùng lớn ở phía đối diện đánh thẳng vào Vân Khinh, điều Vân Khinh mong đợi chính là loại sức mạnh này. Ngay lập tức cô mượn lực xoay người nghiêng nghiêng bay về phía Độc Cô Tuyệt, vội vã rút lui.

Gã áo trắng thấy vậy hơi hơi nhướng đôi chân mày, mượn lực tạo lực, không tệ đâu, tiếc là lại không mượn đủ lực, sức mạnh đó không đủ để đưa cô quay về chiếc cọc mai ban đầu.

Cùng lúc đó, Độc Cô Tuyết và gã áo trắng sử kiếm đang giao thủ một chiêu với nhau, một tiếng nổ thật lớn ầm ầm chọt vang lên, hai người đang đối mặt với nhau tức thì tách ra, cả hai đều tự phi thân đáp xuống phía sau. Độc Cô Tuyết cũng thuận theo luồng dư lực đánh tới kia, thân thể bay đi như một mũi tên, lao nhanh về phía Vân Kinh cũng đang rơi xuống.

Không hề nhìn nhau trao đổi, cũng không có lấy một lời bàn bạc, chỉ nói một chữ lui, nhưng tâm linh hai người lại tương thông đến thế.

Cả thân thể dần rơi xuống, Vân Kinh không biết võ công cũng không có nội lực để phản kháng, lúc này cô thuận thế mượn lực chẳng qua chỉ có thể miễn cưỡng trốn tránh âm công của gã áo trắng kia mà thôi. Sức lực cô cũng đang dần cạn kiệt, ngay lập tức thân hình cô bắt đầu rơi thẳng xuống dòng chất lỏng đỏ rực bên dưới.

Liếc thấy Vân Kinh sắp rơi vào dòng nước đỏ tươi nóng rực kia, thân hình Độc Cô Tuyết chọt nhoáng lên một cái dừng mảnh lao tới, năm ngón tay vươn ra như chiếc móc câu, tóm lấy cổ áo sau gáy Vân Kinh, vung tay ném cô lên phía trên.

Vân Kinh cũng không liếc mắt nhìn Độc Cô Tuyết đang bay tới ở phía sau, chỉ mượn lực xoay người lại, khẽ thu hồi chân lại, cắp lấy cổ Độc Cô Tuyết cực kỳ chuẩn xác rồi ngồi trên vai hẵn, từng động tác đều cực kỳ gọn gàng nhanh nhẹn, hệt như cô đã biết trước Độc Cô Tuyết đang phóng tới.

Cả thân thể vừa đứng vững vàng, Độc Cô Tuyết khẽ rít lên một tiếng, cũng không ngoái đầu nhìn lại, hẵn vung một kiếm đánh tới gã áo trắng dùng đàn tranh. Đồng thời, Vân Kinh đang ngồi trên đầu vai Độc Cô Tuyết cũng đưa năm ngón tay lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, âm nhận bắn ra từng đợt như một làn mưa tên vô cùng sắc bén.

Những thanh âm nhận không phải nhắm vào gã dùng đàn tranh kia, mà là bắn vào dòng chất lỏng đỏ rực ánh lửa dưới chân y.

Kiểm khí bay lượn tung hoành ngang dọc, tiếng đàn như con sóng trào dâng mãnh liệt.

Trong chớp mắt, mọi việc hệt như ném một tảng đá lớn vào trong nước, chỉ là một viên đá nhỏ mà lại khơi dậy ngàn tầng sóng cao, chất lỏng trong dòng sông lửa đỏ bên dưới bắn tung tóe khắp nơi, từng giọt tung mình bay lên không trung phóng vào người gã áo trắng dùng đàn tranh.

Sắc lửa đỏ kia, nhiệt độ cực nóng kia, không những lao tới tấn công y mà còn cản trở cả gã áo trắng sử kiếm đang phóng về phía họ. Chỉ thấy cả không gian tràn ngập một màu đỏ rực, những giọt chất lỏng vấy ra tung tóe, hết như một tấm màn nước lớn.

Trong màn lửa rực rỡ, Độc Cô Tuyết mang theo Vân Kinh không ngoảnh đầu lại phóng như bay về phía cốc hoa mai bên kia.

“Chết tiệt.” Hai gã áo trắng sử dụng kiếm và đàn tranh nhất thời biến sắc. Tuy hai người cùng nhau canh giữ cửa ải này nhưng cũng không có nghĩa là cơ thể bọn họ không sợ sức nóng của dòng nham thạch có thể hòa tan cả đá tảng này.

Giờ đây, sắc mặt cả hai đồng loạt biến đổi, đôi chân giẫm liên tiếp, vẫn không thể tấn công được Độc Cô Tuyết và Vân Kinh nữa.

Sắc trắng chiếc áo choàng ẩn hiện trong màu đỏ rực của màn lửa, sáng tươi rực rỡ như vậy, xinh đẹp thuần khiết như thế.

Dòng nham thạch nóng chảy bắn tung tóe lên những chiếc cốc hoa mai, chỉ nghe thấy tiếng xèo xèo vang lên, bề mặt của chiếc cốc hoa mai vốn trơn nhẵn như gương tức thì biến thành một bề mặt gồ ghề thô ráp.

Một làn khói xanh bốc lên, mùi khét lẹt do tảng đá bị thiêu cháy lan tỏa ra, tràn ngập khắp không gian đang bị phong tỏa.

Cúi đầu liếc nhìn chiếc áo choàng trắng rách nát đang mặc trên người, đó là vì y lùi lại không kịp, những giọt nham thạch nóng chảy bắn tới, vừa chạm vào chiếc áo lập tức bị lửa khoét một lỗ tròn. Nếu như hai người bọn họ lùi lại chậm một chút, thì cái lỗ tròn kia không phải nằm trên quần áo mà sẽ nằm trên người bọn họ. Sắc mặt hai người nhất thời xanh mét, trên vẻ mặt chợt lóe lên một sự tức giận, hai người quả là rất phẫn nộ.

Tung mình lộn một vòng trên không trung, Độc Cô Tuyết mang theo Vân Kinh đạp một cước dừng lại ngay trước chiếc ghế dựa thật lớn mà hai gã áo trắng ngồi lúc nãy. Độc Cô Tuyết vung tay áo bào lên, rồi quay mặt lại nhìn hai gương mặt nghiêm nghị giống hệt nhau của hai gã áo trắng đang dần xanh mét ra, toàn thân hai người đó tỏa ra luồng sát khí mãnh liệt.

“Hừ.” Độc Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, hai tròng mắt mang sắc máu đỏ tươi nhìn chằm chằm hai tên nọ. Hắn đột ngột vung thẳng thanh nhuyễn kiếm trong tay lên, chém một kiếm vào vị trí trung tâm của chiếc ghế

dựa lớn đỏ rực kia, đường kiếm hung hăng đâm thẳng vào viên dạ minh châu sáng rực rỡ trang trí trên chiếc ghế.

Thần sắc hai tên nô vốn rất nghiêm nghị, lúc này cả hai đang phẫn nộ đến mức muốn bốc hỏa, nhưng vừa thấy vậy sắc thái trên gương mặt lập tức thay đổi nhanh chóng, đồng thời vừa nhíu mày vừa ngạc nhiên nhìn Độc Cô Tuyết.

“Cơ quan, dám ở trước mặt ta mà chơi trò cơ quan, hừ.” Độc Cô Tuyết lật cổ tay một cái, viên dạ minh châu to cỡ nắm tay lập tức vỡ nát ra.

Chỉ nghe thấy một âm thanh trầm trầm vang lên, cánh cửa lớn phong bế hậu điện đột ngột chuyển động dần mở rộng ra, ánh trắng sáng tỏ trong vắt xuyên qua khe cửa chiếu rọi mặt đất, không khí trong lành, tinh khiết nhanh chóng ủa vào, lan tỏa khắp không gian.

Độc Cô Tuyết là loại người nào kia chứ, thứ mà đời này hẳn am hiểu nhất chính là cơ quan và bố trận hành quân. Nơi này nhìn qua rất kỳ dị, thật ra cũng là do các cơ quan được sắp đặt bày trận mà thôi. Vân Khinh không am tường về cơ quan nên không nhìn thấu được, nhưng hẳn sao lại không nhận ra nơi nào mới là điểm mấu chốt nhất chứ.

Ánh mắt sắc sảo, Độc Cô Tuyết cất một tiếng cười lạnh, hẳn bất ngờ vung kiếm lên hung hăng chém lật nhào chiếc ghế dựa đỏ. Đồng thời, Vân Khinh đang ngồi trên vai hẳn cũng vượt nhanh những ngón tay thon dài trên huyền cầm, vô số âm nhận xé gió bắn ra ngang trời, đập thẳng vào dòng chất lỏng màu đỏ trước mặt hai gã khoác áo bào trắng kia.

Trong khoảnh khắc, sắc đỏ vờn quanh khắp nơi, chất lỏng bắn ra tung tóe, lao thẳng đến hai nam tử sắc mặt xanh mét kia.

Sau khi Độc Cô Tuyết quét một kiếm đánh bật chiếc ghế tựa đỏ to lớn, toàn bộ những chiếc cọc hoa mai đang không ngừng di động lên xuống trong khoảnh khắc ngừng lại tức thì, ngay sau đó chúng nó bắt đầu hạ dần, tất cả đều đồng loạt chìm sâu xuống.

Còn hai nam tử áo bào trắng bị tấm màn nước đỏ rực vây lấy kia, trong nháy mắt sắc mặt cả hai cực kỳ khó coi.

“Đi.” Trên khóe miệng Độc Cô Tuyết thoáng hiện lên một nét cười tàn khốc, cánh tay trái rảnh rỗi vươn lên khẽ vỗ vào hông Vân Kinh đang ngồi trên vai hẵn, xoay mình về phía sau, phi thân lên không trung rồi đập trên những chiếc cốc hoa mai đang chìm dần xuống chạy nhanh ra sau cung điện.

Đồng thời, mũi kiếm khẽ lay động một cái, bổ một kiếm vào dòng chất lỏng màu đỏ ở sau lưng.

Tiếng đàn, kiếm khí, càng nhuộm đắm toàn bộ cung điện vốn mang ánh lửa đỏ tươi này thêm rực rỡ sắc lửa.

Dòng nham thạch bắn ra văng khắp nơi dựng lên một tấm màn nước đỏ rực cao cao, vây lấy hai gã áo trắng kia. Phía trước có dòng nham thạch nóng bỏng có thể hòa tan cả đá, dưới chân là những chiếc cốc hoa mai theo nhịp chuyển động không ngừng dâng lên hạ xuống, vẻ mặt của hai người lúc này trông vô cùng đặc sắc.

“Boong!” Một tiếng chuông nặng nề vang lên, cung thứ ba, cũng đã vượt qua.

Thét lên một tiếng thật dài, hai người chạy như điên ra khỏi cung điện, trên sườn núi Độc Cô Tuyết mang theo Vân Kinh thét lên một hơi. Hẳn ôm một bụng tức tối, giờ đây ruột cuộc cũng có thể trả lại bọn chúng hết rồi.

Vân Kinh ngồi trên vai Độc Cô Tuyết, thấy vậy đưa tay ôm lấy đầu hẵn, khóe môi cô cũng hơi cong cong lên nở một nụ cười.

Một bước cũng không dừng lại, hai người tiến đi như bão táp, mục tiêu chính là cung thứ tư.

Tiếng chuông vang lên tỏa ra khắp cả dãy núi, kéo dài liên miên không dứt.

“Đã vượt qua cung thứ ba, quả là rất nhanh.” Trong cung điện Trần Bì một nam tử với bộ dáng thư sinh mộc mạc, chậm rãi bước từng bước lên một chiếc đài bạch ngọc cao cao, y đưa mắt nhìn lên nơi đó, một nam tử mặc một chiếc áo bào thuần một màu trắng xoay lưng lại với y, rồi y chậm chạp cất tiếng.

Mái tóc dài của chàng thanh niên buông thẳng đến thắt lưng, cơn gió lạnh lẽo thổi tung những sợi tóc lay động trong màn trời đêm. Gã chỉ đứng đón gió như vậy, nhưng lại gợi lên cho người khác một cảm giác người đó sắp giang cánh bay lên không trung, thuần khiết, trong sạch không nhiễm chút bụi trần.

Chàng thanh niên không quay đầu lại, cũng không lên tiếng trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía mười hai đài lửa đứng sừng sững cách đó không xa. Những đài lửa lớn đặt cao cao trên đàn tế, giờ đây ngọn lửa thứ mười một đã bắt đầu dần tắt ngúm, hai canh giờ sắp trôi qua.

Chàng thanh niên dáng vẻ thư sinh thấy vậy cũng không thêm quan tâm, chỉ mỉm cười, liếc mắt nhìn chàng trai bên cạnh cũng chính là người canh giữ cung thứ nhất, rồi y chậm rãi đi về phía đó.

Bóng đêm đang bắt đầu chậm chạp lướt qua không trung, bầu trời lúc này là một vùng xanh thăm thẳm, bình minh sắp đến.

Hai người chạy đi vội vàng dọc theo dãy núi, Độc Cô Tuyết và Vân Khinh không hề dừng lại một khắc nào.

Sự dũng mãnh của Độc Cô Tuyết là do rèn luyện qua trăm ngàn thử thách, ngay cả khi vừa xông ra khỏi cung thứ ba, tốc độ cũng không hề chậm lại một chút, hăng mang theo Vân Khinh phóng đi như bay.

Sắc thái không gian cả dãy núi bắt đầu sáng dần lên, cả bầu trời ánh lên một màu trắng trong, những tia nắng sớm rực rỡ xuất hiện từ phía chân trời, ánh bình minh dần thay thế bóng đêm tối tăm, từng tia sáng rọi đến từ đường chân trời.

Từ lưng chừng núi chạy dọc xuống địa hình nơi này càng ngày càng trũng hơn, khiến người ta có cảm giác dường như sắp đến chân núi.

Một vùng sương mù mờ mịt mang sắc hồng phấn hiện ra ở cuối con đường, lớp sương hồng phấn nhàn nhạt kia tựa như một dãy lụa mỏng manh bồng bềnh uốn lượn, bay phất phơ, tỏa ra che chắn cuối con đường. Màn sương che giấu tất cả mọi thứ trong một không gian mờ lung mờ mịt, như ẩn như hiện. Đưa mắt nhìn xuyên qua lớp sương mù dày đặc màu hồng nhạt, cây cối, hoa cỏ, đền đài lầu các bên trong giống như tỏa ra một tầng sáng thần thánh thật rực rỡ. Dưới ánh nắng sớm bước vào nơi này giống như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh, đẹp để xuất trần.

“Chướng khí hoa đào.” Độc Cô Tuyết và Vân Khinh quét mắt nhìn qua một cái, cùng cất tiếng, vừa dứt lời hai người đưa mắt nhìn nhau, trên nét mặt đều hiện lên vẻ nặng nề.

Hoa đào chướng, tên cũng như nghĩa là nó là khí độc, trong các loại khí độc, hoa đào chướng là loại lợi hại nhất. Nó thường xuất hiện ở những nơi hoang vắng thâm sơn cùng cốc, nơi ít có dấu chân người qua lại, tại sao nơi này lại có thứ đó?

Hai người đều là những nhân vật có kiến thức uyên thâm, vừa nhìn đã lập tức nhận ra, cả hai không nén được đồng loạt nhú mày lại.

“Cẩn thận một chút.” Độc Cô Tuyết bịt kín miệng mũi, trầm giọng dặn dò Vân Kinh.

Vân Kinh gật gù đầu, loại khí độc này rất lợi hại, cô hiểu rất rõ điều này. Nên lập tức che kín mũi miệng, bước theo Độc Cô Tuyết chậm chạp tiến vào trong màn chướng khí hoa đào, với một nơi thế này không thể cứ lao băng băng qua là được.

Một không gian sương khói tràn ngập sắc phấn hồng, dưới những tia sáng đầu tiên của ánh bình minh hiện lên một tầng sáng vô cùng rực rỡ. Lướt mắt nhìn qua lượn lờ khắp xung quanh Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đều là tầng tầng lớp lớp sắc hồng nhàn nhạt, thật tươi đẹp vô cùng.

Cung điện mang sắc hồng, bên trong đám chướng khí hoa đào có một tòa cung điện hồng phấn sừng sững hiện lên, hòa làm một thể với sắc hồng nhạt xung quanh, trông vô cùng đẹp đẽ.

Những cây đào bao bọc khắp xung quanh cung điện, vào thời điểm này những đóa hoa đào lại có thể nở trên từng cây từng cây một. Những bông hoa mang sắc hồng phấn kia vốn phải tỏa mùi hương thơm ngát, nhưng lúc này lướt mắt nhìn qua hoàn cảnh thật là kỳ dị. Mà ở dưới cội hoa đào là những đám cỏ non xanh biếc dàn trải khắp cả cung điện, trong những bụi cỏ xanh là những đóa hoa dại bé xiu xiu đang nở thật tươi tắn. Nhìn qua không gian nơi này hết như thời tiết đầu xuân, mà căn bản là đã tới tiết xuân tháng ba.

Đặt một chân lên trên nền cỏ tươi, mặt đất tràn ngập sắc xanh biếc đột nhiên lay động. Trong chớp mắt Độc Cô Tuyết nghiêm mặt lại, vung một kiếm xuống nhanh như chớp, đồng thời rút chân lùi về sau, chỉ thấy một con rắn lục cỡ một ngón tay bị cắt đứt thành hai đoạn, rơi xuống đám cỏ kia.

Không chờ hai người kịp phản ứng, trong bụi cỏ nhoáng lên một cái, màu xanh biếc, đen sẫm, vàng rực, các màu sắc bỗng chốc nhoáng lên một cái phóng tới. Tất cả những màu sắc đó lại là những con rắn nhỏ có kích thước cỡ đầu ngón tay, rắn hổ mang, rắn lục, rắn Ngũ bộ xà^(*), rắn đuôi chuông, ô sao xà^(**)... Tất cả đều là những động vật mang chất kịch độc.

^(*) Ngũ bộ xà có tên phổ biến là Rắn viper (hay còn gọi là Bách bộ xà): Có tên khoa học là *Deinagkistrodon*.

(**) Ô sao xà (còn có tên là Hắc hoa xà, hoàng phong xà). Là một loài rắn có tên khoa học là: *Zaocys Dumnades* (Cantor).

Lúc này có con thì chẳng chút kiêng dè di động trong bụi cỏ, có con ngóc đầu lên trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh, còn có con cuộn mình trên cây đầu lưỡi cứ thò ra thụt vào, nhe ra hai cái răng nanh nhọn hoắt dữ tợn, chúng nó dàn trận ra khắp cung điện mang sắc phấn hồng. Thứ nọc độc tanh hôi kia, dù Vân Kinh đã bị kín mũi miệng cũng bị mùi hương đó xông đến nhú mào.

Sột soạt, ngay sau khi đàn rắn cực độc trong nháy mắt bò ra khắp nơi thì trong bụi cỏ lại phát ra tiếng động, Vân Kinh đưa mắt nhìn thật chăm chú, tức khắc đôi mày cô càng nhú chặt lại.

Là bò cạp, những con bò cạp to cỡ bàn tay, đen óng ánh như có thể nhìn thấy những tia sáng lấp lánh vây quanh chúng vậy. Chúng nó chậm rãi bò ra, xen lẫn vào trong đàn rắn, cái đuôi chứa nọc độc cong lên nhọn hoắt, dưới ánh bình minh lóe lên những tia sáng lạnh lạnh sắc bén.

Bò cạp, ở một nơi như thế này làm sao lại có bò cạp chứ.

Vân Khanh nhìn đám bò cạp ngay bên chân mình, Độc Cô Tuyết đột nhiên tóm lấy cô, Vân Khanh ngẩng đầu nâng mắt nhìn về nơi Độc Cô Tuyết vừa chỉ tới, những gì ở trước mặt làm cô không nén được mà sởn cả gai ốc.

Một màu đen thui, cả thân mình dường như được bao bọc một lớp toàn lông là lông, đó là một con nhện màu đen to bằng nắm tay, nó theo sợi tơ giăng trên cành đào cao cao mà buông mình xuống treo lủng lẳng giữa không trung, nương theo những cơn gió nhẹ thổi tới mà đong đưa, đưa mắt nhìn đến càng làm người ta thêm ghê tởm kinh hoàng.

Vân Khanh xoa xoa mi tâm, cố sức khống chế tâm trạng của mình, cô ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết vô cùng khó coi, đây mà là cung gì chứ? Nơi này quả là một cái ổ độc vật mà.

“Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa^(*), hoan nghênh đến ngắm cảnh.” Trong lúc sắc mặt cả hai đều rất khó coi, một giọng nói ngọt ngào trong trẻo vang lên. Một người khoác chiếc áo bào trắng, bên góc áo thêu màu hồng phấn lấp la lấp lánh, bước ra từ dưới những tầng cây đào.

^(*) Hai câu thơ đầu trong bài thơ Đào yêu của Khổng Tử.

Cây đào tơ 1

(Người dịch: Ta Quang Phát)

*Đào tơ mơn mớn xinh tươi,
Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.
Hôm nay nàng đã theo chồng,
Nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.*

Nhưng người đó lại có khuôn mặt của một đứa trẻ, vẻ mặt vẫn đang nở một nụ cười thật ngọt ngào, thoát nhìn cậu bé cực kỳ ngoan ngoãn đáng yêu, vẻ ngoài của cậu còn khiến người ta yêu thích hơn cả Tiểu Tả. Nhưng trong một hoàn cảnh thế này, cậu ta nói cười tự nhiên, tiêu sái bước ra, thật khiến người ta rét run cả người.

Cậu ta khoác chiếc áo choàng trắng đứng lại cách chỗ Độc Cô Tuyết và Vân Khanh không xa, rồi vươn tay ra vẫy về con nhện đang buông mình từ trên cành đào xuống, cậu nở một nụ cười tươi như hoa, nhìn hai người nói: “Chỉ cần vượt qua chúng, xem như các người đã qua khỏi cung này.”

Cậu ta dừng lại một chút nở một nụ cười càng ngọt ngào hơn nhìn thoáng qua hai người nói: “Đám bé cưng của ta đã lâu chưa được ăn đồ tươi sống, chúng rất là đói, các người phải chuẩn bị cho tốt đó.” Dứt lời, đột nhiên thân hình cậu nhoáng lên một cái, nhẹ nhàng lướt tới ngồi trên thân cây đào ở bên cạnh. Cành đào khô

kia dường như không hề lay động một chút nào, giống như căn bản nó không chịu ảnh hưởng một chút trọng lượng nào vậy.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy, không nén được mà nhúu chặt đôi mày lại.

Nhìn đàn rắn ở trước mắt, nét mặt Vân Khinh đã khôi phục lại sự bình tĩnh lúc đầu, cô đưa tay lần tới cây Phượng Ngâm Tiêu Vĩ ở bên hông, mười ngón tay tung bay trên dây đàn, giai điệu Thanh Tâm Chú êm dịu bất chợt vang lên.

Độc Cô Tuyệt thấy hai tay Vân Khinh lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, liền hiểu ngay Vân đang muốn làm gì. Hắn thấy Vân Khinh không rảnh tay để ngăn chặt độc xông vào mũi, Độc Cô Tuyệt lập tức vươn tay qua giúp Vân Khinh bịt kín miệng mũi.

Không ngờ hắn vừa mới buông tay, ngay lập tức một mùi tanh hôi ập thẳng vào mũi, hắn bị mùi hương đột ngột xông tới làm đảo lộn một cái, những suy nghĩ trong phút chốc trở nên hỗn độn, hắn đưa tay vịn vào bờ vai Vân Khinh.

Vân Khinh thấy vậy rất hoảng hốt, lập tức ngừng tay đỡ lấy Độc Cô Tuyệt: “Chàng sao rồi?”

Độc Cô Tuyệt lắc lắc đầu, nhanh chóng bịt khí ngừng hô hấp lại, hắn chau mày. Loại chương khí này sao lại có thể độc như thế chứ, hắn chẳng qua chỉ hít một hơi nhỏ mà lại không thể đứng vững được.

Thật ra hai người cũng không biết một việc, tất cả những con vật trong cung điện hoa đào này đều là những loài độc nhất sống tại Nam Vực, nhiều độc vật tập trung cùng một chỗ như thế, không nói đến việc tấn công người khác, mà chỉ bàn đến độc khí tràn ngập mười trượng xung quanh nơi này thì đã có thể khiến người bình thường tử vong ngay lập tức.

Vân Khinh thấy dáng vẻ của Độc Cô Tuyệt lập tức hiểu ngay, vừa kinh hãi lại vừa chấn động, vì sao cô...?

“Là quả Trường Sinh, chẳng trách được lại thế.” Không đợi cô dứt lời, gã thiếu niên ngồi trên cây đào khẽ nhếch miệng nói.

Vân Khinh vừa nghe nét mặt lập tức thay đổi, bất ngờ đưa chân đạp vào trong bụi cỏ, nơi nào chân cô bước đến, đàn rắn chẳng những không tấn công, mà chúng còn phải lui lại, mở ra một con đường cho Vân Khinh, cô vừa thấy thế vẻ mặt phút chốc rạng rỡ.

Nếu là thế này, vậy cô sẽ cố Độc Cô Tuyệt...

“Ta khuyên người đừng có mà vọng tưởng, người có thể qua, nhưng hẳn không thể nào ra khỏi nơi này. Nếu người nghĩ rằng việc người đi ra khỏi nơi này là xông qua cửa thứ tư, thì cũng chỉ là người xông vào và ta cho người qua cửa.” Gã thiếu niên ngồi trên cây đang đưa đôi chân, nói một cách nhẹ nhàng thư thái.

Vân Khinh nghe thấy cõi lòng liền nặng trĩu, không phải cô không tự tin, nhưng ở những cửa sau nếu không có Độc Cô Tuyệt bên cạnh, một mình cô...

“Dùng sở trường hàng đầu của nàng.” Độc Cô Tuyệt đột ngột thấp giọng khẽ nói bên tai Vân Khinh.

Vân Khinh nghe thấy chợt nở nụ cười với Độc Cô Tuyệt, rồi gật gật đầu, không thèm nhìn đến cậu nhóc đang ngồi trên cây, mười ngón tay lả lướt trên đàn, Thanh Tâm Chú lại vang lên một lần nữa.

Tiếng đàn du dương lan tỏa trong bán kính một dặm vuông, thật trong trẻo, thật nhẹ nhàng réo rắt, dịu dàng như nước, tiếng đàn như giọng ai nhỏ nhẹ trong vắt, giống như đang chào hỏi lũ nhóc kia, lại cùng bọn nó thì thầm to nhỏ, như một làn gió xuân ấm áp, dịu êm.

Những con rắn trong bụi cỏ ngừng di động, ngóc đầu lên nhìn về phía Vân Khinh. Đàn bò cạp cũng không hề nhúc nhích, yên yên lặng lặng nằm trên mặt đất. Những con nhện lớn buông mình giữa không trung, nương theo làn gió khẽ lắc lư, co mình lại thành một viên tròn tròn, không biết là chúng đang ngủ hay là đang lắng nghe tiếng đàn.

“Hử?” Trong đáy mắt gã thiếu niên khoác áo trắng ngồi trên cây hiện lên nét kinh ngạc, cậu chống tay đứng lên nhìn Vân Khinh, rồi nhìn lại đám độc vật của cậu.

“Để cho chúng ta qua có được không?” Vân Khinh dịu dàng cất tiếng, mang theo ý cười trong mắt nhìn đám độc vật to lớn, tiếng đàn vang lên càng thêm tao nhã, dịu dặt.

Mọi thứ chuyển động nhanh chóng, đám rắn độc chiếm giữ lối đi, giống như có thể hiểu những lời Vân Khinh đang nói, chúng nó chậm rãi lùi lại, như một làn sóng xanh biếc lướt qua, nhường lại cho Vân Khinh một lối đi.

Mà đám bò cạp, vung cang lên, lập tức đào xuống nền đất xốp ở bên dưới, rồi chui vào trong.

Những con nhện to lớn buông tư từ cành đào treo mình giữa không trung, chậm chạp bò về trên sợi tơ, chừa lại cho Vân Khinh một lối đi thoáng đãng.

“Cám ơn các người.” Vân Khinh nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ tươi sáng, trong tiếng đàn mang theo sự vui sướng và thích thú tốt bậc, cô mang tiếng lòng của cô hòa vào tiếng đàn truyền đến đám nhóc kia.

Đám rắn độc màu xanh biếc, đen sẫm, óng ánh vàng nghe thấy tiếng đàn và lời cảm tạ của Vân Khinh, bỗng nhiên đứng lại tại chỗ lắc lư cái đuôi, toàn bộ cơ thể của chúng dựng thẳng trên mặt đất, xoay qua trái rồi quay qua phải, nhìn qua hết như chúng đang khiêu vũ vậy.

Độc Cô Tuyết thấy vậy trên khóe miệng nở một nụ cười cực kỳ đắc ý, dùng động vật để đối phó Vân Khinh, quả thực là quá ngu ngốc. Trong thiên hạ này có loài vật nào mà Vân Khinh không thuần phục được chứ, cho dù là độc vật thì cũng chỉ cần chút tẩm lòng mà thôi.

Một người đi trước một người theo sau, Vân Khinh và Độc Cô Tuyết bước vào con đường do đám động vật tránh sang một bên dẫn ra khỏi phạm vi cung điện phấn hồng, hai bên lối đi đàn rắn nhường đường, bò cạp tránh lối, lũ nhện cho qua.

Tiếng đàn vang lên càng thêm dịu dàng vui sướng, Vân Khinh dùng cách thức đơn giản như vậy, biểu đạt tất cả tâm trạng của cô, tiếng vui vẻ như vậy, thân thiết như thế, và thật êm tai.

Đám rắn nghe thấy tiếng đàn, vũ điệu của chúng càng thêm hăng say.

Rắn nghe được tiếng nhạc sẽ bắt đầu nhảy múa, Độc Cô Tuyết vẫn biết như vậy nhưng cho tới giờ vẫn chưa hề gặp qua. Hôm nay thấy được tình cảnh trước mắt này, không nén lòng được vừa cùng Vân Khinh bước tới vừa nhướng cao đôi mày.

“Kỳ lạ, kỳ lạ quá.” Cậu nhóc ngồi trên cây đào, vuốt cằm nhìn Vân Khinh, trong ánh mắt vừa là niềm hưng phấn vừa là sự kinh ngạc.

Cung thứ tư của cậu, không biết đã chôn vùi bao nhiêu người ở nơi này, chỉ cần đến chỗ của cậu cũng đừng hòng nghĩ sẽ tiến về phía trước thêm nữa, nhiều bé cưng cậu nuôi ở đây như vậy, cho dù là đại la kim tiên có đến, cũng phải thua dưới tay cậu.

Không ngờ hôm nay cậu lại gặp được một người như thế, không tính tới việc ăn được quả Trường Sinh, thứ đó cũng không phải quá hiếm hoi không thể có được. Mà người này lại có thể trực tiếp sai khiến những cục cưng của cậu nhường đường, hơn nữa đám bảo vật của cậu lại còn tránh lối thật, điều này quả không thể hiểu được, không thể hiểu được mà.

“Người lại có thể dùng tiếng đàn chỉ huy đám bé cưng của ta, chẳng phải là người muốn cướp chén cơm của ta sao?” Trong tiếng chặc chặc đầy bất mãn, cậu bé áo trắng đột nhiên lấy ra một cây sáo đưa đến bên miệng thổi hai tiếng u u.

Đàn rần chợt ngừng lại một chút, hơi hơi xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn, đó chính là tiếng sáo hăng ngày vẫn chỉ huy chúng nó.

Vân Khanh thấy vậy tiếng đàn càng thêm giục giã, phát ra sự dục dằng và nhờ vả, thành ý trong tiếng đàn càng lúc càng nồng đậm.

Lại thấy đàn rần hơi hỗn loạn một chút, chúng nó nghiêng đầu nhìn nơi tiếng sáo truyền đến, rồi quay đầu lắng nghe tiếng đàn. Chúng phân vân hết nửa ngày, cuối cùng đàn rần trực tiếp nhào mình đáp xuống mặt đất, nằm im bất động.

Cậu bé khoác choàng bào trắng thấy vậy nhảy thẳng từ trên cây đào xuống, sắc mặt càng lúc càng tím xanh, chỉ tay vào đàn rần rồi chửi ầm lên: “Cả lũ các ngươi là đồ ăn cây táo rào cây sung, ngày thường ta nuôi lũ các ngươi như thế nào. Giỏi, giỏi lắm, bây giờ còn không chịu nghe lời ta, lại còn nghe lời người đứng, các ngươi chờ đó cho ta, chờ đó đi.”

Độc Cô Tuyệt thấy vậy rất muốn cất tiếng cười to, nhưng cũng không dám tùy tiện mở miệng, khí độc ở đây thật rất lợi hại. Hắn lập tức đưa một tay ôm lấy thắt lưng Vân Khanh, nhẹ nhàng như bay mang theo Vân Khanh phóng đến phía sau cung điện phấn hồng.

Lại nhìn đến những nơi tiếng đàn Vân Khanh đi tới, đàn rần nhường lối, nhện tránh đường, chừa lại cho hai người một không gian thoáng đãng.

Cậu bé khoác áo choàng trắng thấy vậy liền lộ ra vẻ mặt trẻ con, tức đến đỏ bừng hai má.

Hai người nhanh như điện xuyên qua cung điện hồng phấn, bước ra khỏi màn chướng khí hoa đào tràn ngập sắc phấn hồng. Độc Cô Tuyệt thở ra một hơi thật dài, hắn bế khí đến mức ngực muốn nổ tung, cũng may Vân Khanh còn có chiêu ấy, nếu không chắc hôm nay hai người không thể nào vượt qua được cung này.

“Chúng nó là bạn bè, đối xử với chúng bằng cả tấm lòng, chúng nó tự nhiên sẽ nghe lời người.” Trong tiếng đàn dịu dặt, giọng nói ôn hòa của Vân Khanh từ rất xa truyền vào bên trong cung điện.

Tiếng đàn hòa thuận vui vẻ, tràn ngập nồng đậm sự chân thành cảm ơn.

Đám độc vật bên trong cung điện hồng phấn, lay động chiếc đuôi như đáp lại, giống như chúng không nỡ chia xa.

Cậu bé áo trắng đang đứng giữa đàn độc vật nghe thấy, nhúu chặt đôi mày, xoa xoa cằm.

“Boong.” Tiếng chuông nặng nề lại vang lên lần nữa, cung thứ tư, hai người đã xông qua.

Từng tia nắng sớm buông mình rơi xuống, chiếu rọi khắp cõi nhân gian mênh mông này, từng sợi từng sợi tơ vàng kia, lấp lánh rực rỡ muôn phần.

Cung điện hồng phấn đã ở sau lưng, con đường phía trước càng ngày càng trũng xuống, lúc trước đi vào còn có cảm giác đang đi giữa lưng chừng núi, lúc này Vân Kinh và Độc Cô Tuyết dường như lại cảm thấy đang đi xuống lòng đất.

“Rầm.” Đi ra từ cung điện hồng phấn đến nơi đây chưa được vài bước, tiếng nước chảy đột nhiên truyền đến, hai người rẽ qua một chỗ ngoặt, cảnh sắc phía trước lập tức thay đổi, trước mặt hai người là một vùng sóng nước dập dờn, không hề nhìn thấy lối đi.

“Đến cũng không chậm nhỉ.” Giọng nói lãnh đạm vang lên, một chàng trai ngồi giữa hồ nước mênh mông bên góc áo thêu sắc nước xanh biêng biếc, chậm chạp cất lời.

Vân Kinh liếc mắt nhìn qua một cái, không nén được hơi ngẩn người ra, gã này lại đang ngồi trên thân mình một con rùa cực lớn.

Hết chương 117

Chương 118 – Trúng độc

Vân Kinh đưa mắt nhìn gã thanh niên ở trước mặt, cô khẽ chau đôi mày lại, xung quanh gã áo trắng này không hề có bất cứ vật gì, đừng nói là có cung điện gì, ngay cả một viên gạch một tảng đá cũng không hề có, vậy cung thứ năm nằm ở nơi nào.

“Cung thủy tinh, tất nhiên là ở dưới nước.” Một giọng nói thản nhiên vang lên, giống như y biết rõ Vân Kinh đang suy nghĩ điều gì, gã áo trắng chậm rãi cất lời.

Cung thủy tinh, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh nghe vậy liếc mắt nhìn nhau, ý của y là cung thứ năm nằm dưới hồ nước kia?

Gã thanh niên khoác áo choàng trắng cũng không quan tâm đến hành động của hai người, dường như rất lạnh nhạt cầm lấy một thứ gì đấy đặt trên lưng con rùa, hai người nhìn qua nó có màu đỏ, hình như là một loại thịt gì đó, y đưa tay tùy tiện ném thứ đó vào trong hồ nước.

Ngay tức khắc, sắc máu đỏ tươi lan dần ra trong làn nước.

Không để cho Độc Cô Tuyết và Vân Kinh suy nghĩ xem y đang có ý gì, chỉ thấy vùng nước y thả miếng thịt vào, đột nhiên gợn lên những cơn sóng cuộn cuộn. Một vùng nước bỗng ngập tràn màu vàng óng ánh, những con cá lớn cỡ bàn tay phóng lên trong nháy mắt, chúng nó bắt đầu tranh giành nhau trong vùng nước đỏ tươi màu máu kia, thoạt nhìn qua thì hình như gã đang cho cá ăn.

Có ý gì chứ? Đến lúc này còn có thời gian cho cá ăn sao? Độc Cô Tuyết chau đôi mày lại, lòng hơi trầm xuống, giờ phút này rồi gã còn thanh thản nhàn tản cho cá ăn, ngoại trừ việc gã áo trắng này không có chút sợ hãi và vô cùng tự tin ra thì Độc Cô Tuyết cũng không thể nghĩ được lý do nào khác.

Sóng nước cuộn cuộn xoay tròn, những con cá thi nhau phóng mình lên, tranh giành miếng thịt tươi kia.

Những con cá màu vàng óng ánh tung mình nhảy lên cao cao trên mặt hồ, dưới những tia nắng bình minh chiếu rọi, toàn thân chúng nó tỏa ra một tầng sáng vàng rực rỡ, nhìn qua trông cực kỳ tươi đẹp.

Nhưng ngay trong khung cảnh đẹp đẽ như thế, khóe mắt Độc Cô Tuyết liếc thấy, loài cá vàng tươi to cỡ bàn tay không rõ tên gì kia, trong cái miệng chúng đang há to lại lộ ra dày đặc những chiếc răng nanh trắng nhọn, trong lớp sáng vàng đó ngấm ngấm tỏa một sự âm trầm, rét lạnh và sự lợi hại đến đáng sợ.

Độc Cô Tuyết tức thì trợn ngược hai mắt lên, đây là thứ quái gì kia chứ?

Lúc này Vân Kinh cũng đã nhìn thấy, cô không nén được sự khiếp sợ trong lòng mà trừng mắt nhìn.

Chàng trai áo trắng ngồi trên lưng rùa cũng không ngó ngang gì tới hai người, gã kéo một con dê nhỏ bị trói chặt từ sau lưng ra, dùng dao rạch một vết trên mình con dê, rồi cầm lấy chân chú dê con, nhúng nó vào trong nước.

Con dê còn sống ngay tức thì giãy dụa dữ dội, khiến cho mặt nước xung quanh lan tràn một màu đỏ tươi.

Sóng nước cuộn trào, trong nháy mắt vùng nước xung quanh chỗ gã thanh niên ngồi gợn sóng mãnh liệt. Những con cá vàng lại tranh nhau phóng tới, sắc máu tươi nhanh chóng lan ra khắp vùng nước xanh biếc, giống hệt một đóa hoa đỏ rực nở rộ giữa hồ nước trong xanh này.

Không chờ Vân Kinh và Độc Cô Tuyết nhìn kỹ xem chuyện gì đang xảy ra thì đột nhiên gã khoác áo choàng trắng thu tay lại.

Vân Kinh đưa mắt nhìn con vật trong tay gã áo trắng kia, ngay tức thì khuôn mặt cô chợt biến sắc. Trong tay gã chẳng còn con dê nào cả, giờ đây nơi đó chỉ còn lại một bộ khung xương, chính là bộ xương trắng nhợt của con dê con kia. Nếu không phải tay y vẫn còn nắm đôi chân tươi sống của con dê, Vân Kinh quả thật không thể tin rằng đó chính là con dê y vừa nhúng vào nước vừa nãy, thời gian trôi qua chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Vân Kinh liếc nhìn Độc Cô Tuyết, trong đáy mắt hai người đều hiện lên sự thận trọng và kinh hoàng, những con cá này rốt cuộc là loài gì chứ, chúng lại có thể...

“Một người nhảy xuống, ta sẽ cho người còn lại đi qua.” Giọng nói lạnh nhạt lan ra theo sóng nước gợn dập dềnh, gã áo trắng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, giọng nói thật thản nhiên nhẹ nhàng.

“Vọng tưởng.” Trong phút chốc sự khát máu tỏa ra như bão táp giữa đôi mày Độc Cô Tuyết.

Chàng trai áo trắng nhìn Độc Cô Tuyết, thản nhiên nói: "Thật không biết điều mà, vậy các người cứ xông qua đi, nếu có thể ra khỏi mặt hồ này xem như các người qua được cung này." Vừa dứt lời, y vỗ vỗ lưng con rùa bên dưới, chậm rãi di chuyển đến trung tâm hồ nước.

Trong phút chốc sắc mặt Độc Cô Tuyết thật nặng nề.

Diện tích hồ nước trước mắt ước chừng khoảng ba bốn mươi trượng, không hề có vật nào có thể dùng làm điểm tựa mượn lực. Cho dù khinh công của hắc có cao cường đến đâu, hắc cũng không đủ năng lực nhảy một cái là phóng qua cả ba bốn mươi trượng, hắc nào biết bay. Mà hắc đã không qua được thì với khinh công của Vân Khinh không thể vượt qua là việc không cần bàn cãi.

Nếu không thể đi trên không trung vậy thì chỉ còn cách là lặn dưới mặt nước, là bơi qua đó? Vừa nghĩ đến điều này Độc Cô Tuyết liền nhíu đôi mày lại, loài quái ngư sống trong hồ nước kia dữ tợn như vậy, chỉ trong giây lát đã xơi tái sạch sẽ một con dê còn sống. Bọn họ muốn bơi qua nơi này ít nhất cũng mất khoảng thời gian là nửa nén nhang, phỏng theo tốc độ của đàn cá quái dị kia có lẽ xương cốt hai người sẽ không còn lại chút gì.

Cho dù hắc có bản lĩnh hơn trời, cũng không có khả năng múa những đường kiếm liên hoàn không một khe hở trong nước, để phòng vệ kín toàn thân. Huống hồ gì, trên mặt đất thì âm công của Vân Khinh là đứng đầu thiên hạ, nhưng vừa bước xuống nước thì nó hoàn toàn vô dụng.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Độc Cô Tuyết xanh mét, rốt cuộc Nam Vực này đang chứa đựng những thứ quái quỷ gì kia chứ.

Vân Khinh đứng cạnh Độc Cô Tuyết, chau đôi mày, lẳng lặng nhìn hồ nước không lên tiếng.

"Có nhảy hay không?" Gã khoác áo choàng trắng ngồi trên lưng rùa nhẹ nhàng lướt đi trên trung tâm hồ nước, gã nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Khinh giống như đang xem hai thứ đồ vật gì đó chứ không phải là đang nhìn hai con người, không hề có chút cảm xúc, cứ thản nhiên lạnh nhạt thốt ra lời.

Siết chặt thanh nhuyễn kiếm trong tay, Độc Cô Tuyết hung hăng nghiến chặt răng, giống như trong phút chốc đã hạ quyết tâm vững chắc, trầm giọng quát: "Nói lời giữ lời?"

"Ta nói được thì làm được." Gã áo trắng đáp không chút do dự.

Độc Cô Tuyết nghe được lời hứa lập tức vùng tay áo bào lên, bước từng bước hướng về hồ nước mà nhảy xuống.

Nhưng hắn chỉ vừa nhích người một cái, Vân Kinh đứng cạnh hắn này giờ vẫn không hé răng đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy cánh tay hắn, kéo người hắn lại.

“Chàng đã từng nói, có chết cũng chết cùng một nơi, chàng quên rồi sao.” Giọng nói khẽ khàng vang lên bên tai, Độc Cô Tuyết đứng lại quay đầu nhìn Vân Kinh đang đứng bên cạnh.

Trên khuôn mặt Vân Kinh không có chút biểu cảm nào, chỉ bình tĩnh nhìn chăm chú Độc Cô Tuyết, tóm chặt lấy tay hắn: “Dù chàng quên, ta cũng không quên.”

Bảy chữ lạnh nhạt thản nhiên vang lên, làm cho thân thể Độc Cô Tuyết hơi run lên, hắn xoay tay nắm lấy cánh tay Vân Kinh đang giữ chặt tay mình.

Vân Kinh chăm chú nhìn ánh mắt nóng rực của Độc Cô Tuyết, sâu trong đáy mắt kia là một tình cảm nồng nàn thắm đượm, cô càng siết chặt tay Độc Cô Tuyết hơn, nhìn thẳng vào mắt Độc Cô Tuyết, thốt lên từng chữ từng chữ một: “Nếu chàng muốn dùng sinh mệnh chàng đổi bình an cho ta, chi bằng ta đi trước một bước.”

Vừa dứt lời, cô giật phắt cánh tay đang nắm chặt lấy tay Độc Cô Tuyết, xoay thân nhún người lập tức nhảy vào hồ nước.

Độc Cô Tuyết thấy vậy xoay tay một cái bắt lấy Vân Kinh, trực tiếp kéo thân thể đang lơ lửng trên không trung của cô xuống, duỗi cánh tay cứng rắn ra, ôm chặt lấy Vân Kinh găm lên: “Không cho phép.”

Vân Kinh bị cánh tay rắn như sắt của Độc Cô Tuyết ôm chặt vào ngực hắn, cô cũng không giãy dụa nữa, chỉ trầm giọng nói: “Ta cũng không cho phép chàng.”

Độc Cô Tuyết nghe vậy lại càng thêm siết chặt vòng tay ôm lấy Vân Kinh, sức mạnh to lớn kia hết như muốn đem cô hòa tan vào cơ thể hắn.

Vân Kinh không lên tiếng, chỉ tùy ý để Độc Cô Tuyết gài gao siết chặt vào lòng. Tuy Độc Cô Tuyết không hề nói bất cứ câu nào, nhưng sao cô lại không hiểu suy nghĩ của hắn chứ. Người này lúc trước đã đem cơ hội sống nhường cho cô một lần, hôm nay tính khí hắn vẫn như vậy không hề thay đổi.

“Sống có đôi, chết cùng huyệt.” Lời nói nhẹ nhàng tựa gió xuân, lại vô cùng kiên quyết.

“Ngốc nghếch.” Độc Cô Tuyết nghe thế cuối cùng cũng không nén lòng được nữa, cúi đầu hung hăng đặt một nụ hôn lên môi Vân Kinh. Đây là người hắn yêu thương nhất trong đời này, đây là người con gái của hắn, chỉ của hắn thôi.

Trong cuộc đời có được một người vợ như thế thì người chồng còn trông mong gì hơn đây.

“Nghe lời đi, để ta nhảy.”

Vân Khanh nghe vậy lại nhúc nhích thân mình, Độc Cô Tuyết giữ chặt lấy Vân Khanh cản cô lại, không cho cô động đây, hần hạ thấp giọng thì thầm bên tai Vân Khanh: “Hãy nghe ta nói hết đã, cửa này nàng hoàn toàn không qua được, thay vì hai chúng ta cùng nhau xuống nước làm vướng tay vướng chân ta, chi bằng nàng theo y đi qua trên hồ, còn ta sẽ xông qua hồ nước này, nàng còn chưa tin vào bản lĩnh của ta sao?”

Lời còn chưa nói hết, Độc Cô Tuyết bất chợt cảm thấy hông đau buốt, Vân Khanh đang hung hăng nhéo hần: “Chàng cho rằng cứ nói chàng thật sự không có gì không làm được, thì có thể lừa được ta sao?”

Vân Khanh hiểu hàm ý của Độc Cô Tuyết, cô biết môi trường nước là nhược điểm lớn nhất của cô, đã không sử dụng được âm công, mà còn có đến ngàn vạn con cá to cỡ bằng bàn tay đang chờ đợi. Nếu thật sự xuống nước, chắc chắn Độc Cô Tuyết phải phân tâm bảo vệ cô, chẳng khác nào trở thành vật cản trở hần, cả hai chắc chắn không còn đường sống.

Một khi đã vậy, chi bằng để hần một mình xông qua, trong lòng sẽ không có chút e dè, có lẽ khả năng thành công sẽ lớn hơn. Chẳng qua Độc Cô Tuyết rốt cuộc cũng là một con người, không phải là thần, có mạnh mẽ đến mức nào cũng không thể quá siêu nhiên. Có nhiều quái ngư như thế, Độc Cô Tuyết sao có thể...

“Tin ta.” Độc Cô Tuyết dùng sức kéo Vân Khanh lại, cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt Vân Khanh, hiển hiện trong đáy mắt kia là một sự quyết tâm, tự tin và kiêu ngạo, hần vẫn còn rất nhiều việc cần phải làm, còn nhiều người đang chờ đợi hần, hần sẽ không chết, chắc chắn không.

Vân Khanh nhất thời nhú mày, còn chưa kịp nói lời nào, Độc Cô Tuyết đột nhiên tiếp lời: “Nếu ta không xông qua được, nàng hãy nhảy xuống giúp ta.”

Vân Khanh nghe được những lời này ngẩng lên nhìn chăm chú vào ánh mắt kiên định của Độc Cô Tuyết, cô hiểu rằng chuyện này hần đã hạ quyết tâm làm bằng được. Cô lập tức hít thật sâu một hơi, vô cùng bình tĩnh gật đầu đáp: “Được.”

Độc Cô Tuyết nghe thấy cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán Vân Khanh, khẽ siết chặt vòng tay ôm lấy Vân Khanh một cái, rồi xoay người nhảy xuống hồ nước.

Vân Khanh dõi theo bóng dáng Độc Cô Tuyết, giờ phút này đây ngược lại cô rất bình tĩnh. Hần sống, cô sẽ sống, hần chết, cô sẽ cùng chết, trong lòng cô lúc này vô cùng bình thản.

“Đưa ta qua đó.” Vân Kinh đưa mắt nhìn gã áo trắng ngồi ở trung tâm hồ nước, cất tiếng thật lạnh nhạt.

Ngay trong khoảnh khắc Vân Kinh mở miệng, Độc Cô Tuyệt đạp một cước bên bờ hồ, phi thân nhảy lên một cái, xoay người trong không trung lộn hai vòng, rồi nhảy thẳng xuống giữa hồ.

Chỉ nghe một tiếng tồm vang lên, một màn bọt nước văng tung tóe, trong phút chốc sóng nước cuộn trào xung quanh, ánh nắng mặt trời chiếu rọi những bóng sáng vàng tươi, chúng rẽ sóng lao xuống nước.

Gã trai khoác áo choàng trắng thấy vậy, trên mặt thoáng hiện lên một nét cười lạnh nhạt, vồ vồ lưng con rùa đang cưỡi, nó lập tức bơi tới bên bờ hồ Vân Kinh đang đứng chờ. Gã nói lời luôn giữ lấy lời, chỉ cần một người nhảy xuống, gã sẽ để một người đi qua.

Mặt hồ cuộn sóng một lúc lâu, bọt nước văng tung tóe khắp nơi, đàn cá bắt đầu bắn mình vọt lên cao, một ít sắc máu bắt đầu lan ra trong hồ, những chấm máu nhỏ xíu, như những sợi tơ đỏ tỏa ra trong dòng nước xanh biếc, cực kỳ rục rở.

Vân Kinh đứng trên lưng rùa, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong vắt mà không hề quan sát động tĩnh bên dưới, trên khuôn mặt cô luôn là vẻ thản nhiên, chỉ có năm ngón tay đang nắm chặt lấy cây Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, từng đốt từng đốt trắng bệch ra, sức lực kia như muốn bẻ đôi cây huyền cầm cứng rắn.

Nước biếc trời xanh, gió nhẹ lướt qua không gian yên tĩnh.

Đạp một cước trên lưng rùa, Vân Kinh nhún người một cái đáp lên bờ bên kia.

“Bong” Một tiếng chuông nặng nề vang lên, cung thứ năm, đã vượt qua.

Nhưng Vân Kinh cũng không bỏ đi, chỉ đứng bên bờ hồ, cúi người xuống nhặt vài tảng đá lên, lạnh nhạt nhìn sóng nước quay cuồng dữ dội trong hồ.

“Chưa bao giờ có người nào vượt ra khỏi hồ nước của ta, ta khuyên cô tốt nhất là nên quý trọng thời gian.” Gã áo trắng đứng dậy chậm rãi bước khỏi hồ, đi lên bờ.

Vân Kinh không hề ngó ngang gì tới gã nọ, tầm mắt cô luôn nhìn chăm chú mặt hồ, những cơn gió nhẹ thổi tung tà áo, làn tóc Vân Kinh, khoác lên người cô một khí chất vừa trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, lãnh đạm.

Gã áo trắng thấy vậy, cũng không quan tâm tới Vân Kinh nữa, chậm chạp đi về phía con đường dẫn lên núi.

“Bùm!” Đúng vào lúc y chuẩn bị cất bước đi, mặt hồ bất ngờ nổ vang một tiếng, đó là âm thanh mặt nước bị chém tách ra, chấn động trời đất, nổ ầm ầm bên tai, trong khoảnh khắc đó gã áo trắng khẽ nhướng đôi mày, xoay người nhìn lại.

Ở trung tâm hồ nước, một cột sóng nước vọt thẳng lên không trung, trong hồ nước trong vắt, có một người toàn thân đầm máu rẽ nước bay ra, người đó xuyên qua dòng nước đập trên ngọn sóng phóng tới.

Vân Khanh vẫn luôn bình tĩnh quan sát chăm chú mặt hồ, trong phút chốc nét mặt liền thay đổi, tay cô nhanh như chớp nhắm ngay vị trí dưới chân Độc Cô Tuyết, ném tảng đá ra nhanh như bay.

Thét một tiếng thật dài, Độc Cô Tuyết đập một cước dẫm nát hòn đá Vân Khanh ném tới, tung hoành trên mặt hồ liên tục, đập nước lướt tới, lao thẳng lên bờ, trên người hắn vẫn còn treo lủng lẳng khoảng mười con quái ngư vàng rực.

Vân Khanh vừa thấy lập tức khẽ động năm ngón tay, hơn mười luồng âm nhận nhắm thẳng bắn vào mười con quái ngư đang bám trên người Độc Cô Tuyết.

Sắc máu vấy tung tóe, tiếng đàn vang lên thật mãnh liệt, trong giây lát những con cá rơi xuống khỏi người Độc Cô Tuyết.

Khấp cả người đầm đìa máu tươi, với vẻ mặt kiêu ngạo, ngang tàng, Độc Cô Tuyết phi thân dừng lại trước mặt Vân Khanh, trên khóe miệng nở một nụ cười vô cùng tươi đẹp, cất tiếng tràn ngập tự tin: “Ta đã qua.”

Vân Khanh nhìn Độc Cô Tuyết đứng trước mặt khấp cả người máu thịt lẫn lộn, toàn thân đều là vết thương. Tuy rằng cô không chứng kiến tận mắt trận chiến dữ dội dưới đáy nước, nhưng có thể khiến Độc Cô Tuyết bị thương tới nước này, không cần nghĩ cô cũng biết trận đánh dưới kia dữ dội đến nhường nào. Cô không nén lòng được nghiêng chặt răng một cái, kéo Độc Cô Tuyết ngồi xuống, xé rách vạt áo mình, không hé răng một tiếng lẳng lặng băng bó cho Độc Cô Tuyết. Cũng may tất cả đều là những vết thương ngoài da, mặc dù thấy chảy rất nhiều máu, nhưng lại không động đến gân cốt.

Độc Cô Tuyết thấy vậy gập ngón tay lại búng vào trán Vân Khanh quát: “Đừng nghĩ lung tung.”

Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt có vẻ tức giận của Độc Cô Tuyết, Vân Khanh khẽ khàng nói: “Sẽ không có lần nữa đâu.”

Độc Cô Tuyệt nghe được chỉ cười, tựa người vào lòng Vân Khinh, hẩn nhắm mắt lại điều hòa hơi thở, môi trường nước là nhược điểm lớn nhất trong âm công của Vân Khinh, hẩn vô cùng mong đợi có một ngày Vân Khinh sẽ thoát khỏi điểm yếu này.

Gã áo trắng nọ đứng bên cạnh chứng kiến toàn bộ mọi chuyện, thấy vậy chỉ khẽ nhú đôi mày, đưa mắt nhìn lướt qua mười hai đài lửa đang cháy, trên nét mặt thoáng hiện lên một vẻ trầm tư.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh cố gắng nuốt sống vài con cá kỳ lạ này, lấp đầy bụng, rồi nhanh chóng chạy đến cung thứ sáu. Đã mất bốn canh giờ trôi qua, bọn họ không có thời gian để dưỡng thương hay là giầy bày tâm sự nữa đâu.

Một tòa cung điện màu đen, khung cảnh xung quanh là một sắc tối đen, âm u, cung điện thứ sáu đứng sừng sững giữa không gian của một ngọn núi đen.

Hoàn toàn khác với hai cung điện Trần Bì và Hồng Ngọc hoàn toàn trống rỗng không có bất cứ vật gì, trong cung điện màu đen này lối đi quanh co khúc khuỷu, bước trong giống hệt đặt chân vào một mê cung rộng lớn.

“Không có ai?” Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh đi trong cung điện thứ sáu lâu rất lâu, vẫn không hề gặp được một ai.

Một không gian vô cùng yên tĩnh, không có ánh sáng mặt trời, không có một âm thanh nào khác, chỉ có tiếng chân hai người bước trên mặt đất, vô cùng rõ ràng, âm trầm tối tăm không thể rõ được.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, bước chân càng thêm cẩn thận đi về phía trước.

Hành lang dài này dường như không hề có nơi tận cùng, trên những bức vách dọc theo hành lang là những bức tranh điêu khắc loài cây Bà Sa song thụ, những đóa hoa xinh đẹp kia, hình dạng kỳ dị kia, dáng vẻ một bên khô xơ xác một bên lại xanh tươi um tùm, trông thật sống động, giống hệt như thật.

“Phụt.” Một âm thanh giòn tan vang lên, ngọn đèn ảm đạm thấp trên hành lang bùng lên một tia hoa lửa, khiến ánh sáng càng thêm mờ ảo.

Bước qua một góc rẽ, trước mặt bỗng sáng ngời, trong một không gian tương đối rộng rãi thoáng đãng, hai cây Bà Sa song thụ đứng sừng sững ở giữa phòng.

Một bên khô héo một bên tươi xanh.

Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh quan sát kỹ, cả thân cây Bà Sa song thụ này là một màu đen sẫm, là làm từ sắt nguyên chất, chẳng qua cành lá được chế tác vô cùng tinh tế, giống hệt như một bức tranh tinh xảo được điêu khắc trên một bức tường, nhưng chúng đều là đồ giả.

Trên song thụ treo lủng lẳng những quả cầu màu trắng lớn cỡ quả trứng, buộc chi chít, những quả trắng ngà trên một cây đen sẫm, chỉ đưa mắt nhìn lướt qua chúng đã đập thẳng vào mắt.

“Làm giống ghê...” Độc Cô Tuyệt nhìn cây Bà Sa song thụ trước mắt, đột nhiên thay đổi sắc mặt, trừng mắt nhìn kỹ hình dáng quả cầu màu trắng kia, lời nói đến bên miệng phải ngừng lại nuốt xuống.

Vân Kinh đứng trước Độc Cô Tuyệt, lúc đó cũng đã thấy rõ hình dáng của quả cầu màu trắng kia, cô không khỏi phải giật mình, cơ thể đột nhiên ớn lạnh, sờn cả gai ốc.

Thứ màu trắng to cỡ quả cầu kia, cô đã từng gặp qua một lần, lúc vẫn còn trên lãnh thổ nước Tần chính là kẻ tự nhận là thuộc hạ của Kỳ Vương đuổi giết Tuyệt Lê kia. Cô đã tận mắt thấy loài trùng màu xanh biếc kia chỉ trong chớp mắt đã hút cạn máu một người sống và biến kẻ đó thành cái xác khô, trong phút chốc tất cả những hình ảnh đó dâng lên tràn ngập trong đầu cô.

Khi đó chẳng qua cô chỉ hơi hoảng sợ một chút cũng không cần dốc sức đối phó, là vì Độc Cô Tuyệt tới kịp lúc, bây giờ trên hai gốc cây này treo chi chít khoảng mấy trăm quả cầu tròn, nếu để cho chúng nó phá kén chui ra...

Thật không dám tưởng tượng, Vân Kinh quay đầu lại đưa mắt nhìn Độc Cô Tuyệt một cái.

Độc Cô Tuyệt giơ tay ra hiệu không được lên tiếng, rồi kéo Vân Kinh bước chậm lại, nhẹ nhàng không gây ra chút tiếng động nào đi về phía dưới tàng cây Bà Sa song thụ, lối đi ra khỏi nơi này nằm ở đằng sau cây Bà Sa song thụ. Nếu muốn xông ra, thì phải đi qua tàng cây đó.

Những quả trứng màu trắng treo lủng lẳng trên những nhánh cây, giữ chặt những quả cầu tròn trĩnh trên cây là một sợi tơ mảnh giống hệt tơ nhện, nếu chỉ có chút xao động thì...

Nhẹ chân nhẹ tay đi ngang qua gốc Bà Sa song thụ, Vân Kinh cảm nhận được bàn tay Độc Cô Tuyệt đang nắm lấy tay cô toát đầy mồ hôi.

Khẽ thở phào một hơi, hai người vẫn chưa kịp bước vào con đường trước mặt kia, thì đột ngột phía sau ập tới một trận gió, hai quả cầu hình trứng màu trắng trên cây lắc lư một cái, cùng rơi xuống.

“Chạy nhanh!”

“Chạy!”

Cái kén trắng hình trứng rơi xuống, liền vỡ tan ra, loài trùng xanh biếc chậm chạp bò ra từ bên trong, toàn thân nó mang một màu xanh cực kỳ đáng sợ, còn xanh đậm và lớn hơn cả những con trùng lần trước Độc Cô Tuyết và Vân Khinh nhìn thấy.

Trong tiếng “Chít chít!”, những con trùng xanh bắt đầu di động, tốc độ không nhanh như chớp giống lần trước, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, chúng kêu líu ríu bò theo hướng Vân Khinh và Độc Cô Tuyết đang chạy như điên trong hành lang, tốc độ này thật sự khiến người ta hoảng sợ, chúng áp sát theo Độc Cô Tuyết và Vân Khinh.

Lao đi như điên, Vân Khinh và Độc Cô Tuyết phóng như bay trên không trung, ống tay áo lay động, chân không chạm đất, lúc này cũng không màng phía trước có đường đi hay không, thấy cửa trước mặt liền xông qua không cần nghĩ ngợi, tốc độ như ánh chớp.

“Chít chít! Chít chít!” Trong không gian tĩnh lặng, tiếng chít chít truyền tới từ sau lưng, đập vào trong tai hai người khiến lông tơ dựng đứng, đôi chân càng lúc càng nhanh thêm.

Tiếng đàn tuôn ra rào rạt, mười ngón tay Vân Khinh múa như bay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, những âm nhận vô hình dày đặc tụ tập lại sau lưng hai người, bày ra một vòng tiếp một vòng phòng ngự cho cô và Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết đưa tay bắt lấy Vân Khinh, lao băng băng về phía trước, sắc mặt hấn vô cùng khó coi.

“Chít chít...” âm thanh của những con trùng xanh vang lên ở phía sau càng ngày càng gần, tầng âm nhận phòng ngự của Vân Khinh dường như hoàn toàn vô dụng với chúng, dựa vào tốc độ bản thân, chúng đã trực tiếp tránh khỏi những luồng âm nhận tầng tầng lớp lớp của Vân Khinh.

Rẽ qua một khúc quanh, Vân Khinh liếc mắt nhìn thoáng qua đằng sau, dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn, ở đằng xa xa loài trùng xanh biếc bò lúc nhúc dày đặc che kín toàn bộ nền điện, Vân Khinh không khỏi rung mình một cái, ngón tay lướt trên dây đàn càng thêm nhanh.

Tốc độ di chuyển của đám trùng đó nhanh, cô còn phải nhanh hơn mới có thể chặn chúng lại, âm nhận mới có thể có tác dụng với chúng nó.

Mười ngón tay tung bay, chỉ thấy tốc độ Vân Khinh càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, bóng dáng tàn ảnh của những ngón tay lay động liên tục.

Những giọt mồ hôi trượt dài trên gò má, Vân Khinh không còn thời gian để quay lại nhìn chúng thêm nữa, hai tay cô lướt trên đàn càng nhanh thêm.

Không thể để chúng đuổi theo, nếu chúng mà đuổi kịp...

“Keng!” Một tiếng động thật nhỏ vang lên, Độc Cô Tuyết chém một kiếm vào góc ngọn đèn treo trên tường, chiếc đèn lập tức rơi xuống lăn trên mặt đất, lửa đỏ cuộn cuộn bùng ra xung quanh từ vị trí chiếc đèn, từng đám từng đám lửa bốc lên trên mặt đất. Hy vọng rằng lửa có thể ngăn cản chút ít tốc độ của chúng nó.

Nhưng lũ trùng này lại không may bị ảnh hưởng, chúng nhanh chóng phóng thẳng qua, không vì ngọn lửa đang cháy bùng cản trở mà giảm tốc độ lại.

Độc Cô Tuyết lướt mắt nhìn lại, sắc mặt trở nên xanh mét, nếu hôm nay hãn và Vân Khinh vẫn còn sống chạy khỏi nơi đây thì sau này nhất định phải bảo Vân Khinh diệt hết toàn bộ cái lũ quỷ quái này. Chết tiệt thật, rốt cuộc chúng nó là thứ quái vật gì!

Máu rỉ ra từ miệng vết thương đã được băng kín lại, từng giọt từng giọt rơi xuống, miệng vết thương của Độc Cô Tuyết lại vỡ ra, nhưng Độc Cô Tuyết lại giống như không phát hiện, chỉ biết vội vàng tóm lấy Vân Khinh chạy như bão táp.

Ngửi được mùi máu tươi, tinh thần đám trùng xanh biếc xem ra càng thêm hăng hái, tốc độ chúng nó càng thêm nhanh, dường như có thể nghe thấy âm thanh chúng bay trong không trung phóng thẳng tới chỗ hai người.

Chỉ thấy trong cung điện màu đen, Vân Khinh và Độc Cô Tuyết nhanh như bay phóng về phía trước, ở đằng sau cách hai người không xa là một đàn trùng, trong ánh đèn mờ ảo, những luồng gió lạnh u ám tràn tới từng cơn.

Đến gần, gần hơn, cảm giác âm u lạnh lẽo kia dường như đã gần sát sau lưng hai người, trong không gian tĩnh lặng tiếng những con trùng bò loạt xoạt trên nền đất giống hệt như tiếng sấm đình tai nhức óc rền rĩ vang vọng bên tai Độc Cô Tuyết và Vân Khinh.

Những đốm sáng chập chờn mờ ảo trong bóng tối, người và trùng chỉ cách nhau một cái bóng đen kéo dài.

Mồ hôi trên trán tuôn xuống, trượt vào trong y phục, hai mắt Độc Cô Tuyết đỏ ngầu, nắm chặt lấy Vân Kinh vận hết sức lực bản thân đến cực hạn phóng như bão táp tới nơi cuối cùng của hàng lang.

Cửa ở đâu? Lối ra của cung điện ở nơi nào?

Mười ngón tay là lướt trên huyền cầm, Vân Kinh vừa lao đi bằng bằng vừa gảy đàn, mồ hôi chảy từ đầu ngón tay rơi xuống Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, bóng dáng những ngón tay chập chờn ẩn hiện, chỉ thấy tàn ảnh mười ngón tay của cô liên tục lay động trong không gian.

Lách mình một cái hai người rẽ qua một khúc quanh, đôi mắt đỏ bừng của Độc Cô Tuyết đột nhiên sáng ngời, trong nháy mắt hân hoan cuồng thét lớn: “Cuối cùng!”

Nơi tận cùng hành lang là một cánh cửa màu đen thật lớn đứng sừng sững trước mắt hai người, đó chính là cửa sau của cung điện này.

“Nhanh!” Trong phút chốc kinh công của hai người tăng lên đến điểm cực hạn, phi thân nhanh đến cánh cửa phía trước.

Mà đúng vào lúc đó, đám trùng ở phía sau cũng đã đuổi đến. Hai người chỉ nghe thấy tiếng xé gió vun vút truyền tới, đám trùng lúc nhúc phóng thân lên không trung lập tức nhắm thẳng vào Vân Kinh và Độc Cô Tuyết mà bay tới.

Trong đôi mắt là một màu đỏ rực, Vân Kinh hung hãn cắn chặt môi dưới một cái, mười ngón tay gảy điên cuồng, như hoa bay khắp trời, âm nhận chồng chất lên nhau, năm sáu ba mươi âm tầng tầng lớp lớp bắn ra, thành hình trong chớp mắt, nhanh chóng bay tới bao phủ lấy đám trùng đang phóng tới từ phía sau.

Trong nháy mắt, đám trùng dường như sắp bổ nhào vào hai người bọn họ lập tức đồng loạt ngừng lại giữa không trung trong chốc lát.

Đúng lúc này, Độc Cô Tuyết điên cuồng xông đến cánh cửa hậu điện, vung một chưởng đánh vào cánh cửa đẩy nó ra.

Ánh sáng chập chờn lay động trên cánh cửa sơn đen, Độc Cô Tuyết chỉ cảm thấy lòng bàn tay đang đặt trên cánh cửa bỗng nhiên tê buốt, có thứ gì đó cản hẳn một cái. Nhưng vào thời điểm này không có thời gian để quan tâm chuyện đó, Độc Cô Tuyết cũng không kịp nhìn lại, dùng một tay đẩy cánh cửa ra, ôm lấy Vân Kinh vọt nhanh ra ngoài.

Ở phía sau, đám trùng bị Vân Khinh cản trở trong khoảnh khắc đã phá tan luồng âm nhận của Vân Khinh, phi thân như bay phóng thẳng tới hai người.

Lắc mình một cái lao ra khỏi điện, Độc Cô Tuyết và Vân Khinh cũng không chút nghĩ ngợi, xoay người vung tay lên đồng loạt, thêm một tiếng rầm nữa vang lên hai người đóng chặt cánh cửa sau của cung điện.

Sau khi nghe thấy một tiếng ầm ầm rất lớn ở đằng sau cánh cửa đóng kín kia, âm thanh chít chít rớt cuộc cũng không còn nữa, Vân Khinh và Độc Cô Tuyết mệt mỏi tựa vào cánh cửa điện mà đứng thở hổn hển.

Trong lúc thở, Độc Cô Tuyết nâng cánh tay lên nhìn vào lòng bàn tay mình, trên đó có một vết đen to cỡ hạt gạo.

Hết chương 118

Chương 119 – Chàng trai áo bào trắng

Độc Cô Tuyết khẽ nhíu mày, gì vậy, không có chút đau đớn nào, cũng không có cảm giác là trúng độc. Nhưng xem dấu vết này, hẳn là đã bị trúng độc căn, vậy rốt cuộc là có trúng độc hay không.

“Chàng sao rồi?”, tựa vào cửa điện thờ dốc, Vân Kinh bỗng bắt gặp Độc Cô Tuyết khẽ nhíu mày nhìn vào lòng bàn tay của mình, sắc mặt chợt thay đổi, vội đi về phía hân trầm giọng hỏi.

“Không có gì...” Còn chưa nói hết câu, toàn thân Độc Cô Tuyết đột nhiên run lên, một cơn đau đớn truyền từ lòng bàn tay đánh thẳng vào tim hân. Trong phút chốc, trái tim giống như bị ngàn vạn nhát đao xuyên qua, đau đến mức không thể thở được.

“Ồi.” Độc Cô Tuyết rên lên một tiếng, tay phải nắm thanh trường kiếm cắm mạnh xuống mặt đất chống đỡ toàn bộ thân thể. Trong khoảnh khắc, những giọt mồ hôi lớn túa ra trên trán hân, chảy theo hai bên má nhỏ xuống mặt đất.

Thân hình hân run rẩy dữ dội, khuôn mặt cực kỳ kiên cường chợt trở nên tái nhợt trắng bệch. Không còn nét lạnh lùng, tàn khốc trên mặt nữa mà lúc này đã hoàn toàn nhả nhúm, cả người đều phát run lên.

Vân Kinh chợt hoảng sợ, vội vàng chạy lên phía trước, cầm tay trái của Độc Cô Tuyết lên, nhìn lướt qua rất nhanh. Trong lòng bàn tay hân có một vết căn nhỏ như hạt gạo, màu đen đang từ từ nhạt dần, chỉ còn lại một dấu vết mờ nhạt, trúng độc rồi.

Vân Kinh không kịp nghĩ nhiều, rạch một kiếm trên bàn tay của Độc Cô Tuyết nặn máu độc ra ngoài, đồng thời ép cánh tay trái Độc Cô Tuyết lại để ngăn cản máu độc lưu thông lên trên.

Nhưng tại nơi mũi kiếm rạch một đường kia vốn không có máu đen chảy ra, chỉ là một màu đỏ tươi, một màu đỏ thắm rực rỡ như bình thường, nghĩa là không có độc, sao có thể như vậy?

Đáy mắt Vân Kinh tràn đầy kích động và lo lắng, không thể nào, nếu không phải bị trúng kịch độc thì với một người kiên cường như Độc Cô Tuyết, những chất độc bình thường sao có thể làm cho hân biến thành bộ dáng như vậy chỉ trong khoảnh khắc thế được. Cô chưa quên khả năng chịu đựng của Độc Cô Tuyết kiên cường

đến nhường nào. Nếu không phải đau đớn quá mức không thể chịu đựng được thì sao hẳn có thể kêu thành tiếng và có bộ dạng như thế.

“Tuyệt, Tuyệt.” Cô quay người ôm lấy thân thể đang ngã xuống vì không chống đỡ nổi của Độc Cô Tuyệt. Trong mắt Vân Khinh lần đầu tiên lộ ra sự lo lắng và sợ hãi không thể che giấu.

Ngã vào người Vân Khinh, thân thể Độc Cô Tuyệt bắt đầu co rút không ngừng, toàn bộ gương mặt vặn vẹo, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, dùng hết sức nghiến chặt lại để ngăn tiếng gào thét phát ra vì đau đớn quá mức, đầu ngón tay đâm sâu vào trong da thịt.

Đau, toàn bộ xương cốt, chân tay giống như có ngàn vạn cây kim châm vào, lục phủ ngũ tạng bị khuấy động đến long trời lở đất khiến hắn quay cuồng, như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Tuyệt của cô rốt cuộc đã trúng kịch độc gì?

Vân Khinh ôm chặt lấy Độc Cô Tuyệt, hai mắt đỏ ửng, vội vã lần tìm thuốc giải Độc Cô Tuyệt vẫn luôn mang theo trong đai lưng, cũng không cần nhìn là bao nhiêu đã đổ hết vào miệng hắn.

“Sao rồi, sao rồi? Còn đau không, có chỗ nào không tốt nữa không?” Sự hoảng sợ tột cùng bao trùm khắp khuôn mặt Vân Khinh, cô vô cùng sợ hãi.

Không hề giảm bớt, vẫn đau đớn như trước.

Vân Khinh nhìn Độc Cô Tuyệt cắn răng cố gắng chống cự và chậm rãi lắc đầu, trái tim như muốn treo ngược lên. Thuốc của Độc Cô Tuyệt đều là cực phẩm trong cực phẩm nhưng lại không có tác dụng, vậy phải làm sao đây?

Chất độc này nhất định là bị trúng ở trong cung thứ sáu, trước đó không hề có, chắc chắn là sau khi rời khỏi nơi đó. Không được, không thể để cho Độc Cô Tuyệt chết ở đây được, tuyệt đối không thể.

Cắn răng dùng toàn bộ sức lực, Vân Khinh ôm lấy Độc Cô Tuyệt chạy về phía rừng núi phía trước.

Đặt Độc Cô Tuyệt đằng sau một tảng đá lớn, Vân Khinh ôm chặt lấy hắn, nhìn khuôn mặt đang đau đến mức hoàn toàn không còn chút máu nào, trắng bệch, nhả nhúm nhưng lại kiên cường cắn răng chịu đựng không rên lên một tiếng. Vân Khinh cắn chặt môi dưới, rồi hôn thật mạnh lên môi Độc Cô Tuyệt.

“Chờ ta.” Nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, Vân Khinh khẽ nói rồi đứng lên, xoay người định đi vào bên trong cung điện màu đen kia.

Độc Cô Tuyết bị trúng độc chỗ nào, chỗ đó nhất định có thuốc giải, nhất định sẽ có.

Thân hình mới vừa chuyển động, tay cô bỗng bị một lực cực mạnh kéo xuống, Vân Kinh vừa đứng lên chưa kịp lao đi, cả người kéo xuống ngã vào lòng Độc Cô Tuyết đang ngồi dưới đất.

“Tuyết.” Vân Kinh vội vã đứng lên lao đi tiếp.

Đột nhiên Độc Cô Tuyết nắm chặt tay Vân Kinh, cánh tay duỗi ra ghì chặt cô vào lòng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nàng dám đi... Ta sẽ giết nàng.” Chỉ nói có bảy chữ ngắn ngủn như thế nhưng lại làm cho thân thể Độc Cô Tuyết càng thêm run rẩy kịch liệt, khuôn mặt tái nhợt đến dọa người, khiến người ta không thể nhìn gần.

“Tuyết.” Mắt Vân Kinh đỏ ửng, xoay tay lại bắt được cánh tay Độc Cô Tuyết.

“Đừng nhúc nhích.” Siết chặt Vân Kinh vào trong ngực, Độc Cô Tuyết cúi đầu cắn một cái trên cổ Vân Kinh. Tuy là hằn đau nhưng sao hằn không biết Vân Kinh muốn làm gì chứ, bên trong cung điện kia có nhiều trùng độc như vậy, bọn họ có thể thoát ra là may mắn lắm rồi, giờ còn muốn quay trở lại, không cho phép, tuyết đối không cho phép.

Cảm nhận được vòng tay của Độc Cô Tuyết đang siết chặt lấy mình, trong lòng biết rõ suy nghĩ của mình không thể gạt được Độc Cô Tuyết. Nhưng chẳng lẽ cô lại trơ mắt nhìn Độc Cô Tuyết đi tìm cái chết, không, không được.

Nước mắt trong suốt tràn đầy hai mắt, Vân Kinh vẫn để Độc Cô Tuyết cắn lên cổ mình, ngón tay chậm rãi đặt lên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ.

Đúng lúc này, cả người Độc Cô Tuyết đột nhiên rung mạnh rồi run rẩy không ngừng, hơi thở có cảm giác không ổn, một thứ gì đó tanh ngọt ứa lên trong cổ họng, rồi trào ra văng lên cổ Vân Kinh.

“Tuyết.” Vân Kinh hoảng hốt, ôm chặt lấy Độc Cô Tuyết, sự tuyệt vọng tràn đầy trên gương mặt không còn chút máu.

Nhưng ngay sau khi phun ra một ngụm máu tươi, cả thân người Độc Cô Tuyết lại co rút kịch liệt mấy lần rồi đột nhiên sau đó ngừng hẳn, không còn run rẩy nữa.

Phản ứng này của Độc Cô Tuyết khiến tim Vân Kinh như muốn ngừng đập.

“Không sao.” Giọng nói cứng rắn như thép vang lên bên tai, Độc Cô Tuyết đang yên lặng đột nhiên vỗ vỗ phía sau lưng Vân Kinh lúc này đang cứng ngắc, chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Chàng... Sao...” Vân Khanh nghe thấy giọng nói của Độc Cô Tuyết, cảm giác được động tác của hắn, trong nháy mắt chợt dâng lên trăm mối tơ vò, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Độc Cô Tuyết, giọng nói đứt quãng không thành lời.

“Đừng sợ, ta không sao, không sao cả.” Độc Cô Tuyết nhìn vẻ mặt tái nhợt của Vân Khanh, cúi đầu hôn lên đôi môi đã bị Vân Khanh cắn đến ứa máu, đau xót ôm chặt lấy cô.

Thực kỳ lạ, cơn đau đớn kia đến nhanh như vũ bão nhưng cũng biến mất mau lẹ như thế, giống như nói không đau là thấy không đau, sao lại thế này?

“Không sao rồi, không sao rồi.” Vân Khanh lo lắng sờ sờ lên mặt, tay chân, thân thể của Độc Cô Tuyết như muốn xác định lại là hắn thật sự không việc gì chứ không phải cô hoa mắt.

“Không sao mà, chắc là thuốc có tác dụng.” Cử động toàn thân đã không còn cảm giác đau đớn như muốn xé rách người hắn. Độc Cô Tuyết nhìn vào trong lòng bàn tay trái, màu đen đã hoàn toàn biến mất không còn chút dấu vết. Nếu không phải vừa rồi Vân Khanh dùng kiếm rạch một đường tạo nên vết thương và vết máu tươi vẫn còn dính trên cổ Vân Khanh thì hắn cảm thấy hình như mình đang nằm mơ. Toàn thân không có chỗ nào cảm giác không ổn, thứ này rốt cuộc là độc? Hay là không phải độc?

Nhìn Độc Cô Tuyết trước mắt quả thật là không có vấn đề gì, Vân Khanh đột nhiên ôm chặt lấy thắt lưng hắn, vui mừng thật sâu vào ngực hắn. Thật là muốn hù chết cô luôn, cô nghĩ rằng, cô nghĩ rằng...

Vòng tay ôm lấy Vân Khanh, Độc Cô Tuyết dịu dàng vuốt vuốt mái tóc Vân Khanh, khẽ hôn mái tóc đen như tơ lụa kia, không nói tiếng nào, hắn hiểu cảm giác của Vân Khanh, hắn hiểu.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, nhìn thấy Độc Cô Tuyết quả thực bình ổn, tinh thần cũng không có gì khác thường, hai người nhìn nhau, ánh mắt dấy lên sự khó hiểu.

“Đi thôi, không còn nhiều thời gian lắm.” Nếu đã không còn đau, vậy thì không cần để ý tới nữa, chờ xông ra ngoài rồi hãy nói.

Vân Khanh nghe vậy gật đầu, ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã quá giờ Ngọ rồi, bọn họ không còn nhiều thời gian. Vân Khanh hít thật sâu một hơi rồi đứng dậy, vượt qua, tất cả chỉ có thể chờ vượt qua cửa ải rồi hãy nói.

Núi non trùng điệp, một đám người ngồi vây quanh phần trung tâm ngọn núi, mười hai ngọn lửa đã bị dập tắt hết bảy ngọn.

Trên đài Bạch ngọc, thư sinh trấn thủ cửa thứ hai, nhìn cặp song sinh trấn thủ cung thứ ba cả người đầy chật vật, tóc tai đều bị lửa thiêu cháy sạch, không khỏi bật cười.

Cặp song sinh trừng mắt nhìn y, đồng thời đặt móng ngời ở bên cạnh cậu thiếu niên trấn thủ cung thứ tư, cất giọng nói: “Người làm ăn thế nào mà để cho bọn họ đi qua thế hả?”

Cậu thiếu niên kia vẻ mặt vốn đang buồn bực, nghe cặp song sinh chất vấn, mặt mày chợt bùng bùng tức giận, không thèm nói một lời nào vung tay lên. Hai sợi dây như hai sợi tơ màu vàng phóng thẳng đến hai người.

Cặp song sinh thấy vậy không khỏi biến sắc, xoay người nhảy ra phía sau thư sinh kia, người thư sinh thấy vậy cười ha ha.

“Tốt lắm.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, một nam tử lạnh lùng nhìn như thư sinh mặc trường bào bên góc thêu màu đen, vung tay lên, tung một chưởng đón nhận hai sợi dây kim tuyến của cậu thiếu niên. Nhưng vừa mới tiếp xúc hai sợi dây kim tuyến chợt uốn mình bay vào không trung, lơ lửng trên đó. Thì ra hai sợi dây màu vàng đó là hai con rắn nhỏ.

“Hừ.” Cậu thiếu niên thấy vậy mím môi, kêu lên giận dữ, hai sợi dây màu vàng lập tức quay trở lại bên trong tay áo của cậu. Cậu trừng mắt nhìn cặp song sinh, cả người vẫn còn đầy hờn dỗi.

Cặp song sinh nhú mày, không dám tiếp tục phân cao thấp cùng cậu thiếu niên kia nữa. Gã dùng đàn tranh nhìn lướt qua chàng trai lạnh lùng đầy vẻ thâm sâu kia, kinh ngạc hỏi: “Sao người còn ở trong này?”

Còn chưa nói xong, cậu thiếu niên sử dụng kiếm trong cặp song sinh lúc này cũng đồng thời lên tiếng: “Sao các người vẫn còn ở đây?” Gã dùng đàn tranh xoay người nhìn lại, chỉ thấy một gã thanh niên dũng mãnh cùng một gã phóng khoáng đang ngồi ở một góc trên thềm bạch ngọc, vẫn ung dung đánh cờ.

Hai người này đều mặc áo trắng, một người có góc bên thêu màu tím, người còn lại thêu màu xanh lam.

“Sao lại thế này?” Cặp song sinh đồng thời mở miệng hỏi, hai người này một người trấn thủ cung thứ bảy, còn một người trấn thủ cung thứ tám, bọn họ không ở trong cung chuẩn bị mà còn nhàn nhã ở đây chơi cờ.

“Không thấy sao?” Gã trấn thủ cung thứ nhất đạm mạc, lạnh lùng mở miệng.

Cặp song sinh nghe vậy nhìn khắp nơi, trên đài bạch ngọc ở Cửu cung vốn có mười người, lúc này chỉ có người trấn giữ cung thứ năm không có mặt ở đây, còn những người khác đều có cả, ai nấy đều chấn động, tràn đầy kinh ngạc: “Y đi?”

“Khó khăn lắm mới có được một đối thủ mạnh như vậy, thế mà ngay lúc bọn họ xông vào cung thứ sáu cũng chính là lúc ta đang hưng phấn nhất tự nhiên lại dồn hết chúng ta về đây.” Gã thanh niên phóng túng có góc áo màu xanh lam ẩn quân cờ đầy mạnh trên bàn cờ.

Y còn tưởng rằng mình sắp có một trận ác chiến, không ngờ lại phải để cho bọn họ tự do qua cung, thả bọn họ đi rồi để cho nguyên cả đám ngồi đây tán gẫu, nhàm chán quá đi mất.

“Không phải y không thích đánh nhau sao?” Cặp song sinh nhìn gã dùng đàn tranh hỏi với vẻ khó hiểu.

“Y muốn xem người đến là loại người nào?” Một giọng nói thản nhiên vang lên, gã trấn thủ cung thứ năm chậm rãi bước lên bậc thềm bạch ngọc.

“Người nào là sao, không phải là hai người đó sao?” Cậu thiếu niên dùng kiếm trong cặp song sinh nhúu mày.

Gã thư sinh trấn thủ cung thứ hai nghe vậy cười cười lắc đầu: “Bọn họ đến từ căn miếu đồ nát ở bên kia.”

Vừa nói xong, cặp song sinh trợn mắt, vẻ mặt kinh ngạc thốt lên: “Chẳng lẽ là?”

“Nếu không phải y tự tay thả thì làm gì có ai từ bên kia đến đây được chứ, chớ quên rằng thời gian này có chuyện gì mà náo loạn đến long trời lở đất như thế.” Gã thư sinh cười thản nhiên nói.

Cặp song sinh nghe vậy chợt trầm tư suy nghĩ, bên miệng chậm rãi nở một nụ cười tà mị: “Thì ra là thế, chả trách lại thả cho bọn họ qua hai cung nguy hiểm nhất, hóa ra y muốn tự mình ra tay, xem ra là phải thông qua kiểm duyệt của y mới được.”

Chín người vừa nghe thế, đồng loạt nhúu mày, trên mặt có chút đăm chiêu lại ẩn hiện nụ cười, nhìn về phía cung cuối cùng của thánh nữ cung, cung thứ chín.

Chạy điên cuồng trên đường, nhưng ngay cả khi Độc Cô Tuyết và Vân Kinh xông qua hai cung tiếp theo, lại không có một bóng người, cũng không hề có bất cứ nguy hiểm gì. Cả hai người đều cảm thấy tò mò đồng thời cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Nếu bọn họ thực sự phải xông qua hai cung điện màu xanh lam và tím này, chắc hẳn sẽ là một trận ác chiến.

Không nói gì khác, chỉ cần nói đến cung thứ bảy màu xanh lam này lại có thể tọa lạc ngay trên một vách núi đứt quãng, vách núi chỉ rộng khoảng một trượng, cách khoảng hai ba trượng là một vực sâu. Nguyên cả vách núi đứt quãng đó đứng sừng sững giữa mây mù lượn lờ, bốn phía đều là những vực sâu hun hút, không nhìn thấy đáy, trong hoàn cảnh như vậy đừng nói là đánh nhau đến chết sống, chỉ cần nhìn xuống dưới là đã đầu váng mắt hoa.

Mà ở cung thứ tám, nhìn có vẻ bình thường không có gì kỳ lạ, chỉ là một không gian khoáng đãng. Nhưng mà dựa vào đôi mắt của Độc Cô Tuyết thì xem ra bên trong ẩn giấu trận thế bát quái Cửu Cung, nơi nơi đều ẩn giấu sát khí, nếu nói nguy hiểm thì cung thứ tám này là nơi nguy hiểm nhất.

Đã không có giao chiến, nhưng hai cung này không gần sát bên nhau giống cung thứ năm và thứ sáu, so với hai cung trên thì chúng cách nhau khá xa, chạy tới đây cũng phải mất ít nhất cả canh giờ.

Ánh mặt trời chậm rãi ngã về tây, từng tia nắng chiều màu cam chiếu xuống khung cảnh phía dưới tạo nên một bức tranh thật đẹp.

Một cung điện màu vàng đứng sừng sững trên đỉnh núi, đây đã là cuối đường, cung điện màu vàng kia dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, tản ra ánh sáng chói lóa mắt, như những con đường bằng vàng vô cùng thần thánh.

Trên cầu thang phía trước cung điện màu vàng được phủ kín bởi những đóa hoa màu đỏ, xanh, tím, trắng đủ màu đủ sắc hòa trộn vào nhau, phủ kín con đường đi lên cầu thang cung điện màu vàng.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, những đóa hoa theo gió bay lên tỏa ra mùi thơm thật nồng nàn.

Độc Cô Tuyết và Vân Khinh nhìn nhau, lại càng đề phòng hơn nữa. Đạp chân lên những đóa hoa, bước từng bước một, thận trọng đi về phía cung điện màu vàng kia.

Không có người, vẫn không có ai như trước?! Trong đại điện trống rỗng, không một bóng người.

Chẳng lẽ lại dễ dàng thả bọn họ đi qua như vậy? Độc Cô Tuyết nhíu mày không nói gì, không thể nào, cung cuối cùng nhất định có điều cổ quái!

Chậm rãi đẩy cánh cửa chính của cung điện màu vàng ra, một biển hoa rực rỡ đập vào mắt hai người.

Chỉ thấy cả một vùng rực rỡ điểm lệt, muôn nghìn đóa hoa đang đồng loạt nở rộ, cùng với đàn bướm ngũ sắc sặc sỡ đang bay dập dừ trong vương quốc hoa kia. Hương hoa thơm ngát từng đợt từng đợt ập vào mũi, làm cho người ta cảm thấy thật sảng khoái, nơi này, chỉ là một rừng hoa?

Độc Cô Tuyết và Vân Khinh lại nhìn nhau một lần nữa, cung điện màu vàng không có sân sau, chẳng lẽ phải băng qua rừng hoa này?

Phải thật cẩn thận hơn nữa, hai người thận trọng sải bước vào bên trong vương quốc đầy hoa này, lại phát hiện không có sát khí, không có cơ quan cạm bẫy, không có độc vật, chỉ có hoa tươi, nơi này... Rất quý dị!

"Tuyết, chàng xem." Sau khi đi được nửa canh giờ, mặt mày Vân Khinh đột nhiên sáng ngời, kéo lấy Độc Cô Tuyết.

Cùng lúc Vân Khinh lên tiếng, Độc Cô Tuyết cũng thấy cảnh trí ở giữa trung tâm rừng hoa, ánh mắt chợt vui sướng, nhưng tiếp theo lại giật mình.

Ở nơi cao nhất của rừng hoa, hai cây đại thụ cùng tồn tại hai trạng thái trên thân mình, một khô héo một xanh tươi, cành lá đang đón gió nhẹ nhàng, dưới ánh nắng vàng chiếu rọi làm cho thân cây nhìn giống như sắp trở nên trong suốt.

Đó là Bà Sa song thụ, một đôi Bà sa song thụ đứng sừng sững, danh bất hư truyền từ xưa đến nay.

Ở Tây vực có một loài cây mang tên Bà Sa, kết thành quả trường sinh, chỉ thấy trong phần thân héo rũ của Bà sa song thụ kia, trụi lủi chỉ còn trơ lại cành khẳng khiu, có một quả hình tròn màu trắng, to cỡ nắm tay của một đứa trẻ mới sinh, nhẹ nhàng đong đưa trong gió. Đó là quả trường sinh.

Chính là quả trường sinh có thể cứu ca ca của hần.

Nhưng ngay lúc này, giữa hai cây Bà Sa song thụ, một chàng trai mặc trường bào màu trắng thuần khiết đưa lưng về phía bọn họ. Gió nhẹ thổi qua làm mái tóc đen dài đến thắt lưng lẫn áo bào trắng của y bay bay lên, hình ảnh này làm cho người ta một cảm giác không thể diễn tả bằng lời, thần thánh, cao quý, uy nghiêm, phiêu dật.

"Các người đã đến." Giọng nói thanh tao vang lên, chàng trai mặc áo bào trắng chậm rãi xoay người lại.

Con người thâm sâu như đại dương, đen và sáng như đá, như chất chứa toàn bộ bầu trời, cực kỳ tuần tú và phóng khoáng, ngũ quan như được điêu khắc tỉ mỉ từng nét một. Nếu dùng ngôn ngữ hiện tại để diễn tả thì

không cách nào hình dung được sự anh tuấn của y, lọn tóc màu đen rũ xuống hai bên má, nhẹ nhàng phất phới. Nếu nói Độc Cô Tuyết là hoa song sinh yêu điểm của địa ngục, thì y chính là hoa sen thuần khiết của Phật đường.

“Cung thứ chín.” Độc Cô Tuyết xoay người nhìn chàng trai trước mắt, chân mày nhíu chặt. Hắn ghét gã này, không biết là vì sao nhưng chỉ nhìn một cái đã cảm thấy cảm giác chán ghét ngập tràn, lập tức lạnh lùng cất tiếng.

Chàng trai kia liếc mắt nhìn Độc Cô Tuyết, ngón tay đang cầm một cây hoa nhỏ màu tím, đột nhiên bắn về phía Độc Cô Tuyết và Vân Kinh.

Chỉ thấy gió lốc cực mạnh ập tới trước mặt, cây hoa nhỏ màu kia mang theo nội lực cực kỳ mạnh mẽ.

Ánh mắt Độc Cô Tuyết sắc bén, không hề lùi lại, cũng chỉ khẽ động một ngón tay, bắn về phía cây hoa kia.

Hai luồng nội lực gặp nhau khiến cây hoa nhỏ đập nát ở giữa không trung, công lực ngang nhau.

Mặt mày Độc Cô Tuyết lại trầm xuống, cánh hoa vừa rơi xuống thì những vết thương lở loét nguy trang dán trên mặt hắn đột nhiên rã hết ra, rớt là tả. Chàng trai áo trắng kia chỉ dùng một chiêu đã có thể lột hết lớp nguy trang trên mặt hắn.

“Con gái của Tuyết Cơ thánh nữ, cần gì che giấu nữa.” Chàng trai mặc áo bào trắng khẽ vung tay, chậm rãi nhìn Vân Kinh rồi nhẹ nhàng nói.

Vân Kinh khẽ nhíu mày, cô cũng hiểu cho nên tự lột lớp nguy trang trên mặt đi, để lộ ra dung mạo sẵn có.

Chàng trai mặc bào trắng thấy vậy gật đầu, quay đầu nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Độc Cô Tuyết thanh đạm nói: “Bản thân ngươi còn có thể phân tranh cao thấp với ta nữa hay sao, hiện tại ngươi đã trúng độc Thiên Mạch, ngươi cho rằng ngươi còn liều mạng được với ta sao?”

Chỉ mấy tiếng thật trầm trầm, nhưng lại cực kỳ sắc bén.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết trầm xuống, năm ngón tay nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, cơn đau đớn thấu suốt tâm can kia quả thật làm hắn tiêu hao quá nhiều nội lực. Thế mà gã trước mắt này không cần nhìn bất cứ thứ gì khác, chỉ dựa vào đôi mắt mà đã lợi hại như thế, quả nhiên là cao thủ thâm sâu khó lường.

“Thuốc giải.” Vân Kinh bước từng bước ra phía trước, đứng chắn ở trước người Độc Cô Tuyết, lạnh lùng nhìn gã áo trắng kia quát lớn.

Chương 120 – Vị hôn phu

“Vì sao ta phải đưa?” Gã áo trắng nhìn Vân Khinh, khóe miệng nhếch lên vẻ tươi cười.

Vân Khinh hơi chau mày, còn chưa nói gì, y đột nhiên nói tiếp: “Nàng tiếp ta ba chiêu, nếu thắng có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại.”

“Được.”

“Để ta.” Hai giọng nói đồng thời vang lên, Vân Khinh và Độc Cô Tuyết đồng thanh nói ra.

Gã áo trắng nghe vậy nhìn Độc Cô Tuyết, thản nhiên nói: “Hiện tại ngươi không thắng được ta.”

Độc Cô Tuyết lập tức chán nản, nhưng trong lòng hẳn cũng hiểu, tên này nói không hề sai. Hiện tại cơ thể càng ngày càng mệt mỏi hơn nữa, lúc này nếu giao chiến chắc chắn sẽ không thắng được y.

“Chàng hãy nghỉ ngơi đi.” Vân Khinh siết chặt tay Độc Cô Tuyết, nhìn hẳn mỉm cười, trên mặt cô là một sự kiên quyết và tự tin.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng biết là Vân Khinh đã quyết tâm, chỉ siết tay Vân Khinh một cái thật mạnh, chậm rãi lui về phía sau. Tuy nhiên vẫn nắm trường kiếm trong tay, cả người vẫn thủ thế như hổ rình mồi nhìn gã áo trắng kia.

“Ta sẽ không khách khí.” Gã áo trắng nhìn Vân Khinh, khuôn mặt tràn đầy sự thản nhiên và tươi cười. Mấy ngón tay khẽ cử động, một vạt lá cây xanh biếc cắt vệt qua không khí đánh về phía Vân Khinh. Chỉ là những chiếc lá nho nhỏ, lại phát ra tiếng kêu xé gió, khí thế vừa nhanh vừa mạnh.

Vân Khinh thấy vậy, gương mặt bất động, năm ngón tay lướt qua, một luồng âm nhận phát ra chống lại thế trận bằng lá cây của gã áo trắng.

Mùi hoa cỏ thoang thoảng bay vào mũi, từng đàn bướm bay lượn vòng quanh.

Từng cơn gió mạnh mẽ ập vào mặt.

Ở phía sau, đám người Phi Lâm áp giải Kỳ vương vòng qua những dãy núi trùng điệp cũng đã đến.

Đường cảm thấy gần như thế, tới lúc thực sự đi mới biết phải đi qua một vòng lớn như vậy mới đến được, đương nhiên là mất cả ngày trời.

“Đi mau.” Mặc Ngân đặt thanh kiếm trên cổ Kỳ vương lạnh lùng quát lên.

Kỳ vương đứng im tại chỗ, có chết cũng không nhúc nhích, trầm giọng nói: “Nơi này chính là vùng đất cấm của Nam Vực chúng ta, không cho phép bất cứ ai vào. Các người muốn thì cứ việc vào, dù sao trước sau gì cũng chết, bốn vương không đi.”

Mặc Ngân vừa nghe vậy, mặt mày chợt trầm xuống, lại thấy Kỳ vương đúng là chết cũng không chịu tiến lên trước một bước nào nữa, chợt nhìn về phía đám người Tuyết Lê.

Tuyết Lê chưa kịp làm gì, Phi Lâm đưa mắt nhìn chung quanh, trầm giọng nói: “Đúng là cấm địa.” Rồi ghé vào bên tai Mặc Ngân và Mặc Ly nói vài câu gì đó.

Y đã tới Nam Vực, đương nhiên là nếu cảm thấy hứng thú với thứ gì đó y sẽ không bỏ qua. Bởi vậy tiếng tăm của thánh nữ cung là vùng đất cấm, y đương nhiên đã nghe nói qua. Y đến đây chẳng qua là muốn xác định xem người xông vào thánh nữ cung có phải là Độc Cô Tuyết và Vân Kinh hay không. Nhưng hiện nay chỉ thấy mấy ngọn lửa đang cháy bừng trong ngọn núi, ngoài ra không thấy rõ bất cứ thứ gì, chợt nhíu mày.

“Xông vào.” Mặc Ly nghe thấy vậy lập tức quát lên.

“Muốn chết ư.” Mộ Ai vội quát, y là người buôn bán tin tức, tuy rằng quy củ của Nam Vực cũng không biết nhiều lắm, nhưng đó là nghề khiến y giàu có nổi danh thì đương nhiên y cũng đã biết một vài quy củ ở nơi này.

Theo quy củ của Thánh nữ cung, những người đến cùng một lúc sẽ được tính là một nhóm, nếu bọn họ muốn giúp đỡ, căn bản cũng không giúp được việc gì, bởi vì sẽ bị tính là một nhóm khác, đồng nghĩa với việc xông qua thánh nữ cung lại từ đầu, không thể liên thủ được với Độc Cô Tuyết và Vân Kinh. Nếu thật sự là như thế thì cần gì phải xông vào, huống chi bây giờ còn không biết có phải Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đã xông vào hay không.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Mặc Ngân cất giọng hỏi với vẻ mặt đầy sát khí.

Phi Lâm nghe vậy chợt trầm ngâm trong phút chốc, bước từng bước đến trước Kỳ vương trầm giọng nói: “Ngồi chờ cũng không phải là biện pháp hay, chúng ta đi lên phía trước xem thử.” Chỉ cần y không xông vào thánh nữ cung thì đến gần nhìn thử cũng không vấn đề gì.

Lập tức, cả đám người vội vã dẫn theo Kỳ vương bước đến vùng cấm địa, đám người Nam Vực ở phía sau thấy vậy, vừa sợ vừa giận, ngẩng mặt nhìn nhau sau đó cũng can đảm đi theo, bọn họ muốn bảo vệ thánh nữ cung.

Keng, một tiếng vang nhỏ, lá cây xanh biếc giữa bầu trời bị tách ra làm hai, rơi xuống từ không trung.

“Được, chiêu thứ hai.” Bốn phiến lá cây đột nhiên xoay tròn lại, đánh về phía Vân Kinh từ bốn phía.

Độc Cô Tuyệt đứng ở bên cạnh quan sát, khuôn mặt chợt chấn động. Chỉ một chiêu nhưng công lực lại phân chia thành bốn hướng, lúc hấn mạnh nhất cũng có thể làm được, nhưng không thể bình thản nhẹ nhàng như thế này được. Độc Cô Tuyệt cau mày lại.

Tiếng đàn vang lên, năm sáu ba mươi âm chồng nhau lập tức xé toang không gian, đánh thẳng vào lá cây đang phóng tới từ bốn hướng.

Gã áo trắng thấy vậy khước miệng cong lên, mỉm cười, ngón tay khẽ cử động, tám phiến lá cây đột nhiên toàn lực phóng về phía Vân Kinh, đồng thời mỉm cười nói: “Chiêu thứ ba.”

Trong nháy mắt bốn phiến biến thành mười hai phiến, lực công kích như sấm sét, nhanh như chớp bao vây khắp người Vân Kinh.

Độc Cô Tuyệt nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, cả người cong lên giống như báo rình mồi, toàn thân căng ra, hai mắt nhìn chăm chăm Vân Kinh. Nếu như Vân Kinh không địch lại, hẳn nhất định sẽ xông lên đỡ cho cô.

Vân Kinh chợt thấy xung quanh hơn tám phiến lá cây, mỗi phiến lá đều hàm chứa sức mạnh vô cùng sắc bén, làm cho khắp cả người cô phát lạnh.

Hít thật sâu một hơi, Vân Kinh nghe tiếng gió đoán vị trí, ngón tay múa như bay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, chỉ nghe thấy tiếng đàn bén nhọn, âm chồng âm lại phát ra.

Chỉ thấy ngón tay Vân Kinh múa như bay trên huyền cầm, một lúc phát ra ba mươi âm chồng, lần thứ hai lại là ba mươi âm chồng, lần thứ ba vẫn là ba mươi âm chồng, bốn, năm...

Âm nhận mạnh mẽ phát nhanh ra như vũ bão, đánh thẳng vào những phiến lá cây đang bay tới.

Trong nháy mắt, lá cây bay đầy trời, những lá cây nho nhỏ xanh xanh đương nhiên bị âm nhận của Vân Khinh cắt nát ra thành ba mươi mảnh, bay bay phiêu lãng rơi xuống dưới.

Âm nhận vừa đánh ra một lần, Vân Khinh thấy cảnh tượng như vậy chợt ngơ ngác, sao lại không có lực đối kháng như thế, hơn mười phiến lá cây này không kịp tiếp một chiêu thứ nhất của cô đã tan tác hết rồi, sao lại thế này...

Độc Cô Tuyệt thấy vậy cũng hơi nhú mào, chỉ là phô trương thanh thế thôi ư, nhìn bề ngoài thì thấy khí thế tấn công ào ạt nhưng thật ra bên trong không hề có nội lực, tên này không dùng toàn lực.

Lá cây rơi xuống đầy trời, Vân Khinh đứng yên trong không gian đầy lá rơi đó, đăm đăm nhìn gã áo trắng kia, để mặc cho những phiến lá bị chém nát từng mảnh rơi xuống quanh người mình.

Gã áo trắng thấy vậy khẽ cười cười, ngón tay vẫn còn giữ lại một mảnh lá cây cuối cùng, đột nhiên hướng bắn về phía sau.

Lá cây vừa bay qua, tiếng chuông cổ lập tức ngân vang lên, đã qua cung thứ chín.

Vân Khinh và Độc Cô Tuyệt thấy vậy chỉ quay mặt lại nhìn nhau, tên này cố ý thả cho bọn họ qua.

Tiếng chuông thánh thót vang vọng trong trời đất, ngân vang kéo dài miên man.

Kỳ vương bị đám người của Phi Lâm dẫn tới vùng cấm địa, vừa nghe thấy tiếng chuông sắc mặt chợt thay đổi khôn cùng. Thánh nữ cung bị xông qua, hơn trăm năm chưa từng có kẻ nào dám đột nhập vào thánh nữ cung, thế mà hôm nay đã bị vượt qua, làm sao có thể kia chứ?

Tuy rằng Phi Lâm không rõ tiếng chuông này có ý nghĩa gì, nhưng thấy sắc mặt của đám người chung quanh, lập tức hiểu ngay, vội dừng bước đứng lại thật sảng khoái.

Đã vượt qua, như vậy có nghĩa là có thể ra ngoài phải không.

“Vượt qua Cửu Cung, ta đã hứa cho các người một yêu cầu, là muốn thuốc giải để giải độc cho hắc, hay là muốn một quả trường sinh trên cây Bà Sa song thụ này, hai trăm năm qua chỉ còn lại một quả duy nhất.” Gã trắng đứng khoanh tay rồi nhìn Vân Khinh, trên mặt tràn đầy nụ cười thản nhiên.

“Muốn...”

“Quả trường sinh.” Độc Cô Tuyệt nói ngay trước khi Vân Kinh kịp nói bất cứ thứ gì, nhìn quả trường sinh trên cây Bà Sa song thụ kia, đó là thứ duy nhất cứu được anh trai của hắn.

Vân Kinh giật mình, nhìn sâu vào mắt Độc Cô Tuyệt, hiện tại đang nhìn quả trường sinh duy nhất trên cây, hơi cắn chặt răng, gật đầu nói: “Muốn quả trường sinh.”

“Được.” Gã áo trắng lui ra phía sau hai bước, vung tay về phần héo rũ nhất của Bà Sa song thụ, quả trường sinh to bằng nắm tay trẻ con lập tức rơi xuống. Y nâng tay lên, quả trường sinh bay vào không trung hướng về phía Vân Kinh, cực kỳ nhẹ nhàng và gọn gàng.

Đón được quả trường sinh, Vân Kinh quay đầu đối mặt với y gật đầu nói: “Đa tạ.” Người này nương tay với cô, sao cô không cảm giác được chứ, tuy rằng cô cũng không rõ vì sao y lại nương tay với mình.

Gã áo trắng nghe vậy nhún Vân Kinh, khẽ cười không nói gì.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy mặt mày trầm xuống, hắn không thích gã này, thực sự không thích chút nào, lập tức cầm lấy tay Vân Kinh, mặt mày lạnh lùng nói: “Đi.”

“Không đợi Tuyệt Cơ thánh nữ sao?” Độc Cô Tuyệt vừa mới nói xong, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói thực lạnh lùng. Chỉ thấy chín chàng trai cùng mặc áo bào màu trắng tinh khiết đang chậm rãi đi tới, trong đó hai người có góc biên áo thêu màu đỏ và màu lam, dẫn theo Tuyệt Cơ và Thượng Quan Kính.

“Mẫu thân.” Vân Kinh vừa thấy lập tức đỡ lấy Tuyệt Cơ từ trong tay gã áo trắng góc biên màu lam rồi ôm chặt lấy bà.

“Tốt rồi, tốt rồi.” Tuyệt Cơ được Vân Kinh ôm vào trong ngực, đôi mắt xúc động nhìn Vân Kinh, Thượng Quan Kính ở bên cạnh nắm chặt tay Vân Kinh, vừa kích động vừa sùng bái nhìn Vân Kinh và Độc Cô Tuyệt.

“Tuyệt Cơ thánh nữ, đã lâu không gặp.” Trong bầu không khí tràn đầy tình cảm như thế, một thanh âm ấm áp thanh tao đột nhiên vang lên phía sau ba người, chính là gã áo thuần trắng kia.

Tuyệt Cơ nghe vậy quay đầu nhìn người kia vài lần, vừa nhìn vào trang phục y đang mặc trên người chợt hoảng hốt vô cùng, gương mặt trở nên trắng bệch không còn một chút máu, cầm tay Vân Kinh gấp gáp nói: “Đi, đi mau, rời khỏi nơi này, mau.”

Vân Kinh thấy vậy không khỏi nao nao.

Độc Cô Tuyệt liếc mắt liền biết bên trong có điều kỳ lạ, thêm nữa hẳn vốn không thích tên mặc áo trắng này, lập tức đưa tay ra đỡ Tuyết Cơ rồi kéo cả Vân Kinh bước đi.

Gã áo trắng thấy vậy, khóe miệng càng tươi cười rạng rỡ hơn, cũng không ngăn cản bốn người rời đi.

Bên cạnh, chín gã áo bào trắng với những góc thù đặc trưng kia thấy vậy, liếc nhau, đồng loạt nhú mày không nói tiếng nào.

Vòng qua lưng núi, xuyên qua rừng cây, mới đi được thêm vài bước, trước mặt họ đã là đám người Phi Lâm đang đến đây tìm bọn họ.

Vừa thấy người đến là Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh, tuy rằng Mặc Ngân, Mặc Ly mỗi một đến rưng rờ chân tay cũng thở một hơi thật nhẹ nhõm.

“Lợi hại, lợi hại nha.” Mộ Ai vừa thấy bốn người đang đỡ nhau đến, lập tức hai mắt sáng lên, sắc mặt cực kỳ thích thú.

Chỉ mình Phi Lâm khẽ nhú mày, tuy trong mắt cũng hân hoan nhưng lại có điều gì đó kỳ lạ. Làm sao có thể vượt qua dễ dàng như thế được, chẳng lẽ Thánh nữ cung của Nam Vực chỉ là một thứ để trang trí thôi sao?

Mà ở phía sau bọn họ đám người của Kỳ vương đã sớm ngậy ngốc sững sờ đứng đơ một chỗ, trừng mắt nhìn Vân Kinh không biết nói gì.

Cái bốt hoa anh đào giữa trán, diện mạo giống thánh nữ đời trước như đúc, trong tay hiện tại lại còn cầm loài loại quả trong truyền thuyết của thánh nữ, người con gái này, người này...

“Còn không mau cúi đầu hành lễ với thánh nữ Bệ hạ.” Giọng nói trong trẻo từ phía sau bốn người vang lên, quay lại nhìn chỉ thấy đằng sau đám người Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh là gã áo trắng thuần nọ đang mang theo chín người trấn giữ Cửu Cung, từ từ đi đến.

Độc Cô Tuyệt, Vân Kinh vừa nghe thấy vậy chợt nhìn nhau, gã này?

“Tham kiến thánh nữ Bệ hạ.” Không đợi Vân Kinh và Độc Cô Tuyệt có phản ứng gì, mặc kệ đối diện là Kỳ vương hay là thánh miếu, đám người của Tuyết Lê lập tức phủ phục xuống cao giọng hô vang.

Vân Kinh khẽ cau mày.

“Tốt, tốt.” Gã áo thuần trắng từ từ bước lại, nhìn vẻ mặt khiếp sợ và lo lắng của Kỳ vương, thản nhiên hừ lạnh một tiếng.

Kỳ vương thấy vậy sắc mặt nhâm nhúm, xoay người đối diện với gã áo trắng đồng thời quỳ xuống lạy, giọng run run nói: “Tham kiến thánh nữ Bệ hạ, tham kiến Thánh tử điện hạ.”

“Thánh tử điện hạ kim an.” Những người Nam Vực còn lại phía sau y đồng loạt hô lên.

Thánh tử? Độc Cô Tuyết, Vân Kinh cực kỳ sửng sốt nhìn nhau, là cái gì?

“Tất cả đứng lên đi, bắt đầu chuẩn bị lễ mừng đại hôn.” Gã áo trắng đối mặt với tất cả mọi người rồi phất tay áo, trên mặt mang theo sự thản nhiên và tươi cười cất giọng.

“Rõ, chúc mừng đại hôn của thánh tử điện hạ và thánh nữ Bệ hạ.” Đám người đông nghìn nghịt trước mắt đồng loạt dập đầu với Vân Kinh và gã áo trắng kia, vẻ mặt cực kỳ vui mừng, cũng không thèm quan tâm đến Kỳ vương đang vội vã rút về phía bên ngoài cấm địa nhanh chóng như thủy triều xuống. Điều này có thể thấy được thế lực của Thánh tử ở Nam Vực vô cùng lớn.

Tuyết Cơ được Vân Kinh ôm vào trong ngực, sắc mặt trở nên khó coi tới cùng cực.

“Có ý gì?” Độc Cô Tuyết mặt mày giận dữ, sát khí ập tới như bão táp.

“Thánh nữ Nam Vực và Thánh tử Nam Vực, là vợ chồng trời định, đó là chuyện đã định từ ngàn năm nay.” Gã áo trắng trấn giữ cung điện Trần Bì bước lên chậm rãi nói.

Hết chương 120

Chương 121 – Thánh tử Nam Vực

“Vợ chồng trời định?” Độc Cô Tuyết cảm thấy một ngọn lửa bốc ngàn ngọn từ trong lòng lên tận óc, đầu như muốn nổ tung ra, mặt mày đặng đặng sát khí, nghiêng rằng nghiêng lợi, gằn giọng lặp lại từng tiếng.

Vân Khinh đã là người của hắn, là Vương hậu của hắn, là vợ của hắn, bây giờ tự nhiên lại chạy ra cái tên Thánh tử kỳ lạ này, muốn đại hôn với Vân Khinh, còn cái gì mà vợ chồng định mệnh, là chuyện đã định từ ngàn năm trước, như thế không nhìn thấy sự tồn tại của hắn vậy đó. Chuyện này thử hỏi đã đặt người chồng danh chính ngôn thuận như hắn ở chỗ nào? Chết tiệt.

“Cung nhất bái kiến phu nhân.” Không đợi Độc Cô Tuyết nổi điên, gã áo trắng lãnh đạm trấn thủ cung thứ nhất đột nhiên bước lên phía, khom người xuống hành lễ với Vân Khinh.

“Cung nhị bái kiến phu nhân.” Gã thư sinh trấn thủ cung thứ hai mang theo nét tươi cười rạng rỡ cũng khom người cúi xuống về phía Vân Khinh.

“Cung Tam”,

“Cung Tứ”,

Chỉ nhìn thấy chín gã áo trắng đồng loạt khom người cúi đầu hành lễ với Vân Khinh, người trấn giữ Thánh nữ cung chỉ phục tùng Thánh tử, bởi vậy bọn họ không quỳ xuống hành lễ với Thánh nữ Nam Man Vân Khinh, mà chỉ bái lạy Thánh tử Nam Vực. Lúc này họ cũng xưng Vân Khinh là phu nhân, chứ không gọi là Thánh nữ Bệ hạ.

Lúc này Phi Lâm, Mộ Ai nhướn cao mày nhìn nhau, ánh mắt kinh ngạc lẫn phức tạp. Thánh nữ cung, Thánh tử, bọn họ chưa từng nghe nói đến, nhưng với tình hình hiện tại xem ra Thánh tử còn tôn quý hơn Thánh nữ, quyền lực còn mạnh mẽ hơn, rốt cuộc đang xảy chuyện gì? Chẳng lẽ sự phân chia quyền lực ở Nam Vực không giống như bọn họ thường nghe thấy? Chẳng lẽ Nam Vực không phải tôn Thánh nữ làm vương mà bên trong còn có nội tình ẩn giấu?

Thượng Quan Kính đứng ở bên người Độc Cô Tuyết, đôi mắt trừng thật to, chuyện này, chuyện này, sao lại xuất hiện thêm một người anh rể nữa.

Trong khoảnh khắc, mỗi người lại mang một tâm tư khác nhau.

Vân Khanh nghe vậy cũng giật mình, nhưng liền bình thản lại, trong mắt không chút dao động, quay người tránh chín gã áo trắng đang khom người hành lễ rồi nhìn Thánh tử Nam Vực nói: "Ta vốn đã..."

Còn chưa nói hết câu, Tuyết Cơ vốn đang nắm chặt tay Vân Khanh, đột nhiên bấm cô một cái thật mạnh, đưa mắt nhìn cô đầy lo lắng, trong ánh mắt đó bảo cô không được nói, nhất định không được nói.

Vân Khanh thấy vậy ngừng lại, khẽ nhú mào, mẹ cô có ý gì đây.

"Hừ, câm miệng" Độc Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng, cả người toát ra sát khí như bão táp, mặt mày giận dữ, nhìn Thánh tử Nam Vực kia, vô cùng tức giận quát lên: "Cái gì mà vợ chồng mệnh định, ta nói cho người..."

"Này, người bị thương rồi." Mới nói được nửa câu, Tuyết Lê đang giả dạng thành một tiểu binh đứng phía sau đám người Mặc Ngân đột nhiên nhảy ra, liều chết phóng về phía Độc Cô Tuyết, tay chân vung loạn xạ, bưng kín miệng Độc Cô Tuyết lại. Tốc độ kia nhanh đến mức ngay cả người mạnh mẽ như Độc Cô Tuyết cũng không tránh kịp, vừa nhanh lại bất ngờ.

Mặt mày Độc Cô Tuyết chợt căng ra.

"Không được nói, nếu Thánh nữ không phải là trinh nữ, mà đã được gả cho người khác làm vợ, thì sẽ bị hỏa thiêu. Bây giờ ngươi không phải là đối thủ của Thánh tử, những gì ngươi muốn nói là hại Vân Khanh. Đừng quên mục đích của chúng ta đến đây là gì." Tuyết Lê gấp gáp nói nhỏ bên tai Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết nghe vậy nhú chặt mào, trừng mắt nhìn Thánh tử và chín tên áo trắng bên cạnh y, lại nhìn xung quanh phía sau nơi Kỳ vương đang thoái lui, càng ngày càng có nhiều người mặc áo trắng của Thánh Tông, cung kính đứng phía sau, nhưng thực sự là đang âm thầm phong tỏa đường ra. Nếu bây giờ ra tay, cho dù có đám Phi Lâm, Mộ Ai, cũng không chiếm được lợi thế, không được, không phải là đối thủ của bọn chúng.

Cần phải xem xét thời thế, tạm thời nhẫn nhịn để cân nhắc kỹ càng rồi mới ra tay, Độc Cô Tuyết không phải là người không biết thời thế, chừng mực.

Bàn tay thép cuộn chặt lại, mặt Độc Cô Tuyết đầy giận dữ, rõ ràng là người của hãn, thế mà bây giờ lại không thể lên tiếng thừa nhận. Giận, giận đến không thể kìm chế được.

Đám người Phi Lâm, Mộ Ải, Mặc Ngân, Mặc Ly thấy vậy chợt đổi sắc mặt nhìn Độc Cô Tuyết nhẩn nhẹn không nói tiếp, trong lòng tự biết hẳn là Tuyết Lê đã nói gì đó, bọn họ đều là người thông minh cũng lập tức im lặng không nói bất cứ thứ gì nữa.

Vân Khinh thấy vậy, lại nhìn thấy bộ dạng của mẹ mình thì biết ngay chuyện này có điều kỳ lạ, trầm lặng, không nói gì nữa.

Thánh tử Nam Vực nhìn lướt qua nét mặt giận dữ của Độc Cô Tuyết, cười như có như không, chậm rãi nói: “Mặc dù ở phía bắc là quân vương, nhưng nơi này là Nam Vực, ở đây, lời của ta mới có quyền quyết định.”

Tuy rằng không chỉ tên nói họ, nhưng đột nhiên nghe những lời nói thản nhiên này, đám người Độc Cô Tuyết đồng loạt nhướng mày, cảm thấy chấn động trong lòng. Những lời này có nghĩa là Tần vốn nằm ở phía bắc của Nam Vực, mà quân vương của phía bắc, chẳng phải chỉ rõ thân phận của Độc Cô Tuyết sao. Nếu đã biết thân phận của Độc Cô Tuyết thì thân phận của Vân Khinh sao có thể giấu giếm được, thánh tử Nam Vực này, kẻ này...

Cả đám rừng mình, không khí đột nhiên căng thẳng vô cùng.

Thánh tử Nam Vực thấy vậy cười cười, không nhìn Độc Cô Tuyết mà quay lại nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Vân Khinh, vươn tay về phía Vân Khinh nói: “Nếu ta nhớ không lầm, tên của nàng là Tuyết Nhan, ta đã từng gặp qua nàng lúc nàng còn trong bụng của Tuyết Cơ thánh nữ, bây giờ rốt cục cũng đã nhìn thấy dung nhan thực sự của nàng, đúng là giống như những gì ta tưởng tượng, mời.” Dứt lời, ý mời bảo Vân Khinh đi trước.

Độc Cô Tuyết đứng bên cạnh nghe vậy mặt mày co rút mạnh, gân xanh nổi đầy trán, cả người tỏa ra sát khí vô cùng dữ tợn.

Tuyết Lê sợ hãi đứng một bên, cả người ôm chặt cứng cánh tay của Độc Cô Tuyết, móng tay đâm vào da thịt hẳn, không ngừng dùng miệng ra hiệu ý bảo Độc Cô Tuyết phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, phải kìm chế những gì muốn nói.

Phi Lâm, Mộ Ải đứng bên cạnh nhìn thấy vừa buồn cười vừa kinh ngạc. Phi Lâm sờ sờ mũi, không ngừng quan sát Thánh tử Nam Vực, Tuyết Lê, Tuyết Cơ và Vân Khinh.

Vân Khinh vừa nghe y nói như vậy, cảm thấy hơi kinh ngạc, không phải mẹ cô sinh cô ở nước Hàn hay sao. Vì sao tên Thánh tử này lại nói là đã từng gặp, đây là chuyện gì. Lập tức cúi đầu nhìn khuôn mặt không còn

chút máu của Tuyết Cơ, chỉ cảm thấy mẹ cô đang siết chặt tay cô, giống như muốn đâm vào trong da thịt cô. Đó là cảm giác lo lắng và bất an vô cùng, Vân Kinh khẽ nhíu mi.

“Ta...”

“A”, Vân Kinh vừa mở miệng, Tuyết Cơ đang nằm trong lòng cô đột nhiên rên lên một tiếng, đầu ngoặt sang một bên, ngất xỉu ngay trong lòng cô. Vân Kinh thấy vậy mặt mày căng thẳng, vội đỡ lấy Tuyết Cơ lo lắng gọi: “Mẹ, mẹ”.

“Tuyết Cơ Thánh nữ chỉ bị mất máu quá nhiều nên mới ngất đi thôi, không sao đâu.” Thánh tử Nam Vực thấy vậy đưa mắt nhìn qua Tuyết Cơ đang hôn mê, trên mặt thoáng hiện ý cười thâm thúy, đột nhiên chậm rãi nói: “Tuyết Lê, dẫn Tuyết Nhan đến hoàng cung Thánh nữ, mệt nhọc cả ngày rồi, cần phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Tuyết Lê vẫn đang cải trang trốn ở phía sau vừa nghe thấy vậy chợt giật mình, vẻ mặt hoảng sợ vô cùng, y quả nhiên đã phát hiện ra bà ta.

Thánh tử Nam Vực coi như không nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của Tuyết Lê, nhìn Vân Kinh khẽ cười: “Xin lỗi, ta đi trước một bước, chuẩn bị đại điển đăng cơ cho nàng, ta đã chứng minh Tuyết gia trong sạch rồi.” Nói xong, lại nhìn Vân Kinh khẽ gật đầu, rồi rời bước đi.

“Người của Tuyết gia, các người không cần phải trốn nữa, bây giờ đã có phu nhân ở đây, điện hạ sẽ không truy cứu nữa.” Gã trấn thủ cung thứ năm nhìn Tuyết Lê đang cải trang chậm rãi nói, rồi xoay người đi theo Thánh tử Nam Vực tiến về Cung nữ vương.

Những người trấn thủ Cửu cung cũng khom người hành lễ với Vân Kinh, không nói lời nào đi theo Thánh tử Nam Vực rời khỏi nơi này. Người của Thánh Tông thấy vậy, lập tức rút lui theo, chỉ còn lại vài người để dẫn đường.

Thượng Quan Kính vẫn đứng bên cạnh Độc Cô Tuyết, nghe thấy mấy câu này, mặt mày khẽ dao động, thấp giọng nói: “Chúng ta...”

Không đợi cậu nói hết câu, Phi Lâm chậm rãi khoát tay, trầm giọng: “Nhìn không thấu”.

Mộ Ải nghe vậy khẽ gật đầu, Thánh tử Nam Vực này mặt mày ung dung thản nhiên, những chuyện hiểu biết đã vượt xa ngàn dặm. Thế mà bây giờ lại hành động như vậy. Y cố ý bỏ qua việc đã biết Tuyết Cơ giả vờ ngất xỉu nên mới để lại cho bọn họ một không gian riêng tư để nói chuyện, quả thực hào phóng vô cùng. Ngoại trừ lý do y không lo sợ bất cứ điều gì bên ngoài, Mộ Ải thực sự không nghĩ ra ý tứ của y.

Đã biết rõ thân phận của Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, rõ ràng đã phát hiện hai người giả vờ mà lại ứng xử như thế, Thánh tử Nam Vực này đột nhiên cho y một cảm giác thâm sâu không lường được.

Cả đám nhìn nhau, ai nấy cùng nhíu mày, xem ra hành động lần này ở Nam Vực sẽ không đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

Gió nhẹ thổi qua, mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng trải dài vạn trượng từ từ trầm xuống phía tây, sắc trời cũng dần u ám lại.

“Nói, nói rõ ràng cho ta.” Trong hoàng cung Thánh nữ, Độc Cô Tuyết giận dữ, trừng mắt nhìn Tuyết Cơ giả vờ hôn mê và Tuyết Lê đang cúi đầu, tức giận gầm lên, sát khí dữ tợn bao phủ toàn bộ tẩm cung Thánh nữ. Đầu mùa xuân nhiệt độ vốn đã thấp, lúc này bên trong tẩm cung lại càng lạnh lẽo như mùa đông khắc nghiệt, gió lạnh thổi qua vù vù.

Tuyết Cơ thấy vậy khẽ run run, gương mặt nhìn vào mắt Vân Kinh.

Vân Kinh vừa nắm tay Độc Cô Tuyết vừa nhíu mày nhìn Tuyết Cơ và Tuyết Lê nói: “Mẫu thân, con muốn biết tất cả.”

Lời nói nhẹ nhàng, thản nhiên hướng thẳng vào những người đang muốn tránh né trong tẩm cung, vừa ấm áp mềm dẻo vừa có khí phách, lại cực kỳ kiên quyết.

Tuyết Cơ nghe vậy, nét mặt thoáng hiện chút lạnh nhạt, tựa vào chiếc đệm mềm, khẽ nhắm mắt lại, thở dài một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Chuyện này nói ra quả thực rất dài.”

Gió đêm thổi qua cửa sổ, ngọn đèn như vệt tắt rồi lập tức bùng sáng lên, chiếu rọi lên khung cảnh hoa lệ cũng như không gian nặng nề bên trong tẩm cung, những ngọn đuốc chợt lay động.

“Hai mươi năm trước, ta đi du ngoạn trên sông Cửu Khúc Long ở biên giới phía đông, chẳng may rơi xuống nước bị cuốn đến Hàn quốc. Ngay lúc đó được Hàn thái tử cứu, đúng là nghiệt duyên, vừa gặp đã yêu, thất thân với người ấy.” Mở đầu câu chuyện, dường như Tuyết Cơ hơi ngưng ngừng, mặt đỏ bừng có lúc không nói được.

Tuyết Lê thấy vậy trầm giọng nói: “Ta cũng biết, muội muội ta vốn không hề yêu thích vương vị, chẳng qua sinh ra đã gắn liền với thiên mệnh nên không có cách nào khác, giờ lại còn phát sinh chuyện thế này. Đến khi ta tìm được thì muội ấy không muốn quay về Nam Vực nữa, cũng đã xóa hủy cái bớt trên trán, thề sống chết muốn ở lại bên cạnh Hàn thái tử.”

Thánh nữ Nam Vực ta sao có thể gả cho người khác, việc này liên quan đến chín đời Tuyết gia chúng ta, chuyện sau đó cũng không cần phải nhiều lời nữa. Từ đó về sau ta thay muội muội ta, ngồi trên vương vị, gả cho hôn phu của muội ấy chính là Thánh tử tiền nhiệm.”

Nói đến đây thì hơi dừng lại một chút, trên mặt Tuyết Lê chợt thoáng qua sự tàn nhẫn, giọng lạnh lùng nói tiếp: “Tuy rằng ta và muội muội ta giống nhau nhưng có hóa trang thế nào đi chăng nữa thì giả cuối cùng vẫn là giả. Ta bị thánh tử tiền nhiệm phát hiện ra không có dấu hiệu của Thánh nữ. Chính vì điều này khiến cho địa vị Thánh nữ của ta bị người khác hoài nghi, thuộc hạ thì kiêu ngạo, Thánh Tông lại mặc kệ, cho nên tới hôm nay ta không thể thu thập được cục diện.” Dứt lời, giọng nói lại càng thêm lạnh lùng.

Tuyết Cơ nghe thấy thế, sắc mặt hiện lên sự hối hận vô cùng, kéo tay Tuyết Lê, nhẹ giọng lại áy náy nói: “Năm đó muội thật sự rất ích kỷ, tỷ tỷ vốn đã có người thương, lại vì muội mà không thể từ bỏ được trách nhiệm, cho nên mới dẫn đến cục diện ngày hôm nay, đều là sai lầm của muội, tỷ tỷ, muội...”

“Sự thể đã thành thế này, không cần nói gì nữa, năm đó ta quyết định giúp muội thì đã nghĩ đến hậu quả ngày hôm nay rồi.” Tuyết Lê lạnh lùng thốt lên, đương nhiên cũng không mang theo nhiều cảm xúc lắm.

Độc Cô Tuyết, Phi Lâm, Mộ Ải nghe vậy nhìn nhau, ánh mắt ba người chạm vào nhau, hiện lên sự phức tạp khó tả. Nếu không phải ba người cực kỳ thông minh sao biết cuộc chiến theo đuổi quyền lực này nửa đường dứt gánh, hy sinh to lớn như thế nhưng cuối cùng lại trắng tay, kết quả này, có lẽ...

Vân Khinh cảm thấy hai mắt cay cay, tuy câu chuyện được kể thật thản nhiên, không mang quá nhiều tình cảm nhưng lại làm cô nhớ tới tỷ tỷ Đinh Phi Tình của mình. Tỷ tỷ đối với cô cũng tốt như vậy, không oán than cũng không hối hận, cô và mẹ cô phải cực kỳ may mắn nên đời này mới có tỷ tỷ tốt như vậy.

Cô liền buông tay Độc Cô Tuyết ra, đi về phía trước cầm tay Tuyết Lê cất giọng nhẹ nhàng lại kiên định: “Cám ơn dì, cám ơn người, sau này Vân Khinh nhất định sẽ hiếu thuận với người.”

Tuyết Lê nghe vậy chỉ nhìn Vân Khinh, không nói gì, vỗ vỗ lên cánh tay Vân Khinh đang nắm lấy tay mình.

Độc Cô Tuyết chợt nhíu nhíu mày, ánh mắt trở nên sắc bén, lạnh lùng nhìn Tuyết Lê. Tuyết Lê giương mắt nhìn lại Độc Cô Tuyết rồi lập tức quay đầu đi, Độc Cô Tuyết thấy vậy khuôn mặt thâm sâu bắt đầu trở nên u ám.

“Một khi đã như vậy, vì sao tên kia còn nói thế.” Thu lại ánh nhìn sắc bén, Độc Cô Tuyết nhìn Tuyết Cơ cố gắng áp chế lửa giận.

Tuyết Cơ nghe hỏi chỉ cấn cấn môi, nhìn thoáng qua Tuyết Lê đang ở phía sau rồi rũ đôi mắt xuống, chậm rãi nói: “Ta vào Hàn cung được phong làm Trắc phi, vốn tưởng rằng không còn gì đáng lo nữa, có điều không nghĩ tới lúc ta đang mang thai Kinh nhi, vào buổi tối, Thánh tử tiên nhiệm của Thánh nữ cung mang theo một thằng bé xuất hiện trước mặt ta, đương nhiên là bọn họ tới tìm ta.”

Tuyết Cơ nói đến đây thì khẽ rùng mình, có thể thấy rằng lúc nhìn thấy hai người đó đột nhiên xuất hiện, bà cảm thấy khiếp sợ và e ngại tới cỡ nào.

Mấy người trong tẩm cung nghe vậy, đồng loạt nhú mày rồi nhìn nhau.

Chỉ có trên mặt Tuyết Lê chợt hiện lên vẻ băng giá vô tận, nhanh đến mức không ai phát hiện ra. Tuy nhiên, Phi Lâm như đang nhìn chăm chăm về một hướng khác lại thu hết mọi hành động của bà ta vào mắt.

“Thánh tử không hề nói gì, chỉ có thằng bé kia tươi cười nhìn ta với khuôn mặt tràn đầy thản nhiên. Ta còn nhớ rõ thằng bé đã nói rằng sau này nó nhất định sẽ đến đón phu nhân của mình. Chỉ nói một câu như vậy rồi hai người đó bước đi, từ đó về sau cũng không thấy xuất hiện nữa.” Tuyết Cơ nói đến đây khẽ lắc đầu, tựa như không hiểu được vì sao năm đó Thánh tử tiên nhiệm không giết mình, cũng không trở về Nam Vực hủy diệt Tuyết gia.

Độc Cô Tuyết nghe thế sắc mặt càng thêm lạnh lùng thâm trầm, hừ lạnh một tiếng, thì ra là như thế, Phu nhân của y, chó má. Vân Kinh là của hắn, còn không mau cắt đi, Thánh tử Nam Vực gì chứ.

Vân Kinh nghe Độc Cô Tuyết hừ lạnh, chỉ nhìn Độc Cô Tuyết, trên mặt hiện lên nụ cười bất đắc dĩ, người này, chuyện mà có nổi tám cây tre đánh cũng không tới mà cũng tức giận được nữa, thật là...

Khẽ nhú mày, Tuyết Cơ không nghĩ ra cũng không suy nghĩ nhiều, nói tiếp: “Bởi vậy, sau khi ta sinh Kinh nhi liền đưa con bé đi. Vị trí Thánh nữ đối với những người khác có lẽ là quyền lực cao nhất, nhưng ta biết nó ẩn giấu đau khổ của người nắm giữ nó, ta không hy vọng con gái của ta lại giống như chim hoàng yến, vĩnh viễn bị nhốt ở trong lồng sắt.” Nói đến đây, Tuyết Cơ đưa tay vuốt ve cánh tay Vân Kinh, nét mặt tràn đầy tình yêu thương nồng đậm.

“Kinh nhi, con đừng trách mẫu thân, khi mẫu thân quyết định làm như vậy cũng rất thương nhớ con, có điều...”

“Mẫu thân.” Vân Kinh thấy vậy xoay tay lại cầm tay Tuyết Cơ, đưa một tay lên che miệng Tuyết Cơ lại, nhẹ nhàng mà dịu dàng nói: “Con hiểu, mẫu thân, con không hề trách người, sau này con nhất định sẽ hiểu thuận với mẫu thân, yêu thương mẫu thân nhiều hơn nữa.”

Cô hiểu, quyền lực đối với người khác có lẽ là thứ gì đó tốt đẹp, nhưng đối với cô nó thật sự không là gì hết, cô không ham mê thứ phù phiếm ấy.

“Ẩn giấu nỗi đau? Nói rõ điểm này.” Độc Cô Tuyết sắc bén bắt lấy ý tứ trong lời nói của Tuyết Cơ, trầm giọng nói.

Tuyết Cơ nghe hẳn hỏi chợt siết tay Vân Kinh thật chặt, vẻ mặt hiện lên đủ loại cảm xúc phức tạp, đó là thân bất do kỷ và bất đắc dĩ đan lẫn đau đớn và hối hận.

“Thánh nữ Nam Vực ta, từ trước đến nay đều do gia tộc hàng đầu Nam Vực là Tuyết gia sinh ra, kết hợp với Thánh tử của Thánh Tông mà sinh hạ con cháu, ai có cái bớt hình hoa anh đào trên trán sẽ là Thánh nữ.” Tuyết Cơ còn chưa lên tiếng, Tuyết Lê đột nhiên lạnh lùng tiếp lời.

“Tuy nhiên Tuyết Cơ không kết hợp với Thánh tử mà lại sinh được con gái có bớt hình hoa đào, điều này chỉ có thể nói đây là ý trời. Nam Vực ta trăm ngàn năm nay đều thực hiện điều này, mỗi đại Thánh nữ phải kết thành vợ chồng với Thánh tử, đây chính là thánh luật, nếu vi phạm thì trời tru đất diệt, chịu hình phạt thiêu sống.”

“Chó má...” Độc Cô Tuyết nghe thấy thế lập tức giận dữ, dấm ‘rầm’ một tiếng lên bàn.

“Hãy nghe ta nói xong đã.” Độc Cô Tuyết còn chưa kịp phát tiết lửa giận, Tuyết Lê đột nhiên lạnh giọng quát: “Muốn biết vì sao thì nghe ta nói rõ ràng đã”

Dứt lời cũng không để ý tới lửa giận tận trời của Độc Cô Tuyết, trầm giọng nói: “Khi chưa làm Thánh nữ ai cũng nghĩ toàn bộ một nửa lãnh thổ Nam Vực đều phải nghe theo lệnh của Thánh nữ, đến khi làm rồi mới biết mọi chuyện đều không phải như vậy.”

Phi Lâm, Mộ Ai vừa nghe đến đây lập tức hơi đứng thẳng người lên, rốt cục cũng đã nói đến điểm mấu chốt ở đây rồi. Nói tới Nam Vực ai chẳng biết nơi này do Nam Vực vương và Thánh nữ làm bá chủ hai phương, một lời của Thánh nữ, trăm vạn người Nam Vực đều cúi đầu nghe lệnh, nhưng bây giờ xem ra sự thật không phải như vậy.

“Nam Vực phân chia ra Thánh Nữ và Thánh Tông, Thánh tử xuất thân từ Thánh Tông. Nhưng ai cũng nói rằng y chẳng qua chỉ là vật trang trí để cùng Thánh nữ nối dõi tông đường, không có thể lực gì, cũng không dùng được vào việc gì. Nhưng trải qua nhiều năm ta mới biết rõ ràng Thánh nữ mới là vật trang trí, người thực sự thống trị một nửa thế lực của Nam Vực là Thánh tử, Thánh nữ chẳng qua chỉ là một con rối. Nếu vui vẻ người muốn làm gì cũng được, còn nếu buồn chán thì chỉ một câu, đừng nói đến trăm vạn người Nam Vực cúi đầu nghe lệnh, ngay cả điều động một, hai ngàn người cũng làm không được.” Tuyết Lê nói một hơi đến đây, cả người càng thêm lạnh lẽo, giọng nói chất chứa những nỗi oán hận sâu nặng.

“Ta là giả, Thánh tử đời trước không niệm tình cảm vợ chồng, mười mấy năm trước đột nhiên quy ẩn Thánh Tông, từ đó không hề ra mặt nữa. Nếu không phải y âm thầm theo dõi, sao ta có thể rơi vào tình trạng như ngày hôm nay. Cho dù bằng dầy ba thước, Kỳ vương đã là gì đâu, bây giờ chỉ cần một ánh mắt của Thánh Thiên Vực liếc qua, y dám không ngoan ngoãn quỳ gối sao, đến một lời cũng không dám thốt kia.

Hừ, mỗi đại Thánh nữ đều bị Thánh tử đùa bỡn trong lòng bàn tay, cái gì mà là vật trang trí để nối dõi tông đường. Vật trang trí thật sự chính là Thánh nữ, chỉ cần có con xong, muốn người sống thì người sẽ được sống, muốn người chết thì bắt buộc người phải chết, Thánh Tông, Thánh tử, các người khinh người quá đáng.” Lời nói lạnh lẽo thốt ra từ miệng Tuyết Lê cũng là bí mật động trời của Nam Vực.

Lời nói như băng giá vừa buông xuống, trong tấm cung liền trở nên yên tĩnh, đám người Độc Cô Tuyết đều nhú mào.

Trước đây còn tưởng rằng do Kỳ vương làm loạn triều cương, nhưng bây giờ xem ra y chỉ là một nhân vật bé nhỏ, ngay cả Thánh nữ cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi, nhân vật thực sự lợi hại thì ra là Thánh tử kia.

“Người dám gạt ta.” Trong không khí trầm mặc, giọng nói lạnh lẽo, tàn nhẫn vang lên. Độc Cô Tuyết với vẻ mặt tràn đầy sát khí, lạnh lùng nhìn Tuyết Lê.

Bà ta nói Kỳ vương làm loạn triều chính, rồi gì mà phụ trợ Vân Kinh lên ngôi Thánh nữ, lại nói vì cứu Tuyết gia, chết tiết, chuyện quan trọng nhất lại không chịu nói ra. Nếu sớm biết như thế, hẳn tuyết đối sẽ không cho Vân Kinh đến, chẳng quan tâm chuyện toàn bộ người của Tuyết tộc có chết hết hay không.

Tuyết Lê đối diện với đôi mắt đỏ sậm đầy sát khí của Độc Cô Tuyết, chợt ngửa đầu nói: “Nếu ta không lừa người, người có cho Vân Kinh đến? Nếu ta không lừa người, liệu người có chịu đi cùng? Danh tiếng của Vân Kinh đã sớm lan truyền khắp nơi, nếu ta không tìm đến, người cho rằng Thánh Thiên Vực sẽ không tìm đến sao?

Bây giờ người còn có đồng minh cùng tiến cùng lui, có người chỉ điểm tất cả, lại có người liên thủ với người. Nếu Thánh Thiên Vực đến, bản lĩnh của y người tất nhiên cũng biết. Nếu không hôm nay người sẽ không cam chịu đứng yên chẳng thể ra tay, sớm muộn gì cũng phải chống lại y, so với bị động không bằng chủ động, ta lừa người, là vì Tuyết gia nhưng hơn cả là vì Vân Kinh mà thôi.”

Tuyết Lê nói một hơi nhưng cũng không phải không có đạo lý.

“Ta lại thấy bà là vì tư tâm của mình nên mới làm như thế.” Phi Lâm ngồi tựa lưng trên ghế, tay mân mê cây sáo nhỏ, đột nhiên chen vào một câu.

Tuyết Lê nghe vậy quay đầu nhìn Phi Lâm, ý tứ cũng rất rõ ràng gật đầu nói: “Đúng, ta chịu uất ức nhiều năm như vậy, nếu không phải ta tìm đường thoát thân thì đã chết sớm rồi. Nhưng mà hôm nay có Vân Kinh mạnh mẽ như thế, sau lưng lại có các người, ta muốn mượn lực của các người để loại bỏ tất cả Thánh Tông, bọn họ nắm giữ Nam Vực đã hơn ngàn năm nay, cũng nên đổi là vừa.”

Giọng nói lạnh buốt mang theo sự uất hận sâu nặng, làm cho bóng đêm trong tấm cung Thánh nữ càng thêm lạnh lẽo như băng giá.

Ba người Phi Lâm, Mộ Ải, Độc Cô Tuyết nhìn nhau, tất cả mọi nguyên nhân và mục đích bên trong đều đã nói ra rõ ràng. Bây giờ bọn họ đã ở trong tình thế này, trước mắt cũng chỉ có một con đường để đi mà thôi.

Đang lúc yên lặng, cánh cửa tấm cung đột nhiên bị đẩy ra, Đinh Phi Tình cùng Mặc Ngân, Mặc Ly vội vã bước vào.

Phía trước bọn họ Bạch Hổ vương mang theo tiểu Xuyên Sơn Giáp và Điều nhi, chạy trước một bước lùi nhanh về phía Vân Kinh. Vân Kinh vội vàng ngồi xuống ôm ba tên quỳ phá vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chúng nó.

“Không sao chứ?” Hai giọng nói thân thiết đồng thời vang lên, Đinh Phi Tình và Vân Kinh cùng nhìn nhau cười.

Đinh Phi Tình vừa nở nụ cười đột nhiên nhíu mày nhìn sắc mặt của đám người Độc Cô Tuyết nói: “Sao lại thế này, ta mang theo người chưa ra khỏi thành đã có người kéo đến vây quanh chúng ta, là ai đã để lộ tin tức?”

Đám người Độc Cô Tuyết và Vân Kinh vừa nghe cô nói, trên mặt hiện lên sự căng thẳng trầm trọng. Thánh tử Thánh Thiên Vực này quả nhiên là đã nắm hết mọi chuyện và bố trí tất cả. Tuy rằng y thật ung dung thản nhiên nhưng đã nắm toàn cục trong tay.

Đinh Phi Tình thấy sắc mặt mọi người nghiêm túc, nhíu mày nói tiếp: “Nhưng mà cũng lạ, tuy bọn chúng bao vây ta lại không ra tay. Ta đang muốn phá vây để thoát ra thì các người đã tới. Như vậy là sao, chuyện này do ai bố trí?” Đinh Phi Tình vừa ngẫm nghĩ cân nhắc vừa suy đoán mọi chuyện.

Vân Kinh thấy Đinh Phi Tình hỏi vậy định trả lời thì đúng lúc này bên ngoài điện truyền đến giọng nói nghiêm túc: “Thánh nữ Bệ hạ, điện hạ căn dặn, ngày mai muốn đưa người đi dạo. Bây giờ đêm đã khuya, mời người nghỉ ngơi sớm một chút, đàn ông không thể ở lại trong tẩm cung, để tránh hủy hoại thanh danh của Thánh nữ Bệ hạ.”

Trong tẩm cung, Độc Cô Tuyết vừa nghe thấy, hai mắt trợn ngược lên, đập gãy cái bàn dài trước mặt thành mấy mảnh, đá văng ra một góc, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hết chương 121

Chương 122 – Ngả bài

Phi Lâm, Mộ Ai thấy vậy đều lắc đầu bật cười, nhìn sắc mặt xanh mét của Độc Cô Tuyết như muốn trêu tức hẳn, rồi đồng loạt đứng dậy đi ra ngoài.

“Được, được, ta đây muốn xem rốt cuộc y lợi hại thế nào.” Vẻ mặt Độc Cô Tuyết giận dữ tột cùng, nghiến răng nghiến lợi rít lên một câu qua kẽ răng rồi phất tay đẩy cằm giận xông ra ngoài.

Đinh Phi Tình không đi cùng mọi người nên đương nhiên không biết ở đâu lại xuất hiện thêm vị hôn phu này. Bởi vậy lúc này nhìn thấy biểu hiện của đám người Độc Cô Tuyết, cũng không tránh khỏi có chút nghi hoặc khó hiểu.

Vân Kinhhng ngồi xuống vuốt ve bộ lông của Bạch Hổ vương, nhìn Độc Cô Tuyết đùng đùng nổi giận phóng ra ngoài. Tuy rằng cô không hề nói gì nhưng hai mày khẽ nhíu lại, cô không thích như vậy một chút nào. Độc Cô Tuyết là người cô yêu nhất, cô không thích hẳn phải chịu thiệt thòi, mặc kệ là vì ai, cô cũng không thích.

Bên trong tấm cung chỉ còn vài người, Tuyết Cơ và Tuyết Lê thấy vậy nhìn nhau, ánh mắt đều mang theo sự bất đắc dĩ rồi cùng thở dài.

Gió đêm mát lạnh thổi qua, tháng giêng là tháng đầu tiên của mùa xuân, nên vẫn lạnh lẽo.

Một đêm trôi qua thật nhanh, ngày hôm sau, bầu trời trong vắt, những tia nắng sớm từ trên trời tỏa xuống lấp lánh như ngọc.

Bên ngoài Thánh nữ hoàng cung là một cái hồ xanh biếc, trên mặt nước có một chiếc thuyền vô cùng đẹp để mà lịch sự tao nhã, dập dềnh theo sóng nước. Thân thuyền phủ màu trắng như ánh trăng bạc, trên đó điêu khắc hoa lá của Bà Sa song thụ. Dưới ánh nắng sớm chiếu rọi xuống, phát ra một loại ánh sáng vừa trong suốt vừa chói lọi, nhìn rất quý phái.

Đứng ở đầu thuyền, Thánh Thiên Vực hít thật sâu một hơi không khí tươi mát, quay đầu nhìn Vân Kinhhng đứng ngay ngắn bên cạnh, khẽ cười nói: “Ánh nắng sớm trên non sông tươi đẹp chính là thứ đẹp nhất.”

Vân Khinh đứng bên cạnh Thánh Thiên Vực, thản nhiên nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng, ánh mặt trời chiếu rọi khiến mặt hồ sáng lấp lánh nhìn giống như những vẩy cá bảy màu óng ánh. Quả thật rất đẹp, có điều người bên cạnh không phải là Độc Cô Tuyết nên cảnh trí có đẹp đến mấy cũng không có ý nghĩa gì.

Thánh Thiên Vực thấy Vân Khinh không nói chuyện, cũng không tức giận, thần sắc cực kỳ tự nhiên, vô cùng bình thản.

Đinh Phi Tình ở bên cạnh thấy vậy sắc mặt hơi thâm trầm. Chiều hôm qua sau khi đám người Độc Cô Tuyết đi rồi, cô mới nghe nói về chuyện vợ chồng mệnh định gì đó. Hôm nay thức dậy lại nghe nói tên Thánh tử Nam Vực Thánh Thiên Vực này sẽ mời Vân Khinh du thuyền trên hồ, nói là cùng nhau ngắm mặt trời mọc ở phía đông, rồi đi chơi thuyền trên hồ. Tên này tâm tư không rõ ràng, tuy rằng cô thích trêu chọc Độc Cô Tuyết nhưng hẳn đối với Linh Đương của cô là tình sâu nghĩa nặng. Hơn nữa hai người đã sớm kết thành vợ chồng, cô tuyệt đối sẽ không để cho Vân Khinh bị tên Thánh Thiên Vực này ức hiếp.

Vẻ mặt sắc lạnh nhìn chằm chằm Thánh Thiên Vực, đã lộ rõ tâm tư phòng bị của Đinh Phi Tình.

Cảm giác được ánh mắt nhìn chăm chú của Đinh Phi Tình, Thánh Thiên Vực quay đầu thoáng nhìn Đinh Phi Tình, thấy Đinh Phi Tình không lùi cũng không tránh mà lạnh lùng nhìn lại mình. Thánh Thiên Vực chợt nở nụ cười nhẹ nhàng, gạt đầu một cái với Đinh Phi Tình, thanh nhã mà khiêm tốn.

Đinh Phi Tình thấy vậy khẽ nhíu mày, mặt mày chuyển sang tối sầm.

“Ta là vợ của chàng, ta không còn là trinh nữ nữa.” Nhìn xuống mặt hồ gợn sóng, vẻ mặt Vân Khinh lãnh đạm đột nhiên mở miệng, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt, nhưng vô cùng khí phách và kiên quyết.

Đinh Phi Tình nghe xong chợt cảm thấy căng thẳng, đưa tay sờ thanh kiếm bên hông. Độc Cô Tuyết và bọn họ chịu nhún nhường chẳng qua là vì muốn che giấu điểm yếu của Vân Khinh, không muốn làm hại cô. Nhưng hiện tại Vân Khinh chỉ nói một câu đã ngả bài đưa hết mọi việc ra ánh sáng, điều này cũng đồng nghĩa với việc cắt đứt con đường sống của Vân Khinh.

Mặc dù cảm thấy kinh ngạc vì hành động của Vân Khinh, nhưng nói thì cũng đã nói rồi, Vân Khinh cũng không có cách nào quay lại được nữa. Nhưng nếu tên Thánh tử Nam Vực Thánh Thiên Vực này có chút hành động bất mãn, cho dù không địch lại, cô cũng sẽ liều mạng trước với y rồi tính tiếp.

“Chà.” Thánh Thiên Vực nghe Vân Kinh nói vậy, sắc mặt cũng không chút dao động, chỉ nhẹ nhàng ‘chà’ một tiếng rồi xoay người lại tựa vào mũi thuyền, sắc mặt ôn hòa nhìn Vân Kinh, chẳng có chút bất thường nào.

Vân Kinh chậm rãi quay đầu lại nhìn Thánh Thiên Vực nói: “Ta yêu chàng, đời này ta chỉ là vợ của chàng, tuyệt đối không trở thành vợ của một người nào khác nữa.”

Thánh Thiên Vực nghe vậy cười như có như không, chậm rãi nói: “Nàng không sợ ta giết nàng?”

“Có bất kỳ việc gì ta và chàng đều cùng đối mặt, người muốn giết ta, cũng phải xem thử người có bản lĩnh đó không đã.” Vân Kinh cực kỳ lãnh đạm nhìn Thánh Thiên Vực nói.

Thánh Thiên Vực nghe vậy mắt sáng ngời, nhìn Vân Kinh đánh giá, nụ cười tươi trên khóe miệng càng thêm nồng đậm.

“Sợ hẳn phải chịu ấm ức?”

“Đúng, ta vốn là vợ của chàng, sao có thể khiến chàng vì ta phải tạm nhân nhượng để bảo toàn lợi ích toàn cục, không dám thừa nhận sự thật.” Đáp lại câu hỏi của Thánh Thiên Vực, Vân Kinh trả lời vô cùng rõ ràng.

Hôm qua, nhìn thấy Độc Cô Tuyết vốn là người kiêu ngạo ương ngạnh, ngạo nghễ nhìn người trong thiên hạ như vậy lại vì cô mà nén giận, áp chế lửa giận hừng hực trong lòng hẳn. Trong lòng cô rất khó chịu, cô là vợ của hắn, có gì không thể nói, có gì không dám nói.

Cực hình hỏa thiêu, liên lụy cửu tộc, chỉ cần có hắn ở bên cạnh, cô cũng không sợ. Thánh Thiên Vực sức cường lực mạnh, bọn họ cũng không phải loại người dễ dàng chịu khuất phục. Hơn nữa nếu Thánh Thiên Vực biết Độc Cô Tuyết là Tần vương thì đương nhiên cũng biết cô là Tần Vương hậu, có quan hệ gì với Độc Cô Tuyết. Như vậy chi bằng nói ra để làm rõ tất cả mọi việc, thế nào cũng được, những chuyện giấu giếm diễm diễm này nếu do cô gây nên, thì càng tổn hao đến uy phong của Độc Cô Tuyết.

Thánh Thiên Vực thấy Vân Kinh thừa nhận một cách dứt khoát, thần sắc tuy nhẹ nhàng, lãnh đạm nhưng lại chứa một sự chấp niệm vô cùng kiên quyết. Y thu lại nụ cười trên mặt, nhìn Vân Kinh chậm rãi nói: “Có biết vì sao ta thả nàng qua Thánh nữ cung hay không?”

Cũng không đợi Vân Kinh trả lời, Thánh Thiên Vực xoay người nhìn sóng nước lấp lánh trên mặt hồ, cười cười nói: “Là bởi vì khí chất của nàng rất hợp với sở thích của ta. Bây giờ phải làm sao đây? Ta phát hiện ra

càng ngày càng thích nàng.” Dứt lời y lại nghiêng đầu nhìn Vân Kinh, ánh nắng sớm làm nền cho gương mặt tươi cười, hiện ra nét đẹp tuyệt sắc, đẹp đến quý phái vô cùng.

Vân Kinh nghe vậy nhú mày, gãi này...

“Ở Nam Vực, ta nói nàng là Thánh nữ thì chính là Thánh nữ, ta nói nàng là trinh nữ thì chính là trinh nữ, chỉ cần ta xác định nàng là vợ của ta, thì tất cả mọi chuyện đều không thành vấn đề.” Thanh âm trầm thấp vang lên, Thánh Thiên Vực nhìn Vân Kinh gần từng chữ một.

Vân Kinh nghe thấy vậy, khẽ nhăn mặt thật nhanh.

“Nhưng ta không muốn.” Thản nhiên thốt ra mấy chữ, Vân Kinh không hề lảng tránh ánh mắt của Thánh Thiên Vực.

Bên cạnh Đinh Phi Tình nghe đến đó cũng thầm hài lòng, thầm toát mồ hôi lạnh thay em gái, càng nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Thánh Thiên Vực nghe Vân Kinh nói vậy cũng không tức giận, vẫn mỉm cười như trước, ngón tay khẽ vuốt ve những đóa hoa Bà Sa song thụ được khắc trên thuyền, đột nhiên nói: “Nếu ta đã biết quan hệ của nàng và hắn. Vì sao ta vẫn theo đuổi nàng như trước mà không hề để ý tới sự tồn tại của hắn, hắn là nàng cũng biết rõ nguyên nhân?”

Vân Kinh thấy Thánh Thiên Vực đột nhiên thay đổi chủ đề, chợt khựng người lại, trong lòng chấn động, sắc mặt lạnh xuống, nhìn chằm chằm Thánh Thiên Vực nói: “Độc.”

Cô không hề quên, trên đường vượt qua Thánh nữ cung Độc Cô Tuyết đã bị trúng độc Thiên Mạch. Tuy rằng lần phát tác đó đã qua, Độc Cô Tuyết cũng không có biểu hiện gì khác thường, nhưng cô không thể không để tâm được, thuốc độc kia nhất định không đơn giản như vậy.

Thánh Thiên Vực nghe vậy càng cười rạng rỡ hơn nữa, tiếng cười sang sảng lan truyền khắp mặt hồ, trầm thấp mà tràn ngập cuốn hút.

“Ta thích những người con gái thông minh, nàng đó, thật sự làm cho ta ngày càng kinh ngạc.” Thánh Thiên Vực quay đầu nhìn Vân Kinh, không tiếc lời khen ngợi.

Nói dứt một câu, Thánh Thiên Vực cũng không để cho Vân Kinh chờ đợi hay thúc giục, gật đầu rồi nói tiếp: “Thiên Mạch vốn là độc tôn của Thánh Tông ta. Sau khi trúng độc, lần đầu tiên phát tác sẽ giống như vạn

tiễn xuyên tim, đau tận xương tủy. Lần thứ hai sẽ phát tác vào ngày hôm sau, toàn thân nóng như lửa, giống như nằm trong chảo lửa. Lần thứ ba cũng chính là ngày thứ ba, máu toàn thân đông đặc, ngưng tụ lại mà chết.

Hắn với nàng chẳng qua chỉ còn nhân duyên hai ngày nữa mà thôi, đương nhiên ta sẽ không làm cái việc tiểu nhân kia. Thời gian mấy ngày nay ta coi như là bao dung cho nàng, còn sau này cứ để ta yêu thương nàng là được rồi.”

Lời nói nhẹ nhàng bay vào trong gió chiều trên mặt hồ, lại làm cho toàn thân Vân Kinh rét run, trái tim giống như bị ai đó bóp nghẹt, chỉ phút chốc đã khiến cô sợ đến mức lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hai ngày nữa thôi sao, không được, cô và Độc Cô Tuyết chỉ còn có hai ngày, sau đó Độc Cô Tuyết sẽ chết ở nơi này ư? Không, không được, không bao giờ.

“Thuốc giải.” Ngón tay lướt nhẹ trên huyền cầm, Vân Kinh nhìn chăm chăm Thánh Thiên Vực.

Thánh Thiên Vực nhìn Vân Kinh chậm rãi nói: “Ta đã từng hỏi các người, muốn quả trường sinh hay là muốn thuốc giải, đó là do các người tự lựa chọn. Ta chỉ làm theo sự lựa chọn của các người mà thôi, con đường này là do chính các người chọn lựa, bây giờ ta cũng không cho phép chọn lại.”

Vân Kinh vừa nghe sắc mặt chợt trầm xuống rất nhanh, quả trường sinh là để cứu Độc Cô Hành, mạng sống của Độc Cô Hành còn chưa đến mười tháng. Nếu không có quả trường sinh huynh ấy sẽ mất mạng, cô cũng biết rằng sáng sớm hôm nay, Độc Cô Tuyết đã đặc phái Mặc Ly đưa quả trường sinh về Tần rồi, bây giờ...

“Ê tiện.” Đinh Phi Tình nghe đến đó dĩ nhiên hiểu ra mọi chuyện, lập tức đưa mũi kiếm chỉ về phía Thánh Thiên Vực, lạnh lùng quát lên.

Thánh Thiên Vực thấy Đinh Phi Tình vung kiếm tới, không tránh cũng không lui, chỉ đưa ngón tay phải lên, búng nhẹ lên trường kiếm của Đinh Phi Tình. Đinh Phi Tình cảm thấy cổ tay rung mạnh, chưa kịp dẫn đo suy nghĩ, thanh kiếm trong tay cô đã bay xuống mặt hồ lặn tẩn sóng nước và phút chốc đã không thấy bóng dáng tăm hơi.

Sắc mặt Đinh Phi Tình chợt biến đổi, cô đã nghe nói Thánh Thiên Vực này lợi hại, nhưng không ngờ thật sự lợi hại như vậy, chỉ dùng một chiêu nhẹ nhàng đã tước đoạt vũ khí của cô.

Thánh Thiên Vực thoáng nhìn nét mặt biến sắc của Đinh Phi Tình, cũng không truy cứu, nét mặt vẫn thản nhiên như trước tươi cười nói tiếp: “Ta cho các người cơ hội, là chính các người tự từ bỏ cơ hội của mình, tại sao lại nói ta ê tiện. Bây giờ, ta và hắn không thân cũng chẳng quen, muốn đưa thuốc giải hay không, còn

phải xem tâm tình của ta như thế nào. Huống chi bây giờ hắc còn cướp vị hôn thê của ta, ta không giết hắc là đã giữ thể diện để vương cho hắc lắm rồi, muốn ta cứu giúp là chuyện không thể.”

Lời nói ra rõ ràng mà thẳng thắn, không quanh co lòng vòng, ngoại trừ thái độ khiến người ta cho dù ngửa răng muốn mở miệng phản đối cũng không tìm được chỗ nào để phản bác cả.

Dựa theo quan điểm của y thì xem ra y và Độc Cô Tuyết vốn là tình địch, muốn y ra tay cứu tình địch của mình, người được cứu lại lập tức trở thành chồng của hôn thê mình, thiên hạ này làm gì có chuyện tốt đến vậy.

“Đi thôi.” Sắc mặt Vân Khinh lạnh lùng tới cực điểm, sau khi Thánh Thiên Vực nói xong không bao lâu, cô đột nhiên quay người lại vừa phóng ra bên ngoài thuyền vừa hướng về phía Đinh Phi Tình nói lớn.

Tuyết Cơ và Tuyết Lê đều làm Thánh nữ, Tuyết tộc đã tồn tại sừng sững bao nhiêu năm như vậy, thứ độc Thiên Mạch này nhất định là biết cách giải. Ở đây Thánh Thiên Vực không thể thực hiện được mong muốn của cô, nhưng sao cô tự nhiên lại quên đi sự tồn tại của bọn họ chứ. Suy nghĩ trong đầu Vân Khinh chợt hiện lên nhanh như chớp, cô lập tức xoay người bước đi.

Đinh Phi Tình cũng rất thông minh, chỉ chớp mắt đã hiểu ý tứ của Vân Khinh, không thềm ở lại dây dưa với Thánh Thiên Vực nữa mà vội đuổi theo Vân Khinh.

Mặt hồ cách bờ cũng không xa, nhưng thấy Vân Khinh thả người, không thềm lệnh cho ngừng thuyền tấp vào bờ, mũi chân đạp trên mặt nước, tung người bay lên bờ.

Thánh Thiên Vực tựa vào đầu thuyền nhìn bóng lưng Vân Khinh, nụ cười vẫn tràn đầy trên khóe miệng, cũng không ngăn cản hai người rời đi. Y cứ đứng như vậy ở đầu thuyền, không đuổi theo hai người, không biết là do đã tính toán mọi đường, hay là có tâm thả cho Độc Cô Tuyết một con đường sống.

Mà lúc này trong Thánh nữ hoàng cung, Độc Cô Tuyết đang nổi cơn thịnh nộ, Vân Khinh lại đi dạo hồ từ sáng sớm với cái tên Thánh Thiên Vực kia. Một chút phong thanh hắc cũng không hề nghe thấy, đáng chết, chết tiệt.

Phi Lâm, Mộ Ải thấy vậy liếc nhau, khẽ nhún mày lại, dù sao nơi này cũng là địa bàn của Thánh Thiên Vực. Tuy rằng bọn họ lợi hại nhưng Thánh Thiên Vực này cũng không hề yếu thế chút nào, bây giờ lại còn ở trên địa bàn của y, tất cả mọi thứ đều phải chịu sự khống chế của người khác, không thuận lợi để làm chuyện gì cả.

“Lại đây.” Hai người chưa dứt dòng suy nghĩ trong đầu, đột nhiên nghe thấy tiếng quát lạnh lùng của Độc Cô Tuyết, cả hai đồng loạt nhìn về phía hắc.

Thấy vẻ mặt Độc Cô Tuyết trầm xuống, vừa rồi còn lửa giận bốc tận trời, lúc này lại bình tĩnh đến dọa người, vừa nhìn Điều nhi đang đứng trên người Bạch Hổ vương vừa trầm giọng quát.

Hai người thấy vậy, khẽ gật đầu, đã từng là Dực vương của Đại Tần, bây giờ lại là Tần vương dù sao cũng không phải là kẻ chỉ biết nổi nóng, tức giận. Đàn ông cho dù có ghen thì trong hoàn cảnh nào cũng phải tỉnh táo lại mới là điều quan trọng nhất.

Điều nhi nghe Độc Cô Tuyết gọi lập tức nhảy lên người hắn. Độc Cô Tuyết đưa một tay ra đặt bên miệng Điều nhi, ý bảo nó cắn hẳn một cái.

Mặc Ngân thấy vậy hoảng sợ kêu lên: “Công tử, người làm gì vậy, Điều nhi có kịch độc.” Độc của Điều nhi rất độc, Bệ hạ nhà y cũng đâu phải không biết, nhưng người đang làm gì vậy?

“Ta biết.” Vẻ mặt Độc Cô Tuyết lạnh lùng, trước mắt muốn chống lại Thánh Thiên Vực thì không thể để cho y nắm được nhược điểm của hắn. Thứ độc Thiên Mạch kia hắn không có thuốc giải, không thể để nó trở thành nhược điểm của hắn được, bằng không dù muốn chống lại thì sớm hay muộn người chịu thiệt thòi cũng chính là hắn. Dùng độc của Điều nhi, lấy độc trị độc là tốt nhất, hắn không hề quên năm đó ở hội bách hoa, Vân Khinh đã lợi dụng kịch độc của Điều nhi như thế nào.

Điều nhi ở cùng Độc Cô Tuyết đã lâu nên cũng nghe lời hắn sai khiến, liền cắn một phát trên bàn tay của Độc Cô Tuyết. Chỉ thấy trên bàn tay hắn lập tức nổi lên một mảng màu đen, có thể thấy Điều nhi rất lợi hại.

“Lấy độc trị độc, người trúng độc?” Phi Lâm thấy vậy đột nhiên hỏi.

Độc Cô Tuyết gật đầu, không nói thêm lời dư thừa nào nữa. Phi Lâm đứng một bên thấy vậy chợt nhíu mày nhưng không nói gì. Nếu Độc Cô Tuyết dám làm thế, đương nhiên đã nắm chắc kết quả.

Nhưng suy nghĩ này chưa kịp dứt, Phi Lâm đột nhiên thấy trên mặt Độc Cô Tuyết biến thành màu đen, trong nháy mắt giữa mi tâm xuất hiện một đốm màu đen, Mộ Ải giật mình hoảng sợ, lập tức điên cuồng hét lên: “Mau buông ra, mau.”

Còn chưa nói hết câu, Độc Cô Tuyết đột nhiên biến sắc, cả người gục xuống, thân thể bắt đầu không ngừng co rút, mồ hôi túa ra như tắm trên trán, trên chóp mũi và cả trên tay hắn. Chỉ trong phút chốc, cả người giống như bị nhúng nước, toàn bộ quần áo ướt đầm.

Sắc mặt Phi Lâm biến đổi, phóng lại giữ lấy Độc Cô Tuyết nhanh tay điểm vào mấy đại huyệt trên người hần. Ở bên cạnh, Mộ Ải cũng lao đến không chút chậm trễ, rạch một đường lên cánh tay Độc Cô Tuyết, dùng tay cố gắng đẩy máu độc chỗ Điều nhi cắn, lại vận công giúp Độc Cô Tuyết ép độc ra.

Mặc Ngân vô cùng hoảng hốt, tự biết chính mình không có bản lĩnh như Phi Lâm và Mộ Ải nên không dám nhúng tay vào, vội vã tìm kiếm trong người mình, giọng gấp gáp: “Ta có thuốc này, mau, mau.”

“Không thể uống bậy bạ.” Phi Lâm đặt một chưởng trên lưng Độc Cô Tuyết, đồng thời vận khí giúp Độc Cô Tuyết ép độc.

Nhưng tại chỗ Điều nhi cắn không hề có một giọt máu đen, tất cả đều là máu đỏ tươi. Tuy rằng Mộ Ải và Phi Lâm lao đến ngay lúc đó nhưng khi dùng nội lực thăm dò khắp nơi cũng không cảm giác được có độc tố tồn tại trong cơ thể Độc Cô Tuyết. Tâm mạch của Độc Cô Tuyết hoàn toàn như một người bình thường, nếu không phải Độc Cô Tuyết có bộ dạng như thế này trước mắt bọn họ thì cả hai còn tưởng mình bị hoa mắt.

“Sao lại như vậy?” Phi Lâm đặt tay lên cổ Độc Cô Tuyết, lúc đầu thì nóng như lò lửa, sau đó lại lạnh như khối băng. Hai thái cực nóng lạnh cùng tồn tại ở trong người, làm sao hần có thể chịu được chứ, thứ này rất cuộc là gì?

Toàn thân hần như bị đặt trong lò lửa nung cháy nhưng đồng thời lại có cảm giác lạnh như giữa hầm băng. Nóng lạnh đột ngột còn chưa đủ, mạch máu trên người hần nở ra giống như muốn vỡ toang.

Vừa căng cứng vừa ngứa lại đau, giống như muốn xé rách thân thể hần, cảm giác đau đớn do độc phát giống như ngày hôm qua, nhưng so với hiện tại nó chỉ là vặt vãnh mà thôi.

Cắn chặt răng, máu tươi trên mặt nhỏ xuống từng giọt, năm ngón tay bấu chặt trên mặt đất như muốn đào năm vết dài trên đó, toàn bộ khuôn mặt Độc Cô Tuyết vặn vẹo, cả người run run không ngừng.

Kiên cường như hần vậy mà còn có cảm giác không thể kiên trì chịu đựng thêm được nữa.

Mà lúc này Vân Kinh và Đinh Phi Tình đã quay trở lại hoàng cung Thánh nữ, qua một cung khác tìm Tuyết Cơ và Tuyết Lê.

“Thiên Mạch, sao lại trúng độc này?” Sắc mặt Tuyết Cơ thay đổi không ngừng.

“Mau lên, mẩu thân, thuốc giải gì có thể cứu được chàng, mẩu thân mau nói đi.” Sắc mặt Vân Kinh lo lắng, hỏi thẳng vào vấn đề mẩu chết.

“Thuốc giải thì mẫu thân biết, nhưng chỉ biết cách phối chế, không có sẵn ở đây.” Tuyết Cơ trầm giọng rồi nhíu mày nói: “Tổng cộng có ba loại nguyên liệu, long cân^(*) trong lòng sông Cửu Khúc Long, rễ cây Bà Sa song thụ và hoa sen lửa.”

(*) Hán Việt là long cân, dịch sát có nghĩa là gân rồng. MDH đã thử tìm rất nhiều, kể cả bằng tiếng Việt lẫn tiếng Trung. Tiếng Việt không có, tiếng Trung thì chỉ ra 1 loại dưa leo rất được nhà vua ở triều Thanh yêu thích. Nhưng trong truyện nó là 1 loại cá. Có lẽ Chu Ngọc lại chém đại.

“Dược liệu ở đâu?” Đinh Phi Tình thấy sắc mặt Tuyết Cơ và Tuyết Lê đều cực kỳ khó coi. Những thứ dược liệu dùng để phối chế thuốc giải khi này ngoại trừ cái tên Bà Sa song thụ đã từng nói đến, còn lại những thứ khác chưa nghe thấy bao giờ, vội vàng hỏi lại.

“Không có ở đây, độc Thiên Mạch này chỉ có trong tay Thánh Tông, thuốc giải cũng chỉ bọn họ có, ta chỉ biết cách phối chế như thế nào chứ không có thuốc giải.” Tuyết Lê thoáng nhìn khuôn mặt lo lắng của Vân Kinh lại nhíu mày nói tiếp: “Thiên Mạch phát độc chỉ trong ba ngày, không cần nói đến hai loại nguyên liệu khác, chỉ nói về hoa sen lửa, loài hoa này vốn không sinh trưởng ở địa phận của Thánh nữ quản hạt, nó sinh trưởng ở trên núi Tuyết thuộc địa phận của Nam Vực vương.”

Nói như thế chẳng khác gì không nói, bây giờ muốn chế thuốc giải vốn là không thể, bởi vì địa phận của Nam Vực vương cách nơi này cả ngàn dặm. Đừng nói ba ngày, muốn đi tới đó ít nhất cũng phải mất ba tháng, tính ra vừa đi vừa về cũng mất sáu tháng đi đường, đến lúc đó chắc hẳn Độc Cô Tuyết đã sớm thăng thiên rồi.

Vân Kinh nghe vậy tim đập ầm ầm trong lồng ngực, sắc mặt chợt tái nhợt đi thường, không biết phải làm gì. Tâm trí vô cùng hoảng loạn, giống như đã xảy ra chuyện gì đó làm cho tinh thần cô bất an tới cực điểm.

Tuyết Cơ thấy vậy đau lòng nắm tay Vân Kinh: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, mẫu thân không có thuốc giải cứu Tuyết, nhưng biết làm thế nào để kéo dài thời gian phát tác, trước mắt làm cho độc chậm phát, sau đó sẽ bàn bạc kỹ hơn.” Vừa nói vừa chống người đứng dậy.

Thượng Quan Kính đứng bên cạnh thấy vậy không nói gì, bước lên đỡ Tuyết Cơ nói: “Đi mau.” Rồi nhanh chóng chạy đến tẩm cung, cậu biết Độc Cô Tuyết đang ở đó.

Mấy người đi thẳng đến đó, Vân Kinh càng ngày càng lo lắng, không còn tâm trí để ý đến đám người Tuyết Cơ ở phía sau, vội vàng chạy trước về phía tẩm cung.

Đẩy mạnh cánh cửa lớn của tẩm cung, Vân Kinh nhìn vào liền thấy Độc Cô Tuyết ngã xuống đất, gương mặt cô chợt trở nên tái nhợt, trong lòng như lửa đốt.

“Tuyệt, có phải độc phát hay không? Tuyệt, Tuyệt!” Vân Khinh vội vàng chạy lên, ôm lấy cổ Độc Cô Tuyệt, hai mắt trở nên đỏ ửng.

Độc Cô Tuyệt vòng tay ôm chặt lấy Vân Khinh, sức lực kia như muốn đem cô nhập vào thân thể hắn.

Vân Khinh bất chấp đau đớn, gào lên: “Mẫu thân, nhanh lên, nhanh lên đi!”

“Sao lại như vậy? Đây là tình trạng khi độc phát lần cuối cùng, sao có thể?” Tuyết Cơ và Tuyết Lê vội vàng chạy vào, vừa thấy bộ dạng của Độc Cô Tuyệt, sắc mặt lập tức biến đổi.

“Phát lần cuối cùng? Không, không phải như vậy!” Vân Khinh vừa nghe thấy thế tim như muốn ngừng đập, hôm nay rõ ràng là ngày thứ hai, không phải là ngày cuối cùng, không thể nào.

“Hắn đã làm gì?” Tuyết Lê khá bình tĩnh, vừa thấy Điều Nhi ở bên cạnh khoe miệng dính máu, lập tức lớn tiếng hỏi.

“Lấy độc trị độc.” Phi Lâm ở phía sau cũng không nói nhiều, trả lời cực kỳ ngắn gọn.

“Ai.” Tuyết Lê vùng mạnh tay giữ không trung: “Độc tính của Thiên Mạch hoàn toàn khác biệt, nếu không sao lại nó lại có độc tính hoàn hảo? Nếu có chuyện gì phát sinh chẳng những không giải được độc, ngược lại càng làm cho nó phát tác nhanh hơn, bây giờ phải làm sao?”

Chỉ một câu đã làm mọi người trong toàn bộ tầm cung đồng loạt biến sắc, nói như vậy, nói như vậy...

“Không, Tuyệt, Tuyệt, nhất định có thể cứu, ta đi tìm y.” Đôi mắt Vân Khinh đỏ ửng, ôm chặt Độc Cô Tuyệt.

“Thông minh bị thông minh hại.” Vân Khinh mới vừa đứng dậy, phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói trầm thấp. Thánh Thiên Vực đứng tựa vào cửa điện, khoanh tay nhìn tình cảnh hỗn loạn trong điện rồi chậm rãi nói.

“Thuốc giải.” Vân Khinh lúc này cũng không bận tâm sao Thánh Thiên Vực lại xuất hiện ở đây, hai mắt đỏ ửng vội vàng nói.

“Không được... đồng ý.” Vân Khinh vừa dứt lời, giọng của Độc Cô Tuyệt đột nhiên vang lên, tiếng nói dứt quãng phun ra cùng một ngụm máu tươi nhưng lại cực kỳ kiên quyết.

“Thuốc giải.” Vân Khinh hung hăng cắn răng một cái, không nghe lời Độc Cô Tuyệt.

Thánh Thiên Vực nhìn khuôn mặt xanh đang nổi gân xanh vằn vện của Độc Cô Tuyết, lại nhìn đôi mắt đỏ bừng của Vân Kinh, khẽ lắc đầu, thản nhiên nói: "Ta không phải là người giầu đồ bìm leo, ta nói không đưa thì sẽ không đưa, cho dù có muốn uy hiếp cướp đoạt, cũng phải xem tâm ý của ta đã."

Vân Kinh nghe vậy lại càng mặt mờ, người này rốt cuộc muốn như thế nào?

"Dùng lửa nóng để sưởi ấm, đặt người trong một nơi cực nóng thật lâu, xua đi khí lạnh, có lẽ..." Thánh Thiên Vực nhìn vào mắt Vân Kinh, chợt nói thật thản nhiên.

Vân Kinh nghe vậy đột nhiên bừng tỉnh, không biết lấy đâu ra sức lực quay lại ôm lấy Độc Cô Tuyết, xoay người chạy ra khỏi tầm cung Thánh nữ. Phi Lâm, Đinh Phi Tình, Mộ Ai, Mặc Ngân thấy vậy lập tức đuổi theo phía sau.

Tuyết Cơ ở lại trong đại điện thấy vậy, trong lòng tràn đầy cảm kích, run run nhìn Thánh Thiên Vực, giọng cũng run run nói: "Thánh tử, người... Đa tạ..."

Thánh Thiên Vực khoát tay chặn lại, quay đầu nhìn về phía Vân Kinh chạy đi, cười vô cùng mặt mờ như có như không: "Nếu để hấn chết, không phải cả nàng cũng chết theo sao, đây không phải là điều ta muốn, ta muốn nàng cam tâm tình nguyện theo ta." Dứt lời, y xoay người chậm rãi đi về phía xa.

Tuyết Cơ và Tuyết Lê nghe vậy nhìn nhau đồng thời run lên, Thánh Thiên Vực này, thâm sâu không thể lường được.

Hết chương 122

Chương 123 – Làn khói nổi lên khắp bốn phía

Cung thứ ba của Thánh nữ cung chính là cung điện lửa đỏ.

Nhiệt độ không khí cực nóng như nướng chín đỏ khuôn mặt người ta, cả người ướt đầm mồ hôi, giống như đi vào trung tâm núi lửa. Nóng như vậy thật sự không người nào có thể chịu được.

Độc Cô Tuyết bị Vân Khinh ôm thẳng tới đây, cả người lạnh lẽo như muốn đóng băng. Nhưng vừa vào cung thứ ba này, hơi nóng đã làm người hân đổ mồ hôi như mưa, cảm giác lạnh lẽo từ từ giảm xuống, thân thể cứng ngắt bắt đầu ấm lại, linh hoạt, co giãn được. Khuôn mặt trắng xanh dần dần có sắc hồng, thân thể đang co rút, run run không ngừng cũng dần bình ổn.

Vân Khinh thấy vậy bèn ôm chặt đầu Độc Cô Tuyết, vùi mặt mình thật sâu trong cổ hân, không gào khóc, cũng không vui mừng, ngay cả một âm thanh nhỏ cũng không có, chỉ nhìn thấy lưng cô hơi run run, hơi thở nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ.

Đám người Phi Lâm, Đinh Phi Tình, Mộ Ai, Mặc Ngân vừa vọt tới thấy vậy chợt thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng đồng thời nhìn bộ dáng của Vân Khinh, lại cùng thở dài, ánh mắt hiện rõ sự lo lắng sâu sắc.

Tĩnh lặng, không một tiếng động, trong cung điện cực nóng, chỉ có tiếng Độc Cô Tuyết thở dồn dập rồi từ từ bình ổn lại.

Sau một lúc lâu, Độc Cô Tuyết mở mắt ra đưa tay ôm đầu Vân Khinh đang gục vào cổ hân, nhẹ nhàng vuốt ve, khàn giọng nói: “Không phải sợ.”

Không có tiếng trả lời, thứ duy nhất đáp lại là Vân Khinh càng ôm chặt lấy hân hơn. Độc Cô Tuyết để mặc Vân Khinh ôm hân, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc cô.

“Bây giờ phải làm sao?” Trong yên lặng, Mộ Ai đột nhiên cất tiếng hỏi, y vốn không muốn quấy rầy hai người, nhưng tình huống trước mắt khiến y không thể tiếp tục im lặng được nữa.

“Ta không sao.” Độc Cô Tuyết nhìn Mộ Ai, khàn giọng nói.

“Không, ngài có vấn đề rất lớn.” Không ngờ Độc Cô Tuyết vừa dứt lời, Thượng Quan Kính đỡ Tuyết Cơ và Tuyết Lê đi đến, Tuyết Cơ nhú mào nhìn Độc Cô Tuyết

“Chưa từng có người nào trúng độc Thiên Mạch mà sống quá ba ngày, hiện tại ngài là người đầu tiên. Nhưng con có thể sống được hoàn toàn là dựa vào dòng nham thạch nóng chảy trong lòng đất bao quanh người ngài. Hơi nóng của nham thạch làm cho máu ngài không đông đặc, một khi rời khỏi đây, chỉ sợ cũng là ngày chết của ngài.” Tuyết Cơ cắn răng nói thẳng một hơi.

Độc Cô Tuyết nghe vậy sắc mặt chợt trở nên u ám, Vân Kinh càng ôm chặt hơn nữa.

Tuyết Lê đưa mắt nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên bà vào Thánh nữ cung, cuối cùng cũng biết Thánh nữ cung như thế nào. Nhưng lúc này cũng không rảnh bận tâm khung cảnh trước mắt, cúi đầu nhìn hai người đang ôm nhau nói: “Chúng ta đến chính là thử kéo dài thời gian đông máu của người, xem thử có thể giảm bớt độc tố của Thiên Mạch để người có thể ra ngoài được hay không, nếu người không chịu phối hợp với chúng ta, cố ý đi ra ngoài thì chúng ta cũng không ngăn cản người làm gì.”

Lời nói lạnh lùng vang vọng trong cung thứ ba, cũng là phán án tử hình cho Độc Cô Tuyết.

Bà và Tuyết Cơ thuở nhỏ sinh sống ở Nam Vực, cho dù là độc tố gì, cho dù không có khả năng tuyệt đỉnh như Thánh Tông nhưng cũng không phải hạng tầm thường vô dụng. Nếu cho hai người thời gian nghiên cứu thì dù không giải được độc, chắc chắn cũng có thể tìm hãm được.

Hai mắt Độc Cô Tuyết nhú lại, cắn chặt răng, đưa tay ôm lấy Vân Kinh định ngồi dậy, không ngờ hân chưa kịp làm gì, Vân Kinh đột nhiên ôm chặt hơn nữa, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hân, ánh mắt đầy kiên quyết: “Không được rời khỏi đây, chàng phải ở lại.”

“Không được.” Độc Cô Tuyết không thêm suy nghĩ, kiên quyết đòi trở về.

Trên mặt Vân Kinh hiện lên sự kiên quyết và cương nghị chưa từng có, cô nhìn thật sâu vào mắt Độc Cô Tuyết gần từng chữ: “Ta sẽ bảo vệ tốt bản thân. Trước đây ta dễ dàng tha thứ, là bởi vì bọn chúng chưa đụng đến những thứ quý báu của ta. Nhưng bây giờ bọn chúng lại làm tổn thương người ta yêu nhất, ta tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết. Tuyết, trước kia đều là chàng che chở ta, bây giờ đến ta lượt che chở cho chàng, bạn đồng hành của chim ưng, tuyệt đối không phải loài hoàng oanh.”

Lời nói của cô, không phải đồng dạng tuyên bố, không có sâu não triền miên, mà chỉ có giọng nói khí phách, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà kiên quyết vang vọng ở trong cung thứ ba, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Độc Cô Tuyệt bình tĩnh nhìn Vân Khinh, trên mặt Vân Khinh là một sự kiên nghị chưa từng có. Không phải hồ hững không tranh đoạt với đời, cũng không phải trong lành, lạnh nhạt như nước, mà là sự kiên quyết cao quý, trong đôi mắt kia phát ra ánh sáng rạng ngời như muốn chiếu rõ đôi mắt hắc.

Đám người Phi Lâm nghe vậy không chỉ cảm thấy chấn động mà đột nhiên cảm thấy Vân Khinh như trưởng thành hẳn lên. Vẫn tấm lưng đứng thẳng ấy, vẫn là đôi vai gầy nhỏ nhắn ấy, nhưng lúc này dường như có thể chống được cả trời. Mọi người chột nhìn nhau, thứ Vân Khinh thật sự coi trọng có lẽ chính là đây.

Hai mặt đối diện nhau, Độc Cô Tuyệt nhìn Vân Khinh thật lâu, bốn mắt chạm vào nhau, những cảm xúc đan xen, quay cuồng trong đó. Chỉ có hai người mới biết nó chứa đựng những tình cảm gì.

“Được.” Một lúc sau, Độc Cô Tuyệt hung hăng cắn răng, gật đầu.

“Bạn đồng hành của chim ưng, tuyệt đối không phải loài hoàng oanh.”

“Đúng, tuyệt đối không phải.”

“Bảo vệ nàng thật tốt.” Không nói một lời dư thừa nào, Độc Cô Tuyệt quay đầu nhìn Phi Lâm, Mộ Ai và Đinh Phi Tình, trầm giọng nói.

“Nhất định.” Cả ba người không hề do dự, đồng thanh trả lời.

Vân Khinh nhìn thật kỹ Độc Cô Tuyệt một lần nữa rồi xoay người bước ra khỏi cung thứ ba, bóng lưng kia vô cùng kiên cường và cứng rắn.

Phi Lâm, Mộ Ai, Đinh Phi Tình lập tức đi theo, đám người Mặc Ngân, Thượng Quan Kính, Tuyệt Cơ, Tuyệt Lê ở lại làm bạn với Độc Cô Tuyệt.

Binh chia làm hai đường, rốt cuộc chính Vân Khinh phải giương đôi cánh vượt qua bức tường cao kia.

Gió xuân thổi khắp đất trời, mùa đông giá rét đã sớm trôi qua, mùa xuân tràn đến làm cho vạn vật sống lại, khắp nơi sinh khí dạt dào.

Ba ngày sau, tại tế đàn của Thánh miếu, đại điển đăng cơ của Thánh nữ.

Dàn tế hình tròn dựng giữa quảng trường rộng lớn, bậc thềm ngọc thạch chín tầng tôn quý, đứng cao ngất ở giữa đất trời, ngạo nghễ trước chúng sinh.

Trên chín bậc thềm bạch ngọc đều có người của Thánh Tông mặc áo bào trắng đứng ở trên đó. Tầng thứ nhất có tám người của Thánh Tông đứng theo tám hướng, tầng thứ hai giảm xuống còn bảy người, tầng thứ ba giảm dần theo thứ tự. Mãi cho đến tầng thứ tám, Thánh tử Thánh Thiên Vực đang đứng trên đó, trên người khoác áo bào trắng thuần khiết, nhẹ nhàng bay trong gió, tôn quý đến dị thường.

Lúc này quanh dàn tế bạch ngọc, người dân vây chặt kín, tất cả mọi người đều quỳ xuống cúi đầu phủ phục trên mặt đất, hướng về phía đỉnh tế đàn bái lạy, vô cùng chân thành mà cuồng nhiệt, đó là Thánh nữ thống trị Nam Vực.

Dòng người kéo dài miên man, ngược mắt nhìn xuống như không thể thấy được điểm cuối, chỉ thấy một mảng đông nghìn nghịt. Nhưng lại hoàn toàn tĩnh lặng, trong ngàn vạn dân chúng không ai nói chuyện, cũng không ai có hành động gì, yên lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua nhẹ nhẹ, vô cùng cung kính và nghiêm trang.

Bầu trời trong sáng đến lạ thường, ánh vàng bao phủ khắp mặt đất, chiếu rọi phía dưới tế đàn càng làm tăng thêm sự trang nghiêm và thần thánh.

“Đã đến giờ.” Cùng với tiếng chuông vang xa, một giọng nói già dặn kinh nghiệm tuyên bố khắp thiên hạ, đại diện đẳng cơ của Thánh nữ đã bắt đầu.

Cùng với lời tuyên bố nối tiếp nhau lan truyền ra xa, Vân Kinh khoác áo choàng màu trắng, bên dưới góc áo thêu một vòng màu vàng, đầu đội vương miện nữ vương hình hoa Bà Sa song thụ bằng ngọc lưu ly bảy màu. Ánh mặt trời vàng rực chiếu rọi xuống tỏa ra ánh sáng như ngọc khiến người ta lóa mắt. Bước đi trên tấm thảm màu trắng, từng bước hướng về trung tâm nơi dân chúng đang vây quanh, chính là tế đàn của Thánh miếu kia.

Lần trước cô được sắc phong là Tần Vương hậu, là vợ của Độc Cô Tuyết. Còn lúc này cô không phải là Vương hậu, cô là nữ vương của nơi này, là quân vương thống trị một nửa thế lực Nam Vực.

Bước chân kiên định, bờ lưng thẳng tắp, lúc này đây cô phải vì Độc Cô Tuyết mà tranh đoạt, vì chính mình mà tranh đấu. Trong đất trời này, cô tuyệt đối không cho phép kẻ nào ức hiếp, đè đầu cưỡi cổ mình.

Đám người đông nghìn nghịt phủ phục xuống, nơi nào Vân Kinh đi qua nơi ấy vội vàng dập đầu bái lạy nhưng không hề gây nên một tiếng động nào.

Một bước, hai bước, ba bước, từng bước tiến lên dần tể cao cao, Vân Kinh chấp tay sau lưng, kiên định bước lên từng bước. Những gã đàn ông của Thánh tông đứng giữ dần tể sừng sững không ai không khom người bái lạy, ngay cả Thánh Thiên Vực đứng ở tầng thứ tám, cũng mỉm cười tràn đầy thản nhiên khom người hành lễ với Vân Kinh.

“Đại điển sắc phong Thánh nữ bắt đầu.” Giọng nói cao vút vang lên, Tuyết Lê khoác áo choàng màu tím nhạt, tay cầm hồ phù tượng trưng cho quyền lực tối cao, khom người bước lên quỳ trước người Vân Kinh, dâng hồ phù trong tay lên cao. Đó là binh phù có thể điều động một nửa thế lực của Nam Vực.

Khắc hình một đoá hoa Bà Sa song thụ, tinh mỹ mà cao quý, đó là biểu tượng cho sự thay đổi quyền lực. Nhưng chỉ có Vân Kinh và đám người Tuyết Lê biết, thứ này chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, một thứ không có thực, tất cả chỉ là vật trang trí mà thôi.

“Nay đại Thánh nữ đời thứ một trăm ba mươi bảy của Nam Vực ta lên ngôi, sửa niên hiệu thành Vị Trinh, đại xá thiên hạ.” Một giọng nói già nua vang lên, đó là một ông lão lớn tuổi nhất – khoác áo choàng màu trắng, góc áo thêu hình mặt trăng khuyết – từ từ đứng lên, chậm rãi mà thận trọng đỡ lấy hồ phù trong tay Tuyết Lê, quỳ nửa người xuống, hai tay cung kính dâng lên cho Vân Kinh, trầm giọng tuyên bố.

Đây là Tông chủ của Thánh Tông, trước khi Thánh nữ lên ngôi, thì đây là người đức cao vọng trọng nhất nắm giữ toàn bộ thế lực của Thánh nữ Nam vực.

Vân Kinh nhìn lướt qua ngàn vạn người dân Nam Vực đang quỳ phủ phục dưới mặt đất, khuôn mặt bình thản, lạnh nhạt đưa tay tiếp nhận hồ phù, giơ lên cao.

“Thánh nữ Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Trong phút chốc, thanh âm đinh tai nhức óc vang lên như sấm gầm, trong khoảnh khắc phá tan bầu không khí đang cực kỳ tĩnh lặng.

Tiếng tung hô như sóng thần ập tới, tầng tầng lớp lớp vang vọng trong trời đất, tràn ngập cuồng nhiệt tín ngưỡng và sự sùng bái tuyệt đối.

Trong tiếng hô vạn tuế đinh tai nhức óc, ba người Phi Lâm, Mộ Ải, Đình Phi Tình đứng ở một góc xa xa nhìn nhau rồi nhìn về phía tể đàn cao cao. Nơi đó Vân Kinh thật lãnh đạm mà cao quý, khóe miệng đều nở một nụ cười tươi khen ngợi.

Ba ngày này Vân Kinh không hề chớp mắt, chuyên tâm tìm hiểu về lịch sử của Nam Vực. Trong triều có văn võ quần thần nào, chia ra phe phái ra sao, tình hình hiện tại ở các khu vực của Nam Vực, quân binh, nội

bộ, cùng với sở trường hàng đầu của Nam Vực là pha chế độc dược. Tóm lại, nếu muốn tìm kiếm dược liệu để chế thuốc giải cho Độc Cô Tuyệt thì điều đầu tiên cần làm là lật đổ Thánh Thiên Vực. Nếu không, chỉ cần y còn ở đây ngày nào thì dù bọn họ có biết dược liệu ở đâu, cũng khó rời khỏi Nam Vực nửa bước. Chính vì không thể tự do hành động nên chỉ còn cách chủ động tấn công để giành lợi thế. Nhưng muốn lật đổ Thánh Thiên Vực mà chỉ dựa vào vũ lực thì không thể được, phải diệt tận gốc rễ của y thì mới có thể xong xuôi hết mọi chuyện. Tuy Thánh nữ chỉ là thứ hữu danh vô thực, nhưng bọn họ sẽ biến nó thành hữu thực.

Chín tiếng chuông ngân vang, Đại Thánh nữ Nam Vực đời thứ một trăm ba mươi bảy, Tuyết Nhan đăng cơ lên ngôi.

Giơ cao hổ phù trong tay, tiếng tung hô rền vang lập tức lắng dần xuống. Vân Kinh nhìn thần dân Nam Vực đang ngược mắt lên nhìn mình, khuôn mặt chợt trở nên sắc bén.

“Xóa bỏ trọng tội khi quân phạm thượng cho chín đời Tuyết tộc, phạt bổng lộc một năm, trừng phạt để làm gương.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trên dàn tế cao cao tung bay xuống phía dưới, nhẹ nhàng mà tràn ngập uy nghiêm.

“Bệ hạ có chỉ, xóa bỏ trọng tội khi quân phạm thượng cho chín đời Tuyết tộc, phạt bổng lộc một năm, trừng phạt để làm gương, Tuyết tộc còn không mau tạ ơn.”

Thánh Tông đứng thẳng người bên cạnh Vân Kinh, cao giọng quát.

Dòng tộc Tuyết thị đang quỳ gối ở một góc tế đàn, nghe truyền lệnh xuống đồng loạt khóc rống lên, dập đầu tạ ơn không ngừng với Vân Kinh: “Tạ ơn Bệ hạ khai ân không giết.”

Tuyết tộc lấy giả thay thật, vốn là tội chết. Tuy nhiên hiện tại Thánh nữ Bệ hạ dù sao vẫn là người của Tuyết tộc. Cho dù đã từng phạm sai lầm nhưng đã sửa chữa lỗi lầm đúng lúc, làm cho mọi người tâm phục.

“Thánh nữ tiền nhiệm Tuyết Cơ và Tuyết Lê đã phạm tội lớn nhưng niệm tình hết lòng sửa chữa, nay giáng xuống làm thường dân.”

“Tạ ơn đại ân của Bệ hạ.” Tuyết Cơ, Tuyết Lê khom người xuống, dập đầu quỳ lạy Vân Kinh. Tội lớn như thế mà Vân Kinh chỉ nói hai câu liền miễn hết, quần thần bên dưới nghe vậy liếc nhau, mấy trọng thần chấp chương bình quyền thấy Thánh Thiên Vực vẫn mỉm cười không phản đối, mặc kệ không lên tiếng, nên không dám phản bác.

Sau khi ban hai lệnh đặc xá tội, Tông chủ của Thánh Tông đột nhiên ho khẽ một tiếng rồi cất giọng: "Hôm nay, Nam Vực ta nghênh đón Thánh nữ Bệ hạ thực sự trở về, đây là việc đại hỉ đầu tiên. Thánh nữ Bệ hạ và Thánh tử điện hạ đại hôn, là việc đại hỉ thứ hai."

Vừa mới dứt lời, dân chúng bên dưới đồng loạt tung hô.

"Chúc mừng đại hôn của thánh nữ Bệ hạ." Tiếng hô hưng phấn ầm ĩ lan truyền rất xa, giống như những con sóng lớn quay cuồng, chỉ trong khoảnh khắc đã nhập thành biển cả rộng lớn, tiếng chúc mừng chấn động cả đất trời.

"Để sau." Chỉ lạnh lùng thốt ra hai chữ, mang theo sự chân thực và kiên quyết vô cùng.

Tông chủ Thánh Tông đứng gần Vân Kinh nhất ngạc nhiên chau mày, trầm giọng nói: "Bệ hạ, việc này Thánh tử điện hạ sớm đã dặn dò chuẩn bị, không thể sửa đổi."

Vân Kinh cũng không thềm nhìn mặt Tông chủ Thánh Tông bên cạnh, mặt mày cực kỳ lạnh lùng nhìn xuống bên dưới cô một tầng, Thánh Thiên Vực đang quay đầu lên xem cô nói chuyện, chỉ nghe cô lạnh lùng nói: "Nam Vực này nghe lời người, hay nghe lời ta?"

Thanh âm trong trẻo, lạnh lùng quanh quẩn khắp bốn phía tế đàn, quần thần đứng gần đó nghe xong đều câm miệng lại, nhìn Vân Kinh và Thánh Thiên Vực đang đứng trên dàn tế.

"Thánh nữ Bệ hạ, người nói vậy là ý gì..."

"Nếu nghe lời người, sao còn muốn ta làm Thánh nữ làm gì. Nếu nghe ta, người có tư cách gì nói không thể sửa đổi?" Lời nói lạnh lùng cắt ngang lời Tông chủ Thánh Tông, đôi mắt Vân Kinh chợt trở nên lạnh lùng, sắc bén.

Thánh Thiên Vực nhìn Vân Kinh, khóe miệng chậm rãi nở ra một nụ cười tươi, nhú mày, khom người cung kính với Vân Kinh, nói thực tự nhiên: "Đương nhiên là nghe lời thánh nữ."

"Để sau." Vân Kinh vung tay, cầm hồ phù trong tay, xoay người đi xuống bên dưới tế đàn, không thềm để ý tới sắc mặt khó coi của Tông chủ Thánh Tông ở phía sau, và nét mặt như cười như không của Thánh Thiên Vực. Ở cô chỉ có sự cứng rắn mà kiên cường.

"Rất xinh đẹp." Đinh Phi Tình vỗ tay, đôi mắt tràn đầy sự khen ngợi.

"Thế này mới gọi là ra oai phủ đầu chứ." Mộ Ai xoa xoa cằm, nhú mày cười.

“Sư muội của ta mà lại.” Không cần bảo vệ người của Tuyết tộc, bởi vậy Tiểu Tả và Tiểu Hữu quay lại bên cạnh Phi Lâm, lúc này trong hai mắt đều là tán thưởng.

Phi Lâm thấy vậy cười cười nói: “Đi thôi, từ hôm nay về sau phải dựa vào chúng ta thôi.” Dứt lời, liền xoay người đi về phía cung nữ vương.

Không trung vạn dặm, từ hôm nay trở đi quân vương trên danh nghĩa của một nửa thế lực Nam Vực, là Vân Khinh.

Thánh nữ hoàng cung.

“Hôm nay hắc thế nào?” Đinh Phi Tình đang cúi nhìn bản đồ Nam Vực chợt ngẩng đầu lên, nhìn Vân Khinh vừa đi thăm Độc Cô Tuyết trở về cất giọng hỏi.

“Tốt lắm.” Chỉ cần Độc Cô Tuyết không ra khỏi cung thứ ba thì sẽ không có chuyện gì, chất độc cũng không phát tác, nhưng không thể để Độc Cô Tuyết sống quãng đời còn lại ở trong đó. Hiện tại, Thánh Thiên Vực không ra tay với hắc nhưng sau này thì không thể nói trước được. Bọn họ muốn thừa dịp này, cố gắng khuếch trương thế lực của mình, pha chế thuốc giải mới là chuyện nên làm.

“Sư phụ đâu?” Vân Khinh ngồi bên cạnh Đinh Phi Tình, vừa lấy ghi chép những vấn đề quan trọng mà Độc Cô Tuyết đã ghi lại vừa hỏi. Độc Cô Tuyết lên ngôi lâu như vậy, thủ đoạn của hắc lợi hại hơn nhiều so với bọn họ. Cho dù hắc không có ở đây nhưng chỉ cần một câu cũng có thể chỉ điểm cho họ rất nhiều.

“Một người đến quân trường, một người đi ngự thư phòng.”

Vân Khinh nghe vậy gật đầu, chỉ ngón tay vào một chỗ trên bản đồ: “Đến sông Cửu Khúc Long thì đi đường này là gần nhất, nhưng địa thế quá hiểm yếu.”

Đinh Phi Tình ừ một tiếng nói: “Con sông này xuyên qua toàn bộ phía đông Nam Vực, chảy qua...”

“Chảy qua bảy thành trấn, kéo dài khoảng một ngàn dặm trên lãnh thổ, chính là vùng đất phì nhiêu nhất của Nam Vực ta.” Đinh Phi Tình chưa nói dứt lời, một giọng nam đột ngột cắt ngang, Thánh Thiên Vực chấp hai tay sau lưng thân nhiên bước vào.

“Không biết Thánh tử điện hạ đại giá quang lâm có chuyện gì?” Đinh Phi Tình quay đầu nhìn Thánh Thiên Vực trầm giọng hỏi.

Thánh Thiên Vực nhìn về mặt đề phòng của Đinh Phi Tình, lại nhìn về mặt không chút thay đổi, cũng không ngẩng đầu lên của Vân Kinh, cười nói: "Ta không phải là kẻ ăn thịt người." Vừa nói vừa bước lại gần, đứng bên cạnh Vân Kinh, chậm rãi cúi sát xuống hai má Vân Kinh.

Không ngờ còn chưa kịp lại gần, trên cổ Vân Kinh chợt lóe ánh sáng màu đen. Điều nhi ngược đầu nghe răng nanh nhọn hoắt, gương nanh múa vuốt sắp cào lên mặt Thánh Thiên Vực.

Bên dưới mấy cái án, tiểu Xuyên Sơn Giáp cũng nghe răng nanh dày đặc trắng hếu, nhào tới tấp lên người y, bên cạnh Bạch Hồ vương cũng đứng dậy, như hổ rình mồi.

Thánh Thiên Vực thấy vậy nhất thời cười ha hả, lắc mình tránh sang một bên, vọt đến phía trước Vân Kinh: "Thú vị, thú vị."

Từ đầu đến cuối, Vân Kinh cũng không thèm ngẩng đầu nhìn.

Khóe miệng Thánh Thiên Vực mang theo nụ cười, chỉ tay vào một điểm trên bản đồ ở trước mặt Vân Kinh, chậm rãi nói: "Muốn đi sông Cửu Khúc Long thì đi từ nơi này mới là con đường nhanh nhất, mau lẹ nhất."

Đinh Phi Tình nghe vậy mặt mày chợt trở nên đen thui, người này có ý gì? Cô nhìn không ra!

"Đa tạ." Vân Kinh thản nhiên cất lời.

"Muốn cảm ơn ta..."

"Điện hạ." Thánh Thiên Vực vừa mới mở miệng, bên ngoài đột nhiên có giọng nói vang lên, mang theo lo lắng và khiếp sợ.

Thánh Thiên Vực nghe vậy xoay người sang chỗ khác, nhìn người đứng ngoài điện, là quan truyền lệnh. Có điều sắc mặt y thật khó coi, cúi đầu liếc Thánh Thiên Vực một cái, rồi lại nhìn sang Vân Kinh. Bộ dáng kia đã tố cáo suy nghĩ trong lòng y, không muốn nói cho Vân Kinh nghe.

"Người là quan truyền lệnh của Thánh nữ? Hay là Thánh tử?" Đinh Phi Tình thấy vậy sắc mặt trầm xuống, Vân Kinh chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Nói đi." Thánh Thiên Vực thấy vậy thông thả mở miệng, không để ý chút nào.

Quan truyền lệnh kia thấy Thánh Thiên Vực mở miệng, lập tức run run nói: “Có tin đồn thổi chuyện giật gân, đồn rằng thánh nữ Bệ hạ thân ngọc không còn nguyên vẹn, đã gả cho người khác, người được gả chính là Tần vương ở phương bắc.”

Vân Kinh vừa nghe thấy vậy chỉ nhìn Đinh Phi Tình, tin tức này ngoại trừ Thánh Thiên Vực và Tuyết Lê ra không có kẻ nào biết. Thánh Thiên Vực đương nhiên không làm chuyện này, nếu y muốn ra tay thì đã sớm ra tay rồi, còn tạo ra lời đồn này làm gì, như vậy thì là ai?

Sắc mặt Thánh Thiên Vực hơi trầm xuống, thản nhiên nói: “Ai đồn?”

“Bẩm, thần không biết, trước đó vài ngày đã bắt đầu đồn thổi, chỉ là chưa lan truyền đến U thành. Hôm nay, thần mới nghe nói, đã được truyền đến toàn bộ lãnh thổ của chúng ta rồi.”

Đôi mắt Thánh Thiên Vực sâu thẳm, nét mặt chợt trở nên tàn nhẫn: “Truyền lệnh xuống, ta nói nàng là Thánh nữ thì chính là Thánh nữ, ai dám ăn nói xằng bậy, tru di tam tộc!”

Quan truyền lệnh vừa nghe xong liền nghiêm mặt đáp lại rất nhanh: “Rõ, hạ quan tuân mệnh!”

“Lui xuống.” Thánh Thiên Vực phất tay, quan truyền lệnh quên luôn cả lễ tiết với Vân Kinh, xoay người chạy ra ngoài.

“Quay lại.” Mới vừa chạy được mấy bước, đột nhiên Thánh Thiên Vực lạnh lùng quát lên, quan truyền lệnh vội dừng bước, xoay người quay trở lại.

“Điện hạ...”

“Thật xin lỗi.” Quan truyền lệnh còn chưa kịp hỏi hết câu, Thánh Thiên Vực đột nhiên hướng về phía Vân Kinh khẽ gật đầu, nói xin lỗi, quan truyền lệnh kia thấy vậy sửng sốt.

“Thánh nữ Bệ hạ mới là vua của các người.” Giọng nói thanh nhã vang lên, làm cho quan truyền lệnh trán đổ mồ hôi hột, không chút nghĩ ngợi liền xoay người về phía Vân Kinh quỳ xuống dập đầu liên tục: “Ty chúc đáng chết, ty chúc đáng chết, xin Bệ hạ thứ tội.”

Vân Kinh thấy vậy nhìn Thánh Thiên Vực rồi thản nhiên nói: “Lui xuống đi.”

Chờ quan truyền lệnh đi xuống, Vân Kinh nhìn Thánh Thiên Vực lạnh lùng nói: “Ta...”

Mới nói được một chữ, Thánh Thiên Vực nhìn Vân Kinh xoa tay, thoáng cười như không nói tiếp: “Nền tảng của nàng không đủ, muốn xoay chuyển lòng người, nếu không có chỗ dựa, nàng rất khó có cơ hội.”

Vân Kinh vừa nghe chợt nhíu mày, Đinh Phi Tình ở bên cạnh cũng tràn đầy kinh ngạc. Gã này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

“Ra đây.” Không đợi hai người suy nghĩ, Thánh Thiên Vực đột nhiên trầm giọng quát lên.

Vừa quát xong, một gã mặc áo bào trắng, góc biên thêu màu lam trấn thủ cung thứ tám bước ra, cực kỳ lạnh lùng.

“Lời đồn đại này truyền ra từ chỗ Nam Vực vương, đang lan truyền rất nhanh chóng, hiện tại dân chúng của chúng ta đều bắt đầu dao động và hỗn loạn. Một khi trở nên hỗn loạn cũng không dễ dàng sắp xếp trở lại.” Tuy rằng nơi này thế lực Thánh nữ là do Thánh tử định đoạt, nhưng về phía đối ngoại đều là do Thánh nữ thống trị tất cả. Thánh nữ chính biểu tượng thần thánh của thần dân Nam Vực, nếu đức hạnh bị tổn hại thì không thể tiếp tục làm Thánh nữ, cũng chính là không còn tồn tại tín ngưỡng dành cho họ, điều này cũng không có gì kỳ lạ.

Dứt lời, y liền quay đầu nhìn Vân Kinh, trầm giọng nói: “Dường như phía Nam Vực vương có người nắm rất rõ chuyện của mọi người ở Tần quốc, còn vẽ hình của Bệ hạ và Tần vương, bởi vậy rất có sức thuyết phục.”

Vân Kinh vừa nghe xong chợt chấn động trong lòng. Ở chỗ Nam Vực vương có người biết rõ cô và Độc Cô Tuyệt, kẻ nào chứ, đây rõ ràng là nhắm vào cô mà.

“Có người không muốn cho nàng làm Thánh nữ!” Thánh Thiên Vực nghe thế quay đầu nhìn Vân Kinh, khoanh tay trước ngực chậm rãi nói.

Phá hỏng thanh danh của Vân Kinh, đây chẳng phải không muốn cô làm Thánh nữ, không thể thống trị một nửa thế lực của Nam Vực sao.

“Chẳng lẽ là bọn chúng?” Đinh Phi Tình đột nhiên gõ gõ tay trên bàn, nhíu mày nhìn Vân Kinh trầm giọng nói.

Hết chương 123

Chương 124 – Giữa đường gặp nạn

Tề Chi Khiêm! Trong đầu Vân Kinh lập tức hiện lên tên của một người, kẻ biết rõ chuyện của cô và Độc Cô Tuyết ở bảy nước, lại có thủ đoạn mưu lược hơn người, hơn nữa còn là kẻ địch của bọn họ, ngoại trừ Tề Chi Khiêm ra thì không có người thứ hai. Chẳng lẽ y cũng đến Nam Vực?

Vân Kinh hơi nhú mào nhìn Đinh Phi Tình.

Nam Vực phân thành hai thế lực, phân chia bởi một con sông, một bên là thánh nữ, bên còn lại là Nam Vực vương, từ trước đến nay cả hai có địa vị ngang nhau. Nếu muốn uy hiếp đến địa vị thánh nữ của cô thì trong phạm vi thế lực của thánh nữ chẳng khác nào cường long nan áp địa đầu xà^(*). Cho dù Tề Chi Khiêm lợi hại tới mức nào thì nơi này là ở Nam Vực, không tới lượt y lên tiếng, tuy nhiên nếu y tìm tới Nam Vực vương thì tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích rõ ràng.

(*) Cường long nan áp địa đầu xà: Nghĩa đen: một con rồng có hung hãn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó.

Còn nghĩa bóng: (cường long chỉ người có quyền, địa đầu xà chỉ tên ác ôn côn đồ) hàm ý người có quyền hành không chế ngự được kẻ ác ôn ở địa phương (phép vua thua lệ làng).

Có thế lực Nam Vực vương tiến hành truyền bá, cho nên lời đồn đãi mới lan truyền nhanh chóng như vậy, mượn đao giết người, âm mưu chống lại mọi chuyện, hay cho người – Tề Chi Khiêm.

Vân Kinh khẽ nhú mào, cô đương nhiên hiểu dụng ý của Tề Chi Khiêm. Nếu cô xưng vương ở Nam Vực, chắc chắn y nghĩ rằng một nửa thế lực của Nam Vực nhất định sẽ thuộc về tay Độc Cô Tuyết, như vậy thì thế lực Đại Tần sẽ nâng lên một tầm cao mới. Bởi vậy y mới đến đây dùng quỷ kế rút củi dưới đáy nồi, âm mưu lật đổ cô, lúc đó Đại Tần tự nhiên sẽ không có được sự hậu thuẫn của Nam Vực.

Đáng tiếc, y không biết rằng Thánh nữ cũng chỉ là một vật để trang trí bề ngoài mà thôi. Bây giờ chẳng những cô không quản hạt được một nửa thế lực của Nam Vực mà ngược lại còn bị người cản trở khắp nơi, vừa cản vừa hại.

“Là tên Tề Chi Khiêm kia.” Khoanh tay trước ngực, Thánh Thiên Vực đột nhiên hỏi.

Vân Kinh và Đinh Phi Tình cùng quay đầu nhìn về phía sau nhưng hiểu được ngay. Nếu Thánh Thiên Vực biết thân phận của Độc Cô Tuyệt và cô thì người như Tề Chi Khiêm sao y lại không biết. Gã này thân ở Nam Vực nhưng thủ đoạn lại sâu rộng đến nhường nào, Vân Kinh cảm thấy hơi rùng mình, càng không thể xem thường gã được.

Tuy trong đầu suy nghĩ miên man nhưng Vân Kinh vẫn gật gật đầu, lạnh nhạt trả lời: “Có lẽ là y.”

Thánh Thiên Vực nghe vậy chợt nở một nụ cười lạnh như có như không, chậm rãi nói: “Y cho rằng ở đây là thất quốc của y.”

Cung Bát nghe vậy trầm giọng nói: “Dám mượn cơ hội sinh sự trên địa bàn của chúng ta, Thánh tử, chúng ta...?”

Thánh Thiên Vực phất phất tay, đột nhiên quay đầu nhìn Vân Kinh, khẽ hất mặt, nở một nụ cười khó hiểu cười: “Tất cả mọi chuyện đã có Bệ hạ ở đây.”

Vân Kinh nghe vậy nhìn Thánh Thiên Vực không nói gì, còn Đinh Phi Tình lại nhíu nhíu mày.

Cung Bát nghe vậy mặt mày bất động, đáp ‘rõ’ một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa, quay đầu hành lễ với Vân Kinh sau đó liền lui xuống.

Thánh Thiên Vực nhếch môi mỉm cười, cũng gật đầu một cái với Vân Kinh rồi chậm rãi thư thái bước ra ngoài, quả nhiên là phũ tay mặc kệ mọi chuyện.

“Linh Đang, chúng ta...?”

Vân Kinh khoát tay, thản nhiên nói: “Muội đã có chủ ý.” Thánh Thiên Vực mặc kệ, bỏ qua tất cả chính là muốn để cô xử lý, tạo uy phong cho cô. Nếu một chuyện nhỏ như vậy mà cô còn không xử lý được, thì nói gì đến việc lật đổ Thánh Thiên Vực, nói gì đến chuyện giương cánh vượt qua bức tường cao vút này.

Đinh Phi Tình thấy Vân Kinh vẫn giữ nguyên vẻ lạnh nhạt, bình thản như thường, rõ ràng là đã có định liệu trước mọi chuyện, không khỏi quay sang nhìn với ánh mắt khen ngợi.

Ngày hôm sau, từ Thánh nữ hoàng cung truyền tin ra, Thánh nữ sẽ đích thân đi bộ tới tế đàn Thánh nữ, cầu phúc cho vạn dân.

Trong phút chốc, dân chúng trong U thành Nam Vực như sôi trào, kéo về vây kín các ngã tư đường mong muốn được chiêm ngưỡng dung nhan thần thánh của Thánh nữ. Cách đây hai ngày do cách quá xa, ngay cả

thân hình cũng không nhìn thấy rõ lắm. Hôm nay tự nhiên lại có cơ hội được tới gần thánh nữ như vậy, làm sao bọn họ có thể bỏ qua. Thế là muôn người đều đổ xô ra đường, tranh giành chỗ, chen chúc nhau chuẩn bị diện kiến dung nhan Thánh nữ.

Mười hai con tuần mã đi ngang qua, dân chúng lập tức nín thở dừng mọi suy nghĩ, đến rồi, đến rồi, Thánh nữ của bọn họ đã đến rồi.

Chính giữa ngã tư đường sạch bóng, một bóng hoàng bào màu trắng được thêu tơ vàng phủ kín người, đầu đội vương miện Bà Sa song thụ, Vân Kinh khoanh tay phía sau đi tới, dung mạo tuyệt sắc, thanh nhã mà vô cùng cao quý.

Đinh Phi Tình và Tiểu Tả, Tiểu Hữu đi theo phía sau, tiếp theo là một nhóm người mặc áo bào trắng của Thánh Tông, cuối cùng là hai đội cấm quân nghiêm nghị, chỉnh tề của Thánh nữ.

“Thánh nữ Bệ hạ, Thánh nữ Bệ hạ...” Có thể chiêm ngưỡng tín ngưỡng bọn họ, thần thánh của Nam Vực trong khoảng cách gần đến như thế, dân chúng vốn đã hưng phấn lại càng thêm kích động. Trong âm thanh hỗn loạn, từng người nối tiếp nhau quỳ xuống bái lạy, hành lễ cực kỳ cung kính đối với Vân Kinh. Tiếng hô vang kích động náo nhiệt liên tiếp nhau, lan truyền ra xa, dần dần trở thành một làn sóng mãnh liệt, mê mông vô tận.

Vân Kinh tươi cười dịu dàng, nhìn dân chúng đang quỳ lạy mình, nhẹ nhàng nói: “Đứng lên, tất cả đứng lên đi.” Rồi tự mình bước lên đỡ một ông lão ngoài tám mươi đứng dậy, đưa tay phỉ phỉ bụi đất dính trên đầu gối ông lão.

Ông lão kia giật mình kinh ngạc, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, đôi mắt đã nhạt nhòa chợt trở nên sáng rực đầy kích động, hưng phấn không thôi. Cả người run run, hai tay bám vào cánh tay Vân Kinh, nước mắt chảy thành hàng, không nói được một lời nào, cứ run không thôi.

Dân chúng Nam Vực đứng bên cạnh kinh ngạc, Thánh nữ vốn là thân phận cao quý tôn nghiêm, là thần thánh của bọn họ, lại lạnh lùng như băng giá, chỉ có thể đứng trên cao. Bọn họ chưa từng nghĩ tới thần thánh của bọn họ lại bình dị, gần gũi, khiêm nhường, dịu dàng đến thế. Lúc này đây lại có thể đứng bên cạnh bọn họ.

“Thánh nữ Bệ hạ, xin, xin người nhận của thảo dân... Của hạ dân, lễ vật...” Ông lão ngoài tám mươi hai tay run run, tháo chiếc vòng làm bằng xương trâu từ trên cổ mình xuống: “Đây, đây là của tổ mẫu hạ dân để lại cho thảo dân, có thể phù hộ Thánh nữ Bệ hạ bình an, thảo dân có thể... tặng cho người hay không?” Ông lão

mang vẻ mặt hy vọng, giống như dùng sức lực cả đời nói ra lời này, đôi mắt già nua mờ đục bình tĩnh nhìn Vân Kinh chăm chú, tràn đầy chờ mong.

Vân Kinh thấy vậy, cười hết sức dịu dàng, cầm tay ông lão nhẹ nhàng cúi đầu để cho ông lão đeo vào cổ của mình rồi nhẹ giọng cảm ơn: “Đa tạ lễ vật của lão, ta rất thích.”

Ông lão lập tức đưa hai tay lên bưng kín miệng, cả người kích động đến độ ngất đi. Có thể tiếp cận với thần thánh của bọn họ gần đến như thế, còn tự tay đeo bảo bối gia truyền của mình cho người tối cao nhất, lại còn được nhận lời cảm tạ của người, được hưởng may mắn của người, đây là phúc khí đã tu luyện mấy kiếp mới có được.

Bên cạnh, dân chúng liền trở nên kích động, người người liều mạng hướng về khoảng không chật chội bên người Vân Kinh. Ai nấy đều lấy trên người đủ loại lễ vật từ quý báu cho đến những thứ cũ kỹ, đơn sơ nhưng tuyệt đối là thứ đáng quý trọng nhất, là những vật phẩm tùy thân quan trọng nhất dâng lên cho Vân Kinh.

“Bệ hạ, xin người nhận lễ vật của thảo dân...”

“Bệ hạ, xin người chúc phúc cho thảo dân...”

“Bệ hạ...”

Trong phút chốc, toàn bộ dân chúng Nam Vực trên đoạn đường này đều trở nên điên cuồng, mặt đầy kích động, hai mắt ngập tràn hưng phấn, cố gắng nhào về phía Vân Kinh dâng lễ vật, các loại lễ vật dưới ánh nắng vàng rực chiếu rọi xuống càng rạng rỡ, lấp lánh.

“Đừng xô đẩy, từ từ, cảm ơn lễ vật của mọi người, từ từ...” Vân Kinh vốn nhẹ nhàng, khoan dung, lúc này không hoảng sợ cũng không tức giận, vẫn nở nụ cười tươi tắn, dịu dàng như nước, giọng nói trong trẻo vang vọng giữa đất trời.

“Lui ra phía sau.” Ở phía sau, thủ lĩnh cấm quân thấy vậy, lập tức quát lớn đồng thời thổi kèn lệnh trong tay, tiếng kèn vang lên liên tiếp, tình hình đang hỗn loạn liền trở lại bình ổn như trước. Dân chúng Nam Vực đều lui ra phía sau, không dám nháo nhào về phía trước như vừa rồi.

Đinh Phi Tình thấy vậy hơi nhú mào, cấm quân của Thánh nữ chính là người của Thánh Thiên Vực, chỉ cần một tiếng kèn lệnh như thế, lại giống như một sức mạnh vô cùng to lớn. So với Tần vốn là nước có kỷ luật nghiêm minh nhất trong bảy nước còn có phần hơn.

“Hu hu...” Dòng người kéo đến rất nhanh cũng lui về rất nhanh, sau khi dòng người hỗn loạn trên ngã tư đường lùi về phía sau có một đứa bé ba bốn tuổi ngồi ở giữa đường. Có lẽ đứa bé này bị cảnh hỗn loạn vừa rồi làm cho hoảng sợ nên đang meo mếu khóc lóc, bụi đất bám đầy trên bộ quần áo màu lam. Chắc là bị dòng người xô đẩy nên té ngã trên mặt đất, trong tay vẫn còn cầm một tràng hạt.

Vân Khanh vừa thấy chột nhú mày, vội bước lên cúi xuống ôm lấy đứa bé trai kia, vừa kiểm tra xem có bị thương không, vừa nhẹ nhàng dỗ dành: “Đừng khóc, đừng khóc, ngoan, đừng sợ.”

Đứa bé kia sợ hãi nên mới khóc như thế, tuy rằng bị ngã trên mặt đất nhưng cũng may mắn không bị thương gì. Vân Khanh thở một hơi nhẹ nhõm, ôm tiểu tử kia nói: “Không sao, không sao, đừng sợ, ta đũa con đi tìm cha mẹ nhé?” Vừa nói vừa đưa tay lau nước mắt trên mặt đứa bé.

Đứa bé kia thấy Vân Khanh vẻ mặt ôn hòa, không còn e ngại nữa, rụt rè cầm tràng hạt trong tay đưa cho Vân Khanh, giọng lãnh lút: “Chẳng phải cha mẹ con nói Thánh nữ Bệ hạ bị người khác vây bắt, không xứng làm Thánh nữ của chúng con, vậy vì sao còn muốn con đem tràng hạt này tặng cho người? Hại con bị té đau quá.”

Lời nói của đứa trẻ vang khắp ngã tư đường, thanh âm huyền ảo lập tức như nghẹn ở cổ, mọi lời nói muốn nói ra lại trôi tuột xuống. Trong khoảnh khắc, không khí tĩnh lặng bao trùm khắp nơi, càng làm nổi bật những tiếng động lớn ồn ào và hưng phấn ở xa, giống như hai thế giới đối lập nhau.

Trẻ con vốn ngây thơ nói chuyện không chút kiêng dè hay giữ kẽ.

“Bệ hạ.” Sắc mặt đội trưởng cấm quân trầm xuống, bước nhanh lên phía trước, chĩa kiếm về phía đứa bé.

Vân Khanh thấy vậy vùng tay lên, ngăn động tác của đội trưởng cấm quân lại, ôm lấy đứa bé trai kia cười dịu dàng: “Có một số việc nghe thấy như vậy nhưng không nhất định là sự thật, ta...”

“Vút.” Vừa nói được nửa câu, từ trong đám người đông đúc đột nhiên phóng ra mấy mũi tên nhọn. Những mũi tên màu đen nhọn hoắt lao từ không trung đến, tiếng rít hỗn loạn như muốn xé rách bầu không khí, phóng thẳng về phía Vân Khanh đang đứng giữa ngã tư.

“Có thích khách.” Đinh Phi Tình hét lên, vùng kiếm vọt về phía Vân Khanh.

Vân Khanh ôm đứa bé xoay người tránh sang bên cạnh. Tuy nhiên, mũi tên nhọn vẫn lao vun vút đến không có dấu hiệu giảm tốc độ lại. Đinh Phi Tình đứng cách Vân Khanh một khoảng nên không kịp chạy tới, chỉ có đội trưởng cấm quân đứng ngay bên cạnh Vân Khanh vùng kiếm chém mũi tên nhọn đang lao đến, vội la lớn lên: “Bệ hạ, mau tránh đi.”

Cùng lúc này, cấm quân đi theo phía sau bọn họ lập tức xông vào bên trong đám đông, lao về hướng những mũi tên vừa phóng tới. Ngã tư đường tĩnh lặng liền trở thành một vùng hỗn loạn.

Một mũi tên nhọn bằng sắt lạnh lùng lướt tới, một bóng người chọt bay lên, mũi tên sượt qua cánh tay Vân Khinh cắt rách một mảng ống tay áo, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Bệ hạ, người có sao không? A, tay của người bị thương?” Lúc này Đinh Phi Tình mới chạy lại, thấy vậy vội cầm lấy cánh tay Vân Khinh, hoảng hốt kêu lên.

Đám người bên cạnh nghe vậy đồng loạt nhìn qua, chỉ thấy cánh tay trắng ngần có một vết dài màu hồng nhạt, hẳn là nơi mũi tên xẹt qua. May mắn, thực may mắn quá, chỉ có một vết xước nhỏ, không bị trọng thương, nguy hiểm thật.

Mọi người liếc nhau sau đó thả lỏng người, dấu thủ cung sa màu đỏ son hiện rõ trên cánh tay của Vân Khinh. Màu đỏ son thật nổi bật trên cánh tay trắng nõn, nhìn rất chói mắt nhưng cũng hết sức rõ ràng.

“Thủ cung sa.” Không biết ai đã kêu lên, dân chúng Nam Vực vừa rồi còn khiếp sợ vì thích khách ẩn nấp trong đám đông, giờ đột nhiên trở nên yên lặng, nhìn chăm chăm vào thủ cung sa màu đỏ son trên cánh tay Vân Khinh. Sắc mặt biến đổi không ngừng, không ai nói gì, không ai kêu gào, chỉ có yên tĩnh rồi từ từ quỳ xuống. Dòng người như một cơn sóng lắng xuống, từng người từng người quỳ xuống nối tiếp nhau, không một lời nào nhưng trong ánh mắt là sự sùng bái vô tận đã chứng minh tất cả mọi chuyện.

Đứng cách đám đông từ xa, Phi Lâm và Mộ Ải trong trang phục bình thường, cúi đầu cười khẽ, xoay người biến mất.

Thánh Thiên Vực đứng trên một ngôi nhà dân cao ngất gần ngã tư đường, thấy tình cảnh như thế nét cười trên mặt càng sâu đậm hơn. Một chiêu này, so với lệnh cấm của y còn hữu dụng hơn ngàn vạn lần, lệnh cấm có thể ngăn người ta không nói nhưng không thu được nhân tâm, mục đích lần này là hướng về dân tâm.

Phóng người đáp xuống ngã tư đường, Thánh Thiên Vực cởi áo bào trắng trên người, nhẹ nhàng phủ lên người Vân Khinh, cúi đầu khẽ cười bên tai Vân Khinh: “Làm sao bây giờ, càng ngày càng thích nàng.”

Vân Khinh nghe thấy lời này chột nhứ mày, lạnh lùng nhìn Thánh Thiên Vực.

Thánh Thiên Vực coi như không nhìn thấy, ngẩng đầu nhìn dân chúng đang quỳ lạy chung quanh Vân Khinh, thản nhiên nói: “Danh dự thế tử tương lai của ta, ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào làm bại

hoại. Nếu lại có những lời đồn đãi nhảm nhí như thế này nữa, Thánh Tông nhất định sẽ cho các người nếm mùi hình phạt cao nhất.”

Giọng nói lạnh nhạt lại mang theo sự uy nghiêm vang vọng khắp một vùng rộng lớn, dân chúng đều cùng cúi đầu, không dám mở miệng nói lại một tiếng.

Hai bên cùng nhau thực hiện.

“Bệ hạ, đây là vũ khí của Nam Vực vương.” Cấm quân vọt vào trong đám người tróc nã thích khách nhưng không bắt được người, chỉ thu được mấy cung tên bị bỏ lại, màu xám đậm, có khắc biểu tượng của Nam Vực vương.

Vân Kinh nghe xong hai mắt trầm lắng, lạnh lùng gật đầu, vẫy tay cho mấy người lui ra. Thánh Thiên Vực đứng bên cạnh thấy vậy ánh mắt chợt bừng sáng, tuy sắc mặt vẫn lạnh lùng, thâm trầm, nhưng ý cười trong mắt lại càng nồng đậm, nhìn qua Vân Kinh.

“Tiếp tục.” Vân Kinh biết Thánh Thiên Vực đã hiểu được dụng ý của cô, cũng không để ý tới ý nữa, lạnh nhạt truyền mệnh lệnh xuống, tiếp tục cất bước hướng về phía tế đàn.

Phía sau cách đó không xa, một ánh mắt sắc bén chợt lóe lên rồi biến mất, một người kéo mũ từ trên đỉnh đầu xuống trùm kín mặt, quay đầu bước đi, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Lúc này, nghi thức cầu phúc mới bắt đầu.

Gió xuân nhẹ nhàng thổi qua, mùa xuân đã về trên đất nước, vạn vật bắt đầu đâm chồi nảy lộc, những gì ẩn giấu trong mùa đông âm u, lạnh lẽo cũng bắt đầu sinh sôi, nảy nở trong sắc xuân tràn đầy sinh khí.

Ngày hôm sau, tại hoàng cung Nam Vực.

“Cái gì, thủ cung sa, không thể nào, nàng ấy tuyệt đối không còn là trinh nữ nữa.” Tề Chi Khiêm mặc trường bào màu lam nhạt ngồi ở nơi dành cho khách quý, nhìn tin tức bồ câu đưa tới, nhíu mày trầm giọng nói.

“Thái tử hoài nghi nguồn tin tình báo của bốn vương?” Gã đàn ông ngồi trên vương vị cao cao, trầm giọng lạnh lùng trả lời.

“Không dám.” Tề Chi Khiêm lắc đầu, tựa lưng ra ghế dựa ở phía sau, chậm rãi nói: “Không phải nguồn tin tình báo của Bệ hạ không đáng tin cậy, mà ở đây chắc chắn có sự giả mạo. Ta nghĩ rằng với bản lĩnh của người Nam Vực, muốn tạo ra một cái thủ cung sa, hẳn không phải là việc khó khăn?”

“Đúng vậy, nhưng thời cơ đã mất.” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, không mang theo chút cảm tình nào.

Tề Chi Khiêm nghe vậy gật đầu, nhìn gã đàn ông đang ngồi trên vương vị, ngón tay gõ gõ nhẹ nhàng trên bàn, lắc đầu nói: “Ta tới chậm một bước rồi.”

Nếu y đến trước một bước, có thể loan tin tức này ra trước thì Vân Kinh sẽ không có cơ hội đăng cơ. Một khi đã có tin tức như vậy, Vân Kinh muốn yên ổn ngồi trên vương vị nhằm chừng cũng rất khó khăn, chỉ cần cho y thời cơ, Độc Cô Tuyệt muốn chiếm lấy thế lực của Nam Vực cũng sẽ tan thành bọt nước.

Nhưng hiện nay Vân Kinh đã đăng cơ lên ngôi, tin tức mới lan truyền ra, như thế nào cũng không thể đạt được hiệu quả cao nhất. Bây giờ, ngược lại càng làm cho Vân Kinh thu phục được nhân tâm, lời đồn đãi này coi như tự sụp đổ. Cho dù thủ cung sa kia có là giả thì ngàn vạn lời nói của dân chúng đã hướng về Vân Kinh, tâm cũng hướng về phía đó biến thành sự thật. Y đã chậm một bước, chết tiệt thật, đã làm hao tổn bao nhiêu tâm trí của y.

Nhú nhú mày, Tề Chi Khiêm lại đưa mắt nhìn tin tức trong tay do bồ câu đưa đến.

Thánh tử Nam Vực? Sao tự nhiên lại xuất hiện một nhân vật kiệt xuất đến thế, mà còn là vị hôn phu của Vân Kinh, hơn nữa sẽ nhanh chóng thành thân, chuyện này rốt cuộc là sao? Độc Cô Tuyệt đang làm gì? Chẳng lẽ hẳn có thể trơ mắt nhìn Vân Kinh thành thân với người khác?

Y vốn muốn đến đây để ngăn cản Vân Kinh lên ngôi Thánh nữ, nhưng bây giờ lại có người khác tranh giành với y, hơn nữa lại có thân phận danh chính ngôn thuận. Đã thế Vân Kinh cũng không hề phản kháng, chuyện này cuối cùng là có ý gì, là một trò đùa, một màn diễn sao. Bất chợt, Tề Chi Khiêm chau mày, đoán không ra.

“Bây giờ ăn trộm gà không thành còn mất cả nắm gạo, bọn họ còn quay lại cắn bốn vương. Tề thái tử, thái tử hãy hiển kế hay cho bốn vương đi.” Giọng nói lạnh như băng lại vang lên, vừa lạnh nhạt vừa thâm hiểm.

Tề Chi Khiêm nghe vậy cũng không tức giận hay e ngại, trấn định lại tinh thần, nhìn Nam Vực vương cười nho nhã: “Nếu ta dám đến giao dịch với Nam Vực vương thì tất nhiên sẽ không mua bán lỗ vốn. Nếu không chẳng phải ta cũng rất đau khổ sao.”

Vừa dứt lời, Nam Vực vương ngồi ở trên cao lạnh lùng quét mắt nhìn Tề Chi Khiêm, một lúc sau mới gật đầu, trầm giọng nói: “Biết là tốt rồi.”

Tề Chi Khiêm cười cười chậm rãi nói: “Ngài muốn thu tóm thế lực của Thánh nữ, thống nhất Nam Vực, ta sẽ có một phần mười lương tiền của Nam Vực. Nhưng nếu Thánh nữ thu tóm thế lực của ngài thống nhất Nam Vực, thì sau đó sẽ dẫn binh quay về Tân quốc, diệt Tề quốc ta. Thế cục như vậy, chẳng lẽ ta không biết ai mới là người nên cộng tác. Ngài yên tâm, kế thứ nhất không thành thì còn kế thứ hai, dễ dàng xoay chuyển như thế. Ta thấy cho dù ta không hiền kế cũng không làm khó được Nam Vực vương.” Nói đến đây, Tề Chi Khiêm nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Nam Vực vương, khóe miệng vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười.

Nam Vực vương nghe vậy quét mắt nhìn Tề Chi Khiêm, cất giọng nói thâm sâu: “Chỉ có chừng ấy mà có thể làm khó bốn vương thì thử hỏi bốn vương còn tung hoành ở Nam Vực bao nhiêu năm qua được không.”

Giọng nói lạnh như băng, nụ cười thản nhiên khiến cho không khí ấm áp đầu mùa xuân tỏa ra khí lạnh run người.

“Việc này, ta thấy...” Giọng nói điềm tĩnh mà nho nhã vang lên trong vương cung Nam Vực, không biết lại mang đến một màn mưa máu gió tanh như thế nào.

Gió xuân nhẹ nhàng thổi qua, chim yến từ phương Nam đến lúu rú bay trở về, mang theo sức sống mạnh mẽ.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi xuống mặt đất, những dãy núi xa xa xanh thẳm, xanh đến lạ thường, đứng ở trên tường thành của hoàng cung Thánh nữ nhìn lại, quả nhiên có cảm giác khác.

Từng cơn gió thổi bay vạt áo của Vân Kinh đang đứng ở trên tường thành, nhẹ nhàng phiêu đảng như tiên nữ.

“Nam Vực vương phái người ám sát nàng chỉ là lấy cớ, thực chất là muốn đoạt binh quyền của ta, điều binh chinh phạt, đây chính là cơ hội tốt khó bỏ qua được.” Giọng nói tràn đầy cuốn hút vang lên, Thánh Thiên Vực chấp hai tay sau lưng, ung dung chậm rãi bước lại gần.

Vân Kinh nghe Thánh Thiên Vực nói xong, không có phản ứng gì, vẫn đứng nhìn dãy núi xanh thẳm ở xa xa, sắc mặt không chút thay đổi.

Thánh Thiên Vực bước lại gần, tựa trên tường thành, nhìn Vân Kinh cười như có như không: “Sao ngay cả cơ hội như thế này mà cũng bỏ qua? Quân quyền là tượng trưng cho quyền lực.”

Vân Kinh nghe xong chậm rãi quay đầu nhìn Thánh Thiên Vực thản nhiên nói: “Ta muốn, người sẽ cho?”

“Nếu nàng muốn, nói không chừng ta sẽ cho” Thánh Thiên Vực cười sâu xa khó hiểu.

Vân Khinh lạnh nhạt nhìn Thánh Thiên Vực, sắc mặt không chút vui mừng, lãnh đạm nói: "Ta tự có cân nhắc." Dứt lời cô liền xoay người bỏ đi.

Thánh Thiên Vực nhìn bóng dáng Vân Khinh rời đi, đáy mắt chột bùng sáng, cao giọng nói: "Vậy sao? Đừng quên rằng, ở đây nếu ta không đồng ý thì ngay cả việc rời khỏi U thành nàng cũng không làm được, lại còn ôm mộng đến sông Cửu Khúc Long, chỉ có cơ hội này, nếu tâm tình của ta tốt, nói không chừng..."

"Lúc vui vẻ nâng niu sao cũng được. Lúc buồn chán muốn ta chết thì ta phải chết, ý của ngươi là như vậy phải không?" Thánh Thiên Vực còn chưa nói hết câu, Vân Khinh đang bước về phía xa đột nhiên lạnh lùng nói.

Thánh Thiên Vực vừa nghe liền nở nụ cười, miễn cưỡng tựa vào tường thành, không đáp mà hỏi ngược lại: "Nàng nói thử coi?"

Vân Khinh không thèm trả lời Thánh Thiên Vực, hơi dừng bước một chút sau đó thản nhiên nói: "Vậy thì thử xem!" Dứt lời, không hề dừng lại mà còn bước nhanh hơn ra xa.

Thánh Thiên Vực nhìn bóng dáng Vân Khinh, đưa tay sờ sờ mặt lắc đầu nói: "Làm sao mà càng ngày cười càng nhiều thế này?!"

Gió thổi từng cơn nhẹ nhàng qua quần áo y, nhìn rất giống thần tiên.

Một ngày trôi qua rất nhanh, màn đêm buông xuống. Từ thánh nữ cung băng qua vùng đồi núi trở về hoàng cung thánh nữ, Vân Khinh cưỡi Bạch Hổ vương từ từ đi về phía trước. Lúc này gặp Độc Cô Tuyết, thấy thân thể hần càng ngày càng tốt. Tuy rằng ở đó khiến hần nóng bức đến bốc hỏa, nhưng lại làm cô nhẹ nhõm trong lòng, xem ra thời gian này không có thuốc giải, hần cũng không việc gì.

Có điều không nghĩ rằng vào lúc này phía trước vùng đồi núi đột nhiên nhấp nhô bóng người. Trong đêm đen hiện ra vô số bóng người trước sau cản đường Vân Khinh, Vân Khinh thấy vậy vội Bạch Hổ Vương ngừng lại.

"Đã lâu không gặp." Giọng nói bình thản, điềm vang lên, người đàn ông đang đứng trước người Vân Khinh chậm rãi gỡ mũ trùm đầu xuống, lộ ra khuôn mặt như điêu khắc, Sở Hình Thiên.

Sắc mặt Vân Khinh không hề thay đổi, lạnh lùng nhìn Sở Hình Thiên, thần sắc bình tĩnh, giống như đã sớm đoán trước được việc này.

“Khinh nhi.” Một giọng nói mang theo sự xin lỗi vô tận lại mang theo sự đau lòng đến tận tâm can vang lên sau lưng Vân Khinh. Cả người Vân Khinh khẽ run lên, đó là giọng nói của Hoa Dương thái hậu, đó là giọng nói của bà bà, bà bà cũng đến đây.

Không hề quay đầu, cũng không hề lên tiếng, Vân Khinh chỉ nắm chặt lấy tóc trên gáy Bạch Hổ vương.

“Khinh nhi, để bà bà nhìn con một cái, bà bà không thể thừa nhận chuyện đó là bà bà không nên làm, nhưng bà bà thực lòng xin lỗi con. Khinh nhi, con hãy tha thứ cho bà bà.” Giọng nói như khóc như than gần ngay bên cạnh, mang theo sự đau lòng và hối hận vô cùng.

Trong lòng hơi đau xót, tình cảm của bà bà chiếm vị trí rất lớn trong lòng cô, thật đáng tiếc, đáng tiếc là gần như vậy mà không thể bước qua được. Cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc với những vết thương trải rộng khắp mặt hiện ngay trước mắt cô. Trong đôi mắt kia chứa đựng sự đau đớn vô cùng làm cho lòng Vân Khinh cảm thấy nao nao, đôi mắt cô hơi rung động.

Hoa Dương thái hậu bước lên thật cẩn thận vươn tay về phía Vân Khinh, vẻ mặt hối hận nói: “Khinh nhi, bà bà thực lòng xin lỗi con, hôm nay đến...” Vừa nói được nửa câu, đột nhiên cổ tay khẽ vung lên, một luồng khói nhẹ bốc ra, bao phủ lấy cả người Vân Khinh trong khoảnh khắc.

Hai mắt Vân Khinh chợt hoa lên, nhưng không kịp chờ cô có động tác gì, cả người cô đột nhiên mềm nhũn. Cô chỉ kịp đưa mắt nhìn Hoa Dương thái hậu thật sâu rồi chậm rãi nhắm mắt lại, ngã xuống hôn mê bất tỉnh, ngay cả Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp cũng bị vạ lây, hôn mê hết.

“Khinh nhi, xin lỗi, đừng trách bà bà, bà bà chỉ muốn tốt cho con...” Lời còn chưa dứt, Sở Hình Thiên này giờ vẫn đứng yên nhanh chóng bước lên, đưa tay ôm ngang người Vân Khinh, nhẹ nhàng nói: “Trước tiên hãy rời khỏi đây đã rồi nói sau.”

Hết chương 124

Chương 125 – Ai là chim sẻ?

Đêm càng lúc càng khuya, vầng trăng treo lơ lửng trên bầu trời, ánh trăng trong trẻo, lạnh lùng chiếu xuống, một đêm trăng lạnh lẽo.

“Cái gì, không thấy Vân Khinh?” Sáng sớm hôm sau, không thấy Vân Khinh vào triều tham chính, Đình Phi Tình tìm khắp nơi cũng không gặp, đến khi tìm tới chỗ Độc Cô Tuyết, mới phát hiện Vân Khinh đã mất tích.

“Phong tỏa Dương thành, chỉ cho phép vào, không cho phép ra.” Thánh Thiên Vực nhìn mấy tấm bản đồ Vân Khinh trải trên bàn, lạnh lùng nói.

Thánh nữ cung là cấm địa, trăm dặm quanh đó không có bất kỳ người Nam Vực nào dám đến gần, những người trong Thánh nữ cung của y sẽ không bao giờ rời khỏi núi. Và lại việc Vân Khinh đi gặp Độc Cô Tuyết vốn là chuyện cực kỳ bí mật, nếu để cho người ngoài biết thì cũng không cho phép xảy ra chuyện gì. Cho nên y đã cố ý điều tất cả thị vệ rời khỏi đó, để lại con đường thênh thang rộng mở cho Vân Khinh.

Mà Vân Khinh thường ở lại cả đêm bên cạnh Độc Cô Tuyết, cùng đám người Tuyết Cơ, Tuyết Lê bàn bạc mọi chuyện, đến gần sáng mới trở về Thánh nữ hoàng cung, bởi vậy chuyện một đêm không về cũng không phải chuyện mới mẻ gì. Chẳng ngờ không biết vì sao hôm nay lại xảy ra chuyện này ngay trước mắt y.

“Hiện trường rất hỗn loạn, có mai phục.” Gã trai trấn thủ cung thủy tinh hồi báo lại, trước tiên y xem xét con đường Vân Khinh quay lại Thánh nữ cung. Trên đường ra cách cấm địa Thánh nữ cung hai dặm có một vùng cây cỏ hỗn độn, lưu lại rất nhiều dấu chân người và móng ngựa. Tình huống này chắc chắn là bị phục kích, hơn nữa tốc độ chắc chắn rất nhanh, công lực cũng rất mạnh, ngay cả Vân Khinh thực lực mạnh đến thế mà cũng không chút dấu vết phản kháng.

“Hôm nay ở quan ải U thành không xuất hiện tình huống gì khác thường, cũng không có người Nam Vực hay người bên ngoài ra vào.” Cung Ngũ nhú mày nói rất nhanh.

Thánh Thiên Vực đã sớm hạ lệnh, đối với những người không giống người Nam Vực phải đặc biệt lưu ý. Bởi vậy lúc trước, tuy rằng đám người Độc Cô Tuyết đã giả dạng để vào U thành nhưng khi vừa vào thành đã bị

phát hiện, chính bởi vì hình dáng và khí chất không giống người Nam Vực. Mà lúc này lại không phát hiện bất cứ thứ gì, chẳng lẽ là do người Nam Vực làm? Hay là giả dạng thành người Nam Vực sao?

Thánh Thiên Vực nghe bẩm báo, sau giây phút cơ mặt run rẩy và tái mét, rồi trên nét mặt chợt lóe qua sự tàn khốc. Đột nhiên y ngẩng đầu nhìn về mặt xanh mét của Phi Lâm và Đinh Phi Tình, khẽ nhắm mắt lại không biết đang suy nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, Thánh Thiên Vực trầm giọng nói: “Việc này không thể truyền ra ngoài.”

“Rõ.” Cung Nhất lập tức nghiêm mặt đáp lại.

Thánh Thiên Vực cũng không cần đám người Phi Lâm cho y câu trả lời thuyết phục, chỉ vào mấy tấm bản đồ trên án nói: “Nếu là người của thất quốc, phải đi qua Dương thành mới có thể rời khỏi đây. Còn nếu không phải là người của thất quốc, thì có thể đi qua lãnh thổ của Nam Vực vương. Tổng cộng có hai con đường, ta sẽ truy kích từ phía bên trái, còn phía bên phải ta cho các người một vạn binh mã, đi đường hành động như thế nào, tự các người an bài cho thật tốt.” Dứt lời, y liếc mắt nhìn đám người Phi Lâm thật sâu, khóe miệng tươi cười thực khó hiểu, xoay người bước ra ngoài.

Trong hoàng cung, Phi Lâm, Mộ Ải và Đinh Phi Tình nhìn nhau, không ai nói gì chỉ cùng nhau bước nhanh ra ngoài điện.

Ngoài cửa sổ thời tiết thực ôn hoà, mùa xuân, quả là một thời điểm tốt lành.

Trên con đường núi gập ghềnh, một nhóm người chở đầy hàng hóa nhìn như thương nhân phóng ngựa chạy qua. Không bao lâu sau, một chiếc xe ngựa mộc mạc theo sát phía sau chợt đi lên phía trước, nhìn thật giản dị. Một gã trai nhỏ gầy đánh xe ngựa gục đầu xuống, nhìn giống như đang ngồi ngủ gà ngủ gật, cực kỳ bình thản, nhưng tốc độ kia lại nhanh đến kinh người.

“Vương nhi, Kinh nhi vẫn chưa tỉnh, đã mấy ngày rồi không có vấn đề gì chứ?” Một giọng nói lo lắng vang lên, chính là Hoa Dương thái hậu đang trong trang phục vô cùng bình thường.

Hoa Dương thái hậu ôm Vân Kinh vẫn hôn mê bất tỉnh tựa vào lòng mình, bà ngẩng đầu nhìn Sở Hình Thiên đang ngồi đối diện.

Sở Hình Thiên nhìn Vân Kinh vẫn đang hôn mê, trầm giọng nói: “Không sao đâu, thuốc này chẳng qua chỉ làm cho nàng ngủ say thôi, sẽ không làm tổn hại đến thân thể của nàng, cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.”

Hoa Dương thái hậu nghe vậy gật đầu: “Vậy là tốt rồi, Kinh nhi đã ngủ ba ngày rồi, chỉ sợ thuốc tổn hại đến thân thể con bé.”

Vân Kinh vốn âm công lợi hại, nhưng bà là sư phụ đầu tiên của cô, đương nhiên biết rất rõ về âm công. Chỉ cần sáng suốt một chút cũng biết bất cứ thứ gì phát ra âm thanh đó chính là vũ khí. Nơi này vẫn ở trong phạm vi quản hạt của Thánh nữ, nếu Vân Kinh chỉ cần tạo ra một chút động tĩnh thì con đường của bọn họ sẽ không thuận lợi, bởi vậy mới dùng thuốc mê làm cho cô ngất đi.

Sở Hình Thiên nhìn Vân Kinh đang được Hoa Dương thái hậu ôm vào trong lòng, lấy ra một viên thuốc đút vào miệng Vân Kinh. Vẻ mặt khoan dung, giọng trầm thấp: “Sao con có thể làm thương tổn nàng, cho dù con muốn chiếm được nàng, cũng không sử dụng thủ đoạn quá mức dễ tiện.”

Hoa Dương thái hậu nghe những lời này hai mắt thoáng hiện vẻ đồng tình, nhìn Sở Hình Thiên nói: “Con của ta, đương nhiên trong lòng ta biết.” Sở Hình Thiên của bà làm việc gì cũng dám làm dám chịu, cho dù có dùng thủ đoạn với người khác cũng không quá mức dễ tiện, điều này chính là niềm kiêu hãnh của bà.

“Nơi này còn cách sông Cửu Khúc Long bao xa nữa?” Hoa Dương thái hậu ôm Vân Kinh trong lòng xoay người tìm tư thế thoải mái hơn, vừa xoa bóp thân thể bất động của Vân Kinh, vừa trầm giọng hỏi.

“Còn hai ngày nữa.”

Bọn họ đi ngày đêm không ngừng nghỉ, càng gần phía Nam của Nam Vực, con đường càng bằng phẳng hơn rất nhiều, không giống lúc họ mới bước chân vào Nam Vực, đường đi bất thường giống hệt như đang đi trên trời. Hiện nay, bọn họ đã đi ba ngày ba đêm không ngừng như thế, nói ba ngàn dặm thì không thể nhưng hai ngàn dặm thì không thành vấn đề.

Sông Cửu Khúc Long cách đô thành của Thánh nữ – U thành chỉ hơn ba ngàn dặm, chỉ cần hai ngày nữa bọn họ nhất định sẽ tới đó.

“Bọn chúng cứ nghĩ rằng muốn ra khỏi Nam Vực thì phải đi qua Dương thành rồi băng qua con đường độc đạo bay còn khó ngày đó ư, hừ, không biết là đi bằng đường sông này cũng có thể ra khỏi Nam Vực sao.”

Hoa Dương thái hậu hừ lạnh một tiếng.

Sở Hình Thiên nghe vậy gật đầu không nói gì, có rất ít người biết đi bằng đường sông này có thể rời khỏi Nam Vực, cơ bản là bởi vì chưa từng có người nào đi thử. Nếu không phải y đến nước Hàn vào một dịp đặc

biệt, mới biết cuối con sông này chính là nước Hàn thì có lẽ chính y cũng chẳng biết đường đến Nam Vực không chỉ có một con đường duy nhất ở vách núi hiểm trở kia.

Nhưng nghe nói con sông này sóng lớn mãnh liệt, cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa chỉ có thể đi từ nơi này ra, chứ không người nào có bản lĩnh đi từ nước Hàn tới.

“Nên tính sao với tên Tề Chi Khiêm bây giờ?” Hoa Dương thái hậu nhìn Sở Hình Thiên gật đầu rồi đột nhiên trầm giọng hỏi.

Tề Chi Khiêm đã đến trước một bước giao ước liên minh với Nam Vực vương, bọn họ đến chậm hơn một chút. Mới tiến vào lãnh thổ của Thánh nữ, Tề Chi Khiêm đã dùng bồ câu đưa tin đến, nói rằng muốn bọn họ đến U thành cứu Vân Khinh rồi mang cô theo. Chỉ có điều tới lúc bọn họ vào U thành thì Vân Khinh cũng không cần bọn họ cứu nữa mà ngược lại đã yên ổn trên vương vị Thánh nữ.

Mà tin tức của Tề Chi Khiêm cũng cực kỳ nhanh nhạy, y lập tức truyền tin đến, muốn bọn họ bắt cóc Vân Khinh rồi mang cô đến chỗ Nam Vực vương tụ họp với y, chỉ cần nghĩ cũng biết y đương nhiên muốn “hiệp Thiên tử lấy lệnh Chư hầu^(*)”. Nếu Vân Khinh bảo vệ và yên ổn trên ngôi vương, nắm giữ được thế lực của Thánh nữ thì tất nhiên người dân Nam Vực phải thần phục cô. Do đó, nếu có Vân Khinh trong tay, không phải chính là cơ hội rất tốt để phá hủy vương vị của cô sao.

(*) Hiệp Thiên tử lấy lệnh chư hầu: lợi dụng thiên tử để bắt các chư hầu phục tùng.

Sở Hình Thiên thoáng nhìn Vân Khinh đang ngủ say, khẽ cau mày, chậm rãi nói: “Mẫu thân và nàng cứ đi theo đường của hai người, ở đó con sẽ xử lý y.”

“Con.” Hoa Dương thái hậu nghe vậy bình tĩnh nhìn Sở Hình Thiên, vẻ mặt thâm trầm.

“Nơi này dù sao cũng không phải là thiên hạ của chúng ta mà là của Nam Vực vương, tuy rằng Tề Chi Khiêm đã thỏa hiệp xong với y, nhưng ai dám đảm bảo Nam Vực vương không có mưu đồ khác, đưa nàng vào tay y thật sự rất nguy hiểm. Huống chi, con chỉ muốn Nam Vực không thể trở thành hậu thuẫn của Tần quốc chứ con không muốn hại nàng.” Sở Hình Thiên lại nhìn Vân Khinh đang nằm mê man lần nữa, thản nhiên nói.

Hoa Dương thái hậu nghe vậy vươn tay vỗ vỗ bả vai Sở Hình Thiên, trong mắt thoáng hiện sự chua xót, nhỏ giọng nói: “Đáng tiếc Khinh nhi không gặp con trước.”

“Bây giờ cũng không muộn mà.” Khuôn mặt Sở Hình Thiên khẽ rung động, sự bá đạo chợt lan khắp nơi.

Nét mặt Hoa Dương thái hậu rạng rỡ hẳn lên, gật đầu thật mạnh: “Đúng, bây giờ cũng không muộn.” Vừa nói vừa kéo cánh tay Sở Hình Thiên.

Trong xe chợt chìm trong không khí tĩnh lặng, không ai nói chuyện với ai nữa, Vân Kinh vẫn ngủ say như trước, không hề nhúc nhích.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, mặc dù trên đường đi bị tra xét, nhưng bọn chúng ngựa trang rất xuất sắc, lưng còng xuống, mặt để râu dài, nhìn thực sự giống như người đến từ vùng núi cao ở phía bắc Nam Vực, không hề nhìn ra là người từ bên ngoài vào.

“Qua khỏi thửa ruộng phía trước chính là sông Cửu Khúc Long, con đã ra lệnh cho Thiết Báo chuẩn bị một con thuyền tốt, lập tức đưa hai người đi.” Sở Hình Thiên nhìn bản đồ trong tay trầm giọng nói.

Hoa Dương thái hậu ôm Vân Kinh gật đầu, cũng không nhiều lời, cực kỳ quả quyết: “Con phải cẩn thận.”

“Con biết...”

“Xùy...” Chưa nói hết câu, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ghìm ngựa khẩn cấp. Chiếc xe ngựa đang chạy rất nhanh chợt thẳng gấp lại, cả ba người đang ngồi trong xe ngã người về phía trước, lập tức nhú mày.

“Sao lại thế này?” Sở Hình Thiên trầm giọng quát lên.

“Là Tề thái tử.” Thiết Hổ đang chạy sát bên cạnh xe ngựa nhanh chóng bẩm báo.

Sở Hình Thiên vừa nghe vậy mặt mày hơi nhíu lại, đứng dậy gạt mạnh tấm màn che cửa xe ngựa, xoay người đi ra ngoài.

“Sợ Sở vương trên đường gặp chuyện phiền toái, ta cố ý đến đây nghênh đón. Xem ra ta đã lo lắng thừa, Sở vương quả nhiên là Sở vương, thủ đoạn đúng là hàng đầu.” Phía trước hơn mười trượng, Tề Chi Khiêm dẫn theo một đội quân giả dạng thường dân đứng sừng sững chờ sẵn. Cả người khoác trường bào màu vàng nhạt, được gió núi thổi bay lên nhẹ nhẹ, khiến bộ dạng vốn đã nho nhã, khiêm tốn của y lại càng thêm ôn hòa.

“Bớt nói những lời quanh co với Bốn Vương đi.” Sở Hình Thiên nhìn khuôn mặt tươi cười của Tề Chi Khiêm, sắc mặt chợt trở lên lạnh lẽo.

Tề Chi Khiêm nghe vậy mỉm cười nói: “Được, nếu Sở vương đã nói thẳng như vậy, ta cũng nói thẳng. Nếu không phải những người được Nam Vực Vương phái tới lãnh thổ của Thánh nữ để tiếp ứng Sở vương không tìm được tung tích của ngài. Trong khi ta lại thu được tin tức Sở vương rất nhanh, ta cũng sẽ không có suy nghĩ gì

khác, sông Cửu Khúc Long này có thể nổi thẳng đến Hàn quốc, Sở vương biết, ta cũng đã biết.” Dứt lời Tề Chi Khiêm khoanh hai tay trước ngực nhìn Sở Hình Thiên.

Ở thất quốc, Tề Chi Khiêm được xem như một người hiểu biết Nam Vực nhất. Nếu đã biết Tuyết Vương phi của nước Hàn đến từ Nam Vực, thì tất nhiên khi đến đây y nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

“Ta sẽ không đưa nàng vào tay của Nam Vực vương.” Sở Hình Thiên nhìn Tề Chi Khiêm, lạnh lùng mà kiên quyết.

Tề Chi Khiêm nghe xong cũng coi như không có gì lạ, khẽ nhú mày sau đó nhìn Sở Hình Thiên nói: “Sở vương muốn giấu nàng cho riêng mình ư?”

Sở Hình Thiên nghe vậy hai mắt lập tức nhíu lại, sát khí đầy mặt, Thiết Hổ đứng bên cạnh thấy vậy cầm lấy chuôi kiếm bên hông. Phía sau, Hoàng tuyền Thiết vệ hóa trang thành thương nhân đồng loạt tiến lên từng bước, nhìn chăm chăm Tề Chi Khiêm.

Mà những người ở phía sau Tề Chi Khiêm cũng mặt mày tràn ngập sát khí, đồng loạt cầm chuôi kiếm. Trong phút chốc, sát khí bao trùm cả một vùng đồi núi, tràn cả vào không khí, giương cung bạt kiếm.

Tề Chi Khiêm chỉ nhìn Sở Hình Thiên, thản nhiên phất phất tay về phía sau nói: “Sở vương xem ta là loại người không từ bất cứ thủ đoạn như vậy sao? Có thể đưa người mình yêu thương vào miệng hổ?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Sở hình Thiên lạnh lùng nhìn Tề Chi Khiêm.

Tề Chi Khiêm nghe vậy ngược lại chỉ nở nụ cười ôn hòa, chậm rãi nói: “Dù ta có rút củi dưới đáy nồi, nhưng lại cho Sở vương đi cứu nàng. Nếu ta dám đưa nàng vào tay Nam Vực vương thì đương nhiên sẽ có bản lãnh bảo vệ nàng vô sự. Về điểm này ta tin tưởng mình có thể làm được, huống chi còn có Sở vương ở bên cạnh liên thủ. Tuy rằng nơi này không phải địa bàn của chúng ta, nhưng chúng ta hợp tác muốn bảo vệ một người chắc là không thành vấn đề gì chứ.

Sở vương, trọng giang sơn hay trọng mỹ nhân, cần phải phân biệt cho rõ ràng, qua khỏi ngọn núi này thì không cần phải dừng chân nữa. Sau khi thu tóm lãnh thổ của Thánh nữ, Sở vương và ta có thể được một phần mười lợi lộc của Nam Vực vương, hoàn toàn có thể ngang hàng cùng với Tần quốc, nói không chừng thế lực còn có phần vượt trội hơn. Tới lúc đó chúng ta không cần phải nhìn sắc mặt của Đại Tần, mà là Tần quốc phải nhìn chúng ta. Cho dù chúng ta muốn thu tóm hẳn, cũng không phải không có khả năng, cơ hội tốt chỉ có một lần, Sở vương.” Dứt lời, Tề Chi Khiêm bình tĩnh nhìn Sở Hình Thiên.

“Không được, ta không tin nhân phẩm của người.” Sở Hình Thiên chưa kịp nói gì, Hoa Dương thái hậu đang ở bên trong xe ngựa đột nhiên vén tấm màn lên, bước ra khỏi xe ngựa nhìn Tề Chi Khiêm trầm giọng nói.

Tề Chi Khiêm nghe vậy quay sang nhìn Hoa Dương thái hậu, miệng nở một nụ cười giống như châm chọc, càng tươi cười càng châm chọc, chậm rãi nói: “Thái hậu, luận về nhân phẩm, có lẽ thái hậu mới là người không đáng tin tưởng nhất. Dù sao chúng ta chỉ là người ngoài trong khi người đã từng là người gần gũi với nàng nhất.”

Vừa dứt lời, sắc mặt Hoa Dương thái hậu chợt trở nên cực kỳ khó coi. Cho dù trên khuôn mặt kia những vết sẹo trải rộng không nhìn thấy được, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự xấu hổ, giận dữ và vô vàn hối hận.

“Nếu lời của ta quá mức khó nghe, cầu mong Thái Hậu dung thứ.” Dứt lời Tề Chi Khiêm hành lễ tạ lỗi với Hoa Dương thái hậu, thái độ vô cùng cung kính.

“Tề Chi Khiêm.” Sắc mặt Sở Hình Thiên vô cùng giận dữ.

“Sở vương, cần phải quyết định cho rõ ràng.” Tề Chi Khiêm ngửa đầu nhìn Sở Hình Thiên, thái độ cực kỳ nhỏ nhen và lễ độ.

Tĩnh lặng, trong phút chốc nơi đây thật tĩnh mịch và trầm mặc.

“Không bằng, để ta quyết định thay cho các người.” Trong không gian yên lặng đột nhiên một giọng nói thản nhiên vang lên, trong trẻo mà lạnh lùng.

Đây là – giọng nói của Vân Kinh.

Sở Hình Thiên, Hoa Dương thái hậu, Tề Chi Khiêm chợt giật mình, đồng loạt quay đầu nhìn lại chiếc xe ngựa.

Một cánh tay ngọc ngà xốc tấm màn xe ngựa lên, rồi chậm rãi bước xuống, trang phục màu xanh thắt lưng nạm ngọc, dung nhan thanh lệ, thần thái tự nhiên mà lạnh nhạt. Đó chẳng phải là Vân Kinh đang trúng thuốc mê man bất tỉnh sao?

“Kinh nhi, con?” Hoa Dương thái hậu nhìn thấy cô, ngạc nhiên đến độ không thốt nên lời.

Vân Kinh đứng thẳng người trên bãi cỏ xanh, thản nhiên nhìn sắc mặt kinh ngạc của Hoa Dương thái hậu. Trên mặt cô thoáng chua xót, nhưng chỉ trong phút chốc liền tan biến ngay, thực sự bình thản trở lại.

Nhẹ nhàng khom người trước Hoa Dương thái hậu, Vân Kinh cực kỳ bình tĩnh nói: “Đa tạ thái hậu đã chăm sóc trên đường đi.”

“Kinh nhi.” Hoa Dương thái hậu vừa nghe Vân Kinh xưng hô như vậy, chợt hoảng hốt, trong ánh mắt hiện lên sự đau đớn vô cùng, như không tin nổi vội vàng đi về phía Vân Kinh mấy bước. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt cực kỳ lạnh nhạt của Vân Kinh thì dừng chân, không dám tới gần thêm nữa.

Thái hậu, đã từng là bà bà, giờ thật sự biến thành người xa lạ sao?

“Nàng giả vờ?” Sở Hình Thiên nhìn Vân Kinh cực kỳ tinh táo, mạnh khỏe không hề có dấu hiệu bị trúng thuốc mê, neho hai mắt lại.

Vân Kinh nhìn Sở Hình Thiên, trên đường đưa cô đến đây cô đã nghe hết những lời của y, ít nhất người này cũng không sử dụng thủ đoạn đê tiện, bỉ ổi với vô. Tuy rằng mục đích và thân phận của y vĩnh viễn đối lập với cô, là kẻ thù của cô.

“Ta đã ăn quả trường sinh.” Đối với Sở Hình Thiên, cô có thể nói sự thật cho y biết.

“Quả trường sinh?” Sở Hình Thiên nghe xong không có phản ứng gì, Tề Chi Khiêm lại biến sắc, tràn đầy khiếp sợ nhìn Vân Kinh. Một lúc sau, y như bừng tỉnh lắc lắc đầu, đưa tay sờ sờ mũi, thở dài một tiếng.

“Phía Tây có một loài cây mang tên Bà Sa, ra quả gọi là quả Trường Sinh. Vốn là loại cây kỳ diệu sinh trưởng trong lãnh thổ của thánh nữ Nam Vực. Sao tự nhiên ta lại quên mất điểm này, trường sinh thì không đến mức nhưng sau khi ăn thì chống được bách độc lại là sự thật.” Tề Chi Khiêm nhíu nhíu mày, thoáng nhìn Sở Hình Thiên.

Suốt ngày bắn yến lại bị yến mổ mắt.

Sở Hình Thiên cau mày nhìn Vân Kinh: “Vì sao?”

Vân Kinh đưa mắt nhìn Sở Hình Thiên, sau đó lại nhìn bộ dạng đau lòng của Hoa Dương thái hậu, sắc mặt vẫn lạnh lùng, chậm rãi nói: “Bởi vì ta bị người khác cản trở, đừng nói đến thống trị Nam Vực, cho dù muốn ra khỏi U thành cũng không đi được.”

Vừa nói xong, Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm đồng loạt biến sắc, chuyện này...

“Lần này đa tạ các người.” Vân Kinh nhìn Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm thản nhiên nói. Người của cô ở U thành muốn rời khỏi đó để tìm thuốc giải thì phải qua mắt được Thánh Thiên Vực. Mà Sở Hình Thiên là người

nào, đó là người có thể cùng tranh đấu lâu dài với Độc Cô Tuyết, y bố trí mọi việc cẩn thận còn có Tề Chi Khiêm và Nam Vực vương âm thầm hỗ trợ, không lực lượng nào có thể sánh được với lực lượng cực mạnh này. Nếu bọn họ không thể mang cô ra khỏi U thành thì thiên hạ này không người nào có đủ năng lực làm chuyện này.

Nghe những lời này Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên nhìn nhau, ánh mắt hiện rõ sự khó hiểu.

“Ta không tính kể người khác, là vì ta không thích, nhưng cũng không có nghĩa ta không làm.” Giọng nói thản nhiên, nhẹ nhàng vang lên, trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng trong đất trời, làm cho binh mã hai phía không thể lên tiếng.

Vân Kinh không nhìn đám người Sở Hình Thiên, Tề Chi Khiêm phía trước mình, chậm rãi đưa tay chạm vào Phượng Ngâm Tiêu Vĩ bên hông.

Tề Chi Khiêm đến Nam Vực này, sao Sở Hình Thiên có thể không đến, hai kẻ đó luôn liên thủ với nhau. Nếu đã có lần đầu đương nhiên sẽ có những lần tiếp theo, về điểm này Độc Cô Tuyết hiểu rất rõ.

“Người nàng chờ không phải Sở Hình Thiên mà là Tề Chi Khiêm, y nhất định sẽ đến đây đánh lén nàng. Bọn chúng nghĩ nàng đã ngồi yên trên ngôi Thánh nữ Nam Vực, tất nhiên sẽ nghĩ đến hiệp Thiên Tử lấy lệnh chư hầu. Có bọn chúng liên thủ hỗ trợ, chỉ cần nàng cho bọn chúng cơ hội để chúng ra tay là được rồi.”

Lời của Độc Cô Tuyết vẫn còn bên tai, quả nhiên tất cả mọi thứ đều trong dự liệu của hãn. Nàng cho mọi người lui xuống hết, một thân một mình rời khỏi hoàng cung vào lúc đêm khuya, cho bọn chúng một cơ hội, thế là tất cả mọi thứ thật tự nhiên như nước chảy về sông.

Vốn chỉ muốn ra khỏi U thành liền rời đi nhưng không nghĩ rằng đích đến của chúng lại là sông Cửu Khúc Long, thật vừa vặn, cô cũng đang muốn tới chỗ này. Chẳng phải Thánh Thiên Vực đã nói nếu không được sự đồng ý của y, cô đừng hòng nghĩ đến chuyện rời khỏi U thành nửa bước sao? Vậy mà bây giờ cô đang đứng cách sông Cửu Khúc Long không xa.

“Thật tuyệt vời, xem như nàng đã cho chúng ta một đòn cảnh cáo. Nhưng Vân Kinh à, nàng cho rằng nàng có thể rời khỏi đây sao? Cho dù âm công của nàng là mạnh nhất nhưng đáng tiếc nơi này không hề có động vật.” Tề Chi Khiêm nhìn Vân Kinh vừa chậm rãi vỗ tay vừa nói: “Nàng theo chúng ta đi đến chỗ của Nam Vực vương, ta thề với trời, tuyệt đối sẽ không để cho nàng phải chịu một chút tổn thương nào.” Dứt lời, Tề Chi Khiêm giơ tay phải lên cao.

Vân Khinh vuốt ve Phượng Ngâm Tiêu Vĩ bên hông, cũng không nhìn đám người Tề Chi Khiêm, thản nhiên nói: “Có biết vì sao Tuyệt chưa xuất hiện hay không?”

Một câu hỏi thực thản nhiên nhưng lập tức làm cho Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên biến sắc. Độc Cô Tuyệt, gã này giống như đột nhiên biến mất, cho dù bọn họ cố gắng tìm hiểu cũng tìm không ra tin tức, chẳng lẽ?

Vừa nghĩ đến đây, hai người cùng nhướng mày, nhìn lại bốn phía.

“Đã lâu không gặp!” Bọn chúng vừa giương mắt nhìn bốn phía, chợt một giọng nói trong trẻo lạnh lạnh vang lên. Đinh Phi Tình khoác quân trang ra sức phóng ngựa lao đến.

Chỉ trong chốc lát, khắp cánh đồng tràn ngập bóng người đông nghìn nghịt.

Phi Lâm mang theo ba ngàn binh sĩ từ phía Đông vây đến, Mộ Ải mang theo ba ngàn binh lính theo vây đổ từ phía Tây, Đinh Phi Tình mang theo bốn ngàn binh sĩ đánh thẳng đến từ hướng chính Nam. Chỉ trong giây lát, ba mặt đã bị binh lính bao vây, hoàn toàn vây khốn Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên và mấy trăm người kia bên trong.

Sắc mặt Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm trở nên cực kỳ khó coi.

“Đinh Phi Tình” Tề Chi Khiêm đưa mắt nhìn Đinh Phi Tình trong quân trang màu lửa đỏ, trầm giọng kêu lên.

“Thái tử điện hạ, đã lâu không gặp”. Đinh Phi Tình nghe vậy cười nói: “Vốn nghĩ rằng chẳng qua chỉ bao vây để trừ khử một tên Sở vương mà thôi, không ngờ Thái tử điện hạ cũng đại giá quang lâm đến đây. Nếu chúng ta buông tha thì sẽ rất có lỗi đây, thái tử điện hạ, thứ tội”. Dứt lời, cô vẫn ngồi ở trên ngựa khể khom người cung kính với Tề Chi Khiêm, dáng vẻ cực kỳ đàng hoàng.

“Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau, chúng ta cũng làm chim sẻ một lần coi sao.” Phi Lâm cười ngựa, nhìn về phía Mộ Ải cất giọng cực kỳ hứng thú.

Mộ Ải nghe vậy cười ha ha trả lời: “Một mẻ bắt hết, thật là sáng khoái!”

Trong tiếng cười, Diêu nhi phóng từ trên vai Phi Lâm lao thẳng tới Vân Khinh, không ngừng cọ cọ lên mặt cô, nhìn như muốn làm nũng lại ra sức tranh công.

Vân Khinh đưa tay vuốt ve Diêu nhi, khóe miệng từ từ mỉm cười.

Không ngờ ngay lúc đó, Thiết Hổ đứng gần Vân Khinh đột nhiên vung bàn tay thép ra tóm lấy Vân Khinh. Cùng lúc đó, thân hình của Sở Hình Thiên nhoáng lên, đánh thẳng tới Vân Khinh, động tác của hai người đều cực kỳ mau lẹ, chỉ tung một chiêu này đã như tóm Vân Khinh trong tay. Hôm nay, nếu Vân Khinh không có ai cứu giúp, chỉ sợ rằng không thể thoát thân được.

Nhưng sau khi Vân Khinh vượt qua Cửu Cung của Thánh nữ cung, âm công và thân pháp đều tiến bộ vượt trội. Bọn chúng mới vừa động dậy, cô đã phát hiện ra ngay, lập tức xoay mũi chân, phóng người nhảy lên không trung, lao về phía sau Đỉnh Phi Tình.

Đồng thời, hai mũi tên nhọn từ phía Phi Lâm, Mộ Ải bắn theo hai hướng, lao thẳng tới Thiết Hổ và Sở Hình Thiên. Phi Lâm và Mộ Ải là loại người nào, bản lĩnh đầy người, ngay cả Độc Cô Tuyệt gặp phải cũng khó đối phó, nói chi đến Thiết Hổ và Sở Hình Thiên.

Nhìn thấy mũi tên nhọn lao vun vút tới, nếu Thiết Hổ và Sở Hình Thiên vẫn muốn bắt Vân Khinh, thế nào cũng bị trúng hai mũi tên này. Bọn chúng không dám chậm trễ xoay người tránh đi, nhưng chỉ trong khoảng khắc như vậy Vân Khinh đã phóng người nhảy lên lưng một con ngựa bên cạnh Đỉnh Phi Tình.

Tề Chi Khiêm nhìn thấy tình hình không tốt, lúc này cũng không cố gắng hơn thua với Vân Khinh nữa, xoay người lên ngựa quay đầu chạy như điên về phía sau sông Cửu Khúc Long. Sở Hình Thiên cũng nhanh chóng nhận ra tình hình, biết là không thể bắt được Vân Khinh vội xoay người nhảy lên ngựa, chạy theo Tề Chi Khiêm về phía chính Bắc.

Tiếng đàn vang lên, trong trẻo lạnh lùng bao trùm không khí, mặt mày Vân Khinh lạnh lùng, nhìn đám người Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên đang phóng ngựa chạy như điên ở trước mắt, cất giọng trong trẻo, lạnh lùng hạ lệnh: “Nhất định không buông tha!”

Hết chương 125

Chương 126 – Truy kích và tiêu diệt

“Một mạng cũng không tha, giết cho ta.” Đinh Phi Tình theo sát phía sau thét to, trường kiếm trong tay vung lên, mũi kiếm chỉ thẳng về phía trước, cả người tràn đầy khí thế dũng mãnh.

Đinh Phi Tình làm Thượng tướng quân nhiều năm, rất giỏi về việc dụng binh, nay lại được phong làm tướng dẫn đầu binh lính. Trên hành trình theo dõi rồi truy đuổi, đã dạy dỗ một vạn binh lính Nam Vực trở nên rất biết nghe lời. Lúc này hiệu lệnh vừa cất lên, một vạn tướng sĩ Nam Vực đều răm rắp tuân lệnh.

“Giết.” Lập tức, tiếng la hét đinh tai nhức óc vang lên như bão táp, chấn động đến tận chân trời.

Trong thoáng chốc, như gió cuốn mây trôi, một vạn thiết kỵ như một thanh kiếm sắc được tuốt ra khỏi vỏ, tung hoành đâm thẳng về phía trước, nhanh chóng lao thẳng tới đám người Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên đang ra sức chạy trốn.

Vân Kinh đi trước làm gương, sắc mặt đậm mạc, một tay khống chế cương ngựa, một tay vẫn đặt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ ở bên hông. Ngón tay khẽ lướt qua dây đàn, một luồng âm nhận sắc bén xuyên phá khoảng không, đánh thẳng vào đám người Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên đang chạy trốn chết ở phía trước.

Bọn chúng nghĩ rằng cô vẫn hôn mê, không có đáng lo, bởi vậy cũng không kẻ nào chú ý lấy Phượng Ngâm Tiêu Vĩ vẫn đeo bên hông cô đi. Giây phút này có lẽ đám người Hoa Dương thái hậu và Sở Hình Thiên đang nghĩ ‘biết vậy thà chẳng làm’.

Tiếng đàn trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, lại ẩn chứa sát khí vô cùng lạnh lẽo

Tiếng đàn ngân lên, âm nhận bắn ra, chỉ trong nháy mắt tiếng ngựa hí thảm thiết vang lên. Mấy con ngựa chạy cuối cùng hai chân mềm oặt, ngã lăn trên mặt đất. Người ngồi trên ngựa không biết là người của Tề Chi Khiêm hay là người của Sở Hình Thiên, chỉ thấy giữa lưng máu đỏ văng tung toé, té nhào xuống mặt đất, thân thể khẽ động hai ba cái rồi không thấy nhúc nhích nữa.

Cùng lúc này, hàng ngàn vạn mũi tên nhọn từ ba hướng khác nhau lao vút vào không gian, vọt thẳng về đám người của Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên. Những mũi tên nhọn màu đen xé toang bầu trời, che kín

khoảng không dưới làn nắng vàng rực rỡ, khiến kẻ khác nhìn thấy mà rùng mình khiếp sợ. Tiếng vun vút xé tan bầu không khí kia cứ vậy lao tới phía sau Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên.

Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên nắm bắt tình thế cực nhanh, ngay lúc Đinh Phi Tình chưa ổn định được tất cả mọi phương hướng, lập tức không hề chững cự dù chỉ một giây, trước hết cứ rút lui cái đã. Hành động nhanh chóng dứt khoát, trong giây lát đã tạo được chút khoảng cách với đội quân đang bao vây khắp ba mặt của Vân Kinh, tạo thành thế trận một trước một sau.

Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phía sau, nhưng không hề ngừng lại, càng vùng roi thúc ngựa phóng đi, chạy như điên như dại về vùng núi đồi trùng điệp phía trước.

Kiểm sắc bay múa, kiếm khí vùng thoát, hàng loạt những mũi tên nhọn phóng tới đều bị chém đứt.

Hoàng tuyền Thiết vệ và người của Tề Chi Khiêm trung thành bảo vệ chủ nhân, không màng đến bản thân, hết lớp này đến lớp khác ngăn cản, bảo vệ cho Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu đang chạy như điên về phương bắc.

“Bệ hạ, đi mau, đi mau...”

“Điện hạ, chạy nhanh...” Tiếng kêu liên tiếp vang lên, cùng với đó là từng lớp người dần dần ngã xuống.

Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên, Hoa Dương thái hậu không hề quay đầu lại, càng không dám dừng lại một bước nào. Tình thế này lấy mấy trăm người chống lại một vạn binh mã chắn chắn là sẽ thất thủ. Cho dù những người mà bọn họ mang theo toàn bộ là tinh anh trong những tinh anh của hai nước Sở, Tề cũng tuyệt đối không phải đối thủ, điểm ấy tự bản thân bọn họ hiểu hơn ai hết.

Chỉ có nước tiến vào vùng đồi núi ở phía trước kia, lợi dụng ưu thế của địa hình để áp đảo thì mới có thể có cơ hội sống sót, chỉ là cần phải xem bọn họ có thể kiên trì được đến khi tiến vào vùng đất đó hay không mà thôi.

Lúc này sắc mặt hai người xanh mét, roi ngựa quất không ngừng, chỉ hận không thể mọc thêm một đôi cánh để thể bay lên.

“Bọc trái đánh phải, tấn công vào mặt phải.” Đinh Phi Tình nhìn nhận tình huống trước mắt, quát lớn hạ lệnh.

Đây chính là chiến thuật tác chiến khi hai thế lực trên chiến trường ngang ngửa nhau. Hiện tại vốn đã chiếm ưu thế lớn như thế, căn bản không cần dùng đến chiến thuật nào khác, chỉ cần trực tiếp áp đảo là đủ rồi. Nhưng mà Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên là loại người nào cô hiểu rất rõ, tất cả mọi chuyện không thể không đề phòng cẩn thận được, cho dù trước mắt đang nắm giữ phần thắng, cũng không thể tự đắc tự mãn.

Phi Lâm và Mộ Ải đứng từ xa xa nghe Đinh Phi Tình hạ lệnh, không nói một lời nào, lập tức hành động. Giang hồ là thiên hạ của bọn họ, nhưng chiến trường là thiên hạ của Đinh Phi Tình.

“Boong boong.” Tiếng đàn vang lên mạnh mẽ, đồng thời tiếng tiêu trong trẻo, trầm bổng như bay lên đón đầu, hòa cùng với tiếng đàn của Vân Khinh quăn quít vào nhau, trong khoảnh khắc cùng đánh thẳng vào đội quân Sở Tề đang tháo chạy ở phía trước.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, mười mấy binh sĩ Sở Tề cản ở phía sau lập tức phun máu tươi rồi bị đánh bật ra ngoài vòng chiến.

Mấy trăm người, chỉ trong khoảnh khắc chỉ còn lại mấy chục người.

Vân Khinh và Đinh Phi Tình cách Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên xa nhất, mà Mộ Ải lại là người cách gần nhất. Mộ Ải vừa nhìn thấy tình thế này, mặt mày chợt lóe sáng, gương trường cung lên, rút hai mũi tên ở sau lưng ra, cài tên lên dây cung, nhắm ngay Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên.

Mũi tên lạnh lẽo xé tan không gian, phóng thẳng về hướng Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm.

“Bệ hạ chú ý.” Thiết Hổ bảo vệ sát bên Sở Hình Thiên, ngược mắt nhìn thấy, sắc mặt không khỏi đại biến, điên cuồng hét lên với chủ nhân.

“Điện hạ, cẩn thận.” Cùng lúc này, người bảo vệ sát bên Tề Chi Khiêm cũng điên cuồng gào thét hoảng loạn, vừa la hét vừa cuống cuồng xông về phía Tề Chi Khiêm.

Sắc mặt Sở Hình Thiên trầm hẳn xuống, không kịp quay đầu nhìn kỹ, chỉ nương theo tiếng gió đoán vị trí, kiểm vung lên, hướng phía mũi tên của Mộ Ải đang lao tới từ đằng sau chém thật mạnh. Thế mà chuẩn xác đến mức khiến người ta á khẩu, có thể thấy được Sở Hình Thiên dũng mãnh đến mức nào.

Một tiếng phịch trầm đục vang lên. Trong khoảnh khắc, cổ tay Sở Hình Thiên run lên, khiến y không khỏi hoảng hốt. Sức mạnh trên mũi tên do người này bắn ra nếu so với mũi tên của Độc Cô Tuyết ở biên giới nước Tần ngày đó dường như còn mạnh hơn một chút, quả thực là cực kỳ lợi hại. Y vội ngồi rạp hẳn xuống lưng ngựa, thúc giục tuấn mã chạy nhanh hơn.

Đương nhiên là so với thân thủ cao cường của Sở Hình Thiên thì đám người vây quanh Tề Chi Khiêm không có được võ công dũng mãnh như vậy. Vừa nghe thấy tiếng cảnh báo vang lên bên tai, Tề Chi Khiêm còn chưa kịp làm bất cứ động tác nào, thì từ sau một luồng gió cực mạnh đột nhiên ập lại, thân thể người nào đó bay từ không trung mạnh mẽ ập thẳng vào lưng y.

Người ngã rạp về phía trước, nhưng còn chưa kịp phản ứng gì khác, thì Tề Chi Khiêm đã cảm thấy đầu vai phải đau đớn không ngừng. Một mũi tên cắm phập vào vai phải, xuyên thẳng về phía trước.

“Điện hạ.” Phía sau, người hộ vệ phun một ngụm máu tươi ở ngay sau gáy Tề Chi Khiêm, đầu ngoặt qua một cái rồi gục hẳn xuống, trên ngực y là một mũi tên nhọn cắm xuyên qua ngực.

Một mũi tên xuyên thấu qua hai người. Sở Hình Thiên ở phía sau liếc mắt nhìn qua thấy cảnh tượng này, sắc mặt càng thêm căng thẳng và nhuốm phần kinh hãi.

Máu tươi nhè nhẹ từ khóe miệng chảy ra, Tề Chi Khiêm liều mạng cắn chặt răng, không biến sắc mặt, cầm kiếm lên, nhắm thẳng vào đầu mũi tên xuyên qua vai mình, chém mạnh. Một tiếng gãy khô khốc vang lên. Tề Chi Khiêm dùng một kiếm chém đứt mũi tên nhọn, thân thể hơi ngã về phía trước, tay còn lại khế đẩy thân thể phía sau, mũi tên nhọn xuyên thấu bả vai lập tức được rút ra, đồng thời thúc khuỷu tay đẩy tên hộ vệ đã chết bên người rơi xuống, ra roi thúc ngựa, không hề dừng lại, cứ thẳng hướng phía trước chạy như điên.

Máu tươi chảy thành dòng trong nháy mắt đã nhuộm đỏ toàn bộ nửa người y, trông cực kỳ chật vật.

“Giết.” Liếc mắt thấy thủ lĩnh của đối phương bị thương, sĩ khí dâng tràn, binh sỹ càng thêm phấn chấn, gót sắt ra sức tung bay điên cuồng đuổi theo kẻ địch.

“Nhanh, nhanh, hướng này.” Sở Hình Thiên liên tục rống to, chạy điên cuồng về phía vùng đất đầy đồi núi ở phía trước, bất chấp sống chết cứ thế mà phóng đi.

Tề Chi Khiêm không nói một lời, ra sức kéo cương ngựa, chạy theo Sở Hình Thiên, đồng thời trong miệng phát ra tiếng huýt sáo, dường như đang triệu hồi đồng bọn.

Vân Kinh truy đuổi ở phía sau nghe được, khẽ nhíu mày, đôi tay nhẹ lướt trên đàn, tiếng đàn vang lên, năm sáu ba mươi âm chồng nhau như bão táp lao thẳng về phía Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm. Hôm nay không thể buông tha hai người bọn chúng được, bao nhiêu chuyện xảy ra từ trước đến giờ đều bắt nguồn từ bọn chúng. Hôm nay có cơ hội tốt như thế này, tất nhiên không thể tha, nếu không về sau bọn chúng vẫn mãi là mối họa lớn.

Âm nhận cực nhanh, tốc độ so với những mũi tên nhọn kia còn nhanh hơn.

Phía trước Sở Hình Thiên đã sắp chạy vào trong núi rừng, nhưng vẫn không kịp né tránh, thân người chỉ kịp hơi nghiêng sang một bên, nhưng vẫn bị trúng một đòn công kích của Vân Kinh, phun ra một ngụm máu tươi.

Phi Lâm đang đuổi theo từ một hướng khác, nhìn thấy tình cảnh ấy, chớp mắt, tiếng tiêu vang lên, âm công bậc cao nhất, bảy bảy bốn chín âm chồng nhau trực tiếp tấn công Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm.

“Vương nhi, mau tránh...” Hoa Dương thái hậu chạy bên cạnh Sở Hình Thiên nghe tiếng đàn tiếng tiêu, vừa hét lên kinh hãi, vừa vung cổ tay lên, vô số âm nhận phóng ra đón đầu âm công bậc cao nhất của Phi Lâm đang tràn tới.

Bà vốn là đệ tử của gia tộc Phi Linh ở nước Yến, dù bà chưa được học âm công bậc cao nhất. nhưng không có nghĩa là bà không hiểu được uy lực của nó, đó là cấp bậc cao nhất, dũng mãnh nhất của âm công.

Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm vừa nghe thấy vậy, không kịp suy nghĩ nhiều, cùng lúc vỗ mạnh lên mình ngựa, phi thân bay vọt lên không trung, nhắm con đường dốc phía trước lao xuống.

Tuy nhiên cả hai người đều bị trọng thương, làm gì còn đủ sự dũng mãnh lợi hại như bình thường, bây giờ lại nhảy lên cao như thế, làm gì còn đủ sức để vận công, trong khoảnh khắc nội lực đông cứng, thân thể đang ở giữa không trung lại không có nội lực chống đỡ lập tức rơi thẳng xuống dưới.

Tại triền dốc phía trước, hai người lăn xuống, trong nháy mắt mặt xám mày tro.

Cùng lúc này, tiếng hí dài cực kỳ thảm thiết chột vang lên, hai con tuấn mã mà bọn họ vừa cưỡi bị âm công bảy bảy bốn mươi chín âm chồng nhau của Phi Lâm phanh thân tan nát, một vùng máu thịt mơ hồ, máu đỏ bắn ra tung tóe.

Đám người Thiết Hồ chạy sát đó may mắn sống sót không khỏi hoảng hốt. Nếu Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm không kịp tránh đi thì hậu quả kia quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Bệ hạ...”

“Điện hạ...”

Ngay sau đó, vài người còn sót lại liền nường theo triền dốc lăn tròn xuống dưới đuổi theo chủ tướng.

Vân Kinh thấy vậy vung tay lên, hoàn toàn áp đảo.

Hoa Dương thái hậu chạy sau cùng, vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm lửa xém lông mày, đột nhiên quay đầu hướng về phía Phi Lâm hét lớn: “Phi Lâm, Tần quốc diệt toàn bộ gia tộc Phi Linh của ngươi, vì sao hôm nay ngươi còn giúp bọn chúng? Ta dù thế nào cũng được coi như sư cô của ngươi, hôm nay ngươi còn muốn giết ta ư?”

Vân Kinh đang muốn đánh tiếp đòn tấn công thứ hai, thứ ba thì nghe tiếng Hoa Dương thái hậu hét lên, cô khẽ chau mày. Trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, ngón tay hơi ngừng lại. Người nhà Phi Lâm không phải chết vì dịch bệnh sao? Sao bây giờ lại thành chết ở trong tay Tần quốc?

“Ta thích.” Phi Lâm nhìn Hoa Dương thái hậu, ném thẳng ra mấy chữ.

Hoa Dương thái hậu nghe xong không khỏi giật mình, nhìn Phi Lâm mà miệng cứng lại, câu nói kế tiếp muốn thốt ra cũng không thể thốt nên lời.

“Vừa mắt ta thì ta giúp, không vừa mắt ta thì ta giết. Sư cô, ha ha. Đừng quên là vì ai mà Tần quốc mới diệt toàn bộ người của gia tộc Phi Linh ta.” Trong mắt Phi Lâm chợt hiện lên một tia thâm trầm, sau đó lập tức khôi phục lại giọng nói cực kỳ cà lơ phất phơ ngày thường, nắm cây tiêu huyết ngọc trong tay, thản nhiên nói: “Mọi việc trước kia là chuyện riêng của các ngươi, chuyện gì đã trôi qua thì cứ cho nó trôi qua, ta không muốn truy cứu. Đời người nào mấy nỡ, suốt ngày phải chìm trong hận thù nữa ư. Ta đây cũng không muốn sống như vậy.”

Dừng một chút nhìn thoáng qua Vân Kinh đang đuổi tới, Phi Lâm đột nhiên nhú mày cười nói: “Huống chi dù tính như thế nào thì bà cũng chỉ có thể là một nửa sư cô của ta mà thôi. Còn Vân Kinh là đồ đệ của ta, dù thế nào đi nữa cũng thân thiết với ta hơn là bà. Quả thật không có cách nào khác, con người của ta chỉ giúp người thân chứ không giúp kẻ quen biết. Cho nên, chiêu này của bà đối với ta hoàn toàn vô dụng.” Dứt lời, đưa cây tiêu huyết ngọc nhỏ lên miệng, thổi ra một tiếng, một luồng âm nhận bén nhọn phóng thẳng tới đỉnh đồi cao cao phía trước nơi Hoa Dương thái hậu đang đứng.

Hoa Dương thái hậu phản ứng khá nhanh, không chần chờ nói chuyện với Phi Lâm nữa, cũng chẳng chống lại đòn tấn công đó của Phi Lâm, phóng thẳng ngựa xuống triền đồi, khoảnh khắc biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Vân Kinh lúc này đang đuổi theo, nhìn Phi Lâm từ một khoảng cách xa xa, bất ngờ thấy Phi Lâm tự dừng liếc qua cô, trao cho cô một ánh mắt mờ ám quyến rũ, Vân Kinh bất giác ngẩn người, sau đó cô chậm rãi nở một nụ cười. Sư phụ của cô đâu phải người có thể dùng những lý lẽ thông thường để xét đoán được chứ.

“U u.” Một tiếng kèn vang lên, Vân Kinh và Đinh Phi Tình lập tức liếc mắt nhìn nhau.

“Đây là phương hướng của Mộ Ai, có địch.” Trong khoảnh khắc, Đinh Phi Tình phán đoán phương hướng, sắc mặt trầm xuống.

Vừa dứt lời, bọn họ đã xông lên sườn dốc mà vừa rồi Sở Hình Thiên lặn xuống, phía sau sườn dốc cao cao đó là một vùng đất đầy gò đồng, đồi núi chập chùng, cỏ dại mọc đầy, đất đá lởm chởm. Mà ngay giây phút lao lên đến đỉnh đồi, thứ bọn họ nhìn thấy trước hết là Mộ Ai vốn là người đầu tiên bám sát đám người kia, thì giờ đang dẫn quân chiến đấu kịch liệt với một đội binh mặc thường phục.

Vân Kinh khẽ cau mày. Mộ Ai suất lĩnh ba ngàn binh sĩ đang chống lại đội quân kia ở vùng đồi phía trước. Những binh lính mặc trang phục dân thường kéo đến hướng bên này càng ngày càng nhiều, số người này không hề ít, ngược lại ngày càng đông, xem ra nơi này đã có mai phục sẵn.

Khẽ đổi sắc mặt, Vân Kinh hiểu ra ngay vấn đề. Vừa rồi Tề Chi Khiêm huýt sáo chính là lệnh triệu hồi nhóm người này, nhìn kỹ vóc người và khí chất, những người này ắt hẳn là người của Nam Vực vương. Tên Tề Chi Khiêm này mặc kệ đi đến đâu cũng luôn chuẩn bị đường lui cho mình rất cẩn thận. Hẳn là do y không tin Sở Hình Thiên, cho nên mới dẫn theo nhiều người như vậy đến để chuẩn bị đối phó với Sở Hình Thiên. Có điều y không hề nghĩ tới đội quân này hiện tại bất ngờ lại thành đội quân cứu mạng bọn chúng.

“Tỷ tỷ, nơi này giao cho tỷ.” Vân Kinh nhìn thoáng qua chiến trường hỗn loạn trước mắt, hướng về phía Đinh Phi Tình trầm giọng nói.

Đinh Phi Tình nhìn thoáng qua, thấy ở xa xa phía dưới, đám người Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên đã sắp chạy vào bên trong ngọn núi kia. Cô hiểu ngay ra hàm ý của Vân Kinh, vội vàng đáp: “Được, nơi này giao cho ta, mọi người đuổi theo bọn chúng đi.” Dứt lời vung tay ra phía sau, quát to: “Đi.” Rồi phóng ngựa vọt thẳng vào chiến trường hỗn loạn bên dưới, chém giết không ngừng.

Vân Kinh lúc này tách riêng ra, không để ý tình hình chiến đấu bên dưới, hướng tới chỗ Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên đang chạy trốn đuổi theo.

Xa xa, Phi Lâm thấy vậy, hướng tới Đinh Phi Tình làm vài ám hiệu bằng tay rồi mang theo một trăm người liền đuổi theo Vân Kinh, mấy ngàn binh lính phía sau giao cho Đinh Phi Tình cai quản.

Xuyên rừng vượt núi, kẻ chạy người đuổi cứ thế xuyên qua, vùng gò đồng được lấp đầy bằng những núi đá lởm chởm cực kỳ khó đi. Giây trước đám người Tề Chi Khiêm còn nằm trong tầm mắt, thế mà chỉ giây sau đã bị

núi đá ngăn trở không còn nhìn thấy tung tích. Nhưng mà, trên người hai kẻ nọ đều có vết máu, đặc biệt Tề Chi Khiêm, máu nhỏ thành giọt rơi vãi trên đường đi, nên có muốn tránh thoát khỏi Vân Kinh cũng không thể.

“Đừng hoảng, bọn chúng chạy không xa nổi đâu.” Phi Lâm trầm giọng nhìn Vân Kinh nói nhỏ.

Vân Kinh nhìn thoáng qua Phi Lâm và đoàn người phía sau lưng y, gật gật đầu, không hề nói một câu nào. Người mà Phi Lâm dẫn theo đều là thiết kỵ của Độc Cô Tuyết mang từ nước Tần đến, là đội quân tinh nhuệ và lợi hại nhất, truy tìm tung tích là sở trường của họ, có một trăm người này còn hơn có cả ngàn người trong tay.

Vó ngựa đi qua, máu đỏ tung bay, không người nào có thể chống lại được.

Mấy người hộ vệ của Nam Vực vương ra sức để bảo vệ cho đám người đang chạy trốn kia, nhưng cuối cùng từng người từng người một ngã xuống. Bọn chúng muốn giữa đường chặn đám người Vân Kinh lại để tranh thủ thời gian cho đám người Tề Chi Khiêm có thể chạy xa, điều này chỉ là nằm mơ. Thiết kỵ quân của Độc Cô Tuyết được huấn luyện tỉ mỉ, không phải một vài binh sĩ của Nam Vực vương là đã có thể tùy tiện đối phó với bọn họ được.

Rầm! Tiếng núi đá bị đánh vỡ toác ra chột vang lên, Vân Kinh phất tay đánh một âm nhận nã thẳng lên trên núi đá, trong nháy mắt đá vụn bay loạn xạ khắp nơi.

“Nhanh, bọn chúng đuổi theo.” Tề Chi Khiêm sắc mặt tái nhợt, vừa tránh né những mảnh đá bay loạn xạ, vừa thấp giọng quát.

Sở Hình Thiên sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, vừa chạy như điên, vừa vung trường kiếm trầm giọng nói: “Phía trước là vực thẳm.”

Tề Chi Khiêm nghe thấy vậy cũng không để ý đến thương thế trên người sống chết chạy tới phía trước. Hai người đều là vô cùng chặt vật, máu, tro bụi, bùn đất trộn lẫn vào nhau, hầu như nhìn không ra đường nét khuôn mặt nữa. Một người là Sở vương, một người là thái tử nước Tề, từ trước cho tới giờ chỉ có bọn họ tính kế sắp đặt người khác, hôm nay chặt vật chạy trốn chết thế này, quả thật biết bao năm như vậy mà chưa từng thấy qua.

“Tuýt tuýt tuýt tuýt.” Thiết Hổ theo sát ở phía sau, ngón tay để ở bên miệng, một âm sắc rất đặc thù nhanh chóng truyền vào không khí, lan truyền đi rất xa.

“Vẫn còn mai phục.” Phi Lâm nghe thấy âm sắc này, sắc mặt hơi biến đổi. Hai tên chẳng tên nào tin tưởng được đối phương, nên dù thế nào cũng phải có sự chuẩn bị sẵn.

Vân Khinh nghe thấy vậy mày nhẹ nhàng nhú lại. Vẫn còn mai phục ư, không được, nhất định không thể để cho bọn chúng thực hiện được. Lập tức đánh một chưởng lên lưng ngựa, phi thân nhảy xuống, dùng khinh công đuổi theo Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm đang ở phía trước. Nơi này đất đá lởm chởm, cỏ hoang mọc khắp nơi, cưỡi ngựa còn không nhanh bằng cô tự mình đi.

Phi Lâm thấy vậy khoe miệng cong lên, phi thân một cái lên không, nhẹ nhàng đuổi theo đám Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên. Nếu so về khinh công thì Vân Khinh sao bằng y được. Thế là chỉ trong chớp mắt đã bỏ xa Vân Khinh, như gió như chớp đuổi theo Tề Chi Khiêm.

“Nhanh, nhanh lên.” Đám người của Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên nhìn thấy Phi Lâm đang bay vọt lại, tốc độ kia dường như nhanh gấp đôi bọn chúng, không khỏi hoảng hốt, kêu gào rồi nhanh chóng vung trường kiếm hướng về phía Phi Lâm đang đuổi theo mà đánh. Bọn chúng đã là những người duy nhất còn lại có thể chặn kẻ địch thay cho Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên rồi.

Trong nháy mắt, đội quân mấy trăm người chỉ còn lại bốn người là Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên, Hoa Dương thái hậu, Thiết Hổ. Cả bốn người như điên như dại, điên cuồng lao về vực thẳm phía trước, tốc độ cũng không hề thua kém Phi Lâm.

Trong lòng cả bốn người này đều đã có tính toán, hôm nay nếu rơi vào tay Vân Khinh thì cũng chẳng khác nào rơi vào tay Độc Cô Tuyết. Nếu thực sự chết còn đỡ, chỉ sợ Độc Cô Tuyết lợi dụng bọn họ thâm tóm hai nước Sở, Tề, như vậy thì làm sao mà không thể không liều mạng được.

Phi Lâm thấy vậy giương lên mi, cười hắc hắc, chậm rãi nói: “Chạy trốn chết, quả nhiên nhanh hơn nhiều nhỉ.”

Tiếng nước, tiếng nước ầm vang đình tai nhức óc, Vân Khinh và Phi Lâm vừa bay qua một khúc quanh của núi, vốn đã nghe loáng thoáng có tiếng nước chảy, thế mà chỉ trong nháy mắt lại được phóng đại ra hết cỡ, gần như ong cả màng nhĩ. Đảo mắt liếc qua, một dòng thác lớn ngay phía trước, sông Cửu Khúc Long.

Dòng nước quăn quanh vách đá, sóng nước đánh mãnh liệt, uy danh hiển hách, chưa thấy mặt đã nghe tiếng, quả thật rất kinh người.

Vực thẳm, con đường chạy thoát duy nhất ở trước mắt chính là một vực thẳm, đưa mắt nhìn xuống chỉ thấy một màu trắng xoá, nhìn không thấy bờ bên kia, chỉ có mây mù lượn lơ lửng.

Đáy mắt Vân Khinh khẽ lay động, tên Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên rốt cuộc đang chạy đến chỗ nào đây, tuy rằng suy tư nhưng chân không hề ngừng nghỉ, hướng tới đỉnh của vách núi mà đám người Tề Chi Khiêm đã chạy qua tiếp tục truy đuổi. Đồng thời năm ngón tay tay phải đặt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ khẽ lướt, một luồng âm nhận phóng thẳng ra, đánh thẳng về đám người ở phía trước.

Cùng lúc đó, Phi Lâm đang ở phía trước Vân Khinh, cũng đặt cây tiêu bên miệng bắt đầu thổi, tiếng tiêu cực kỳ trong trẻo xé nát không gian. Hai âm hợp sức, giống như gió xoáy lốc cuốn hướng về đỉnh núi nơi mà Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên đang chạy.

Bốn người chạy một hơi tới đoạn vách đá, khẽ dừng lại liếc nhìn nhau, không kịp thở lấy một hơi, thả người nhảy xuống phía bên dưới vách núi, thái độ cực kỳ kiên quyết và quyết liệt.

“Không được rồi.” Vân Khinh và Phi Lâm thấy vậy, đồng thời trầm giọng quát, thân hình tăng tốc vọt lên đỉnh vách núi.

Dưới vách núi đen ngòm, là một con sông rộng mênh mông vô bờ, phóng tầm nhìn không thấy được bờ bên kia, dường như đất trời nơi này chỉ còn duy nhất dòng sông mờ mịt này. Sóng nước màu vàng cuộn cuộn, mãnh liệt mà mênh mang, từng cơn sóng lớn nối tiếp nhau, sóng sau cao hơn sóng trước, hung hăng đánh ầm ầm vào vách núi phát ra những tiếng động kinh thiên động địa, thanh thế kinh người. Dòng nước chảy phải đến cả ngàn dặm, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, đây là sông Cửu Khúc Long?

Vân Khinh không khỏi khiếp sợ khi nhìn con sông lớn đồ sộ trước mắt, thế nhưng phía dưới vách núi đen kìa có một con thuyền không lớn không nhỏ, không biết đến từ nơi nào đến, phía trên mặt thuyền là một cảnh rối loạn.

Vân Khinh định thần nhìn lại, trên đó chẳng phải là đám người Sở Hình Thiên vừa mới nhảy xuống từ vách núi cùng với thủ lĩnh cao nhất của Hoàng tuyền Thiết vệ là Thiết Báo hay sao?

“Quả thật chuẩn bị đường lui rất hoàn hảo.” Phi Lâm nhìn đám người Sở Hình Thiên, Tề Chi Khiêm ở phía dưới, trên mặt lần đầu tiên hiện lên sự thừa nhận. Chuẩn bị liên hoàn kế rất xảo diệu và tinh vi.

“Không thể để cho bọn chúng thoát được.” Ánh mắt Vân Khinh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Thuyền này không phải là Sở Hình Thiên chuẩn bị để làm đường lui, mà đây là con thuyền Sở Hình Thiên dùng để đưa cô rời khỏi Nam Vực. Lúc này đối với cô là vô dụng nhưng đối với bọn chúng lại là thượng sách.

Tay vung kiếm lên, Thiết Báo một kiếm chém đứt sợi dây xích bằng sắt dùng để cột thuyền, nháy mắt, con thuyền như sao băng phóng vút qua bầu trời, trong khoảnh khắc theo dòng nước cuốn trôi.

Trên thuyền đám người Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên nhất thời thở phào một cái, ngẩng đầu nhìn Vân Kinh đứng trên vách núi xa xa, trên mặt chợt lóe lên một sự đặc ý.

Vân Kinh thấy vậy ngẩng đầu cùng Phi Lâm liếc mắt nhìn nhau, hai người trao đổi qua một ánh mắt, đều tự hiểu cần phải làm gì.

Tiếng đàn bắt đầu, tiếng tiêu nối tiếp, xuyên qua không trung, như sấm rền chớp giạt hướng tới đầu thuyền độc mộc, khí thế như bão táp phóng đi.

Năm sáu ba mươi âm, bảy bảy bốn chín âm, toàn bộ chỉ hướng tới một vị trí – đầu thuyền.

“Rầm.” Một tiếng vang lớn, hai luồng âm nhận cùng đánh trên đầu thuyền. Chỉ trong nháy mắt, gỗ vụn tung bay tứ tung, toàn bộ đầu thuyền bị đánh tan nát mở toạc ra như một cái động lớn.

Tề Chi Khiêm vừa mới dương dương đắc ý, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, mấy người ngồi trên thuyền đồng loạt đứng lên. Trong khoảnh khắc trên mặt bọn chúng vừa là không dám tin, vừa là hoảng sợ, lại còn tái nhợt, đủ loại cảm xúc hỗn tạp, vô cùng quỷ dị.

Chảy xiết, một cơn sóng lớn mang theo dòng nước hung hãn nối tiếp âm nhận, cái động lớn trên đầu thuyền nhanh chóng chìm trong biển nước màu vàng. Cả con thuyền lay động, ngay sau đó chỉ nghe ào một tiếng, toàn bộ con thuyền tan ra thành từng mảnh. Đám người Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên không còn biết đến thương thế gì nữa, ai nấy ra sức cùng nhau hướng tới những mảnh gỗ đang trôi trên mặt nước mà nhào tới.

Thêm một cơn sóng lớn nữa ập tới, toàn bộ con thuyền cùng đám người trên thuyền, trong nháy mắt đều biến mất giữa cơn sóng nước hung hiểm kia, chẳng biết chìm nổi thế nào, hoàn toàn không thấy tung tích.

Vân Kinh nhìn những cơn sóng cuộn cuộn trên mặt sông, trên mặt hiện lên một nét đau đớn tột cùng, trầm lặng, bình tĩnh nhìn sông nước, gió trên sông thổi qua vạt áo của cô, bay lên phần phật.

Phi Lâm thấy vậy cũng không nói chuyện, nắm tay vào giữa cây tiêu.

“Sao rồi, sao rồi?” Trong không khí trầm mặc, Mộ Ai và Đinh Phi Tình cùng nhau thúc ngựa chạy lên, bọn họ đã giải quyết xong đám binh lính Nam Vực.

“Chúng ta đã ra tay, làm sao có chuyện xảy ra sai sót chứ, cho bọn chúng tới đó làm khách của long vương gia đi. Đương nhiên, nếu long vương gia cho bọn chúng một con đường sống, ta đây cũng không có biện pháp nào khác.” Phi Lâm nhướn mày cười, hướng về phía sau chỉ chỉ những con sóng mãnh liệt trên sông Cửu Khúc Long.

Mộ Ải và Đinh Phi Tình thấy vậy, trên mặt đều mỉm cười. Nếu có thể giải quyết triệt để hai tên kia thì thiên hạ này sẽ thái bình được một nửa.

“Đây là sông Cửu Khúc Long ư. Linh Đang, chẳng phải là cái thứ long cân kia là phải tìm ở giữa sông Cửu Khúc Long này sao, kể tiếp chúng ta nên làm gì?” Đinh Phi Tình thấy Vân Khinh bình tĩnh nhìn sông Cửu Khúc Long, cô biết rằng lòng sông kia đã chôn vùi Hoa Dương thái hậu, nói thế nào thì bà vẫn là một khúc mắc trong lòng Vân Khinh. Hôm nay sự tình thành ra thế này, chắc chắn Vân Khinh rất đau lòng. Phi Tình lập tức nhảy xuống ngựa, đi vài bước lên phía trước, ôm cổ Vân Khinh, cười tủm tỉm nói.

Hết chương 126

Chương 127 – Rơi xuống vực

Hít vào một hơi thật sâu, Vân Kinh khẽ nhắm mắt rồi quay đầu nhìn Đinh Phi Tình với ánh mắt tràn ngập lòng biết ơn. Đinh Phi Tình vuốt vuốt mái tóc Vân Kinh, cử chỉ đầy yêu thương, cười cười nhìn cô.

“Long cân kia rốt cuộc là cái gì?” Mộ Ai thấy vậy chen vào hỏi, vấn đề này cần Vân Kinh giải thích cặn kẽ, bọn họ cũng không hiểu rõ lắm.

“Long cân, nghe nói là một loại cá có gân màu lam, chúng nó chỉ sống duy nhất tại con sông Cửu Khúc Long này, vị trí cụ thể thì không rõ ràng lắm.”

Vân Kinh hơi nhíu mày nói, cô đã hỏi mẹ cô rất cẩn thận nhưng mà Tuyết Cơ và Tuyết Lê cũng chỉ biết đại khái, chi tiết cụ thể thì không rõ ràng lắm. Nếu không bọn họ đã sớm thu gom được liệu pha chế thuốc giải của độc Thiên Mạch rồi chứ không đến mức bó tay chịu trói như hôm nay.

Phi Lâm, Mộ Ai, Đinh Phi Tình nghe thấy vậy không nhịn được đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt nhướng mày. Cá màu lam, đây là giống cá gì? Có ai đã từng gặp qua?

Sau khi tầm mắt chạm nhau, ba người quay đầu nhìn dòng sông Cửu Khúc Long mênh mông không bờ bến. Con sông lớn thế này đi khắp bảy nước và Nam Vực chắc cũng chỉ có mỗi nơi này mà thôi. Không có vị trí cụ thể, lại trong một khu vực lớn như vậy, biết tìm thể nào đây? Chẳng lẽ giăng từng tấm từng tấm lưới đánh cá sao, công việc này cũng quá vĩ đại rồi.

Vân Kinh nhìn nét mặt ba người, cũng đành xoa xoa mi tâm, nếu không phiền phức như vậy thì Thiên Mạch đâu trở thành độc dược hàng đầu của Thánh Tông kia chứ.

Đưa tay xoa cằm, trên mặt Phi Lâm nét cười như có như không ẩn hiện nói: “Chúng ta không biết, sẽ có người khác biết, cư dân sống bên hai bờ sông này cũng đâu phải vật trang trí.”

“Cũng chỉ mong như thế.” Mộ Ai gật gật đầu.

“Chúng ta bắt tay làm việc ngay thôi.” Đinh Phi Tình xoa xoa tay.

Vân Khinh nghe vậy quay sang nhìn Đinh Phi Tình, lắc đầu nói: “Tỷ tỷ sẽ không đi cùng.”

“Có ý gì? Ta...” Đinh Phi Tình nháy mắt sừng sốt lên tiếng phản bác ngay nhưng mới nói được nửa câu, đột nhiên hiểu được ý Vân Khinh nên ngừng lời không nói nữa, đôi con ngóoi xoay tròn, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi gật đầu.

“Cô mang theo nhiều binh mã như vậy, tiếp tục đi tìm Vân Khinh sẽ tốt hơn.” Phi Lâm xoay xoay cây tiêu huyết ngọc nhỏ trong tay, chậm rãi nói.

Đinh Phi Tình vốn là người thông minh đã sớm hiểu được ý của Vân Khinh, tuy có nhiều người như vậy nhưng ngoại trừ một trăm thiết kỵ của Độc Cô Tuyết thì còn lại đều là người của Thánh Thiên Vực, tai mắt mật thám rất nhiều, nếu bọn họ muốn ở tại chỗ này khuê chiêng giống trống tìm nguyên liệu pha chế thuốc giải, có thể trốn tránh được đám tai mắt của Thánh Thiên Vực, đây chẳng phải là tự dâng mình cho y hay sao. Bọn họ hiếm khi có được cơ hội quang minh chính đại đi ra khỏi U thành, vậy sao không thừa cơ giải quyết hết tất cả mọi chuyện.

Dù sao rất nhiều binh lính đều thấy Vân Khinh đuổi theo bọn người kia, còn cô chạy sát theo sau, nhưng cô đuổi không kịp, tìm không ra, thì ai có thể làm gì được cô đây.

Vỗ tay một cái, Đinh Phi Tình không nói gì nữa, vung tay lên nói: “Ta đi đây, mọi người cẩn thận một chút, ta cũng chưa từng nhìn thấy các người.”

Vân Khinh cũng gật đầu thật mạnh, nở một nụ cười với Đinh Phi Tình để cho chị cô yên tâm: “Tỷ tỷ, tỷ cũng cẩn thận.”

Đinh Phi Tình phất phất tay thật mạnh, xoay người nhảy lên ngựa chạy về, đội quân đi phía sau vẫn chưa kịp chạy tới, cô phải cản bọn họ lại phía sau.

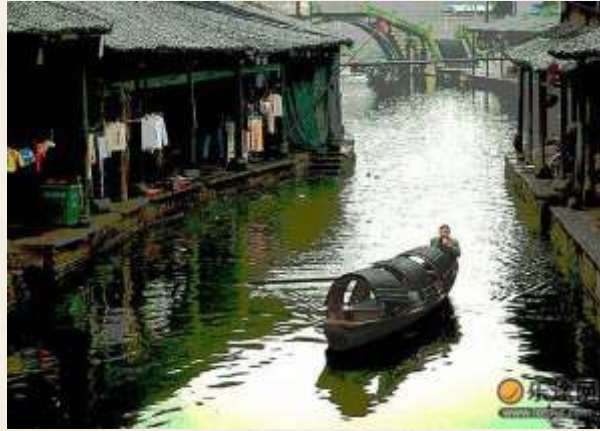
“Chúng ta cũng đi thôi.” Vân Khinh thấy vậy trầm giọng nói, mang theo Phi Lâm, Mộ Ai, Tiểu Tả, Tiểu Hữu cùng một trăm quân thiết kỵ của Độc Cô Tuyết, nhanh chóng chạy về một hướng khác.

Gió sông thổi ào ào, tiếng nước vỗ ầm ì đình tai nhức óc vang vọng ở phía chân trời, không khí ẩm ướt, sương mù ngập tràn làm mát rượi cả không gian.

Nơi hạ nguồn của sông Cửu Khúc Long, dòng chảy tương đối hiền hòa, chung quanh mặt sông không còn những sườn dốc, những dãy núi đột ngột nhô ra khỏi bờ. Địa hình nơi này có vẻ bằng phẳng hơn, bởi vậy có rất nhiều ngư dân kiếm sống nhờ vào con sông này, những chiếc thuyền ô bông^(*), và các loại thuyền khác đậu

khắp mặt sông, vẫn hay thấy vài chiếc thuyền đơn sơ đậu bên bờ sông, hoặc là chuẩn bị ra ngoài đánh cá, hoặc là đã đánh cá trở về.

(*) Thuyền ô bông: một loại phương tiện giao thông độc đáo vùng sông nước Thiệu Hưng ở Giang Nam, Trung Quốc. Thuyền được xưng là “Thiệu Hưng thủy thượng tam tuyệt”, mũi thuyền được sơn màu đen nên có tên như vậy, có vài bài hát được đặt tên theo loại thuyền này.

“Cụ ơi, xin hỏi cụ đã bao giờ thấy một loài cá có màu lam trong con sông này chưa?” Vân Khanh đội một cái mũ thật to che kín cả nửa khuôn mặt, cô mặc một chiếc áo vạt ngắn bằng vải thô, cực kỳ đơn giản và gọn gàng, Vân Khanh cải trang giống hệt những ngư dân bình thường sống dọc theo con sông này.

Trên con thuyền nhỏ một cụ già đang rút tẩu thuốc ra, nghe vậy liền ngừng tay đang thu tằm lưới đánh cá lại, ông quay đầu nhìn Vân Khanh, đưa mắt quan sát kỹ Vân Khanh một lượt, ông lão xoay xoay chiếc tẩu thuốc trong tay, khuôn mặt ông tràn ngập vẻ thương xót nhìn Vân Khanh, vừa gõ gõ đám tàn thuốc vừa lớn tiếng nói: “Ta nói tiểu ca nhà ngươi giỡn chơi cái gì, cá màu lam, trên đời này làm gì có loại cá màu lam, ngươi đến trên cột lão già ta phải không?”

Ông dừng lại một lát cũng không đợi Vân Khanh nói tiếp, ông lão đã tiếp tục tự mình lằm bằm: “Người trẻ tuổi này, nếu đầu óc có vấn đề, nhất định phải nhanh chóng đi tìm đại phu, tuổi còn trẻ như vậy, thế mà lại ngớ ngẩn, thật là đáng thương.” Dứt lời, ông lão không thèm quan tâm tới Vân Khanh nữa, ông quay lại bắt đầu tự thu dọn tằm lưới đánh cá vừa kéo về và cả đám cá đang giãy đành đạch trên thuyền.

Hiện giờ mới là đầu mùa xuân, chưa phải là lúc đánh bắt tốt nhất, hôm nay thu hoạch hơi ít một chút, không đủ ăn mà bán thì cũng chỉ được vài đồng, ông lão lải nhải căn nhắc một thôi một hồi rồi bắt đầu lằm bằm một mình.

Một cậu bé khoảng mười mấy tuổi đứng bên cạnh ông lão vừa cùng ông thu lại những con cá tươi roi rói mới bắt được, vừa mắt liếc mắt nhìn Vân Kinh một cái, trong ánh mắt hiện rõ vẻ cảm thông thương xót.

Vân Kinh thấy vậy không khỏi cười khổ, đây là lần thứ ba trong ngày hôm nay cô bị người khác xem như kẻ ngớ ngẩn, là người đầu óc có bệnh, tuy cô cũng biết loại cá màu lam này quả thực không giống bình thường.

“Cám ơn cụ.” Vân Kinh khẽ lắc đầu, hơi cúi người chào ông lão thật lễ phép, rồi xoay người rời đi.

Gió sông ào ào thổi tới, mùi cá nồng nặc khắp nơi, nhưng mà ở một nơi thế này, cảm giác cũng rất tốt.

“Thế nào rồi?” Gặp lại nhau ở cuối thôn chài, Mộ Ai lên tiếng hỏi trước.

“Thật quá đáng, hôm nay ta lại bị xem là kẻ ngốc, ai ai cũng đều nói đầu óc ta có vấn đề.” Không đợi Phi Lâm và Vân Kinh lên tiếng, Tiểu Tả như bốc hỏa mở miệng ra là bắt đầu phàn nàn, khuôn mặt trẻ con tức tối đến đỏ ửng.

“Ta bị xem là kẻ cố tình gây rối.” Tiểu Hữu lạnh lùng mở miệng, đưa mắt nhìn lướt qua tay áo bị xé rách.

Phi Lâm vừa nghe vậy lập tức cười ha hả, quay sang nhìn Vân Kinh và Mộ Ai, thông tay xuống nói: “Ta cũng thế.”

Mộ Ai nghe vậy sờ sờ mũi, lắc đầu cười khổ nói: “Ta lớn đến vậy, đây là lần đầu tiên bị người ta nói sao trên đời này còn có loại người có đầu óc như vậy nữa.” Nhớ tới ánh mắt kỳ lạ của những người đó, y không thể nói gì, một người như y nhìn kiểu gì cũng không thể nghĩ rằng đó là kẻ ngốc được.

Vân Kinh nghe thấy những lời than phiền của mọi người, rồi đưa mắt nhìn một trăm thiết kỵ đang tụ tập về từ mọi nơi, nhìn ánh mắt mọi người cô biết là không có chút kết quả gì, cô không khỏi hơi hơi cụp mắt xuống.

Bọn họ bắt đầu tìm từ vùng thượng du xuống đến đây, đã kiếm gần ba ngày nay. Kết quả là toàn bộ những nơi đã đi qua người người đều nói giống hệt nhau, loài cá màu lam, từ xưa tới giờ bọn họ chưa từng gặp qua.

“Sông Cửu Khúc Long kéo dài vạn dặm, chúng ta chỉ mới tìm có ba ngày, những người này không biết không có nghĩa là tất cả mọi người đều không biết.” Phi Lâm nhìn thoáng Vân Kinh đang cụp mắt xuống, chậm rãi nói.

Vân Khanh nghe vậy ngẩng đầu lên, trong đôi mắt cô không hề có nét thất vọng và nản lòng, chỉ có một sự cương quyết và cố chấp, Phi Lâm thấy vậy cũng tự biết mình đã thừa lời rồi.

“Kéo dài đến vạn dặm, trời đất ơi.” Tiểu Tả vừa nghe Phi Lâm nói xong, không chịu nổi mà xoay người nhảy tới ôm lấy Tiểu Hữu đang đứng bên cạnh, lớn tiếng kêu rên.

Sông Cửu Khúc Long này chảy qua bảy thành trấn, kéo dài đến vạn dặm, là đường ranh giới phân chia thế lực giữa Nam Vực Thánh nữ và Nam Vực vương, muốn tiếp tục tìm kiếm trên con sông xa đến vạn dặm này, e rằng không phải là chuyện chỉ khoảng nửa tháng, một năm là tìm được.

Tiểu Hữu lập tức tung một cước đá Tiểu Tả, vẻ mặt lạnh lẽo.

Mộ Ái thấy vậy cười ha ha nói: “Đi thôi, tiếp tục nào.”

Vân Khanh nghe vậy cũng không nói thêm một lời thừa thải. Cô nợ bao nhiêu ân tình của Mộ Ái và Phi Lâm đến nay đã không thể kể hết, một câu cảm ơn không thể nào biểu đạt hết được tấm lòng của cô. Chỉ đành lặng im, giữ nét mặt lãnh đạm, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là trong lòng cô yên ổn, an tâm. Có thể có được một vị sư phụ và một người bạn như thế, đó là may mắn của cuộc đời cô.

“Hôm nay xem như xong rồi, tìm một chỗ nghỉ qua đêm đi, ngày mai lại tiếp tục.” Phi Lâm ngẩng đầu nhìn sắc trời, bầu trời đang bắt đầu tối dần, trời chạng vạng, bọn họ lại không quen thuộc tình cảnh nơi này, đi đêm chắc chắn không phải một quyết định khôn ngoan.

Vân Khanh, Mộ Ái cũng không phản đối, ngay lập tức đi tìm nơi có thể nghỉ ngơi.

Sắc trời nhanh chóng tối dần, những ngọn gió sông thổi ào ào, làn gió mang theo hơi nước tràn ngập bầu không khí nơi này, ẩm ướt mà trong lành. Một vầng trăng sáng tỏ chiếu rọi phía chân trời, tròn như một viên ngọc, ánh trăng lạnh lạnh tỏa xuống mặt đất, khắp cả vùng ngập ánh trăng mờ lung.

Lại một đêm trăng tròn nữa.

“Sao còn chưa ngủ? Đang nhớ hã sao?” Trên mái nhà lá đơn sơ, Phi Lâm nhìn Vân Khanh đang ôm gối ngồi trên nóc nhà, chậm rãi tới gần thản nhiên hỏi.

Vân Khanh thu lại tầm mắt đang ngắm vầng trăng tròn vành vạnh, quay đầu nhìn Phi Lâm, rồi lặng lẽ chậm rãi gật đầu.

Cô nhớ Độc Cô Tuyết, rời xa Độc Cô Tuyết lâu như vậy, chưa gặp được hắc lần nào, không biết lúc này hắc thể nào rồi. Không biết cô đi rồi Thánh Thiên Vực có làm khó hắc hay không?

Trước kia, lúc Độc Cô Tuyết vẫn khỏe mạnh, cô không cần quan tâm, Thánh Thiên Vực lợi hại, Độc Cô Tuyết cũng không phải là kẻ yếu đuối. Nhưng giờ đây Độc Cô Tuyết bị trúng kịch độc, cho dù bên cạnh hắc vẫn còn có Mặc Ngân và hai trăm thiết kỵ, nhưng cô vẫn còn chút bất an.

Nhưng cùng với lo lắng, thì nỗi nhớ nhung càng nhiều hơn, cô nhớ nụ cười của hắc, nhớ khuôn mặt lạnh lùng của hắc, nhớ vòng ôm ấm áp của hắc, nhớ lại cảm giác bình yên khi nằm trong vòng tay hắc, tưởng nhớ lại tất cả những khoảnh khắc có thể nhớ nhung. Lúc vẫn chưa rời khỏi hắc, cô không có cảm giác này, nhưng giờ đây đã xa cách, qua nhiều ngày không gặp được hắc, cô mới biết cô lại nhớ hắc đến vậy, nhớ đến nóng ruột nóng gan, nhớ đến mức trái tim cũng đau nhói từng cơn.

Phi Lâm thấy trong đáy mắt Vân Khinh một tình yêu sâu sắc, nồng nàn, không khỏi hơi nhú mào. Vân Khinh không phải là loại người dễ bộc lộ cảm xúc ra ngoài, mấy ngày qua, nét mặt cô chỉ có sự bình thản và lãnh đạm, không hề có một chút cảm xúc nào khác, thật không ngờ không phải là cô không có, mà là giấu kín nó thật sâu, thật sâu trong tim.

“Tên kia mạng rất lớn, không chết được đâu.” Đạp trên nóc nhà bước đến cạnh Vân Khinh, Phi Lâm thật sáng khoái nằm xuống, như ngủ trên nóc nhà.

Vân Khinh nghe thấy vậy không khỏi khẽ ừ một tiếng.

“Ngủ sớm một chút đi, cơ thể khỏe mạnh, mới đủ khả năng tiếp tục tìm kiếm nữa chứ.” Phi Lâm nằm trên nóc nhà, ngược mắt nhìn vầng trăng tròn trên đầu thong dong nói.

Vân Khinh nghe vậy quay đầu nhìn thoáng qua Phi Lâm đang nằm bên cạnh, gật đầu thật mạnh, nhẹ giọng nói: “Cám ơn sư phụ, con hiểu rồi.”

Phi Lâm thoải mái vắt chân lên, nhắm mắt lại nói: “Hiểu được thì tốt. Đúng rồi, vừa nhận được tin tức, Đình Phi Tình mang theo mấy ngàn binh sỹ chạy tới thượng du tìm người.”

Đình Phi Tình khua chiêng gióng trống đuổi lên thượng du con sông, phô trương thanh thế nói rằng Vân Khinh đuổi theo Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm theo hướng này. Tin tức này lan ra ngoài, chắc chắn đám tai mắt của Thánh Thiên Vực sẽ bị thu hút đến nơi đó, để cho bọn họ không gian và thời gian ở nơi này thoải mái

hành động. Hơn nữa, còn có thể mượn cơ hội tìm kiếm xem trên thượng du có loài cá màu lam hay không, đúng là nhất cử lưỡng tiện, Đinh Phi Tình quả nhiên là người rất có năng lực.

Vân Khanh nghe thấy vậy quay đầu nhìn về hướng đông, trước mắt cô chỉ thấy một màn đêm thăm thẳm không nhìn thấy bất cứ thứ gì, khóe miệng lại chậm rãi nhếch lên nét cười, tỷ tỷ của cô rất tài giỏi, cô biết rõ hơn ai hết.

“Đúng rồi, sư phụ...”

Vân Khanh vừa mới mở miệng còn chưa dứt lời, Phi Lâm bất ngờ bật dậy, hai mắt đang nhắm nghiền đột nhiên mở ra, trong mắt chột lóe tia sáng, vươn tay vội vàng kéo Vân Khanh đang ngồi trên mái nhà xuống, môi khẽ cử động, lại không phát ra một âm thanh nào nói: “Có cao thủ, đừng lên tiếng.”

Vân Khanh không biết võ công, nội lực càng không có, căn bản không thể so với Phi Lâm. Bởi vậy cô vốn không nghe được điều gì bất thường, cô bị Phi Lâm bất ngờ tóm lấy nằm bò trên nóc nhà, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Nhưng Vân Khanh đã từng gặp qua nhiều tình cảnh thế này, xem xét tình hình cũng cực nhanh, liền hiểu được Phi Lâm đang nói gì. Cô lập tức im lặng, không hề nhúc nhích nằm yên trên nóc nhà. Một chút tiếng động cũng không phát ra, chỉ hướng tầm mắt nhìn ra ngoài, cao thủ, làng chài đơn sơ này, có cao thủ gì đây.

Ánh trăng sáng trong rơi trên mặt đất, phủ một màn sáng mờ mờ ảo ảo lên vạn vật, những ngọn cây phất phơ trong làn gió, phát ra những tiếng xào xạc, bóng cây lơ mờ, những bóng râm đong đưa qua lại.

Không có một chút âm thanh, cũng không có gì khác thường, màn đêm tĩnh lặng giống hệt như một bức tranh. Nếu không phải Vân Khanh biết rõ bản lĩnh của Phi Lâm, tất nhiên sẽ nghĩ nơi này vẫn tĩnh lặng như lúc đầu.

Trong bóng đêm lặng lẽ không một tiếng động, đột nhiên vài bóng đen phóng như bay xẹt qua, không hề phát ra một âm thanh nào, mau lẹ hệt như gió nhẹ lướt qua. Nếu không phải Vân Khanh đang ở trên cao nhìn xuống, lại tập trung chú ý động tĩnh phía bên dưới, có lẽ cũng sẽ không nhìn thấy.

Chậm chậm quay đầu liếc nhìn Phi Lâm, nơi mấy cái bóng đen đi tới ở bên dưới là những gian phòng mà bọn họ tạm nghỉ ngơi. Vì bọn họ tổng cộng có hơn một trăm người, nhà một ngư dân không thể nào chứa hết được nhiều người như vậy. Bởi vậy bọn họ đành phân tán rải rác ra nhà các ngư dân hoặc là ở bên cạnh núi rừng hay bờ sông, chấp nhận nghỉ tạm một đêm. Mà lúc này nơi mà kẻ mặc áo đen đang tới gần là ngôi nhà cô, Phi Lâm, Mộ Ai, Tiểu Tả, Tiểu Hữu ở tạm đêm nay.

Đây là có ý gì?

Phi Lâm đặt một ngón tay lên môi, ra hiệu cô đừng lên tiếng, đôi mắt bình tĩnh quan sát tình cảnh bên dưới, trên nét mặt lại hiện lên vẻ thích thú.

Bóng đen phi thân di chuyển vòng quanh mấy căn phòng bọn họ đang ở, Vân Kinh nương theo ánh trăng quan sát đám hắc y nhân toàn thân bọc kín trong bộ y phục màu đen, họ đi qua nơi nào liền để lại một vệt dài mang sắc đỏ đen ở trên mặt đất.

Không có hương vị, không có mùi gì lạ thường, ngay cả ở một nơi gió sông thổi tung, hòa tan hết mọi thứ vào trong không khí, cô đứng đón gió mà hề không ngửi được mùi gì, đó là thứ gì chứ?

Bóng người nhoáng lên rất nhanh, đường nhỏ màu đỏ đen bắt đầu dần khép kín lại, bao vây toàn bộ những ngôi nhà của ngư dân.

Vân Kinh thấy vậy khẽ nhíu mày, chẳng lẽ chúng muốn phóng hỏa sao? Nhưng với một đường dẫn đỏ đen mảnh đến mức chỉ bằng một ngón tay, có thể thành loại lửa gì đây, hướng hồ vẫn còn cách ngôi nhà cỡ một khoảng khá xa.

Một ngọn lửa nhỏ sáng ngời bất chợt xuất hiện trong bóng đêm, khoảnh khắc Vân Kinh nương theo ánh sáng đó nhìn kỹ, bộ trang phục của hắc y nhân trùm kín cả người y, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh lẽo không có cảm xúc gì.

Ánh lửa sáng ngời, chỉ thấy nam tử mặc bộ trang phục đen kia cúi người xuống, ngọn lửa trong hỏa chiết tử^(*) lan xuống đường dẫn màu đỏ đen kia, chỉ trong nháy mắt vệt đen kia bắt đầu xảy ra biến đổi. Một làn khói mỏng lơ mờ bốc lên, trông giống hệt sương mù thường thấy trong mùa đông, khói bốc lên rất nhanh mà lại giống hệt sương khói thiên nhiên, đám khói nhanh chóng thành hình rất tự nhiên.

^(*) *Hỏa chiết tử: Là thứ đồ dùng để đánh lửa, được làm từ một loại giấy chế từ đất thô, cuộn thật chặt loại giấy này thành cuộn, sau khi châm lửa thì thổi tắt, lúc này tuy ngọn lửa không còn nhưng vẫn có thể thấy những đốm sáng màu đỏ đang âm ỉ, giống như lửa còn sót lại trong đồng tro tàn vậy, giữ được một thời gian rất lâu. Khi cần đốt lửa chỉ cần thổi một hơi có thể khiến nó bùng cháy lại.*

“Thanh La Yên.” Vân Kinh nhìn đến lúc này trong khoảnh khắc sắc mặt biến đổi, gắt gao túm chặt lấy Phi Lâm, không hề gây ra một tiếng động nào khẽ nói: “Nhanh, không thể hít vào, độc vào người trong khoảng một giờ ba khắc lập tức đột tử, không có thuốc giải.” Đây là những nội dung cô đã học được trong quyển độc kinh khi còn ở hoàng cung Thánh nữ.

Thanh La Yên, là đòn sát thủ của Nam Vực vương, lực sát thương cực kỳ khủng khiếp, màn sương khói đi đến chỗ nào thì chỗ đó không còn ai sống sót. Mà hiện tại lại có nhiều người như vậy, nơi này lại là bờ sông, gió thổi ào ào thế kia, đám sương khói kia sẽ lập tức kéo tới như bão táp. Nếu nó ào ạt tới, đừng nói chỉ vài người bọn họ mà toàn bộ những người dân chài cũng không thể may mắn trốn thoát được.

Cùng lúc đó, Phi Lâm cũng biến sắc, y cũng đã xem qua những ghi chép trên quyển Thánh nữ độc kinh của Vân Kinh. Tuy rằng y đọc không chuyên tâm, cũng không thể nhận ra đây là loại độc gì, nhưng Vân Kinh vừa nói tên ra, y lập tức biết ngay nó lợi hại thế nào.

Tiếng đàn, tiếng tiêu trong phút chốc điên cuồng vọt lên, tập kích thẳng đến đám người mặc đồ đen kia. Đồng thời hai bóng người nhanh chóng phi thân xuống, tung mình phóng ra ngoài vòng tròn độc.

“Nín thở, có độc, mau cứu người.” Giọng nói Vân Kinh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng khắp một vùng sông nước, trong âm thanh mang theo lo lắng xen lẫn cả phần nộ.

“Rầm.” Trong khoảnh khắc giọng nói của Vân Kinh vang lên, nhà cỏ bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng động, chỉ thấy cánh cửa gỗ vỡ tan thành mấy mảnh bắn ra ngoài. Thân thể Mộ Ai bay vọt vào không trung, đánh thẳng tới mấy tên mặc đồ đen kia, xem ra Mộ Ai cũng đã sớm nhận ra có người phục kích bên ngoài.

“Cứu người, nhanh.” Tiểu Tả, Tiểu Hữu đi theo Mộ Ai, gào lên một tiếng thật to rồi lập tức nín thở vọt vào phòng bên cạnh, chụp lấy người ngư dân đang ngủ mơ mơ màng màng xông ra ngoài trận sương khói đang bao trùm kia.

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn bộ thiết kỵ ở trong làng lập tức bùng tỉnh, không cần đông dài, bọn họ lập tức bắt tay cứu người, nhắm hướng đầu gió mà chạy tới.

Làng chài nhỏ chỉ trong nháy mắt trở thành một vùng hỗn loạn.

Tiếng đàn, tiếng tiêu cùng chuông lực với khí thế to lớn ập tới, tấn công trực tiếp mấy tên đồ đen, vừa mau lẹ vừa hiểm ác lại mạnh mẽ.

Mấy tên mặc áo đen vẫn còn đang đứng tại chỗ, tất nhiên chúng đang bất ngờ vì đã bị phát hiện nhanh đến vậy. Ngược mắt nhìn thấy ba luồng công kích sắp đánh tới nơi, năm tên đột nhiên lắc mình một cái, bàn tay chồng lên nhau, đồng loạt đặt trên lưng tên mặc áo đen đứng đầu, tên đứng đầu xoay tay một cái, vung một chuông ra tiếp chiêu.

Bịch, một âm thanh va chạm trầm đục vang lên, tiếng đàn của Vân Kinh, tiếng tiêu của Phi Lâm và chuông lực của Mộ Ai, bốn luồng lực đạo va thẳng vào nhau. Chỉ thấy thân thể năm tên kia nhoáng lên một cái, cứng rắn đón lấy một chiêu hợp lực của bọn họ, nhưng mà thân hình chỉ nhoáng lên một cái, ngoài ra cũng không còn một phản ứng nào khác, bọn chúng lập tức xoay người phân ra năm hướng lao đi như chớp.

Vân Kinh, Phi Lâm, Mộ Ai, thoáng chốc hơi giật mình, có thể tiếp được một chiêu hợp lực của cả ba người bọn họ, đám người này quả thật khá mạnh.

Không ai nói gì, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không liếc nhìn nhau, ba người phân ra ba hướng điên cuồng đuổi theo mấy tên kia. Người của Nam Vực vương, làm sao có thể biết bọn họ ở nơi này? Mà bây giờ bọn chúng đã biết họ ở đây, vậy nhất định không thể để cho chúng sống sót trở về.

Dưới ánh trăng vỡ vụn, trong màn sương khói mờ ảo tràn ngập sát khí.

Tâm mắt tập trung vào tên đồ đen đang chạy ở phía trước, cổ tay Vân Kinh liên tục phất lên, năm sáu ba mươi âm chồng chất lên nhau điên cuồng bắn ra, phóng tới vây xung quanh tên áo đen chạy phía trước.

Thanh trường kiếm sắc bén lạnh lẽo, tên kia vừa gấp rút bỏ chạy vừa vung trường kiếm điên cuồng chém. Nhưng Vân Kinh đã ra tay với lực tấn công mạnh nhất, thêm bốn lần ba mươi âm chồng nhau tỏa ra. Ngay cả người dũng mãnh như Độc Cô Tuyết hay Thánh Thiên Vực cũng phải đối phó hết sức cẩn thận, đó là chưa tính đến tên áo đen đã chịu đợt công kích do ba người hợp lực.

Chỉ thấy âm nhận vô hình đánh thẳng vào lưng của gã, thân thể tên nọ bị đánh bật ra ngoài, co giật vài cái giữa không trung rồi ngã thật mạnh trên bãi cỏ phía trước.

Vân Khanh vội vàng đuổi theo, một tay nắm chặt cây Phượng Ngâm Tiêu Vĩ bên hông, một tay cầm một nhánh cây, dùng nhánh cây đó kéo tấm khăn che mặt của tên nọ, vừa mở ra liền thấy cả khuôn mặt gã đỏ rực lên, thất khiếu đổ máu, gã đã chết. Xem ra một đòn hợp lực vừa rồi của ba người cũng không như họ thấy, nào phải năm tên này không bị tổn hại một sợi tóc nào đâu.

Vân Khanh nhíu nhíu mày, bước từng bước lên trước, đang muốn xem thử trên người tên mặc áo đen này có manh mối gì không. Đột nhiên bên cạnh cô có bóng dáng chợt lướt qua, một luồng gió ập tới, trong khoảnh khắc vẽ mặt Vân Khanh căng thẳng, vội xoay người nhìn lại.

Cách đó không xa, một bóng đen đứng bên dưới tàng cây, trang phục trên người bị bóng cây che khuất không thấy rõ lắm, chỉ nhìn thấy một mảng trường bào màu đen bay bay trong gió.

Trong khoảnh khắc Vân Khanh cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, tên này ở gần cô như vậy. Thế mà một chút cảm giác cô cũng không phát hiện ra, hơn nữa Điều Nhi đang ngủ trong lòng cô cũng không có phản ứng gì. Nếu đối phương không phát ra sát khí, thì Điều Nhi cũng không phát giác ra sự tồn tại của đối phương, phải biết rằng Điều Nhi cực kỳ mẫn cảm, nhạy bén.

Tay áo bào vung lên, một luồng sức mạnh đánh thẳng tới Vân Khanh, gã mặc áo bào đen xoay người bước đi.

Vân Khanh vừa nhìn thấy vậy hai mắt khẽ chớp, ngón tay khẽ lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, đối kháng với luồng sức mạnh đang ập tới, chỉ nghe phịch một tiếng, hai luồng sức mạnh giao nhau lập tức biến mất không còn chút bóng dáng.

Tiếng tiêu của Phi Lâm vang lên cách đó không xa, y đang nhanh chóng chạy về phía cô. Tiếng đàn của Vân Khanh vừa vang lên, Phi Lâm đã biết phương hướng của cô, Vân Khanh lập tức cất bước đuổi theo gã mặc trường bào màu đen.

Không nhanh cũng không chậm, gã mặc trường bào màu đen kia duy trì tốc độ vừa đủ để Vân Khanh dù đã dốc hết sức đuổi theo, nhưng trước sau gì vẫn chỉ thấy bóng lưng gã ở phía xa xa. Gã khiến Vân Khanh không lạc mất dấu vết nhưng cũng không thể đuổi kịp.

Đi qua bảy khúc quanh tám lối rẽ, cũng không biết đã đến nơi nào, bên tai nghe thấy tiếng sóng vỗ bờ càng lúc càng lớn. Không khí càng ngày càng ẩm ướt, họ đang nhắm về hướng sông Cửu Khúc Long sao.

Suy nghĩ vừa mới thoáng qua, gã mặc áo bào đen ở phía trước đột nhiên ngừng lại, bước chân Vân Kinh cũng lập tức ngừng lại tại chỗ, vẫn duy trì một khoảng cách với gã, cô nhanh chóng quét mắt nhìn quanh một lượt, nơi này là một bờ dốc đứng, gã dẫn cô chạy đến đây làm gì?

Tiếng tiêu của Phi Lâm vang lên bên tai càng ngày càng gần, dường như sắp đuổi đến trước mặt. Với tốc độ của Phi Lâm khoảng cách này cũng chẳng qua chỉ là vài lượt hít thở thôi.

Vân Kinh gắt gao nắm chặt Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, năm ngón tay liên tục tấu lên, gã này nhất định là người cầm đầu đám áo đen kia, nhất định phải bắt được y.

Những làn gió sông thổi y phục gã mặc áo bào đen kia phất phơ lên xuống, âm nhận phóng như bay bắn tới bao vây gã.

Ma quỷ, thực là một tốc độ như ma quỷ, âm nhận còn chưa kịp chạm vào thân thể gã, nam tử mặc áo bào đen đột nhiên cử động thân người. Bóng người nhoáng lên một cái, không biết gã chuyển động thể nào nhưng toàn bộ âm nhận đều bắn trượt hết, gã đột nhiên phóng đến bên cô, tốc độ kia là cực kỳ mau lẹ, còn nhanh hơn cả Độc Cô Tuyết. Trong nháy mắt Vân Kinh cảm thấy căng thẳng, năm ngón tay cô lướt nhanh như chớp trên dây đàn Phượng Ngâm Tiêu Vĩ.

Đột nhiên gã áo bào đen vung tay áo lên, một luồng sức mạnh trực tiếp đánh tan âm nhận công kích của Vân Kinh, lực đạo này so với lực đạo vừa rồi tung ra trong rừng cây, quả thực là cách biệt một trời một vực, cực kỳ mạnh mẽ, đồng thời gã lại tiếp tục vung ra một chưởng đánh vào sau lưng Vân Kinh, chưởng vừa tung ra, sức lực cực kỳ mạnh mẽ, mau lẹ đến mức không đợi đến hết đợt sóng công kích thứ nhất của Vân Kinh đánh tới, một chưởng tung ra đánh Vân Kinh rơi thẳng xuống vách núi dựng đứng.

Tất cả mọi thứ chỉ xảy ra trong chớp mắt, đợt âm nhận thứ hai thứ ba của Vân Kinh chỉ vừa kịp tung ra trên không trung.

...

Mà lúc này bên dốc núi, Phi Lâm phi thân một cái đã phóng tới, nhưng trên vách đá không hề có một bóng người, chỉ còn những cơn gió lạnh lùng thổi lướt qua.

Hết chương 127

Chương 128 – Tình và địch

Rơi thẳng từ giữa không trung xuống dưới, gió thổi vù vù tạt qua mặt thật đau đớn, Vân Kinh cảm thấy lạnh toát cả người, chẳng lẽ hôm nay phải chết ở đây sao?

Không, tuyệt đối không thể chết ở đây được, nhất định không thể ngồi chờ chết. Những ý nghĩ lóe lên trong đầu khiến Vân Kinh không kịp suy nghĩ nhiều, cô tung một chưởng đánh vào vách đá xanh rêu làm điểm tựa xoay người, vận khí mượn toàn lực đập vào không trung. Tuy nhiên, võ công của cô có hạn nên một chưởng như vậy cũng chỉ làm tốc độ rơi xuống chậm lại mà thôi, sau đó cả người tiếp tục lao xuống dưới.

Vân Kinh cắn chặt răng, tràn đầy hối hận vì lúc trước không học võ công, nếu cô có một chút nội lực thì hôm nay sẽ chẳng rơi vào cảnh không đường xoay chuyển.

Nhưng Vân Kinh còn chưa kịp hối hận xong thì hai chân chợt tê tê, ngay sau cảm giác tê rần đó, cô chưa kịp trấn tĩnh lại bỗng cảm thấy dưới chân trơn trượt, té ngã xuống mặt đất, cả người ngã về phía sau, một tay chống trong nước.

Nước? Mặt mày Vân Kinh chợt sáng ngời, nhanh chóng tỉnh táo lại, nương theo ánh trăng quan sát chung quanh. Một vùng sóng nước cuộn cuộn, đưa mắt nhìn chỉ thấy một vùng tối đen thăm thẳm, như một cái hố sâu.

Đưa tay sờ sờ bề mặt dưới người, là mặt cỏ, nước phủ ngập cỏ, mấp mé trên cổ tay cô, thảo nào lại trơn như vậy. Hơn nữa, tuy rằng cô cảm nhận được từng con sóng dao động, nhưng không có cảm giác sóng lớn, xem ra đây chính xác là một dốc nghiêng.

Vân Kinh nhanh chóng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn vách đá phía trên, chỉ thấy một vùng tối như mực không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì, chỉ có vách đá rất cao. Hơn nữa, lại là vách đá trơn nhẵn, bóng loáng, nếu dựa vào kinh công của cô, không cần nghĩ cũng biết không thể lên được.

Vân Kinh khẽ nhíu mày, xoay xoay người, không có gì bất thường. Gã đàn ông mặc áo đen kia đánh cô một chưởng giống như muốn đưa cô xuống dưới này hơn là đã thương cô. Dùng sức rất chuẩn, nội lực mạnh mẽ như vậy, nhưng không hề để lại trên người cô một chút thương thế gì, thật kỳ lạ.

Nét mặt khẽ lay động, Vân Kinh nhìn bàn tay mình, nếu vách đá này cao hơn một chút thì một chương của cô chẳng có chút tác dụng gì khi đang rơi xuống nửa chừng từ độ cao như vậy, gãy chân tay là điều không thể tránh khỏi. Nhưng bây giờ, hai chân cô chỉ hơi run run, chẳng lẽ mọi chuyện đều nhờ gã đàn ông áo đen kia tính toán chuẩn xác, biết cô có thể ứng phó được với khoảng cách như vậy, nên mới ném cô xuống dưới này.

Trong đầu Vân Kinh chợt cảm thấy nghi hoặc, bắt đầu quan sát vách đá phía sau. Nếu cố ý đưa cô xuống đây thì chắc hẳn y sẽ không để cô phải bơi qua hồ này ra ngoài.

Dưới ánh trăng tròn sáng tỏ, Vân Kinh chẳng tốn chút công sức nào đã thấy một hang đá tối tăm phía sau mặt nước. Những đám rong rêu dài và dày đặc phủ kín, đẩy đưa qua lại với sóng nước chỉ lộ ra khe hở rất nhỏ. Nếu không phải đêm nay trăng sáng thì cho dù ở gần như vậy cũng không dễ dàng phát hiện ra.

Vân Kinh vừa nhìn thấy, khuôn mặt khẽ rung động, ánh mắt sáng lên, một tay đặt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, một tay lấy đồ mỗi lứa chưa bị nước làm ướt trong người ra, đi từng bước một vào bên trong hang đá kia. Nếu đã cố ý đẩy cô xuống dưới này thì bên trong hang động này nhất định có gì đó.

Ánh lửa chiếu lên vách hang đá, trong hang không rộng cũng không hẹp, đủ chỗ cho hai người đi sóng vai, nước vừa ngập bàn chân. Trên trần hang, những giọt nước như mưa nhỏ từ trên cao xuống hòa cùng mặt nước bên dưới, phát ra tiếng tí tách vô cùng rõ ràng.

Vách núi đá bị nước bao phủ lộ ra những bờ đá xanh đen vô cùng trơn trượt, nhưng lại tràn đầy sức sống.

Trên đỉnh hang mọc ra vô số tảng đá dài ngoẵng, hình thù kỳ quái, măng không giống măng, động vật không giống động vật, hoa không giống hoa, cỏ không giống cỏ. Mọc từ đỉnh hang xuống dưới, bọt nước theo đó nhỏ xuống từng giọt từng giọt, nhìn vô cùng kỳ lạ.

Vân Kinh nhìn những tảng đá với trăm ngàn hình dạng kỳ lạ, cô chưa từng nhìn thấy những tảng đá mọc ra như vậy, cảm thấy rất ngạc nhiên đồng thời càng thật đi về phía trước cẩn thận hơn nữa.

Mà lúc này, Phi Lâm bay tới vách đá nhưng không thấy Vân Kinh, vừa rồi tiếng đàn kia tuyệt đối là ở đây, nhất định không sai. Bây giờ lại không thấy người ở đâu, ngoại trừ bị đánh rớt xuống vách đá thì không có cách giải thích nào khác, Phi Lâm vừa nghĩ xong sắc mặt chợt tái nhợt.

Y nghe thấy tiếng đàn của Vân Kinh nhưng chỉ một tiếng rồi không nghe thấy gì nữa, chứng tỏ đối phương chỉ dùng một chiêu. Vân Kinh mạnh như thế nhưng lại bị đánh bại trong một chiêu. Phi Lâm nhìn vách đá đen thăm thẳm phía dưới, cuộn chặt tay đấm một phát, đáng lẽ y phải nhanh hơn một chút, chết tiệt thật.

Không kịp nghĩ tiếp, Phi Lâm cất cây tiêu huyết ngọc vào bên hông, xoay người bám vào vách đá bên cạnh phóng xuống bên dưới, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Hang động rất sâu, lại quanh co khúc khuỷu rất khó đi.

Vân Khinh càng đi vào sâu bên trong thì càng tĩnh lặng, tiếng sóng nước vỗ bên bờ cũng đã biến mất, chỉ còn lại tiếng bước chân của cô đập trên mặt nước.

Bì bõm, bì bõm hòa cùng với tiếng của những giọt nước tí tách. Mặc dù có tiếng động, nhưng ngược lại càng làm nơi này im lặng hơn bao giờ hết, một sự tĩnh lặng giống như không tồn tại bất kỳ sự sống nào.

Những tảng đá kỳ lạ càng ngày càng nhiều, có tảng giống sư tử, có tảng giống con thỏ, có tảng lại giống cái tháp, đủ loại màu sắc từ màu trắng, màu vàng, màu đen cho đến màu xanh. Dưới ánh lửa chiếu rọi làm chúng phát ra ánh sáng bảy màu, cực kỳ tuyệt vời. Vân Khinh vừa thật cẩn thận bước về phía trước, vừa thăm cảm thấy kinh ngạc, nơi này thật thần kỳ.

Đi qua một khúc cua, phía trước chia ra hai ngã rẽ, Vân Khinh hơi trầm ngâm rồi rẽ sang tay phải, dù sao cô cũng không biết những ngã rẽ này thông ra đâu, chỉ bằng dựa vào vận may vậy...

Con đường gập ghềnh lên xuống, giống như đang hướng ra núi rừng, Vân Khinh càng đi càng thấy sâu hơn.

Mà lúc này với khinh công vô song Phi Lâm tung người vài cái liền nhảy xuống mặt hồ bên dưới, chột giật mình với khoảng cách này, với độ cao như vậy Vân Khinh tuyệt đối không xảy ra chuyện gì. Nhìn lướt qua hang đá bị che khuất kia, Phi Lâm nhướn mày, Vân Khinh không có ở đây, dòng nước ở đây cũng không thể cuốn cô đi. Thế thì tất nhiên là cô đã vào hang động kia rồi, y lập tức đứng lên phúi phúi bùn đất trên quần áo, rồi xoay người bước vào trong.

Không kịp quan sát những tảng đá hình thù kì lạ kia, trước tiên phải tìm được Vân Khinh đã. Phi Lâm phóng đi, chỉ tung người vài cái đã đến chỗ có hai ngã rẽ kia. Nhìn hai ngã rẽ trước mắt, Phi Lâm bước về phía bên trái không chút suy nghĩ.

Càng đi càng sâu hơn, ngọn lửa nhỏ trong tay gần hết dầu khiến ánh sáng chiếu bên trong hang động thật u ám, bóng đen không ngừng chớp lên, giống như muốn bao vây hết tất cả sự sống xung quanh.

Ở một khúc cua bên trong ngã rẽ kia, vốn chỉ có tiếng nước, đột nhiên truyền đến tiếng người hít thở, có người.

Cùng lúc đó, một luồng âm nhận từ không trung đánh tới, vừa mau lẹ lại tàn độc, tất nhiên là nhắm ngay giữa cổ cô. Vân Khinh đã sớm chuẩn bị, lúc này nghe tiếng gió, năm ngón tay nhoáng lên, một luồng âm nhận nhắm ngay giữa luồng âm nhận kia.

Chỉ nghe một tiếng ầm nhỏ, mặc dù luồng âm nhận kia khí thế rào rạt nhưng dễ dàng bị Vân Khinh đánh nát giữa không trung, mà lực của Vân Khinh vẫn chưa hề giảm bớt, lao thẳng về phía trước.

“Ồi.” Một tiếng kêu đau đớn vang lên, chắc là trúng đòn của Vân Khinh.

Phụ nữ? Chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn rất nhỏ, Vân Khinh vừa nghe thấy chợt giật mình, đó là tiếng rên của một người phụ nữ, phụ nữ ư? Người phụ nữ nào lại biết âm công? Ai vậy? Vân Khinh cảm thấy trong lòng có cảm xúc thật khác thường, cô đi về phía trước từng bước, ngọn lửa nhỏ trong tay từ từ chiếu sáng rõ chỗ rẽ này.

Trước mắt là một vùng tương đối bằng phẳng, nước sông chảy hiền hòa ở dưới chân, không còn những tảng đá có hình thù kỳ lạ nữa, chỉ có một khối đá rộng lớn được thiên nhiên tạo thành giống như một cái bàn đá giữa hang động. Ở một góc sáng sủa của hang đá, có hai người đang ngồi trên bàn đá đó, nhìn cô bước tới...

Ánh mắt Vân Khinh vừa kinh ngạc vừa mang theo cảm xúc phức tạp, nhìn hai người trước mắt, bọn họ chính là Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu.

Chỉ thấy sắc mặt Sở Hình Thiên tái nhợt, mặt không còn chút máu, khóe môi dính máu, mắt lõm sâu, vùng áo trước xương bánh chè biến thành một màu đen, nhìn là biết ngay vết máu. Lúc này, quần áo y ướt đẫm dán chặt trên người, toàn thân có vô số vết thương bị bọt nước làm cho trở nên trắng bệch, hôn mê bất tỉnh, tựa người vào vách đá phía sau. Chân tay co quắp càng làm tăng thêm bộ dạng vô cùng thê thảm của y, hai mắt y nửa mở, nửa khép nhìn cô, giống như đã dùng hết sức lực cả đời mình.

Mà bên cạnh y, Hoa Dương thái hậu quả nhiên đã trúng một đòn vừa rồi của Vân Khinh, lúc này đang nằm trên tảng đá. Vết máu dính khắp nơi, từ khóe miệng chậm rãi chảy xuống, toàn thân rách mướp, nơi nơi đều là vết thương, hai mắt vừa kích động, vừa sợ hãi nhìn cô.

Còn sống, quả nhiên bọn họ vẫn còn sống, bất chợt Vân Khinh không biết phải thể hiện cảm xúc như thế nào mới đúng. Nắm chặt ngọn lửa nhỏ trong tay, cô đứng đối diện, lãnh đạm nhìn hai người.

“Khinh nhi, con... Khụ khụ, sao con lại ở trong này? Con làm sao biết... Chúng ta ở trong này?” Hoa Dương thái hậu nhìn Vân Khinh, giọng run run.

Bà và Sở Hình Thiên bị dẫn tới đây quả thật là cơ duyên trùng hợp, Sở Hình Thiên phải dùng hết toàn lực, vất vả lắm mới mang được hai người lên bờ. Nếu không phải cả hai đều có võ công, lại bắt được một mảnh gỗ trôi trên sông, mới trôi theo dòng nước dạt đến đây, nếu là người kém cỏi một chút thì chỉ sợ đã sớm bỏ mạng trong lòng sông Cửu Khúc Long này.

Mà bọn họ mới lên đây được một ngày, bởi vì thật sự không còn chút sức lực, cho nên mới dừng ở đây. Nhý vậy có thể khẳng định không kẻ nào biết, vì sao Vân Khinh lại biết nơi này? Vì sao Vân Khinh lại biết bọn họ ở trong này? Không thể nào.

Vân Khinh nhìn sự kích động và sợ hãi trên gương mặt Hoa Dương thái hậu, một tay cô ấn chặt trên huyền cầm, không nói gì.

“Khụ khụ... Khinh nhi, con tới đây là để giết chúng ta sao? Khinh nhi...” Hoa Dương thái hậu ôm ngực ho mấy tiếng, một dòng máu tươi từ miệng chảy xuống, bà ta không còn chút sức lực tựa vào vách đá phía sau.

Vân Khinh thấy vậy đi tới phía trước từng bước, lại đột nhiên dừng chân, cắn chặt răng, âm công của mình cô biết rõ ràng hơn ai hết. Tuy rằng vừa rồi cô không dùng toàn lực nhưng toàn thân Hoa Dương thái hậu đã bị thương từ trước, lúc này lại tiếp tục trúng một đòn của cô như thế, lần này chắc chắn thương tích không nhẹ.

“Muốn giết, thì ra tay ngay đi.” Nhìn Vân Khinh thật sâu, Sở Hình Thiên chậm rãi nhắm hai mắt lại, lúc này ngay cả muốn mở mắt ra y cũng không còn sức lực. Mấy ngày hôm trước bị Vân Khinh đánh một đòn đã khiến cho y bị nội thương nghiêm trọng, bây giờ còn bị nhấn sâu trong nước lâu như vậy. Từ trước đến nay, y lần nào quá sức chật vật đến thế, nên bây giờ cũng không còn sức để phản kháng nữa.

Vân Khinh nhìn Sở Hình Thiên, rồi lại nhìn ánh mắt bình tĩnh của Hoa Dương thái hậu đang nhìn cô, trong đó bao trùm cảm xúc phức tạp, sắc mặt trở nên trầm ngâm.

Giết hay không giết, nếu không giết để cho bọn họ ra ngoài, nhất định bọn họ sẽ đến tìm Độc Cô Tuyết của cô báo thù, đến lúc đó bọn họ lại là mối hiểm họa lớn, rất nguy hiểm. Nếu giết, thì bây giờ phải ra tay như thế nào, đối với hai người này, trước sau gì cô không xuống tay được.

Nắm chặt huyền cầm trong tay, Vân Khinh trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên cắn răng nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi.”

Cô không muốn đặt mình và Độc Cô Tuyết vào vòng nguy hiểm, bọn họ trước sau vẫn là kẻ địch của cô, không tiêu diệt bọn họ, sớm hay muộn gì người chết cũng là chính mình.

“Thắng làm vua thua làm giặc, vốn là kẻ đối địch thì không cần nhiều lời.” Từ từ nhắm hai mắt lại, Sở Hình Thiên trầm giọng một nhọc, bọn họ là kẻ địch, trước sau gì cũng vẫn là kẻ địch.

Hoa Dương thái hậu thoáng nhìn Vân Kinh thật sâu, trong ánh mắt chợt trở nên dịu dàng, bỗng chốc như buông xuôi hết tất cả mọi thứ, nhỏ giọng nói: “Kinh nhi, tha thứ cho bà bà, bà bà thật tâm xem con như con gái của ta. Lúc trước là bà bà sai lầm rồi, không nên lợi dụng con để trả báo thù rửa hận, oan có đầu, nợ có chủ. Kẻ thù của ta là Tần quốc, không phải con, nhưng không ngờ cuối cùng người bị tổn thương sâu sắc nhất lại chính là con.”

Nói tới đây, Hoa Dương thái hậu hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nhắm mắt lại nói: “Ra tay đi, không cần phải giữ tấm lòng lương thiện. Hôm nay, nếu con không giết chúng ta thì sau này chúng ta có thể thoát khỏi nơi này, trở lại Sở quốc, chúng ta vẫn là hai kẻ đối địch như trước. Tần Sở, vĩnh viễn là kẻ thù truyền kiếp, không chết thì không ngừng.”

Lời nói nhẹ nhàng mà kiên quyết vang vọng trong hang núi tĩnh lặng, Tần - Sở, vĩnh viễn là kẻ thù truyền kiếp, không chết thì không ngừng. Hận thù cao như núi chông chất mấy trăm năm như vậy, chắc chắn sẽ không vì một người mà tan rã, trừ phi có một ngày tận diệt đối phương. Nếu không, vĩnh viễn sẽ là kẻ địch của nhau.

Vân Kinh nghe Hoa Dương thái hậu nói xong liền quay sang nhìn bà thật sâu. Bà bà sợ cô không thể ra tay được, cho nên cố ý nói như vậy để thức tỉnh cô một lần nữa. Người này, người này, rốt cuộc vẫn yêu thương cô, rốt cuộc vẫn là...

Ngón tay để sẵn trên huyền cầm, nhìn hai người trước mắt từ từ nhắm mắt lại, Vân Kinh như muốn cắn nát môi mình, ra tay, ra tay.

Hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng nước nhỏ tí tách trong hang đá hòa cùng tiếng nước chảy dưới chân.

Thở dài một hơi thật sâu, Vân Kinh cúi đầu xuống, năm ngón tay chậm rãi đưa lên, cơ hội này không thể bỏ qua. Hôm nay nhân từ sau này đối lấy có thể là họa sát thân.

Năm ngón tay đưa lên, đang định ấn mạnh xuống thì ánh mắt cô bỗng nhiên trở nên sắc bén, Vân Kinh tập trung, chăm chú nhìn lại, cái gì vậy? Vừa rồi bên dưới chân có thứ gì đó thăm qua người cô. Không khí

lạnh, nước trong hang động vốn cũng chỉ ngập bàn chân, thế mà lúc này đột nhiên dâng cao tới đầu gối của cô. Vừa rồi, mọi suy nghĩ của cô đều đặt hết lên Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu, cho nên không cảm giác được.

Cô trừng mắt nhìn chăm chăm, nước sông đã muốn qua đầu gối, trong phút chốc đã dâng lên trên đùi cô. Lặng im không một tiếng động mà mau lẹ đến kinh người.

Vân Kinh chợt hoảng sợ, đây là thủy triều, làm sao có thể? Làm sao đột ngột có thủy triều ở đây, hang núi nhỏ này chỉ cao quá đầu người, nếu có thủy triều tràn vào, trời ơi, trong nháy mắt Vân Kinh khế biến sắc.

Sở Hình Thiên không nghe thấy tiếng đàn vang lên, chậm rãi mở mắt nhìn Vân Kinh, trong ánh lửa u ám y ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt của Vân Kinh. Vừa thấy bên dưới, thân thể vốn không còn chút sức lực nào đột nhiên ngồi thẳng lên nói: “Thủy triều.”

“Cái gì...” Hoa Dương thái hậu đang nhắm mắt chờ chết, nghe Sở Hình Thiên nói vậy cũng giật mình kinh ngạc mở mắt ra, ánh mắt vừa chạm vào bên dưới, sắc mặt tái nhợt lập tức trở nên xanh mét.

Chỉ khoảng nửa khắc mà nước sông đã dâng ào ạt tới miệng Vân Kinh, bắt đầu lan tràn trên phiến đá bọn họ đang ngồi, quét qua như lũ.

Ba người nhìn nhau không nói lời nào, Vân Kinh xoay người chạy vào bên trong hang đá. Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu không biết lấy sức lực từ đâu ra, đứng lên nghiêng ngả lão đảo chạy theo Vân Kinh vào trong hang đá. Đến khi chạy vào bên trong mới thấy nơi này thì còn thấp hơn ngoài kia. Chỉ có thể cầu mong phía sau của hang đá cao hơn một chút, để cho bọn họ một con đường sống.

Ánh sáng mỏng manh lay lắt trong hang đá, Vân Kinh cầm ngọn lửa nhỏ phóng nhanh về phía trước. Cô vừa chạy vừa vỗ vỗ lên người Điêu nhi đang ngủ trong lòng, ý bảo Điêu nhi mau tự chạy trốn đi, cô không thể chạy nhanh trong hoàn cảnh này nhưng tốc độ Điêu nhi tuyệt đối là hàng đầu.

Tiếng lợi nước bì bõm vang dội trong hang núi tĩnh lặng lại càng rõ ràng hơn nữa.

Ba người hoảng loạn không cần biết phương hướng đường đi như thế nào, cứ thế mà chạy. Bọn họ đã nhanh nhưng nước sông còn nhanh hơn gấp nhiều lần, chưa kịp tìm thấy đường thoát ra thì nước đã dâng tới ngang ngực, khiến cho tốc độ của ba người càng bị hạn chế, mà nhìn địa thế này dường như không dẫn đến chỗ cao hơn.

Thủy triều càng ngày càng mãnh liệt, lặng lẽ nhưng bí mật mang theo mỗi nguy hiểm chết người. Không phải là sóng to gió lớn, không uy danh lừng lẫy, chỉ là sự tĩnh lặng trong im lặng nhưng lại là trò chơi tuyệt đối nguy hiểm.

Chỉ trong giây lát, nước đã dâng lên ngang cổ Vân Khinh, ập vào trong mũi miệng. Vân Khinh cảm thấy căng thẳng, đập mạnh xuống dưới, lòng bàn chân hẫng một cái, toàn bộ thân thể bị nước nâng lên. Vân Khinh vùng tay theo bản năng, ánh sáng duy nhất lập tức vụt tắt, chỉ còn lại không gian tối om như mực.

“Bơi đi.” Vân Khinh cúi đầu kêu lên, đập tay bơi về phía trước hang núi, ở trong nước, bơi nhanh hơn nhiều so với chạy.

Phía sau không ai lên tiếng, Vân Khinh chỉ nghe thấy tiếng người bơi trong nước, quả nhiên là Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu đều làm theo cô.

Thủy triều càng lúc càng dâng cao, chỉ phút chốc mà gần như muốn đụng tới đỉnh hang đá. Bên trong hang động, không khí ngày càng ít dần, làm cho ba người cảm giác thật khó thở.

Thân thể đã muốn chạm vào trần hang đá, đầu hoàn toàn chìm trong nước, không thể nào ngẩng lên được nữa. Ba người vội vàng thay đổi tư thế, đầu nghiêng sang một bên, vừa hóp từng hóp không khí, vừa nhanh chóng bơi sâu vào trong hang. Hy vọng bên trong địa thế cao hơn, hy vọng cơn thủy triều này nhanh chóng rút đi.

Nước nhanh chóng xộc vào trong mũi miệng cay nồng, toàn bộ hang đá không còn chút không gian nào, chỉ có nước và nước.

Miệng, mũi đã không thể hô hấp được nữa.

Vân Khinh ra sức hướng bơi về phía trước, cả người giống như một con cá lớn trong nước ra sức vọt đi. Cô không thể chết ở đây được, không thể chết được, Độc Cô Tuyệt còn đang chờ cô trở về, cô đã hứa với hắn, nhất định sẽ mang thuốc giải trở về, nhất định sẽ trở về.

Cảm giác nghẹn tức dâng lên trong lồng ngực, không khí biến mất từng chút một, dần tan biến sạch. Cô sắp không thể thở nổi, sắp không hít thở được nữa, lồng ngực từ từ cảm giác được áp lực, bắt đầu ép chặt, bắt đầu trướng đau, giống như muốn bóp nghẹt, giống như muốn nổ tung ra.

Cô bơi một cách máy móc, mau, mau lên một chút, phía trước sẽ có hy vọng, phía trước sẽ có.

Giữa dòng nước cuồn cuộn, chỉ còn lại Hoa Dương thái hậu không còn chút sức lực tiếp tục bị dòng nước đẩy lên trên đỉnh hang đá. Chóp mũi bà bị đập thẳng lên trần hang đá, cảm giác đau xót khiến cho Hoa Dương thái hậu rớt nước mắt, lại một luồng áp lực nữa đẩy lên, cảm giác hít thở thông suốt.

Hít thở thông suốt, Hoa Dương thái hậu giật mình trong cơn hoảng loạn, nhanh chóng hít thở mấy hơi. Trời ạ, nơi này còn có chỗ không bị nước bao phủ, vẫn còn một cái lỗ thông gió.

Đưa tay nắm chặt lấy Sở Hình Thiên đang từ từ chìm xuống nước, Hoa Dương thái hậu cắn răng dùng hết sức vừa bám vào tảng đá trên đỉnh hang núi vừa túm Sở Hình Thiên kéo lên.

Chỗ này chỉ là một khe hở nhỏ, nói trắng ra là chỉ đủ chỗ cho mũi hai người lộ ra bên ngoài. Không khí, lúc này không khí chính là thứ quý báu nhất đối với sinh mệnh.

Sở Hình Thiên hít thở vội vàng mấy hơi, trạng thái gần như hôn mê nhanh chóng được phục hồi lại, thủy triều không còn dâng lên nữa, không ngờ nơi này vì áp lực phía trên đã hình thành một khe hở. Mặc kệ thế nào, dòng nước ngay bên mũi vẫn chảy không ngừng nhưng không tràn lên trên nữa, bọn họ có thể giữ được mạng sống của mình, bọn họ còn sống.

Sự vui mừng và sung sướng vừa ập đến trong đầu, Sở Hình Thiên đột nhiên buông tay Hoa Dương thái hậu ra, nhào mạnh người bơi về phía trước, Vân Kinh vẫn còn ở đó.

Chỉ là khoảng cách hai sải tay, trong không gian tối đen như mực, Sở Hình Thiên lao đến đỡ cả người Vân Kinh đang chìm xuống. Vân Kinh không có võ công, không có nội lực, trong tình huống này ngay cả khả năng nhịn thở như một người mang đầy thương tích như y cũng không bằng.

Dùng hết toàn lực bơi trở về, Sở Hình cắn răng, đứng dưới đáy nước, hai tay ôm Vân Kinh nâng lên trên mặt nước, khe hở kia chỉ đủ không gian cho hai người hít thở, y dành nó cho Vân Kinh.

Hoa Dương thái hậu cảm giác được hành động của Sở Hình Thiên, không khỏi cắn chặt răng, thẳng bé này, thẳng bé này...

Không khí, không khí trong lành tràn vào chóp mũi, lồng ngực Vân Kinh như muốn nổ tung chột tả lỏng nhanh chóng, cả người hoảng loạn lập tức tỉnh lại.

Trên chóp mũi là không khí quý báu nhất với mạng sống. Cô cảm giác được trên lưng mình là đôi bàn tay to lớn đang nhắc cô lên cao, đôi tay đó thật ấm áp trong làn nước lạnh như băng, đôi tay nóng bỏng siết chặt người cô, cô biết đó là tay của Sở Hình Thiên.

Hai tay từ từ nắm chặt lại, Sở Hình Thiên.

Không nói một lời, không một ánh nhìn, tất cả mọi thứ chỉ dựa vào cảm giác. Ba người không ngừng thay phiên nhau hít thở không khí, không ngừng lên xuống trong dòng nước. Sinh mệnh, lúc này đã buộc chung ba người bọn họ lại thành một khối.

Không biết đã qua bao lâu, hay chỉ là một khắc, dòng nước chậm rãi rút xuống. Dòng nước lạnh như băng từ chóp mũi hạ xuống, để lộ ra khuôn mặt rồi đến cổ sau đó xuống ngực và thắt lưng.

Theo dòng nước rút xuống, ba người cũng từ từ hạ xuống.

Chân còn chưa chạm mặt đất, đột nhiên người Vân Kinhh ngả nghiêng, đôi tay chống đỡ người cô mềm nhũn ra rồi khuỵu xuống. Sở Hình Thiên phun ra một ngụm máu tươi, cả người gục ra phía sau.

“Vương nhi.” Hoa Dương thái hậu nghe thấy vội vàng chạy qua, nhưng thân thể lại suy yếu đến mức không đứng vững, ngã sấp trên người Sở Hình Thiên, không đứng dậy nổi.

Vân Kinhh ngã trên mặt đất, nương theo ánh sáng yếu ớt, le lói từ ngoài đỉnh hang đá chiếu vào, thủy triều dâng mau mà rút còn mau hơn để lộ ra Sở Hình Thiên với sắc mặt cực kỳ tái nhợt, nằm mê man, cô chợt siết chặt tay lại.

Người này, vì sao cứu cô?

“Vương nhi, vương nhi con tỉnh lại đi, con sao thế này?” Hoa Dương thái hậu ngã nhào trên người Sở Hình Thiên, cố gắng đỡ Sở Hình Thiên dậy nhưng lực bất tòng tâm không thể làm được gì.

Vân Kinhh nhìn tình cảnh đó, tay càng nắm chặt hơn nữa.

“Khụ khụ...” Một tiếng ho nặng nề vang lên, Sở Hình Thiên chậm rãi mở to mắt, nhìn khuôn mặt lo lắng của Hoa Dương thái hậu, yếu ớt nói: “Con... không sao mà.”

“Không sao, không sao là tốt rồi.” Hoa Dương thái hậu thấy Sở Hình Thiên tỉnh lại, yên lòng thở phào nhẹ nhõm, nghiêng người ngồi trên mặt đất.

Vừa ngồi xuống, chợt nhìn thấy Vân Kinhh ngay trước mắt, Hoa Dương thái hậu nhìn Vân Kinhh, ánh mắt chợt trở nên phức tạp, chỉ nhìn cô chăm chăm không nói gì.

Sở Hình Thiên nhìn theo ánh mắt Hoa Dương thái hậu, chậm rãi nhắm hai mắt lại, mặc dù cực kỳ mệt mỏi nhưng không hề giảm bớt chút phong thái kiêu hùng trước đây, trầm giọng nói: “Muốn giết cứ giết, ta không bố thí ân tình gì cho nàng hết, ta cũng không cần nàng bố thí lại cho ta.” Lời nói khí khái lại cực kỳ rõ ràng.

Vân Kinh nghe vậy nhìn Sở Hình Thiên thật sâu, chỉ cần vừa rồi người này không cứu cô thì bây giờ ở đây làm gì có người muốn giết y.

Lặng im, chỉ phút chốc trong sơn động tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng giọt nước nhỏ tí tích, tiếng tí tách này nghe hết sức êm tai.

Hoa Dương thái hậu nhìn vào mắt Vân Kinh, cô đang nhìn Sở Hình Thiên, bà không thể ngăn được tiếng thở dài, tiếng thở dài như chất chứa bao tâm tư sâu lắng quanh quẩn trong hang đá nhỏ này, làm vọng lại những tiếng hồi âm.

Im lặng một lúc lâu, Vân Kinh chậm rãi đứng lên, sắc mặt lạnh nhạt như nước, cực kỳ bình tĩnh, không hề có sát khí cũng không có cảm kích lẫn xúc động.

“Người còn đi được không?” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, Vân Kinh hỏi Hoa Dương thái hậu.

Hoa Dương thái hậu ngơ ngác sau đó khẽ gật đầu, thử động dậy người thân thể.

Vân Kinh thấy vậy không nói thêm lời nào, đi ra phía trước, đưa tay đỡ cả người Sở Hình Thiên đang nằm trên mặt đất, kéo cánh tay y đặt qua vai mình, giúp y đi về phía trước.

Sở Hình Thiên kinh ngạc mở mắt nhìn Vân Kinh, rồi liếc cô một cái sau đó cắn răng nói: “Ta không cần.”

“Ta cũng không cần.” Vân Kinh không ngẩng đầu nhìn Sở Hình Thiên, chỉ đỡ cả người y đi từng bước về phía trước: “Một mạng trả một mạng, sau khi ra khỏi nơi này, chúng ta vẫn là kẻ thù.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên ở trong hang động nhỏ hẹp, nhẹ nhàng mà kiên quyết.

Sở Hình Thiên nghe Vân Kinh nói vậy, đôi mắt hơi rủ xuống, cũng không nói gì thêm, chỉ dựa toàn bộ sức nặng của cơ thể mình lên vai Vân Kinh. Có thể cùng tựa vào nhau gần gũi như vậy, đây là lần đầu tiên và có lẽ cũng là lần cuối cùng trong cuộc đời y.

Hoa Dương thái hậu đi theo phía sau, thấy vậy khẽ lắc đầu, trên mặt hiện lên một nỗi chua xót không ngừng. Nếu hai người bọn họ có thể gặp mặt sớm một chút thì tốt biết bao, chỉ cần sớm hơn một chút thôi, nếu có thể gặp trước khi gặp Độc Cô Tuyết, nếu như...

Vô số điều nếu như, kết quả cũng chỉ đổi lấy một tiếng thở dài thật sâu.

Lội bì bõm trong nước, Vân Kinh, Sở Hình Thiên, Hoa Dương thái hậu càng đi sâu vào trong hang.

Vân Kinh biết người mặc áo đen kia tất nhiên sẽ không vì Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu ở trong này, mới đẩy cô xuống dưới. Hai người này chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi, như vậy trong hang núi này nhất định có điều kỳ lạ.

Địa thế nơi này cũng thật bất thường, một hồi cao rồi lại một hồi thấp, lặp đi lặp lại, giống như là vào dưới lòng đất vậy, rốt cuộc chỗ này là chỗ nào.

Không biết đã đi được bao lâu, Điều Nhi chẳng rõ từ đâu đột nhiên nhảy bắn về, phóng lên vai Vân Kinh, vừa kêu líu ríu vừa kéo áo quần cô.

Vân Kinh biết là Điều Nhi muốn dẫn đường, lập tức liền đỡ Sở Hình Thiên đi theo Điều Nhi.

Đi qua vài khúc ngoặt nữa, không gian tối tăm chợt sáng bừng lên, ánh sáng, có ánh sáng.

Ba người Vân Kinh, Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu vui mừng trong lòng, bước nhanh về phía trước. Có ánh sáng, có phải điều đó chứng minh rằng bọn họ sắp ra khỏi hang động hay không.

Đi qua khúc ngoặt phía trước, mọi thứ trước mắt trở nên rõ ràng hơn, cả ba người cùng giật mình chấn động, nhìn chăm chăm khung cảnh trước mắt không nói nên lời, đây là nơi nào?

Hết chương 128

Chương 129 – Tương kế tựu kế

Ánh sáng nhiều màu, trong suốt kết tinh đầy trên những vách núi đá, không biết ánh sáng từ nơi nào chiếu xuống làm tỏa ra những màu sắc đỏ, xanh, vàng rực rỡ. Ở đây, những tảng đá mang nhiều hình dạng khác nhau, từ hình tháp, hình gấu chó cho đến hình khối, chúng không đứng rời rạc riêng lẻ mà lẳng lẳng, sừng sững bên cạnh nhau. Ánh sáng bảy màu rực rỡ đan xen vào nhau, như bước vào một thế giới trong suốt, không giống nhân gian.

Tại trung tâm của thế giới trong suốt đó, một đầm nước xanh biếc nhẹ nhàng đưa sóng, khí trời quang đãng, tiếng sóng nước trong veo vọng lại trong không gian tĩnh lặng, nơi này thật trong lành, yên tĩnh.

Vân Kinh, Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu nhìn nhau, cố gắng đi về phía trước, sắc mặt lạ thường. Cả ba người vốn đã quen với những sự việc kỳ lạ, bất ngờ nhưng đối với một kỳ quan mang vẻ đẹp sắc sảo hiếm có mà thiên nhiên đã kỳ công kiến tạo thế này cũng làm cho bọn họ thấy chỉ cần chiêm ngưỡng một lần cũng quá đủ rồi.

Nước xanh biếc, trong vắt và tinh khiết, có thể nhìn được tận đáy, bên dưới đáy nước là những ngọn cỏ xanh chậm rãi đong đưa theo sóng nước, tất cả đều hiển hiện ra trước mắt, cực kỳ tuyệt vời.

Vân Kinh đỡ Sở Hình Thiên đi tới bên cạnh đầm nước xanh biếc rồi giữ cho y ngồi xuống. Nơi này cao hơn những nơi khác trong hang đá, không một chút nước sông màu vàng tràn vào, cực kỳ sạch sẽ.

Không nói nhiều lời, Vân Kinh nhẹ nhàng xoay người đưa hai tay vốc lên một vốc nước. Vừa chạm vào dòng nước xanh, Vân Kinh giật mình, rất lạnh, dòng nước này sao có thể lạnh đến mức này? Dường như còn lạnh hơn so với băng tuyết của mùa đông khắc nghiệt, lạnh đến kinh người.

Hoa Dương thái hậu vẫn luôn nhìn theo Vân Kinh thấy vậy, cất giọng khàn khàn vội hỏi: "Sao vậy? Có vấn đề gì phải không, mau hắt đi."

Vân Kinh nghe vậy khẽ lắc đầu, chỉ hơi nhíu mày nói: "Hơi lạnh." Dứt lời, cô đưa tay lên uống một ngụm nước nhỏ.

Trong lành, một cảm giác trong lành không nói nên lời lan ra từ đầu lưỡi, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái

hơn nhiều so với nước chảy ra từ trong khe núi. Nhưng lại lạnh đến tê người như muốn đóng băng cả ruột gan. Vân Khinh rùng mình một cái.

“Con bé này, con không thể đụng vào những thứ lạnh giá, có nhớ không...” Hoa Dương thái hậu nhíu mày nhìn Vân Khinh, theo bản năng đưa tay ra tính kéo cánh tay phải của Vân Khinh lên xem. Tay phải của Vân Khinh bị thương như thế nào, bà chữa trị cho cô bao nhiêu năm sao còn không biết. Vừa đưa tay ra giữa chừng, Hoa Dương thái hậu đột nhiên dừng tay nhìn Vân Khinh, muốn đưa tay lại không dám tiếp tục đưa, muốn quan tâm lại cảm thấy không đủ tư cách, chần chờ một lúc lâu, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi hạ cánh tay xuống.

“Không có độc.” Vân Khinh vẫn không ngẩng đầu, một lúc sau thản nhiên nói một câu, xoay người đứng lên rồi đi qua.

“Ta khỏe hẳn rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng thản nhiên vang vào không khí, lạnh nhạt mà lại ẩn chứa sự dịu dàng sâu sắc.

Hoa Dương thái hậu nhìn phía sau lưng Vân Khinh, tay nắm chặt lại, sắc mặt vui sướng lại chua xót, nói liên hồi: “Khỏe hẳn là tốt rồi, khỏe hẳn là tốt rồi.”

Sở Hình Thiên cũng nhìn Vân Khinh thật sâu, trên mặt cảm xúc hỗn độn phức tạp, nhưng không hề nói gì, xoay người bắt đầu uống nước.

Bọn họ rơi vào đây từ giữa sông Cửu Khúc Long, đến tận bây giờ cũng chưa uống một ngụm nước. Do nước trong hang đá kia là nước sông, vốn không thể dùng làm nước uống, mà bây giờ thật sự là khát khô cổ họng nên cần phải uống nước.

Nhưng trong hang động này kỳ lạ như thế, trong khi bên ngoài ai cũng biết Nam Vực nổi tiếng nhất là chuyên sử dụng độc, cho dù không có chất độc gì, bọn họ cũng không dám uống. Thế mà Vân Khinh chẳng nói gì đã giúp bọn họ thử độc...

Không nhìn hai người đang ngồi uống nước bên cạnh đầm, Vân Khinh đi lại không mục đích, chậm rãi nhìn một lượt khắp đầm nước. Sạch sẽ như thế, lạnh lẽo như thế, chẳng lẽ nước ở nơi đây tràn từ dưới lên? Một nơi thật quái dị khiến người ta tò mò.

Chưa kịp suy nghĩ xong, chợt bên trong làn nước xanh biếc thoáng hiện một bóng dáng màu lam nhanh như chớp. Một vệt sáng màu lam hiện lên rất rõ ràng dưới ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Màu lam, Vân Kinh giật mình, vội vàng chạy tới đầm nước xanh biếc ở trung tâm kia. Hoa Dương thái hậu và Sở Hình Thiên ngồi bên cạnh đầm nước đồng loạt ngẩng đầu, ngạc nhiên hướng về phía Vân Kinh đang vội vã chạy đến.

Trong một đám cỏ xanh nhỏ uốn lượn chính giữa đầm nước, một đàn cá nhỏ màu lam đang tung tăng bơi lội. Thân mình chúng chỉ khoảng đầu ngón tay, bơi qua bơi lại giữa đám cỏ, cái đuôi màu lam xinh đẹp nhẹ nhàng bơi lượn, vẩy cá màu lam trong suốt như ánh sáng trong nước, cực kỳ xinh đẹp.

Cá màu lam, Vân Kinh bình tĩnh nhìn đàn cá màu lam trong đầm nước, nắm ngón tay siết chặt, đôi mắt vui mừng, kích động vô cùng. Đây chính là đi mòn giày sắt tìm không thấy, vô tình bắt được chẳng tốn công. Bọn họ đi dọc theo sông Cửu Khúc Long tìm bao ngày như thế mà không có chút manh mối, không ngờ chúng lại ở trong này, đàn cá nhỏ màu lam lại ở đây.

Quá vui mừng, Vân Kinh xoay người nhảy lên, mũi chân đạp trên mặt đất, bay lên không trung phóng xuống đầm nước xanh biếc kia.

“Kinh nhi, con...” Hoa Dương thái hậu hoảng sợ và ngạc nhiên kêu lên.

Sở Hình Thiên thấy vậy khẽ khoát tay chặn Hoa Dương thái hậu lại, nhìn sắc mặt Vân Kinh nhất định trong đầm nước này có gì đó kỳ lạ.

Tay mang theo một con cá màu lam nhỏ quay trở lại lên trên bờ, Vân Kinh cũng không quan tâm cảm giác lạnh như băng trên đùi, nhìn con cá màu lam trong tay, cả người cô trở nên rạng rỡ, nở một nụ cười tươi rạn ngời đến độ ánh trăng cũng phải xấu hổ che mặt lại. Nụ cười kia như làm Hoa Dương thái hậu và Sở Hình Thiên sống sờ, bọn họ đã khi nào thấy Vân Kinh cười tươi như vậy, khi nào cũng chỉ thấy một Vân Kinh thật lãnh đạm, nụ cười này quả thật giống như ánh bình minh rạng ngời.

Nắm ngón tay chống bên bờ chậm rãi cuộn chặt, Sở Hình Thiên khẽ nhắm mắt lại.

“Rít! Rít!” Điêu nhi ngồi trên vai Vân Kinh, nhìn thấy con cá màu lam trong tay cô, liền nhảy qua nhảy lại, thân mình nhỏ bé cọ cọ vào hai má, kêu loạn cả lên, nhìn bộ dáng nhỏ bé kia giống như đang muốn tranh công.

Lúc này trong lòng Vân Kinh cực kỳ vui mừng, đưa tay vuốt ve cái đầu nhỏ bé của Điêu nhi, cười nói: “Cảm ơn em, đều nhờ bản lĩnh của em.” Vừa nói vừa nghiêng đầu hôn Điêu nhi một cái thật kêu.

Điêu nhi cảm giác được Vân Kinh đang vui sướng, lại càng thêm hứng thú, nhảy nhót không ngừng trên

vai Vân Khinh. Thân hình bé nhỏ chột phóng lên, há miệng tấp tới con cá nhỏ màu lam đang nằm trong ngón tay Vân Khinh, nó muốn ăn con cá này.

Vân Khinh thấy vậy cũng cực nhanh, lấy mấy ngón tay gõ gõ trên đầu Điêu Nhi, tóm chặt người nó lại lắc đầu cười cười: "Nó không thể cho em ăn được, sau khi rời khỏi đây ta sẽ bắt thật nhiều rắn con cho em ăn, để thưởng cho vật cưng của ta." Vừa nói vừa xoa xoa đầu Điêu Nhi, cười cười cầm con cá màu lam để ra xa khỏi Điêu Nhi.

Long cân của sông Cửu Khúc Long, chính là gân của loài cá nhỏ màu lam này, nếu muốn dùng thì phải bảo quản ngay khi nó còn sống, bởi vì nếu đã chết thì không còn hiệu quả.

Sau khi dỗ dành Điêu Nhi, Vân Khinh cũng không nhìn Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu ở trước mặt, đưa tay xuống dưới lấy ra một cây trâm ngọc, cửa nhẹ qua lưng chú cá nhỏ màu lam kia, một đường gân màu trắng hiện ra ngoài.

Sau khi làm xong mọi thứ, Vân Khinh lấy trong người ra một cái hộp ngọc chuyên dùng để đựng long cân, thả vào thật cẩn thận, xong lại thận trọng bao bọc bên trong ba tầng, bên ngoài ba tầng, rồi đặt vào trong người mình.

Sở Hình Thiên ngồi cách đó không xa nhìn thấy Vân Khinh cẩn thận như vậy, nét mặt thận trọng kia hẳn chưa bao giờ nhìn thấy. Người có thể làm cho Vân Khinh có sắc mặt thận trọng và cẩn thận như thế này, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngoại trừ Độc Cô Tuyết ra thì còn ai vào đây nữa.

Vừa nghĩ đến Độc Cô Tuyết, Sở Hình Thiên khẽ nhíu mày, vì sao đến giờ này vẫn không thấy Độc Cô Tuyết xuất hiện, Độc Cô Tuyết là loại người nào, trong lòng y hiểu rất rõ, sao hẳn có thể dễ dàng để cho Vân Khinh một thân một mình ở bên ngoài, sao lại cho phép Vân Khinh thành thân khi cô đã được gả cho hắn?

Mà bây giờ cả hai điều này đều xảy ra ngay trước mắt, Độc Cô Tuyết vẫn chưa ra mặt, như vậy khả năng duy nhất chỉ có một, nếu đúng thì phải là...

"Nàng tìm kiếm cho Độc Cô Tuyết?" Giọng nói thản nhiên vang lên, Sở Hình Thiên nhìn Vân Khinh khẽ hỏi.

Vân Khinh nghe vậy giương mắt nhìn Sở Hình Thiên, chậm rãi nói: "Phải thì sao? Không phải thì sao?"

Sở Hình Thiên nghe thấy vậy im lặng trong phút chốc, nhìn Vân Khinh trầm giọng nói: "Thì ra là thế, Độc Cô Tuyết trúng độc."

Sở Hình Thiên là loại người nào, là người có thể phân tranh cùng Độc Cô Tuyết, một người tâm tư thâm sâu như vậy, một khi y đã tính toán mọi việc thì dù không đoán được mười phần cũng phải được chín phần.

Vừa nói xong, Sở Hình Thiên đột nhiên cười tự giễu, chậm rãi nói: “Tự cho là không ai bì nổi, đến nơi đây rồi cũng có lúc chật vật như thế này.”

Lời này nghe như đang nói Độc Cô Tuyết, nhưng thực ra cũng là nói ba người bọn họ. Độc Cô Tuyết, Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên, ba người bọn họ ở thất quốc, hô mưa gọi gió, một người trên vạn người, không ngờ Nam Vực thần bí khó lường tới mức này, ba người đều phải chật vật như thế, cường long không áp địa đầu xà, xem ra đúng là như thế.

Vân Kinh hiểu ý của Sở Hình Thiên, nhìn Sở Hình Thiên không nói gì, thế giới này, cần phải biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên^(*).

^(*) *Việt Nam có câu tương tự: núi cao còn có núi cao hơn.*

Không nhìn Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu, Vân Kinh chậm rãi nhìn lướt qua mặt đầm xanh biếc ở phía trước, thu lại nụ cười sáng lạn trên môi, trong mắt chất chứa một nỗi trầm tư. Loài cá nhỏ màu lam này sống ở một nơi bí ẩn như thế, nếu cô cứ đi tìm thì chỉ sợ là mười năm, hai mươi năm, nói không chừng cũng không tìm được đến nơi này, người đàn ông mặc áo bào đen đó rốt cuộc là ai?

Nhìn đàn cá màu lam trước mắt, Vân Kinh có thể khẳng định người mặc áo bào đen kia, nhất định là cố ý dẫn cô tới đây, không phải đánh lén cô, cũng không phải giết cô diệt khẩu, mà là vì muốn nói cho cô biết long căn ở trong này.

Người mặc áo bào đen này rốt cuộc là ai? Thủ hạ của Nam Vực vương sao? Không, không thể nào, người của Nam Vực vương sao có thể biết được liệu pháp chế thuốc giải của Thánh Tông, lại còn dẫn đường cho cô tới đây bắt nên tuyệt đối không phải là người của Nam Vực vương, như vậy người này là ai?

Trong đầu Vân Kinh đột nhiên chợt lóe sáng, hiện ra hình ảnh một người. Biết hết tất cả mọi chuyện, hơn nữa võ công lại cao cường đến thế, ngoại trừ y thì còn ai nữa?

Hơi nhíu nhíu mày, Vân Kinh mơ hồ đoán không ra nguyên nhân?

“Kinh nhi, chúng ta...” Hoa Dương thái hậu nhìn đôi mắt đang suy nghĩ sâu xa của Vân Kinh, lại nhìn ánh sáng chiếu từ trên đầu xuống, một tia nắng vàng, chắc hẳn là ban ngày. Có vài tia sáng chiếu thẳng xuống như vậy nói không chừng bọn họ đang cách mặt đất rất gần, ở mãi trong này cũng không phải là một biện pháp

hay.

Câu hỏi nhẹ nhàng cắt ngang dòng suy nghĩ sâu xa của Vân Kinh, cô ngẩng đầu nhìn Hoa Dương thái hậu và Sở Hình Thiên, không nói một lời nào, bước lên đỡ cả người Sở Hình Thiên dậy, về phía sau của hang động.

Cô hiểu được ý của Hoa Dương thái hậu, ở lại đây quả thật không phải là vấn đề, mà vấn đề ở chỗ cô phải nhanh chóng đưa long cân về cho mẫu thân, để pha chế thuốc giải cho Độc Cô Tuyệt.

Con đường đá cứng rắn, quanh co, uốn lượn không biết đã đi được bao lâu, trước mắt ba người ánh sáng trở nên chói lọi, ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi xuống miệng hang trước mặt bọn họ. Mùi cỏ xanh hòa quyện với không khí lan đến, tiếng nước chảy ào ào vang dội, phía trên cửa hang một làn nước trong vắt chảy xuống không ngừng, giống như một cái màn bằng nước, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng trắng, vô cùng đẹp đẽ.

Ba người đỡ nhau ra khỏi hang động, trước mắt là cả một dãy núi nở hoa rực rỡ, chim kêu khắp nơi, đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy một vùng núi gập ghềnh, không bằng phẳng.

“Kiều về kiều, lộ về lộ^(*), nếu sau này có gặp lại ta sẽ không nương tay.” Vân Kinh buông Sở Hình Thiên ra, xoay người thản nhiên nói những lời này, sau đó nhanh chóng bước đi.

^(*) *Kiều về kiều, lộ về lộ: 桥归桥、路归路: một câu thành ngữ, tiếng lóng địa phương thường dùng, đại ý là phân chia hai sự việc tách bạch không liên quan. Kiều như đường ai nấy đi, không liên quan đến nhau nữa.*

Sở Hình Thiên nhìn theo bóng lưng Vân Kinh rời đi, đột nhiên trầm giọng nói: “Nếu sau này có một ngày nàng rơi vào tay ta, ta sẽ tha cho nàng một lần, từ nay về sau chúng ta không nợ nần gì nhau nữa.”

Giọng nói trầm thấp mà nhẹ nhàng vang trong khe núi, tuy nhỏ mà rõ ràng.

Bóng lưng ở xa xa cũng không quay đầu lại, ống tay áo bay bay, người cũng đã đi xa rồi.

Hoa Dương thái hậu thấy vậy thở dài một tiếng, cố gắng đỡ Sở Hình Thiên dậy, khàn khàn giọng nói: “Đi thôi, có lẽ Thiết Báo, Thiết Hồ cũng còn sống.” Hai người bọn họ không chết ở trong sông Cửu Khúc Long thì Thiết Báo, Thiết Hồ bản lĩnh như thế, hẳn là vẫn còn sống.

Sở Hình Thiên bám vào vai Hoa Dương thái hậu, chậm rãi đứng thẳng người lên, nhìn về phía Vân Kinh rời đi thật lâu. Một lúc sau y quay đầu lại, trong ánh mắt đã là sự trầm ổn và uy nghiêm, không còn cảm xúc dao động gì nữa: “Đi thôi.” Giọng nói trầm thấp vang lên, Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu nhìn mặt trời để xác định phương hướng, sau khi phân rõ các hướng hai người cố gắng đi về phía trước.

Phía sau, gió núi thổi qua từng trận, mùi cỏ xanh thoang thoảng lên trong không khí, tung bay khắp vùng đất này.

Đi về hướng Tây, lúc này trong lòng Vân Kinh thật vui vẻ, vừa cười nói hớn hở với Diêu Nhi vừa đi về phía trước.

Đi một đêm trong hang động quả nhiên đã đi rất xa khỏi hạ nguồn, ít nhất cũng cách đám người Phi Lâm khoảng mấy chục dặm, xem ra phải tốn không ít thời gian mới tìm lại được bọn họ.

“Ta nói có việc gì mà vui vẻ như vậy?” Vân Kinh đang chơi đùa với Diêu Nhi đột nhiên một giọng nói lười biếng từ trên ngọn cây vọng xuống, cách cô chỉ khoảng mấy trượng là cùng.

Vừa nghe giọng nói này, nụ cười của Vân Kinh lại càng tươi hơn nữa, cô ngửa đầu nhìn lên ngọn cây nói: “Sư phụ.”

Vừa mới kêu lên, một bóng người nhẹ nhàng nhảy xuống, chẳng phải là Phi Lâm đã đuổi theo Vân Kinh thì là ai nữa.

Phi Lâm thấy Vân Kinh vui vẻ như thế này, mặt mày cũng tươi cười, nhướn mày nói: “Tìm được rồi?”

Vân Kinh gật đầu, vừa đưa tay lấy ra cái hộp ngọc trong người đưa cho Phi Lâm, vừa mỉm cười nói: “Sao sư phụ lại đây?”

Phi Lâm đón lấy hộp ngọc trong tay Vân Kinh, ngón tay mân mê một vòng, thao thao bất tuyệt: “Xem ra hang động kia quả nhiên là có bí mật, đáng tiếc ta không được nhìn thấy.”

Y đi theo ngã rẽ bên trái vào trong hang động, dọc đường cũng không gặp thứ gì, chẳng qua chỉ thấy mấy con rắn hay trùng đó. Trong mắt người khác đó là ác ma ăn thịt người, còn trong mắt y thì chẳng chút giá trị, không đáng đem phơi nắng nữa kia. Cứ thế là giết sạch thẳng tiến ra ngoài, đương nhiên khi ra khỏi hang động cũng không thấy Vân Kinh.

Trong lòng Phi Lâm biết là đã rẽ sai lối, nhưng cũng không nghĩ là sẽ quay lại, Vân Kinh bản lĩnh thế nào, thứ rắn rít đó chỉ để chơi mà thôi, không cần phải lo lắng. Bởi vậy, nhân lúc này vừa đi vừa chờ cô, quả nhiên là đã gặp cô.

Vân Kinh nghe Phi Lâm nói vậy, sắc mặt đầy xúc động, nhìn Phi Lâm cười vô cùng cảm kích, cúi đầu kêu một tiếng: “Sư phụ.”

Phi Lâm cầm hộp ngọc trong tay, thấy vậy thản nhiên phất phất tay: “Đi thôi.” Vừa nói vừa đi về phía trước, chẳng cho Vân Kinh thời gian bày tỏ chút cảm động nào.

Vân Kinh thấy vậy cũng không nói gì nữa, bước theo phía sau Phi Lâm.

Mới đi được vài bước, đột nhiên Phi Lâm đứng lại, đưa tay lên cất hộp ngọc vào trong lòng, lạnh lùng nhìn phía trước nói: “Có con chuột nhắt.”

Vân Kinh vừa nghe vậy, mặt mày chợt trầm xuống, tay đặt lên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ đeo bên hông.

Ngay lúc này, từ xa nhanh chóng hiện ra một đám người đông nghìn nghịt, tay cầm cung tên nhọn hoắt, nhắm ngay hướng của hai người bọn họ đi tới.

Trên người là trang phục bình thường, người Nam Vực.

Vân Kinh hơi nhíu mày, người của Thánh Thiên Vực sao? Không thể nào. Người của Nam Vực vương? Nơi này là địa bàn của Thánh nữ, hơn nữa sao Nam Vực vương biết cô ở trong này.

“Thánh nữ Bệ hạ, lần đầu gặp mặt, Quý Tướng của Nam Vực vương xin bái kiến.” Chưa suy nghĩ xong, một người chậm rãi đi ra từ trong đám người cầm cung tên đang vây quanh bọn họ. Giọng nói lạnh như băng đã cho cô một đáp án rõ ràng, chỉ thấy một gương mặt lạnh lẽo, tuy rằng ngũ quan nhìn thoáng qua cũng coi như tuấn tú, nhưng không có một chút khí chất của con người, trên mặt nước da tái nhợt trắng xác nhìn thực sự như ma quỷ chốn địa ngục.

“Nam Vực vương.” Vân Kinh lạnh lùng nhìn trợn thế trước mắt.

“Nam Vực vương ta mời Thánh Nữ Bệ hạ đến hoàng cung Nam Vực làm khách một chuyến, Thánh nữ Bệ hạ, mời.” Mặt của Quý Tướng không chút thay đổi đưa tay lên, phía sau đám cung thủ càng kéo nhanh hơn, trên mặt mũi tên quét một lớp màu lam nhạt sáng bóng, đó là độc tố.

“Chỉ bằng các người sao?” Phi Lâm cầm cây tiêu huyết ngọc trong tay, chậm rãi nói.

Quý tướng lạnh lùng nhìn Phi Lâm, trầm giọng nói: “Đối với hai người thì đủ rồi.” Lời nói ngắn gọn lại nhanh chóng.

Phi Lâm thấy vậy chậm rãi đặt cây tiêu huyết ngọc lên miệng.

“Không cần cố làm ra vẻ, Đình Phi Tình ở trên thượng nguồn, Mộ Ải hiện tại ở cách nơi này mấy chục dặm,

ở đây chỉ có hai người các người, khụ khụ.” Tiếng tiêu của Phi Lâm còn chưa vang lên, một giọng nói khàn khàn đột nhiên cắt ngang, phía sau đội quân của Nam Vực vương, một người nằm trên cổ kiệu được hai người khiêng, chậm rãi nói.

Vân Khinh và Phi Lâm quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy người kia hai người chột nhứ mắt, Tề Chi Khiêm.

Nhưng thấy Tề Chi Khiêm nằm mềm oặt ở trong kiệu, mặc cho hai người đỡ y, trên khuôn mặt nho nhả không còn chút máu, tái nhợt tới độ giống như trong suốt. Trên người vẫn sạch sẽ, xem ra không chập vạt bằng Sở Hình Thiên, nhưng xem tình cảnh lúc này cũng không tốt cho lắm. Người như y đến nước này mà phải nằm ở trên kiệu đã chứng minh tất cả.

Tề Chi Khiêm thấy Vân Khinh và Phi Lâm đang nhìn y, cố gắng cười gượng, chậm rãi nói: “Cảm ơn món quà mà các người đã tặng, lần này không biết phải tịnh dưỡng bao lâu nữa.” Dứt lời, y nhìn Vân Khinh, khuôn mặt mệt mỏi nhưng đôi mắt vẫn đầy toan tính nói: “Ngoan ngoãn theo ta tới chỗ của Nam Vực vương, hôm nay nàng không đi cũng không xong, đừng chống cự thì không ai bị thương, khụ khụ.” Dứt lời lại ho một trận không ngừng.

Ngày đó, y ôm một khúc gỗ trôi trên sông, bị dòng nước sông Cửu Khúc Long cuốn xuống dưới, cũng không dựa vào vận may như Sở Hình Thiên mới có thể lên bờ. Y đã bố trí dưới hạ nguồn một con thuyền, vốn dùng để phòng ngừa, lỡ như có chuyện gì sẽ chặn đám người Sở Hình Thiên tiến vào sông Cửu Khúc Long. Không ngờ lại biến thành vận may cho chính mình, lúc chìm nổi trong dòng sông lại được người của Nam Vực vương vớt lên.

Tuy rằng trên người bị thương nặng, nhưng trong tình huống ngàn năm một thuở này, Tề Chi Khiêm lại trở về một bờ khác của sông Cửu Khúc Long, lập tức triệu tập lực lượng vốn được chuẩn bị sẵn, mượn thế lực của đại tướng Quỷ Tướng, vượt sông để truy kích Vân Khinh, chờ bắt cô đưa tới chỗ của Nam Vực vương.

Lúc Vân Khinh đi đến đây, nếu đường ra tạm thời bị phong tỏa thì tuyệt đối sẽ không thể rời đi, mà hiện tại lại dẫn theo nhiều người như vậy, cơ hội ngàn năm thế này, nhất định phải nắm lấy.

Bởi vậy Tề Chi Khiêm không hề nghỉ ngơi, cố gượng dậy, tranh thủ đêm tối dẫn người lén lút vượt sông đến đây. Mà đúng lúc này Đinh Phi Tình vì giấu diếm hành tung của Vân Khinh, mang theo binh lính khua chiêng gióng trống chạy đến thượng du điều tra, thật là một cơ hội tốt cho y. Hoàn cảnh lúc ấy thế nào, y lại không biết sao, Vân Khinh đuổi theo bọn họ, là chuyện quý mới tin. Vậy, tất nhiên Vân Khinh đang ngấm ngấm tiến hành chuyện gì đó, nếu Đinh Phi Tình đang ở thượng du thì Vân Khinh chắc chắn là ở tại hạ du.

Quả nhiên, âm thầm điều tra ở nơi này mấy ngày, hôm nay cuối cùng y cũng gặp được.

“Thánh nữ Bệ hạ, người muốn tự đi, hay là chờ ta đến mời.” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, nét mặt quỷ tướng không chút cảm xúc nhìn Vân Kinh.

Vân Kinh và Phi Lâm đưa mắt liếc nhìn nhau một cái, thuộc hạ của Nam Vực vương ở xung quanh càng ngày càng nhiều, đông đúc tới mức gần như không thể nhìn ra có bao nhiêu người. Lúc này dùng vũ lực không phải là thượng sách, phải tìm đúng thời cơ phá vòng vây lao ra ngoài mới là đúng đắn nhất.

Đưa mắt nhìn vùng đất phía trước, tiếng đàn, tiếng tiêu vang lên xé toang bầu trời, hai người vừa ra tay đã dốc toàn lực, tiếng đàn và tiếng tiêu giao hòa quyện vào nhau, không đánh về phía đại Quỷ tướng đang đứng, mà là tập kích hướng tây nơi binh lực mỏng nhất. Trong lúc nhất thời, hai bóng người phi thân lên, nhanh chóng lùi về phía sau.

“Hừ, không biết tốt xấu.” Quỷ tướng hừ lạnh một tiếng, cổ tay vung về phía trước.

Lập tức, hàng loạt những mũi tên nhọn lóe sắc lam xé tan bầu không khí bắn tới, hết như tia chớp phóng thẳng vào Vân Kinh và Phi Lâm đang bị vây bên trong.

Mũi tên nhọn xuyên qua không khí, những tia sáng màu lam lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến người ta hoa cả mắt, một mùi hương thoang thoảng từ mũi tên lan ra, dần dần tràn ngập trong bầu không khí.

Bản lĩnh của Vân Kinh và Phi Lâm thế nào, Tề Chi Khiêm đã sớm nói rõ cho bọn họ biết, quả Trường Sinh khiến người ăn nó bách độc bất xâm^(*), nhưng đó chỉ là với những loại độc bình thường. Nam Vực vương có địa vị ngang với Thánh nữ lâu như vậy, nếu ngay cả chuyện này cũng không đủ bản lĩnh phá giải, có lẽ đã bị thế lực Thánh nữ thu tóm, đừng nói gì tới hôm nay.

^(*) Trăm loại độc cũng không thể xâm nhập vào cơ thể

Vân Kinh đã ăn quả Trường sinh, bọn họ không thể độc chết được cô, nhưng dùng thuốc đánh ngất cô cũng không phải là việc gì khó khăn.

Tiếng đàn, tiếng tiêu, vừa ngoan độc lại vừa quyết liệt, xuống tay không nể tình chút nào, trong khoảnh khắc chỉ thấy hai bóng người như hai mũi tên nhọn bắn thẳng vào vòng vây, hai luồng âm thanh cộng hưởng với nhau, đi tới đâu máu tươi tung tóe tới đó.

Như thường luồng ra biển, trong nháy mắt khí thế ngút trời.

Vân Khanh và Phi Lâm liên thủ với nhau đối đầu với kẻ địch, một đàn một tiêu, khí thế như san bằng tất cả. Hai người một trước một sau nhanh chóng lao băng băng trong đám người, tiếng đàn đảm nhiệm phòng thủ, tiếng tiêu phụ trách tấn công, song âm hai người kết hợp vô cùng hoàn hảo, kín kẽ không chút khe hở.

Tiếng tiêu của Phi Lâm cực kỳ cứng rắn, mạnh mẽ, từng âm từng âm công kích thẳng vào chỗ hiểm yếu của đối phương. Tiếng tiêu vừa vang lên, miệng mũi của những người đang vây quanh hai người lập tức trào máu, bị đánh bay ra ngoài thật mạnh, trong chốc lát hai người đã áp đảo cả một đám người.

Mà tiếng đàn của Vân Khanh lại phát ra vô số âm nhận, bảo vệ xung quanh hai người, giống như một quả cầu tròn bao kín hai người vào trong, cẩn thận phòng ngự những thứ muốn đối chọi tiếng tiêu Phi Lâm, những thanh đao kiếm còn lơ lửng không biết mình chưa kịp công kích vào tiếng tiêu, đã bị Vân Khanh đồng loạt đánh bật ra ngoài.

Trong nhất thời, hai người giống hệt một thanh đao xoay chuyển, quay tròn, đi qua nơi nào nơi đó lập tức tràn ngập sắc máu đỏ tươi, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên khắp bốn phía, vô cùng mạnh mẽ mở ra một đường máu.

“Không tệ, đủ kích thích.” Quỷ tướng vẫn đứng một bên không hề động thủ, những ngón tay chậm rãi xoa vào nhau. Trên khuôn mặt ngàn năm không bộc lộ cảm xúc lại hiện lên sự hưng phấn khát máu, gã đưa tay ra giật lấy thanh đoản đao của tên thị vệ bên cạnh, tung một đao vạch ngang không trung bổ thẳng vào Vân Khanh và Phi Lâm.

Tề Chi Khiêm thấy vậy sắc mặt hơi biến đổi, nhìn Vân Khanh phía xa xa, nhíu mày cao giọng nói: “Còn không mau đầu hàng, hôm nay nàng không thể thoát khỏi đây, đừng...”

Chưa nói dứt lời, một luồng âm nhận đột nhiên xé ngang không trung lao thẳng đến chỗ y, tên thuộc hạ của Quỷ tướng đứng bên cạnh y, vung Hổ đầu đao lên, một đao nhanh như chớp vung tới đón luồng âm nhận, keng một tiếng âm nhận bị phá vỡ.

Tề Chi Khiêm thấy vậy khẽ lắc đầu, Quỷ tướng có thể trở thành đại tướng đứng đầu trong đám thuộc hạ của Nam Vực vương, thì thực lực tuyệt đối không thể coi thường, Vân Khanh...

Keng, một tiếng va chạm nặng nề vang lên, thanh đoản đao của Quỷ tướng chém vào vòng bảo hộ của Vân Khanh, mạnh mẽ phá vỡ vòng bảo vệ mở ra một khe hở.

Vân Khanh cảm thấy kinh hoàng, ngón tay nhanh chóng lướt nhanh trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, đắp lại lỗ

hồng trên vòng bảo vệ, đồng thời phóng ra một luồng âm nhận phóng tới Quỷ tướng đang áp tới từ phía sau.

Cùng lúc này, Phi Lâm xoay người đưa mắt liếc nhìn Vân Khinh một cái, lắc mình chuyển đến phía sau Vân Khinh, Vân Khinh thấy vậy hiểu ngay ý Phi Lâm, bước một bước lên trước. Âm nhận trong tay cô vốn đang phòng thủ, lập tức biến thành tấn công, cô mở đường còn Phi Lâm thì phòng thủ.

Chỉ một chiêu, Phi Lâm đã biết Vân Khinh không phải đối thủ của Quỷ tướng, nói cách khác nếu Vân Khinh muốn đối phó với Quỷ tướng sẽ mất rất nhiều thời gian, mà bây giờ bọn họ không có nhiều thì giờ để lãng phí như vậy.

Bảy bảy bốn mươi chín âm nhận chồng chất lên nhau, bắn thẳng tới trước mặt Quỷ tướng.

“Đến hay lắm.” Quỷ tướng rống to một tiếng, vung đao trực tiếp đón đầu bốn mươi chín âm nhận chồng của Phi Lâm, ánh đao sắc bén dưới ánh mặt trời khiến người ta hoa mắt, hoảng loạn.

Phi Lâm vừa thấy đường đao của Quỷ tướng, trong đôi mắt tĩnh lặng chưa từng dậy sóng xưa nay của y chợt lóe lên một sự hưng phấn và kinh ngạc. Y nhìn thấy rất rõ ràng, chỉ trong nháy mắt, thanh đao mà Quỷ tướng vung lên dường như có đến hàng trăm đường biến đổi, quả thật nhanh vô cùng.

Keng, một tiếng va chạm kịch liệt vang lên, Phi Lâm và Quỷ tướng cùng nhau lui về phía sau một bước, thân mình cả hai cùng run lên.

Ánh mắt Phi Lâm nhíu lại, hít một hơi thật sâu, ngón tay đặt trên cây tiêu đang muốn bắt đầu đợt tấn công tiếp theo, đột nhiên trong lòng cảm thấy rung động, phút chốc Phi Lâm thấy đầu choáng váng, y không khỏi thầm kêu một tiếng không ổn, trúng độc, chất độc không mùi không vị.

“Đi mau.” Phi Lâm không cần suy nghĩ, cất bước đuổi theo Vân Khinh, hung hăng đánh tới sau lưng Vân Khinh.

Cùng lúc này, Vân Khinh ở phía trước mở đường cũng cảm thấy được đầu hơi hơi váng vất, không khỏi cảm thấy hoảng loạn.

“Muốn chạy à, không dễ vậy đâu!” Trên gương mặt không bao giờ thay đổi của Quỷ tướng lạnh lùng gợi lên một nụ cười lạnh, quỷ đầu đao trong tay lại giơ lên cao cao lần nữa.

Mà lúc này, Sở Hình Thiên và Hoa Dương thái hậu ở phía sau Vân Khinh đang dìu nhau đi tới, vừa mới bước đến nơi đây, bắt gặp tình cảnh này, sau khi cơn kinh ngạc qua đi, đến lúc thấy người bị bao vây ở bên trong là

Vân Khanh, còn Tề Chi Khiêm đang nằm trên kiệu ở phía xa xa, Sở Hình Thiên chậm rãi nhíu mày.

“Khanh nhi, Vương nhi, chúng ta đi cứu...” Hoa Dương thái hậu vừa thấy Vân Khanh bị vây ở bên trong, không khỏi lo lắng nói.

Không ngờ còn chưa dứt lời, Sở Hình Thiên nắm chặt cánh tay Hoa Dương thái hậu, nặng nề lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Không!”

Tình thế hiện tại như thế, hai người còn khó giữ được tính mạng bản thân, sao đủ năng lực đến đó cứu người, nếu giờ ra tay chẳng phải đồng nghĩa với việc tự mình nhảy vào hồ lửa hay sao?

“Khanh nhi, con bé...” Hoa Dương thái hậu cũng hiểu được nặng nhẹ, hiện tại bọn họ không có khả năng cứu người, nhưng...

Sở Hình Thiên chậm rãi phất tay áo, nét mặt bình tĩnh quan sát vòng vây phía trước, y không nói gì nữa, chỉ cau chặt đôi mày.

‘Keng!’ Lại là hàng trăm đao chẳng thể nhận rõ từ đâu phóng tới với tốc độ nhanh như chớp chém vào luồng âm nhận của Phi Lâm, nếu là ngày thường Phi Lâm làm sao có thể kém đến vậy, cho dù không hơn thì cũng ngang tay. Nhưng hiện tại chất độc màu lam kia không biết là loại độc gì, làm cho tứ chi y không còn chút sức, lực bất tòng tâm, những đợt âm công công kích đã xuất hiện sơ hở.

“Ha ha!” Một tiếng cười lạnh vang lên, Quỷ tướng lại lần nữa giơ quỷ đầu đao lên cao nói: “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, cho ngươi chút thể diện nhưng các ngươi không cần, vậy đừng trách ta đắc tội!” Dứt lời, vung một đao chém tới Vân Khanh.

“Giọng điệu ngông cuồng thật!” Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo lạnh lạnh vang lên, mới nghe thì cảm thấy không có gì khác lạ, thế nhưng trong hoàn cảnh ồn ào náo nhiệt, mà giọng nói này lại có thể truyền vào tai từng người rõ ràng rành rành.

Cùng lúc đó, một luồng gió lớn như đập vào mặt ập tới, tấn công thẳng vào Quỷ tướng đang chém tới Vân Khanh.

Quỷ tướng thấy vậy hai mắt chợt lóe một tia nhìn lạnh lẽo, đổi chiêu cực nhanh, cổ tay vung ra sau, tung một đao đối đầu trực diện với ám khí đang xé gió lao đến. Đồng thời gã lộn ngược một cái, lui nhanh về phía sau.

Tiếng va chạm nặng nề vang vọng bên tai mọi người, một chiếc lá bị chém thành hai mảnh chậm rãi rơi vào bụi cỏ.

Quỷ tướng vừa trông thấy ám khí phóng tới là một chiếc lá, đáy mắt không khỏi lóe lên ánh nhìn sáng rực, gã gặt gao nhú nhú mày.

Cùng lúc đó, Phi Lâm cũng nhìn rất rõ một chiêu trước mắt kia, trong ánh mắt ngơ ngẩn thoáng hiện lên một tia nhìn kỳ dị, lá cây, công lực của Thánh Thiên Vực lại cao cường đến mức này sao?

Áo bào trắng nhẹ nhàng tung bay, mái tóc đen dài khẽ phất phơ trong gió, Thánh Thiên Vực chậm rãi bước từ trong rừng rậm ra, áo trắng thuần khiết, vô cùng cao quý.

Đằng sau, binh lính xếp hàng chỉnh tề, đồng loạt đứng nghiêm ở mặt sau, áo giáp sắt lạnh lùng lóe sáng, phong thái uy nghiêm.

“Ở địa bàn của Nam Vực Thánh nữ ta, không tới phiên Nam Vực vương kiêu ngạo, lại càng không tới phiên người lên tiếng.” Giọng nói thản nhiên vang lên trong không gian, đã chôn vùi hết tất cả mọi âm thanh ồn ào xung quanh.

Vốn đang là một màn chém giết hỗn loạn, nhưng bởi vì có đội quân hùng hậu của Thánh Thiên Vực áp sát tới, trong phút chốc cuộc chiến lập tức ngừng lại.

“Thánh tử, Thánh Thiên Vực.” Quỷ tướng nhìn người đang chậm rãi tiến lên ở trước mắt, Thánh Thiên Vực phong thái xuất trần, gã nghiêng răng rít lên mấy chữ.

Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên, một người đứng phía đông một người đứng bên tây vừa nghe thấy, không nén được nhíu chặt mày lại, đưa mắt quan sát Thánh Thiên Vực, người này cũng chính là vị hôn phu của Vân Khinh.

Chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt hai người đều đồng thời hơi biến đổi, phong thái của Thánh Thiên Vực này rõ ràng hơn hẳn bọn họ, vừa tung ra một chiêu công kích đã mạnh mẽ đến mức đó, người này... Từ phía xa xa, hai người liếc nhìn, tầm mắt giao nhau trong không trung, trong đáy mắt Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên đều hiện lên một nét u ám.

Thánh Thiên Vực nhìn thoáng qua Vân Khinh vì bất ngờ mà ngừng các đợt tấn công lại, mỉm cười nói: “Nàng không sao chứ? Ta tới chậm rồi.”

Vân Khanh vừa cố gắng khống chế cơn choáng váng, vừa đưa mắt liếc nhìn Thánh Thiên Vực một cái. Trong đôi mắt kia không có chút gì giống như cảm thấy có lỗi vì đã tới chậm, chỉ có ánh cười và sự thấu hiểu hết thảy.

Hiểu rõ tất cả.

Y biết, cái gì y cũng biết hết, Vân Khanh nhanh chóng nắm chặt Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, trong khoảnh khắc đó cô đã hiểu được.

Hèn gì y lại xuất hiện ở đây, bởi vì y biết tất cả những tính toán của cô. Cho nên, y cũng không đi theo con đường ngược hướng lại, mà vào thời khắc này y bỗng xuất hiện tại đây.

Y biết rõ cô muốn làm gì, nắm tất cả hành động của cô, nhưng mặc dù biết hết tất cả, lại không chút do dự phân chia binh lực cho bọn họ, khiến cho bọn họ có thể tự tung tự tác, người này, cô không thể nhìn thấu, rốt cuộc y đang suy nghĩ cái gì chứ?

Trong đầu không ngừng suy tư, nếu Thánh Thiên Vực không đến nơi của Đình Phi Tình, như vậy gã đồ đen kia thật sự là y sao? Y rõ ràng không chịu cho thuốc giải nhưng lại dẫn đường để cô tìm thấy, người này rốt cuộc là có ý gì?

Cô và Phi Lâm liếc mắt nhìn nhau một cái, trong đáy mắt Phi Lâm cô cũng nhận thấy rõ một sự bình tĩnh.

“Vậy sao? Cũng chưa chắc thế đâu.” Quỷ tướng đứng đối diện Thánh Thiên Vực, đột nhiên nét mặt chợt lóe lên vẻ tàn khốc, chưa nói dứt lời, năm ngón tay quắp lại, vung lên chụp lấy Vân Khanh đứng trước mặt mình.

Vân Khanh và Phi Lâm đứng cùng một chỗ, cho dù bây giờ đầu óc hai người hơi choáng váng, nhưng kinh nghiệm Phi Lâm chẳng hề giảm sút, y vẫn luôn đặt cây tiêu huyết ngọc bên môi, âm nhận lập tức tuôn ra, đánh thẳng tới chỗ Quỷ tướng.

Cùng lúc đó Vân Khanh cũng phản ứng thật mau lẹ, vung năm ngón tay lên, một luồng âm nhận phóng thẳng tới Quỷ tướng, đồng thời xoay thân mình về phía trước muốn nhún người nhảy ra.

Nói thì chậm, nhưng khi đó, vừa thấy đòn công kích của ba người sắp đối chọi nhau, Thánh Thiên Vực đột nhiên tiến lên một bước tức giận nói: “Thật to gan”. Vừa vung tay lên, lập tức một chiếc lá phóng tới chỗ Quỷ tướng, đồng thời vận khinh công lao người đánh tới chỗ ba người.

Thánh Thiên Vực đương nhiên nhanh hơn Phi Lâm và Vân Khanh, âm công của hai người vừa mới tuôn ra, luồng nội lực của Thánh Thiên Vực đã ập tới.

Ba người liên kết tấn công, còn lo gì không đối phó được một tên Quỷ tướng?!

Cứ nghĩ là vậy, nhưng đột nhiên Vân Kinh cảm giác được có một luồng nội lực ngầm, không tiếng động nào đánh vào cổ tay cô, sức lực trên cổ tay nhất thời giảm bớt, một ngón tay trượt xuống.

Vân Kinh nhất thời cảm thấy sợ hãi, giương mắt lên nhìn Thánh Thiên Vực, sức mạnh này, phương hướng này, là Thánh Thiên Vực.

Trên khuôn mặt Thánh Thiên Vực rõ ràng ẩn chứa phần nộ nhưng trong đáy mắt lại mang theo ý cười, y thấy Vân Kinh chỉ trong tích tắc lại có thể đoán ra được là y ra tay, không khỏi giương nhướn mày lên với Vân Kinh, khẽ trừng mắt nhìn lại.

Vân Kinh vừa thấy không khỏi ngẩn người, Thánh Thiên Vực là có ý gì?

Sắc mặt thay đổi rất nhanh, trong nháy mắt Vân Kinh đại khái đã hiểu được sự ám chỉ của Thánh Thiên Vực. Đáng chết, Hỏa liên^(*) sinh trưởng trên Tuyết Sơn ở lãnh thổ của Nam Vực vương, đây chẳng phải là cái cơ tốt nhất để xông vào lãnh địa của Nam Vực vương sao, là cách thức trực tiếp nhất.

^(*) *Hỏa liên: Là loại hoa sen có màu đỏ như lửa, vị thuốc của Chu Ngọc.*

Suy nghĩ vừa xoay chuyển, sắc mặt Vân Kinh chợt biến đổi, vươn tay đỡ lấy đầu, cả thân mình ngã ra sau, kêu lên một tiếng thật đau đớn, nghiêng người ngã thẳng tắp vào sau lưng Phi Lâm.

Phi Lâm đang chống lại luồng đao của Quỷ tướng, âm công còn chưa thổi xong, Vân Kinh lại đột nhiên ngã xuống như thế, đụng vào y khiến y không kịp trở tay, nhấn sai một âm, âm công bậc cao nhất lập tức trượt đi thay đổi hoàn toàn, phút chốc Phi Lâm biến sắc, trở tay chụp lấy Vân Kinh đang ngã vào trên người y, đồng thời xoay người định tránh đi.

Nhưng vì bị trúng độc nên y dù có nhanh cũng không nhanh bằng Quỷ tướng, chỉ thấy Quỷ tướng không màng đến luồng lực đạo Thánh Thiên Vực đang ập tới trước mặt, mà cố sức bổ nhào lên trước, vừa tóm lấy vừa khống chế bả vai Vân Kinh đang yếu ớt ngã xuống, vận sức kéo cô về phía mình.

Chỉ nghe một tiếng bạch trầm đục, cùng lúc này, lực đạo của Thánh Thiên Vực đánh mạnh lên ngực của Quỷ tướng, Quỷ tướng phun ra một ngụm máu tươi, nhưng vẫn tóm chặt lấy Vân Kinh kéo về.

Phi Lâm thấy vậy không màng đến dùng âm công, tung chưởng định tấn công Quỷ tướng.

Không ngờ rằng tay y vừa mới nhúc nhích, tay Vân Kinh đang đặt ở trên cánh tay y khẽ nhéo nhẹ y một

cái, đây là...

Phi Lâm cũng là người khôn khéo, tuy rằng trong chốc lát vẫn chưa thể nghĩ ra nguyên nhân, nhưng y cũng lập tức thay đổi chiêu thức, chân mềm nhũn ra, khụy lên một tiếng muốn ngã xuống, giống như đã trúng độc rất nặng, không thể tiếp tục chịu đựng được nữa.

Phi Lâm không đủ sức lực, không thể ngăn cản Quý tướng được nữa, Quý tướng bắt lấy Vân Kinh, nhanh chóng lui về trận địa của Nam Vực vương, mà lúc này Thánh Thiên Vực chỉ vừa kịp nhảy tới chỗ Vân Kinh đứng lúc này.

Quý tướng cũng biết chất độc của gã rất lợi hại, bởi vậy không chút nghi ngờ, xoay tay khống chế cổ Vân Kinh, không để ý đến xung quanh gã nhếch khóe miệng lên, lạnh lùng nhìn Thánh Thiên Vực nói: “Nếu các người muốn hại chết Thánh nữ của mình, thì các người cứ động thủ!” Dứt lời, giữ lấy Vân Kinh chậm chạp lui về sau.

Thánh Thiên Vực thấy vậy sắc mặt xanh mét, trầm giọng quát: “Hôm nay người dám mang Thánh nữ Nam Vực ta ra khỏi lãnh địa Thánh nữ, ngày sau ta nhất định sẽ mang binh san bằng lãnh thổ Nam Vực vương nhà người.”

“Hừ, nực cười, nếu người dám xuống tay thì cứ tới.” Quý tướng đặt tay trên cổ Vân Kinh, hung hăng bóp mạnh một cái, móng tay bấm vào da thịt trắng như tuyết của Vân Kinh, trên cổ lập tức hiện lên một vết máu đỏ tươi.

“Lớn mật!” Thánh Thiên Vực thấy vậy lập tức tiến lên trước một bước, quát to.

Quý tướng thấy Thánh Thiên Vực quan tâm Vân Kinh như thế, không khỏi hắc hắc cười lạnh nói: “Người cứ thử tiến lên trước một bước, để xem ta có dám hay không. Ta chết cũng không quan trọng, nhiều người chết như vậy cũng không sao, cứ xem như là tuấn táng cho Nam Vực Thánh nữ, rất xứng đáng!” Dứt lời, gã nở nụ cười âm trầm, vẫn giữ chặt cổ Vân Kinh không ngừng lùi về sau.

Thánh Thiên Vực sắc mặt xanh mét, siết chặt hai tay thành nắm đấm, rồi lại vung tay lên, ngăn cản binh lính đang áp sát lên ở đằng sau, lạnh lùng nhìn Quý tướng nói: “Người nhớ kỹ cho ta, Nam Vực vương nhà người sẽ không còn một ngày bình an nữa!”

Lời nói lạnh lẽo vang vọng khắp đất trời, đây chính là lời tuyên chiến của Thánh Thiên Vực với Nam Vực vương.

Sắc mặt Quỷ tướng biến đổi mấy lượt, rồi khôi phục lại nét mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng nói: “Nếu không màng đến tính mệnh của Thánh nữ Nam Vực nhà ngươi, thì cứ việc tới!” Nói đến đây, gã tóm chặt cổ Vân Kinh cả hai đã lui gần đến bìa rừng, gã xoay người nhảy lên chiến mã chờ sẵn trong rừng, phóng ngựa chạy như điên.

Vân Kinh bị Quỷ tướng ôm chặt trước ngực, choáng váng gục đầu xuống, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Thánh Thiên Vực là có ý gì, vì sao lại nhắc nhở cô? Cho dù là lý do gì đi chăng nữa thì chắc chắn cũng không phải là muốn nhắc nhở cô phương pháp nhanh nhất đi vào lãnh thổ Nam Vực vương, người này nhất định là có âm mưu khác.

Y có thể có tính toán của riêng y, nhưng tuyệt đối không thể ngấm ngầm mưu tính cô vào trong được, cô sẽ không trở thành quân cờ của y. Vân Kinh cúi đầu xuống, bắt đầu đoán mục đích của Thánh Thiên Vực.

Tề Chi Khiêm thấy vậy lập tức vung tay lên, đưa mắt nhìn Sở Hình Thiên đứng cách đó không xa, đưa hai con ngựa qua đó, rồi y nhanh chóng đuổi theo hướng Quỷ tướng rút lui.

Sở Hình Thiên thấy vậy cũng không nói nhiều, nhảy người lên ngựa đuổi theo, chỗ này không thể ở lại lâu.

Thánh Thiên Vực nhìn đám người Nam Vực vương rút lui như thủy triều hạ xuống ở trước mắt, chậm rãi vung tay lên: “Ngoại trừ đại tướng, một mạng cũng không tha!”

“Rõ!” Lời đáp vang dội cất lên, binh lính phía sau y như hổ dữ xông chuồng, rất nhanh đuổi theo hướng rút lui binh lính của Nam Vực vương.

Muốn rút lui toàn vẹn sao, nghĩ hay thật, dù sao cũng phải để lại vài thứ để y còn giải bày với thiên hạ chứ.

Nghe tiếng chém giết từ xa xa truyền đến, Thánh Thiên Vực ngẩng đầu nhìn về dòng sông Cửu Khúc Long, Nam Vực Thánh nữ, Nam Vực vương, một con sông ngăn cách hai thế lực, bờ đối diện sông Cửu Khúc Long chính là lãnh thổ Nam Vực vương thống trị, đó là một mảnh đất phì nhiêu tươi tốt, đã yên lặng lâu như vậy, hai bên cũng nên náo nhiệt một chút rồi.

Khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười thâm sâu, gió thổi tung bay trường bào màu trắng, mái tóc đen lay động theo gió phất phơ hết như một vị thần.

Hết chương 129

Chương 130 – Rút củi dưới đáy nồi

Cảnh xuân đẹp đến mê hồn, từng cơn gió xuân ấm áp lướt qua, trong cung thứ tư – cung hoa đào, hoa đào hé nở như nàng thiếu nữ xuân thì lại càng thêm diễm lệ.

“Cái gì, Vân Kinh bị Nam Vực vương bắt đi?” Tiếng gầm giận dữ từ trong cung thứ ba truyền ra. Độc Cô Tuyết nhìn chăm chăm Phi Lâm đang đứng trước mặt, sắc mặt dữ tợn giống như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Phi Lâm đem long cân mà Vân Kinh bắt được ở sông Cửu Khúc Long đến cho Tuyết Cơ, chính y tự mình mang về, vì nếu để cho người khác mang thứ này về cho Tuyết Cơ thì y cũng không thể tin tưởng. Trong khi đó Đinh Phi Tình, Mộ Ải đã huy động lực lượng đuổi theo Nam Vực vương, không muốn về, cho nên y không còn cách nào khác.

Nghe vậy, Phi Lâm vừa phẩy tay, vừa chậm rãi nói: “Đúng vậy.”

Không ngờ rằng vừa nói hết câu, Độc Cô Tuyết phất tay áo một cái liền lao ra bên ngoài, cả người hấn tràn đầy sát khí, nếu đem so với cung thứ ba cực nóng này thì còn có phần khủng khiếp hơn.

Mặc Ngân thấy vậy lắc mình một cái che ở trước người Độc Cô Tuyết, sắc mặt cực kỳ khó coi, vội quát lên: “Bệ hạ, người không thể ra.” Độc Thiên Mạch trên người Độc Cô Tuyết còn chưa được giải, mặc dù ở trong cung thứ ba này thoát nhìn thì không có việc gì xảy ra, nhưng một khi đi ra khỏi nơi này, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

“Tránh ra.” Độc Cô Tuyết sắc mặt xanh mét, vung một quyền đánh thẳng về phía Mặc Ngân đang cản đường hấn. Mặc Ngân vốn không dám động thủ với Độc Cô Tuyết, nhưng trong tình huống này, y không động thủ chẳng lẽ để cho Độc Cô Tuyết đi ra ngoài. Lập tức căn rằng một cái, cũng vung một quyền đối đầu lại với Độc Cô Tuyết.

Mà lúc này, Tuyết Cơ ở bên cạnh mặt tái nhợt, Vân Kinh bị Nam Vực vương bắt đi, làm sao có thể?

“Không đúng, Vân Kinh tuyệt đối không thể xảy ra chuyện này.” Nhìn hai người vung quyền sắp đánh nhau đến nơi, Tuyết Lê vẫn với vẻ mặt sắc lạnh nhìn Phi Lâm, đột nhiên lạnh lùng nói.

Tay vung lên, đã sắp nện xuống người Mặc Ngân, Độc Cô Tuyết nghe thấy vậy cũng thu tay lại ngay, xoay người nhìn về phía Phi Lâm đang ngồi ở trên cái ghế dựa lớn màu đỏ kia, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã.

Hết sức nhàn nhã.

Nếu Vân Khinh thật sự gặp nguy hiểm, Phi Lâm tuyệt đối sẽ không có dáng vẻ này, y là sư phụ của cô, sự quan tâm của y đối với cô cũng không phải là giả, mà bây giờ y lại nhàn nhã như thế, chuyện này...

Tâm can Độc Cô Tuyết luống cuống một chút rồi liền bình tĩnh lại, quan tâm thái quá sẽ bị loạn, hẳn đã phạm phải sai lầm này.

Lạnh lùng trừng mắt nhìn Phi Lâm, trong mắt Độc Cô Tuyết sát khí ngập trời, tay siết chặt lại kêu răng rắc.

Bên cạnh Tuyết Lê thấy vậy âm thầm thở nhẹ ra, cái gọi là ngoài cuộc tình tảo còn trong cuộc u mê, chính là đạo lý này. Độc Cô Tuyết và Tuyết Cơ có mối quan hệ rất thân thiết với Vân Khinh, mà quá thân thiết dễ dẫn đến sai lầm.

Phi Lâm thấy Độc Cô Tuyết sát khí đầy người trừng mắt nhìn mình, không khỏi nhú mày cười cười sau đó chậm rãi nói: "Quả thật là bị bắt đi, nhưng mà cũng phải chia ra là chủ động hay là bị động đã."

"Nói rõ ngọn nguồn." Độc Cô Tuyết nghe vậy nhướng mày, trầm giọng quát.

Lập tức, Phi Lâm cũng không thừa nước đục thả câu, đem sự việc đã phát sinh dọc đường đi kể lại, nói hết cho Độc Cô Tuyết nghe.

Không khí cung thứ ba cực nóng, lúc này chỉ có giọng nói của Phi Lâm quanh quẩn trong đó.

Một lúc lâu sau, Độc Cô Tuyết nắm chặt tay thành quyền, cúi đầu quát: "Nàng thật ngu ngốc, nguy hiểm như vậy mà nàng còn đi." Hung hăng nện một quyền xuống, trên khuôn mặt kia ẩn chứa một tình cảm nóng bỏng mãnh liệt đến độ so với nham thạch nóng chảy đang tuôn tràn trong cung thứ ba này dường như còn nóng hơn.

Bị Nam Vực vương bắt đi, một mình lâm vào chốn nguy hiểm, cho dù có đám người Đinh Phi Tình, Mộ Ai đi theo phía sau nhưng mà việc này cũng rất nguy hiểm. Lần này Vân Khinh là vì hắn nên mới làm vậy, thực sự là không hề bận tâm đến sự an nguy của chính mình.

Vân Khinh, Vân Khinh, làm sao có thể không làm cho hắn yêu đến tận xương tủy, yêu đến tận tâm khảm được đây.

“Nam Vực vương tuy nguy hiểm, nhưng mà ta lại cảm thấy Thánh Thiên Vực còn nguy hiểm hơn.” Phi Lâm nhìn Độc Cô Tuyệt, trên nét mặt lười nhác, đột nhiên chợt lóe ánh nhìn sắc sảo.

Ngày đó, khi Vân Kinh bị bắt đi, Thánh Thiên Vực liền cho y uống một thứ, không biết là loại thuốc giải gì để giải độc dược của Nam Vực vương. Lúc đó thái độ của Thánh Thiên Vực vô cùng bình thản tự tại, hoàn toàn không có biểu hiện giống với thời điểm Vân Kinh bị bắt đi, y cho dù có ngu xuẩn đến mấy cũng nhìn ra bên trong có vấn đề.

Bởi vậy, chuyến đi này cũng giải thích vì sao y không để cho Tiểu Tả, Tiểu Hữu trở về, mà là y tự mình đi một chuyến, muốn sớm thông báo cho Độc Cô Tuyệt một chút. Cho dù y có bận tâm cũng không thể nhìn ra những vấn đề ẩn giấu ở trong này, dù sao bản thân Độc Cô Tuyệt cũng là một người ngồi trên ngôi cao, cả đời luôn chơi trò quyền lực và mưu kế chuyển đổi luân phiên trong lòng bàn tay, tuy không thể so với bọn họ về những chuyện trên giang hồ nhưng đối với hành động lẫn thủ đoạn của Thánh Thiên Vực, hẳn là so với bọn họ, hẳn có lẽ sẽ đoán ra được những điều ẩn chứa ở trong ấy.

Độc Cô Tuyệt nghe Phi Lâm nói vậy, hai mắt chợt lóe lên cái nhìn thật tàn khốc, sau giây phút mặt mày chấn động, ngón tay gõ gõ trên bề mặt đá đang ngồi, trầm giọng nói từng chữ từng chữ một: “Mượn cơ hội dụng binh, thống nhất Nam Vực.”

Tám chữ lạnh lùng thốt ra, Tuyệt Cơ và Tuyệt Lê vô cùng kinh ngạc ngược mắt nhìn nhau, há to miệng nói không ra lời. Thánh nữ Nam Vực và Nam Vực vương giằng co nhau đã hơn một ngàn năm nay, thế lực của hai bên đều đã được củng cố. Hiện tại có cơ hội tốt như vậy để thôn tóm, Thánh Thiên Vực quả nhiên là có chủ ý này.

Tuyệt Cơ và Tuyệt Lê không giấu nổi sự khiếp sợ, nhưng Phi Lâm đã có đoán được ít nhiều sự việc này nên vẻ mặt cũng không thay đổi nhiều, gật gật đầu trầm giọng nói: “Ta cũng đoán thế, bằng không vào thời điểm cuối cùng y mới chạy tới, lại còn khua chiêng đánh trống như vậy, còn không hiện rõ ra ý đồ gì sao. Rõ là y cần lấy một cái cớ, một cái cớ để có thể dụng binh đánh Nam Vực vương.”

Trên mặt Độc Cô Tuyệt tức thì nổi lên một sự hưng phấn không hề giấu diếm khi gặp được địch thủ. Thánh Thiên Vực làm nhiều chuyện như vậy, chỉ vì dã tâm của y là muốn hoàn toàn thống nhất Nam Vực. Lợi hại, lợi hại, tình cảm của bọn họ đều trở thành quân cờ trong tay y, lấy hắn kiểm chế Vân Kinh, lấy Vân Kinh kiểm chế Nam Vực vương, cao thủ. Đời này của hắn còn chưa gặp kẻ nào dám lấy hắn làm quân cờ như vậy đâu.

“Y muốn thống nhất Nam Vực, vừa vặn lúc này chúng ta có thể đục nước béo cò.” Mặc Ngân đang trầm mặc một bên đột nhiên đề thấp giọng xuống nói.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy hơi gật đầu rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Phi Lâm: “Tình hình hiện tại?”

“Truyền lệnh bốn phương, gióng trống khua chiêng, kích động sĩ khí, binh sĩ đã tập kết ở bên cạnh sông Cửu Khúc Long, y muốn dẫn binh tấn công Nam Vực vương.” Trên đường từ sông Cửu Khúc Long trở về U thành, dọc đường đi Phi Lâm đã thu hết mọi biến động vào tầm nhìn.

“Hành động nhanh thật.” Tuyệt Lê lạnh lùng mở miệng nói một câu.

Hành động nhanh như vậy, lại tập kết đúng chỗ như thế, chỉ có thể nói một cách rõ ràng là Thánh Thiên Vực đã sớm có sự chuẩn bị, hoặc là y đã sớm bắt đầu chuẩn bị. Dã tâm của kẻ này không chỉ dừng trên lãnh địa của Thánh nữ mà đã sớm bước sang phần lãnh thổ của thế lực Nam Vực vương. Vừa nghĩ đến đây, Tuyệt Lê không khỏi rung mình một cái, bà ta còn tự cho là mình có bản lĩnh, thì ra là ở trước mặt Thánh Tông, có lẽ bà ta cũng chẳng là gì cả.

Độc Cô Tuyệt nghe thấy Tuyệt Lê nói như vậy, đột nhiên mặt mày sáng ngời, một nụ cười tà mị đắm mùi máu dần dần lan rộng trên mặt hân.

“Phụ trách trấn thủ U thành là ai?” Độc Cô Tuyệt lạnh lùng nhìn Tuyệt Lê.

Tuyệt Lê nghe thấy Độc Cô Tuyệt hỏi như vậy, hơi kinh ngạc một chút, rồi nói: “Là Lâm vương của Thánh Tông, cũng có thể nói là tâm phúc của Thánh Thiên Vực.”

“Chắn chắn?”

“Chắc chắn.” Tuyệt Lê làm Thánh nữ hai mươi năm, tuy rằng kết quả vẫn là thất bại thảm hại, nhưng mà chút việc ấy bà ta vẫn có thể thám thính ra. Nếu ngay cả đối thủ là ai cũng không biết thì bà ta làm Thánh nữ nhiều năm như vậy cũng chỉ như một con rối gỗ không hơn không kém mà thôi.

Lâm vương là người Thánh Tông yêu cầu bà phong vương khi bà còn tại vị, là đại tướng hàng đầu dưới tay Thánh Thiên Vực, chấp chưởng binh quyền lớn nhất, chỉ nghe lời của Thánh Tông, cũng chính là nghe theo lệnh điều động của Thánh Thiên Vực. Khi Thánh Thiên Vực không có mặt, nơi này đương nhiên là do y nắm quyền.

Vốn nghĩ rằng Kỳ vương sẽ đoạt được quyền lực đó, tất nhiên gã ta cũng là một thủ hạ rất tài giỏi bên cạnh Thánh Thiên Vực. Không ngờ trước đó vài ngày, Thánh Thiên Vực hạ mệnh lệnh xuống trực tiếp đem Kỳ vương đầy ải đi trấn thủ nơi biên ải hoang vu. Tất cả mọi binh quyền lớn nhỏ đều bị tước hết, đơn giản chỉ bằng một câu nói, y từng đắc tội với Vân Khinh. Bởi vậy ngoại trừ Kỳ vương ra thì cũng chỉ còn lại có Lâm vương.

Độc Cô Tuyết thấy Tuyết Lê khẳng định một cách chắc chắn, lạnh lùng gật đầu, trầm giọng nói: "Khá lắm."

Mặc Ngân nghe được lời ấy của Độc Cô Tuyết, hai mắt khẽ chớp động, hai tròng mắt ánh lên một tia hưng phấn: "Bệ hạ, ý của người là?" Ý đi theo Độc Cô Tuyết lâu nhất, đối với tâm ý của Độc Cô Tuyết có thể đoán được tám chín phần.

"Dám lợi dụng ta sẽ trả giá rất đắt, không phải y thích thế lực của Nam Vực vương sao, vậy thì ta sẽ hoàn thành tâm nguyện cho y." Trên mặt Độc Cô Tuyết chợt lóe qua một tia sát khí, vô cùng ngoan độc.

Phi Lâm vừa nghe Độc Cô Tuyết nói xong, đột nhiên mở to mắt, nhìn Độc Cô Tuyết nói: "Ý của người là?"

Độc Cô Tuyết không trả lời Phi Lâm, chỉ nhìn Phi Lâm nở nụ cười cực kỳ lãnh khốc, trong nụ cười kia tràn ngập máu lạnh và sát khí.

"Thuật con rồi, người biết không?" Chậm rãi quay đầu, Độc Cô Tuyết với vẻ mặt sắc lạnh nhìn Tuyết Lê. Vì ở trong này nhằm chán, Vân Kinh đem những bộ sách vốn chỉ để cho Thánh nữ xem ở trong hoàng cung Thánh nữ đưa hết đến cho hắn. Trong số đó có thuật con rồi, vẫn còn in đậm trong trí nhớ hắn.

Đầu tiên Tuyết Lê không hiểu được ý của Độc Cô Tuyết, vẫn bình thản nhìn Độc Cô Tuyết và Mặc Ngân. Lúc này nghe Độc Cô Tuyết vừa hỏi như vậy, chợt giật mình một cái, trên mặt hiện ra sự sáng tỏ lẫn kích động nên liên tục gật đầu nói với hắn: "Biết, ta sẽ làm."

Tuyết Cơ nghe Độc Cô Tuyết hỏi như vậy, tuy rằng bà không quan tâm đến những việc lớn, nhưng thuật con rồi có thể dùng để làm gì thì bà vẫn hiểu rõ, nên không khỏi trừng lớn mắt nhìn Độc Cô Tuyết.

Phi Lâm cũng đã xem qua thứ này, giây phút này vừa nghe thấy vậy trên mặt chợt lóe lên những tia sáng mãnh liệt, ngời thẳng lưng nhìn Độc Cô Tuyết, trên mặt khẽ mỉm cười.

"Nhưng mà, việc này..."

"Cho ta thời gian một buổi tối, ta sẽ xử lý việc này." Độc Cô Tuyết ngăn lời Tuyết Lê đang ập a ập ứng, lạnh giọng quát.

Tuyết Lê nghe thấy vậy cùng Tuyết Cơ liếc mắt nhìn nhau, một lát sau gật đầu một cái. Rời khỏi nơi này một buổi tối mà máu huyết không đông lại thì hai người bọn họ nghiên cứu nhiều ngày như vậy cũng có thể miễn cưỡng làm được.

Phi Lâm vừa nhìn thấy vậy, nét nghiêm túc trên mặt hoàn toàn biến mất. Y nhìn Độc Cô Tuyết lắc đầu khẽ cười nói: “Được vương Đại Tần, sát phạt thiên hạ, thủ đoạn vô song, quả nhiên là không dễ đắc tội.”

Độc Cô Tuyết nghe vậy ngẩng đầu nhìn Phi Lâm, cả người tỏa ra khí chất vô cùng khí phách, trầm giọng lạnh lùng nói: “Dám lợi dụng ta và Vân Khinh, mà không trả giá cực lớn, kẻ đó chưa sinh ra trên đời này đâu. Là chính y cho ta cơ hội, cũng đừng trách ta không khách khí với y.”

Lời nói lạnh lẽo như băng giá quanh quẩn ở bên trong cung thứ ba, tràn ngập sự kiêu ngạo.

“Được được, xem ra chúng ta thực sự không cần lo lắng cho người, nơi này người tự xem xét rồi làm đi, ta đi tìm Vân Khinh.” Phi Lâm cười lớn đứng dậy nói với Độc Cô Tuyết.

Cái gì gọi là rút củi dưới đáy nồi? Cái gì gọi là cưu chiếm thước sào^(*)? Có lẽ vào thời điểm Thánh Thiên Vực ở tại nơi của Nam Vực vương xưng vương xưng bá, Độc Cô Tuyết sẽ làm cho y biết rõ ý nghĩa của hai câu thành ngữ này.

(*) Cưu chiếm thước sào: Chim tu hú chiếm chỗ chim khác, Con chim tu hú vụng về không biết làm tổ nên thường dễ trúng vào tổ chim khác nhờ nó ấp hộ. Chim tu hú non thường có kích thước lớn hơn các con chim non khác trong tổ để nhờ, nên không những chiếm tổ mà còn tranh hết thức ăn của các con non khác. Ý ở đây là chiếm chỗ và lợi ích của người khác với thái độ kịch liệt.

Trên thế gian này, dám đem Độc Cô Tuyết đặt vào một nơi để có thể khắc chế được hẳn, nhưng đồng thời lại cho hẳn ở trong trung tâm đầu não của mình, đây là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

“Bảo vệ nàng thật tốt.” Độc Cô Tuyết không ngẩng đầu nhìn Phi Lâm, trầm giọng nói một câu, bắt đầu xem xét các mọi việc sắp làm.

Phi Lâm bước ra ngoài không chút chần chừ, nghe vậy cũng chỉ thản nhiên vẫy vẫy tay áo bào, bước ra khỏi cung thứ ba, ý tứ của hai người thật sự là rất rõ ràng.

Khi tự mình đến nơi này một chuyến với Độc Cô Tuyết, Phi Lâm đã đem toàn bộ tâm tình buông xuống, quyền mưu, quả nhiên vẫn là một gánh xiếc của đế vương, thứ này bọn họ vốn không màng, bọn họ chỉ cần coi chừng Vân Khinh thật tốt thì được rồi.

Hoa đào bay bay trong gió, một khung cảnh mùa xuân thật rạng rỡ.

Nam Vực, càng hướng tới phía nam, địa hình lại càng bằng phẳng hơn. Bởi vậy trong phạm vi thể lực của Nam Vực vương, so với thể lực của Thánh nữ, chưa nói tới thứ gì khác, chỉ cần nói đến con đường đi này thật ra cũng đã có phần hơn.

Một rừng hoa sáng lạn, ong bướm bay lượn dập dìu khắp nơi, thật đẹp.

Bên cạnh một dòng suối nhỏ trong vắt uốn lượn, một đám người ngựa đang tạm dừng chân để nghỉ ngơi dưỡng sức. Trong đó rất đông binh lính vây quanh một chiếc xe ngựa ở giữa, ngay cả khi đi lấy nước để dùng cũng luân phiên nhau, chung quanh xe ngựa chưa bao giờ có dưới một trăm người. Xem ra người ngồi trên xe ngựa này hết sức quan trọng.

“Uống miếng nước đi.” Giọng nói mềm nhẹ thốt lên, Tề Chi Khiêm vẻ mặt mỉm cười đưa cho Vân Kinh một bát nước trong.

Vân Kinh ngồi tựa vào bên trong xe ngựa, giương mắt nhìn thoáng qua Tề Chi Khiêm, lạnh lùng không hề động đậy.

Phượng Ngâm Tiêu Vĩ trên người cô lúc này không biết đã rơi vào tay ai, còn hai tay cô thì bị buộc chặt bởi một chiếc khăn lụa. Bên trong xe ngựa lan tỏa một mùi hương nồng đậm, vây quanh người cô, chính là mùi hương của loại độc ở sông Cửu Khúc Long ngày ấy, làm cho cả người cô không có một chút sức lực nào.

Tề Chi Khiêm thấy Vân Kinh lạnh lùng nhìn y, không khỏi hơi cười khổ một chút, sau đó mềm nhẹ nói: “Đừng nóng giận, nàng cũng biết nếu không làm như vậy thì khó mà giữ được nàng, mong nàng hiểu đừng trách tội ta.”

Dừng lại một chút sau đó y nhích người về phía trước, đưa chén nước cầm trong tay tới bên miệng Vân Kinh, nhẹ giọng nói: “Nào, nàng mau uống nước đi, từ đây đến hoàng cung Nam Vực còn khá xa, không thể để chuyện không hay gì xảy ra với nàng được.”

Vân Kinh nhìn vẻ mặt ôn nhã của Tề Chi Khiêm, trên mặt hiện lên một tia sắc lạnh. Gã này, cô không thích.

“Đã giữ thể diện cho mà còn không biết điều, muốn uống thì uống nhanh, không uống thì đem đổ, con mẹ nó.” Đúng lúc này, Quỷ tướng đang ngồi ngoài cửa xe ngựa đột nhiên quay người lại, giăng mạnh tay Tề Chi Khiêm. Tề Chi Khiêm vốn không phòng bị bàn tay run lên, nước trong bát lập tức bắn tung tóe ra, văng khắp nơi trên mặt, trên người Vân Kinh.

Tề Chi Khiêm bắt giắc khẽ chau mày.

“Hừ.” Quý tướng thấy vậy hừ lạnh một tiếng, trên mặt thật sự là hèn mọn vô cùng, y làm bộ như sẽ đoạt bát nước trong tay Tề Chi Khiêm. Tuy nhiên lại âm thầm dùng lực, định đem toàn bộ bát nước kia đổ vào đầu Vân Kinh.

“Tay vững chút.” Đúng lúc này, một giọng nói trầm ổn vang lên, một bàn tay vươn tới nhanh như tia chớp, giữ lấy tay Quý tướng, đề bát nước kia lại, đó là Sở Hình Thiên.

Quý tướng sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Sao, đau lòng?”

Sắc mặt Sở Hình Thiên cũng nặng nề, giận dữ nhìn Quý tướng, trầm giọng nói: “Mặc kệ thế nào, nàng vẫn là Thánh nữ Nam Vực, là người có địa vị ngang hàng với Nam Vực vương người. Nam Vực vương mời nàng đến, cũng không phải là để cho người có quyền hạ nhục nàng. Nếu nàng xảy ra chuyện gì, Nam Vực vương không có Thánh nữ làm bình phong. Ta chỉ muốn xem xét lại một chút, để coi một trận sắp tới các người ứng phó thế nào? Sẽ giải thích như thế nào với hiệp nghị của chúng ta.”

Lời nói lạnh lẽo tuôn ra, nhưng lại là những lời đánh trúng ngay những điểm mấu chốt. Trên mặt Quý tướng vốn đã không hề có chút huyết sắc, nay lại càng thêm nhợt nhạt, xanh mét một màu.

“Lời Sở vương nói thật có lý, Quý tướng hôm nay bị thương vì bắt giữ được Thánh nữ Nam Vực, công lao lớn như thế, Nam Vực vương tất nhiên sẽ có thưởng thật hậu. Cũng không nên vì việc nhỏ mà làm lỡ mất việc lớn.” Tề Chi Khiêm vẫn duy trì nét thản nhiên tươi cười trên mặt, quay sang nói với Quý tướng.

Quý tướng nghe thấy vậy, liếc nhìn ba người một cái, hừ một tiếng thật mạnh rồi vung tay xoay người ra ngoài.

Một đòn tấn công của Thánh Thiên Vực đã gần như phế bỏ một nửa võ công của y, lúc này y không muốn mượn chuyện này để nói chuyện của mình.

Nhìn Quý tướng rời đi, Sở Hình Thiên không hề liếc nhìn Vân Kinh nằm ở bên trong xe ngựa lấy một cái, xoay người bước ra theo. Tề Chi Khiêm thấy vậy, nhẹ nhàng cầm bát nước trong tay đặt ở bên cạnh Vân Kinh, khẽ mỉm cười nói: “Không có độc, đừng làm khó dễ chính mình.” Dứt lời, nhẹ nhàng buông tấm màn che của xe ngựa xuống rồi cũng rời đi. Y biết tuy rằng Vân Kinh trúng độc, nhưng mà thứ thuốc này ở trên người nàng chỉ có tác dụng làm tay chân bủn rủn, thân thể không thể động đậy, còn cổ tay khẽ nhúc nhích cũng không có vấn đề gì.

Vân Khanh nằm bên trong xe ngựa, yên lặng không hề động đậy, một lúc lâu sau mới cầm lấy bát nước kia lên uống mấy ngụm rồi chậm rãi ngồi dậy, giãn gân cốt một chút, sau đó không nói gì, lại nằm ngã xuống một lần nữa, vẫn duy trì tư thế như vừa rồi, không phát ra một tiếng động nào.

Độc tố này quả thật là nhằm vào quả trường sinh để khống chế cô, có thể làm cho cô có cảm giác buồn rầu, nhưng mà cũng thực đáng tiếc, cô đã ăn qua rất nhiều thuốc giải độc. Cho dù thứ độc dược này có mạnh đến mấy, cũng chỉ có thể làm cho cô có cảm giác mệt mỏi một chút mà thôi, chưa đủ để khống chế cô đâu.

Lấy tinh chế động, Tuyết Sơn là thánh địa của Nam Vực vương, cô đang chờ mục tiêu sắp tới.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua bên ngoài xe ngựa, sau một hồi nghỉ ngơi hồi phục lại sức, đội ngũ người ngựa lại một lần nữa tiến về phía trước.

Thời gian chớp nhoáng, mới đó mà đã hai ngày trôi qua. Trong bóng đêm tĩnh mịch, từng cơn gió thổi qua lạnh lẽo, ánh trăng giấu mình trong những tầng mây u ám, tất cả là một vùng tối thăm thẳm.

Đột nhiên ngay lúc này trong bóng đêm tối tăm đó hai bóng người xuất hiện nhanh như ma quỷ, lặn mình vài cái đã xâm nhập vào Lâm vương phủ.

Bên trong vương phủ thật hoa lệ, tuy không thể so với thất quốc về mức độ xa hoa hay là mức độ khéo léo, tinh xảo, nhưng lại là một tòa nhà mang đậm nét thiên nhiên hoang dại, trong giản dị lại ẩn chứa xa hoa, so với vương phủ của thất quốc cũng không hề thua kém.

Trong vương phủ lối đi chằng chịt, nhiều đường quanh co, thật là phức tạp.

Bóng đen chợt nhoáng lên, dường như nắm bắt rất rõ đường đi nước bước trong phủ này, chọn đường có thể tránh được binh lính tuần tra, hơn nữa lại có một thân võ nghệ cao cường, đi vào vương phủ mà như vào chốn không người.

Đã quá nửa đêm, thủ vệ trong phủ đã ngừng tuần tra, người trong phủ đều đã nghỉ ngơi, sự tĩnh lặng bao trùm cả không gian.

Không một tiếng động nào, gỡ từng viên gạch ngói trên mái phòng ngủ của Lâm vương, Độc Cô Tuyết nhẹ nhàng như một con báo lén lút xâm nhập.

Trên chiếc giường gỗ lim lớn, một gã đàn ông đang nằm ngủ miên man.

"Ai?" Đột nhiên nhận thấy trong phòng có khí thế bất thường, Lâm vương nháy mắt bình tĩnh, không kịp mở mắt, vung tay chớp lấy thanh kiếm để dưới gối. Thản nhiên xâm nhập vào phòng của y, dựa vào hơi thở của kẻ đó, y mới phát hiện ra đương nhiên người tới phải là kẻ địch.

Y đã nhanh, Độc Cô Tuyết còn nhanh hơn, ánh kiếm sắc lạnh vụt qua, một kiếm đâm thẳng vào yết hầu của Lâm vương, luồng khí rét lạnh từ thanh kiếm xẹt qua ngực y, luồng sát khí lạnh lẽo làm cho người Lâm vương run lên, áp lực đè nặng xuống, áp sát trên người y đến độ y muốn thét lên cũng kêu không được.

Lâm vương hoảng hốt, từ khi nào mà U thành lại có một nhân vật lợi hại như vậy đến đây thế này. Tay cầm kiếm lập tức phản công, liều mạng đâm về phía ngực của Độc Cô Tuyết. Đây chính là đấu pháp lưỡng bại câu thương, đã không thể tự cứu chính mình, vậy chỉ còn cách bức bách đối phương để tự cứu lấy bản thân mình.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cổ tay run lên, hai ngón tay trái vung ra bắt chặt lấy mũi kiếm của Lâm vương, lưỡi kiếm trong tay phải vẫn không ngừng chuyển động, đâm xuống rất nhanh không chút đắn đo.

Giữa khung cảnh tối tăm không thấy rõ động tác của người trước mắt, chỉ có thể dựa vào tiếng gió truyền tới để phán đoán, lúc này Lâm vương vừa nghe thấy tiếng gió chợt biến sắc, vội đá một cước thật mạnh vào mép giường, rồi phóng về phía sau như tia chớp, y không mong có thể tránh được một kiếm này, chỉ cầu có thể có một cơ hội để thở trong chớp mắt.

Đương nhiên Độc Cô Tuyết làm sao có thể cho y cơ hội như thế, thanh kiếm đầy uy lực theo sát người y, mũi kiếm không hề rời khỏi nơi nguy hiểm nhất của Lâm vương.

Liên tiếp giao thủ, chỉ trong chớp nhoáng, tốc độ nhanh đến mức giống như tia chớp lóe ngang trời.

Lâm vương nghe tiếng gió thì đã biết rằng lần này muốn tránh cũng không thể tránh được, không hề chống cự lại, trường kiếm trong tay không vung lên để cứu mình nữa, dang rộng tay, toàn bộ những chỗ hiểm trên thân mình đều phơi bày, không hề phòng thủ, chỉ giương kiếm lên hung hăng đâm thẳng về lồng ngực của Độc Cô Tuyết. Tay kia vỗ mạnh lên mép giường, lập tức một âm thanh hưởng ứng muồn màng vang lên.

Rõ ràng là không muốn sống nữa.

Độc Cô Tuyết thấy vậy nhíu mắt lại, trường kiếm trong tay càng nhanh hơn, vây quanh Lâm vương không ngừng tấn công. Kiếm khí tỏa ra dày đặc, nhắm thẳng vào các vị trí hiểm yếu trên người Lâm vương, lưỡi kiếm sắc nhọn xẹt qua da thịt y. Tại nơi tối tăm mờ mịt thế này, dùng mắt thường căn bản không thể thấy bất cứ thứ gì, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà thôi, mũi kiếm không ngừng đâm chém như thế, khiến Lâm vương có

cảm giác những mũi kiếm đó như bị phóng đại lên vô số lần. Y chợt nhận ra rằng cái chết đang đến gần, không khỏi cả người lông tơ đều dựng đứng, trong nháy mắt cảm thấy cực kỳ hoảng sợ.

“Vương gia, có phải xảy ra chuyện gì không ạ?” Đúng vào lúc này, giọng nói của binh lính tuần tra ở bên ngoài vang lên, một tiếng động hưởng ứng muện màng kia vang lên, tuy rằng không lớn, nhưng đối với những thủ vệ đã trải qua huấn luyện mà nói thì đã đủ rồi.

“Nhanh.” Tuyết Lê đi theo phía sau Độc Cô Tuyết, di chuyển từ trên mái hiên xuống dưới thật cẩn thận, nghe thấy vậy vội đè thấp giọng xuống nhỏ đến mức giống như muỗi bay vo ve bên tai lo lắng nhắc nhở.

Độc Cô Tuyết không nói gì, trường kiếm trong tay càng nhanh như gió, làm cho Lâm vương không thể nào chống trả lại kịp, mũi kiếm lạnh lẽo gần như đã sắp đâm vào giữa trái tim y, sự lạnh lẽo này, hơi thở nặng nề của thần chết này sao gần y đến vậy.

“Vương gia, Vương gia...” Ngoài phòng tiếng gào càng lớn hơn, trong đó để lộ ra cả sự lo lắng.

“Keng.” Trường kiếm trong tay Lâm vương phát ra tiếng động, y đã đánh lên thân kiếm trong tay Độc Cô Tuyết, khoảnh khắc hai thanh kiếm va chạm vào nhau đã tỏa ra một tia lửa ở trong bóng đêm tối tăm, chiếu sáng khuôn mặt Độc Cô Tuyết.

“Là người.” Lâm vương dựa vào ánh sáng mới lóe lên liếc mắt một cái nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của Độc Cô Tuyết, lập tức hai mắt trợn lên, trên khuôn mặt hiện lên vừa là sự cuồng nộ, vừa là khiếp sợ, lại còn kinh ngạc. Những cảm xúc thật mạnh mẽ đan xen vào nhau làm cho thần sắc của y trong nháy mắt trở nên thật dữ tợn.

Thứ Độc Cô Tuyết muốn chính là điều này, trong ánh sáng yếu ớt, kiếm sắc trong tay Độc Cô Tuyết đâm tới ngay trên cổ Lâm vương tạo ra một vết máu nhỏ.

Tuyết Lê đứng ở bên cạnh Độc Cô Tuyết thấy vậy, lập tức hành động, từ ngón tay của bà ta bắn ra một viên nho nhỏ màu đen hướng tới vết máu trên cổ Lâm vương. Mọi việc xảy ra nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy sắc đỏ của máu nữa. Khuôn mặt Lâm vương trước đó vốn đang dữ tợn vô cùng, đột nhiên dường như là y hiểu rõ cái gì đang xảy ra, trong khoảnh khắc sắc mặt tái nhợt. Trên mặt y biểu lộ ra một nét mặt như vừa không dám tin vừa hoảng sợ sâu sắc, y cắn răng một cái, tay cầm kiếm liền hướng về cổ của chính mình cửa mạnh xuống, đương nhiên là muốn tự sát.

Độc Cô Tuyết đã sớm có sự chuẩn bị, lập tức hai ngón tay duỗi ra kẹp lấy thanh kiếm trong tay Lâm vương ngăn chặn lại ý định tự sát của y.

Thanh kiếm khẽ rung lên, mặc dù đã ngăn trở được nhưng cũng đã làm ngón tay của Độc Cô Tuyết bị thương, thế nhưng Độc Cô Tuyết không hề có một chút biểu hiện khác thường nào, từ ngón tay của hấn bắn ra một giọt máu đỏ nhanh chóng dính vào cổ Lâm vương, bao trùm lên vết đỏ trên đó.

Ánh lửa vụt tắt, tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt.

“Vương gia, Vương gia, xảy ra chuyện gì, thứ lỗi cho ty chúc thất lễ.” Bên ngoài cửa, bọn thị vệ không đợi được Lâm vương trả lời, hơi nóng nẩy, liền phá cửa lớn rồi vọt thẳng vào phòng ngủ phía trong.

Ánh sáng từ cây đuốc trong khoảnh khắc chiếu sáng toàn bộ căn phòng, tất cả cảnh sắc bên trong được chiếu rọi một cách rõ ràng, chỉ có một mình Lâm vương, nào còn bóng dáng của Độc Cô Tuyết và Tuyết Lê ở đây nữa chứ.

“Bổn vương không sao, chỉ gặp ác mộng thôi, lui đi.” Lâm vương đưa lưng về phía mọi người, đưa tay sửa sang lại giường chiếu, trong phòng không có dấu vết đánh đấu, trên người Lâm vương cũng không hề có tổn thương gì, nhìn qua thật sự là rất bình thường.

Bọn thị vệ vọt vào đến thấy vậy vội đưa mắt nhìn nhau xom khom người nói: “Rõ.” Rồi lui xuống rất nhanh, ánh lửa phòng trong sáng rực lên rồi lại dập tắt đi trong nháy mắt, trả lại một không gian ảm đạm cho căn phòng.

Lâm vương sửa sang lại giường chiếu xong, chậm rãi bước tới ngọn đèn trước mặt, châm một ngọn đèn lên, trong ánh đèn hiện lên một bóng dáng mặc trường bào thật hoàn hảo thế nhưng khi nhìn đến trước ngực thì lại là một mảnh rách nát, vết máu tươi rỉ ra, che kín miệng vết thương nhọt nhọt, trong đôi mắt của y hiện lên nét ngây dại.

“Lâm vương.” Giọng nói trầm thấp mà tàn bạo vang lên, Độc Cô Tuyết từ phía sau tấm rèm bước ra, nhìn Lâm vương lạnh lùng nói.

“Dạ.” Lâm vương chậm rãi quay đầu, nhìn thoáng qua Độc Cô Tuyết rồi cúi đầu đáp, thần thái rất là tôn kính.

Độc Cô Tuyệt vừa thấy như thế khóe miệng chậm rãi tươi cười thật gian tà, thuật con rối, Nam Vực, không thể không nói những lời đồn đoán về nơi này tuy hư hư ảo ảo mang một nét thần thánh khó lường nhưng cũng chẳng sai là bao.

Thuật con rối, nói trắng ra thì cũng là dùng độc, là một loại độc cổ xưa mà Nam Vực am hiểu nhất. Người sử dụng thuật này lợi dụng hiệu quả của độc dược trong một thời gian ngắn để khống chế cảnh giới tinh thần của người khác, khiến cho người đó mơ mơ màng màng, sau đó nếu có một người mà y khắc sâu trong trí nhớ vì sợ hãi, hoặc là người mà y tôn kính đến hỏi vấn đề gì, y nhất định sẽ nói cho biết hết tất cả mọi việc. Sau khi xảy ra thì chính bản thân mình cũng không biết gì nữa, đây là một loại thủ đoạn đặc biệt Nam Vực đã từng dùng để thẩm vấn tội phạm.

Hắn đối với Lâm vương mà nói cũng thừa biết rằng tôn kính thì không có khả năng, nhưng mà sợ hãi thì thật ra có thể làm được. Bởi vậy trong thời điểm ranh giới của sinh tử đã cố hết sức đem nỗi sợ hãi của Lâm vương dâng cao triệt để trong khoảnh khắc, rồi để cho Tuyệt Lê hạ độc quả nhiên là hiệu quả vô cùng.

Chẳng qua Lâm vương này là người quá mạnh mẽ, ngoại trừ Thánh Thiên Vực ra thì y là người có bản lĩnh thuộc hàng nhất đẳng, hoàn toàn có thể cùng tọa trấn Thánh nữ cung. Do vậy bình thường không có ai dám đến tìm y để sử dụng thuật con rối, bởi vì không ai có khả năng bức cho tâm can của y sợ hãi đến cực độ, mà ngược lại còn bị y dọa cho sợ đến chết khiếp, như thế chẳng phải mất nhiều hơn được hay sao. Bởi vậy cho dù Tuyệt Lê cũng đã từng nghĩ đến cách này nhưng cũng không có năng lực để ra tay, mà thực ra cũng không có cơ hội để ra tay.

Nhưng mà, những người này không bao gồm Độc Cô Tuyệt trong đó.

Tuyệt Lê theo phía sau Độc Cô Tuyệt đi ra vừa nhìn thấy vậy trên khuôn mặt lạnh lẽo của bà ta hiện lên một tia hưng phấn và thù hận, gắt gao nhìn chăm chăm vào ánh mắt man dại của Lâm vương.

Chỉ cần trong vòng ba ngày dùng thuật con rối này, ngay tại thời điểm chưa giải trừ hết độc, Thánh Thiên Vực cũng không hề biết, và cũng không phát hiện ra được, vì Lâm vương cũng sẽ không dễ dàng đến được Thánh nữ cung. Nhưng khi có con rối này trong tay coi như bọn họ đã quyết định tất cả mọi chuyện rồi.

“Thánh Thiên Vực chỉ thị cho ngươi cái gì?” Độc Cô Tuyệt nắm tay thu hồi nhuyễn kiếm cho vào bao trên thắt lưng, rồi đưa tay ôm ngực. Vừa rồi hắn sử dụng nội lực quá nhiều, tuy Tuyệt Cơ đã tạm thời áp chế độc Thiên Mạch để nó không phát tác trong vòng một buổi tối, nhưng có lẽ đã đến lúc rồi, bởi hắn đã loáng thoáng cảm thấy những cơn đau bắt đầu tràn ngập, xem ra hắn phải nhanh chóng kết thúc việc này, đã không còn bao nhiêu thời gian nữa.

“Thánh tử phân phó chúng ta...”

“Bản đồ phân bố quân sự của các người?”

“...”

“Mục đích của các người là gì?”

“...”

“Tất cả thế lực của các người bố trí như thế nào?”

“...”

Trong căn phòng tĩnh lặng của Lâm vương, y đang cúi đầu nói chuyện, mỗi lần tiếng nói vang lên cũng là lúc bại lộ ra những vấn đề trọng tâm và cốt yếu của câu chuyện.

Hết chương 130

Chương 131 – Ngâm bồ hòn

Gió nhẹ nhàng thổi qua, sắc trời dần thay đổi.

Quý tướng, Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên, đi suốt ngày đêm về hoàng cung Nam Vực, cũng đã nửa tháng trôi qua.

Bầu trời cao rộng, mặt đất bằng phẳng.

Không giống U thành núi non chập trùng, hoàng cung Nam Vực nằm trên vùng đồng bằng, đường thông bốn hướng. So với lãnh địa của thế lực Thánh nữ mà nói nơi này được thiên nhiên ưu đãi, hết sức phồn hoa.

Tại Kim điện của Hoàng cung Nam Vực.

“Bẩm Bệ hạ, ty chúc đã hộ tống Thánh nữ Nam Vực đến Bình Thành làm khách.” Giọng nói cung kính mà lạnh lẽo vang lên, Quý tướng với vẻ mặt tái nhợt đang quỳ giữa đại điện.

Văn võ đại thần đứng hai bên, nghe lời tấu đều nhìn nhau, trên gương mặt đồng loạt hiện lên vẻ vui mừng lẫn thấu hiểu. Tin tức trên bờ sông Cửu Khúc Long vốn đã truyền khắp quần thần trong triều, làm khách là giả, bị bắt là thật.

Nhiều năm nay, tuy rằng hai bên đối địch và cũng âm thầm giở không ít thủ đoạn, nhưng cả hai bên đều phòng bị rất tốt, muốn ra tay đúng là nói dễ hơn làm. Thật không ngờ hôm nay có thể bắt được Thánh nữ Nam Vực làm tù binh, đây chính là một tin tức tốt nhất chấn động đất trời. Có Thánh nữ Nam Vực trong tay, thế lực Thánh nữ còn dám làm gì nữa chứ. Tin tức binh sĩ đang tập kết trên bờ sông Cửu Khúc Long, rồi gì mà Thánh tử muốn phát binh chứ. Đúng là không chịu nhìn lại xem vua của bọn chúng đang ở trong tay ai, tại sao phải sợ y chứ.

Hơn nữa, nghe nói rằng Thánh nữ đời này vẫn chưa có con, Tuyệt tộc cũng chưa có Thánh nữ nối nghiệp. Nếu có gì sơ xuất thì toàn bộ lãnh thổ Thánh nữ thống trị nhất định sẽ rối loạn. Không cần bọn họ phải ra tay, một nửa thế lực kia chắc chắn sẽ sụp đổ.

Nghĩ đến đây, trên gương mặt toàn bộ văn võ chúng thần ở đại điện đều mang theo ý cười vui sướng khó có thể nói thành lời.

Nam Vực Vương ngồi trên cao nghe vậy ánh mắt trở nên sắc bén, gật đầu nói: “Khó có dịp được Thánh nữ đến làm khách, quả nhân tất nhiên sẽ khoản đãi hậu hĩnh, người đâu?”

“Bẩm Bệ hạ, vì đường xá xa xôi, ty chúc đi quá gấp gáp nên tạm thời Thánh nữ Bệ hạ đã lâm bệnh nhẹ. Ty chúc cả gan, đã mời Cao công công sắp xếp trước chỗ nghỉ ngơi rồi ạ.”

Lời này vừa nói ra, tất cả quần thần trên điện đều đồng loạt mỉm cười đầy thấu hiểu.

“Làm tốt lắm, quả nhân nhất định sẽ ban thưởng sau.” Nam Vực vương nhìn Quý tướng quỳ phía dưới, ánh mắt đầy hài lòng.

“Tạ Bệ hạ.” Quý tướng lập tức tạ ơn, vô cùng cung kính đứng lên lui ra phía sau.

“Hôm nay, đến đây thôi, quả nhân đi thăm Thánh nữ trước, bãi triều.” Nam Vực vương nhìn chúng thần phía dưới, ánh mắt mang theo mấy phần tự đắc và ngông cuồng, phất tay đứng lên rồi xoay người bước đi

“Tiễn Bệ hạ” Quần thần phía dưới đồng loạt hô lên, không biết là to hơn trước kia bao nhiêu lần.

Khom người tiễn Nam Vực vương, văn võ quần thần trong điện nhìn nhau đồng loạt cười lớn nhanh chóng rời khỏi triều.

Hôm nay, trên điện làm ra vẻ rình rang như vậy, là vì muốn truyền tin tức này ra ngoài. Thánh nữ ở trong tay chúng ta, nếu muốn làm bừa thì trước hết phải suy nghĩ kỹ càng đã.

Gió xuân táp qua mặt, tất cả mọi thứ coi như cực kỳ thuận lợi với Nam Vực vương.

Tẩm cung Nam Vực vương, không giống phong cách cổ xưa nghiêm túc và mạnh mẽ của nước Tần, mà tràn ngập cảm giác thần bí. Trên các cây cột không chạm trổ những loại thú đem lại may mắn như rồng vàng hay phượng hoàng, mà là một loài rắn có cánh dài bay lượn trong những tầng mây, nhìn rất kỳ lạ. Các vật bài trí trong điện cũng rất lạ và cổ quái, khắp nơi đều thể hiện sự tin tưởng tín ngưỡng vô cùng và thần bí của người Nam Vực.

Vân Kinhh ngồi tựa vào chiếc giường lớn bằng gỗ tử đàn của Nam Vực vương, khẽ nhắm hai mắt. Thần thái vô cùng điềm tĩnh, không hoảng loạn cũng không sợ hãi, nhìn cô thật sự giống như đang nghỉ ngơi, vô cùng ung dung.

Ba phía bên cạnh cô có ba gã đàn ông đứng nghiêm trang, đều là võ tướng, nhìn khí thế này không hề thua kém Quý tướng. Xem ra đây hẳn là ba người trong tứ đại tướng lĩnh, thủ hạ của Nam Vực vương.

Chỉ có điều một kẻ bị trúng độc không còn chút sức lực như Vân Khinh, mà phải dùng đến ba đại tướng đứng gác thế này. Có thể thấy được danh tiếng Vân Khinh đã lan truyền rất xa khiến bọn họ không thể không vô cùng cẩn thận. Còn đám người Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên, Hoa Dương thái hậu không biết giờ này đang ở đâu, cũng chẳng thấy ai bên cạnh.

Không gian tĩnh lặng, không ai nói gì chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ vang lên, càng khiến nơi này trở nên vô cùng yên tĩnh.

Trong không gian yên tĩnh đó, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, đánh tan không khí im lặng trong căn phòng.

“Bệ hạ” Ba đại tướng canh gác Vân Khinh vừa thấy người đến lập tức quỳ xuống hành lễ.

Nam Vực vương bước vào tấm cung, ánh mắt liền dừng lại nơi Vân Khinh đang ngồi ở đầu giường của y. Lạnh lùng quét mắt nhìn, khóe miệng Nam Vực vương chậm rãi nở một tia cười tàn độc, phất phất tay với ba người kia: “Lui ra ngoài.”

“Tuân lệnh!” Ba người bọn chúng không một chút chần chờ, xoay người liền lui xuống, đi ra xa. Vân Khinh đang trúng độc, cả người không còn chút sức lực, đương nhiên không phải đối thủ của Bệ hạ bọn họ, về điểm này bọn họ thật sự rất yên tâm.

Phút chốc, trong tấm cung chỉ còn lại hai người là Vân Khinh và Nam Vực vương.

“Mở mắt ra, quả nhân biết ngươi đang tỉnh.” Một giọng nói lạnh như băng vang lên bên tai Vân Khinh, chứa đựng sự kiêu ngạo lẫn lạnh lẽo không ai bì nổi.

Vân Khinh cũng hiểu rõ, không giả vờ nữa mà mở to mắt nhìn Nam Vực vương đang đứng ở bên cạnh giường.

Chỉ thấy Nam Vực vương này khoảng trên dưới ba mươi tuổi, vầng trán rộng, mày thẳng như kiếm kéo thẳng đến tóc mai, gương mặt chữ điền, ngũ quan vô cùng cân đối, vốn là một gã đàn ông đẹp. Nhưng cặp mắt thâm hiểm kia phát ra một thứ ánh sáng lạnh như băng làm người ta không rét mà phải phát run, cho người ta cảm giác hết như nhìn vào đôi mắt rắn, lạnh lẽo tối tăm mà vô cùng tuyệt tình.

“Khá lắm tiểu mỹ nhân, thảo nào có nhiều người thích ngươi như vậy.” Nam Vực vương nhìn Vân Khinh đang mở to hai mắt. Khuôn mặt chợt trở nên tàn khốc, vươn tay ra nhanh như chớp, nắm cằm dưới của Vân Khinh, khóe miệng bắt đầu hiện lên một nụ cười hết như rắn rít.

Vân Khanh cũng không hề động đậy, để mặc Nam Vực vương nắm lấy cằm của cô, chỉ lạnh lùng nói: “Buông tay”

Nam Vực vương nghe thấy vậy nụ cười càng lạnh lùng hơn, ngón tay càng dùng thêm sức bóp chặt cằm Vân Khanh, chậm rãi nói: “Quả nhân không biết cái gì gọi là buông tay cả”

Vân Khanh nghe vậy ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lại càng lạnh lùng hơn nữa, nụ cười trên môi Nam Vực vương càng sâu hơn. Trên đường đi Vân Khanh bị thuốc của y khống chế rất nhiều ngày. Cho dù Vân Khanh đã từng dùng quả Trường sinh cũng không thể chịu nổi, thân thể cô như muốn nhũn ra không thể cử động được.

“Đúng là một đôi mắt đẹp, rất xinh đẹp.” Đối diện với ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vân Khanh, Nam Vực vương giống như đang si mê nhìn vào đôi mắt cô gần từng chữ một: “Những thứ tốt như vậy để trên người người thật đáng tiếc, chi bằng đưa cho ta cất giữ đi”. Vừa nói vừa đưa tay định sờ vào đôi mắt của Vân Khanh.

Vân Khanh nhìn thấy Nam Vực vương thay đổi bộ dạng nhanh chóng, cử chỉ lời nói lại như thế, cô chợt nhướng mày, đầu hơi nhích sang tránh mấy ngón tay của Nam Vực vương. Kẻ này đang nói gì vậy, y muốn móc đôi mắt của cô sao?

Nam Vực vương thấy Vân Khanh cử động tránh mấy ngón tay của y, cũng không tức giận chỉ lạnh lùng nói: “Không tệ, vẫn còn cử động được, rất tốt, tránh làm hỏng hứng thú chơi đùa của ta.”

Vân Khanh nghe những lời này của Nam Vực vương, sắc mặt cô lập tức lạnh như băng, ý của kẻ này...

Không để cô kịp suy nghĩ hết, ánh mắt lạnh băng như loài rắn của Nam Vực vương chậm rãi quét qua toàn thân Vân Khanh, gần từng chữ: “Trinh nữ, đã gả cho người khác lại còn có thể giả mạo trinh nữ, người đã muốn giả mạo như thế, vậy thì hôm nay quả nhân giúp người hủy nó đi”. Dứt lời, y liền vươn tay kéo y phục của Vân Khanh.

Ánh mắt Vân Khanh vô cùng sắc bén, thân thể đang tựa vào giường, hai tay đặt bên cạnh khẽ siết chặt lại, trầm giọng quát: “Người đừng quên thân phận của quả nhân.”

Nam Vực vương đang nắm chặt y phục của Vân Khanh nghe vậy lạnh lùng cười: “Thánh nữ Nam Vực, nếu không phải là người thì quả nhân cũng chẳng có hứng thú, nhưng bao nhiêu người lại đi tranh giành một ả đàn bà như thế. Quả nhân thật sự muốn nếm thử xem đó là hương vị gì.”

Y nói xong chợt dừng lại, trên gương mặt lóe sáng, nụ cười lạnh như băng trên khóe miệng càng nồng đậm hơn, y chậm rãi nói: “Đừng đi tìm cái chết, nhớ rõ, quả nhân không thương tiếc gì đâu, những thứ tốt đẹp, quả nhân chỉ có hứng thú hủy diệt mà thôi.”

Vân Kinh nghe những lời này, ẩn sâu trên khuôn mặt chợt trở nên sắc bén. Cô biết thân phận Thánh nữ không hề có tác dụng đối với Nam Vực vương, rõ ràng là bắt cô đến đây, chẳng lẽ còn muốn chiêu đãi cô như thượng khách được sao. Có điều không ngờ Nam Vực vương lại là người như thế, lòng dạ kẻ này quả thật rất tối tăm.

“Người đừng hối hận.” Lạnh lùng thốt ra bốn chữ, trong mắt Vân Kinh không hề có sợ hãi lẫn hoảng loạn, chỉ có một vẻ lạnh lẽo như băng giá, coi như thân thể này không phải của cô. Nam Vực vương thấy cô nói chuyện thật không giống người bình thường, bình tĩnh đến mức khiến người ta phát sợ.

Nam Vực vương không nhận được biểu hiện sợ hãi hoặc khóc lóc như mong muốn, sắc mặt càng trở nên u ám, lạnh lẽo, mặt mày càng trở nên sắc bén, định xé y phục của Vân Kinh.

“Báo, Bệ hạ, có cấp báo tình hình chiến sự ở biên ải.” Đúng lúc đó, bên ngoài tấm cung có một giọng nói lo lắng bất ngờ vang lên, giống như có người vừa chạy tới vừa bẩm báo.

Nam Vực vương vừa nghe vậy, mặt mày chợt nhíu lại, bàn tay đang nắm lấy y phục của Vân Kinh ngừng lại, quay đầu gần giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Cấp báo tình hình chiến sự, nơi đó cấp báo tình hình chiến sự ư? Chẳng lẽ lúc này Thánh Thiên Vực dám khai chiến với y sao?

“Khởi bẩm Bệ hạ, vừa nhận được thư cấp báo tám trăm dặm khẩn cấp từ phía sông Cửu Khúc Long. Nghe nói Thánh tử Thánh Thiên Vực đã mang binh vượt sông, bắt đầu tấn công thành. Hiện tại các quan Tư Mã đã tập hợp tại điện để nghị sự, chỉ chờ một mình Bệ hạ.” Giọng nói lo lắng từ ngoài tấm cung truyền vào nhanh chóng bẩm báo sự việc.

Nam Vực vương nghe vậy, trên gương mặt chợt tràn đầy sát khí, vung tay lên đẩy Vân Kinh ra, hai mắt nhíu lại, lạnh lùng nói: “Quả thật là dám ra tay, giỏi lắm, giỏi lắm. Người đâu, canh giữ nơi này cho quả nhân, nếu xảy ra một chút sai sót mang đầu tới gặp ta.”

Nói đến đây, ánh mắt âm u lạnh lẽo đảo qua Vân Kinh bị y đẩy ngã trên giường, lạnh lùng nói: “Đồ vô dụng, người chờ đó cho quả nhân”. Dứt lời, y phất tay đi ra ngoài tấm cung.

Ngược đãi Vân Khanh chẳng qua là hứng thú tạm thời, chiến sự ở biên quan mới là việc quan trọng nhất. Nếu Thánh Thiên Vực thật sự không thèm để ý đến tính mạng của Thánh nữ Nam Vực mà dám ra tay thì y phải làm kẻ đó đẹp mặt.

Cánh cửa lớn mở ra, hai tên thị vệ đang khom người chờ đợi bên ngoài lập tức bước vào cửa, mang theo trường kiếm đứng bên cạnh Vân Khanh.

Tiếng bước chân nặng nề nhanh chóng rời xa, căn phòng âm u lạnh lẽo ở tầng cung lại lần nữa trở về yên tĩnh.

Trong không gian yên tĩnh đó, Vân Khanh từ từ ngồi dậy, thản nhiên nhìn hai tên thị vệ của Nam Vực vương đang đeo trường kiếm đứng trước người mình.

Tên thị vệ đứng ở bên trái vừa thấy vậy hoảng hốt, rút thanh kiếm trong tay ra nhắm về phía Vân Khanh, đồng thời định mở miệng gọi người tới.

Vân Khanh bị trúng độc nên chỉ có thể hơi cử động đầu, tay và chân. Chắc chắn không thể bình yên vô sự, thản nhiên ngồi dậy như thế này, việc này không bình thường, việc này...

Còn chưa kịp mở miệng, chưa kịp kêu lên tiếng nào thì tên thị vệ còn lại đứng bên cạnh y đột nhiên búng ngón tay. Một tiếng gió thổi qua, giữa cổ tên thị vệ kia ứa máu tươi, hai mắt đột nhiên trợn lên với vẻ không thể tin nổi nhìn người bên cạnh, rồi từ từ ngã xuống.

Người thị vệ kia vung tay lên cuốn lấy thanh kiếm và thân thể của tên thị vệ kia rồi nhẹ nhàng buông ra, không hề gây ra một tiếng động nào.

"Sao nàng phát hiện ra là ta?" Sau khi buông tên thị vệ đã bị giết xuống, người thị vệ đó quay đầu không chút bất ngờ nhìn Vân Khanh, trên gương mặt lại xuất hiện ý cười, nhỏ giọng hỏi.

Vân Khanh nhìn gã đàn ông đang nhìn mình, thản nhiên nói: "Mùi hương."

Trên người Thánh Thiên Vực có mùi hương của thảo mộc, có lẽ do từ trước đến nay y dùng lá cây làm vũ khí. Bởi vậy mùi hương của loài thảo mộc kia đã hòa vào người y một cách tự nhiên. Mà cô thực sự rất miễn cảm với mùi hương và hương thơm.

Thánh Thiên Vực vừa nghe vậy phải nén tiếng cười, đưa tay lên mặt, không biết trên mặt y vẽ loạn xạ những thứ gì đều bị bôi hết, nơi những ngón tay lướt qua hiện ra gương mặt tuyệt sắc không hề che dấu, không phải Thánh Thiên Vực thì là ai.

“Nàng thật to gan, thực sự không thềm chống cự, tính toán chắc chắn rằng ta sẽ đến sao?” Thánh Thiên Vực bước lên phía trước một bước, hai tay bưng mặt nhìn vẻ lạnh nhạt, không chút ngạc nhiên, nhìn thấy hẳn như điều hiển nhiên của Vân Kinh, trên gương mặt lại nở nụ cười.

Vân Kinh sửa sang lại y phục rồi đứng lên, chậm rãi nói: “Nếu ta xảy ra chuyện gì thì tất cả những tính toán của người chẳng phải đều trở nên vô dụng, việc này còn cần phải nghĩ sao?”

Cô không phải là kẻ ngu ngốc, sự việc diễn ra ở trên bờ sông Cửu Khúc Long kia, chỉ cần suy nghĩ thận trọng sẽ hiểu được. Muốn thống nhất Nam Vực, lấy cô làm cớ để phát binh tấn công Nam Vực vương, vậy thì làm sao Thánh Thiên Vực có thể để cô thực sự trở thành thứ uy hiếp đến kế hoạch của y. Nếu để cho Nam Vực vương không chế, làm tổn hại đến cô thì mặc kệ sau lưng Thánh Thiên Vực có mạnh mẽ tài giỏi đến đâu, cũng không dám ngang nhiên làm việc gây hại đến tính mạng của cô. Dù sao ở Nam Vực, cô mới thật sự là tín ngưỡng của một nửa dân chúng chứ không phải là Thánh Thiên Vực.

Hiểu rõ điểm này, đương nhiên không cần phải lo lắng đến việc sẽ không có ai tới cứu. Nếu đã có người tới cứu thì việc gì cô phải lo lắng bỏ trốn để thoát thân, lo lắng tính toán mọi chuyện chứ. Những việc này tự nhiên sẽ có người tính toán, quan tâm tất cả, dâng đến trước mặt cô mà thôi.

Huống chi, mặc dù bây giờ cô không có Phượng Ngâm Tiêu Vĩ nhưng sử dụng các vật dụng khác phát ra âm thanh thì đối phó với người bình thường không vấn đề gì. Có điều chống lại Nam Vực vương nếu không cẩn thận, chẳng những không lấy được tính mạng y ngược lại sẽ tăng thêm nguy hiểm cho chính bản thân cô, như vậy mất nhiều hơn được. Cho nên, cô vẫn để Điều Nhi nằm im trong lòng, quan sát hoàn cảnh thuận lợi cô sẽ ra tay. Chỉ có điều cô không ngờ Thánh Thiên Vực lại tự đến đây.

Thánh Thiên Vực nghe Vân Kinh nói vậy, nụ cười trong ánh mắt lại càng thêm sâu đậm, lại bước thêm một bước nữa, gương mặt tươi cười nhìn Vân Kinh nhẹ nhàng nói tiếp: “Làm sao bây giờ, càng ngày càng vừa lòng.” Quả nhiên có thể đoán được tâm tư của y đến tám chín phần.

Y đã đi theo cô suốt dọc đường đến đây, vẫn thấy Vân Kinh lạnh nhạt, bình tĩnh. Y vốn tưởng rằng cô đang chờ cơ hội để bỏ trốn, không ngờ cô lại nhìn thấu mọi suy nghĩ của y. Không hề hành động gì, ngồi chờ y đến tận cửa, an bài tất cả một cách hoàn hảo, rồi mang cô rời đi, thật là thông minh.

Vân Khanh nghe thấy thế thản nhiên nhìn qua Thánh Thiên Vực, lạnh lùng nói: “Đi hay không đây?”

Thánh Thiên Vực thấy Vân Khanh chuyển sang chuyện khác, khóe miệng cong cong nở một nụ cười: “Tất nhiên phải đi, lần sau lại đến nơi này làm khách.” Dứt lời, gương mặt y lại tràn ngập ý cười, vươn tay đưa cho Vân Khanh.

Vân Khanh thấy vậy hơi cau mày sau đó kéo tay áo che kín cổ tay mình, rồi đặt cả tay lẫn áo vào tay Thánh Thiên Vực. Nơi này là tẩm cung của Nam Vực vương, vô cùng nguy hiểm và được canh phòng rất chặt chẽ là điều tất nhiên. Thứ mà cô xuất sắc nhất là âm công chứ không phải võ công, nếu nói đến khinh công thì cô chẳng khác nào trò trẻ con trước mặt Thánh Thiên Vực, dù sao dựa vào y vẫn tốt hơn.

Thánh Thiên Vực thấy vậy ý cười trên mặt càng nồng đậm, nắm chặt tay Vân Khanh, kéo cô đến một hướng khác trong tẩm cung Nam Vực vương.

Ngoài cửa sổ, cảnh xuân sáng lạn, thời tiết thật vô cùng tươi đẹp.

Thánh Thiên Vực mang binh vượt sông Cửu Khúc Long khơi mào chiến tranh, không ai ngờ được y không hề có mặt ở đó mà xuất hiện trong vương cung của Nam Vực vương.

Tính sai một bước, có lẽ, thua nguyên cả bàn.

Mà lúc này tại cung thứ ba ở Thánh nữ cung, Độc Cô Tuyết ngồi trên chiếc ghế dựa lớn màu đỏ, ngón tay nhẹ nhàng đan vào nhau, chậm rãi nói: “Chia binh hai đường cùng tiến xuống phía nam, một bên trợ giúp, một bên tấn công, lấy giả làm thật, lấy thật làm giả, giả giả thật thật, quả là cao thủ dụng binh.”

Mặc Ngân nghe vậy trên mặt hiện lên vẻ đồng tình: “Lấy Vương hậu làm mồi nhử, đem cơ hội khởi binh đưa lên tận cửa, dựa vào lý do để cứu Vương hậu, toàn lực tấn công, Thánh Thiên Vực này quả thật là nhân vật lợi hại.”

Hiện nay, toàn bộ thế lực Thánh nữ Nam vực đều nói rằng Nam Vực vương đã ra tay bắt cóc Thánh nữ của bọn họ, Thánh tử đưa binh đi chinh phạt là hướng theo lòng dân, toàn dân đồng tâm hiệp lực, sức mạnh tựa như thành đồng cổ vũ Thánh Thiên Vực tấn công Nam Vực vương, nhất định phải cứu Thánh nữ của họ ra, chiêu này đánh vào lòng dân thật hoàn hảo.

Độc Cô Tuyết gật đầu, gương mặt chợt trở nên sắc bén, khóe miệng cười lạnh lùng: “Y muốn lương thảo và binh mã cứ cho y hết, bây giờ cứ đáp ứng tất cả các yêu cầu của y”

Mặc Ngân nói một tiếng: “Thuộc hạ hiểu.”

Tất cả mọi việc chờ đến lúc Thánh Thiên Vực qua được một nửa lãnh thổ của Nam Vực vương sẽ bàn tiếp, khi đó mới thật sự là thời điểm tốt nhất.

Chạm vào chiếc ghế dựa lớn màu đỏ nóng như muốn nướng người, Độc Cô Tuyết giương mắt nhìn về phía nam. Đã qua hơn một tháng rồi, không biết bây giờ Vân Khinh có gầy đi không? Có mệt mỏi không? Thật muốn đem ôm cô vào lòng mà yêu thương chứ không phải khiến cô vì hấn mà phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi, Vân Khinh của hấn, Vân Khinh của hấn...

Mặc Ngân nhìn sự dịu dàng đột nhiên hiện trên gương mặt Độc Cô Tuyết, trong lòng cũng hiểu rõ, lập tức lặng im nhẹ nhàng đi ra ngoài. Bên ngoài cung thứ ba, hơn hai trăm thiết kỵ được bố trí dày đặc canh gác xung quanh, tất cả những tin tức trao đổi bên trong hoàn toàn không lộ ra một chút nào.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, cỏ xanh mọc đầy bao phủ toàn bộ ngọn núi. Mùa xuân, thật sự là một mùa tốt cho vạn vật sinh sôi nảy nở.

Bình thành, đô thành trung tâm vô cùng quan trọng của Nam Vực vương. Lúc này bên ngoài Bình thành ba mươi dặm, trong ngôi đình nhỏ có một chàng trai áo trắng đang chụm tay vào cho Điêu Nhi uống nước.

“Linh Đang.” Một tiếng quát khê vang lên, từ xa xa năm con ngựa và một con hổ đen đang chạy đến. Đúng là Phi Lâm, Mộ Ải, Đinh Phi Tình và Tiểu Tá, Tiểu Hữu.

Vân Khinh đang cải trang thành nam, nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu nhìn người đang chạy tới, trên gương mặt trong trẻo, lạnh lùng từ từ hiện lên nụ cười tươi. Giữa lúc cô đang cười, thì Bạch Hổ vương mang theo tiểu Xuyên Sơn Giáp phóng ào ào tới, đè hết lên người Vân Khinh. Vân Khinh thấy vậy lắc đầu, cười không ngừng, đưa tay ôm chặt hai tên này.

“Có bị thương không?” Đinh Phi Tình cũng không đợi ngựa dừng lại mà phóng người bay đến bên cạnh Vân Khinh, níu lấy cô nhìn từ trên xuống dưới.

“Không sao hết.” Vân Khinh thấy vậy liền kéo tay Đinh Phi Tình vừa cười vừa lắc đầu trả lời.

Mộ Ải theo phía sau liếc nhìn Vân Khinh không hề bị thương tổn gì, vừa an tâm vừa hơi nhú mào nói: “Gã kia đâu rồi?”

“Đi rồi.” Mộ Ải hỏi ngắn gọn, Vân Khinh trả lời càng ngắn gọn.

Thánh Thiên Vực đưa cô đến đây, cũng không biết y làm thế nào mà tìm ra được Phương Ngâm Tiêu Vĩ đưa cho cô. Đồng thời cũng nói đã thông báo cho đám người Đinh Phi Tình đến đây tìm cô, sau đó liền bỏ đi vô cùng thản nhiên và ung dung.

“Con người kỳ lạ.” Đinh Phi Tình nghe Vân Khinh nói thì nhú mào.

“Tất cả đã được tính toán thật vừa vặn.” Phi Lâm xoa xoa cằm, ánh mắt đầy khen ngợi, sau đột nhiên nhìn Vân Khinh nói nhỏ: “Đáng tiếc, lại gặp phải người kia của người, cuộc đối đầu đầy châm chọc, lần này sẽ có trò hay rất đáng giá để xem đây”

Vân Khinh nghe Phi Lâm nói thì nao nao hỏi lại: “Người có ý gì?”

Phi Lâm nhướng mày cười, cũng không đông dài, kể lại hết những lời Độc Cô Tuyệt nói vào ngày đó cho Vân Khinh nghe.

Lời nói ngắn gọn theo gió bay ra, sắc mặt Vân Khinh càng ngày càng tốt, ý cười trên gương mặt càng ngày càng nồng đậm. Cuối cùng cả người trở nên rạng rỡ tựa như ánh mặt trời ngày xuân thật khiến người ta hoa mắt.

Thánh Thiên Vực lợi hại, tính toán tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay. Nhưng Tuyệt của cô lại càng lợi hại hơn, người tính mặt trước, ta sẽ tính mặt sau, người chinh phục Nam Vực vương, ta sẽ chinh phục người. Vẫn biết rằng Độc Cô Tuyệt lợi hại, cũng biết rằng Độc Cô Tuyệt âm thầm hành động còn lợi hại hơn, nhưng chuyện này quả thật làm rất tuyệt.

“Hãy nhìn bộ dạng muội vui vẻ như con nít kia.” Phi Lâm vừa dứt lời, Đinh Phi Tình cười cười đưa tay qua bẹo má Vân Khinh.

“Vì chàng là Tuyệt.” Nhẹ nhàng thốt ra bốn chữ này, trên gương mặt Vân Khinh hiện rõ tình ý dạt dào và sự tin tưởng tuyệt đối, trên đời này không có chuyện gì Tuyệt lại không thể làm được cả.

“Tin tưởng mù quáng.” Mộ Ải thấy vậy liền chọc ghẹo, vì sao y không thể tìm thấy một người con gái có tấm lòng sắc son đến vậy.

Phi Lâm nghe lời y bật cười ha hả.

Vân Khinh cũng mỉm cười, một lúc lâu sau cô thu lại vẻ mặt vui sướng, nhìn mấy người nói tiếp: “Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không thể để lại mối lo về sau này, bây giờ ta muốn đi Tuyệt sơn”

“Đừng nói dông dài nữa, đi mau.” Lời Vân Kinh vừa vang lên, Đinh Phi Tình bước qua bên cạnh Vân Kinh, kéo cô đi. Đến nơi của Nam Vực Vương không phải là vì đến Tuyết sơn sao?

Phía sau, đám người Phi Lâm, Mộ Ai cũng không nói lời nào.

Trong cảnh xuân sáng lạn, mấy con ngựa cùng một con hổ phóng như bay về hướng tây của lãnh thổ Nam Vực vương, để lại một cục diện vô cùng rối rắm cho Nam Vực vương.

Bắt Thánh nữ là vì tìm kiếm cơ hội lấy được món hời lớn, vốn định dùng kế hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu, để uy hiếp thế lực của Thánh nữ. Bây giờ Thánh nữ đã được cứu đi, con cờ Thiên tử không có ở trong tay, thật đúng là chuyện trêu chọc người. Tin tức Thánh nữ Nam Vực đang ở trong tay bọn họ vừa mới phát ra thì đã thấy Thánh Thiên Vực dẫn binh đến khiêu chiến. Hiện tại đã không thể uy hiếp người ngược lại còn bị người chỉ vào mặt bắt phải giao con tin ra, nếu không sẽ đánh cho toàn quân người tan tác, chỉ thế còn chưa đủ, còn đánh cho người rằng môi lẫn lộn. Nam Vực vương xưng hùng một nửa Nam Vực, nay đúng là đã phải ngậm bồ hòn^(*).

(*) Âm thầm chịu đựng, đau mà không dám kêu. Thành ngữ Việt Nam là ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nam Vực yên lặng mấy chục năm, bây giờ toàn bộ bắt đầu sôi sục lên, đao kiếm chan chất, thiết kỵ đột nhiên buông vó, gió mây cuối chân trời bắt đầu xoay chuyển.

Mặc kệ hai bên sôi sục và hỗn loạn thế nào, Vân Kinh vội vã lên đường, ngày đêm không ngừng nghỉ, nửa tháng sau đã tiến đến trung tâm vùng đất phía Tây của thế lực Nam Vực vương, nơi được phong là thánh địa Tuyết sơn.

Một vùng tuyết trắng bao phủ, kéo dài miên man, trắng xóa một mảnh. Địa thế còn cao chót vót, dốc đứng dựng ngược hơn so với lúc mới đến Nam Vực. Những lớp tuyết trắng dày cộm chồng chất trên lưng núi, ánh mặt trời vàng chiếu xuống vô cùng chói mắt.

Một thế giới đầy băng tuyết như vậy, cho dù năm người bọn họ đã đi hết bảy nước cũng chưa từng nhìn thấy. Trời đất trắng xóa với quy mô to lớn như vậy, kéo dài đến vạn dặm, trong trời đất chỉ còn lại một màu trắng xóa, giống như điểm tận cùng của đất trời, thần thánh mà nguy nga.

Hết chương 131

Chương 132 – Mang thai

“Đẹp quá!” Đinh Phi Tình nhìn cả vùng trời đất tràn ngập băng tuyết trước mắt, thốt lên lời khen ngợi.

Vân Kinh gật đầu, sâu thẳm trong đáy mắt ánh lên sự rung động, cô vốn tưởng rằng ngọn núi tuyết ở biên giới Triệu quốc đã là ngọn núi đẹp nhất thiên hạ, hoàn toàn không thể ngờ được rằng nó chẳng đáng là gì. Cả một vùng tuyết trắng trải dài như một con thần long, quả là kỳ quan trong thiên hạ.

Trong ánh mắt Phi Lâm và Mộ Ải chợt lóe tia sáng, nhướng mày lên. Mà Tiểu Tả và Tiểu Hữu đứng bên cạnh họ cũng đang ngắm nhìn quang cảnh đến ngây ngẩn cả người.

Gió lạnh thổi tới ào ào làm mọi người run lấy bầy, ngay cả khi toàn thân họ khoác kín áo lông cáo, mới hiểu rằng thời tiết vùng đất này khắc nghiệt không kém gì mùa đông.

“Bây giờ ta mới biết so với nơi này, sông Cửu Khúc Long chỉ như một dòng suối nhỏ.” Mộ Ải xoa xoa cằm nhìn Tuyết sơn trải dài vạn dặm trước mắt lẩm bẩm một câu.

Con sông Cửu Khúc Long dù có lớn cũng còn có bến bờ, mà Tuyết sơn vạn dặm ở trước mắt kia, cả dãy núi non trùng trùng điệp điệp trải dài đưa mắt nhìn qua không tài nào thấy được điểm cuối. Diện tích này lớn hơn sông Cửu Khúc Long không biết bao nhiêu lần mà kể. Tại một khu vực rộng lớn tìm kiếm một đóa Hỏa Liên to cỡ cái chén, chẳng dễ dàng hơn mò kim đáy biển là bao.

Phi Lâm nghe thấy chỉ cười khổ một tiếng, thật là một nhiệm vụ gian khổ.

“Đi thôi.” Cười khổ thì cười khổ, nhưng Phi Lâm cũng không nói một lời thừa, phất tay áo lên đi về hướng Tuyết sơn. Dù nơi này có rộng lớn đến mức nào cũng phải cố mà tìm, không thể có chuyện đóa Hỏa Liên kia tự động chạy ra, nhảy vào tay bọn họ.

Một bên khẽ nở nụ cười bên còn lại thì cười đùa ầm ĩ cất bước tiến vào Tuyết sơn. Trên nét mặt Mộ Ải, Tiểu Tả, Tiểu Hữu, không hề hiện lên một chút oán trách nào, ngược lại nhìn qua bọn họ còn vô cùng hưng phấn.

Vân Kinh thấy vậy khẽ rũ rèm mi xuống, rồi lại nâng mắt lên, nở một nụ cười đuổi theo mọi người. Tất cả mọi việc đều không cần nhiều lời, mà cũng không nên nhiều lời.

Tuyết trắng mờ mờ, một thế giới trong vắt như ngọc lưu ly.

Ánh nắng vàng rực chiếu rọi trên nền tuyết trắng xóa, phản xạ lại một luồng sáng chói mắt hết như cảnh tiên trên trời.

Năm tháng trôi qua trong núi không thể nào tính toán, chỉ vừa bước vào Tuyết sơn vạn dặm, Vân Kinh còn chưa kịp tìm kiếm, đã hơn một tháng trôi qua.

Mọi người xuyên qua Tuyết sơn nên không cảm nhận thấy thời gian biến đổi, khắp đất trời chỉ bao trùm một sự tĩnh lặng. Nhưng tình hình bên ngoài chiến hỏa lan ra hừng hực đã nóng đến mức không thể nóng bỏng hơn.

Trên bờ sông Cửu Khúc Long, Thánh Thiên Vực đã chính thức khai chiến với Nam Vực vương, dùng cái cơ giải cứu Thánh nữ Nam vực, y một mạch tấn công thành trì, nhổ sạch lều trại quân địch, liên tiếp chiếm được ba tòa thành của Nam Vực vương.

Sĩ khí đang thịnh, lòng dân sôi trào, từ xưa đến nay thế lực Thánh nữ chưa bao giờ có khí thế sôi đến vậy.

Mà Nam Vực vương không có Vân Kinh trong tay nên cũng không còn lợi thế để khống chế Thánh Thiên Vực. Đồng thời y cũng không ngờ tới Thánh Thiên Vực đã chuẩn bị đầy đủ đến thế, sau khi mất đi tiên cơ, Nam Vực Vương thua liền ba trận, hai mươi vạn đại quân cũng liên tục lùi về phía sau.

Cùng lúc đó, Thánh Thiên Vực cho người tung tin khắp nơi, y tuyên bố rằng 'bọn họ chỉ muốn cứu Thánh nữ trở về, chỉ cần Nam Vực vương trả lại Thánh nữ, y sẽ lập tức ngừng chiến, mọi người cùng nhau ngồi xuống từ từ bàn bạc. Dù sao, Nam vực hòa bình thịnh trị đã rất nhiều năm, tất cả dân chúng thật lòng cũng không mong muốn chiến tranh loạn lạc, y cũng không hy vọng chiến hỏa lan tràn. Việc này chỉ là chuyện bất đắc dĩ, tất cả hoàn toàn phụ thuộc vào thái độ của Nam Vực vương.

Lời tuyên bố này nhanh chóng lan ra khắp nơi, toàn dân Nam Vực vốn một lòng căm thù kẻ địch vì nghĩ rằng lãnh thổ bị thế lực Thánh nữ xâm phạm. Dân chúng của Nam Vực vương đang nhiệt huyết sôi trào kháng cự lại, nhưng chỉ trong chốc lát thái độ bọn họ đổi thành trông mong chờ đợi, cùng nhau tập trung quan sát hành động của Nam Vực vương. Lại thêm việc Thánh Thiên Vực chỉ tấn công thành trì chứ không tổn thương dân chúng. Bởi vậy những tin tức này truyền tới đâu thì sự chống đối ở nơi đó càng thêm yếu ớt, ngược lại lời tuyên bố thảo phạt Nam Vực vương càng ngày càng lớn mạnh.

Mà Nam Vực vương biết đi đâu tìm Vân Khinh để trả lại cho Thánh Thiên Vực chứ. Nếu y mà có Vân Khinh trong tay thì sao lại để cho Thánh Thiên Vực kiêu ngạo đến thế? Nhất thời y tức giận đến sùi bọt mép, tập hợp toàn bộ binh lực của thế lực Nam vực Vương muốn đối đầu với Thánh Thiên Vực.

Một trận chiến lớn, hết sức căng thẳng

Mà vào lúc này Độc Cô Tuyệt trong cung điện thứ ba của Thánh nữ cung, chăm chú nhìn chén trà vốn là nước lạnh đặt trên mặt đất, lúc này nước trong chén sôi lên sùng sục, từng làn từng làn khói bốc cao, nét mặt hân hoan đến đáng sợ.

"Không điều binh được, có ý gì?" Một giọng nói lạnh như băng mà vô cùng nghiêm nghị truyền đến, Độc Cô Tuyệt ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Mặc Ngân ở trước mặt.

Mặc Ngân cũng nhíu mày nói: "Đúng là điều động không được, binh phù trong tay Lâm Vương không có tác dụng gì với hai mươi vạn binh sĩ kia, bọn họ không nhận lệnh." Nói đến đây, đôi mày càng nhíu chặt.

Lâm Vương trấn thủ U Thành, Thánh Thiên Vực đã ban cho y quyền tiền trạm hậu tẩu, tất cả binh lực nơi này đều do y điều động. Một nửa binh phù nằm trong tay Thánh Thiên Vực, một nửa trong tay y. Thánh Thiên Vực không có ở đây, tất cả mọi chuyện vốn do Lâm Vương quyết định. Tại sao binh phù trong tay y lại không thể điều động được hai mươi vạn đại quân kia.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy chậm rãi tựa lưng vào chiếc ghế dựa màu đỏ đang ngồi, khoanh hai tay trước ngực, nhíu mày trầm ngâm.

Ngày hôm trước, hân biết được Thánh Thiên Vực đang ở lãnh thổ Nam Vực Vương đánh một trận vô cùng náo nhiệt, đúng lúc cho hân một cơ hội để tận dụng. Hân lập tức ra lệnh cho Lâm Vương điều đi hai mươi vạn binh lực cuối cùng của thế lực Thánh nữ, lý do tuyên bố với bên ngoài là mệnh lệnh của Thánh Thiên Vực muốn điều binh đi tiếp viện, tranh thủ một lưới bắt luôn Nam Vực Vương.

Mà thực tế thì hân định phái người tiếp quản hai mươi vạn binh lực này, một mặt hân không những có thể đi tấn công Thánh Thiên Vực đang trên lãnh thổ của Nam Vực vương, mà ngược lại còn có thể đánh chiếm U Thành. Vốn là kế sách nhất cử lưỡng tiện, chỉ cần có được binh phù, thì hân còn phải sợ gì nữa chứ.

Nhưng mà, giờ đây hân lại nhận được báo cáo là không thể điều binh, hai mươi vạn binh kia không chịu nhận mệnh lệnh, đây là có ý gì? Binh phù của Thánh Thiên Vực không có chút tác dụng với hai mươi vạn binh kia? Sao có thể chứ?

“Chẳng lẽ có ba mảnh binh phù?” Độc Cô Tuyết nhú mày trầm giọng nói

Mặc Ngân lắc đầu nói: “Lâm vương cũng không biết.”

Độc Cô Tuyết nghe lời này đôi mày càng cau lại, hẩn chăm chú nhìn chén trà đang sôi lên nhú mày càng thêm chặt.

Việc này là sao, chẳng lẽ ở thế lực Thánh nữ còn có một lực lượng mà Thánh Thiên Vực cũng không thể chỉ huy, hay là Thánh Thiên Vực còn để lại một kẻ cầm đầu khác?

Đúng lúc này tại cửa chính, Tuyết Lê bước nhanh đến nhìn Độc Cô Tuyết và Mặc Ngân trong đại điện lạnh lùng nói: “Tìm ta làm gì?”

Độc Cô Tuyết ngẩng đầu nhìn vào mắt Tuyết Lê, trầm giọng nói: “Nơi này rốt cuộc là ai làm chủ?”

Tuyết Lê nghe Độc Cô Tuyết đột nhiên hỏi như vậy, không khỏi hơi ngạc nhiên một chút, sau lại nói: “Ngoại trừ Thánh tử thì còn có ai, lời này của ngươi là có ý gì?”

Độc Cô Tuyết nghe vậy càng cau chặt mày, Mặc Ngân đứng bên thấy vậy lạnh giọng nói: “Hai mươi vạn binh mã trấn thủ U Thành, không chịu nhận lệnh của y, binh phù hoàn toàn vô dụng.”

Tuyết Lê đột ngột nghe được tin tức này, nét mặt vô cùng kinh ngạc, thất lễ há to miệng hơn nửa ngày cũng không khép lại được. Trên lãnh thổ Nam Vực Thánh nữ, bề ngoài Thánh nữ xưng vương, nhưng bên trong Thánh tử mới thật sự là vương, mà nay lại còn việc Thánh Thiên Vực không thể điều động được binh mã sao? Nếu đã không tuân lệnh y, vậy thì binh lính sẽ nghe lệnh ai?

Độc Cô Tuyết và Mặc Ngân thấy vẻ mặt khiếp sợ của Tuyết Lê, đến nửa ngày cũng không thể thốt nên lời, trong lòng biết Tuyết Lê thật không có dấu giếm bọn họ điều gì. Nếu vậy việc này càng thêm kỳ lạ, chẳng lẽ Thánh Thiên Vực bị người khống chế?

“Ta đã điều tra nhiều năm như vậy, toàn bộ quyền lực hoàn toàn nằm trong tay Thánh tử, y là người đứng đầu nơi này, không sai được, ta...”

“Thánh tử của các ngươi sinh ra thế nào?” Những lời tràn đầy sợ hãi của Tuyết Lê chưa kịp dứt, Độc Cô Tuyết đột nhiên trầm giọng hỏi.

Thánh nữ là Thánh tử và Thánh nữ kết đôi mà sinh ra, vậy Thánh tử được sinh ra thế nào?

Tuyết Lê cũng không ngờ Độc Cô Tuyết đột nhiên thay đổi chủ đề, hơi dừng lại một chút sau mới nhú mào nói: “Không biết cụ thể, chỉ biết là người được Thánh Tông lựa chọn. Dù sao thì lúc Thánh nữ xuất hiện, Thánh tử cũng sẽ kề bên. Không ai biết bọn họ sinh ra như thế nào, cũng không biết làm sao để lựa chọn ra được.”

Vấn đề này bà cũng từng tò mò dò xét qua, nhưng lại không có bất kỳ manh mối nào.

Độc Cô Tuyết nghe thấy Tuyết Lê nói vậy, nét mặt đột nhiên lóe lên một tia tàn khốc, liếc mắt nhìn Mặc Ngân đứng bên cạnh.

“Nữ tử có bót hoa đào trên trán được định là vương, vậy nam tử thì sao? Việc chuyển đổi quyền lực của các thế hệ Thánh tử được tiến hành thế nào? Chẳng lẽ bọn họ sẽ cam tâm từ bỏ quyền lực lớn đến vậy mà thông dong lui về ẩn cư sao?” Mặc Ngân nhìn Tuyết Lê trầm giọng hỏi từng câu từng câu một.

Thánh nữ đến tuổi liên thoái vị, có nghĩa là Thánh tử quyền cao chức trọng cũng chỉ có thể nắm giữ quyền lực khoảng mười hay hai mươi năm, rồi tiếp tục giao lại quyền hành cho Thánh tử kế nhiệm, thử hỏi làm gì có ai dễ dàng từ bỏ quyền lực đang có trong tay? Không thể có chuyện tất cả các Thánh tử đều là loại người không tranh với đời, xem quyền lực như rác rưởi, vậy thì...

Chẳng lẽ bọn họ chưa có suy nghĩ không an phận dù chỉ một chút.

Tuyết Lê Nghe nghe từng câu hỏi của Mặc Ngân, một hồi lâu sau vẫn không thể trả lời.

Ở nơi này, chuyện chuyển đổi quyền lực này đã được xem như một loại luật lệ, một thói quen bình thường như ăn cơm, đi ngủ. Tất cả mọi người đều cho rằng mọi việc nên diễn ra như vậy, thì vốn vẫn sẽ bình thường như thế. Chưa từng có ai nghi ngờ hay chất vấn tại sao lại có điều này? Nếu vậy, sau khi Thánh tử thoái vị sẽ đến nơi nào?

Hơn nữa, trong mắt người đời Thánh tử chẳng qua chỉ là kẻ phụ thuộc dựa dẫm vào Thánh nữ, Thánh nữ thoái vị làm Thái thượng hoàng, Thánh tử tất nhiên nên tự động rời đi, làm gì có ai để ý tới bọn họ kia chứ. Bởi vậy việc này trở thành một điểm mù, ngay cả bà biết rõ sự thật Thánh tử mới là vương ở thế lực Thánh nữ, cũng chưa từng nghĩ tới việc này chút nào.

“Hóa ra là vậy.” Trong phút chốc lặng im, Độc Cô Tuyết đột nhiên nở nụ cười lạnh lùng.

Tuyết Lê nhìn Độc Cô Tuyết đang cười lạnh, cũng đã hơi hiểu được vấn đề, không nén được bất giác rung mình một cái ngay tại nơi nóng đến nỗi có thể thiêu cháy người này.

Thánh tử có được quyền lực lớn như vậy, mà nói từ bỏ là hoàn toàn buông tay, chưa hề có một ai phản kháng. Điều này chứng tỏ, nếu không phải có một thể lực lớn hơn nữa, hoặc có thể nói là thể lực khổng lồ chế toàn cục, sợ là sẽ không thể thực hiện được việc này. Dù sao đã tâm của con người là thứ khó có thể lường hết được.

Chuyện này giải thích được cái gì, mọi thứ tất nhiên đã phơi bày vô cùng rõ ràng.

“Xem ra chúng ta đã động đến gốc rễ của bọn chúng rồi.” Ngón tay Độc Cô Tuyết nhịp nhịp trên ghế, trên khuôn mặt hiện lên nét cười lạnh lùng, trong đáy mắt lại tản ra một luồng sát khí.

“Bệ hạ, tiếp theo đây chúng ta nên làm sao?” Mặc Ngân cũng đã hiểu rõ lập tức nhìn Độc Cô Tuyết trầm giọng hỏi.

“Chẳng làm gì cả.” Trong hai tròng mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe lên tia sáng, khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười vô cùng đẹp đẽ yêu nghiệt, hắt cúi người xuống, cầm chén trà đang đặt trên mặt đất lên, nước bên trong đã cạn chỉ còn lại một nửa. Độc Cô Tuyết cũng không sợ nóng, nhấp một ngụm.

Mặc Ngân nghe vậy đáy mắt chợt lóe lên tia sáng, gật đầu rất nhanh.

Thánh Thiên Vực không phải là kẻ ngu ngốc, lần này xuất binh, có thể không phải đơn giản là muốn thống nhất Nam Vực. Có lẽ, bọn họ đoán sai hết cả rồi.

Tuyết Lê nhìn thấy trong đáy mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe qua sắc máu, lông tơ trên người bà dựng hết cả lên. Tần vương Độc Cô Tuyết, có lẽ bà đã quá xem thường kẻ này.

Cung thứ ba tràn ngập lửa đỏ, vùng đất Nam Vực vô cùng náo nhiệt, chiến hỏa lan tràn, giờ đây bầu không khí trong thiên hạ sôi sục bùng bùng.

Mà vào lúc đó đám người Vân Kinh ở trên Tuyết sơn, lại như một cõi Niết bàn^(*).

^(*) Niết bàn: Từ này được đề cập rất nhiều trong Phật giáo. Có nghĩa là sự an lạc, giải thoát khỏi cái khổ.

Loạt xoạt, loạt soạt, một hàng năm người đạp trên tầng tầng lớp lớp tuyết dày, phải bước đi từng bước một, quả thật vô cùng gian khổ.

“Tại sao nơi này lại nhiều tuyết đến vậy?” Đinh Phi Tình nhìn những lớp tuyết tích tụ đã ngập tới cẳng chân, trên mặt hiện lên sự bức bối.

Trên Tuyết sơn này, có nơi còn có đường đi, cũng có nơi tuyết đọng ít hơn một chút, mà lại có nơi tuyết đọng thành cái dạng này, bước một bước tuyết ngập tới đầu gối, tốc độ này của bọn họ quả thực còn chậm hơn cả rùa...

“Hỏi ông trời đi.” Phi Lâm cười nói, Đinh Phi Tình nghe vậy không nhin được đưa mắt liếc Phi Lâm một cái sắc lẹm.

“Mệt quá đi.” Tiểu Tả rên lên một tiếng, không thể đi được trên những vùng tuyết tích tụ nhiều, mà nơi này tuyết cũng không quá dày, một thân khinh công cũng chỉ là vô dụng, đã đi hơn hai canh giờ rồi, mệt chết được.

Vân Khinh thấy vậy dừng bước lại, nhẹ nhàng nói: “Nghỉ ngơi một chút đi.” Tiểu Tả, Tiểu Hữu dù sao chỉ là hai đứa trẻ.

Mộ Ải nghe thấy vậy quay đầu lại nói: “Đi thêm vài bước nữa sẽ ra khỏi vùng tuyết đọng này thôi, chỗ này thật sự không an toàn, cố đi về phía trước thêm chút nữa đi.”

Vừa nói vừa chỉ chỉ ngọn núi tuyết ở trên đầu.

Lúc này bọn họ đang đi dưới chân ngọn núi tuyết dốc đứng, Mộ Ải là người ở Triệu quốc biết rõ lở tuyết rất đáng sợ. Ở một nơi như vậy dù bọn họ có cẩn thận thế nào thì vẫn có chút nguy hiểm, đi lên trước tìm một nơi trống trải nghỉ ngơi sẽ tốt hơn.

Vân Khinh nghe vậy gật gật đầu, có chút áy náy nhìn Tiểu Tả, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Sư huynh.”

Đã đến vùng Tuyết sơn trải dài mênh mông này hơn một tháng rồi, bọn họ không ngừng tìm kiếm, băng qua hết ngọn núi này lại vượt qua ngọn núi khác, cũng không biết đã đi xa bao nhiêu. Bản thân cô còn hơi không chịu nổi, nói chi đến Tiểu Tả chỉ là một đứa trẻ nhỏ hơn cô rất nhiều, quả thật đã khiến bọn họ chịu thiệt thòi.

“Vẫn là tiểu sư muội quan tâm ta nhất, vậy để ta cười Bạch Hổ đi.” Tiểu Tả nghe vậy cười khế với Vân Khinh đôi mắt cong lại thành một đường chỉ.

Vân Khinh nghe vậy không nhin được mà nở nụ cười, cô lắc đầu không nói gì.

Bạch Hổ vương chờ theo tiểu Xuyên Sơn Giáp, tuy rằng động tác đi, chạy của nó rất nhẹ nhàng chứ không khó khăn như bọn họ. Nhưng ở một nơi thế này, bảo nó cũng thêm một người trên lưng, việc này...

“Năm mơ!” Tiểu Hữu đứng bên cạnh Tiểu Tả, lạnh mặt ném ra một câu, rồi bất ngờ ra tay tóm lấy áo Tiểu Tả, vận lực kéo cậu ta ra khỏi tuyết, ném lên mặt tuyết, đồng thời tung thêm một cước nhắm đúng vào hông của Tiểu Tả.

Nhưng mà, ngay tức khắc Tiểu Tả như biến thành con quay, lăn lông lốc về phía trước, tốc độ kia nhanh hơn đi bộ không biết bao nhiêu lần mà kể.

Vân Khinh, Phi Lâm, Mộ Ải, Đinh Phi Tình thấy vậy không nhịn được lắc đầu bật cười.

Bạch Hồ Vương bên cạnh Vân Khinh thấy vậy nhất thời toàn thân rung lên. Dường như nó bắt gặp một món đồ chơi vô cùng thú vị, ngửa đầu gầm lớn một tiếng. Tung ra bốn vó đuổi theo Tiểu Tả đang lăn lông lốc trước mắt.

Tiếng hổ gầm oai phong lẫm liệt, trong nháy mắt chấn động cả đất trời.

Phút chốc Mộ Ải, Phi Lâm lập tức thay đổi sắc mặt, Vân Khinh, Đinh Phi Tình đang nắm tay nhau, cũng khế siết chặt bàn tay lại, nụ cười đông cứng trên mặt.

“Ầm ầm ầm.” Một thanh trầm đục truyền đến từ phía chân trời, tuy tiếng động chỉ vang lên ầm ầm xa xa mà khí thế thật to lớn.

Vân Khinh nghe thấy tiếng vang, vội vàng ngẩng đầu đưa mắt nhìn lên trên. Chỉ thấy dưới ánh mặt trời chiếu rọi đỉnh Tuyết sơn tỏa ra sắc trắng lấp lánh ánh vàng đang hơi lay động. Lớp tuyết tích tụ trên vách đá ngay bên cạnh bắt đầu rung lắc, sắc mặt Vân Khinh trong nháy mắt xanh mét.

“Tuyết lở.” Một tiếng kêu hơi đổi giọng hoảng hốt bật ra, năm người đồng loạt biến sắc.

“Chạy mau.” Phi Lâmร้อง to một tiếng, cổ tay nhanh như chớp vươn ra bắt lấy Vân Khinh và Tiểu Hữu, buông người dẫm lên trên mặt tuyết, phóng như bay về nơi trống trải ở phía trước.

Sắc mặt Mộ Ải tái nhợt, tóm lấy Đinh Phi Tình, phi thân phóng mình về phía trước.

Tiếng ì ầm càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang dội giống như tiếng sấm rền truyền đến từ phía chân trời, ẩn chứa sức mạnh có thể phá hủy tất cả mọi thứ.

Tuyết đọng trên đỉnh núi lung lay đổ sụp xuống, giống hết một lớp sóng cuộn, dữ dội tràn xuống từ trên đỉnh núi, lớp sóng sau xô tầng sóng trước, càng lăn càng lớn, gầm gừ từ trên cao thả sức tràn xuống.

Tuyết lớn ùn ùn kéo đến, như muốn cắn nuốt hết tất cả mọi thứ trên đời này.

“Nhanh.” Mộ Ải nắm lấy Đinh Phi Tình và Tiểu Tả, giống như một mũi tên nhọn bắn trong không trung, liều mạng phóng về phía trước, đôi mắt ánh lên sắc đỏ tươi.

Vân Khinh bị Phi Lâm tóm chặt, mượn sức mạnh của Phi Lâm phóng đi như điên, bọn họ gần như đã cố sức vận khinh công lên đến điểm cực hạn.

Đám tuyết tích tụ gào thét đuổi theo sau, ùn ùn kéo đến, nếu như bị nó ập tới vùi lấp, làm sao mà sống nổi. Mọi người đều hiểu rõ kết quả, trong khoảnh khắc chỉ thấy bóng người như sao băng lướt trên mặt tuyết, vội vàng đến mức không kịp nhìn đường chỉ điên cuồng chạy về trước.

Mà đằng sau, một lớp tuyết dày trắng xóa đang ập tới, đuổi sát rạt theo bọn họ. Ngay cả Phi Lâm, Mộ Ải đều là cao thủ hạng nhất, có võ công xuất thần nhập hóa, nhưng tốc độ của họ không thể nhanh bằng tốc độ tuyết lở. Chỉ thấy khoảng cách giữa người và tuyết càng ngày càng ngắn, càng lúc càng gần.

Tiếng ầm ì đình tai nhức óc vang vọng bên tai Vân Khinh, không cần quay đầu lại, cũng cảm giác được luồng khí lạnh như băng đã sắp ập lên người bọn họ, cơn lạnh lẽo kia ở sát phía sau.

Sắc mặt tái nhợt, xông ra như bão táp, bọn họ gần như phát điên cả rồi.

“Sư phụ, buông...” Ba chữ mới vừa ra khỏi miệng, Vân Khinh lại nhanh chóng cắn môi, khinh công của cô kém xa Phi Lâm, nếu buông tay cô ra, Phi Lâm dựa vào khinh công lợi hại của mình, chắc chắn sẽ tránh khỏi kiếp nạn. Nhưng giờ phút này bảo Phi Lâm bỏ cô lại tự mình chạy trốn, những lời như thế nói với Phi Lâm chẳng khác nào một loại sỉ nhục, cô...

Quả cầu tuyết càng lúc càng dày, càng lúc càng lớn, sau lưng Vân Khinh dường như có thể cảm nhận được luồng khí lạnh băng băng kia đã gần sát lắm rồi, lặn xuống, lặn xuống, quả cầu tuyết đang đuổi theo bọn họ.

Không muốn buông tay, tuyệt đối không buông tay, hai mắt Phi Lâm, Mộ Ải đỏ ngầu tím lầy bọn Vân Khinh, không ngừng nghỉ lao tới trước như bão táp. Ở trước mặt, cách đây không xa là một vùng bất bằng phẳng thoáng đãng, chỉ cần một chút thời gian, một chút thời gian nữa thôi là đủ rồi.

Phía sau, tốc độ của quả cầu tuyết nhanh như tia chớp, ầm ì lặn xuống, lập tức ập tới bao phủ lên mấy người Vân Khinh. Tại một nơi như thế này băng tuyết mới thật sự là thứ có sức mạnh to lớn nhất.

“Không...” Một tiếng thét cao vút vang lên.

Mọi người chưa kịp tuyệt vọng, bước chân chạy vội trên tuyết đột nhiên không tìm thấy điểm tựa, sáu người lao đi như bão táp, trong khoảnh khắc đó thân mình bọn họ cũng trầm xuống, rơi thẳng xuống dưới.

Tuyết trắng mênh mông cuốn phẳng hết thảy mọi thứ, để lộ ra một vách núi chơ vơ và một gốc cây già cỗi đã chết rũ. Nhành cây ước chừng dài hơn năm trượng vươn mình ra không trung, trên đó tích tụ một lớp tuyết trắng, lúc này trên thân nhánh cây gần như đã rụng hết, chỉ còn lại một lỗ trống không.

Một khối tuyết lớn trắng xóa trong khoảnh khắc bao trùm nơi này, lăn thẳng xuống vực núi, âm thanh tuyết lở ầm ầm, chấn động khắp cả đất trời, đã che đi mất tiếng thét sợ hãi của đám người rơi xuống vách núi.

Cả thế giới khoác lên mình một chiếc áo trắng tinh khôi, nơi nơi tràn ngập tuyết trắng.

Không biết qua bao lâu, trận lở tuyết chậm rãi dừng lại, thế giới thật tĩnh lặng, quay về sự yên tĩnh ban đầu, ngoại trừ lớp tuyết tích tụ ở đây dày thêm một tầng nữa thì không có gì thay đổi cả.

Tuyết sơn, ở đây tuyết mới là bậc đế vương.

Vách núi đứng sừng sững trong một thế giới tràn ngập tuyết trắng, kiêu ngạo vươn mình thẳng tắp, từ xa xa nhìn lại, nó chính là đỉnh núi cao nhất nơi đây, mà những đỉnh núi tuyết phía sau nó chẳng qua chỉ là vật trang trí làm đẹp thêm cho nó mà thôi.

Vách núi cách mặt đất ước chừng khoảng mấy trăm trượng, bốn phía bao trùm toàn là tuyết trắng. Chỉ có duy nhất vách núi này lộ ra hình thái đá núi nguyên bản, ở vị trí trung tâm của vách đá, có một tảng đá nhô ra, vị trí khá bất ngờ.

Tuyết trắng bao trùm trên tảng đá bỗng nhiên hơi hơi nhúc nhích, lớp tuyết đọng chậm rãi rơi xuống, bên trong lộ ra một người, tóc tai trắng xóa cũng chính là Phi Lâm.

Lắc lắc lớp tuyết đọng trên đầu, Phi Lâm cũng không quan tâm thêm thứ gì nữa, vội vàng bò lên, từ trong lớp tuyết thật dày lòi ra được hai người, chính là Tiểu Hữu và Vân Kinh được y ôm vào lòng khi rơi xuống.

“Thế nào rồi?” Nhìn hai người mơ mơ màng màng trước mắt, Phi Lâm vừa đưa tay ấn nhẹ huyệt thái dương của hai người vừa vội vàng hỏi.

Hơi hoàn hồn một chút, Vân Kinh nhìn thấy Phi Lâm đang hiển hiện rõ ràng trước mắt, lại nhìn sang Tiểu Hữu cũng đã tỉnh lại cùng lúc ở bên cạnh, lắc đầu nói: “Vấn ổn, sư phụ sao rồi?” Cô biết trong khoảnh khắc rơi

xuống vực, Phi Lâm đã kéo cô và Tiểu Hữu bảo vệ dưới thân mình, nếu như vậy thì khối tuyết lớn đó, Phi Lâm...

“Không chết được.” Phi Lâm thấy hai người vẫn ổn, tuy rằng có chảy chút máu, có xước chút da nhưng cũng may không hề bị thương đến gân cốt, y an tâm đặt móng ngồi lên mặt tuyết, phúi phúi lớp tuyết trắng trên mặt nói.

Vân Khinh quan sát Phi Lâm khắp một lượt, thấy sắc mặt Phi Lâm tuy hơi trắng một chút, nhưng thần sắc vẫn rất tốt, xem ra không phải đang lừa người, cô cũng bắt đầu cảm thấy hơi an tâm một chút.

“Tỷ tỷ và mọi người đâu?” Tâm tình vừa thả lỏng một chút, Vân Khinh đưa mắt nhìn bốn phía một lượt, không tìm thấy tung tích của đám người Đinh Phi Tình ở đây, tức khắc sắc mặt cô bỗng chốc thay đổi.

Phi Lâm đưa mắt nhìn xuống vực sâu bên dưới tảng đá bọn họ đang ngồi, khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “Tiểu tử kia không chết dễ vậy đâu, chỉ cần không bị chôn quá sâu trong tuyết, y sẽ có cách thoát thân.” Phải biết rằng võ công của Mộ Ai còn cao hơn y một bậc.

Vân Khinh nghe thấy ngữ điệu kiên định của Phi Lâm, tuy rằng đang rất sốt ruột nhưng cũng biết rõ lúc này lo lắng suông chỉ vô dụng mà thôi. Cô bắt đầu cử động thân mình nhìn xuống vực sâu bên dưới tảng đá, phải tìm cách thoát khỏi nơi này mới là tốt nhất.

“Đó là cái gì?” Tiểu Hữu từ lúc tỉnh lại đến giờ vẫn không lên tiếng, đột nhiên chỉ vào một đóa hoa rực sắc lửa đỏ ở vách núi bên cạnh thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Phi Lâm và Vân Khinh đang cúi đầu nhìn đáy vực bên dưới tảng đá, nghe thấy vậy đồng loạt quay đầu nhìn lại, đầu cánh hoa nhọn nhọn, mỏng manh, nở rộ từng lớp từng lớp, giống như loài sen mọc trong nước, toàn thân mang một màu lửa đỏ, cực kỳ rực rỡ, đây chính là... Hòa Liên.

Vân Khinh bất chợt vui mừng, chống tay lên tảng đá đứng dậy, chuyển người bước nhanh về phía vách đá.

“Cẩn thận một chút”

“A”

Lời Phi Lâm còn chưa dứt lời, sắc mặt Vân Khinh trong nháy mắt trở nên tái nhợt, cô ư một tiếng ôm bụng ngồi bệt xuống.

“Làm sao vậy?” Phi Lâm, Tiểu Hữu thấy vậy vội vàng chạy tới, lo lắng đồng thanh hỏi.

“Đau bụng quá.” Vân Khinh ôm bụng, chỉ trong chốc lát chớp mũi cô toát đầy mồ hôi. Tại một nơi đất trời lạnh băng băng thế này mà lại toát mồ hôi, có thể thấy Vân Khinh vô cùng đau đớn.

Phi Lâm nghe vậy cầm cổ tay Vân Khinh chẩn mạch cho cô. Tiểu Hữu quay đầu nhìn lại chỗ cậu và Vân Khinh mới nằm, mặt đất chỗ ấy chỉ có tuyết đọng, hơn nữa lúc rớt xuống Vân Khinh còn đè lên người cậu mà. Cậu không bị thương chút gì, hẳn là Vân Khinh cũng không sao mới đúng.

“Sư muội thế nào rồi?” Thu hồi ánh mắt, Tiểu Hữu thấy nét mặt Phi Lâm trong nháy mắt là vẻ vừa mừng vừa lo, không nhìn được vội vàng hỏi.

Phi Lâm nhìn Vân Khinh vẫn đang ôm bụng nhìn y chăm chú, khoé miệng khẽ run run, cố gắng thật bình tĩnh nói: “Người có con rồi.”

“Con.” Vân Khinh nghe thấy bất giác ngẩn ra, con ư, cô có con sao?

Vòng tay ôm chặt lấy bụng mình, đây chính là đứa con của cô và Độc Cô Tuyệt sao? Là một sinh linh nhỏ bé ư?

Cô khẽ xoa bụng, trên gương mặt cô bùng lên một tia sáng, rồi từ từ nở một nụ cười vô cùng dịu dàng và ngọt ngào. Trái ngược hoàn toàn với chớp mũi đọng lại chút mồ hôi và nỗi đau còn vương trên đôi mày, một sự mâu thuẫn kỳ lạ nhưng lại đẹp đến rung động lòng người.

Hết chương 132

Chương 133 – Chuyện xấu

“Nhưng mà cái thai không ổn.” Nhìn khuôn mặt dạt dào ý cười của Vân Kinh, Phi Lâm cắn răng trầm giọng nói.

Xem mạch tượng của cô thì thai nhi hẳn là khoảng ba tháng, ba tháng đầu mang thai là thời điểm nguy hiểm nhất đối với đứa bé, là khoảng thời gian nền tảng bắt đầu cho tất cả mọi thứ. Mà trong khoảng thời gian này, Vân Kinh lại mệt nhọc quá độ, việc cô đã bôn ba ngàn dặm cũng chưa đáng gì, rồi ‘thường thức’ bao nhiêu là loại độc cũng chưa ăn thua, bị chìm trong nước suýt chút nữa chết đuối cũng vẫn an ổn, nhưng lần bị ngã từ trên ngọn núi tuyết xuống này đã khiến cho cái thai bị động, kết quả là giọt nước tràn ly, đem hết tất cả mọi thứ bất lợi vốn vẫn tiềm tàng tồn tại trong thời gian qua bùng phát cùng một lúc.

Vân Kinh nghe thấy vậy không thốt nên lời, sắc mặt tái nhợt đột nhiên chấn động, như đau đớn tột cùng, đưa tay nắm chặt cánh tay Phi Lâm, cắn chặt môi đến mức bật máu.

“Sao vậy? Sao vậy?” Tiểu Hữu thấy vậy cũng hơi hoảng loạn, cầm lấy cánh tay kia của Vân Kinh, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng, lớn tiếng hỏi.

Đỏ, một vệt như ánh lửa đỏ tràn ra dưới người Vân Kinh, hết sức nổi bật. Ở giữa thế giới toàn một màu trắng xóa của tuyết thế này, màu đỏ ấy sao lại kiều diễm đến vậy, đẹp đến vậy, nhưng lại làm cho lòng người run sợ đến mức này – bởi đó là máu.

Đau, những cơn đau không thể kiềm chế được từ trong bụng bắt đầu lan tràn khắp nơi, giống như có cái gì đó đang rơi xuống, như có một nguồn lực mạnh mẽ giằng xé, làm cho tâm can Vân Kinh cũng phát đau.

“Sư phụ, sư phụ.” Vân Kinh nắm chặt tay Phi Lâm, môi dưới bị cắn đến mức bong da tróc thịt, ánh mắt ngập tràn sợ hãi lẫn không thể chấp nhận được, đầu ngón tay của cô dường như đã bấm vào trong da thịt Phi Lâm, nhìn Phi Lâm không ngừng lắc đầu nói: “Không được, sư phụ... con của con...”

Phi Lâm vội ôm lấy Vân Kinh, sắc mặt vốn trầm đến mức dọa người lúc này lại chen lẫn hỗn loạn và đau lòng, cất lời: “Liên tiếp gặp nạn, bị động thai quá mạnh, có thể...” Những lời kể tiếp dường như không nói ra được nữa, tình trạng này có dấu hiệu hư thai.

Vân Khinh bị Phi Lâm ôm vào trong ngực, nhìn chăm chăm vào mắt Phi Lâm, cả người cô dường như đã đau đến mức không nói ra lời được nữa nhưng vẫn nắm thật chặt tay Phi Lâm, ráng sức nói một hơi: "Xin sư phụ cứu con... con của con, sư phụ..." Trong đôi mắt lúc nào cũng lạnh lùng kia, lúc này ẩn chứa một thứ tình cảm sâu sắc nhất, lại vô cùng sợ hãi và lo lắng. Đó là con của cô và Độc Cô Tuyết, cô không thể để cho nó xảy ra chuyện gì được, không thể.

Cô còn quá trẻ, trước kia không ai nói cho cô biết những việc này, ngay cả khi thân thể có điều bất thường cô cũng không mấy chú ý. Huống chi trong khoảng thời gian này có quá nhiều chuyện xảy ra, căn bản đã làm cho cô không còn thời gian quan tâm đến chuyện gì khác, hoàn toàn xem nhẹ những phản ứng bất thường trong cơ thể mình. Và lại cô không thể nào ngờ được con của cô và Độc Cô Tuyết lại đến trong thời điểm này, vào đúng lúc cô không ngờ đến nhất, đứa trẻ lại từ từ hình thành trong thân thể cô. Cô đã không hề để tâm đến việc đứa trẻ đến khi nào, nếu bây giờ cô lại không đảm bảo cho nó được an toàn nữa, thì cô còn mặt mũi nào để đi gặp Độc Cô Tuyết, cô làm sao để không oán hận bản thân mình cho được.

Phi Lâm thấy Vân Khinh đau đến mức cả người co rúm, nhưng vẫn luôn nhìn thẳng vào mắt mình, đành âm thầm cắn răng một cái, sau đó trên mặt lộ ra một chút kiêu ngạo, tươi cười nói: "Người thật đúng là đem sư phụ người biến thành vạn năng mất rồi. Nhưng mà, thực không may, sư phụ của người quả thật đúng là vạn năng."

Nói đến đây y hơi dừng lại một chút, nhìn Vân Khinh cười nói: "Yên tâm, ta thân làm sư phụ tất nhiên sẽ bảo vệ chu toàn cho các người."

Vân Khinh nghe Phi Lâm nói như vậy, bất giác thở phào một hơi thật nhẹ nhõm. Phi Lâm lợi hại thế mà, người đã nói không thành vấn đề thì nhất định sẽ không thành vấn đề.

Một tay vuốt ve trên bụng, ánh mắt Vân Khinh hết sức dịu dàng, nhẹ nhàng nói: "Con đừng sợ, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt."

Giọng nói hết sức mềm nhẹ, nhưng lại vô cùng kiên quyết.

Tiểu Hữu vẫn đứng bên cạnh nhìn Phi Lâm và Vân Khinh, cậu khẽ nhún mày rồi lại nhìn thoáng qua Phi Lâm đang ôm Vân Khinh. Sư phụ của cậu quả thật đã học qua một chút y thuật, nhưng mà cũng chỉ giới hạn trong việc bắt mạch gì đó mà thôi, nói trắng ra vốn cũng chẳng phải đại phu gì, cho nên càng đừng nói đến cái gì mà thai nghén này nọ, Phi Lâm chưa từng học qua thứ này mà. Huống chi hiện nay ở nơi này thứ gì cũng không có, thuốc để trị thương thì bọn họ có, nhưng thuốc dưỡng thai biết tìm ở nơi nào đây, rõ ràng là sư phụ chỉ đang dỗ dành Vân Khinh thôi mà.

Phi Lâm bắt gặp ánh nhìn của Tiểu Hữu, nhưng thấy cậu không nói gì, bất giác Phi Lâm khẽ gật đầu với Tiểu Hữu. Tiểu Hữu không giống như Tiểu Tả, tâm tư cậu trầm ổn hơn nhiều.

“Rời khỏi đây thôi.” Phi Lâm ôm Vân Kinh vào trong lòng, ánh mắt hướng xuống phía dưới cẩn thận xem xét.

Ở vùng băng tuyết lạnh lẽo này, nhất định phải nhanh chóng rời đi, nếu không Vân Kinh chảy máu nhiều như vậy, đừng nói thai nhi không bảo đảm được, mà khả năng ngay cả chính cô cũng phải bỏ mình ở nơi này.

“Sư phụ, hoa.” Sắc mặt tái nhợt, Vân Kinh cắn chặt răng cố gắng duy trì sự tỉnh táo, thấy Phi Lâm và Tiểu Hữu bắt đầu tìm đường đi xuống phía dưới, hoàn toàn quên bồng bông hoa trên vách đá, không khỏi quay đầu nhìn đóa Hỏa Liên trên vách đá cách đó không xa. Đó là dược liệu để pha chế thuốc giải cứu Độc Cô Tuyệt, không thể vứt bỏ được, không thể.

Phi Lâm nghe Vân Kinh nói, trong mắt hiện lên một tia thâm sắc. Sau cùng, Vân Kinh vẫn đem Độc Cô Tuyệt đặt ở nơi sâu nhất trong lòng, tình cảm này rốt cuộc là sâu đến mức nào đây.

Mà Tiểu Hữu nghe vậy không hề nói một câu nào, trực tiếp phóng người nhảy lên, thật cẩn thận leo lên tảng đá bên cạnh vách núi.

“Cẩn thận một chút.” Phi Lâm thấy vậy trầm giọng nói.

Tại nơi những kỳ hoa dị thảo sinh trưởng, tình hình chung là đều có những vật kịch độc cùng sinh sống để bảo vệ chúng. Tuy rằng chung quanh đóa Hỏa Liên này nhìn qua chỉ toàn là băng là đá, nhưng mọi sự nên cẩn thận vẫn hơn.

Lời vừa dứt, Tiểu Hữu đã nhanh tay lẹ chân đi đến bên bông Hỏa Liên, tám cánh hoa lớn đang bung nở, tản ra hương thơm nhẹ nhàng, nhưng không giống mùi hương của hoa sen, mà ngược lại hơi giống mùi hoa quế. Trên mỗi cánh hoa vẫn còn sót lại những bông tuyết trắng nhẹ nhẹ, lửa đỏ và tuyết trắng hòa trộn vào nhau, hết sức linh động.

Tiểu Hữu một tay bám ở một tảng đá trên vách núi, tay còn lại rút ra một con dao găm hướng về phía bông Hỏa Liên. Ngay tại thời điểm con dao găm tiếp xúc với đóa Hỏa Liên, thì bất ngờ bên dưới đóa hoa kia đột nhiên phóng ra một con rắn nhỏ màu đỏ rực như lửa, màu sắc giống y như màu của Hỏa Liên, bởi vậy ngay cả Phi Lâm thị lực cực kỳ tốt cũng không hề thấy gì.

Con rắn đỏ kia to khoảng đầu ngón tay, nhìn qua vô cùng tinh tế và khéo léo, nhưng mà rắn là loài có màu sắc càng kiêu diễm thì lại càng độc, mà con rắn nhỏ này toàn thân là một sắc đỏ rực như lửa, đỏ đến mức giống như một giọt máu tươi đang bắn ra.

Tiểu Hữu được Phi Lâm nhắc nhở nên đã sớm có sự đề phòng, lúc này vừa thấy con rắn đỏ vọt ra, lập tức cổ tay khẽ chuyển động, không kịp đào gốc Hỏa Liên, liền xoay tay chém con dao về phía con rắn.

Lưỡi dao nhanh như chớp, sát khí hỗn loạn đến rùng mình nhắm vào con rắn nhỏ kia, con rắn nhỏ gần như đã bị con dao của Tiểu Hữu chém trúng thì bỗng nhiên nó hết sức lạnh lẽo phóng người một cái xoay giữa không trung, đầu khẽ nghiêng qua lắc mình né tránh đòn tấn công của Tiểu Hữu. Miệng há rộng ra tấp vào cánh tay Tiểu Hữu đang bám ở trên vách đá, tốc độ so với Tiểu Hữu còn nhanh nhẹn, linh hoạt hơn rất nhiều.

Trên nét mặt lạnh lùng của Tiểu Hữu chợt lóe lên sự kinh ngạc, biến chiêu cực nhanh, đảo tay chém tới con rắn nhỏ lần nữa.

Phía dưới, Phi Lâm ôm Vân Kinh đang cúi đầu tìm cách để đi xuống con đường nhỏ ở dưới vách núi, Tiểu Hữu theo y bao nhiêu năm rồi, một thân bản lĩnh là do y dạy dỗ mà ra, một con rắn nhỏ như vậy tuy rằng có lợi hại nhưng hẳn là cũng không làm khó được Tiểu Hữu, bởi vậy cũng không cần phải lo lắng cho Tiểu Hữu. Ngược lại, y càng vội vàng việc làm sao xuống dưới hơn, bởi lúc này trong lòng y, từ thân dưới của Vân Kinh, máu chảy dọc theo vạt áo rót đầy lên mặt tuyết, trông giống như những đóa mai đỏ nở rộ, cực kỳ tiên diễm nhưng lại làm cho người ta hoảng sợ.

“Sư huynh, cẩn... cẩn thận.” Vân Kinh không chú ý đến đường đi xuống, chỉ bình tĩnh nhìn Tiểu Hữu, cô đau đến mức trên mặt không một chút huyết sắc, nhưng từ sâu trong đáy mắt lại cất giấu một sự lo lắng khôn nguôi.

“Không sao.” Trên vách đá Tiểu Hữu nghe vậy, không quay đầu, chỉ đáp lại Vân Kinh một tiếng, lưỡi dao trong tay xoay chuyển rất nhanh, nhưng còn chưa kịp xoay về hướng con rắn kia chém lần nữa thì bất chợt con rắn nhỏ há miệng ra, một màn như sương mù màu đỏ dày đặc tỏa ra bay về phía Tiểu Hữu.

Độc rắn, Tiểu Hữu nhanh chóng nín thở, nhưng thân thể vẫn nhoáng lên một cái, đầu óc quay cuồng chóng mặt, động tác lập tức chậm lại. Rõ ràng cậu không hít khí độc vào mà, vậy mà vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng, quả là kịch độc.

Nhưng chỉ hơi chậm lại một chút như vậy mà con rắn nhỏ đã bay tới nhanh như chớp, hướng thẳng cổ họng Tiểu Hữu mà tấp tới.

Vân Khanh vẫn nhìn Tiểu Hữu, tuy rằng Tiểu Hữu đưa lưng về phía cô, nhưng khi nhìn thấy màn sương mù màu đỏ bất thường kia, cùng lúc đó động tác của Tiểu Hữu trong khoảnh khắc chậm hẳn lại, tất cả đều được thu vào đáy mắt Vân Khanh. Cô vốn đang cố gắng giữ tỉnh táo, giây phút nhìn thấy tình cảnh này bỗng trở nên hoảng hốt, không quan tâm đến cơn đau trong bụng, cả người chấn động khẽ nhòe dậy, đồng thời thét lên: “Tiểu...” Nhưng lúc này thân thể cô làm sao còn có đủ sức để cử động được nữa, chỉ khẽ nhòe lên một chút lại rơi xuống, khiến Phi Lâm hoảng hốt.

Phi Lâm ngẩng phắt đầu nhìn lên Tiểu Hữu trên vách đá, chỉ một cái liếc mắt sắc mặt đã đại biến, xoay người định vọt lên vách đá.

Nhưng mà khoảng cách giữa con rắn và Tiểu Hữu quá gần, cho dù võ công của Phi Lâm có cao cường thì cũng nằm ngoài tầm tay với.

Nhìn thấy con rắn nhỏ màu đỏ kia gần như đã cắn vào cổ Tiểu Hữu, đột nhiên từ phía sau lưng Tiểu Hữu một thứ gì đó màu đen chọt chóp lên, rồi một vật bắn tới nhanh như chớp, há miệng táp con rắn nhỏ màu đỏ kia. Con rắn đỏ thấy địch đến, đương nhiên là vội vàng dùng thể tấn công lại, từ giữa không trung chuyển hướng đáp trả con vật màu đen kia. Chớp mắt chỉ thấy hai con vật đó lao vào cắn xé nhau thành một nùi.

Tiểu Hữu đang đứng ở gần đó lúc này đã bị dọa cho sợ đến toát mồ hôi lạnh, sau giây phút lấy lại chút bình tĩnh, cậu nhìn chăm chú vào hai con vật đang điên cuồng cắn xé nhau ở trước mặt. Vừa liếc mắt một cái thì thấy ngay con vật màu đen đang cắn nhau kịch liệt với rắn nhỏ kia chính là Điêu Nhi của Vân Khanh.

Phi Lâm vốn muốn bay lên thấy vậy bất giác thở dài một hơi thật nhẹ nhõm, mà trong lòng y, Vân Khanh nhìn thấy cũng nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi dài, may mắn là có Điêu Nhi.

Nhưng vừa mới thở hắt ra một cái, vừa rồi thân thể cố gắng động dậy, lúc này càng thêm đau đớn mệt mỏi, cả người bắt đầu ngất lịm đi, tựa vào trong lòng Phi Lâm hít thở không ngừng.

Điêu Nhi vốn sợ lạnh, cho nên từ lúc đó đến giờ vẫn nằm ngủ trong lòng Vân Khanh, đang ngủ ngon lành, khi Vân Khanh bị ngã đã đè luôn Điêu Nhi khiến nó bị nghẹn thở đến choáng váng đầu óc, mãi mới hồi phục lại tinh thần. Nhưng vừa tỉnh lại thì đã thấy con rắn độc kia, đúng là thứ nó thích nhất, cơ thể bị đè ép phát đau cả lên, phải nhanh chóng tẩm bổ mới được. Thế là cu cậu lập tức nhảy bổ ra, không nghĩ rằng lại vừa vãn cứu Tiểu Hữu một mạng.

Nhìn Điều nhi và con rắn nhỏ màu đỏ điên cuồng cắn xé nhau, khóe miệng Tiểu Hữu khẽ co rút. Điều nhi vốn là khắc tinh của rắn, thế mà hiện tại con rắn nhỏ này lại dám cắn ngược lại Điều nhi, thực sự dũng mãnh đấy.

Tiểu Hữu vừa nhìn hai tên nhóc đang đánh nhau đến chết sống kia, vừa nhanh chóng đào lấy cây Hỏa Liên mang đi, cậu biết thân thể của Vân Khinh không chịu được bao lâu nữa rồi.

Sau một vết cắn, trên thân thể con rắn nhỏ lại xuất hiện thêm một miệng vết thương nữa, trên mình con rắn màu đỏ xinh đẹp đã trải đầy vết thương. Mà ngược lại Điều nhi cũng không tốt đẹp như vẻ bề ngoài, trên người nó dưới lớp lông đen bóng đã thấy lộ ra mấy vết thương màu đỏ, máu ri rí chảy ra từ miệng các vết thương đó. Trước một con rắn nhỏ tí mà lại bị thiệt thòi thế này ư, khác nào chọc giận Điều nhi cơ chứ, thế là răng nanh móng vuốt đưa hết cả ra – Điều nhi nổi giận thật rồi.

Lại lao vào cắn xé nhau điên cuồng.

Phi Lâm nhìn thấy Tiểu Hữu nhanh chóng đào Hỏa Liên kia rồi thả người nhún hai ba cái đã nhảy xuống tảng đá chỗ mình đứng – bất giác lại ngẩng đầu một lần nữa liếc nhìn Điều nhi và con rắn nhỏ đang đánh nhau trên vách đá. Loại rắn kịch độc như vậy, hôm nay y cũng mới được gặp lần đầu, quả nhiên là lợi hại.

“Đi hướng này, cẩn thận một chút.” Phi Lâm lấy đai lưng cột chặt Vân Khinh trên người, rồi ngã người ra nhìn xuống vách đá phía dưới để định hướng mà đi, đồng thời hướng về phía Tiểu Hữu dặn dò.

Vị trí của tảng đá bọn họ rơi xuống nằm giữa lưng chừng núi, cách mặt đất không quá cao, nhưng cũng phải không thấp, cho nên vẫn phải hết sức cẩn thận.

Tiểu Hữu cất Hỏa Liên vào người, vang một tiếng.

Lời nói vừa mới rơi vào giữa không trung, đột nhiên thân ảnh đỏ rực trên vách đá khẽ chớp một cái, phóng vào trong không trung hướng thẳng về phía bọn họ. Phi Lâm nhìn thấy cảnh này mặt mày bỗng trở nên dữ tợn, ngón tay vung ra như mũi kiếm, hai ngón tay nhanh như chớp tấn công trực diện vào con rắn nhỏ.

Phi Lâm nhanh, nhưng không ngờ con rắn nhỏ còn nhanh hơn, nó né khỏi đầu ngón tay Phi Lâm, lao thẳng tới Vân Khinh đang nằm trong lòng Phi Lâm lúc này đã muốn lịm đi vì mất máu quá nhiều.

Phi Lâm thấy vậy hoảng hốt, vội vàng xoay tay tiếp tục tấn công con rắn nhỏ. Tuy nhiên chỉ trong nháy mắt, chỉ nghe vút một tiếng đã thấy nó lao thẳng tới trên người Vân Khinh, nhanh chóng quấn quanh một vòng trên cổ Vân Khinh, cái đầu nho nhỏ của nó đặt ngay trên cổ cô.

Sắc mặt Phi Lâm đại biến, y vốn muốn dùng một chưởng đánh bay con rắn nhỏ trên người Vân Kinh ra, nhưng giây phút này chưởng lực lại phải dừng lại để quay ngược lại ngăn cản Điêu Nhi đang đuổi theo con rắn, sắc mặt y lúc này xanh mét quay sang nhìn con rắn nhỏ màu đỏ đang quấn quanh trên cổ Vân Kinh.

Răng nanh sắc nhọn ẩn chứa kịch độc liền dán trên cổ Vân Kinh, vị trí đó nào giống các vị trí khác, những vị trí khác nếu bị cắn trúng còn có thể hút độc ra được, còn vị trí này vốn là chỗ hiểm. Huống hồ tình trạng trước mắt của Vân Kinh lại như thế, nếu bị cắn trúng một cái thì hậu quả Phi Lâm gần như không thể tưởng tượng ra nổi.

“Vân...” Tiểu Hữu ở phía sau cũng nhìn thấy, trên mặt tuy vô cùng hoảng sợ, nhưng phải cố gắng giữ bình tĩnh đứng yên tại chỗ, không dám động đậy, chỉ sợ nhúc nhích chỉ một chút mà chọc giận rắn nhỏ kia, thì Vân Kinh...

Yên tĩnh, giống như cả trời đất bao la đều đọng lại tại một khắc này.

Giữa không gian tĩnh lặng và lạnh lẽo, Vân Kinh vốn đang lịm người đi lại bị cảm giác lạnh lẽo ở trên cổ kích thích, thần trí hơi tỉnh táo hơn một chút, cố gắng áp chế cơn đau đớn, chậm rãi đưa tay sờ sờ lên thứ lạnh lẽo trên cổ.

“Đừng nhúc nhích...” Phi Lâm thấy vậy cực kỳ hoảng sợ vội quát lên.

Vân Kinh nghe vậy khẽ mở mắt ra, khuôn mặt tái nhợt không còn một chút máu nào, há miệng thở dốc hỏi: “Sao vậy...?” Nhưng tay cô cũng đã sờ lên cổ rồi.

Phi Lâm và Tiểu Hữu rúng động cả người, lập tức ra tay cùng một lúc. Một người nắm lên cánh tay Vân Kinh, một người nhắm con rắn nhỏ kia chớp tới.

Nhưng con rắn nhỏ đang quấn quanh trên cổ Vân Kinh kia căn bản là không để ý tới ngón tay của Phi Lâm, thân hình chợt ngóc lên, cái đầu nhỏ trườn qua tay Vân Kinh, toàn bộ thân người quấn quanh trên tay Vân Kinh, thân mình nho nhỏ của nó quấn chặt lấy tay cô, giống như một chiếc vòng mã não tuyệt đẹp.

Phi Lâm, Tiểu Hữu thấy vậy đồng thời ngẩn người, cánh tay dừng lại giữa không trung.

Vân Kinh cố nén đau đớn, nâng cánh tay lên đưa mắt nhìn con rắn nhỏ trên tay, thân thể nho nhỏ đang chiếm cứ cổ tay cô, cả người đầy vết thương, nhưng nhìn qua rất đầm ấm và cực kỳ đáng yêu, sau đó cô lại ngẩng đầu nhìn Điêu Nhi đang ngồi trên vai Phi Lâm, nếu không phải Phi Lâm ngăn lại, thì Điêu Nhi đã phóng

tới cắn chết con rắn nhỏ này mất rồi. Vân Kinh cố gắng mỉm cười, hướng về phía Diêu Nhi nói: “Đừng ăn nó.” Vừa nói vừa thu tay về vuốt ve bụng mình rồi nhắm mắt lại, ngất đi.

Mà con rắn nhỏ kia vẫn quấn quanh trên tay Vân Kinh, dán chặt vào bụng cô nằm im bất động, chỉ có cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm Diêu Nhi.

Phi Lâm, Tiểu Hữu thấy vậy liếc nhau, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Sao lại được động vật yêu thích đến vậy nhỉ.” Phi Lâm thu hồi sự cảnh giác lại, nhìn Diêu Nhi nhảy đến trên vai Vân Kinh, hung hăng trừng mắt nhìn con rắn nhỏ đang quấn quanh tay Vân Kinh, nhưng lại không cắn nhau với nó nữa, chỉ đứng nhìn chăm chăm nó không rời. Phi Lâm lắc đầu, không nói gì nữa, ôm Vân Kinh liền hướng bên dưới chân núi nhảy xuống. Lúc này không phải thời điểm nói chuyện lung tung, nếu không chữa trị kịp thời để cứu lấy Vân Kinh, cho dù y không chết, cũng sẽ bị Độc Cô Tuyết phanh thây.

Trong lúc nhất thời, từ trên lưng chừng núi cao cao, hai bóng người phóng xuống bên dưới rất nhanh, còn nhanh hơn cả khi.

Mà lúc này trong cung thứ ba ở trong thánh nữ cung, Độc Cô Tuyết đang ngồi ở trên một chiếc ghế dựa lớn màu đỏ, đột nhiên bỗng cảm thấy hoảng hốt mà không rõ nguyên do, cả người cảm thấy như thế nào cũng không ổn, phiền chán đến mức muốn giết người, ngồi cũng không yên, lập tức đứng dậy đi tới đi lui, rồi lại đi qua đi lại, quanh hần là một vùng sát khí ngút trời.

Mặc Ngân nhìn biểu hiện luống cuống trước nay chưa từng có của Độc Cô Tuyết, khẽ nhướng mày, có chuyện gì thế này? Bệ hạ của bọn họ có thể khống chế cảm xúc cực kỳ tốt, chưa bao giờ có biểu hiện buồn bực đến mức này, rốt cuộc là có chuyện gì?

“Bệ hạ, người...” Mặc Ngân còn chưa nói hết câu, Độc Cô Tuyết đột nhiên đưa tay ôm ngực, Mặc Ngân biến sắc, xông về phía trước vài bước, vội vàng hỏi: “Có phải là độc phát hay không?” Ở trong cung thứ ba này đã hơn hai tháng, nhưng Độc Cô Tuyết chưa từng bị độc phát, làm sao hôm nay có thể bị độc phát được kia chứ?

Độc Cô Tuyết ôm lấy ngực, sắc mặt xanh mét. Đau quá, tâm can của hần trong khoảnh khắc chợt co rút thật đau đớn, đây không phải là sự đau đớn do bị độc phát, mà chính là lòng đang đau, lòng đang hoảng hốt, không ổn rồi.

“Vân Kinh đã xảy ra chuyện.” Chớp mắt, bàn tay siết chặt lại, thần sắc trên mặt Độc Cô Tuyết dữ tợn đến mức dọa người, sát khí như bão táp ngay lập tức kéo đến bao trùm lên bầu không khí trong cung thứ ba này.

Mặc Ngân vừa nghe thấy không khỏi nao nao người, sau đó hỏi lại: “Làm sao có thể?” Y không hề thu được tin tức gì nói rằng Vương hậu gặp chuyện không may, làm sao Bệ hạ của y có thể biết được?

Suy nghĩ trong đầu còn chưa dứt, Mặc Ngân đã vội vàng ngăn ở trước người Độc Cô Tuyết, rồi nói rất nhanh: “Bệ hạ, Vương hậu đã có bọn Phi Lâm bảo vệ, thực lực của bọn họ nếu không thể bảo vệ cho Vương hậu chu toàn, thì thiên hạ này vốn không người nào có thể bảo vệ cho Vương hậu được nữa. Người phải tin tưởng bọn họ, càng phải tin tưởng vào Vương hậu, Vương hậu không phải người yếu đuối.”

Quan tâm quá sẽ rối loạn, Bệ hạ, người không thể chỉ bằng cảm giác đã phán đoán Vương hậu có xảy ra chuyện hay không được. Hơn nữa, quan trọng hơn là, cho dù lúc này Vương hậu đã xảy ra chuyện, nhưng lại cách xa đến vạn dặm như thế, nếu người ra khỏi nơi này, có đuổi theo Vương hậu cũng không làm được gì.”

Vài câu nói đã đem sự thật phơi bày ra hết, trong nháy mắt làm cho sắc mặt Độc Cô Tuyết vốn đã xanh mét nay lại càng thêm khó coi.

Nện một đấm thật mạnh trên chiếc ghế dựa lớn màu đỏ, khiến chiếc ghế lập tức gãy vụn vỡ toang ra. Chết tiệt, hắn không bảo vệ được Vân Kinh, hắn đã từng nói hắn sẽ bảo vệ cô, hắn muốn cô từ nay về sau chỉ có hạnh phúc và vui sướng, hắn phải làm chiếc ô che gió chắn mưa, hắn sẽ mãi mãi vì cô mà mang đến một bầu trời trong xanh tươi đẹp. Mà hiện tại hắn lại bị nhốt ở đây, Vân Kinh của hắn lại phải bôn ba ngàn dặm xa xôi đi tìm thuốc giải cho hắn. Hắn đã không làm được gì để bảo vệ cho cô, mà còn để cô vì hắn mà phải liều mạng. Chết tiệt, thật chết tiệt, đồ vô dụng này.

Mặc Ngân thấy vậy yên lặng đứng một bên, không biết phải nói thêm gì.

“Tìm Tuyết Cơ đến cho ta.” Móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, từng giọt máu tươi nhè nhẹ từ trong kẽ tay rơi xuống, mỗi giọt rơi trên mặt đất, lập tức bị hơi nóng cực độ làm bốc hơi, hóa thành một mảnh sương khói biến mất ở trong không trung.

Độc Cô Tuyết hung hăng nắm chặt tay. Không được, hắn phải rời khỏi nơi này, hắn không thể ở lại đây được, hắn không thể nào thả lỏng tâm trạng được, hắn...

Mọi suy nghĩ đang còn hỗn loạn trong đầu hắn, đột nhiên từ gian ngoài truyền đến một tiếng hét dài.

Đó là một hét để cảnh báo – có kẻ thù.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết và Mặc Ngân trong nháy mắt trầm hấn xuống, có người xông vào Thánh nữ cung? Không đúng, mặc kệ có người xông vào Thánh nữ cung hay không, cũng không thể có khả năng lại bắt đầu

ngay từ nơi của hắn, hơn nữa tiếng thét kia vừa sắc nhọn vừa thâm, ý bảo rằng địch đến và xâm nhập bất ngờ trở tay không kịp. Rõ ràng không phải là xâm nhập vào Thánh nữ cung, mà chỉ đơn giản là nhắm vào cung thứ ba nơi hắn ở.

Nhắm vào hắn? Độc Cô Tuyết và Mặc Ngân liếc nhau, ngoại trừ vài kẻ thân tín của Thánh Thiên Vực và đám người Tuyết Lê, Tuyết Cơ biết, thì toàn bộ thế lực của Thánh nữ không ai biết hắn ở trong này. Hơn nữa, nơi mà hắn đang ở này người bình thường căn bản là không thể vào được, thế mà đám người này đã vượt qua mấy cung khác, trực tiếp xông vào tập kích hắn, kẻ này rốt cuộc là ai?

Tiếng chém giết kịch liệt vang lên ở gian ngoài của cung thứ ba, thanh âm của trường kiếm va chạm vào nhau, ở trong phòng này Độc Cô Tuyết và Mặc Ngân nghe rất rõ. Hai người không khỏi nhúu chặt chân mày, ở bên ngoài kia là hai trăm thiết kỵ của hắn, là đội ngũ tinh nhuệ nhất của hắn, nhưng lại đánh nhau kịch liệt đến thế, rốt cuộc có bao nhiêu người đến đây?

“Rầm.” Giữa lúc Độc Cô Tuyết còn đang trầm ngâm suy tính, cánh cửa lớn của cung thứ ba đột nhiên bị mở tung ra, vài bóng người mang trang phục màu đen, diện mạo che kín chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh lẽo không chút biểu cảm, vung trường kiếm lên liền phi thân đánh về phía Độc Cô Tuyết.

Hai trăm thiết kỵ ở bên ngoài quả nhiên đã không bảo vệ được cánh cửa này, trong mắt Độc Cô Tuyết nhất thời chột lóe lên một ánh nhìn tàn khốc, hắn ưỡn ngực đưa tay sang bên hông rồi vung lên, nhuyễn kiếm chém vào trong không trung, tấn công trực diện vào hai tên mặc đồ đen đang xông tới. Cùng lúc đó, ở bên cạnh Mặc Ngân cũng vung kiếm xông lên, một kiếm đối đầu với một tên khác.

Một tiếng keng çat chúa vang lên, ba kiếm giao nhau khiến cho nơi tiếp xúc bắn ra một tia lửa. Trong lòng Độc Cô Tuyết rung mình, hai người trước mặt thế mà lại có thể chiến đấu ngang tay với hắn, võ công cao cường như vậy, nếu tất cả những kẻ đến lần này đều như vậy thì cũng khó trách hai trăm thiết kỵ của hắn ở bên ngoài không ngăn cản được. Những kẻ này là ai, chẳng lẽ là...

Xem ra mục đích đến đây là nhắm vào hắn, hôm nay bọn chúng muốn lấy mạng của hắn.

Sắc kiếm sáng choang lóe lên khắp nơi, mỗi chiêu đều là tuyệt sát, ánh sáng ghê người loang loáng như bão táp ở trong cung thứ ba, nơi nơi đều ngập trong sát khí.

Lúc này ở bên ngoài cung thứ ba, tiếng kêu càng lúc càng kịch liệt.

Liên tiếp lại là mười mấy tên đồ đen từ bên ngoài cung thứ ba xông vào, mũi kiếm trên tay chúng chia tơi, tất cả đều là nhắm vào Độc Cô Tuyết. Trong nháy mắt lập tức thành thế trận một mình Độc Cô Tuyết đối đầu với mười mấy người.

Độc Cô Tuyết cho dù có tài giỏi cũng không phải là đối thủ của nhiều người như vậy.

Mặc Ngân bị ba tên vây quanh, vung kiếm chống trả kịch liệt, nhưng y hoàn toàn không thể thoát ra khỏi vòng vây của ba kẻ đó. Đảo mắt một cái bắt gặp ngay tình thế của Độc Cô Tuyết ở bên cạnh, không khỏi phát cuồng lên, kiếm sắc trong tay y mỗi chiêu xuất ra đều là liều mạng.

Hai trăm thiết kỵ ở gian ngoài không có người nào xông vào để yểm trợ cho Độc Cô Tuyết, xem ra bọn họ cũng không thoát thân được, trong lòng Mặc Ngân lại càng khẩn trương hơn.

Kiếm trong tay Độc Cô Tuyết điên cuồng vung lên, thân hình tung lên không trung liền lui về phía chiếc ghế dựa lớn màu đỏ, nhiều cao thủ như vậy, thảo nào ngay cả Thánh Thiên Vực cũng không làm gì được, hãn cũng nuốt không trôi, thể lực này quá mạnh mẽ.

Nhưng hãn muốn lui, mười mấy tên đồ đen kia sao có thể cho phép hãn lui kia chứ, mười mấy người lập tức làm thành một vòng tròn, tiến công lui giữ hoàn toàn hợp lý, giống như đã được huấn luyện qua cả trăm ngàn lần rồi, dũng mãnh như Độc Cô Tuyết thế mà cũng liên tục ăn mấy kiếm, máu tươi từ trên cánh tay trượt theo thân thể rớt xuống, lập tức bị thiêu đốt thành hư vô.

Nếu đến hai tên hãn chắc chắn đối phó được, đến ba tên hãn vẫn đủ sức, đến bốn hãn cũng có thể diệt hết bọn chúng. Nhưng lúc này lại đến gần mười mấy tên trong khi chỉ có một mình hãn. Hãn không phải thần thánh, đã thế lại ở trong không gian nhỏ hẹp mà bị vây quanh như vậy thì phải đối phó thế nào đây.

Máu tươi chảy ra từng chút từng chút một rồi lan ra, tung tóe khắp nơi, lúc này cục diện mạnh yếu đã rất rõ ràng.

Hết chương 133

Chương 134 – Họa phúc cùng chia

“Keng” Tiếng va chạm nặng nề vang lên, kiếm của Độc Cô Tuyết chạm vào ba thanh kiếm đang cùng chém tới, sức mạnh quá lớn khiến thân thể Độc Cô Tuyết run lên, cổ họng có cảm giác ngọt, vị tanh dâng lên miệng.

Nội lực tiêu hao quá mức, độc Thiên Mạch lại bắt đầu rục rịch phát tác, người đang ở trong một nơi nóng như biển lửa, vậy mà Độc Cô Tuyết lại cảm giác thấy cả người rét run lên, sức lực dần dần mất đi.

Bên cạnh Mặc Ngân thấy vậy hoảng hốt, không màng tới mũi kiếm của tên áo đen đang đâm về phía mình, liều mạng vọt tới bên cạnh Độc Cô Tuyết.

Mà đám người mặc đồ đen này đều là cao thủ trong cao thủ, vừa thấy Độc Cô Tuyết có chút dao động, lập tức đâm mấy kiếm vào những chỗ hiểm trên người Độc Cô Tuyết, vừa nhanh vừa chuẩn.

“Công tử!” Mặc Ngân hét một tiếng chói tai.

“Thật to gan, dám làm loạn trong cung Thánh nữ chúng ta ư?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau.

Một tiếng “ầm” thật lớn đột nhiên vang lên, phía sau cung điện thứ ba bị mở tung, tám bóng áo trắng nổi đuôi nhau, phóng nhanh như chớp về phía Độc Cô Tuyết đang bị bao vây.

Quả nhiên là các cao thủ trấn giữ Cửu cung Thánh nữ, chỉ thấy có tám người đến, sắc mặt lạnh như băng, không biểu hiện chút cảm xúc gì, so với đám người mặc áo đen bịt kín mặt chỉ lộ ra đôi mắt kia cũng không khác biệt gì mấy. Cung Thất, cung Bát với trang phục áo trắng thêu màu lam và màu tím bên góc áo khẽ xoay mũi chân, thân hình vọt vào không trung lao thẳng đến bên cạnh Độc Cô Tuyết. Hai người quét mũi nhọn nhanh như chớp đón lấy những mũi kiếm đang đâm vào chỗ hiểm trên người Độc Cô Tuyết, mang theo gió lạnh thấu xương, không hề thua kém Độc Cô Tuyết

Ngoại trừ Thánh Thiên Vực thì cung Thất, cung Bát là người mạnh nhất trong các cao thủ trấn giữ Thánh nữ cung. Lúc này, họ vừa ra tay đã khiến cục diện thay đổi, vừa tiếp xong sát chiêu nhắm vào Độc Cô Tuyết, chẳng ai nói một lời, cả ba xoay người lập tức biến thành trận thế ba người liên thủ.

Mặc Ngân vốn không hề quan tâm đến bản thân mình chỉ lo phóng về phía Độc Cô Tuyết, vừa thấy tình thế thay đổi, các cao thủ trấn giữ Cửu cung đã đến, mặt mày chợt trở nên sáng ngời. Mặc kệ những kẻ mặc áo đen kia là loại người nào, nếu các cao thủ Cửu cung đã ra tay có nghĩa hai bên là địch. Nếu đám mặc áo đen kia là địch thì đồng nghĩa với việc cao thủ Cửu cung là bạn của bọn họ, lúc này có thể tin tưởng được.

Mặc Ngân lập tức quay người bảo vệ mình, đỡ một thanh kiếm đang bổ về phía y, cả người uốn mạnh trong không trung, tránh hai lưỡi kiếm đang đâm tới rồi tiếp tục đối phó lại với ba tên mặc áo đen kia.

Hai cậu thiếu niên song sinh vốn là chủ nhân của cung thứ ba, lúc này hừ lạnh một tiếng, cậu thiếu niên dùng đàn tranh vung tay lên, một luồng âm nhận đánh vào chiếc ghế dựa lớn màu đỏ. Chỉ nghe một tiếng trầm đục vang lên trên chiếc ghế ấy.

Một viên dạ minh châu vỡ nát, cơ quan trong cung thứ ba bắt đầu khởi động.

Mặt đất bắt đầu nứt ra, nham thạch nóng chảy như lửa đỏ trào lên từ lòng đất.

Đám người mặc áo đen dường như đã biết bí mật của cung thứ ba, thấy nham thạch nóng chảy tràn ra vẫn không chút kinh ngạc, đáy mắt vẫn lạnh lẽo. Nhưng biết thì biết chứ không hề quen thuộc, chẳng xác định được chỗ nào lún xuống chỗ nào không, bởi vậy trong chốc lát đã trở nên hỗn loạn.

Thế trận bao vây tan rã trong khoảnh khắc, mười mấy tên chia nhau ra đứng trên mấy gốc cột hoa mai thưa thớt.

Với kiểu đứng như thế, làm cho bọn chúng không thể tạo thành thế trận bao vây được nữa mà phải tác chiến từng người.

Đứng ở sau cửa điện, những người trấn giữ các cung còn lại thấy vậy liền tuốt kiếm khỏi vỏ, lúc này mới bay lên tách mười mấy tên áo đen kia ra không cho bọn chúng liên thủ, tiêu diệt từng tên một. Với bản lĩnh của bọn họ thì chẳng chút vấn đề, huống chi đây là cung thứ ba vô cùng quen thuộc.

Dòng nham thạch dưới mặt đất cung thứ ba không ngừng phun trào, chuyển động uốn lượn. Một tên mặc áo đen không lường trước được đã bị nham thạch cuốn lấy, mùi quần áo da thịt bị đốt cháy trong nhanh chóng tràn ngập khắp cung thứ ba, xộc vào mũi gay gắt đến khó chịu.

Mà Độc Cô Tuyết cũng quen thuộc cung thứ ba không kém các cao thủ Cửu cung, bây giờ đã có được địa lợi, lại có nhân hòa, trong phút chốc chỉ thấy ánh sáng lạnh lẽo dọc ngang, sát khí ngập tràn khắp nơi.

Máu tươi tuôn ra hòa vào dòng nham thạch đỏ lửa. Vừa rồi Độc Cô Tuyết đang lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm, lúc này lại trở thành giết chóc nghiêng về một bên, tám người trấn thủ Cửu Cung đã đến thì đối phương có mười mấy tên cũng chẳng làm nên chuyện gì.

Độc Cô Tuyết thấy vậy vùng trường kiếm trong tay lên, phóng người lui ra phía sau ngồi trên chiếc ghế dựa màu đỏ, không nhúng tay vào trận chiến nữa mà bắt đầu vận công điều khí. Vừa rồi dùng sức quá lớn khiến độc Thiên Mạch muốn phát tác, khí lạnh trong người không ngừng lan ra, cơ thể bắt đầu run rẩy. Nếu ngay cả cung lửa đỏ này còn không trấn áp được độc Thiên Mạch thì không ổn chút nào. Bởi vậy, hẳn không dám tiếp tục ra tay, giao tất cả mọi chuyện trước mắt cho các cao thủ Cửu cung.

“Viu viu.” Lúc này ngoài cung thứ ba, tiếng sáo thanh thoát vang lên, lần theo cánh cửa cung đang rộng mở.

Nghे tiếng sáo, Độc Cô Tuyết nhận ra đó là tiếng sáo của gã trai trấn giữ cung thứ tư có khuôn mặt trẻ con, trong lòng càng an tâm hơn. Cung Tứ đã đến, vậy thì có thể đoán được kết quả bên ngoài.

Có cung Tứ và đám độc vật của y tới, đừng nói là có thể chấm dứt cuộc hỗn chiến với mấy trăm người mà cho dù có nhiều hơn thế nữa cũng không chống cự được vì đám độc vật của cung Tứ cũng đâu phải chỉ có một hai con.

Chém giết nghiêng hẳn về một bên, Độc Cô Tuyết ngồi trên cái ghế dựa màu đỏ nhìn mọi việc trước mắt, trên mặt là sự lạnh lùng trầm mặc.

Một tiếng xoạt quét ngang qua, máu đỏ như hoa nở rộ trước người cung Nhất, y thu tay lại, gờ chân đá tên mặc áo đen trước mặt vào dòng nham thạch nóng chảy, mùi cháy khét lập tức lan khắp nơi. Một người lớn như vậy mà rút xuống không sủi chút bọt tằm, chìm ngìm không tung tích, chỉ có một làn sương khói.

Sương khói bốc lên trước người cung Nhất, cũng là dấu vết của một sinh mệnh vừa biến mất.

Đá tên mặc áo đen cuối cùng xuống, cung Nhị thu kiếm quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết đang ngồi trên chiếc ghế đỏ, nhú mày cười như có như không: “Có lầm không đấy, chúng ta giúp người còn người thản nhiên ngồi đó xem kịch vui vậy hả?”

“Quá đáng.” Cậu thiếu niên dùng đàn tranh của cung thứ ba xoay người trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyết, chiếm cung của huynh đệ cậu, cậu đã không tính. Dù sao nơi này cũng quá nóng nên bọn họ cũng không ở đây

làm gì. Nhưng vừa rồi bọn họ giúp hấn đánh bọn người kia, còn đương sự thì lại ngồi hóng mát, có chuyện tốt đến vậy sao.

Độc Cô Tuyệt im lặng liếc nhìn đám người trấn thủ Cửu cung lạnh lùng nói: “Thánh nữ cung không phải là do các người trấn giữ sao.” Lời nói lạnh như băng làm cho cung Tam cứng họng, bọn họ trấn giữ cung Thánh nữ, nhưng hôm nay lại để cho bọn người kia đánh thẳng đến cung thứ ba mà không phát hiện ra, đây là sai sót của bọn họ rồi.

Cung Nhị nghe vậy khẽ nở nụ cười, nhìn vào mắt của Độc Cô Tuyệt, nét mặt thấu hiểu, chậm rãi nói: “Đúng là do chúng ta trấn thủ, nhưng người cũng không phải là người của Thánh nữ cung.”

Lời nói nhẹ nhàng lọt vào tai Độc Cô Tuyệt, hấn chợt nhíu mày, lời của cung Nhị hấn có thể hiểu. Bọn họ biết đám người này tới đây để giết hấn chứ không phải tới để vượt Thánh nữ cung, trấn giữ và giúp đỡ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, bọn họ có thể ra tay cũng có thể không, có thể để cho đám người mặc áo đen đó giết chết hấn rồi sau đó mới ra tay, hoặc cũng có thể ra tay trước, việc này thực sự rất khác biệt. Nếu nói như vậy có thể hiểu được vì sao bọn họ ra tay, nhưng ngược lại dù họ có đến vào thời điểm mấu chốt hấn cũng không hề hy vọng xa vời là vì hấn và bọn họ có quan hệ tốt đẹp nên bọn họ đến để ra tay hỗ trợ. Dưới ánh nắng, khuôn mặt Độc Cô Tuyệt chợt trở nên sâu xa, yên lặng nhìn đám người trước mặt, trầm giọng hỏi: “Vậy vì sao các người lại đến đây.”

“Ta thích.” Cậu thiếu niên sử dụng kiếm trấn thủ cung thứ ba vừa thu hồi trường kiếm, vừa kiêu căng phát biểu.

“Thích.” Khóe miệng Độc Cô Tuyệt nở một nụ cười bí hiểm từ từ hỏi: “Không sợ đắc tội với người ở nơi đó sao?”

Lời này vừa nói ra, mấy người kia vẻ mặt vốn đang thoải mái, lập tức thay đổi, đồng thời nhíu mày nhìn Độc Cô Tuyệt. Hấn cũng không tránh né ánh mắt của bọn họ.

Mặc Ngân cầm kiếm đứng phía sau Độc Cô Tuyệt, đề phòng vô cùng cẩn trọng, câu hỏi này của Bệ hạ bọn họ quả thực vô cùng sắc bén.

Lửa đỏ tràn ngập trong cung thứ ba, không khí xung quanh vô cùng yên tĩnh chỉ còn tiếng nham thạch nóng chảy xèo xèo trên mặt đất. Toàn bộ đám người mặc áo đen kia đã bị ném xuống dưới đó đốt trụi khiến mùi cháy khét tràn ngập trong không khí hòa lẫn cùng mùi máu tanh.

“Tần vương quả nhiên là Tần vương.” Một lúc lâu sau, Cung Ngũ lạnh nhạt nhìn Độc Cô Tuyết.

“Trấn thủ Thánh nữ cung là bốn phận của chúng ta, ai dám đến đây quấy rối, đều là kẻ địch của chúng ta, mặc kệ bọn chúng đến từ đâu và làm gì”. Cung Thất vẫn lặng im lúc này đột nhiên chậm rãi lên tiếng.

Độc Cô Tuyết vừa nghe thế mặt mày khẽ rung động, thông thả tựa vào chiếc ghế dựa màu đỏ ở phía sau, nhìn đám người trước mắt, gần từng chữ một: “Năng lực của Thánh Thiên Vực còn quá nhỏ bé.”

Lời này mới nghe qua chẳng khác gì lời của kẻ cứng đầu, cố chấp thỉnh thoảng cãi bướng, nhưng vào tai đám người Cửu cung lại mang một ý nghĩa khác. Bọn họ nhìn nhau, ánh mắt mang theo những tầng ý nghĩa không ai có thể hiểu được.

“Tùy người nói thế nào cũng được.” Cung Ngũ lạnh lùng nói một câu rồi ung dung phóng người trên những cột hoa mai hết như đang đi trên mặt đất sau đó đi thẳng ra ngoài.

“Tần vương quả nhiên lợi hại.” Cung Bát nhìn Độc Cô Tuyết đầy thâm sâu, phất tay một cái rồi cũng đi ra ngoài. Phía sau Cung Nhị, Cung Tam, Cung Ngũ, Cung Lục, Cung Thất cũng theo sau y ra ngoài.

Độc Cô Tuyết thấy vậy tựa lưng vào chiếc ghế màu đỏ đã xiêu vẹo sắp đổ, không nhìn mấy người đang rời đi, chỉ lạnh lùng hỏi: “Bọn chúng đến từ nơi nào?”

Hắn không phải là người có thể chịu đựng thiệt thòi, hôm nay đối phương có thể tìm đến đây ám sát hắn, có nghĩa là đã biết thân phận của hắn, hoặc là vì một thứ gì khác. Hôm nay không giết được thì còn có ngày mai, mặc dù hiện tại hắn không xảy ra chuyện gì ở cung thứ ba, nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc sẽ có người khác đến giết hắn. Còn hắn muốn trốn cũng không trốn được, mà ngồi bó chân chờ chết, hoàn toàn không phải tác phong của hắn.

Mà trong khoảng thời gian hắn ở đây đã điều tra mọi thứ rất rõ ràng, căn bản là hắn không thể tìm thấy thế lực nào có thể cản trở được Thánh Thiên Vực. Vậy rốt cuộc đám người kia đến từ đâu? Quả thực rất thần bí khiến cho người ta khó nắm bắt. Hắn là người ngoài nên không tra ra được, còn Lâm vương không phải là người của Thánh Tông, không hề biết đám cao thủ trấn giữ Cửu cung kia thứ nhất là kẻ trấn giữ nơi này, thứ hai là người của Thánh tông. Nếu bọn họ còn không biết thì chẳng ai biết kẻ nào đã phái người tới giết hắn. Hắn chỉ cần bọn họ chỉ địa điểm ẩn giấu mà thôi, việc còn lại chắc chắn hắn sẽ tiên hạ thủ vi cường.

Nói một cách mơ hồ nhưng đám người cung Bát cũng hiểu được ẩn ý của Độc Cô Tuyết. Bọn họ không thể tách rời khỏi phạm vi thế lực của Thánh nữ, ngay cả Thánh tử cũng chỉ là một quân cờ chủ lực mà thôi.

“Chúng ta chẳng biết gì cả.” Cung Nhị không quay đầu lại mỉm cười trả lời, thản nhiên xóa sạch sẽ mọi chuyện liên quan đến bọn họ.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy hơi chau mày, hẳn biết bọn họ nhất định biết nội bộ chuyện này

“Gọi người của ngươi, đem toàn bộ thi thể bên ngoài vào cung thứ năm đi.” Cung Ngũ đi cuối cùng đưa mắt nhìn Độc Cô Tuyệt, cất giọng nói.

Hủy thi diệt tích^(*), là để xóa sạch mọi dấu vết chứng minh bọn họ vừa ra tay, Mặc Ngân khẽ nhú mày.

^(*) *Hủy thi diệt tích: Tiêu hủy thi thể để xóa bỏ hết mọi vết tích*

“Mây trắng nơi xa xôi, hướng về cuối chân trời.” Đám người Cửu cung đã rời đi khá xa, đột nhiên Cung Ngũ đi cuối cùng thốt lên một câu thật nhẹ nhàng trước khi bước ra khỏi cung điện thứ ba. Lời còn đang phiêu đẳng trong không trung nhưng người đã sắp biến mất không dấu vết.

“Mây trắng nơi xa xôi, hướng về cuối chân trời, lời này là có hàm ý gì?” Độc Cô Tuyệt nhíu chặt mày lại, lời này nhất định là ám chỉ địa điểm, nhưng chỉ có tám chữ giống như mây trôi giữa bầu trời, thật sự làm cho người ta không nói được lời nào, hẳn ghét nhất là bị đánh đố như thế này.

Độc Cô Tuyệt nhíu mày, cổ tay khẽ cử động, xoa xoa một viên dạ minh châu trên chiếc ghế dựa màu đỏ, nền điện của cung thứ ba lập tức khôi phục lại rất nhanh, mặt đất bằng phẳng trở lại.

“Gọi Tuyệt Lê đến đây.” Khôi phục lại sự yên tĩnh của cung thứ ba, Độc Cô Tuyệt lạnh lùng truyền lệnh xuống.

Sắc trời u ám dần phủ xuống, trời chiều đã ngã về phía Tây, nhuộm một màu cam như đầy tức giận, cung điện lửa đỏ vô cùng nổi bật trong ánh sáng màu cam đỏ, nhìn thật chói mắt khiến người ta không thể nhìn gần. Bên ngoài cung điện là một màu máu tươi đỏ sẫm, những thi thể làm cho cảnh hoàng hôn nhuộm một vẻ chết chóc và quỷ dị.

Trời đất nơi này, đều vô cùng kỳ lạ.

Mặt trời chưa kịp lặn xuống phía Tây đã tiếp tục mọc lên từ phía Đông, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp trở tay, cũng không níu giữ được.

“Sư phụ, sao rồi?” Trong một hang đá nhỏ trên Tuyết sơn vạn dặm, Tiểu Hữu với vẻ mặt lo lắng nhìn Vân Khinh đang nằm trong động hủ Phi Lâm. Dưới người Vân Khinh trải những tấm lông gấu trắng mà họ săn

được, trên người cũng đắp nhiều lớp da gấu, nhưng cô vẫn run lên không ngừng. Gương mặt tái nhợt không một chút máu, nằm hôn mê từ hôm qua đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, cả người cuộn tròn lại, hai tay vô ý thức ôm lấy bụng mình. Mặc dù hôn mê nhưng mặt mày lúc nào cũng nhăn lại, giống như đang chống cự lại sự đau đớn, Tiểu Hữu nhìn thấy vậy trong lòng đau xót không ngừng.

Phi Lâm ôm chặt lấy Vân Kinh, sắc mặt không được tốt lắm, trầm giọng nói: “Không ổn rồi.” Vừa nói vừa hút từng chút thuốc vào miệng Vân.

Tuy rằng lúc này Vân Kinh không bị chảy máu nữa, nhưng tình trạng này quả thực không tốt chút nào bởi vì không cảm giác được mạch đập của thai nhi nữa.

Phía trước hai người là đồng lửa đỏ nóng như thiêu đốt, lúc này giống như một cái ao bên trong tảng đá.

Phi Lâm lấy nhân sâm hầm lên cho Vân Kinh ăn, ở nơi bốn bề đều là tuyết trắng thế này vốn không có được thảo dược thai nào khác nữa, thứ này cũng chỉ vô tình tìm được. Tính ra cũng là một loại thuốc bổ cao cấp nhưng tại sao vẫn không có hiệu quả gì, Tiểu Hữu nóng lòng đến độ cứ đi vòng vòng không ngừng chân.

Nơi này là trung tâm của Tuyết sơn nên chung quanh không có người ở, nhưng lúc này muốn rời khỏi nửa bước cũng không thể được. Trong khi dược thảo khan hiếm như thế mà thời tiết khắc nghiệt đến vậy, chỉ sợ Vân Kinh không qua được cửa này.

“Đốt lửa lớn lên.” Phi Lâm kiên nhẫn hút cho Vân Kinh, sau đó đưa bát canh nhân sâm nhìn Tiểu Hữu trầm giọng nói.

Tiểu Hữu nghe vậy lập tức ném luôn mấy khúc củi ẩm ướt vào lửa, thứ này cậu phải đi tìm trong phạm vi mấy chục dặm mới có được.

Cây tươi gì cậu cũng chặt tuốt vì như vậy mới sưởi ấm cho Vân Kinh được.

“Sư phụ cần con đi tìm gì nữa không?” Tiểu Hữu vừa đi tới phiến đá Vân Kinh đang nằm vừa nói với Phi Lâm.

Phi Lâm nghe thấy chỉ lắc đầu, không nói gì, y không phải bà đỡ, cũng chỉ biết nhân sâm có thể sử dụng được mà thôi.

Nhân sâm rót vào cơ thể Vân Kinh để giữ sức cho cô, giúp cô bình ổn khí huyết đang rối loạn, còn những thứ khác y cũng không biết nên chẳng dám dùng bừa bãi bởi vì cho ăn nhầm thì hậu quả thật khó lường.

Tiểu Hữu thấy vậy, trên khuôn mặt vốn trầm tĩnh cũng hiện rõ sự lo lắng, cậu dừng lại một chút sau phóng ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Con đi tìm Đinh Phi Tình, dù sao tỷ ấy cũng là phái nữ nên sẽ biết bây giờ nên làm gì." Dứt lời liền xông ra ngoài.

Vào thời điểm bọn họ đi từ lưng chừng núi xuống thì chung quanh không hề thấy tung tích Mộ Ai, Đinh Phi Tình và Tiểu Tả. Mà bọn họ lại nóng lòng vì tình trạng của Vân Kinh, vội vàng tìm nơi tránh gió và đi tìm được thảo, lúc này cũng không cố gắng tìm kiếm tung tích của mấy người kia nữa, Mộ Ai mạnh như vậy nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Phi Lâm thấy Tiểu Hữu xông ra ngoài cũng không bảo ngừng lại, y không hề quên Đinh Phi Tình là con gái, nhưng cũng là người chưa bao giờ trải qua việc sinh nở thì sao biết chuyện này chứ, cho dù có tìm được cô cũng chẳng thể làm được gì.

Vân Kinh đang hôn mê, được Phi Lâm cho uống không ít nước nhân sâm, lúc này nghe Tiểu Hữu gào lớn chột giật mình tỉnh lại, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

"Không sao, vẫn ổn, người không sao cả, tỉnh lại là ổn rồi." Phi Lâm vừa thấy Vân Kinh tỉnh lại, vội vàng ôm lấy Vân Kinh cẩn thận hơn nữa, vừa vui mừng vừa vội vàng nói, chỉ cần Vân Kinh tỉnh lại là tốt rồi. Bởi vì đang ở nơi băng tuyết lạnh giá thế này, nếu hôn mê bất tỉnh thì thân thể càng không thể chống chọi được sự lạnh giá, mà bây giờ tính mạng cô đã mỏng manh thế này rồi.

Không cảm nhận được mạch đập của thai nhi, nếu như sức lực mà cũng không bảo đảm thì đứa trẻ này...

Nghe thấy những lời Phi Lâm nói, Vân Kinh càng tỉnh táo hơn nữa.

"Sư huynh, đem hoa... đưa đi... đưa đi..." Giọng nói yếu ớt vang lên, hai tay Vân Kinh ôm lấy bụng, giọng nói đứt quãng.

Phi Lâm vừa nghe xong cảm thấy vô cùng giận dữ, còn muốn lo cho Độc Cô Tuyết, bản thân cô đã thế này, lại còn một lòng nghĩ cho Độc Cô Tuyết, Vân Kinh ơi Vân Kinh.

Bên ngoài cửa động, Tiểu Hữu chạy đi tìm Đinh Phi Tình nhưng chưa đi được mấy bước đã thấy con rắn nhỏ đột nhiên phóng như chớp trên mặt tuyết, vọt qua bên người cậu. Tiểu Hữu không để ý tới nó chạy thêm mấy bước nữa rồi đột nhiên dừng lại, xoay người chạy vào trong động.

Trong miệng con tiểu hồng xà ngậm thứ gì đó, từ sau khi đến đây đã không thấy tăm hơi tung tích của tiểu tử này, bây giờ lại tha theo thứ gì trở về đây.

Con tiểu hồng xà vừa lúi vào trong động liền uốn người phóng tới bên cổ Vân Khinh ngẩng cao cái đầu lên, đưa thứ gì đó đang ngậm trong miệng đến bên miệng Vân Khinh.

Phi Lâm đang ôm Vân Khinh thấy vậy khẽ giật mình, sau đó nhìn kỹ thì thấy trong miệng tiểu hồng xà là một cái mật rắn, nhưng nhỏ đến đáng thương. Tiểu hồng xà đã nhỏ mà cái mật rắn này còn nhỏ hơn nhiều lần, có khi nào là mật của rắn con vừa nứt vỏ không đây.

Thấy là mật rắn, Phi Lâm biết rõ mật rắn là thứ rất tốt, sau khi ăn dù không có tác dụng cũng không xảy ra sơ sẩy gì, lập tức hơi bóp miệng Vân Khinh, để cô hé miệng ra.

Tiểu hồng xà thấy vậy, lập tức thả cái mật rắn đang ngậm trong miệng vào miệng Vân Khinh, Phi Lâm đỡ đầu Vân Khinh cao lên để cô nuốt xuống.

“Con rắn này đúng là có năng lực thần kỳ.” Tiểu Hữu đuổi theo tiểu hồng xà thấy vậy nhẹ nhàng nói.

Phi Lâm nghe vậy cũng gật đầu trầm giọng nói: “Những loài vật có thể trấn giữ được các loài kì hoa dị thảo thì bình thường chúng nó đều thần kỳ cả.” Không ngờ chưa nói xong, cả người Vân Khinh đang nằm trong lòng y đột nhiên run rẩy, kêu lên thành tiếng.

Phi Lâm hoảng hốt, vội ôm chặt lấy Vân Khinh, hỏi giọng gấp gáp: “Làm sao vậy, cảm thấy không thoải mái ở đó sao?” Vừa nói vừa vội vàng vận công để kiểm tra thân thể Vân Khinh, chẳng lẽ trong mật rắn vừa rồi có độc, sao có thể như vậy được chứ.

Sắc mặt Tiểu Hữu cũng trắng nhợt, vội vã vọt vào.

Hai người vừa cử động thì thấy Vân Khinh đột nhiên chau mày lại, tiếng rên từ từ lắng xuống, trên khuôn mặt tái nhợt của cô dần dần hồng hào trở lại, hai đầu mày chậm rãi thả lỏng ra, sắc mặt đau đớn đã bắt đầu bình ổn lại.

Phi Lâm thấy vậy sững sốt, sau đó gương mặt chợt vui mừng khôn tả, đưa tay sờ trên trán Vân Khinh, quả là không thể tin được...

Trên cái trán lạnh như băng đã dần ấm lên, Phi Lâm mừng rỡ cầm lấy cổ tay Vân Khinh, kiểm tra mạch đập.

Hai mạch đập, không giống như vừa rồi chỉ cảm thấy loáng thoáng đến mức như không cảm giác được. Tuy rằng lúc này cũng rất yếu, nhưng đã bắt đầu mạnh dần lên, một lên, hai xuống, một lên.

“Thứ tốt, thứ tốt.” Phi Lâm mừng rỡ kêu lớn lên, Tiểu Hữu đứng bên cạnh thấy sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt Phi Lâm như thế, khẳng định là Vân Khinh được cứu rồi, con của Vân Khinh cũng được cứu rồi, cậu cười không ngừng, chân tay vung loạn lên.

Mà lúc này nhóc răn kia trườn trên người Vân Khinh rồi vững vàng nằm ở trên bụng cô, thả lỏng người bắt đầu nằm ngủ.

“Ít nhiều gì cũng may mắn là hôm qua đã không giết nó.” Trong mắt Tiểu Hữu giống như có sao sáng đang mọc, nhìn con răn nhỏ kia. Vừa nói dứt lời, từ phía sau Điều nhi phóng vào như chớp, trên miệng cắn một con răn nhỏ đen thui.

Phi Lâm vừa nhìn thấy, hai mắt lập tức trợn lên, giật lấy con răn đen trên miệng Điều nhi nhanh như chớp. Đó là một con răn nhỏ màu đen có hai đầu, ở vùng bụng bị cắn nát, bên trong không thấy bóng dáng túi mật, khuôn mặt chợt trở nên vui mừng như điên, kêu lên: “Ô Kiền, Bách niên Ô Kiền”.

Tiểu Hữu vừa nghe thấy thế hai mắt mở to lên, cái tên này cậu đã từng đọc trong sách. Ô Kiền, là vua của các loài răn, sinh ra đã có hai đầu, sinh trưởng ở nơi vô cùng lạnh. Mười năm đầu thân sẽ có màu xanh, hai mươi năm sẽ là màu lam, ba mươi thành lam thẫm, bốn mươi lại thành màu trắng, năm mươi năm chuyển ra màu tro, sáu mươi năm thành màu xám đậm, bảy mươi năm biến thành đen, tám mươi năm lại đổi ra màu đen nhạt, chín mươi năm thì lại là thâm đen và đến trăm năm thì toàn thân là một màu đen tuyền. Con răn trước mắt này toàn thân là một màu đen tuyền, trăm năm, vua răn trăm năm. Thảo nào dùng làm thuốc lại hiệu quả như thế, đã là răn thần trăm năm thì mật răn sao có thể không tốt được chứ. Mặc kệ hai người đang khiếp sợ, Điều nhi nhìn thấy miếng thịt răn trong miệng bị Phi Lâm cướp đi, thân hình phóng như chớp về phía Phi Lâm, nhe nanh múa vuốt với y.

Phi Lâm thấy vậy liền chuyển tay, đưa Bách niên Ô Kiền sang một bên, cười tủm tỉm nhìn Điều nhi đang tức giận nói: “Thứ này toàn thân đều là đồ tốt, không thể cho người ăn được.” Điều nhi thấy miếng thịt ngon nhưng không thể lấy lại được, rất giận dữ, vừa cắn vừa kêu ầm ĩ với Phi Lâm.

Tiểu Hữu thấy vậy, trên mặt nở nụ cười rạng ngời, có mật răn trăm năm làm thuốc, Vân Khinh có thể bình an vô sự. Tuy nhiên vừa nghĩ thoáng qua, ánh mắt cậu lại nhìn về phía con răn nhỏ đang nằm ngủ trên bụng Vân Khinh. Khóe miệng cậu đột nhiên co rút, nhìn Phi Lâm nói: “Tên tiểu tử này rốt cuộc là giống gì, sống bao lâu rồi mà ngay cả vua răn trăm năm cũng giết được, con tiểu hồng xà này...”

Lúc này Phi Lâm cũng thả lỏng tâm tư, cười tủm tỉm nhìn tiểu hồng xà, lắc đầu nói: “Không biết, chưa từng thấy qua.” Trong sử sách không hề thấy ghi chép về loài rắn có màu sắc đỏ chói như thế này là bao giờ, về phần nó đã sống được bao lâu thì có lẽ nên hỏi nó sẽ rõ ràng hơn.

Thân mình Vân Khinh ầm dần lên, nét đau đớn trên mặt cũng đã biến mất, nửa ngày sau thì hai mạch tượng cũng ổn định và đập mạnh lên, mặt rắn trăm năm, quả nhiên là thứ tốt.

Lúc này, Phi Lâm có thể thở phào nhẹ nhõm, y nhìn Tiểu Hữu nói: “Người truyền tin đến cho Độc Cô Tuyết.” Tiểu Hữu nghe vậy lập tức đứng lên.

Mấy ngày sau, tại cung thứ ba của Thánh nữ cung.

“Bệ hạ, Vương hậu dùng bồ câu đưa tin.” Sáng sớm, Độc Cô Tuyết còn chưa tỉnh dậy, Mặc Ngân đột nhiên gào to lên, chạy điên cuồng từ bên ngoài vào, vẻ mặt mừng rỡ như điên.

Hết chương 134

Chương 135 – Vân Khinh gia nhập quân đội

Thư của Vân Khinh, Độc Cô Tuyết mở choàng mắt ra, hần lộn nhào trên chiếc ghế dựa đỏ một cái rồi phóng người lên, phi thân xông lên trước. Vội vàng đoạt lấy bức thư bỏ câu đưa tới từ tay Mặc Ngân, lướt mắt nhìn con dấu trên mảnh vải, trái tim đang treo cao bao lâu nay của Độc Cô Tuyết bình ổn lại ngay tức khắc, là con dấu của Vân Khinh, Vân Khinh vẫn ổn, Vân Khinh của hần không sao cả.

Độc Cô Tuyết nắm chặt lá thư trong tay, khuôn mặt nặng nề bấy lâu nay của hần, bỗng chốc như mây tan mưa tạnh, ánh dương chiếu rạng rỡ.

Mặc Ngân vừa tiến vào, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng an tâm, Vương hậu của bọn họ không xảy ra chuyện gì cả. Thấy vẻ mặt Độc Cô Tuyết như thế, bèn nở nụ cười nhanh chóng lên tiếng giục: “Bệ hạ, người mau xem thử trong thư viết gì đi?”

Mặc Ngân còn chưa dứt lời, Độc Cô Tuyết đã bắt đầu mở thư đọc, lướt mắt nhanh như gió bão qua nội dung trên thư, tia sáng vui sướng chợt lóe trong đáy mắt Độc Cô Tuyết, khóe miệng tràn ngập ý cười và sự khen ngợi: “Đã tìm được Hòa Liên, Vân Khinh của ta thật...”

Còn chưa nói hết câu, Độc Cô Tuyết đột nhiên nghẹn lời, nụ cười đông cứng trên khóe miệng hết như ngày thường nó vẫn nằm trên miệng như vậy. Hai mắt hần đột nhiên trợn trừng, lặng lẽ nhìn chăm chăm bức thư trên tay, giống như hần muốn trừng trừng một lỗ to trên tờ giấy, toàn thân cứng đờ lại.

“Vương hậu đã tìm thấy Hòa Liên thật quá tuyệt vời.” Mặc Ngân nghe thấy Độc Cô Tuyết nói như vậy, trong lòng không khỏi mừng rỡ, bọn họ đã có được Long cân ở sông Cửu Khúc Long, còn rễ cây Bà Sa song thụ lâu năm thì không cần nói nhiều, chỉ cần đi thẳng đến gốc Bà Sa song thụ trong cung thứ chín lấy là được. Mà bây giờ thứ khó lấy nhất là Hòa Liên trên Tuyết sơn nằm trong lãnh thổ của Nam Vực vương cũng đã nằm trong tay. Vậy chẳng phải là đã có thể phối chế thuốc giải ngay lập tức ư, độc Thiên Mạch cuối cùng đã không đủ sức ảnh hưởng đến Bệ hạ bọn họ nữa rồi.

Nhất thời Mặc Ngân vui sướng khó nói nên lời, thần sắc trên khuôn mặt cực kỳ mừng rỡ: “Vương hậu quả là lợi hại, vậy có lẽ... Bệ hạ, người làm sao vậy?” Những lời ngạc nhiên, vui mừng, ca ngợi vẫn chưa kịp nói xong, Mặc Ngân giương mắt nhìn đáng vẻ Độc Cô Tuyết đang cực kỳ quái dị. Sau khi ngạc nhiên đến ngẩn người, y

thu lại nụ cười trên khóe miệng, khó hiểu nhìn Độc Cô Tuyết. Lúc này, đôi mắt Độc Cô Tuyết sáng bừng bừng, trợn trừng trừng nhìn chăm chăm vào bức thư trên tay, ngọn lửa nóng bỏng trong đáy mắt giống như muốn đốt một cái lỗ to trên bức thư, tràn đầy thứ tình cảm nồng nhiệt, nóng rực.

Mặc Ngân thấy Độc Cô Tuyết không có bất kỳ phản ứng gì mà chỉ chăm chú nhìn vào bức thư trong tay, nói là ngây ra thì lại không giống ngây ra, tức giận thì càng không giống tức giận, vui sướng lại không giống vui sướng, hình như có chút giống bị sét đánh trúng mà ngu người. Trong mắt y không kiềm được mà hiện lên một tia kinh ngạc, Bệ hạ của bọn họ mà cũng có lúc hóa thành kẻ ngốc sao, rốt cuộc trong bức thư này còn nói gì nữa?

“Hắc hắc, hắc hắc!” Đúng lúc này, hai tiếng cười ngây ngô đột ngột bật ra khỏi miệng Độc Cô Tuyết vẫn đang hóa ngốc dọa cho Mặc Ngân nháy dưng, cái kiểu cười gì vậy trời.

“Bệ hạ!” Khóe miệng Mặc Ngân hơi hơi co giật mấy cái ngược nhìn Độc Cô Tuyết đang cất tiếng cười kỳ dị ở trước mắt, y lên tiếng cực kỳ cẩn thận.

“Hắc hắc hắc hắc!” Độc Cô Tuyết không thèm để ý tới Mặc Ngân đang gọi hắc, cười hắc hắc không ngừng, khóe miệng hắc cong lên càng ngày càng cao, kéo ra càng lúc càng rộng, đôi mắt híp lại gần như biến thành một đường chỉ, cả khuôn mặt vui như hoa nở, cười thật ngây ngô.

Mặc Ngân cực kỳ kinh hoàng, rốt cuộc trong bức thư kia có những gì, lại trực tiếp khiến Bệ hạ bọn họ hóa đần thế này. Nếu năng lực hiểu biết của y không sai thì đây chính là cười ngây ngô, đời này y chưa bao giờ dám tưởng tượng ra Độc Cô Tuyết lại có vẻ mặt thế này.

Nuốt một ngụm nước bọt, Mặc Ngân thật cẩn thận và cũng rất to gan nhẹ rút bức thư trong tay Độc Cô Tuyết ra. Thế mà nhìn lại Độc Cô Tuyết vẫn cứ giữ cái tư thế buồn cười kia, cười ngớ ngẩn đến mức chỉ còn thiếu chảy cả nước miếng ra nữa mà thôi. Trong lòng Mặc Ngân dâng lên một cơn hoảng sợ, là tin tức gì có thể khiến Bệ hạ bọn họ hóa thành cái dạng này?

“Ồ ồ ồ à, vợ con đã mang thai rồi.” Lướt mắt nhìn thấy một câu ở cuối thư, Mặc Ngân vẫn luôn duy trì tâm tính cẩn thận và sự trầm ổn trong lòng, sau khi đọc đến câu này, khoảnh khắc đó sắc mặt y vẫn vô cùng bình tĩnh. Chẳng qua sự bình tĩnh này cũng chỉ giữ được trong chốc lát, một lát sau Mặc Ngân dường như mới kịp phản ứng lại, hai mắt đột nhiên sáng ngời, vội đọc lướt nội dung trên thư một lần nữa, sau khi xác định mình không nhìn nhầm, vẻ mặt Mặc Ngân cực kỳ mừng rỡ kêu lớn: “Bệ hạ, Vương hậu hoài thai, người có con rồi, Bệ hạ, chúc mừng, chúc mừng người.”

“Vân Khanh mang thai, ta có con rồi.” Độc Cô Tuyết cứ lẩm bẩm mãi một câu, lúc đó đột nhiên hẳn thu lại vẻ ngớ ngẩn vừa rồi, rồi ngửa đầu thét một tiếng: “Ta có con.”

Tiếng thét truyền đi rất xa, xen lẫn trong niềm vui mừng như điên là sự hưng phấn không gì có thể sánh kịp, tiếng thét xuyên mây phá trắng bay ra, vang vọng trong cung thứ ba rồi truyền ra ngoài, dọa cho đám thiết kỵ còn lại canh giữ bên ngoài cung điện giật mình một phen.

“Vân Khanh của ta, Vân Khanh của ta, mau chuẩn bị thuốc dưỡng thai tốt nhất cho ta, nhanh chóng sửa soạn tẩm cung cho con ta ngay.” Lấp lánh trong đôi mắt hẳn là tình cảm nồng nhiệt bùng cháy và sự vui mừng như điên, nhưng Độc Cô Tuyết vẫn giữ nét mặt bình tĩnh như trước, liên tiếp ban lệnh xuống.

Mặc Ngân nghe thấy đầu toát đầy mồ hôi, những thứ đó đi đâu mà chuẩn bị đây, dù có muốn chuẩn bị cũng phải chuẩn bị ở Tần vương cung, nơi này vẫn là Nam Vực mà. Hơn nữa, lúc này Vương hậu chỉ mới mang thai, thế mà lại chuẩn bị tẩm cung cho Vương tử, rốt cuộc Bệ hạ bọn họ có biết mình đang nói cái gì hay không.

Không đợi y kịp đưa ra ý kiến, Độc Cô Tuyết xoay người lại, giống như rất điềm tĩnh nói với Mặc Ngân: “Ta muốn báo tin cho đại ca biết, ta đã có hậu duệ, con của ta và Vân Khanh.”

Mặc Ngân nghe thấy vậy gật đầu liên tục, lời này còn có chút đáng tin, xem ra Bệ hạ bọn họ quả là có sức mạnh ý chí kinh người, với một việc đáng vui mừng như vậy, vẫn có thể khống chế tốt cảm xúc của mình.

Tuy nhiên chút đánh giá của y còn chưa kịp biểu đạt trọn vẹn, Mặc Ngân đưa mắt bắt gặp dáng vẻ của Độc Cô Tuyết, y lập tức thăm gào thét trong lòng một tiếng, đưa tay ôm trán.

Trước mắt y, Độc Cô Tuyết mỗi khi bước nếu giơ tay trái thì đồng thời nhấc chân trái, nếu giơ tay phải thì lại bước chân phải lên, cái người có kiểu đi đường đồng tay đồng chân này là Bệ hạ của y sao? Là vị Tần vương uy chấn tám phương ngay cả khi đối diện với tử thần cũng không hề chớp mắt ư?

Nhìn Độc Cô Tuyết rõ ràng không hề phát giác ra, cách đi đứng kỳ dị trong chuỗi hành động có vẻ thật thản nhiên đó, Mặc Ngân không còn cách nào thăm lắc đầu ngừng cười, rốt cuộc thì Bệ hạ của bọn họ cũng chỉ là người phàm.

“Nhanh đi gọi người đến chi viện...”

“Gọi Tuyết Cơ tới đây...”

“Vân Khinh...”

Những mệnh lệnh liên tiếp được ban truyền ra từ cung thứ ba trong Thánh nữ cung, mà mỗi mệnh lệnh dường như đều có trăm ngàn chỗ sơ hở, không thể thực hiện được.

Gió xuân lướt qua tán lá, những mầm xanh non mơn mớn đâm chồi chi chít trên cành, sắc xanh tươi tỏa ra khắp non nước, mọi chốn bồng bồng sức sống.

Bước chân mùa xuân nhanh đang lướt nhanh qua khắp đất trời, đảo mắt đã thấy trên mặt đất ngập tràn một màu xanh biếc, nhiệt độ cũng dần dần ấm lên, không giống với thời điểm đầu xuân khí trời trong sạch nhưng lạnh lẽo. Tiết trời lúc này thật ôn hòa, từng làn gió tươi mát nhẹ nhàng thổi lướt qua trên người, khiến người ta nảy sinh cảm xúc lười biếng, cực kỳ khoan khoái, dễ chịu.

Tại một nơi sắc xuân tràn ngập, mới đó đã trôi qua hai tháng, ngọn lửa chiến tranh càng ngày càng lan rộng trên lãnh thổ Nam Vực vương.

Thánh Thiên Vực tiến quân một đường bồng bồng khí thế, áp thẳng đến vùng nội địa của Nam Vực vương, cờ chiến tiến tới nơi nào, lập tức đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đánh Nam Vực vương liên tục bại trận lui binh.

Bạch thành cách kinh đô Bình thành của Nam Vực vương một khoảng cách nhất định, tương đối gần sông Cửu Khúc Long, cũng chính là tòa thành thứ ba bảo vệ vòng ngoài Bình thành, một thành trấn khá phồn hoa của Nam Vực vương.

Ngày hôm nay, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống Bạch thành, soi rọi bóng dáng những người dân vội vã qua lại ở bên dưới và cả bầu không khí chiến tranh đã nổi lên khắp nơi trong Bạch thành, sự ấm áp và khẩn trương hòa lẫn trong bầu không khí hôm nay thật không phù hợp.

Trong tửu lâu lớn nhất Bạch thành – Yến Bạch Cư – trong giờ cơm trưa không còn một chỗ ngồi nào trống, đáng lẽ không khí vốn phải ồn ào náo nhiệt lúc này lại có vẻ hơi căng thẳng. Tuy rằng có nhiều người ngồi ở đây như vậy, nhưng khi nói chuyện mọi người không ai bảo ai lại tự hạ thấp giọng, khiến khung cảnh nơi này thật yên lặng.

Cũng phải thôi, vì ngọn lửa chiến tranh đã sắp lan đến Bạch thành, tuy rằng có một đội quân hùng hậu canh giữ bên ngoài Bạch thành, nhưng không cách nào làm dân chúng Bạch thành an tâm được. Nếu không

phải vì muốn tìm hiểu tin tức, biết được tình hình mới nhất, có lẽ nơi này cũng đã đóng cửa cài then từ lâu rồi, làm sao còn có nhiều người đến nơi này ngồi nghe ngóng như vậy.

Trong một góc của tử lâu, lúc này có hai nam tử đang ngồi, một béo một gầy, dung mạo rất tầm thường không có gì đáng chú ý.

“Ăn nhiều một chút, nhìn xem người gầy như vậy, nếu ta không bồi bổ cho người trắng trắng tròn tròn thì khi trở về ta chắc chắn không thoát khỏi tay hắn.” Nam tử gầy gầy lướt một lượt trên bàn thức ăn, chỉ gắp vài đĩa đã chất đầy cái chén của nam tử mập mập kia.

Nam tử kia còn béo hơn cả y, mà y lại nói gầy, cũng không biết y nghĩ thế nào nữa, cũng may những người dân Bạch thành ngồi bên cạnh, đều đang chú ý đến tình hình chiến sự, không có người nào để ý tới những lời nói rõ ràng rất không hợp lý này.

Vân Kinh hóa trang thành nam tử mập mập nghe thấy vậy chỉ có thể cười khổ một cái với Phi Lâm, nhẹ giọng nói: “Con sao có thể ăn hết nhiều thế này được.” Còn chưa dứt lời đã thấy Phi Lâm trừng mắt nhìn cô, Vân Kinh chỉ còn nước cười khổ bắt đầu cố sức ăn. Cô đã mang thai năm tháng, bụng hơi nhô ra, lúc này đang là tiết xuân ấm áp, che giấu không được nữa nên đành phải giả dạng thành một kẻ mập mập.

Ý tốt của Phi Lâm, sao cô có thể phụ lòng được chứ.

Sau khi cô tỉnh lại trên Tuyết sơn hai tháng trước, Phi Lâm và Tiểu Hữu đối xử với cô hết như với búp bê bằng sứ, cả ngày khiến cô hết ăn rồi lại ngủ, không cho cô làm bất cứ việc gì. Mặc dù có mặt của Bách Niên Ô Kiền bảo vệ cô và thai nhi, nhưng vì cô mất máu quá nhiều, sức lực không đủ, chỉ cử động một chút là đầu lập tức choáng váng. Nếu điều dưỡng không tốt, thân thể cô có khỏi hay không là một chuyện, mà đứa bé sợ rằng không thể giữ được.

Bởi vậy cô cũng không dám phản kháng lại, thân mình cô hư nhược cô cũng có thể cố sức chịu đựng, cũng không quan trọng, nhưng nhất định phải bảo vệ đứa bé. Hơn nữa, đã tìm thấy Hỏa Liên, cô cũng không còn chuyện gì phải nóng vội nữa, nên cô liền nằm trong sơn động hơn một tháng trời, ăn vô số tay gấu và thịt của những con rắn đang ngủ đông bị tiểu hồng xà bắt được. Cho đến khi khí huyết tốt hơn nhiều mới được Phi Lâm cho phép đi lại.

Trong thời gian cô tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, Tiểu Hữu trực tiếp mang theo Hỏa Liên xuống Tuyết sơn về Thánh nữ cung. Hỏa Liên một khi hái xuống phải dùng ngay, tuy rằng bọn họ có năm cái hộp chuyên dùng để bảo tồn

đóa hoa, nhưng cũng không cứ mãi kéo dài thời gian ra được. Hoa héo rồi thì tình hình rất nghiêm trọng, sẽ không còn hiệu quả gì nữa, bởi vậy Phi Lâm không dám để Tiểu Hữu chậm trễ hơn nữa.

Sau khi Tiểu Hữu rời đi, chỉ còn lại cô và Phi Lâm, nên ban ngày Phi Lâm vừa tìm kiếm thức ăn, vừa tìm tung tích đám người Mộ Ải. Nhưng dù có tìm sâu xuống dưới vách núi kia ba thước cũng không gặp được ba người Mộ Ải, Đinh Phi Tình và Tiểu Tả, ngay cả Bạch Hồ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp cũng không biết đã chạy đi đâu.

Không thấy thi thể ba người bên dưới lớp tuyết đọng ở đáy vách núi, vậy có nghĩa là bọn họ không có ở đây. Nếu quả thật họ rơi xuống đúng nơi này, mà lại không tìm thấy người, chắc chắn ba người kia không xảy ra chuyện gì. Vậy tất nhiên là vào lúc bọn họ đi tìm huyết động để ở tạm, thì ba người kia đã rời khỏi đây rồi. Bởi vậy cả cô và Phi Lâm đều có thể an tâm, nếu đám người Mộ Ải không chết vậy sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại thôi. Chỉ là, lúc cô có thể đi lại được, lúc đi sáu người cùng đi, nhưng lúc về chỉ còn lại hai người là cô và Phi Lâm mà thôi.

Lại tiếp tục tìm kiếm hơn một tháng nữa, bọn họ mới ra khỏi Tuyết sơn, đi thẳng một mạch tới nơi này.

“Đúng rồi có nghe thấy tin tức gì chưa, hình như cái tên Thánh tử đã đánh gần tới bờ sông rồi.” Trong lúc cô đang ăn, một giọng nói bị đè thấp hết mức lọt vào tai Vân Khinh, Vân Khinh nghe vậy cũng không tỏ vẻ gì, chỉ chậm chậm ăn cùng Phi Lâm, đóng tai lên cổ gắng nghe ngóng.

“Sao mà lại không nghe chứ, y liên tiếp đoạt hai thành trì của chúng ta, sắp đánh đến thành trấn này rồi.”

“Thật sự là trời gieo ác nghiệt, Bệ hạ sao lại giam giữ Thánh nữ của bọn họ chứ. Bây giờ thì hay rồi, Thánh tử đánh tới đây người chịu khổ chịu tội còn không phải là chúng ta hay sao, mẹ ơi, gia sản cả đời ta đều ở Bạch thành, nếu Bạch thành bị công phá thì ta toi đời rồi.”

“Hừ, người nhỏ miệng một chút, chuyện như vậy mà người cũng dám lớn tiếng sao.”

“Sao lại không dám, ngày thường Nam Vực vương chính là thần thánh của chúng ta, ta kính trọng y tôn sùng y, thế mà y chỉ mang đến cho chúng ta chiến tranh, lại còn không thể bảo vệ chúng ta nữa. Vậy vì sao ta lại phải kính cẩn y, tôn trọng y nữa chứ.” Giọng nói thô lỗ xen lẫn oán hận ngập trời vang lên.

“Nói cũng phải, Thánh tử Nam Vực kia đã nói rất rõ ràng, chỉ cần Bệ hạ trao trả Thánh nữ Nam Vực, y lập tức mang binh trở về. Thế nhưng Bệ hạ của chúng ta cứ giữ mãi không buông, mà lại không đánh lui được

Thánh tử Nam Vực, kẻ gặp họa không phải chúng ta thì còn là ai.” Giọng nói khuyên nhủ người nói năng thô lỗ lúc nãy cũng nhỏ giọng nói một câu ẩn chứa sự bất mãn.

“Cũng không phải chỉ có vậy, nghe nói bên Lý Thành đã ban lệnh phong tỏa cửa thành, chỉ cho người tiến vào, nếu muốn rời khỏi thành, thì có công văn ra cửa thì đừng hòng nghĩ tới, cho dù chúng ta có trốn cũng không được phép nữa là.”

“Vậy đó.”

Nhất thời, lời nói nam tử thô lỗ kia giống như mở ra sự bắt đầu, những người xung quanh nghe thấy ai ai cũng dần dần thì thảo bàn tán nhau.

Vân Kinh nghe thấy tin tức Lý thành đã bị phong tỏa, bèn ngẩng đầu đưa mắt nhìn qua Phi Lâm, trong mắt hai người đều hiện vẻ thất vọng.

Lý thành, là thành trấn gần với sông Cửu Khúc Long, là con đường duy nhất đi đến lãnh thổ Thánh nữ, Nam Vực vương phong bế cửa thành e rằng không phải vì sợ người dân của y bỏ trốn mà là chặn đường bắt cô lại. Dù sao nếu có thể bắt được cô trong tay thì trận chiến này sẽ xảy ra biến đổi lớn.

Có điều, bọn họ vốn sẽ không đi Lý thành để đến phạm vi thế lực Thánh nữ, đó không phải là con đường duy nhất.

Nhẹ nhàng dứt hết một chén rượu cho con tiểu hồng xà quấn trên tay cô, trong lòng Vân Kinh cực kỳ căng thẳng, trên đường quay về vùng đất của Thánh nữ, không chỉ có Nam Vực vương tìm cách chặn cô lại mà Thánh Thiên Vực chắc chắn cũng sẽ ngăn cản cô trở về. Nói thế nào đi nữa, nếu cô đột ngột quay về, tin tức truyền ra ngoài, y còn mượn cớ kiểu gì đây. Tấn công Nam Vực vương cũng đã đi đến nước này, tất nhiên y sẽ không để cô bình an quay về phạm vi thế lực Thánh nữ. Hai phe thế lực, ở trên mặt này lại hoàn toàn có chung lập trường, nhưng cô há có thể để cho bọn chúng dễ dàng nắm bắt như vậy. Bọn chúng không muốn cô quay về, vậy phải xem bản lĩnh của chúng thế nào đã. Thám thính rõ tình hình chiến sự mới nhất, Vân Kinh và Phi Lâm dùng bữa xong, đứng dậy tính tiền rồi bỏ đi ngay.

“Này này, tin tức mới nhất, Bạch Thành bị phong tỏa.” Hai người đứng lên chưa kịp đi ra khỏi lầu, liền thấy một nam tử vóc dáng nhỏ bé vội vàng vọt vào lớn tiếng thông báo, đó là người truyền tin. Sau khoảnh khắc không gian chợt lặng ngắt như tờ, rầm một tiếng tất cả mọi người trong lầu bắt đầu ồn ào huyên náo.

“Cái gì”

“Giờn chơi sao...”

Trong khoảnh khắc, có người mắng chửi, có người hoảng sợ, lại có người không nói một lời lập tức chạy ra ngoài tửu lâu, cũng có người kinh hãi đến ngăn người cả ra.

Toàn bộ tửu lâu chỉ trong giây lát trở nên thật hỗn loạn.

“Thật đó, ta nghe được Thánh tử đã dẫn đầu binh mã cách Bạch thành khoảng trăm dặm nữa thôi. Cho nên, Bệ hạ truyền lệnh phong tỏa thành, nhằm tránh gian tế trà trộn vào trong”. Nam tử vóc dáng nhỏ bé vừa vọt vào, vẻ mặt lo lắng lớn tiếng thông báo.

Vừa dứt lời, khắp tửu lâu vừa ồn ào, náo nhiệt lập tức trở nên im ắng, không tiếng động nào vang lên nữa. Một lát sau, những người trong quán đều liều mạng chạy ra ngoài, nét mặt mọi người cực kỳ sợ hãi. Ngọn lửa chiến tranh đã thực sự lan đến Bạch thành rồi.

Phi Lâm bảo vệ đưa Vân Khinh vượt qua dòng người đang lao ra ngoài từ tửu lâu, hai người thoáng đưa mắt liếc nhìn nhau một cái, cả hai đồng loạt nhú mày, Bạch thành cũng bị đóng kín, vậy có chút phiền phức rồi.

Trên ngã tư đường, vốn là cảnh kẻ đến người đi tấp nập, một tin tức như thế chợt bùng lên, trong phút chốc mỗi người như chim sợ cành cong, thét lên một tiếng điên cuồng tỏa ra khắp bốn phương tám hướng. Chỉ trong khoảnh khắc trên đường lớn đều là những người lao đi như điên, giống như ngọn lửa chiến tranh đã vây ngoài cửa thành bọn họ, giống như lửa đã sắp xém đến lông mày, một khung cảnh hỗn loạn, thực sự hỗn loạn.

“Phải làm sao đây?” Vân Khinh nhú mày nhìn cảnh tượng trước mắt rồi trầm giọng nói.

Phi Lâm cũng nhú nhú mày sau đó hạ thấp giọng buông bốn chữ nói: “Yên lặng quan sát.”

Thánh Thiên Vực còn cách xa trăm dặm thế mà Nam Vực vương đã ban lệnh đóng cửa thành, xem ra không phải vì gian tế, mà vì ngăn cản Vân Khinh và Thánh Thiên Vực tụ hợp lại. Vậy là y biết Vân Khinh không cùng một phe với Thánh Thiên Vực, đội quân tình báo của tên Nam Vực vương này thật nhanh nhạy.

Phi Lâm vừa dứt lời, trên ngã tư đường hỗn loạn, một đội quân từ xa xa tiến đến, người đứng đầu với vẻ mặt lạnh lùng nghiêm trang lớn tiếng: “Rối loạn cái gì? Các người ngày thường làm gì bây giờ cứ làm đó, ai dám đổ dầu châm lửa, tung tin đồn nhảm, bản tướng quân sẽ giết kẻ đó trước. Đóng kín cửa thành là vì sự an toàn của các người, cấm hoảng loạn, có nghe chưa?” Quát lạnh một tiếng, vung roi lên quất lên trên người dân chúng đang hoảng sợ và bối rối chạy trốn ở xung quanh, đàn áp bọn họ thật đầm máu.

Vân Khanh thấy vậy đưa mắt nhìn Phi Lâm rồi khom người xuống, vờ tỏ bộ dáng thật khúm núm, bước chân lùi về phía sau.

“Nghe đây, phía Nam Bạch thành đang trưng binh, chiêu nạp thanh niên trai tráng, tiền lương một lượng bạc một tháng, chiến tuyến tiền phương chiến sự rất căng thẳng mà hậu phương không đủ người điều động, muốn chiêu tập binh lính để hộ tống lương thảo, ai muốn đi, có thể lĩnh trước tiền lương.” Tên tướng quân vừa dùng thủ đoạn đàn áp đã man dân chúng hoảng loạn trên ngã tư đường, vừa cao giọng quát.

Tiền lương một lượng bạc một tháng, đám thanh niên trai tráng muốn tản ra khắp bốn phía trốn khỏi Bạch thành lập tức dừng bước, được lĩnh tiền trước khi gia nhập quân ngũ. Đây quả là một việc vô cùng tốt, phải biết rằng tiền trang trải cho cuộc sống của một gia đình bình thường, cũng không quá mấy quan.

Lập tức, có người nhanh chóng chạy tới hướng cửa nam Bạch thành. Chỉ là áp tải lương thảo, không phải ra trận giết giặc, có kinh nghiệm hay không cũng chẳng sao. Hơn nữa chỉ là ở hậu phương, không cần phải đi giết địch.

Vân Khanh nhẹ nhàng nhướn mày lên, một lượng bạc, bỗng lộc một tháng của binh sĩ bình thường nhiều lắm cũng chỉ một hai đồng bạc, sao có thể nhiều như vậy được? Cho dù chỉ là trưng binh tạm thời cũng sẽ không có mức tiền lương cao như vậy. Chắc chắn là có vấn đề, chẳng qua đây cũng là một cơ hội tốt không phải sao. Cô ngẩng đầu liếc nhìn Phi Lâm một cái, Phi Lâm cũng cúi đầu nhìn thoáng qua Vân Khanh, hai người trao nhau một ánh nhìn lòng hiểu rõ không cần nhiều lời.

“Một lượng bạc một tháng, đi, đi, chúng ta cũng đi, đừng chậm chạp không lại mất cơ hội của chúng ta.” Phi Lâm gọi to một tiếng, nắm tay Vân Khanh chạy về hướng cửa nam Bạch Thành.

Tướng quân đang trấn áp dân chúng thấy vậy gật đầu quát to: “Muốn báo danh thì đi mau, chỉ tuyển một vạn người, chậm chạp sẽ không còn nữa.”

Ngay tức thì, những thanh niên trai tráng vẫn đang do dự đứng một bên, lập tức chen chúc nhau chạy về phía cửa nam Bạch thành.

Một vạn người thật ra cũng chỉ bằng số lượng người ghé ngang qua một thành trấn lớn trong một năm mà thôi. Trong ba mươi vạn người, một vạn quả không nhiều lắm, nhưng cũng không tính là ít.

Vừa nghe thấy những lời này, lòng Vân Khanh hơi hơi rung động, áp tải lương thảo mà cần đến một vạn tân binh. Có tới bao nhiêu lương thảo đây.

Suy nghĩ vừa lướt qua đầu, Vân Kinh lại đưa mắt liếc nhìn Phi Lâm thêm lần nữa, đoán chừng việc này không phải đơn giản chỉ là áp tải lương thảo. Nhưng mà chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là việc này cho bọn họ một cơ hội quang minh chính đại ra khỏi Bạch thành. Cơ hội tốt như vậy đưa đến tận tay thì chẳng có lý do gì phải cự tuyệt cả.

Đám người đông đúc, dường như chỉ trong chốc lát tất cả thanh niên trai tráng ở Bạch thành đều tập trung tại nơi này, nơi nơi toàn là người với người. Phi Lâm dựa vào võ công cao cường mang theo Vân Kinh dễ dàng luồn lách lên phía trước. Rất dễ dàng lãnh một bộ trang phục binh sĩ bằng vải thô và hai lượng bạc, hai người đã trở thành binh lính Nam Vực vương.

Chỉ đơn giản như thế, không đòi hỏi chứng minh thân phận cũng không còn thủ tục gì khác. Vừa báo danh liền trúng tuyển, chuyện này không giống tuyển tân binh áp giải nguồn lương thảo cực kỳ quan trọng, mà ngược lại hết như đang thu gom gia súc, chỉ cần góp cho đủ số. Trong lòng Vân Kinh chợt thoáng qua một cảm giác bất an.

Tại đại doanh đóng quân tạm thời, một Bách phu trưởng tùy tiện đến an bài chỗ ở cho đám người Vân Kinh. Hơn trăm người chung nhau một mảnh đất lớn, không có bất kỳ chiếc giường nào, chỉ một chiếc chiếu trải trên mặt đất như vậy, cho dù chỉ là chỗ nghỉ ngơi tạm thời nhưng lại đơn sơ đến đáng ngạc nhiên. Vân Kinh ôm bộ y phục vải thô trong tay, khẽ nhíu mày.

“Cái nơi rách nát gì đây?”

“Tiền lương cao như vậy, chấp nhận đi.”

Những âm thanh cự nự, bất mãn bắt đầu liên tục vang lên, sau khi Bách phu trưởng nhận bọn họ xong, cứ tập trung một trăm người một chỗ rồi bỏ đi. Hơn một trăm nam tử chen chúc nhau cùng một nơi, dù cho giờ đang là tiết xuân trong lành, hương vị đàn ông cũng tràn ngập khắp không gian nhỏ hẹp.

Phi Lâm kéo Vân Kinh chọn một chiếc chiếu ở ngoài cùng, đưa túi hành lý dùng để cải trang đang cầm trong tay cho Vân Kinh lót dưới người, thời tiết về đêm rất lạnh, Vân Kinh không thể chịu nổi.

Vân Kinh gật gật đầu với Phi Lâm, còn chưa kịp nói gì, Bách phu trưởng vừa rồi dẫn bọn họ đến đây chợt quay trở lại, vẻ mặt lạnh như băng quát to: “Hôm nay nghỉ một ngày, sáng sớm mai lương thảo đến, lúc đó các người lập tức lên đường, nghe rõ chưa?”

“Đã rõ...” Những tiếng đáp lời dứt quãng vang lên.

Bách phu trưởng thấy vậy quét mắt liếc nhìn mọi người một lượt rồi lạnh lùng bước nhanh ra ngoài. Vân Kinh nhìn thấy nét mặt hơi thay đổi, khẽ trầm xuống. Sau đó cũng không có người nào đến quản lý bọn họ, chỉ là Vân Kinh tinh ý nhìn thấy, bên ngoài bản doanh binh lính tuần tra không ngừng, gặp ai sau khi vào đây lại muốn ra ngoài, thì không cho một ai rời khỏi, đuổi hết trở về. Phát hiện này làm cho lòng Vân Kinh dấy lên một cảm giác bất ổn.

Một đêm tĩnh lặng không một tiếng thì thầm, sắc trời chưa sáng rõ, một tiếng còi lớn vang lên, mọi người đang ngủ mơ màng, tất cả đều bị kéo đến quảng trường trong bản doanh.

Trên quảng trường có từng đồng từng đồng vải bố rất lớn. Những chiếc túi chồng chất nhau, liếc mắt nhìn qua giống như một ngọn núi nhỏ. Một vài tiếng ngựa, trâu thỉnh thoảng kêu lên không ngừng, nghe hết sức rõ ràng trong đêm tối.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng nói của tên tướng quân nào đó vọng tới, một vạn tân binh vừa được tuyển chọn, được chia làm những đội nhỏ, mỗi đội một trăm người sắp xếp theo hình vuông bắt đầu hộ tống lương thảo ra khỏi Bạch thành. Đội quân chỉ vừa nhập ngũ lại lập tức áp tải lương thảo, mọi chuyện nhanh đến quá đáng.

Trong tiếng lộc cò lộc cộc, Vân Kinh và Phi Lâm bước ra khỏi cửa Bạch Thành một cách thản nhiên, ra ngoài thật dễ dàng.

Vừa ra khỏi Bạch thành, Phi Lâm lập tức nháy mắt với Vân Kinh một cái, vào lúc trời tối om om thế này thật đúng lúc nên rời khỏi đây.

Trong lòng Vân Kinh cũng hiểu, liền nhìn thoáng qua xung quanh, xem xét đường đi. Dù chỉ vừa liếc mắt chưa quan sát kỹ, nhưng vừa lướt mắt qua Vân Kinh và Phi Lâm đã đồng loạt nhú mày, thật không ổn.

Hết chương 135

Chương 136 – Mời nhử

Xung quanh không ngừng có binh sĩ cưỡi ngựa chạy qua, nhìn thì giống như cưỡi ngựa xem hoa, nhưng lại dày đặc đến mức không có một khe hở nào, chạy tới chạy lui liên tục, trong tay mỗi người đều cầm vũ khí đã tuốt ra khỏi vỏ. Mỗi một đội binh lính tuần tra đều đem theo đuốc sáng rực, bất kỳ một hành động dị thường nào cũng bị phát hiện.

Tuần tra cẩn mật và chặt chẽ như thế, đây vốn là một đội tân binh áp giải lương thảo, nên khó tránh khỏi phải hết sức thận trọng. Nhưng áp giải lương thảo vốn là một chuyện trọng đại, đáng lý phải âm thầm tiến hành, vậy mà lại chiếu rọi đèn đuốc sáng trưng thế này, giống như muốn công bố cho tất cả mọi người biết vậy, kỳ lạ.

Vân Kinh và Phi Lâm liếc nhìn nhau, đáy mắt đầy ẩn ý. Rõ ràng không phải tuần tra, vẻ mặt, hành động này rõ ràng là đang giám sát bọn họ.

"Giám sát?" Hai người lại nhìn nhau một lần nữa, đúng rồi, không phải trông coi lương thảo, mà là giám sát người, quả nhiên là có vấn đề.

Phi Lâm thấy vậy nhẹ nhàng nắm tay Vân Kinh một cái, khẽ ra dấu. Vân Kinh thấy trong mắt Phi Lâm hiện lên một tia thích thú, cô biết việc kỳ lạ này đã khơi lên hứng thú của Phi Lâm.

Cô không khỏi len lén lắc đầu, Phi Lâm thích náo nhiệt quá đi. Nhưng mà dù sao bọn họ cũng phải đi theo hướng này, nếu tiếp tục đi sẽ quang minh chính đại tới gần sông Cửu Khúc Long, tính ra so với việc cô và Phi Lâm len lút cái trang để đi đến đó, thì đi bằng cách này ổn hơn nhiều. Huống chi nơi này cho dù có gì kỳ lạ, thì dựa vào năng lực của hai người bọn họ muốn thoát thân cũng không phải quá khó khăn, nếu đã vậy thì cứ làm theo ý của Phi Lâm mà tiếp tục đi theo thôi.

Trong lòng đã quyết nên Vân Kinh và Phi Lâm không nghĩ tới việc 'đào ngũ' nữa, yên ổn bắt đầu làm tân binh của Nam Vực vương.

Đoàn người tiến về hướng bắc, tốc độ rất nhanh, không hề giống đang áp tải lương thảo, mà giống như là đang xung phong hành quân vậy.

Đám thanh niên trai tráng ở Bạch thành chưa hề làm binh sĩ bao giờ, ngay cả những người vốn là nông dân, tuy rằng ngày thường vẫn lao động vất vả, nhưng trên đường ăn uống cực khổ lại đi ngày đêm liên tục không ngừng nghỉ như vậy, thì cả đám người kia cũng không nhin nổi bắt đầu chửi chớ mắng mềo, thời gian dài bắt đầu có không ít người muốn rút lui.

Nhưng ở phía sau, tướng quân vẫn chẳng thèm thúc giục tân binh đi tiếp mà là thẳng thừng động thủ. Không nói một lời, trực tiếp chém vài người cứng đầu nhất đang cố tình trì trệ không chịu đi kia, rồi ném một câu lạnh lẽo, muốn sống thì bước, muốn chết cứ dừng lại.

Thủ đoạn đầy máu tanh này vừa được sử dụng, chỉ với một mệnh lệnh, các tân binh vốn không hiểu biết về quân đội lập tức bị dọa chết khiếp, không dám cứng đầu nữa, vì sợ sệt nên tốc độ lại càng nhanh hơn.

Vân Khinh và Phi Lâm cái gì cũng thấy nhưng không nói gì cả, chỉ quy củ đi theo đội ngũ. Vân Khinh được Phi Lâm giúp đỡ trên đường đi, tuy rằng tốc độ có hơi nhanh, nhưng mà vẫn còn nằm trong khả năng của cô. Năm đó chỉ hơn mười ngày mà chạy như điên đến vạn dặm, hiện tại một ngày đi mười mấy, hai mươi dặm đường thì đã đáng gì.

Đi qua vài ngọn núi lớn, lại vội vã ngày đêm đi thêm mấy chục dặm nữa, bây giờ Vân Khinh cùng đám tân binh kia đang đứng dưới chân núi Vân, nơi này đã ra khỏi Lý thành, tính ra cách sông Cửu Khúc Long khoảng trăm dặm nữa thôi.

Một vạn tân binh quây quần dưới chân núi, vừa tán gẫu vừa nghỉ ngơi.

“Mệt không?” Phi Lâm ngồi bên cạnh Vân Khinh, thuận tay đưa cho Vân Khinh bình nước.

Vân Khinh khẽ lắc đầu, vừa đưa tay nhận lấy bình nước vừa nói: “Không sao.” Chừng ấy khoảng cách đối với cô không thành vấn đề, huống chi dọc đường còn có Phi Lâm dùng khinh công đỡ cô đi.

Phi Lâm nhìn thoáng qua khí sắc của Vân Khinh, rồi bắt mạch cho Vân Khinh, khẽ gật đầu rồi ngả ngón tựa vào gốc cây to ở phía sau, nhìn đám binh sĩ trước mắt khuôn vác lương thảo không ngừng, rồi lại nhìn sang một hướng xa xa khác, nơi có một đám người đang di chuyển tới đây, cũng là một đội ngũ áp tải lương thảo.

Vân Khinh uống một ngụm nước, nhìn nương theo ánh mắt Phi Lâm, khẽ nhú mào nói nhỏ: “Đây cũng là tân binh sao?” Nhìn đám người kia đầy bụi bặm mệt mỏi, vẻ mặt phờ phạc, gơ tay nhắc chân đều là phong thái của người bình thường, nào thấy chút kinh nghiệm xa trường, nào thấy tố chất binh sĩ đã trải qua huấn luyện.

Phi Lâm ừ một tiếng, y cũng nhìn ra được điều này.

“Nam Vực vương không thiếu người đến mức độ này.” Phi Lâm hạ thấp giọng ghé vào bên tai Vân Kinh.

Nếu chỉ có một đội tân binh bọn họ, thì mặc kệ có phát hiện ra vấn đề gì hay không thì hai người vẫn đi tiếp. Nhưng bây giờ lại có thêm một đội tân binh áp giải lương thảo với số lượng tương đương thế này nữa, điều này không thể không khiến người ta nảy sinh nghi ngờ được. Nam Vực vương quả thật không thiếu người đến mức này.

Tuy rằng trên chiến trường Nam Vực vương đang thất thế, nhưng mà tổn thất cũng chỉ là một phần nhỏ, không hề động đến gốc rễ của quốc gia. Nếu chỉ có một chút tổn thất như vậy, mà đã phải làm đến mức này thì Nam Vực vương cũng không thể ở Nam Vực xưng vương xưng bá lâu đến thế.

Vân Kinh gật đầu nhìn thoáng qua đám tân binh ở bên cạnh mệt mỏi đến độ muốn lê chân trên mặt đất, nhìn qua một chút thì quả nhiên không phải binh sĩ chính quy. Cái gì mà lương thảo hai nơi hợp lại tiện cho việc vận chuyển hơn, có quý mới tin. Chiêu này hoàn toàn có thể lừa được đám tân binh không có một chút khái niệm về chiến trường kia, chứ làm sao có thể lừa được bọn họ.

Lương thảo nếu như càng nhiều thì càng phải áp giải cẩn thận, những kẻ đầu lĩnh còn hận không thể phân tán nó ra thành nhiều phần hơn nữa, chứ nói gì mà phải tập hợp cùng nhau. Nhưng đám binh lính này lại không có một chút hiểu biết nào.

“Đi tới phía trước là trấn Quất.” Đưa mắt về phía trước quan sát động tĩnh, Vân Kinh nhỏ giọng nói.

Phi Lâm nghe vậy khẽ cười, thốt ra một chữ chẳng liên quan gì: “Được.”

Vân Kinh nghe vậy, không nói gì nữa mà cũng tựa vào gốc cây to phía sau, bắt đầu nghỉ ngơi.

Đi thêm mười dặm đường nữa thì chính là trấn Quất, mà phía trước trấn Quất hơn mười dặm chính là nơi mà binh mã của Thánh Thiên Vực đóng quân. Bọn họ phải rời khỏi đội ngũ áp tải lương thảo này trước khi đoàn người này đến nơi đóng quân của binh lính Nam Vực vương ở trấn Quất, không thể phủ nhận, việc rời đi này hơi phiền toái.

Nếu cứ thẳng đường mà đi, thì sẽ mất thêm một ngày nữa. Tuy rằng mọi việc đều có vẻ rất kỳ lạ nhưng vẫn chưa có gì bất thường xảy ra, cho dù hai người có ý định muốn làm cho rõ ràng, thì cũng không có nhiều thời gian và cơ hội nữa, và lại chuyện của bọn họ còn quan trọng hơn.

Gió xuân ấm áp thổi qua thôn xóm dưới chân núi, cảnh vật khẽ lay động, cực kỳ ấm áp.

Nghỉ ngơi một lát đám binh lính dẫn đầu lại tiếp tục lên đường, Vân Kinh và Phi Lâm do trong đội phụ trách lương thảo nên đi sau cùng đội ngũ, dường như chỉ có một vạn người bọn họ một mình ở trên đường, bên trong đội ngũ cũng không có xe ngựa hay trâu bò gì cả, trong tay mỗi người chỉ có một thanh đao ngắn.

Đám tân binh lúc này đã nghỉ ngơi đầy đủ cho nên lên đường nhanh chóng, so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa cũng đã sắp đi tới đích, ăn ngon ngủ say đang chờ bọn họ, nên lúc này cả người dường như nhẹ đi mấy phần, trên đường đi tâm tư rất thoải mái.

Vân Kinh và Phi Lâm thấy vậy cũng không quan tâm nữa, dù sao thì khi đi về phía trước một chút nữa thôi, bọn họ sẽ tìm cơ hội rời đi, nên mọi chuyện ở nơi này bọn họ cũng không quan.

Đi thật vội vàng, nhìn mây bay qua trên ngọn núi cao, trên lưng chừng núi, Vân Kinh theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua cánh rừng phía sau. Đó là ngọn núi Vân xanh biếc liên mạch như một mảng màu xanh dạt dào, mà tại đây trong sắc xanh rì đó, một ánh màu gỉ sét chợt lóe lên trong vùng núi hẻo lánh mang theo một bầu không khí thật âm u.

Vân Kinh thấy vậy không khỏi nhíu đôi chân mày, lại tiếp tục nhìn chăm chú xuống phía dưới, trong vùng núi hẻo lánh này làm sao có thể có cái gì mang màu gỉ sét giữa một dãy rừng núi xanh tươi như vậy được.

“Nhìn gì đó.” Một tiếng quát lạnh vang lên, cùng với tiếng quát đó là tiếng roi quất xé gió mãnh liệt, hướng về phía Vân Kinh. Những thanh âm này phát ra từ tên binh lính tuần tra ở bên.

Phi Lâm thấy vậy động tác cũng mau lẹ, cổ tay khẽ động một cái kéo cả người của Vân Kinh qua, còn khuôn mặt thì giống như do hoảng sợ quá độ nên vô tình nhảy lên hướng về phía tên lính kia mà tiếp một roi của y vụt tới, sắc mặt tái nhợt hết lớn: “Không dám, không dám, huynh đệ thảo dân ngu dốt, xin trưởng quan tha mạng, chúng thảo dân không dám nhìn lung tung nữa.” Tiếng kêu đầy bối rối, ngón tay lại âm thầm động thủ, một đầu ngón tay nhẹ nhàng hướng về phía tên binh lính kia bắn qua.

Chiếc roi được kết thật rắn chắc đánh lên phía sau lưng Phi Lâm khiến một mảnh áo của y bị xé rách, nhìn qua thì giống như thủ đoạn của bọn chúng thật hung mãnh, và quả thật là đã làm khó cho Phi Lâm. Nhưng nếu như bỏ qua việc Phi Lâm cố ý để cho bọn chúng làm rách vạt áo của y, thì ở bên trong ngay cả một miếng da giấy cũng không hề bị tổn hại.

Binh lính kia thấy vậy hừ lạnh một tiếng quát: “Nếu còn có lần sau, dám làm loạn nữa ta đánh chết người”. Dứt lời, y kéo cương ngựa đi về phía trước, cùng với một đội binh lính phía sau tiếp tục tuần tra, không biết về sau y có dễ chịu hay không.

Vân Khinh bị Phi Lâm kéo cả người qua giờ mới đứng vững vàng lại, khẽ nhú mào. Phi Lâm nhéo cánh tay Vân Khinh cách dưới lớp quần áo một cái, hai ánh mắt lại giao nhau phát ra tia nhìn chỉ có hai người mới hiểu.

Chung quanh đám tân binh còn lại thấy hai người không ai lên tiếng, đều nghĩ là họ bị dọa đến chết khiếp rồi, nhưng sau giây phút đồng tình thì tất cả bọn họ đều âm thầm nghĩ rằng vị trưởng quan này quả thực quá hẹp hòi, nhìn về một hướng khác cũng không cho nữa.

Lại một chặng đường vội vàng gấp rút, nhưng mà chỉ còn một canh giờ nữa thôi sẽ đến mười dặm bên ngoài trấn Quất. Chung quanh cũng không còn đường núi nhỏ hẹp nữa, mà hầu hết đều là đường lớn bằng phẳng.

Ánh chiều tà từ phương tây xa xa chiếu rọi, màu cam nổi bật trong không gian, chiếu rọi trên đường lớn, màu sắc hơi sẫm, có cảm giác như màu máu.

Phi Lâm và Vân Khinh thấy vậy nhìn nhau trao đổi một ánh mắt thâm sâu, cả hai bắt đầu bước chậm lại từ từ lùi về phía sau. Tốc độ của binh lính tuần tra chung quanh lẫn thời gian, bọn họ đã sớm âm thầm tính toán với nhau rồi, dựa vào kinh công của hai người, muốn tránh con đường bằng mà tiến vào trong đồi núi, quả thực là rất dễ dàng.

Khẽ vận vẹo thắt lưng, Phi Lâm nhú mào, trong mắt hiện lên một tia thất vọng. Y vốn tưởng rằng dọc theo đường đi sẽ có cái gì đó xảy ra, kết quả lại thần thần bí bí chẳng có gì xảy ra cả, thực không thú vị chút nào.

Vân Khinh thấy ánh mắt của Phi Lâm, không khỏi bật cười, khẽ lắc đầu.

Phi Lâm đưa tay giữ chặt tay Vân Khinh, chỉ cần phát hiện ra một lỗi rẽ nhỏ, cả hai người sẽ thừa dịp tuần tra bên cạnh lui tới tạo ra lỗ hổng sẽ lên hướng vào đồi núi bên cạnh trốn ngay.

Không ngờ hai người còn chưa kịp nhúc nhích, phía sau đột nhiên vang lên một trận vó ngựa chạy điên cuồng. Toàn bộ đội ngũ áp tải lương thảo ở phía sau giống như thủy triều dâng lên xô đẩy nhau chạy về phía trước. Từ rất xa ở phía sau truyền đến tiếng kêu sợ hãi chen lẫn mệnh lệnh quát tháo khiến cho Vân Khinh và Phi Lâm không khỏi đồng thời giương mi lên.

Tuy nhiên cùng lúc này, ở phía trước cũng nhanh chóng truyền đến tiếng kèn và tiếng thiết kỵ chạy điên cuồng, nhìn về phía trước đã thấy loáng thoáng tro bụi bay lên, tràn ngập cả con đường.

Chuyện này có ý nghĩa gì? Tới đón lương thảo mà phải khu vực động tướng nhiều đến mức này sao.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Vân Kinh nhanh nhìn thấy ở phía trước tro bụi nổi lên khắp bốn phía. Binh đoàn thiết kỵ chen chúc nhau lao vào đội ngũ áp tải lương thảo đi đầu, một ngọn cờ màu xanh thêu hình hoa Bà Sa song thụ đang đón gió phấp phới, vô cùng chói mắt dưới màu đỏ của ánh hoàng hôn, nhìn qua hết sức tiên diễm.

“Bà Sa song thụ, Thánh Thiên Vực.” Phi Lâm đồng thời cũng nhìn thấy, hai mắt không khỏi trợn lên. Các trấn ở phía Nam không phải là còn nằm trong tay Nam Vực vương hay sao, tại sao phía trước lại là binh mã của Thánh Thiên Vực được, chuyện này...

“Giết!”

Những bóng người mặc giáp sắt sáng choang dưới ánh mặt trời đỏ chói, phản chiếu lại những tia sáng màu đỏ chói lọi khiến người đối diện phải nhức mắt. Tiếng hét điên cuồng đinh tai nhức óc vang lên chấn động cả một vùng đất trời, hết sức lạnh lẽo mà ngập tràn sát khí.

“Thùng... thùng...” Tiếng trống trận ầm vang từ phía sau đội ngũ binh lính vang lên như bão táp, nhịp trống rầm rỏi mà hết sức ngoan cường, điên cuồng đối nghịch lại âm thanh kia, làm cho âm thanh đinh tai nhức óc đó dường như yếu đi.

Tiếng trống tấn công, hiện tại là đang ở trên chiến trường không thể rút lui được nữa, trường hợp như thế này là đã sớm có âm mưu.

“Giết, các huynh đệ, theo ta xông lên.” Tướng lĩnh dẫn đầu đội quân áp tải lương thảo, vung trường đao trong tay lên, phóng ngựa thẳng về hướng đội quân thiết kỵ của Thánh Thiên Vực, phía sau mấy trăm kỵ binh cũng điên cuồng vọt lên.

Mà lúc này từ phía sau đội ngũ áp tải lương thảo truyền đến một mệnh lệnh lạnh đến thấu xương: “Lâm trận bỏ chạy, giết không tha.”

“Lâm trận bỏ chạy, giết không tha.” Binh lính tuần tra chung quanh không ngừng theo sát phía sau cao giọng hét lên. Bọn chúng không đi theo tướng lĩnh dẫn đầu kia hướng về phía trước đối phó với quân đội của Thánh Thiên Vực, mà ngược lại vung trường đao như hổ rình mồi nhắm ngay vào các tân binh còn chưa kịp phản ứng, trên khuôn mặt họ vẫn còn đang hiện lên một vẻ kinh sợ.

Đội ngũ phía sau càng lúc càng dồn ép, cả đội ngũ giống như thủy triều dâng lên áp về phía trước, dường như ở sau có cái gì đó đang áp chế, nên phải dồn ép lên đội ngũ đi trước. Những người ở phía sau bị xô đẩy nên lại vội vàng đẩy những người phía trước. Trong khoảnh khắc, nơi đây trở thành một đám hỗn loạn.

Vân Kinh nhanh chóng nhìn Phi Lâm, trong mắt hai người đều là một mảnh thâm trầm. Bọn họ bị lừa, cái này làm sao gọi là đội ngũ áp tải lương thảo được chứ, đây là đội ngũ đến để thí mạng thì đúng hơn. Lại còn nói cái gì trấn Quất vẫn nằm trong tay Nam Vực vương. Chó má, tên Nam Vực vương khốn kiếp kia khẳng định là đã sớm biết trấn Quất thất thủ, nếu không, hiện tại sao lại đối phó theo kiểu này.

Nhưng vì sao lại muốn bọn họ đến để thí mạng? Là vì muốn vội vàng đưa người tới để cho binh sĩ của Thánh Thiên Vực giết sao? Không, Nam Vực vương tuyệt đối sẽ không có ý đồ này. Nhưng ý đồ hiện tại là gì đây? Trong mắt hai người chợt lóe sáng nhưng lại nhất thời vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân gì.

Thiết kỵ kéo đến từng trận, điên cuồng mạnh mẽ và đặng đặng sát khí.

Mười vạn đại quân thủ hạ của Thánh Thiên Vực, chính là những người đã được huấn luyện kỹ càng, có tổ chức của tinh binh cường tướng. Lúc này đội quân thiết kỵ tung hoành tiến đến, vừa tấn mãnh mà lại mau lẹ, chỉ vài trận công kích điên cuồng đã muốn vọt vào ngay giữa trung tâm của đội ngũ tân binh áp tải lương thảo.

Mỗi khi gươm tay chém xuống, máu tươi văng ra khắp nơi.

Đội quân thiết kỵ kia đi đến chỗ nào, đao kiếm bén nhọn sáng lóa vung lên đến đó, và máu đỏ vỡ toang bắn tung tóe cũng lan tràn trên mặt đất, giống như lưỡi hái của tử thần càn quét.

Máu, từ cổ từ ngực của những tân binh bắn ra, khuôn mặt của họ đang sạch sẽ trong nháy mắt liền bị nhuộm thành một màu đỏ tươi, ánh trời chiều bóng xế mang theo màu đỏ của máu lại càng thêm kiều diễm, sắc đỏ, bầu trời nhuộm đầy một màu đỏ yêu diễm.

Trong khoảnh khắc, đội ngũ tân binh vốn đang hưng phấn nghĩ rằng sẽ nhanh chóng đến đích rồi có thể nghỉ ngơi. Thế mà trong chớp mắt mọi thứ lập tức trở thành ảo mộng, trơ mắt nhìn sinh mệnh đang dần tan biến mà chỉ biết hoảng sợ gào thét, chỉ đành đem sinh mệnh dâng cho kẻ địch, là kẻ địch.

Phản kháng, chém giết, tất cả là theo bản năng vì mạng sống mà liều mạng, đao kiếm trong tay vung lên, máu đỏ nở rộ từ bốn phía. Các tân binh vì mạng sống của mình, trong sự kinh sợ quá độ, mặc kệ bọn họ căn bản chưa từng có kinh nghiệm trên chiến trường, chỉ biết vì mạng sống mà phản kháng, tất cả mọi thứ lúc này chỉ vì mạng sống mà thôi.

Trên mặt mang theo sự hoảng sợ cực độ, trên tay nhuộm đầy máu tươi, thanh đao trong tay vung lên dưới ánh mặt trời đỏ chói, như muốn vỡ toang tạo thành một luồng sáng lạnh lẽo.

Tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ lại mang theo sự thê thảm, tuyệt vọng, quanh quẩn khắp bầu trời nơi này, vô cùng thê lương.

“Giết, đoạt lại trấn Quất, đoạt lại trấn Quất.” Tiếng kêu cao vút vang vọng trong đội ngũ tân binh, muốn thôi thúc lòng người.

Nhưng mà, hai vạn tân binh có thể làm được gì chứ, bởi ai cũng như ai, không hiểu bất cứ thứ gì, chỉ vì mạng sống của mình nên mới có động lực mà chém giết lung tung. Chỉ dựa vào điều này thì làm sao có thể là đối thủ của đội tinh binh Thánh Thiên Vực. Trong khoảnh khắc, trên mặt đất của con đường phía trước những thi thể binh sĩ ngã xuống nằm ngổn ngang khắp nơi. Thiết kỵ giẫm lên trên thi thể của tân binh, điên cuồng mạnh mẽ hướng về phía trước mà tấn công, một màu đỏ rực rỡ nở rộ, trên mặt đất thi thể chất chồng lên nhau, máu đỏ thẫm đầm tràn ngập khắp một vùng đất rộng lớn, màu đỏ đẹp đẽ như vậy đấy, nhưng cũng kinh hoàng như vậy đấy.

Vân Khinh được Phi Lâm bảo vệ sát bên người. Mỗi lần Phi Lâm vung trường đao lên, ánh đao lướt qua, máu đỏ vỡ toang, chiến mã và binh lính của Thánh Thiên Vực ở trước mặt bọn họ từng người từng người lần lượt ngã xuống.

Bảo vệ cho Vân Khinh, vừa đánh vừa lui khiến Phi Lâm không khỏi nhíu mày, nhăn mặt. Ở phía trước, binh lính của Thánh Thiên Vực càng ngày càng nhiều, trong khi người của bọn họ càng ngày càng ít đi, nếu như cứ tiếp tục như thế, hậu quả này...

Tay Vân Khinh đặt tại trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, những âm tiết đơn lẻ từ đầu ngón tay từng tiếng từng tiếng cực kỳ trầm thấp được đánh ra, âm nhận bắn ra đến đâu thẳng đến đó không gì cản nổi. Đồng thời phối hợp với bước chân Phi Lâm, lui nhanh về phía sau.

Kẻ địch bên cạnh hai người tiến đến càng ngày càng nhiều, dần dần những tân binh khốn khổ kia cũng tụ tập ở bên cạnh bọn họ ngày một nhiều để tìm kiếm sự bảo vệ, dựa vào Vân Khinh và Phi Lâm, đi theo hai người cùng nhanh chóng lui về phía sau.

Chưa từng nghĩ đến việc bộc lộ thân phận của mình, chuyện gì sẽ xảy ra sau đó không thể biết được. Hơn nữa, cho dù có biết được thì cũng chỉ là rơi vào trong tay của Thánh Thiên Vực thôi. Nhưng việc này thật sự cũng chẳng phải điều mà họ mong muốn.

Càng ngày càng nhiều người vây quanh Vân Kinh và Phi Lâm, dần dần hình thành một nhóm nhỏ túm tụm vào nhau, tụ tập lại vì mạng sống.

Đao kiếm của Phi Lâm không thể bảo vệ cho nhiều người đến vậy, nhưng âm công của Vân Kinh lại có thể, những âm tiết đơn lẻ bắn ra tàn sát tất cả những kẻ chạm tới nó. Đám người được Vân Kinh bảo vệ tuy không hiểu được sự bảo vệ này ở đâu ra, nhưng những người này nhìn thấy mạng sống còn có hy vọng nên càng vội vã liều chết tập trung đến bên cạnh Vân Kinh và Phi Lâm.

Mười mấy người, rồi số lượng tăng lên hơn cả trăm người, càng ngày càng nhiều.

Không được, bọn họ phải rút lui. Vân Kinh nhìn đám tân binh tụ tập bên cạnh càng ngày càng nhiều, lại đưa mắt nhìn về hướng binh lính của Thánh Thiên Vực ở phía trước. Một đội quân đông đúc không thấy điểm cuối, đang tràn tới nơi này. Bọn họ có thể phản kháng được một lúc, nhưng không thể phản kháng cả đời. Ở trên chiến trường, mặc kệ bạn có năng lực mạnh mẽ đến mức nào cũng không thể đối phó nổi một vạn, thậm chí mười vạn người. Chiến trường, không phải là thiên hạ của một người.

Tiếng đàn của Vân Kinh vẫn chưa ngừng lại, ở phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh điên cuồng hét rút lui. Cùng lúc với đội ngũ ở phía sau đang lui xuống lúc này đã khiến cho áp lực ở phía trước lập tức giảm dần, các tân binh sắc mặt tái nhợt không còn một giọt máu, vừa thấy có cơ hội sống còn, lập tức liều mạng thối lui.

“Đi.” Phi Lâm mang theo Vân Kinh xoay người một cái ngồi trên con chiến mã cướp được từ một tên lính của Thánh Thiên Vực, thúc mạnh ngựa liền hướng về phía sau điên cuồng lui xuống. Phía trước toàn là người của Thánh Thiên Vực, lúc này chỉ có thể lựa chọn con đường lui về phía sau mà thôi.

“Mau lui lại.” Vân Kinh thấy vậy quay đầu hướng tới đám tân binh tụ tập ở bên cạnh cô quát lớn. Những người này tuy rằng không quen biết gì, nhưng bây giờ đã là người trên cùng một trận tuyến, cô không thể nhìn bọn họ bỏ mình nơi đây.

Trên chiến trường chém giết cô sẽ không mềm lòng, bởi dù sao đó cũng là kẻ địch, ngàn vạn lần không thể mềm lòng. Nhưng hôm nay không giống như mọi khi, tuy rằng về hình thức mà nói đám người này là người của Nam Vực vương, là kẻ địch. Nhưng thực ra họ chỉ là dân chúng bình thường, đều là những người bị lừa gạt mang đi thí mạng. Cho nên ở đây chỉ có những kẻ đồng bệnh tương liên^(*), không có khái niệm kẻ địch, ít nhất là không phải vào giờ khắc này.

^(*) Đồng bệnh tương liên (Đồng bệnh tương lân) 同病相憐: (Nghĩa đen) Cùng bệnh thì cùng thương xót nhau. (Nghĩa bóng) Khi người ta cùng ở một hoàn cảnh giống nhau thì người ta thông cảm với nhau.

Đám người đi theo bọn họ, thấy vậy liền đoạt lấy chiến mã không có chủ bên ở cạnh, từng người một điên cuồng liền hướng theo Vân Khinh và Phi Lâm mà rút đi, về sau này, mạnh hay yếu là dựa vào bọn họ.

Thấy Vân Khinh điên cuồng rút lui, phía sau binh lính của Thánh Thiên Vực cũng phóng vọt lên. Tiếng chiến mã hí vang, truy đuổi đám người của Vân Khinh như bão táp nổi dậy.

Chém giết, lui ra phía sau, lui ra phía sau, lại chém giết.

Máu đỏ bung nở suốt đường lui, nhìn qua như những đóa hoa màu đỏ tươi. Đánh nhau tới bởi, lúc này không có việc gì quan trọng hơn việc này, rồi lại chật vật chạy trốn, mọi việc cứ tiếp diễn như vậy. Ánh mặt trời đang dần khuất bóng mang một màu đỏ chàm rồi chiếu rọi từ phía chân trời, màu đỏ yêu diễm của ánh hoàng hôn kia thật chói mắt, khiến mặt đất này bao phủ toàn một màu đỏ chói lọi. Các tân binh từng người từng người ngã xuống, tiếng kêu thảm thiết từng tiếng từng tiếng một liên tiếp vang lên, Vân Khinh nghe mà nắm tay siết chặt.

Tranh! Tiếng đàn xé tan bầu không khí đánh thẳng ra phía sau, một đường chém giết.

“Mau, tiến vào trong núi Vân ngay.” Không biết đã chạy bao lâu, đột nhiên một giọng nói lạnh như băng vang lên ở phía sau. Tên tướng lĩnh áp giải tân binh đi phía sau, lúc này lại phóng ngựa chạy lên phía trước, vừa chạy vừa điên cuồng hét lớn, dẫn dắt Vân Khinh và đám tân binh hướng về phía núi Vân. Phía trước chính là dãy núi quanh co, chập chùng, chính là núi Vân mà bọn họ phải mất hai canh giờ trước đó để đi qua.

Núi Vân này, Vân Khinh liếc mắt nhìn qua núi, đột nhiên cảm thấy cả người chấn động, trong vùng núi hẻo lánh kia có những lá cờ màu gỉ sét như ẩn như hiện. Không ổn, rõ ràng đang dẫn cả đội quân vào cạm bẫy.

Tâm tư biến đổi thật nhanh, Vân Khinh đột nhiên hiểu ra mọi việc. Sai rồi, lầm rồi, thì ra bọn họ là mồi, là mồi nhử để dẫn dụ người của Thánh Thiên Vực vào đây.

Đánh nhau tới bởi rồi điên cuồng chạy trốn, không còn một chút sức lực để tiếp tục chiến đấu. Nam Vực vương muốn hành động của bọn họ phải là như vậy, làm cho tướng lĩnh của Thánh Thiên Vực nghĩ rằng binh lính ở đây vốn không còn sức để chiến đấu, cứ vậy mà lần tới. Nhưng ở trong núi Vân sơn, chắc chắn Nam Vực vương đã bố trí binh lực và đang chờ sẵn, đang đợi bọn họ đem người của Thánh Thiên Vực tiến sâu vào trong cạm bẫy này.

Bởi vì chúng tiếc hai vạn quân tinh nhuệ, cho nên mới lừa gạt bọn họ lấy danh nghĩa đi áp tải lương thảo, kì thực là dùng bọn họ làm mồi nhử, quả nhiên là một con người ngoan độc, loại người mà cô căm ghét nhất.

“Dừng lại, không thể vào đường đó.” Một khi đã hiểu, Vân Kinh đột nhiên giật lấy sợi dây cương trong tay Phi Lâm, rồi vừa ghì ngựa lại vừa cao giọng quát.

Nếu Nam Vực vương thực sự muốn lấy bọn họ làm mồi nhử, liều mạng lui về kiểu này chắc chắn không có đường sống. Bọn chúng sẽ phải tiêu diệt những người biết được việc này, vì làm sao có thể tưởng tượng được một vị vương lại lấy dân chúng của chính mình làm mồi nhử, có thể mặc kệ của tánh mạng của con dân như vậy được. Tiếng xấu này Nam Vực Vương không thể gánh vác nổi. Cho nên thứ chờ đợi bọn họ ở phía trước chắc chắn chỉ là đường chết, duy nhất một con đường chết mà thôi.

Phi Lâm ngăn người, nhíu mày nhìn Vân Kinh, sau đó gì cũng không hỏi, nói thẳng: “Tiếp theo?”

Vân Kinh thúc mạnh vào hông ngựa xoay người hướng tới một hướng khác trong núi Vân phóng đi, vừa chạy đi vừa hét: “Nếu tin thì mau đi theo ta.”

Đám người đi theo bên cạnh cô nghe thấy vậy, không hề nghĩ ngợi nhiều liền xoay người đi theo Vân Kinh, chạy về một hướng khác. Họ chỉ biết cô có thể liều chết xông ra từ giữa sự bao vây của binh lính Thánh Thiên Vực, thì nhất định có khả năng đảm bảo cho mạng sống của họ.

Những người khác không biết Vân Kinh và Phi Lâm lợi hại đến mức nào, cứ vậy đi theo tướng lĩnh kia hướng về phía trước.

“Vút vút.” Tiếng của Vân Kinh vừa dứt, từ mặt chính diện của núi Vân ở ngay phía trước của đội ngũ tân binh, đột nhiên hiện ra một đội quân chỉnh tề, mang theo những mũi tên nhọn đến rừng mình nhắm ngay vào bọn họ. Tiếng vút vút xé gió vang lên, những mũi tên nhọn bằng sắt xé tan không khí, đâm thật sâu vào tận trái tim và tẩm lòng của các tân binh vốn nghĩ đã có thể giữ được mạng sống, đã tìm được quân đội của mình.

Máu, những bông hoa máu phá tan không trung, nhìn tận mắt mà không thể tin – sinh mệnh, giờ này phút này chỉ như một cọng rơm ngọn cỏ.

A... tiếng hét thê lương, thảm thiết, xé tan không gian nơi này, bao trùm sự oán hận và không cam lòng. Cho đến chết, bọn họ cũng không hiểu được vì sao người của mình lại đối xử với mình như vậy.

“Đi theo ta.” Tiếng kêu thảm thiết như đâm sâu vào tai, Vân Kinh cắn chặt răng, trái tim cô như muốn rỉ máu.

Đám tân binh chạy theo cô, không kịp hoảng sợ, không kịp rơi lệ, quay đầu ngựa lại liền đuổi theo Vân Kinh. Sống! Không vì bất cứ thứ gì khác, lúc này chỉ có thể vì mạng sống của chính mình.

Những mũi tên dài rợn người nhắm về hướng đám người Vân Kinh đang chạy, những binh lính đã sớm ẩn thân của Nam Vực vương nay đường đường chính chính hiện ra, vẻ mặt lạnh lùng đem những mũi tên nhắm ngay vào hương thân phụ lão của chính mình mà bắn.

Tiếng đàn lữ tiếng tiêu vang lên, như thường luồng ra biển, nổi lên như bão táp.

Đó là âm thanh của chém giết, toàn lực đánh ra như mảnh hổ giữa rừng, đánh đến đâu thẳng đến đó không gì ngăn cản nổi, Vân Kinh thật sự nổi giận rồi.

Dưới ánh tà dương đỏ máu, một bên là quân đội của Thánh Thiên Vực, một bên là quân đội của Nam Vực vương, lúc này mới chính thức là đại chiến, hết sức căng thẳng.

Hết chương 136

Chương 137 – Bắt đầu xưng bá

Những tán lá đỏ như lửa lay động theo gió, mùa xuân này, một mùa xuân đầy máu.

Chém giết không ngừng nghỉ, binh lính của Nam Vực vương mai phục ở đây không nhiều lắm. Bọn chúng biết bọn họ chỉ là bần dân, một khi đối mặt họ vốn không có sức chiến đấu, sẽ bị đánh tơi bời. Bởi vậy, Nam Vực Vương cũng không bố trí nhiều lực lượng ở đây, chỉ có điều chúng không thể ngờ tới bên trong đám thường dân này lại có Vân Khinh và Phi Lâm ẩn mình. Hai người liên thủ thì hơn một trăm binh lính kia chỉ là vật trang trí mà thôi. Trong khoảnh khắc đã thoát khỏi vòng vây của đám người kia, chạy vào bên trong núi rừng.

Chạy thẳng về phía trước, chỉ phút chốc đã bỏ rơi binh lính của Nam Vực vương lại phía sau.

Sắc trời u ám dần bao phủ xuống, trời chiều đang ngã về tây, những quãng sáng màu đỏ dần biến mất ở phía chân trời.

“Nghỉ ngơi một chút.” Vân Khinh thấy binh lính của Nam Vực vương bị bỏ lại phía sau, lập tức kéo dây cương dừng ngựa, quay người lại.

Dưới ánh sáng âm u, đám tàn binh với vết thương đầy người cuối cùng cũng không thể gắng gượng nổi nữa, ngã lăn từ trên lưng ngựa xuống đất, người đầy máu đỏ, vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ.

Lúc bắt đầu là hai vạn tàn binh với tinh thần cao ngút, thế mà bây giờ chỉ sợ không còn đến mấy ngàn người. Vân Khinh được Phi Lâm đỡ từ trên ngựa xuống, thoáng nhìn đám tàn binh bại tướng trước mắt, không đành lòng khế lắt đầu.

“Hu... hu...” Không biết là ai bắt đầu, tiếng khóc nức nở dần dần lan rộng ra, trong khoảnh khắc nơi nơi đều vang lên tiếng khóc, là tiếng lòng chua xót, là sự hoảng sợ, pha lẫn trong đó là sự e ngại và hối hận, và là...

Nhiều cảm xúc phức tạp hòa lẫn vào trong tiếng khóc, một đám thanh niên trai tráng thế mà bây giờ đứng ngồi trên mặt đất khóc lóc không ra hình người.

Vân Khinh thấy vậy lắc đầu khẽ than một tiếng, chiến tranh thật quá vô tình.

“Chúng ta đi thôi.” Phi Lâm vừa nhìn đám tàn binh bại tướng trước mắt, vừa đưa mắt sang Vân Kinh, trầm giọng nói.

Vân Kinh nghe thấy vậy ngẩng đầu nhìn Phi Lâm, trong ánh mắt thâm trầm kia Vân Kinh hiểu rõ suy nghĩ của Phi Lâm, bọn họ hợp tấu chống địch để phá vây, việc này đã làm bại lộ thân phận của họ. Bây giờ nên nhân dịp đội quân hai bên chưa giao chiến với nhau, chưa kịp vây kín chỗ này thì nên nhanh chóng rời khỏi đây mới là thượng sách.

Đôi mày khẽ nhíu lại, nếu bọn họ đi rồi, những người này...

“Đi.” Phi Lâm vừa thấy vẻ mặt của Vân Kinh, chỉ nắm chặt lấy cánh tay Vân Kinh, mang theo sự kiên quyết và cứng rắn.

Bây giờ bọn họ thừa dịp đêm tối rời khỏi đây thì may ra còn thoát mái một chút. Nếu còn bận tâm đám tàn binh bại tướng trước mắt thì đi như thế nào được chứ? Dù sao nơi này cũng có tới mấy ngàn người, muốn rời khỏi đây trong im lặng thì đúng là nói dễ hơn làm.

Phi Lâm không phải là người không quả quyết, nếu y muốn giúp đỡ thì việc gì cũng thuận lợi. Nếu y không muốn giúp thì dù toàn bộ đám người này chết hết ngay trước mặt, y cũng chẳng hề nhả mặt hay nhíu mày chút nào.

Chỉ nói một chữ, Phi Lâm đã xoay người tóm lấy cánh tay Vân Kinh nhảy lên con ngựa bên cạnh.

“Xin đừng bỏ chúng tôi lại, xin đừng bỏ chúng tôi lại.” Hai người vừa mới quay người, một cậu thanh niên đứng gần Vân Kinh và Phi Lâm nhất với khuôn mặt đầy máu, nhìn không ra tướng mạo sắc sảo, thất tha thất thểu nhào tới, gào lên thảm thiết, rồi quỳ gối trước mặt Vân Kinh, cánh tay nắm chặt vạt áo cô.

Vân Kinh chợt dừng lại, cắn chặt môi cúi xuống nhìn cậu thanh niên.

Phi Lâm đang ôm Vân Kinh thấy vậy sắc mặt hơi trầm xuống, gã này quan sát thực sự rất tinh tường.

A...

Nhóm tàn binh bại tướng kia đang khóc rống xung quanh chợt nghe thấy câu này, đều hoảng sợ vô cùng. Không bận tâm gì đến đau đớn trên người, cuống cuống vọt tới bên cạnh Vân Kinh và Phi Lâm, vây quanh hai người.

“Xin đừng bỏ chúng tôi lại.” Tiếng khẩn cầu nơm nớp lo sợ liên tiếp vang lên, cả đám đồng loạt quỳ xuống.

“Các người đứng lên trước đã.” Vân Khanh thấy vậy cúi đầu nói với những người bên cạnh, bàn tay chột siết chặt lại.

“Không, cầu xin ngài bằng lòng mang theo chúng tôi đi cùng, cầu xin ngài, chúng tôi không muốn chết, không muốn chết.” Cậu thanh niên kia nắm chặt vạt áo của Vân Khanh, ngẩng đầu lên nhìn Vân Khanh, ánh mắt chứa đầy sự khẩn cầu.

Giọng nói thật trong trẻo, Phi Lâm nghe thấy khẽ nhíu mày hỏi: “Người là con gái?”

Vân Khanh nghe xong cũng ngạc nhiên, cúi đầu nhìn người thanh niên đang quỳ gối trước mặt nàng, người này là nữ ư?

“Đúng, nhà dân nữ bần cùng.” Người con gái với khuôn mặt dính đầy máu cắn chặt răng, nhưng trả lời rất rõ ràng rành mạch, hết như bằng bất cứ giá nào nàng ta cũng chấp nhận, lại ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Vân Khanh nói tiếp: “Trong nhà còn có bốn em gái và một em trai cần được chăm sóc, cha dân nữ lại chết sớm, dân nữ không thể để mọi gánh nặng đè hết lên người mẫu thân dân nữ được. Tiểu thư, cầu xin cô, mang chúng tôi đi cùng. Chúng tôi đều là những nông dân bình thường, không có kinh nghiệm chiến đấu sa trường. Nếu không có hai người, chúng tôi không thể ra khỏi chỗ này được. Tiểu thư, cầu xin cô, xin đừng bỏ lại chúng tôi.”

Vân Khanh vừa mới nói một câu, cô gái này đã nhận ra ngay Vân Khanh là nữ.

“Cầu xin tiểu thư đừng vứt bỏ chúng tôi”. Giọng nói run rẩy đầy sự hoảng sợ truyền đến, mấy ngàn người xung quanh đồng loạt quỳ xuống mặt đất, không ngừng quỳ lạy Vân Khanh.

“Các người đứng lên trước đi rồi nói tiếp”. Vân Khanh thấy vậy chỉ nhẹ nhàng thở dài. Nếu không phải người nghèo, gia đình có trẻ nhỏ, ai lại cam chịu đi tòng quân.

Phi Lâm thấy Vân Khanh nói thế, hơi thả lỏng người, y chột nhíu mày trầm giọng quát: “Các người muốn chúng ta không vứt bỏ các người ư, dựa vào cái gì? Các người gặp chuyện chỉ biết than khóc, không thể tham gia chiến đấu, không giết được kẻ địch, chỉ làm liên lụy người khác. Dựa vào cái gì bắt chúng ta phải mang các người theo? Dựa vào đâu khiến chúng ta phải liên lụy?”

Giọng nói lạnh như băng vang vọng khắp một vùng núi rừng. Tuy rằng lạnh lẽo vô tình nhưng lại chỉ thẳng vào vấn đề trọng điểm nhất.

“Không có ai trời sinh ra đã biết đánh giặc, chúng tôi có thể học. Chúng tôi có thể hợp sức, lấy mạng đổi mạng, chúng tôi sẽ không thua kém bất cứ kẻ nào, chỉ xin tiểu thư đừng vứt bỏ chúng tôi. Từ nay về sau,

chúng tôi sẽ sống chết phục thù, cúc cung tận tụy để đền đáp ân hôm nay”. Người con gái với khuôn mặt dính đầy máu kia cất giọng thật rõ ràng lại vô cùng kiên quyết, phản ứng cực kỳ mau lẹ.

“Đúng, sẽ sống chết phục thù.” Những giọng nói chinh tề vang vọng khắp bầu trời, tuy không cao vút nhưng hàm chứa tình cảm hết sức chân thành. Đó là lời sẽ kiên quyết nhất, những khuôn mặt đang ngược thẳng ngẩng cao đầu, không chút hèn mọn, không chút sợ hãi. Trong ánh mắt là sự kiên định kết tinh lại sau khi trải qua một trận phong ba bão táp cực lớn.

Đạo quý thường được luyện từ trong ma chướng, những thường dân này sau khi trải qua biến động lớn đã thay đổi từ trong gốc rễ.

Phi Lâm nghe vậy nhìn đám tân binh đang quỳ trước mặt, những người này giống như chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn thay đổi, khể lể đầu, sẽ sống chết phục thù, aiiii.

“Nếu thế này mà các người vẫn muốn phục thù sao?” Vân Kinh chỉ nói một câu đã đem tất cả những lời nói bọn họ thu hết vào tai, lúc này cô đột nhiên đưa tay lau sạch lớp hóa trang trên mặt, nhỏ giọng chậm rãi nói.

Dung nhan thanh lệ thoát tục, trên trán có cái bớt hình đoá hoa anh đào, cho dù đang ở trong rừng âm u, không có chút ánh sáng nhưng vẫn thu hút mọi ánh nhìn.

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, không một tiếng động, chỉ có tiếng gió xào xạc thổi qua cây lá.

Cả đám đều ngây người, đứng trơ như phỗng, trên trán có cái bớt hình đoá hoa anh đào, đó là Thánh nữ Nam Vực. Ở khắp Nam Vực của bọn họ, không ai không biết cái bớt hình đoá hoa anh đào trên trán này là biểu tượng cho cái gì. Đó là kẻ địch của bọn họ, cũng là kẻ địch của quân vương bọn họ, là Thánh nữ Nam Vực.

Vân Kinh thản nhiên nhìn lướt qua đám tân binh đang chìm trong im lặng, nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi khép đôi mắt lại. Phi Lâm thấy vậy liền nắm tay Vân Kinh, xoay người đến bên ngựa.

“Mặc kệ người là ai, dân nữ chỉ biết là người đã dẫn chúng tôi thoát khỏi cơn nguy khốn, là người đã cứu mạng chúng tôi từ trong tay của Bệ hạ chúng tôi. Bệ hạ đã bắt nhân thì cũng đừng trách chúng tôi bất nghĩa. Từ nay về sau, dân nữ chỉ biết một mình tiểu thư, sẽ sống chết phục thù.” Giọng nói kia vang lên, người con gái với khuôn mặt dính đầy máu, quỳ mạnh xuống mặt đất, vừa kiên quyết vừa cứng rắn.

“Sẽ sống chết phục thù.” Giọng nói nhỏ nhẹ mà rõ ràng lại vang lên một lần nữa, mang theo sự kiên quyết không gì sánh kịp.

Sắc trời càng ngày càng âm đạm, màn đêm tối tăm từ từ bao phủ, gió nhẹ thổi qua, những ngôi sao sáng nhấp nháy trên bầu trời, làm nổi bật một bóng người quỳ rạp dưới mặt đất, vô cùng đìu dặt.

Đúng lúc này, một hồi trống nặng nề đột nhiên vang lên từ xa xa phá tan không trung, tiếng trống vang dội đến tận trời, ánh lửa chiếu sáng bóng đêm tối đen, tiếng hét kinh thiên động địa không ngừng vang về phía này. Binh lính của Thánh Thiên Vực và Nam Vực vương đã bắt đầu giao chiến.

Không ai nói gì, cũng không ai ngẩng đầu, cả đám người chỉ lẳng lặng quỳ gối trên mặt đất, trong không gian hỗn tạp đó chỉ nghe thấy tiếng ngựa phì phì, hoàn toàn khác biệt so với không khí hỗn loạn cách đó không xa, quả thật rất kì dị.

Cuộn chặt tay lại, Vân Kinh hít một hơi thật sâu, giọng nói trong trẻo vang lên từ phía chân trời: “Lên ngựa, đi theo ta.”

“Rõ.” Lời ‘tuân mệnh’ chinh tề vang lên như bão táp, các tân binh đang quỳ gối trên mặt đất đứng bật dậy. Trong đôi mắt nở rộ niềm vui sướng không gì sánh kịp.

Phi Lâm thấy vậy chậm rãi lắc đầu, Vân Kinh, suy nghĩ quá nhân từ.

Y lập tức đỡ Vân Kinh lên ngựa, rồi lạnh giọng quát: “Muốn đi theo chúng ta thì nghe rõ, không được cãi lệnh đã đưa ra, ai dám manh động không để ý đến đại cục, giết không cần hỏi.”

“Rõ.” Đám tân binh đồng loạt xoay người lên ngựa, mấy người một con, đồng thanh đáp lại, sắc mặt thận trọng mà bình tĩnh. Lúc này, bọn họ không còn là những dân chúng tầm thường, không hề biết chiến trường là gì của ba ngày trước, họ đã trở thành đội quân tinh nhuệ nhất.

“Đi.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng rơi vào bóng đêm, tuần mã buông vó vọt lên phía trước.

Bóng đêm tràn ngập, một vầng trăng khuyết hiện lên phía chân trời, ánh sáng ôn hòa chiếu xuống vô cùng tuyệt đẹp mà lại hiền hòa.

Lúc này trên chiến trường, ba mươi vạn của đại quân Thánh Thiên Vực đang chống lại hai mươi vạn đại quân của Nam Vực vương bố trí tại Vân sơn. Chiến tranh lan tràn khắp vùng cuối chân trời, ánh lửa đỏ từ vùng ven núi chiếu rọi nơi ấy, toàn bộ Vân sơn như bị thiêu cháy thành một vùng lửa đỏ.

Trống trận vang lên từng hồi, chấn động đất trời.

Vân Kinh phóng ngựa đứng giữa lưng chừng núi, nhìn chiến trường phía dưới.

Ánh lửa đỏ như muốn bao vây toàn bộ khu vực Vân Sơn, nơi nơi đều là người, vừa chém giết, vừa đánh nhau hầu như không có lúc ngơi tay.

Vân sơn không lớn cũng không nhỏ lắm, nhưng nếu dùng làm chiến trường chứa năm mươi vạn binh lính thì lại hết sức nhỏ bé. Bọn họ bị vây trong núi, nghĩ cách đi ra cũng là một vấn đề lớn.

“Phía Tây Bắc có lỗ hổng.” Phi Lâm đưa tay chỉ về Phía Tây Bắc vốn là nơi u ám tối tăm nhất, ngay cả khi toàn bộ Vân sơn ngập trong ánh lửa.

Vân Khinh thấy vậy khẽ nhíu mày sau đó lắc đầu nói: “Không đúng, nơi đó không phải là lỗ hổng.” Cô nhớ rõ rất rõ, lúc đi qua nơi này vào ban ngày, trong vùng núi hẻo lánh kia chợt ẩn hiện những ngọn cờ màu xám đậm. Đó cũng chính là nơi hiện tại hai bên đang giao chiến, nhưng lúc này chỗ kia không hề có một ánh lửa, ngược lại càng làm cho người ta nghi ngờ.

Phi Lâm nghe vậy, mặt mày thoáng hiện lên sự hưng phấn, khẽ nhíu mày cười nhẹ đáp lại: “Tương kế tựu kế.”

Vân Khinh nghe thấy thế cũng mỉm cười, người sáng suốt đều biết vì sao nơi đó có mai phục, có lẽ trong thực có hư trong hư có thực, cũng rất khó nói.

“Tiểu thư, ở phía đông có binh mã kéo đến.” Cô gái vẫn đi bên cạnh Vân Khinh nhỏ giọng nhắc nhở. Lúc này khắp Vân sơn đều là binh mã, bọn họ đi thẳng đến đây cũng đã gặp hai đội quân kia.

“Ừ”.Vân Khinh gật đầu, nhỏ giọng nói: “Nghe rõ...” cô cúi đầu ra lệnh, từng người nối tiếp nhau truyền xuống, bọn họ biết rõ trong núi có cạm bẫy nhưng vẫn phải bước vào.” Trong bóng đêm tối tăm và im ắng, giữa vùng đất phủ đầy ánh lửa giết chóc, thế mà nơi này lại như biệt lập hoàn toàn với bên ngoài, vô cùng yên tĩnh, cũng không hề có người lui tới tuần tra, thật là kỳ lạ.

Bọn họ bước vào không một tiếng động, vó ngựa bao bọc vải bố thật dày, miệng của ngựa cũng bị trói lại để che giấu mấy ngàn người âm thầm đi vào. Màn đêm là thời điểm che giấu những thứ kỳ lạ tốt nhất, cũng chính là nơi che giấu bóng dáng của bọn họ hoàn hảo nhất. Nhân cơ hội này bọn họ chia ra làm nhiều nhóm nhỏ, chịu trách nhiệm tổ chức, đan vào nhau để thoát.

Giơ tay chém xuống, máu đỏ văng khắp nơi. Binh lính canh gác từng bước từng bước bị giết sạch, và được âm thầm thay thế bằng người của Vân Khinh.

Quả nhiên, mới nhìn sẽ tưởng nơi này cất giấu một số lượng binh mã cực lớn, nhưng thật ra lại không có mấy người canh gác, đây chỉ là ra uy mà thôi.

Vân Kinh nhanh chóng mang theo đám tân binh lao vào bóng đêm, thẳng tiến về phía trước, chỉ cần qua khỏi bức tường ngăn cản này, chính là biên giới của Vân sơn, không nằm trong vùng bao vây của hai quân nữa.

Chỉ trong một khắc, đội quân tuần tra trước mắt chỉ còn một người cuối cùng, Phi Lâm đưa tay về phía sau ra hiệu. Quả nhiên là không tệ, chỉ trong thời gian ngắn như vậy bọn họ đã làm việc vô cùng ăn ý và tốc độ, đội quân hơn trăm người này không hề phát ra một tiếng động.

Đưa tay lên phía sau, mấy trăm tân binh nhanh chóng đuổi theo.

Vân Kinh đi phía trước Phi Lâm, lúc này có nói gì Phi Lâm cũng không để mình cô dẫn theo một đội quân đi theo một con đường khác. Nhất định phải đi cùng với y, tuy rằng khiến cô bất đắc dĩ nhưng cũng cảm kích vô cùng.

Ánh trăng chiếu rọi trên mặt đất, mờ lung nhưng cũng trong sáng.

“Keng!” Trong tĩnh lặng, đột nhiên vang lên tiếng binh khí va chạm vào nhau từ một hướng khác, tiếng gào lập tức vang lên, tất cả như bừng tỉnh trong đêm đen.

“Đáng chết.” Phi Lâm rửa thềm một tiếng, đó chính là hướng của cô gái kia.

“Đi.” Vân Kinh cúi đầu kêu lên, xoay người kéo ngựa, dẫn theo một đội quân khác chạy về phía đó. Tình hình này chắc hẳn là đã bị bại lộ, chỉ còn nước xông vào mà thôi.

Tiếng kêu la sợ hãi nhanh chóng vang lên cả một vùng đất trời, vô số binh sĩ xuất hiện ào ạt từ bốn phương tám hướng, nhắm về phía Vân Kinh chém giết. Tiếng đàn và tiếng tiêu bao trùm lên như bão táp.

Ánh lửa nhanh chóng bốc lên, khói đặc cuồn cuộn thẳng hướng về phía chân trời, đây là dấu hiệu để báo tin từ xa.

“Mau.” Vân Kinh hô lên một tiếng rồi phóng ngựa chạy như điên, nhất định phải ra ngoài trước khi đội quân phía sau tiến đến.

Hai đội quân cách nhau không xa, chỉ cần phóng lên vài bước, Vân Kinh và Phi Lâm đến gần đội quân phía trước của cô gái kia.

“Tiểu thư, người nhìn xem.” Cô gái kia xông lên, không đợi Vân Khinh và Phi Lâm lên tiếng, chỉ tay vào trong chiếc lều vải, nhanh chóng thuật lại mọi việc.

Vân Khinh nhìn nương theo ánh lửa thì thấy lương thảo, bọn họ đã tới nơi cất giấu lương thảo, thì ra là ở đây.

“Cướp nó.” Phi Lâm nhìn tình hình trước mắt, quát khẽ lên. Lương thảo, trước sau gì bọn họ cũng cần, người thì cần phải ăn cơm, bọn họ mang theo nhiều người như vậy, không thể ăn không khí mà sống được. Cô gái có gương mặt lem luốc máu gặt đầu nhanh chóng đưa tay lên ra hiệu, thuộc hạ của cô vốn đang chém giết và cướp lương thảo, lại càng hành động nhanh hơn.

“Đốt lửa.” Vân Khinh nhìn đồng lương thảo khổng lồ trước mắt, giơ tay ra hiệu. Nhiều lương thảo như vậy, nhất định là bọn họ không thể lấy hết, vậy chi bằng phóng hỏa đốt cháy hết, thứ nhất vừa phá hỏng quân nhu dự bị của Nam Vực vương, thứ hai là gây nhiễu loạn tinh thần của địch.

Mệnh lệnh của Vân Khinh vừa truyền ra, những người xung quanh đi theo cô lập tức đốt lửa, ánh lửa chói mắt nở rộ lên ở phía chân trời, bốc cháy mãnh liệt. Lấy không được thì đốt, bây giờ đám tân binh đối với Nam Vực vương chỉ còn hận thù đến tận xương tủy, hành động không màng nguy hiểm đến tính mạng, làm việc cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ trong khoảnh khắc nơi này đã biến thành một vùng biển lửa mờ mịt. Binh lính của Nam Vực vương nhào đến từ bốn phương tám hướng lập tức hoảng hốt nháo nhào lao vào dập lửa. Cứ như vậy, Vân Khinh lợi dụng thời cơ này cướp một tầng lương thảo ở phía sau rồi phóng ngựa bắt đầu phá vây thoát ra ngoài nhanh như chớp.

Tiếng đàn và tiếng tiêu đi trước mở đường, vô số âm nhận đánh ra phá tan bầu không khí, nhắm vào quân địch phía trước, đi qua nơi nào nơi đó vang lên những tiếng kêu gào thật thảm thiết, bọn họ xông ra bên ngoài vô cùng nhanh và mạnh.

“Đi.” Phi Lâm ôm ngang thắt lưng Vân Khinh, đặt trong vòng tay dùng lực nâng cô lên, không để cho Vân Khinh bị xóc mạnh trên lưng ngựa, sau đó y hét lớn một tiếng rồi nhanh chóng phóng ngựa đi.

Đội tân binh ở phía sau tập hợp lại, vừa điên cuồng gập cái gì thiêu cái đó, vừa chạy như điên theo Vân Khinh và Phi Lâm, ánh lửa phản chiếu vào trong ánh mắt họ, chỉ thấy hằn lên một màu đỏ. Từ xa xa, binh mã của Nam Vực vương nhìn thấy tín hiệu nơi này vội vàng bỏ lại quân của Thánh Thiên Vực, chạy như điên đến đây, tiếng bước chân nặng nề phá tan bóng đêm tĩnh mịch.

“Mau.” Vân Khinh và Phi Lâm cùng nhau liên thủ dẫn đội tân binh ra ngoài.

Lực lượng chặn bọn họ lại không nhiều lắm, hơn nữa binh lính của Nam Vực vương đều đổ dồn đi dập lửa, nhiều lương thảo như vậy, quả nhiên là không bình thường.

Chỉ vài đòn tấn công mạnh mẽ đánh sâu vào bên trong, Vân Khinh và Phi Lâm đã phá vòng vây lao ra như bão táp, mang theo đội tân binh nhanh chóng biến mất trong núi rừng.

Ở phía sau, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt tất cả mọi thứ hết như ánh sáng giữa bầu trời.

Tiếng bước chân truy đuổi dần dần trôi xa rồi biến mất, Vân Khinh thở một hơi nhẹ nhõm, nhưng chưa kịp thở dứt chợt bị nghẹn ngay giữa yết hầu.

Trên con đường tối tăm phía trước, binh lính xếp thành hàng uy nghiêm lặng yên không một tiếng động ngay trước mặt, áo giáp màu đen phản chiếu ánh sáng lạnh lùng dưới ánh trăng. Người đầu lĩnh với vẻ mặt không chút thay đổi, lập tức vung đao lên, quyền thế như trời sinh, Sở Hình Thiên.

Giữ chặt cương ngựa, Vân Khinh ngồi trên ngựa lạnh lùng nhìn Sở Hình Thiên, phía sau tân binh cũng đồng loạt dừng lại, lặng im nhìn đội binh mã xếp thành hàng chỉnh tề trước mắt.

Không cùng một cấp bậc.

Vừa rồi bọn họ có thể phá vây ra ngoài thứ nhất là vì ở đó bọn chúng chưa chuẩn bị kỹ lưỡng, thứ hai là vì lương thảo quan trọng. Nhưng với cục diện thế này, ngay cả cơ hội hợp sức cũng không có, đó là Sở Hình Thiên và Hoàng tuyền Thiết vệ, một đội quân tinh nhuệ nhất ở thất quốc. Phi Lâm nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Sở Hình Thiên ở trước mắt, khẽ nhíu mày.

Chỉ trong khoảnh khắc, tiếng vó ngựa truy kích lại tiếp tục vang lên từ phía sau, ánh lửa lan từ xa đến, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Không nói gì cũng không hề hành động, Vân Khinh chỉ lạnh lùng nhìn Sở Hình Thiên đang đứng chặn đường, sắc mặt Sở Hình Thiên không chút thay đổi cũng nhìn lại Vân Khinh. Tâm mắt của hai người giao nhau giữa không trung, có sát khí, có lạnh lùng như băng giá, còn có...

"Tiểu thư". Phía sau, binh lính truy kích càng ngày càng gần, tiếng vó ngựa như đang vang vọng bên tai, cô gái với khuôn mặt dính đầy máu nhìn Vân Khinh nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, còn Vân Khinh chỉ nhìn Sở Hình Thiên đang đứng đối diện.

Trong sự tĩnh lặng đến bất an, Sở Hình Thiên chậm rãi nâng cánh tay lên. Ở bên cạnh Thiết Báo, Thiết Hồ thấy vậy sắc mặt kinh ngạc tột cùng nhưng cũng không nói bất cứ điều gì, chỉ liếc mắt nhìn Vân Khinh rồi xoay người lui đi, mở ra một con đường.

“Đi.” Phi Lâm vừa thấy vậy, vội kẹp chân trên thân ngựa phóng đi, phía sau các tân binh nhìn nhau rồi sống chết đuổi theo.

“Hôm nay, ta tha cho nàng một mạng, từ nay về sau ta và nàng không thiếu nợ gì nhau nữa. Sau này, nếu có gặp lại trên chiến trường, cũng đừng trách ta vô tình.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Vân Khinh, điềm đậm, bình thản mà tràn đầy khí phách.

Lúc đi ngang qua, Vân Khinh đưa mắt nhìn Sở Hình Thiên thật sâu, chỉ một ánh nhìn, rồi vó ngựa đã muốn lướt qua thân người. Một người đứng yên tại chỗ, một người phóng ngựa quay lưng rồi đi không nói một lời, càng ngày càng xa.

Họ đã lỡ mất nhau, ngang trái kiếp này của họ chính là đã không ngừng lướt qua nhau.

Tiếng bước chân xa dần rồi biến mất trong núi rừng, Sở Hình Thiên ngẩng đầu nhìn vầng trăng lạnh lẽo trên bầu trời, khẽ nhắm mắt lại. “Đi.” Khi y mở mắt ra, trong đôi mắt kia ngoại trừ sự bình tĩnh, hoàn toàn không có thứ gì khác. Y đưa tay lên mang theo Hoàng tuyến Thiết vệ ở phía sau, sẵn sàng nghênh đón binh lính của Nam Vực vương đang truy đuổi tới.

Gió đêm thổi trong núi rừng, một khung cảnh thật tối tăm. Đối nghịch với cảnh Vân Khinh đang bị bao vây, lúc này Độc Cô Tuyết lại vô cùng vui mừng. Trong cung thứ ba, Độc Cô Tuyết nhìn Tiểu Hữu đang đứng trước mặt với vẻ mặt phong trần mệt mỏi cùng với đóa sen lửa, cả người hân, khuôn mặt hân cũng tràn đầy vui sướng không thể nói nên lời.

“Thật tốt quá, có thứ này thì thuốc giải có hy vọng rồi.” Mặc Ngân với vẻ mặt cực kỳ vui mừng, vô cùng cẩn thận đón lấy đóa Hỏa Liên trong tay Tiểu Hữu, nhanh chóng đưa cho Tuyết Cơ ở bên cạnh.

Tuyết Cơ cầm lấy đóa Hỏa Liên, khuôn mặt cũng vui sướng, liên tục gật đầu nói có nó là tốt rồi, mọi dược liệu pha chế thuốc giải đã đầy đủ.

“Nhanh chóng pha chế thuốc giải”. Độc Cô Tuyết ngồi trên chiếc ghế màu đỏ, nhìn Tuyết Cơ nói rất nhanh. Hân phải gấp rút rời khỏi cung thứ ba này, hân muốn gặp Vân Khinh, hân muốn nhìn con của hân, con của hân và Vân Khinh. Nghĩ đến việc chỉ vài ngày nữa là hân có thể nhìn thấy Vân Khinh, tâm tình của Độc Cô Tuyết tốt

hơn rất nhiều, ngay cả nỗi buồn bức vì bị ám sát vài ngày trước đó nhưng chưa truy tìm được tung tích của hung thủ, đều bị hắt ném bay tuốt lên chín tầng mây.

Tuyết Cơ thấy vậy cũng cười cười, bà biết Độc Cô Tuyết đang nóng vội, cũng không chậm trễ vội xoay người đi ra ngoài cùng với Tuyết Lê.

Có thể nhanh chóng ở bên cạnh Vân Khinh sau mấy tháng cách xa, tâm can của Độc Cô Tuyết rộn ràng giống như trăm hoa đua nở.

Tiểu Hữu thấy vậy cũng không thèm để ý tới cái người đang ngồi cười ngây ngô kia, liền đi ra ngoài. Nếu không phải Vân Khinh cấm cậu nói tình hình lúc đó thì nhất định cậu sẽ thêm mắm dặm muối, để coi thử hắt còn cười được nữa hay không.

Bóng đêm tràn ngập, chiến sự càng ngày càng kịch liệt.

“Cầm tiêu hợp tấu, là bọn họ.” Hai tay chắp sau lưng, đứng trên lưng núi, Thánh Thiên Vực vừa nghe thuộc hạ báo cáo vừa nhìn chiến trường hỗn loạn trước mắt, khóe miệng khẽ tươi cười.

“Thánh tử, thuộc hạ đã hạ lệnh đuổi bắt bọn chúng.” Bên cạnh, tướng lĩnh nhỏ giọng bẩm báo.

Thánh Thiên Vực gật đầu, khóe miệng tươi cười càng nồng đậm hơn nữa. Đã mấy ngày trôi qua mà không thấy tin tức của Vân Khinh, y còn tưởng rằng cô vẫn ở trong Tuyết sơn, không ngờ cô đã đến đây, xem ra thật sự rất thông minh và nhanh nhạy, hiểu được hành động của y.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ, gió núi thổi vạt áo của y bay phất phới, phiêu lãng như một vị thần tiên.

“Bắt sống.”

“Rõ.”

Cùng lúc này, Nam Vực vương thân chinh đến chiến trận, vừa nhìn thấy toàn bộ lương thảo bị thiêu cháy, mặt mày liền trở nên xanh mét.

“Là nàng”. Tề Chi Khiêm nghe thuật lại, cầm tiêu hợp tấu, lợi hại như vậy ngoại trừ Vân Khinh và Phi Lâm thì còn có ai nữa, nhưng trùng chiêu này của bọn họ thật sự là gặp rất nhiều phiền toái.

“Thánh nữ Nam Vực, được, được lắm, người đã tự dẫn xác tới đây, dốc toàn lực lòng bắt cho ta, chỉ cần bắt sống.” Đôi mắt Nam Vực vương tràn ngập sát khí như bão táp.

Tề Chi Khiêm vừa nghe thấy vậy chợt nhú mày, lời này có nghĩa là chỉ cần còn sống, không cần biết có bị thương hay tàn phế, việc này...

Hết chương 137

Chương 138 – Báo thù

Trong bóng đêm âm u, khắp nơi ngập tràn sắc lửa đỏ rực và tiếng chém giết vọng về từ phía chân trời, lạnh lẽo vô tình.

Mang theo đoàn tân binh, Vân Kinh và Phi Lâm dần dần mất hút trong bóng dáng núi non trùng điệp, chỉ một đêm bọn họ dường như hoàn toàn biến mất vào không trung, dù người của Nam Vực vương và Thánh Thiên Vực tìm kiếm thế nào đi nữa, cũng không thể nào đuổi theo kịp hoặc tìm ra tung tích của họ, khiến cho một người bất ngờ ngạc nhiên, một người càng thêm phẫn nộ.

Dưới một vách núi đứt quãng của ngọn núi Vân, mấy ngàn người lặng lẽ âm thầm ẩn mình tại đây, xa xa là tiếng hò hét tiếng chém giết vang lên chỉ có duy nhất nơi này thật tĩnh lặng.

Bởi vì nơi này một mặt giáp nước, ba mặt vách núi còn lại nối tiếp nhau là một góc chết, những người chinh chiến nhiều năm đều biết một nơi thế này hoàn toàn không có giá trị gì cả. Bởi vậy hai bên đều không dàn quân tại đây, đúng lúc đã cho Vân Kinh một cơ hội lợi nước băng qua, mọi tung tích đều được chìm sâu xuống nước, không còn để bất kỳ dấu vết gì.

Ngày đó Sở Hình Thiên thả bọn họ rời đi, trong lòng Vân Kinh biết rất rõ, một đám tàn binh bại tướng chắc chắn không thể chống cự binh lính tinh nhuệ đang truy đuổi. Cho dù băng qua khỏi núi Vân là một vùng đồng bằng rộng lớn, bọn họ cũng sẽ không có chỗ ẩn nấp. Cho nên, họ dứt khoát quay lại, ẩn mình ngay trên núi Vân. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, quả nhiên hai ngày liên tiếp không một ai truy đuổi đến đây. Nếu Thánh Thiên Vực và Nam vực vương biết người mà bọn chúng đang đuổi bắt lại ở ngay dưới mí mắt mình, chẳng biết chúng sẽ có vẻ mặt thế nào.

“Vết thương sao rồi.” Tay Vân Kinh bê một chiếc lá sen chứa đầy nước sông, dịu dàng đưa cho một người bị thương mệt mỏi nằm trên mặt đất, ôn hòa hỏi.

Đêm hôm đó vẫn chưa kịp nhìn rõ mọi thứ, nhưng tới lúc trời sáng tỏ, bọn họ phát hiện những vết thương chồng chất trên người tân binh. Bị thương nặng thì mất tay đứt chân, nhẹ thì cũng có mấy đao trên người, có thể chạy theo cô đến đây, không ai mà không phải kiên cường chịu đựng một phen. Nếu họ vẫn phải tiếp tục điên cuồng chạy trốn nữa thì những người này chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Bởi vậy, Vân Khanh và Phi Lâm xem xét địa hình, lựa chọn chỗ này làm nơi trốn tránh cho tất cả mọi người.

“Cám ơn tiểu thư đã quan tâm, không chết được đâu.” Mấy người bị thương nằm tựa vào đám cỏ, ánh mắt lộ ra sự biết ơn trả lời.

Vân Khanh thấy vậy gật gật đầu, vỗ nhẹ lên bả vai những người bị thương, lặng lẽ nhẹ nhàng an ủi mọi người.

“Tiểu thư, giờ chúng ta phải làm sao” Y Thủy bước tới, đó chính là cô gái đã cải nam trang gia nhập quân đội, sau khi rửa sạch vết máu nhem nhuốc trên mặt để lộ một khuôn mặt vô cùng thanh tú, đặc biệt đôi mắt vừa to vừa tròn, long lanh sắc sảo, khiến cả người cô toát lên khí chất phóng khoáng, hào hùng.

Vân Khanh nghe thấy xoay người lại, ngẩng đầu nhìn lướt trên bờ vực, trong lòng đã sớm có dự định, liền nói: “Nghỉ ngơi nửa ngày nữa chúng ta sẽ lên đường, trận chiến trên đó đã kết thúc rồi”. Y Thủy nghe thấy, dứt khoát vâng một tiếng rồi xoay người đi dẫn dò những người bên dưới, tuyệt đối không nghi ngờ nửa lời Vân Khanh nói, hoàn toàn tin tưởng. Phi Lâm đi theo cạnh Vân Khanh thấy vậy, cười cười nói: “Quả là họ đã xem người như thần thánh mà tôn thờ rồi.”

Vân Khanh nghe thấy vậy khẽ cười cười, rốt cuộc danh hiệu Thánh nữ Nam Vực vẫn có ảnh hưởng lớn đến bọn họ, sau khi ngừng cười Vân Khanh nghe thấy tiếng chém giết từ xa xa dần ngưng lại, cô liền đưa tay ra dấu với Phi Lâm.

Phi Lâm thấy vậy nhướng mày lên, bọn họ quả đoán không sai, trận chiến này không thể tiếp tục kéo dài ở đây. Nếu Thánh Thiên Vực thắng chắc chắn sẽ áp sát đánh tới, còn Nam Vực vương thắng thì sẽ ép bên kia lui lại, nơi này không thể dùng làm chiến trường chôn xác mấy chục vạn người. Nhưng mặc kệ bên nào giành thắng lợi, bọn họ đều có cơ hội, dù không lui về lãnh thổ Nam Vực vương, thì cũng là đi về phía sông Cửu Khúc Long, bọn họ vẫn chiếm được nhiều lợi ích hơn.

Thời gian nửa ngày chỉ chốc lát đã trôi qua, xung quanh không còn tiếng gào thét chém giết, đám tân binh đã chuẩn bị sẵn sàng. Vân Khanh hạ tay xuống ra hiệu, cả đám người bắt đầu lặng lẽ di chuyển ra ngoài.

Chỉ còn sót lại một mảnh đất hoang tàn, khắp nơi là máu tươi tràn ngập, thi thể chất chồng, trông vô cùng thê lương.

Đi không được bao lâu lại thấy mặt đất toàn là máu, đây chính chiến trường ngổn ngang hài cốt, bước một bước là đạp lên thi thể, có người của Nam Vực vương, cũng có người của Thánh Thiên Vực.

Các tân binh đều lặng yên không nói, bọn họ vốn nghĩ rằng họ đã thâm nhập rồi, nhưng khi thật sự nhìn thấy những hài cốt chất đống trên chiến trường mới hiểu rằng những gì mà họ đã chứng kiến chẳng qua chỉ là một chút vỏ ngoài mà thôi. Không một ai lên tiếng, chỉ lẳng lặng cưỡi ngựa theo Vân Kinh tiến về trước.

Quả nhiên là bốn phía không có một ai, chẳng biết chiến trường đã di chuyển đến tận nơi nào rồi.

Vân Kinh xoa xoa mi tâm, hít một hơi thật sâu, phóng ngựa đứng ở nơi cao nhất núi Vân xác định phương hướng. Cô vung tay lên dẫn theo các tân binh lao về phía sông Cửu Khúc Long. Xem tình hình chiến trận và dấu vết di chuyển binh lính để lại thì có thể đoán được Thánh Thiên Vực đang tiến lên, y thắng trận này rồi.

Cô lại không cũng biết, vốn trận này Nam Vực vương thắng chắc, nhưng không ngờ cô vừa ra một chiêu lại là đột lương thảo của y. Nhất thời lòng quân rối loạn, mà dù chỉ hỗn loạn trong khoảng nửa khắc, nhưng khoảnh khắc đó vào tay Thánh Thiên Vực đã đủ để quyết định thắng bại trận này.

Mang theo mấy ngàn tân binh đi về phía sông Cửu Khúc Long. Binh mã Thánh Thiên Vực, quân đội Nam Vực vương đều bị Vân Kinh bỏ lại đằng sau.

Trấn Quất, chỉ trong chốc lát đã tới trấn Quất, Thánh Thiên Vực hoàn toàn thu tóm được trấn nhỏ này, y cũng không để lại binh lính trấn giữ tại đây. Bây giờ, trấn Quất là một vùng hiu quạnh, nơi nơi là dấu vết của chiến trận đi qua, khắp nơi hoang tàn, đổ nát. Tuy rằng Thánh Thiên Vực không tiến hành đàn áp giết chóc, nhưng vẫn tăng thêm ngàn vạn đau xót cho những người dân nơi đây.

“Thánh nữ Bệ hạ?” Rải rác có vài binh sĩ Thánh Thiên Vực giữ lại tuần tra, nhìn thấy Vân Kinh đột nhiên xuất hiện ở đây mà còn dẫn theo binh mã Nam Vực vương ở đằng sau, nhất thời bọn họ ngạc nhiên đứng ngơ ngác tại chỗ, vậy là sao?

“Tránh ra.” Vân Kinh thản nhiên nhìn lướt qua những binh sĩ trước mặt, trầm giọng quát, đồng thời phóng ngựa tiến lên trước.

“Đi theo người hần sẽ có cơm ăn chứ?” Ngựa còn chưa kịp chạy đi, một đứa bé trai vừa đứng bên cạnh đột nhiên vọt tới chỗ Vân Kinh, chặn trước ngựa cô lớn tiếng nói.

Phi Lâm thấy vậy vội kéo cương ngựa lại, đưa mắt nhìn khuôn mặt dơ bẩn khiến người ta không thể nhìn rõ của đứa bé trước mặt, y khẽ nhíu mày.

Vân Kinh thấy đứa bé trai đang vừa nhìn cô, vừa liếc mắt trông số lương thảo bọn họ mang theo đằng sau, vẻ mặt đầy khát vọng, liền gật đầu nói: “Cậu muốn?”

“Đúng, đi theo chúng ta sẽ có cơm ăn, chỉ cần là người của chúng ta, tiểu thư tuyệt đối không để người đói khát.” Vân Kinhhinh vừa mới mở lời, Y Thủy đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Ta muốn gia nhập quân đội, ta muốn đi theo các người.” Trong nháy mắt đứa bé dùng vẻ mặt kiên quyết nói. Nhưng cậu bé chưa kịp dứt lời, những người dân trấn Quất này giờ vẫn đứng một bên nghe ngóng, đột nhiên chạy lên như thủy triều tràn tới, chặn trước ngựa Vân Kinhhinh, liên tục nói ta muốn tham gia quân ngũ, muốn đi theo các người.

Vân Kinhhinh thấy vậy bèn khẽ nhún mày.

“Tiểu thư, chắc chắn là bọn họ không có cơm ăn, xin người hãy mang theo bọn họ.” Y Thủy nhìn Vân Kinhhinh với vẻ mặt cầu xin, khẽ nói. Trên chiến trường, thành trấn chính là nơi cung cấp tất cả đồ dùng cần thiết bổ sung cho quân đội, tuy Thánh Thiên Vực không giết người, nhưng đi qua nơi nào thì thu gom sạch sẽ lương thảo nơi đó. Nếu không sao đủ để cung cấp cho mười vạn người ngựa của y, mà lúc này lại không phải mùa thu hoạch, cho nên người dân ở khắp nơi đều chịu nạn đói.

Vân Kinhhinh nghe vậy đưa mắt nhìn dân chúng trước mặt cô, nét mặt bọn họ đều là vẻ cầu xin, cho dù cô là Thánh nữ Nam Vực, là kẻ đối đầu với bọn họ mà cũng không quan tâm, cô không nén lòng được khẽ thở dài một tiếng, gật gật đầu. Lần này bọn họ cướp được rất nhiều lương thảo, cho dù có thêm người gấp mấy lần nữa, trong một lúc cũng không ăn hết, thôi thì giúp bọn họ một lần vậy. Người dân trấn Quất đang chặn đường thấy vậy trong phút chốc tung hô ầm ĩ. Y Thủy cũng giống họ nét mặt vui mừng khôn xiết, cô biết tiểu thư quả thật nhân hậu. Ngay lập tức, việc hợp nhất được tiến hành rất nhanh chóng.

Phi Lâm thấy vậy thầm liếc mắt kinhhinh thường một cái, trong lòng ngầm than thở quả là lòng dạ đàn bà. Y đã thấy khó chịu vì cục nợ mấy ngàn người này, thế mà Vân Kinhhinh lại còn nhận thêm. Lộn xộn hết một ngày, đến lúc rời khỏi trấn Quất, từ đội quân chỉ có mấy ngàn người đã biến thành hơn một vạn người. Tiếng chân vang lên từng chập, ngược lối với Thánh Thiên Vực và Nam Vực vương, họ đi đến đâu cũng gặp những người dân chạy nạn, binh lính Vân Kinhhinh không ngừng lớn mạnh, đương nhiên tốc độ càng ngày càng chậm.

Mà ở một hướng khác, Thánh Thiên Vực thừa dịp sĩ khí tăng vọt, đồng thời lòng quân Nam Vực vương lại đang rối loạn. Một luồng nhiệt huyết hăng hái xông lên bức lui Nam Vực vương đến Bạch thành. Nếu như công phá được Bạch thành, thì phía sau hai thành nữa chính là Bình thành – kinh thành của thế lực Nam Vực Vương.

Nhất thời toàn bộ thế lực Nam Vực vương đều có chút hoảng loạn.

Trong lều tướng quân, Thánh Thiên Vực vẫn khoác áo bào trắng, không vương chút bụi trần, vừa nghe tướng lĩnh báo cáo lại, khẽ cười lắc lắc đầu.

Thánh Thiên Vực gần như đã lật tung núi Vân vài lần, đến giờ vẫn không ngừng tìm kiếm trong phạm vi thế lực Nam Vực vương, thật không ngờ rằng Vân Khinh lại len lỏi đi ra khỏi nơi hai quân giao chiến, lúc này đột ngột xuất hiện đằng sau y, thật sự đã làm y kinh ngạc vô cùng.

“Thánh tử, thuộc hạ đã phái người quay lại đuổi theo.” Phó tướng trầm giọng nói.

“Không cần.” Thánh Thiên Vực lắc đầu mỉm cười, thái độ y đã không tức cũng chẳng giận.

Phó tướng kia vừa nghe thế vẻ mặt sợ hãi nói: “Thánh tử, xin người hãy để thuộc hạ tiếp tục...”

“Không phải chuyện của ngươi.” Thánh Thiên Vực cắt ngang lời phó tướng, ngẩng đầu liếc nhìn sắc trời bên ngoài màn trướng, chậm rãi nói: “Sắp đến lúc rồi.” Khiến phó tướng kia vừa nghe đã ngẩn ra một lúc, chẳng hiểu Thánh Thiên Vực nói những lời này là có ý gì.

“Thánh tử, có thư từ U thành.” Đúng lúc này, một phó tướng khác vén rèm đi đến. Thánh Thiên Vực nhìn bồ câu đưa tin trong tay phó tướng kia, khóe miệng từ từ cong lên nở một nụ cười khó hiểu, chậm rãi nói: “Rất cục cựa đến rồi.” Đồng thời y đưa tay nhận thư, mở ra xem.

“Rút binh.” Trên tấm vải chỉ có hai chữ đen như mực, bên góc thư có thêu hình một đóa Bà Sa song thụ.

Thánh Thiên Vực thấy vậy nụ cười trên khóe miệng càng thêm tươi, thuận tay ném bức thư lên trên bàn.

Phó tướng đứng bên cạnh liếc mắt một cái thấy được nội dung trên thư, y lập tức biến sắc, lớn tiếng nói: “Đây là ý gì chứ? Rút binh, lệnh chúng ta phải rút quân về ư? Một cơ hội tiêu diệt Nam Vực vương tốt như thế, lại bắt chúng ta buông tay từ bỏ sao, là ý của ai? Thánh tử, chúng ta tuyệt đối không thể về, thế lực Thánh nữ vốn do người định đoạt, đừng nghe những lão già cổ hủ kia.”

Phó tướng lập tức nổi giận đùng đùng, chẳng biết kẻ nào không có mặt lại dám hạ lệnh lung tung, muốn chết mà.

Thánh Thiên Vực nhìn tấm bản đồ trước mắt, ngón tay chậm rãi lướt qua lãnh thổ Nam Vực vương, kéo xuống sông Cửu Khúc Long tới vùng đất thế lực Thánh nữ, nụ cười trên khóe môi thoát nhìn thật thâm sâu bí hiểm, bụng dạ khó lường, khiến người ta không thể đoán ra.

“Cổ hủ?” Thánh Thiên Vực cười: “Sao họ lại cổ hủ được chứ.”

Phó tướng kia vừa nghe bèn hơi ngần người, lời này là có ý gì. Ngón tay Thánh Thiên Vực chậm chạp lướt qua phạm vi thể lực Thánh nữ trên bản đồ. Cổ hủ, sao có thể cổ hủ chứ, nếu hôm nay y xuất binh thật sự đánh tan thể lực Nam Vực vương thì nửa non sông Nam Vực này sẽ là của y. Thể lực bọn họ vẫn không thể xâm nhập vào đây được, đến lúc đó còn có ai có thể khống chế y, còn có ai có thể có cách gì khuất phục y nữa.

Mà bây giờ bọn họ ra lệnh buộc y trở về, tiếp tục duy trì cục diện trước đây thì bọn họ vẫn là thể lực lớn nhất, hoàn toàn có thể khống chế tất cả. Những tính toán âm mưu của họ có thể giấu được bất cứ kẻ nào, nhưng làm sao có thể qua mắt y được chứ?

“Thánh tử?” Phó tướng thấy Thánh Thiên Vực chỉ cười một cách khó hiểu, không nhìn được nhú mày gọi một tiếng.

“Người lui xuống đi, ta tự có đối sách.” Thánh Thiên Vực phất tay thản nhiên nói, hai vị phó tướng kia đều biết xưa nay Thánh Thiên Vực nói một là một, nói hai là hai, lúc này dù cảm thấy không tài nào hiểu nổi, nhưng vẫn không dám ở lâu, vội vàng lui xuống.

“Trở về, e rằng các người không gánh nổi cái giá đó đâu.” Thánh Thiên Vực cầm mảnh vải chỉ có hai chữ duy nhất kia lên, nét mặt không chút tức giận, lòng cũng chẳng mảy may tổn thương, chỉ thản nhiên cười, giống như việc này trái lại đã hoàn thành nguyện vọng của y, nụ cười rất sáng khoái.

Chậm rãi đứng dậy, Thánh Thiên Vực biếng nhác duỗi lưng, gió nhẹ theo mảnh cửa thổi vào, thổi tung những mảnh vụn trong tay Thánh Thiên Vực là tả rơi, giống như những cánh bướm rập rờn, nhẹ nhàng đáp xuống.

Bên ngoài trướng trời vừa độ vào xuân.

Thời gian vội vã trôi, chỉ mới chớp mắt đã qua mấy ngày.

Sao Vân Khinh vẫn chưa về? Trong cung thứ ba Độc Cô Tuyết cực kỳ bức bối đi tới đi lui. Chết tiệt, không biết Tuyết Cơ và Tuyết Lê đang làm cái gì, có đủ tất cả các nguyên liệu nhiều ngày vậy rồi, mà chẳng có một chút hành động nào, chẳng lẽ pha chế thuốc giải khó khăn đến vậy sao, hắn sắp tức chết rồi.

Mặc Ngân vừa bước vào cửa điện chợt nghe thấy tiếng gầm thét tức giận của Độc Cô Tuyết cũng không biết nên nói gì, chỉ có mấy ngày mà cũng không chờ nổi, Tuyết Cơ chẳng phải đã bảo, vì người trúng độc Thiên Mạch phát tác ba lần mà vẫn chưa chết chỉ có mình Bệ hạ bọn họ, nên pha chế thuốc giải càng phải cẩn thận. Hơn nữa, tất cả dược liệu đều rất quý hiếm, sao có thể xong nhanh vậy chứ.

Mặc Ngân lắc đầu bước vội về phía Độc Cô Tuyết nói: “Bệ hạ, có tin của Vương hậu.” Tiếng nói vừa dứt, Độc Cô Tuyết đã nhanh như chớp đoạt lấy bức thư trong tay Mặc Ngân, không phải Phi Lâm dùng bồ câu đưa tin, mà là tin tức lấy được từ chỗ Lâm vương.

“Cái gì?” Độc Cô Tuyết lướt mắt đọc nhanh như gió, trong khoảnh khắc hai mắt hấn trợn lên thật phần nộ.

Mặc Ngân còn chưa kịp xem trong tin tức trong thư, vừa thấy sắc mặt Độc Cô Tuyết chợt thay đổi, y bèn đưa mắt nhìn lại, tin tức trên mảnh vải đã làm y kinh ngạc.

“Vương hậu thống lĩnh binh mã của Nam Vực vương tiến về phía sông Cửu Khúc Long, phản bội Thánh Thiên Vực.” Mặc Ngân không thể tin vào hai mắt mình, tin tức này có làm không vậy? Vương hậu bọn họ sao có thể dẫn theo binh mã của Nam vực vương kia chứ, thế nào mà chỉ vài ngày bất tin, bỗng chốc lại xảy ra một sự thay đổi lớn đến vậy. Độc Cô Tuyết siết chặt bức thư trong tay, trên mặt chợt lóe lên sát khí lạnh lẽo, nếu Vân Khinh làm vậy thì chắc chắn có lý do của cô, phản lại Thánh Thiên Vực thì phản lại, ai sợ ai chứ.

“Truyền lệnh xuống, canh giữ chặt chẽ quân nhu dự bị của Thánh Thiên Vực, không cho phép tiếp tế ra ngoài.” Một giọng nói lạnh lùng tàn khốc vang lên, vẻ mặt Độc Cô Tuyết tràn ngập sát khí. Dám đối nghịch với Vân Khinh của hần, vậy hần sẽ đưa y cùng ba mươi vạn binh mã của y xuống địa ngục.

Mặc Ngân nghe vậy liền biết Bệ hạ của họ muốn ra tay, trong khoảng thời gian này bọn họ lén thông qua Lâm vương sắp xếp rất nhiều người nắm giữ những vị trí quan trọng bên trong thế lực Thánh nữ, tuy rằng còn kém xa tai mắt bám sâu tại đây của Thánh Thiên Vực, nhưng mà có Lâm vương trấn giữ thì đã đủ rồi.

“Rõ.” Mặc Ngân đáp vội rồi nhanh chóng xoay người chạy ra.

“Gọi Tuyết Cơ đến cho ta, nói rằng nếu trong ngày hôm nay bà ta còn không chế ra thuốc giải, Quả nhân sẽ không màng đến bà ta có phải là mẹ của Vân Khinh hay không.” Nghĩ đến Vân Khinh đang mang thai, giờ lại dẫn theo cái gì binh mã của Nam Vực vương, rồi lại còn trở mặt với Thánh Thiên Vực, càng ngẫm nghĩ Độc Cô Tuyết không khỏi thở ra một hơi lạnh. Không được, tuyệt đối không thể để Vân Khinh một mình ở cái nơi nguy hiểm như vậy, hần phải đến đó, một mình Vân Khinh sao có thể đối phó với tên cáo già Thánh Thiên Vực, hơn nữa còn có Nam Vực vương gì nữa, lại còn thống lĩnh binh mã của Nam Vực vương ư? Chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Bàn tay siết chặt vang lên tiếng răng rắc, sắc mặt Độc Cô Tuyết cực kỳ khó coi. Không biết có phải là lời của Độc Cô Tuyết có tác dụng, hay là do vận may kéo tới, sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng hẳn, Tuyết Cơ và Tuyết Lê với vẻ mặt đầy mệt mỏi đã chạy đến cung Thánh nữ.

Tuyết Cơ thận trọng cầm ba viên thuốc giải trong tay nói: “Chưa có ai sau khi độc Thiên Mạch phát tác lại có thể sống lâu đến vậy. Nên mấy ngày nay chúng ta đã xem xét rất kỹ cách pha chế. Tổng cộng chế thành ba viên, hôm nay dùng một viên có thể ngăn độc phát trong ba ngày, sau ba ngày này cách một ngày mới được dùng tiếp viên thứ hai, còn viên thứ ba này để bảy ngày sau đó mới dùng được, ta nghĩ chắc là có thể giải trừ.” Tuyết Cơ còn chưa dứt lời, Độc Cô Tuyết nhanh như chớp giắt lấy thuốc, ngửa đầu nuốt xuống một viên, vung tay áo, vội vàng chạy khỏi cung thứ ba.

“Ngài không thể rời khỏi nơi này”. Tuyết Cơ thấy vậy bèn gấp gáp kêu lên.

“Cái gì?” Độc Cô Tuyết lập tức dừng bước, sắc mặt trầm xuống, quay đầu lại nhìn Tuyết Cơ, trong mắt sát khí ngút trời.

Tuyết Cơ thấy vậy hoảng sợ lùi về sau một bước, Tuyết Lê đứng cạnh thấy vậy lạnh lùng nói: “Người không nghe vừa nãy chúng ta nói gì sao, sau ba ngày nữa lại cách một ngày chính là ngày thứ năm mới có thể uống viên tiếp theo, mà viên thứ nhất chỉ có thể áp chế chất độc trong ba ngày.” Nói đến đây bà quét mắt nhìn thoáng sắc mặt Độc Cô Tuyết ngày càng thêm hung tợn, nói thẳng ra: “Độc Thiên Mạch rất mãnh liệt, chỉ có thể từ từ hóa giải, vào đúng ngày thứ tư và ngày thứ mười hai sẽ phát tác lại, người phải ở nơi cực nóng mới có thể áp chế được nó, nếu không máu huyết đông lại, đến lúc đó thần tiên cũng không cứu được.

“Chết tiệt.” Độc Cô Tuyết hung hăng đấm một cái lên bức tường đá cạnh cửa điện, vè mặt rất tức giận.

Mặc Ngân thấy vậy vội nói: “Bệ hạ chúng ta đợi đã lâu vậy rồi, giờ cố đợi thêm vài ngày nữa cũng không sao đâu, chỗ Vương hậu người không cần quá lo lắng, nếu Vương hậu đã có thể lãnh binh, vậy có nghĩa là ít nhất đã có đủ sức để chống lại Thánh Thiên Vực. Huống hồ bên cạnh Vương hậu còn có Phi Lâm, năm đó hai người họ liên kết nhau đánh đâu thắng đó không gì ngăn nổi. Cho dù thế nào đi nữa, việc tự bảo vệ mình chắc chắn không thành vấn đề.” Độc Cô Tuyết nghe thấy lời ấy sắc mặt trầm như nước, nghiêng rằng nghiêng lợi ken két.

Tuyết Cơ và Tuyết Lê đứng bên cạnh nghe thấy cũng ngẩn ra, mấy ngày nay hai người tập trung pha chế thuốc giải, chỗ Vân Kinh lại xảy ra chuyện gì nữa?

Thời gian ba ngày thoáng chốc đã trôi qua, ngày thứ tư quả đúng như Tuyết Cơ nói, máu huyết trong người hãn đông lại, giống hệt lúc độc Thiên Mạch phát tác. Độc Cô Tuyết căn rằng đếm thời gian, còn tám ngày nữa, chỉ cần qua được tám ngày này là hãn có thể đi tìm Vân Kinh. Vân Kinh! Vân Kinh! Độc Cô Tuyết nhớ đến mức trái tim tê buốt.

“Bệ hạ, đã tìm được hang ổ của bọn chúng.” Ngày thứ năm, mặt trời lên cao, đột nhiên Mặc Ngân vui mừng chạy đến báo tin, đã tìm thấy tung tích của đám người khổng chế Thánh Thiên Vực và ám sát hãn.

“Mây trắng nơi xa xôi, hướng về cuối chân trời, là tấm biển một miếu thờ, thuộc Thánh Tông.” Mặc Ngân trầm giọng nói

“Đi.” Hai mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe lên sát khí ngút trời, phất tay áo đi ra khỏi cung thứ ba. Dám ám sát hãn, hãn sẽ không để bọn chúng yên ổn. Triệu tập hai trăm thiết kỵ bên ngoài cung thứ ba, Độc Cô Tuyết lập tức phóng ngựa chạy đến ngôi miếu thờ kia, lúc này thuốc giải có thể bảo vệ hãn trong vòng bảy ngày. Ngôi miếu thờ này của Thánh Tông không ở chỗ khói hương hưng thịnh mà ngược lại nằm trong thâm sơn cùng cốc, đường đi quanh co, khúc khuỷu, uốn éo vòng vèo. Xem địa hình, nơi này chỉ cách cung Thánh nữ một ngọn núi, hai bên cực kỳ gần lại có thể làm cho xa đến cực hạn như thế. Đó là một nơi tầm thường nhưng trang nghiêm, một ngôi miếu ẩn khuất trong núi sâu cũng không hơn như vậy.

Khuôn mặt Độc Cô Tuyết lạnh lẽo chạy như điên lao lên trước, đưa tay phát ra một loạt dấu hiệu, rồi rút đao lập tức chạy tới trước cửa miếu, lần trước bọn chúng thừa dịp hãn chưa chuẩn bị mà tấn công, hôm nay hãn đã sẵn sàng xông đến đây, hãn muốn xem thử đám người khổng chế Thánh Thiên Vực rốt cuộc lợi hại thế nào. Phóng hỏa đốt miếu, ném từng hũ từng hũ dầu vào trong miếu thờ. Người của Độc Cô Tuyết đã vây chặt xung quanh ngôi miếu, ngọn đuốc mang theo ánh lửa đỏ rực lao qua không trung, trong khoảnh khắc khói đen dày đặc bốc lên cuồn cuộn, thể lửa tràn ra như bão táp.

“Rầm.” Cánh cửa lớn của ngôi miếu lập tức mở toang, một đám người mặc áo đen vẻ mặt ngạt tràn sát khí lao thẳng ra ngoài: “Người thật to gan” Tiếng quát lạnh như băng vẫn còn quanh quẩn trong cổ họng thì những mũi nhọn bén ngót xé tan không trung lao tới, bắn thẳng tới đám nam tử mặc đen từ bốn phương tám hướng.

Đầu mũi tên ánh lên sắc xanh lục, thiết kỵ Độc Cô Tuyết lần đầu tiên sử dụng độc, ở Nam Vực mà không dùng độc, thì thật là không phải đạo rồi. Đám người mặc áo đen mạnh mẽ nhưng thiết kỵ Độc Cô Tuyết cũng không hề yếu thế, mũi tên phóng tới, cho dù chúng có muốn bay lên trời cũng phải đem chúng cắm xuống mặt đất. Trong nháy mắt, ngôi miếu cổ tràn ngập sát khí, tàn sát khốc liệt.

Ánh lửa càng ngày càng sáng, đám người Độc Cô Tuyết châm lửa khắp bốn phía xung quanh ngôi miếu lớn, khói đen bốc lên cuồn cuộn nhuộm đầm nửa bầu trời.

Những tên mũi nhọn bằng bạc hòa với ngọn lửa đỏ rực rỡ, một nóng một lạnh sát khí bốc cao đến cực hạn. Đám hắc y nhân điên cuồng liều chết xông lên, nhưng trong màn mưa tên dày đặc, từng người từng người một ngã xuống, chỉ cần mũi tên xướt qua da thì đừng mong sống sót. Lần này, thứ độc Độc Cô Tuyết dùng là Tuyết

Lê đưa, gần giống với độc Thiên Mạch. Về mặt Độc Cô Tuyết cực kỳ tàn khốc chăm chú quan sát một màn trước mắt, trong đáy mắt là một vùng máu đỏ sôi trào.

Mặc Ngân đứng cạnh Độc Cô Tuyết, biết rõ Độc Cô Tuyết đem tất cả sự bức tức vì không thể đi tìm Vân Kinh trút hết lên đầu đám người Thánh Tông. Y không khỏi nhướn mày, vung tay lên, cây đuốc trong tay càng ngày càng bay cao hơn, xa hơn, ném vào sâu bên trong ngôi miếu.

Kéo dài khoảng nửa canh giờ, ngôi miếu thờ giờ chỉ còn là một vùng lửa đỏ, không còn thấy những tên hắc y nhân cố sức lao ra từ bốn phương tám hướng nữa, Độc Cô Tuyết thấy vậy khẽ cau mày, dễ dàng thế sao? Thủ đoạn của hắn còn chưa dùng hết mà đã giải quyết xong? Lần trước đến toàn là cao thủ, lần này lại không hề gặp một tên nào.

Đưa mắt nhìn ngôi miếu chìm trong biển lửa, Độc Cô Tuyết phóng ngựa lên, gươm kiếm chỉ thẳng vào một tên hắc y nhân đang thở phì phò, vẻ mặt lạnh lẽo nói: “Những kẻ khác đâu?” Hắc y nhân lạnh lùng nhìn Độc Cô Tuyết, trong đôi mắt hiện rõ một sự khinh bỉ và tức giận, dù không còn chút sức lực nhưng vẫn cực kỳ kiêu ngạo nói: “Nếu không phải hơn trăm cao thủ Thánh Tông ta đã ra ngoài hết, sao có thể để người làm bậy hôm nay chứ.”

“Nói, chúng đến nơi nào”. Khuôn mặt Độc Cô Tuyết chợt nghiêm nghị lại, trong đôi mắt ngập tràn mùi máu tanh, trầm giọng nói: “Muốn chết một cách thoải mái, hay là muốn ta cho người thuốc giải, rồi treo trước cửa, gán cho người tội danh cấu kết với ta, phạm tội phản lại Thánh Tông.”

“Người...”

Nét mặt hắc y nhân lập tức xanh mét. Phản bội Thánh Tông, tội danh này y làm sao gánh nổi. Y lập tức thở hổn hển cười lạnh nói: “Nói cho người cũng không sao, e rằng người cũng không dám đi, Thánh nữ dám phản bội Thánh Tông, đáng tội chết.” Hai chữ tội chết lạnh như băng ném ra khiến Độc Cô Tuyết cảm thấy cả người lạnh run, bản lĩnh cao thủ Thánh Tông hắn đã từng nếm thử, ngày đó ám sát hắn chỉ có mười mấy người, hôm nay lại hơn trăm cao thủ. Vân Kinh, không ổn rồi.

Một kiếm vung lên, máu tươi tung tóe khắp nơi, tên hắc y nhân trước mặt lập tức ngã xuống.

“Đi theo ta.” Xoay người lên ngựa, sắc mặt Độc Cô Tuyết xanh mét, phóng ngựa lao đi như điên.

“Bệ hạ, người không thể...”, Mặc Ngân thấy vậy chợt hoảng sợ, sau bảy ngày vẫn còn một ngày độc Thiên Mạch lại phát tác. Y còn chưa dứt lời, Độc Cô Tuyết xoay tay phóng ra một kiếm, y phục trước ngực Mặc Ngân nghe soạt một tiếng rách toạc, một vết đỏ nhợt nhạt hiện ra trên ngực y.

“Nếu còn nhiều lời, thì không chỉ là một kiếm đâu.” Lời nói lạnh như băng vang vọng trong không trung, Độc Cô Tuyết vẫn cười con ngựa lúc trước, lao như điên về hướng nam, Vân Khinh đang ở đó.

Những tia nắng mặt trời vàng rực chiếu rọi trên người hắn, chỉ còn thấy một bóng dáng áo bạc tóc đen lao đi.

Hết chương 138

Chương 139 – Độc Cô Tuyệt đến

Thời tiết tiến dần vào cuối xuân, không khí cũng bắt đầu nóng lên. Ánh nắng vàng rực chiếu rọi khắp nơi, không còn cảm giác mát nhẹ, ấm áp, đầy ắp sức sống lúc đầu xuân.

Một đội ngũ nhìn thật hỗn độn, đang dàn ra nghỉ ngơi một cách có trật tự trên một khoảng đất trống sơ sài, đó chính là đội quân mà Vân Kinh đang dẫn dắt.

Hai tay khoanh trước ngực ngồi trên lưng tuấn mã, Phi Lâm cúi đầu nhìn Vân Kinh đang ngồi trên mặt đất cho Điêu Nhi và Tiểu Hồng Xà uống nước, hạ giọng chậm rãi nói: “Người đã chuẩn bị chưa mà dẫn bọn họ đi như vậy?”

Vân Kinh nghe thấy vậy thì đưa tay ấn mi tâm, cô cũng đang phiền não vấn đề này. Ban đầu chỉ có mấy ngàn tân binh, nhưng khi đội ngũ đi qua từng thành trấn một, đến bây giờ số lượng đã lên tới năm sáu vạn người, thật sự đã khiến cô bất ngờ.

Phi Lâm thấy Vân Kinh ấn chân mày, liền nhảy xuống khỏi lưng ngựa, khoanh chân ngồi bên cạnh Vân Kinh, vừa bắt mạch cho Vân Kinh, vừa nhìn vào tình hình thực tế nói: “Lương thảo của chúng ta nhiều lắm cũng chỉ đủ duy trì được một ngày nữa thôi, đến lúc đó thì lấy gì cho bọn họ ăn?” Ngày đó bọn họ cướp được số lương thảo này của Nam Vực vương, nhìn thì có vẻ là nhiều, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu so với số lượng miệng ăn núi lở này.

Dừng một chút, không đợi cho Vân Kinh nói gì, Phi Lâm nói thẳng vô vấn đề chính: “Huống chi đi tới phía trước hơn trăm dặm nữa chính là sông Cửu Khúc Long, vượt qua đó thì chính là phạm vi của thế lực Thánh nữ. Người mang theo nhiều người của Nam Vực vương như vậy, đội ngũ này binh lính không ra binh lính, dân thường chẳng ra dân thường, cho dù người muốn sắp xếp cho bọn họ ở phạm vi thế lực Thánh nữ cũng không được, đừng quên rằng trong số họ tuy có những người cửa nát nhà tan, nhưng cũng có không ít người vẫn còn người thân thuộc phạm vi thế lực của Nam Vực vương. Hơn nữa bọn họ lại là người của Nam Vực vương, người cho rằng Thánh Thiên Vực có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ sao?”

Những lời nói phơi trần sự thật của Phi Lâm càng làm chân mày Vân Kinh nhíu sâu thêm. Điều này cô đã nghĩ tới rồi, ban đầu vốn chỉ muốn đem theo mấy ngàn người bị Nam Vực vương vớt bỏ, rồi tìm cho bọn họ

một nơi để trú thân, không nghĩ tới lại đột nhiên mở rộng ra thành một đoàn người thế này.

“Hỏi xem có ai muốn theo chúng ta qua vùng đất của Thánh nữ không, nếu như không muốn theo thì đem số lương thảo còn lại chia ra, cho...”

“Tiểu thư đi đến nơi nào, thì chúng tôi theo đến nơi đó.” Vân Kinh còn chưa nói xong, Y Thủy đang đứng một bên đột nhiên vẻ mặt kiên quyết nhìn Vân Kinh, vô cùng kiên định cất lời.

“Người nghe lén?” Phi Lâm liếc nhìn thoáng qua Y Thủy, cô gái này phản ứng thật quá mau lẹ.

Y Thủy xông lên hai bước, quỳ ở trước mặt Vân Kinh, vươn hai tay ra kéo tay cô, vẻ mặt lo lắng và thành khẩn nói: “Tiểu thư, xin người đừng trách Y Thủy nghe lén, Y Thủy đã biết cục diện này sẽ xảy ra, sớm hay muộn gì tiểu thư cũng sẽ nhắc tới việc giải tán đội ngũ này, cho nên vẫn luôn chú ý mọi chuyện.”

“Tiểu thư, Y Thủy không dối gạt người đâu, tình huống này dân nữ cũng đã sớm nghĩ tới, nếu cứ tiếp tục đi mãi như thế này quả thật cũng không phải là một biện pháp hay. Dân nữ cũng đã hỏi qua mọi người rồi – muốn rời đi hay là ở lại – mọi người đều quyết định giống như dân nữ, chúng tôi nếu đã quyết định đi theo người thì nhất định sẽ theo người đến cùng.

“Tiểu thư, nếu không có lương thảo thì chúng tôi có thể nghĩ biện pháp, con người chỉ cần vẫn còn sống thì sẽ không để mình đói chết, cầu xin tiểu thư đừng nghĩ đến việc giải tán nhóm chúng tôi.”

Sau khi nói tới đây Y Thủy hơi ngừng lại một chút, hít sâu một hơi như đã hạ quyết tâm cuối cùng, bình tĩnh nhìn Vân Kinh, nhấn mạnh từng chữ từng chữ: “Tiểu thư nắm giữ thế lực của Thánh nữ cũng đâu thuận buồm xuôi gió đúng không, chúng tôi sẽ không gây trở ngại cho người, chúng tôi nếu đã đi theo người thì nhất định sẽ vì người mà tranh đấu.”

Lời này vừa mới thốt ra, đôi mắt Phi Lâm và Vân Kinh đồng thời lay động, nhìn Y Thủy một cái thật sâu để đánh giá.

Y Thủy nhìn Vân Kinh và Phi Lâm đang thăm đánh giá mình, hai tròng mắt không hề chớp nhìn lại Vân Kinh, đôi mắt đó như mang khí khái của một trang quân tử, bình thản mà phóng khoáng. Những thứ khác thì Y Thủy không biết, nhưng Vân Kinh thân là Thánh nữ Nam Vực, thế nhưng lại không đến hội họp với Thánh tử kia mà ngược lại cố tình tránh đi, có thể thấy được ở bên trong có điều kỳ lạ, điều này thời gian qua cô chỉ cần suy đoán sơ qua cũng đã đoán ra được phần nào.

Trầm mặc hồi lâu, Phi Lâm đột nhiên lên tiếng: “Thứ chờ đợi các người ở phía trước có lẽ chỉ là cái chết.”

“Không có tiểu thư, chúng tôi đã chết từ lâu rồi.” Giọng nói chân thành mà cực kỳ kiên quyết.

Phi Lâm nghe thấy vậy trên mặt lần đầu tiên hiện lên một sự tán thưởng nồng nhiệt, cười ha hả. Cô nhóc này, rất hợp với sở thích của y.

Vân Kinh cầm ngược lại tay Y Thủy đang kéo tay cô, vỗ vỗ, trên mặt hiện lên một tia dịu dàng và kiên định, ôn hòa nói: “Là ta lòng dạ hẹp hòi, xin lỗi mọi người, về sau sẽ không có chuyện này nữa, ta vẫn sẽ mang theo mọi người. Ta đến nơi nào, thì mọi người cũng đến nơi đó!”

“Đa tạ tiểu thư.” Đôi mắt to tròn của Y Thủy chợt bừng sáng lên, vẻ mặt vui sướng, ngón tay đưa ra sau lưng làm dấu với thủ lĩnh tạm thời của cả nhóm vẫn đang ngồi ở phía sau, nét mặt nghiêm túc không ngừng nhìn về bên này, dấu hiệu kia như bảo rằng hãy an tâm, người thủ lĩnh kia thấy vậy, lập tức vui vẻ ra mặt.

Giờ khắc này, mặt trời nằm giữa không trung kia cũng mang theo một chút ấm áp.

Những người bị thương thì cưỡi ngựa, còn những người khỏe hơn đi bộ theo. Đã qua thời khắc bầu trời mang một màu vàng cam của hoàng hôn, bầu trời lúc này đang nghênh đón bóng đêm tối tăm, trong trẻo nhưng lạnh lùng. Vầng trăng từ cuối chân trời từ từ dâng lên, như một lưỡi đao cong cong cắt trên nền trời, nhẹ nhàng mà đẹp đẽ.

Không ai đuổi theo, cũng không có người công kích, Vân Kinh và Phi Lâm đã ra sức phòng bị cẩn thận lâu đến thế này rồi, nhưng cả Thánh Thiên Vực và Nam Vực vương đều không có một chút động tĩnh. Chỉ cần đi về phía trước mấy chục dặm nữa thôi là ra tới sông Cửu Khúc Long, hai người tuy có chút khó hiểu nhưng cũng cảm thấy an lòng.

Lại phải nói, đến cả Thánh Thiên Vực và Nam Vực vương đều biết cô đang đi về phía sông Cửu Khúc Long, chỉ là Thánh Thiên Vực thì không truy đuổi, còn Nam Vực vương thì thế lực đang bị thu hẹp chỉ có thể lui về mà không thể tiến lên được vì bị Thánh Thiên Vực đuổi theo sát rạt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vân Kinh mang theo người đi đến sông Cửu Khúc Long càng ngày càng gần, việc này đã làm cho Nam Vực Vương tức muốn chết.

Lộ trình chỉ còn có mấy chục dặm, nhưng để tránh biến cố bất ngờ, Vân Kinh và Phi Lâm ngày đêm hành quân nhanh chóng hướng về sông Cửu Khúc Long.

Ánh trăng trong vắt nhưng lạnh lẽo chiếu rọi trên mặt đất, không gian im ắng, quang cảnh tuyệt đẹp, gió đêm thổi phất qua bầu trời đầy sao sáng, truyền đến những tiếng gió vi vu, bay bổng.

“Ngủ một chút đi, người không thể để cho cơ thể quá mệt mỏi được.” Vân Kinh và Phi Lâm cười chung một

con ngựa, y đỡ lấy phần eo của Vân Khinh, thấp giọng nói.

Vân Khinh nghe thấy vậy cảm kích cười, tựa vào người Phi Lâm, khẽ quay đầu lại nói: “Con không...”

“Vút.” Vân Khinh chưa kịp nói hết câu, trong ánh trăng lạnh lẽo ấy bỗng có một mũi tên sắc nhọn, bóng loáng, xanh biếc đột nhiên xuyên qua không trung, phá tan không gian tĩnh lặng, phóng thẳng tới Vân Khinh. Mũi tên này nhanh như chớp, lực mạnh kinh người. Cùng lúc đó, một luồng sương khói màu đỏ từ bốn phương tám hướng mãnh liệt tỏa ra, tràn ngập khắp không gian nơi này.

Phi Lâm biến sắc, cổ tay lật lại khống chế ngựa, tay còn lại chụp lấy đại đao trên người, vung một đao lên nhắm về phía mũi tên nhọn kia.

Vân Khinh cũng ứng biến cực kỳ mau lẹ, năm ngón tay nhanh chóng đặt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ ở bên hông, trầm giọng quát to: “Lui ra phía sau, cúi thấp, ngừng thở, có độc.” Mười chữ rõ ràng ngăn gọn quanh quẩn trong không trung, giọng nói vang lên làm tâm can người ta nổi lên một cảm giác thật lạnh lẽo.

Chỉ nghe keng một tiếng thật vang, mũi tên đang bay tới với khí thế rào rạt, bị một đao của Phi Lâm chém thành hai nửa, rơi xuống mặt đất, mà thân hình Phi Lâm khẽ lão đảo. Rõ ràng là lực từ mũi tên này đã khiến cho huyệt khẩu^(*) của Phi Lâm tê buốt, sắc mặt không khỏi biến đổi. Nội lực của kẻ tấn công này quả thật quá mạnh.

(*) Vị trí giữa ngón cái và ngón trỏ.

Biến cố xảy ra trong nháy mắt, lúc này đám người Y Thủy mới phản ứng lại được, nhất thời cả đám bối rối, ngựa hí vang còn người thì hét loạn lên, làm kinh động đám chim chóc ở trong rừng.

“Không được hoảng loạn.” Phi Lâm thét lớn một tiếng, cực kỳ uy nghiêm.

Vừa mới hét lên, màn sương mù màu đỏ dày đặc kia từ bốn phương tám hướng tản ra đã phong tỏa khắp trong không gian, chỉ trong nháy mắt Vân Khinh và Phi Lâm đã bị bao phủ ở trong màn sương mù đó, mọi thứ trở nên mịt mù, mờ mờ ảo ảo.

Trong màn sương mù màu đỏ đó, có những đốm sáng giống như ánh sao sớm phía chân trời bay vút tới từ mọi phương hướng, những mũi tên sắc nhọn phá không mà đến mang theo âm sắc bén ngọt đến rùng mình, không khỏi làm cho lòng người cảm thấy run sợ.

Mọi thứ xung quanh thật mờ lung, không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì, ánh mắt lướt đến nơi nào cũng chỉ là một bức màn màu đỏ. Tai chỉ nghe thấy tiếng những mũi tên nhọn từ bốn phía cắt vạt không gian bay đến.

Vân Khinh khẽ cau mày, rõ ràng là đến để đối phó với cô, bọn chúng muốn mạng của cô.

Không kịp suy nghĩ về nguyên nhân sâu xa, mười ngón tay Vân Khinh nhanh chóng lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, tiếng đàn âm ngoan, khốc liệt bay bổng vang khắp một vùng trời, vô số âm nhận chồng chất được phát ra, vây cô và Phi Lâm vào giữa để bảo vệ.

Phi Lâm vừa thấy hai người bị bao phủ trong sương mù dày đặc, phản ứng cũng rất mau lẹ, một tay cầm đao, một tay giữ lấy Vân Khinh, phi thân lên lui về phía sau.

Thân hình hai người mới vừa rời khỏi thân ngựa thì con ngựa kia ngay cả một tiếng hí cũng không kịp phát ra, phịch một tiếng liền ngã lăn xuống. Quả nhiên màn sương mù màu đỏ dày đặc này chứa đựng chất kịch độc.

Phi Lâm lập tức cảm thấy căng thẳng, càng không dám chần chờ, chụp lấy Vân Khinh phi như bay tránh về phía sau. Tuy rằng Vân Khinh đã từng ăn qua quả Trường sinh, nhưng hiện tại cô đang mang thai, không thể sơ xuất để xảy ra việc gì được. Mà y lại không dám hít thở, bởi vậy không thể dùng tiêu được. Ngay cả việc phòng thủ cùng với Vân Khinh mà còn không được thì không ổn rồi, thực không ổn một chút nào cả.

Tiếng đàn mãnh liệt vang lên, âm sắc càng lúc càng nhanh, âm nhận theo đầu ngón tay của Vân Khinh như sóng nước cuồn cuộn bắn ra, như bão táp hướng tới bốn phương tám hướng trong màn sương mù dày đặc kia. Màn sương mù màu đỏ này có chứa chất kịch độc, mà Phi Lâm lại chưa từng ăn qua quả Trường sinh, nếu như cô không thể mở ra một con đường thoát hiểm thì Phi Lâm sẽ không duy trì được bao lâu nữa.

Âm nhận tung bay, chống lại những mũi tên nhọn đang phá không bay đến, chỉ nghe những tiếng va chạm vang lên mãnh liệt, trong màn sương mù dày đặc tràn ngập âm thanh.

“Mau lui về phía sau.” Màn sương màu đỏ kia bao phủ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dày. Phi Lâm càng lui lại nhanh hơn, thân hình giống như một con chim ưng lớn, cứ thế bay lượn khắp không trung.

Những bóng người chợt hiện ra, ánh sáng sắc lạnh lóe lên, trong màn sương mù, tiếng xé gió bắt đầu vang lên, đám người mai phục đã ra tay.

Trong nháy mắt, bốn phía đều là người, kiếm nhọn, đao bén như đan vào nhau, lạnh lẽo dị thường.

Sát khí, một luồng sát khí thực sự, lạnh đến mức có thể làm đông cứng hết tất cả mọi thứ, thời tiết đang vào đầu hè mà trong khoảnh khắc Vân Khinh và Phi Lâm ngỡ mình đang ở giữa trời đông giá rét, luồng không khí nặng nề xoay chung quanh hai người, sát khí bén nhọn như thế, cho dù là vào thời điểm thiết kỵ của Độc

Cô Tuyết ra trận, cũng không có cảm giác nặng nề đến thế này.

Trong lòng Vân Khinh và Phi Lâm chợt có cảm giác ớn lạnh đến rùng mình, kẻ đến rồi cuộc là loại người nào mà lại dũng mãnh đến vậy. Dây đàn như muốn bay lên, mười ngón tay của Vân Khinh giống như một chú bướm đang vờn trên những cánh hoa, luồng âm nhận vô hình như sóng như nước dâng lên, lấy hai người bọn họ làm trung tâm, điên cuồng dũng mãnh bắn ra bốn phía.

Âm công, loại võ công tốt nhất khi rơi vào tình thế lấy một chọi một trăm.

Đám người mai phục từ mọi hướng xông ra, dường như màn sương mù dày đặc này không hề ảnh hưởng đến tầm nhìn của bọn chúng, bởi vì âm nhận của Vân Khinh đánh vào bọn chúng trong chớp mắt đều bị chúng dùng đao phá giải hết.

"Keng, keng, keng..." Mấy chục âm thanh trầm đục vang lên cùng một lúc, Vân Khinh cảm thấy âm nhận bắn ra giống như đụng phải tường đồng vách sắt, đụng vào nghe keng một tiếng rồi bắn ngược trở về. Cả người Vân Khinh rung mạnh, cổ họng chợt cảm thấy một dư vị ngòn ngọt tanh tanh dâng lên, một ngụm máu tươi không thể khống chế phun ra ngay trước mặt.

Ôm lấy Vân Khinh, Phi Lâm cảm nhận được Vân Khinh bị đòn tấn công của mình bắn ngược trở lại, không khỏi cầm lấy tay Vân Khinh siết thật chặt, càng điên cuồng lui về phía sau.

Đám người kia là loại người nào? Với bản lĩnh của Vân Khinh mà bị phản đòn ngược mạnh như thế, thì đối thủ sẽ phải mạnh đến mức nào. Tuy nhiên không đợi cho Phi Lâm kịp suy nghĩ nhiều, gió lốc lại đánh thẳng tới, những người trong đám sương mù màu đỏ kia dường như đã tới sát bên hai người.

Phi Lâm cảm thấy chấn động toàn thân, xoay ngang thanh đao đang nắm chặt trong tay lên, tình trạng này giống như ngấm hoa trong sương mù, y căn bản không nhìn thấy đối phương, chỉ cảm nhận được bằng cảm giác nên lâm vào thế yếu.

Suy nghĩ thoáng dao động, trường đao trong tay y còn chưa kịp xuất chiêu thì từ phía chân trời một luồng gió lạnh thổi tới, cuốn nhanh qua, màu đỏ nồng đậm trong nháy mắt bị gió thổi tản ra, lộ ra bóng dáng của những kẻ ẩn bên trong.

Sức mạnh của thiên nhiên, sức người có thể bằng được sao?

Trong lòng Phi Lâm chợt mừng rỡ, không kịp nhìn lại, xoay người một cái trên không trung rồi phóng xuống. Cổ tay khẽ nâng lên, cây tiêu huyết ngọc đã đưa tới bên miệng, Phi Lâm hít vào một hơi rồi bắt đầu thổi. Không

có thanh âm, không có dao động, chỉ có âm nhận vô hình, xé toạc không gian.

Âm công không tiếng động, Phi Lâm vừa ra tay là dùng toàn lực.

Đám người trong màn sương mù dày đặc nay đã bị hiện thân, Phi Lâm không còn bị động vì không nhìn thấy mục tiêu nữa. Hơn mười luồng âm nhận không tiếng động liên tục phóng thẳng tới mười mấy kẻ phía trước, mạnh mẽ tàn bạo.

Cảnh giới âm công của Phi Lâm đâu chỉ cao hơn Vân Khinh một bậc, đám mặc đồ đen đang điên cuồng phóng đến biết rõ lợi hại, lập tức cúi thấp thân hình để tránh đòn tấn công của Phi Lâm, không dám lấy cứng đối cứng. Lập tức lộ ra một khe hở, Phi Lâm mang theo Vân Khinh bay trên không trung rồi vừa vịn hạ xuống trên lưng ngựa của đám tân binh đang điên cuồng lui về phía sau.

Tất cả mọi thứ nếu dùng lời để kể thì chậm, nhưng thực tế cũng chỉ trong khoảnh khắc mà thôi.

“Thế nào rồi?” Ôm chặt lấy thân thể mềm nhũn của Vân Khinh, Phi Lâm trừng mắt nhìn sắc mặt xanh mét của Vân Khinh gằm nhẹ lên hỏi.

Vân Khinh cố gắng lau vết máu bên miệng, hai tay vẫn gắt gao đặt sẵn trên dây Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, khẽ lắc đầu. Không muốn Phi Lâm lo lắng nên nói một câu: “Vẫn tốt...”

Một chút phản lực kia không ngờ lại mạnh đến vậy, một trận đau đớn ập đến ngực, và bụng cũng đang xuất hiện những cơn đau loáng thoáng, ngón tay giống như không còn một chút khí lực, nhưng cô sao có thể để cho kẻ địch thấy được yếu điểm của mình vào lúc này được.

Phi Lâm vừa nghe thấy Vân Khinh trả lời, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sáng đến lạnh người. Vân Khinh mà nói như vậy thì đương nhiên là bị thương không nhẹ rồi.

Sương mù màu đỏ dày đặc bị gió thổi tan ra, bóng dáng của đám người ở bên trong lập tức hiển lộ. Là một đám người mặc đồ đen, chỉ lộ ra đôi mắt lạnh lẽo như băng giá, không hề có chút tình cảm.

Hai mắt Phi Lâm lập tức nhú lại. Ngày ấy ở trên bờ sông Cửu Khúc Long, đám người đến ám sát bọn họ không phải chính là đám đồ đen này sao, bọn chúng là người của Nam Vực vương ư? Không đúng, nếu là người của Nam Vực vương, thì hành động của bọn chúng tuyệt đối không phải là ra tay hạ sát, Thánh nữ rơi vào tay gã đó, nhưng còn sống hay đã chết là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, tự bản thân Nam Vực vương sẽ rất rõ điểm này. Vậy đám mặc đồ đen này rốt cuộc là ai?

Ý niệm mới vừa thoáng qua đầu, mấy chục tên mặc đồ đen kia phóng người vào không trung, đánh về phía hai người bọn họ, ngay cả thời gian hít thở cũng không cho nữa.

Gió đêm vù vù thổi. Trên bầu trời, vầng trăng sáng đang từ từ ẩn mình vào tầng mây tận phía chân trời, biến tất cả mọi thứ trở nên mù mịt, mờ mờ ảo ảo, từng luồng gió đêm thổi qua mang theo cảm giác ẩm ướt.

Tiếng đàn vang lên, tiếng tiêu bay ra, hai người hợp sức với nhau nghênh đón mấy chục tên mặc đồ đen đang phóng tới kia.

Mà cùng lúc này, bởi vì màn khói độc màu đỏ bị gió thổi bay đi nên các tân binh đang lui ra phía sau lập tức dừng lại, vừa thấy cảnh tượng như thế, lập tức đồng loạt rống lên, giương đao xông thẳng tới đám người mặc đồ đen kia. Họ đang bảo vệ cho tiểu thư của họ.

“Đừng.” Vân Kinh thấy vậy trong lòng quýnh lên, vội hét to một tiếng. Không ngờ rằng trong ngực khẽ chấn động, một dòng máu tươi lập tức theo khoe miệng trào ra, thân mình run lên, tựa vào trước người Phi Lâm ho khan không ngừng.

Đám người này, ngay cả cô mà còn không đối phó được, thì nói chi đến những tân binh vốn chỉ là những người dân bình thường, bọn họ xông lên thì chỉ có nước chịu chết mà thôi.

Vân Kinh vừa dứt lời, phía trước máu tươi đã bắt đầu phun ra khắp nơi, người của cô đã nhanh chóng ngã xuống. Họ không thể nào ngăn cản được đám người mặc đồ đen đang phóng thẳng về phía cô đó.

“Tiểu thư chạy mau.” Mấy tân binh cưỡi ngựa đứng chặn ngay phía trước Vân Kinh và Phi Lâm, vừa thấy tình hình như thế, lập tức từ trên lưng ngựa nhảy xuống, quay đầu ngựa lại, cuống cuồng thúc vào thân ngựa, hét lên đầy lo lắng.

“Không được... Các người... Khụ khụ...” Vân Kinh vừa đau vừa vội, nhưng cả người không còn chút sức lực phải tựa vào trước ngực Phi Lâm, giọng đứt quãng nói không thành câu.

Hai tay Phi Lâm ấn mạnh trên cây tiêu huyết ngọc, nếu âm công không tiếng động của y chống đỡ không được trong trường hợp này, thì các tân binh ở phía trước cùng lắm cũng chỉ ngăn cản được một hai tên hắc y nhân này thôi. Phi Lâm chỉ đành gao bảo vệ Vân Kinh ở trước ngực.

“Đi mau.” Phía trước Y Thủy thấy vậy, quay đầu ngựa lại vung tay lên liền quất một roi xuống thân ngựa mà Vân Kinh và Phi Lâm đang cưỡi. Đám người đến đánh lén này mạnh quá, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ, bọn họ nhất định không thể để cho Vân Kinh xảy ra bất cứ chuyện gì. Tuấn mã bị quất một roi đau, liền

lồng lên chở Vân Khinh và Phi Lâm hướng ra phía sau chạy như điên.

“Các người bảo vệ tiểu thư, những người khác đi theo ta.” Y Thủy giơ roi lên hét lớn một tiếng rồi xoay người cầm lấy một thanh kiếm sắc, lập tức hướng về phía đám mặc đồ đen kia sẵn sàng nghênh đón.

“Giết.” Tiếng hò hét đinh tai nhức óc vang lên, những người nào có ngựa liền quay đầu lại hướng về phía Vân Khinh và Phi Lâm phóng đi, những người nào không có ngựa liền vung đại đao, trường kiếm trong tay lên, liều chết hướng về phía đám mặc đồ đen mà xung phong. Mấy vạn đối đầu với mấy chục người, cho dù người có mạnh đến đâu, thì cũng phải khiến người mệt chết.

Từng nhóm, từng nhóm người ngã xuống, lại thêm từng nhóm từng nhóm một tràn lên, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng, dường như muốn nhuộm luôn cả những tầng mây đang là đà bay lượn.

Sinh mệnh tại thời khắc này tuy nhỏ bé mà thật vĩ đại.

Tính mệnh làm lá chắn, thề sống chết cản đường.

Gió đêm càng ngày càng mãnh liệt, đêm trăng vốn sáng tỏ, lại dần dần trở nên ảm ảm ướt. Những giọt mưa lành lạnh từ phía chân trời thổi đến, từng giọt từng giọt rơi rụng, nhẹ nhàng hòa lẫn vào không khí đầy bụi bặm.

“Không được”, mắt Vân Khinh đỏ lên, tay ngừng đàn, nắm chặt dây cương ngựa.

Phía sau, Phi Lâm thấy vậy nắm chặt tay Vân Khinh. Y vốn không thích những kẻ bị Nam Vực vương lấy làm mối này, nhưng cảm giác giành cho họ lúc này lại ngập tràn sự trang nghiêm và kính trọng, trầm giọng nói: “Nếu người trở về chịu chết, cái chết của họ lại càng không đáng.”

Vân Khinh nghe vậy, xoay tay bắt lấy tay của Phi Lâm, cắn chặt răng. Không, sao vậy được, sao cô có thể làm như vậy được đây.

Cắn chặt răng một cái, Vân Khinh buông tay Phi Lâm ra, nhanh chóng bắt lấy cương ngựa, gằn từng chữ một: “Lâm trận bỏ chạy, làm sao có thể khiến chúng dân tin phục.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lẽo, xuyên thấu qua tầng mưa, vang dội cả vòm trời. Vân Khinh hung hăng kéo cương ngựa, bốn vó của tuấn mã tung bay lên không, hí dài một tiếng.

“Chúng ta liên thủ, sao lại không thắng được.” Quay đầu ngựa lại, Vân Khinh vung roi ngựa lên, kiên quyết nhất định phải quay trở lại.

Phi Lâm nhìn thấy vậy, tuy rằng khế lắc đầu nhưng đáy mắt lại hiện sự tán thưởng. Đây mới là Vân Kinh mà y biết, hiền hòa nhưng cốt cách thanh cao. Là y sai rồi, mấy vạn người đối phó với mấy chục người, cho dù bọn chúng có bản lĩnh thông thiên thì đã sao, nay đâu giống xưa, phải chột vật chạy trốn không nên là bọn họ, mà phải là kẻ địch.

Mưa càng lúc càng lớn, những hạt mưa giã mạnh vào mặt đất, xói mòn cả cỏ xanh.

“Đi.”

“Cạch...” Phi Lâm còn chưa dứt lời, đột nhiên từ hai bên đường phóng tới vô số những viên màu trắng tròn kích cỡ như quả trứng gà, rơi ngay phía sau bọn họ, những viên tròn nhỏ màu trắng đỏ trong đêm đen lại thấy vô cùng rõ ràng.

Khóe mắt Vân Kinh vừa đảo qua, lập tức sắc mặt biến động cực mạnh, điên cuồng hét lên: “Chạy mau.” Vừa quay đầu ngựa lại, vừa chạy như điên.

Thánh trùng của Thánh Tông, nào phải loại bình thường. Đây hoàn toàn không phải là so về võ công cao hay thấp, thứ này lợi hại như thế nào, Vân Kinh hiểu rất rõ.

Phi Lâm thấy vậy cũng biến sắc, ngày đó ở nước Tần, y cũng đã từng thấy qua sự lợi hại của nó. Lập tức không nói một lời, ôm Vân Kinh phi thân nhảy lên, tốc độ của tuần mã quá chậm, không thể chạy lại lũ sâu bọ này.

Nhóm tân binh kia chạy theo để bảo vệ Vân Kinh, mặc dù không biết lợi hại thế nào, nhưng thấy Vân Kinh cực kỳ gấp rút như thế, cũng không kịp suy nghĩ nhiều mà vội chạy theo cô.

“Oành.” Đồng trùng màu trắng rơi trên mặt đất trong nháy mắt liền vỡ tan ra, đám tiểu trùng xanh bóng mấp máy bò ra giữa màn mưa, hóa thành một màu xanh lục sáng chói như ánh chớp, ngay lập tức đuổi theo những bóng người đang chạy ở phía trước.

“Aaaa!”, Tiếng kêu thê lương thảm thiết trong khoảnh khắc quanh quẩn tận phía chân trời, làm cho người ta lông tơ dựng đứng.

Các tân binh trước đó còn không biết vì sao phải chạy, lúc này vừa thấy dáng vẻ của đồng đội khi chết, lập tức kinh hãi đến mất cả hồn vía, những tiếng kêu sợ hãi nổi lên khắp bốn phía, cứ vậy bất chấp tất cả chạy như điên về phía trước.

Nhưng mà, đám sâu màu xanh kia một khi đã nếm qua máu thịt của con người lại lớn nhanh như thổi, lớn thêm một lần thì tốc độ nhanh gấp đôi, lớn thêm một lần nữa thì tốc độ lại gấp đôi thêm nữa, thân hình càng lúc càng lớn, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, cảnh tượng hỗn loạn không gì tả nổi, không gì khủng khiếp hơn, truyền lan ra khắp cả vòm trời, như tiếng ma than quý khóc.

Máu, nhanh chóng lan tràn trên mặt đất, mưa mang theo máu loãng uốn lượn chảy khắp, nơi nơi chỉ còn một màu đỏ tươi của máu.

Mưa càng lúc càng lớn, giống dòng sông từ phía chân trời tuôn chảy ngược xuống.

Thân thể ướt đẫm, sự đau đớn ở phần ngực và bụng lại càng tăng lên, những cơn đau nhói ở trong bụng cũng chậm rãi lan tràn ra. Năm ngón tay Vân Kinh lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, sức lực mấy ngón tay phát ra mạnh đến mức như muốn đập tan huyền cầm.

Con của cô, không thể để nó xảy ra chuyện gì được.

Tiếng đàn, không ngừng vang vọng trong màn mưa, lúc này sức lực của cô không đủ để duy trì vòng bảo vệ quá rộng, chỉ đành tạo một bức tường chắn ngay phía sau Phi Lâm nữa thôi, cũng không biết có thể ngăn cản đám thánh trùng đã biến đổi này được hay không nữa. Thứ này chỉ nghe theo lệnh của người nuôi dưỡng chúng, ngay cả cô có thể điều khiển vạn thú, cũng chẳng thể khiến chúng nghe lời.

Phi Lâm mang theo Vân Kinh chạy điên cuồng, có muốn cũng không thể sử dụng âm công được.

Một âm bị lạc, lập tức tia chớp màu xanh lục xuyên qua bức tường, hướng tới chân Phi Lâm, cắn.

Phi Lâm biến sắc, không kịp nghĩ nhiều, vung một đao lên liền hướng tới chân mình tự vát một nhát, một mảng da thịt bị cắt lìa ra dưới lưỡi đao bén nhọn. Ngay vị trí đó, con thánh trùng vừa đâm xuyên da thịt, nghe phịch một tiếng, bị lưỡi đao của Phi Lâm chém ngọt, đứt đầu bay đi.

Vân Kinh cảm nhận được động tác của Phi Lâm, không khỏi cảm thấy căng thẳng, mười ngón lại tung bay, dùng toàn bộ tâm lực ấn trên dây đàn, âm nhận vô hình tầng tầng lớp lớp chồng chất ở phía sau Phi Lâm, tăng cường vòng phòng hộ thêm một lần nữa.

Bụng của cô càng lúc càng đau.

Phi Lâm cắn răng một cái, không thềm quan tâm đến thương thế của mình. Lại lần nữa tăng nội lực lên,

thân hình phóng đi như tia chớp, muốn thoát khỏi sự truy đuổi của chúng nó, chỉ có thể nhanh hơn so với chúng nó mà thôi. Chỉ cần chúng nó không ngửi thấy mùi máu tanh thì sẽ dừng lại, nếu không thì chỉ còn con đường chết.

Thân hình như sao băng, tung bay rồi xoay người một cái trong không trung, Phi Lâm và Vân Khinh vừa liếc mắt nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng giống như bị dội vào một thùng nước lạnh, lạnh đến tê cứng người.

Ở phía trước cách đó không xa, một đội người mặc đồ đen đã bày trận thế, những chiếc khăn trùm đầu màu vàng mang theo sát khí rùng mình nhắm về phương hướng của bọn họ, thiết kiếm, trường đao, ngập tràn sát khí.

Dưới chân không thể ngừng, chỉ có thể hướng về phía sau, chỉ còn có một cơ hội mà thôi.

Đưa cây tiêu nhỏ tới bên miệng, tiếng đàn cũng ngừng bảo vệ, trong nháy mắt Vân Khinh và Phi Lâm hai người tâm ý tương thông, năm sáu ba mươi, bảy bảy bốn chín âm chồng nhau, hỗ trợ lẫn nhau, liên thủ phóng ra.

Âm nhận vô hình xé toạc khoảng không, lao thẳng tới đám người mặc đồ đen ở phía trước.

Lập tức thấy đao vung lên nhưng thân hình lại bất động, năm sáu gã đứng phía trước đội hình bất ngờ đồng loạt ra tay, đao vung lên, hướng về phía luồng âm nhận của hai người đã phát ra mà chém tới, sức ép mãnh liệt ép thẳng vào màn mưa, khiến những hạt mưa đồng loạt bắn thẳng về phía trước.

“Rầm.” Một tiếng va chạm đối nghịch nặng nề vang lên, thân thể Vân Khinh và Phi Lâm đồng thời nhoáng lên một cái, hai ngụm máu tươi cùng phun ra, rơi xuống cùng với nước mưa, thế mà đối phương lại hoàn toàn không có một chút xây xát hay động đậy gì.

Một ý niệm cùng lúc chợt lóe lên trong đầu Vân Khinh và Phi Lâm, chẳng lẽ hôm nay là ngày chết của bọn họ.

“Hướng thẳng về phía trước, không cho phép dừng lại.” Ý niệm trong đầu hai người vừa mới chợt lóe lên, đột nhiên một giọng nói cực kỳ lạnh lùng mà cuồng vọng phá không xuyên đến, vừa âm ngoan vừa bạo liệt.

Giọng nói này là Độc Cô Tuyết, Độc Cô Tuyết đến đây rồi.

Hết chương 139

Chương 140 – Tay nắm chặt tay

Độc Cô Tuyết đã đến đây, tâm can lạnh lẽo của Vân Kinh chợt bùng lên như lửa nóng. Là Tuyết, là Tuyết của cô đến, chàng đã đến, bọn họ nhất định sẽ không sao, nhất định là như vậy.

Lòng đang rối loạn như bụi mờ chợt bình tĩnh lại, đôi mắt sáng ngời, chỉ một tiếng thôi đã thắp lên ngọn lửa hy vọng trong cô.

Tiếng đàn, tiếng tiêu cùng dừng lại, Phi Lâm nghe thấy giọng của Độc Cô Tuyết, nét mặt liền sáng ngời, hẳn đã đến đây nhất định sẽ giải quyết được vấn đề trước mắt. Y lập tức mang theo Vân Kinh điên cuồng phóng về phía đám người mặc đồ đen đang xếp thành hàng ngang kia, vận dụng toàn bộ công lực vào đôi chân, tốc độ còn nhanh hơn lúc này gấp nhiều lần. Đám thánh trùng ở phía sau đương nhiên cũng bị Phi Lâm bỏ lại rất xa, không cần phải bận tâm.

Tiếng vó ngựa xé tan không khí, vang vọng trong màn mưa, cực kỳ điên cuồng và mạnh mẽ.

“Ầm...”, trong màn mưa ở phía sau hai người đột nhiên vang lên tiếng vỡ vụn, hết như có thứ gì đó nện trên mặt đất, phát ra từng đợt âm thanh va chạm nặng nề.

Ngay sau đó, mùi rượu và dầu hỏa hòa lẫn vào nhau tràn ngập đất trời, theo dòng nước mưa nhanh chóng lan ra phía sau Vân Kinh và Phi Lâm.

Ánh lửa bùng lên trong làn mưa, từ một ngọn lửa nhỏ trên mặt đất sau đó thành bức tường lửa màu lam lan rộng khắp, nở rộ trong mưa.

Mưa rất lớn, nhưng bức tường lửa kia còn lớn hơn nhiều lần so với cơn mưa, trong khoảnh khắc dường như những giọt mưa kia đều bị bốc hơi giữa không trung. Ngọn lửa màu lam như một ngọn đuốc bốc thẳng lên trời, gương nanh múa vuốt nở rộ trong đêm mưa tối tăm mịt mù, màu lam lóng lánh chiếu rọi cả một vùng trời, vô cùng kỳ lạ.

Đây vốn là những thứ dùng để đối phó với Thánh Tông, ngày đó hẳn chỉ mang theo để phòng thân, không ngờ đúng lúc này lại phải dùng tới nó. Ngọn lửa màu lam kia là do hẳn xem trong mười hai quyển nguyên liệu lửa ở Thánh nữ cung chế tạo thành, cho dù dưới mưa to, cũng có thể duy trì được một thời gian.

Vút vút. Đám thánh trùng vội vàng phóng lên trên, tốc độ cực kỳ mau lẹ, ngọn lửa vừa bốc lên không đủ cao để chạm tới chúng. Bình thường chúng nó không sợ lửa, nhưng ngọn lửa này được đặc chế, cho dù chúng nó lợi hại thì cuối cùng vẫn là động vật sống.

Chỉ nghe những tiếng chít chít vang lên, mấy con thánh trùng cùng nhảy vào bất chợt bị bức tường lửa kia liếm phải, lập tức có một mùi máu thịt bị thiêu cháy bốc lên, bắt đầu phát tán ra xung quanh.

Trong ngọn lửa màu lam kia, có thể nhìn thấy chúng nó đang uốn éo thân người.

Nhưng chúng cũng quá mạnh mẽ, sau khi phóng qua bức tường lửa liền mang theo cả thân người đang bốc cháy phóng về phía trước. Chỉ thấy những đốm lửa như những ngôi sao nổ rộ trong màn mưa, xuyên qua làn nước kiên quyết đuổi theo Vân Khinh và Phi Lâm, cho dù chúng đã bị thiêu mất một bộ phận nào đó.

Ngọn lửa xanh lam như ánh sáng ngọc bùng lên trong không trung rồi nhỏ dần nhỏ dần đi, nhanh chóng bị cơn mưa to dập tắt đi, chỉ duy trì được trong chốc lát.

Nhưng chỉ cần một chốc như vậy cũng đủ rồi, ai nói tốc độ của thánh trùng là quá nhanh, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua đó thôi.

Không thềm để ý đến tình hình phía sau, Phi Lâm và Vân Khinh chạy thẳng về phía trước, càng ngày càng gần đám người mặc đồ đen, sắp bước vào trong phạm vi tầm bắn của những mũi tên nhọn kia.

Hai người không hề dừng lại, bọn họ chỉ đi thẳng về phía trước, còn tất cả những thứ khác giao cho Độc Cô Tuyệt.

Hai người cứ chạy thẳng một đường, ở hai bên sườn núi gần sát họ, vô số bóng áo giáp đen bóng hiện ra theo vách núi. Dưới ánh sáng màu lam yếu ớt cũng đủ nhìn thấy đó là bóng dáng những thiết kỵ của Độc Cô Tuyệt.

Dưới ánh sáng đó, vô số mũi tên nhọn bay tới gần đám mặc đồ đen đang phóng về phía Vân Khinh và Phi Lâm. Ánh sáng bùng lên trong đêm mưa tối tăm mịt mù, âm thanh như xé toạc màn mưa nổ vang khắp bầu trời.

Đám người mặc đồ đen vẫn bình thản, những kẻ đó chợt vung đao chém những mũi tên đang bay đến từ bốn phía, những mũi tên nhỏ bé này có là gì so với năng lực của bọn chúng.

Đương nhiên sao Độc Cô Tuyết lại không biết điều đó, đối phó với đám người này, những mũi tên bình thường không có tác dụng gì.

Những mũi tên nhọn màu đen nhanh chóng bị đao chém đứt, tất cả đều bị chém làm đôi rơi xuống bên cạnh trước khi kịp chạm vào thân người bọn chúng. Nhưng những mũi tên ấy khi gặp nước lập tức tan ra, mang theo chất lỏng màu đen thơm ngào ngạt, nhanh chóng lan ra theo dòng nước.

Màu đen, trời đất lúc này cũng toàn một màu đen, nên tạm thời không ai để ý, càng nhiều tên bị chém đứt dưới chân của đám người mặc đồ đen, màu đen hòa vào dòng nước mưa càng đậm đặc hơn nữa.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, hàng ngũ chỉnh tề kia, mang theo đao kiếm sáng loáng điên cuồng đuổi theo Vân Kinh và Phi Lâm đột nhiên đồng loạt nhảy nháo nhào lên mà không hề dự báo trước. Đôi mắt vốn bình thản kia chợt hé lộ sự khiếp sợ và hoảng loạn cùng cực khiến cho đội ngũ lập tức xuất hiện lỗ hổng.

Máu, xuất hiện vừa nhanh vừa mạnh, một mùi hương thiêu đốt hòa cùng mùi hôi thối của diêm sinh bắt đầu lan ra trong màn mưa, đó là mùi hương của sự ăn mòn.

Chất lỏng màu đen trên mũi tên hòa tan rất nhanh, phút chốc đã ăn mòn luôn cả mũi tên kia, lan qua nơi nào nơi đó liền phát ra tiếng kêu xèo xèo, tất cả đều bị hòa tan. Chỉ cần dính một chút là giống như dính chặt, không bình thường chút nào, muốn cắt bỏ cũng không được.

Đầu tiên đám người mặc đồ đen kia không hề chú ý cho đến khi bị chất lỏng màu đen này ăn mòn hai chân, rồi như xâm nhập từ xương mu bàn chân tiến thẳng lên cổ chân sau đó lan lên rất nhanh, ăn mòn thân thể của bọn chúng.

Máu nhỏ không ngừng trên mặt đất, vết thương càng ngày càng lan rộng.

Đám người kia thấy vậy bắt đầu nhảy lên không ngừng, bọn chúng không dám để chất lỏng màu đen dính vào chân, tất cả vội dùng vũ khí trong tay để chống đỡ thân người nhảy sang bên cạnh.

Tuy nhiên, Độc Cô Tuyết sao có thể để cho bọn chúng dễ dàng tránh đi như vậy chứ, những mũi tên nhọn màu đen xé tan không khí, không ngừng lao vùn vụt về bọn chúng, tạo thành một vòng vây vô cùng vững chắc.

Thiết kỵ của hãn thuộc hàng tinh nhuệ trong tinh nhuệ, bị đám người này phục kích một lần ở cung thứ ba của Thánh nữ cung, cho nên lúc này, chính là lúc ăn miếng trả miếng. Vì ăn miếng trả miếng nên bọn họ dùng

toàn lực ra tay, những mũi tên nhọn bắn lên cao, phóng nhanh như chớp tới vùng đất chật chội có đám người kia đang đứng, vây chặt bọn chúng vào bên trong, trước sau trái phải gì cũng không phá vây ra được.

Đám người áo đen kia vừa phải chống đỡ để người không rơi xuống đất, vừa phải phòng bị những mũi tên nhọn từ bốn phía, khiến bọn chúng luống cuống tay chân, bản thân mình còn lo không xong, hoàn toàn không có cơ hội ngơi tay.

Những mũi tên nhọn rơi xuống chân đám người áo đen hòa vào chất lỏng màu đen vốn đã bị nước mưa làm loãng bớt giờ lại đậm đặc hơn. Bọt nước bắn tung tóe mang theo chất lỏng kia lan khắp nơi, đám người kia dùng kiếm để chống đỡ, không dám để người rơi xuống đất.

Chất lỏng màu đen có tính ăn mòn, chảy dọc theo vết thương uốn lượn lan rộng ra, đi qua nơi nào cũng giống như một cái miệng to vô hình cắn nuốt đám người kia. Vết thương càng lúc càng lớn, càng ngày càng lan rộng, da thịt bị ăn mòn đến độ xương cốt trên đùi đều lộ ra một màu trắng hếu.

Tất cả chỉ trong khoảnh khắc, mau đến mức Vân Kinh và Phi Lâm còn không kịp quay lại nhìn.

Nương theo ánh trăng mờ ảo, Vân Kinh thấy cảnh tượng phía trước chợt giật mình, trừng mắt nhìn, chất lỏng màu đen kia cô đã từng nhìn thấy, chính là Bích Lạc Phú của Sở Hình Thiên. Tính ăn mòn của loại độc này không gì sánh kịp, có thể phá hủy hết tất cả mọi thứ. Năm đó ở dãy núi Phi Thúy, cô và Độc Cô Tuyết từng chịu không ít khổ sở vì Bích Lạc Phú này, không ngờ hôm nay Độc Cô Tuyết cũng dùng loại độc này, sao Sở Hình Thiên có thể đưa Bích Lạc Phú cho Độc Cô Tuyết được chứ?

Lại nói về Độc Cô Tuyết, một mình ở trong cung thứ ba cực kỳ nhàm chán, bên cạnh lại có sẵn Bà Sa song thụ nổi danh xưa giờ. Hắn đã từng bị Bích Lạc Phú làm cho chịu không biết bao nhiêu đau khổ, nay có điều kiện như vậy, tất nhiên hắn muốn tìm hiểu về thứ độc dược này.

Sau khi nghiên cứu Thánh nữ độc kinh, tuy rằng không chế được Bích Lạc Phú, nhưng muốn có được hiệu quả tương tự thì không thành vấn đề. Phải biết rằng mấy tháng này ở trong cung thứ ba, nhìn thì thấy có vẻ như hắn không làm gì nhưng thực tế đã làm rất nhiều chuyện.

Những mũi tên nhọn sáng loáng, trong khoảnh khắc, một tên áo đen ngã từ trên không xuống chất lỏng màu đen kia. Lập tức tay chân y co rúm lại, tiếng kêu thảm thiết vang lên như muốn xé tan màn đêm, cực kỳ thê lương.

Thói đời này, thể trạng càng khỏe thì đầu óc phản ứng càng mạnh mẽ hơn.

“Đừng chạm vào chất lỏng màu đen...” Tiếng gào thét lạnh lùng vang lên trong đêm mưa, cùng với tiếng hét điên cuồng của Độc Cô Tuyết là vô số đuốc bắt đầu được thắp sáng lên, soi về phía đám người áo đen đang bị chất lỏng màu đen ăn mòn.

Mưa không ngừng rơi xuống, những cây đuốc vừa thắp lên liền bị dập tắt, chúng được châm lên liên tục rồi không ngừng bị dập tắt. Ánh sáng lập lòe yếu ớt, nhưng cũng soi rọi toàn bộ khu vực tối tăm thật rõ ràng.

Tiếng bước chân của thiết kỵ, trong đêm tối Độc Cô Tuyết phóng ngựa chạy đến như điên.

Những mũi tên nhọn đồng loạt bắn lên cao, rồi điên cuồng phóng về từng tấc đất nơi những tên hắc y nhân kia đang đứng, không để cho bọn chúng bất kỳ cơ hội trốn thoát nào.

“Đón lấy.” Phi Lâm chạy điên cuồng, vừa nhìn thấy Độc Cô Tuyết phóng ngựa tới từ phía đối diện, y hét lên một tiếng, cầm cánh tay Vân Khinh xoay một vòng, ném cả người cô vào không trung về phía Độc Cô Tuyết. Nếu y mang theo Vân Khinh thì không thể di chuyển một khoảng cách xa đến như vậy.

Độc Cô Tuyết liếc mắt nhìn, tung một chưởng đánh trên lưng ngựa, thân hình bắn ra như ánh chớp, gươm tay chuẩn bị đón lấy Vân Khinh được Phi Lâm tung lên không trung.

Cùng lúc đó, Phi Lâm đạp thật mạnh trên mặt đất, cả người bay lên, giống như một con chim ưng lớn tung cánh bay lên trời, phóng qua đỉnh đầu đám mặc áo đen, bay ra phía sau bọn chúng.

Những mũi tên nhọn dày đặc ở dưới chân hắn, trong ánh lửa yếu ớt, Độc Cô Tuyết thúc ngựa vượt lên trên, đám người kia xông thẳng lên rồi té ngã trong chất lỏng màu đen. Tuy rằng bọn chúng kêu la thảm thiết nhưng vẫn liều chết ngoan cố xông tới để chống lại.

Trong màn mưa, Độc Cô Tuyết bay vào không trung ôm lấy Vân Khinh, nhẹ nhàng xoay người. Phi Lâm dùng lực thật vừa vặn đưa Vân Khinh đến chỗ hắn, hắn yên tâm ôm chặt lấy Vân Khinh, quay người ngồi xuống ngựa đang ở phía dưới.

Vân Khinh cảm giác được cánh tay rắn chắc, vòm ngực rộng lớn của hắn, chợt buông tay khỏi Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, hai tay vòng lên ôm chặt lấy cổ Độc Cô Tuyết, ôm chặt, thật chặt.

Giờ khắc này nằm trong lòng hắn, vùi đầu vào ngực hắn, Tuyết đã đến, cho dù có trời sụp đất nứt, cô cũng không sợ.

“Đi.” Tiếng thét lạnh như băng vang lên ngay sau đó, một tay Độc Cô Tuyết ôm chặt Vân Kinh, một tay giương roi, quay đầu ngựa lại chạy như điên.

Mặc Ngân theo sát bên cạnh hần, nhảy lên đón Phi Lâm từ giữa không trung, rồi phóng ngựa xoay người đuổi theo.

Thiết kỵ của Độc Cô Tuyết đến đi thần tốc, chỉ trong phút chốc cả nhóm đồng loạt lui về phía sau, tiếng sắt va chạm vào nhau hết như sét đánh.

Đám hắc y nhân bị vây trong vùng chật lỏng màu đen, vừa thấy đám người Độc Cô Tuyết rút đi, hơn nữa chật lỏng đó cũng đã bị nước mưa hòa tan và rửa trôi đi rất nhiều, nên bọn chúng vội vàng đuổi theo.

Nhưng bọn chúng còn chưa kịp hành động gì, đám thánh trùng đuổi theo Vân Kinh và Phi Lâm đã điên cuồng vọt lên, chui thẳng vào thân thể chúng.

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên khắp một vùng, càng thêm thê thảm và khủng khiếp, trong màn mưa đêm nghe giống như tiếng quỷ gào khóc thê lương.

Độc Cô Tuyết rút lui cũng vì đám thánh trùng này, bởi trong đêm tối hần không biết rõ chúng có bao nhiêu con, cho nên nhất định phải cẩn thận.

Trời tạo nghiệt còn có cơ may, tự tạo nghiệt không thể sống sót, lấy thánh trùng để làm vũ khí tấn công, không ngờ cuối cùng nó lại phản công lên chính mình.

Mưa vẫn rơi rả rích, thời tiết đầu hạ thật trong lành nhưng cũng thật lạnh lẽo.

Ôm chặt lấy Độc Cô Tuyết, Vân Kinh vùi đầu vào ngực hần, nghe tiếng thành thích trong lồng ngực hần, như vậy là vẫn còn sống, như vậy là vẫn yên ổn. Tuyết của cô, Thiên Mạch rốt cục cũng đã được giải, thật tốt quá, thật tốt quá.

Di chuyển được một khoảng, vùng núi rừng phía trước thấp thoáng mấy gian nhà tranh, Độc Cô Tuyết vừa nhìn thấy không nói lời nào, vội vàng vọt lên, ôm Vân Kinh xuống ngựa liền đá văng cánh cửa đang khép hờ rồi chạy vào.

“Thế nào? Thế nào? Có bị thương không?” Bước từng bước vào bên trong gian nhà tranh để có chỗ trú mưa, tâm tình của Độc Cô Tuyết mới hơi trấn tĩnh lại. Nhưng nghĩ đến việc Vân Kinh phải chịu một trận mưa to như

thế, mặt mày của hắn đen sì lại, vội vàng sờ khắp người Vân Khinh, xem thử cô có bị thương chỗ nào hay không.

Mặc Ngân đi theo phía sau, nhanh chóng châm đèn bên trong gian nhà, ánh đèn ảm đạm lập tức tràn ngập gian phòng, nhẹ nhẹ chiếu sáng khắp nơi. Mặc Ngân nhìn nhanh khắp gian, nhà bụi bặm rất nhiều, xem ra nơi đây là nơi trước đây người dân trong núi dùng làm chỗ nghỉ ngơi tạm thời khi lên rừng săn thú.

Dưới ánh đèn leo lét, Độc Cô Tuyết nhìn thấy sắc mặt Vân Khinh tái nhợt, bên miệng có vết máu, lập tức biến sắc, hoảng hốt hỏi: "Ờ đó bị thương phải không?" vừa nói vừa áp bàn tay lên lưng Vân Khinh.

Vân Khinh cảm thấy như có một dòng nước ấm áp từ trong ngực bốc lên, chạy khắp toàn thân, những cơn đau trong ngực trong bụng từ từ dịu xuống, cô vội hít sâu một hơi định khí lại...

Âm công phản phệ, bị nội thương hẳn là rất nghiêm trọng, Phi Lâm đi theo vào, mặt trầm như nước, đứng phía trước Vân Khinh nói rất nhanh: "Dùng thuốc phải thận trọng, cơ thể Vân Khinh bây giờ không thể dùng thuốc bừa bãi được."

Độc Cô Tuyết vừa nghe vậy, tay vốn đang đặt bên hông định lấy một viên thuốc liền dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chú trên thân thể ướt đẫm nước mưa của Vân Khinh. Vùng bụng cô hơi nhô lên, nơi đó đang bao bọc cho sinh linh bé nhỏ bên trong, là con của hắn và Vân Khinh.

"Tuyệt." Vân Khinh ôm cổ Độc Cô Tuyết, nhìn ánh mắt của Độc Cô Tuyết đang dừng trên bụng cô, cố gắng mỉm cười, nhẹ nhàng kêu hắn một tiếng.

Đang cúi đầu chợt nghe cô gọi, Độc Cô Tuyết đang thất thần liền bừng tỉnh lại, ôm lấy Vân Khinh vào phòng bên trong, vừa đi vừa trầm giọng quát: "Đi đun nước ấm, các người canh giữ ở đây."

Vừa bước vào bên trong phòng được mấy bước, Độc Cô Tuyết lập tức cởi bỏ quần áo ướt trên người Vân Khinh, không thể để cô mặc quần áo ướt được. Chỉ nghe roẹt một tiếng, chiếc áo trước ngực Vân Khinh lập tức bị xé rách, lộ ra da thịt bên trong. Tuy nhiên không đợi Độc Cô Tuyết tiếp tục, con tiểu Hồng Xà đang nằm ngủ trong lòng Vân Khinh bị quấy nhiễu, đột nhiên phóng ra, cắn lên bàn tay của Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết không hề nghĩ tới trong ngực Vân Khinh lại giấu rắn nên không phòng bị, đương nhiên bị cắn một cái. Trên bàn tay hắn hiện lên một đốm tròn màu đen rồi nhanh chóng lặn vào da thịt.

Sau khi cắn một phát, tiểu Hồng Xà uốn người di chuyển, dừng trước ngực Vân Khinh, đầu đuôi cuộn tròn lại, ngẩng đầu lên trong tư thế tấn công.

Tất cả mọi thứ xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức Vân Khanh không kịp kêu lên.

“Tuyệt, mau ép độc ra, mau lên, Tuyệt.” Vân Khanh vội nhào đến, giọng nói gấp gáp run rẩy, tiểu Hồng Xà độc như thế nào, cô biết rất rõ, chất độc của nó cũng giống Điều nhi, vốn rất hiếm thuốc giải.

Cầm lấy bàn tay Độc Cô Tuyệt, Vân Khanh không chút nghĩ ngợi liền cúi đầu xuống định hút máu độc cho hẳn.

Độc Cô Tuyệt biến sắc, xoay bàn tay tránh động tác của Vân Khanh, ra sức rút lại bàn tay của hắn đang trong tay cô.

Vân Khanh không lường trước được sức của Độc Cô Tuyệt lại mạnh như vậy, cả người cô lao đảo ngã ra phía trước, thân thể bị chấn động, bụng cô vốn đang bị đau, giờ lại càng đau hơn nữa, Vân Khanh vội đưa tay ôm lấy bụng, khẽ rên lên một tiếng, trên chóp mũi mồ hôi ứa ra thành hột.

Độc Cô Tuyệt vừa nhìn thấy, mặt mày hoảng hốt, vội vàng ôm chặt lấy Vân Khanh, đôi mắt đỏ ngầu điên cuồng hét lên: “Sao lại thế này? Khó chịu chỗ nào, nói mau.”

Ở gian ngoài, Mặc Ngân đang băng bó vết thương cho Phi Lâm và Tiểu Hữu, nghe thấy giọng hoảng hốt của Độc Cô Tuyệt, chẳng cần suy nghĩ nhiều lập tức xông vào.

“Bụng ta đau quá, con của chúng ta...” Một tay bám chặt lấy cánh tay của Độc Cô Tuyệt, mồ hôi lạnh đang ứa ra trên mặt Vân Khanh.

Phi Lâm thấy vậy không thềm quan tâm đến thương thế của mình, cầm cổ tay của Vân Khanh lên bắt mạch. Tiểu Hữu lúc này cũng không ngại ngần phân biệt nam nữ gì nữa, giật lấy cái chăn trên giường phủ lên người Vân Khanh, vừa làm vừa vội vã nói: “Mau cởi quần áo của sư muội ra, mau lên.”

Mặc Ngân đưa tay áp lên lưng Vân Khanh, trợ lực giúp cô chống lại lạnh giá.

Sắc mặt Độc Cô Tuyệt cực kỳ khó coi, vừa cầm chặt tay của Vân Khanh, vừa nhanh chóng đưa tay vào trong chăn cởi bỏ quần áo ướt của Vân Khanh, đồng thời cúi đầu sát bên tai Vân Khanh, nói vô cùng kiên định: “Đừng sợ, đừng sợ, đã có ta ở đây, nàng đừng sợ.

Đừng sợ, đừng sợ, Vân Khanh nghe thấy giọng nói khàn khàn của Độc Cô Tuyệt lặp lại bên tai cô, bàn tay càng bám chặt hơn vào cánh tay hắn. Không sợ, có Độc Cô Tuyệt bên cạnh, cô không sợ bất cứ thứ gì.

“Chết tiệt, lại động thai.” Phi Lâm cắn răng, sắc mặt xanh mét, lần trước cô đã bị động thai một lần, nếu lần đó không phải nhờ con tiểu Hồng Xà kia tìm được mật của Bách niên Ô kiền thì Vân Khinh đã không qua được cửa đó rồi. Lần này lại tiếp tục bị động thai nữa, chết tiệt.

“Lại ư?” Độc Cô Tuyết nghe thấy chữ này chợt ngẩng đầu lên nhìn Phi Lâm, sắc mặt cực kỳ dọa người.

Lúc này, Phi Lâm cũng không để ý tới sắc mặt khó coi của Độc Cô Tuyết, nhanh chóng lấy một gói nhỏ trên người ra. Thật may mắn ngày đó y không cho Điều nhi ăn thịt con Ô kiền kia mà lấy lại phơi nắng giã nhuyễn ra, xem ra hôm nay có công dụng rồi đây.

“Sư phụ, mau... cứu Tuyết... chàng bị Xà nhi... cắn.” Nửa thân người đau đớn đến ứa mồ hôi lạnh ra nhưng Vân Khinh vẫn cố gắng ngẩng đầu lên, nhòm người dậy nhìn Phi Lâm, giọng nói đứt quãng.

“Cái gì?” Phi Lâm vừa nghe thấy chợt chấn động, liền ngẩng đầu lên nhìn về hướng Độc Cô Tuyết, bị tiểu Hồng Xà cắn ư?

Độc Cô Tuyết càng cầm chặt tay Vân Khinh, cũng không thềm nhìn Phi Lâm quát lên: “Cứu nàng trước, mau lên, không cần quan tâm đến ta.”

Phi Lâm vừa nghe thấy vậy tâm can như muốn chết đi, tại sao bao nhiêu chuyện lại kéo đến cùng một lúc như thế này, tiểu Hồng Xà độc ra sao, bọn họ đều biết rất rõ.

Liếc mắt nhìn con tiểu Hồng Xà lúc này đã bị Điều Nhi kéo đến bên mép giường, trán Phi Lâm bắt đầu đổ mồ hôi.

Y duỗi tay ra nhanh như chớp, cầm lấy cổ tay của Độc Cô Tuyết, hấn giật mạnh tay, định giăng ra khỏi tay Phi Lâm, giận dữ hét: “Không nghe lời ta phải không?”

“Nếu như ngươi chết, nàng có sống được không?” Phi Lâm nghiêng rằng nghiêng lợi mắng trả lại Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết vừa nghe thấy cả người lập tức cứng đờ, cúi đầu nhìn Vân Khinh đang nằm trong lòng mình. Tuy rằng cô đang đau đớn như muốn ngất đi nhưng đôi mắt lại lo lắng không ngừng, hấn bất giác siết chặt tay.

“Ta sẽ không chết, nàng yên tâm.” Độc Cô Tuyết ôm chặt Vân Khinh rồi cúi người hôn thật sâu lên trán Vân Khinh, hôn thật lâu rồi mới luyến tiếc rời đi.

Lúc này Mặc Ngân vừa nghe xong, tâm tư không yên, nhìn Phi Lâm vô cùng lo lắng, vội vã nói: “Trên người Bệ hạ còn độc, độc Thiên Mạch vẫn chưa được giải hết. Vì Bệ hạ biết Vương hậu có chuyện nên vội vã đến đây, nếu chất độc phát tác...”

“Câm miệng.” Mặc Ngân còn chưa nói xong, đột nhiên Độc Cô Tuyết hét lớn chặn ngang lời của Mặc Ngân.

Mặc Ngân đang nói chợt nghe Độc Cô Tuyết quát vội dừng lại, nhìn theo bóng dáng hắt, cắn răng kêu lên: “Bệ hạ.”

Bảy ngày bảy đêm chạy tới đây không ngừng nghỉ, trên đường đi cũng không hề nghỉ ngơi, mới đến đúng thời điểm then chốt. Khi bọn họ nghe thấy tiếng hét hò vang vọng cùng tiếng kêu gào thảm thiết thì Bệ hạ bọn họ liều lĩnh như thế nào chỉ có bọn họ mới được chứng kiến tận mắt.

Bảy ngày bảy đêm, ngày mai chính là ngày thứ tám, không có dòng nham thạch nóng chảy trong cung thứ ba, y thật sự không biết Bệ hạ của y sẽ làm sao để vượt qua cửa này. Thế mà bây giờ lại còn nghe Bệ hạ của bọn họ bị độc vật cắn, cho dù có thuốc giải có lẽ cũng không dùng được nữa rồi. Tình cảnh như thế này bảo y phải chấp nhận như thế nào, phải thừa nhận ra làm sao đây?

Lần đầu tiên đôi mắt Mặc Ngân đỏ lên, hai tay siết chặt, vì sao lại như vậy?

“Người...” Phi Lâm biến sắc, nhìn Độc Cô Tuyết thật lâu rồi cắn răng chậm rãi lắc đầu, khẽ thở dài.

“Tuyết.” Mặc dù Vân Kinh đang đau đớn nhưng đầu óc lại cực kỳ tỉnh táo, lúc này nghe Mặc Ngân nói như thế, tuy rằng chưa nói xong nhưng cũng không khác biệt nhiều lắm. Cô run run đưa cánh tay đang run rẩy lên vuốt ve hai má Độc Cô Tuyết, đôi mắt mịt mờ sương khói.

“Ta không sao, nàng phải lo cho mình trước, nghe không?” Độc Cô Tuyết cầm lấy hai tay Vân Kinh đang vuốt ve trên má hắt, nhẹ nhàng nói.

Vân Kinh ngửa đầu nhìn Độc Cô Tuyết, lúc này cô mới nhìn thấy khuôn mặt của hắt cực kỳ mệt mỏi và tiều tụy, đôi mắt đỏ ngầu. Bảy ngày bảy đêm, đi tới mấy ngàn dặm, lội sông vượt núi. Người này, là liều mạng chạy tới đây, ngay cả mạng sống cũng không cần, cứ thế mà chạy tới. Chỉ vì cứu cô, ngay cả mạng sống của mình, hắt cũng không màng tới.

“Không được suy nghĩ lung tung.” Nhìn vào đôi mắt mịt mờ sương khói của Vân Kinh, Độc Cô Tuyết siết chặt bàn tay cô khẽ quát lên.

Dực vương với khuôn mặt yêu diễm, tàn nhẫn, lạnh lùng tuyệt tình, hiện nay cũng là quân vương khiến cho tứ phương kinh sợ. Độc Cô Tuyết, đây là Tuyết của cô, là người mà cô yêu nhất.

Chậm rãi lắc đầu, đáy mắt Vân Kinh trong veo như làn nước mùa thu, bình thản nhìn Độc Cô Tuyết, giọng nói nhẹ nhàng lại cực kỳ bình tĩnh: "Ta yêu chàng, đời này chàng có đi đâu, ta cũng phải theo chàng, chàng không được bỏ ta lại."

Giọng nói nhẹ nhàng, thản nhiên truyền đến trong đêm mưa gió. Trên có trời cao, dưới có suối vàng, có chàng thì có ta, có ta thì có chàng, không rời không bỏ, sống chết bên nhau.

Căn phòng chìm ngập trong sự tĩnh lặng, mọi người đều đồng loạt cắn chặt răng, mọi sự kiên cường như bị thổi bay vào hư ảo, ai nấy cũng chỉ biết quay đầu đi. Tiểu Hữu vốn vẫn trầm lặng, lúc này ôm chặt lấy tấm chăn, giống như muốn xé nát mảnh vải thô ráp này ra. Đôi mắt Mặc Ngân đỏ ửng, cắn răng như muốn ngăn cảm xúc trào dâng.

Đây là tình cảm như thế nào chứ, chỉ mấy từ ít ỏi, không phải lời thề son sắt với đất trời, cũng không phải bài ca đồng dạng bi tráng, mà chỉ giống nhý cơn mýa đầu hạ lúc này, mang theo dòng nước mát lạnh tràn vào lòng người, rửa trôi hết bụi trần.

"Ngốc quá." Hai mắt đỏ ngầu, Độc Cô Tuyết ôm chặt Vân Kinh vào trong ngực, như muốn nhập Vân Kinh làm một vào thân thể hần, nhanh như vậy mà cũng mạnh mẽ đến thế.

Hết chương 140

Chương 141 – Là phúc hay họa

Chúng ta vẫn sống, một giọng nói trầm thấp vang lên trong gian nhà tranh tĩnh lặng, rất kiên định và chắc chắn.

“Đừng có mà sống với chết gì đó có được không? Bây giờ nói những lời đó vẫn còn sớm lắm, sao ta không thấy hăn có gì khác lạ vậy?”

Phi Lâm hít sâu một hơi, quay đầu lại nghiêm mặt trầm giọng nói, những lời an ủi vẫn còn chưa dứt, đột nhiên sắc mặt Phi Lâm biến đổi, những câu định nói nghẹn lại trong họng, y nhíu mày nhìn chằm chằm Độc Cô Tuyết.

“Sao rồi? Có chuyện gì không?” Mặc Ngân vừa thấy vẻ mặt khác thường của Phi Lâm, nôn nóng bước lên trước một bước, nghiêm túc nhìn Phi Lâm.

Phi Lâm cầm lấy cổ tay Độc Cô Tuyết, khoe miệng hơi co giật, liếc mắt nhìn thoáng qua góc giường, con tiểu Hồng Xà đang nằm trong góc cúi đầu ủ rũ, dường như nó biết mình đã phạm sai lầm, mới bị Điều Nhi dạy bảo một trận, nằm sóng soài ỉu xiu nơi đó. Nét mặt Phi Lâm hiện lên một sự kinh ngạc, hơi lộ ra vẻ khó hiểu rồi nói: “Ta thực sự không thấy hăn có chỗ nào bất ổn cả?”

Vốn chỉ muốn nói lời an ủi hai người, nhưng không ngờ y thực sự không thể chẩn đoán ra bệnh trạng gì trên người Độc Cô Tuyết, hăn rất khỏe mạnh, ngay cả độc Thiên Mạch cũng không còn thấy chút dấu vết nào nữa, thế này là sao?

Mặc Ngân vừa nghe cũng bất giác ngẩn người, không có chuyện gì ư, việc này...

Độc Cô Tuyết và Vân Khinh cũng cùng nghe thấy lời Phi Lâm, đáy mắt Vân Khinh không nén được ánh lên sự vui mừng, cố gắng chịu đựng cơn đau ngắc đầu nhìn Phi Lâm: “Sự phụ nói thật chứ?”

Phi Lâm bắt mạch vài lần nữa, tất cả các kết quả đều như nhau, không phát hiện bất cứ điều gì khác biệt, tình trạng hoàn toàn giống một người bình thường. Nhất thời Phi Lâm nhướng cao mày, nhìn thẳng vào ánh mắt cảnh cáo của Độc Cô Tuyết, rồi lại nhìn vào đôi mắt Vân Khinh đang tràn ngập đau đớn, dù trên mặt cô đã

không còn một chút sắc máu nào nhưng vẫn nhìn y chăm chăm. Phi Lâm giã đôi mày ra, ho khan một tiếng rồi nói: “Ta thực sự không phát hiện ra điều gì lạ thường cả.”

Vừa dứt lời, Phi Lâm và Độc Cô Tuyết nhanh chóng đưa mắt liếc nhìn nhau một cái. Tình huống này... Nếu không phải là độc Thiên Mạch và độc của con rắn nhỏ này diệt trừ lẫn nhau, dùng phương pháp lấy độc trị độc giải hết phần độc Thiên Mạch còn sót lại; thì chính là trường hợp hai bên kiềm chế lẫn nhau, cản trở lẫn nhau, trong một khoảng thời gian ngắn nhìn như hoàn toàn bình yên, nhưng thật ra đó chính là sự yên bình trước cơn bão tố, chờ đến lúc nó bất ngờ phát tác, hậu quả chính là mất mạng.

Với việc này những người có chút kinh nghiệm đều hiểu rất rõ, mạch tượng thể này có lẽ là phúc, nhưng nghĩ xa hơn nữa đây cũng có thể là họa. Hiển nhiên vì Vân Kinh đang bị đau, đầu óc không thể nhanh nhạy như trước, cô đã không nghĩ tới điểm này, vậy trước hết cứ gạt cô thôi.

Vân Kinh vừa nghe, khuôn mặt vốn tái nhợt đột nhiên hiện lên sự nhẹ nhõm. Cô thở dài rồi tươi cười, dùng hết sức nắm chặt tay Độc Cô Tuyết: “Không sao cả.”

Gắt gao ôm lấy Vân Kinh, đôi mắt Độc Cô Tuyết đỏ hoe nhưng nét mặt lại hung dữ như loài lang sói, nói: “Ngu ngốc, nếu thực sự có chuyện, giờ ta còn có thể ngồi đây sao, nàng hãy tự quan tâm đến bản thân mình cho ta, có nghe thấy không?”

Vân Kinh nghe được lời nói hung ác vang lên ở bên tai, nụ cười trên môi càng thêm nhẹ nhàng. Cũng đúng, tiểu Hồng Xà độc đến vậy, bị nó cắn một cái, hô hấp ngay lập tức tắc nghẽn rồi mất mạng. Đây là chính cô tận mắt nhìn thấy, mà Độc Cô Tuyết qua một thời gian lâu như vậy cũng chưa hề có gì khác thường, xem ra bọn họ không lừa cô.

Nắm lấy tay Độc Cô Tuyết, Vân Kinh chậm chậm nhắm mắt lại, mệt mỏi quá, đau đớn quá.

“Không được ngủ, mở mắt ra cho ta, mở ra, có nghe không?” Lời nói ngang ngược vọng bên tai, kèm với tiếng hét thật lớn. Vân Kinh chợt cảm thấy vai tê buốt, là Độc Cô Tuyết đã cắn một cái trên vai cô.

“Ta đã rất đau rồi, chàng còn cắn ta.” Giọng nói yếu ớt vang lên, Vân Kinh biết Độc Cô Tuyết đang lo lắng điều gì, cô cố hết sức mở mắt ra nhẹ giọng nói.

“Không được phép ngủ, nói chuyện với ta.” Độc Cô Tuyết vừa vòng tay siết chặt lấy Vân Kinh, vừa quay đầu điên cuồng hét Phi Lâm: “Thuốc, người còn đứng đó làm gì, nhanh.”

Lúc này Phi Lâm cũng lười so đo với Độc Cô Tuyết, kẻ như một con sư tử đang tức giận gầm rống. Y nhanh chóng tìm thịt của Bách Niên Ô Kiền để trong người, nếu mạch tượng Độc Cô Tuyết không có biến động gì, năng lực của y cũng chỉ vậy mà thôi, nếu không thể phát hiện được điều gì thì y cũng không có cách nào hơn. Trước mắt phải ổn định tình trạng của Vân Kinh, tóm lại cứ tìm cách lo cho tình trạng của một người rồi tính sau vậy.

Không tìm thấy, tìm khắp hết toàn thân vài lần, nhưng cái gì cũng không thấy, thịt của Bách Niên Ô Kiền y vẫn cất trong ngực áo giờ lại không thấy nữa.

Trong nháy mắt sắc mặt Phi Lâm trắng nhợt như tuyết, không tìm thấy, hoàn toàn tìm không thấy thịt Ô Kiền.

“Sư phụ?” Tiểu Hữu vẫn đứng đối diện Phi Lâm, vừa thấy sắc mặt Phi Lâm chợt biến đổi, lòng thầm nghĩ không ổn rồi, cậu ta bắt đầu lo lắng bất an...

Độc Cô Tuyết vừa nghe ngữ điệu của Tiểu Hữu, giật mình ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt của Phi Lâm đã rơi vào đáy mắt hắn, sắc mặt như thế...

“Dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của Vân Kinh, cho đồ đệ ta uống một viên thuốc giảm đau trước đã, thứ đó chắc chắn đã rơi trên đường, ta sẽ trở lại ngay lập tức.” Không đợi Độc Cô Tuyết nói gì, Phi Lâm đã phóng mình ra ngoài. Âm thanh ‘sẽ trở lại ngay lập tức’ vẫn còn trôi lơ lửng trong khoảng sân trước của ngôi nhà tranh, thì người đã lao vào màn mưa bên ngoài.

Chiều nay thuốc vẫn còn nằm trên người y, vậy chắc là do trận hỗn loạn vừa rồi đã đánh rơi thuốc trên đường, y phải đi tìm.

“Đi theo ta.” Trong màn mưa, giọng nói Phi Lâm hòa vào âm thanh của một vài thiết kỵ chạy đi như điên, âm thanh đó vang vọng trong cơn mưa hòa cùng bóng đêm càng thêm to, thêm rõ.

Siết bàn tay lại thật chặt, Độc Cô Tuyết vội tìm một viên thuốc giảm đau, nhẹ nhàng đút cho Vân Kinh. Hắn đến đây rất vội vã, những thứ như thuốc dưỡng thai đều để chỗ Tuyết Cơ và cung thứ ba, lúc hắn đi cũng không có thời gian đến lấy. Bây giờ tất cả các loại thuốc tùy thân đều mang theo, chỉ là không có thuốc an thai.

“Đừng sợ, không có gì phải sợ.” Giọng nói trầm thấp vây quanh Vân Kinh, khiến người ta vô cùng an tâm.

“Không sợ.” Vân Kinh dù kiệt sức vẫn cố nở một nụ cười, nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Độc Cô Tuyết. Cô kéo tay Độc Cô Tuyết đặt lên bụng mình mà vuốt ve, rồi nhẹ nhàng nói: “Bé con à, mẹ làm con chịu khổ rồi, đừng sợ, mẹ và cha đều ở đây, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt.”

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong ngôi nhà tranh, giống như vỗ về đứa bé trong bụng lại dường như đang an ủi Độc Cô Tuyết, hoặc là cô đang tự trấn an mình.

Mặc Ngân ở sau lưng cố sức vận nội lực không ngừng dù chỉ một khắc, cố gắng xua đi khí lạnh cho Vân Kinh. Thân thể Độc Cô Tuyết bây giờ có thực sự ổn hay không, vẫn không ai biết, nên mọi người không dám để hấn ra tay. Lúc này nghe những lời đó của Vân Kinh, nhìn bóng dáng hai người đang ôm siết lấy nhau, xúc động dâng trào trong lòng Mặc Ngân khiến y nghẹn ngào.

Đêm dường như trôi qua thật nhanh, lại dường như đang bước từng bước một chậm chạp đến đáng sợ. Bầu trời vẫn tối đen như mực, cơn mưa ngoài song cửa vẫn tầm tã như trước. Phi Lâm hình như đã đi được vài canh giờ nhưng lại giống chỉ vừa rời khỏi trong khoảnh khắc. Gian nhà tranh đứng lặng lẽ trong mưa gió, những người nơi đó dường như đang chờ mong thời gian nhanh chóng trôi qua lại dường như muốn thời gian trôi thật chậm thật chậm, những mong đợi này vừa phức tạp lại vừa mâu thuẫn.

Đã hơn nửa đêm, tay Mặc Ngân bắt đầu run rẩy không kiểm soát được, sắp đến ngày thứ tám rồi, độc trong người Bệ hạ bọn họ...

“Không được ngủ.” Lại một tiếng hét vang lên, đêm nay Độc Cô Tuyết lặp lại những lời này không biết đã bao lần.

Vân Kinh đau đến nỗi đã không thể toát mồ hôi nổi nữa, bụng quặn lên từng cơn, dường như đứa bé không vừa lòng cô đã là mẹ mà lại bốn ba vất vả như thế, không quan tâm lo lắng gì đến bé, nên bé mặc sức giày vò cô.

“Được.” Dường như đã dốc hết sức lực bật ra một chữ từ khóe môi, Vân Kinh cố gắng mở to đôi mắt đang muốn khép lại nhìn Độc Cô Tuyết, cô muốn nở một nụ cười thật rạng rỡ, nhưng những cơ gân trên mặt gần như đã cứng lại, hoàn toàn không theo sự sai khiến của chủ nhân. Lòng Vân Kinh vô cùng áy náy nhìn thẳng vào đôi mắt Độc Cô Tuyết.

“Chàng... chàng...” Vân Kinh yếu ớt liếc mắt một cái nhìn khuôn mặt Độc Cô Tuyết, cô đột nhiên chấn động mạnh, trợn to đôi mắt đang mỏi mệt, trong ánh nhìn kia là vẻ khó tin và hoảng sợ. Độc Cô Tuyết thấy vậy

không khỏi sửng sốt, hấn bất ngờ hành động, vung tay áo lên che kín đôi mắt Vân Khinh, giọng nói khàn khàn vang lên: “Đừng nhìn.”

Tiểu Hữu đang đứng bên cạnh nghe thấy có gì đó bất ổn, cậu ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết, chỉ liếc mắt một cái cậu lập tức biến đổi sắc mặt nhảy dựng lên, tay chỉ vào Độc Cô Tuyết mà nói không nên lời.

Tức thì Mặc Ngân cũng trầm nghĩ tình hình không ổn, y từ sau lưng Vân Khinh đi đến trước mặt Độc Cô Tuyết, những gì vừa thấy khiến tim y như rơi nhanh xuống vực.

Chỉ thấy lúc này trên khuôn mặt của Độc Cô Tuyết, một nửa là một màu xanh đen, còn một nửa khác lại là một màu đỏ thẫm. Trên đôi môi mỏng là nửa đen nửa đỏ, dưới ánh đèn lúc mờ lúc tỏ thế này nhìn giống hệt ma quỷ.

“Sao có thể vậy chứ?” Giọng nói Mặc Ngân run rẩy, cũng không dám thốt ra cái kết quả mà bọn họ vẫn lo lắng, chẳng lẽ là...

“Đừng có chuyện bé xé ra to, các người... Ừ...” Độc Cô Tuyết nghiêm mặt quát lớn, nhưng lời chỉ nói được một nửa, thân mình bất ngờ khụy xuống, trong nháy mắt một cơn đau như bị kim châm từ trăm huyết trên khắp tứ chi đột ngột truyền đến, nhanh đến mức không để hấn kịp chuẩn bị, khiến hấn bất ngờ không kèm được một tiếng rên.

“Tuyết!” Vân Khinh ngay lập tức hoảng hốt, nâng người cố sức ngồi dậy. Lúc này Độc Cô Tuyết lại ấn Vân Khinh xuống, cổ cắn chặt răng điềm tĩnh nói: “Các người chăm sóc nàng cho tốt, ta ra ngoài một lát.”

“Chàng muốn ra ngoài sao, vậy ta ra cùng chàng.” Vân Khinh vốn đang rất yếu ớt, không biết giờ phút này cô lấy sức lực từ đâu, gạt phắt tay Độc Cô Tuyết ra, nhìn chăm chăm hấn.

“Nàng.” Độc Cô Tuyết nhướng mày, lời phản đối còn chưa kịp thốt, thân hình bỗng nhiên rung mạnh một cái, không thể khống chế cơ thể ngã đè lên người Vân Khinh.

Mặc Ngân thấy vậy hoảng hốt, lập tức xông lên giữ lấy cơ thể Độc Cô Tuyết, lòng bàn tay y cảm nhận được thân thể Độc Cô Tuyết một bên nóng như lửa, một bên lại lạnh như băng. Chuyện gì xảy ra thế này? Độc Thiên Mạch phát tác sẽ khiến máu trong người đông lại, làm cơ thể đóng thành băng, thứ nóng như lửa này từ đâu mà đến?

Nhanh chóng giúp Độc Cô Tuyết nằm nghiêng trên nửa chiếc giường còn lại, mạnh mẽ như Độc Cô Tuyết lại bị cơn đau trong phút chốc khiến cả người co rúm, móng tay đâm thật sâu vào da thịt, dòng máu màu đỏ tươi chảy xuôi từ đầu ngón tay xuống, rơi trên làn vải thô tựa như những đóa hoa mai đỏ xinh đẹp đang nở rộ.

“Tuyệt! Tuyệt!” Vân Kinh nhìn thấy gương mặt Độc Cô Tuyết trắng bệch ra, là độc Thiên Mạch, hóa ra vẫn chưa giải hết phần còn lại của độc Thiên Mạch, giờ nó đang tái phát. Vân Kinh mặc kệ cơn đau đớn trong bụng, cố sức chống người ngồi dậy, cô muốn vươn tay nắm lấy Độc Cô Tuyết.

Tiểu Hữu nhìn thấy vội dùng một cái chăn bọc lấy thân thể Vân Kinh, ôm Vân Kinh đặt bên cạnh Độc Cô Tuyết.

“Tuyệt!” Vươn tay siết chặt lấy cánh tay Độc Cô Tuyết, cảm giác được thân thể Độc Cô Tuyết đang run rẩy, hai mắt Vân Kinh trong phút chốc đỏ hoe. Lạnh, nóng, không ngừng chuyển đổi, không ngừng công kích lẫn nhau, một bên như bị lửa thiêu đốt, một bên lại như bị đặt vào hầm băng. Hai bên liên tiếp chuyển đổi cho nhau, xâm lược lẫn nhau, như kẻ thù không đội trời chung, không bên nào nhường bước. Độc Cô Tuyết chỉ cảm thấy toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều bị tấn công bởi hai luồng sức mạnh này. Cảm giác đau đớn này còn đáng sợ hơn nhiều cơn đau lúc độc Thiên Mạch phát tác, một sự đau đớn khiến người ta không thể chịu đựng nổi.

Hắn muốn nói với Vân Kinh một câu ‘Không sao cả’, mà cũng không dám mở miệng ra, hắn sợ rằng khi vừa hé môi thì âm thanh phát ra chính là tiếng kêu rên, không thể giữ được bình tĩnh, và càng không thể giữ được sự kiên cường sắt đá của mình.

“Rầm!” Tung một đấm nặng mạnh lên giường, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, toàn thân Độc Cô Tuyết đã toát đầy mồ hôi, hai loại màu sắc không ngừng biến đổi trên khuôn mặt, không ngừng di chuyển đậm lên nhạt xuống. Trong đôi tròng mắt như dã thú kia bắt đầu nổi lên một sắc máu đỏ tươi tanh tươi, đó là sự dữ tợn khi dã thú bị dồn tới đường cùng.

“Aaaaaa.” Tiếng gào rống như dã thú bị thương vang lên, xuyên qua màn đêm hòa vào làn mưa lan truyền đi rất xa, Độc Cô Tuyết bạo phát.

Hắn đẩy Mặc Ngân đang đè chặt mình ra, cơn đau khiến người ta điên cuồng, Độc Cô Tuyết muốn nhích người bật dậy, hung hăng vùng dậy tấn công người trước mắt, đôi tròng mắt đỏ vẫn như máu, vì quá mức đau đớn nên bản năng hắn muốn trút hết ra

“Người đâu, nhanh, chặn Bê hạ lại.” Mặc Ngân thấy thế cũng lập tức đứng lên không thèm để ý tới tính mạng vọt lên như một con sói dữ tợn, giữ chặt Độc Cô Tuyết lại, độc Thiên Mạch càng cử động nhiều thì càng đáng sợ, độc tính sẽ phát tác thêm nhanh, không thể cử động, không được cử động.

“Rầm.” Mệnh lệnh Mặc Ngân vừa phát ra, thiết kỵ ở gian ngoài đã nhanh chóng đá văng cửa phòng khép hờ vọt tới chỗ Độc Cô Tuyết.

Trong khoảnh khắc người giữ chặt tay, người tóm chặt chân, người lại cố định chặt thân thể và đầu của hắn, mười mấy người đồng loạt ập tới tới đã đè chặt Độc Cô Tuyết trên giường.

“Aaaaaaaa.”

“Thuốc giải, thuốc giải.” Vân Kinh cắn môi đến bật máu, vừa cố bò tới chỗ Độc Cô Tuyết, vừa điên cuồng rống to với Mặc Ngân.

“Không uống được.” Vẻ mặt Mặc Ngân vô cùng ảm đạm, cố sức ấn chặt cổ tay Độc Cô Tuyết, mới chỉ là ngày thứ tám, chưa thể uống được, hơn nữa tình cảnh hiện giờ rất khác thường, lại còn thêm độc tính của tiểu Hồng Xà đang phác tác, sao dám dùng thuốc lung tung được, nếu uống bậy thì tình trạng trúng độc càng nặng thêm.

“Sư muội, đừng quá lo lắng, nếu độc Thiên Mạch thực sự phát tác, như vậy trong một khoảng thời gian ngắn hẳn đã mất mạng, mà tới giờ Độc Cô Tuyết vẫn có thể chịu đựng được, nhìn tình trạng hắn bây giờ tuy lúc nóng lúc lạnh nhưng có lẽ vẫn có thể cố chống lại được.” Tiểu Hữu vừa giữ chặt cánh tay còn lại của Độc Cô Tuyết vừa vội nói.

Nhích đến bên Độc Cô Tuyết, Vân Kinh vươn tay ôm chặt lấy cổ Độc Cô Tuyết, nhìn gương mặt hắn đã đau đến mức vặn vẹo, Vân Kinh cảm thấy tim mình tê buốt đến không thể thở nổi, nước mắt ào ạt tuôn rơi, từng giọt từng giọt rơi trên cổ Độc Cô Tuyết. Đều vì cô, tất cả là do cô.

“Cẩn ta, một cái.” Giọng nói khàn khàn vang lên, Độc Cô Tuyết bất ngờ bật ra bốn chữ. Đầu hắn lúc này như đang bị ngàn vạn cây kim đâm vào, nếu cứ tiếp tục như vậy, hẳn sợ rằng sẽ không thể khống chế được bản thân nữa. Nếu thực sự hắn không kiềm chế mình được, nơi này tuy nhiều người nhưng không một ai là đối thủ của hắn, hắn không thể hại Vân Kinh, không thể khiến cô bị thương.

Vân Khanh cắn mạnh một cái trên cổ Độc Cô Tuyết, dòng nước mắt nóng hổi hòa cùng với vị mặn mặn chảy xuôi xuống. Hàm trắng trắng tinh cắn thật mạnh vào thân thể người mà cô yêu thương nhất. Trái tim đã đau đến không còn cảm giác nữa, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Con tiểu Hồng Xà nằm trên một góc giường thấy tình cảnh như vậy, theo linh tính cực kỳ nhạy bén bò xuống chân giường, nó lại bị Điều Nhi giám thị chặt bên mình, nên cả hai cùng nhau lặng lẽ chuồn êm, hai tên này đều là nguồn gốc khiến độc phát nhanh hơn.

Không ai nghĩ đến tiểu Hồng Xà vốn sống ở một nơi vô cùng lạnh lẽo, nếu cơ thể không có một luồng nhiệt nóng như lửa thì làm sao có thể sống cho tới nay, cho dù có sinh ra ở một nơi vô cùng lạnh lẽo cũng không chắc chắn sẽ mang tính âm hàn.

Máu theo khoe môi chảy xuôi vào miệng Vân Khanh, dần dần xuống dạ dày, nước mắt hòa cùng máu vô tình bị Vân Khanh nuốt vào bụng.

Giờ đây, nàng đã không còn cảm giác được cơn đau ở bụng từ lâu rồi, nàng chỉ cảm nhận được cơn đau của Độc Cô Tuyết, chỉ cảm thấy nỗi đau đang lan tỏa kia cũng chính là cơn đau của Độc Cô Tuyết.

Từng nhóm, từng nhóm người luân phiên thay đổi, cả đội quân thiết kỵ của Độc Cô Tuyết dường như đã thay nhau hết một lượt, Độc Cô Tuyết vốn rất hung hãn, chỉ cần sai sót một chút sẽ không thể giữ chặt được hãn mã.

Ngoài cửa sổ, những hạt mưa to gõ nhịp trên mặt đất, bắn tung tóe khắp nơi, khiến những âm thanh tí ta tí tách bắt đầu vang lên, đêm càng ngày càng khuya.

“Rầm.” Không biết qua bao lâu, nghe phịch một tiếng cánh cửa bật mở ra, thân ảnh Phi Lâm lao nhanh như gió điên cuồng vọt vào.

“Tìm được rồi, nhanh, nhanh, gì vậy, các người...” Khi Phi Lâm với nét mặt mừng điên cuồng vọt vào, bắt gặp tình cảnh trong phòng lại ngạc nhiên sửng sốt. Ngay sau đó sắc mặt y sa sầm, phi thân lao lên ngay.

“Tránh ra, để ta xem nào.” Tiến lên một bước đẩy Tiểu Hữu ra, Phi Lâm ngay lập tức nắm chặt cổ tay Độc Cô Tuyết, cùng lúc đó vung tay lên định đánh vào cổ Độc Cô Tuyết.

“Này.” Vẫn chưa kịp đánh vào cổ Độc Cô Tuyết, Phi Lâm đột nhiên ngừng lại, nét mặt trầm xuống tức giận quát: “Các người làm trò gì thế? Đang yên đang lành, tự dưng lại bày cái dạng này ra, làm ta sợ chết khiếp.” Dứt lời, y vút tay Độc Cô Tuyết ra rồi chuyển qua nâng Vân Khanh đang bò rạp bên người Độc Cô Tuyết lên.

“Không có chuyện gì sao?” Mặc Ngân phản ứng nhanh nhất, vừa nghe được lời Phi Lâm thì ngẩn ra ngay tức thì.

“Buông tay ra, hấn không sao cả, giữ chặt hấn thế làm gì.” Phi Lâm định nâng Vân Kinh lên nhưng lại không nâng được, y đành phải vận lực vỗ vỗ vào cánh tay Vân Kinh đang ôm chặt lấy cổ Độc Cô Tuyết, khó hiểu nói.

“Mặt của hấn.” Phi Lâm vừa dứt lời, Tiểu Hữu bị đẩy qua một bên đột nhiên chỉ vào mặt Độc Cô Tuyết, cực kỳ sợ hãi và vui mừng kêu to. Ngay lập tức mọi người trong phòng đồng loạt quay đầu nhìn lại, lúc này gương mặt đó vẫn còn những màu sắc giống hệt ma quỷ, bây giờ tuy rằng sắc mặt có hiện vẻ mệt mỏi và tái nhợt nhưng lúc này trên đó đã không còn màu xanh đen đỏ lẫn lộn nữa, mà là sắc mặt của một người bình thường, mọi người thận trọng chậm chậm buông bàn tay đang giữ Độc Cô Tuyết ra.

Mặc Ngân đợi một lát thấy Độc Cô Tuyết không còn điên cuồng vùng vẫy nữa, mọi người không khỏi đồng loạt thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc thở dài yên tâm mọi người mới phát hiện ra nhiệt độ ấm áp dưới lòng bàn tay, đây là độ ấm của người bình thường, hoàn toàn không giống với tình trạng vừa lạnh như băng vừa nóng như lửa lúc này.

“Thật tốt quá, tốt quá.” Mặc Ngân nhìn hàng mi Độc Cô Tuyết đang khẽ run run rồi chậm rãi mở mắt ra. Mặc Ngân nhất thời kích động không nên lời cứ lắp ba lắp bắp mãi, Bệ hạ bọn họ ổn rồi, ổn rồi.

“Mau nói Vân Kinh thả tay, còn thai nhi nữa.” Phi Lâm kéo Vân Kinh, thấy Vân Kinh ngày thường thân thể, xương cốt yếu ớt, nhưng hôm nay đến cả y cũng kéo không nổi cô. Phi Lâm bèn quay lại nói với Độc Cô Tuyết, người thoát nhìn giống như vừa được sinh ra thêm lần nữa gấp giọng nói. Khi y đi rồi Độc Cô Tuyết đã xảy ra chuyện gì thì lúc nữa hấn nói.

Vân Kinh thấy màu mắt đỏ vẫn kia đã dần dần bình ổn lại, tuy rằng vẫn còn chút đau đớn nhưng so với cơn đau vừa này thì chỉ rất nhỏ bé không đáng kể chút nào.

Độc Cô Tuyết chậm rãi giơ tay vỗ về Vân Kinh đang ở bên cổ ôm lấy hấn, khàn khàn giọng nói: “Ta không sao rồi, ngoan, buông tay ra nào, đau.” Nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài mềm mại, tất cả sự việc lúc này hấn đều nhớ rất rõ ràng, đôi tay vuốt ve càng thêm dịu dàng.

Cảm giác được sự vỗ về của Độc Cô Tuyết, nghe thấy hấn nói đau, Vân Kinh lập tức buông tay, lo lắng bất an ngẩng đầu lên hỏi: “Có đau không? Có còn thấy đau không?”

“Ngốc quá.” Độc Cô Tuyết nhìn đôi mắt khóc đến đỏ hoe của Vân Kinh, ánh mắt cứng rắn như sắt thép kia của hắn giờ phút này lại dịu dàng đến mức hóa thành một dòng nước ấm áp lan tỏa.

“Buông tay đi, hắn không chết được đâu, người nên quan tâm chính bản thân mình thì hơn, người, người đã nuốt cái gì rồi?” Thấy Vân Kinh ngẩng đầu lên, Phi Lâm vừa kéo tay Vân Kinh vừa khẽ hỏi. Lời trấn an còn chưa nói hết, Phi Lâm đột nhiên thấy khóe miệng Vân Kinh dính chút máu, trong nháy mắt sắc mặt y hoàn toàn biến động, ngay lập tức Phi Lâm nâng Vân Kinh dậy, tức giận quát lên.

“Sao vậy? Chuyện gì nữa vậy?” Vừa mới đi hết một vòng từ ngạc nhiên đến vui mừng, tâm tình Mặc Ngân chỉ vừa được thả lỏng một chút, giờ nhìn thấy sắc mặt của Phi Lâm, trong nháy mắt trái tim Mặc Ngân lại bị treo ngược lên.

Phi Lâm không thèm quan tâm đến Mặc Ngân, dùng ngón tay lau vết máu trên khóe miệng Vân Kinh, đưa lên mũi ngửi, trong phút chốc sắc mặt y xanh mét, đưa mắt qua thì thấy vết thương trên cổ Độc Cô Tuyết, hắn đang bắt đầu tụt lục bọ dậy. Khoảnh khắc đó Phi Lâm dường như già đi mất mấy tuổi: “Người nuốt máu của hắn, máu của hắn có độc, có độc đó.”

Lời này vừa thốt ra, nét mặt mọi người trong phòng tức khắc chấn động, trái tim vừa thả lỏng được một lát giờ lại như bị treo ngược giữa không trung, sao đêm nay lại xảy ra nhiều chuyện vậy nè.

Vân Kinh! Độc Cô Tuyết, giết mình chết cứng tại chỗ.

Ngón tay Phi Lâm quét qua trên cổ Độc Cô Tuyết, quét ra một vệt máu, màu sắc đỏ tươi, vô cùng rực rỡ, bám xung quanh vết thương là loại máu nửa đen nửa xanh nhiễm độc trong cơ thể Độc Cô Tuyết.

Ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, Phi Lâm đột nhiên ngồi xuống chiếc giường phụ bên cạnh hai người, ôm trán chầm rãi nói: “Bách Niên Ô Kiền là vua của các loài rắn, rất thích ăn rắn độc, mùi hương quanh thân nó có thể dụ các loài rắn khác kéo đến. Người đã từng ăn mật của nó, máu tất nhiên sẽ mang theo đặc tính này của nó. Người lại cắn vào chỗ hiểm yếu của hắn, trong máu hắn còn có độc của tiểu Hồng Xà, há có thể không thu hút lẫn nhau sao, người nói coi, nói thử coi, thế này làm sao giải được chứ?” Nói đến những lời sau, Phi Lâm dường như có chút tức giận.

Cả căn phòng thật tĩnh lặng, tất cả mọi người không nói nên lời, họ vốn tưởng rằng Độc Cô Tuyết đã tự mình vượt qua, thật không ngờ rằng là do Vân Kinh đánh bậy đánh bạ hút hết đi.

Độc Thiên Mạch, độc của tiểu Hồng Xà, lại còn bị động thai, việc này, đám người Mặc Ngân không dám tưởng tượng nữa.

Trong không gian tĩnh lặng, Vân Kinh đột nhiên mỉm cười, thật bình thản và cũng thật ôn hòa, cô nhìn vào đôi mắt gần như muốn nổi lên gió lốc của Độc Cô Tuyết, nhẹ giọng mà nói: “Thế cũng tốt mà.”

“Người.” Phi Lâm vừa nghe thấy vậy nhất thời không biết nên nói gì.

Vươn tay nắm lấy tay Độc Cô Tuyết, nhẹ nhàng áp lên má mình vuốt ve, Vân Kinh cười nói: “Tốt rồi, Tuyết, thật sự rất tốt, ta rất vui.”

“Nhưng ta không vui.” Độc Cô Tuyết ngay lập tức nổi giận, thét lớn một tiếng rống Vân Kinh, nhưng trong đôi mắt hằn lại ẩn chứa một nỗi đau đớn và tuyệt vọng vô ngần.

“Không đau, Tuyết, ta không đau.” Biết Độc Cô Tuyết sẽ tức giận, Vân Kinh khẽ nắm lấy tay Độc Cô Tuyết, dịu dàng nói, đồng thời kéo tay Độc Cô Tuyết đặt lên trên bụng mình trong chần.

“Không đau, chẳng lẽ thai nhi...?” Phi Lâm vừa nghe vội đứng bật dậy, nhanh chóng bắt lấy cổ tay Vân Kinh, không đau, chẳng lẽ sảy thai rồi sao?

Vươn tay ôm chặt lấy Vân Kinh, Độc Cô Tuyết cũng không hỏi gì cả. Hai người họ, ở thì cũng ở, đi phải cùng đi, cứ vậy đi.

Vân Kinh ôm lại Độc Cô Tuyết, trên mặt hiện lên một nụ cười thản nhiên, thật dịu dàng, thật hạnh phúc.

“Kỳ lạ, an ổn, tự nhiên lại ổn rồi.”

Phi Lâm đặt tay lên mạch tượng của Vân Kinh, kinh ngạc nhướng mày lên, thuốc gì cũng chưa uống, nhưng lại vô cùng yên ổn. “Việc này là sao chứ?”

Trích một giọt máu ở đầu ngón tay Vân Kinh, là màu đỏ tươi chứ không phải đỏ sậm khi bị trúng độc. Đầu óc Phi Lâm chợt mơ hồ, không trúng độc, vậy thì độc tố đã chạy đi đâu?

Phi Lâm đột nhiên cảm thấy một đêm này quá dài rồi, chỉ có một đêm mà thực sự đã làm y hao tâm tổn sức quá mức rồi.

Trầm mặc bắt mạch, bắt mạch, lại trầm mặc. Vẻ trầm lặng của Phi Lâm, khiến cho Mặc Ngân và Tiểu Hữu đang chờ đáp án của y sốt ruột phát điên lên.

“Rốt cuộc sao rồi?” Tiểu Hữu thật sự không thể nhẫn nại được nữa.

Trầm ngâm nửa ngày, Phi Lâm ngẩng đầu nhìn Vân Kinh và Độc Cô Tuyết, trên gương mặt là một nụ cười như có như không, giống khóc mà lại không phải khóc, giãn đôi mày ra than thở một tiếng: “Ta quên mất, người đã ăn quả Trường Sinh, bách độc bất xâm.”

“Đúng rồi, tại sao lại quên mất điều này.” Mặc Ngân đột nhiên vỗ hai tay vào nhau.

“Tuy Vân Kinh đã từng ăn, nhưng đứa bé lại chưa ăn bao giờ.” Mặc Ngân vẫn còn chưa kịp vui sướng, Phi Lâm đã ném ra một câu khiến tất cả mọi người trong phòng như bị đóng đinh ngay tại chỗ.

Hết chương 141

Chương 142 – Mưu tính cả thiên hạ

Hai người liếc nhìn nhau một cái, trong căn phòng cỏ tranh là một khoảng yên lặng.

Thai nhi dùng máu huyết trong cơ thể người mẹ làm chất dinh dưỡng, chất độc này tồn tại trong cơ thể Vân Khinh, tuy không tạo thành nguy hiểm với cô, nhưng đối với thai nhi thì khó có thể nói được. Tuy rằng trong cơ thể Vân Khinh vẫn còn sót lại công hiệu của quả Trường Sinh, nhưng cô lại hút vào mấy loại độc cực mạnh mà lại đang công kích lẫn nhau như thế này, hậu quả...

Thật sự là không biết sau này có sinh ra quái thai hay không đây? Phi Lâm xoa chớp mũi nhìn cái bụng được che ở dưới chăn của Vân Khinh, vốn đã có dấu hiệu sảy thai, không thể tưởng tượng được bây giờ tự nhiên lại trở nên an ổn như vậy, hiển nhiên độc tố này có tác động gì đó tới bào thai rồi, bào thai này... Những người có mặt trong gian nhà lúc này đều hiểu, không biết nên phản ứng thế nào cho phải.

Nhẹ nhàng vuốt ve bụng, trong mắt Vân Khinh hiện lên sự đau đớn, con của cô nếu có điều gì bất thường, cô...

"Người lớn không sao là tốt rồi, chuyện khác nói sau đi." Giọng nói lạnh lùng vang lên, Độc Cô Tuyết vươn tay ôm lấy đầu Vân Khinh, khẽ nâng lên hôn mạnh một cái, vô cùng kiên định nói.

"Tuyết." Vân Khinh xoay tay nắm chặt tay Độc Cô Tuyết.

"Chúng ta có một đứa, vậy cũng sẽ có đứa thứ hai, chỉ cần nàng không sao là được." Sắc mặt vô cùng nghiêm túc nhìn sâu vào mắt Vân Khinh, Độc Cô Tuyết cứng rắn cất lời.

Hiểu rõ được tâm ý Độc Cô Tuyết, Vân Khinh nắm chặt tay Độc Cô Tuyết mà nói không nên lời, đem đầu chôn thật sâu ở trước ngực Độc Cô Tuyết.

Mặc Ngân ở bên cạnh nghe thấy, hơi cúi đầu. Y là người đã chứng kiến, khi nghe được tin Vân Khinh có thai, lúc đó Bệ hạ của y đã kích động đến nhường nào, vui mừng đến nhường nào. Nhưng lúc này lại nói một cách gió thoảng mây bay đến thế, trong lòng Bệ hạ chắc chắn đã rất đau, lại chỉ có thể giấu kín vào trong.

“Tất cả mọi chuyện đành thuận theo ý trời.” Phi Lâm ném ra một câu, đặt mông ngồi trên một chiếc ghế ở trong phòng, đêm nay y đã quá sức mệt mỏi rồi, tốt xấu gì y cũng là một thương binh đấy nhé. Hiện tại tất cả mọi thứ không thể nói rõ ràng được, cho dù có lo lắng cũng không làm gì được cả, mà cũng không thể lờ cái bào thai đó ra. Nếu đã không còn cách nào khác thì đành phải để cho thai nhi tự nhiên phát triển, đến lúc sinh ra sẽ biết là nó bình thường hay bất thường, rốt cuộc là quái thai hay vẫn chỉ là thai chết lưu ngay thôi mà.

Độc Cô Tuyệt không nói gì, chỉ ôm lấy Vân Kinh, chỉ cần Vân Kinh không có chuyện gì là tốt rồi, những cái khác không quan trọng, thật sự không quan trọng.

Đêm nhanh chóng trôi qua, vào lúc tất cả mọi người không chú ý thì cơn mưa bên ngoài cửa sổ đã ngừng từ lâu, lúc này ánh nắng lạng yên rơi xuống mặt đất, ánh mặt trời vàng nhạt chiếu rọi cả không gian, rừng núi đã được cơn mưa rửa sạch sau một đêm, từng tia sáng vàng nhạt xuyên thấu qua những giọt sương tỏa ra ánh ngọc, vô cùng chói mắt.

Tất cả mùi máu tanh đã được cơn mưa tẩy sạch, chỉ còn lại một vùng đất rộng lớn hoàn toàn bình thường như ngàn năm qua.

“Đây là binh mã của Nam Vực vương ư?” Độc Cô Tuyệt cả người nhẹ nhàng khoan khoái đứng ở ngoài gian phòng cỏ tranh, sắc mặt đen thui nhìn đám người Y Thủy chật vật không chịu nổi ở phía trước.

Trang phục chính thống không có, binh khí cầm tay cũng không có, toàn thân lem luốc máu bắn thiu, trong đội ngũ còn có người cầm theo cả cuốc và liềm dụng cụ dùng để thu hoạch vụ mùa. Đây chính là tin tức được truyền đến ư? Vân Kinh phản bội thế lực Thánh nữ, dẫn người của thế lực Nam Vực vương muốn tấn công binh mã của thế lực Thánh nữ sao? Việc này quả thực là chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ.

Vân Kinh thì đứng ở một bên nắm tay Y Thủy, vẻ mặt cảm động không thốt nên lời, còn có thể gặp lại bọn họ thật tốt, thật tốt quá.

Nghe ra ý kinh thường trong lời nói của Độc Cô Tuyệt, Vân Kinh hiếm khi lại phản bác lại hẳn: “Bọn họ là niềm tự hào của ta đấy.”

Tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua cô đều ghi tạc vào lòng, quân đội chính quy liều mạng bảo vệ chủ tử rồi đi thì đó là trách nhiệm của quân nhân. Nhưng mà bọn họ vốn không phải quân nhân, họ vốn chỉ là một đám dân thường mà thôi, lại dám liều lĩnh dùng tính mạng của chính họ để giúp cô rời đi, tấm lòng này, thật sự khiến cô không thể nghĩ ra cách nào mà báo đáp được. Bây giờ nhìn thấy bọn họ lặn lội tìm đến đây, những tân binh sống sót sau tai nạn kia cho dù vết thương chồng chất trên người, vì lo lắng đến an nguy của cô mà sợ hãi

chạy lại đây. Cho dù bản tính của cô vốn lãnh đạm, lúc này cũng cảm động đến rơi nước mắt, những thứ cô cho bọn họ thật sự không nhiều, nhưng những thứ mà cô thu được lại đã quá lớn.

Y Thủy thấy vậy, gắt gao nắm chặt tay Vân Kinh, tất cả mọi lời không cần phải nói.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy nhú mày, gương mặt càng ngày càng đen lại, hai tay khoanh trước ngực nhìn một màn trước mắt. Nhưng hắn cũng không nói ra lời nào, cái loại sĩ khí thề nguyện sống chết luôn luôn trung thành này, hắn đã lãnh binh nhiều năm cũng hiểu – thứ này quả thật vô cùng quý giá.

“Ta nói này, thế lực khổng lồ Thánh Thiên Vực sao lại dễ dàng bị người tiêu diệt như vậy chứ?” Phi Lâm tựa người vào trước căn nhà tranh, nhú mày nhìn Độc Cô Tuyệt.

Sau một phen phập phồng lo lắng tối qua, hai người Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh cứ tự nhiên an ổn một cách kỳ lạ thế này, không xảy ra chuyện gì nữa, tình trạng tốt đến nỗi không thể tốt hơn, ngay cả phương án dự phòng nếu có điều quái dị xảy ra ‘trước tiên phải bảo vệ tính mạng đã, những thứ khác đành nói sau’ cũng chẳng cần dùng tới.

Nhân tiện hai bên cũng trao đổi tin tức của nhau về tình hình trước mắt, không ngờ tin tức của Độc Cô Tuyệt lại khiến cho Phi Lâm giật mình một phen. Độc Cô Tuyệt nghe hỏi sắc mặt trở nên nặng nề, ngón tay gõ gõ trên khuỷu tay, về việc này hắn không dám khẳng định chắc chắn là đã tiêu diệt được hay chưa.

Nếu có thể khổng lồ được Thánh Thiên Vực tất nhiên sẽ không phải chỉ là một vài cao thủ có võ công cao cường thế thôi. Tuy rằng thế lực như vậy cũng đã là rất mạnh mẽ rồi, nếu dùng cho việc ám sát thì rất hữu dụng, nhưng mà nếu dùng để mưu toan việc lớn lại không có nhiều hiệu quả lắm. Phải biết rằng người có thể huấn luyện sát thủ thì người khác cũng có thể huấn luyện được. Nếu mà nói chỉ có một chút lực lượng như vậy mà đã có thể khổng lồ được hoàn toàn Thánh Thiên Vực, thì chỉ có thể chứng minh rằng Độc Cô Tuyệt hắn là loại người vô dụng, tự nhiên lại bị một kẻ bất tài như Thánh Thiên Vực nắm đằng chuôi.

“Còn phải chờ xem đã.” Trầm mặt trong khoảnh khắc, Độc Cô Tuyệt trầm giọng nói ra.

Phi Lâm cười nhạo một tiếng, lưỡi nhác nhấc thắt lưng lên, chậm rãi nói: “Thật sự rất là náo nhiệt, việc này chưa xong lại đến việc khác, ta nói...”

“Tu tu...” Lời Phi Lâm còn chưa dứt, ở vùng núi phía trước đột nhiên loáng thoáng có tiếng kèn truyền đến, xa xa mà dữ dội. Độc Cô Tuyệt và Phi Lâm trong nháy mắt cứng người, một trước một sau đồng thời nghiêm mặt lại. Đây là tín hiệu lui binh, lui binh sao? Chẳng lẽ ở nơi đó có binh mã?

Lui binh? Cùng lúc đó Vân Khinh cũng ngẩn người.

“Ta đi xem một chút.” Lúc này Tiểu Hữu nhoáng người một cái phi lên lưng ngựa, phóng ngựa hướng về đỉnh núi chạy đi.

“Án binh bất động, mọi người đi chữa trị vết thương trước, ta đi xem xét rồi sẽ trở về.” Vân Khinh và Độc Cô Tuyết, Phi Lâm nhìn nhau, sau đó giải thích một chút, rồi đồng loạt hướng về phía trên đỉnh núi chạy đi, ở nơi đó có tiếng kèn lui binh, quả là cổ quái.

Chiều qua bọn họ hoảng loạn không kịp chọn đường chạy trốn, quả nhiên là đã chạy xa khỏi đường lớn, chạy lên núi cao. Vị trí nơi ở của họ lúc này chỉ cần tiến lên phía trước một chút là tới đỉnh núi cao, tất cả mọi chuyện xảy ra ở con đường phía dưới đều có thể nhìn thấy hết. Có thể xem nơi này như một vị trí tương đối tốt, bản thân vừa có nơi ẩn nấp lại vừa có thể quan sát được tất cả mọi chuyện.

Y Thủy cũng không thông hiểu quy củ và kỷ luật tác chiến của quân đội cho lắm, lúc này nghe thấy Vân Khinh nói như vậy, ngay lập tức nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh, ngồi tại chỗ bắt đầu băng bó lại miệng vết thương, yên lặng không phát ra một tiếng động nào.

Trên đỉnh núi, liếc mắt nhìn xa ra ngoài một cái, Độc Cô Tuyết, Vân Khinh, Phi Lâm đồng loạt nhú mày.

Chỉ thấy ở cuối con đường lớn ở phía xa, đông nghìn nghịt hàng đoàn binh lính nhanh chóng lui binh về hướng này, từ xa xa nhìn lại chỉ thấy khắp nơi bao trùm một màu đen như một đàn kiến vô cùng đông đúc. Tiếng kèn gấp gáp vang vọng trong vùng trời đất này, vội vàng và hỗn loạn.

“Tại sao lại có nhiều người như vậy?” Phi Lâm nhú mày trầm giọng nói, ở trên này liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy tình cảnh ở phía dưới, toàn người là người. Chỉ ngay tại đầu này đã là mấy ngàn mấy vạn người, mà ở phía sau chỉ sợ là còn thêm mấy chục vạn nữa. Ở một nơi như thế này làm sao lại có một đoàn binh sĩ với quy mô lớn đến vậy.

Trên vùng đất của Nam Vực vương bây giờ, chỉ có quân đội của Thánh Thiên Vực và Nam Vực vương mới có khả năng có được thanh thế lớn đến vậy. Mà hiện tại hai đội quân này hẳn là đang ở Bạch thành hoặc là đang trên đường tiếp cận đến vùng đất gần Bạch thành, đoàn quân này là đang lui binh hay xuất binh? Độc Cô Tuyết và Vân Khinh liếc mắt nhìn nhau một cái. Trong mắt hai người hiện lên vẻ khó hiểu, bình tĩnh trừng mắt nhìn binh mã ở phía dưới càng ngày càng gần, không nói tiếng nào.

Càng ngày càng gần, đội ngũ như một đàn kiến khổng lồ chạy lên như bão táp, nhanh chóng tiến vào tầm nhìn của Vân Khinh.

Hết sức chật vật, chỉ thấy quân đội đang chạy vội đến đường như đều là những tàn binh đã bị đánh tơi tả, đang phóng ngựa chạy như điên. Cờ hiệu trong đội ngũ đó thì ngã trái nghiêng phải, cùng với việc lui binh là cờ màu xanh lục bị vút lại ở trên mặt đường, vó giẫm đạp, trong nháy mắt đã dơ bẩn nát bươm.

Cờ hiệu, nó chính là linh hồn của một đội quân.

“Là cờ Bà Sa song thụ.” Nhìn lá cờ bị giẫm lên, lá cờ hiệu bị tùy tiện vút bỏ rách nát dơ bẩn, Vân Khinh đè thấp giọng nhẹ nhàng thốt ra một tiếng. Cờ hiệu Bà Sa song thụ, là Thánh Thiên Vực, Thánh Thiên Vực đang lui binh ư? Cho dù vừa rồi đã đoán được một chút, nhưng mà nhìn thấy chính xác rõ ràng thế này, Vân Khinh vẫn không tránh khỏi hơi kinh hãi.

“Sao vậy được?” Phi Lâm vô cùng kinh ngạc nhìn tình cảnh binh lính bị đánh tơi bời ở phía dưới, thế này làm sao gọi là lui binh được, rõ ràng là Thánh Thiên Vực đang chật vật chạy trốn mà.

“Y sao lại bị đánh thảm thành vậy được chứ?” Hơn mười ngày trước y còn đang tiếp tục tiến sát đến nơi của Nam Vực vương, làm sao có thể chỉ trong mười ngày lại từ thế thuận lợi như nước chảy trở thành bị đánh tan tác đến mức này? Không thể, không thể nào có đạo lý đó, lại càng thêm không có cơ sở nào để tin được.

Đoàn binh lính mệt mỏi chen chúc xô đẩy nhau điên cuồng chạy về phía này, trên con đường lớn ở cách đó không xa, một phần của đội quân này ào ạt như nước thủy triều chạy về phía sông Cửu Khúc Long, hoảng đến mức đường cũng chẳng thềm chọn đường, tuyển lối nữa. Ở phía xa xa, trong màu xanh của lá cờ còn kèm theo một màu trắng, theo mấy chục vạn đại quân chạy tới đây, lá cờ này được đoàn binh lính đông nghìn nghịt bảo vệ ở nơi trung tâm của đoàn quân, hướng về nơi này tung bay phấp phới.

Cờ hiệu Bà Sa song thụ mang sắc xanh, bên trong lại có cả màu trắng, đó chính là biểu tượng của Thánh Thiên Vực, là quân kỳ đại diện cho Thánh Thiên Vực.

Về mặt Phi Lâm càng ngày càng kinh ngạc, thật sự là Thánh Thiên Vực sao? Chỉ có hơn mười ngày thôi, tại sao lại có thể trở thành dạng này? Thắng lợi của mấy tháng trước đây chẳng lẽ là công cốc.

“Tuyệt, là chàng ra tay?” Vân Khinh nhìn tình cảnh trước mắt, bất ngờ quay đầu nhìn Độc Cô Tuyệt hỏi, Phi Lâm nghe thấy cũng quay đầu lại nhìn Độc Cô Tuyệt. Thánh Thiên Vực mà lại thua tan tác đến thế quả là

không thể nào tin được, trừ phi có người ở sau lưng hấn động tay động chân, mà ngoại trừ Độc Cô Tuyết thì bọn họ không thể nghĩ ra được người thứ hai nào có khả năng động thủ.

Độc Cô Tuyết xoa cằm, dời mắt xuống tập trung nhìn vào quang cảnh tan tác ở phía dưới, đôi mày nhăn tít lại. Đúng là hấn đã hạ lệnh cắt đứt tất cả quân nhu dự bị của Thánh Thiên Vực, nhưng mà chỉ có hơn mười ngày mà lại làm Thánh Thiên Vực tan tác đến mức này, cho dù hấn có là một kẻ không có đầu óc đi chăng nữa thì cũng không thể tin được một tình huống như vậy có thể xảy ra. Thánh Thiên Vực hoàn toàn không phải là một kẻ vô dụng thế này.

Độc Cô Tuyết đang nhìn chăm chăm cảnh tượng ở phía dưới khẽ lắc đầu, bất ngờ trầm giọng nói: “Hãy chú ý nhìn đội ngũ bị đánh tơi tả của Thánh Thiên Vực kia, tuy cờ hiệu rối loạn, chập vạt chạy trốn, thoát nhìn qua thì ngỡ vô cùng bối rối. Nhưng trong cái dấu hiệu tan tác đó, đội quân của Thánh Thiên Vực tuy đang chạy thành một hàng dài nhưng lại không hề di chuyển tán loạn. Thoạt nhìn qua thì có vẻ là năm bè bảy mảng, nhưng mà phần cốt lõi nhất ở bên trong đội quân lại xếp đều tăm tắp, nếu có rời rạc tán loạn thì chính là tán loạn ở phần rìa bên ngoài, mà không hề ảnh hưởng được một chút đến căn cơ của y.” Rối loạn là ở mắt nhìn, trấn định là ở trong tâm. Độc Cô Tuyết là loại người nào kia chứ, tung hoành trên chiến trường bao nhiêu năm, về mặt quân sự hấn cũng là một tay am tường, huống hồ bây giờ hấn lại đang đứng ở trên cao để nhìn xuống cảnh tượng bên dưới, liếc mắt nhìn toàn cục, ngay lập tức đã nhìn ra điều căn bản nhất được ẩn giấu bên trong.

Mà Phi Lâm và Vân Khinh nghe được lời chỉ điểm của Độc Cô Tuyết, không khỏi đều hướng mắt nhìn về phía đội ngũ đông nghìn nghịt người kia. Quả thật là bất đắc dĩ, hai người không phải là những người có kinh nghiệm trên chiến trường, cho dù ở một mặt nào đó hai người thực sự rất xuất sắc, nhưng lúc này quả thật là không thể nhìn ra được những điều đang được tàng ẩn bên trong. Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng không giải thích, chỉ lạnh lùng nhìn cảnh tượng tan tác ở phía dưới.

Người càng lúc càng nhiều, bên dưới là một khung cảnh hỗn loạn, xác những con ngựa chết, bị thương bị bỏ lại và bị giẫm đạp hí lên thảm thiết, những tiếng kèn bối rối điếc tai, làm cho bầu chim chóc hoảng loạn bay đảo đảo.

“Thùng thùng.” Mà ngay giữa tiếng kèn, ở phía xa xa còn có âm thanh của tiếng trống trận kịch liệt liên tục vang vọng, chấn vang cả một vùng trời đất, nặng nề mà mạnh mẽ xuyên qua không gian truyền tới, làm cho nhiệt huyết sôi trào. Ngọn cờ màu gỉ sét phấp phới tung bay giữa không trung, đó chính là cờ hiệu của Nam Vực vương.

Một màu gỉ sét nhuộm khắp cả một vùng trời, đan xen với màu đen như mực không ngừng áp về phía này. Tiếng hò hét đỉnh tai nhức óc, như một cơn bão táp ném thẳng lên tận trời xanh.

Nắng nóng như lửa, máu đỏ như dệt.

Toàn bộ một vùng trời đất lúc này tràn ngập binh sĩ, trải khắp con đường, ở cả nơi tiếp giáp với núi rừng, toàn người là người, mấy chục vạn binh sĩ đối chọi nhau, tình cảnh thảm thiết nhưng khí thế lại ngập trời.

Vân Kinh thấy vậy thì vội vàng thì thầm vài câu với Tiểu Hữu, Tiểu Hữu nghe xong chỉ gật đầu một cái rồi nhanh chóng chạy đi.

Chỉ trong chốc lát, đám người của Y Thủy bắt đầu yên lặng di chuyển lên núi. Đám ngựa đã bị rọ mỏm, mắt thì bị bịt kín, ngay cả bốn chân cũng đều bị bao bọc lại bằng vải thật dày và được đem giấu ở một vùng cỏ cây vô cùng tươi tốt ở giữa núi rừng. Còn mấy chục vạn người cũng co đầu rút cổ ở trong khu rừng rậm đó, một tiếng động cũng không dám phát ra.

Mấy chục vạn quân hiện đang ở ngay phía dưới bọn họ, mà lúc này lại là thời điểm mà Nam Vực vương đang thắng thế. Nếu bọn họ bị phát hiện, chỉ cần Nam Vực vương giơ tay ra hiệu một cái thì ngay cả một nơi để trốn bọn họ cũng sẽ không còn.

Áp sát người nằm trên mặt đất, Y Thủy nghe được ở phía dưới có tiếng kèn, tiếng trống trận và tiếng người la hét hòa lẫn vào nhau, thì trong lòng càng ngày càng hoảng hốt. Với cục diện như vậy, nếu có bất kỳ sơ xuất gì xảy ra thì tuyệt đối sẽ là chết không toàn xác.

Vân Kinh đang ngồi xổm trên đỉnh núi nhìn tình cảnh phía dưới, thật giống với tình cảnh hơn mười ngày trước ở Bạch thành, giờ đã bị dời tới nơi này. Theo tình huống như vậy mà suy ra thì chỉ vài ngày sau khi cô rời khỏi Bạch thành, Thánh Thiên Vực ngay lập tức bị đánh bại đến mức phải lui quân, nhưng hầu như không giữ được bất cứ thành trấn nào, nếu không phải vậy thì chỉ trong một thời gian ngắn như thế, mấy chục vạn quân của y sẽ không có khả năng thoái lui đến tận nơi này nhanh như vậy được.

Chau mày lại, Thánh Thiên Vực này đang suy nghĩ gì chứ? Con người này quả thật khiến cô không thể đoán ra. Tình trạng lại tan tác đến thế này, cho dù Độc Cô Tuyệt có ra tay ngăn chặn quân nhu dự bị của y, thì trong một thời gian ngắn cũng không thể bại đến mức thái quá như vậy được. Y đã có thể trong một thời gian ngắn mà đánh thắng được rất nhiều thành của Nam Vực vương, mà bây giờ lại tan tác thế này, những thành mà y chiếm giữ một thành cũng không giữ nổi, bị Nam Vực vương đánh bại hết. Ngoại trừ là y đã tính toán trước, cố tình bại đến nỗi lui binh, thì cô không thể nghĩ ra thêm được nguyên nhân nào nữa.

Vân Khanh vốn nghĩ rằng Thánh Thiên Vực dùng cô làm cái cớ xuất binh đánh Nam Vực vương, muốn thôn tóm thế lực Nam Vực vương. Nhưng theo tình cảnh hiện tại thì hành động của y không phải thế, kẻ này...

"Thì ra là thế." Ý nghĩ trong đầu của Vân Khanh còn chưa chuyển hết, Độc Cô Tuyết bất ngờ vỗ hai tay, trên gương mặt chợt lóe qua một tia sáng, trầm giọng kêu lên.

"Giải thích thế nào?" Phi Lâm ngay lập tức hỏi lại.

Trên khóe miệng Độc Cô Tuyết chậm rãi nhếch thành nụ cười sắc lạnh như nhìn thấy máu tanh, nhìn quân kỳ của Thánh Thiên Vực càng ngày càng gần, rồi chậm rãi nói: "Không phá thì sẽ không xây lại được, nếu không muốn bị người khác khống chế, làm theo cách thức này mới có thể hoàn toàn diệt trừ tận gốc được." Độc Cô Tuyết vừa nói vừa nhìn về phía binh mã của Thánh Thiên Vực, đầu ngón tay nhanh chóng vẽ vài nét trên mặt đất.

Vân Khanh và Phi Lâm đều là những người thông minh tuyệt đỉnh, nghe Độc Cô Tuyết nói như vậy, nhìn chữ viết trên mặt đất rồi nghĩ đến những hành động Thánh Thiên Vực đã làm, ngay lập tức đã hoàn toàn hiểu ra. Liếc mắt nhìn nhau một cái, trong đáy mắt hai người đều hiện ra một tia kinh hãi, thủ đoạn Thánh Thiên Vực này quả thực vô cùng mạnh mẽ và quyết liệt.

"Không có bất kỳ một thế lực nào một khi nước đã mất mà vẫn còn có thể tồn tại." Vân Khanh nhìn lá cờ xanh điểm trắng đang càng ngày càng gần ở phía dưới, khẽ cắn chặt răng.

Quả thật đã nhầm lẫn rồi, bọn họ đều nghĩ rằng Thánh Thiên Vực muốn thôn tóm thế lực Nam Vực vương để thống nhất Nam Vực, nhưng thật ra y chẳng hề muốn thôn tóm thế lực Nam Vực, mà là y đang muốn mượn cơ hội mà hành sự. Trước tiên đánh vào thế lực Nam Vực vương, ra sức khiêu khích, như là bất cứ lúc nào cũng có thể đánh cho Nam Vực vương tan tác chim muông, khiến cho Nam Vực vương tức đến bốc khói... nhưng trên thực tế lại không hề tổn hại một chút nào đến căn cơ gốc rễ của thế lực Nam Vực vương. Nam Vực vương điên tiết, quay mũi giáo lại tấn công, đánh thẳng về phía thế lực của Thánh nữ.

Thánh nữ thì phản bội, Thánh tử thì vô dụng, ở hậu trường của thế lực Thánh nữ làm gì còn có thế lực nào có thể chống đỡ lại được với Nam Vực vương ngoại trừ thế lực đang khống chế Thánh Thiên Vực kia, Thánh Thiên Vực là muốn mượn Nam Vực vương tiêu diệt tất cả những kẻ khống chế phía sau y.

Làm cho Nam Vực vương tấn công vào thế lực của y, cả hai thế lực sẽ lưỡng bại câu thương, ngay thời điểm Nam Vực vương toàn thắng, Thánh Thiên Vực sẽ bắt đầu quay lại công kích, những binh lính tưởng chừng

như bất tài của y sẽ bức lui Nam Vực vương, cứu được thể lực Thánh nữ, rồi thẳng đà đánh luôn Nam Vực, đến lúc đó còn có ai dám ở nơi này tranh với y.

Thống nhất được Nam Vực, lại không để lại hậu hoạn phía sau, mưu kế của người này thâm tóm được cả thiên hạ.

“Tên này giỏi thật, thủ đoạn vô cùng triệt để.” Đáy mắt Phi Lâm ánh lên sự khâm phục, thở dài một tiếng. Nếu Thánh Thiên Vực đã tính đến bước này, thì tất nhiên đã có cách khiến cho Nam Vực vương đánh vào thể lực Thánh nữ, kết cục này đã được định đoạt mất rồi. Thánh Thiên Vực này thật sự là một kẻ tài ba.

“Tất cả chúng ta đều đã bị y tính toán, trở thành con cờ trên bàn cờ hết rồi.” Vân Khinh vươn tay xóa đi những hình vẽ của Độc Cô Tuyết trên mặt đất, nhẹ nhàng khép mi lại thấp giọng nói.

Độc Cô Tuyết nghe vậy nét mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn xuống lá cờ Bà Sa song thụ màu trắng đã dường như ở ngay phía dưới.

Thánh Thiên Vực phóng ngựa nhanh chóng rút lui, một thân áo trắng ở giữa đội quân mặc áo giáp sắt vô cùng bắt mắt. Mặc dù đang bị đánh bại đến mức lui quân, nhưng lại thông dong tao nhã đến vậy, dường như đây chỉ là một chuyến đi dạo của y, không hề có một chút chật vật nào. Ngay cả khi khoảng cách của hai người thật sự rất xa, nhưng một thân tao nhã kia lại được Độc Cô Tuyết nguyên vẹn thu vào trong mắt, đáy mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe ra một tia sáng lạnh.

Chỉ trong chớp mắt, Thánh Thiên Vực đã rút lui đến chân núi, dường như trong khoảnh khắc đó cảm ứng được điều gì, bất ngờ ngẩng đầu lên một cái, đôi mắt xuyên qua khoảng không gian mờ mịt, nhìn thẳng về phía Độc Cô Tuyết.

Một người ở đỉnh núi, một người ở chân núi, một nhẹ nhàng bỗng bễ như tiên, một lạnh lùng lãnh khốc như ma quỷ.

Ánh mắt đối chọi nhau giữa không trung, khoảng cách quá xa dường như không thể thấy rõ được con người lẫn gương mặt, hai người có sự ngạo mạn giống nhau, cũng giống nhau mà xưng hùng một cõi, nhưng lại có thể cảm giác được tầm mắt cuồng vọng của đối phương, giống như thực chất đó là cách đối thoại của những bậc anh hùng mưu lược.

Tuy thấy không rõ lắm gương mặt của Thánh Thiên Vực, nhưng Độc Cô Tuyết biết Thánh Thiên Vực đang cười, cười như nắm được tất cả, một nụ cười coi rẻ thế gian.

Sự khát máu chợt lóe qua đáy mắt, khóe miệng Độc Cô Tuyết từ từ gợn lên một nụ cười, lạnh lẽo mà vô cùng cuồng vọng.

Đối diện nhau có lẽ là chỉ trong khoảnh khắc, thì ánh mắt hai người đã lướt qua nhau, Thánh Thiên Vực xuyên qua lớp bụi đường chạy đi, hai người lại chia thành hai ngã.

“Cũng không hẳn.” Một giọng nói càn rỡ lạnh lẽo như băng giá vang lên, trên gương mặt Độc Cô Tuyết hiện lên vẻ khát máu nồng đậm.

Vân Khinh và Phi Lâm vừa nghe, cũng đồng thời khẽ giương mi lên nhìn Độc Cô Tuyết.

“Bọ ngựa bắt ve, không ngờ chim sẻ đứng phía sau. Y tính thiên hạ, ta tính y là đủ rồi.” Khóe miệng nhếch lên, nụ cười nơi khóe miệng của Độc Cô Tuyết tràn ngập vẻ tự cao tự đại không ai bì nổi.

Vân Khinh và Phi Lâm cùng nghe thấy liếc mắt nhìn nhau một cái, dưới một tình huống như vậy, hẳn còn có thể lật lại được sao?

Vươn tay ra kéo Vân Khinh ôm vào trong ngực, Độc Cô Tuyết vuốt ve ngón tay Vân Khinh, nụ cười tràn đầy vẻ ngoan độc: “Hắn dẫn Nam Vực vương đánh vào thế lực Thánh nữ, nơi này sẽ không có người trấn giữ, một khối thịt ngon lành to lớn đến thế mà không ăn, vậy chính là bạc đãi chính bản thân mình rồi.” Dứt lời nhắc mi nhìn về phía những ngọn cờ màu gỉ sét đang lướt qua bên dưới.

Nam Vực vương muốn lợi dụng thời cơ tốt này để thôn tóm thế lực Thánh nữ, tất sẽ dùng hết binh lực của cả nước, vì vậy nơi này sẽ là một tòa thành trống.

Đầu óc Phi Lâm chuyển rất nhanh, vừa nghe được Độc Cô Tuyết nói như thế, chỉ cần suy nghĩ một chút đã hiểu được ý của Độc Cô Tuyết, không khỏi nâng cao mày: “Nói dễ hơn làm.”

Độc Cô Tuyết quay mặt về phía Vân Khinh, Vân Khinh cũng đã hiểu được ý hắn, đang nhìn thẳng vào đôi mắt hắn. Độc cô Tuyết cúi đầu xuống hôn một cái vào khóe mắt Vân Khinh, thấp giọng cười nói: “Nhân giả vô địch^(*), chỉ cần chữ nhân này cũng đã đủ rồi.” Dứt lời nhìn lướt về phía xa xa, ở phía xa xa chính là đám người Y Thủy mà đến bây giờ vẫn không dám động đậy.

^(*) Nhân giả vô địch: Kẻ tà ác luôn coi người lương thiện là kẻ thù, song người lương thiện thì không thấy có kẻ thù trong tâm. Câu này ý muốn nói ‘Người nhân từ, khắp thiên hạ không có kẻ thù nào, hay người sống nhân nghĩa mới là kẻ mạnh nhất’

“Ý của chàng là?” Vân Kinh vẫn đang chờ Độc Cô Tuyết giải thích, lúc này nghe được lời nói của Độc Cô Tuyết, nhìn vào mắt hắn, đáy mắt sáng ngời.

Dụng binh đánh giặc là một việc thủ đoạn và quỷ quyết vô cùng^(*), diệt được một ngàn quân địch mà lại tự tổn hại đến tám trăm quân mình, đó là hạ sách trong hạ sách, cái đạo dụng binh khiến cho không đánh mà khuất phục được người, đó mới chính là thượng sách. Độc Cô Tuyết cười quỷ dị nhẹ ấn Vân Kinh vào lòng, với ý bảo cô đừng lên tiếng, binh mã Nam Vực vương ở phía dưới đang chạy áp lên đây. Thánh Thiên Vực thì hắn không e ngại, nhưng Nam Vực vương ở phía sau thì hắn muốn tạm thời tránh y một chút.

(*) Trong nguyên tác là câu: Binh giả quỷ đạo giả, nó nằm trong binh pháp tôn tử.

Vân Kinh thấy Độc Cô Tuyết nói rất tự tin, cũng ngay lập tức nép vào trong lòng Độc Cô Tuyết. Nếu cứ để Thánh Thiên Vực tùy ý diệt trừ tất cả những thứ uy hiếp y, để y hoàn toàn khống chế được Nam Vực, không nói đến vấn đề khác, chỉ nói đến vấn đề bọn họ có thể rời khỏi Nam Vực được hay không cũng khó có thể nói được, sức mạnh phải nắm giữ trong tay mình thì mới có thể an tâm được.

Cả một ngày một đêm giao chiến, chạy áp lên phía trên, rồi đi, rồi đuổi theo, quấy nhiễu nơi này suốt một ngày một đêm, bây giờ chỗ này mới bắt đầu quay về với vẻ yên bình như trước.

Sau đó, quả nhiên không ngoài dự đoán của Độc Cô Tuyết, tin tức truyền đến nói rằng Thánh Thiên Vực bị đánh tan tác phải lui về thế lực Thánh nữ, toàn bộ binh lính tan rã, chết vô số. Mà Nam Vực vương thừa dịp này đã suất lĩnh toàn bộ binh lực cả nước, vượt qua sông Cửu Khúc Long, toàn diện truy kích, đánh vào thế lực Thánh nữ.

Toàn bộ thế lực Nam Vực vương, ở lại phía sau thì ngoại trừ Bình thành còn để lại hai vạn binh, còn những nơi khác gần như một tòa thành trống. Việc này cũng rất hợp lý, với một nơi có địa hình thế này vốn chỉ có hai thế lực của bọn họ mà thôi, và lại phải vượt sông Cửu Khúc Long, là chỗ duy nhất giáp với nơi này, căn bản là không cần phải lo lắng có người từ một nơi khác đánh úp lại, thành trống thì đã sao.

Mặt trời đầu hạ thật ấm áp, ánh sáng vàng chiếu rọi trên khắp núi sông, như mộng như ảo.

Mà chốn hậu phương của thế lực Nam Vực vương còn chưa kịp bình ổn, một lời đồn đãi không biết từ đâu bắt đầu lan ra. Nam Vực vương tàn bạo bất nhân, dùng thường dân của chính mình làm mồi nử, giả mạo làm binh sĩ, đưa đi làm mồi cho thế lực Thánh tử Nam Vực, để giữ lấy an toàn tạm bợ cho mình, không tài không đức.

Chỉ trong thời gian rất ngắn, lời đồn này như rồng thổi gió càn, quét qua toàn bộ thế lực Nam Vực vương, vô số dân chúng nửa tin nửa ngờ.

Ngay sau đó, những thường dân bị đưa đi ở Bạch thành ngày trước bỗng nhiên xuất hiện khóc lóc kể lể, lập tức đã chứng minh được lời đồn không phải là chuyện hư cấu, nhất thời tại thế lực Nam Vực vương ồn ào hỗn loạn.

Quân vương một quốc gia đã không bảo vệ được dân chúng của mình, ngược lại còn bức hại dân chúng, việc này thực sự còn đáng giận hơn cả việc làm của kẻ địch.

Tuy nhiên, ồn ào không chỉ vì việc đó, mà bởi còn một lời đồn khác, rằng thánh vật được cung phụng trong hoàng cung Nam Vực Vương vốn không phải thánh vật gì, giả dối hết, Nam Vực vương căn bản không phải là kẻ đứng đầu một nửa thế lực Nam Vực, cho nên thánh vật đã bỏ đi để tìm kiếm Chân Long Thiên Tử rồi. Vốn đã gây ra một trận hỗn loạn rồi, thêm việc này nữa đã tạo nên cuồng phong sóng lớn ở nơi này. Người ở Nam Vực này luôn luôn một lòng một dạ thờ phụng người đứng đầu được thần linh lựa chọn, việc này đã được lưu truyền từ ngàn đời trước đến nay.

Hết chương 142

Chương 143 – Âm áp

Lời đồn đại càng ngày càng mạnh mẽ, tràn ngập khắp mọi phố lớn ngõ nhỏ trong lãnh thổ của Nam Vực vương. Nếu một người nói có thể là giả, trăm người nói sẽ thành nửa tin nửa ngờ, nhưng mà ngàn người, vạn người đều đồng lòng nói như vậy thì dù không phải thật thì nó cũng trở thành sự thật.

Lúc này lại đang ở thời kỳ sau chiến tranh dân tâm vốn không ổn định, chẳng mấy chốc đã trở nên hỗn loạn, vô số dân chúng thỉnh cầu được yết kiến thánh vật, mong muốn Nam Vực vương cho họ một câu trả lời thuyết phục. Tuy nhiên lúc này Nam Vực vương đang công thành đoạt đất ở lãnh thổ của Thánh nữ, chẳng buồn bận tâm đến những lời đồn đại thêm mắm dặm muối này.

Y đã xưng bá ở Nam Vực từ lâu, hưởng chi bản thân y vốn là Thiên Tử chân chính, cho nên những lời đồn đãi vớ vẩn thế này vốn không đáng bận tâm. Thánh vật, thứ này sao có thể cho bọn dân đen kia dễ dàng nhìn thấy được chứ. Y vốn là Quân vương danh chính ngôn thuận của một nước thì làm gì có chuyện phải trả lời thuyết phục cho đám dân đen thấp cổ bé họng đó chứ, nằm mơ đi.

Bởi vậy, không có câu trả lời thuyết phục, yết kiến thánh vật lại càng không có khả năng, mà chỉ có một thánh chỉ truyền xuống, ai dám ăn nói xằng bậy, xáo động dân chúng làm loạn, khi quân phạm thượng lập tức tru di cửu tộc.

Ý chỉ nhanh chóng vượt qua sông Cửu Khúc Long, trong phút chốc, mấy vạn binh mã trấn giữ ở Bình thành bắt đầu dùng vũ lực trấn áp dân chúng đang náo loạn. Đồng thời truyền ý chỉ của Nam Vực vương đến từng thành trấn, các quan viên nơi đó lập tức tuân theo, sau đó cho quân đội ra sức trấn áp dân chúng.

Cho xiềng xích bắt người, hỏa thiêu những người nổi loạn, chặt đầu để răn đe, ai không phục một chút lập tức tru di cửu tộc, những kẻ đồng phạm thì phải chịu hình phạt tàn khốc bên trong ngục, chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà trong lao tù đã nhồi nhét vô số dân chúng vô tội. Trong khoảng khắc, mùi máu tươi tràn ngập ở khắp lãnh thổ Nam Vực vương, tiếng gào khóc đầy bi thảm, thê lương vang lên khắp mọi vùng đất nước.

Nhưng càng trấn áp dân chúng trong máu tươi thì lại càng làm cho bọn họ cảm thấy ngơ ngác là chính kẻ giả mạo, lại càng phản kháng mạnh mẽ hơn nữa.

Chỉ trong mấy ngày, sự phản kháng của dân chúng càng ngày càng dâng cao khắp lãnh thổ của Nam Vực vương. Chém đầu mười người, trăm người nhưng liệu người có thể chém đầu được ngàn vạn dân chúng hay không? Không thể bỏ qua một việc, ở Nam Vực tín ngưỡng là một điều rất thiêng liêng cao quý, giống như một thứ gì đó đã đâm sâu bám rễ, ăn sâu vào linh hồn mỗi con người. Thân là Nam Vực vương, người có thể tàn bạo, người có thể tắm máu dân, nhưng người không thể giả mạo được. Nếu người đã là giả mà còn dám trấn áp dân chúng trong biển máu thì không thể trách thiên hạ này phản người.

Tiếng kêu oán thán nổi lên khắp bốn phía, lửa giận ngập trời, dân chúng các nơi nổi dậy làm theo ý mình, đốt sạch các dinh phủ, giết chết quan viên địa phương, trốn khỏi ngục.

Khi mà cả ngàn vạn dân chúng hợp sức lại thì đám quan viên kia chẳng qua chỉ là một con hổ giấy mà thôi, e là có khi còn không bằng hổ giấy nữa. Huống hồ đã có rất nhiều quan viên cũng bắt đầu nghi ngờ tính chính thống của Nam Vực vương, chẳng những không trấn áp hành vi phản động của dân chúng mà ngược lại còn ngầm ủng hộ bọn họ.

Trong phút chốc, lãnh thổ của Nam Vực vương biến thành một chốn vô cùng nhốn nháo, lộn xộn.

Mà lúc này, Nam Vực vương đang ở trên lãnh thổ của Thánh nữ giành được ba trận thắng liên tiếp, chuẩn bị điều động binh mã bức thẳng vào U thành. Có được cơ hội tốt để thống nhất Nam Vực như thế, công đức vĩ đại như vậy, vương đồ bá nghiệp thế này đang chờ y, sao y có thể bỏ qua tình thế tốt đẹp trước mắt để quay lại trấn áp vấn đề vật vãnh trong lãnh thổ của mình được chứ. Hơn nữa, chuyện dân chúng nổi loạn thực sự cũng chẳng phải vấn đề to tát gì, chờ lúc y trở về sẽ chỉ huy binh lính thẳng tay trấn áp là được.

Bởi vậy, một ý chỉ từ bên này sông Cửu Khúc Long lập tức truyền qua, đó là không có gì ngoài trấn áp và trấn áp, kéo dài và tiếp tục kéo dài, kéo dài cho đến khi y tiêu diệt toàn bộ thế lực của Thánh nữ, để xem khi đó còn ai dám nói y không phải là quân vương chân chính.

Cơn gió đầu hạ nhẹ nhàng thổi trên non sông rộng lớn, đồng thời cũng thổi bùng lên một màn mưa máu gió tanh.

Hạ được Triệu thành của Thánh nữ, quân lính của Thánh Thiên Vực tan rã, mười vạn đại quân của y rút lui về phía sau theo sông Cửu Khúc Long, số binh sĩ còn lại thì tản ra chung quanh chạy trốn. Ba mươi vạn binh mã của Thánh Thiên Vực chỉ sau vài ngày trốn chui trốn nhủi đến giờ chỉ còn chưa tới mấy vạn người, số lượng nhỏ bé này làm sao đủ sức chống lại được binh lực toàn quốc của Nam Vực vương. Vì thế việc này coi như hoàn toàn mở rộng cửa cho Nam Vực vương tiến vào lãnh thổ Thánh nữ, tạo cơ hội cho Nam Vực vương thẳng tiến vào bên trong mà không hề lãng phí chút công sức nào.

Vào những ngày này, đứng trên đầu tường thành của Triệu thành, Tề Chi Khiêm nhú mào nhìn về U thành ở phía trước, nét mặt thâm trầm. Ở bên cạnh, Sở Hình Thiên cũng đang đứng khoanh tay trước ngực, tựa vào tường thành, sắc mặt lãnh đạm mà nghiêm túc, gió nhẹ thổi qua vạt áo của hai người, bay phấp phật trong gió.

“Nam Vực vương thế là xong rồi.” Nhìn bầu trời vô tận ở phía trước, Tề Chi Khiêm đột nhiên lạnh lùng nói.

Sắc mặt Sở Hình Thiên cũng đầy khinh bỉ sau đó trầm giọng nói: “Hữu dũng vô mưu.” Dứt lời, hai người nhìn nhau, trong mắt bọn họ hiện lên những ý tứ thâm sâu mà chỉ có họ mới hiểu được.

Thánh Thiên Vực vốn đang đại thắng như thế nhưng sau đó đã bại trận ngay lập tức, còn bại đến mức này, quả thực còn yếu hơn giấy, có khả năng này sao? Một tướng lĩnh xuất sắc cho dù có đại bại, cũng không bị đánh thành tan tác như thế này. Tuy rằng bọn họ có thu được tin tình báo rằng có thể lực khổng lồ chế toàn bộ quân nhu dự bị của Thánh Thiên Vực, nhưng dù có chuyện đó thì tuyệt đối cũng không thể thua thảm hại thế này được, tình huống này rõ ràng là đang dùng kế gạt ông đập lưng ông.

Sáng sớm nay, hai người đã nhắc nhở Nam Vực vương rằng không thể truy kích được, có thể đang ẩn giấu âm mưu gì đó. Không ngờ Nam Vực vương chẳng những muốn truy đến cùng mà còn không đồng ý cho bọn họ ở lại lãnh thổ của y, muốn dẫn theo hai người cùng đánh vào lãnh thổ Thánh nữ. Bề ngoài thì nói là muốn nhờ bọn họ bày mưu tính kế đưa ra sách lược đối chiến, nhưng với cục diện này thì ngay cả một đứa con nít cũng có thể đánh thắng trận, cần chi phải bày mưu tính kế, sách lược đối chiến gì chứ, chẳng qua là y sợ bọn họ động tay động chân trong lãnh thổ của y.

Phòng ngừa người đồng hành, lại phòng nghiêm mật như vậy, còn đối với người ngoài lại như lợn bị che mắt, không nắm rõ toàn cục, quả thực là cực kỳ vô dụng.

“Nhìn nhầm y rồi.” Tề Chi Khiêm lắc đầu, đáy mắt lạnh lẽo, nếu y sớm biết rằng Nam Vực vương tuy có thành công to lớn nhưng lại là kẻ hữu dũng vô mưu, y nhất định sẽ không liên minh với tên đó làm lãng phí thời gian vàng ngọc của mình.

“Trong nước có biến động như thế mà lại bỏ mặc, dẫn quân đi đánh U thành, quả là đã đánh giá quá cao năng lực của y rồi.” Sở Hình Thiên ngẩng đầu nhìn một áng mây trắng trôi lơ lửng trên bầu trời, trầm giọng nói.

Nước có thể nâng thuyền và cũng có thể lật thuyền, đạo lý đơn giản như vậy mà y còn không hiểu. Nếu mất lòng dân thì cho dù chiếm được toàn bộ thiên hạ này, sớm hay muộn gì cũng sẽ mất mà thôi. Đã không

quay về trấn an lòng dân lại còn cố đánh một trận mà vừa nhìn vào đã thấy có vấn đề. Xem ra Nam Vực vương không xong trận này rồi, không thuận theo lẽ trời.

Hai người lại nhìn nhau một lần nữa, không hề nói gì, chậm rãi xoay người bước nhanh đi, lúc này nên tính toán một con đường khác.

Phía sau hai người, là một vùng trời xanh mây trắng với ánh mặt trời sáng lạn.

Mà lúc này, tình hình chiến đấu lại xuất hiện diễn biến mới, Thánh Thiên Vực vốn vẫn dẫn đầu mấy vạn người cố gắng hết sức chống cự với Nam Vực vương, vào buổi chiều hôm đó đã treo ấn soái bỏ đi. Chỉ còn lại hổ phù bị bỏ giữa lều tướng quân, còn người đã hoàn toàn biến mất không tung tích.

Thánh Thiên Vực vừa biến mất thì mấy vạn tinh binh dưới trướng y cũng lập tức tan biến không còn chút dấu vết, vậy là con đường phía trước của Nam Vực vương hầu như không có ai ngăn cản.

Lúc này, hai mươi vạn binh mã cuối cùng của Thánh nữ vẫn án binh bất động rất cục cựa hành động. Đội quân này bày trận ở phía trước Triệu thành và Phượng thành chống lại bốn mươi lăm vạn binh lính của Nam Vực vương.

Phía sau Phượng thành chính là U thành, nếu Phượng thành thất thủ thì coi như lãnh thổ của Thánh nữ cũng mất sạch.

Ráng đỏ ánh lên phía cuối chân trời, ánh sáng đỏ rực như sao băng, làm cho người ta nhìn thấy mà hoa mắt, thần trí mê mẩn, màu lửa đỏ, đó là màu sắc của máu.

Đại chiến, ở gần ngay trước mắt.

Dưới lưỡi đao chém giết không ngừng của Nam Vực vương, trước thời điểm xảy ra trận chiến định đoạt thắng bại, đột nhiên trong lãnh thổ của Nam Vực vương phát sinh chuyện chấn động đất trời. Cũng không biết là hôm trước, hôm qua hay là hôm nay, nhưng chỉ trong phút chốc một thế lực khác đột nhiên trỗi dậy mạnh mẽ, mệnh danh Chân Mệnh Thiên Tử, đã chiếm toàn bộ năm tòa thành, dẫn theo mười vạn binh mã, đi qua nơi nào cũng đều ra tay cứu giúp vô cùng nhân hậu, anh minh, hiền đức. Dân chúng ở năm tòa thành kia đều cúi đầu xưng thần, coi là chủ nhân thực sự của họ.

Người mang long mệnh thực sự đã xuất hiện, trong phút chốc như gió cuốn thẳng lên trời, thế lực này giống như gió lốc mạnh mẽ thổi đến, bao trùm toàn bộ thế lực của Nam Vực vương. Có tin tưởng, nghi ngờ, trầm mặc, chờ đợi, đủ mọi cảm xúc bao phủ trong lòng dân chúng đang chống lại Nam Vực vương.

Tuy nhiên ngay cả khi cảm xúc hỗn loạn như vậy nhưng thế lực này đã nhanh chóng càn quét lãnh thổ của Nam Vực vương. Từ những thành trấn nhỏ gần bên sông Cửu Khúc Long cho đến Bạch thành đều cảm lá cờ thù hình con rắn, thế lực này hiện đang tiến về phía Bình thành với tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Thiên hạ này, gió mây biến hóa cực nhanh, làm người ta không kịp nhìn rõ.

Sau khi chiếm được Vũ thành, Bạch thành đã bắt đầu tiến tới gần tòa thành lớn nhất là Bình thành, chưa tới mười dặm nữa chính là Bình thành – quốc đô của Nam Vực vương. Lúc này trong đại sảnh dinh phủ của một tòa thành, đám người Độc Cô Tuyết, Vân Kinh, Phi Lâm, Mặc Ngân đang ngồi vây quanh, Độc Cô Tuyết chỉ vào mấy tấm bản đồ trên bàn, trầm giọng nói: “Trước mắt, Bình thành chỉ có bốn vạn binh mã, không có gì đáng lo ngại, ngày mai công thành sẽ đánh sâu vào cửa thành phía Đông, đây chính là điểm yếu nhất của Bình thành.”

Mặc Ngân gật đầu đáp: “Không thành vấn đề, chúng ta đang làm mọi việc rất tốt.” Độc Cô Tuyết nghe vậy ừ một tiếng, bốn vạn binh mã đang bị cầm ghet đối đầu với hơn mười vạn binh mã, trận này không có gì cần phải tri hoãn. Trầm mặc trong giây lát, đầu ngón tay Độc Cô Tuyết di chuyển, chỉ vào phía sau Bình thành, một thành gần với Tuyết sơn nói tiếp: “Nhưng phía sau nó gần với thánh địa Tuyết Sơn, ở đó Bình quận vương đang nắm mười vạn binh mã, hiện tại bọn chúng cách chúng ta hai trăm dặm.

Bình quận vương chính là chú ruột của Nam Vực vương, có công lập ngôi khi y mới lên làm vua, nên được ban cho một vùng đất tự quản, cho phép nắm giữ mười vạn binh lực toàn là binh lính dũng mãnh, gan dạ. Nếu so với mười một vạn dân chúng bình thường tự tạo thành quân đội trong tay bọn họ thì hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Nhưng mà mười dặm so với hai trăm dặm, chỉ cần bọn họ vào thành trước một bước, đến lúc đó cho dù Bình quận vương có tới cứu viện thì mọi thứ cũng đều khó nói trước được.

“Yên tâm, ta đã bố trí chướng ngại vật hoàn hảo rồi, ít nhất là việc giữ chân y một ngày thì không thành vấn đề.” Tiểu Hữu nói với vẻ mặt nghiêm túc. Độc Cô Tuyết nghe vậy liền gật đầu, một khi đã như vậy thì không còn gì phải lo lắng.

Bên cạnh Phi Lâm vẫn im lặng, đột nhiên lười biếng xoay người nở nụ cười, nhìn Vân Kinh ngồi bên cạnh, lúc này bụng cô đã khá lớn, cười cười: “Việc này có gì e ngại chứ, chúng ta đã có Chân Mệnh Thiên Tử ở đây rồi, mười vạn binh lính nhỏ bé kia cũng dễ như trở bàn tay mà thôi.”

Vừa dứt lời, mấy người ngồi trong đại sảnh chợt trầm mặc sau đó đồng loạt nở nụ cười.

Vân Khinh đưa tay vuốt ve bụng nửa cười nửa không nhìn Độc Cô Tuyết. Chân Mệnh Thiên Tử, thật khổ vì Độc Cô Tuyết dám truyền những lời này ra ngoài, nàng mà là Chân Mệnh Thiên Tử gì chứ.

“Ta nói nàng là gì thì nàng chính là thế.” Độc Cô Tuyết thấy vậy giương mi lên, vẻ mặt cuồng vọng, vươn tay ôm lấy Vân Khinh đặt trên đùi hắn, nhẹ nhàng vuốt ve bụng Vân Khinh, sâu thẳm trong đáy mắt của hắn là sự dịu dàng vô tận.

Vân Khinh đặt tay mình lên tay Độc Cô Tuyết, tựa vào cổ hắn, mỉm cười: “Thánh vật thật kia biết tìm ở đâu.” Thế lực của Thánh nữ Nam Vực thờ phụng Thánh Nữ và Bà Sa song thụ, còn thế lực Nam Vực vương lại thờ phụng rắn. Ngày ấy ở tẩm cung Nam Vực vương, cô đã thấy trên những thân cột và những vật trang trí bên trong đều điêu khắc hình rắn, lời đồn đại, truyền bá có thể nói dối để lập thành, nhưng đến lúc có người thật sự muốn cô đưa con rắn kia ra, đòi yết kiến thánh vật của Nam Vực vương thì cô biết tìm ở đâu!

Vân Khinh vừa nói dứt lời, ba người Phi Lâm, Tiểu Hữu, Mặc Ngân liền nở nụ cười.

Tiểu Hữu liền rút một con rắn nhỏ màu hồng trong tay áo ra, đi đi lại lại trước mặt mọi người, vẻ mặt tươi cười đắc ý. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu lên thân con rắn nhỏ màu hồng kia, dưới ánh sáng rực hiện ra một màu xanh, là do có người sơn quét một lớp màu hồng lên mình con rắn kia.

Thánh vật đang trong tay bọn họ lúc này, dùng để đường đường chính chính ngồi trên thân phận Chân Mệnh Thiên Tử, thật ra chỉ là một con rắn lục được quét màu hồng lên mà thôi.

Tất cả mọi người đều biết thánh xà của Nam Vực vương chính là một con rắn màu hồng, nhưng mà hình dáng như thế nào thì chưa có ai nhìn thấy. Cũng giống như mọi người, dân chúng của Nam Vực vương chưa từng nhìn thấy, cho nên càng dễ dụ dỗ bọn họ. Thêm nữa vì Vân Khinh nhân hậu, lại có nhiều người dân vốn là người của Nam Vực vương làm thuyết khách, khiến tân Chân Mệnh Thiên Tử này lưu truyền rộng rãi hệt như thần tiên giáng trần, so với tên Nam Vực vương tàn bạo kia thì đương nhiên không nói chơi rồi.

Độc Cô Tuyết nhìn Tiểu Hữu lấy con rắn nhỏ ra chợt cảm thấy buồn cười, rắn màu hồng kia biết đi tìm ở đâu. Ở đây hắn đã có con tiểu hồng xà toàn thân đỏ au một màu rồi, chỉ đáng tiếc là nó không phải màu hồng.

“Giả làm thật thì thật cũng thành giả, thật làm giả thì giả cũng thành thật.” Phi Lâm lắc đầu cười to.

“Tất cả chỉ là tính kế sách tạm thời, chờ đến lúc chúng ta thực sự đánh vào Bình thành, thì vật thật tự nhiên sẽ đợi chúng ta.” Mặc Ngân nhìn con rắn trong tay Tiểu Hữu vừa cười vừa nói. Độc Cô Tuyết nghe vậy gật đầu, vẫn là Mặc Ngân hiểu hắn.

“Đúng rồi, tỷ tỷ, Mộ Ải và Tiểu Tả đã đi đâu rồi, sao vẫn chưa tìm thấy bọn họ” Vân Kinh nghe Mặc Ngân nói đến kể sách tạm thời, đột nhiên nhớ tới Đinh Phi Tình, phải cất tiếng hỏi.

Sau khi cô bắt đầu mệnh danh Chân Mệnh Thiên Tử giả mạo lừa bịp này, đã phái người đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của Đinh Phi Tình và Mộ Ải, chỉ có điều cô không ngờ là chẳng hề có tin tức gì. Nếu cô không chắc chắn Đinh Phi Tình, Mộ Ải và Tiểu Tả không chết trong trận tuyết lở kia thì đúng là không thể nào yên tâm được.

Phi Lâm nghe vậy nhún vai nói: “Không biết, hơn phân nửa nguyên nhân chắc là gặp được trò vui gì đó, nên ở lại không về rồi.” Uy danh của bọn họ đã lớn như vậy, nếu Đinh Phi Tình và Mộ Ải còn không biết thì không bằng chết quách đi, nhưng hiện tại vẫn không thấy tung tích của bọn họ, vậy chỉ còn một lý do là bọn họ tự nấn ná. Nam Vực vương không có ở đây, Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên, Thánh Thiên Vực, mọi thế lực đối đầu với bọn họ cũng không có mặt, y không nghĩ bọn họ gặp chuyện gì nguy hiểm cả, cho nên lý do duy nhất giải thích có lẽ là bọn họ nửa đường trốn đi chơi rồi.

Vân Kinh nghe Phi Lâm nói thì bất đắc dĩ thì nhìn y, tuy rằng biết sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hơi lo lắng.

“Tốt lắm, tất cả đi chuẩn bị cho ngày mai tấn công Bình thành.” Độc Cô Tuyệt thấy Vân Kinh hơi nhíu mi, liền biết cô lo lắng nên đứng dậy ôm Vân Kinh lên, nói xong câu đó liền bế thẳng cô đến phòng nghỉ ngơi. Lúc cô dưỡng thai, tất cả mọi vấn đề đều giao cho hắc giải quyết hết, cô chỉ cần làm tốt cái danh Chân Mệnh Thiên Tử này và dưỡng thai thật tốt là được rồi.

Phi Lâm thấy vậy chỉ liếc mắt dẽ vẻ khinh thường, còn Tiểu Hữu đang ở bên cạnh y thì vung tay vung chân nói: “Ngày mai bắt được cái ổ của Nam Vực vương, con cũng được làm khai quốc đại tướng quân rồi.”

“Nghĩ đến cũng không tệ lắm.” Phi Lâm nghe vậy cười to. Bên cạnh Mặc Ngân cũng cười nói: “Đại tướng quân, đi thôi, có chỗ chưa chuẩn bị xong kia.” Dứt lời liền bước ra ngoài, y nhất định phải làm đến nơi đến chốn, ngàn vạn lần không được phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Ôm Vân Kinh bước vào phòng, Độc Cô Tuyệt nhẹ nhàng đặt cô trên giường rồi xoay người lấy cho Vân Kinh một chén trà.

Từ sau khi Độc Cô Tuyệt đến, Vân Kinh muốn làm gì đều phải qua tay hắc, hắc sẽ không để Vân Kinh chịu thêm bất kỳ thương tổn nào nữa. Đón lấy chén trà ấm áp từ tay hắc, Vân Kinh nhìn hắc với nét mặt thật dịu dàng, hai tay ôm lấy bàn tay của Độc Cô Tuyệt đang cầm chén trà kia, trong mắt tràn đầy tình cảm sâu

sắc. Độc Cô Tuyết thấy vậy đưa tay lấy lại chén trà, vừa nắm tay Vân Kinh vừa uống cạn chén trà rồi cúi người hôn lên đôi môi đỏ thắm của cô.

Nước trà theo khoe miệng của hai người tràn xuống, cực kỳ triền miên.

Một lúc sau, Độc Cô Tuyết buông Vân Kinh ra, bế bổng Vân Kinh vào bên trong. Hắn đã dặn dò người đặt trong đó một cái thùng tắm lớn, ngày mai tiếp tục xuất binh, không biết khi nào mới có thể tắm rửa, bà đỡ đã nói tốt nhất là nên giữ cơ thể luôn sạch sẽ.

“Ta tự...”

Vân Kinh hơi đỏ mặt nhìn Độc Cô Tuyết đang trừng mắt nhìn cô, đến từ cuối cùng đành phải nuốt xuống, Độc Cô Tuyết này, rất bá đạo.

Cởi bỏ chiếc áo của Vân Kinh để lộ ra da thịt mịn màng, Độc Cô Tuyết thấy bụng Vân Kinh đã lớn hơn nhiều, mới hơn mười ngày mà giống như lớn thêm một vòng, quả nhiên là lớn rất nhanh.

Hắn lập tức ôm lấy Vân Kinh nhẹ nhàng đặt trong dòng nước ấm áp, khẽ hỏi.

“Nàng có mệt không?”

Phi Lâm nói là thai song sinh nên tất nhiên Vân Kinh rất vất vả.

Ngồi ở bên trong thùng tắm, Vân Kinh tựa vào trước ngực Độc Cô Tuyết, nghe vậy chậm rãi lắc đầu nói: “Không mệt chút nào, con chúng ta rất ngoan.” Hai đứa bé này như biết mẹ của nó không ở trong hoàn cảnh bình thường, cho nên mọi dấu hiệu nôn ọe, suy yếu cũng không hề xuất hiện trên người cô, thật là ngoan ngoãn.

Chậm rãi đưa tay vuốt ve bụng mình, Vân Kinh đột nhiên cảm thấy đau xót, hai đứa bé này.

“Không được nghĩ ngợi lung tung, không cho phép nàng nghĩ con chúng ta là quái thai.” Sắc mặt Vân Kinh thoáng lay động, Độc Cô Tuyết liền phát hiện ra ngay, ngón tay hắn khẽ dí lên chóp mũi Vân Kinh, cực kỳ bá đạo.

Vân Kinh nghe vậy nhìn Độc Cô Tuyết thật lâu, rồi gật đầu thật mạnh, con của cô và hắn, cô không thể nghĩ chúng nó không tốt được. Độc Cô Tuyết thấy vậy cúi đầu hôn trên đôi môi đỏ mọng của Vân Kinh, cúi gập người đặt tay trên bụng Vân Kinh, rồi áp mặt mình trước ngực cô. Động tác cực kỳ dịu dàng, hàm chứa tình cảm nồng nàn không thể nói hết.

Vân Khinh cảm thấy trong lòng tràn ngập tình cảm ngọt ngào, sâu lắng, liền đưa hai tay lên vuốt ve mái tóc đen tuyền của Độc Cô Tuyết. Trong phòng thật lặng im chỉ có hơi thở nhẹ nhàng thật ngọt lành.

“Ta đã nói chưa, ta thật sự rất vui mừng.” Vẫn vui mặt trước ngực Vân Khinh, Độc Cô Tuyết đột nhiên lên tiếng phá vỡ không gian tĩnh lặng trong căn phòng ấm áp.

“Không cần chàng phải nói.” Vân Khinh vuốt vuốt mái tóc của Độc Cô Tuyết, khóe miệng tươi cười cực kỳ dịu dàng. Không cần Độc Cô Tuyết nói cho cô biết, cô có thể hiểu được tất cả.

Đưa tay lấy chiếc khăn tắm tinh dầu hoa hồng bên cạnh, Độc Cô Tuyết vừa bắt đầu lau cho Vân Khinh, vừa khẽ lắc đầu rồi ngẩng lên nhìn Vân Khinh, gần từng chữ một: “Ta thật sự rất vui mừng, nàng mang thai con của ta, cho ta có người nối dòng, người ta yêu nhất mang thai con của ta, ta thật sự rất vui mừng.” Nghe Độc Cô Tuyết dùng hai cụm từ ‘ta thật sự rất vui mừng’ liên tiếp để biểu đạt tình cảm của hẳn, sắc mặt Vân Khinh càng dịu dàng hơn, đôi mắt không hề che giấu thâm tình sâu sắc. Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Độc Cô Tuyết. Sao cô không rõ suy nghĩ của hẳn, hoàng gia vô tình, cha mẹ vợ con đều xoay chuyển xung quanh trung tâm quyền lực. Cha mẹ không giống cha mẹ, vợ con chẳng ra vợ con, thứ đem kết nối bọn họ với nhau không phải tình thân mà là quyền lực.

Thế nhưng bọn họ lại được ở bên nhau trong tình cảnh này, không vì quyền lợi, không vì vinh hoa phú quý, chỉ vì yêu đối phương, chỉ vì có thể cùng nắm tay nhau đi đến cùng. Chỉ vì đơn thuần là tình yêu, tình cảm như vậy có được thực không dễ dàng, cảm xúc của Độc Cô Tuyết còn sâu nặng hơn nhiều so với cô.

“Ta cũng giống như chàng.” Giọng nói mềm mại thốt ra từ đôi môi đỏ mọng kia, nhẹ nhàng mà đầy tình cảm thâm sâu, Vân Khinh khẽ hôn lên mặt Độc Cô Tuyết.

Cô thật lòng cảm ơn ông trời, đã để cô được gặp hẳn, để cho bọn họ có thể yêu nhau, cho cô mang thai đứa con nối dõi cho hẳn, kéo dài sinh mệnh của hai người, đây là phúc phận gì, là may mắn nào mà lại lớn lao đến thế.

Năm ngón tay luồn qua mái tóc đen của Độc Cô Tuyết, mái tóc này cũng như con người của Độc Cô Tuyết, kiên cường mà dứt khoát. Độc Cô Tuyết cầm lấy bàn tay của Vân Khinh, mười ngón quấn quýt lồng vào nhau.

Cả căn phòng tràn ngập không khí ấm áp.

“Hiện tại, ta cũng rất hứng thú.” Lúc mười ngón tay lồng vào nhau, Độc Cô Tuyết đột nhiên thốt ra một câu.

Vân Khanh ngỡ ngàng sau đó thấy đôi mắt Độc Cô Tuyết nhìn xuống phía dưới, nhìn chăm chú vào nước, Vân Khanh hiểu ngay lập tức, khuôn mặt thoáng ửng hồng giống như ánh nắng chiều chạng vạng. Kéo tay mình lại, Vân Khanh đỏ bừng mặt, vừa giật lấy chiếc khăn trong tay Độc Cô Tuyết vừa nói: “Chàng không đứng đắn.”

Tuy rằng bọn họ đã là vợ chồng, nhưng những tình huống như vậy rất ít gặp cho nên ngay cả Vân Khanh dù lãnh đạm cũng phải đỏ mặt.

“Ta tắm rửa cho Vương hậu của ta tại sao lại không đứng đắn.” Bàn tay của Độc Cô Tuyết tránh tay của Vân Khanh, với tay đổ một giọt tinh dầu hoa, sau đó thuận theo đường cong kia trượt xuống phía dưới. Nước thật ấm áp nhưng cơ thể cô lại càng ấm áp hơn. Nằm lấy bàn tay cô đặt lên bụng, bàn tay hần chà nhẹ qua da thịt mịn màng, từng chút từng chút một, vô cùng nhẹ nhàng mà cẩn thận, tỉ mỉ, một chỗ cũng không chừa. Bàn tay hần hơi thô ráp nhưng lại hết lòng tắm rửa, lau chùi cho Vân Khanh.

Bàn tay qua bao cơn sinh tử lướt trên da thịt trắng ngần, để lại những vết hồng nhàn nhạt, trong làn hơi nước bốc lên lại càng kiều diễm.

Vân Khanh mang thai nên không còn là cô gái thanh xuân e thẹn nữa, mà đã thực sự trở thành một thiếu phụ thành thực, do đó cơ thể như nở rộ, đó lại là một sự kiều diễm chết người càng nhìn càng mê mẩn.

Khẽ nuốt nước bọt xuống, Độc Cô Tuyết đột nhiên cảm thấy đây là một loại khổ hình, một loại khổ hình chỉ nhằm vào mình hăn mà thôi. Đã lâu không được gần gũi với Vân Khanh, nhưng bây giờ cô lại đang mang thai, hăn cũng không dám làm gì cả, Vân Khanh đã chịu nhiều cực khổ khi mang thai rồi, không thể có một chút sai lầm nào nữa.

Vân Khanh nhìn ánh mắt nóng bỏng lạ thường nhưng bàn tay lại tương đối an phận của Độc Cô Tuyết, chỉ khẽ nhắm mắt lại, nghiêng đầu tựa vào thành của thùng gỗ, khóe miệng khẽ cười như có như không. Nỗi khổ của Độc Cô Tuyết cũng là nỗi khổ của cô, cô đương nhiên biết.

“Cút.” Trong không khí nóng rực đó, đột nhiên Độc Cô Tuyết gầm lên giận dữ, cực kỳ tức giận.

Vân Khanh nghe vậy vội mở mắt ra, hết sức ngạc nhiên, có người khác ở trong này sao?

Liếc mắt nhìn thật nhanh tình cảnh trước mắt, Vân Khanh liền nở nụ cười, chỉ thấy Điều Nhi đang ngồi xổm bên cạnh thùng nước tắm của cô, gương nanh múa vuốt đối đầu với Độc Cô Tuyết. Còn ở bên kia cái thùng, con tiểu Hồng Xà đang chuẩn bị trườn từ mép thùng xuống, lặn vào trong nước, lại bị Độc Cô Tuyết tóm được cái đuôi, giữ chặt ở trong nước. Chỉ thấy mặt mày Độc Cô Tuyết xanh mét ném con tiểu Hồng Xà đi, đồng thời

tung một đấm về phía Điêu nhi, ra tay không chút lưu tình. Xem ra hắc nhất định muốn đem lửa giận trong lòng đồng loạt trút lên hai tên tiểu tử phá đám kia rồi.

Điêu nhi lắc mình bỏ chạy nhanh như chớp, Độc Cô Tuyết thấy vậy hừ lạnh một tiếng, nhưng tiếng hừ lạnh của hắc còn chưa kịp nuốt xuống, bên cạnh con tiểu Hồng Xà bị hắc ném ra xa đã tính lủi vào thùng nước lẩn nữa. Cánh tay hắc lại vung lên, con tiểu Hồng Xà lại lần bị ném ra xa, nhưng cùng lúc này Điêu nhi lại trở về đứng bên cạnh cái thùng. Trong phút chốc, sắc mặt Độc Cô Tuyết trở nên cực kỳ khó coi.

Vân Kinh thấy vậy không nhịn được cười không ngừng, tốc độ của Điêu nhi và tiểu Hồng Xà đều là hàng đầu.

Tiếng cười khẽ và tiếng mắng đầy tức giận hòa vào nhau trong căn phòng nhỏ ấm áp, ngoài cửa sổ bóng tối dần dần buông xuống, bóng đêm, đang từ từ tiến đến.

Ngày mai, Bình thành đang chờ bọn họ, Thánh nữ Nam Vực cô làm đủ rồi, ngày mai sẽ sửa thành làm Nam Vực vương.

Hết chương 143

Chương 144 – Nam Vực Vương

Những cơn gió đầu hạ nhẹ nhàng ủa tới mang theo hơi nóng hầm hập, luồng nhiệt nóng bức đã giăng giăng khắp trời. Hai đội quân hùng hậu đang đóng quân bên ngoài Bình Thành, hai quân đối đầu, khí thế bùng bùng càng làm thời tiết ngày hạ thêm nóng bỏng.

Bên ngoài Bình thành Độc Cô Tuyết và Vân Khinh suất lĩnh hơn mười vạn binh mã, dàn quân xếp thành hình chữ nhất oai nghiêm canh giữ bức tường thành cao cao kia. Tuy không có quân trang tươm tất nhưng khí thế cũng không thua kém gì quân đội chính thống. Dưới ánh nắng vàng chiếu rọi một hàng vũ khí lóe lên những tia sáng lạnh lạnh, càng làm nổi bật thêm màu vàng của ánh dương sáng chói, một luồng chính khí và sát khí đang dần cuộn cuộn dâng lên.

Không có tiếng la hét xông trận, cũng không có âm thanh đánh nhau người chết ta sống, tất cả mọi sự chuẩn bị tấn công đều chưa tỏ rõ bất kỳ tác dụng, hơn mười vạn binh lính lẳng lặng đứng sừng sững bên ngoài tường thành.

Đám người Độc Cô Tuyết, Vân Khinh và Phi Lâm phóng ngựa lên vị trí tiên phong, lúc này toàn quân đã xếp hàng ngay ngắn bên ngoài Bình thành, lạnh lùng nhìn tất cả mọi thứ ở trước mắt.

Cửa đông Bình thành đối mặt với hơn mười vạn đại quân đang tấn công chẳng những không cài then khóa chốt đóng cửa thật chặt, chuẩn bị các cách thức tốt nhất để trấn thủ thành, mà ngược lại tỏ thái độ rất khác thường là mở rộng cửa thành. Trong Bình thành lúc này chỉ còn lại mấy vạn binh lính của Nam Vực vương, tay cầm binh khí lạnh lẽo, xếp thành một đội ngũ hình vuông đứng bên ngoài Bình thành, nhưng không hề che chắn cánh cửa thành đang rộng mở kia chút nào.

Tại cửa thành, một đám đông dân chúng Bình Thành chen chúc nhau đứng ở cửa thành, không tiến cũng không lùi, thậm chí còn có người chen ra khỏi cửa thành đứng ở một góc tường thành, giống như đang chuẩn bị xem một màn kịch. Hai quân giao chiến mà dân chúng lại tập trung ở một nơi hiểm nguy rình rập thế này, đây là lần đầu tiên hãn được chứng kiến trên chiến trường, Độc Cô Tuyết thấy vậy, ngược lại cảm thấy tấn công thì không ổn. Lúc xưng vương hãn đã dùng cái danh nhân nghĩa đạo đức để dấy binh bình loạn, nếu lúc này lại xua binh tấn công dân chúng thì sẽ làm mất dân tâm. Kế hoạch muốn xưng hùng, xưng bá trên lãnh thổ

Nam Vực vương của hắc chẳng phải là xong rồi sao. Cho nên, Độc Cô Tuyết quan sát thấy tình hình như vậy chỉ đành án binh bất động mà thôi.

Trên bức tường thành của Bình thành, một người phụ nữ lớn tuổi mặc y phục hoa lệ đang ngồi cao cao trên đó, chỉ thấy trên đầu bà ta đội một chiếc mũ miện long xà, mặc phượng bào màu tím vàng, gương mặt đã có nếp nhăn, nhìn qua tất nhiên tuổi tác đã khá lớn nhưng lại ung dung, đẹp đẽ, quý phái lạ thường, nét mặt yên ả, nghiêm trang, người tầm thường thật không tài nào sánh được.

“Tiểu thư, đó là Thái hoàng thái hậu Tử Giang.” Y Thủy đi đến bên Vân Kinh, thấp giọng lên tiếng.

Thái hoàng thái hậu Tử Giang là bà nội của Nam Vực vương, đương nhiên bà ta vẫn có sức ảnh hưởng tương đối lớn trong lãnh thổ của Nam Vực vương, ít nhất thì đám dân chúng như Y Thủy vừa nhìn thấy cách phục sức của bà thì đã biết bà ta chính là nhân vật hàng đầu đó. Độc Cô Tuyết nghe thấy vậy vẻ mặt hơi lạnh xuống, tình hình lúc này lại như thế, xem ra hắc đã quá xem thường nhân vật ít có tiếng tăm này rồi. Nếu bà ta không phải là một người cực kỳ can đảm và dũng cảm thì hiện tại nào dám mở rộng cửa thành nghênh đón kẻ địch như vậy.

“Chúng dân nghe rõ ta nói, hôm nay vương tôn của ta bị nghi ngờ không phải là huyết thống Nam Vực vương, không phải là Chân Mệnh Thiên Tử, vương tôn ta hiện nay lại đang ở trên lãnh thổ Thánh nữ xa xôi, không kịp trở về giải thích với chúng dân, nay phản quân lại kéo quân vây thành, tình hình hết sức nguy ngập, bản cung không thể không tự mình xuất đầu lộ diện, giải tỏa mọi sự ngờ vực của chúng dân.”

Giọng nói trong trẻo mà hùng hồn vang vọng trong khắp vùng đất trời rộng lớn, Thái hoàng thái hậu Tử Giang ngồi trên đầu tường thành, cúi đầu thản nhiên nhìn đám đông bên dưới, có hơn mười vạn phản quân trong đó có binh mã của chính mình đồng thời cũng có rất nhiều dân chúng tầm thường. Vung tay áo bào lên, Thái hoàng thái hậu Tử Giang nghiêng người đứng lên, đưa mắt nhìn xuống đám người Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đứng bên dưới, bà ta vừa bình tĩnh lại không kém phần sắc bén nâng tay chỉ vào đám người Vân Kinh, cao giọng cất lời: “Các người tuyên bố Thánh nữ của các người mới là người mang dòng máu chính thống của Nam Vực vương, là chân mệnh thiên tử và có được sự ủng hộ của thánh vật chúng ta. Hôm nay ta lấy danh nghĩa Nam Vực vương đời thứ ba mươi bảy ra thề, chỉ cần các người giao thánh vật Nam Vực vương ta ra, thì Tử Giang ta sẽ mở rộng cửa thành, cung nghênh Thánh chủ đời thứ nhất.

Giọng nói đồng đặc mạch lạc vang lên như chuông đồng truyền ra xa xa khiến đất trời đều vang vọng những đợt hồi âm.

Bên ngoài Bình thành, trong nháy mắt mười vạn binh dân bá tánh theo sát sau Độc Cô Tuyết và dân chúng đang chen chúc ở cửa thành đều lặng ngắt như tờ. Tất cả bọn họ đều kiểng chân nhìn về phía Vân Kinh và Độc Cô Tuyết lặng lẽ chờ đợi đáp án.

Mà binh lính đi theo Vân Kinh thì ngoài trông ngóng ra còn có cả vẻ mặt hưng phấn, tiểu thư bọn họ, đương nhiên là Chân long thiên tử thật, việc này vốn không cần phải bàn cãi gì.

Vô số ánh mắt trong phút chốc đều tập trung về phía đám người Vân Kinh.

Độc Cô Tuyết nghe thấy vậy đôi mày khẽ nhíu lại, hay cho Thái hoàng thái hậu Tử Giang, biết rõ không thể đánh lại binh mã của bọn họ, nên bà ta cho dứt khoát rộng mở cửa thành, tuy không có bất cứ một hành động chống cự nào, nhưng chỉ một chiêu thế này đã biến tất cả ưu thế của bọn họ thành vô ích, bà ta chỉ dùng lời mà đã khống chế được bọn họ, nếu lúc này mà cậy mạnh tấn công, tất nhiên sẽ làm mất lòng dân. Phải biết rằng hãn có thể thuận lợi đánh thẳng một đường chiếm lĩnh nhiều thành trì đến vậy, đều dựa vào việc có được lòng dân. Nếu chỉ công kích mạnh mẽ mà không có sự ủng hộ của người dân, thì sớm muộn gì hãn cũng không làm nổi Nam Vực Vương. Đó chính là lý do tại sao ngay từ đầu hãn không dùng sức để công kích, mà là lấy sự tự nguyện của dân chúng để hạ thành.

Nếu như hãn sử dụng binh lực mà có hiệu quả y hệt thì hãn đã sớm thực hiện rồi, thật không ngờ đằng sau Nam Vực vương còn có một nhân vật lợi hại như vậy. Lúc này Độc Cô Tuyết hừ lạnh một tiếng nói: “Chỉ sợ người không đủ tư cách.” Vừa nói vừa khẽ vẩy tay, ra hiệu với Phi Lâm đứng bên cạnh.

Phi Lâm thấy vậy vẻ mặt hơi biến đổi, xoay người chậm rãi đi đến bên chiếc nhuyễn kiệu nho nhỏ được quân thiết kỵ của Độc Cô Tuyết nâng quá đỉnh đầu, những tấm rèm đỏ son bao quanh bốn phía chiếc nhuyễn kiệu, dưới ánh mặt trời chiếu rọi trông cực kỳ chói mắt.

Toàn bộ dân chúng thấy vậy đều nín thở chăm chú quan sát từng hành động của Phi Lâm, đó chính là thánh vật của Nam Vực Vương, là thứ cả đời bọn họ đều chỉ nghe kể chứ chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến.

Mà lúc này Độc Cô Tuyết, ngón tay khẽ nhúc nhích, hãn giấu một đoạn thép nhỏ vô cùng sắc bén trên đầu ngón tay, nếu Thái hoàng thái hậu Tử Giang đã dám nói như vậy đương nhiên bà ta vẫn còn chiêu kế tiếp.

Thái hoàng thái hậu Tử Giang đứng trên tường thành cao cao, nghe những lời ấy của Độc Cô Tuyết lại thấy hành động của Phi Lâm, đôi mày hơi nhíu lại, bà ta nhanh chóng vung tay lên, lập tức có ba người mặc áo

choàng đỏ, mới trông qua thì hòa thượng không giống hòa thượng đạo sĩ không ra đạo sĩ lần lượt bước ra từ sau lưng bà, đó chính là những vị quan tư tế của Nam Vực vương.

Ba quan tư tế đứng ba góc vây quanh một chiếc bàn ngọc màu trắng bạc đang cung kính nâng trên tay, một chiếc khăn màu cam phủ trên chiếc bàn ngọc nhìn rất đẹp mắt. Độc Cô Tuyệt vừa thấy vị trí đứng của ba người kia, đôi mày khẽ nhíu lại, vậy là chúng đã chặn kín tất cả các hướng có thể đánh lén thánh vật kia.

“Thánh vật của Nam Vực vương ta là Long xà vốn trời sinh có màu hồng nhạt, tốc độ nhanh như bay, nọc độc là thứ đứng đầu trong ngàn vạn loại độc, từ bay lên trời cho đến lặn dưới đất, không gì là không làm được. Hôm nay Thái Hậu ta vời thánh vật ra cho chúng dân tiếp kiến, chứng minh Vương tôn của ta rốt cuộc có phải là Chân Mệnh Thiên Tử thật sự hay không.” Giọng nói cao vút truyền vào không trung, Thái hoàng thái hậu Tử Giang đưa tay kéo cái khăn trùm trên chiếc bàn bạch ngọc lên, cướp lấy cơ hội lộ ra thánh vật trước Độc Cô Tuyệt, đây cũng chính đòn sát thủ của bà ta.

Chỉ thấy đó là một con rắn nhỏ màu hồng phấn nhạt trông thật sáng bóng, nó nằm trên chiếc bàn ngọc màu trắng bạc, đầu và đuôi quấn cùng một nơi, hơi ngóc đầu lên, chiếc lưỡi thò ra thụt vào, cực kỳ xinh đẹp.

Ngàn vạn dân chúng bên dưới vừa nhìn thấy không khỏi trợn to hai mắt, yên lặng nhìn chăm chăm con rắn nhỏ màu phấn hồng kia.

Mà trên tường thành, lúc con rắn nhỏ màu phấn hồng vừa xuất hiện, một vị đại tư tế liền vận chương lên ngang ngực, bảo vệ toàn bộ khu vực xung quanh con rắn nhỏ màu hồng phấn, nội lực hùng hậu dồn ép lên bầu không khí xung quanh phát ra âm thanh vù vù.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy thần sắc trên mặt không biến đổi chút nào, từ nơi sâu nhất trong đáy mắt nổi hiện lên một tia âm trầm, hẳn không có một cơ hội âm thầm ra tay.

Thái hoàng thái hậu Tử Giang thấy vậy, khẽ chum môi huýt một tiếng, con rắn nhỏ màu phấn hồng đột nhiên bay vọt lên không trung, tốc độ còn nhanh hơn cả tên bắn. Nó lượn mình một vòng trên bầu trời, hoàn toàn phơi bày thân mình màu hồng phấn của nó, cùng lúc đó ba đại tư tế cùng liên kết với nhau áp sát lên, đồng loạt điểm một bước lên mặt đất, bay lên hộ vệ xung quanh con rắn nhỏ màu phấn hồng.

Chỉ thấy con rắn nhỏ màu phấn hồng bay lên giữa không trung, ánh mặt trời vàng rực chiếu rọi trên thân mình nó, ánh sáng dường như xuyên thấu qua thân mình khiến cho toàn bộ cơ thể nó biến thành trong suốt. Sắc hồng phấn dưới ánh mặt trời giống hệt một khối thủy tinh hảo hạng phát ra thứ ánh sáng ngọc ngà trong suốt, cực kỳ lóa mắt.

“Thánh vật của Nam Vực vương ta mấy đời chỉ sinh con một, cho tới bây giờ cũng chỉ có một con, thánh vật sáng trong như ngọc lưu ly, dưới ánh mặt trời toàn thân hoàn toàn trong suốt. Chính là thánh vật diệu kì nhất mà thần linh ban cho Nam Vực vương ta, phù hộ cho thế lực Nam Vực vương ta mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.”

Giọng nói cao vút vang vọng trong không gian, ngàn vạn dân chúng đang nhìn chăm chăm vào thánh vật, bọn họ từ trước đến giờ nào đã được tận mắt nhìn thấy thánh xà, lúc này chỉ nhìn một cái họ đã vừa hưng phấn, lại vừa sùng bái, từng người từng người một nối tiếp nhau quỳ xuống, dập đầu bái lạy con thánh xà màu phấn hồng kia.

Thái hoàng thái hậu Tử Giang thấy vậy, hạ cánh tay đang giơ cao xuống, nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Khinh ở bên dưới đang lặng yên không lên tiếng, cao giọng nói: “Mời lấy thánh vật của các ngươi ra. Thái hoàng thái hậu Tử Giang ta nói lời sẽ giữ lấy lời, chỉ cần các ngươi có thánh xà giống thánh vật của ta như đúc, thì Tử Giang ta sẽ đích thân nghênh đón quân chủ.”

Vừa nói đến đây bà ta dừng lại một lát sau đó dùng vẻ mặt nghiêm trang, thay đổi giọng điệu lạnh lùng quát to: “Nhưng mà, nếu các ngươi không có thánh vật, lừa gạt vô số dân chúng của Nam Vực Vương ta, làm dơ bẩn thanh danh Chân mệnh Thiên tử của Nam Vực vương ta, thì Tử Giang dù sức yếu thể cô cũng tuyệt đối không bỏ qua cho các ngươi, Nam Vực vương ta là dòng dõi chính thống không thể tha thứ cho sự nhơ nhuốc này.”

Giọng nói kiên quyết, rõ ràng lại cực kỳ hợp tình hợp lý.

Trong nháy mắt, ngàn vạn dân chúng đang quỳ rạp trên mặt đất và mấy vạn binh mã của thế lực Nam Vực vương cùng hơn mười vạn binh mã tụ tập dưới ngọn cờ của Vân Khinh và Độc Cô Tuyết, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Độc Cô Tuyết và Vân Khinh.

Huyệt thống Nam Vực Vương không thể tha thứ cho việc bị bôi nhọ.

Vân Khinh vẫn trầm mặc nghe đến đó, liền liếc sang Độc Cô Tuyết đứng bên cạnh một cái, thật không ngờ toàn thân thánh xà lại là một màu phấn hồng trong suốt như vậy, quả thật là hiếm có trên đời. Ban đầu bọn họ chỉ nghe nói thánh xà có màu hồng phấn không thể ngờ trong đó lại còn điều thần kỳ đến thế, bây giờ phải làm sao cho tốt đây.

Bọn họ dùng một con rắn nhỏ được sơn lên một màu phấn hồng, bình thường thì không thể nhìn ra được là giả, nhưng lúc này sao có thể mở miệng bảo nó có màu hồng trong suốt thì nó sẽ có màu hồng trong vắt thật, có lẽ cũng chỉ có thể hiện ra một màu xanh sáng bóng mà thôi.

“Gừng càng già càng cay.” Phi Lâm vờ nâng chiếc bàn đặt con rắn giả kia lên, vừa kéo dài thời gian vừa chậm rãi tiến lên, đồng thời hạ thấp giọng nói.

Bọn họ lấy lòng dân làm cớ, bà ta liền lấy ý dân trả đòn, lại làm cực kỳ hoành tráng, khiến bọn họ không bắt được dù chỉ một chút sơ hở, bị bà ta nhắm trúng, quả nhiên lợi hại.

Chậm rãi bưng chiếc bàn bước lên, Độc Cô Tuyết, Phi Lâm, Mặc Ngân, Vân Kinh và tất cả mọi người, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, phải xử lý thế nào mới có thể lật ngược được thế cờ này đây?

Đôi mày nhíu lại, Vân Kinh ngồi trên chiến xa, nâng tay xoa xoa mi tâm, tiểu hồng xà vẫn đang quấn tròn trên cổ tay cô trông giống hết một chiếc vòng bằng hổ phách đỏ tươi, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào khiến nó bức bội tinh giắc, nó lập tức ngóc đầu lên hít vào một hơi.

“Thái hoàng thái hậu Tử Giang, thánh xà chính là thánh vật mà thần linh ban cho các người, vốn là muốn các người làm việc vì dân chúng, ra sức làm thiên hạ thái bình, các người lại tự giữ thánh vật, tàn bạo nhẫn tâm, ức hiếp dân lành, vì lợi ích của bản thân mình mà giết hại dân chúng. Vậy dù các người cho bây giờ có thánh xà trong tay, cũng chẳng có tư cách cai quản Nam Vực.”

“Trời tạo nghiệt có thể sống, tự tạo nghiệt không thể sinh tồn, thần linh có thể ban cho các người, chẳng lẽ không thể ban cho chúng ta hay sao. Cai trị thiên hạ phải lấy dân làm gốc mới có được sự hưng thịnh.” Trong không gian lặng im, giọng nói Mặc Ngân lạnh lạnh vang lên xé tan cả bầu không khí, vòng qua lợi thế của Thái hoàng thái hậu Tử Giang, chuyển thẳng sang hướng khác.

Trong khoảnh khắc những lời này vừa thốt ra khiến vô số dân chúng gật đầu tán đồng.

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu Tử Giang vẫn không hề thay đổi, bà ta cao giọng nói: “Một khi đã như vậy, mời các vị lấy thánh vật ra, bản cung thực sự muốn xem xem Thánh nữ Nam Vực sao lại có thể trở thành Chân mệnh Thiên tử của Nam Vực Vương ta.”

Từng lời từng lời dồn ép người còn chưa dứt, một vệt sáng màu đỏ đột nhiên lóe trên nền trời, một thứ gì đó vọt vào trong không trung bắn thẳng tới con rắn nhỏ màu phấn hồng nằm trên chiếc bàn ngọc màu trắng bạc kia.

Ba đại tư tế lập tức biến sắc, tập trung toàn bộ tâm trí chuẩn bị vung tay đánh ra. Nhưng đúng vào khoảnh khắc bọn họ tập trung tinh thần nhìn lại, sắc mặt trước đã biến đổi nay lại thay đổi thêm lần nữa. Bàn tay vừa mới vung ra ngay tức khắc chuyển sang một hướng khác, tránh khỏi thứ ánh sáng màu đỏ vừa mới phóng đến, trên gương mặt bọn họ hiện lên vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Thứ ánh sáng màu đỏ xuyên qua không trung, đáp xuống chiếc bàn ngọc màu trắng bạc kia đương nhiên chính là tiểu hồng xà.

Chỉ thấy tiểu hồng xà vờn quanh trên chiếc bàn ngọc, trừng mắt nhìn chăm chăm con rắn nhỏ màu phấn hồng ở trước mặt. Con rắn nhỏ màu hồng phấn kia vốn đang vênh vào tự đắc, đột nhiên nhìn thấy tiểu hồng xà mới phóng lên, ngay lập tức nó giống hệt chuột gặp phải mèo, liền nằm úp sấp xuống thân mình run rẩy dữ dội ngay cả nhúc nhích một chút cũng không dám.

Cùng lúc đó, vẻ mặt đang vênh vào tự đắc của Thái hoàng thái hậu Tử Giang cũng đột nhiên ngẩn ra, những lời vừa mới đến bên miệng đã phải vội vàng nuốt xuống.

Ở bên dưới Độc Cô Tuyết vừa nhìn thấy, lập tức vung tay lên ra hiệu với Phi Lâm, Phi Lâm thuận thế ấn con rắn hoa hòe kia xuống bàn, không để ai kịp nhìn thấy nhanh chóng thu nó vào trong y phục, rồi thuận tay xốc chiếc rèm lụa vây xung quanh chiếc bàn kia lên, để lộ ra một chiếc bàn trống không chẳng có thứ gì, thoạt nhìn giống như con tiểu hồng xà là phóng lên từ chiếc bàn ngọc kia.

“Phì phì.” Tiểu hồng xà khè khè vài tiếng với con rắn nhỏ màu phấn hồng kia, lập tức đôi mắt của con rắn hồng biến thành cực kỳ tuyệt vọng, nhưng vẫn lê thân mình run lẩy bẩy bò tới bên cạnh tiểu hồng xà, đưa đầu dâng tới tận miệng tiểu hồng xà.

Mà tiểu hồng xà vừa thấy vậy lập tức nhe nanh cắn một cái xuống cổ con rắn nhỏ màu hồng phấn, nó bắt đầu hút nọc độc và máu của con rắn kia.

Đám người thuộc thế lực Nam Vực vương vừa nhìn thấy vậy, đều kinh hoàng đến ngẩn người, bọn họ đứng tại chỗ trơ mắt nhìn một cảnh vô cùng trang nghiêm đó.

“Thái hậu Tử Giang, bà còn gì để nói không?” Giọng nói lạnh như băng xé tan không gian, khóe miệng Độc Cô Tuyết chậm rãi cong lên thành một nụ cười. Rắn là loài luôn tỏ thái độ phục tùng hoàn toàn với bậc vương giả, dù biết rõ là chết, cũng không thể không tự dâng đầu lên.

“Trời ban thưởng vua của thánh xà, là đại phúc của Nam Vực ta.” Giọng nói lạnh như băng của Độc Cô Tuyệt vừa dứt, ba vị đại tư tế đứng trên đầu tường thành đột nhiên nâng chiếc bàn màu trắng bạc có tiểu hồng xà lên cao, quỳ xuống vô cùng kích động.

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu Tử Giang đứng ở đầu tường thành trong phút chốc tái nhợt cả đi, liên tục lui về phía sau vài bước, trong khoảnh khắc bà ta như già đi mấy tuổi, nhìn chăm chăm con tiểu hồng xà mà không nói nên lời.

Vua của Thánh xà, thân mình đỏ rực, giống như chiếc vòng mã não màu đỏ máu, sinh trưởng trên đỉnh Thánh sơn, hành tung khó dò, không rõ tung tích, đó mới thực sự là nguồn gốc ban đầu của Thánh xà.

Những điều này được ghi lại rất rõ ràng trong điển tịch tổ tiên truyền lại cho Nam Vực vương, dân gian không thể biết được nhưng hoàng tộc lại hiểu rất rõ chuyện này.

Trong tiếng xô xao kích động, con tiểu hồng xà sau khi vút xác con rắn nhỏ màu phấn hồng kia thì phóng đi như một tia chớp quay về trên tay Vân Khinh, trực tiếp quấn tròn trên cổ tay cô.

Vân Khinh thấy vậy, chậm rãi nâng cánh tay lên, dưới ánh mặt trời vàng tươi, sắc đỏ rực tỏa sáng trên cánh tay trắng nõn trông cực kỳ diễm lệ.

Trong khoảnh khắc đất trời chìm đắm trong không gian tĩnh lặng, vạn vật dường như không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ còn lại cánh tay giơ lên cao cao của người ngồi trên chiếc chiến xa kia.

“Cung nghênh Thánh chủ.” Ba vị đại tư tế thấy vậy, lập tức vung áo bào lên, bắt đầu hành lễ bái lạy Vân Khinh từ trên tường thành.

Dân chúng bên dưới không hiểu tình hình, chỉ nhìn thấy động tác của ba vị đại tư tế trên tường thành cao cao, lại nhìn thấy Thái hoàng thái hậu Tử Giang vẫn chưa lên tiếng ngăn cản, trong nháy mắt tiếng hoan hô của dân chúng như sấm vang chớp giạt bắt đầu tỏa ra khắp đất trời, ngàn vạn dân chúng dập đầu quỳ lạy.

“Thánh chủ! Thánh chủ!” Từng đợt, từng đợt âm thanh tung hô lan truyền đi rất xa như thủy triều dâng tràn, trong đám đông dân chúng đều hạ thấp nửa người bái lạy, Vân Khinh và Độc Cô Tuyệt ngồi ngay ngắn trong xe ngựa thật giống như hạc trong bầy gà.

Tình hình chuyển biến trong nháy mắt, từ hoàn cảnh vô cùng xấu giờ biến thành danh chính ngôn thuận, thật sự là Chân mệnh Thiên tử, sự việc thay đổi cũng quá nhanh rồi.

Vân Kinh vuốt ve tiểu hồng xà trong tay, cô chưa từng nghĩ rằng con rắn nhỏ này lại có một lai lịch bất ngờ như thế. Tuy rằng tiểu hồng xà thật sự có chút mạnh mẽ, chỉ qua mấy ngày là nó bắt đầu dám cắn ngược lại khắc tinh của loài rắn là Điều nhi.

Vuốt ve tiểu hồng xà trên cổ tay, Vân Kinh nhìn hàng vạn dân chúng đang cúi đầu quỳ lạy trước mắt mà khẽ lắc đầu, chỉ dùng một con rắn lại quyết định ai có được vương quyền, thật là vô lý. Thiên hạ này là thiên hạ của kẻ mạnh chứ không phải là thiên hạ của loài rắn, Nam Vực này có sự tôn kính mù quáng với tín ngưỡng như thế, nếu cô có thể ngồi vững trên vương vị chắc chắn sẽ từ từ loại bỏ tập tục xấu này mới phải.

“Nhóc này hôm nay lập được công lớn rồi.” Khuôn mặt Phi Lâm lúc này tràn đầy nét cười, núi mòn, biển cạn, ngờ hết lối, liễu rậm, hoa thưa lại gặp làng^(*), không tốn một binh một tốt lại có được vương vị, nếu sớm biết sẽ thế này thì còn bày mưu tính kế làm gì nữa, cứ trực tiếp bắt nó ném ra là được rồi.”

(*) Câu thơ này nằm trong bài Du sơn Tây thôn của Lục Du, ý nói về hy vọng. Có 2 câu rất nổi tiếng:

Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (Trời đất tận cùng tưởng rằng không thấy lối, Thấp thoáng trong bóng hoa bóng liễu, lại thấy một thôn làng)

“Vào thành.” Độc Cô Tuyệt ngồi trên lưng ngựa vung tay lên, tiếng quát lạnh vang vọng tận chân trời.

Dân chúng đang vây chặt bên cửa thành nghe vậy nhanh chóng lui sang hai bên để lộ ra cánh cửa thành trống trải và con đường rộng thênh thang. Cùng lúc đó bốn năm vạn binh mã của Nam Vực vương canh giữ bên ngoài thành cũng lập tức xuống ngựa lui về sau nghênh đón Vân Kinh vào thành.

“Bệ hạ của ta, mời người.” Độc Cô Tuyệt thấy vậy xoay lại hơi khom người với Vân Kinh đang ngồi trên chiến xa, khóe miệng nở một nụ cười thật tươi. Hôm nay, Vân Kinh là chính, hẳn là phụ, đáng dấp phải làm cho thật giống.

Vân Kinh thấy vậy mỉm cười nhìn Độc Cô Tuyệt gật gật đầu.

Hắn vung bàn tay to lớn lên, hơn mười vạn binh mã xếp hàng chỉnh tề, hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng tiến vào Bình thành, thiết kỵ dàn trải khắp nơi, dân chúng tung hô nghênh đón Thánh chủ.

“Bệ hạ, có tin tức.” Còn chưa đi vào cửa thành, Mặc Ngân đột nhiên đón được một con bồ câu đưa thư từ không trung bay đến, vừa đọc bức thư, sắc mặt y lập tức thay đổi.

“Bình quận vương cách chúng ta chưa tới mười dặm.” Trong phút chốc sắc mặt Độc Cô Tuyệt thật nặng nề, sao có thể thế được?

Hôm qua còn cách hơn hai trăm dặm mà hôm nay chỉ còn có mười dặm, chẳng lẽ bọn chúng lại biết bay sao?

Vân Kinh và Phi Lâm nghe thấy vậy cũng cùng nhướng mày, sắc mặt đang hân hoan vui sướng ngay lập tức nghiêm trang lại, chỉ còn cách mười dặm, nếu bọn họ nhớ không lầm thì Tiểu Hữu đã bố trí vật cản cách đây hai mươi dặm, nhưng Bình quận vương lại đến nhanh như vậy, chẳng lẽ cái bẫy do Tiểu Hữu xếp đặt không hề có tác dụng gì.

Những vật cản mà Tiểu Hữu chuẩn bị bọn họ đều đã xem qua, chúng cực kỳ tinh xảo và kỳ diệu, nhưng bọn chúng đã vượt qua nhanh như vậy, xem ra người tới cực kỳ hùng mạnh vượt qua khỏi dự tính của bọn họ.

“Nhanh chóng vào thành, chuẩn bị chiến đấu.” Độc Cô Tuyết quát lạnh một tiếng, lập tức phóng ngựa chạy vào Bình thành, chỉ có mười dặm, khoảng cách gần như vậy, gần đến mức chỉ cần một luồng hơi thở là hai quân có thể quay giáo vào nhau, bọn họ chỉ có hơn mười vạn tân binh đối đầu với hơn mười vạn quân binh tinh nhuệ của Bình quận vương.

Vừa lúc này còn là một bầu không khí ồn ào, sôi sục thế mà trong nháy mắt bỗng trở nên thật tĩnh lặng, kẻ địch đã đến rồi.

Mà lúc này trên lãnh thổ Thánh nữ, Nam Vực vương đang chiến đấu bất phân thắng bại với Thánh Tông.

Tại Vũ Thành, trong lều tướng quân của Nam Vực vương.

“Bệ hạ, Thánh Tông đã lùi ra sau mười dặm, đang bắt đầu hạ trại.” Quý tướng bước vào trong đoàn người, nhanh chóng báo tin.

Nam Vực vương mặc giáp sắt nhìn bản đồ trước mặt, sau khi gật gật đầu, lạnh lùng nói: “Áp sát chặt khiến chúng không có cơ hội nghỉ ngơi, trong ngày mai nhất định phải chiếm lấy Đô thành.”

Mị tướng đứng bên cạnh nghe thế hơi trầm ngâm một chút sau đó nói: “Bệ hạ, không thể chỉ vì thấy cái lợi trước mắt mà xông vào, ba mươi vạn binh mã của Thánh Thiên Vực không thể nào lại tan tác nhanh như vậy, phải cẩn thận đề phòng bọn chúng vẫn còn âm mưu chờ phía sau.”

Nam Vực Vương nghe Mị tướng nói thế lập tức nở một nụ cười lạnh lẽo khó hiểu, sắc mặt hiện rõ một sự khinh thường: “Nếu nội bộ của bọn chúng đã đi đến nước này, thì chắc chắn sẽ không trợ giúp lẫn nhau, lúc này không điều binh đánh thẳng vào trung tâm thì khi nào mới ra tay.”

Quỷ tướng và Mị tướng vừa nghe, sắc mặt đều tươi tỉnh trở lại, hai người đưa mắt liếc nhìn nhau một cái, khoe miệng cũng nở một nụ cười lạnh. Bại trận đến thế, quả là bọn chúng khinh thường họ là kẻ đần độn không thể nhận ra được bọn chúng đang lục đục nội bộ có phải không. Được, các người nếu đã thua trận đến thế, thì chúng ta lập tức tiến công, các người đã tự dùng hai tay đem non sông gấm vóc này dâng cho chúng ta, nếu không lấy thì thật nực cười.

Thế lực Thánh nữ và thế lực Nam Vực vương đã kiềm chế lẫn nhau rất nhiều năm, thế cân bằng này không hề bị phá vỡ là vì hai bên đều không lộ ra sơ hở, bình thường đều thăm dò và quan sát hành động của đối phương. Nhưng lần này vì Thánh Thiên Vực có âm mưu khác cho nên thế lực của Thánh nữ bị chia thành hai nửa. Dùng bốn mươi vạn binh mã của bọn họ trấn áp hai mươi, ba mươi vạn binh mã kia, thì chúng sao có thể là đối thủ của bọn họ được.

Nếu đã vậy thì sao bọn họ lại không tấn công chứ? Đám người kia định dùng kế dụ địch xâm nhập, mượn đao giết người, nhưng mà bọn họ lại là đao, nếu có giết thì cũng là giết kẻ khác.

Rốt cuộc ai là bọ ngựa, ai là ve, kẻ nào là chim sẻ thì cũng không phải là chuyện bọn chúng muốn nói là được, chẳng có ai là kẻ ngốc ở đây cả.

“Trước hết, đem toàn lực tiêu diệt Thánh Tông, chiếm lĩnh U thành, rồi sau đó mang binh quay ngược lại đánh với ba mươi vạn đại quân của Thánh Thiên Vực. Thánh Thiên Vực y cứ nghĩ rằng sẽ đem chúng ta gói lại như bánh tét sao, thống nhất Nam Vực, suy nghĩ viễn vông.” Quỷ tướng cười lạnh một tiếng nói.

Nam Vực vương nghe thấy cũng gật đầu cười âm trầm. Mị tướng cũng khẽ gật đầu sau đó lại nhíu mày nói: “Bệ hạ, tình hình thế lực trong nước của chúng ta lúc này cũng không ổn lắm, chúng ta không thể mất đi hậu phương được.” Phải hiểu rằng thế lực Nam Vực vương mới thực sự là gốc rễ của bọn họ.

Nam Vực vương nghe thấy vậy sắc mặt chợt lóe lên một sự tàn độc, sao y lại không hiểu chuyện này chứ, nhưng trước mắt đang có một cơ hội hiếm có khó tìm để thâm tóm thế lực Thánh nữ, nếu lui binh chỉ sợ sau này sẽ không thể có cơ hội tốt như vậy. Một cuộc chiến y đã đánh tới nước này, trong khi nội bộ Thánh Thiên Vực và Thánh Tông đang đấu đá lẫn nhau, y là đang ngồi mát ăn bát vàng, nếu bỏ qua thì thật không cam lòng.

“Toàn lực tiến công, trong vòng ba ngày phải chiếm được U thành.” Trong đáy mắt Nam Vực vương hiện lên sắc thái tàn nhẫn, ác độc, thời cơ chỉ cần hơi sơ sẩy một chút sẽ vụt mất. Nếu muốn trở thành bá chủ một phương, thì không thể quá rụt rè, e sợ. Trước tiên chiếm lấy U thành, tiêu diệt thế lực Thánh Tông còn sót lại, sau đó kết thúc Thánh Thiên Vực. Đến khi y thống nhất được thế lực Thánh nữ sẽ điều binh quay về tiêu diệt

đám quân lính phản loạn trong nước, nếu muốn đạt được tất cả thì nhất định phải vượt qua một bước này trước.

“Rõ.” Quý tướng và Sĩ tướng nghe thế, liền biết Nam Vực vương đã hạ quyết tâm, đồng loạt cao giọng đáp rồi xoay người bước vội ra ngoài.

“Muốn chiếm lấy thế lực của ta sao, hừ, thật nực cười.” Giọng nói lạnh như băng truyền ra từ trong lầu tướng quân, lập lòe trôi trong một tình thế vô cùng hỗn loạn.

Những cơn gió đầu hạ càng lúc càng nóng bức, luồng hơi ẩm nóng đang dần bao phủ khắp non sông.

Gió mây vần vũ, sắc trời đổi thay, hơn mười vạn đại quân của Độc Cô Tuyệt còn chưa tiến hết vào Bình thành thì từ xa xa khói bụi mịt mù nổi lên cuồn cuộn, mười vạn binh mã của Bình quận vương đã đến.

Hết chương 144

Chương 145 – Gặp lại

Cờ trận bay phấp phới, gót sắt cuốn theo từng lớp bụi dày đặc che phủ cả không gian, thế tấn công ào ạt như thác đổ.

Độc Cô Tuyệt thấy thế tấn công của Bình quận vương quá nhanh, tiếng vó ngựa chinh tề, đồng loạt, quả là những tinh binh có tố chất đã được huấn luyện nhuần nhuyễn, lập tức nghiêm sắc mặt, nhanh chóng giương tay đưa ra vài dấu hiệu, ghì cương ngựa lại, không tiến vào thành nữa mà quay đầu ngựa đi ra phía ngoài thành. Tất cả người ngựa bọn họ không thể vào trong thành lúc này, vậy thì đành hạ quân ở bãi ngoài thành vậy.

Vân Khinh thấy vậy giơ tay lên, dừng chiến xa lại, định quay đầu đi cùng Độc Cô Tuyệt. Độc Cô Tuyệt nghe tiếng động, có vẻ hiểu được hàm ý của Vân Khinh, không hề quay đầu chỉ trầm giọng quát: “Trong thành giao cho nàng, ngoài thành để cho ta”. Dứt lời, tay vung lên ra hiệu, mang theo mấy vạn binh lính vẫn chưa kịp vào thành, bắt đầu ở ngoài thành triển khai trận thế.

Những mũi tên sắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo, nhắm thẳng vào Bình quận vương đang phóng vội đến.

Vân Khinh nghe vậy khẽ cắn môi, cô hiểu ý Độc Cô Tuyệt, ngoài thành rất nguy hiểm, với tình trạng của cô hiện giờ tới đó đã không giúp được gì, có thể còn trở thành trở ngại. Chiến trường là chiến trường, không phải khu vui chơi, tư tình nhi nữ. Hít sâu một hơi, Vân Khinh cắn răng, sắc mặt vô cùng bình tĩnh hướng phía trước vung tay lên, dẫn theo mấy vạn binh sĩ còn lại đã vào trong thành, nhanh chóng bắt đầu bố trí trận thế phòng thủ. Nếu ngoài thành Độc Cô Tuyệt không thể chống lại được, thì địa lợi của tòa thành này chính là thứ duy nhất bọn họ có thể dựa vào. Thời gian không còn bao nhiêu nữa, cô không thể lãng phí được.

Phi Lâm vẫn đi bên cạnh Vân Khinh, thấy vậy khẽ gật đầu. Thời điểm mấu chốt thế này mà có thể hiểu được bản thân nên làm gì, và nên làm thế nào, thì đó mới là nền tảng để trở thành bá chủ, mới có thể đứng ở giữa thời loạn vẫn vững vàng đứng thẳng không nghiêng, không ngã, không cần dựa vào ai, không liên lụy ai cũng không để cho ai liên lụy đến mình. Vân Khinh, càng ngày càng trưởng thành.

“Yên tâm”. Phi Lâm khẽ cười, vẻ mặt trầm tĩnh, thấp giọng nói với Vân Khinh một câu, phóng ngựa dẫn một đội binh mã đi về bên kia tường thành. Tên Độc Cô Tuyệt ấy không phải là kẻ vô dụng, tuy rằng hấn ở Nam

Vực thật sự không có danh tiếng gì, cũng không thể tạo thế bức người, nhưng chỉ cần dựa vào năng lực của chính bản thân hẳn cũng đủ rồi.

Vân Kinh nghe vậy ngẩng đầu khẽ liếc nhìn Phi Lâm đang rời đi, giữa nét mặt hiện lên sự kiên định, không nói gì, nhanh chóng bắt đầu bố trí mọi việc.

Ngoài thành, Độc Cô Tuyết triển khai đội hình xếp thành một hàng dài, một thân áo giáp đen khoác trên người, thêm áo choàng màu đỏ đen bay phần phật trong cơn gió nhẹ đầu hạ, phóng ngựa đứng lên đầu hàng, sắc mặt lạnh lùng, khí thế mạnh mẽ tỏa ra, thâm hàn mà âm trầm.

Xa xa khói bụi cuồn cuộn bốc lên, một khắc trước còn cách xa mấy dặm, nhưng trong khoảnh khắc đã cách trận thế của Độc Cô Tuyết không đến một dặm.

Dẫn đầu là một lá cờ phần phật trong gió, trên lá cờ ấy có thêu một con rắn màu hồng nổi bật. Thiết kỵ màu gỉ sét vẫn duy trì được trận doanh ngay ngắn trật tự, trong tình thế vô cùng vội vã mà vẫn không có chút sơ hở nào cả. Quả thực rất hoàn mỹ.

Mà dẫn đầu là một người nhìn qua khoảng sáu mươi tuổi, khuôn mặt chữ quốc^(*), tóc bạc rất ít, nét mặt rất minh mẫn, một thân chiến giáp, nhìn qua cực kỳ cường tráng, hẳn chính là Bình quận vương.

^(*) Chữ Quốc: 国, ý chỉ sự vương vấn, chính trực.

Nhưng lúc này thần sắc trên mặt Bình quận vương lại hết sức khó coi, mặt xanh mét, sát khí tỏa ra như bão táp, chẳng hề thua kém Độc Cô Tuyết.

Tên sắt đen thui dưới ánh mặt trời tỏa ra khí lạnh lẽo như băng giá, nhắm thẳng vào đội thiết kỵ đang chạy đến như diên của Bình quận vương, trận địa đội tân binh của Độc Cô Tuyết đã sẵn sàng đón địch.

Mà ở phía sau, Vân Kinh bước lên tường thành trên cao, lạnh lùng nhìn xuống chiến trường, ở trên đầu tường thành là một hàng mũi tên sắc nhọn từ trên cao hướng xuống bên dưới, dưới ánh mặt trời tỏa ra luồng sáng lạnh lạnh.

Vô số dân thường trong thành vội vàng lui lại phía sau, không ai nói chuyện, không ai kêu gào, không ai khóc lóc ồn ào, im lặng như chốn không người. Tân vương của họ đã ở trong này, người là thần thánh của họ, không ai có thể đủ sức đấu với người, cho nên họ chỉ cần lui ra sau là được, chỉ cần để lại tiền phương cho Vương của họ là được, Vương của họ bách chiến bách thắng.

Vô số dân chúng tin tưởng điều này, cho nên không hề rối loạn. Nhưng chính nhờ sự sùng bái hoang đường như vậy mà trước hết đã chữa lại cho Vân Kinh một con đường trống trải, bởi vậy chỉ trong thời gian ngắn ngủi như này mà đã nhanh chóng hoàn thiện được thể trận phòng ngự trong thành.

Ngoài thành, tay Độc Cô Tuyết đang đưa lên, chỉ cần người của Bình quận vương ở phía trước tiến thêm một bước thôi thì sẽ vào trong tầm bắn của đội tân binh hãn. Bình Quận vương mang binh một mình tiến vào Bình thành với ý đồ bức cung – chính là tử tội, không cần phải nhiều lời.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời càng trở nên chói mắt, ánh sáng khúc xạ trong không khí, thời tiết thật đẹp. Giữa mênh mang ánh sáng khúc xạ, ngàn vạn người nín thở mở to mắt nhìn chăm chú vào cánh tay đang giơ lên cao của Độc Cô Tuyết, chỉ cần cánh tay hơi động một chút thôi, họ sẽ biến nơi này thành một biển máu.

“Họ.” Một loạt tiếng ghim ngựa gấp gáp nổi lên, Bình quận vương vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo ghim ngựa đứng ở ngoài tầm bắn của đội quân Độc Cô Tuyết, đôi mắt già nhú lại, trên mặt mang theo sát khí dào dạt quét mắt qua trận thế của Độc Cô Tuyết, rồi ngẩng đầu nhìn Vân Kinh đứng trên tường thành cao cao.

Mà mười vạn binh lính đi theo sau ông ta cũng đồng loạt ghim cương ngựa lại, không chút hỗn loạn, vô cùng tề chỉnh trật tự.

Độc Cô Tuyết thu hết mọi thứ vào trong mắt, đáy mắt xẹt qua một tia sắc lạnh. Đội binh mã này thật mạnh, so với mấy chục vạn binh mã của Nam Vực vương mà hãn đã gặp qua còn mạnh hơn hãn một bậc, đúng thật không thể coi thường.

“Bình quận vương, nay quốc gia ta đã có Chân Long Thiên Tử thực sự, kẻ con dân như ngươi còn không mau tiến lên lễ bái, nếu không sẽ bị coi như quân phản loạn, tru di cửu tộc.” Cao cao trên tường thành, người đứng đầu trong tam đại tư tế trầm giọng quát to, giọng nói hùng hậu truyền đi rất xa, truyền về bốn phương tám hướng trong khắp đất trời này.

“Tru di cửu tộc.” Lời tư tế vừa dứt, tân binh trong ngoài tường thành đồng loạt rống to, tiếng của hơn mười vạn người đồng loạt vang lên giống như một tiếng sét đánh vào giữa không trung, kinh động tứ phương.

Mũi tên tỏa ánh sáng lạnh, dây cung càng kéo càng căng.

“Không thể ngờ được, Nam Vực Thánh nữ thế mà còn có tài làm vương Nam Vực ta.” Bình quận vương nhìn Vân Kinh một thân cao quý đứng thẳng trên tường thành, nắm tay đặt ở bên người kêu lên rằng rắc.

“Chân Long Thiên Tử, bất luận xuất thân”. Độc Cô Tuyết lạnh mắt đảo qua, hùng hồn thốt ra tám chữ.

Bình quận vương vừa nghe sắc mặt càng thêm trầm như nước, khóe miệng khẽ động định phản bác, lại không biết vì sao đột nhiên nuốt trở lại, hơi khom người về phía trước. Độc Cô Tuyết thấy cảnh này trong đáy mắt phát ra sự hung hiểm, tay phải của Độc Cô Tuyết đang định phất xuống.

Ngay tại lúc cánh tay Độc Cô Tuyết chuẩn bị động, trong nháy mắt lúc Bình quận vương khom người xuống, một người bị ông ta che ở phía sau chợt lộ mặt ra. Độc Cô Tuyết vừa đảo mắt quét qua, đáy mắt chợt bất động, năm ngón tay nhất thời cứng đờ, dừng ngay hành động phất tay lại. Giáp trụ màu sắt gỉ, trên đầu mũ sắt cắm hai cọng lông đuôi của một loài chim, đó là trang phục phó tướng bên cạnh chủ soái, mà giáp trụ che chỉ hết một nửa gò má, lộ ra hai bên má quen thuộc. Khuôn mặt kia là Đinh Phi Tình, phó tướng thân tín của Bình quận vương lại là Đinh Phi Tình.

Độc Cô Tuyết liếc mắt thấy vậy, khẽ cau mày.

Đinh Phi Tình khẽ ngẩng đầu, khi nhìn thấy ánh mắt đang trợn trừng nhìn cô của Độc Cô Tuyết, giữa mặt hiện lên vẻ đắc ý lẫn trêu tức, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống.

Độc Cô Tuyết thấy vậy, trong tâm đã khẳng định được, nếu phó tướng của Bình quận vương là Đinh Phi Tình, vậy thì trận này bọn họ thắng chắc rồi.

“Nam Vực ta nay xuất hiện Chân Long Thiên Tử, Bình quận vương chúng tôi nghe được ý trời đã vượt ngàn dặm xa xôi đến đây để lễ bái tân vương Nam Vực, biểu đạt tâm ý của chủ nhân đối với Nam Vực vương – một lòng tận trung.” Tiếng hô tràn đầy cung kính vang lên, một người từ giữa đội ngũ binh lính Bình quận vương bước ra, hướng về Vân Kinh dâng lên một bản tấu sớ.

Vân Kinh nương theo ánh nắng chói mắt nhìn xuống phó tướng của Bình quận vương vừa xuất hiện để dâng tấu sớ bên dưới, ai ngờ lại là Mộ Ai mặt tích đã lâu tìm đâu cũng không thấy. Trong khoảnh khắc Mộ Ai ngẩng đầu nhìn ngược lại Vân Kinh, khóe miệng lộ ra một nét tươi cười – đúng là Mộ Ai.

“Vi thần Bình quận vương bái kiến tân vương Nam Vực.” Lời Mộ Ai vừa dứt, Bình quận vương sắc mặt rất khó coi đi trước làm gương, xuống ngựa, vung tay áo bào lên, tiến lên trước một bước quỳ một gối hành lễ trước mặt Vân Kinh, cất cao giọng.

Sau một câu này của Bình quận vương, mười vạn đại quân đi theo phía sau ông ta trong khoảnh khắc đồng loạt xuống ngựa, cũng quỳ một gối xuống hành lễ với Vân Kinh.

“Khẩu kiến tân vương Nam Vực.” Tiếng hô đồng loạt và chinh tề trong khoảnh khắc chấn trời động đất, mười vạn người hô to, theo gió truyền đi rất xa, truyền khắp mọi ngõ ngách nơi chốn này. Tình thế trong nháy mắt xoay ngược hoàn toàn, từ xung đột vũ trang trở thành hòa bình một mối, chiến trường đầm máu biến thành ngàn dặm ra mắt tân chủ.

“Bình thân! Bình quận vương từ ngàn dặm đến, thành tâm thành ý, bốn vương rất vui”. Sau khi mi sắc có chút dao động, ngay sau đó trên mặt Vân Kinh hiện ra một ý cười lạnh nhạt mà ôn hòa, vươn tay ra tỏ ý như muốn nâng người bên dưới lên.

“Tạ Bệ hạ”. Bình quận vương thâm trầm lạnh lẽo lên tiếng, nhanh chóng đứng lên.

“Bình quận vương, mời”. Độc Cô Tuyết nghe Vân Kinh đáp nhẹ nhàng mà khéo léo, lập tức hướng về phía sau vung tay lên, mấy vạn tân binh ở phía sau ngay lập tức lùi sang hai bên mở ra một con đường rộng lớn.

“Bình quận vương, chúng ta vào hoàng cung cùng nghị sự.” Vân Kinh thấy vậy gật đầu với Bình quận vương ở phía dưới, xoay người xuống tường thành.

Bình quận vương thấy vậy sắc mặt hết sức vặn vẹo, vô cùng dữ tợn bước nhanh vào nội thành.

Chỉ chờ Bình quận vương, Đinh Phi Tình và Mộ Ai vừa qua khỏi, Độc Cô Tuyết ngay lập tức vung tay lên cản không cho mười vạn đại quân của Bình quận vương vào thành. Tình cảnh trong thành lúc này khá hỗn loạn, không kịp bày bố gì nhiều, nếu để đội binh tinh nhuệ như vậy vào thành, đến lúc chúng có ý đồ làm loạn thì bọn họ lấy gì mà ngăn cản, vẫn là để ở ngoài tốt hơn.

Ánh mặt trời chiếu vào cảnh núi non sông nước, cảnh trí hôm nay thật đẹp.

Hoàng cung Nam Vực vương.

“Ôi trời ơi, Linh Đang, muội mang thai từ khi nào? Trời ạ, nhanh nhanh cho tỷ tỷ xem nào”. Đinh Phi Tình ở bên ngoài còn tràn đầy một vẻ uy nghiêm, vừa bước vào đại điện hoàng cung cái liền cởi bỏ mũ giáp, treo lên một vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng ôm chầm lấy Vân Kinh, không ngừng xoay vòng vòng quanh Vân Kinh, trên mặt là vẻ vô cùng vui sướng.

Vân Kinh bị Đinh Phi Tình vừa ôm vừa lượn quanh người liên tục, tốc độ nhanh đến choáng váng, đành phải vươn tay ra giữ chặt Đinh Phi Tình vốn đang nhìn từ trên xuống dưới từng chút từng chút một đánh giá cô, cười nói: “Tỷ tỷ đừng xoay nữa, đầu muội choáng váng luôn rồi.”

Đinh Phi Tình vừa nghe Vân Khinh nói vậy, lập tức dừng lại không dám xoay quanh Vân Khinh nữa, nhìn chăm chăm vào cái bụng đang nhô lên của Vân Khinh, chăm chú giống như muốn nhìn xuyên thấu xem bên trong là thứ gì luôn vậy, liên tục hỏi: “Mấy tháng? Là trai hay gái? Là thai một hay thai đôi? Đã có tên chưa? Tên gì?...”

Các câu hỏi liên tiếp còn chưa dứt, Vân Khinh đột nhiên đưa tay ôm ngược lại Đinh Phi Tình, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, tỷ đã trở lại.”

Đinh Phi Tình nghe vậy mắt nóng lên, ôm lấy Vân Khinh, cố gắng tránh bụng Vân Khinh, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Vân Khinh, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ khiến muội lo lắng.” Cô hiểu ý Vân Khinh.

“Nhưng lại mang đến cho chúng ta một tin vui rất lớn nha.” Phi Lâm đi theo vào, nâng tay liền cho người cùng tiến vào với y – Mộ Ai – một đấm thật mạnh, đồng thời quay đầu nhìn Tiểu Tả và Đinh Phi Tình nói.

Mấy cái tên mất tích tìm hoài không ra này không biết chạy biến đâu mất, không ngờ mới gặp lại đã cho bọn họ một sự kinh ngạc đến thế này đây – thu phục Bình quận vương, việc này đã làm như thế nào chứ?

Mộ Ai bị Phi Lâm đấm một đấm, nháy mắt khoe miệng cười thật tươi đấm một đấm trả lại Phi Lâm, Phi Lâm đưa tay đỡ lấy, hai người đồng loạt lui về phía sau một bước, liếc nhau cười ha ha.

“Đương nhiên rồi, chúng ta là ai cơ chứ. Sư phụ, lần này công lao con lớn lắm đấy. Sư phụ, con đây so với Tiểu Hữu có bản lĩnh hơn đúng không?” Tiểu Tả thích nhất là trêu chọc đùa giỡn, ở trong quân đội đã phải tỏ vẻ thâm trầm quá lâu rồi, lúc này vừa gặp được đám người một nhà Phi Lâm thì tính tình hoạt bát lập tức hồi phục. Vừa nghe Phi Lâm buông lời liền nhảy bắn lên, khoa tay múa chân cười tươi rói, vừa chỉ Tiểu Hữu đứng một bên vừa nói.

Tiểu Hữu nghe vậy lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn Tiểu Tả đang vô cùng hưng phấn.

“Có bản lĩnh? Có bản lĩnh gì nào?” Phi Lâm thấy Tiểu Tả vội vàng khoe thành tích không khỏi bật cười hỏi.

Độc Cô Tuyết theo vào sau vội vàng bước lại đẩy Đinh Phi Tình ra, kéo Vân Khinh ôm vào trong lòng ngồi ở một bên vương vị, nhìn Mộ Ai và Đinh Phi Tình trầm giọng nói: “Ta muốn nghe tường thuật.”

Đinh Phi Tình thấy Độc Cô Tuyết vẫn thích ghen tuông vớ vẩn như vậy, không khỏi cười ha ha, tâm trạng vô cùng tốt.

Vân Khinh bất đắc dĩ liếc nhìn Độc Cô Tuyết một cái, cũng khẽ cười lên.

Tiểu Tả là tên mồm nhanh miệng nhàu, vừa thấy Độc Cô Tuyết, Vân Khinh tỏ thái độ chờ đợi, thế là vội vàng tranh Đinh Phi Tình và Mộ Ai mở miệng trước, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Thì ra ngày đó sau khi bọn họ từ trên Tuyết sơn rơi xuống, lúc rơi xuống đầu Tiểu Tả bị đập vào băng cứng, lập tức hôn mê bất tỉnh. Mộ Ai chỉ biết chút y thuật, không khỏi hoảng hốt, vội vàng cống cậu chạy xung quanh tìm kiếm đám người Vân Khinh, rồi lại lên Tuyết sơn tìm lần nữa, vẫn không thấy tung tích ba người đâu. Trong lòng đoán là ba người họ đã không có vấn đề gì đáng trở ngại, người cũng không thể vô duyên vô cớ mà bốc hơi biến mất hay bay lên trời được, vẫn còn chuyện nghiêm trọng hơn phải lo, bọn họ nóng vội lo cho thương thế của Tiểu Tả, nên ba người lập tức ngày đêm hành trình ra khỏi Tuyết sơn, tìm đại phu cho Tiểu Tả.

Nói đến cũng thật khéo, đại phu nổi danh nhất ở vùng Tuyết sơn này lại là đại phu riêng của phủ Bình quận vương. Đinh Phi Tình và Mộ Ai lập tức trở tài trên đường phố Lam thành, nơi ở của Bình Quận Vương. Bình Quận Vương luôn khao khát người tài đương nhiên sẽ mời họ về phủ tham gia đội ngũ. Mộ Ai và Đinh Phi Tình – nữ cải nam trang – thế là vô cùng tự nhiên trở thành người của vương phủ, do đó việc điều trị cho Tiểu Tả cũng trở thành việc vô cùng hợp lý.

Bởi vì Đinh Phi Tình lẫn Mộ Ai chưa từng xuất đầu lộ diện ở Nam Vực, người biết đến cũng không nhiều, do đó khi ở trong phủ Bình quận vương cũng chẳng khiến người ta nghi ngờ lấy một chút.

Thương thế của Tiểu Tả rất nặng, máu tụ trong đầu không tan, đại phu quả thật rất có bản lĩnh, chỉ dùng thuốc làm cho máu tụ chậm rãi tan ra.

Đinh Phi Tình và Mộ Ai vì lo lắng cho thương thế của Tiểu Tả, cho nên cho dù biết Vân Khinh và Phi Lâm đại náo kinh thiên động địa trong phạm vi thế lực Nam Vực vương cũng không thể phân thân đi trợ giúp gì được. Ngược lại biết tình hình ba người đã bình an vô sự nên đã có thể bình tâm lại, an tâm ở trong phủ Bình quận vương trị liệu cho Tiểu Tả.

Chạy chữa suốt mấy tháng liền, Tiểu Tả tỉnh lại cũng mới được mấy ngày. Vừa tỉnh lại là đã muốn bỏ của chạy lấy người, nhưng lại nghe được tin tức Vân Khinh dưới sự giúp đỡ của Độc Cô Tuyết muốn xưng vương Nam Vực. Bình quận vương vô cùng coi trọng diễn tiến của tin tức này, mà ba người nghe chuyện cũng không vội rời đi, ở lại yên lặng xem xét tình hình. Cứ thế yên lặng xem xét mãi cho đến giai đoạn Vân Khinh tấn công tới U thành, Bình quận vương muốn khởi binh chống lại. Thủ hạ của Bình quận vương toàn là quân tinh nhuệ, Đinh Phi Tình và Mộ Ai đều biết rõ. Xét về binh mã của Vân Khinh và Độc Cô Tuyết không cần nghĩ cũng biết đó là một đội quân rách nát chấp vá, thời điểm này mà không giúp thì lúc nào mới giúp đây, thế là ba người bắt đầu ra tay.

Bản thân Bình quận vương không có nhược điểm gì, nhược điểm duy nhất chính là con trai của lão, yêu con hơn cả mạng mình, nắm được con lão thì cần lo gì đến chuyện Bình quận vương không nghe lời chứ.

“Đủ thủ đoạn.” Mặc Ngân nghe vậy giơ ngón tay cái lên với Mộ Ai và Phi Lâm, mặt cười tươi rói.

Phi Lâm cười cười nhìn Tiểu Tả nói hết nửa ngày khát nước đang bụng chén trà uống một ngụm, chậm rãi nói: “Người nói công lao người lớn, nhưng ta nghe này giờ thì thấy người có làm gì đâu.”

Tiểu Tả vừa nghe được vài câu đã nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh lớn tiếng nói: “Nếu không phải lúc con ngã xuống bị va vào đầu, làm sao bọn họ có thể tới phủ Bình quận vương được, rồi làm sao có thể bắt chẹt Bình quận vương như vậy được. Tất cả là nhờ con bắt đầu thì các người mới có kết quả này chứ. Tại sao không phải là công lao của con lớn nhất chứ, thiếu gia, người quá bất công”.

Phi Lâm, Vân Khinh, Đinh Phi Tình, Mặc Ngân, Mộ Ai liền phá ra cười, trong khoảnh khắc, chính điện hoàng cung Nam Vực tràn ngập tiếng cười.

“Được, được, công lao người lớn nhất.” Nói xong Phi Lâm bước ra phía trước, xoa xoa đầu Tiểu Tả, trong mắt hiện lên sự ấm áp. May mắn là không sao, nếu có sao nhất định y sẽ tính hết tội lên tên đầu sỏ Thánh Thiên Vực.

Tiểu Tả thấy vậy quay lại khẽ ôm thắt lưng Phi Lâm, cười cợt: “Không sao, không sao sư phụ à, con phúc lớn, mệnh lớn”.

Nhất thời kích động, Tiểu Tả cũng không phân biệt được rõ ràng, lúc thì gọi là thiếu gia lúc thì gọi sư phụ loạn cả lên.

Tiểu Hữu đứng một bên vẫn chưa hề nói một lời, hiếm có khó tìm, lạnh lùng buông một câu: “Chức tướng quân của ta, ta không thềm so đo ban tặng cho người đấy.”

Tiểu Tả vừa nghe vậy lập tức trừng mắt, nhảy dựng lên: “Cái gì mà ban tặng, ta là danh chính ngôn thuận, ta muốn làm Thượng tướng quân.”

Trong chính điện tiếng cười rộn rã, có tên Tiểu Tả dở hơi này thì làm sao mà thiếu được tiếng cười kia chứ.

Trong không khí cười đùa như vậy, chỉ có Độc Cô Tuyết sắc mặt âm trầm trừng mắt nhìn Vân Khinh, Vân Khinh nắm chặt tay Độc Cô Tuyết, trên mặt là ý cười dào dạt, vô cùng dịu dàng, nhẹ nhàng xoa xoa hai má Độc Cô Tuyết, trong mắt có xin lỗi, nhiều hơn nữa là sự dịu dàng triu mến.

Cô không cho Tiểu Hữu nói mọi việc với hân, là vì sợ hân lo lắng. Không ngờ rằng hân vẫn không thềm để ý đến tính mạng mình, lao ra khỏi cung thứ ba chạy đi cứu cô. Nếu nói cho hân biết tất cả những chuyện cô đã trải qua thì chỉ sợ Độc Cô Tuyết đã lao ngay ra khỏi nơi đó mà không chờ đợi thêm chút nào nữa hết. Độc Cô Tuyết hiểu ý của Vân Khinh, nhưng cho dù hiểu thì hiểu đó, khí giận trong lòng vẫn không cách nào trấn áp. Hung hăng nhéo tay Vân Khinh một cái, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nếu để ta phát hiện nàng còn dối gạt ta bất kỳ điều gì nữa, nàng cứ chờ đó cho ta, hừ.”

“Không đâu.” Vân Khinh dịu dàng cười với Độc Cô Tuyết, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Độc Cô Tuyết thấy Vân Khinh nhanh chóng đáp ứng hân, chỉ đành hừ mạnh một tiếng, khí giận đã tiêu tán bớt, bàn tay lại vỗ vào má Vân Khinh.

Vân Khinh cũng không giãy dụa, nắm chặt tay Độc Cô Tuyết, quay đầu nhìn Mộ Ải, Đinh Phi Tình và Tiểu Tả: “Làm liên lụy đến mọi người rồi”.

Không lời nào có thể cảm tạ hết được, dùng lời chỉ bằng thừa, ân tình còn cao hơn cả trời kia, một tiếng cảm ơn làm sao đáp đủ.

“Ngốc nghếch, tỷ tỷ giúp muội thì có gì mà phải kể công.” Đinh Phi Tình nghe vậy cười bước lên phía trước, nựng nựng má Vân Khinh.

Mộ Ải hai tay khoanh trước ngực cười nói: “Ta cũng không phải giúp không công, cô xưng vương ở Nam Vực, việc kinh doanh buôn bán của ta ở nơi này có thể thuận lợi, phát tài lắm nha. Ai cũng có lợi cả.”

“Hám lợi.” Phi Lâm nghe thế quay sang khinh bỉ Mộ Ải một câu.

Mộ Ải ngửa đầu nói: “Như nhau, như nhau”. Dứt lời hai người liếc nhau, lại phá ra cười lần nữa.

Vân Khinh biết Mộ Ải nói như vậy chẳng qua là để cô khỏi nặng lòng chuyện ân nghĩa mà thôi, bất giác nắm chặt tay Độc Cô Tuyết, trong lòng vô cùng cảm động.

“Đúng rồi, còn Bình quận vương kia xử lý thế nào?” Giữa không khí đang vô cùng vui vẻ, Mặc Ngân đột nhiên lên tiếng.

Đinh Phi Tình nghe vậy khẽ nhíu mày một cái rồi nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Người này, dù sao chúng ta cũng nợ người ta một ân tình, nếu có thể thì cho y một cơ hội đi”.

Tuy rằng là ở hai phe đối lập, nhưng đúng là bọn họ còn nợ Bình quận vương.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy khẽ liếc Đinh Phi Tình một cái, lạnh lùng gật đầu: “Đoạt lại binh quyền của y, chức vị quận vương của y có thể giữ nguyên, chỉ cần y không có tâm làm phản thì vinh hoa phú quý cũng không thiếu của y nửa phần.”

Đinh Phi Tình, Mộ Ải, Tiểu Tả là vì giúp bọn hắn nên mới phải phụ người, tất nhiên bọn họ hắn còn áy náy.

Đinh Phi Tình và Mộ Ải nghe thế đồng thời gật gật đầu, thế là ổn rồi.

“Có mười vạn tinh binh này của Bình quận vương, và chúng ta cũng hiện có ba mươi vạn tân binh, giờ đã thống nhất được thế lực Nam vực vương, thậm chí sau này dẫn binh đi thâm tóm thế lực của Thánh Thiên Vực, cũng tuyệt không thể thiếu phần của bọn họ được.” Phi Lâm kéo Tiểu Tả ngồi xuống, mặt tươi roi rói nhìn Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy cũng chỉ cười. Mười vạn binh mã này đến rất đúng lúc, chỉ có dựa vào quân đội tinh nhuệ mới có thể mang đến sự ổn định căn bản cho đất nước.

“Đinh Phi Tình, Phi Lâm, ta, phụ trách chinh đồn tân binh để sáp nhập lại với mười vạn binh mã của Bình quận vương, trong vòng một tháng phải huấn luyện ra được cường binh.” Độc Cô Tuyệt nghiêm mặt, đột nhiên vẻ mặt đầy nghiêm túc ra mệnh lệnh.

“Mộ Ải, Tiểu Hữu, Mặc Ngân phụ trách trong vòng một tháng thu phục tất cả mọi thế lực còn sót lại của Nam Vực vương tiền nhiệm.”

“Tiểu Tả chăm sóc Vân Khinh, phụ trách điều hành trung gian.”

Mệnh lệnh liên tiếp truyền ra, vang lên khắp chính điện hoàng cung Nam Vực.

Ngoài cửa sổ ánh nắng sáng lạn, lá cây bay múa nhẹ nhàng trong gió, ánh mặt trời chiếu rọi trên mặt lá, ánh lên sắc lục trong suốt.

Non xanh nước biếc, thế gian vạn lần biến chuyển.

Thời gian nhoáng lên đảo mắt đã qua một tháng, trận quyết chiến giữa thế lực Nam Vực vương và Thánh Tông đã sắp tới hồi kết.

Hai mươi vạn binh lực của Thánh Tông vốn không phải là đối thủ của bốn mươi lăm vạn binh lực của Nam Vực vương, thêm Thánh Thiên Vực ở bên trong làm khó dễ, càng khiến cho Nam Vực vương đi đến đâu thì các thành trấn nơi đó bị thất thủ, thế tấn công như vũ bão, đuổi tận giết tuyệt. Chống đỡ được một tháng, các

chiến dịch to nhỏ thường xuyên nổ ra không dưới trăm lần, nhưng vì thực lực cách biệt quá xa nên không gắng gượng được nữa.

U thành, thất thủ.

Nơi nơi tường đổ, những vách tường đá cháy đen, những vết máu bắn lên đen đúa, những căn nhà sập nát... Vốn là một U thành phần hoa, sau chiến trận đã trở thành một bãi phế tích, ngay cả Thánh nữ cung sùng sững cả ngàn năm ở Nam Vực cũng biến thành một khoảng hư vô, đại quân lướt qua đã thiêu rụi tất cả, thứ tượng trưng cho thế lực Thánh nữ nơi đây đã không còn gì nữa.

Cất cao ca khúc khải hoàn, Nam Vực vương đưa binh thẳng vào U thành, đứng giữa vùng đất của thế lực Thánh nữ – xưng vương.

Ánh trăng treo ở phía chân trời, từ trên ngọn cây rót từng tia sáng xuyên qua kẽ lá rơi xuống đất, một mảnh trăng tàn.

Trên quảng trường trung tâm U thành, tế đàn thánh miếu. Chín bậc thang màu trắng oai phong dưới ánh trăng chỉ thấy vô cùng nhộp nhúa, trên bậc thang trắng toát giờ nhuộm đặc sắc đỏ và đen, không còn đâu vẻ thần thánh ngàn năm xưa cũ.

Dưới ánh trăng, một người chậm rãi từ dưới các bậc thang bước lên, ánh trăng sáng tỏ nhưng lạnh lẽo chiếu xạ trên mặt người đó, còn ai ngoài Thánh Thiên Vực vốn mất tâm mất tích bấy lâu.

Vẫn chiếc áo bào trắng không nhiễm chút bụi trần, dưới đêm trăng gió nhẹ, chậm rãi bay bay, vẫn vẻ cao quý ngàn ngày như một.

Khóe miệng Thánh Thiên Vực mang theo một nét cười thản nhiên bước lên các bậc cầu thang bạch ngọc, mũi chân chột ấn nhẹ một chút lên mặt cạnh bậc thang thứ chín, mặt đất bất ngờ nứt ra chia làm hai nửa, lộ ra một dãy cầu thang rất dài hướng sâu vào trong lòng đất.

Hết chương 145

Chương 146 – Mất tích

Từng bậc thang bằng ngọc trắng bóng, mặt thất tối đen, ánh trắng bàng bạc chiếu rọi xuống trông giống như một cái miệng to đang há ra để chực nuốt chửng người, nhìn vô cùng kỳ quái làm hiện rõ khoảng không màu trắng bên trong giống như muốn nuốt cả đất trời, ngập tràn âm u. Thánh Thiên Vực vẫn giữ nguyên nụ cười thản nhiên như trước, phất tay áo, bước xuống cầu thang bên dưới, y phục màu trắng vô cùng nổi bật trong đêm trắng.

Phía sau y là các cao thủ trấn thủ Cửu cung của Thánh nữ cung, bọn họ lặng im không nói một lời, đi xuống bên dưới mặt thất tối tăm kia.

Dưới đó là một cung điện cực kỳ tinh xảo, đẹp đẽ.

Hành lang tầng tầng lớp lớp, uốn lượn xuống, những bức tranh ngọc bích điêu khắc hình hoa Bà Sa song thụ cực kỳ khéo léo, tinh xảo. Hồ nước, cỏ xanh, núi đá, thôn xóm như kéo dài ngay trước mắt, nhìn vô cùng kỳ thú, thật trông như giả, giả lại như thật. Không biết từ nơi nào, ánh trắng chiếu rọi xuống cung điện khiến nơi đây phủ một màu trắng bạc, những cơn sóng nhỏ lăn tăn gợn sóng trên mặt hồ xanh biếc dưới đêm trắng, thật giống tiên cảnh nhân gian. Thánh Thiên Vực chậm rãi đi qua cây cầu bạch ngọc trên mặt hồ xanh biếc kia, nhìn những vết máu bầm đen trên cây cầu trắng thì khóe miệng tươi cười của y càng rạng ngời hơn.

Phía trước cây cầu bạch ngọc là một cung điện màu xanh ngọc bích dát vàng, tạo cảm giác hoảng sợ cho người nhìn, không hề thua kém hoàng cung Thánh nữ, thậm chí còn có phần tinh xảo hơn. Những mảnh vàng

được dát trên bề mặt cung điện sáng ngời dưới ánh trăng chiếu rọi từ trên đỉnh đầu, ánh vàng này phản xạ xuống mặt hồ, nhìn giống như một tầng sương khói màu trắng bạc bao phủ quanh cung điện, vô cùng huyền ảo mà thần thánh.

Cửa cung điện nửa đóng nửa mở, ánh đèn màu vàng cam hắt ra từ những cánh cửa sổ bằng ngọc lưu ly. Thánh Thiên Vực chậm rãi đi lên phía trước, vung tay lên, cánh cửa cung cứng đầu đang khép chặt đón một chướng của y nặng nề mở ra, hé lộ cảnh tượng bên trong điện.

Bên trong cung điện đèn đuốc sáng trưng, có chín cây cột rồng lớn đứng sừng sững, chín màu sắc, chín loại nguyên liệu khác biệt là vàng, bạc, bạch ngọc, hồng ngọc, ngọc lưu ly, ngọc phi thúy, mã não, trân châu và một thân cây Bà Sa song thụ ngàn năm, dưới ánh đuốc vàng cam phát ra ánh ngọc chói lòa khiến người khác hoa mắt. Những cây cột được đúc toàn bằng trân phẩm, phải hai người ôm mới hết, mức độ xa xỉ như thế, với tài lực bậc này e rằng trên khắp lãnh thổ Nam Vực chỉ có một thể lực đã xưng bá hơn ngàn năm là Thánh Tông. Phía trước chín cây cột kia lần lượt đặt chín chiếc ghế dựa lớn cùng chất liệu, lúc này có bốn người đang ngồi, năm chiếc ghế bằng bạc, bạch ngọc, trân châu, phi thúy, mã não không có người ngồi.

Phía trước chín chiếc ghế kia, trên bậc thang cao nhất của cung điện đặt một chiếc ghế làm bằng thạch anh trong suốt, thuần khiết. Một ông già râu trắng như tuyết đang khoanh chân ngồi trên ghế, hai mắt nhắm nghiền lại, khuôn mặt tiêu tụy, dường như hoàn toàn không thấy Thánh Thiên Vực đang đi vào.

Trong cung điện vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn không có một tiếng động nào, tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng.

“Thánh chủ, đã lâu không gặp”. Thánh Thiên Vực chậm rãi tiến vào trong, trên mặt y vẫn là nụ cười thản nhiên từ trước đến giờ, y ngược nhìn ông già đầu bạc đang ngồi cao cao ở phía trên, lạnh nhạt nói.

“Thánh Thiên Vực, rốt cục ngươi cũng dám đến.” Giọng nói khàn khàn vang lên, ông già đầu bạc kia chậm rãi mở to mắt, nhìn Thánh Thiên Vực cả người không nhiễm chút bụi trần trầm giọng nói. Trong đôi mắt ông ta là một sự cuồng nộ, xen lẫn trong lời nói kia là sát khí nặng nề, gương mặt vốn hiền lành như thần tiên lại trở nên vô cùng dữ tợn.

“Chính sự bận rộn, bây giờ mới dành được ít thời gian để tới gặp Thánh chủ và các vị hộ pháp lần cuối cùng, Thánh chủ sẽ không trách tội chứ?” Thánh Thiên Vực cười nhẹ nhàng thản nhiên, nhìn thẳng vào đôi mắt giận dữ với lửa giận ngút trời của Thánh chủ, bình thản trả lời.

“Ngươi thật to gan, nhà ngươi ăn cây táo rào cây sung, phản đồ, bán nước, ngươi...”

“Thế thì đã làm sao, Kim hộ pháp?” Thánh Thiên Vực nhìn lướt qua Kim hộ pháp đang ngồi trên một chiếc ghế, thấy người này mặt mày xanh mét, khoe miệng vẫn đang rỉ máu, sắc mặt u ám như tro tàn, lãnh đạm hỏi ngược lại.

“Người...”

Một hộ pháp khác đang ngồi trên chiếc ghế trước cây cột Bà Sa song thụ vừa nghe Thánh Thiên Vực nói vậy, vẻ mặt lập tức trở nên cực kỳ giận dữ, phóng lên tung một chưởng về phía y.

Nhưng khi thân hình vị hộ pháp kia còn đang ở giữa không trung, cậu thiếu niên dùng đàn tranh trấn thủ cung thứ ba đã lướt nhanh ngón tay trên cây đàn, ngay tức khắc một luồng âm nhận bắn về phía vị hộ pháp kia.

Trong khoảnh khắc, máu bắn tung tóe từ cổ họng hộ pháp Bà Sa song thụ nọ, cả người y rơi thẳng tắp từ giữa không trung xuống nền nhà, mặt đỏ bầm như ứa máu, hai mắt trợn trừng lên nhìn Thánh Thiên Vực, chỉ tay về phía Thánh Thiên Vực, lòng tràn đầy bất mãn, muốn nói nhưng không nói được lời nào.

Máu đỏ tràn ngập trong đại sảnh bằng ngọc thạch đen bóng, tên hộ pháp kia đến lúc chết vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Thánh Thiên Vực. Thánh Thiên Vực lại coi như không thấy, thản nhiên nhìn lướt qua xác của tên hộ pháp đã chết, lãnh đạm cười: “Cửu hộ pháp hôm nay bị sao mà ngay cả một chiêu của lão Tam cũng tiếp không được thế này.”

“Thánh Thiên Vực!” Thánh chủ ngồi trên chiếc ghế cao cao kia hét lớn, hai mắt trong lập tức trở nên đỏ rực, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thánh Thiên Vực: “Thánh Tông ta đối đãi với người không tệ, quyền lực, địa vị cái gì cũng cho người, bản chủ một thân võ nghệ cũng dốc lòng dốc sức truyền thụ hết cho người, người có ngày hôm nay, tất cả đều là công lao của Thánh Tông ta. Thế mà người lại nảy sinh lòng lang dạ sói, người...”

Nói đến đây, sắc mặt Thánh chủ kia đã tái nhợt, xanh xám. Thánh Thiên Vực nghe thấy những lời này, nụ cười trên khoe miệng y từ từ biến mất, thần sắc trở nên cực kỳ lạnh lùng nhìn Thánh chủ mặt mày xanh mét trước mặt, lạnh lùng nói: “Ta có nói rằng ta cần những thứ này không?”

“Không biết tốt xấu”. Một hộ pháp ngồi trên chiếc ghế hồng ngọc nghe vậy, tức giận phun ra một ngụm máu tươi, thân thể yếu ớt dựa vào chiếc ghế, ngón tay run rẩy chỉ vào Thánh Thiên Vực mắng.

“Các vị còn có gì muốn nói nữa không? Ta không muốn nghe các người nhiều lời.” Trên mặt Thánh Thiên Vực là một sự lạnh lùng chưa từng có, cả người như một tầng băng tuyết lạnh giá, rét buốt khiến người ta phải khiếp sợ.

Chưa dứt câu, Thánh Thiên Vực đột nhiên cười lạnh một tiếng, lắc lắc ngón tay nói: “Sai lầm rồi, sai lầm rồi, là ta hồ đồ, làm gì còn chuyện các người có gì cần nói nữa chứ. Dù sao có nói ta cũng sẽ không nghe, chi bằng không nói thì tốt hơn nhĩ.” Dứt lời, ánh mắt lạnh như băng đảo qua đại diện nhìn về phía bốn người còn sống kia, trong mắt là một sự vô tình trước nay chưa từng có.

“Thánh Thiên Vực, hay cho người, lòng lang dạ sói như thế mà chúng ta không hề hay biết, là vì nuôi hổ lại để lại hậu họa, hôm nay có hối hận cũng đã muộn. Thánh Thiên Vực, người nghe kỹ cho ta, Ngọc Lưu Ly ta dù có biến thành quỷ cũng sẽ không buông tha người.” Vị hộ pháp đang ngồi trên chiếc ghế ngọc lưu ly kia nghiêng rằng nghiêng lợi nói một câu, sau đó tung một chưởng lên đầu mình khiến máu đỏ văng khắp nơi rồi cả người rú ra ngã xuống đất.

“Được, ta chờ.” Thánh Thiên Vực lạnh lùng nhìn Lưu Ly hộ pháp tự kết liễu đời mình.

“Thánh chủ, muốn ta ra tay hay là người tự ra tay”. Liếc mắt nhìn hộ pháp Lưu Ly, Thánh Thiên Vực căn bản cũng không để ở trong lòng, quay đầu lạnh lùng nhìn Thánh chủ đang ngồi trên cao. Thánh chủ thấy Thánh Thiên Vực khí thế bức người, tự biết mình hoàn toàn không có đường sống sót, chỉ hít một hơi thật sâu, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Thánh Tông ta xưng hùng ở Nam Vực đã ngàn năm, hôm nay lại bị hủy trong tay ta, ta còn mặt mũi nào đi gặp mặt lịch đại tổ tiên ngàn đời nữa đây. Tổ tiên à, mời người nhìn cho rõ ràng con người trước mắt này, ngàn năm truyền thừa của chúng ta là bị hủy trong tay nó, mối thù này chúng ta nhất định phải báo, nhất định phải báo.”

Vừa nói xong, Thánh chủ phun một ngụm máu tươi, tự tay cắt đứt gân mạch của mình.

“Thù này, chúng ta nhất định phải báo.” Kim hộ pháp và Hồng Ngọc hộ pháp đồng thanh hét lớn rồi hai mắt lập tức trợn ngược lên, toàn thân bất động. Trong cung điện tinh mỹ tuyệt đẹp, chỉ còn tiếng hét giận dữ lại cực kỳ oán hận quanh quẩn trong màn đêm tĩnh lặng, truyền ra ngoài, vang lên phía xa xa, giống như tiếng gào khóc thật thảm thiết. Thánh Thiên Vực lạnh lùng nhìn tình cảnh trước mắt, Thánh chủ cùng mấy đại hộ pháp tự kết thúc ở nơi đây. Từ nay về sau Thánh Tông sẽ không còn người thừa kế nữa, từ hôm nay trở đi danh xưng Thánh Tông ngàn năm tôn quý của Nam Vực đã thực sự biến mất.

Nhìn máu tươi khắp nơi, Thánh Thiên Vực không nói gì, những cao thủ Cửu cung vẫn đi theo phía sau y cũng không hề lên tiếng, đồng loạt giữ im lặng.

Một lúc sau, Thánh Thiên Vực chậm rãi quỳ xuống, khấu đầu một cái với Thánh chủ ở trên cao, phía sau đám người trấn thủ Cửu cung vẫn luôn giữ nét mặt đăm đạc, lúc này cũng khẽ dao động, cùng quỳ xuống khấu đầu theo y.

“Ta chờ các người”. Trong tĩnh lặng, Thánh Thiên Vực thông thả đứng lên, cực kỳ bình tĩnh nói những lời này.

“Thánh tử”. Cung Bát thấy vậy trầm giọng kêu y một tiếng.

“Đừng gọi ta là Thánh tử, từ nay về sau sẽ không còn danh hiệu này nữa.” Thánh Thiên Vực phất phất tay, trên khuôn mặt y là một nụ cười rạng rỡ, đó cũng là nụ cười đăm đạc, rất nhẹ nhàng, không giống như nụ cười vừa bí hiểm vừa thần thánh mà lại cao quý ngày xưa của y. Lúc này nụ cười ấy mang theo những cảm xúc của con người, nên nó rất ấm áp, giống như y vừa được giải thoát khỏi thứ gì đó, cả người cực kỳ thoải mái.

Đám cao thủ trấn cung nhìn nhau, trong mắt đều là ánh cười sáng lạn, mỉm cười gọi: “Thiếu gia!” Thánh Thiên Vực nghe vậy gật đầu: “Đi làm việc đi.”

Cung Ngũ và Cung Tam nghe lệnh lại nhìn nhau, thấy sắc mặt của Thánh Thiên Vực tuy nhã nhặn nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định, cũng tự biết Thánh Thiên Vực đã quyết định sẽ không thay đổi. Bọn họ lập tức gật đầu, không ai nói tiếng nào, xoay người tản ra bốn phương tám hướng.

Lúc này, bên trong cung điện dưới lòng đất đã không còn ai. Tất cả những người thuộc Thánh Tông và thế hệ được bồi dưỡng nối nghiệp của Thánh Tông, nếu không chết trong trận chiến với Nam Vực vương, không chết vì độc của bọn họ thì cũng chết trong tay Độc Cô Tuyết. Thế lực Thánh Tông lớn mạnh đến mức không thế lực nào sánh bằng, nhưng cứ như vậy bị hủy trong ngọn lửa chiến tranh, hủy gia diệt quốc, hoàn toàn tan thành tro bụi. Không có bất cứ thế lực nào khi nước mất nhà tan mà còn tồn tại được.

Sau khi đám người trấn thủ Cửu cung lui ra, Thánh Thiên Vực cũng xoay người bước ra khỏi cửa cung, đi dọc theo cung điện hoa lệ, đi đến vùng sâu nhất bên trong cung điện.

Bước qua rừng núi hoang vu, rậm rạp, bước trên triền núi cao cao để đến chỗ sâu nhất của cung điện, sườn núi kia như chiếu vào mắt Thánh Thiên Vực.

Ánh trăng chiếu xuống, không rõ từ khe hở nào khiến cho vùng núi vốn đã hoang vu lại càng tăng thêm cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương.

Không có cành cây ngọn cỏ nào, chỉ có những tảng đá, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy tất cả đều là những ngôi mộ đen tuyền. Từng khối từng khối được sắp xếp ngay ngắn, chỉnh tề trên mặt đất, nhiều đến mức nhìn cũng không thấy điểm cuối ở đâu. Những cơn gió âm u vờn quanh những ngôi mộ khiến nơi này lại càng trở nên u ám, lạnh lẽo. Thánh Thiên Vực chậm rãi tiến vào giữa những ngôi mộ, nét tươi cười trên mặt đã không còn nhìn thấy nữa, mà ngược lại đó là nét mặt cực kỳ thô lương và bi ai.

“Cha mẹ, con đến thăm hai người đây.” Đi đến phía trước hai phần mộ xếp song song trong hàng mộ kia, Thánh Thiên Vực dừng chân lại, đưa hai tay chạm lên tấm bia không có một ký tự nào. Chỉ là một khối ngọc thạch màu trắng, trên mặt chưa hề viết thứ gì, ngay cả một chút dấu vết tồn tại cuối cùng của hai người cũng bị che lấp.

“Cha mẹ, hai người hãy yên nghỉ đi.” Nhẹ nhàng quỳ xuống, Thánh Thiên Vực chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Những ngọn gió nhẹ nhàng xoay quanh người y, lạnh đến thấu xương.

“Đứa trẻ này có tố chất trời sinh, ngày sau tất là rồng trong loài người, được Thánh Tông thu làm đệ tử, còn không mau tạ ơn.” Tất cả những ký ức này, ngay cả khi đã trôi qua hai mươi ba năm, Thánh Thiên Vực cũng vẫn nhớ rất rõ ràng.

Cùng với câu nói này, cùng với việc y bị mang về Thánh Tông, cùng với sự vui sướng của y, cùng với sự kinh ngạc và vui mừng của cha mẹ y, cũng là lúc hai mộ phần này vĩnh viễn tồn tại trong vùng đất sâu thẳm, hoang vu của cung điện này, hoàn toàn xóa bỏ đi tất cả mọi dấu vết chứng tỏ sự tồn tại của hai người trên thế gian.

“Hãy nhìn cho rõ, nơi này chính là nơi ghi dấu tội ác của Thánh Tông. Nếu muốn tự do, nếu muốn thoát khỏi, thì nhất định phải hủy diệt hết mọi thứ ở đây.” Hai mươi năm trước, Thánh tử tiền nhiệm lén lút dẫn y vào nơi này, trong đôi mắt của người đó là sự bi phẫn và bất đắc dĩ, trong lòng y lại là sự khiếp sợ và bi thương. Các đệ tử của Thánh Tông đều là cô nhi, Thánh Tông là trời của bọn họ, là cha mẹ tái sinh bọn họ. Nhưng nào có ai biết được cha mẹ và thân nhân của bọn họ đều ở trong này.” Bọn họ đều không phải cô nhi, bọn họ sùng bái Thánh Tông, cũng chính là sùng bái hung thủ đã giết hại và tàn sát cả nhà bọn họ.

Chậm rãi mở to mắt, nhìn một ngôi mộ vô danh khác ở bên cạnh, đó là mộ phần của Thánh tử tiền nhiệm. Đó là một người lạnh nhạt khiêm tốn, không hề có dã tâm chiếm đoạt hay tranh quyền đoạt lợi, bản thân cũng là một thể hệ Thánh tử, nhưng cuối cùng kết cục cũng chỉ là một khối đá vô danh, chỉ bởi vì y mong ước sự tự do quá xa vời.

Có ai biết rằng Thánh tử quyền hành cao hơn trời, chẳng qua cũng là một con rối, nếu không chịu nghe lời, chỉ cần vấy tay một cái liền bị tiêu diệt, giống như bóp chết một con kiến, ngay cả tên cũng không hề lưu lại. Bọn họ chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay kẻ khác, chỉ có thể phó mặc để cho người khác tùy ý sắp đặt. Trưởng thành, cưới vợ, thoát vị quy ẩn, tất cả, tất cả đều là do Thánh chủ định đoạt, bọn họ không có tự do, không có quyền của một con người, bọn họ chỉ là một món đồ chơi mà thôi. CƠn gió lạnh cắt da cắt thịt thổi vù vù, thổi tới những ngôi mộ không biên giới kia, phát ra những âm thanh u u, giống như hàng vạn tiếng khóc nỉ non. Cả nhà bị giết sạch, tắm trong biển máu, con lại nhận giặc làm cha, nỗi bi ai như vậy sẽ vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng người làm cha mẹ.

“Đừng khóc, từ nay về sau nơi đây sẽ không còn gì trói buộc nữa, chúng ta đều được tự do...” Thánh Thiên Vực cung kính cúi gập người xuống, khấu đầu lạy trước ngôi mộ kia. Một giọt nước mắt chảy dài, rơi trên mặt đá màu đen khiến nó nở rộ những bong bóng bọt nước li ti, trên mặt Thánh Thiên Vực không còn nhìn ra là những cảm xúc gì nữa.

“Chúng ta đều tự do.” Lại một lần nữa thốt lên những từ này, Thánh Thiên Vực cũng không nhìn ngôi mộ của cha mẹ ở phía sau, mà đánh một chưởng trên mặt đất, cả người đột nhiên bay lên phía sau, nhảy trong không trung mấy cái rồi tung một chưởng về phía nghĩa địa, nhắm vào một tấm bia đá màu đỏ.

“Rầm.” Chỉ nghe ầm một tiếng, tấm bia đá đứng sừng sững cả ngàn năm nay vỡ vụn thành cát bụi, trong luồng gió âm u cuốn về nơi xa xa tối tăm. Tấm bia đá này vốn dùng để trấn ma, lấy Càn Khôn bát quái trận và khắc bùa trừ ma ở trên, bọn chúng dùng tảng đá này để vây khốn linh hồn của những người dưới mộ ở nơi đây mãi mãi, không thể đầu thai chuyển kiếp, cũng không thể rời đi, vĩnh viễn không thể quấy rầy Thánh Tông. Áo bào trắng bay phất phới trong gió, Thánh Thiên Vực không hề quay đầu nhìn lại cảnh tượng phía sau, bước nhanh ra ngoài cung điện. Đi đến chỗ nào ánh trăng chỗ ấy lại nhẹ nhàng chiếu lên người y, làm hiện rõ màu trắng tinh thuần nhưng càng cô đơn, lẻ loi.

“Thiếu gia, tất cả đã được chuẩn bị xong.” Bên ngoài cửa cung điện, những người trấn thủ Cửu cung đã chờ sẵn từ lúc nào. Thánh Thiên Vực nghe vậy gật đầu, đưa tay đón lấy cây đuốc trong tay cung Thất, quay đầu lại nhìn cung điện vô cùng xa hoa, tinh xảo ở phía sau. Cung điện ấy xa hoa là thế, nhưng trong mắt y lại hiện lên một sự chán ghét vô cùng tận, cánh tay vung lên hướng ra phía sau, cây đuốc cắt ngang màn đêm tối đen, u ám, rơi xuống cung điện bên dưới.

“Ầm.” Lúc này mặt đất xung quanh cung điện đều là dầu hỏa, ngọn lửa đỏ nổi lên tức khắc như một đóa hoa nở rộ. Ngọn lửa nhanh chóng bốc lên, lan vào mọi ngõ ngách trong cung điện, màu lửa đỏ yêu diễm bùng

lên trong đêm tối, ánh sáng phát ra cực kỳ chói mắt. Cung điện dưới lòng đất này chỉ có thể bừng sáng trong khoảnh khắc duy nhất này mà thôi.

Hai tay y, mỗi tay nắm lấy một phần, trường bào màu trắng bị xé thành hai mảnh, Thánh Thiên Vực giơ tay lên, trường bào màu trắng tượng trưng cho thân phận Thánh tử bay lên rất cao rồi rơi vào lửa đỏ, phút chốc đã không thấy bóng dáng.

Phía sau, những cao thủ trấn giữ Cửu cung thấy vậy đều đồng loạt làm theo, để lộ ra trên người bọn họ những bộ quần áo màu lam, màu đỏ.

“Truyền hiệu lệnh của ta, khởi binh, vây kín Nam Vực vương.” Âm thanh trong trẻo quanh quẩn ở cửa vào cung điện, Thánh Thiên Vực đã ra tay.

“Rõ.” Tiếng trả lời chinh tề đồng loạt vang lên, những người trấn thủ Cửu cung nhìn nhau, rốt cục cũng đã đến lúc thu phục Nam Vực vương. Phất tay áo lên cao, Thánh Thiên Vực bước ra khỏi cung điện dưới lòng đất, phía sau lưng y, ngọn lửa đỏ hùng hực giương nanh múa vuốt bốc cao lên, đốt cháy mọi cội nguồn cội của Thánh Tông trăm ngàn năm qua.

Lửa đỏ bốc lên từ cung điện dưới đất, vươn vào trong bóng đêm tối tăm, nhìn vô cùng yêu diễm, ma mị.

Ngọn lửa nóng mùa hè chỉ vừa bắt đầu mà thôi.

Mà lúc này trong Thánh nữ hoàng cung, Nam Vực vương đang ngồi trên vương vị của Thánh nữ, sắc mặt nham hiểm của y mang theo một sự càn rỡ, còn có cả sự hưng phấn tột cùng, trên khóe miệng nở nụ cười đầy thỏa mãn.

“Chúc mừng Bệ hạ đã thống nhất Nam Vực.” Sắc mặt Quý tướng vui mừng, cất cao giọng chúc mừng Nam Vực vương.

Nam Vực vương nghe xong, trên mặt thoáng nét vui vẻ sau đó lại trầm xuống lần nữa, sắc mặt u ám lắc đầu nói: “Lời này nói ra vẫn còn quá sớm.”

Quý tướng đứng một bên nghe nói thế cũng gật đầu, tiến lên một bước: “Bệ hạ, lời ấy là thật, hôm nay lãnh thổ của chúng ta đã bị Thánh nữ Nam Vực chiếm giữ. Tuy rằng trước mắt chúng ta chiếm được U thành, nhìn bề ngoài thì giống như thế lực của Thánh nữ đã thuộc về chúng ta, nhưng sau lưng vẫn còn Thánh Thiên Vực như hổ rình mồi, chúng ta nhất định không thể sơ suất, coi thường được.”

Nam Vực vương ừ một tiếng, nét mặt nặng nề, u ám. Y đã sớm nhận được tin tức Vân Kinh xưng vương trên lãnh thổ của mình, nhưng đây là thời điểm quân tình khẩn cấp và trọng yếu, lui binh hay điều động binh, đều ảnh hưởng rất lớn đến y. Y đã mất đi thế lực cội nguồn, nếu không thu tóm được thế lực của Thánh nữ thì chẳng phải trắng tay sao. Bởi vậy y không bận tâm đến việc thu lại lãnh thổ từ tay Vân Kinh mà một lòng nhào vào tấn công U thành.

Mặc dù Vân Kinh xưng vương xưng bá trên lãnh thổ của y, nhưng để ngồi vững trên ngôi vua thì không phải một hai tháng là có thể tạo lập nền tảng vững chắc được. Huống chi những binh mã tinh nhuệ nhất đã được y dẫn theo, ở đó chỉ còn mười vạn binh mã của Bình quận vương mà y không thèm để mắt đến. Chờ y bắt được Thánh Thiên Vực rồi thống nhất thế lực Thánh nữ, sau đó sẽ huy động mấy chục vạn binh mã quay lại phản công cướp lại thế lực vốn có của mình. Đó cũng không phải chuyện khó khăn gì, lòng dân là thứ gì rách gì, vũ lực mới là tất cả, cho nên y cũng không nóng lòng lắm.

Trước mắt cần phải tìm cách giải quyết Thánh Thiên Vực, đây mới là vấn đề mấu chốt nhất.

Quỷ vương thấy Nam Vực vương đồng ý, lập tức nhỏ giọng nói: "Hôm nay, phá thành thành công, Thánh Tông bị tiêu diệt trong tay chúng ta. Tuy rằng chúng ta không biết vì sao Thánh Thiên Vực và Thánh Tông lại chia bè kéo phái, nhưng hiện tại mục đích của y đã đạt được, thần nghĩ rằng chắc hẳn y sẽ thừa dịp chúng ta chưa vững vàng, chọn thời cơ tốt nhất huy động binh mã tấn công, nếu không phải hôm nay thì chính là ngày mai."

"Đúng." Nam Vực vương xưng hùng ở Nam Vực lâu như vậy nên nào phải kẻ bất tài, vô dụng hay ngu dốt gì, lúc này nghe vậy cũng gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng nói tiếp: "Thừa dịp chúng ta chưa ổn định cục diện, vây kín chúng ta, phản công và tiêu diệt chúng ta cùng với U thành. Nếu là quả nhân, quả nhân sẽ làm như vậy."

Quỷ tướng cùng hai tên thượng tướng và bốn tên tướng lĩnh vừa nghe thế đều đồng lòng gật đầu.

"Một khi đã như vậy, chúng ta..."

"Bệ hạ, không tìm thấy Tề thái tử và Sở vương." Nam Vực vương vừa bắt đầu nói thì ở bên ngoài điện đột nhiên truyền đến một tin chấn động. Một người vội vã bước vào, nhỏ giọng bẩm báo, đó là thủ lĩnh đội quân cận vệ bên cạnh Nam Vực vương, đang phụng mệnh giám sát hành động của hai người kia.

Nam Vực vương vừa nghe tin này, sắc mặt liền trầm xuống, sát khí nổi lên như bão táp: "Giám sát nghiêm mật, nhiều người như vậy chẳng lẽ không tìm thấy, muốn bay cũng không được kia mà."

Tên thủ lĩnh thị vệ kia thấy vậy cũng không dám nhiều lời, chỉ quỳ xuống gấp giọng nói: “Ty chúc biết tội, cầu xin Bệ hạ nghe ty chúc bẩm báo xong mọi việc trước đã.” Nói đến đây y hơi dừng một chút sau đó nhanh chóng nói tiếp: “Ty chúc đã lục soát toàn bộ hoàng cung Thánh nữ, cũng không tìm thấy Tuyết Cơ, Tuyết Lê và Thượng Quan Kính.”

Nam Vực vương nghe những lời này hai hàng lông mày lập tức dựng đứng lên, hung hăng dẫm một cái lên viên dạ minh châu trên vương vị, viên dạ minh châu lập tức vỡ nát thành những mảnh nhỏ bắn ra xung quanh. “Người nói lại một lần nữa cho quả nhân nghe.” Y không lo lắng Vân Kinh chiếm được lãnh thổ của y cũng vì một điểm, đó là mẹ, dì, và em trai của Vân Kinh đều nằm trong tay y, để xem đến lúc đó Vân Kinh có thể làm được gì, là muốn người thân hay là muốn vương vị? Ba người này là lá chắn hoàn hảo cho vương vị của y, thế mà lúc này tự nhiên lại dám nói với y là không tìm thấy.

Thủ lĩnh thị vệ kia run rẩy nhưng cũng không dám không nói: “Ty chúc không tìm thấy bọn họ, những người canh giữ không còn ai sống sót.”

“Kéo xuống.” Nam Vực vương lập tức trở nên điên cuồng, hung hăng tung một chưởng đánh vào ngực tên thủ lĩnh thị vệ kia. Cú đánh này y đã dùng đến tám chín phần công lực, quả nhiên tin tức này làm cho y cực kỳ tức giận.

Quý tướng thấy vậy vội vàng phóng người nhảy lên cao đỡ lấy tên thủ lĩnh thị vệ bị đánh bay ra kia, đồng thời nói rất nhanh: “Bệ hạ, trước tiên người không nên nổi giận, việc này rất kỳ lạ.”

“Đúng, trước đó chúng ta đã phái người ẩn nấp trong hoàng cung để giám sát tất cả mọi việc, rõ ràng vào thời điểm chúng ta phá thành bọn họ đều còn ở trong cung, như vậy không thể nào biến mất không tung tích ngay sau đó được. Mà người của chúng ta cử đi phụ trách giám sát không ai thuộc hạng tầm thường, những người này đều là cao thủ.” Quý tướng bước lên phía trước mấy bước, vừa đi vừa nói. Bọn họ biết đám người Tuyết Cơ vô cùng quan trọng, cho nên đã phái người hóa trang thành thị nữ và thái giám xâm nhập vào Thánh nữ hoàng cung để giám sát Tuyết Cơ từ trước.

Bởi vì lúc này Vân Kinh thống lĩnh đội quân là người của Nam Vực vương nên tạo thành chuyện hiểu lầm, bị cắt đứt mối quan hệ với Thánh Tông, khiến đám người Tuyết Cơ bị Thánh Tông nhốt trong Thánh nữ cung hoàn toàn không có khả năng tự do đi lại, do đó việc giám sát bọn họ cũng không quá gắt gao. Nhưng hiện tại rõ ràng một khắc trước người còn ở đó, thế mà bây giờ lại không thấy đâu, tự bọn họ bỏ trốn là không có khả năng, tất nhiên phải có người động tay động chân rồi.

“Nếu Thánh Thiên Vực muốn cứu người thì đã cứu từ lâu, không cần đợi đến ngày hôm nay mới ra tay, Thánh nữ Nam Vực bây giờ đang ở trên lãnh thổ của chúng ta, nên cũng không có cơ hội âm thầm lặng lẽ tiến vào nơi trọng binh canh gác cẩn mật của chúng ta được, kẻo ra tay...”

Quỷ tướng buông tên thủ lĩnh thị vệ đã hôn mê xuống, nhúu mày trầm giọng nói.

Tiếng nói vừa dứt, mặt Nam Vực vương lập tức xanh mét một màu. Sở Hình Thiên, Tề Chi Khiêm, chỉ có hai tên này là có cơ hội âm thầm đột nhập vào đây mang người đi, mà đúng lúc này bọn chúng cũng biến mất không thấy tung tích.

Bàn tay siết chặt kên răng rắc, trong phút chốc toàn bộ đại điện ngập tràn trong sát khí.

Quỷ tướng và hai tướng nhìn nhau, nhúu chặt mày.

“Bệ hạ, thần nghĩ...”

“Báo báo Bệ hạ, có chuyện lớn không tốt.” Quỷ tướng chưa nói dứt lời, bên ngoài điện đột nhiên vang lên tiếng cấp báo hoảng loạn, cắt ngang lời y.

“Nói.” Vẻ mặt Nam Vực vương vừa chấn động lại vừa giận dữ, rống lên.

“Thánh Thiên Vực khởi binh tấn công thành, trong ngoài thành đều có binh mã của y, đang tấn công vào phía đông là nơi phòng thủ yếu nhất của chúng ta.” Tên quan truyền lệnh sắc mặt cực kỳ khó coi, nhanh chóng cấp báo quân tình.

Thánh Thiên Vực đã đến rồi.

Hết chương 146

Chương 147 – Giành vợ

“Nghênh chiến.” Nam Vực vương nghe thấy vậy, trong phút chốc sắc mặt càng thêm tái nhợt, y vung tay áo bào lên, quay đầu hét lớn một tiếng thật vang dội trong hoàng cung Thánh nữ, khiến cho nơi đây ngập tràn sát khí.

“Rõ”.

Bóng đêm ngập sắc máu, đến lúc này trận chiến mới thật sự mở màn.

Trong tiếng trống trận từng từng vang lên không ngớt, tòa thành trì trở thành một đồng hoang tàn đổ nát từ lâu nay lại bùng lên ngọn lửa chiến tranh một lần nữa, ánh lửa thiêu đốt khắp mọi nơi, một trận chém giết lại tiếp tục bao khắp vùng đất này.

Ánh lửa rực rỡ bùng lên trong bóng đêm, soi rọi mọi thứ sáng rõ như ban ngày, những đốm sáng màu vàng cam càng làm nổi bật thêm ánh trắng sáng trong phía chân trời, bao quanh nó chính là sắc máu đỏ tươi.

Thánh Thiên Vực tuyên chiến Nam Vực vương.

Cả bầu trời tràn ngập màu đỏ tươi, trong tiết hè nóng bức, ánh lửa đỏ giống như vầng thái dương rực rỡ ngày hạ, càng ngày càng nóng bỏng, càng lúc càng thêm đỏ đến lóa mắt.

Giờ đã không còn nhìn thấy màu xám ban đầu của nền đất nữa, mà khắp nơi được thay thế bằng một màu đỏ tươi rực rỡ. Máu đỏ thấm sâu vào lòng đất, nhuộm đẫm nơi nơi, đã biến màu sắc nguyên bản của đất thành một sắc màu khác, một màu máu tươi cô đặc lại.

Mặt đất bốc lên mùi máu tươi nồng nặc, trong tiết trời mùa hè oi bức, nó hòa vào làn gió nóng thổi về phía chân trời, khiến khắp nơi bao phủ một màn gió tanh mưa máu.

Những bức tường thành đã sụp đổ, trong ngọn lửa chiến tranh hung tàn chúng lại càng nhanh chóng tàn lụi. U thành, tòa vương thành đứng sừng sững hàng trăm năm nay trên thế lực Thánh nữ Nam Vực, giờ như đang khóc lóc, đang run rẩy trong gió lửa chiến tranh, càng lúc càng suy tàn.

Bao vây, phá vòng vây, công kích, phản công.

Thánh Thiên Vực không hề nường tay, bản lĩnh dùng binh như thần cùng với việc y chiếm hết mọi ưu thế về địa lợi. Cho nên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Thánh Thiên Vực đã liên tục thắng lớn mấy trận, dẫn quân của mình chiếm cứ một nửa U thành.

Trong khi đó, Nam Vực vương tuy không có ưu thế về địa lợi và nhân hòa, nhưng lại có lực lượng quân đội hùng hậu, cho nên cuộc giao chiến với Thánh Thiên Vực bất phân thắng bại, tiếng chém giết vẫn vang lên không ngừng trên mảnh đất này.

Hai bên gắng co, cầm cự lẫn nhau, người tiến ta lui, ta tiến người lui, trong ngày hè nóng như lửa, cuộc chiến này thực sự tàn khốc, như đang giữa địa ngục.

Làn gió nóng hòa cùng mùi máu tanh bay về phía chân trời, mới đó đã qua hơn một tháng.

Có được yếu tố địa lợi và nhân hòa trong tay, Thánh Thiên Vực lại không phải là kẻ tầm thường, kích động sĩ khí binh lính, xua quân tấn công. Đánh cho đội quân hơn hẵn y về binh hùng tướng mạnh của Nam Vực vương thua lớn vài trận, khiến Nam Vực vương không thể trụ vững tại U Thành, liên tục lui về phía sau.

Tại nơi gần sông Cửu Khúc Long khoảng một trăm dặm.

“Bệ hạ, đi thôi, thời gian không nhiều nữa.”

“Rầm.” Một tiếng động lớn nặng nề vang lên, những mảnh vỡ nhỏ của chiếc bàn dài bắn tung tóe khắp bốn phía, một giọng nói phẫn nộ, lạnh lùng hét lên: “Câm miệng.”

“Bệ hạ”. Quỷ tướng thấy vậy, phịch một tiếng quỳ xuống trong lều chủ tướng, mặt y xanh mét, dường như y muốn đầu hàng với Nam Vực vương, cánh mũi hơi phập phồng, trong đáy mắt hiện rõ sự không cam lòng, nhưng lại cũng không thể không ngẩng đầu nhìn Nam Vực vương mà bẩm báo: “Bệ hạ, hai mươi vạn binh mã của Thánh Thiên Vực hiện tại chỉ cách chúng ta khoảng mười dặm nếu không đi sẽ không kịp nữa, Bệ hạ.”

Vị tướng còn lại cả người dính đầy máu tươi, lúc này đã mất một cánh tay trái thấy vậy cũng quỳ xuống nói: “Bệ hạ, xin người đừng do dự, nếu không vượt sông bây giờ thì e rằng chúng ta cũng không còn thấy ngày mai nữa. Bệ hạ, đã tới bước đường này, xin người đừng do dự nữa, lúc này trở về, chúng ta còn có thể Đông Sơn tái khởi^(*), chúng ta sẽ còn có cơ hội xưng vương ở Nam Vực.”

^(*) Chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.

Đông Sơn tái khởi là một thành ngữ cổ. Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức nhưng ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Người đời sau thường dùng điển cổ Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ. Về sau, Tạ An lại xuất chinh, làm quan đến chức Tư đồ. Do đó, thành ngữ “Đông Sơn tái khởi” hoặc “Đông Sơn phục khởi” được dùng như một điển cổ văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.

Nói đến đây, Mị Tướng đưa mắt nhìn thoáng qua sắc mặt cực khó coi của Nam Vực vương, trong đôi mắt màu đỏ kia lộ ra một sự không cam lòng. Y làm sao có thể cam tâm thế được, mấy chục vạn đại quân bây giờ chỉ còn chưa tới hai mươi vạn, rõ ràng đã trông thấy một tình thế cực kỳ tốt đẹp, nhưng đến cuối cùng lại bị Thánh Thiên Vực kéo xuống bùn, toàn bộ cục diện đã thành thế này bọn họ có thể cam tâm thế nào được, sao có thể chứ.

Nhưng dù không cam lòng thì thế nào, hiện tại dù có muốn cũng không thể làm gì được.

Nếu bây giờ có thể lùi về, dùng hai mươi vạn binh mã tiêu diệt Vân Khinh, tiếp tục làm Nam Vực vương thì chắc hẳn không có vấn đề gì. Nhưng nếu bây giờ mà không đi, muốn đổi đầu sống chết cùng Thánh Thiên Vực thì chắc chắn đến cả cơ hội tiêu diệt Vân Khinh họ cũng không có.

Bọn họ bại trận ở U thành, không cần tính đến việc Thánh Thiên Vực có khả năng thế nào, binh mã hùng mạnh bao nhiêu, cơ hội dùng binh ra sao, mà bọn họ chính là thua trong tay dân chúng thế lực Thánh nữ, không thể tưởng tượng rằng sức mạnh toàn dân chống lại sự xâm lược của ngoại bang lại đáng sợ đến thế, một sức mạnh hùng hậu đến mức vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ. Cho dù trước đó có đối đầu với Thánh Tông cũng chưa hề gặp qua loại sức mạnh này, thế mà hiện nay bọn họ lại thấy được sức mạnh đó trong tay Thánh Thiên Vực.

Bất kể bọn họ đến nơi nào cũng đều gặp kẻ địch, từ người già, phụ nữ, trẻ con... toàn dân đều là kẻ thù, hạ độc trong nước, thiêu hủy tất cả lương thực, một hạt cũng không chừa, thà cùng lụi bọn họ xuống mồ, cũng nhất quyết không cho bọn họ bất cứ thứ gì, tình huống như vậy ai có đủ sức mà giành chiến thắng đây? Ai có đủ tài để ở nơi này xưng vương xưng bá?

“Bệ hạ, không cam tâm cũng phải cam tâm, hôm nay chúng ta thua, nếu lùi về thì còn có cơ hội phục thù, còn nếu ở lại không đi thì một chút cơ hội cũng không có, Bệ hạ!” Quý tướng hai mắt đỏ ngầu, siết chặt hai tay, bọn họ đã lùi đến gần sông Cửu Khúc Long, chỉ cần vượt sông thì chính là một vùng trời khác, thế nhưng Bệ hạ bọn họ lúc này vẫn còn do dự không quyết.

Nam Vực vương lạnh lùng quét mắt nhìn hai người đang quỳ trước mặt một cái, hai quý tướng trong bốn tướng lĩnh của y đã bỏ mạng trên chiến trường, y chỉ còn lại hai đại tướng này.

Nhìn hai người vẻ mặt không cam lòng lại dốc sức thúc giục, Nam Vực vương nhắm chặt mắt lại, y làm sao lại không biết phân biệt nặng nhẹ kia chứ.

“Lui binh.” Hai chữ nặng nề rít ra từ kẽ răng, đôi tay Nam Vực vương siết chặt lại kêu răng rắc, trận này y đã thất bại, y quả là đã trở thành công cụ cho Thánh Thiên Vực.

Y tính toán đúng hết tất cả, lại quên mất lòng dân, trận này y không phải thua trong tay Thánh Thiên Vực, mà là thua trong tay dân chúng của thể lực Thánh nữ.

“Lui.” Mệnh lệnh liên tiếp lan truyền ra xa, lãnh thổ Nam Vực vương đang mở ra trước mắt, bọn họ điên cuồng lùi về sông Cửu Khúc Long còn cách đó chưa đến trăm dặm.

Mà lúc này, ở phía sau Nam Vực vương khoảng mười dặm, Thánh Thiên Vực thấy tình hình như thế lại nhanh chóng dẫn binh truy đuổi không ngừng, y không nghĩ rằng trong tình huống toàn dân là lính mà Nam Vực vương vẫn có thể kiên trì phá vòng vây chạy tới tận nơi này, quả là có bản lĩnh, nhưng mà y muốn rút lui cũng không dễ vậy đâu.

Một bên điên cuồng rút lui, một bên dốc sức truy đuổi, cả hai bên đều dùng toàn lực. Ngày đêm không ngừng nghỉ, mới đó đã vượt qua khoảng trăm dặm.

Gió trên mặt sông xa xa thổi tới, trong cái nóng oi ả của mùa hạ, từng cơn gió lành lạnh thổi làm người ta có cảm giác như được ăn một chén canh mơ ướp lạnh, khiến cho lòng người thêm thích thú.

Tuy rằng mệt mỏi đến cùng cực nhưng chỉ trong nháy mắt binh lính của Nam Vực vương như được cổ vũ tinh thần, vọt tới trước như bão táp. Chỉ cần đến sông Cửu Khúc Long, là bọn họ có thể uống nước no nê rồi, nguồn nước nơi đó không có độc, vượt qua sông chính là quê nhà bọn họ.

Tiếng sóng mênh mông vỗ ầm ì vào bờ truyền đến từ phía xa xa, âm thanh những con sóng lớn vỗ ầm vang trên bờ đá, bọt sóng tung trắng xóa tỏa khắp chân trời, giống như vô số những tiếng sấm rền vang cắt ngang không gian, đánh xuống cõi trần.

Bầu trời xanh ngắt một màu, không một gợn mây, trong lành cao vút kéo dài vạn dặm, giống như màu nước biển xanh lam thật thuần khiết không một chút tỳ vết, nhìn qua quả thực rất tươi đẹp.

Dưới bầu trời xanh thẳm đó, những lá cờ tung bay phấp phới, trên lá cờ có thêu hình một con đại ưng màu đen, trong ngọn gió phần phật thổi tới, nó như muốn xé tan ngọn cờ giương cánh vượt tường, bay vào khoảng trời cao, biển rộng xanh biếc một màu kia.

Kỵ binh đông nghìn nghịt giăng kín một vùng rộng lớn trên bờ Cửu Khúc Long, đội quân đứng sừng sững lặng im không một tiếng động càng làm nổi bật những đợt sóng động trời đang ủa tới dày đặc sau lưng bọn họ.

Nam Vực vương cười ngựa đi trước liếc mắt nhìn thấy tình cảnh này, hai mắt y lập tức trợn ngược lên như chuông đồng, gấp rút ghì cương ngựa trong tay lại, con tuấn mã đang chạy như điên chợt giơ hai vó chồm lên phía trước, tiếng hí vang truyền đi rất xa. Hai tên Quỷ – Mị tướng đi theo sau Nam Vực vương vừa thấy vậy, sắc mặt cực kỳ chấn động, hai người cũng ghì cương ngựa dừng lại, đội quân đuổi sát theo phía sau trong phút chốc cũng trở nên hỗn loạn.

Ở phía trước, Độc Cô Tuyệt mặc một bộ giáp sắt đỏ đen, ngồi trên lưng ngựa, từng cơn gió sông thổi chiếc áo choàng đen của hắn bay phần phật trong không trung, trên khuôn mặt đẹp như ma quỷ không có một chút biểu cảm gì, chỉ hoàn toàn là vẻ lạnh lùng, tàn khốc.

Trên một chiếc xe ngựa sau lưng hắn, Vân Kinh đang ngồi ung dung ngay ngắn với bộ trang phục màu tím nhạt càng làm tôn lên vẻ huyền ảo xuất trần của cô, lúc này sắc mặt cô cực kỳ bình tĩnh và lãnh đạm, đôi mắt to đen thăm thẳm hết như viên ngọc quý đang thán nhiên nhìn bọn họ.

Mà sau lưng cô, binh lính đông nghìn nghịt, sắp xếp vô cùng trật tự, dàn hàng phía sau Vân Kinh, đứng phía trước hai cánh quân dàn ra hai bên là Phi Lâm, Mộ Ai, Đinh Phi Tình, Tiểu Tả, Tiểu Hữu đang mặc áo giáp, đội mũ sắt chỉnh tề.

Vô số tên nhon nhắm thẳng vào Nam Vực vương, những mũi tên đen nhánh mang theo dấu ấn của thần chết.

Những bộ giáp sắt màu xám đen dưới ánh mặt trời nóng rực phản xạ lại những tia sáng lạnh lẽo, khiến người ta lạnh thấu tâm can.

“Nam Vực vương, ta chờ ngươi đã lâu.” Độc Cô Tuyệt lạnh lùng nhìn Nam Vực vương, khóe miệng nở một nụ cười chết chóc.

Bên cạnh, Mộ Ai đang giương cung lên, ba mũi tên nhon nhắm chuẩn vào đầu của Nam Vực vương, xét về võ công, có lẽ Độc Cô Tuyệt cũng không bằng Mộ Ai.

“Bệ hạ, đi mau”. Hai tướng Quỷ – Mị vừa thấy thế lập tức phóng ngựa xông lên, định phóng lên chặn trước mặt Nam Vực vương đẩy y đi.

Đi ư? Phải chạy đi đâu đây? Phía trước thì có Độc Cô Tuyết, phía sau có Thánh Thiên Vực. Đi về hướng nào đây? Vẻ tàn khốc chột lóe trong đáy mắt Nam Vực vương.

Đang lúc đó, tiếng vó ngựa của kỵ binh vang lên từng trận sang lưng y, đúng là Thánh Thiên Vực dẫn theo hai mươi vạn đại quân đã tiến đến.

Thánh Thiên Vực mặc trường bào màu lam, liếc mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, tức thì y ghìm ngựa đứng lại, trong đôi mắt lộ ra ý cười nồng đậm nói: “Quả nhiên đã đến.”

“Chỉ giỏi cướp ưu thế của người khác.” Cung Ngũ đi theo sau y vừa nhìn thấy, cũng cười cười lắc đầu, bọn họ vốn muốn tiêu diệt tận gốc cho nên mới mang binh đánh cho Nam Vực vương chạy trốn chết như thế. Bây giờ thì hay rồi, Vân Khinh và Độc Cô Tuyết không hề xuất binh hay hao tổn một chút sức lực nào, chỉ chọn đúng giờ đúng thời cơ huy động binh mã đợi sẵn ở nơi này, thế là đã lấy sạch sẽ tất cả mọi ưu thế của họ.

“Hừ!” Cung Nhị và cung Tứ nghe thấy thế đồng loạt hừ lạnh một cái. Đúng trong tiếng hừ lạnh này, ba mũi tên của Mộ Ải như sao băng bắn về phía Nam Vực vương, mũi tên xé gió cắt ngang không khí truyền vào trong tai mọi người, âm thanh tên bay đường như đã lấn át cả khí thế ngập trời của ngọn sóng sau lưng.

Nam Vực vương nhìn mũi tên bay tới, trong đáy mắt y vẫn lên một tia đỏ máu, thanh trýồng kiếm trong tay vung về phía ba mũi tên của Mộ Ải, muốn giết y ý? Quá xem thường Nam Vực vỹng y rồi.

“Keng, keng, keng.” Ba tiếng va chạm lạnh lạnh chói tai liên tiếp vang lên với cự ly gần, chỉ thấy Nam Vực vương vung ba kiếm lên xong, ba mũi tên của Mộ Ải đồng loạt bị chặt đứt giữa không trung, rơi xuống đất.

Trong đáy mắt Nam Vực vương hiện lên sự khinh bỉ, đưa tay vung lên, y định chỉ huy hai mươi vạn đại quân phía sau xông lên, liều chết đến cùng, thật không ngờ chỉ mới giơ tay lên vẫn chưa nói được tiếng nào, phía sau gáy đột nhiên tê buốt, yết hầu giống như bị bóp chặt, mọi lời muốn nói đều nghẹn vào trong.

Sắc mặt Nam Vực vương cứng đờ lại, da mặt bắt đầu run rẩy không ngừng, khóe miệng co giật liên tục, đôi mắt u ám nhìn trừng trừng đám người Mộ Ải, Độc Cô Tuyết ở phía trước, xen lẫn trong đôi mắt kia là sự giận dữ ngút trời.

Phi Lâm mặc áo giáp đứng bên cạnh Mộ Ai, khi thấy ánh mắt của Nam Vực vương, y chậm rãi lấy cây tiêu huyết ngọc bên miệng xuống, thật thong dong giơ lên vẫy vẫy Nam Vực vương, mà vẻ mặt Mộ Ai đứng bên cạnh y cũng ngập tràn ý cười.

“Bệ hạ, Bệ hạ!” Tiếng hét hoảng loạn vang lên bên tai Nam Vực vương, trong đáy mắt hai tướng Quỷ – Mị hiện rõ lên vẻ không thể tin được và khủng hoảng cùng cực.

Máu từ trên cổ Nam Vực vương chậm rãi tuôn xuống, trên cổ y có một vết thương, đó là vết thương được khắc thật sâu vào nơi chí mạng...

Âm công vô thanh, tuyệt chiêu của Phi Lâm. Mộ Ai ngoài sáng, còn y ở trong tối.

Máu trào ra càng ngày càng nhiều trên cổ Nam Vực vương, cặp mắt âm u càng trũng càng lớn, y mở to miệng phát ra những tiếng ư ử, nhưng lại không thể cất thành lời, nghe qua giống hết như tiếng dã thú tru lên.

“Bệ hạ.”

“Bệ hạ.”

Tiếng kêu hoảng sợ và thảm thiết vang vọng trong không gian kèm theo hình ảnh Nam Vực vương ngã nhào khỏi lưng ngựa.

Đến lúc chết Nam Vực vương cũng chưa từng nghĩ rằng y lại có thể chết như thế.

Bắn người trước bắn ngựa, bắt giặc trước bắt vua^(*), Độc Cô Tuyết hiểu đạo lý này rõ hơn bất kỳ kẻ nào, phải làm thế nào để đạt được lợi ích lớn nhất mà cái giá là nhỏ nhất, đây là màn hay nhất trong vở kịch đặc sắc của hãn, hãn chưa bao giờ là quân tử.

^(*) Trích từ:

Tiền Xuất Tái – Đỗ Phủ

Ra Ấi lần trước – Song Nguyễn Hàn Tú dịch

Đã giương cung thì phải giương cho cứng

Đã dùng tên ắt hẳn chọn tên dài

Muốn bắn người... phải bắn ngựa trước rồi

Muốn bắt giặc thì bắt tên giặc chúa

Người phải giết, cũng chẳng nên bừa phứa

Mỗi giống nòi đều có đất riêng tư

*Nếu cần ngăn bọn giặc lẫn cõi bờ
Đâu phải chỉ có một đường giết sạch*

Tay phải giơ lên cao, hung ác như sói, hấn tiếp tục vung tay, vô số mũi tên nhọn trong nháy mắt xé tan không trung bắn vào binh mã của Nam Vực vương đang trong tình trạng hỗn loạn và đau thương ở phía trước.

Những mũi tên nhọn dày đặc giống như mây đen giăng kín trên bầu trời, phóng đi như căn cước tất cả mọi thứ, mang theo luồng sát khí điên cuồng mà mãnh liệt, rít gió phóng tới.

Đứng phía sau hai mươi vạn đại quân Nam Vực vương, Thánh Thiên Vực thấy vậy nhướng mày lên, búng tay tách một cái rồi giơ tay chỉ chỉ về phía trước.

Cung Bát và Cung Thất đứng đằng sau lập tức vung tay lên, hai đội binh mã lập tức vọt lên, những mũi tên dày đặc liên tiếp phóng đến tập kích phía sau đội quân của Nam Vực vương.

Hợp sức bao vây, đây mới thực sự là vây chặt không còn lối thoát.

Ánh sáng sắc lạnh xuyên qua không trung, mang theo màu máu đỏ tươi và những tiếng kêu gào thảm thiết, hai mươi vạn binh mã của Nam Vực vương bị hai quân bao vây, đã vây vương của họ đã chết, toàn quân như rã mất đầu, tinh thể lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn.

Những người ở mặt trước và mặt sau điên cuồng lùi vào vị trí trung tâm của đội quân, trong khi những người ở giữa lại không ngừng chen ra phía trước, vô số người ngã xuống rồi lại đứng lên, cũng có vô số người đổ xuống rồi cuộc cũng không thể đứng dậy nổi, bị vó ngựa giẫm lên mình. Các binh sĩ hoảng loạn đạp lên thân thể đồng đội để chạy tháo thân, những tiếng gào thét vang vọng tận chân trời.

“Tuyệt.” Vân Kinh nhìn thấy đáy mắt lộ vẻ không nhẫn tâm, cô thấp giọng gọi Độc Cô Tuyệt một tiếng, tuy rằng cô hiểu rõ những gì Độc Cô Tuyệt đã nói trước với cô. Phải loại trừ tất cả thân binh của Nam Vực vương, cũng phải đào gốc tróc rễ sự căm tức trong lòng binh mã của y, cho dù muốn chiêu hàng cũng phải diệt trừ tất cả mọi ý niệm của chúng. Nếu không hai mươi vạn đại quân này về sau chắc chắn sẽ là một mầm họa lớn, nhưng thảm cảnh thế này, cô vẫn không thể chấp nhận được.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy quay đầu đưa mắt nhìn Vân Kinh một cái rồi khẽ gật đầu.

Hấn giơ cánh tay phải lên cao, năm ngón tay nắm chặt lại, ngàn vạn mũi tên đang bắn ra lập tức ngừng lại. Độc Cô Tuyệt lạnh lùng nhìn đám tàn binh bại tướng trước mặt, giọng nói lạnh lẽo và vô cùng tàn khốc vang vọng khắp chân trời: “Đầu hàng thì không giết.”

"Đầu hàng thì không giết." Trong phút chốc bốn mươi vạn đại quân đồng loạt hô lên một tiếng vang dội, chấn động hàng trăm dặm.

Sau tiếng hét vang dội kia là khoảnh khắc trầm mặc ngán ngùi.

"Đầu hàng."

"Đầu hàng." Từng tiếng đầu hàng nối tiếp nhau vang lên, nhanh chóng tràn ngập khắp đất trời, đám binh mã còn lại của Nam Vực vương dứt khoát vứt bỏ vũ khí, nhanh chóng ngồi xổm trên mặt đất, khoảng cách giữa sự sống và cái chết có một sự khác biệt rất lớn, không ai muốn tự đi tìm cái chết cả.

Đinh Phi Tình này giờ vẫn án binh bất động, nhìn thấy vậy liền vung tay lên, chỉ huy binh lính tiến lên trước, hợp nhất tù binh là nhiệm vụ của cô.

Dốc hết bốn mươi lăm vạn binh mã cả nước đi chinh phạt thế lực Thánh nữ, mà nay bị giết chỉ còn chưa đến hai mươi vạn người. Bọn chúng dốc lòng dốc sức đến cuối cùng lại hoàn thành chuyện tốt cho Độc Cô Tuyết, Nam Vực vương không những thôn tính không thành mà ngược lại còn bị người khác thôn tính, nếu bây giờ y vẫn còn sống, hẳn sẽ tức ói máu mà chết.

Vốn là một chuyến đi tranh đoạt thế lực Thánh nữ, kết quả là toàn bộ thế lực của Nam Vực vương lại bị diệt gọn mà không hề thu được bất cứ thứ gì.

Bầu trời xanh lam vẫn một màu xanh thăm thẳm như vậy, gió sông thổi lướt qua, mang theo mùi của nước sông hòa lẫn mùi máu tanh kéo thẳng lên tận trời mây.

Giang sơn của Nam Vực vương đã đổi chủ, dễ dàng vậy đấy, nhưng thật ra cũng chẳng dễ gì.

Cờ bay phấp phới, dưới bầu trời xanh lam trong vắt đến chói mắt, Độc Cô Tuyết để tướng quân bậc nhất là Đinh Phi Tình thu xếp tàn binh bại tướng của Nam Vực vương, còn hẳn thì vung tay ra hiệu, dẫn bốn mươi vạn đại quân tiến lên, gót sắt gõ lộp cộp, tiến quân về phía Thánh Thiên Vực.

Thánh Thiên Vực vẫn không ra tay, chỉ đứng nhìn Độc Cô Tuyết chiêu hàng đám tàn binh bại tướng của Nam Vực vương, y không tranh đoạt cũng không rời đi, lúc này nhìn thấy Độc Cô Tuyết đưa quân đến gần, khóe miệng y nhất thời cong lên.

"Khá lắm, dã tâm của Tần vương quả không tầm thường." Cung Nhị vừa thấy hành động của Độc Cô Tuyết, lập tức nhướng mày lên, xoa xoa cằm rồi nói.

Độc Cô Tuyết không chinh đốn đám tàn binh bại tướng của Nam Vực vương rồi quay trở về lãnh thổ của Nam Vực vương, mà ngược lại còn xua quân thẳng tiến, đối đầu với bọn họ. Hành động này ngoại trừ việc muốn thừa dịp tiêu diệt bọn họ để thống nhất Nam vực, thì y thật sự không thể nghĩ ra được hãn còn có ý gì khác.

“Con mẹ nó.” Cung Tam – người sử dụng kiếm liên mắng một câu thô tục, lạnh lùng trừng mắt nhìn đội quân thiết giáp đông nghìn nghịt của Độc Cô Tuyết đang tiến đến trước mặt.

“Hãy nhìn binh mã của hãn mà xem, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà đã huấn luyện được thành như vậy, hèn gì hãn dám ngông cuồng đến thế.” Cung Ngũ nhìn Độc Cô Tuyết đang tới gần lạnh nhạt nói.

Uy nghiêm có trật tự, lúc tiến lúc lùi có chặt chẽ, cũng có buông lơi, thế trận nghiêm ngặt mà liên tiếp trơn tru. Bọn họ vừa vặn đứng ở một nơi hơi cao, đưa mắt nhìn lại một cái, chỉ thấy bốn mươi vạn binh mã của Độc Cô Tuyết dường như chỉ là một người, tiến lui cực kỳ chuẩn xác không hề có một chút sai lầm, nghiêm ngặt lại trật tự hợp lý.

Nếu bọn họ nhớ không lầm thì đội quân này một hai tháng trước chỉ là một đám dân thường, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà đã huấn luyện thành một đội quân tinh nhuệ, quả nhiên là cao thủ, khá lắm.

“Vị vương giỏi nhất có lẽ chính là Tần vương.” Cung Nhất lạnh lùng tiếp một câu.

Dung túng đám cao thủ Cửu cung tự do bàn luận, Thánh Thiên Vực ngồi trên lưng ngựa chỉ khoanh hai trước ngực nhìn Độc Cô Tuyết từng bước từng bước một tiến tới gần, giống như trước mắt y chỉ có một mình Độc Cô Tuyết mà không phải là bốn mươi vạn binh mã hùng mạnh kia, y cực kỳ bình tĩnh và thản nhiên.

Vừa tiến đến đúng chỗ, Độc Cô Tuyết vung tay lên dừng đội quân lại, vẻ mặt tàn khốc nhìn Thánh Thiên Vực đứng đối diện, lạnh lùng nói: “Đầu hàng hay là đánh?”

Bốn mươi vạn binh mã lại thêm hai mươi vạn hàng binh của Nam Vực vương, lúc này lấy sáu mươi vạn binh để đấu với gần hai mươi vạn binh mã của Thánh Thiên Vực, Độc Cô Tuyết không phải là Nam Vực vương, Vân Kinh cũng chẳng phải là Nam Vực vương. Thánh Thiên Vực không chiếm được nhân hòa, địa lợi, lại bị áp sát tới thế này nên hoàn toàn không có ưu thế. Trận này Thánh Thiên Vực chắc chắn không thể thắng được, nếu Thánh Thiên Vực là một kẻ giỏi mưu tính, thì đương nhiên y biết rõ điều này.

Thánh Thiên Vực khoanh tay nhìn thoáng qua Độc Cô Tuyết, rồi quan sát Vân Kinh đang mang thai từ trên xuống dưới, nhếch mày đầy khiêu khích: “Đầu hàng thì có gì tốt? Thê tử của ta bị người làm cho lớn bụng, cái sừng to như vậy, người cho rằng ta sẽ chọn đầu hàng ư?”.

Độc Cô Tuyết vừa nghe, trong nháy mắt hấn tức đến xám ngoét mặt, Vân Kinh ở bên cạnh nghe thấy vậy bèn khẽ lắc đầu không lên tiếng. Tên Thánh Thiên Vực này đang nói gì vậy, cô lập tức nhìn y gọi một tiếng: “Thánh Thiên Vực.”

Người này thật làm cô không thể được nói gì, đối mặt với bốn mươi vạn binh mã của bọn họ, y không nhường đường cũng không lùi bước, xem bọn họ chỉ là một đám người tầm thường, hết sức thông dong, nhàn nhã, thoát nhìn không thể thấy được một chút ý chí chiến đấu nào, cũng bởi thế nên Độc Cô Tuyết mới đứng ra hỏi y là đánh hay là đầu hàng. Nếu không Độc Cô Tuyết đã xua binh trực tiếp đánh y từ lâu, nhưng thật không ngờ y vừa mở miệng lại nói những lời vớ vẩn vậy, thực sự là...

“Vị hôn thê thân yêu của ta, nàng thật khiến ta đau lòng quá, mới có mấy tháng chia tay ngắn ngủi mà nàng đã biến thành thế này. Nhưng mà, nếu ta đã vừa mắt nàng, một tiếng cha tặng kèm theo nàng, ta cũng không quá để tâm đâu.” Thánh Thiên Vực nghe thấy Vân Kinh khẽ gọi, bèn cười cười nhìn Vân Kinh nói nhỏ.

Thánh Thiên Vực chỉ nói hai câu, bầu không gian nghiêm trang, tràn ngập sát khí trên chiến trường không còn một chút. Phi Lâm, Mộ Ai vừa nghe thấy liền cười lớn thành tiếng, Tiểu Tả và Tiểu Hữu theo đó liếc mắt nhìn trộm sắc mặt Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, cả hai cố chết nín cười nhưng nét mặt kia càng làm người khác thêm tức giận.

Thánh Thiên Vực quá là rộng lượng rồi nha.

Vân Kinh nhìn thấy vẻ mặt của Thánh Thiên Vực lúc này thật khoan khoái, thoải mái, y không còn toát lên một vẻ huyền ảo như không phải người phàm mà cao quý như thần tiên lúc trước nữa. Lúc này trong nụ cười kia mang theo sự vui sướng, lại còn có chút ý xem kịch vui, thay đổi tuy không nhiều, nhưng chỉ một chút đổi khác cũng đã làm y hóa thành một con người bằng xương bằng thịt, có cảm giác như y thật sự là một con người, xem ra y đã làm xong những điều muốn làm rồi.

“Trong lòng người vốn không nghĩ như vậy, việc gì phải nói ra những lời đó.” Vân Kinh nhìn Thánh Thiên Vực nhẹ nhàng lắc đầu, cô chậm rãi bước xuống khỏi xe ngựa, đi đến bên cạnh Độc Cô Tuyết, đưa tay nắm lấy tay của Độc Cô Tuyết, ý bảo Độc Cô Tuyết đừng tức giận.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy vội vàng nhảy xuống ngựa đến bên cạnh dìu Vân Kinh, cô đã mang thai chín tháng, phải cẩn thận một chút.

Thánh Thiên Vực thấy vậy vẻ mặt sáng ngời nói: “Tri âm khó tìm, quả nhiên là người ta vừa mắt, phải làm sao bây giờ? Ta thật không nỡ buông nàng ra.” Dứt lời, vẻ mặt y giống như vô cùng buồn bực đưa tay xoa xoa cằm nhìn Vân Kinh.

Vân Kinh cảm giác được Độc Cô Tuyệt đứng cạnh cô đang nổi giận, cô lập tức nắm chặt lấy tay Độc Cô Tuyệt, quay đầu cười thật dịu dàng với Độc Cô Tuyệt.

Thánh Thiên Vực chỉ có hai mươi vạn binh mã, có muốn đánh thì cũng không thể thắng được bọn họ, nhưng nếu thật sự đánh một trận sẽ tương đối khó khăn. Bởi vì Thánh Thiên Vực cắm gốc rễ rất sâu tại thế lực Thánh nữ, có những thứ bọn họ không thể thay thế được, nếu có thể không đánh thì tốt nhất là đừng đánh, chiêu hàng y là cách thức tốt nhất, hẳn là Độc Cô Tuyệt cũng nghĩ đến việc này, vậy thì cố nhịn y đi.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy quay đầu nhìn thẳng Thánh Thiên Vực, lạnh lùng hừ một tiếng.

Thánh Thiên Vực thấy vậy khuôn mặt khẽ thay đổi, hai tay đột nhiên vỗ một cái, giống như đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, nói nhỏ với Vân Kinh: “Muốn ta đầu hàng cũng không phải không được. Dù sao ta đánh cũng mệt rồi, chỉ cần một điều kiện duy nhất thôi, trả vị hôn thê lại cho ta, Nam Vực này người muốn thống nhất hay không thống nhất, muốn nó nằm trên bàn đồ của Tần quốc người hay không, đó là chuyện của người. Ta quyết không hỏi đến, thế nào? Điều kiện này rất nhỏ mà.” Y nói xong liền quay đầu lại nhìn Độc Cô Tuyệt.

Lời vừa dứt, Phi Lâm, Mộ Ai, Tiểu Tả, Tiểu Hữu ở bên cạnh đều nhin không được quay đầu đi. Nếu không thì thái độ của bọn họ sẽ làm Độc Cô Tuyệt có ý giết người không thương tiếc, điều kiện này, quả là rất khiêu khích.

“Cút, người đừng vọng tưởng.” Độc Cô Tuyệt vừa nghe thấy những lời này, gương mặt tức khắc giận đến méo mó, trừng to hai mắt nhìn Thánh Thiên Vực, trông thật dữ tợn giống như muốn ăn tươi nuốt sống y.

Không đợi Vân Kinh và Thánh Thiên Vực mở miệng, cung Nhị đứng bên đột nhiên lên tiếng: “Tần vương, việc này là người sai rồi. Người cũng biết rõ, Thánh nữ từ nhỏ đã đính ước với thiếu gia chúng ta, hai người đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận từ lúc mới sinh, có chứng có cứ, có mai mối có sính lễ. Trong khi đó người giữa đường chạy ra cướp người, dựa theo lễ pháp của đất nước các người, cướp vợ người ta sẽ bị phạt tám mươi đại côn, lưu đầy trăm dặm. Người thân là Tần vương hẳn càng phải tuân thủ lễ pháp của chính mình,

hôm nay thiếu gia chúng ta rộng lượng không so đo với người, thái độ người lại như vậy đấy.” Nói đến đây, y quay sang nhìn Độc Cô Tuyệt lắc lắc đầu, vẻ mặt giống như nhìn một đứa trẻ hư, không thể dạy dỗ được.

Độc Cô Tuyệt nghe vậy lập tức đỉnh đầu bốc khói, lửa giận bùng bùng sắp lan tràn ra xung quanh.

Vân Kinh không thể nói gì chỉ nhìn Cung Nhị cười không được mà giận cũng không xong, mấy người này hôm nay có ý định gì đây...

Trong nháy mắt, bốn phía thật tĩnh lặng.

“Cạnh tranh công bằng mới là cách làm của kẻ mạnh.” Trong không gian trầm mặc, Phi Lâm đột nhiên cười tủm tỉm ném một câu.

Độc Cô Tuyệt ngay tức khắc phóng ám khí vào Phi Lâm, y vội xoay người một cái tránh né, vọt đến sau lưng Mộ Ai.

“Có thể.” Không ngờ Thánh Thiên Vực khoe miệng cong lên một cái, thẳng thắn đồng ý.

Mộ Ai vừa nghe lập tức hai mắt sáng rực, Thánh Thiên Vực và Độc Cô Tuyệt đánh tay đôi, trận đánh ngoạn mục này sao có thể bỏ qua, lập tức vẻ mặt y cũng trở nên nghiêm túc nói: “Từ xưa tới giờ đã có tiền lệ, thắng bại của hai tướng soái trên chiến trường sẽ quyết định thành bại hai bên, đó được xem như kết quả đã định.”

Hết chương 147

Chương 148 – Sinh con

Lời này cũng không phải là vô lý, lấy thắng thua của chủ soái hai quân để phân định kết quả, đó cũng là truyền thống trong binh pháp được kế thừa từ xưa đến nay, vô cùng hợp lý.

Độc Cô Tuyệt nghe Mộ Ải nói, lập tức sắc mặt trở nên xanh mét một màu. Nếu không phải hiện tại trước mặt còn có một tên Thánh Thiên Vực đang rình rập như hổ rình mồi, hẳn nhất định phải phanh thây Mộ Ải ra mới hả giận.

Vân Khinh vốn là của hắn, dựa vào cái gì mà phải phân định thắng thua chứ, bộ Vân Khinh là chiến lợi phẩm sao. Hắn giận.

Cảm giác được cơn phẫn nộ cùng cực của Độc Cô Tuyệt, Vân Khinh không dám buông tay ra, ngược lại càng nắm chặt lấy bàn tay của Độc Cô Tuyệt hơn. Hắn lại muốn buông tay cô ra, xem ra Độc Cô Tuyệt thật sự muốn giết người mất rồi.

Lập tức Vân Khinh vừa túm chặt lấy tay của Độc Cô Tuyệt, vừa nhìn sang Phi Lâm và Mộ Ải đang bày ra một vẻ mặt hết sức hớn hở, lắc đầu bất đắc dĩ: “Hai người thật là.” Rõ ràng hai người này muốn xem náo nhiệt đây mà.

“Muốn chiến hay muốn đánh?” Mộ Ải và Phi Lâm cười tủm tỉm nhìn Vân Khinh, vẫn còn chưa kịp trả lời thì Thánh Thiên Vực đang khoanh tay trước ngực đứng một bên, đột nhiên ném ra một câu hỏi đầy khiêu khích.

Lời này mang ý tứ thật rõ ràng, chiến chính là chuẩn bị khai chiến, hai mươi vạn quân đối đầu với sáu mươi vạn quân, cho dù không thắng thì cũng sẽ khiến người ta đau đầu đến chết. Còn đánh thì thật đơn giản, có thể bắt đầu ngay, một đấu một.

Lần này Thánh Thiên Vực đem quyền lựa chọn giao lại cho Độc Cô Tuyệt. Độc Cô Tuyệt vốn là người tính tình cực kỳ can đảm, lúc này lửa giận đã bốc lên tận trời luôn rồi, nếu không phải Vân Khinh túm chặt lấy tay thì hẳn đã sớm động thủ đánh người. Bây giờ lại thấy Thánh Thiên Vực tự nhiên nói khích, Độc Cô Tuyệt rất cuộc cũng không nhịn được nữa, một tay đưa sang bên hông nhấn một cái, tuốt nhuyễn kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thẳng về phía Thánh Thiên Vực, giận dữ gầm lên: “Người nghĩ là ta sợ người ư?”

Nhưng trong cơn lửa giận ngập trời, hăn vẫn không quên nhẹ nhàng đẩy Vân Kinh ra phía sau, lực tay cực kỳ mềm nhẹ.

Vân Kinh vừa thấy vậy không khỏi khẽ nhíu mày: “Tuyệt...”

Không chờ cô nói tiếp, bên cạnh Tiểu Tả và Tiểu Hữu lập tức song song xoay người một cái phóng qua, mỗi người một bên giữ chặt lấy tay Vân Kinh, hớn hờ tươi cười hướng về phía Độc Cô Tuyệt nói: “Nhanh đi nhanh đi, chúng ta sẽ chăm sóc cho tiểu sư muội.” Thế là hai tên, mỗi tên một bên giữ chặt lấy Vân Kinh, không cho cô tiến lên.

Quyết đấu phần khích như thế này thực sự chỉ có thể gặp mà không thể cầu, huống chi một cái là máu chảy thành sông thề sống chết quyết chiến, một cái là chỉ có hai người giao đấu để phân định thắng thua. Mặt lợi hại của việc hai người giao chiến hoặc là hai mươi vạn quân đối đầu với sáu mươi vạn quân ra sao, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra. Rõ ràng khác nhau một trời một vực, bất kể là ai thì tất nhiên đều phải lựa chọn phương án sau rồi.

Trong lòng Vân Kinh cũng hiểu được mức độ nặng nhẹ, tuy Phi Lâm và Mộ Ai có thích ồn ào, náo nhiệt như thế nào đi chăng nữa, thì cũng sẽ không vì vậy mà không tính đến cục diện chung của cả hai bên, theo tình huống trước mắt có lẽ đây là biện pháp giải quyết tốt nhất. Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Vân Kinh nhìn khuôn mặt đen thui của Độc Cô Tuyệt, khóe miệng khẽ mỉm cười, thấp giọng nói: “Chú ý an toàn một chút.”

Cô không lo đến việc Độc Cô Tuyệt thắng hay thua, hăn thắng cô là của hăn, nếu hăn thua thì hai người bọn họ cũng chẳng có bất kỳ sự thay đổi nào.

Đưa lưng về phía Vân Kinh, Độc Cô Tuyệt vừa nghe thấy những lời thân thiết của Vân Kinh thì ngọn lửa giận bùng bùng kia lập tức dịu hăn xuống, chuyển hóa thành ngọt ngào.

Hăn không quay đầu, chỉ khẽ giơ tay lên ra hiệu cho Vân Kinh an tâm, sắc mặt cuồng nộ lập tức trầm ổn lại, chỉ còn lại vẻ mặt lạnh lùng, tàn khốc. Để đối đầu với một cao thủ như Thánh Thiên Vực, thì mọi sơ hở dù là nhỏ nhất cũng đều có thể trở thành đòn trí mạng.

Thánh Thiên Vực nhìn Độc Cô Tuyệt vốn đang bị kích động, thế mà chỉ sau một câu nói của Vân Kinh thì lập tức khôi phục lại sự trầm ổn và bình tĩnh, không khỏi giương mày lên, xoay người lập tức nhảy xuống theo, mười ngón tay đan vào nhau vắn vẹo nghe răng rắc, trên mặt y tràn đầy vẻ tươi cười rạng rỡ, nhưng cặp mắt kia lại sắc bén hăn lên.

Thánh Thiên Vực và Độc Cô Tuyết còn chưa chính thức giao đấu, thế mà sự hưng phấn đã nổi lên như bão táp tràn ngập khắp nơi. Một người hào hoa phong nhã hàng đầu, một người yêu điểm lạnh lùng bậc nhất. Thân hình hai người không hề nhúc nhích, thế mà dường như gió lốc tại nơi này đã bắt đầu nổi lên, cuốn khắp cả đất trời.

Cổ tay vung lên, một sợi roi dài màu trắng bung ra, dừng trước người Thánh Thiên Vực, đồng thời biến thành một đường thẳng tắp nhắm ngay về phía Độc Cô Tuyết. Chưa từng thấy Thánh Thiên Vực dùng binh khí, hôm nay sợi dây vẫn cột trên cổ tay lại được rút ra, thì ắt hẳn nó phải là vũ khí của y.

Phi Lâm và Mộ Ải vừa thấy, trên mặt lại hiện lên sự hưng phấn vô cùng tận. Roi vốn là loại binh khí khó luyện nhất trong tất cả các loại binh khí, thế mà Thánh Thiên Vực lại dùng roi.

Gió quanh hai người bắt đầu nổi lên như bão táp.

Đội ngũ binh mã của hai bên bắt đầu lui về phía sau, để lộ ra một không gian rộng lớn, trên vùng đất trống trải kia hiện giờ chỉ có hai người Độc Cô Tuyết và Thánh Thiên Vực.

Trong chớp nhoáng, bụi đất bay lên mịt mù, dưới ánh nắng vàng chói lọi, đột nhiên một luồng ánh sáng trắng lạnh lẽo lóe lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì tại nơi đó Độc Cô Tuyết và Thánh Thiên Vực đã cùng lúc ra tay.

Chỉ thấy sợi roi dài màu trắng như thường luồng ra biến xoay quanh mấy vòng rồi gào thét phóng vào không trung, giống như bị con người giam cầm đã lâu hôm nay rốt cục cũng đã được tự do bay nhảy. Con thường luồng màu trắng kia xoay quanh một vòng rồi bay vút lên, va đập, ra sức tàn phá hết tất cả mọi thứ trên đường đi của nó.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ không gian trước mắt chỉ nhìn thấy những luồng sáng trắng, dưới ánh nắng vàng rực kia những hình ảnh chông chênh đó lại càng thêm huyền ảo, nếu nói rằng có cả trăm, cả ngàn hình ảnh hư ảo cũng không sai, nó giống như một quả cầu màu trắng bao phủ xung quanh không gian của hai người đó.

Cao thủ vừa ra tay thì liền biết được có thực lực thật sự hay không. Phi Lâm và Mộ Ải nhìn thấy như vậy, nhin không được vỗ tay một cái, trong mắt ánh lên sự hưng phấn tột độ, khẽ hô một tiếng: “Hay.”

Đòn nặng ngàn cân, nhưng đường đi lại nhẹ nhàng như nước chảy, chỉ cần liếc mắt một cái đã biết ngay thủ pháp dùng roi thuộc hàng cực phẩm. Trước đây đã biết Thánh Thiên Vực này là một cao thủ dùng lá cây

làm ám khí, nội lực cũng rất cao cường, không thể ngờ rằng hôm nay mới biết y có một thân võ học uyên thâm đến vậy.

Phi Lâm và Mộ Ải nhìn thấy thứ mà mình thích thú nên không khỏi nổi lên cảm giác thèm thuồng, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào hai người phía trước.

Trong ảo ảnh mạnh mẽ của luồng sáng trắng kia, một bóng dáng mặc khôi giáp đỏ rực nhưng lại lạnh lùng và tàn nhẫn, xung quanh bóng dáng đó có những ảo ảnh màu đen tung hoành đang bắt đầu cắt xuống như muốn phá tan quả cầu màu trắng kia. Nó không bằng cái bóng trắng với sức tấn công rào rạt như muốn che cả trời đất lẫn ngày đêm kia, mà ngược lại nó lặng lẽ, nhỏ yếu, chỉ phát ra quanh người hắt trong vòng một tấc. Kiếm khí màu đen nửa ẩn nửa hiện, tỏa ra những luồng sáng sắc nhọn bao phủ bốn phía xung quanh thân mình.

Phi Lâm thấy thế giương mi lên nhìn rồi khẽ gật đầu, nhìn tình hình này thì khí thế của Độc Cô Tuyệt không những không chiếm ưu thế gì, mà ngược lại còn có cảm giác bị Thánh Thiên Vực lấn áp. Nhưng mà, những nơi mà luồng sáng màu đen kia đánh tới đều là những chỗ khiến Thánh Thiên Vực không thể không hồi chiêu để phòng thủ, thoát nhìn thì luồng sáng ấy chỉ chạy xung quanh thân thể hắt, vô cùng âm đậm, nhưng đó cũng chính là cách công kích sắc bén nhất mà lại ít tổn công sức nhất.

Không có âm thanh va chạm, thậm chí còn không có âm thanh của binh khí phát ra, chỉ nghe thấy tiếng rít vù vù cắt qua không khí thật bén nhọn, vọng vào trong không trung nghe mà rợn người.

Binh lính của hai bên đều ngóng cổ lên nhìn, trên mặt mang theo sự lo lắng, khó hiểu, kinh ngạc, nghi vấn, và rất nhiều cảm xúc khác nữa. Mấy chục vạn đại quân tập trung tại một chỗ mà lại tĩnh lặng không phát ra một tiếng động nào, chỉ còn có tiếng sóng vỗ rì rào của sông Cửu Khúc Long ở phía sau vọng tới làm nhạc đệm.

Đương nhiên là những người khác không nhìn thấy rõ lắm, nhưng Phi Lâm và Mộ Ải lại nhìn thấy rất rõ ràng từng động tác của Thánh Thiên Vực và Độc Cô Tuyệt. Hai người này một roi một kiếm cầm chặt trong tay, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, tuy rằng binh khí của hai người chưa từng chạm vào nhau lấy một lần, tấn công, phòng thủ chuyển hoá cực nhanh, làm cho người ta hoa cả mắt. Nhưng mà mỗi chiêu đều là sát chiêu, nếu như có một chiêu mà không đỡ được thì không chết cũng tàn phế, hai người này không phải đang đùa giỡn, mà thật sự là liều chết đó.

Bóng người màu trắng và màu đen di chuyển không ngừng, vừa hợp lại rồi ngay lập tức lại tách ra, tan hợp hợp tan, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt, dần dần đã không còn nhìn thấy rõ lắm thân

ảnh của cả hai người đó nữa, nhìn lên bãi đất trống trải, chỉ thấy màu trắng và màu đen quần quít vào nhau xoay chuyển không ngừng.

“A”.

“A”.

Một tiếng hét cao vút vang lên, rồi ngay sau đó một tiếng hét khác tương đối trầm thấp truyền đến. Bên cạnh Vân Kinh, Tiểu Tả và Tiểu Hữu đã sớm buông tay cô ra, hai mắt mở to nhìn trừng trừng về phía trước, nhìn những hình ảnh trắng đen biến đổi không ngừng, rồi bất giác phát ra những âm thanh đơn độc vô nghĩa kia, ánh mắt cả hai đều lộ ra sự căng thẳng.

Vân Kinh nghe thấy tiếng hét kia thì toàn bộ tâm can của cô như bị treo ngược lên. Lúc bắt đầu cô còn có thể nhìn thấy rõ, nhưng bây giờ cũng chỉ thấy được những bóng dáng mờ ảo. Tốc độ như vậy, cô không có đủ bản lĩnh để theo kịp thì làm sao còn có thể nhìn thấy ai là ai kia chứ? Rốt cuộc hiện tại ai đã chiếm thượng phong? Ai đã bị thương? Ai sắp thua? Trong lòng cô không khỏi hơi hoảng sợ. Thánh Thiên Vực bản lĩnh như thế nào cô còn chưa biết hết, nhưng y tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường.

“Thế nào rồi? Tuyệt có làm sao hay không?” Vân Kinh loạng choạng tóm lấy Tiểu Hữu gấp rút hỏi, cô không quan tâm đến thắng thua, chỉ quan tâm đến sự an toàn của Độc Cô Tuyệt.

“Không ổn, không ổn.” Tiểu Hữu không hề quay đầu lại trầm giọng nói.

Vân Kinh vừa nghe thấy Tiểu Hữu nói như thế trong lòng lại càng căng thẳng hơn nữa, bất giác bám chặt lấy bả vai của Tiểu Tả.

Tiểu Tả chợt nghĩ đến câu hỏi của Vân Kinh, lập tức quay đầu sang nhìn thoáng qua Tiểu Hữu đang trợn hai mắt lên nhìn về phía trước, đáy mắt hơi chuyển động, sắc mặt nhìn có vẻ không được tốt lắm, cất lời: “Xem ra Độc Cô Tuyệt sắp thua rồi.”

Vân Kinh nghe thế tâm can lại càng hoảng hơn, đưa mắt nhìn về phía những hình ảnh trắng đen ở xa xa. Thật sự là cô không thể thấy rõ tình hình rốt cuộc là như thế nào, lập tức hít vào một hơi thật sâu rồi xoay người bước đến bên cạnh Phi Lâm và Mộ Ai, cô phải hỏi sư phụ coi cụ thể là như thế nào?

Tiểu Tả thấy Vân Kinh đi về phía Phi Lâm, nên cũng không hỏi mà nhìn sang bên cạnh, thấy Tiểu Hữu đang nhìn trận chiến đến nỗi mắt cũng không chớp, lập tức cũng quay đầu lại trợn tròn hai mắt nhìn những hình ảnh hư ảo ở phía trước.

Thật sự là nếu như dựa vào công phu của cậu thì làm sao có thể thấy rõ tình hình chiến đấu như thế nào được, nhưng mà thấy Tiểu Hữu đứng bên cạnh mình nói như thế, cậu không thể thua kém Tiểu Hữu được, tất nhiên phải chứng tỏ bản thân hiểu biết hơn Tiểu Hữu chứ, nên phải nói cụ thể hơn. Nhưng cậu làm sao biết được Tiểu Hữu nhìn như đang bình tĩnh chăm chú quan sát những hình ảnh như ảo ảnh đó, nhưng thực ra trong đầu Tiểu Hữu lúc này chỉ muốn biết khởi điểm của mấy chiêu kia, những chiêu thức biến hóa khôn lường như vậy thì phải làm sao mới phát huy ra được? Làm cách nào mới có thể phát ra chiêu thức kỳ ảo và xinh đẹp như thế? Tiến công từ chỗ nào? Cho nên câu hỏi của Vân Khinh căn bản là Tiểu Hữu không nghe thấy, mà là bản thân cậu đang tự cân nhắc, 'ai da, mình đánh như vậy không ổn chút nào', thuận miệng thốt ra luôn.

Mà lúc này Phi Lâm và Mộ Ải đang ngồi trên lưng ngựa quan sát trận đấu, trên mặt hai người là vẻ mặt nghiêm túc, không còn nét đùa giỡn, chọc cười như trước nữa, sắc mặt thận trọng thấy rõ.

"Nếu tiếp tục đánh như vậy, cho dù không chết thì cũng bị trọng thương." Mộ Ải trầm giọng nói.

Độc Cô Tuyệt và Thánh Thiên Vực đã hoàn toàn dùng những tuyệt chiêu hàng đầu cho cuộc đấu này, trong lúc gay cấn nhất này chỉ cần có một chút sai lầm nhỏ nhất thì đó chính là không phải người chết thì là ta mất mạng. Ngay cả khi hai người đều không chủ tâm giết hại đối phương, nhưng mà cao thủ so chiêu, chỉ cần kém tay hơn một chút xíu thì chính là đứng bên bờ vực sống chết, trong khi hai người đã đánh tới mức độ này mà muốn dừng tay lại, thực là nói dễ hơn làm rồi.

Phi Lâm nghe vậy lắc đầu nói: "Chú ý một chút, nếu như có chuyện gì không hay thì lập tức ra tay."

Mộ Ải gật đầu thấp giọng nói: "Không ngờ tên Thánh Thiên Vực này lại là một kẻ có võ công cao cường đến vậy. Nếu như đấu đến cùng với Độc Cô Tuyệt thì cả hai người đều không có kết quả tốt."

Giọng nói bị đè thấp lại đứt quãng, chữ có chữ không theo gió bay đến đây, vừa vắn rơi vào trong tai Vân Khinh: "... Độc Cô Tuyệt... không có kết quả tốt...". Mấy lời theo gió thoảng qua, làm cho Vân Khinh chấn động kịch liệt "... không có kết quả tốt... Độc Cô Tuyệt..."

Mặt Vân Khinh trong khoảnh khắc trở nên trắng bệch, tái nhợt như một tờ giấy, thân hình lung lay như sắp đổ. Không được, không được, làm sao có thể như thế được...

Chân mềm nhũn đi, Vân Khinh gần như đứng không nổi nữa, vô thức lui ra sau từng bước một, túm phải đuôi một con ngựa ở bên cạnh. Độc Cô Tuyệt của cô sẽ không sao, không sao đâu mà. Phải tin tưởng Độc Cô Tuyệt, phải tin tưởng chàng, không thể gục ngã được, không thể làm cho Độc Cô Tuyệt bị phân tâm một giây một phút nào, tuyệt đối không thể hoảng loạn được.

Cắn chặt răng, Vân Kinh dùng sức thuận tay nắm lấy đuôi ngựa mượn lực để giữ cho thân hình đứng vững vàng, cô không thể hoảng loạn được.

Nhưng đuôi ngựa là thứ không thể dùng sức mà tóm được, do tâm tư đang hoảng loạn nên Vân Kinh cắn bản không hề để ý tới điều này, chỉ ra sức kéo mạnh một cái, con tuấn mã kia bị giật mình hoảng sợ, hí dài một tiếng, sau đó đá đạp lung tung, đá mạnh về phía sau rồi nhảy dựng lên.

“Linh Đang!” Đinh Phi Tình lúc này đã thu thập xong tàn binh của Nam Vực vương, liền cưỡi ngựa chạy xuyên qua đám binh sĩ đến đây, cuộc giao đấu có một không hai như vậy cô cũng phải nhìn qua mới được. Không ngờ còn chưa kịp liếc mắt nhìn Độc Cô Tuyết và Thánh Thiên Vực giao thủ, thì đã chứng kiến một màn đầy hoảng sợ của Vân Kinh ở bên này, tâm can của Đinh Phi Tình như muốn nhảy dựng lên. Một tiếng hét sắc nhọn vang lên như một thanh kiếm rạch ngang bầu trời, Đinh Phi Tình giơ roi lên cao, hướng về phía Vân Kinh phóng hết sức lao đến.

Tiếng kêu cực kỳ kinh hoàng truyền qua không gian, Phi Lâm và Mộ Ai đều sửng sốt, liền quay đầu nhìn về phía Tiểu Tả và Tiểu Hữu. Mà lúc này Tiểu Tả, Tiểu Hữu cũng kinh hãi nhìn về phía bọn họ, tám ánh mắt giao nhau lập tức hiện lên thần sắc kinh hoàng, vội vàng quay đầu lại.

Khi Đinh Phi Tình hét lên cũng đã đánh thức được tâm trí đang mờ mịt của Vân Kinh.

Tiếng ngựa hí tràn ngập ở bên tai cô, vó ngựa đã sắp đạp vào người cô. Vân Kinh quá sợ hãi, không kịp suy nghĩ gì xoay người một cái ngã về phía sau.

Vó ngựa tung lên lướt sát qua bụng Vân Kinh, gần như dính sát vào quần áo cô. Vân Kinh ngã một cái thật mạnh trên mặt đất, cả người quay cuồng vội vàng lăn mấy vòng, tránh khỏi vó ngựa đang từ không trung hạ xuống, nhưng mà kể bên cô cũng có một con ngựa khác nữa.

Phi Lâm và Mộ Ai vừa mới quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng này, hai người nháy mắt kinh hãi. Không kịp suy nghĩ bất cứ thứ gì, Phi Lâm xoay người một cái bay lên hướng về phía Vân Kinh đang ngã nhào xuống mà chớp tới, còn Mộ Ai vung tay tung ra một chưởng, giã thật mạnh lên người con ngựa đang điên cuồng kia.

Nhưng chưởng lực của y quả thực rất mạnh, không những chỉ con ngựa kia, mà còn đem toàn bộ bảy con ngựa cùng với người ngồi trên đó đánh bay ra ngoài, rơi thẳng xuống đoàn ngựa ở bên dưới, trong phút chốc nơi này trở nên hơi hỗn loạn.

Giữ chặt thân thể Vân Kinh đang lăn tròn trên mặt đất, Phi Lâm khoác tay một cái bế Vân Kinh đứng lên, gấp giọng hỏi: "Sao rồi? Người cảm thấy thế nào?"

Bên cạnh bọn họ, đám binh sĩ kia thấy vậy cũng nhanh chóng kéo ngựa tránh ra xa, không chế những con chiến mã bị hoảng sợ, kéo ra một không gian nho nhỏ.

"Có sao không?" Mộ Ai cũng vọt lên, vội vã hỏi.

Vân Kinh đã có thai đến tháng thứ chín, không thể để xảy ra một chút sơ xuất gì. Bao nhiêu gian nan đều đã vượt qua, vào thời điểm này mà còn để cho người mẹ và đứa bé này gặp chuyện gì không may thì...

Miễn cưỡng nhếch khóe miệng, nhìn Phi Lâm và Mộ Ai mỉm cười một cái, Vân Kinh tái nhợt nghiêm mặt nói: "Con... không sao... Hai người..."

Miễn cưỡng gắng gượng nói được mấy lời, rốt cuộc Vân Kinh cũng không chịu nổi nữa, trong bụng bắt đầu dâng lên từng cơn đau đớn.

"Linh Đang, Linh Đang!"

Đinh Phi Tình phóng ngựa như điên, cùng Tiểu Tả và Tiểu Hữu chạy lại đây. Liếc mắt nhìn thấy sắc mặt Vân Kinh, trên mặt Đinh Phi Tình hiện rõ cảm xúc vừa kinh hãi vừa hoảng sợ, nhảy vọt qua, vừa sờ trên bụng Vân Kinh, vừa nói liên hồi: "Linh Đang, làm sao rồi, có khó chịu không, nếu khó chịu thì đừng cố gắng chịu đựng, nhanh chóng nói cho mọi người biết, mọi sao rồi." Đã mang thai đến tháng thứ chín mà lại bị ngã một cái mạnh như vậy, còn lăn mấy vòng nữa chứ.

"Bụng đau quá."

Bàn tay bám chặt lấy cánh tay của Đinh Phi Tình, cả người Vân Kinh bắt đầu đau đớn đến phát run.

"Chết tiệt. Chết tiệt."

Phi Lâm vừa nghe thấy thế thần sắc trở nên cực kỳ khó coi. Thai nhi đã lớn như vậy, nếu hiện tại mà bị sảy thai thì sẽ không đơn giản chỉ là thai chết lưu, cả người mẹ và đứa bé đều có khả năng sẽ chết.

"Chảy máu rồi, sơ phụ nhanh lên." Đã từng trải qua hai lần như vậy nên Tiểu Hữu đã có kinh nghiệm, cậu liền chú ý trên người Vân Kinh, nếu như không chảy máu thì coi như may mắn, không có chuyện gì xảy ra, ngược lại nếu như có chảy máu thì khẳng định là không xong rồi. Bởi vậy vừa mới phát hiện ra trên người Vân Kinh có vết máu thì lập tức gào lên.

“Về lều, gọi bà đỡ, mau.” Đinh Phi Tình cũng cúi đầu, vừa nhìn thấy như thế, lập tức biến sắc quay đầu về phía binh sĩ ở sau lưng điên cuồng hét lên một tiếng. Lúc Độc Cô Tuyết đến lãnh thổ của Nam Vực vương thì không mang theo bà đỡ lẫn thuốc dưỡng thai, nhưng sau khi đến tận đây thì đi đâu cũng mang theo, bây giờ vừa vặn có chỗ dùng rồi.

Không có chần chờ cũng không hề do dự, Y Thủy đứng từ xa xa nhìn thấy tình hình không ổn liền chạy tới ngay, mang theo cả bà đỡ lại. Y Thủy liên tục vẫy tay cho thủ hạ của cô, cũng chính là những người dân Nam Vực đã đi theo Vân Kinh trước đây, nhanh chóng đi lên, hạ trại ngay tại chỗ.

Mà lúc này trên chiến trường, Độc Cô Tuyết vừa nghe thấy Đinh Phi Tình hét lên một tiếng chói tai ở phía sau, chợt cảm thấy căng thẳng. Đinh Phi Tình đâu phải là người dễ dàng biểu lộ ra sự sợ hãi thế chứ, tiếng hét chói tai như vậy tất nhiên là không tốt rồi, là Vân Kinh đã xảy ra chuyện.

Nhuyễn Kiếm trong tay vung lên, một chiêu miến cưỡng chống lại sợi roi dài của Thánh Thiên Vực. Kiếm trong tay Độc Cô Tuyết cũng vốn là bậc vương giả trong các loại binh khí, nhưng tầm sát thương không xa bằng roi dài cương mãnh. Nếu đối thủ có công lực bằng mình, thì người bất lợi, bị ăn đòn nhiều hơn là người sử dụng kiếm.

Một tiếng va chạm nặng nề chợt vang vọng giữa không trung, ngực Độc Cô Tuyết tê rần, một vị tanh ngọt trào lên trong cổ họng.

Cắn chặt răng lại không để máu tươi trào ra, nuốt tất cả xuống dưới, Độc Cô Tuyết liền mượn lực để trợ lực, theo một roi kia của Thánh Thiên Vực nhảy lên không trung, vội vàng hướng về phía sau phóng ra ngoài.

Thánh Thiên Vực thấy vậy nhướng mày, đột nhiên lui ra phía sau như thế, Độc Cô Tuyết muốn làm cái gì đây? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Nếu không có chuyện gì thì Độc Cô Tuyết tuyệt đối sẽ không tự mình hại mình lui ra phía sau như thế.

Lập tức cổ tay vung lên, cây roi dài trong tay vốn đang liên tục đánh tới liền hướng sang bên cạnh, hơi tránh ra một chút, trong nháy mắt nện ầm một tiếng trên mặt cỏ, mặt cỏ dày kia hứng trọn một roi của y, lập tức bị xé ra thành một cái rãnh lớn để lộ ra tảng đá ở bên dưới.

“Chờ.” Giọng nói lạnh lùng nhưng lại ẩn chứa sự sốt ruột trong đó. Sau khi ném ra một chữ phiêu đăng giữa không trung, chớp mắt một cái Độc Cô Tuyết cũng đã bỏ đi xa. Thánh Thiên Vực cau mày giương mắt hướng về nơi Độc Cô Tuyết đang chạy đến, tầm mắt đụng trúng một chiếc lều vừa được dựng lên. Lúc này tự dưng lại dựng lều trại làm gì, chẳng lẽ Vân Kinh xảy ra chuyện?

Đang suy tư, hai mắt Thánh Thiên Vực khẽ rung động, nhìn Độc Cô Tuyết vô cùng mạnh mẽ vọt về phía đó, trong mắt hiện lên một tia thâm sắc.

“Thiếu gia, hình như Vân Kinh đã xảy ra chuyện, có lẽ sắp sinh đó.” Cung Bát thấy vậy nhanh chóng phóng ngựa tiến lên gần Thánh Thiên Vực nói, bọn họ đứng cách đó khá xa nên không thấy rõ. Nhưng mà tự dưng dừng lều trại như vậy, thì ngoại trừ việc Vân Kinh sắp sinh cũng không thể nghĩ ra được thứ gì khác nữa.

Thánh Thiên Vực nghe thấy vậy nhú mào, cái gì y cũng chưa nghe thấy, Độc Cô Tuyết này làm sao mà biết được chứ? Day day mào, Thánh Thiên Vực chớp mắt vài cái rồi nói: “Đi, đi xem thử nào, nói như thế nào thì cũng là vị hôn thê của ta sinh con. Vị hôn phu danh chính ngôn thuận như ta đây cũng phải quan tâm tới nàng một chút chứ.” Dứt lời liền vẫy vẫy tay, nghênh ngang đi thẳng về phía binh mã của Độc Cô Tuyết đi.

Đám người trấn thủ Cửu cung thấy vậy, sắp xếp binh mã phía sau bọn họ rồi cũng đi theo lại.

“Sao lại thế này?” Độc Cô Tuyết điên cuồng chạy về, liếc mắt một cái nhìn thấy tình hình như vậy thì sắc mặt cực kỳ khó coi, vén cửa lều chui vào.

“Sắp sinh, mau chuẩn bị.” Ở bên trong lều, ba bà đỡ đang chuẩn bị, liền nói cùng một lúc.

Đinh Phi Tình vừa nghe thấy, không nói một lời, liền xoay người hướng về Phi Lâm, Mộ Ải và Độc Cô Tuyết đang phóng vào, đẩy cả đám ra: “Đi ra ngoài.”

“Người tránh ra cho ta.” Độc Cô Tuyết vừa nghe sắp sinh, trên mặt vừa vui lại vừa sợ. Không phải là còn mấy ngày nữa sao, làm sao lại đột nhiên trở dạ sinh sớm thế này.

“Người đi ra ngoài cho ta, nếu có chuyện gì thì đừng trách ta không khách khí, cút ra ngoài.” Đinh Phi Tình lúc này tức giận đến bốc hỏa, phùng mang trợn mắt định ra tay luôn với Độc Cô Tuyết.

Bên cạnh, Phi Lâm và Mộ Ải thấy vậy, mỗi người một tay, tóm lấy Độc Cô Tuyết kéo ra ngoài. Chỗ chị em sinh con, hẳn ở trong này náo loạn lỗ quấy rầy đến Vân Kinh thì sao.

“Buông tay, cút!”

“A”. Một tiếng rên rất nhỏ nhưng lại đau đớn vang lên, lập tức chặn ngang lời rống giận của Độc Cô Tuyết. Đây là giọng của Vân Kinh mà.

Vân Khanh không phải là loại người không chịu được đau, thế mà lúc này lại kêu lên đau đớn như thế, nghĩ đến đây, tâm can Độc Cô Tuyết lại càng căng thẳng.

“Để cho Vân Khanh an tâm sinh nở, người ở ngoài này cho ta.” Phi Lâm phát hỏa hét lên một câu, mặt đầy lo lắng, không thể để cho Vân Khanh xảy ra vấn đề gì được. Trong lòng Độc Cô Tuyết vừa lo lắng lại vừa vui sướng, nhưng khi nghe Phi Lâm nói như thế, lập tức dừng chân lại không hề bước tới nữa, an tâm để sinh con, chuyện này rất quan trọng.

“Nước ấm...”

Từng chậu từng chậu nước bùng vào trong rồi liền bị đổi thành từng chậu từng chậu máu loãng mang ra ngoài. Phía sau có sông Cửu Khúc Long trấn thủ vô cùng vững chắc, ở bên ngoài có Độc Cô Tuyết, Phi Lâm và Mộ Ai, ai nấy mỗi lần nhìn thấy từng chậu máu loãng bùng ra là sắc mặt lại càng ngày càng trầm lắng, càng ngày càng trắng bệch ra, ngay cả Thánh Thiên Vực cũng không khỏi căng thẳng.

“Rặn.”

“Mau rặn đi.”

“Aaa.”

Một giọng nói thúc giục vang lên, đổi lấy là một tiếng kêu đau đớn như muốn áp chế cơn đau nhưng lại không áp chế được đành bật ra, bên ngoài lều trại cả đám đàn ông nghe thấy không khỏi cả người mồ hôi lạnh ứa ra, sắc mặt co rút.

Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ đi qua, lại một canh giờ nữa trôi qua, sắc trời dần ảm đạm, ánh dương khuất xuống chân trời rồi biến mất hẳn. Trong phút chốc, bóng đêm lại tràn ngập khắp mọi nơi, vô số đèn đuốc được đốt lên, chiếu rọi nơi này sáng rực như ban ngày.

Máu loãng hết chậu này đến chậu khác được mang ra, tiếng kêu đau đớn càng lúc càng lớn, nhưng vẫn không có động tĩnh gì khác nữa.

“Sao vẫn chưa sinh thế này. Vân Khanh, Vân Khanh.” Cả người ghé sát vào trước lều trại, nhìn qua khe hở của lều, Độc Cô Tuyết không ngừng giậm chân, hết sức lo lắng và đau lòng, làm gì còn chút dáng vẻ nào của bậc quân vương nữa.

“Aaaaaa.” Một tiếng hét chói tai nữa lại vang lên, Độc Cô Tuyết kinh hãi, cả người toát mồ hôi lạnh, đã định phóng vào bên trong.

“Là song thai, không nhanh như vậy đâu.” Phi Lâm sắc mặt trắng bệch tóm lấy Độc Cô Tuyết nói, câu này như một tiếng sấm vang bên tai Độc Cô Tuyết.

Giữa đêm đen, trước lều trại, Phi Lâm vẫn tóm chặt lấy tay Độc Cô Tuyết, còn Mộ Ải thì đang đi vòng vòng chung quanh lều trại. Tiểu Tả cũng không ngừng xoay quanh rồi chịu không nổi nữa lấy tay bịt lỗ tai lại ngồi xuống đất đếm kiến. Tiểu Hữu vẫn lạnh lùng, chỉ là trên mặt gân xanh không ngừng co giật. Thánh Thiên Vực chậm rãi ngồi chơi cờ cùng với đám cao thủ Cửu cung, nhưng mà sắc mặt của y lại trắng bệch, dưới ánh đuốc sáng rọi không được mấy tự nhiên.

Mấy chục vạn đại quân giữ nguyên sự tĩnh lặng, trong bóng đêm nơi này chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết kia quanh quẩn tận phía chân trời.

Tám mươi vạn đại quân canh giữ cho một nữ tử sinh con, từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên diễn ra.

Hết chương 148

Chương 149 – Giống quái dị

Đêm càng lúc càng khuya, vầng trăng treo giữa bầu trời trong trẻo, ánh sáng nhàn nhạt phủ trên mặt đất, khiến cho cảnh vật trở nên mờ ảo.

Tiếng kêu lúc cao lúc thấp vang lên trong căn lều vải, khiến trái tim đập người đứng bên ngoài lều cũng lên xuống xuống theo, tiếng kêu này không biết lúc nào mới ngừng lại.

Bốn canh giờ trôi qua nhanh chóng. Bên trong lều, máu tươi khế rỉ trên mu bàn tay Đinh Phi Tình, toàn bộ bàn tay gần như bầm đen nhưng cô như không có chút cảm giác nào, vẫn nắm chặt tay Vân Khinh, lúc này vẻ mặt vô cùng lo lắng: “Cố gắng lên Linh Đang.”

Trước mắt cô, Vân Khinh mặt không còn chút máu, tái nhợt đến mức dọa người, đôi môi đã bị cắn nát, máu tươi đầm đìa, toàn thân giống như được vớt từ trong nước lên, ướt đầm đến mức vắt ra nước. Mồ hôi trong suốt chảy xuống ròng ròng từ trán Vân Khinh, hết như đang ở trong cơn mưa tầm tã, mà lúc này hai mắt cô khép hờ, hơi thở mong manh, người như ngất đi.

“Không được, không thể để tiểu thư hôn mê.” Y Thủy đứng bên cạnh hỗ trợ, bởi vì dưới cô có mấy em trai và em gái nên cũng biết một số điều cấm kỵ về sinh sản, Y Thủy lập tức bấm mạnh trên nhân trung của Vân Khinh rồi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

Đinh Phi Tình nhìn thấy nhân trung của Vân Khinh bị bấm đến bầm tím thì hốc mắt đỏ ửng lên, cắn chặt răng, sao lại vất vả đến thế chứ.

“Tướng quân, không ổn, Bệ hạ đã dùng hết sức, đứa bé lại bị ngược ở cửa mình không ra được, việc này...”

Một bà đỡ vẫn không ngừng ép lên bụng Vân Khinh, lúc này quay đầu nhìn giữa hai chân Vân Khinh vội vàng kêu lên. Đứa bé quá lớn, đã dồn ép bốn canh giờ mà chỉ ra được một chút, nhưng lại ra phần mông. Vị trí của thai nhi thật bất thường, hai bà đỡ nhìn nhau, trán đổ mồ hôi ròng ròng, khó sinh, Bệ hạ của bọn họ khó sinh.

“Các người là bà đỡ, mau nghĩ biện pháp đi, nếu Bệ hạ xảy ra chuyện gì, ta bắt các người đền mạng.” Phi Tình vừa nghe thấy vậy, sắc mặt đã khó coi lại càng khó coi hơn nữa, sát khí đầy người, lúc này cô không gọi nhũ danh của Vân Khinh mà lấy uy danh của Bệ hạ để ra lệnh.

Nhân sâm cũng đã dùng, các loại tư thế cũng làm rồi, cô là gái chưa chồng thì sao biết còn biện pháp gì nữa. Đây cũng là phá lệ lần đầu tiên gặp phải.

Ba bà đỡ vừa nghe thấy thế thì hoảng sợ, cả người run run, lại quay sang nhìn nhau.

“Ưm.” Y Thủy thở phào nhẹ nhàng, bấm nhân trung cả nửa ngày, mới nghe thấy tiếng rên khẽ của Vân Khinh, thậm chí mắt cũng vẫn nhắm nghiền, không còn sức lực để nói nữa.

“Tiểu thư, không được hôn mê, mau dùng sức, đứa bé không ra được, người phải nhanh chóng dùng sức, nếu không...” Nói đến đây, mọi lời nói của Y Thủy cứng lại trong cổ họng, nghẹn ngào không nói nên lời, nếu cứ tiếp tục thì cả Vân Khinh lẫn đứa bé đều không thể sống sót.

“Mau lên, còn đứng đó làm gì.” Đinh Phi Tình vừa nghe vậy liền trừng mắt nhìn một bà đỡ, trong mắt cô là một màu đỏ như máu.

Một bà đỡ lớn tuổi nhất trong ba người, trầm ngâm trong giây lát, cắn răng nơm nớp lo sợ nói: “Tướng quân, Bệ hạ khó sinh, chúng tiểu nhân cũng đã dùng hết mọi biện pháp. Tướng quân, xin người tha tội chết cho tiểu nhân, trong tình huống này đứa bé và Bệ hạ, chỉ có thể... chỉ có thể giữ lại một trong hai mà thôi.”

Vừa dứt lời liền nghe tiếng bà ta quỳ xuống, cả người run rẩy không thôi, hai bà đỡ bên cạnh thấy vậy cũng vội quỳ xuống với vẻ mặt hoảng sợ. Thai nhi bất thường, Bệ hạ đã dùng hết sức, nếu cứ tiếp tục sinh con thì cả hai đều không thể sống sót. Nếu quyết dứt khoát thì có thể giữ được mạng sống của Bệ hạ, còn nếu tiếp tục sinh thì bọn họ cũng bất lực.

Đinh Phi Tình vừa nghe những lời này cảm giác như có một chậu nước đá dội thẳng từ đỉnh đầu vào lòng, khiến cô lạnh lẽo hết cả tâm can. Chỉ có thể giữ lại một trong hai, sao chỉ có thể giữ được một mà thôi? Vân Khinh yêu thương hai đứa bé này biết bao nhiêu, bảo bối của muội ấy, cô ở bên cạnh Vân Khinh lâu như vậy, đã thấu tất cả. Bây giờ muốn bỏ hai đứa bé, nếu Vân Khinh biết được... Phi Tình giật mình không dám suy nghĩ tiếp nữa.

“Tướng quân, người mau quyết định, không còn thời gian chờ đợi nữa, người mau quyết định đi.” Bà đỡ lớn tuổi căng thẳng mở miệng nói tiếp, không còn nhiều thời gian nữa.

Quay đầu nhìn bóng dáng Độc Cô Tuyết đang sốt ruột chờ đợi bên ngoài lều. Nếu hẳn biết tình hình này, Đinh Phi Tình không cần nghĩ nhiều cũng biết, Độc Cô Tuyết tuyệt đối không do dự, không một chút nào, hẳn sẽ lựa chọn Vân Kinh, đứa bé mất đi thì có thể có lại, nhưng nếu Vân Kinh không còn...

“Bảo toàn tính mệnh cho Bệ hạ.” Hít một hơi thật sâu, Đinh Phi Tình đè nén giọng nói của mình. Cháu của ta, xin lỗi, ta không bảo toàn cho các cháu được.

“Không, ta muốn... sinh... Mau...” Đinh Phi Tình mới vừa dứt lời, Vân Kinh vốn đang nằm nhắm mắt đột nhiên cất giọng cực nhẹ, như có như không. Cùng với câu nói này, đôi mắt cô cũng mở to ra, dù đã sắp mất thần thái, nhưng trong đó là sự kiên định không thể lay chuyển.

“Linh Đang, muội...” Đinh Phi Tình vẫn chưa kịp phản bác lại, Vân Kinh đã nhìn vào mắt Đinh Phi Tình, chậm chậm, chậm chậm lắc đầu.

“Tiểu thư, tội gì người phải làm như thế, rất nguy hiểm, con cái sau này hai người có thể có lại được mà.” Lúc này Y Thủy quỳ xuống bên giường, vì Vân Kinh sinh con mà cắn chặt răng, nước mắt tuôn ra lăn qua hai gò má, rơi xuống tay Vân Kinh.

Hít một hơi thật sâu, Vân Kinh không trả lời Y Thủy và Đinh Phi Tình mà chỉ nhìn về phía trước, giọng cực kỳ nhẹ nhàng: “Giúp ta sinh con, ta còn sức, ta có thể làm được.” Nói liền một mạch, Vân Kinh kiên quyết cử động người, làm lại tư thế lúc trước một lần nữa. Cô không thể bỏ cuộc, hai đứa bé này là của cô, cô không thể bỏ cuộc, sao cô có thể để con cô không chào đời được chứ. Hơn nữa, cô biết Độc Cô Tuyết yêu những đứa con này nhiều đến mức nào, tuy Độc Cô Tuyết không hề nói ra nhưng cô hiểu hết tất cả. Hai đứa bé này, bọn họ yêu quý như bảo bối, yêu bằng cả tính mạng của mình thì sao có thể từ bỏ. Nếu như bỏ cuộc sẽ vĩnh viễn trở thành vết thương lòng của họ, hai đứa bé là sinh mệnh tiếp nối của cô, buông tay cho con cô ra đi chẳng phải chính là buông tay từ bỏ chính bản thân mình hay sao. Khế cử động thân người một chút, tay Vân Kinh mềm nhũn chống đỡ không nổi lại nằm xuống, cô thật sự không còn sức nữa, cơn đau này đã kéo dài hơn bốn canh giờ rồi, thật sự làm cô hao tổn quá nhiều sức lực.

Hai hốc mắt đỏ bừng, Đinh Phi Tình cắn chặt môi muốn bật máu, cơ thể Vân Kinh sao lại suy nhược đến vậy, tất cả là vì không được bồi bổ đầy đủ, thời kỳ mang thai lại chịu quá nhiều gian khổ. Tuy rằng đã qua khỏi cơn nguy hiểm, nhưng đã để lại trên người Vân Kinh quá nhiều thương tổn, những thương tổn đó ẩn giấu trong người cô đến hôm nay hoàn toàn bùng phát là chuyện hiển nhiên! Lúc này lại tiếp tục phát tác trên người Vân Kinh khiến thân thể suy yếu của cô càng không thể chống đỡ nổi.

“Giúp ta.” Giọng nói nhẹ đến mức như thể không nghe thấy gì, trong đôi mắt kia tràn đầy sự khẩn cầu và kiên định.

“Có nghe thấy không?”

Đinh Phi Tình ngược đầu lên, cố gắng ngăn dòng nước mắt từ trong khóe mắt, Linh Đang như vậy là vì cái gì chứ.

Bà đỡ đỡ nghe vậy nhìn nhau rồi đồng loạt lắc đầu, thở dài một hơi.

“Lão thân có một biện pháp thô sơ có thể giúp Bệ hạ sinh con, là phương pháp dân gian hay dùng vào thời điểm sản phụ khó sinh, tuy là có hiệu quả, nhưng rất nguy hiểm...”

“Dùng!” Bà đỡ chưa nói dứt câu, Vân Khinh đã kiên quyết trả lời ngắn gọn.

“Nhanh lên.” Đinh Phi Tình nhìn thấy sắc mặt Vân Khinh đã tái nhợt như tờ giấy, lại kiên trì như thế đành ngửa đầu hít thật sâu rồi hồi hải ra lệnh.

“Đừng nói cho Tuyệt biết.” Không biết đó là biện pháp dân gian thô sơ gì, nhưng chắn chắn rất nguy hiểm, tuy Vân Khinh bị đau không còn chút sức lực, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, lúc này vẫn cúi đầu dặn dò một câu.

Đinh Phi Tình thấy Vân Khinh lúc này đã bị như vậy mà vẫn đặt Độc Cô Tuyệt trong lòng, sợ hãi biết được sẽ đau lòng, chợt siết chặt tay lại, mấy đầu ngón đâm sâu vào lòng bàn tay, một vệt máu nhiều xuống, cũng không thể nói hết những nỗi đau xót trong lòng cô. Đinh Phi Tình gật đầu chắc chắn, không nói một câu nào, bọn họ ở trong này nói chuyện rất nhỏ, lại còn bị tiếng thau chậu va chạm, tiếng nước chảy lẫn vào nên dù đám người Độc Cô Tuyệt có bản lĩnh cao cường đến mấy cũng không thể nghe thấy bọn họ đang nói gì.

Bà đỡ lớn tuổi kia thấy vậy liền vội vàng bước ra bên ngoài lều.

“Sao rồi? Sao rồi? Vân Khinh thế nào rồi.” Vừa ra khỏi lều, Độc Cô Tuyệt đang chờ bên ngoài lập tức vọt lên, hỏi liên tục, bên cạnh hẳn Mộ Ai và Phi Lâm đang đứng chờ cũng xúm hết về đây.

“Không sao, tất cả đều thuận lợi, tiểu nhân chỉ cần một số công cụ.” Bà đỡ che giấu nét mặt mệt mỏi, kiệt sức nhìn Độc Cô Tuyệt nói một câu, rồi quay đầu dặn dò người thị vệ bên cạnh mấy câu. Trước đó Độc Cô Tuyệt không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, nên cũng nghĩ Vân Khinh không sao, lúc này nghe bà đỡ nói

là ổn, càng khiến lòng hẩn thêm trấn tĩnh, hẩn gật đầu liên tục, dấn dò liên hồi: “Nhất định phải bình an, không thể để xảy ra vấn đề gì, có nghe thấy không?”

“Tất nhiên rồi ạ!” Bà đỡ cười cười đáp lại. Phi Lâm và Mộ Ải theo phía sau Độc Cô Tuyết nghe thấy vậy cũng đều thở phào nhẹ nhõm, không sao là tốt rồi.

Một đám đàn ông phi phàm hơn người, nhưng chưa có ai từng trải qua việc này trong đời, nào biết đầu bên trong có ẩn giấu chuyện gì, lúc này đều yên lòng trở lại.

Nhưng nếu hiện tại có một người đàn ông đã có vợ đứng ở đây thì sẽ phát hiện ra được sự thật ở bên trong rằng: ‘Tĩnh lặng không có nghĩa là tất cả mọi việc đều tốt đẹp.’

Một con ngựa bị kéo vào trong lều trại, các bà đỡ cùng nhau đặt Vân Khinh lên mình con tuần mã, mặt úp xuống đất, lưng ngựa lên trời, phần bụng của Vân Khinh đặt trên lưng ngựa.

Bà đỡ lớn tuổi kéo cương ngựa đi chậm rãi một vòng tròn trong lều, những người khác đi theo ở bên cạnh nắm lấy tay Vân Khinh. Con ngựa bước đi từng bước từng bước, bụng của Vân Khinh ghé vào lưng nó cũng bị ép lên khiến cô run run từng cơn.

Phần ngực Vân Khinh đặt hẩn trên lưng ngựa, phần bụng lại buông xuống một bên, mỗi khi con ngựa bước đi, khiến cho cả người cô rung lên, truyền một lực ép đến bụng cô. Lực ép này ép từ bên dưới bụng, mạnh hơn rất nhiều so với sức ép của bà đỡ lúc cô nằm trên giường. Máu chảy từ chân cô xuống bên dưới, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất rồi từ từ thấm xuống biến thành những đốm đen dưới ánh đèn u ám.

Cả đám đi được một vòng, lại sang vòng thứ hai để giúp Vân Khinh mở rộng cửa mình, những trận dồn ép ở dưới bụng khiến cô thở hổn hển.

Ánh đèn đuốc u ám trong lều thấp lên khiến cho nơi này càng âm u, trầm lắng mà lạnh lẽo hơn nữa.

Đinh Phi Tình đứng thẳng người tựa vào một bên lều, cắn chặt tay mình, cô quấn một cái khăn lên đó để cắn, bởi nếu cô không cắn nhất định sẽ khóc lên thành tiếng mất thôi. Hai mắt cô đã đỏ ửng, nước mắt tuôn xuống không ngừng theo hai gò má, từng giọt thấm xuống đất, đau lòng quá, sự đau đớn khiến cho cô hít thở không thông.

“Cửa mình đã mở rộng hơn một chút, ra nửa người rồi, mau lên, tiếp tục.” Một bà đỡ khác luôn đi theo sau quan sát động tĩnh của Vân Khinh. Lúc này thấy biện pháp dân gian này thật sự có hiệu quả, hai mắt chột sáng ngời, vui mừng kêu lên.

Biện pháp dân gian này không được phổ biến rộng khắp mà chỉ ở một địa phương xa xôi, thật sự là nơi đó quá bần cùng không mời được bà đỡ, lại gặp ngay thời điểm khó sinh nên tự mình nghĩ ra biện pháp mà thôi. Phương pháp này vốn không lấy sinh mạng của người mẹ làm trọng, không cố giữ mạng người mẹ mà chỉ chú ý đến đứa bé ở trong bụng. Hôm nay, vì Vân Khinh kiên quyết sinh con cùng với tình thế bức bách nên không còn cách nào khác, mới nhớ tới biện pháp dân gian này, chữa ngựa chết thành ngựa sống. Mấy bà đỡ này cũng là liều mạng, đó là một người hai mệnh, bọn họ cũng không chắc chắn sẽ thành công, bởi vậy khi nhìn thấy phương pháp này thật sự có hiệu quả, ba người cực kỳ vui sướng.

Vân Khinh đau đến chết ngất mấy lần, vừa nghe thấy các bà đỡ nói thế, khoe miệng khoe nở một nụ cười nhẹ đến mức không thể nhận ra, con của mẹ, mẹ đã nói nhất định sẽ bảo vệ các con.

Lúc này bên ngoài lều, Độc Cô Tuyết đứng ngồi không yên đi tới đi lui, đã hơn bốn canh giờ rồi, sao còn chưa xong, lại còn kéo một con ngựa vào đó, con ngựa này dùng để làm gì? Hơn nữa, bây giờ bên trong yên ắng như thế, quả thật khiến người ta lo lắng đến chết mà.

“Bệ hạ, rặn đi, sắp ra rồi, sắp ra rồi.” Trong sự lo lắng cùng cực, trong lều vang lên một tiếng kêu cực kỳ vui sướng. Độc Cô Tuyết cảm thấy vô cùng vui mừng, sắp sinh rồi ư, hẳn chịu không nổi bước lên dùng nhuyễn kiếm trong tay khoét một cái lỗ nhỏ trên lều, hẳn thật sự là không nhìn được nữa rồi.

Đưa mắt nhìn qua cái lỗ nhỏ quan sát bên trong, hẳn không nhìn thấy thứ gì hết, chỉ nhìn thấy bóng dáng Đinh Phi Tình, tuyệt nhiên không nhìn thấy Vân Khinh lẫn đứa bé.

Hắn vươn đầu kiếm thúc thúc vào người Đinh Phi Tình, ý bảo cô tránh ra, đã sinh xong rồi, không có gì cần phải che giấu.

Đinh Phi Tình nhìn lại qua khe hở thấy đôi mắt của Độc Cô Tuyết, liền cảm thấy tức giận và phần hận bốc lên đỉnh đầu, nếu không phải tại hắn thì làm sao Linh Đang trở thành như vậy? Nhìn đôi mắt vui sướng của Độc Cô Tuyết, Đinh Phi Tình đột nhiên cảm thấy không thể bỏ qua để dành cho Độc Cô Tuyết như vậy được. Vì sao Vân Khinh ở trong này chịu đựng đau đớn đến chết đi sống lại, còn hắn thì lại vui sướng, hoan hỉ tột cùng như thế được chứ. Hít vào mấy hơi thật sâu, Đinh Phi Tình chậm rãi tránh người ra. Về mặt vui sướng của Độc Cô Tuyết tan biến khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, đôi mắt hắn không thể tin được hình ảnh trước mắt, toàn bộ cơ thể đều bắt đầu run run, làm sao có thể...

“Khó sinh, đứa bé và Vân Khinh chỉ có thể giữ một mà thôi, muội muội ta bảo nhất định phải giữ được hai đứa trẻ, muội ấy muốn sinh hai đứa bé này cho người.” Đinh Phi Tình không hề quay đầu nhìn lại nói tiếp: “Muội ấy không cho bọn ta nói cho người biết, vì muội ấy sợ người đau lòng. Ha ha, cho dù muội ấy đau đớn

đến thế nào cũng không muốn người đau lòng, không muốn người khó chịu, chỉ có thể tự mình chịu khổ, cứ như vậy mà chịu đựng...”

Nói đến đây, Đinh Phi Tình cũng nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, biện pháp thô sơ như vậy, là dùng mạng để đổi.

Cả người Độc Cô Tuyết lão đảo, dường như không chịu nổi nữa lui ra phía sau mấy bước. Trong phút chốc, mắt hắn tràn ngập màu đỏ, pha lẫn sự khiếp sợ và nỗi đau xót tận cùng, toàn thân cứng đờ không thể nói nên lời. Hoảng sợ, hối hận, đau đớn, những cảm xúc hỗn loạn đan xen vào nhau khiến hắn đau đến tận xương tủy.

Đàn ông không rơi lệ là vì chưa chạm được đến nỗi thương tâm của họ. Trong đôi mắt đỏ ngầu của hắn nhanh chóng phủ đầy khói sương, một giọt nước mắt trong suốt tuôn ra chảy dọc theo hai má, rơi xuống thấm vào bụi đất phía dưới.

Hai tay cuộn chặt lại, Độc Cô Tuyết ngửa đầu, nhắm hai mắt lại, hai dòng nước mắt nóng hổi tuôn ra từ khóe mắt, rơi xuống trong lặng im, trong đó là người hắn yêu nhất đời này. Không biết từ khi nào Thánh Thiên Vực đã đứng bên cạnh Độc Cô Tuyết, những lời Đinh Phi Tình nói cho Độc Cô Tuyết nghe, y cũng nghe thấy. Lúc này vẻ mặt y khẽ rung động, bất chợt bước lên nhìn vào bên trong, vừa thấy tình cảnh trong đó y mở to hai mắt, vẻ mặt không dám tin.

Tuy Đinh Phi Tình không nói lớn, nhưng trong tình hình này, Phi Lâm và Mộ Ai đều là cao thủ, đã nghe và hiểu được tất cả rồi. Hai người chỉ nhìn nhau, trong lòng nổi lên một cảm giác bất an, đồng loạt bước lên.

“Mau, mau đặt Bệ hạ lên giường, đứa bé sắp ra rồi.” Giọng nói vui sướng bên trong lều vang lên cũng chính là sự lạnh lẽo, băng giá và hoảng sợ bao phủ bên ngoài, bộ dạng như vậy, bộ dạng như vậy... Đưa tay lên lau những giọt nước mắt trong hốc mắt đỏ bừng, Độc Cô Tuyết chém một kiếm mở toang lều bước vào, Thánh Thiên Vực cũng không ngại ngần nam nữ gì nữa, bước theo vào bên trong.

Đỡ thắt lưng rồi ôm lấy Vân Kinh, nhẹ nhàng đặt trên giường, Độc Cô Tuyết đi từng bước đến bên giường, dịu dàng ôm cô, một tay che hai mắt Vân Kinh lại, một tay nắm thật chặt tay của cô. Không nói một lời, cũng không gào thét, chỉ lặng im, cô không muốn hắn biết, vậy thì coi như hắn không hề biết đi, nhưng hãy để hắn được đến bên cạnh chịu đựng và bảo vệ cô, hãy để cho hắn đến bên cô. Hắn phải biết Vân Kinh của hắn vì hắn phải chịu bao nhiêu đau khổ, hắn phải biết tất cả những chuyện đạo lý thường tình hắn buộc phải làm. Có lẽ Vân Kinh phải trả giá bằng chính sinh mệnh của mình, cái giá quá đắt này, hắn phải biết, hắn nhất định phải biết...

“Bệ hạ, rặn đi.” Đinh Phi Tình, bà đỡ lúc này cũng không bận tâm đến Độc Cô Tuyết đang tiến vào, kêu lên với Vân Khinh, đứa bé sắp ra ngoài rồi, cần một hơi nữa, một lần nữa thôi.

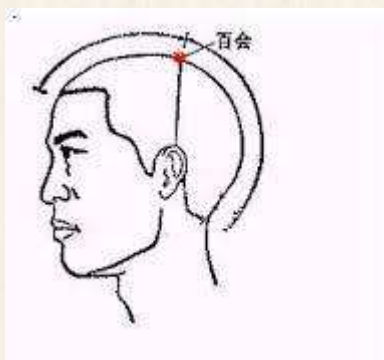
Khẽ lắc đầu, Thánh Thiên Vực nhìn tình cảnh trước mắt chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Y từng chứng kiến cảnh sống chết rất nhiều nhưng chưa hề cảm thấy rung động. Nhưng hôm nay, chuyện này lại làm lòng y khiếp sợ, coi sinh mệnh nhẹ như không, lại vì sinh ra một sinh mệnh khác mà bỏ mặc mạng sống của mình như vậy, cần bao nhiêu tình cảm sâu nặng, cần bao nhiêu nghị lực mới có thể làm được đây? Mà lúc này còn suy nghĩ cho đối phương, còn lo sợ đối phương không thể tiếp nhận được, tình cảm này...

Bước nhanh về phía trước, cũng không màng đến tình hình lúc này, tay Thánh Thiên Vực đưa lên, đầu ngón tay kẹp kim châm tự lúc nào, động tác vô cùng chính xác và thuần thục châm lên tám đại huyệt của Vân Khinh.

Vân Khinh chịu sự kích thích này, vốn đang đau đớn không suy nghĩ được gì nữa, chợt tỉnh táo lại một chút, không hiểu sức mạnh từ đâu tràn tới, cắn chặt răng lại rồi bắt đầu dùng sức.

Phi Lâm đứng phía sau Độc Cô Tuyết, hít một hơi thật sâu, ngón tay điểm trên huyệt Bách hội^(*) của Vân Khinh, một luồng nội lực mạnh mẽ lập tức chạy khắp người cô. Nội lực cũng không giúp sức nhiều cho Vân Khinh, nếu có thì Đinh Phi Tình đã sớm đi tìm bọn họ chứ không cần chờ tới bây giờ, nhưng dù sao có cũng vẫn hơn không.

^(*) Xem hình huyệt Bách hội

“Bệ hạ, rặn đi.” Bà đỡ lúc này cũng không quan tâm đến việc có nhiều đàn ông vào trong như vậy, chỉ ra sức nói với Vân Khinh. Thánh Thiên Vực nghe vậy liền châm vào một điểm trên bụng Vân Khinh, sau đó châm xuống liên tục, không biết y đang làm gì nữa.

“A.”

Nhưng ngay lúc Thánh Thiên Vực chiêm xuống, Vân Khinh đột nhiên kêu lên, gập cả người lại, run run không ngừng.

“Đau quá, Tuyệt, đau quá.” Mấy tiếng gọi khẽ thì ào, Vân Khinh gọi tên hẩn trong vô thức. Độc Cô Tuyệt nghe vậy mắt càng đỏ hơn, không dám rên lên một tiếng ôm chặt lấy Vân Khinh, hẩn cúi thấp người nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ướt đầm của Vân Khinh, nước mắt rơi từng giọt xuống mặt, xuống tóc cô, hòa lẫn vào cùng mồ hôi của cô.

Không một tiếng động nhưng sự yên lặng này càng khiến người ta khó chịu. Bên cạnh Thánh Thiên Vực, Phi Lâm, Mộ Ải thấy vậy đều lắc đầu thở dài.

“Tốt lắm, tốt lắm, đã ra rồi, là vương tử.” Trong tiếng thở dài, bà đỡ đột nhiên kêu lên vui sướng, ôm một đứa bé trai người dính đầy máu giơ lên cao. Bên cạnh, Đinh Phi Tình vẫn lo lắng nhìn chăm chú lập tức đưa tay đón lấy thật cẩn thận. Một khuôn mặt nhỏ nhắn, nhảnh nhảnh dính đầy máu, Đinh Phi Tình rốt cuộc cũng không kìm chế được nữa, ôm đứa bé đau lòng khóc thành tiếng, nó là do Vân Khinh liều mạng để sinh ra.

“Còn một đứa nữa.”

Thánh Thiên Vực thấy đứa bé đã ra ngoài, vốn định dừng tay lại, không ngờ vẫn còn một đứa bé khác nữa, y nhú mi, tiếp tục chiêm xuống rất nhiều điểm trên bụng Vân Khinh.

“A.” Vân Khinh lại run run, kêu lên một tiếng nữa.

“A, là một tiểu công chúa.” Trong tiếng kêu rên, đứa bé thứ hai nhanh chóng ra ngoài, nhỏ nhắn hơn. Bà đỡ nâng đứa trẻ mới sinh lên, miệng cười toe toét, bọn họ rốt cục cũng bảo vệ được mạng sống của mình rồi. Bên cạnh, Y Thủy thấy vậy, hai mắt rưng rưng bước lên ôm lấy đứa bé gái.

Bên tai mơ hồ nghe thấy đứa bé đã sinh an toàn, Vân Khinh thả lỏng người, cũng không còn sức lực để giữ đầu óc tỉnh táo nữa, ngay cả hình dáng của đứa bé như thế nào cũng không kịp nhìn, trước mắt cô trở nên tối đen một màu.

“Vân Khinh!”, Cảm giác được Vân Khinh nằm trong lòng mình run mạnh một cái sau đó cả người mềm nhũn, rũ xuống không còn chút sức lực, Độc Cô Tuyệt thấy thế điên cuồng hét lên, trong mắt tràn đầy hoảng sợ và kinh hãi.

“Không sao, nàng bị mất sức nên mới hôn mê.” Thánh Thiên Vực thản nhiên lên tiếng, với tay cho Vân Khinh uống một viên thuốc.

Phi Lâm thấy vậy cũng ngừng tay, thân thể Vân Kinh hiện tại đã giống như không còn sức sống, tất cả đều nhờ nhân sâm đang ngậm trong miệng để giữ sức, nhưng chỉ cần người không chết, có bọn họ ở đây thì tuyệt đối không sao cả, Độc Cô Tuyết lo lắng quá mức mà thôi. Độc Cô Tuyết nghe vậy cũng buông Vân Kinh ra, rồi lại ôm lấy cả người cô, khẽ nhắm mắt lại, áp mặt mình lên khuôn mặt của Vân Kinh, không nói gì mà chỉ im lặng ôm chặt hơn nữa, chỉ có thân thể hắt hắt là run rẩy, run rẩy không ngừng.

“Vì sao đứa bé không khóc?” Mộ Ai đi theo bên cạnh đón lấy tiểu công chúa trong tay Y Thủy, đột nhiên trầm giọng hỏi. Trẻ con vừa sinh ra là phải khóc, điều ấy mọi người đều biết, nhưng sao hai đứa bé này không đứa nào khóc.

Tiếng nói vừa dứt, trong lều ai nấy cũng căng thẳng, chẳng lẽ đứa bé lại xảy ra chuyện gì? Phút chốc cả đám đều hướng về hai đứa trẻ sơ sinh kia, ngay cả Độc Cô Tuyết cũng ngẩng đầu lên, Vân Kinh đã liều mạng sinh hai đứa bé này, hẳn không thể không để ý.

“Nó đang cười?” Thánh Thiên Vực nhìn đứa bé trai đang được Đinh Phi Tình ôm bên cạnh. Trên khuôn mặt nhẵn nhụi kia là một đôi mắt to đen như hạt nhãn, cái miệng nhỏ nhắn toe toét, quả nhiên là đang cười.

“Nó cũng đang cười ư?” Phi Lâm nhìn Mộ Ai đang ôm đứa bé gái, vẻ mặt cũng đầy kinh ngạc.

Nghe vậy, mọi người trong lều đưa mắt nhìn nhau, có ai từng nghe nói trẻ con sinh ra không những không khóc mà còn cười không?

“A.”

Không đợi mọi người hiểu chuyện kỳ lạ này, ba bà đỡ tay dính đầy máu đột nhiên kêu lên kinh hoàng, sau đó cả người gục xuống, Y Thủy đi theo sát phía sau cũng tái nhợt rồi bổ nhào xuống. Độc Cô Tuyết, Thánh Thiên Vực sửng sốt nhìn về phía bốn người, chỉ thấy hai bàn tay của bọn họ nhanh chóng biến thành màu đen, bắt đầu lan tràn lên cả cánh tay.

“Trúng độc ư?” Mộ Ai há hốc miệng hỏi.

Khóe miệng Phi Lâm cũng co rút, lập tức xoay người bay tới bên cạnh bốn người, điểm vào những huyệt quan trọng trên người bọn họ, rồi nhét thuốc giải vào miệng.

“Đây là sao chứ...”

Đinh Phi Tình kinh ngạc nhìn tình huống trước mắt, nhưng chưa nói hết câu đột nhiên cả người bất tỉnh ngã ra phía sau. Thánh Thiên Vực đứng gần cô nhất, thấy vậy vội vàng đưa tay ôm lấy Đinh Phi Tình, rồi thuận tay đón lấy đứa bé trên tay cô, cánh tay ôm đứa bé trai của Đinh Phi Tình cũng bắt đầu biến thành màu đen.

“Trời ơi.” Sắc mặt Phi Lâm bắt đầu khó coi, định vọt về phía Đinh Phi Tình không ngờ còn chưa kịp cho Đinh Phi Tình uống thuốc giải, đột nhiên Mộ Ải quy xuống một cái rầm, miệng co rút nói mấy chữ: “Trong máu có độc”. Ngay cả y mà cũng bị trúng độc, Phi Lâm thấy vậy bỗng thấy đầu đau như búa bổ, định xoay người đón lấy con gái của Vân Khinh. Thánh Thiên Vực thấy vậy vừa đặt Đinh Phi Tình xuống, vừa đến bên cạnh Mộ Ải, vội vàng kêu lên: “Đừng ầm.”

Phi Lâm cũng phản ứng cực kỳ mau lẹ, xoay người tránh ra. Sau khi Thánh Thiên Vực ầm cô công chúa nhỏ kia, Mộ Ải không gắng gượng được nữa bổ nhào xuống, gục trên người Phi Lâm, đương nhiên là hôn mê bất tỉnh. Bên trong lều chợt tĩnh lặng như tờ, chỉ trong giây lát đã hạ độc cả sáu người, chỉ còn lại ba người Thánh Thiên Vực, Phi Lâm và Độc Cô Tuyết đưa mắt nhìn nhau.

“Ha ha, ha ha”. Giọng cười khế vang lên, Thánh Thiên Vực cúi đầu xuống vừa nhìn cái miệng nhỏ nhắn còn vương tơ máu của hai đứa bé sơ sinh vừa cười ha ha thành tiếng, giống như cực kỳ vui sướng, có lẽ đây là lần đầu tiên y cười tới mức không ngừng được thế này. Vân Khinh và Độc Cô Tuyết đã phí hoài bản thân mình để sinh ra hai thứ gì vậy nè?

Hết chương 149

Chương 150 – Thống nhất Nam Vực

Đưa mắt nhìn nhau, ba người lớn trong phút chốc đều hóa thành ngây ngốc.

Một hồi lâu sau, Phi Lâm đã ngăn chặn được khí độc lan ra trong cơ thể Mộ Ai, y xoa xoa mi tâm, khẽ liếc nửa con mắt nhìn Thánh Thiên Vực đứng bên cạnh mỗi tay ôm một đứa nhóc kia, vẻ mặt y dường như đang dờ khóc dở cười lắc lắc đầu.

Trong lòng Phi Lâm đã sớm có sự chuẩn bị, nếu Vân Kinh bình an sinh hai đứa bé này thì có khả năng chúng sẽ không giống như người bình thường, ngay cả việc thai chết lưu y cũng đã từng nghĩ qua. Nhưng mà chưa bao giờ nghĩ đến Vân Kinh lại sinh ra hai đứa trẻ toàn thân đầy độc thể này, giờ thì hay rồi, y cũng không biết nên nói gì cho phải đây.

Bên cạnh, sắc mặt của Độc Cô Tuyết lúc này cũng có chút méo mó, hai đứa con của hắn thật đã vượt xa mọi dự liệu của hắn.

Cảm giác được Vân Kinh đang nằm trong lòng mình, hơi thở đã ổn định và đang chìm sâu vào giấc ngủ, xem ra viên thuốc của Thánh Thiên Vực đã có tác dụng. Lập tức Độc Cô Tuyết cực kỳ nhẹ nhàng đem Vân Kinh đặt lên giường rồi đứng dậy đi về phía Thánh Thiên Vực, vừa đi vừa vươn hai tay ra nói: “Đưa ta.”

“Đưa người? Không muốn bị độc chết thì mau đứng qua một bên đi.” Thánh Thiên Vực liếc mắt nhìn Độc Cô Tuyết một cái, đồng thời cũng thu hồi lại vẻ mặt khiếp sợ.

Độc Cô Tuyết vừa nghe liền nhướng mày, ngay cả Mộ Ai còn không chống nổi loại độc này, độc tính chắc là rất mạnh đây. Nhưng vì sao Thánh Thiên Vực lại không sợ?

Thánh Thiên Vực thấy Độc Cô Tuyết mặt nhăn mày nhú, cũng không quan tâm đến sự nghi ngờ trong lòng Độc Cô Tuyết, y ôm hai bé khẽ đóng cửa, y có thể chắc chắn, vì trước đây ở Thánh Tông y đã uống rất nhiều thuốc giải nên mới tạo thành bách độc bất xâm như hôm nay. Nếu không phải bản thân y bách độc bất xâm, thì không chừng cũng đã ngã xuống. Y tung hoành ngang dọc ở Nam Vực bao năm, nếu còn bị hai đứa bé sơ sinh đầu độc lẫn quay ra thì không biết phải để mặt mũi ở đâu nữa.

Phi Lâm đứng cạnh thấy vậy lại xoa xoa mi tâm một lần nữa, rồi chen vào nói: “Bây giờ phải làm sao đây?”
Nhướng mày lên, Thánh Thiên Vực đột nhiên trầm giọng nói: “Vân Khinh đã uống phải cái gì, thì trong máu của đứa bé có loại độc đó.”

Phi Lâm và Độc Cô Tuyết nghe vậy nhìn lướt qua sáu người đã ngã xuống kia, thấy hai trong ba bà đỡ trên tay vẫn còn cầm cuống rốn, người còn lại thì tiếp xúc trực tiếp với nhau thai, mà Y Thủy, Mộ Ải và Đinh Phi Tình thì không cần phải nói, đều ôm qua hai đứa bé kia.

Trước đó Vân Khinh ra máu nhiều như vậy, nhưng lại không có bất cứ chuyện gì, thế mà đứa bé vừa được sinh ra thì mới xảy ra chuyện như vậy, thì ra trong máu Vân Khinh không có độc, mà là hai đứa bé này có độc.

“Có bị thương gì hay không?” Độc Cô Tuyết nghe vậy nhú mày nhìn Thánh Thiên Vực ôm hai nhóc máu me nhầy nhụa ở trong lòng, trầm giọng hỏi.

Đối với kinh nghiệm tiếp xúc với độc tố hơn hai mươi năm của Thánh Thiên Vực, nhìn cách gì thì cũng hơn hẳn nhiều lắm. Thánh Thiên Vực nghe vậy cúi đầu nhìn thoáng qua hai đứa trẻ một trai một gái trên tay, vẻ mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười gian tà, nhướng mày nói: “Bị thương? Người hỏi hai đứa nó hay hỏi những người khác.”

Độc Cô Tuyết vừa nghe Thánh Thiên Vực nói như vậy, tâm trạng lo lắng liền bình ổn lại ngay, ý này chẳng phải là nói hai đứa con của hắn không có chuyện gì sao. Tương lai kẻ có chuyện là những người chung quanh hai đứa nhóc kia kìa, nhưng chuyện tương lai thì để sau này hẵng nói, chỉ cần đứa bé mà Vân Khinh của hắn liều mạng sinh ra không sao là được.

Một ý nghĩ vừa xoay chuyển trong đầu Độc Cô Tuyết, hắn quay đầu lại, đôi mắt đỏ bừng nhìn Vân Khinh đang chìm sâu vào giấc ngủ, Vân Khinh của hắn.

“Nhìn cái gì nữa, mau lấy nước ấm, còn không nghĩ tới ta đang ôm con của người sao, ta cũng không phải gã sai vặt của người đâu.” Thánh Thiên Vực cũng không ngần đầu ném một câu cho Độc Cô Tuyết, y quay người lại ôm hai đứa bé đi đến bồn nước ấm bên cạnh, máu từ cuống rốn trên người hai đứa bé có chứa chất độc, chỉ cần rửa sạch là ổn thôi.

Độc Cô Tuyết cũng không hề phản đối chỉ thị của Thánh Thiên Vực, hắn xoay người qua bắt đầu trợ giúp. Phi Lâm đứng bên cạnh thấy vậy cũng đi tới hỗ trợ, y vừa cười vừa lắc đầu nói: “Tương lai, chẳng biết nên nuôi dưỡng hai đứa nhóc nhà người thế nào đây, chỉ sợ còn phải cẩn thận hơn cả bảo quản ngọc tỷ nữa.”

Độc Cô Tuyệt nghĩ đến sau này phải cẩn thận, không để cho hai đứa trẻ bị một vết thương nhỏ hoặc là chảy dù chỉ một vài giọt máu nào, nếu không thì tai họa khó lường. Nghĩ đến đây đầu hắn bắt đầu đau.

“Gì? Ha ha...”

Đang rửa mặt cho đứa con lớn của Vân Khinh, Thánh Thiên Vực đột nhiên nhìn cái trán nhỏ, kêu lên một tiếng ngạc nhiên, rồi sau đó bật cười to một tiếng, tiếng cười gần như chấn động trời đất.

Trong tiếng cười, Độc Cô Tuyệt và Phi Lâm cũng không nói nên lời nhìn cái trán của đứa bé kia, sắc mặt hai người thật méo mó. Chỉ thấy trên trán đứa con lớn của Độc Cô Tuyệt có một cái bớt hình hoa anh đào nhỏ xíu ngay ngắn nở rộ trên đó, mà đứa em gái nằm bên cạnh nó, cái trán lại trơn láng, cái gì cũng không có.

“Thánh nữ Nam vực là nam, ha ha...”

Phi Lâm cũng nhin không được, tựa người vào bên cạnh thau đồng cười phá lên. Độc Cô Tuyệt trừng mắt nhìn mặt con hắn, thấy con của hắn cũng mở to đôi mắt trong veo với đôi con ngươi đen láy như ngọc nhìn ngược lại hắn, nhưng lại chẳng nói biết gì.

Bạn nói xem, một người đàn ông mà trên trán lại mọc lên một cái bớt hình hoa anh đào, vậy là sao? Hơn nữa, rất có thể thẳng nhóc này sẽ là Tần vương kế nhiệm. Độc Cô Tuyệt nhìn cái bớt hình hoa anh đào kia, đầu càng lúc càng đau hơn.

Trong khoảnh khắc bên trong lều trại rộng lớn như thế, Độc Cô Tuyệt, Thánh Thiên Vực, Phi Lâm ba người đàn ông tay chân luống cuống tắm rửa cho hai đứa trẻ mới sinh, còn Vân Khinh thì ngủ trên giường, ở bên cạnh sáu người khác đang ngã ngang đổ dọc bất tỉnh nhân sự, ngọn đèn hồng hồng càng nổi bật thêm tình cảnh, nhìn qua thật đáng ngạc nhiên.

Mà lúc này bên ngoài lều trại, nghe thấy tiếng cười to của Thánh Thiên Vực và Phi Lâm, Tiểu Tả không nhin được nữa, trừng mắt liếc đám người Cửu cung đang canh giữ trước lều trại, giận dữ mà hét lớn: “Ta muốn vào, ta muốn vào.”

“Không cho phép.” Cung Thất thông dong ném về một câu, Thánh Thiên Vực muốn bọn họ canh giữ tại nơi này, thì bất cứ kẻ nào cũng không thể vào, huống chi trong đó là một nữ tử đang sinh con, lúc này đã có nhiều đàn ông vào lắm rồi, nếu lại để thêm người vào nữa chẳng phải quá kỳ cục sao.

“Ta muốn vào, muốn vào.”

Phía chân trời lóe lên vài tia nắng ban mai, chậm rãi tỏa ra từ phía chân trời, bầu trời xanh đen dần sáng lên từng chút từng chút một, bóng đêm đã qua, bình minh đang dần kéo đến.

Hôn mê suốt một ngày một đêm Vân Khinh mới tỉnh lại. Chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt cô là đôi mắt thâm tình sâu nặng của Độc Cô Tuyết, hẳn đang chăm chú nhìn cô, khóe miệng Vân Khinh bèn nhẹ nhàng nở một nụ cười, hé môi khẽ gọi: "Tuyết."

Không có câu trả lời, cũng không có tiếng nói nào, Độc Cô Tuyết chỉ khẽ áp môi lên đôi môi cô, không có dữ dội, nồng cháy, cũng không có điên cuồng cắn xé chỉ có nhẹ nhàng, dịu dàng bao phủ, một sự ấm áp theo môi hẳn truyền tới, khiến lòng người yên ổn, một sự kiên cường, vững vàng mà lại vô cùng dịu dàng.

Chậm rãi xòe tay ra, nắm lấy bàn tay to của Độc Cô Tuyết, nắm chặt thật chặt.

"Ta yêu nàng." Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai, vô cùng kiên định, vững vàng còn mang theo trong đó cả mấy phần tình cảm sâu đậm.

"Ta cũng vậy." Đưa mắt nhìn lại Độc Cô Tuyết đang ở phía trên đầu nàng, Vân Khinh khe khẽ nở một nụ cười yếu ớt mà cực kỳ rạng rỡ.

"Con đâu rồi?" Trong nụ cười, Vân Khinh nhìn Độc Cô Tuyết nhẹ giọng hỏi.

"Ở bên này." Độc Cô Tuyết vẫn chưa kịp trả lời, Thánh Thiên Vực ở bên cạnh đã bước tới một bước đẩy Độc Cô Tuyết ra, ôm đứa con lớn đặt xuống bên cạnh Vân Khinh, bên cạnh Phi Lâm cũng đem đứa bé gái đưa tới.

"Đứa lớn là con trai, đứa nhỏ là con gái." Trên mặt Độc Cô Tuyết hiện lên một sắc thái thâm sâu, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn, nhìn như hẳn thật sự không biết Vân Khinh phải làm thế nào để sinh hai đứa bé này, vui sướng và hưng phấn tột cùng.

Quay đầu nhìn hai đứa bé đặt ở bên gối đang ngủ ngon thối nước miếng phì phèo, mắt Vân Khinh đỏ lên. Đây là con trai và con gái của cô, là hai đứa con mà cô phải xông vào điện Diêm Vương một phen mới sinh ra, là con của cô, và cũng là con của cô với Độc Cô Tuyết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn với da thịt hồng hồng vô cùng mịn màng, chóp mũi nho nhỏ, đôi mắt bé xíu, cái miệng nhỏ nhắn thật dễ thương. Chúng thật sự nhỏ bé quá, Vân Khinh dường như không dám đưa tay vuốt ve mà chỉ ngừng tay lại giữa không trung, nếu không cẩn thận làm bị thương hai đứa bé thì sao?

“Đưa tay sờ thử đi, hai đứa bé nhà nàng rất là lợi hại.” Thánh Thiên Vực thấy vậy cười cười như có như không nhìn Vân Kinh, vừa ra đời lập tức hạ độc sáu người, trong đó bao gồm cả Mộ Ai võ công cái thể, nhân vật lợi hại đến mức này mà còn sợ bị sờ ư.

Phi Lâm đứng bên cạnh nghe thấy những lời này, bèn cười ha ha một tiếng thật sảng khoái.

Vân Kinh nghe thấy vậy nhẹ nhàng dùng ngón tay sờ sờ hai đứa trẻ, khiến cái miệng nhỏ nhắn kia thối ra hai bọt bong bóng. Vân Kinh thấy vậy, nét mặt ngập tràn hạnh phúc, cô nở một cười cực kỳ thỏa mãn, đang cười chợt Vân Kinh nhìn thấy cái bớt hình hoa anh đào nho nhỏ trên trán một đứa, Vân Kinh sửng sốt sau đó kinh ngạc nói: “Cái bớt hình hoa anh đào, sao có thể chứ.”

Không phải nói là chỉ có Thánh tử và Thánh nữ kết hợp mới có cái bớt này sao, mẹ của cô là ngoài ý muốn, không kết hợp với Thánh tử cũng sinh ra cô có cái bớt này. Nhưng tại sao đến cả cô cũng ngoài định liệu, trên trán con gái cô vẫn có cái bớt nhỏ hình hoa anh đào này.

“Cái bớt hình hoa anh đào là dấu hiệu di truyền của huyết mạch Tuyệt tộc, không liên can chút gì tới Thánh tử.” Thánh Thiên Vực thấy vậy khoanh hai tay trước ngực chậm rãi nói.

Cái bớt này là dấu hiệu huyết thống dòng chính của Tuyệt tộc, xem như một dấu vết được di truyền lại. Chỉ cần là người có huyết thống thuộc dòng chính của Tuyệt tộc, thì trong lớp người được sinh ra ở thế hệ sau, khả năng có một người trên trán có cái bớt hình hoa anh đào là rất lớn, đây là đặc thù riêng của dòng họ này. Thánh tử hoàn toàn không liên can gì trong chuyện này, chẳng qua vì Thánh Tông muốn khống chế Tuyệt tộc nên mới nói vậy thôi, ai bảo Tuyệt tộc là dòng họ lớn nhất trong lãnh thổ Thánh nữ chứ.

Vân Kinh vừa nghe thấy vậy trong mắt hiện lên một sự kinh ngạc, sau đó khẽ gật đầu chấp nhận việc này rất nhanh, đó chẳng qua chỉ là một cách nói mà thôi, chẳng phải cô là minh chứng đó sao.

Đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con, Vân Kinh quay đầu nhìn đứa bé còn lại đang ngủ say sưa, nhẹ giọng nói: “Sau này con phải chăm sóc cho muội muội thật tốt, không được để cho người khác bắt nạt muội muội con nha.”

“Ha ha...” Vân Kinh còn chưa nói xong, Thánh Thiên Vực đang đứng bên cạnh đột nhiên cười ha ha thành tiếng, Phi Lâm cũng tựa vào cạnh giường lắc đầu bật cười.

“Đây là con trai, đứa bé này mới là con gái.” Độc Cô Tuyệt xoa xoa mi tâm nói.

Vân Khinh ngạc nhiên nhìn đứa bé trai trên trán có cái bớt hoa anh đào, con trai mà lại có cái bớt như vậy, khóe miệng cô nở một nụ cười khổ, chuyện này...

“Về sau nó chắc chắn là yêu nghiệt.” Đôi mắt Thánh Thiên Vực ngập tràn vẻ trêu tức đưa mắt nhìn Vân Khinh.

Tướng mạo của Vân Khinh và Độc Cô Tuyết không thể chê vào đâu được, như vậy có thể khẳng định dung mạo của đứa bé này tuyệt đối không thể xấu được. Sau này nếu được di truyền dung mạo đẹp như yêu ma của Độc Cô Tuyết, lại còn thêm cái bớt hình hoa anh đào trên trán của Vân Khinh, thì đứa bé này nhất định là tai họa, nghĩ đến đây Thánh Thiên Vực càng cười toe toét, bốn cợt rất vui vẻ.

Phi Lâm thấy vẻ mặt cười khổ của Vân Khinh, bèn cười nói: “Không tính đến diện mạo thế nào thì hai đứa con của người đã lợi hại lắm rồi.”

Vân Khinh chợt nghe Thánh Thiên Vực và Phi Lâm đều nói hai đứa con cô lợi hại, trẻ con mới sinh thì làm sao mà lợi hại chứ. Cô bèn nhẹ nhàng ôm lấy hai đứa bé, ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết. Độc Cô Tuyết khi thấy ánh mắt của Vân Khinh, liền nhướn mày lên cao cực kỳ đặc ý nói: “Con của ta sao có thể không lợi hại chứ.”

Vân Khinh thấy Độc Cô Tuyết cũng nói vậy, đáy mắt không khỏi hiện lên một sự kinh ngạc, giương mắt nhìn thoáng qua lều trại, Đinh Phi Tình và Y Thủy không có ở đây, Mộ Ai cũng không thấy nên cô càng thêm nghi ngờ nhìn Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết bắt gặp ánh mắt lộ ra vẻ nghi ngờ của Vân Khinh, nụ cười càng thêm đặc ý, ban đầu cũng không nghĩ đến việc này, giờ đây hẳn chợt thông suốt, con hắc có vốn gốc trời sinh lợi hại như vậy thì sau này còn sợ ai nữa chứ, con của hắc thật là khác biệt, ha ha, thật là lợi hại mà.

“Đừng tìm nữa, bọn họ bị trúng độc rồi.” Thánh Thiên Vực nhìn thấy ánh mắt của Vân Khinh, cười tủm tỉm nhìn Vân Khinh nói một câu.

Vân Khinh vừa nghe thấy sắc mặt hơi biến đổi, cô nhíu mày nhìn Thánh Thiên Vực, Độc Cô Tuyết và Phi Lâm. Nét mặt cô lộ ra sự lo lắng, nhưng trong đôi mắt vẫn giữ được sự bình tĩnh, bọn Đinh Phi Tình bị trúng độc mà Độc Cô Tuyết, Thánh Thiên Vực và Phi Lâm lại còn cười nói như thế, tất nhiên cũng không phải là chuyện quá nghiêm trọng, cô lập tức nhẹ giọng nói: “Sao lại thế này?”

“Hỏi con trai và con gái của người đi.” Phi Lâm nhìn hai đứa bé nhíu mày.

Vân Khinh vừa nghe liền cảm thấy hoảng sợ, quay đầu nhìn hai đứa trẻ đang ngủ say sưa, hỏi con cô ư? Phải hỏi chúng cái gì chứ? Vân Khinh bèn ngẩng đầu lên nhìn Độc Cô Tuyết, ánh mắt lộ ra ý hỏi.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng dứt khoát chọn ra trọng điểm mà kể, Vân Khinh nghe hẳn kể lại chuyện mà sắc mặt biến đổi liên tục, một hồi đỏ, rồi một hồi trắng bệch.

“Về sau phải cẩn thận một chút, nếu chỉ làm xước da của hai đứa bé, thì các người cứ chờ mà xem đi.” Độc Cô Tuyết vừa nói xong, Thánh Thiên Vực với vẻ mặt đáng đánh đòn cười nói. Ở nơi này ngoại trừ y và Vân Khinh e rằng chẳng có ai đủ bản lĩnh để kháng lại chất độc kia, vừa nghĩ đến việc bất lúc nào cũng có một lọ độc treo lơ lửng bên cạnh Độc Cô Tuyết, cái đó mới thật là vui vẻ.

Vân Khinh nghe thấy lời của Thánh Thiên Vực, cô đưa đôi mắt bình tĩnh nhìn hai đứa con của cô, trong đáy mắt cô vừa là sự kinh ngạc và vui mừng, lại vừa chẳng biết nói gì. Hai đứa bé này cũng không biết là trong họa gặp phúc, hay là trong phúc gặp họa nữa.

“Chúng ta không cần chờ xem, người mới là người cần chờ xem.” Thánh Thiên Vực vừa mới dứt lời, Độc Cô Tuyết đột nhiên ném ra một câu, khiến Vân Khinh và Phi Lâm ở bên cạnh phút chốc đều sững sốt, không hiểu được lời này có ý gì. Thánh Thiên Vực vừa nghe vậy lập tức nhướng mày lên, hai tay khoanh trước ngực nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Có ý gì đây.”

“Người biết rõ ràng mà.” Vẻ mặt Độc Cô Tuyết cực kỳ bình thản ném ra một câu. Thánh Thiên Vực nghe thấy khoe miệng cong lên, khẽ cười nói: “À, muốn giam ta sao.”

“Không phải giam, mà là tù binh, tù binh đã đầu hàng Thánh vương ta, quả nhân sẽ tận dụng hết mức có thể.” Độc Cô Tuyết ngồi ở đầu giường đưa một tay nắm lấy tay Vân Khinh, trong mắt lóe ra một sự gian trá.

Hắn mới vừa dứt lời, từ xa xa truyền đến tiếng hét ‘đầu hàng’ vang dội như sóng thần ập tới, là tiếng của binh mã Thánh Thiên Vực hô đầu hàng. Thánh Thiên Vực nghe thấy cũng không tức giận, trên mặt lại hiện lên nụ cười như có như không nhìn Độc Cô Tuyết, chậm rãi nói: “Hay cho Tần vương.”

“Quá khen.” Độc Cô Tuyết cũng không khách khí. Thánh Thiên Vực mang theo đám người cung Bát một mình tiến lên, đi vào doanh trại của địch. Tuy rằng hẳn một lòng một dạ bên cạnh Vân Khinh, nhưng Mặc Ngân là nhân vật nào chứ, là do chính tay hắn đào tạo nên. Quân địch trong tình trạng như rắn mất đầu, cơ hội tốt vậy, Mặc Ngân sao có thể bỏ qua chứ, trên chiến trường của bậc đế vương không hề có nhân từ và nhượng bộ.

Bởi vậy Thánh Thiên Vực mới vừa xuất hiện trong doanh trại bọn họ, thì tin tức Thánh Thiên Vực đầu hàng Thánh nữ cũng đã truyền ra ngoài, thời gian hai ngày cũng đủ để làm nên chuyện. Binh mã Thánh Thiên Vực đều là người của thế lực Thánh nữ, và lại lời đầu tiên trong trận đánh cũng đã nói rõ Thánh tử và Thánh nữ vốn là một, về phe ai cũng như nhau cả thôi, dù sao họ cũng là người một nhà, bởi vậy kế hoạch quy hàng được tiến hành rất thuận lợi. Lúc Thánh Thiên Vực còn ở bên trong quân doanh của Độc Cô Tuyết thì trận thế bên ngoài cũng đã định rồi.

“Thế thì sao chứ?” Thánh Thiên Vực chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế trong lều, vắt chéo chân nhìn Độc Cô Tuyết hỏi.

Hai mươi vạn binh mã đầu hàng thì thế nào chứ? Nếu y thật sự có ý muốn tranh đoạt, thì cục diện bây giờ sẽ không phải là thế này, tù binh ư? Y đã muốn đi xem xem ai có thể cản được.

“Không thế nào cả, con của ta thiếu sư phụ, giao cho người vậy.” Độc Cô Tuyết nói như việc này vô cùng hợp lý vậy.

Thánh Thiên Vực vừa nghe đôi mày lập tức nhíu lại, trừng mắt nhìn Độc Cô Tuyết một lúc, rồi lạnh lùng âm trầm mở miệng nói: “Người là thiếu gã sai vặt, chứ không phải là sư phụ.” Hai đứa bé này, ngoại trừ Vân Kinh với tình hình hiện tại không thể chăm sóc được, thì những người khác chỉ cần bất cẩn một chút có lẽ sẽ toi mạng ngay. Còn y do có thể chất đặc thù nên không sao, bạn bè quái gì chứ, hẳn là muốn tìm vú em cho con hẳn mà. Độc Cô Tuyết vừa nghe thấy khẽ mỉm cười, dùng vẻ mặt rất đứng đắn nói: “Uyên bác thì phải gánh vác.”

Vân Kinh và Phi Lâm nghe đến đây cũng xem như đã hiểu, hai người bèn liếc mắt nhìn nhau, trong đáy mắt đồng thời hiện lên một ý cười nhẹ nhàng. Thánh Thiên Vực không có ý tranh hùng, y khua chiêng gióng trống chạy vào đây, thật ra là muốn đem cơ hội tặng cho Độc Cô Tuyết.

Bởi vậy khi nghe thấy Độc Cô Tuyết đã dọn sạch thế lực của mình, y cũng không kinh ngạc hay tức giận gì. Nhân tài như thế, sao có thể buông tha chứ, chỉ cần có một người như Thánh Thiên Vực, thì hoàn toàn có thể ngăn cản mấy chục vạn binh mã của thất quốc, nước Tần về sau muốn thôn tính lục quốc thì người này càng có tác dụng lớn.

“Thái Phó.” Vân Kinh khẽ nắm tay Độc Cô Tuyết, gắng sức cử động thân thể, gọi Thánh Thiên Vực một tiếng, nét mặt hiện lên một vẻ khẩn cầu. Nếu con cô có được một sư phụ uyên bác như thế, cô đã mãn nguyện lắm rồi.

“Không tệ, không tệ.” Phi Lâm đứng bên thấy vậy nở nụ cười.

“Ta mặc kệ.” Phất ống tay áo một cái, Thánh Thiên Vực xoay người bước ra ngoài, vừa mới được tự do, y sao có thể chui vào lồng lẩn nữa chứ, không có cửa đâu.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng không ngăn cản, chỉ thản nhiên nói: “Ta có thể cho người mấy ngày để người từ từ suy nghĩ.” Lúc một roi kia đánh trúng hăn kia, đã khiến hăn có suy nghĩ này.

Đáp lại lời hăn, Thánh Thiên Vực vén tấm màn lên rồi bước ra ngoài. Bên trong lều trại Vân Khinh và Phi Lâm lại liếc nhìn nhau một lần nữa, Độc Cô Tuyết dám nói như vậy, tất nhiên là đã có cơ sở khiến cho y không thể chống lại được, hoặc là đã giăng bẫy gì đó rồi, Độc Cô Tuyết cũng chẳng phải là người tốt lành gì cho cam.

Liếc nhìn bắt gặp ánh mắt ngoan độc của Độc Cô Tuyết trừng mình, Phi Lâm ho khan một tiếng rồi vội bỏ của chạy lấy người, đem không gian trong lều trại nhường lại cho hai người Độc Cô Tuyết và Vân Khinh.

Kéo y phục nằm xuống bên cạnh Vân Khinh, Độc Cô Tuyết vươn tay nhẹ nhàng đón lấy hai đứa bé trên tay Vân Khinh, hăn không nói lời nào, chỉ là nhẹ nhàng và cũng cực kỳ dịu dàng ôm lấy như vậy. Bốn mắt nhìn nhau, toàn bộ tình cảm đều hiện lên sâu trong đáy mắt, không cần ngôn ngữ thì những lời muốn nói cũng đã hiển hiện rõ ràng rành mạch trong đôi mắt, thâm tình như khắc sâu vào xương tủy.

Nhẹ nhàng ôm Độc Cô Tuyết, Vân Khinh chậm rãi nhắm mắt lại tựa vào ngực Độc Cô Tuyết, lồng ngực rộng lớn này, thân nhiệt ấm áp này, tình cảm nồng nàn này, tất cả đều đáng giá. Một nhà bốn người, rất cuộc cũng trọn vẹn.

Những cơn gió mùa hè nhẹ nhàng thổi qua, mang theo luồng khí nóng bức quanh quẩn trên khắp gò đất rộng lớn này, đưa mắt nhìn thế lực Thánh nữ và thế lực Nam Vực vương phân cách bởi một con sông sau trăm nghìn năm giờ đây rốt cục cũng đã thống nhất.

U thành cách sông Cửu Khúc Long không xa, Độc Cô Tuyết mang theo Vân Khinh bắt đầu thông thả tiến về U thành, nữ tử đang ở cử không thể ở nơi này quá lâu, hăn liền cho người chế một chiếc nhuyễn kiệu thật đặc biệt, bên trong có đặt những chiếc đệm lót vừa mềm mại vừa lộng lẫy. Vân Khinh nằm ngủ bên trong, bốn phía được vây kín không có một kẽ hở nào, còn có vô số cao thủ bảo vệ xung quanh, đi hết một đường, không hề có chút rung lắc nào, mọi thứ đều sóng yên biển lặng. Ven đường đi qua nơi nào thì dân chúng nơi đó dập đầu bái lạy, nước mắt ròn ròn, rốt cục chiến tranh cũng đã chấm dứt, cuối cùng ngọn lửa chiến tranh này đã thực sự bị dập tắt, bọn họ có thể yên ổn sinh sống rồi.

Vô số người chạy đi chạy lại thông báo tin tức vui mừng với mọi người, thiên hạ rốt cục cũng đã quy về một mối. Với dân chúng mà nói, ai làm hoàng đế cũng không quan trọng, mà quan trọng là bọn họ có thể an cư lạc nghiệp, quan trọng là bọn họ không phải chịu cảnh chiến tranh tàn phá, càng quan trọng hơn nữa là bọn họ vẫn còn sống trên đời này là tốt rồi.

Dẫn đại quân tiến vào U thành, thế lực Nam Vực vương và thế lực Thánh nữ, từ nay về sau sát nhập thành một. Vốn tất cả các nghi lễ đều phải rầm rộ náo nhiệt nhưng lúc này Vân Kinh vừa mới sinh xong đành phải đơn giản hóa hết, ngay cả lộ mặt chào dân chúng hẳn cũng không cho phép, mọi nghi thức long trọng đều bị hoãn lại.

U thành sau chiến tranh là một đồng hoang tàn đổ nát, chỉ còn lại một nơi vẫn hơi nguyên vẹn được chút ít, đó chính là hoàng cung Thánh nữ. Lúc này trong hoàng cung Thánh nữ, Vân Kinh ôm con gái ngồi trên giường nhìn Đinh Phi Tình đang chăm chăm quan sát đứa bé trai chị cô đang ôm, lắc đầu cười kêu lên một tiếng: "Tỷ tỷ."

Đinh Phi Tình nghe thấy Vân Kinh gọi mình, thực không cam lòng lại tiếp tục trừng mắt nhìn đứa trẻ đang ngủ say thối bong bóng phì phèo kia, cô liếc mắt một cái nhìn Vân Kinh rất ấm ức nói: "Linh Đang, con của muội hại ta phải nằm ở trong xe bảy ngày nay." Cô nằm đến độ xương sống, thắt lưng đều đau nhức cũng không nói làm gì, mà chủ yếu là vấn đề thể diện đã mất sạch sẽ.

Cũng không biết trên người hai đứa trẻ mang chất độc gì, cho dù Phi Lâm đã nhanh chóng giải độc nhưng cô vẫn phải hôn mê mất bảy, tám ngày, nếu chậm một chút chẳng phải là cô sẽ đi gặp thần tiên luôn sao.

Vân Kinh vừa nghe cũng không nói lời nào nhìn đứa bé trong lòng, con tiểu Hồng Xà đang quấn quanh trên chiếc cổ nhỏ nhắn của nó, thoạt nhìn tựa như một chiếc vòng bằng hổ phách, còn nằm trong đồng tử lót của con cô trên tay Đinh Phi Tình lại chính là Điều nhi. Sau khi cô sinh được vài ngày cũng không biết hai đứa nhóc này đã chạy về từ nơi nào, nhưng chúng cũng không thích quấn lấy cô nữa mà toàn chạy đến nằm cạnh con cô, chẳng lẽ vì chúng nó thích chất độc trên người con cô ư?

Nghĩ đến trên người con mình vừa có độc Thiên Mạch, lại còn có kịch độc của tiểu Hồng Xà, hai loại độc hòa vào nhau cũng không biết sẽ tạo thành loại độc gì, thì Vân Kinh cảm thấy thật đau đầu và áy náy vô cùng.

Đinh Phi Tình vừa thấy sắc mặt của Vân Kinh, lập tức hiểu được suy nghĩ của Vân Kinh, cô lập tức cười ha ha một tiếng rồi chuyển sang chuyện khác: "Ta nói cái tên Thánh Thiên Vực kia đã bị Độc Cô Tuyết lén chơi chiêu gì mà tự nhiên không đi và cũng không có bất kỳ hành động gì như vậy?"

“Bệ hạ, Bệ hạ...”

Đinh Phi Tình còn chưa dứt lời, Y Thủy đột nhiên chạy vào, kêu to một tiếng.

“Sao vậy?” Vân Kinh thấy Y Thủy như thế, hơi kinh ngạc hỏi. Trong khoảng thời gian này, Độc Cô Tuyết, Phi Lâm và Mộ Ải đều tự xử lý hết mọi chuyện liên quan đến việc thống nhất Nam Vực, cơ bản không còn chỗ cho cô nhúng tay, hôm nay có chuyện gì mà Y Thủy lại chạy đến tìm đến cô?

“Bệ hạ, có một người phụ nữ tự xưng là dì của người, ngất ở trước cửa hoàng cung, cả người đầy máu, chúng ta...”

“Mau, mau mang ta đi.”

Vân Kinh vừa nghe thấy thế liền chống người đứng dậy, vẻ mặt kích động, mẹ, em trai và dì của cô sau khi hạ thành thì dù làm cách nào cũng không thể tìm thấy, vốn còn có chút tin tức, giờ lại bật vô âm tín. Chỉ biết là Nam Vực vương vẫn chưa giết bọn họ, còn Thánh Thiên Vực cũng không ra tay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Độc Cô Tuyết phái người đi tìm khắp nơi từ lâu, thật không ngờ hôm nay Tuyết Lê lại đột ngột xuất hiện, tốt quá rồi.

Đinh Phi Tình vội vàng giữ chặt lấy Vân Kinh, cô nói rất nhanh: “Mời bà ấy vào đây, Vân Kinh còn đang ở cử không thể ra ngoài.” Y Thủy lập tức đáp lời, nhanh chóng xoay người đi ra. Không lâu sau, một người phụ nữ mặc y phục màu lam, khắp người bê bết máu được diu vào trong, chỉ thấy một khuôn mặt rất tiều tụy, không còn một chút máu, không phải Tuyết Lê thì là ai đây.

“Dì, dì”.

“Cứu Tuyết Cơ, cứu...”

Tuyết Lê đầu tóc rối bời được diu vào trong, vừa thấy Vân Kinh, giống như cả tâm can trong phút chốc liền nhẹ nhõm, khó khăn nói ra bốn chữ, sau đó gục mặt.

“Dì, mẹ con bị làm sao? Dì?” Vân Kinh vừa thấy dáng vẻ của Tuyết Lê, lại nghe được lời bà nói, lòng cô lập tức bất an, cô buông đứa bé xuống rồi nhanh chóng chạy tới.

Hết chương 150

Chương 151 – Đứa trẻ

“Bà ấy ngất xỉu rồi...”

Đinh Phi Tình vừa thấy vậy không khỏi nhú mày, thấy dáng vẻ Tuyết Lê khá là chật vật, hẳn là dọc đường rất cực khổ, như vậy thì...

“Mau truyền thái y...”

“Nhanh đi tìm...” Vân Khinh mặt đầy lo lắng, vội vàng phân phó, tầm cung của Vân Khinh đột nhiên trở nên rối ren.

Một ngày trôi qua rất nhanh, mặt trời đã đổ về tây, những ráng nắng màu đỏ cam kéo nhau về một góc chân trời, tạo nên một khung cảnh rộng lớn mà mỹ lệ.

“Sao còn chưa tỉnh?” Độc Cô Tuyết nhìn Tuyết Lê đang nằm mê man cả một buổi chiều, mặt lạnh lùng trầm giọng hỏi.

“Bẩm, do mệt nhọc quá mức và mất máu quá nhiều, cho nên vẫn chưa tỉnh lại được, vi thần đoán có lẽ lát nữa sẽ tỉnh.” Một vị thái y tinh thông y thuật cung kính trả lời.

Độc Cô Tuyết và Vân Khinh nghe thấy thế thì đưa mắt nhìn nhau, trên người Tuyết Lê nơi nơi đều là vết thương, có vết thương do đao kiếm gây ra, có vết thương do bụi gai cào rách, xem ra bà ta hẳn là từ trong tay kẻ địch trốn thoát chạy tới đây, dọc đường đi lại gắng sức không hề nghỉ ngơi, cho nên bây giờ mới ra nông nỗi này.

Vân Khinh nghĩ đến đây trong lòng chợt cảm thấy lo lắng không thôi, dì của cô cả người đầy vết thương như thế, có thể thấy được kẻ địch kia khẳng định là rất mạnh và nguy hiểm. Dì đã trốn thoát khỏi bọn chúng để quay trở lại đây, vậy còn mẹ và em trai cô giờ này chẳng phải càng thêm nguy hiểm hay sao. Hai người bọn họ một người thì không có võ công, một người thì vẫn chỉ là một cậu bé chưa trưởng thành. Hai bàn tay Vân Khinh càng nắm chặt lại, mặt mày tái nhợt.

“Đừng quá lo lắng.” Phi Lâm đang đứng tựa vào cạnh cửa thấy vậy, trầm giọng nói nhỏ với Vân Khinh.

“Đúng vậy, Thượng Quan Kính là một tiểu tử lạnh lợi, bọn họ đã có thể trốn được một người, nói không chừng bây giờ đã trốn thoát hết rồi cũng nên.” Mộ Ai ngồi trước mấy cái bàn dài gật gù nói.

“Đúng vậy, tiểu sư muội đừng lo lắng, bây giờ muội nên để ý chăm sóc cho thân thể của mình thì hơn. A, bà ấy tỉnh rồi.” Câu an ủi còn chưa nói hết, Tiểu Tả đột nhiên trừng mắt nhìn ở phía đối diện cậu, Tuyết Lê đang chậm rãi mở mắt ra, không khỏi nháy dưng bật thốt lên.

“Nói mau, đã xảy ra chuyện gì?” Độc Cô Tuyết vừa nhìn thấy liền tiến lên trước một bước, đôi mắt như chim ưng vừa chặt chẽ vừa sắc bén nhìn chăm chăm Tuyết Lê vừa mới tỉnh lại.

“Dì, mẫu thân và đệ đệ của con đang ở đâu?” Vân Kinh lúc này cũng không quan tâm đến thái độ của Độc Cô Tuyết, bước nhanh đến bên giường Tuyết Lê, mặt đầy lo lắng.

Dưới ánh nhìn lạnh lùng của Độc Cô Tuyết, Tuyết Lê nhanh chóng tỉnh táo lại, khàn khàn giọng nói: “Là... Là Tề thái tử bắt chúng ta đi, muốn dùng chúng ta... làm mồi nhử để dụ các người đến, giăng một mề lưới bắt gọn.”

“Tề Chi Khiêm.” Độc Cô Tuyết vừa nghe thấy lập tức sắc mặt trầm xuống như ở đáy nước sâu, cả người nổi lên sát khí như bão táp. Lại là y.

“Thảo nào mà không tìm thấy tung tích của bọn họ.” Đinh Phi Tình nhướn mày cắn răng nói.

“Khá lắm, đúng là một kẻ lợi hại.” Không biết Phi Lâm đang tán thưởng hay có ý gì khác, thản nhiên nói ra một câu. Tề Chi Khiêm này thật sự là một nhân tài, lần này y đã bị bọn họ đánh bại ở Nam Vực, không nghĩ rằng dưới tình huống này mà y quả nhiên còn sự chuẩn bị, đúng là tìm kiếm đường sống trong cái chết, tên này thật sự rất lợi hại.

“Tiếp tục.” Sắc mặt âm trầm, lạnh lùng, Độc Cô Tuyết chặn lời mấy người đang nói kia, quát Tuyết Lê.

Tuyết Lê cũng không kéo dài nữa, giọng đứt quãng nói tiếp: “Bọn chúng mang theo chúng ta đi về hướng nước Tề, nói là chỉ cần trở về đến nước Tề, bọn chúng liền hợp lại, nhất định sẽ giành được phần thắng. Thượng Quan Kính nghe trộm được bọn chúng nói chuyện nên đã giúp ta trốn thoát trở về đây cầu cứu.” Nói đến đây, Tuyết Lê liền hít thở liên hồi, thở dốc từng cơn, xem ra là bị thương không nhẹ.

Tuy rằng Tuyết Lê nói không nhiều lắm, nhưng nội dung chủ yếu cũng đã truyền lại hết cho mọi người, Vân Kinh nghe thấy vậy tay càng siết chặt, cắn răng quay đầu sang nhìn Độc Cô Tuyết: “Tuyết.”

Độc Cô Tuyết thấy Vân Kinh lo lắng liền xoa tay, nhìn Tuyết Lê trầm giọng nói: “Bà từ đâu trốn ra?”

“Chân núi Thiên Nguyên, bọn chúng không quen đường đi... khụ khụ!”

Phi Lâm và Mộ Ai khẽ gật đầu. Bên bờ sông Cửu Khúc Long hiện tại đều là người của bọn họ, đám người của Tề Chi Khiêm muốn đi ra khỏi nơi này theo hướng đó là hoàn toàn không có khả năng. Bọn chúng chỉ còn cách chờ thời cơ đi bằng một con đường khác, dựa vào địa hình hiểm yếu để đi ra khỏi Nam Vực.

Ở dưới chân núi Thiên Nguyên địa thế cực kỳ phức tạp, lại có rất nhiều lối rẽ, không cẩn thận sẽ lạc đường ngay. Đám người của Tề Chi Khiêm không quen thuộc đường đi ở đây mà cũng chưa từng sinh sống ở Nam Vực, cho nên việc Tuyết Lê quen thuộc địa hình nơi ấy hơn cũng là chuyện hợp lý.

“Bà trốn đi lúc nào?”

“Bà trốn thoát bằng cách nào?”

“Lúc đó tình hình như thế nào?”

“Bọn chúng dùng thủ đoạn gì?” Giọng nói lạnh lẽo vẫn quanh quẩn ở trong phòng, những câu Độc Cô Tuyết hỏi đều là những vấn đề mấu chốt nhất.

Vân Kinh và Phi Lâm không có phản ứng gì, chỉ đứng ở bên cạnh lắng nghe. Vân Kinh biết Độc Cô Tuyết là vì muốn phòng ngừa có âm mưu, về phương diện này Độc Cô Tuyết am hiểu hơn cô rất nhiều, cho nên tuy rằng sốt ruột nhưng cô vẫn để Độc Cô Tuyết làm chủ.

Sự trầm lạnh và lãnh khốc bao trùm, trong gian phòng lớn như vậy chỉ có tiếng hỏi đáp liên tiếp nhau vang lên.

“Hắn là thật rồi.” Trong tấm cung của Vân Kinh, Mộ Ai tựa vào cạnh cửa nhìn Độc Cô Tuyết đang ngồi ở giữa.

Sau khi đã tra hỏi qua Tuyết Lê và an bài nơi nghỉ ngơi cho bà ta, bọn họ mới chuyển qua tấm cung của Vân Kinh để thương nghị. Độc Cô Tuyết gật đầu nói: “Nếu nghe theo lời kể và tình huống, hắn là thật.”

“Ta cũng nghĩ có thể tin được.” Phi Lâm cũng chen vào một câu.

Đối với Tuyết Lê, không phải là bọn họ không phân biệt phải trái mà dò xét bà ta, mà là chuyện đã xảy ra lúc trước trên vách núi, tuy rằng bọn họ không sao, nhưng ký ức đó vẫn còn quá mới mẻ. Ai biết bà ta liệu có ý

muốn gây bất lợi gì tới Độc Cô Tuyết hay không, trong lòng bọn họ phải có sự đề phòng và nghi ngờ. Cho nên cho tới nay vẫn không hoàn toàn tin tưởng Tuyết Lê, nếu như hôm nay là Tuyết Cơ bỏ trốn trở về và tường thuật lại thì bọn họ đã sớm tin hơn phân nửa và sẽ không ép hỏi như thế.

Mà hôm nay bà ta trả lời rất thật, nghe qua thì cảm thấy độ chân thật rất cao, hẳn là sự thật chứ không phải là lập mưu tính kế, thiết nghĩ rằng Tuyết Lê muốn bịa ra lời nói dối gạt người thì cũng không được đầy đủ đến mức đó. Những lời nói dối này nếu như bà ta có thể dễ dàng bịa ra như thế thì phỏng chừng thế lực Thánh nữ cũng đã sớm bị bà ta chơi đùa và quay như đẽ rôi.

"Theo như lời bà ta nói thì vào lúc này Tuyết Cơ và Thượng Quan Kính hẳn là còn ở trong núi Thiên Nguyên." Đinh Phi Tình mặt đây nghiêm túc cất lời: "Nếu có thể tin được thì nên ra tay nhanh một chút, bởi vì nếu để cho Tề Chi Khiêm thật sự đem Tuyết Cơ về đợi sẵn ở Tề quốc thì e là việc này sẽ không dễ xử lý."

Việc đó đối với Vân Khinh là một chiêu trí mạng, sau này nếu như nước Tề đối đầu với nước Tần, thì người đứng ở giữa, người khó xử nhất, khổ tâm nhất chính là Vân Khinh.

"Để ta dẫn người đi." Mộ Ai tính toán trong nháy mắt rồi nói rất nhanh.

"Ưm, hai chúng ta cùng đi cũng tốt." Phi Lâm nghe thấy vậy gật gù đầu, hai người bọn họ liên thủ ở trên địa bàn Nam Vực thì phần thắng nằm trong tay hẳn là còn lớn hơn so với Độc Cô Tuyết. Cũng nhờ năm đó hai người đều đã tới Nam Vực du ngoạn, không nói tới thứ khác, chỉ cần nói tới việc quen thuộc đường đi ở đây là Độc Cô Tuyết đã kém hơn một bậc rồi, còn chưa nói tới năng lực của hai người bọn họ, tuyệt đối là hàng đầu đó nha.

"Sự phụ, Mộ tiên sinh." Vân Khinh vừa nghe liền quay đầu nhìn Phi Lâm và Mộ Ai, trên mặt toát ra một sự cảm kích lẫn áy náy, cô lại làm liên lụy đến bọn họ nữa rồi.

"Aiii, ai kêu ta thu nhận một đồ đệ náo nhiệt đây người như vậy chứ. Aiii, ai bảo ta lại thích náo nhiệt đến như vậy nữa chứ." Phi Lâm nhìn Vân Khinh phất phất tay, nở một nụ cười tếu táo.

"Vì quốc gia thương nghiệp của ta, ta đành phải liều mạng thôi." Mộ Ai cũng cười tủm tỉm nói.

Vân Khinh nghe vậy trong lòng vô cùng cảm kích, hai người kia đối với cô ân tình còn cao hơn trời, sâu hơn biển nữa.

Độc Cô Tuyết đứng một bên nghe Phi Lâm và Mộ Ai nói chuyện, không hề nói gì, lúc này gương mặt nhìn về bất cần đời của Phi Lâm và Mộ Ai một cái, trầm giọng nói: "Cẩn thận có gian trá."

“Chỉ người thông minh chắc.” Phi Lâm không thèm khách sáo liếc qua Độc Cô Tuyết một cái, rồi xoay người cùng Mộ Ai đi ra ngoài, hai người bọn họ đi lại trên giang hồ cũng rất nhiều năm rồi chứ bộ.

Đình Phi Tình ở bên này thấy vậy cũng thu lại nét nghiêm túc trên mặt, nhoen miệng cười. Bây giờ Độc Cô Tuyết chỉ muốn quan tâm, chăm sóc cho Vân Kinh, còn cô ở lại không đi là bởi vì cô nhất định không phải là đối thủ của Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên. Vân Kinh thì lại càng không nói tới, bây giờ hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ. Về phần cái tên đối với Nam Vực quen thuộc nhất – Thánh Thiên Vực kia, bảo tên ấy đi cứu người thì thôi quên đi, không thể mới mới thoát ra khỏi hang hổ lại tự chui vào hang sói, y khó lường lắm.

Mà lúc này người có thể ra tay chỉ còn Phi Lâm và Mộ Ai, có hai người bọn họ liên thủ cứu người hẳn là sẽ không vấn đề gì, bởi vậy trong lòng cũng có thể thả lỏng một chút.

Nhìn theo Phi Lâm và Mộ Ai đi ra khỏi tầm cung, Độc Cô Tuyết tiến lên một bước đến bên cạnh Vân Kinh, thấp giọng nói: “Nàng không cần lo lắng gì hết, tất cả đã có chúng ta ở đây, nàng chỉ cần để ý tịnh dưỡng thân thể cho tốt là được rồi, những thứ khác đã có chúng ta rồi.”

Trong thán ở cứ không được lo lắng suy nghĩ nhiều, phải tránh gió, kiêng nước, rất nhiều thứ phải kiêng kị. Những chuyện phiền lòng như thế này tốt nhất là không nên để cho Vân Kinh phải suy nghĩ đến, để tránh sau này thân mình bị hao tổn.

Vân Kinh thấy trong mắt Độc Cô Tuyết hiện rõ ra sự lo lắng, cô hiểu Độc Cô Tuyết muốn tốt cho cô, lập tức gạt đầu, nhìn Độc Cô Tuyết khẽ mỉm cười. Có sự phụ của cô ra tay thì nhất định mẹ và em trai cô sẽ không sao, cô tin tưởng bọn họ.

“Oa oa oa.” Nét cười trên mặt còn chưa tan đi, hai đứa trẻ đang ngủ say trên giường đột nhiên khóc ré lên, nhắc nhở cha mẹ chúng rằng chúng đã tỉnh.

“A, đừng khóc, đừng khóc.”

Vân Kinh đẩy Độc Cô Tuyết ra, xoay người bước lại với hai đứa trẻ. Độc Cô Tuyết nhìn vòng tay trống trơn, đôi mày nhíu lại thành hình chữ bát (八), bên cạnh Đình Phi Tình thấy vậy không khỏi cười ha ha thành tiếng.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trắng bạc lặng lẽ hiện lên trên bầu trời đầy sao, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn trộm khắp bốn phương tám hướng.

Dãy núi Thiên Nguyên rất rộng lớn, lãnh thổ của Nam Vực giáp với các nước khác, tất cả đều nằm trong phạm vi của dãy núi Thiên Nguyên này. Cho dù Phi Lâm và Mộ Ai có đi ngày đêm không ngừng nghỉ cũng đuổi

không kịp, vì đám người kia dù sao cũng đã đi trước một tháng rồi. Bởi vậy lúc này hoàn toàn không có tin tức gì, nhưng cũng bởi vì nơi này địa thế hiểm yếu, cho nên dù Tề Chi Khiêm đã tiến vào trong núi Thiên Nguyên hơn một tháng trước khi Phi Lâm và Mộ Ai đuổi theo, nhưng đến giờ chắc chắn cũng chưa thể ra khỏi Nam Vực được. Do đó, trong lúc này cũng chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Vân Kinh đang ở cử, vừa phải điều dưỡng thân thể lại vừa âm thầm lo lắng, nhưng không còn cách nào khác, chỉ biết cầu nguyện với trăng sao.

Hai mươi ngày nhanh chóng trôi qua, hai tiểu tử mà Vân Kinh đã hy sinh bản thân sinh ra cũng vừa tròn một tháng, trên khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn kia màu ửng đỏ đã nhạt bớt đi, thay vào đó là da thịt trắng non, tơ mịn nhìn cực kỳ đáng yêu, chốc cái là cười khanh khách không ngừng. Đôi mắt to tròn, đen láy như hai viên bi, đáng yêu hết sức.

Đương nhiên là trên người hai nhóc tì này lúc nào cũng có tiểu Hồng Xà và Điều nhi – hai tên cực độc – rúc vào mà ngủ.

Độc Cô Tuyệt vô cùng hưng phấn truyền lệnh xuống, lập tức cả trăm bàn tiệc rượu được bày ra dưới đêm trăng tròn bày dọc theo toàn bộ hoàng cung Thánh nữ trải dài đến đường cái của U thành. Nếu không phải Nam Vực vừa mới trải qua chiến tranh và Vân Kinh cực lực phản đối không muốn phô trương khắp nơi, thì không biết còn hoa lệ đến mức nào nữa.

Dân chúng đã lâu không có dịp vui chơi, tiệc tùng, nên trong ngày này cũng hưởng ứng hòa mình vào bầu không khí vui mừng, bên trong U thành lúc này là một bầu không khí dào dạt hứng khởi và ấm áp.

“A lại tè nữa rồi, nhóc con này xấu xa quá nha.” Dưới đêm trăng, Đinh Phi Tình trừng mắt nhìn đứa bé trai đang ôm trong lòng kêu lên, lúc này thời tiết đang vào cuối hạ nên lớp tã quần cho đứa bé cũng không dày lắm. Do vậy dòng nước ướt sũng trực tiếp thấm chảy ra ngoài dính lên trên người Đinh Phi Tình, làm cho Đinh Phi Tình không nói được gì nữa, lần này đã là lần thứ ba rồi đấy nhé.

Mà cu cậu dường như đang chống mắt dòm lại hai mắt đang trừng nó của Đinh Phi Tình rồi cười khanh khách thành tiếng. Nếu không phải là nó còn quá nhỏ, cũng chưa hiểu gì, thì chắc chắn cái kiểu cười này là vui sướng khi người khác gặp họa đây mà.

Ngồi ở trên giường, Vân Kinh thấy vậy không nhịn được cũng cười phá lên, đưa tay đón lấy tiểu tử kia nói: “Nghịch ngợm quá.” Rồi quay sang nói với Đinh Phi Tình: “Tỷ tỷ mau đi thay đồ đi.”

Đinh Phi Tình nghe Vân Khinh nói vậy, liền đứng lên giữ giữ cái váy, liếc nhìn một cái nói: “Chờ đó cho ta, lát nữa tới dạy dỗ con, nhóc con kia.” Vừa nói vừa xoay người đi ra ngoài, nơi ở của cô ở ngay bên cạnh tấm cung của Vân Khinh, cũng nhanh thôi, bởi vậy Đinh Phi Tình rất yên tâm để lại một mình Vân Khinh đứng ở trong tấm cung.

Vừa đổi tã cho tiểu tử kia, Vân Khinh vừa ngẩng đầu liếc nhìn ở bên ngoài điện, thấy Độc Cô Tuyết đang ôm con gái đi ra ngoài ấy khoe, vừa đẩy tháng đã như thế rồi, mới vừa bế cu cậu này trả lại, giờ lại tiếp tục ôm con gái ra ngoài khoe nữa rồi. Độc Cô Tuyết này, thật là...

“Vân Khinh, sao lại ở đây có một mình thế này?” Không đợi suy nghĩ trong đầu kịp chuyển hết, cánh cửa điện chợt bị đẩy ra, Tuyết Lê bước vào.

Vân Khinh thấy đó là Tuyết Lê, lập tức nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ đi thay quần áo rồi, thương thể của dì nặng thế, cần phải nghỉ ngơi nhiều mới được đó.”

“Không có gì đáng ngại nữa, năm hơn mười ngày nay đã tốt hơn nhiều rồi.” Tuyết Lê vừa giúp Vân Khinh đổi tã cho cậu nhóc, vừa chậm rãi nói.

“Là con liên lụy đến dì.” Vân Khinh nghe thấy vậy trong mắt hiện lên một tia áy náy.

“Người một nhà cả mà, đừng khách sáo.” Tuyết Lê nghe vậy vẫn lạnh lùng như trước thản nhiên buông một câu. Vân Khinh biết tính tình của Tuyết Lê nên cũng không nghĩ nhiều.

Cô khẽ dạ một tiếng, sau đó đang định nói chuyện thì đột nhiên Tuyết Lê hỏi: “Nghe nói mấy ngày nữa con sẽ đăng cơ?”

Vân Khinh không ngờ Tuyết Lê lại nói sang chuyện khác, cũng không nghĩ ngợi nhiều, gật đầu nói: “Đúng vậy, lúc trước Tuyết vẫn đứng phía sau giúp con, bây giờ con đã có thể ra mặt rồi.”

Vốn là nên sớm cử hành nghi thức đăng cơ, để cho Vân Khinh trở thành nữ vương thống nhất Nam Vực, nhưng mà lúc đó Vân Khinh lại không thể lộ diện được, bởi vậy mới kéo dài đến bây giờ. Sau mấy ngày đăng cơ ngôi vương thì sẽ trực tiếp đưa Nam Vực trở thành sở hữu của nước Tần, bọn họ rời nước Tần đi đã lâu vậy rồi, giờ cũng nên trở về thôi.

Tuyết Lê nghe vậy chỉ ừ một tiếng, vẻ mặt lãnh đạm nhìn không ra là có suy nghĩ gì.

“Ta làm bà dì cũng không có gì để cho đứa cháu này, hai ngày nay nằm buồn chán không biết làm gì nên đã làm cái này, có lẽ dùng được.” Giữa không khí lạnh nhạt, Tuyết Lê lấy từ trong lòng ra một chiếc tã lót, rất đẹp, mặt trên thêu chìm hình hoa mẫu đơn đang nở rộ, rất tinh xảo.

“Cám ơn dì.” Đáy lòng Vân Khinh trở nên ấm áp, đây chính là quà đầy tháng người thân của cô tặng cho con cô, thứ này là tự tay thêu, quà tặng quý như vậy có thể tìm ở đâu được chứ.

Tuyết Lê nhanh nhẹn quấn tã cho cậu nhóc, người từng trải như Tuyết Lê đương nhiên là thành thạo hơn hẳn Vân Khinh, tã lót nho nhỏ lại cực kỳ vừa vặn.

“Cho ta ôm một cái.” Không đợi Vân Khinh tiếp lời, Tuyết Lê nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé, đứa bé ở trong tay bà quấy đạp. Khi bà nhìn thấy cái bớt hình hoa đào nho nhỏ trên trán đứa bé, trong mắt Tuyết Lê lướt qua một thoáng thần sắc không hiểu được, thản nhiên nói: “Nữ vương Nam Vực triều đại tiếp theo chính là bé con rồi.”

Vân Khinh vừa nghe thấy là biết Tuyết Lê hiểu lầm cu cậu này là một bé gái, không khỏi bật cười lắc lắc đầu, định giải thích.

“Có thích khách...” Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng thét từ phía trạm gác ngầm, cả không gian yên tĩnh lập tức bị phá vỡ, bên gian ngoài nhanh chóng truyền đến tiếng những bước chân gấp gáp.

“Mau đóng cửa lại.” Tuyết Lê vội ôm lấy tiểu tử kia lui ra phía sau hai bước, vội vàng quát lên với Vân Khinh, lúc này bà đứng cách cửa tầm cung một quãng.

Vân Khinh thấy vậy, đưa tay cầm lấy Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, lắc mình một cái sang phải chạy đi đóng cửa.

“Bệ hạ, có gì khác thường không?” Một tay mới chạm lên cửa điện, bên gian ngoài một tiểu đội gồm vài thị vệ đã vọt tới, cúi đầu hướng về phía Vân Khinh vội vàng hỏi.

“Không có.” Vân Khinh thấy vậy dừng tay lại một chút.

“Vậy là tốt rồi, xin Bệ hạ chú ý giữ an toàn, vi thần quay về hộ vệ bên ngoài.” Thị vệ kia cẩn thận nắm lấy binh khí đang đeo ở bên hông, xoay người phóng ra bên ngoài.

Vân Khinh thấy vậy gật đầu, đưa tay đóng cửa lại rồi lập tức quay đầu về phía Tuyết Lê và đứa bé.

Tuyết Lê đứng ở bên cạnh cửa sổ, cửa sổ vừa rồi còn hơi khép hờ để mở ra một chút, bây giờ đã đóng chặt, có lẽ bà ấy đóng. Vân Khinh không khỏi thầm khen Tuyết Lê một tiếng là tâm tư cẩn thận.

“Con bé đang ngủ, đừng đánh thức nó.” Tuyết Lê thấy Vân Khanh nhìn qua, nhẹ nhàng nhìn Vân Khanh ra hiệu, rồi đi tới bên giường đặt tiểu tử kia xuống, kéo cái rèm mỏng bên cạnh che đứa bé lại, ngăn cản ánh đèn chiếu vào.

Vân Khanh nghe thấy vậy gật gật đầu đi tới đứng một bên giường.

“Ta đi ra ngoài trước để xem tình hình thế nào, con chú ý một chút nhé.”

“Dì...” Không đợi Vân Khanh nói gì, thân hình Tuyết Lê chớp một cái liền phóng ra ngoài cửa điện, cả tấm cung rộng lớn như vậy chỉ còn hai người là Vân Khanh và tiểu tử kia. Ngoài điện có vô số tiếng bước chân vang lên, tiếng động tróc nã thích khách dồn dập và liên tục, Vân Khanh hơi nhíu mày, thanh thế như vậy rốt cuộc là có bao nhiêu thích khách? Có thể âm thầm đột nhập được vào cung, kẻ nào mà lợi hại đến vậy?

Mọi suy nghĩ đều xoay quanh điểm ấy, Vân Khanh đột nhiên cảm thấy rung mình, tìm khắp nơi trong Nam Vực này không có một thế lực nào có khả năng để có thể qua mặt người mà Độc Cô Tuyết đã an bài trong hoàng cung này được. Mọi thế lực hùng mạnh tại nơi này đều đã chết hoặc là đã quy hàng, vậy thì làm sao có thể có thích khách được kia chứ, mà nếu không phải là người ở Nam Vực động thủ, vậy thì...

Đột nhiên Vân Khanh thoáng rung mình một cái, cảm thấy hết sức căng thẳng, nếu không phải là người Nam Vực động thủ, như vậy chỉ có thể là Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên, chỉ có bọn chúng mới có bản lĩnh ấy.

Năm ngón tay nắm chặt Phượng Ngâm Tiêu Vĩ đang cầm trong tay, mày nhíu lại, đột nhiên Vân Khanh kêu lên một tiếng, sắc mặt trong một thoáng hiện lên một điều gì đó rất bất ổn. Bên ngoài tấm cung của cô được thiết kỵ của Độc Cô Tuyết bảo vệ, mấy người vừa rồi cô chưa từng gặp qua, bọn chúng không phải là người của Độc Cô Tuyết, không phải.

Một suy nghĩ nhanh chóng lướt qua trong đầu, sắc mặt Vân Khanh trắng bệch nghiêm trọng, liền xoay người bay vội về phía long sàng ở phòng trong, một tay vội vàng lật cái chăn trên người con cô lên, một tay kéo tấm rèm đang che chắn nơi đó, dưới ánh đèn, lộ ra một chiếc tã lót thêu hình hoa mẫu đơn tinh xảo. Làm gì còn con của cô nữa, trong chiếc tã lót kia chỉ có một khúc gỗ được buộc chặt. Con của cô đã bị đánh tráo rồi.

Sắc mặt Vân Khanh tái nhợt rồi trắng bệch ra, đáy mắt lại cháy lên một ngọn lửa giận hừng hực. Mới vừa rồi Tuyết Lê đứng bên cạnh cửa sổ, không phải là giúp cô đóng cửa sổ, mà đó chính là lúc bà ta tiến hành đánh tráo.

Được phủ cùng một loại chần gấm giống hệt nhau, ở bên ngoài lại có thích khách, bà ta đã hướng sự chú ý của cô qua đám thị vệ. Trong chớp mắt Tuyết Lê đã động thủ, là bà ta đã nội ứng ngoại hợp.

Nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận về điều này, trong mắt Vân Kinh hừng hực lửa, nắm Phượng Ngâm Tiêu Vĩ lên xoay người phóng ra ngoài điện. Chuyện gì cô cũng có thể nhẫn nhịn bỏ qua, kể cả khi mọi chuyện đều nhằm vào cô, nhưng mà dám ra tay với con cô, cô tuyệt đối không tha thứ, tuyệt đối không.

Một tiếng đàn vang lên, xé toạc không gian, tràn ngập sự lạnh lùng và giận dữ, mang theo sự phẫn nộ mãnh liệt, trong bóng đêm phát ra như bão táp vần vũ giữa biển khơi dậy sóng, vang vọng khắp cả một góc hoàng cung rộng lớn.

“Bệ hạ.” Nghe được tiếng đàn, từ xa xa đội quân thiết kỵ của Độc Cô Tuyết đang đuổi giết thích khách nháy mắt bỏ ngay nhiệm vụ đang làm, xoay người phóng như bão táp đến. Tiếng đàn của Vân Kinh, Vương hậu của bọn họ tự động chạy ra đây, nhất định là có chuyện lớn rồi.

“Phong tỏa toàn bộ hoàng cung Thánh nữ, một người cũng không được thoát, kẻ nào chống cự, giết không cần hỏi.” Vân Kinh vẻ mặt lạnh như băng, lần đầu tiên hạ lệnh giết chóc.

“Rõ.” Không cần biết đó là việc gì, chỉ có một câu trả lời vang lên, trong khoảnh khắc lửa đỏ nổ rộ trong đêm đen.

“Toàn lực tróc nã Tuyết Lê, con của ta ở trong tay bọn chúng.” Giọng nói lạnh lùng như băng mang theo một sự chết chóc vô tận.

Mọi người lập tức biến sắc. Vừa rồi bọn họ đuổi bắt thích khách, cho nên toàn bộ đội quân thiết kỵ không còn ai canh giữ sau điện nữa, rõ ràng là phía sau điện bất thường, bọn họ lại nhằm là phía trước. Quả nhiên là có bẫy, vương tử dưới sự bảo vệ của bọn họ đã bị bắt đi, trăm lần chết cũng không thể gánh nổi, lập tức mọi người hô ‘rõ’ thật to rồi phóng như bay vào trong đêm đen.

Từ phía xa xa, Độc Cô Tuyết nghe thấy có thích khách liền ôm con gái trở về, nhưng không nghĩ rằng còn chưa bước vào bên trong cung, chợt nghe thấy tiếng đàn cảnh báo của Vân Kinh, cảm nhận được sự tức giận sát khí mãnh liệt trong đó, đáy lòng bất giác không yên, ôm con gái vọt về phía Vân Kinh.

Khẽ quay đầu, Vân Kinh vận khí xoay người phóng về dãy hành lang phía tây bắc của cung thánh nữ, đó là nơi từng nhốt Tuyết Lê, mẹ và em trai của cô, cũng chính là nơi Tề Chi Khiêm cướp bọn họ đi.

Thân hình nhanh như tia chớp, nhoáng lên một cái, phóng vụt đi.

Ánh đèn đuốc u ám trong nhà giam khẽ nháy múa, ánh lên sắc màu ảm đạm, mang đến cảm giác lạnh lẽo cùng cực. Một ngọn gió khẽ phất qua, những ngọn đèn chột run rẩy, lay động, ánh đèn khẽ đung đưa càng làm cho nơi này trở nên lạnh lẽo và âm trầm hơn.

Trên hai tầng đá lớn đặt phía trước nhà giam, một bóng người mảnh khảnh đứng ở giữa, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn nhà giam, phong thái lạnh lẽo như băng giá lại cực kỳ bình tĩnh, kia không phải Tuyết Lê thì còn là ai nữa. Thế mà lại không trốn đi, thản nhiên thoải mái đứng chờ ở chốn này.

“Đến đây.” Vân Khinh còn chưa dừng chân lại, Tuyết Lê đang đứng đưa lưng về phía cô đột nhiên lạnh lùng mở miệng, giọng nói giá lạnh dưới ánh trăng lạnh lẽo, càng trở nên u ám.

“Con ta đâu?” Năm ngón tay của Vân Khinh đặt sẵn trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, ánh mắt giống như chỉ muốn thiêu đốt luôn lưng của Tuyết Lê ra thành tro bụi.

“Muốn con gái của ngươi, được thôi, đóng dấu vào thánh chỉ này đi.” Tuyết Lê đang đứng đưa lưng về phía Vân Khinh, chậm rãi xoay người lại, giơ lên một miếng vải gấm.

“Quá to gan, dám đụng đến con ta.” Lời Tuyết Lê vừa dứt, một giọng nói cuồng nộ tiếp theo xuyên phá không gian truyền tới, Độc Cô Tuyết như sấm chớp vọt lại đây, mặt xanh mét, phần nộ cùng cực, phía sau hãn đội quân thiết kỵ cũng phóng đến như bão táp, vây kín mọi đường đi.

Trên đường đến đây hãn đã nghe được mệnh lệnh của Vân Khinh, hay cho mục Tuyết Lê, thế mà có thể che giấu được cả hãn, diễn cho bọn hãn xem một màn rất hay, chờ coi hãn có nghiền mục ta thành tro không.

Tay áo bào vung lên, trên mặt Tuyết Lê chẳng hề có lấy một chút e ngại, ngược lại thấy Độc Cô Tuyết đến, đáy mắt bà ta lại càng hưng phấn tốt cùng, gương mặt lạnh lùng nhưng đáy mắt lại cực kỳ hưng phấn, rất kỳ lạ.

“Thì sao nào, ta không chỉ dám đụng con của ngươi, ta còn dám đụng...” Vẫn nói chưa dứt câu, những ngón tay của Tuyết Lê đột nhiên giơ lên một cây sáo trúc, ngón tay nhanh chóng vờn ở trên mặt sáo như bướm vờn hoa, hướng về phía Độc Cô Tuyết phát ra một tiếng vang cực kỳ chói tai.

Thanh âm sắc nhọn, u u xuyên vào tai khiến người ta đau đớn, trong trời đêm yên tĩnh này càng làm cho người nghe muốn thủng màng nhĩ, những thanh âm này đang nhắm về hướng Độc Cô Tuyết.

Hết chương 151

Chương 152 – Trở về

Âm thanh này, chính là mệnh lệnh chỉ huy cổ trùng.

“Cốt cổ.” Vân Khinh phân biệt rõ ràng âm thanh này, đây là thủ pháp dùng trùng độc khống chế hàng đầu trong Thánh nữ tâm kinh. Tiếng sáo trúc cực nhỏ như vậy, chính là cốt cổ, là của loài trùng độc có thể khống chế tâm trí con người, làm cho người trúng độc chỉ nghe mệnh lệnh của người hạ độc. Những suy nghĩ thoáng qua trong đầu khiến Vân Khinh chợt rùng mình, sắc mặt hoảng sợ quay đầu nhìn sang Độc Cô Tuyết đang ở bên cạnh.

Tuyết Lê phát mệnh lệnh thẳng đến Độc Cô Tuyết, chẳng lẽ Độc Cô Tuyết trúng cốt cổ của bà ta? Giữa tiếng sáo trúc, cô nhìn thấy vẻ mặt vốn đang cuồng nộ của Độc Cô Tuyết lạnh lùng nhìn Tuyết Lê, sau đó chỉ trong khoảnh khắc sắc mặt cứng đờ lại, đôi mắt như lửa đỏ dần đông đặc lại. Khi cổ độc bắt đầu di chuyển, ánh mắt hằn từ từ đại ra, không thấy giao điểm, sát khí lạnh lùng lại càng thêm cực kỳ lạnh lẽo, chết chóc.

“Tuyết, Tuyết, không được nghe, không được nghe.” Vân Khinh nhìn thấy vậy gương mặt trở nên trắng bệch, cô lập tức nhào lên, giật lấy con gái Độc Cô Tuyết đang ôm trong lòng đưa cho Mặc Ngân đang chạy tới bên cạnh, vươn hai tay che hai bên tai Độc Cô Tuyết. Cô mới mất con trai, bây giờ không thể mất thêm Độc Cô Tuyết nữa.

Làm sao có thể, sao Độc Cô Tuyết có thể trúng độc trùng của Tuyết Lê chứ, chuyện gì xảy ra thế này? Lúc này còn xảy ra chuyện gì nữa đây.

“Vô dụng thôi, cốt cổ lợi hại như thế nào hẳn người biết rất rõ.” Giọng nói lạnh lùng như băng vang lên từ sau lưng Vân Khinh, Tuyết Lê nhìn Vân Khinh đang hoảng loạn, cùng với Độc Cô Tuyết đang đại ra. Sắc mặt bà ta càng lạnh lùng nhưng đôi mắt lại nhuộm đẫm sự hưng phấn cùng cực.

Nghe thấy những lời Tuyết Lê, Vân Khinh hiểu ngay lập tức, âm thanh là mệnh lệnh khống chế cổ độc, cho dù bịt kín tai Độc Cô Tuyết, hẳn vẫn nghe thấy, bởi vì âm thanh chỉ khống chế cổ trùng trong người hẳn.

Cắn chặt răng, ánh mắt Vân Khinh chợt trở nên kiên quyết, tuyệt tình, không bịt tai Độc Cô Tuyết nữa mà xoay người lại, năm ngón tay lướt nhanh như gió trên Phượng Ngâm Tiêu vĩ, đôi mắt đỏ bừng cực kỳ phẫn nộ nhìn về mặt lạnh lùng của Tuyết Lê gần từng chữ: “Đúng, ta biết rất rõ, ta càng biết rõ phương pháp giải độc.” Dứt lời, tay trái ấn mạnh trên dây thứ hai của huyền cầm tấu lên âm vực cao. Âm thanh mệnh lệnh kia cô

không có cách nào ngăn cản, nhưng cô có thể giết người thi triển cốt cổ, khi đó người bị cốt cổ khống chế sẽ được giải thoát, điều này tất cả mọi người ở Nam Vực đều biết.

Huyền cầm đánh thẳng ra một đường nhưng lại chần chừ không xuống tay được. Người trước mắt này là dì của cô, là chị em ruột thịt của mẹ cô, là người thân thật sự của cô, cô không thể tha thứ cho sự phản bội và thủ đoạn tàn độc của bà ta, nhưng nói cô tự tay giết chết dì của mình, cô...

Tuyết Lê nhìn khuôn mặt đầy sát khí của Vân Kinh đang trừng mắt nhìn bà ta thì hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói: "Muốn giết ta sao? Cháu gái ngoan của ta, chưa đăng cơ đã giết dì ruột, như vậy sẽ trở thành một kẻ đại nghịch bất đạo, người nói thử coi..." Tuy rằng bà ta chưa nói hết nhưng hàm ý trong đó đã rất rõ ràng.

Người dân Nam Vực chất phác, việc giết huynh diệt đệ, giết hại người thân, nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn.

"Người cho là những chuyện xảy ra hôm nay, có thể truyền ra ngoài được ư?" Mặc Ngân ôm tiểu công chúa trừng mắt nhìn Tuyết Lê, ánh mắt đầy sát khí, phất phất tay ra phía sau. Vân Kinh không xuống tay được thì đã có ý, chỉ là một mục Tuyết Lê, chẳng qua là nể mặt Vương hậu nên mới giữ chút thể diện cho mục ta. Hôm nay, tự mục tìm đường chết, ý quyết không nể tình.

Hôm nay, toàn bộ nơi này đều là binh lính thân cận của bọn họ, đừng nói giết một kẻ như Tuyết Lê, thậm chí nghiền mục ta thành tro cũng không có chút phong thanh nào lọt ra ngoài.

Tuyết Lê thấy vậy, sắc mặt không chút e ngại, nhìn đám thiết kỵ đang tới gần, cười lạnh lùng: "Có Thánh nữ Nam Vực đời sau chết theo ta, ta cũng mãn nguyện rồi."

Vừa dứt lời, sắc mặt Mặc Ngân chợt biến đổi, không xong rồi, ý đã quên mất tiểu Vương tử đang trong tay mục ta.

Trong nháy mắt, cả một vùng tối đen chìm trong tĩnh lặng, nhưng trong tĩnh lặng lại bắt đầu nổi lên gió lốc.

Giết mục ta, là mất tiểu Vương tử, không giết mục ta, Độc Cô Tuyết sẽ bị khống chế, mặc kệ là giết hay không giết, bọn họ đều là người chịu thiệt. Suy nghĩ vừa thoáng qua, còn chưa kịp quyết định nên làm thế nào, mắt Tuyết Lê chợt lóe sáng lạnh lẽo như băng, bất chợt thổi cây sáo trúc trong tay, phát ra tiếng cực nhỏ mà lạnh lùng: "Giết nó đi." Âm điệu lạnh lùng lại tuyệt tình vô tận vang lên bên tai, Vân Kinh vẫn nhớ bà ta là người thân của mình, nhưng Tuyết Lê không hề bận tâm đến tình cảm thân nhân. Ba chữ tuyệt tình kia làm cả

người Vân Khinh bằng giá, đây là người di ruột thịt của cô sao? Bà ta không chỉ đánh tráo con của cô mà còn muốn mạng cô nữa ư?

“Vương hậu, mau lùi lại.” Mặc Ngân nghe thấy vậy sắc mặt biến động, Độc Cô Tuyết muốn ra tay, muốn ra tay với Vân Khinh.

Tuy cảm thấy toàn thân lạnh lẽo như băng, nhưng Vân Khinh cũng phản ứng vô cùng mau lẹ, Tuyết Lê còn chưa dứt lời, Vân Khinh đã xoay người lui về phía sau. Không phải cô sợ chết, cũng không phải sợ Tuyết Lê, mà trước mặt của cô là Độc Cô Tuyết, nếu Độc Cô Tuyết tỉnh táo lại, biết chính tay hấn giết cô thì sẽ đau đớn đến chết mất. Vì mạng sống của chính cô và cũng vì mạng sống của Độc Cô Tuyết, cô không thể yếu đuối gục ngã được. Sát khí bao trùm, Độc Cô Tuyết đưa tay sang bên hông, thanh nhuyễn kiếm quét ngang qua, hấn vung tay cầm kiếm lên, thân hình phóng lên như chớp đuổi theo Vân Khinh, sắc mặt tàn nhẫn, lạnh lùng không chút dao động, giống như một con rối gỗ không có ý thức. Đám thiết kỵ của Độc Cô Tuyết thấy vậy, đồng loạt phóng vào giữa Vân Khinh và Độc Cô Tuyết, định chặn Độc Cô Tuyết lại.

“Tránh xa ra.” Tiếng hét lớn trong trẻo, lạnh lùng vang vọng trong bóng đêm u ám, ngón tay Vân Khinh lướt liên tục khiến vô số âm nhận bay ra, chặn kiếm của Độc Cô Tuyết lại. Đội quân thiết kỵ là những binh sĩ nguyện trung thành với Độc Cô Tuyết, bọn họ sẽ không dám động thủ với Độc Cô Tuyết, nhưng chen chúc lên như vậy chẳng khác nào làm mục tiêu cho Độc Cô Tuyết tàn sát, một khi như thế thì bọn họ còn lên làm gì.

Tiếng đàn và tiếng kiếm chạm vào nhau, những đốm hoa lửa nổ rộ liên tục chiếu lên hai bóng người đang tung bay giữa không trung, một tràn đầy sát khí, một lại dịu dàng ấm áp. Không ai nghĩ tới, lần đầu tiên Vân Khinh và Độc Cô Tuyết chính thức giao đấu lại ở trong hoàn cảnh như thế này. Luận về võ công, Vân Khinh thua xa Độc Cô Tuyết, nhưng lại có âm công do Phi Lâm một tay dạy dỗ, nên lúc này Độc Cô Tuyết muốn hạ gục Vân Khinh, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mặc Ngân thấy vậy tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, lo lắng không yên, vừa khẩn trương nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Khinh giao đấu, vừa nhanh chóng cho người bao vây Tuyết Lê, nhưng cũng không dám ra tay giết mục ta.

“Người còn cần ta ký tên phải không?” Xoay người tránh một đòn của Độc Cô Tuyết, Vân Khinh lạnh lùng nhìn Tuyết Lê ở bên cạnh, khẽ quát lên.

Tuyết Lê vừa nghe thấy vậy cười lạnh lẽo: “Vốn là muốn người thoái vị nhường ngôi cho ta, nhưng lúc mài mực ta bỗng nghĩ chẳng phải diệt trừ người càng sạch sẽ hơn sao? Chỉ là một mảnh chiếu thư, tìm một người giả mạo chữ ký thì có ngay thôi.”

Vân Khanh nghe thấy những lời này trong ánh mắt phẫn nộ của cô chợt dấy lên sự khiếp sợ, lời này có ý...

“Vương hậu, cẩn thận...”

Vân Khanh hiểu được ý của Tuyết Lê, cảm thấy kinh hãi, tiếng đàn khẽ dao động làm xuất hiện sơ hở, đương nhiên Độc Cô Tuyết đang đối đầu với cô là loại người nào, sao có thể bỏ qua cho Vân Khanh được. Hẳn lập tức vung kiếm lên, bổ về phía đầu Vân Khanh.

Vân Khanh muốn tránh cũng không tránh được, rơi vào đường cùng đành cắn răng đánh ra ba mươi âm chông nhau về phía Độc Cô Tuyết, chống lại một kiếm của hân.

Chỉ nghe ‘phịch’ một tiếng, Vân Khanh bị chấn động lui về phía sau hai bước, ngã ngối trên mặt đất.

“Vương hậu”, Mặc Ngân thấy vậy hoảng hốt bứt ra định xông lên.

Vân Khanh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào vẻ mặt không chút thay đổi của Độc Cô Tuyết ở phía trước, đưa tay ra hiệu với Mặc Ngân, trầm giọng nói: “Không cho phép lại đây, bảo vệ con của ta cho tốt.”

Lúc này, người cô tin tưởng được chỉ có Mặc Ngân, Mặc Ngân vừa thấy Vân Khanh ra hiệu, ánh mắt chợt thoáng qua vẻ không thể hiểu được, sau đó nét mặt lập tức đau đớn kịch liệt dừng chân lại, ôm chặt lấy tiểu công chúa đang say ngủ trong lòng, mặc kệ đánh nhau long trời lở đất đến đâu thì bé con vẫn ngủ say sưa tròn giấc. Đầu Độc Cô Tuyết hơi nghiêng qua, ánh mắt sắc lạnh như băng quét qua toàn bộ mọi thứ, chậm rãi đi về phía Vân Khanh đang ngối phía trước.

“Vì sao? Một cái vương vị lại trở nên quan trọng như vậy? Quan trọng đến mức cả người thân cũng không cần đến sao?” Vân Khanh nhìn Độc Cô Tuyết đang tới gần, đột nhiên quay đầu nhìn Tuyết Lê ở phía sau Độc Cô Tuyết, vẻ mặt ẩn chứa một nỗi đau đớn không nói nên lời, thốt lên.

Chiếu thư thoái vị, thứ Tuyết Lê muốn đương nhiên là vương vị, vì vương vị và để đoạt được vương vị mà người thân cũng không buông tha. Mụ ta làm như thế là vì lo sợ thế lực của cô ngày càng hùng mạnh, nếu cô không chết thì chỉ cần cô và Độc Cô Tuyết liên thủ, hoặc là Phi Lâm và Mộ Ải trở về, cho dù mụ ta có đăng cơ lên ngôi nữ vương Nam Vực cũng không thể ngồi yên. Cho nên mụ ta giết cô để diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn, quyền lực thật sự quan trọng đến thế sao?

Tuyết Lê nghe cô hỏi, trong đáy mắt chợt lóe lên sự căm thù và chán ghét đến tận xương tủy, lạnh lùng nói: “Người thân, người thân là cái gì? Tại sao Tuyết Lê ta lại cần người thân chứ. Hừ, Tuyết Cơ sao? Năm đó, nếu không phải ả tùy hứng bỏ đi, thì ta việc gì phải vứt bỏ người ta yêu để gả cho Thánh tử chịu kiếp chim lồng

cá chậu suốt hai mươi mấy năm qua. Ta vốn sẽ có cuộc sống tốt đẹp, có chồng yêu thương cùng với những đứa con đáng yêu của mình. Vì sao tới hôm nay ta không có bất cứ thứ gì? Nếu không phải vì Tuyết Cơ thì sao ta có thể lưu lạc đến nước này chứ?” Những oán hận sâu nặng hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp của Tuyết Lê.

Vân Kinh không ngờ Tuyết Lê lại tích tụ nhiều oán hận đối với chuyện năm đó như thế, khiến cô ngạc nhiên đến bất ngờ, cô buộc phải nhìn lại khuôn mặt tàn nhẫn của Tuyết Lê. Nếu những năm qua không muốn thì cần gì phải giả vờ như vậy, cần gì phải nguy trang như tỷ muội tình thâm.

“Thứ người muốn là quyền lực, dựa vào cái gì mà dám nói mẩu thân ta không phải với người.” Sau cảm xúc thoáng qua, Vân Kinh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Tuyết Lê, phản bác lại. Hôm nay mục ta muốn chiếu thư thoái vị của cô không phải vì muốn ngồi trên vị trí Thánh nữ Nam Vực sao? Nếu trong lòng chỉ có quyền lực thì dựa vào cái gì dám đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mẹ cô, mẹ cô thoái vị chẳng phải vừa vãn thỏa mãn ước nguyện trong lòng mẹ ta hay sao.

“Hừ, quyền lực, mắc gì ta không cần quyền lực chứ. Quyền lực mới là tất cả, có nó, ta mới có thể hô mưa gọi gió, ta mới là nữ vương thực sự, ta vĩnh viễn sẽ không bị người khác chèn ép, sẽ không phải là một con rối để người khác chơi đùa. Ta đã chịu đủ mọi sự ràng buộc và phụ thuộc trong cuộc sống vương giả này rồi, giờ ta muốn làm một vị vua thật sự.”

“Ta phải trải qua bao nhiêu năm khom mình quỳ gối, hơi tàn lực kiệt, rũ bỏ tuổi thanh xuân, duyên tình ly tán, tất cả đều do Tuyết Cơ ban tặng ta, là ả hại cả đời ta, dựa vào điều gì mà ả được hạnh phúc? Dựa vào điều gì mà ả có được người chồng yêu thương ả hết lòng? Giống như lúc này đây, ả có một đứa con gái đầy bản lĩnh, ta đã cố gắng biết bao năm, nhưng đến cuối cùng mọi kết quả cũng vẫn là của ả đó thôi. Dựa vào đâu mà ả chẳng làm bất cứ thứ gì nhưng từ đầu đến cuối mọi thứ vẫn là của ả, ả vẫn là Thái hậu Nam Vực, vẫn là người có quyền lực cao nhất trên giang sơn Nam Vực đã được thống nhất, dựa vào đâu?” Nói đến đây, Tuyết Lê gần như gào lên, toàn bộ khuôn mặt nhăn nhúm, vặn vẹo, trên khuôn lạnh như băng tràn đầy nỗi phẫn hận, nhìn trong đêm tối giống như một ác quỷ.

Vân Kinh rung mình, cô chưa từng nghĩ rằng trong lòng Tuyết Lê lại oán hận mẹ của cô sâu nặng đến thế. Cái gương mặt lạnh lùng như băng kia đã từng là bộ mặt của người dì dịu dàng, đầm ấm, yêu thương em gái hơn cả bản thân mình. Nhưng cũng dưới bộ mặt lạnh lùng này lại cất giấu những cảm xúc như vậy, từ đầu đến cuối, bà ta đã lừa bịp họ, lừa tất cả mọi người.

Trong không khí lạnh lẽo đến tê người, Độc Cô Tuyết bước lên mấy bước, vung kiếm về phía Vân Kinh. Trong lòng Vân Kinh tràn đầy đau xót nhưng phản ứng rất nhanh nhạy, lặn một cái tránh đi, đồng thời

đầu ngón tay lướt như bay trên thân đàn. Vô số âm nhận bay từ trên xuống dưới từ trái qua phải, bọc kín Độc Cô Tuyết lại, không để hé ra một kẽ hở.

Lúc này, Độc Cô Tuyết phải dùng kiếm chống lại âm nhận vây quanh người nên không đuổi giết Vân Kinh nữa.

“Cho nên, ngay từ đầu đã là giả, tất cả mọi thứ đều là hư tình giả ý sao?” Giọng nói mang theo nỗi đau xót khôn nguôi vang lên trong tiếng đàn cổ, Vân Kinh cắn chặt răng, quét mắt nhìn Tuyết Lê.

Khóe miệng Tuyết Lê nở một nụ cười lạnh tanh, chậm rãi nói: “Ta vốn chỉ muốn lợi dụng người để tiêu diệt Thánh tử, trợ giúp ta nắm toàn bộ quyền lực trong tay, điều ta không ngờ tới là Thánh Tông lại có gốc rễ thâm sâu đến vậy. Nếu các người không ra tay, ta thực sự đối phó không lại bọn chúng, nói vậy ta còn phải cảm tạ các người nữa kìa.”

Nói đến đây Tuyết Lê chợt dừng lại, trên mặt bà ta tràn đầy sát khí nặng nề, giọng nói thay đổi, lạnh lẽo hơn cả băng đá, cất giọng nói tiếp: “Nhưng thật đáng tiếc, các người quá mạnh, mạnh đến mức ta không thể không phòng ngừa trước, buộc chuẩn bị đường lui. Nếu không cuối cùng chim sẻ lại biến thành các người, dâng cho các người giang sơn rộng lớn này cũng không phải ước nguyện ban đầu của ta. Nam Vực thống nhất, giang sơn thật là hoàn mỹ.”

Vừa nói xong, phía sau nhà giam hiện lên những bóng người đông nghìn nghịt trong yên tĩnh, lặng im tới gần Tuyết Lê. Nhìn gương mặt kia quả nhiên là tên Tả đô úy lúc trước đi cùng Tuyết Lê, đám tiểu nhân nhỏ nhặt này bọn họ đã sớm quên, nhưng không ngờ bọn chúng luôn luôn rình rập ở đây.

Lúc này, đám người kia đã kéo đến hơn một nghìn người, nhưng vẫn không ngừng tuôn ra từ trong nhà giam. Xem ra bọn chúng đã mở lối địa lao, làm các thông đạo nối liền khắp nơi, thảo nào lại ra vào dễ dàng như vậy, xâm nhập vào đám trọng binh gác hoàng cung Thánh nữ của Độc Cô Tuyết, thì ra đường nằm ở đây.

Trong khoảnh khắc, trận thế nơi đây biến thành hai quân đối chọi nhau.

“Ầm.” Tiếng va chạm nặng nề vang lên, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đang liều mạng đối đầu với nhau thì dường như Vân Kinh trúng một chiêu của hắn, khóe miệng rỉ máu, cô chật vật tránh đòn tấn công của Độc Cô Tuyết, lảo đảo lui về phía sau.

“Vương hậu.”

“Không được nhúc nhích, ai dám nhúc nhích, ta sẽ ra lệnh cho Tần vương của các người tự giết mình.” Mặc Ngân lo lắng vừa mới kêu lên, Tuyết Lê liền quát thật lạnh lẽo, ra lệnh uy hiếp.

Mặc Ngân lập tức không dám nhúc nhích, mặt tràn đầy bi phẫn chen lẫn sát khí điên cuồng, nhưng thật sự không dám động đây.

Tuyết Lê thấy vậy cười lạnh lùng, nhìn Vân Kinh đang vô cùng chật vật, đầy thỏa mãn: “Bị chính người mình thương yêu giết chết có mùi vị như thế nào, người hãy tự ném thử xem.”

Nói đến đây, Tuyết Lê giương mắt nhìn Độc Cô Tuyết, khóe miệng tươi cười rất quý dị, chậm rãi nói: “Độc Cô Tuyết, Tần vương, cảm giác bị người khác khống chế như thế nào? Ha ha, viên thuốc giải thứ ba kia uống có ngon không? Ha ha, thật đúng là đã nhọc lòng Thánh Thiên Vực hạ độc Thiên Mạch, nếu không sao ta có một con rối tốt thế này.” Khi chế thuốc giải, Độc Cô Tuyết không có ở đó, Vân Kinh cũng không có mặt, chỉ có mẹ ta và Tuyết Cơ cùng điều chế. Nhưng Tuyết Cơ không hề đề phòng hay nghi ngờ mẹ ta, nên không ai biết trong viên thuốc giải thứ ba cũng là viên thuốc giải cuối cùng có cất giấu cốt cổ, là thứ có thể khống chế được Độc Cô Tuyết.

Chắc ông trời thấy đã đối xử bất công với mình nên cũng đến giúp phải không?

Vân Kinh nghe những lời này khiến khuôn mặt cô vô cùng đau đớn lẫn giận dữ, vừa chật vật chạy trốn sát chiêu của Độc Cô Tuyết, vừa điên cuồng hét lên như xé nát tim gan: “Con của ta, con của ta.”

Tuyết Lê thấy bộ dạng của Vân Kinh như thế thì chợt thấy an lòng, nét mặt bà ta đầy thỏa mãn và sáng khoái vì trả được thù, cười lạnh lẽo trả lời: “Con người bị Tề Chi Khiêm mang đi rồi, y nói muốn dùng con người để khống chế các người, tránh rắc rối về sau. Hừ, còn rắc rối gì nữa chứ, nếu hôm nay Tần vương hậu và Tần vương đều chết ở đây, không có Tần vương thì Tần quốc còn trở ngại gì nữa. Sở, Tề liên thủ, Tần quốc còn không bị diệt sao.” Sờ sờ cằm, Tuyết Lê chậm rãi lắc đầu nói: “Làm việc với hai người đàn ông thực khó chịu quá, nhưng sau này thành nghiệp lớn bốn vương cũng có một nửa lãnh thổ Tần quốc, coi như không đi săn mà lại hưởng lợi. Tuy nhiên, nếu có Tần vương trong tay thì sẽ có toàn lãnh thổ Tần quốc hoặc là nhất thống được thất quốc. Đến lúc đó, chẳng phải toàn bộ thiên hạ này đều thuộc về ta ư, điều này không phải rất tốt sao, ha ha.”

Tiếng cười cuồng vọng, thỏa mãn vang lên trong đêm đen, dấy lên sự lạnh lẽo khôn cùng.

“Năm mơ.” Trong tiếng cười cuồng vọng, Độc Cô Tuyết đang đuổi theo Vân Kinh đột nhiên xoay kiếm đánh về phía Tuyết Lê. Sát khí và kiếm khí như thường luồng ập đến, quét về phía Tuyết Lê.

Tiếng cười cuồng vọng chợt tắt ngúm giữa không trung, thay vào đó là âm thanh giống như có ai bóp nghẹt, đúng là quá mức quý dị đến khó lường. Tuyết Lê trừng lớn hai mắt nhìn Độc Cô Tuyết đột nhiên đánh trả mình, còn chưa kịp phản ứng lại là có chuyện gì xảy ra, thì cả người đã bay về phía sau, đập thật mạnh lên bức tượng lớn hình con chó. Miệng phun máu tươi, cả người mụ ta mềm nhũn nằm dưới chân con chó kia, cặp mắt trừng lên như muốn lòi ra, nhìn Độc Cô Tuyết thì thảo lẩm bẩm: “Sao lại thế? Sao lại thế?”

“Bệ hạ...” Phía sau mụ ta, đám người Tả đô úy vừa thấy vậy, sắc mặt hoảng hốt định xông về phía trước.

Nhưng đứng phía sau Độc Cô Tuyết là Mặc Ngân và đội thiết kỵ của hãn, họ là loại người nào kia chứ, vừa thấy tình hình như thế đã phóng như mãnh hổ về phía đám người Tả đô úy, ra tay chém giết không lưu tình.

“Theo lời mụ ta, đuổi theo.” Về mặt Mặc Ngân lạnh lùng, ôm tiểu công chúa vung tay lên, từ phía sau một đội quân thiết kỵ khác không màng tới đám người đang chém giết nhau, phá vỡ cửa lớn nhà giam vọt vào trong. Đám người của Tề Chi Khiêm không ra ngoài từ hoàng cung Thánh nữ, vậy thì chỉ còn nơi này.

Đưa tay vén tóc lên, lau vết máu bên khóe miệng do tự mình cắn, Vân Khinh không còn là hình ảnh suy kiệt vừa rồi, chỉ trong phút chốc cả người cô đã trong trẻo trở lại nhưng càng lạnh lùng hơn. Chỉ một kiếm đầu tiên của Độc Cô Tuyết cô đã cảm giác được, nhìn thì có vẻ như mạnh mẽ tàn độc, nhưng sức mạnh không lớn. Nếu Độc Cô Tuyết thực sự bị khống chế thì cô hoàn toàn không chống đỡ được, bởi vì cô không thể xuống tay tàn độc, còn Độc Cô Tuyết sao có thể lơ là bỏ qua hành động của cô như thế. Cho nên, kết luận duy nhất là hãn không bị khống chế.

Độc Cô Tuyết hành động như vậy, cô có thể hiểu ngay là tại sao, con của cô hiện giờ không rõ tung tích, nhưng Tuyết Lê sao lại không biết đám người Tề Chi Khiêm đi hướng nào chứ. Tất cả mọi tin tức này đều nằm trong tay Tuyết Lê, tương kế tựu kế, là biện pháp tốt nhất để lấy được tin tức nhanh nhất trong thời gian ngắn nhất, bây giờ, tất cả mọi tin tức đều đã rõ ràng. Độc Cô Tuyết đưa tay kéo Vân Khinh đứng lên, kéo áo choàng trùm lên người cô, khóa chặt cô trong lòng, mặt hãn cực kỳ giận dữ và phẫn nộ trừng mắt nhìn Tuyết Lê nửa chết nửa sống, hai mắt sâu thẳm: “Thực đáng tiếc, ta chưa ăn viên thuốc giải cuối cùng kia.” Không ai ngờ được viên thuốc giải dùng để cứu mạng hãn lại bị kẻ gian lợi dụng, nếu lúc trước không phải vô tình biết Vân Khinh gặp nạn khiến hãn không thêm để ý đến tánh mạng của mình liều mình đi cứu cô, nếu không phải hãn trùng hợp bị tiểu Hồng Xà cắn, thì hôm nay hãn đã trở thành con rối của người khác, trở thành hung thủ giết chết người mình thương yêu nhất.

Vừa nghĩ đến chuyện đó, trái tim Độc Cô Tuyết như muốn bị xé nát, vỡ tan ra. Tuyết Lê, hẳn tuyết đối sẽ không bỏ qua cho mẹ ta. Vì quyền lực hẳn có thể hiểu được, nhưng dám cả gan ra tay với người hẳn yêu thương nhất thì hẳn nhất định phải làm cho mẹ ta biết, chết, đôi khi cũng là một sự xa xỉ.

“Sao có thể, sao có thể? Người gạt ta, gạt ta.” Nghe thấy những lời của Độc Cô Tuyết, cả người Tuyết Lê liền sụp xuống, vẻ mặt mờ mịt, miệng lắp bắp không ngừng, giống như hoàn toàn không thể tin được chuyện này.

“Tuyết, chúng ta đi tìm con.” Tựa vào lòng Độc Cô Tuyết, Vân Kinh ngẩng đầu nhìn hẳn, tuy rằng Mặc Ngân đã phái người đuổi theo nhưng cô vẫn lo lắng.

“Xem tình hình trước rồi nói tiếp.” Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh xoay người bước đi, đưa lưng về phía Mặc Ngân đồng thời ra hiệu, nếu con của hẳn đang ở trong tay Tề Chi Khiêm, vậy thì...

Vân Kinh bị Độc Cô Tuyết ôm, nhìn Tuyết Lê đang thất hồn lạc phách một lần nữa rồi nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, xoay người bước đi.

“Ta vốn tính trao lại vương vị này cho bà.” Giọng nói trong trẻo nhưng nhẹ nhàng vang lên, theo gió phiêu đảng trôi đến tai Tuyết Lê, làm cho mẹ ta chợt trợn lớn mắt. Cô sẽ không ở Nam Vực lâu dài, Độc Cô Tuyết, Phi Lâm, Mộ Ai, Đình Phi Tình đều không có tâm tư làm vua nơi này, Thánh Thiên Vực thì chỉ mong tự do, sao có thể kiếm được một người giữ ngôi vua quen thuộc nhất ở Nam Vực được đây, chỉ có Tuyết Lê mà thôi. Hơn nữa trước kia bà ta đã từng làm Thánh nữ, hẳn là không có vấn đề gì, cô vốn nghĩ là sau khi cô rời khỏi Nam Vực liền giao cho Tuyết Lê quản lý, có điều không ngờ... Áyyy, tiếng thở dài nhẹ nhàng quanh quẩn ở trong gió, ánh trăng lạnh lẽo chiếu rọi khắp nơi.

Mặc Ngân nhìn Tuyết Lê hoàn toàn sững sốt đến ngây người, cười một cách thâm sâu, tàn nhẫn, tiến lên từng bước đưa tay bóp mạnh cằm Tuyết Lê rồi bỏ liên tục ba viên thuốc vào miệng bà ta, vẻ mặt lạnh lùng: “Người thích hạ cổ độc phải không? Hôm nay, ta sẽ cho người nếm thử mùi vị của nó như thế nào, tam hồn cổ, nhất định là người rất thích.”

Tuyết Lê vừa nghe tên tam hồn cổ, sắc mặt lập tức tái nhợt hơn lúc nãy, cả người run lên không ngừng, hai tay bóp mạnh cổ, liều mạng muốn phun ra nhưng không thể phun ra được. Chỉ trong phút chốc, cả người Tuyết Lê liền biến thành màu xanh, trên làn da xuất hiện những vết ban đỏ máu dày đặc, những vết ban này có hình dạng giống như những lưỡi đao cắt xuống da thịt.

Tam hồn cổ, là loại cổ độc tàn nhẫn, thâm độc nhất của Nam Vực, khi phát tác phải chịu khổ hình giống như bị lăng trì, toàn thân bị hàng trăm ngàn lưỡi đao đâm chém nhưng không thể chết được, cực kỳ độc ác.

Vấy tay sai người trói Tuyết Lê lại, treo mụ ta lên bức tượng đá hình con chó canh giữ nhà giam, muốn sống hay muốn chết đều là một sự xa xỉ đối với mụ ta.

Trong đêm trắng trong vắt nhưng lạnh lẽo, tại nơi này, trong khoảng cách này chỉ còn lại một vùng đất thẫm đầy máu tươi cùng tiếng kêu gào thê lương.

“Không thấy tung tích Đinh Phi Tình...”

“Thánh Thiên Vực và tám người trấn giữ Cửu cung cũng không biết tung tích.”

“Cuối mật đạo bị phong tỏa, người của chúng ta không thể đuổi tiếp nữa.”

“Không có nhân vật khả nghi.”

Tiếng bấm báo liên tiếp vang lên, Độc Cô Tuyết càng nghe sắc mặt càng tốt hơn, hoàn toàn không còn vẻ tàn nhẫn, đỏ máu như vừa rồi.

“Tỷ tỷ không có ở đây, Thánh Thiên Vực cũng không thấy tung tích, có phải bọn họ không?” Vân Kinh ôm con gái dựa vào trước ngực Độc Cô Tuyết, nghe vậy mặt mày sáng ngời, ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết dò hỏi. Lúc này trong lòng cô rất rối loạn, tuy rằng cô đã cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh, nhưng quả thật là không dám tin vào chính mình nữa.

Đinh Phi Tình ở ngay bên cạnh tấm cung của cô, nhưng đến giờ vẫn chưa xuất hiện. Thánh Thiên Vực buổi chiều còn ở đây, thế mà nháy mắt đã không tăm hơi, hai người này đột nhiên biến mất không có lý do, khả năng duy nhất chính là, có lẽ bọn họ trùng hợp phát hiện rồi cùng lên kế hoạch đuổi theo.

“Chuẩn bị, về nước.” Vung tay lên, Độc Cô Tuyết lạnh lùng truyền mệnh lệnh xuống toàn bộ hoàng cung Thánh nữ. Nam Vực đã hoàn toàn quy hàng hẳn, nghi thức gì cũng không quan trọng, mà điều quan trọng là con hắc. Tần quốc, bọn họ cần phải trở về, đó mới chính là chiến trường của hắc.

Hết chương 152

Chương 153 – Cha của Vân Kinh

Một mùa thu nữa lại trôi đi thật nhanh, chớp mắt cũng sắp được một năm, bọn họ ở lại Nam Vực quá lâu rồi. Mệnh lệnh Độc Cô Tuyết vừa ban xuống, mọi người đều nhanh chóng chuẩn bị.

Vân Kinh miễn cưỡng xuất hiện trước mặt dân chúng đang cơ lên ngôi vương, ban bố các quy chế về lễ nghi và pháp lệnh mới, danh nghĩa Nam Vực vương đã thực sự được khẳng định trong tiếng reo hò hưởng ứng của dân chúng, điều này cũng có nghĩa rằng: bắt đầu từ đây nơi này đã hoàn toàn thống nhất.

Cơn gió thu thổi mạnh hòa vào những luồng gió trên sông Cửu Khúc Long, mang theo cái tiết trời trong vắt nhưng mang chút lạnh lẽo.

Đi thuyền xuôi dòng xuống, hướng theo sông Cửu Khúc Long tiến thẳng vào nước Hàn.

Tề Chi Khiêm là loại người nào, trong lòng Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đều hiểu rõ, nếu rút lui theo hướng dãy Thiên Nguyên hiển nhiên là quá mức nguy hiểm, phía trước thì có Phi Lâm và Mộ Ai, đằng sau còn bị bọn họ đuổi sát thì dù y tài cán đến mức nào, cũng bị bọn họ vây lại như suis cỏ mà thôi. Như vậy chỉ còn một đường là đi ngược lại xuôi theo sông Cửu Khúc Long rồi xuyên qua Hàn trở về Tề của y, con đường này chính là đường tắt trong đường tắt. Nên biết phía sau Hàn và Yến chính là Tề, đi ngang qua nước Hàn thì gần hơn hẳn đi từ nước Tần qua, lại còn an toàn và nhanh hơn nhiều.

Bởi vậy, Độc Cô Tuyết không truy đuổi Tề Chi Khiêm theo hướng dãy núi Thiên Nguyên, vì hẳn biết rõ đương nhiên Tề Chi Khiêm sẽ đi về hướng này. Cho nên, hẳn nhanh chóng thu xếp mọi chuyện xung quanh, rồi xuôi thuyền theo sông Cửu Khúc Long đến nước Hàn.

Mà thiên hạ Nam Vực này là do Độc Cô Tuyết và Vân Kinh cùng nhau thống nhất, chỉ vừa mới ổn định bước đầu. Tất cả mọi thứ đều phải có người chỉ huy và trấn giữ, hai người vốn muốn để Tuyết Lê đảm nhiệm vị trí này, nhưng không ngờ rằng tình hình lại thành thế này. Độc Cô Tuyết bắt buộc phải để Mặc Ngân ở lại, phong cho một vương vị, thay mặt nữ vương quản lý triều chính.

Mặc Ngân là do một tay Độc Cô Tuyết đào tạo nên, về mặt chính sự có thể nói còn lợi hại hơn cả Vân Kinh, mà Mặc Ngân cũng là người cùng Độc Cô Tuyết và Vân Kinh thâm tó và thống nhất Nam Vực. Do vậy danh vọng trong quân rất cao, quen thuộc hết tất cả mọi thứ ở Nam Vực, chọn người này là hoàn toàn phù hợp.

Mà Mặc Ngân cũng đã biết tình huống trước mắt như vậy, hiện tại chỉ còn cách y ở nơi này để chỉ đạo, mọi việc mới không bị chậm trễ. Trấn giữ Nam Vực, thì một mặt phải xây dựng lại Nam Vực, khắc phục hậu quả chiến tranh, một mặt phải bắt đầu tích trữ hàng hóa lương thảo, hết sức cố gắng vì Tần quốc xây dựng một kho lúa dự bị thật vững mạnh.

Gió thu xào xạc thổi, thế giới đang biến đổi cực nhanh. Trên thuyền rồng, Vân Kinh bị Độc Cô Tuyết giữ chặt trong khoang, không cho phép ra ngoài, gió sông thổi rất lớn, tuy rằng Vân Kinh đã qua một tháng ở cũ, nhưng cũng phải thật cẩn thận điều dưỡng mới được.

"Nàng yên tâm, con của chúng ta chắc chắn sẽ không sao, Tề Chi Khiêm muốn lợi dụng nó, nên sẽ không dễ dàng vứt bỏ một con át chủ bài đâu." Độc Cô Tuyết nhìn Vân Kinh đang nhăn mặt nhíu mày lo lắng không ngừng, hần bèn kéo Vân Kinh ngồi trên chân cột tiếng trấn an cô.

Vân Kinh nghe thấy quay đầu lại nhìn Độc Cô Tuyết một cái rồi khẽ gật đầu, việc này cô cũng hiểu. Trước mắt con của cô vẫn còn giá trị lợi dụng với Tề Chi Khiêm, mà Tề Chi Khiêm y đã có âm mưu như vậy, đương nhiên sẽ không làm gì con trai cô.

Nhưng mà mối liên hệ tiềm thức giữa mẹ con khiến cô không thể yên tâm được, tuy rằng trong lòng hiểu trước mắt sẽ không xảy ra việc gì, nhưng sao có thể bình chân như vại không lo lắng gì chứ. Độc Cô Tuyết thấy vậy đưa tay xoa xoa mi tâm Vân Kinh, khóe miệng đột nhiên nở một nụ cười lạnh vô cùng âm hiểm, chậm rãi nói: "Ta ngược lại thấy tội nghiệp thay cho Tề Chi Khiêm."

Vân Kinh vừa nghe, đầu tiên là hơi sửng sốt, ngay sau đó cô liền hiểu được, cúi đầu nhìn đứa con gái đang nằm trong lòng mình, trong mắt cô khẽ toát ra ý cười.

Con trai của cô, toàn thân đều mang độc, chỉ cần dính một chút cũng đủ để Tề Chi Khiêm kia khổ sở. Dù gì con cô cũng không phải một đứa trẻ bình thường mà người ta muốn làm thì làm được. Độc Cô Tuyết thấy trong mắt Vân Kinh hơi toát ra một chút ý cười, hần lập tức ôm chặt Vân Kinh nói nhỏ: "Con chúng ta nhất định không sao đâu, nàng yên tâm đi."

Vân Kinh nghe vậy nhẹ nhàng tựa lên vai Độc Cô Tuyết, bờ vai rộng lớn vững chãi, cô vui đầu vào lồng ngực rộng rãi của hần, rất ấm áp. Một người đầu đội trời chân đạp đất như vậy, dù trời có sập xuống cô cũng có thể hoàn toàn tin tưởng mà dựa vào.

Gió sông thổi vù vù, nước sông Cửu Khúc Long chảy rất xiết, đẩy thuyền rồng trôi xuống rất nhanh, gần như ngày đi ngàn dặm.

Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh đi dọc theo sông Cửu Khúc Long nhanh chóng hướng về nước Hàn, mà lúc này nước Hàn lại hoàn toàn không biết tình hình hiện tại của bọn họ, bên trong lãnh thổ nước Hàn vẫn là một khung cảnh vui sướng ngập tràn, vui cười hớn hở.

Trong Tần vương cung, Độc Cô Hành ngồi khoanh chân trên chiếc long ỷ rộng lớn, tựa lưng vào ghế vẻ mặt tươi cười nhìn bức thư bỏ câu đưa tới trên tay, khuôn mặt ngập tràn vẻ đắc ý: “Ha ha, thống nhất Nam Vực, Vân Kinh đăng cơ làm nữ vương, em dâu này của ta thật là lợi hại.”

“Cũng chẳng phải vậy sao, có được sự hậu thuẫn của toàn bộ Nam Vực thì Tần quốc chúng ta về sau còn sợ ai nữa chứ.” Vẻ mặt Sở Vân đứng bên cạnh cũng tươi cười rạng rỡ.

Bọn họ vừa mới nhận được tin tức Độc Cô Tuyệt truyền đến, Nam Vực đã được thống nhất, Vân Kinh xưng vương. Mặc dù đã sớm nằm trong dự kiến của bọn họ, nhưng khi thực sự biết được tin tức chính xác, vẫn không thể nào nén lòng mà mừng đến phát điên.

“Bệ hạ đúng là Bệ hạ.” Mặc Tiềm đứng khoanh hai tay tựa vào cửa điện, đuôi lông mày nhướng lên cao cao, vẻ mặt cũng tràn ngập ý cười, Mặc Chi, Mặc Đình, Mặc Ly ở bên cạnh cũng mỉm cười vui sướng.

Độc Cô Hành thấy năm người trước mặt ai nấy đều là vẻ mặt cực kỳ đắc ý, thần sắc vô cùng kiêu ngạo, y không khỏi nhướng mày, chưa kịp nhìn xuống xem nội dung phía dưới bức thư, liền chậm rãi ngầm ẩn ý nói: “Quả nhiên có bản lĩnh, nhưng mà đệ muội xưng vương thì đệ đệ ta sẽ gọi là gì đây? Vương phu hay là hậu phi? Khả khả khả, là hậu phi đi, không biết đệ muội sẽ phong cho cái tên kia phi vị gì?” Khi nói ra từng câu một, nét mặt Độc Cô Hành cực kỳ nghiêm trang, tay xoa xoa thái dương giống như đang cân nhắc rất nghiêm túc việc này.

Mặc Tiềm và Sở Vân vừa nghe thấy, trong chớp mắt hai người liền ngẩn ra, hậu phi? Bệ hạ của bọn họ làm phi? Cả đám bèn rùng mình một cái, Mặc Chi, Mặc Ngân cố vuốt vuốt da gà thi nhau nổi trên tay, không thể tưởng tượng được, người như Bệ hạ bọn họ lại làm phi và còn được thu vào hậu cung nữa.

“Ta nghĩ nên gọi là Hiền phi đi, ừm, phi vị này được đó, để ta hồi âm lại cho em dâu ta nào.” Độc Cô Hành tự biên tự diễn, vô cùng đắc ý đưa tay chuẩn bị mài mực viết thư cho Vân Kinh, nhưng trong ánh mắt kia lại ngập tràn ý cười đùa, trêu chọc.

“Vương gia, cẩn thận Bệ hạ trở về sẽ nổi nóng với người đấy.” Sở Vân mỉm cười, nhìn Độc Cô Hành, không ngăn cản cũng không tán thành, cười nói.

“Nổi nóng với ta ư? Chuyện ta cần tính sổ với nó cũng không ít đâu.” Độc Cô Hành vừa nghe thấy vậy đôi mày lập tức nhướng cao, gương mặt tràn ngập bức tức.

Lúc Độc Cô Tuyết rời đi, chẳng qua chỉ nhờ Độc Cô Hành giúp hẩn che giấu trong một buổi tối, rồi ngày hôm sau mọi thứ sẽ trở lại bình thường, thế là Độc Cô Hành liền đứng ra chủ trì giúp hẩn một buổi tối, kết quả là vài ngày sau, Sở Vân trở về nói với y, y phải cố gắng kéo dài thêm mấy tháng nữa vì Độc Cô Tuyết đã đi thâm tóm Nam Vực.

Ở thì niệm tình tất cả cũng vì thân tử của hẩn, và lại việc này cũng rất có lợi cho nước Tần, nên Độc Cô Hành cũng cố gắng giúp hẩn. Ai ngờ đâu kết quả từ một ngày lại biến thành một năm, y còn chưa nổi giận với nó, mà giờ nó còn dám ý kiến ý cò gì với y sao, nghĩ vậy Độc Cô Hành lại hừ lạnh một tiếng thật mạnh.

Trong vòng một năm nay, tất cả việc triều chính ở nước Tần đều do y chủ trì, Sở Vân ở bên cạnh phụ giúp, Độc Cô Hành vừa bận việc triều chính, do Tần vừa mới khôi phục nguyên khí sau cuộc chiến và đang lớn mạnh lại rất nhanh, lại vừa phải nghĩ đủ trăm phương nghìn kế giấu diếm tung tích của Độc Cô Tuyết. Sao cho giống như Độc Cô Tuyết vẫn đang ở Tần xử lý triều chính, chỉ là không lộ mặt mà thôi. Đầu óc y đã sớm quay cuồng, rốt cuộc là Độc Cô Tuyết làm Tần vương hay là y làm Tần vương đây. Quả thực là còn mệt hơn nhiều lúc y tự mình làm Tần vương.

Mặc Tiềm tựa vào cửa điện thấy vậy, biết Độc Cô Hành tuy rằng miệng nói là tức giận, nhưng trong lòng lại lo lắng cho Bệ hạ bọn họ không biết bao nhiêu mà kể. Họ vẫn thường xuyên dùng bồ câu đưa thư để giữ liên lạc, tuy rằng thông thường vẫn không nhận được nhiều thư hồi âm, nhưng cũng có được một vài tin tức của Bệ hạ. Ngày trước, nếu như bọn họ không ra sức ngăn cản, có lẽ sau khi ăn xong quả Trường Sinh, Độc Cô Hành đã chạy đi tìm Bệ hạ bọn họ từ lâu rồi.

“Vương gia, trong thư còn viết gì nữa không?” Mặc Tiềm liền đổi đề tài câu chuyện. Độc Cô Hành nghe thấy vậy cũng không thèm nhìn Mặc Tiềm, phất phất tay nói: “Không có gì...”

Còn chưa nói hết câu, y liếc mắt một cái nhìn đến những dòng chữ cuối thư, Độc Cô Hành lập tức ngừng lại, trừng mắt nhìn bức thư trong tay đến cả buổi mà vẫn chưa hoàn hồn được.

“Vương gia, có chuyện gì sao?” Sở Vân đứng ở bên cạnh y thấy vậy liền nhìn về phía bức thư.

“Thai long phượng, Bệ hạ đã có con...” Sở Vân lướt mắt nhìn thấy nội dung trên bức thư, lập tức giật mình, hét to lên.

“A sinh rồi, sinh rồi, là thai long phượng, Bệ hạ có người nối dõi rồi.”

Mặc Ly, Mặc Chi, Mặc Đình vừa nghe đồng loạt bật dậy, tiến đến gần hai người Độc Cô Hành và Sở Vân, vẻ mặt mừng rỡ như điên. Lần trước nhận được tin báo rằng Vương hậu bọn họ đã mang thai, lúc đó bọn họ đã tính thử thời gian khi nào thì sinh, thật không ngờ đã sinh rồi.

Mặc Tiềm đứng tựa vào cửa điện, ngửa mặt lên trời kêu ngạo nói: “Bệ hạ có con, điều này nói lên cái gì?” Ngay lập tức khóe miệng của y cũng không áp chế được nữa liền khẽ nhếch mép cười, Đại Tần của bọn họ đã có thể hệ tiếp nối.

“Đứa bé mang độc, là kịch độc.”

Trong niềm vui mừng khó tả, Độc Cô Hành đang ngăn người ra đột nhiên giật giật khóe miệng, phút chốc trong đáy mắt là những tia sáng biến hóa không ngừng, bắt đầu từ đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, rồi lại chuyển thành tím, chàm, lam, lục, vàng, cam, đỏ, khuôn mặt y có chút méo mó.

Đám người Sở Vân, Mặc Ly, Mặc Chi, Mặc Đình bước đến bên cạnh Độc Cô Hành, cũng thấy những chữ đó trong bức thư, phút chốc nét cười đông cứng lại trên mặt bọn họ, thoát nhìn gương mặt họ giống như được bôi bôi đắp đắp bằng bùn nhão.

Đại điện đột nhiên chìm vào tĩnh lặng, thoát nhìn rất là kỳ dị, đến cả Mặc Tiềm đứng tựa vào cửa vốn là kẻ buồn vui giận dữ không hề hiện lên nét mặt mà giờ cũng phải sửng sốt.

“Ha ha, ha ha, đứa bé mang độc.” Sau giây phút tĩnh lặng ngắn ngủi, cuối cùng Độc Cô Hành đột nhiên cười ha hả nói: “Thật xứng để tên Độc Cô Tuyệt kia và Vân Kinh hy sinh thân mình, lại có thể sinh ra cái dạng này. Ha ha, đứa bé mang độc, để xem về sau còn ai dám trêu chọc hai đứa nó nữa không.”

Trong tiếng cười càn rỡ, Mặc Tiềm, Sở Vân liếc nhìn nhau, trong mắt hiện một tia kinh ngạc, sau đó khuôn mặt đều hiện lên nét cười tràn ngập. Một đứa bé như thế sau này ai mà dám chọc vào, nhìn người không vừa mắt, ta hạ độc chết người, Đại Tần vương xem ra thế hệ sau còn hùng mạnh hơn thế hệ trước.

“Chú ý kỹ biên giới, ta muốn cử hành nghi thức long trọng cho hai cháu của ta.” Trong tiếng cười, giọng nói hào phóng của Độc Cô Hành vang lên, đáp lại là đồng loạt những tiếng thưa vâng.

Chỉ là bọn họ không thể ngờ được, tin tức này là của một tháng trước, hiện tại đã xảy ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Cũng không còn cách nào khác, tuy rằng nước Tần và Nam Vực gần nhau, nhưng đi đi về về rất bất tiện vì không có phương tiện đi lại. Nếu vừa đi vừa về mà thuận lợi thì nhanh nhất cũng mất nửa

năm, còn dọc đường không thuận buồm xuôi gió thì còn không biết mất bao nhiêu thời gian nữa, cho nên những tin tức khi được mang đến đây, thật sự đã vô dụng.

Mà dùng bồ câu đưa thư cũng không ổn, bồ câu không quen đường là một chuyện, một chuyện nữa là khi bay qua dãy núi Thiên Nguyên còn bị điều hâu, rắn rết hay thứ gì đó ăn mất cũng không chừng.

Bởi vậy hai bên khi muốn truyền tin cho nhau thì thả rất nhiều bồ câu, đó là còn chưa nói đến chuyện tin tức khi được đưa đến cũng đã qua lâu lắm rồi. Uống công đám người Độc Cô Hành ở đây hưng phấn đợi chờ, trong khi ở bên kia Độc Cô Tuyệt đằng đằng sát khí tiến đến biên giới nước Hàn.

Nước Hàn cũng không gần Nam Vực, nhưng đi đường thủy thì rất nhanh. Một con sóng mãnh liệt ập tới bọt tung trắng xóa đã đẩy con thuyền đi xa cả trăm trượng, cho nên lộ trình cả nghìn dặm kia, nếu đi đường bộ thì không biết bao lâu mới tới, nhưng đi trên sông Cửu Khúc Long thì chỉ mấy ngày thuyền rồng đã cập bến tại một vùng ngoại ô gần Viễn thành – kinh đô nước Hàn.

Mặt phải của nước Hàn giáp với rừng núi sông nước, vốn tưởng rằng đã là cùng đường kín lối, không ai nghĩ rằng nơi này lại thông với Nam Vực. Mặt trước là nước Yến, phía sau bên phải lại kề cận nước Tề. Một nước Hàn nho nhỏ với diện tích chưa tới ngàn dặm lại cùng lúc giáp với cả hai nước lớn là Tần – Tề, thì càng hiển hiện ra một vị trí nhỏ nhoi.

Viễn thành kinh đô nước Hàn không khoác lên mình vẻ cổ kính trang nghiêm như kinh đô nước Tần, cũng không mang theo khí thế to lớn giống nước Tề. Nước Hàn lại nhỏ bé, lung linh, tinh xảo, tựa như một con chim yến, đẹp đẽ, đơn giản, thanh tao. Tuy không thể tranh sự rực rỡ sáng lạn với phượng hoàng, và cũng không thể phân cao thấp với khổng tước, nhưng lại mang trên mình nét đẹp và sự đặc sắc riêng của nó.

Lúc này ở Viễn thành, là một khung cảnh náo nhiệt, rộn rã, người đến người đi chen chúc nhau chẳng còn một chỗ đặt chân, dường như tất cả dân chúng nước Hàn đều tập trung hết tại Viễn thành, đám đông chật như nêm cối.

Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh mang theo một nhóm người cũng không đông lắm, chỉ có hai trăm thiết kỵ. Mà lúc này, hai người đang đi trên ngã tư đường ở Viễn thành, dù bọn họ bản lĩnh đầy mình, cũng hoàn toàn không thể chen ra khỏi đám đông này, muốn đi cũng không được, muốn ngừng cũng không xong, chỉ có thể bị động di chuyển theo những người ở phía trước và phía sau họ.

“Chuyện gì thế này?” Độc Cô Tuyệt một tay ôm cả Vân Kinh và con gái vào ngực, nhú mào nhìn tình hình trước mắt, phải làm như thế nào bây giờ? Vừa rồi vào thành đã rất gian nan. Cẩn vận, tra xét đủ điều, nếu bọn họ không sớm nguy trang tốt thì căn bản không vào được, Viễn thành sao lại biến thành thế này?

“Ầm!” Một trận la hét ồn ào, náo nhiệt vang lên khiến màng nhĩ Vân Kinh bị chấn động lòng bùng, cô vừa đưa tay xoa xoa tai vừa bịt kín lỗ tai của con gái đang nằm trong lòng.

Người đông tập nập, liếc mắt một cái chỉ thấy đông nghìn nghịt người, binh lính dàn hàng hai bên con đường rộng lớn chỉ chừa lại một lối đi ở giữa. Dân chúng xung quanh cực kỳ hưng phấn, xì xào bàn tán, âm thanh tập trung lại một chỗ, làm cho cô không nghe thấy bất kỳ thứ gì nữa. Cô chưa bao giờ trải qua việc chen chúc trong đám đông với khung cảnh náo nhiệt như vậy.

“Nhìn kìa, nhìn kìa, Kỳ lân hiển thụy^(*) của Lục Vương phủ đã đến.” Một tiếng thét chói tai vang lên, dân chúng chung quanh Vân Kinh trong chớp mắt đồng loạt ào tới hướng tầm nhìn về phía cuối con đường bên trái.

^(*) Kỳ lân mang đến điềm lành.

Độc Cô Tuyệt thấy căn bản không có cách nào rời khỏi, nên vừa bảo vệ Vân Kinh vừa nhìn sang bên cạnh xem là thứ gì?

Một con kỳ lân to cỡ năm, sáu người uy phong lẫm liệt hiện ra ở cuối đường, chỉ thấy toàn thân nó bao phủ một tầng sáng màu lửa đỏ, vờn quanh thân là những đám mây màu trắng, mỗi khi bước một bước lại có tiếng ầm ầm vang lên, giống như từng bước chân của nó đang giẫm nát mặt đất.

Đi đến gần, Độc Cô Tuyệt mới nhìn thấy, cái thứ ánh sáng màu lửa đỏ bao phủ quanh thân kỳ lân là được tạo thành từ ngọc lưu ly đỏ, trên bề mặt ngọc lưu ly lại được khảm những chiếc vảy mỏng manh. Lớp vảy tỏa ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời là được chế tác từ vàng ròng. Mắt mũi nó được khảm những viên đá quý, nhẵn bóng lấp lánh, trông rất sống động.

Những đám mây trắng vờn quanh thân con kỳ lân chính là do những viên đá to trắng từng hạt từng hạt kết lại thành sợi tỏa ánh sáng bàng bạc, chúng vờn quanh trên người con kỳ lân giống như những áng mây trên trời bay xuống trần gian, thiêng liêng không thể xâm phạm.

Con kỳ lân này lớn gấp mấy lần một con trâu, đập vào mắt là sự chế tác tinh xảo tỉ mỉ, ngay cả bộ lông trên mình cũng được chải thẳng từng sợi từng sợi một, lúc đi đứng tứ chi có thể gập lại một cách nhẹ nhàng, uyển chuyển.

Độc Cô Tuyệt nhìn lướt qua thì thấy dưới chân con kỳ lân là mấy chục người, chính những người này đã chống đỡ và điều khiển kỳ lân đi lại, hèn gì lại phát ra âm thanh lớn như vậy.

“Trời ơi, đẹp quá.”

“Đẹp thật, đẹp thật.”

“Nhìn kìa, đi theo phía sau là Long Đăng Thịnh Thế^(*) của Thanh Vương phủ.”

(*) Long đăng thịnh thế: đây là một màn múa rồng, thể hiện một con rồng đang bay lượn để chào mừng thời đại thái bình thiên hạ thịnh thế.

Theo sát sau con kỳ lân kia một con rồng lớn màu vàng, toàn thân nó phải dài khoảng mười trượng, trên cái đầu thật lớn đang ngửa lên trời là hai con mắt bằng ngọc phi thúy màu đỏ sáng rực làm người ta không thể nhìn gần.

Toàn bộ những chiếc vảy trên thân nó được làm bằng vàng, từng mảnh từng mảnh vàng một được khảm lên trên. Trước không cần nói thứ gì khác chỉ cần so về sự tỉ mỉ trong chế tác thì con rồng này chỉ có hơn chứ không hề thua kém con kỳ lân đi trước.

Những chiếc vảy màu vàng tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, lóe ra những tia vàng kim, rực rỡ hết sức.

Mà trên mỗi chiếc vảy màu vàng còn được khảm một viên trân châu màu trắng thật tinh tế, hàng vạn chiếc vảy xếp lớp nối nhau trải khắp thân rồng kéo dài đến mười trượng. Bên dưới người nó là mấy trăm võ sĩ đang điều khiển, thân thể nó tỏa ra ánh hào quang trắng bạc nhàn nhạt thật sự sống động.

Con rồng vàng thong thả uốn lượn bay qua tiến về phía trước, ở sau cách đó không xa một tia sáng màu xanh lam chợt lóe lên, lại thêm bóng dáng một bảo vật nữa di chuyển đến ngã tư đường.

“Kia nữa kìa, là Huyền Vũ kim tôn của Lý quận vương phủ đến.”

“Hôm nay mắt ta lòa hết cả rồi, cả đời này cũng chưa từng được thấy mấy thứ này. Ta, ta...” Một ông lão lớn tuổi chen chúc trong đám đông sát bên cạnh Vân Kinh kích động đến độ muốn khóc rống lên.

“Ai mà không thế, nếu không phải hôm nay là ngày quốc gia phồn vinh, thiên hạ thái bình thì ai trong chúng ta có thể thấy được những bảo vật quý giá đến vậy.” Ở bên cạnh một nam tử trẻ tuổi không hề quay đầu lại rống lớn.

“Cũng phải, cũng phải. A, các người mau xem đằng sau có phải là Bạch Hổ trấn sơn hà của Trưởng công chúa đang đến...”

Vân Khanh giương mắt nhìn thấy từ xa xa một con hổ lớn toàn thân bằng bạch ngọc được đặt trong một chiếc xe hoa lệ, lộc cộc lộc cộc bước tiến lại đây.

Nhưng cô chưa kịp thấy rõ đã bị dòng người ở phía sau vì muốn quan sát kỹ hơn cố sức chen lên phía trước. Ngay cả Độc Cô Tuyết bản lĩnh đầy mình như vậy mà cũng bị đẩy về lên trước từng bước một, khiến Vân Khanh ở trong lòng hẫng cũng bị đẩy lên theo.

Tiết trời thu, vốn đã có chút lạnh lẽo nhưng không nghĩ rằng tại một nơi chật chội thế này thì nhiệt độ còn nóng hơn ngày hè bội phần.

“Lui ra sau, lui ra sau, ai dám lộn xộn giết ngay tại chỗ.” Binh lính hộ vệ ở hai bên ngã tư đường, cầm lấy trường mâu chĩa về phía đám đông dân chúng đang chen lấn hét lớn.

Đám đông đang chen lấn ở phía sau lập tức dừng lại, những người phía trước thấy vậy lập tức lui về sau, Vân Khanh và Độc Cô Tuyết cũng đành thuận thế lui xuống theo.

Chưa bao giờ trải qua tình cảnh người chen kẻ lấn như vậy, khuôn mặt Độc Cô Tuyết xanh mét, tuy rằng bên ngoài đã được hóa trang.

“A, Hòa Phong vương phủ.”

“Đằng trước kia, mau xem, mau xem, Y Thân Vương phủ.” từng tiếng từng tiếng hô hưng phấn hóa thành tiếng gào phẫn khích, làm cho nơi này ngoại trừ tiếng hô hào ầm ĩ ra thì cái gì cũng không nghe nổi.

Vân Khanh xoa xoa lỗ tai rồi đưa tay kéo ông lão đang đứng bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, lớn tiếng nói: “Ông ơi, cho con hỏi nơi này có chuyện gì mà lại náo nhiệt như vậy?” Ông lão kia cũng không quay đầu lại, hoàn toàn không để ý tới Vân Khanh.

“Ông ơi!” Vân Khanh thấy vậy bèn tiến đến bên tai ông lão, lớn giọng kêu lên.

“Làm cái gì vậy, người gào gì chứ?” Ông lão bị Vân Khanh làm giật mình, mang vẻ mặt phẫn nộ và mất kiên nhẫn quay đầu lại, vốn tính lớn tiếng khiển trách Vân Khanh, kết quả là đôi mắt già mờ ảo nhìn thấy dung mạo thanh tú của Vân Khanh, ông lão lập tức đổi giọng nhỏ nhẹ nói: “Cô nương hỏi cái gì?”

Bên cạnh Độc Cô Tuyết thấy vậy, sắc mặt càng thêm nặng trĩu, Vân Kinh của hắn dù có hóa trang thế nào thì dung mạo cũng là bậc nhất.

Vân Kinh thấy vậy nở nụ cười xin lỗi, nắm lấy tay Độc Cô Tuyết đang ôm ngang hông cô, lặp lại câu hỏi với ông lão một lần nữa.

“Cô nương là người ngoài nên không biết cũng phải, hôm nay cô nương đến thật đúng lúc. Ba ngày sau Bệ hạ của chúng ta sẽ chính thức sắc lập thái tử điện hạ, hôm nay thái tử tương lai dạo phố tuần tra, bách quan chúc mừng, đây chính là cơ hội trăm năm khó gặp. Hoàn cảnh trọng đại thế này là do chính Bệ hạ chúng ta ân chuẩn, thế mới biết Bệ hạ chúng ta yêu thương thái tử điện hạ tương lai đến mức nào, cô nương thật may mắn đó.”

Ông lão đứng gần cô giống như tìm được người để dựa có thể bộc lộ hết tâm nhìn rộng lớn và sự hiểu biết sâu sắc của mình, ông ta bắt đầu phấn khích nói một lèo với Vân Kinh.

Cũng không đợi ông lão nói xong, Vân Kinh nhíu mày ngẩng đầu liếc nhìn Độc Cô Tuyết một cái, Hàn vương sắc lập Thái tử ư? Sao có thể chứ?

Mọi người đều biết, Hàn vương yêu Tuyết Vương phi cho nên ngôi vị Hàn Thái tử tương lai chắc chắn thuộc về một người duy nhất là hoàng tử Thượng Quan Kính của nước Hàn.

Việc này chỉ cần nhìn lúc sáu nước xuất binh phạt Tần, Thượng Quan Kính và Thượng tướng quân Đinh Phi Tề lãnh binh xuất chiến là có thể thấy được chút ít.

Vân Kinh bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp Thượng Quan Kính chính là lúc Thượng Quan Kính bị đuổi giết, cũng bởi vì là có người ghen ghét đến đỏ cả mắt với Thượng Quan Kính. Nếu không phải do vương vị của mình bị uy hiếp thì ai lại đi quan tâm đến một đứa bé như vậy.

Nhưng bây giờ Hàn vương muốn lập Thái tử, mà Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ đều không có ở đây, việc này là sao.

“Cũng rất đúng lúc, cô nương may mắn quá, còn có thể nhìn thấy Bệ hạ của chúng ta cùng dạo phố với Thái tử điện hạ tương lai. Cô nương vinh hạnh lắm mới gặp được người, cả đời chúng ta sinh sống tại Viễn thành mà cũng chưa từng được gặp Bệ hạ, thế mà cô nương từ xa vừa đến lại có thể gặp được Hàn vương dạo phố cùng Thái tử điện hạ.” Vừa nghe những lời này Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đưa mắt nhìn nhau.

Quân vương của một quốc gia cho dù có yêu thương Thái tử tương lai đến mức nào thì cũng không thể đi đạo phổ cùng Thái tử. Việc này chẳng phải là đem địa vị Thái tử Hàn quốc tương lai nâng lên tới mức không gì sánh kịp hay sao, Hàn vương đang làm gì vậy.

“Mau mau, Bệ hạ và Thái tử điện hạ tới, mau nhìn, mau nhìn.” Hai người đang nhíu mày suy nghĩ thì từ xa xa một tiếng hô cực kỳ hưng phấn nhanh chóng truyền lại đây, giống như kia từng đợt sóng ào ào ủa đến.

Vân Kinh và Độc Cô Tuyết đồng thời quay đầu nhìn lại, trên đỉnh xa giá lấp lánh ánh vàng. Chiếc xe ngựa từ xa xa chạy đến gần, một tấm màn mỏng tối màu bao quanh xa giá, để lộ ra nửa khuôn mặt của Hàn vương ở bên trong.

Mà bên cạnh Hàn vương, một nam tử khoảng hai mươi tuổi, cười một con ngựa trắng cao to mặc trang phục màu tím, nét mặt mang theo nụ cười sáng lạn, không ngừng gật gù đầu với đám dân chúng tung hô ầm ĩ, la hét chói tai xung quanh.

Tám con ngựa kéo xa giá chạy đến rất nhanh, dân chúng chung quanh hoang mang rối loạn muốn cúi xuống hành lễ với Hàn vương và Thái tử Hàn quốc tương lai. Nhưng đông người chen lấn như vậy thì còn chỗ nào để cúi người xuống nữa, nên nơi này phút chốc trở nên lộn xộn, hỗn loạn, lễ thì chưa kịp làm, mà người lại ngã vào nhau, tức thì trở thành một đám hỗn loạn.

Trong tình hình lộn xộn đó, Độc Cô Tuyết đưa mắt nhìn Hàn vương vẻ mặt không chút thay đổi ngồi trong xa giá kia, một việc vui như thế nhưng sao ông ta lại không có một chút biểu cảm gì.

Một cơn gió thu thổi tới, xa giá nhanh chóng lướt qua, tấm màn che bị thổi bay lên nhẹ nhẹ để lộ ra một góc y phục của Hàn vương bên trong xa giá. Một luồng ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên, tia sáng trắng bạc lóe ra qua tấm màn che bay lên, vừa nhìn thấy Vân Kinh chợt rung mình.

Tấm màn nhanh chóng hạ xuống một lần nữa che kín tất cả mọi thứ ở bên trong xa giá. Tám con ngựa lại phi nhanh như bay trong tiếng bước chân lộc cộc lộc cộc dồn dập, xa giá đã chạy xa, nhưng tất cả mọi thứ lúc nãy chỉ lóe lên trong một cái chớp mắt mà thôi.

Chậm rãi quay đầu lại nhìn Độc Cô Tuyết, đôi mày Vân Kinh khẽ nhíu lại, nếu vừa rồi cô không nhìn lầm, thì Hàn vương đang bị người khác kèm ở hai bên, và thứ ánh sáng màu trắng bạc lóe lên kia, chính là ánh kiếm.

Hết chương 153

Chương 154 – Cha con nhận nhau

Hàn vương gặp nạn.

Sáng tỏ được điều này, Vân Khinh cắn chặt răng, cúi đầu nhìn đôi mắt to tròn đang đảo lung tung của con gái trong lòng. Ổn ào huyền não đến vậy mà cũng chẳng ảnh hưởng đến con bé, vẫn tự mình thổi bong bóng chơi vui hết sức.

Nhìn con gái đáng yêu trong lòng, lại nghĩ đến đứa con trai còn đang trong tay Tề Chi Khiêm, dẫu biết lúc này Tề Chi Khiêm đang lợi dụng con trai cô thì không thể nào ngược đãi nó được, nhưng lòng vẫn đau âm đau ỉ. Con trai cô đang gặp nguy hiểm, nhưng lúc này Hàn vương lại đang gian nan, ông ấy là cha ruột của cô mà.

Chưa từng gặp cha ruột của mình, chỉ mới vội vàng nhìn thoáng qua, nhưng so với dung mạo của Hàn vương thì ánh kiếm lại hấp dẫn sự chú ý của cô hơn.

Ông ấy là cha ruột của cô, sau bao ngày đêm mộng mị, là khát vọng nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn, khát vọng được gặp, khát vọng có được tình yêu thương của cha sinh mẹ đẻ. Trong tình cảnh thế này, cô sao có thể chỉ lo đuổi theo Tề Chi Khiêm.

Cảm nhận được cảm xúc dao động nơi Vân Khinh, Độc Cô Tuyết không thể ngăn được khẽ lắc đầu. Vân Khinh của hãn lúc nào cũng thiện lương như vậy đấy, với thân nhân của mình cô luôn mang toàn tâm ra mà đối đãi, kết quả đối lấy luôn là như thế, nhưng cô vẫn không thể nào buông bỏ. Nhưng, nếu đối lại cô có thể máu lạnh vô tình như hãn, có lẽ hãn cũng sẽ không yêu cô đến vậy.

"Đi thôi, đi xem coi đã xảy ra chuyện gì." Ôm chặt Vân Khinh lẫn con gái vẫn nằm trong lòng Vân Khinh, Độc Cô Tuyết mang theo hai mẹ con đi về phía sau.

Chưa từng được nhận nhiều tình cảm của người thân, cho dù ngoài miệng nói không thèm để ý, nói nản lòng thoái chí với thứ tình cảm vô nghĩa ấy đến mức nào, nhưng thật ra sâu thẳm trong thâm tâm họ vẫn ngày ngày ước vọng, có lẽ so với người bình thường lại càng khát khao hơn. Điều này hãn rất hiểu, bởi hãn cũng từng giống như vậy.

Vân Khinh nghe Độc Cô Tuyết nói vậy, không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn Độc Cô Tuyết. Độc Cô Tuyết thấy thế cúi đầu khẽ cười với Vân Khinh, trong cặp mắt máu lạnh kia sáng tỏ tất cả.

Nắm bàn tay Độc Cô Tuyết đang ôm bên hông, Vân Khinh không nói gì, đối đáp giữa cô và Độc Cô Tuyết cũng chẳng cần phải dùng lắm câu nhiều chữ làm gì cả.

Lúc này họ đang cố gắng hết sức thoát khỏi đám đông chật kín kia ra ngoài, về phần con họ trước mắt hẳn là sẽ không có vấn đề gì, thôi thì trước tiên cứ đi xem Hàn vương rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì đã.

Bởi vì trên con phố dài này, ai nấy đều muốn chạy về phía trước, tất cả những người trên phố hầu như đều dồn về phía tỏa ra sự hoa lệ xa xỉ kia, do vậy Độc Cô Tuyết lui ra phía sau mọi người cũng rất chật vật.

Thời gian thắm thoát trôi qua, đảo mắt trời đã tối, trên các ngã tư đường người qua kẻ lại xôn xao náo nhiệt. Pháo hoa nổ rộ trên tòa thành xa xa, hồng, trắng, vàng, xanh đủ màu đủ sắc từ trên mặt đất phóng lên rồi nổ phụt trên bầu trời, lóng lánh giữa không trung, khiến cả thành sáng rực còn hơn cả ánh nắng chiếu rọi ban ngày, ánh lửa xen lẫn khói chớp lên thật ngấn ngủi, nhưng cũng yếu điểm vô ngần.

Trẻ con cười đùa chạy nhảy trên khắp các ngã tư, châm lửa đốt pháo, nhà nhà giăng đèn kết hoa, khí thế này so với lễ mừng năm mới quả thực là náo nhiệt hơn nhiều. Cứ vài thập niên thì mới có một lễ đăng quang lập Thái tử, còn đón năm mới thì hàng năm đều có.

Trong cung lại tương đối lạnh lẽo, dẫu trước cửa cung đều treo đầy đèn lồng đỏ, nhưng các cung nữ, thái giám vội vã tới lui lại cúi đầu, nét mặt rất cẩn thận. Trong vương cung đèn lúc sáng lúc tối, làm cho cả vương cung nước Hàn lúc này đáng lẽ phải náo nhiệt nhưng giờ lại bí ẩn như chốn âm ti.

Đêm tối như mực, gió thu nhẹ nhàng thổi, trên trời cao đừng nói gì đến trăng, ngay cả sao cũng chỉ lác đác hai ba ánh, đêm tối mịt mùng.

Thân ảnh chợt chớp lên, Độc Cô Tuyết – một thân áo giáp đen mang theo Vân Khinh, nhanh như ánh chớp đạp không lao đi, chân chỉ điểm vài cái, trong vài lần hít thở đã phi thân bay vào tấm cung Hàn vương.

Một cán dao vung lên, vài thị vệ trấn thủ sau đại môn không kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã ngất lịm. Độc Cô Tuyết nhanh tay đẩy họ qua một bên, lắc mình một cái đã thâm nhập vào trong tấm cung, Vân Khinh bám sát theo sau, ôm theo con gái lách mình tiến vào.

Hai người xâm nhập vào phía sau điện của tẩm cung Hàn vương thì vội tránh đi, một đội binh lính tuần tra đang bước đều đi tuần lại đây, nhưng mà ngay cả một chút gió thổi cỏ lay những kẻ đó cũng không hề phát hiện ra.

“Phụ vương, nghĩ xong chưa?” Hai người vừa mới bước chân vào phía sau tẩm cung của Hàn vương, phía trước điện đã loáng thoáng truyền đến một giọng nói mang theo ý hỏi.

Độc Cô Tuyệt nghe thấy vậy mắt cũng không chớp, ôm Vân Kinh không một tiếng động ẩn núp vào phía trước điện.

Vân Kinh thấy Độc Cô Tuyệt quen thuộc nơi này giống như đang tiến vào cung điện của hắn thì không khỏi khẽ giương mi lên, nhưng cô cũng không hỏi gì, chỉ vừa chú ý động tĩnh phía trước, vừa ôm ấp con gái ở trong lòng.

Đứa con gái đang ngủ trong lòng cô, tiểu tai họa này cũng không biết là lấy năng lực từ đâu mà chỉ cần nhắm mắt ngủ thì ngay cả thiên lôi đánh trên đỉnh đầu nó cũng có thể ngủ say như thường. Cũng bởi có bản lĩnh đó nên cô mới dám đem con bé theo, vào thời điểm này cô và Độc Cô Tuyệt đều cho rằng con gái của họ thì luôn mang theo bên mình sẽ tốt hơn.

“Người, đồ súc sinh.” Vừa mới bước chân tới gần trước điện, hai người còn chưa dừng chân lại, chợt nghe thấy một giọng nói cực kỳ phẫn nộ, lớn tiếng truyền lại đây. Hai người bất giác liếc nhau, đi xuyên qua cửa điện phía trước rồi nhìn vào trong phòng.

Một người đang ngồi trên long sàng, đối diện với bọn họ. Không, không thể nói là ngồi được, từ hướng này của Vân Kinh và Độc Cô Tuyệt nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy trên tay chân người nọ bị xiềng xích buộc chặt, cả người bị khóa trái lại trên long sàng tứ giác, những sợi dây xích màu trắng bạc như những cánh tay rắn chắc khóa chặt một người đàn ông mặc một bộ quần áo hoa sáng màu ở trên giường.

Vân Kinh từ từ siết chặt bàn tay lại, đó là Hàn vương.

“Ha ha, súc sinh. Phụ vương à, nếu ta là súc sinh, thì phụ vương là cái gì đây?” Tiếng cười lạnh lùng thốt ra từ miệng của một gã khoảng hai mươi tuổi đứng đối diện, dưới ánh đèn chiếu rọi lộ ra một dung nhan vốn anh tuấn nhưng lại có vẻ âm trầm, người này chính là đại hoàng tử mà ba ngày sau sẽ trở thành Thái tử Hàn quốc.

“Phụ vương, nhi thần khuyên ông một câu, đừng cố chống đối với ta nữa. Phải tự biết khả năng của mình, ngoan ngoãn đem binh phù giao ra đây, có lẽ ta sẽ vui vẻ một chút, còn có thể dựa vào giao tình của ta và Tề

thái tử mà thương lượng với ngài ấy, nhờ Tề thái tử khuyên bảo Sở vương thả yêu nữ ngoại tộc kia của ông và Tam đệ ra. Nếu như ông một mực khẳng khái chống đối, Phụ vương à, nhi thần cũng không đủ kiên nhẫn để chờ người đâu.”

“Bây giờ Tam đệ và Vương phi của ông đều đang ở trong tay Sở vương, nhưng Sở vương hiện tại lại ở trên lãnh thổ của Tần quốc, cách xa như vậy, nếu như hảo ý của Tề thái tử đi chậm một bước, ông nói coi, phụ vương, à đàn bà yêu dấu nhất cuộc đời này cùng với con trai của ông e rằng không cứu kịp nữa rồi.” Giọng cười âm hiểm, lạnh lùng vang lên, đại hoàng tử nước Hàn chậm rãi nhìn xung quanh tấm cung Hàn vương rồi bắt đầu bước đi thật thong thả, thoạt nhìn dáng vẻ như đã nắm chắc hết tất cả.

Giấu mình ở phía sau cửa, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh vừa nghe thấy liền trao đổi với nhau một ánh mắt. Sở Hình Thiên quả nhiên ở trên lãnh thổ của nước Tần, nếu như lời nói kia là thật, thì Sở Hình Thiên mang theo Tuyết Cơ và Thượng Quan Kính quả thật đi theo đường núi Thiên Nguyên, theo biên giới của Nam Vực và nước Tần tiến vào nước Tần.

Mà Tề Chi Khiêm sau khi bắt con của bọn họ liền quay đầu đi theo sông Cửu Khúc Long, hai người này quả nhiên là chia binh ra làm hai đường, không tụ hợp ở một nơi.

Độc Cô Tuyết khẽ cau mày, hay cho sách lược một binh chia làm hai đường, mặc kệ cho hấn cứu bên nào thì bọn chúng đều còn con tin để nắm giữ trong tay.

Trong tấm cung bỗng trở nên tĩnh lặng, chỉ có tiếng hít thở kích động của tên đại hoàng tử kia và tiếng hít vào đầy phẫn nộ của Hàn vương.

Không hề có một chút động tĩnh, một hồi lâu sau, Hàn vương giống như câm điếc, không thềm nói một tiếng, nhắm mắt, xoay người nằm nghiêng trên long sàng, không thềm để ý tới dáng vẻ điệu võ dương oai của tên đại hoàng tử, nét mặt quyết tuyệt, kiên định.

“Ông! Lão già chết tiệt này, cứng đầu hả.” Gã đại hoàng tử vừa thấy vậy, mặt nhăn tít lại, sự âm ngoan lạnh lùng biến đâu mất, giận đùng đùng rút ngay thanh kiếm bên hông ra, ra vẻ sẽ chém Hàn vương vốn đang không thềm để ý gì tới gã kia.

Vân Kinh lập tức cử động, định ra tay, Độc Cô Tuyết liền nhanh tay kéo cô lại, khẽ lắc đầu, ý bảo gã sẽ không làm thật đâu.

Quả nhiên, tên đại hoàng tử kia mặt mày xanh mét, tức tối dùng tay lại, không dám chém thật, khóe miệng co giật vài cái, đá một cước lên long sàng làm phát ra một tiếng vang lớn, mặt đầy vẻ âm trầm, thấp giọng nói: “Lão già kia, ta cho ông thời gian hai ngày, đến lúc đó mà không cho ta đáp án vừa lòng thì đừng nói đến người đàn bà và đứa con trai kia của ông, mà ngay cả ông tới lúc đó cũng đừng trách ta không niệm tình cha con.”

Dứt lời, gã lạnh lùng hừ một tiếng, giận dữ phất tay áo thật mạnh, xoay người bước ra ngoài.

Ngay sau đó là tiếng khóa cửa truyền đến.

Nghe thấy Đại hoàng tử đã đi xa, Hàn vương đang nằm nhắm mắt trên long sàng chậm rãi mở to mắt, trong mắt là sự kiên nghị, hai tay bị khóa siết chặt lại.

“Độc Cô Tuyết, người làm gì mà còn chưa...” Giọng nói như lời thì thầm vang lên trong tấm cung yên tĩnh, nhẹ nhàng phiêu đảng, cũng là lời nói của Hàn vương đang nằm ở trên giường.

“Ông đang đợi bổn vương sao?” Độc Cô Tuyết hơi kinh ngạc bước ra khỏi chỗ ẩn thân nơi cửa, cùng với Vân Khinh chậm rãi bước vào.

Hàn vương nằm ở trên giường, vừa thấy có người đột nhiên xuất hiện trong tấm cung của mình, không khỏi hơi hoảng hốt ngồi dậy, nhưng nghe Độc Cô Tuyết nói vậy thì lại nhú mày nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Độc Cô Tuyết và Vân Khinh, thái độ khá bình tĩnh.

Hàn vương vẫn giữ vẻ mặt nghi ngờ cho đến khi nhìn thấy dung nhan của hai người lộ ra thì liền mở to hai mắt, gần như muốn nhảy xuống giường, vẻ mặt kích động và mừng phát điên, nơi tay chân đang bị xiềng xích kia không ngừng nhẹ nhàng vang lên những tiếng động, đó là vì thân thể của Hàn vương phát run nên khiến cho dây xích bị va chạm tạo thành tiếng.

Ôm chặt lấy con gái, Vân Khinh đứng ở trước mặt Hàn vương, không nói bất cứ lời nào, chỉ nhẹ nhàng nhìn thật sâu vào người đàn ông trung niên phía trước. Trên trán đã có mấy sợi tóc bạc, đuôi mắt cũng có những nếp nhăn mờ mờ, nhưng vì đã trải qua quá nhiều phong sương, nên cả người toát ra sự lạnh đọng, trầm ổn, cho dù có bị xiềng xích đầy người cũng không tổn hại một chút nào sự tao nhã của ông.

Đây là cha ruột của cô, đây là người mà mẹ cô cam tâm tình nguyện từ bỏ hết tất cả, chỉ muốn được trọn đời bên nhau cùng ông ấy, Hàn vương Thượng Quan Lăng Thiên.

Hít vào hai hơi thật sâu, Thượng Quan Lăng Thiên run run vươn tay về phía Vân Kinh, giọng nói cực kỳ thấp lại cực kỳ mềm nhẹ: “Con gái của ta, lại đây, lại cho cha nhìn con một cái nào.”

Tiếng nói vừa dứt, Vân Kinh liền cảm thấy mông lung, làm sao có thể, cha cô sao lại biết cô là con gái của ông chứ? Không thể nào, mẹ và em trai cô vẫn chưa có cơ hội truyền lại tin tức cho Hàn vương mà. Làm sao ông biết được chứ?

Trong lòng đầy nỗi kinh ngạc không thể nói nên lời, nhưng nhìn thái độ đầy vẻ kích động của Thượng Quan Lăng Thiên, đôi tay rộng mở như muốn ôm ấp, Vân Kinh cảm thấy khóe mắt cay cay. Cô đã tưởng tượng ra rất nhiều tình huống khi gặp mặt rồi, thậm chí khi gặp lại mà cha cô không nhận cô, cô cũng đã nghĩ tới, cô có thể chấp nhận được hết.

Nhưng cô chưa từng nghĩ tới tình cảnh giống như lúc này, cha cô gọi cô là con gái, và ông đang xúc động mở rộng vòng tay của mình, muốn đón lấy đứa con gái đã thất lạc bao nhiêu năm này, ông ấy là cha của cô, là người cha ruột thịt của cô đây mà.

Bước chân dường như cũng có ý thức, không đợi tâm trí cô kịp phản ứng, đã từng bước một bước về phía trước, nhẹ nhàng đứng ở trước mặt Thượng Quan Lăng Thiên. Độc Cô Tuyệt ở bên cạnh đưa mắt lạnh lùng nhìn, không ngăn cản, trên mặt chỉ hiện lên vẻ cảnh giác.

Đưa tay ra giữ chặt cánh tay Vân Kinh, Thượng Quan Lăng Thiên nhìn từ trên xuống dưới vài lần để đánh giá Vân Kinh, hai mắt ông đỏ lên nắm tay Vân Kinh liên tục gật đầu nói: “Tốt, tốt, con gái ngoan của cha, bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi...”

Không nói hết ý, nhưng mọi người đều hiểu, bao năm qua Thượng Quan Lăng Thiên không hề biết mình có đứa con gái này, Vân Kinh cũng không biết cha cô là ai.

Nhìn vẻ lãnh đạm của Vân Kinh, đáy mắt Thượng Quan Lăng Thiên càng đỏ hơn, ông vội cúi đầu xuống che giấu. Vân Kinh thấy một giọt nước mắt trong suốt như nước mưa từ trong không trung rơi xuống, thấm vào chiếc áo vải bông ở trước ngực Thượng Quan Lăng Thiên.

“Nào, cho cha ôm một cái, cháu ngoại của ta đây ư?” Ông ngẩng đầu lên, đã không còn nhìn thấy những giọt nước trong suốt trong đáy mắt Thượng Quan Lăng Thiên nữa, chỉ có nét vui mừng và hưng phấn, đưa tay ra hướng về đứa bé trong lòng Vân Kinh muốn ôm lấy.

Bảo bối của Vân Khinh, nhưng khi nhìn Thượng Quan Lăng Thiên đón lấy con mình ôm vào trong ngực, nhưng bản thân cô lại không hề có một chút phản kháng, cảm giác giống như việc cho ông ấy ôm con mình là hết sức bình thường, bình thường đến mức ngay cả một chút hoài nghi, một chút phản kháng ở trong lòng cũng không có.

Đáy mắt cay cay, hàm răng trắng muốt cắn chặt môi dưới, chẳng lẽ đây chính là cảm giác của tình thân thực sự sao?

Độc Cô Tuyết thấy vậy bước lại bên cạnh, khẽ khàng ôm lấy Vân Khinh, nhẹ nhàng ôm chặt cô, tình cảm ấm áp trong im lặng theo vòm ngực rộng lớn của hân truyền lại, an ủi cô, bao bọc cô.

“Lớn lên chắc chắn đẹp trai lắm, giống ông, giống ông đó nha.” Thượng Quan Lăng Thiên ôm đứa bé, thích thú đến mức miệng cười rộng đến mang tai, trên mặt chất chứa niềm yêu thương, không chút câu nệ biểu hiện ra hết. Vân Khinh đứng trước mặt Thượng Quan Lăng Thiên, nhìn cảnh tượng này, nhẹ nhàng nghiêng đầu tựa vào trước ngực Độc Cô Tuyết.

Trong tấm cung yên tĩnh dường như có thứ gì đó được nảy mầm, đâm chồi rồi nhanh chóng kết hoa.

Khóe mắt đỏ lên, khóe miệng Vân Khinh lại chậm rãi nhếch lên nét cười: “Cháu là con gái.”

Nghe thấy Vân Khinh nói vậy, Thượng Quan Lăng Thiên hơi đờ mắt, thoáng qua vẻ xấu hổ, cười hắc hắc nói: “Giống bà ngoại của con, giống bà ngoại của con.”

Vân Khinh nghe thấy những lời này khóe miệng tươi cười càng thêm uyển chuyển hàm xúc, tựa vào trước ngực Độc Cô Tuyết. Năm nay ngàn mai đang nở, không lạnh đâu.

“Hàn vương”, Độc Cô Tuyết ôm Vân Khinh hạ thấp giọng âm trầm gọi một tiếng.

“Gọi ta là phụ vương, Độc Cô Tuyết.” Thượng Quan Lăng Thiên ngẩng đầu lên, đáy mắt rất kiên định, nhưng cũng là cố ý.

Độc Cô Tuyết nhướn mày nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Lăng Thiên, trong đôi mắt kia có lẽ bao quát nhiều thứ lắm, nhưng mà biết đâu cũng có cả sự giả dối.

“Để bàn sau đi.” Ném ra mấy chữ, đáy mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe hào quang. Muốn làm cha của hân ư, không dễ vậy đâu, trước mắt còn phải xem tình cảm này là chân tình hay là giả ý đã chứ.

“Hừ!” Đáp lại Độc Cô Tuyết là một tiếng hừ lạnh đầy bất mãn của Thượng Quan Lăng Thiên.

“Lại đây con gái, cha cho con vật này.” Không để ý tới Độc Cô Tuyết, Thượng Quan Lăng Thiên liền vẫy vẫy tay gọi Vân Kinh.

Vân Kinh thấy Thượng Quan Lăng Thiên mới đó còn kích động đến mức khó nhìn được thể mà đảo mắt một cái đã trầm ổn lại, trên mặt không còn gì ngoài sự nghiêm túc và cẩn trọng. Biết ông muốn nói chuyện chính sự, vào thời điểm này thật sự không phải là lúc nhìn nhận thân tình biệt ly xa cách. Cho dù gặp lại có vui mừng và kích động đến cỡ nào cũng phải cố gắng mà kìm nén lại, bởi trước mắt có việc quan trọng hơn cần phải hoàn thành. Cô không nghi ngại gì nữa, bước lại ghé sát tai vào bên miệng của Thượng Quan Lăng Thiên.

Thượng Quan Lăng Thiên cúi đầu thì thầm vào tai Vân Kinh vài câu, sau đó Vân Kinh bước ra, đi đến phía sau cung điện, Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng không đuổi theo, chỉ khoanh hai tay trước ngực nhìn Thượng Quan Lăng Thiên đang ngồi ở trên giường ôm con gái của hắn.

“Cung biến?”

Trên mặt Thượng Quan Lăng Thiên chợt lóe sắc lạnh, gật gật đầu.

“Sau lưng là ai? Tề quốc?”

“Mẹ ruột của đại hoàng tử là cô ruột của Tề Chi Khiêm, hai tháng trước đột nhiên phát động cung biến, nắm giữ toàn bộ cấm cung. Nhưng mà ta vẫn có phòng bị, binh phù vẫn còn ở trong tay ta.” Độc Cô Tuyết thẳng thắn hỏi, Thượng Quan Lăng Thiên cũng trả lời hết sức rõ ràng.

Độc Cô Tuyết nghe vậy mi sắc cũng không hề động đậy, chuyện hoàng tộc các quốc gia kết thân nhiều đến không xuể, có chọn đại thì cũng đều có quan hệ dây mơ rễ má với thất quốc. Nước Tề xếp quân cờ vào nước Hàn cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên gì, các quốc gia vốn là muốn kiềm chế lẫn nhau, bọn họ tuy xây dựng lực lượng trong nước, nhưng cũng an bài rất nhiều người ở lục quốc để âm thầm nuôi trồng thế lực.

Khế nhảm tính, hai tháng trước, đúng là thời điểm Nam Vực vương chiếm lĩnh hoàng cung Thánh nữ, xem ra Tề Chi Khiêm đã bố trí đường lui ngay từ lúc đó rồi.

“Vốn vẫn đang nhẫn nhịn, nhưng hai ngày trước đột nhiên thủ đoạn sắc bén hẳn lên, tin tức của Tuyết Cơ và Kính nhi cũng được truyền đến ngay lúc đó.” Không đợi Độc Cô Tuyết hỏi Thượng Quan Lăng Thiên trầm giọng nói rất nhanh.

Độc Cô Tuyết nghe vậy đáy mắt trầm xuống, hai ngày trước Tề Chi Khiêm đã đến nước Hàn, y đã nhanh hơn hẳn hai ngày.

“Bởi vậy, ta đoán người và Khinh nhi có khả năng sẽ theo sát, cho nên an bài lễ diễu hành thật long trọng, hy vọng sẽ đưa hai đứa tới, không ngờ lại hữu dụng.” Trong mắt Thượng Quan Lăng Thiên chột lóe lên sự đa mưu túc trí.

“Sao?” Độc Cô Tuyết nhú mào, ông ta đoán? Dựa vào cái gì mà đoán chứ?

Thượng Quan Lăng Thiên biết Độc Cô Tuyết nghi ngờ, cũng không che giấu nữa, nói ra hết.

Thì ra lúc ấy Tuyết Cơ và Thượng Quan Kính đột nhiên mất tích, ông phái người đi khắp nơi tìm mà không được. Ngay sau đó Thánh nữ Nam Vực lại đăng cơ tiếp nhận Nam Vực, tin tức Tần vương cùng Vương hậu bị mất tích cũng truyền đến. Tuy rằng nước Tần giấu diếm cũng rất cẩn mật, nhưng mà thiên hạ này không có bí mật gì là có thể giữ kín được lâu dài, đặc biệt là chuyện nhà đế vương.

Mà Tần vương không có mặt ở nước Tần, nhưng Sở và Tề lại không thừa dịp tiến công, điều tra kỹ càng mới biết được Sở vương và Tề thái tử cũng không có mặt ở trong nước. Chuyện kỳ lạ như thế sao không khiến người ta tập hợp mọi đầu mối về cùng một chỗ được, và tất nhiên sẽ nhắm vào một nơi – Nam Vực.

Nam Vực, đối với người khác thì có lẽ xa lạ, nhưng đối với ông lại tương đối quen thuộc, bởi vì ái phi của ông đã từng là Thánh nữ Nam Vực, bởi vậy, ông cũng đã âm thầm phái người đi Nam Vực.

Vừa mới phái người đi thì mọi tin tức cũng bắt đầu được công bố rõ ràng khắp thiên hạ. Con gái của ông, Tần Vương hậu, nữ vương Nam Vực, cô gái nổi tiếng nhất trong thiên hạ lại là con gái của ông, là con gái của ông và Tuyết Cơ. Tất cả, tất cả mọi chuyện nên biết ông đều đã biết. Sau khi nghe được tin tức, vốn định tự mình đến Nam Vực để đón con gái về, thì không ngờ lại xảy ra cung biến không thể thoát thân được, tiếp theo lại nhận được tin tức truyền đến nói rằng Tuyết Cơ và Thượng Quan Kính hiện đang ở trong tay Sở Hình Thiên, mà tên đại hoàng tử và mẫu phi của y trước giờ vẫn nhất như thỏ đế đột nhiên lại trở nên tàn nhẫn và ngang ngược... Lấy danh nghĩa là Tề thái tử đến truyền lời thay Sở vương, khi Tề Chi Khiêm đến nước Hàn ông đã mơ hồ đoán được diễn biến.

Sở Hình Thiên và Tề Chi Khiêm gióng trống khua chiêng rời đi như vậy, Độc Cô Tuyết và Vân Khinh đương nhiên sẽ không ngồi xem, nếu không truy đuổi Sở Hình Thiên thì tất nhiên sẽ đuổi theo Tề Chi Khiêm. Cho nên ông đã an bài một lễ phong điển thật long trọng, ngăn người ra vào Viễn thành lại, nếu Độc Cô Tuyết và Vân Khinh đuổi theo Tề Chi Khiêm đến đây thì tự nhiên sẽ phát hiện ra được điều khác thường.

Điều này là ông đánh cược, không ngờ vợ chồng Độc Cô Tuyết lại đuổi theo Tề Chi Khiêm, mà không phải là về nước Tần đuổi theo Sở Hình Thiên.

Nhướng mày lên, Độc Cô Tuyết nhìn lướt qua Thượng Quan Lăng Thiên, vừa rồi hẳn vẫn còn xem thường người này, nhưng thật sự là đầu óc của người này không tệ chút nào.

Vừa nói xong những vấn đề chính yếu, Vân Kinh đã cầm một cái hòm bằng bạch ngọc đi tới. Độc Cô Tuyết nhìn lướt qua, không cần mở ra, hẳn cũng biết bên trong tất nhiên là binh phù.

"Con gái, ba quân tướng sĩ của Hàn quốc, con có thể điều động hết, Hàn quốc ta tuyệt đối không thể bị thôn tóm bởi Tề quốc được." Đưa tay mở chiếc hòm bạch ngọc ra, để lộ ra bên trong một cái đầu kỳ lân vương màu hồng nho nhỏ, Thượng Quan Lăng Thiên đầy thận trọng đưa cho Vân Kinh.

"Ông không sợ ta thôn tóm quốc gia của ông ư?" Độc Cô Tuyết thấy vậy trầm giọng hỏi.

Thượng Quan Lăng Thiên liếc nhìn Độc Cô Tuyết, sắc bén hỏi ngược lại: "Ta không cho, chẳng lẽ người không thôn tóm Hàn quốc ta ư?"

"Tuyệt đối không có khả năng đó." Độc Cô Tuyết trả lời cực kỳ lạnh lùng.

Thượng Quan Lăng Thiên nghe vậy cũng không hề thay đổi thần sắc, chỉ nhìn thật lâu nhưng vẫn không biết làm cách nào mở miệng nói chuyện với Vân Kinh, trên mặt hiện lên một sự yêu thương, nuông chiều lẫn áy náy, sau đó chậm rãi nói: "Ta không muốn con gái ta phải khó xử, hãy đối đãi thật tốt với con ta. Nếu như để cho bốn vương biết có một ngày nào đó người làm chuyện gì có lỗi với con gái ta, thì Hàn quốc ta cho dù không đấu lại cũng liều chết cùng tồn vong với Tần quốc người." Dứt lời, Thượng Quan Lăng Thiên quắc mắt lên, tầm mắt cực kỳ sắc bén, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm khắc.

Vân Kinh lạnh nhạt đứng ở một bên, nghe thấy những lời của Thượng Quan Lăng Thiên hết sức kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn ông chăm chăm. Ý này, là vì không muốn đến một ngày kia lúc hai nước giao chiến khiến cô phải khó xử, cho nên, trực tiếp dâng Hàn quốc lên, cho nên...

Cảm thấy ấm áp, Vân Kinh nhắc binh phù lên: "Không, như vậy rất..."

"Con gái ngốc. Hàn quốc ta nếu thật sự khai chiến với Tần, nếu có thể thắng thì cũng sẽ đem cho con làm của hồi môn thôi mà. Con không phải là một đứa trẻ không có ai cần, có cha mẹ và đệ đệ ở bên cạnh che chở con, có thể thua kém bất cứ điều gì, nhưng việc này cũng không thể thua kém được." Thượng Quan Lăng Thiên cười đưa tay vuốt tóc Vân Kinh, nét mặt thật hiền lành và ấm áp.

'Con gái ngốc', chỉ một câu nói dường như đã rất hiểu cô rồi.

Mắt đỏ ửng lên, Vân Kinh nắm binh phù trong tay không nói nên lời. Đây mới là cha mẹ ruột của cô. Không phải là bởi vì cho cô nhiều tiền tài như vậy, không phải bởi vì cho cô quyền lợi lớn lao như vậy, mà chỉ bởi vì tình yêu thương, quan tâm, trân trọng dành cho cô, tấm lòng vì cô mà suy nghĩ.

“Cha!” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, quần quanh ở trong tấm cung, ẩn chứa tình cảm chân thành tha thiết, ẩn chứa hết tất cả mọi chua xót và đau khổ đã trải qua, rốt cục cô cũng đã chờ được ngày này.

Hít sâu một hơi, Thượng Quan Lăng Thiên cười cười trao đứa bé đang ôm trong lòng cho Vân Kinh, nói nhỏ: “Đi nhanh đi, sau này có thời gian thì hãy gọi tiếp. Nhớ kỹ, cha ở nơi này chờ con, hãy diệt trừ tất cả những kẻ phản nghịch kia cho ta, xuống tay không cần lưu tình, một tên cũng không chừa.”

“Dạ, con nhất định sẽ làm.” Gật đầu thật mạnh một cái, Vân Kinh nghiêm túc trả lời. Tiếp nhận binh phù trong tay Vân Kinh, Độc Cô Tuyệt đưa tay tháo gỡ mấy sợi xích xiết trên người Thượng Quan Lăng Thiên, sau đó ôm Vân Kinh hướng ra ngoài điện bước đi. Lúc này không thể mang Thượng Quan Lăng Thiên đi được, nếu không sẽ không thể tìm ra thế lực đứng đằng sau.

Đêm, vẫn tĩnh mịch, nhưng lúc này trong lòng Vân Kinh lại sáng như không thể sáng hơn.

Lắc mình vài cái đi ra khỏi tấm cung của Hàn vương, còn chưa kịp hội hợp với nhóm thiết kỵ cùng lên vào trong vương cung ở nơi khác, thì đột nhiên trước mắt có một bóng người nhoáng qua, từ đông cung phóng ra, nhắm về phía ngoài vương cung chạy đi.

Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh bất ngờ liếc nhìn nhau, hết sức vui mừng. Đó là thuộc hạ của Tề Chi Khiêm, gã này ở đây, thì Tề Chi Khiêm kia... khẽ gào thét một tiếng trong lòng, Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh phóng người lên lao theo bóng người kia.

Hết chương 154

Chương 155 – Các bảo bối

Nhẹ nhàng, thoải mái, thân hình nhanh như chớp, chỉ nhảy vài cái đã tới ngoại ô Viễn thành.

Ở phía trước, thân hình người nọ nhoáng lên rồi nhanh chóng đi vào một khu rừng hoa đào, lúc này trong rừng không có hoa cũng không có quả, chỉ còn sót lại những lá cây xanh biếc đâm chồi ở đầu cành.

Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh đuổi theo phía sau, từ xa đã nhìn thấy ánh đèn tỏa ra từ những nóc nhà gạch ngói đỏ tươi bên trong rừng hoa đào, như gần như xa, nối tiếp nhau, thoát nhìn giống như một khu nhà riêng.

Khẽ ra hiệu với Vân Khinh, Độc Cô Tuyệt ôm chặt cô tăng tốc đuổi theo người phía trước tiến vào rừng hoa đào, không thấy bóng dáng nhóm thiết kỵ ở phía sau.

Con đường nhỏ quanh co, khúc khuỷu uốn lượn dẫn vào trong rừng. Mùi cỏ cây thơm ngát phảng phất trong bóng đêm, rất nhẹ nhàng mà lại ngát hương. Bóng người phía trước queo một cái, biến mất ngay trước mắt Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh. Độc Cô Tuyệt lập tức đuổi theo đuôi, không ngờ vừa qua khỏi khúc ngoặt phía trước cả Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh đều nao nao. Trước mặt không hề có bóng người mà còn là đường cùng, đứng sừng sững phía trước hai người là một ngõ cụt, cuối đường là một đồng đá hỗn độn, cơ bản là không có đường, còn bóng người kia đã không thấy tung tích. Hai bên vạt rừng cũng không có biến động lạ thường, chẳng lẽ người này đã rời khỏi thôn nhỏ trong rừng này rồi ư?

Vân Khinh nhíu mày, giương mắt nhìn Độc Cô Tuyệt, chẳng lẽ người này tự nhiên biến mất sao? Không, đã là con người thì không thể tự nhiên biến mất, như vậy có nghĩa là khu rừng này có điều kỳ quái. Độc Cô Tuyệt không nhìn Vân Khinh, cẩn thận quan sát dãy núi đá phía trước mặt, đôi mắt chuyển động rất nhanh, vừa mang theo Vân Khinh vừa di chuyển từng bước, giống như đang tính toán gì đó.

Vân Khinh thấy vậy lập tức phối hợp di chuyển với Độc Cô Tuyệt, nhìn bộ dáng Độc Cô Tuyệt cô biết nơi này chắc chắn có bố trí cơ quan trận thế gì đó, cơ quan học không phải sở trường của cô, chỉ có thể dựa vào Độc Cô Tuyệt mà thôi. Dừng bước chân lại, Độc Cô Tuyệt đứng bên cạnh một tảng đá nhìn cũng bình thường như những tảng đá khác trong rừng đào này. Hắn đá vào khoảng hai phần ba tảng đá, trong phút chốc núi đá chông chênh phía trước lặng im mở ra một đường ngay chính giữa, kéo dài vào bên trong tối thăm thẳm.

Độc Cô Tuyết thấy vậy lập tức kéo Vân Khinh đi vào, hai người mới vừa vào bên trong, núi đá liền khép lại, khôi phục nguyên dạng ban đầu. Xuyên qua núi đá, trước mắt không còn là rừng hoa đào nữa mà là khu rừng trúc, bên trong loáng thoáng ánh đèn đuốc, trong bóng đêm trông giống những ngọn đèn dẫn đường. Gió thổi mạnh qua khiến rừng trúc xào xạc, cả khu rừng xanh biếc trong đêm tối chỉ còn lại một màu đen đặc.

Độc Cô Tuyết nhìn con đường trong khu rừng trúc trước mắt, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, nắm chặt tay Vân Khinh, cẩn thận bước lên phía trước đi vào trong rừng. Nhưng ngay khi hần vừa tiến vào bên trong rừng trúc mấy bước, trước mắt đột nhiên thay đổi, một màn sương mù trắng xoá, dày đặc xuất hiện, chỉ phút chốc xung quanh đã biến thành vùng không gian mờ mịt, không thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài trong phạm vi nửa bước chân, sao có thể là rừng trúc vừa rồi được.

Mặt Vân Khinh tràn đầy kinh ngạc, quay đầu nhìn sang Độc Cô Tuyết ở bên cạnh, chỉ nhìn thấy một vùng sương mù tối như mực, không nhìn thấy bóng dáng Độc Cô Tuyết, nhưng bên hông lại cảm giác rõ ràng cánh tay của Độc Cô Tuyết đang ôm chặt cô. Vân Khinh cảm thấy căng thẳng, nơi này thực sự quá kỳ lạ.

Không đợi cô có phản ứng gì, Độc Cô Tuyết đã nhanh chóng lui từng bước về phía sau, bước ra ngoài rừng trúc.

Vân Khinh cùng lui về sau với Độc Cô Tuyết, trước mắt bỗng nhiên sáng sủa trở lại, vẫn là khu rừng khúc lúc đầu bọn họ nhìn thấy, một con đường nhỏ dẫn vào bên trong, những đốm lửa lập lòe tại những vùng sâu thẳm trong rừng, vô cùng u ám, tĩnh lặng. Độc Cô Tuyết không nói gì, khẽ nhú hai hàng lông mày, ôm chặt Vân Khinh tính toán phương hướng một lần nữa, xoay người theo một hướng khác nhìn như một góc rừng rậm, không hề có khe hở để đặt chân vào.

Vân Khinh biết Độc Cô Tuyết học sâu hiểu rộng về cơ quan học nên không hề nghi ngờ gì, rõ ràng trước mắt không có đường đi, nhưng lại cực kỳ tin tưởng đi theo Độc Cô Tuyết, giẫm lên những bước chân của hần. Không hề gặp phải cây trúc, cũng không có sương mù dày đặc làm người ta không thể nhìn thấy những thứ bao vây xung quanh, sắc mặt Vân Khinh chưa kịp biểu lộ hết vui mừng, hai hàng lông mày liền nhú lại. Trước mắt là những đồng đá hỗn độn, đồng một đồng, tây một đồng bày ra trên đường đi, nơi nơi toàn là núi đá lờm chờm, giống như một bước ngoặt mới, còn nơi bọn họ tiến vào không phải rừng trúc mà là một vùng núi đồi hoang vắng.

Nhưng những đốm lửa trong rừng trúc kia, vẫn lập lòe ẩn hiện ngay trước mắt, giống như thật xa xôi, thật chẳng bình thường chút nào cả, chuyện gì nữa đây. Độc Cô Tuyết nhìn tình hình trước mắt, trong đôi mắt lạnh lùng càng trở nên nghiêm túc và lạnh lẽo như băng.

"Xích long trận thế." Vân Khinh đang cúi đầu chợt nghe giọng nói thì thầm bên tai, đột nhiên rung mình, xích long trận, trận thế đứng đầu trong năm cơ quan trận thế hàng đầu thiên hạ. Ngược đầu lên nhìn Độc Cô Tuyệt, bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của hắn, Vân Khinh biết mình không nghe lầm, vốn không biết sẽ có gì nguy hiểm và cũng chắc chắn không hề dễ như trở bàn tay được. Cô cố gắng giữ bình tĩnh lại, cô không hiểu biết nhiều về cơ quan học, nhưng cô biết nó là cơ quan trận thế hàng đầu trong năm đại trận thế.

Xích long trận, các cơ quan của nó cũng không khác biệt so với bốn trận thế còn lại, nhưng nó lợi hại ở chỗ đã nhập chung các cơ quan trong trận với Cửu Long bát quái trận. Đây chính là trận pháp dùng để vây khốn và tiêu diệt, người lạc vào bên trong nếu không hiểu cách phá trận thì chết như thế nào cũng không biết, một bên giết, một bên vây khốn, hai yếu tố hàng đầu hỗ trợ lẫn nhau, khiến trận thế này trở thành thiên hạ đệ nhất. Phá Thiên trận của Đinh gia ở nước Yến đương nhiên không thể so được với Xích long trận ở Viễn thành nước Hàn này. Vân Khinh chợt nhíu mày khẽ nhăn mặt, nếu Tề Chi Khiêm ở bên trong, sao họ có thể dễ dàng ra tay được.

"Đi." Độc Cô Tuyệt nhanh chóng ôm lấy Vân Khinh, đôi mắt lạnh lẽo nhìn thật sâu về phía ánh đèn đuốc xa xa trong núi đá, lui về phía sau rất nhanh, quay trở lại khu rừng đào kia.

Hắn tinh thông cơ quan học, nhưng không hiểu biết nhiều về Xích long trận, bởi vì hắn không biết nhiều về Cửu Long bát quái trận. Nếu phá trận hắn chỉ nắm chắc một nửa mà thôi, hoặc nếu chỉ có một mình thì hắn cũng dám xông vào thử một lần, nhưng hiện tại hắn còn Vân Khinh và con gái nên không thể xông vào bừa bãi được. Bóng đêm dày đặc, hai bóng người nhanh chóng lui về phía sau rồi ra hẳn ngoài, không hề quấy rầy đến bất kỳ người nào trong rừng đào. Tính toán mọi việc trước rồi mới hành động, tuyệt đối không đánh khi chưa nắm chắc trận thế.

Hai bóng người rời xa nơi này nhanh như bay, hòa vào bóng đêm u ám, lúc này trong một gian phòng ở rừng đào, đèn đuốc sáng trưng.

"Điện hạ, đây là mấy vị thuốc giải Đại hoàng tử tìm được, điện hạ xem có cần gì nữa không?" Một tên mặc áo đen đứng trước mặt Tề Chi Khiêm, đưa một gói nhỏ trong tay. Tề Chi Khiêm tựa vào đầu giường, mặt mày vàng như nghệ cực kỳ khó coi, không còn chút sức lực nhìn lướt qua đồng thuốc thang được trình lên, khẽ gật đầu, khàn giọng nói: "Không cần đâu, mấy vị này là đủ rồi, khụ khụ." Vừa nói vừa khẽ ho mấy tiếng.

"Mau đem xuống hầm chế thuốc giải." Ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, thấy Tề Chi Khiêm thiếp đi, thị vệ Thu Diên lập tức trầm giọng phân phó, chỉ thấy sắc mặt y cũng không phải tốt lắm, phải cố gắng hết sức mới giữ được thân hình ngồi vững vàng.

“Rõ, tiểu nhân xuống hầm pha chế thuốc giải ngay.” Tên mặc áo đen kia thấy vậy không đợi Tề Chi Khiêm phân phó, vội vàng lui xuống.

“Khụ khụ, Huyền Tri thế nào rồi?” Tề Chi Khiêm tựa vào đầu giường, vừa ho vừa hỏi.

“Bọn họ không sao, độc tính đã được khống chế, không bị lan ra, chỉ cần uống thuốc giải này vào, hẳn là không có vấn đề gì quá lớn.” Thu Điền thấy trong phòng không còn người ngoài nên cũng nhún người tựa lưng vào ghế dựa đáp lại.

“Có điều tra ra ai là người hạ độc không?” Đôi mắt Tề Chi Khiêm nhíu chặt lại, kẻ đó hạ độc bọn họ mà không hề gây ra chút động tĩnh nào, ngay cả y cũng không hề hay biết. Chết tiệt, sát bên cạnh y tự nhiên lại phát sinh chuyện như vậy, thật sự là tội không thể tha thứ và càng không tưởng tượng được.

Thu Điền nghe vậy lắc đầu, sắc mặt cũng rất khó coi liền nói: “Không, người đi theo điện hạ đều là tâm phúc của chúng ta, tuyệt đối không có kẻ phản bội, việc hạ độc này thực sự quá mức kỳ quái.”

Lúc ở trên bờ sông Cửu Khúc Long, tất cả mọi người đều bình thường, sau đó đột nhiên bị trúng độc hết, nếu không phải bọn họ hiểu biết mang theo dược phòng thân thì đã sớm bỏ mạng ở nơi này.

Vốn tính chạy ngày đêm về nước Tề, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp nào khác đành phải lợi dụng quân cờ đã sớm sắp xếp, phất cờ cho đám người của Đại hoàng tử hành động, còn bọn họ thì tạm lánh ở đây để dưỡng thương. Chưa nói đến việc đến trễ bị lỡ thời cơ tốt nhất, mà việc quan trọng nhất là cho đến bây giờ bọn họ cũng không biết ai đã hạ độc. Rốt cuộc ai là gian tế, việc này giống như dằm trong cổ làm Tề Chi Khiêm cảm thấy cuộc sống hàng ngày vô cùng khó khăn.

“Điện hạ, người nói xem có phải là Đinh Phi Tình không?” Thu Điền tựa lưng vào ghế thờ hồn hển, đột nhiên mở miệng hỏi. Tề Chi Khiêm nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu, khàn giọng nói: “Nàng ấy không thể.” Thu Điền nghe vậy trừng mắt nhìn nhưng cũng không phản bác. Quả thật, bọn họ đã kiểm tra toàn thân Đinh Phi Tình, cũng không hề phát hiện bất cứ thứ gì khác lạ, nếu nói cô ta hạ độc thì đúng là rất khó tin. Trong phòng trở nên yên tĩnh, Tề Chi Khiêm và Thu Điền đều im lặng không nói chuyện, mỗi người tự đắm chiêu cân nhắc, ngọn đèn chao nghiêng qua lại trong gió, chiếu rọi vô số bóng dáng.

Trong căn phòng nhỏ bên cạnh, ánh đèn cũng chiếu rọi hai bóng dáng một lớn một nhỏ.

“Cháu yêu, lại đây cho dì hôn một cái nào.” Ôm con của Vân Khinh, Đinh Phi Tình hôn hờ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hào kia một cái thật kêu. Tiểu tử kia há miệng phun phèo phèo, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, cười khanh khách.

“Bảo bối, con giỏi quá đi, dì yêu con chết mất.” Đinh Phi Tình thấy vậy càng tươi cười hơn nữa, vẻ mặt đầy đắc ý, hạ thấp giọng thật nhỏ cười nói bên tai đứa trẻ: “Lần này hạ độc bọn chúng không chết, lần sau xem ta dọn dẹp bọn chúng như thế nào, hạ độc ta rồi thì tưởng ta không có biện pháp nào sao, hừ, quá coi thường đại bảo bối nhà chúng ta rồi đó.” Tiểu tử kia như biết Đinh Phi Tình đang khen ngợi mình, càng cười khanh khách thành tiếng, đôi mắt đen sáng như sao, cái miệng phun nước bọt không ngừng, rồi cười tròn vo, Đinh Phi Tình thấy vậy càng cười lớn hơn.

Ngày đó, lúc cô thay quần áo trở về, vừa vặn nhìn thấy Tuyết Lê đưa đứa bé đang ôm trong lòng cho tên áo đen ngoài cửa sổ, trong lòng biết có chuyện không ổn, lập tức vọt lên, không ngờ còn chưa kịp cảnh báo và cướp lại đứa bé thì phía sau đã có người đánh cô hôn mê. Lúc cô tỉnh lại, liền thấy đại bảo bối và Tề Chi Khiêm đang ở trên sông Cửu Khúc Long, cô một thân vợ công cũng bị thuốc độc khống chế, không phát huy được chút thực lực, bị hai bên kèm vào nước Hàn. Không có võ công cũng chẳng lo, không có sáo để phát huy âm công cũng không cần nghĩ nhiều, chỉ cần có đại bảo bối ở trong lòng, thì giết đám người Tề Chi Khiêm là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Bởi vậy, vừa mới lên bờ Đinh Phi Tình chờ thời cơ lấy máu của đại bảo bối nhỏ vào trong túi nước, được đưa thẳng tới Tề Chi Khiêm, Thu Điền, Huyền Tri và đám đại tướng đứng đầu, chỉ còn một nhóm binh lính khác không uống chung túi nước đó mà thôi. Nếu không phải đám người Tề Chi Khiêm mang nhiều thuốc phòng thân, hơn nữa đều là thứ tốt và Đinh Phi Tình cũng không dám lấy nhiều máu thì cô đã sớm tiễn bọn chúng lên Tây thiên rồi, chứ đâu còn chờ tới bây giờ.

“Bảo bối ngủ thôi, đến giờ chúng ta đi ngủ rồi.” Ôm đại bảo bối trong tay, Đinh Phi Tình cười thích thú, không hề có cảm giác bị khống chế và hoảng sợ, ngược lại cô sống cực kỳ thoải mái, giống như cô là khách quý, ở đây làm khách của Tề Chi Khiêm vậy.

“A, Điều nhi chạy đâu mất rồi?” Chui lên giường nhưng không nhìn thấy Điều nhi vẫn luôn bám theo thằng bé, bình thường lúc nào nó cũng chui vào ngủ cùng với thằng bé, thế mà hôm nay chẳng thấy bóng dáng đâu, Đinh Phi Tình hơi nghi ngờ, nhưng Điều nhi cũng rất giỏi giang nên sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, cũng không cần lo lắng nhiều.

Cô lập tức lên giường, thối đèn đi ngủ, quả thật giống như đang làm khách quý.

Ngoài cửa sổ, gió thu dâng lên, những cây trúc ngả nghiêng lay động, vang lên những tiếng vang xào xạc, mùi trúc loáng thoáng lan tỏa, nơi này quả nhiên là một nơi tốt. Tề Chi Khiêm trúng độc nằm trên giường, không thể tiếp tục lộ trình, còn lúc này tại biên giới nước Tần, Sở Hình Thiên đang nhanh chóng bước vào một tình cảnh khác. Vầng trăng lạnh lặn xuống, bầu trời sáng dần lên, lại là bình minh của một ngày mới rồi.

“Tiểu muội, ăn chút gì đi.” Tuyết Cơ nhìn Hoa Dương thái hậu đưa lương khô cho mình, bình tĩnh nhận lấy, khẽ gật đầu. Bên cạnh Thượng Quan Kính quay đầu hừ một tiếng, giật mạnh thứ Hoa Dương thái hậu đưa cho mình, không thèm nhìn bà ta, ngửa mặt hướng lên trời, bộ dáng cực kỳ oán giận.

Hoa Dương thái hậu thấy vậy cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn Tuyết Cơ khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Mau ăn một chút để có sức mà đi nữa, qua khỏi đỉnh núi phía trước chính là lãnh thổ của Tần quốc rồi, đến lúc đó có lẽ phải khiến mẹ con muội chịu uất ức. Nhưng muội yên tâm, chỉ cần hai người không có hành động khác thường, ta và vương nhi tuyệt đối không làm thương tổn các người.”

Tuyết Cơ nghe vậy ngẩng đầu nhìn Hoa Dương thái hậu, trên đường đi Hoa Dương thái hậu và Sở vương không hề gây khó dễ cho bọn họ, xem bọn họ như khách quý đối đãi rất tử tế. Nghĩ đến đây, Tuyết Cơ cũng hiểu Hoa Dương thái hậu này thật lòng yêu thương Vân Khinh, nếu không, sao lại đối xử với bọn họ hoà nhã như vậy.

“Nếu đã thật lòng yêu thương Khinh nhi, sao còn muốn làm con bé khó xử như vậy?” Tuyết Cơ nhìn miếng lương khô trong tay, đột nhiên nhẹ nhàng hỏi.

Hoa Dương thái hậu vừa nghe, khẽ nhắm mắt lại, trầm mặc một lát, Tuyết Cơ nghĩ rằng bà ấy sẽ không trả lời nhưng lại nghe bà nhẹ nhàng nói: “Quốc gia, lợi ích của quốc gia luôn bao trùm lên lợi ích bản thân. Ta cũng đau lòng khi thấy Khinh nhi đau lòng, ta thật lòng yêu thương con bé, ta cũng hy vọng không làm cho con bé khó xử. Nhưng ta là thái hậu Sở quốc, Tần – Sở vĩnh viễn không thể cùng tồn tại được.” Nhẹ nhàng trả lời, Hoa Dương thái hậu thở dài một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Tần – Sở vĩnh viễn không thể cùng tồn tại được, không phải người chết thì ta diệt vong, càng yêu nhiều thì càng hận nhiều, trong tình cảnh này yêu hay hận đều là một sự xa xỉ, đó là một thứ không thể không hy sinh vì lợi ích quốc gia. Tuyết Cơ nghe vậy chỉ biết im lặng thở dài, bà hiểu được hàm ý của Hoa Dương thái hậu, bà cũng là Vương phi của Hàn quốc, thất quốc phân tranh nhiều năm sao bà không rõ kia chứ. Không phải người chết thì là ta chết mà thôi.

“Mẫu phi, người nói nhiều với bà ta làm gì.” Thượng Quan Kính trừng mắt quay đầu lại, che trước mắt Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ thấy vậy mỉm cười, đưa tay kéo Thượng Quan Kính qua, nét mặt đột nhiên hiện lên một nỗi bi thương và kiên quyết, nhẹ nhàng cúi xuống bên tai Thượng Quan Kính nói: “Nếu thực sự có một ngày chúng ta trở thành vật chướng ngại, con trai, mẫu thân rất xin lỗi con.” Chỉ một câu ‘rất xin lỗi con’ rất nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa nỗi đau xót đến tận xương tủy lẫn không đành lòng. Hai đứa đều là con của bà, đều là máu thịt của bà, bà không hề thiên vị chỉ giúp một bên, nhưng sao bọn họ có thể làm vật cản trở Vân Kinh, sao có thể khiến con gái bà khó xử. Bọn họ không có bản lĩnh cao cường nên không trốn thoát được, nhưng bọn họ cũng có thể lựa chọn một phương thức khác không phải như đã định.

Thượng Quan Kính nghe Tuyết Cơ nói như vậy, không phản kháng cũng không phẫn nộ hay tuyệt vọng gì, chỉ kiên định nhìn Tuyết Cơ, gần từng chữ: “Không được nghĩ nhiều, tỷ tỷ nhất định sẽ tới cứu chúng ta, nhất định sẽ tới, người phải tin tưởng vào bản lĩnh của tỷ tỷ.” Lời nói cứng rắn như chêm đinh chặt sắt lại tràn ngập tự tin và kiên trì.

Vân Kinh sẽ đến cứu bọn họ, cậu luôn tin tưởng chắc chắn như vậy.

Tuyết Cơ thấy Thượng Quan Kính kiên quyết lại vô cùng tin tưởng như thế, khiến cho bà cũng phải tránh ánh mắt của cậu, đứa bé này tin tưởng chị gái nó đến vậy đó.

“Khởi hành.” Chưa suy nghĩ xong, mệnh lệnh của Sở Hình Thiên đã truyền xuống, đã đến lúc phải đi rồi. Hoàng tuyền Thiết vệ im lặng, uy nghiêm đứng ở bên cạnh Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ. Thượng Quan Kính vừa thấy vậy liền kéo Tuyết Cơ đứng dậy, ngẩng cao đầu, đi nhanh về phía trước, cậu là vương tử của một quốc gia, cho dù bị bắt cũng không thể làm mất thanh danh của nước Hàn. Đoàn người phóng ngựa rất nhanh xuyên qua rừng cây rậm rạp phía trước, lên đến đỉnh ngọn núi cao, qua khỏi ngọn núi này chính là lãnh thổ của nước Tần, Sở Hình Thiên nhìn tất cả phía dưới, đáy mắt lạnh lùng mà vô tình.

“Bệ hạ, người nhìn kia.” Đang tính vẫy tay cho đi trước, Thiết Báo ở bên cạnh đột nhiên kêu lên kinh hoàng, cây roi ngựa trong tay chỉ thẳng vào núi rừng phía dưới.

Sở Hình Thiên nghe thấy giọng Thiết Báo hoảng sợ, phải trấn tĩnh lại nhìn hướng Thiết Báo chỉ, vừa nhìn thấy tình cảnh bên dưới, mặt Sở Hình Thiên chợt biến sắc, mắt mở to ra như mắt hổ.

Dưới ngọn núi xa xa, một luồng màu đen đông nghìn nghịt, chen chúc nhau di chuyển về chỗ bọn họ, giống như dòng thác trút xuống, kéo dài đến ba ngàn dặm, khí thế mạnh mẽ, khoảng cách xa như thế, cũng loáng thoáng nghe thấy tiếng sấm nổ ầm ầm truyền đến. Dẫn đầu dòng màu đen kia là một bóng trắng phảng phất như tia chớp, vượt qua mọi chông gai, nhanh chóng như thế lại bí mật mang theo cả biển sát khí. Bóng trắng kia Sở Hình Thiên đã thấy rất nhiều lần, đó là Bạch Hổ vương của Vân Kinh.

“Ngoaoooo!” Một tiếng gầm xé mây bạt trắng vang lên, chấn động một góc trời, trong khoảnh khắc cả núi rừng liền đáp lại, âm vang khắp tứ phương.

“Gràmmmm!” Dòng thác màu đen đi theo phía sau Bạch Hổ vương ngửa đầu thét lên cùng hợp xướng, âm thanh chấn động tứ phương, bức thẳng lên chín tầng mây. Đó là hổ, sói, báo kéo thành đàn, đó là đại quân vạn thú của Vân Khinh.

“Bệ hạ, mau lui lại.” Trong nháy mắt sắc mặt Thiết Báo xanh mét, người gần như nhảy dựng lên, đại quân vạn thú này uy lực mạnh mẽ bao nhiêu, lực phá hoại dừng mãnh đến mức nào, bọn họ biết rất rõ. Năm đó bốn mươi vạn đại quân của họ bị đội quân vạn thú này đẩy thẳng vào chỗ chết, đi qua nơi nào nơi ấy không còn sự sống, loại mãnh thú này vừa dừng mãnh lại còn biết phối hợp phòng thủ tấn công, quả thực là không chê vào đâu được. Bốn mươi vạn đại quân còn không làm gì được chúng nó, hôm nay bọn họ chỉ có vài người, e là không đủ nhét kể rằng cho chúng.

“Mau, mau, lui lại.” Hoa Dương thái hậu đứng bên cạnh Thiết Hổ cũng nhìn thấy, vô cùng hoảng sợ, mặt không còn chút máu, hoảng hốt kêu lên.

“Vạn thú, vạn thú, ta đã nói tỷ tỷ sẽ đến...” Nhưng còn chưa nói xong, Thượng Quan Kính đang nhảy nhót chột cứng ngắc người, có thể chỉ huy vạn thú thì chỉ có Vân Khinh và Phi Lâm, nhưng hiện giờ Vân Khinh vẫn còn ở Nam Vực, Phi Lâm cũng ở Nam Vực, việc này... vậy bây giờ ai chỉ huy chúng nó?

“Đi.” Sắc mặt Sở Hình Thiên cực kỳ khó coi, vung roi sắt trong tay lên, quay đầu chạy sang một phương hướng khác để lui về phía sau. Trước mặt là hổ, báo, sói, là dã thú đang chờ thì chiến mã cũng chỉ là một con thỏ mà thôi, sao có thể chạy thoát được chứ.

“Đi.” Thiết Báo, Thiết Hổ cũng hét lớn, phóng ngựa vọt theo Sở Hình Thiên, đám người phía sau cũng theo sát, vẻ mặt hoảng sợ. Vó ngựa chạy rầm rập như điên.

Ở phía trước Bạch Hổ vương thống lĩnh vạn thú kéo đến, thân hình màu trắng phóng đi như ánh chớp trong núi rừng xanh thẳm, sáng rực đến chói mắt.

Ngày đó, Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp bị mất dấu Vân Khinh trên Tuyết sơn, nơi nơi đều là tuyết trắng, che giấu mọi thứ cả dấu vết và mùi hương. Hai tên này cuối cùng cũng là động vật, tìm mãi không thấy chủ nhân liền theo đường cũ trở về, nhưng chạy đến bờ sông Cửu Khúc Long cũng chưa truy ra mùi của Vân Khinh, chúng nó liền biết khi đó Vân Khinh vẫn còn trên Tuyết sơn, cho nên mới không có mùi của bọn họ.

Là loài sống trên cạn cho nên Bạch Hổ vương không thể bơi qua sông Cửu Khúc Long được, mà không qua được thì cũng không thể tìm được Độc Cô Tuyết. Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp nào phải loại vô dụng, liền đi đường vòng theo sông Cửu Khúc Long vòng đến nước Hàn, nước Hàn và nước Yển nằm liền nhau, mà động vật đều có bản năng nhận biết phương hướng rất giỏi. Dưới sự giận dữ của Bạch Hổ vương, nó lập tức quay về dãy núi Phỉ Thúy, gầm rống triệu hồi đồng loại từ núi rừng đến rồi rần rần kéo đến Nam Vực, dám ngăn cản nó và chủ nhân nó, thì để xem nó dẫn theo đồng loại đến để thu gom các người như thế nào.

Lần này nó triệu hồi cấp tốc, số lượng và phạm vi không nhiều như lần trước nhưng bấy nhiêu cũng đủ rồi. Cứ như vậy một thân lặn lội đường xa, đợi đến lúc Bạch Hổ vương dẫn vạn thú đến Nam Vực cũng là chuyện sau này rồi, chưa nghĩ là có chết hay không, nhưng chưa kịp vào Nam Vực đã đánh cho đám người Sở Hình Thiên một đòn thí mạng ở biên giới nước Tần. Hổ gầm liên tục, vạn thú chạy lên như điên, vó ngựa của đám người Sở Hình Thiên vội vàng bỏ chạy, nơi này thật là náo nhiệt.

Mà lúc này trong Tần vương cung, Độc Cô Hành cũng thu được tin tức đầu tiên.

“Tại sao Bạch Hổ vương lại xuất hiện ở Tần quốc?” Độc Cô Hành cầm lá thư bỏ câu đưa tin trong tay, nhíu mày trầm giọng hỏi. Không phải Bạch Hổ vương theo Vân Kinh đến Nam Vực ư, sao đột nhiên xuất hiện nước Tần?

“Đúng, hơn nữa lại tiếp tục dẫn theo đại quân vạn thú.” Sở Vân nhíu chặt mày, tin tức truyền đến là Bạch Hổ vương lại dẫn theo đại quân vạn thú. Nam Vực đã chinh chiến xong, Bạch Hổ vương làm như vậy là có ý gì? Vân Kinh phân phó như vậy có hàm ý gì?

“Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?” Độc Cô Hành vỗ thật mạnh lên bàn.

“Nhất định là vậy.” Mặt Mặc Tiềm chợt trở nên lạnh lùng, một khi Vân Kinh dùng đến đại quân của Bạch Hổ vương thì chắc chắn đã xảy ra chuyện.

“Gặp chuyện không may, lúc này chắc chắn là gặp chuyện không may rồi, đương nhiên không phải chuyện của Nam Vực, vậy chỉ có một khả năng.” Hai mắt Sở Vân chợt lóe lên sự tàn nhẫn.

“Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên.”

“Đúng.”

“Người đầu, phái binh theo sát Bạch Hổ vương, có tin tức gì lập tức cấp báo.”

“Lập tức liên hệ với Độc Cô Tuyết, xác định vị trí của đệ ấy.”

“Phái binh tích trữ hàng hóa cho biên giới, truyền lệnh của bốn vương, hai nước Sở, Tề xâm nhập biên quan.” Từng mệnh lệnh nối tiếp nhau, nhanh chóng truyền từ Tần vương cung ra ngoài, sau một năm nghỉ ngơi, thất quốc lại một lần nữa dậy sóng.

Hết chương 155

Chương 156 – Úc hiệp

Thế cục bảy nước lại bắt đầu một vòng chuyển mới, lúc này Sở Hình Thiên đang ở biên giới nước Tần và Nam Vực chạy trốn đến rã rời.

Khứu giác của dã thú cực kỳ tinh tường, hưởng chi đây lại là chiếc mũi của Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp, hai tên nhóc này đều từng chịu không ít khổ sở trong tay Sở Hình Thiên, bị y xông bí được ngã lăn ra mê man. Lần này gặp được kẻ thù hai cu cậu vô cùng tức giận, Bạch Hổ vương sao có thể bỏ qua cho đám người Sở Hình Thiên được.

Nên trong phút chốc chúng nó lập tức thay đổi phương hướng, gầm lên một tiếng quay đầu đuổi theo Sở Hình Thiên đang chạy trốn.

Đám người Sở Hình Thiên điên cuồng bỏ chạy trên con đường núi cao thấp mấp mô, ở sau lưng là hơn một ngàn con dã thú hung hãn đang rít gào điên cuồng đuổi theo, khí thế gần như sắp ép chết cả đám người Sở Hình Thiên.

"Bệ hạ, chúng còn cách chúng ta chưa đến một trăm trượng." Thiết Báo vừa chạy như điên vừa liên tục báo cáo lại khoảng cách giữa hai bên, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Khoảng cách quá gần, ban đầu hai bên còn cách nhau cả vạn trượng, thế mà lúc này mới chỉ chạy được một chút thì đã gần sát nhau rồi, nếu cứ tiếp tục bị truy đuổi thì trong thời gian chưa tới một nén nhang nữa, bọn họ đều sẽ rơi vào miệng hổ...

"Gràooooo." Đáp lại lời Thiết Báo là tiếng hổ gầm chấn trời động đất của Bạch Hổ vương, lập tức đàn dã thú phía sau nó đồng thanh tru lên. Tiếng hú vang vọng như muốn che trời lấp đất bao trùm lên tất cả, khiến đàn chiến mã mà đám người Sở Hình Thiên đang cưỡi, đừng nói là chạy điên cuồng hay lao băng băng, mà lúc này trong tiếng gào thét của đàn dã thú ngay cả bước chân cũng không còn vững chãi, toàn thân run rẩy.

Sắc mặt Sở Hình Thiên xanh mét, một roi tiếp một roi hung hăng quật trên mình ngựa, quát: "Nhanh hơn nữa, tăng tốc mau, không thể để chúng đuổi kịp." Vừa nói vừa phóng ngựa lên trước, tốc độ ngày càng nhanh hơn.

Hoàng tuyền Thiết vệ ở phía sau thấy vậy, không hề than vãn một câu lập tức theo Sở Hình Thiên chạy lên trước, Bệ hạ bọn họ luôn luôn đứng, ngay cả trong hoàn cảnh bất lợi như bây giờ.

“Gràoooo.” Nhìn thấy phía trước chính là đám người Sở Hình Thiên, một tia sáng vụt lóe qua trong đáy mắt Bạch Hổ vương, nó ngửa đầu gầm to một tiếng, tốc độ đàn thú phía sau lại tăng thêm lần nữa, giống như những mũi tên sắc bén lao thẳng đến đội ngũ Sở Hình Thiên.

“Lão bạch, lão bạch à, là ta đây, nhìn kỹ một chút, đừng có cắn bậy.” Thượng Quan Kính đi theo Sở Hình Thiên vừa chạy lên phía trước, vừa vung tay ra sau điên cuồng hét với Bạch Hổ vương đang đuổi tới. Cậu cũng không muốn chết trong miệng đại quân dã thú của chị gái cậu, như thế rất bất ổn. Bởi vậy mặc kệ Bạch Hổ vương có nghe thấy lời cậu nói hay không, cứ chào hỏi trước một tiếng thì tốt hơn.

“Câm miệng.” Đáp lại lời cậu là một roi Thiết Hồ quật lên mình chiến mã cậu đang cưỡi.

Bóng hình đoàn người lao nhanh như sao băng, điên cuồng như bão táp, mọi người ở phía trước chỉ hận ngựa mình đang cưỡi không thể mọc thêm đôi cánh, lúc này mà có thể bay lên thì tốt biết bao nhiêu.

“Khoảng năm mươi trượng phía trước, nhanh.” Sở Hình Thiên lạnh lùng tàn khốc lớn giọng quát to, quẹo vào ngã rẽ phía trước đập vào mắt mọi người là một con sông rộng khoảng mười trượng.

“Chạy, nhanh.” Thiết Hồ, Thiết Báo vừa nhìn thấy, nhất thời vài tia sáng chột lóe qua đáy mắt, bắt đầu mừng rỡ như điên, gào lớn một tiếng chạy thẳng đến chỗ con sông rộng lớn kia.

Đội Hoàng tuyền Thiết vệ ở phía sau thấy vậy, trên gương mặt vốn lạnh lẽo như băng tuyết lúc này cũng lộ ra một sự kích động, họ liều mạng phóng tới con sông lớn phía trước.

Hổ, báo, sói đều là những động vật xưng hùng trên mặt đất, nhưng ở dưới nước, chúng nó liền trở thành một quần thể yếu ớt, mấy ai từng nghe nói hổ, báo biết bơi chưa? Cho dù có thể di chuyển trong nước, nhưng với một mặt sông rộng lớn như vậy, chúng cũng không đủ bản lĩnh bơi qua.

Vó ngựa điên cuồng vang lên phía trước, tiếng hổ gầm vang phía sau, nhưng tiếng vang lại dường như gần sát bên tai, năm mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng, tiếng gầm gừ, rít gào, âm thanh đàn thú đuổi tới dường như đã sát ngay sau bọn họ.

Sở Hình Thiên dẫn đầu đi trước, điên cuồng chạy tới bờ sông, khuôn mặt lộ ra sự lạnh lùng và kiên quyết. Không đợi ngựa kịp đứng vững y liền vồ lên lưng ngựa, thân hình bay vọt lên như một mũi tên nhọn vọt vào

giữa dòng sông, may là lúc đi y có quan sát kỹ bản đồ vùng đất này mới biết ở đây có một nhánh sông, nếu không hôm nay nhất định sẽ bị Bạch Hổ vương ăn mất rồi.

Phía sau, Thiết Báo, Thiết Hồ bám sát theo, Hoa Dương thái hậu nắm tay Tuyết Cơ, cũng phóng vào dòng sông.

Giây phút này, Hoàng tuyền Thiết vệ cũng không màng đến ngựa nữa, đều lao nhanh tới dòng sông trước mặt.

“Hí...”

Đám ngựa bị bỏ lại trên bờ, còn chưa kịp có cử động khác thì Bạch Hổ vương đã dẫn theo đàn thú chạy đến, trong nháy mắt tiếng chiến mã kêu thảm thiết lập tức vang vọng tận phía chân trời. Từng con từng con một ngã xuống, cho dù chúng có cố sức nhảy xuống sông nhưng trong nháy mắt cũng đã bị dòng sông nhấn chìm không chút tung tích.

Đám người Thiết Báo đang điên cuồng bơi qua sông nghe thấy vội vàng quay đầu nhìn lại, vừa bắt gặp cảnh tượng đó bọn họ đồng loạt rung mình một cái. Nếu bọn họ chỉ trễ một bước thì cảnh tượng đám ngựa chết trên bờ chính là kết cục của bọn họ, lúc này cả đàn thú dữ kéo đến đông nghìn nghịt, vây kín bờ sông, liếc mắt không thể nhìn thấy điểm cuối đầu cả.

Nước sông cuộn cuộn trôi đi tuy không chảy xiết và hung hãn như sông Cửu Khúc Long, nhưng cũng tuyệt đối không hiền hòa, yên ả. Sở Hình Thiên dẫn một đám người chạt vật bơi qua bờ bên kia sông, cho dù Bạch Hổ vương có lợi hại tới mấy thì cũng chỉ có nước trơ mắt đứng nhìn mà thôi.

Bạch Hổ vương dẫn theo đàn thú, nhìn đám người bỏ ngựa bơi qua sông chạy về một hướng khác ở trước mặt, tức khắc Bạch Hổ vương trừng lớn mắt, sâu trong đáy mắt kia là sự tức giận ngút trời và sát khí đậm đặc.

Bạch Hổ vương quay đầu lại liếc nhìn tiểu Xuyên Sơn Giáp đang ngồi trên lưng mình, lúc này nó gầm lên một tiếng, ẩn chứa sự tức giận, mang đầy chết chóc.

Trong tiếng gầm giận dữ, tiểu Xuyên Sơn Giáp nhảy xuống khỏi lưng Bạch Hổ vương, lúi vào trong bụi cỏ, phóng đi như chớp dọc theo bờ sông phía trước. Đàn thú theo sau Bạch Hổ vương lập tức chia thành hai nửa, một phần đi theo tiểu Xuyên Sơn Giáp.

Bạch Hổ vương trừng mắt nhìn, dữ tợn trông đám người Sở Hình Thiên cách càng ngày càng xa, bọn chúng đứng bất động đợi chờ tại chỗ.

Phi phò, trong tiếng hít thở dồn dập, đám người Sở Hình Thiên cũng không phải là kẻ tầm thường, vô dụng, không mất nhiều thời gian bọn họ đã bơi qua vài chục trượng mặt sông, cả đám người mình mẩy ướt đầm bước lên bờ bên kia.

Giờ đã là thời điểm cuối thu dần chuyển sang đầu đông, trong thời tiết này một ngọn gió núi chợt thổi qua, vừa nẩy vì mệt mỏi khốn đốn họ cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ đã lên bờ và không còn thấy bóng dáng Bạch Hổ Vương đứng chờ nữa, nên tâm trạng mọi người cũng được thả lỏng, cơn gió rét lạnh thấu tận xương cốt ập tới khiến cho cả đám không khỏi đồng loạt rung mình một cái.

Hoàng tuyền Thiết vệ bọn họ tung hoành thiên hạ, ngoại trừ từng gặp chút khốn đốn với Độc Cô Tuyết thì chưa bao giờ chịu uất ức như vậy. Hôm nay tự nhiên bị một đám dã thú đuổi đánh tới bờ, đến cả chiến mã cũng phải bỏ lại, quả thực vô cùng nhục nhã, nhất thời sắc mặt mọi người vô cùng âm trầm lạnh lẽo, cực kỳ khó coi.

“Đi.” Sở Hình Thiên nắm lấy vai Tuyết Cơ, kéo bà chạy lên trước.

Tuyết Cơ cảm giác được nơi bờ vai bị Sở Hình Thiên nắm lấy truyền đến một luồng chân khí ấm áp, cảm giác lạnh run như bị ướp bằng lập tức tan đi rất nhiều, là Sở Hình Thiên dùng nội lực xua đi khí lạnh trong người bà.

Tuyết Cơ hơi giương mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc này giờ vẫn không hề quay đầu lại của Sở Hình Thiên, bà không giãy dụa, thuận theo Sở Hình Thiên mang bà chạy đi, đông người như vậy mà bà lại không có võ công, Sở Hình Thiên mang theo bà đúng là ổn thỏa hơn Hoa Dương thái hậu nhiều.

Thượng Quan Kính thấy vậy cũng không nói tiếng nào lặng lẽ theo sau.

Không còn ngựa, đám người Sở Hình Thiên dù nhanh cũng chẳng chạy được bao xa, nhưng lúc này bọn họ chưa thể thả lỏng tinh thần được.

Bạch Hổ vương bọn chúng là chúa tể sơn lâm, bọn họ đã không có ngựa, chỉ cần bọn họ hơi chậm một chút thì dù có con sông này ngăn cản nhất thời nhưng việc chúng nó sẽ đuổi theo bọn họ có lẽ chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Một đám người điên cuồng chạy xuyên qua khu rừng, không ngờ rằng còn chưa chạy được bao xa thì phía trước đột nhiên truyền đến một loạt tiếng động lớn, âm thanh dã thú gầm gừ theo tiếng gió ủa đến như bão táp, phía trước có dã thú, nét mặt Sở Hình Thiên trầm xuống, lập tức dừng bước.

Những bóng hình nhoáng lên trong rừng rậm, phía trước thấp thoáng lộ ra một đường màu đen đang chuyển động, đó không phải là đàn vượn thú thì là gì chứ, tâm tư của mọi người vừa mới lơ lửng được một chút, thấy tình cảnh này trái tim lập tức vọt lên tới cổ họng.

“Mẹ nó, sao nhanh vậy chứ?” Thiết Hổ xanh mặt mắng một câu thô tục.

“Sao lại thành thế này? Chúng theo đường nào đuổi tới đây?” Trên mặt Thiết Báo hiện lên một vẻ khiếp sợ, nhanh như vậy đã đuổi tới, chúng không thể nào vượt sông đuổi theo, chẳng lẽ có đường tắt ư.

“Quay lại.” Sở Hình Thiên vừa nhìn thấy y siết chặt bàn tay, hét lớn một tiếng, xoay người chạy thẳng về phía con sông lớn. Lúc này còn thời gian đâu mà tìm hiểu xem chúng nó đuổi theo bằng đường nào, chúng nó giờ đã chặn ngay trước mặt cản trở bọn họ, lúc này bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất. Có chiến mã thì còn có thể chạy lại chúng nó nhưng lúc này tất cả mọi người chỉ dựa vào một đôi chân trần thì sao có thể là đối thủ của chúng.

Ào ạt xoay người vội vàng chạy về phía con sông đằng sau, nếu Bạch Hổ vương đã đuổi đến đây, vậy bọn họ lại quay trở về, xem thử ai mệt chết ai.

“Ùm ùm ùm ùm.” Tiếng nước bắn tung tóe liên tục vang lên, quần áo trên mình còn chưa kịp ráo, đám người Sở Hình Thiên lại nhảy vào giữa dòng sông một lần nữa, ngụp lặn bơi đi trong dòng nước.

Phía sau, đường thẳng màu đen kia kéo đến như bão táp, dẫn đầu là một con hổ lớn, chỉ thấy tiểu Xuyên Sơn Giáp đang cưỡi trên mình nó giương đôi con ngươi bé tí ti lên nhìn.

“Không ổn, Bệ hạ mau nhìn.” Bơi tới giữa sông, Thiết Báo đột nhiên vừa nhô đầu lên thấy tình hình bờ bên kia, sắc mặt y trong phút chốc xám ngoét, hoảng sợ hét lớn.

Sở Hình Thiên cũng ngẩng nhìn về phía trước, thấy cách đó mấy trượng có một bóng dáng trắng tinh đang đứng vững vàng chờ ở bờ sông bên kia, trong tư thế hổ rình mồi trừng mắt nhìn y, mà ở phía sau cu cậu là một đám dã thú lóc nhóc ngồi chờ, đôi mắt lóe lên sắc đỏ, chúng nó trừng mắt chăm chú giám sát từng hành động của bọn họ, cực kỳ hung ác.

Quay đầu lại trông về phía bờ bên kia lại là một con hổ lớn dẫn đầu hiên ngang đứng đợi, bên cạnh nó là đội hình cả đàn sói hoang xếp thành hình chữ nhất (—), chúng đồng loạt trừng đôi mắt hung ác nhìn bọn họ, ngay cả đã cách khá xa bọn chúng, họ vẫn có thể cảm nhận được luồng sát khí vô cùng rõ ràng kia.

“Gràooooo.” Đột nhiên đúng lúc đó đàn dã thú ở hai bên bờ sông ngửa đầu tru lên, tiếng rống dữ tợn lao thẳng lên không trung, hòa cùng gió lạnh bao trùm khắp một cõi đất trời.

Hai bên bờ đều có đội hình bày trận chờ địch, cả hai bờ đều không còn đường sống, Sở Hình Thiên đột nhiên có cảm giác bọn họ như cá nằm trên thớt.

“Bệ hạ.” Thiết Bảo nhíu mày hô một tiếng.

Nét mặt Sở Hình Thiên hiện lên sự kiên quyết đập nổi dìm thuyền^(*), vung tay lên lạnh lùng nói: “Xuôi theo dòng.” Vừa nói vừa ngừng bơi, vận công nổi trên mặt nước, thân thể nhẹ như sợi bông, bị dòng sông chảy cuộn cuốn phăng xuống hạ nguồn.

(*) Nguyên văn: Phá phủ trầm chu – hay đập nổi dìm thuyền (破釜沉舟): Quyết tâm đến cùng – Dựa trên điển tích của Hạng Vũ trong trận đại chiến Cự Lộc. Vì để quân sĩ dũng mãnh xung trận, Hạng Vũ đã ra lệnh phá hủy tất cả thuyền, chỉ để lại lương thực trong 3 ngày. Nhờ thế quân sĩ có dũng khí quyết tâm đánh thắng.

Thiết Bảo, Thiết Hổ, Hoa Dương thái hậu thấy vậy, lập tức làm theo, Thượng Quan Kính không cam lòng cũng bị Thiết Bảo kéo đi, trong phút chốc toàn bộ Hoàng tuyền Thiết vệ cũng ngừng bơi mà thả người trôi theo sóng nước xuống hạ nguồn.

Sóng trào mãnh liệt, chỉ vài cái ủa lên hạ xuống, cả đám người đã bị nước cuốn trôi không tìm thấy tung tích, tốc độ đó còn nhanh hơn tự bọn họ lê chân chạy không biết bao nhiêu lần. Quả thật người có Trương Lương kế, ta có Quá tường thê^(*).

(*) Trương Lương kế và quá tường thê:

Trương Lương: là mưu sĩ và là văn thần, 1 trong “tam kiệt nhà Hán”, cùng với Hàn Tín, Tiêu Hà, ông có công giúp Lưu Bang đánh đổ nhà Tần và thắng Hạng Vũ trong chiến tranh Hán - Sở sáng lập ra nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc.

Quá tường thê: thang mây để trèo tường, dùng trong việc đánh thành tương truyền do Lỗ Ban làm ra để giúp Sở Huệ Vương đánh Tống quốc. Ngụ ý của câu này là người có mưu kế lợi hại, ta có phương thức đối phó. tất cả mọi người đều có kế sách, kiên quyết không ai nhún nhường ai. Binh đến tướng ngăn (cản), nước đến đá đắp đê.

Xuôi theo dòng xuống, mới đó mà đã hơn mười dặm.

“Bích Lạc Phú.” Cả đám mình mẩy ướm nhẹ bước khỏi dòng sông, về mặt Sở Hình Thiên đằng đằng sát khí, trầm giọng nói. Một vài thủ lĩnh đứng đầu đám Hoàng tuyền Thiết vệ nghe lệnh lập tức lấy ra Bích Lạc Phú vẫn luôn được bảo quản gói ghém thật kỹ, bọn họ bắt đầu rải chúng khắp một vùng cỏ nước núi rừng này.

Bích Lạc Phú có tính ăn mòn rất mạnh, bọn họ vừa mới rải xuống, trong khoảnh khắc một mảng đen lớn bắt đầu lan tràn ra xung quanh. Cỏ hoang trong núi rừng bắt đầu héo rũ rồi toàn bộ thực vật xung quanh cũng khô héo theo, chúng tan ra thành một chất dòng nước đen có mùi cực kỳ gay mũi, dòng nước bắt đầu lan ra thấm vào mặt đất.

Tốc độ lan tràn càng ngày càng nhanh, phạm vi càng lúc càng lớn, chỉ một lát sau nơi này đã biến thành một cái đầm màu đen yên ắng, không còn một sinh vật nào sống sót.

Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ vừa thấy, hai người đưa mắt liếc nhìn nhau một cái rồi đồng loạt nhíu mày. Đây là Bích Lạc Phú nổi tiếng thiên hạ của nước Sở, quả là kịch độc, nhưng hai người cũng không quá lo lắng cho Bạch Hổ vương, bởi vì động vật đánh mùi ra sự nguy hiểm còn nhạy bén hơn cả con người, chúng nó chắc chắn không sao.

“Đi.” Sở Hình Thiên vừa thấy như thế, liền xoay người tóm lấy Tuyết Cơ, tiếp tục chạy vội về phía trước, đoàn Hoàng tuyền Thiết vệ phía sau cũng lặng lẽ bám sát.

Cắt đứt con đường này tất nhiên sẽ còn một con đường khác, Bích Lạc Phú có thể chặn được Bạch Hổ vương một lúc, nhưng không thể cản được cả đời. Cho nên, bọn họ muốn thừa dịp này chớp thời cơ nhanh chóng tiến vào nước Tần mới là thượng sách, đến lúc đó Bạch Hổ vương làm sao mà đuổi theo được nữa.

Trèo đèo lội suối, đám người Sở Hình Thiên cực kỳ chật vật nhưng cũng không dám dừng lại dấu chỉ trong chốc lát, để mặc mồ hôi tuôn ra như tắm hòa với nước sông bám đầy trên người.

“Qua khỏi chỗ này trước mặt chính là biên giới Tần quốc.” Trên con đường núi nhỏ hẹp quanh co, Thiết Bảo nhìn thoáng qua ngọn núi cao sừng sững cách đó không xa, trầm giọng nói.

Y chỉ có thể ước lượng đại khái, Bạch Hổ vương đã ép cả đám chạy như điên loạn, cho nên lúc này chỉ có thể dựa vào phương vị mặt trời để đoán hướng mà thôi, bọn họ đã sớm lạc khỏi phương hướng ban đầu giờ cũng không biết đã đi tới chỗ nào rồi.

Sở Hình Thiên gật đầu không nói gì, chỉ tăng nhanh thêm bước chân tiến lên trước.

Một cây cầu treo bắc ngang qua hai ngọn núi, cùng với từng cơn gió núi lạnh lẽo lảng đãng thổi tới, bên dưới vực là những tảng đá sắc nhọn lởm chởm khiến người ta vừa thấy đã ớn lạnh toàn thân.

Sở Hình Thiên thấy vậy kéo theo Tuyết Cơ nhanh chóng bước lên, cây cầu treo chao đảo, Tuyết Cơ vừa dẫm lên khuôn mặt bà lập tức tái nhợt cả đi.

“Húuuu...”

Sở Hình Thiên vừa mới đi được nửa đường, Hoàng tuyền Thiết vệ ở đằng sau vẫn còn một nửa chưa bước lên cầu treo, thế mà ở phía sau cách đó không xa một tiếng tru lớn của sói hoang đột nhiên truyền tới, hướng đến bọn họ như bão táp.

Một màu lông xám xịt, những đôi mắt đỏ rực dữ tợn, nhanh chóng chạy khỏi núi rừng, dường như chúng nó đang bay tới, đàn sói hoang đã đến rồi.

Sở Hình Thiên nhất thời biến sắc, hét lớn một tiếng nói: “Mau, chặt đứt cầu.” Vừa nói vừa vận công lực vọt tới đầu bên kia chiếc cầu treo.

Sắc mặt đám người Thiết Hồ, Thiết Báo ở phía sau cũng cực kỳ khó coi. Sao nhanh vậy chứ, mới chưa được bao lâu mà chúng đã kéo đến rồi! Không đợi bọn họ kịp oán thăm trong lòng, cả đám người lập tức chen chúc phóng tới đầu bên kia của chiếc cầu treo kia.

Thượng Quan Kính lúc này cũng không quay đầu lại nữa mà kéo cao y phục vọt lên trước, nếu là Bạch Hồ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp đến, cậu chắc chắn sẽ không nói hai lời quay đầu lại đầu hàng hai cu cậu, nhưng mà lúc này ở phía sau lại là một đám sói hoang, chúng nó không nhận ra cậu, nên trốn trước thì hơn.

“Mau, mau.” Bước một bước chụp lấy dây xích treo cầu, một tay Sở Hình Thiên nắm vừa chặt sợi xích sắt bên cạnh, vừa điên cuồng hét với đội Hoàng tuyền Thiết vệ còn chưa qua khỏi cầu.

Thân cầu treo rất nhỏ hẹp, nhiều nhất cũng chỉ chứa được hai người đi song song qua nên dù Hoàng tuyền Thiết vệ đã được huấn luyện kỹ càng thì cũng có thể nhanh được bao nhiêu đâu.

“Húuuuu...”

Đàn sói hoang chạy đến nhanh như chớp, phóng ra đông nghịt nơi chân trời, lao thẳng tới đám Hoàng tuyền Thiết vệ vẫn đứng ở đầu bên kia chiếc cầu treo, những cái miệng rộng đỏ máu mở ra, ở nơi núi rừng chúng nó mới thật sự là vua.

“Bệ hạ, đi mau, đi mau.” Đám Hoàng tuyền Thiết vệ vẫn chưa kịp bước lên cầu treo thấy vậy vừa điên cuồng gào thét, vừa rút kiếm ra xông lên đánh nhau sống chết với đàn sói hoang.

Kiểm phong gào rít, sói tru từng hồi, sắc máu đỏ tươi lan tỏa trên sườn dốc cao như những bông mai đỏ nở rực rỡ giữa mùa đông.

“Bệ hạ, mau ra tay, mau.” Đàn sói hoang kéo tới, chúng chia ra vừa tấn công Hoàng tuyền Thiết vệ vừa tiến lên cây cầu treo lao tới Sở Hình Thiên ở đầu cầu bên kia.

Từng con nhanh thoăn thoắt, bò lên từ những sợi cáp bên dưới chiếc cầu dây, len qua chân đội Hoàng tuyền Thiết vệ đang đứng trên cầu, nhảy phắt qua những tay vịn bằng dây cáp ở hai bên, tốc độ và sự uyển chuyển ấy, đội Hoàng tuyền Thiết vệ căn bản không thể nào bì được.

Đám Hoàng tuyền Thiết vệ đang tháo chạy trên chiếc cầu treo thấy vậy, rốt cuộc cũng không cố sức chạy tới chỗ Sở Hình Thiên nữa mà vùng kiếm chém giết không ngừng đàn sói hoang đang lao đến, đồng thời điên cuồng hét với Sở Hình Thiên.

Sở Hình Thiên đứng ở đầu bên kia của cây cầu treo thấy vậy, trong phút chốc đôi mắt y ngập tràn sắc đỏ, y siết chặt bàn tay đến mức phát ra tiếng răng rắc.

“Bệ hạ đi thôi.” Thiết Bảo thấy vậy cắn răng chém một đao xuống sợi dây xích bên cạnh, nếu không chặt đứt cây cầu này e rằng người của bọn họ chưa kịp qua thì đàn sói hoang đã tràn tới.

Chém xuống một đao, cây cầu treo kêu rầm một tiếng một sợi dây chằng buộc thân cầu đứt lìa, sau đó nửa thân cầu rơi vào giữa không trung, trong nháy mắt Hoàng tuyền Thiết vệ và đàn sói hoang đang chém giết trên mặt cầu ngã xuống không ít, nhưng vẫn còn rất nhiều con sói hoang men theo sợi xích còn lại điên cuồng lao đến.

“Gràoooooooo.” Từ xa xa, tiếng gầm của Bạch Hổ Vương xé mây bạt trắng truyền đến, nếu Bạch Hổ vương đến thì dù chỉ một chút cơ hội bọn họ cũng không còn nữa.

Sắc đỏ tươi chột lóe qua đáy mắt, nét mặt Sở Hình Thiên lạnh lẽo dường như không có bất cứ biểu cảm gì, y vùng tay chém mạnh xuống. Rầm, toàn bộ dây chằng của chiếc cầu đều đứt hết rơi thẳng xuống dưới, những con sói hoang và cả đám Hoàng tuyền Thiết vệ đang ở trên đó cùng rơi xuống vực đá lởm chởm sâu hoắm bên dưới.

“Đi.” Sở Hình Thiên vẻ mặt ngập tràn sát khí, nắm chặt kiếm, xoay người chạy về phía sau, Thiết Hổ, Thiết Bảo và cả đám Hoàng tuyền Thiết vệ cũng không ai nói gì, lẳng lặng bám sát theo.

Ở đường núi bên này, Bạch Hổ vương giận dữ nhìn Sở Hình Thiên biến mất trước mắt, chân hổ vung lên trước một cái, gầm lên một tiếng cực kỳ phẫn nộ rồi quay đầu chạy về một hướng khác, đàn thú phía sau cũng phóng theo như bão táp.

Gió núi thổi qua lạnh lẽo ngập tràn sát khí. Nếu nói Sở Hình Thiên ở biên giới của nước Tần và Nam Vực bị Bạch Hổ vương truy đuổi trong rừng vô cùng chật vật, thâm hiểm thì ở nước Hàn xa xôi Tề Chi Khiêm cũng chẳng tốt hơn là bao.

Trong rừng hoa đào, mùi thuốc hăng hăng gay mũi, nhuộm nồng cả một khu rừng hoa đào và rừng trúc. Thế lửa vẫn được duy trì ổn định trong bếp lò đang nấu ấm thuốc giải ở bên trên, chỉ cần uống một bát thuốc giải này nữa, chắc chắn sẽ giải hết toàn bộ chất độc trong cơ thể mọi người. Huyền Tri đích thân trông coi ấm thuốc giải đang đun, kiên trì quạt từng chút từng chút ngọn lửa trong bếp.

“Cộp.” Một tiếng động rất nhỏ vang lên, ánh mắt Huyền Tri lập tức nghiêm lại, đưa mắt nhìn đến nơi phát ra tiếng động, tay nắm chặt lấy trường kiếm.

Chỉ thấy một con chuột nhỏ chạy ra khỏi đồng củi bên cạnh, có lẽ nó bất chợt cảm nhận được sát khí, nên lập tức xoay mình lại lui nhanh về đồng củi lần nữa, không dám chạy ra.

Vào đúng lúc Huyền Tri quay đầu đi, một tia sáng trắng chợt lóe lên trong lặng yên, không chút tiếng động bắn vào ấm thuốc Huyền Tri đang trông coi. Không có dù chỉ một chút phong thanh, cũng không có điều gì khác thường, giống như ánh sáng trong không khí chỉ hơi dao động một chút, mau chóng đến mức sự việc diễn ra trước mắt mà Huyền Tri cũng không nhận ra được.

Chỉ là một con chuột, Huyền Tri thấy vậy buông lỏng trường kiếm đang nắm trong tay, đưa mắt lại tập trung canh chừng ấm thuốc giải trước mắt.

Ngoài cửa sổ, cơn gió đầu đông lạnh lẽo khẽ lay những ngọn cây xào xạc, rừng trúc khẽ khàng lay động vẫn xanh tươi bình yên như trước giờ, mà dường như lúc này lại càng thêm xanh tốt.

“Điện hạ, điện hạ.” Trong luồng gió lạnh, một tiếng thét kinh hoàng phá tan không gian tĩnh lặng trong khu rừng hoa đào.

Huyền Tri nhìn Tề Chi Khiêm ở trước mắt, sau khi uống thuốc giải sắc mặt Tề Chi Khiêm đột nhiên thay đổi, đầu ngật sang một bên ngất đi, cả khuôn mặt chuyển thành một màu xanh mét, Huyền Tri cực kỳ hoảng sợ thét to.

“Thuốc giải, thuốc giải này, có vấn đề.” Thu Điền ở bên cạnh vừa uống xong chén thuốc giải cũng lập tức gục đầu xuống ngất đi.

“Ngự y, ngự y đâu.”

Tiếng hét điên cuồng và hoảng hốt vang lên trong khu rừng trúc khiến vài chú chim sẻ đậu trên cành giắt mình bay tán loạn.

Bị Đại hoàng tử ép đến đây, ngự y phụ trách điều chế thuốc giải, cau mày nhìn đám người Tề Chi Khiêm đã tỉnh lại vừa run rẩy vừa căng thẳng nói: “Thuốc giải thật không có vấn đề. Nhưng tại sao lại không giải trừ được độc tố mà ngược lại còn nặng thêm, việc này... việc này...”

Sắc mặt Tề Chi Khiêm vốn đã khôi tám phần, nhưng giờ lại biến thành màu vàng nghệ một lần nữa, đôi mắt âm đạm thất thần, lúc này y nằm trên giường nghe ngự y nói vậy lập tức nhú mày nhìn chén thuốc giải Huyền Tri chưa kịp uống.

“Tuyệt đối không có vấn đề, là thuộc hạ tự mình sắc thuốc và trông coi, chắc chắn không xảy ra sơ suất gì.” Đôi mày Huyền Tri cũng nhú lại sít sao.

“Chẳng lẽ do cách phối chế thuốc giải có vấn đề?” Thu Điền cũng tỉnh lại ở bên cạnh nghi hoặc nói: “Chuyện này quả rất kỳ lạ, chúng ta vốn không thể nhận biết nó là chất độc gì, có lẽ lúc giải độc cũng không thể dùng lý lẽ tầm thường mà suy đoán được.” Huyền Tri là thuộc hạ thân tín, nếu không phải có người âm thầm ra tay, vậy thì chỉ có thể là phương pháp phối chế thuốc giải của bọn họ sai lầm rồi.

Trong đáy mắt Tề Chi Khiêm hiện lên một ánh sắc lạnh, y lạnh lùng nhìn lướt qua ngự y đang nơm nớp lo sợ kia, vị ngự y tóc bạc thấy vậy, tức thì vội nói: “Thần tiếp tục đi nghiên cứu thuốc giải, đi ngay ạ.” Ông ta vừa nói vừa gằn như nghiêng ngả chạy ra ngoài.

“Loại độc này sao lại khó hiểu đến thế?” Tề Chi Khiêm lạnh lùng nhìn vị ngự y vừa ngã vừa chạy ra, rõ ràng đã sắp giải hết nay lại đột nhiên nặng thêm, nếu cứ tiếp tục dây dưa không dứt thế này thì tất cả lợi thế y giành được ở Nam Vực đều mất sạch, nghĩ vậy đôi mắt Tề Chi Khiêm bắt đầu nặng nề âm trầm.

Cơn gió lạnh thổi qua, rừng trúc nhẹ nhàng lay động như đang nhảy múa, màn đêm chậm rãi buông xuống.

“Thiếu gia, người hoặc không xuống tay thì thôi, nếu đã muốn xuống tay thì phải đúng trọng điểm, làm gì mà dờ dẫm dờ chết thế, người không sợ phiền phức ư.” Trên con đường lớn ở Viễn thành, Cung Tứ dùng khuôn mặt trẻ con bất mãn trừng mắt nhìn Thánh Thiên Vực phong thái tao nhã vô song ở phía trước.

“Không phiền phức chút nào, chơi rất vui.” Thánh Thiên Vực dừng bước trước một cái sạp nhỏ, cầm một chiếc mặt nạ đầy sắc màu, y thích thú nâng chiếc mặt nạ lên xăm soi nghiên cứu, dung mạo tuyệt trần làm cho hai cô nương ở cửa hàng bên cạnh hóa đá ngay tức thì.

Mai chính là ngày nước Hàn sắc phong Thái tử, đêm nay người ta giăng đèn kết hoa khắp các con đường, chỗ nào cũng toàn người là người, có đèn lồng, có pháo hoa, âm thanh ăn uống đùa giỡn tràn ngập trên đường cái. Khắp chốn đều là tiếng cười, tiếng hét ngân vang, người đến người đi thật tưng bừng, náo nhiệt, giống như nơi đây đang rộn ràng chào đón một năm mới đến.

“Thật là, nếu đã muốn giúp thì cứ nói thẳng ra đi.” Cậu thanh niên với khuôn mặt trẻ con vẫn còn chút bất mãn với Độc Cô Tuyệt.

“Ta nói sẽ giúp bọn họ lúc nào chứ.” Thánh Thiên Vực quay đầu lại cười tủm tỉm nhìn cậu thanh niên, cung Tứ thấy vậy rung mình một cái, nụ cười này có chứa sát khí mà.

“Đồ ngốc, người quên rồi sao, dựa vào cái gì mà phải giúp đỡ bọn họ chứ, lúc vui thì chúng ta ném một viên độc dược, lúc khó chịu thì cứ vút vào đó một viên thuốc giải, thích gì làm đó?” Cung Nhị mỉm cười nhìn thoáng qua Cung Tứ đã lùi về trốn sau lưng Cung Tam.

“Đúng vậy, dám uy hiếp bắt thiếu gia chúng ta làm vú em gì gì đó chứ, ta giết chết bọn họ.” Cung Tứ lập tức tỉnh ngộ ra.

“Dám tóm lấy nhược điểm của thiếu gia chúng ta, vậy chúng ta cùng đùa với hắn.” Cung Bát nhướng mày lên, cười không chút đứng đắn.

“Đã quậy đục hồ nước nhà ta, nếu chúng ta không trả đũa thì quả thật có lỗi với bản thân.” Cung Thất lưỡi biếng xoay chiếc lưng, đáy mắt lóe ra tia sáng.

Thánh Thiên Vực nghe vậy cũng không tỏ vẻ phản đối hay không đồng ý, chỉ cười tủm tỉm mua chiếc mặt nạ trên tay rồi đeo lên mặt, dẫn đám cao thủ Cửu cung dạo chợ đêm cực kỳ nhàn nhã.

Hết chương 156

Chương 157 – Bắt đầu bá nghiệp

Tuyết Lê là loại người nào, bọn họ còn hiểu rõ hơn ai hết, sao không biết mục ta đã làm những gì được. Bởi vậy ngày đó bọn họ tuy là chỉ ngồi nhìn trời ngắm sao vẫn nắm được hết tất cả mọi chuyện. Dù sao ở Nam Vực cũng không có gì để làm, nếu đã như vậy thì đi du ngoạn cũng hay, ven đường nếu thuận tiện còn có thể thưởng thức một chút náo nhiệt, tội gì mà không đi kia chứ. Cho nên cả đám mười người vô cùng thư thái, nhàn nhã đi theo đến tận đây. Cứu người hay là đổ dầu vào lửa thì còn phải xem tâm trạng bọn họ thế nào đã.

Pháo hoa rực rỡ nở rộ ở phía chân trời, ban đêm ở nơi này thật tuyệt vời.

“Điều nhi.” Vân Khinh và Độc Cô Tuyết ở tại khách điểm, đang ngồi bàn bạc mọi chuyện thì bên cạnh cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng động khẽ, rồi một vật đen thui chui vào. Hai người bất giác nhìn lại, thấy cái vật vừa mới chui từ bên ngoài vào không ngờ lại là Điều nhi, Vân Khinh không khỏi mừng rỡ kêu lên một tiếng.

Bốn chân nho nhỏ của Điều nhi phóng vèo một cái lên không trung, bổ nhào lên vai Vân Khinh, cọ cọ vào má cô, móng vuốt nhỏ quơ quáng loạn xạ, miệng kêu chít chít không ngừng, nhìn qua thì có vẻ nó đang vui mừng lắm.

Vân Khinh cũng vô cùng mừng rỡ bế bổng Điều nhi lên, cực kỳ thân thiết cọ cọ vào thân mình bé nhỏ đáng yêu kia. Độc Cô Tuyết ôm con gái ngồi bên cạnh, nhìn thấy Điều nhi trèo vào, trên mặt cũng lóe lên vẻ vui mừng. Điều nhi đi theo con trai của hắn, nếu Điều nhi ở nơi này, vậy con của hắn nhất định cũng ở nơi này.

“Chít chít chít chít.” Không đợi Vân Khinh và Độc Cô Tuyết hỏi, Điều nhi giương nanh múa vuốt bắt đầu kêu chít chít liên tục, nhảy tới nhảy lui trên vai Vân Khinh.

Độc Cô Tuyết biết Điều nhi đang nói chuyện với Vân Khinh, tuy rằng hắn đã tiếp xúc Điều nhi lâu rồi, nhưng mà ngôn ngữ của nó hắn cũng chỉ hiểu có chút xíu. Dù sao hắn cũng không giống như Vân Khinh, đã ở cùng Điều nhi từ bé để có thể hiểu rõ hết tất cả mọi ý tứ của nó, lập tức im lặng không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm vào phản ứng của Vân Khinh.

“Tỷ tỷ ở bên con chúng ta.”

“Tề Chi Khiêm bị trúng độc.”

Vân Khanh nhìn động tác của Diêu Nhi, mọi lo lắng trong mắt dần dần tan biến, mà thay vào đó là sự vui sướng vô cùng tận và tâm tư được thả lỏng không ít.

Độc Cô Tuyệt nhìn tư thế ngửa bụng lên trời rồi ngã vào trong tay Vân Khanh của Diêu Nhi, dáng điệu cực kỳ thơ ngây và mắc cười, lại nghe Vân Khanh giải thích thì ra động tác này là diễn tả thay cho trúng độc, tâm tình hẳn tốt hẳn lên, xả hết mọi buồn bực vì không vào được Xích Long trận ra ngoài, cười lớn thành tiếng nói: “Tốt, tốt lắm, không hổ danh là con ta, con trai làm tốt lắm.”

Vân Khanh nghe thấy Độc Cô Tuyệt cười càn rỡ như thế, không khỏi cũng mỉm cười. Tỷ tỷ của cô ở bên cạnh con cô, tất nhiên chuyện này là do tỷ tỷ ra tay rồi, xem ra người cần lo lắng không phải là bọn họ, mà là đám người Tề Chi Khiêm kia, con trai của cô cũng nào phải người tầm thường chứ.

“Chi chút, chi chút.” Không đợi cho Vân Khanh nói tiếp, Diêu Nhi cầm lấy ngón tay của Vân Khanh kéo kéo ý muốn đi ra ngoài. Vân Khanh biết Diêu Nhi muốn dẫn hai người đi tìm con trai và chị cô, lập tức đứng lên, nét mặt hết sức vui mừng. Độc Cô Tuyệt ôm lấy con gái cũng đứng lên ngay lập tức, động tác này của Diêu Nhi hẳn cũng hiểu. Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, Độc Cô Tuyệt hô lên một tiếng liền đi theo Diêu Nhi ẩn mình vào trong bóng đêm dày đặc, mà phía sau bọn họ những bóng người màu đen cũng phi thân vào không trung, không hề phát ra một tiếng động nào, đó là thiết kỵ của hắn.

Vừa đứng lại trên đường, dừng chân ở bên ngoài khu rừng hoa đào kia một lần nữa. Độc Cô Tuyệt nhìn vào trong, ánh mắt chợt hiện lên một ánh nhìn u ám, quả là như thế, tên Tề Chi Khiêm này đang ở bên trong.

Thân hình Diêu Nhi nhoáng lên một cái định chạy vào khu rừng hoa đào, nhưng Độc Cô Tuyệt đã nhảy lên một bước ngăn ở trước người Diêu Nhi, Vân Khanh thấy vậy không khỏi nhẹ giọng nói: “Sao vậy?”

Độc Cô Tuyệt hướng về phía Vân Khanh khẽ xua tay nói: “Chúng ta vào không được.”

Xích Long trận nằm trong Cửu Long bát quái trận, là thế trận vây khốn, cũng là ảo trận. Ngày ấy bọn họ lén đi vào nhìn thấy sương mù, núi đá thực ra là ảo. Bọn họ nghĩ rằng những gì đã thấy là thật, nhưng thực ra chưa hẳn đã là thật, bởi vậy rất dễ bị lạc vào trong Xích Long trận. Cho nên Xích Long trận này mới có thể có được danh hiệu hàng đầu, hẳn đã suy tư hai ngày nay nhưng tới giờ vẫn chưa nghĩ ra phương pháp phá giải.

Mà nhóc Diêu Nhi này vốn trời sinh sâu sắc, tất cả đều dựa vào cảm giác và khứu giác để di chuyển, ảo trận đối với nó là vô dụng, bởi vậy nó mới có thể tự nhiên đi lại. Nhưng nếu như bọn họ đi vào theo nó thì vẫn lâm vào khốn cảnh như trước, cho nên, có nó dẫn đường hay không, bọn họ cũng không thể nào vào được.

Vân Khanh thấy Độc Cô Tuyết lắc đầu, cô biết bản lĩnh của Độc Cô Tuyết trên phương diện này rất cao cường, nếu hần đã nói không vào được thì đương nhiên là hần có suy nghĩ của hần, chỉ khẽ nhú mày nhưng không nói gì.

“Điều nhi ngoan, mang tới cho Đinh Phi Tình.” Độc Cô Tuyết thấy vậy, lấy từ trong lòng ra một viên thuốc nho nhỏ, khõe miệng cong lên một nụ cười âm hiểm, đưa cho Điều nhi đang đứng ở trên vai Vân Khanh.

Vân Khanh thấy Độc Cô Tuyết lấy ra là huyết thần hoàn, tâm tư hơi xoay chuyển lập tức hiểu ra suy nghĩ của Độc Cô Tuyết. Tề Chi Khiêm khôn khéo như thế mà lại bị trúng độc, bọn họ không cần nghĩ cũng biết, bọn chúng trúng độc tất nhiên là do tỷ tỷ dùng máu của con cô đầu độc. Mà huyết thần hoàn này không mùi, không vị, mà quan trọng hơn là tuy rằng nó không phụ trợ thêm nhưng lại rất tương thích với máu độc của bảo bối con cô, như vậy lại càng tăng thêm độc tính. Đây là tác phẩm ngày đó bọn họ phối chế thuốc giải để khắc chế máu độc trong người hai bảo bối kia, nhưng lại bị thất bại, không ngờ rằng hôm lại hữu dụng.

Vân Khanh lập tức nhẹ nhàng mím môi kêu một tiếng, Điều nhi nghe thấy liền cúi đầu ghé cái miệng nhỏ ngậm lấy viên thuốc nho nhỏ kia, rồi phóng lên tiến vào bên trong rừng hoa đào, trong bóng đêm đảo mắt qua đã không còn thấy tăm hơi.

“Tề Chi Khiêm, hừ!” Trong mắt Độc Cô Tuyết hiện lên một ánh nhìn thật sắc khoái, khõe miệng nở nụ cười lạnh người. Những cơn gió lạnh đầu đông nhẹ nhàng thổi qua, ở xa xa pháo hoa rực rỡ vẫn tiếp tục nở rộ trên không trung, đêm nay nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Thời gian nhoáng cái mà qua mấy ngày, trong rừng hoa đào đám người của Tề Chi Khiêm khi khỏe khi không, bệnh tình cứ tái đi tái lại, đừng nói tới muốn chữa trị tận gốc, mà chỉ cần duy trì tình trạng khỏe mạnh cũng đã là một việc khó khăn. Một đám người bị giữ chân ở rừng hoa đào, tất cả đều ốm yếu bệnh tật, không cần nói gì khác, chỉ cần nghĩ tới việc muốn trở về nước Tề trong thời gian tới cũng không thể nào làm được.

Tức giận, Tề Chi Khiêm lại ra lệnh chém thêm một ngự y nữa, nhưng bệnh tình thì quả thực là nan giải, cũng không tìm thấy người hạ độc, chỉ biết rằng loại độc này quá lợi hại. Bầu không khí trong khu rừng hoa đào thấp đến cùng cực.

Mà trong lúc này, đại hoàng tử của nước Hàn cũng đã thành công trong việc lên ngôi Thái tử, cảnh tượng còn náo nhiệt hơn cả khi Hàn vương đăng cơ. Việc này cũng làm cho tâm trạng của Tề Chi Khiêm được an ủi một chút. Ít nhất thì nước Hàn cũng đã bị y khống chế, cho dù Độc Cô Tuyết có đến thì cũng không thay đổi được gì, dăm bữa nửa tháng y hoàn toàn có thể ứng phó được, nhưng y lại không biết rằng thế giới này biến hóa quá nhanh.

Nghe Hàn Thái tử báo cáo lại rằng Hàn vương bị nhiễm bệnh nặng, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi nữa thôi nước Hàn sẽ đổi chủ. Cho nên trong lúc này không ít trọng thần liên tiếp ra vào Đông cung, đem việc Hàn vương bị bệnh nặng ném sang một bên, nhưng lại không hề hay biết binh phù điều động quân đội vẫn đang còn trong tay Hàn vương, trong âm thầm, quân đội từ bốn phương tám hướng đã đến đây để chuẩn bị cứu trợ vua. Không biết tiếng cười trong Đông cung kia còn kéo dài được bao lâu.

Bước chân thần mùa đông đang đến gần, trời càng ngày càng lạnh hơn, chỉ trong một đêm nhiệt độ không khí dường như đã hạ xuống thật nhiều, nhanh quá mức, nhưng mà dường như cũng vẫn giống như năm trước. Trong cái không khí lạnh lẽo này lại ẩn chứa những ngọn lửa nóng cuộn đến như gió lốc, mùa đông năm nay nhất định sẽ không yên ả.

Lúc này tại biên giới nước Tần và Nam Vực, Phi Lâm và Mộ Ai cũng đã mang quân đuổi tới.

“Dấu chân sao lại hỗn loạn thế này?” Mộ Ai nhìn dấu vết của đám người Sở Hình Thiên để lại trong núi rừng, hơi nhíu mày.

Dọc theo đường đi, Sở Hình Thiên đều cẩn thận xóa đi tất cả mọi dấu vết, cố gắng không lưu lại manh mối gì để cho bọn họ lần theo truy kích, nếu không phải bọn họ đã biết trước được đám người kia đi theo phương hướng này thì thật đúng là không thể nào đuổi theo được. Nhưng sao đến biên giới dấu vết lại rõ ràng và rối loạn thế này, hơn nữa còn càng ngày càng loạn.

Phi Lâm quan sát những dấu vết kia thật kỹ lưỡng, đầu mày hơi nhíu, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc.

“Thiếu gia, đây là dấu chân của sói.” Tiểu Hữu ngồi xổm trên một vạt cỏ hoang bị dẫm đạp bẹp dí, vừa nhìn vừa nhíu mày nói. Tại một vùng rộng lớn như vậy làm sao lại xuất hiện nhiều sói vậy được?

“Đây là dấu chân hổ, còn có dấu chân của báo nữa nè.” Tiểu Tả vừa quan sát, trong đáy mắt liền hiện lên một tia kinh ngạc. Thời tiết như thế này sao lại xuất hiện nhiều động vật hung mãnh như vậy lui tới nơi này được chứ? Không hợp lý, lúc này đang là đầu đông mà.

“Các người nói thử coi dấu vết như thế này có thể là do ai để lại?” Phi Lâm cầm cây tiêu huyết ngọc trong tay đột nhiên giương mi lên cười đều, trong mắt y giống như là đã sáng tỏ thứ gì đó.

Mộ Ai cũng thay đổi sắc mặt, trên mặt đột nhiên lóe sáng: “Chẳng lẽ là...”

“Ngaoooo.” Mộ Ải còn chưa nói hết câu, từ xa xa một tiếng hổ gầm chấn trời truyền đến, nháy mắt truyền lại vô số tiếng vang giữa chốn núi rừng.

Phi Lâm, Mộ Ải, Tiểu Tả, Tiểu Hữu lập tức liếc nhau, phóng ngựa chạy lên đỉnh núi.

Phải đi đến ngọn núi cao nhất mới vừa tầm mắt để quan sát mọi ngọn núi nhỏ xung quanh, vừa bước lên tới đỉnh núi, cảnh vật trước mắt lập tức thu vào trong mắt Phi Lâm, trong vùng núi hẻo lánh ở phía trước, dưới góc rừng xanh ngắt rộng lớn có một đám người đang chạy như điên, mà ở phía sau bọn họ một đàn dã thú đang vây quanh, đuổi sát sao, dẫn đầu là một cái bóng trắng như tuyết, kia không phải là Bạch Hổ vương thì còn là gì nữa.

“Bạch Hổ vương!” Tiểu Hữu kinh ngạc mở miệng.

“Ha ha, Sở Hình Thiên cũng có ngày hôm nay.” Mộ Ải đưa mắt nhìn lại, thấy người bị Bạch Hổ vương truy đuổi chặt vật ở phía trước quả nhiên đúng là Sở Hình Thiên thì liền cười âm ỉ, cực kỳ vui sướng.

“Bạch Hổ vương, làm cho đẹp vào, cắn, cắn chết bọn chúng cho ta.” Tiểu Tả vừa nghe thấy lập tức hưng phấn, nắm tay vung lên, phấn chấn đến độ như muốn nhảy dựng lên.

Lâu nay không thấy tung tích của Bạch Hổ vương, không ngờ rằng lần này vừa thấy mặt đã lập tức cho bọn họ một sự phấn khích tột cùng thế này.

Phi Lâm nhìn tình cảnh phía dưới, nụ cười gian tà bên khóe miệng càng nồng đậm hơn, vung cây tiêu huyết ngọc nho nhỏ trong tay lên, một tiếng tiêu sắc bén xé tan không trung, tung hoành giữa núi rừng.

Bạch Hổ vương đang đuổi theo Sở Hình Thiên nghe được lập tức ngẩng đầu lên vươn cao cổ gầm một tiếng, tiếng gầm và tiếng tiêu vang lên cùng một lúc quấn quít vào nhau.

“Phi Lâm đến rồi.” Sắc mặt Thiết Báo càng thêm nghiêm trọng. Một mình Bạch Hổ vương đã khó đối phó như thế, nó đã truy đuổi bọn họ suốt mấy ngày nay trong ngọn núi này, làm cho bọn họ rõ ràng nhìn thấy biên giới nước Tần cách đó không xa mà lại không cách nào tiến vào được, chỉ mãi không ngừng trốn chạy ở trong núi, thế mà bây giờ đám người của Phi Lâm cũng đã đuổi tới rồi, thế này...

Sở Hình Thiên không nói một câu, chỉ chăm chăm chạy điên cuồng về phía trước, hướng về biên giới nước Tần, nhưng thực ra là hướng về vùng núi non hiểm trở của nước Yên.

Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ đáy mắt sáng ngời, Phi Lâm đã đuổi tới rồi, hai người được cứu rồi. Thượng Quan Kính lúc ấy đã nghĩ đến việc quay đầu chạy về hướng của Phi Lâm, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Thiết Hồ ở bên cạnh nên dừng lại, để từ từ tìm cơ hội sau vậy, dù sao thì người của bọn họ đã đến, sớm hay muộn gì cũng sẽ được cứu thoát, không thềm chấp bọn chúng làm gì cho tổn hơi.

“Đuổi theo.” Phi Lâm thấy vậy vung tay lên, phóng ngựa xuống phía dưới ngọn núi, bắt đầu cùng hội hợp với Bạch Hồ vương truy đuổi đám người kia.

Tiếng tiêu trong trẻo nhưng lạnh lùng quanh quẩn ở trong không trung, đàn dã thú càng ngày càng hành động có trật tự hơn, hướng tới bên cạnh Phi Lâm tụ tập lại.

Gió lạnh thổi qua khiến cho những chiếc lá rơi rụng là tả.

Hai ngày sau, tại Tần vương cung, trong đại điện nghị sự.

“Rầm!” Một tiếng động lớn vang lên, Độc Cô Hành hung hăng tung một chưởng trên mấy chồng tấu sớ trước mặt, trên mặt y sự tàn nhẫn, lạnh lùng kéo đến như bão táp.

“Tề Chi Khiêm, Sở Hình Thiên!” Giọng nói lạnh như băng lại tràn đầy sát khí vang lên.

Mặc Tiềm cầm trong tay tin tức của Độc Cô Tuyết truyền đến từ nước Hàn, hai tròng mắt thâm trầm không thể nhìn ra được cảm xúc gì, chậm rãi nói: “Sở – Tề, đã hết mệnh.”

“Đến lúc tuyệt mệnh.” Mặc Đình thong thả cầm lấy cây bút son trong tay đặt một nét xuống bản đồ của Sở – Tề, một nét bút đỏ tươi, thấm đẫm lan ra trên bề mặt bản đồ, vừa yêu diễm vừa lạnh lùng.

Dám ra tay với Vương tử của bọn họ, giết không tha.

“Tề Chi Khiêm bị nhốt ở Hàn, Sở Hình Thiên bị Phi Lâm và Bạch Hồ vương vây ở biên giới của chúng ta, cơ hội như vậy, chính là lúc chúng ta nên ra tay.” Sở Vân nhìn tin tức trong tay Phi Lâm vừa truyền đến cho mình, nét mặt thư thái, nho nhã thản nhiên mỉm cười, nhưng trong đôi mắt lại toát ra một luồng sát khí không hề tương xứng với nụ cười chút nào.

Tiếng nói vừa dứt, Độc Cô Hành, Mặc Tiềm, Mặc Đình, Sở Vân bốn người liền nhìn nhau, trong mắt đều nhìn thấy một sự hưng phấn và dữ tợn vô cùng tận.

Tề Chi Khiêm không ở Tề, Tề cho dù có cùng tiềm lực với Tần cũng không có tác dụng gì. Sở Hình Thiên không ở Sở, Sở vốn cùng cấp cũng đã chẳng thể so nữa, hôm nay nào giống ngày xưa, có vạn thú tương trợ, bọn họ còn sợ gì kia chứ.

“Theo ý của Bệ hạ, chúng ta không cần phải xen vào nước Tề, chỉ toàn lực đối phó nước Sở.” Mặc Tiềm gõ ngón tay lên trên tờ giấy nằm trên mấy tờ tấu chương kia, một tờ tin tức mỏng manh.

Trước mắt, Tần quốc sẽ đối phó với lục quốc, nhưng mà kéo quá xa thì không đủ lực, nhưng nếu chỉ đối phó một quốc gia thì dư sức.

“Truyền lệnh xuống, báo cho Phi Lâm bám trụ Sở Hình Thiên, giữ chân y ở nơi núi rừng hoang dã, bốn vương đi trước một bước mở đường cho y.” Độc Cô Hành chậm rãi tựa lưng vào ghế ngồi, lạnh lùng nở nụ cười.

Mặc Tiềm, Sở Vân nhìn nhau mỉm cười.

“Ngụy vương đập đuôi lão hổ, mang gian tế đột nhập Tần quốc, ý đồ ám sát Tần Vương hậu, tội không thể dung thứ. Truyền lệnh Mặc Vũ, điều động ba mươi vạn đại quân tấn công Ngụy quốc, nếu ai dám giúp đỡ thì chính là bất kính với Đại Tần ta, cùng bị trừng phạt như nhau.” Mệnh lệnh tàn bạo từ trong Tần vương cung truyền ra ngoài, len lỏi đi khắp mọi ngõ ngách. Bá nghiệp thống nhất thiên hạ của Tần, đã bắt đầu vang lên những hồi chuông báo hiệu.

Ám sát, chẳng qua chỉ là mượn một cái cớ, mượn một lý do để động binh, mượn cái cớ để thôn tóm. Nước Ngụy, mặt trái giáp với nước Yên, mặt phải giáp với nước Triệu, còn sau lưng lại là nước Sở. Bản thân nước Yên chính là cánh cửa thông qua lục quốc, là một tấm bình phong phòng vệ, chỉ cần mở tấm bình phong này ra, thì mấy quốc gia ở phía sau nó sẽ hoàn toàn bại lộ. Lần này, Ngụy không phải là mục tiêu, mà Sở ở phía sau nó mới là mục tiêu chính.

Mệnh lệnh lạnh lùng như băng giá xuyên qua chín cánh cửa cung nặng nề, bay qua các vùng đất mờ mịt trên lãnh thổ nước Tần, hướng tới phía đông bắc nơi Mặc Vũ đang đóng quân. Mệnh lệnh vừa được truyền tới, Mặc Vũ lập tức huy động ba mươi vạn binh mã tiến thẳng vào nước Ngụy.

Chỉ trong thoáng chốc, một tiếng trống trận như tiếng sấm gầm, chấn động vang vọng trên khắp non sông núi rừng, những ngày đầu đông lạnh lẽo băng giá này lại một lần nữa tràn ngập những hơi thở nóng rực, như ngọn lửa nóng bắt đầu cháy lan ra những cánh đồng cỏ mênh mông.

Tần tấn công Ngụy, dường như chỉ trong một tuần trà, tin tức này nhanh chóng bao trùm khắp nước Ngụy, sau đó truyền thẳng đến năm nước Triệu, Yển, Sở, Tề, Hàn, chỉ trong khoảnh khắc cả bảy nước đều nghe thấy.

Ngọn lửa chiến tranh sau một năm lịm tắt, lại một lần nữa được thổi bùng lên trên khắp lãnh thổ của cả bảy nước, chỉ có một điều duy nhất không giống, là năm đó tất cả đều xảy ra ở trên lãnh thổ của nước Tần, đã phá hủy hết tất cả những cảnh tươi đẹp trên đất nước ấy, nhưng bây giờ chiến trường đã đổi khác, đến lượt nước Ngụy rồi.

Khoảnh khắc, Ngụy giống như chim sợ cành cong, hai mươi vạn binh lính gần như đã bỏ thân hết tại Tần. Trong thời gian một năm qua bọn họ liệu có thể khôi phục được bao nhiêu, làm sao ngăn cản được ba mươi vạn đại quân của Tần. Thế là vội vàng gửi thư lên tiếng cầu cứu Triệu, Sở, Yển, ba nước gần kề nhất.

Nhưng mà lúc này Sở Hình Thiên còn đang ở biên giới của Nam Vực và nước Tần, bị Bạch Hổ vương truy đuổi đến mức phải chạy trốn chật vật, làm sao nhận được tin tức truyền đến, mà đã không có mệnh lệnh của Sở Hình Thiên, thì ở nước Sở ai dám động binh.

Còn hai nước Triệu, Yển thấy Sở không hề có động tĩnh gì, mà lại nghe Tần thông cáo khắp thiên hạ rằng: Chỉ đưa quân tấn công Ngụy, nhưng nếu các nước khác nhúng tay vào giúp đỡ thì cũng đừng trách Tần không khách khí.

Chiến tranh mới trôi qua có một năm, thực lực bản thân họ vốn cũng chưa tu dưỡng tốt, lại thấy Sở không hề có động tĩnh gì nên đồng loạt làm kẻ cầm đầu, đối với việc Ngụy cầu cứu không hề có phản ứng gì, trơ mắt nhìn Mặc Vũ dẫn ba mươi vạn đại quân tiến vào lãnh thổ nước Ngụy.

Lúc này, tuy rằng Tề Chi Khiêm có thể thu được tin tức nhưng thật bất hạnh thay, y ngay cả muốn nhúc nhích cũng làm không được, không khỏi vừa nóng vội vừa tức giận.

“Một đám ngu xuẩn, im lặng không chịu xuất binh hỗ trợ, đợi cho Tần thu phục xong Ngụy thì chúng ta chỉ có nước bị Tần thôn tằm từng nước một, khụ khụ!” Nằm ở trên giường, Tề Chi Khiêm tức giận đến mức hai mắt đỏ ngầu lên.

“Vẫn chưa có tin tức của Sở Hình Thiên ư?”

“Hoàn toàn không có một chút liên lạc nào.” Huyền Tri cau mày trả lời mà sắc mặt cực kỳ khó coi, lúc bắt đầu rời đi còn có thể liên lạc thường xuyên với Sở Hình Thiên, nhưng gần đây làm cách nào cũng không thể liên lạc được, không biết Sở Hình Thiên đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Nhất định là y đã xảy ra chuyện rồi, Tần quốc sẽ không dễ dàng động binh như thế.” Tề Chi Khiêm hít thật sâu một hơi, cắn răng cử động thân thể nói: “Lấy bút đến đây, ta muốn soạn thư khẩn cho bọn họ ngay lập tức.

“Rõ.” Thu Điền ồm yếu đứng một bên lập tức đưa giấy bút lên.

“Cần phải đưa tận tay, không được có sai sót, khụ khụ!” Nhanh chóng soạn thảo thư, Tề Chi Khiêm cầm mấy phong thư khẩn cấp trong tay, trầm giọng phân phó.

“Điện hạ yên tâm, nhất định thuộc hạ sẽ đưa đến tận tay.”

Ngoài cửa sổ, trong rừng trúc, Đình Phi Tình đang ôm đại bảo bối, nghe loáng thoáng âm thanh truyền đến, khoe miệng nở một nụ cười thật sáng lạn. Muốn truyền tin tức ra ngoài ư, đến tay thế nào được chứ.

Ba bóng người mặc trang phục bình thường phóng theo ba hướng ra khỏi khu rừng hoa đào, tuy nhiên Độc Cô Tuyết đã sớm bày thiên la địa võng ở chung quanh rừng hoa đào, sao lại cho phép một con cá nào lọt lưới được. Cho nên còn chưa đến một khắc sau, ba phong thư đã nằm trên dãy bàn của hắc và Vân Khinh.

Hắc không vào được Xích Long trận, thì cũng đừng nghĩ rằng hắc sẽ bỏ thời gian ra ngồi chờ, dựa theo tính tình của Tề Chi Khiêm đương nhiên là y không thể giấu mình bên trong cả đời được, như vậy cũng tốt, hắc sẽ càng thuận tiện hành động hơn.

Tề Chi Khiêm còn tưởng rằng nước Hàn là thiên hạ của y, mà không biết rằng nơi này sớm đã là thiên hạ của Độc Cô Tuyết hắc rồi. Không hề kinh động đến Tề Chi Khiêm, cũng không đụng chạm gì đến Hàn Thái tử, tất cả mọi thứ vẫn như cũ, chỉ là lúc này đất trời nơi nước Hàn đang âm thầm biến hóa không ngừng.

Đáng tiếc là Tề Chi Khiêm trong người mang kịch độc nên không dám ra khỏi Xích Long trận, chỉ dám trông vào tất cả mọi động tĩnh của Hàn Thái tử. Nếu như Tề Chi Khiêm có thể đi ra ngoài thì với tài trí của y, việc y nhìn thấu hết tất cả chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hiếu được điều này, Độc Cô Tuyết hôn mạnh lên mặt con gái của hắc một cái, bàn tay nhỏ bé kia quả thực bản lĩnh, quá bản lĩnh.

Gió ở nước Hàn đang thay đổi từng chút từng chút một, cứu trợ vua không phải là vấn đề mấu chốt nhất, đó chỉ mới là bước đầu tiên mà thôi. Nhưng thứ Độc Cô Tuyết muốn đầu tiên chỉ là bước đầu tiên này, hắc muốn là tất cả những thứ kế tiếp, nước Tề ở phía sau nước Hàn mới là điểm trọng tâm của hắc.

Gió lạnh đến thấu xương, thổi từng trận trên sông Cửu Khúc Long, vào thời điểm đầu mùa đông như thế này, từng cơn gió nhỏ cũng giống như những lưỡi dao quất trên mặt khiến người ta đau rất.

Nam Vực, sông Cửu Khúc Long.

Những con thuyền đông nghìn nghịt rải trên khắp mặt sông Cửu Khúc Long rộng lớn, liếc mắt một cái nhìn qua gần như phải có đến hàng vạn chiếc thuyền chiến. Mà ở bên cạnh sông Cửu Khúc Long lúc này vô số binh lính đang lặng yên đứng sừng sững, ngay ngắn, nhìn qua không thấy đâu là bến bờ.

Mặc Ngân mặc khôi giáp đứng trong gió lạnh, tỏa ra những tia sáng lạnh lẽo, âm trầm lạnh lùng.

"Nay đi mở rộng bờ cõi, thống nhất thiên hạ cho nữ vương của chúng ta, bốn vương ở nơi này nâng cốc chúc mừng đưa tiễn, hy vọng mọi người áo gấm vinh quy, giành được thắng lợi." Giọng nói cao vút vang vọng ở khắp trời đất nơi sông Cửu Khúc Long này, gió sông vù vù thổi qua đem giọng nói kia truyền đi xa tít.

"Thống nhất thiên hạ." Những tiếng hô ầm vang theo lời Mặc Ngân như nổ tung ra, bay thẳng lên tận mây xanh, phiêu đảng khắp cả không trung ở Nam Vực.

"Tốt." Giơ cao chén rượu trong tay, trên mặt Mặc Ngân là sự uy nghiêm trước nay chưa từng có.

"Y Thủy, Thượng tướng quân, bốn mươi vạn đại quân nay giao toàn quyền cho khanh, Bệ hạ đang chờ các khanh." Mặt đầy uy nghiêm tiến đến trao binh phù hắc ưng, Mặc Ngân nhìn Y Thủy một thân khôi giáp ở trước mặt trầm giọng nói.

"Hạ quan tuân lệnh." Y Thủy vung áo choàng màu lam lên, khom người tiếp nhận binh phù chỉ huy bốn mươi vạn binh mã trong tay Mặc Ngân, đây là hai phần ba binh mã sau thống nhất của Nam Vực.

"Lên thuyền!" Giọng nói trong trẻo, mạnh mẽ vang lên, Y Thủy vung tay lên, bốn mươi vạn đại quân dàn ra vô cùng trật tự, nhanh chóng hướng về những chiếc thuyền chiến đậu ở bên bờ bước đi.

Lá cờ chiến thù hình chim ưng màu đen bay phần phật trong gió lạnh, trên đó con chim ưng kia giống như muốn phá tan không trung mà bay đi, với cái nhìn như xem nhẹ cả thế gian.

"Xuất phát!" Chiếc áo choàng màu lam bay phần phật trong gió, Y Thủy bước lên con thuyền ở hàng đầu tiên, đứng ngạo nghễ trên đầu thuyền, tay vung lên cao, cất giọng quát lạnh, mạnh như bão táp.

"Xuất phát, xuất phát."

Từng tiếng truyền xuống nối tiếp nhau, mệnh lệnh nhanh chóng truyền ra ngoài, cùng với cái vung tay kia của Y Thủy, một tay đao phủ vung đao chém đứt sợi xích sắt cột chiếc thuyền chiến, trong nháy mắt ngàn vạn con thuyền xuôi theo dòng, hướng tới hạ nguồn sông Cửu Khúc Long tiến thẳng đến nước Hàn.

Bốn mươi vạn đại quân tạo thành một vùng dày đặc, liếc mắt một cái nhìn qua, chỉ thấy toàn là đầu người chiếm đến phân nửa mặt sông lớn, giống như một con rồng đen ngẩng đầu bay lên, xoay quanh khắp vùng đất nơi này.

Cờ bay phấp phới, thanh thế đến kinh người. Đứng ở bên bờ, trên mặt Mặc Ngân hiện lên một nụ cười thỏa nguyện.

Mấy ngày trước đây, y nhận được tin tức do Độc Cô Tuyết dùng bồ câu đưa đến nên biết được tình hình trước mắt. Tề Chi Khiêm và Sở Hình Thiên tính kế bất thành, ngược lại một tên thì bị đại bảo bối hạ độc, một tên lại bị Bạch Hổ vương truy đuổi phải chật vật trốn chạy. Cơ hội ngàn năm hiếm có như thế mà không lợi dụng thật tốt thì quả đúng là có lỗi với bản thân mình.

Nam Vực đã ổn định bước đầu, tất cả chỉ cần khôi phục lại là ổn. Giải tán hai mươi vạn binh lính không muốn tham gia quân ngũ trở về làm dân thường, còn lại sáu mươi vạn vốn là muốn giữ lại để giải tán từ từ, tránh uy hiếp đến nước Tần về sau, không ngờ rằng ông trời lại ban cho cơ hội tốt thế này.

Tề Chi Khiêm không quay về Tề được, con tin trong tay y trước mắt không có nhiều tác dụng, Hàn đã là của Tần, tiến đến Hàn, bức Hàn, rồi thẳng tiến Tề ngay phía sau Hàn, cơ hội này quả thực là không thể nào tốt hơn được nữa.

Thời cơ đã đến, không thể bỏ lỡ, nếu điều binh từ Tần đến thì hiển nhiên là không kịp thời cơ, bởi vì muốn như thế thì phải đi qua lãnh thổ của Yến mới có thể tiến vào Tề, mà địa hình ở Yến hiểm trở như vậy, quả thực không phải là biện pháp tốt.

Nhưng từ Nam Vực của Vương hậu bọn họ thì chỉ cần xuôi theo đường sông là tiến thẳng đến nước Hàn, chỉ cần vài ngày là bốn mươi vạn đại quân có thể đến đúng nơi, rồi cứ như thế phóng ra như sấm chớp, cho dù Tề Chi Khiêm có năng lực như thế nào cũng không thể cứu vãn kịp.

Bởi vậy, Độc Cô Tuyết nhanh chóng dùng bồ câu đưa tin, để cho Mặc Ngân lập tức trực tiếp điều binh khiển tướng.

Bốn mươi vạn đại quân theo đường sông xuất phát, tiến thẳng vào nước Hàn.

Thiên hạ, đã bắt đầu biến động.

Hết chương 157

Chương 158 – Đêm không ngủ yên

Người trong thiên hạ đều dồn mọi sự chú ý vào việc Tần tấn công Ngụy mà không một ai để ý tới bốn mươi vạn đại quân Nam Vực đang kéo đến dọc theo đường sông, hoặc căn bản là không ai biết nơi này có một đội ngũ mạnh mẽ như vậy.

Bởi vậy, Hàn Thái tử càng vênh váo tự đắc coi mình như bá chủ thiên hạ, mà quên rằng mình chỉ là một Thái tử chưa đăng cơ, cực kỳ tự đắc không ai bì nổi. Nhưng Tề Chi Khiêm rốt cuộc vẫn là Tề Chi Khiêm, dù bị trúng độc khiến y hơi rối loạn nhưng vẫn bình tĩnh nhìn thấy sự khác thường, vừa nghe thấy một lời nói không rõ hàm ý đã lập tức hạ mệnh lệnh mới cho Hàn Thái tử.

Ban đêm, gió lạnh nhẹ nhàng thổi qua, khí hậu ở nước Hàn khác biệt các nước ở phương Bắc như Tần hay Triệu, ngay cả khi đang giữa mùa đông thì thời tiết cũng không lạnh như các nước phương Bắc làm cho người ta không thể chịu đựng nổi, ở đây chỉ có những cơn gió nhẹ thổi qua khá ấm áp. Bên trong vương cung nước Hàn khá âm u, ánh đèn lúc sáng lúc tối trong bóng đêm, chiếu rọi vương cung đẹp đẽ, tinh xảo thành những hình ảnh u ám như ma quỷ.

Cung nữ, thái giám hầu như rất ít, chỉ gặp một vài người đi lại, một nơi bình thường vốn tĩnh lặng, sáng sủa như ngọc, mà lúc này lại bị che phủ dưới sự chết chóc.

“Phụ vương, ta hỏi ông một lần cuối, ông có giao binh phù hay không?” Khoác long bào vàng rực trên người, Hàn thái tử tươi cười với vẻ mặt cực kỳ cuồng vọng, khinh rẻ cúi người ngồi bên mép giường nhìn Hàn vương bị xiềng xích chân tay, ánh mắt mang theo sự miệt thị.

Thượng Quan Lăng Thiên lạnh lùng nhìn Hàn Thái tử đang khoác long bào trên người, trong đôi mắt không hề có chút phẫn nộ hay e ngại, ngược lại còn thản nhiên nói: “Long bào người đã mặc trên người, giờ ta giao hay không thì người có gì phải sợ nữa?”

“Ha ha.” Hàn Thái tử vừa nghe Thượng Quan Lăng Thiên nói dứt lời, chợt cười phá lên đầy cuồng vọng, lui ra phía sau mấy bước, ngồi trên chiếc ghế ngay trước mặt Thượng Quan Lăng Thiên, khoe mắt toát ra sự kiêu căng, ngạo mạn, cao giọng nói: “Thật không hổ danh là phụ vương của ta, ông đã hiểu điều đó thì đúng là quả nhân đã không để mắt tới binh quyền nữa rồi. Làm Hàn vương nhiều năm như vậy, không có ưu điểm gì khác,

chỉ được mỗi một điểm đó là tự hiểu chuyện.”

Dứt lời, y phất tay tự ngắt nghĩa long bào trên người, nhượng mảy chậm rãi nói: “Phụ vương, nói thật cho ông biết, từ nay về sau thời của Hàn vương Thượng Quan Lăng Thiên đã chính thức chấm dứt. Từ ngày mai trở đi Hàn quốc vương chính là ta, Thượng Quan Dần, ông không chịu trao binh quyền thì ngày mai không có binh phù nó cũng là của ta, là của Hàn vương ta.” Trong mắt hiện rõ sự hưng phấn tột cùng, Thượng Quan Dần chỉ vào ngực mình, vừa nói vừa nhìn vẻ mặt lãnh đạm không chút biểu cảm của Thượng Quan Lăng Thiên.

“Hôm nay, ông giao ra đây, quả nhân sẽ niệm tình chúng ta là cha con, cho ông được chết toàn thân, nếu ông không giao cũng không sao. Dù sao ngày mai quả nhân đăng cơ cũng có thể hóa thần hóa thánh mà, lấy đại một cái cơ, làm đại một cái giả, mà thôi...” Nói đến đây Thượng Quan Dần cười gồ gồ trán, vẻ mặt thâm hiểm nói tiếp: “Nghĩ lại hình như người của ta có nuôi hai con sói, mấy ngày nay chưa được ăn, hẳn là rất đói bụng rồi, phụ vương không phải luôn nhân từ sao, vậy thì cũng nên làm chuyện tốt gì đi.”

Thượng Quan Lăng Thiên nghe Thượng Quan Dần nói thế, sắc mặt càng lạnh lùng, tàn nhẫn, trầm giọng nói: “Hay cho tên súc sinh này, sao Thượng Quan Lăng Thiên ta lại sinh ra một đứa con như ngươi, nghiệp chướng.”

Khóe miệng Thượng Quan Dần co lại, trong mắt hiện rõ sự tàn nhẫn, khuôn mặt vốn tuấn tú thế mà trong trong khoảnh khắc đã nhăn nhúm lại, nhìn rất dữ tợn.

Phất mạnh tay áo, Thượng Quan Dần nghiêng rằng nghiêng lợi gầm lên: “Con, trong mắt ngươi đã khi nào có đứa con này, trong mắt lão già đáng chết nhà ngươi chỉ có mục đàn bà dê tiện và tên tạp chủng kia thôi, người... Khụ khụ...”

Đôi mắt vẫn đỏ lên, Thượng Quan Dần cũng không biết so sánh như vậy là không đúng, đột nhiên chậm rãi hạ sắc mặt xuống, hít mấy hơi thật sâu, khôi phục lại bộ dáng tuấn tú, ôn nhuận như trước, nhìn sắc mặt tức giận của Thượng Quan Lăng Thiên mỉm cười: “Nhìn xem, sao quả nhân còn so đo những thứ này với một người sắp chết như ngươi chứ, đối với kẻ thất bại phải rộng lòng bao dung mới là bậc quân vương chứ.”

Cười đến đây, nét cười trong mắt Thượng Quan Dần càng thêm nồng đậm, hai tay chắp sau lưng, chậm rãi đi tới bên cạnh Thượng Quan Lăng Thiên, vừa đi vừa nói: “Quên đi, nhìn bộ dáng của ông chắc cũng không muốn giao binh phù ra, không sao cả, cùng lắm thì những thứ này cũng không thay đổi được gì hết. Đúng rồi, trước khi ông chết, quả nhân phải nói cho ông biết một việc, Tề thái tử đã thông báo với Sở vương, Tuyệt Vương phi yêu dấu và Tam hoàng tử của ông, sẽ đưa xuống địa ngục cùng ông nên ông xuống đó cũng không cô đơn, lẻ loi đâu. Ông xem ta có phải là đứa con rất có hiếu không, ngay cả chuyện của ông ở dưới suối vàng

ta cũng chuẩn bị cẩn thận hết rồi.”

Nói đến đây Thượng Quan Dần ngửa đầu cười lớn, tiếng cười phát ra từ miệng y cực kỳ đặc ý và vui sướng, đồng thời y vỗ vỗ tay, lập tức có một tên thái giám bưng một bầu rượu nhỏ bước lên. Bình ngọc chín vòng dành cho hoàng tộc, trong đó đựng rượu độc ban cho kẻ phạm tội chết trong cung đình. Từ trước cho tới nay chỉ có đế vương ban cho người khác, hôm nay lại có người dùng nó để ban cho một bậc đế vương.

Thượng Quan Lăng Thiên nhìn bầu rượu độc, đôi mắt cực kỳ lãnh đạm nhìn đứa con trai lớn, vẻ mặt giống như băng đá vạn năm không vui mừng cũng không bi thương, chỉ lạnh lùng nói: “Tự mình làm vậy, không còn đường sống, người sẽ bị báo ứng.”

Thượng Quan Dần nghe vậy liền ngưng tiếng cười điên cuồng lại, cúi đầu nhìn Thượng Quan Lăng Thiên đang ngồi ở mép giường, nét mặt âm trầm, thâm hiểm: “Báo ứng, phụ vương, báo ứng của ông đã đến rồi, còn của ta, không phiền đến ông phải khổ tâm lo lắng giùm ta. Mau đến đi, đến tiễn Hàn vương đời trước về châu trời thôi.”

Trong tiếng cười nham hiểm, ba tên thị vệ tráng kiện đi về phía Thượng Quan Lăng Thiên, một người lấy bầu độc rượu kia, đương nhiên là muốn đưa Thượng Quan Lăng Thiên về châu trời.

Thượng Quan Dần ung dung đứng nhìn bên cạnh, đáy mắt vô cùng hưng phấn, giống như người sắp sửa bị cho uống thuốc độc trước mặt không phải là cha ruột của y, mà là kẻ thù.

Ba tên thị vệ đi lên rất nhanh, một tên giữ chặt tay, một tên kẹp chặt chân, một tên chuẩn bị bóp miệng để đổ rượu, không ai giữ lại cho Thượng Quan Lăng Thiên một chút tôn nghiêm của Hàn vương, cho dù là sự tôn nghiêm trước khi chết.

Thượng Quan Lăng Thiên thấy vậy, đôi mắt sâu thẳm chợt lóe sáng lạnh lùng.

Nhìn mấy tên thị vệ đã đi lên, tất cả đều xảy ra nhanh chóng như kết cục đã định sẵn, trong mắt Thượng Quan Dần dần hiện lên ý cười vô cùng mãn nguyện không thể kìm chế được nữa. Đột nhiên Thượng Quan Lăng Thiên hành động, chỉ thấy ông ra sức tránh đi, những xiềng xích vẫn buộc chặt tay chân ông kêu cạch một tiếng rồi gãy đôi, mở toang ra, ánh sáng bạc chợt lóe lên, trong ánh đèn u ám hiện ra một vết sáng bạc.

Gió lạnh nổi lên từng cơn trong tấm cung Hàn vương, vừa lạnh lẽo vừa tràn đầy sát khí. Máu đỏ bắn ra tung tóe, chỉ trong nháy mắt máu đỏ tươi đã bắn ra từ cổ họng của ba tên thị vệ, máu đỏ văng khắp nơi trên long sàng, rơi xuống nền gạch bằng bạch ngọc của cung điện. Máu đỏ này trên nền gạch trắng và vàng trở nên cực

kỳ yêu diễm.

Ba tên thị vệ trợn hai mắt lên, nhìn chăm chăm Thượng Quan Lăng Thiên đang chậm rãi đứng lên, cổ họng phập phồng liên tục, giống như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói được bất cứ thứ gì, ngã phịch xuống gục trên nền đất. Tất cả chỉ xảy ra chớp nhoáng, ngay khi nụ cười vẫn nằm trên khóe miệng của Thượng Quan Dần.

Nắm dao găm trong tay, Thượng Quan Lăng Thiên lạnh lùng nhìn Thượng Quan Dần, cây dao găm toát ra ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh đèn.

“Tự mình làm vậy thì không thể sống, quả nhân đã từng cảnh báo người.” Thượng Quan Lăng Thiên cầm thanh chủ thủ trong tay nhanh chóng đi tới về phía Thượng Quan Dần. Nét mặt ông lạnh lùng tàn nhẫn chứ không còn là sự ôn nhuận như nãy giờ, dù chỉ là thoáng qua.

Thượng Quan Dần trừng mắt nhìn Thượng Quan Lăng Thiên đang đi tới chỗ y, nhưng chỉ phút chốc liền khôi phục lại sự trấn định, bình tĩnh đứng tại chỗ, cười lạnh nói: “Thảo nào Tề thái tử nói rằng trong một thời gian dài như vậy mà không có chút động tĩnh thì bên trong nhất định có âm mưu, muốn ta giải quyết người sớm một chút để tránh hậu hoạn về sau, xem ra quả đúng là như thế. Phụ vương của ta làm Hàn vương nhiều năm, xem ra cũng có vài kẻ trung thành.”

Nói đến đây, y dừng một chút sau đó cười lạnh nói tiếp: “Cũng may là ta đã chuẩn bị, nếu không hôm nay lại cho người cơ hội đắc ý rồi.” Dứt lời, không có động tác hay tiếng động gì, chỉ thấy một đội binh đông đúc dừng mảnh xông từ ngoài điện vào. Binh khí sắc bén nhắm ngay vào Thượng Quan Lăng Thiên, bao vây quanh người ông.

Thượng Quan Lăng Thiên khẽ cau mày, dao găm đặt ngang trước ngực, lạnh lùng nhìn chăm chăm đám binh sĩ chung quanh, chuẩn bị tư thế đánh nhau đến sống chết.

“Giết lão.” Giọng nói vô tình vang vọng trong tấm cung của Hàn vương, lạnh lẽo mà tuyệt tình.

Ánh sáng lạnh lẽo, đao kiếm sắc bén, trong đèn u ám giăng giăng khắp nơi, bóng người chớp nhoáng ngập trong sát khí.

Ngoài cửa sổ, gió thổi se se lạnh, một vầng trăng treo trên bầu trời đêm, ánh trăng sáng tỏ bình thản chiếu rọi khắp đất đai sông núi, ánh trăng lạnh lùng trong bóng đêm lại càng lạnh lẽo hơn.

Xoay người tránh một kiếm đâm tới trước mắt, lại không tránh khỏi một đao tấn công từ phía sau, cánh tay

Thượng Quan Lăng Thiên bị chém trúng một nhát. Đỏ, máu đỏ tươi chảy xuống, nhỏ từng giọt trên mặt đất, yêu điểm mà kiêu kỳ.

Thượng Quan Lăng Thiên biết võ công, nhưng cũng không tinh thông, trong khi chỉ có một mình đối mặt với nhiều thị vệ như vậy, ngay cả chống đỡ cũng chỉ duy trì được một thời gian ngắn.

Một đao cắt ngang, một kiếm chém xuống, đồng loạt hướng tới cổ họng của Thượng Quan Lăng Thiên, phía sau lưng hai thanh giáo dài cũng nhắm ngay lưng của ông.

Thượng Quan Lăng Thiên muốn tránh cũng không thể tránh, đao kiếm trước mắt đã sắp chém xuống cổ họng và trước ngực, sát khí lạnh lẽo như muốn đâm vào da thịt, cái chết, chỉ trong khoảnh khắc mà thôi.

“Keng.” Ngay lúc này, một tiếng đàn trong trẻo đột nhiên vang lên, âm nhận vô hình phóng nhanh như chớp chống lại những đao kiếm sát khí đằng đằng kia, chỉ nghe tiếng va chạm chói tai rồi tất cả đao kiếm giáo mác đồng loạt bị đánh ngược ra, rơi xuống từ cổ họng và trước ngực Thượng Quan Lăng Thiên, dường như gần sát trên da thịt ông.

Tiếng đàn trong như nước, vang lên trong bóng đêm bao phủ toàn bộ tấm cung Hàn vương, âm thanh trong trẻo, lạnh lùng lại tràn đầy phần nộ, ẩn chứa sát khí mãnh liệt đánh thẳng vào đám người bên trong tấm cung.

Gió lạnh thổi khắp nơi, âm nhận vô hình tung bay như những cánh bướm, xoay tròn trong tấm cung, chỉ khác một điều, những cánh bướm này không nhìn thấy cũng không thể chạm vào được. Nó mang theo những lưỡi hái tử thần bay qua vùn vụt, thứ lưu lại không phải những bóng dáng xinh đẹp mà là máu đỏ tung tóe.

“A!”

“Thái tử điện hạ.”

“Mau lui lại.” Mấy chục tên thị vệ trong điện đồng loạt biến sắc, âm công, âm công cao cường như thế, bọn chúng chưa từng gặp qua, chỉ vừa đối mặt đã hạ sát hết một nửa số người của bọn chúng. Phải biết rằng bọn chúng là những binh lính tinh nhuệ do Hàn thái tử đốc lòng bồi dưỡng. Tiếng kêu hỗn loạn vang lên, có tiếng kêu thảm thiết trước khi chết, có tiếng kêu sợ hãi, có...

Máu đỏ tung bay, Thượng Quan Lăng Thiên vốn nghĩ rằng hôm nay chắc chắn phải chết ở đây, không ngờ vào thời khắc quan trọng sắp bước chân vào cửa chết thì tiếng đàn đột nhiên vang lên. Đôi mắt Thượng Quan Lăng Thiên chợt sáng ngời, ngay cả khuôn mặt vào thời điểm đối đầu với cái chết cũng không chút thay đổi,

nét cười thật phong nhã, thừa dịp đám thị vệ đang mãi lo chống lại âm nhận vô hình, không thể bận tâm đến mình, xoay người phóng nhanh như chớp về phía tiếng đàn vang lên.

Áo trắng như nước, thuần khiết vô ngần, chân váy theo một cành đào hồng nhạt thanh đậm. Một người chậm rãi đến từ phía sau điện, sắc mặt lạnh giá, đôi mắt trong trẻo, lạnh lùng nhưng lại dịu dàng. Lúc này toát ra ánh sáng lạnh như băng, hàm chứa cả sát khí bén nhọn, dung nhan tuyệt sắc, không phải Vân Kinh thì là ai nữa.

“Kinh nhi.” Thượng Quan Lăng Thiên xoay người vọt đến phía sau Vân Kinh, trên đôi mày và khóe mắt đều là ý cười mừng rỡ. Nhưng nhìn thấy Vân Kinh một tay ôm bọc tã lót bên hông, bên trong là cô con gái đang ngủ say sưa không hề bị ảnh hưởng bởi tạp âm xung quanh, một tay đang lướt như bay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, âm sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng lại tàn nhẫn vang lên khắp tẩm cung của Hàn vương.

Đám thị vệ ở trước mắt này, hoàn toàn không có tư cách khiến cô phải đối phó bằng hai tay.

Bước chân nhẹ nhàng chặn trước người Thượng Quan Lăng Thiên, cả người Vân Kinh lạnh lùng như băng đi về phía trước, nhưng đôi mắt bình tĩnh kia lại đang khóa chặt Thượng Quan Dần đứng ở cửa đại điện, tận sâu trong đáy mắt là sát khí ngập trời.

“Tần Vương hậu.” Không biết là ai đã kêu lên, bọn thị vệ vốn đang có ý muốn chống cự lại bỗng trên mặt tràn đầy kích động và hoảng sợ, tay chân và chiêu thức đồng loạt loạn cả lên.

Tần Vương hậu dùng âm công nổi tiếng khắp thiên hạ, năm đó thống lĩnh vạn thú vượt vạn dặm đi cứu Tần, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Cho dù bọn chúng võ nghệ đầy mình, dũng mãnh thiện chiến nhưng đó là người bọn chúng có thể ngăn cản được sao, bất chợt cả đám đều hoảng sợ đến cùng cực.

Thượng Quan Dần cũng không thể nghĩ được tại sao Vân Kinh đột nhiên xuất hiện ở đây, y vô cùng ngạc nhiên, không phải có tin đồn rằng cô ta chết trong trận hỏa hoạn lớn ở Tần vương cung năm trước rồi sao. Tuy rằng Tần vẫn phủ nhận, nhưng thám tử các nước đều điều tra ra cô ta như biến mất, chắc là đã chết thật, nhưng vì sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Xuất hiện ở Hàn quốc, lại đang giúp phụ vương của y.

Sắc mặt xanh mét nhưng Thượng Quan Dần cũng cực kỳ nhạy bén, nhìn thấy gió đã đổi chiều, vừa thấy trước mặt là Vân Kinh mạnh mẽ như thế, y không kịp nghĩ gì khác lập tức xoay người phóng ra ngoài điện. Bên ngoài có mấy ngàn lính ngự lâm của y, chỉ cần điều động vào đây thì lo gì không diệt được một ả Vân Kinh nhỏ bé này chứ.

Lần từng bước ra ngoài, chưa kịp vọt ra tới trước cửa điện, cánh cửa điện vốn đang khép hờ kêu rầm một tiếng rồi đóng kín mít lại trước mặt y.

“Giết cha đoạt vị, còn muốn bỏ trốn sao?” Giọng nói lạnh lùng vang lên trong tiếng kêu thảm thiết hỗn loạn, trong đêm đông buốt giá thế này lại càng thêm lạnh lẽo hơn nữa.

Tiếng đàn chấn động ngừng lại trong chớp mắt, lúc này phía sau lưng y không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ còn lại một sự im lặng đáng sợ.

Thượng Quan Dần run rẩy, căng thẳng quay đầu lại, trước mắt y toàn một màu đỏ, mấy chục tên thị vệ nằm ngổn ngang trên mặt đất, máu tươi bắn tung tóe trên nền điện bằng bạch ngọc. Ở phía trước, Vân Kinh khoác áo hoa màu hồng phấn cùng với Thượng Quan Lăng Thiên chậm rãi bước về phía y, sát khí vờn quanh khắp bốn phía.

Nuốt một ngụm nước bọt, khoe miệng Thượng Quan Dần hơi rút lại, nở một nụ cười cứng ngắc, nhìn Vân Kinh nói nhỏ: “Tần Vương hậu, hoan nghênh đại giá quang lâm đến Hàn quốc ta, Tần Vương hậu đến đây sao không thông báo cho bản Thái tử sớm một chút, phải để bản Thái tử tiếp đãi người thật nồng hậu, làm tròn bổn phận của chủ nhà chứ. Nhưng Tần Vương hậu, nơi này là Hàn quốc chứ không phải Tần quốc, hiện tại bản Thái tử đang bận xử lý việc nhà, Vương hậu nên tránh đi một chút mới phải. Nói thế nào, Vương hậu cũng là Vương hậu Tần quốc chứ không phải Vương hậu của Hàn quốc ta, người nói có phải hay không?” Nói đến đây, Thượng Quan Dần ngừng lại một chút sau đó trưng ra bộ mặt lấy lòng vừa cười vừa nói tiếp: “Sau này bản Thái tử đăng cơ, tất nhiên Hàn quốc sẽ kết mối giao hảo trọn đời với Tần quốc, tất cả điều kiện chúng ta có thể cùng thương lượng, được không?”

“Ông ấy là cha ta.” Giọng nói nhẹ nhàng, thanh đậm vang lên, Vân Kinh cúi đầu đưa cô con gái đang ôm trước ngực qua bên cạnh cho Thượng Quan Lăng Thiên.

Thượng Quan Lăng Thiên đưa tay đón lấy bé con kia rất tự nhiên, rồi nhìn Vân Kinh khẽ nói: “Từ lâu đã nghe con gái của ta bản lĩnh cao cường, nhưng hôm nay mới được chứng kiến tận mắt.”

Thượng Quan Dần còn chưa nói dứt lời, lập tức tắc nghẹn trong cổ họng, gương mặt co giật nhìn Thượng Quan Lăng Thiên và Vân Kinh, sắc mặt cực kỳ khó coi. Sao lại thế này, cha của Tần Vương hậu sao có thể là phụ vương của y, người trong thiên hạ này đều biết cô ta là người của Đình gia ở nước Tề mà.

“Con gái, Kính nhi và Tuyết Cơ...”

“Mẫu thân và đệ đệ không sao cả.” Chỉ hai câu nói ngắn gọn đã khiến cho Thượng Quan Lăng Thiên vô cùng yên tâm, khiến cho Thượng Quan Dần sợ hãi đến ngất người. Vân Kinh là con gái của Tuyệt Vương phi và phụ vương của y, là công chúa Hàn quốc ư. Điều này sao có thể, sao có thể kia chứ?

“Giết cha là tội bất hiếu, cướp ngôi là bất trung, một người không có chút trung hiếu như người quả là một kẻ đáng chết.” Ngắc đầu lạnh lùng nhìn Thượng Quan Dần đang khiếp sợ mất hồn, Vân Kinh lạnh lùng gần từng từ, cùng lúc với hai chữ đáng chết vang lên, bàn tay cô lại đặt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ một lần nữa.

Vân Kinh cực kỳ coi trọng tình thân, năm đó Đình gia đối xử với cô như thế, nhưng cuối cùng cô vẫn ra tay giúp đỡ. Hôm nay đối với kẻ vốn là anh trai của mình, cô lại dứt khoát ra tay, ban cho y cái chết, đủ thấy hành vi tác oai tác quái của Thượng Quan Dần đã làm cô phẫn hận đến mức nào.

Giật nảy mình, Thượng Quan Dần như bừng tỉnh vội vàng phản ứng lại, vẻ mặt hoảng sợ nhưng vẫn cố gắng liên tục lui về phía sau, tới cánh cửa điện đang đóng kín nhưng không biết làm cách nào mở cửa điện ra, sắc mặt tái nhợt nay càng trắng bệch như tờ giấy.

“Người không thể giết ta, bên ngoài điện có mấy vạn binh mã, nếu dám giết ta thì các người cũng đừng mơ tưởng có thể rời khỏi nơi này.”

Thượng Quan Dần vốn chẳng phải loại người tài năng gì, nếu không phải có Tề Chi Khiêm hỗ trợ thì y làm gì có bản lĩnh dám làm chuyện bức cung cướp ngôi. Lúc này vừa thấy tình thế bất lợi khiến y bị dọa khiếp vía.

“Người cho rằng nơi này vẫn là thiên hạ của người sao?” Giọng nói lãnh đạm vang lên, sắc mặt Vân Kinh chán ghét đến cùng cực.

Vân Kinh vừa mới nói xong, Thượng Quan Dần và Thượng Quan Lăng Thiên chưa kịp suy nghĩ là có chuyện gì thì bên ngoài điện đột nhiên vang lên tiếng chém giết kịch liệt.

Thượng Quan Dần run run cả người, trái lại Thượng Quan Lăng Thiên cực kỳ vui vẻ.

“Ngôn Thượng tướng quân đến rồi?” Thượng Quan Lăng Thiên nhìn Vân Kinh hỏi.

Vân Kinh gật đầu, nhẹ nhàng trả lời: “Vừa mới đến.”

Thượng Quan Dần vừa nghe thấy vừa sợ hãi lại khủng hoảng, tự thì thảo với mình: “Sao vậy được? Sao vậy được? Ngôn Thượng tướng quân đang làm nhiệm vụ ở ngoài, chuyện này...”

Thượng Quan Lăng Thiên vừa nghe thấy vậy, sắc mặt tươi cười dạt dào thẳng lợi, ánh mắt rét lạnh nhìn

lướt qua Thượng Quan Dần đã bị tin tức này làm cho chấn động hoàn toàn như chết cứng tại chỗ, ông cười lạnh nói: “Bình phù, ta sớm đã giao cho con gái của ta, ngay cả điều ấy mà người còn không đoán được thì làm sao xứng đáng đấu với ta, hừ.” Tiếng chém giết càng ngày càng kịch liệt, ánh lửa từ bên ngoài điện chiếu vào trong, soi rõ xung quanh như ban ngày. Vô số bóng người, hình dáng nổi lên dưới ánh trăng, ánh lửa, càng nổi bật hơn trên những tấm màn lụa mỏng treo cao cao trên cửa điện, nhìn giống như ánh đèn đang trình chiếu một màn kịch.

“Điện hạ, không xong rồi, Ngôn Thượng tướng quân đã dẫn mười vạn đại quân vào cung, đi mau, mau...”

“Tây cung, đi lấy nước...”

“Đi mau, đi mau, Đông cung bị bao vây rồi.”

Bên tai nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn và tiếng la hét bên ngoài, mồ hôi trên đầu Thượng Quan Dần đổ ra như tắm, chảy ròng ròng xuống đất, giống như lúc này đang là mùa hạ nóng bức chứ không phải là mùa đông lạnh lẽo. Cánh cửa điện rung lên bần bật, ngổ như vỡ nát nhưng không hề sụt mẻ, đứng sừng sững giữa đêm đen đầy lửa nóng, giống như một con sư tử, chiếm cứ nơi nào là đè bẹp hết tất cả, trấn áp hết tất cả.

“Trần phi nương nương tự sát ở Trần cung...”

“Thái tử phi tự sát ở Đông cung...”

“Không, không được, không được...” Sắc mặt Thượng Quan Dần thay đổi hoàn toàn, cả người mềm oặt bên cánh cửa, mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Vân Kinh thấy vậy cũng không bận tâm đến Thượng Quan Dần, xoay người đỡ Thượng Quan Lăng Thiên, nhẹ nhàng băng bó vết thương trên cánh tay ông. Ngoài cửa sổ, ánh lửa như bốc cao tận trời, tất cả đều là giết chóc, Vân Kinh biết, Độc Cô Tuyết đã ra tay thì lúc này một kẻ làm phản ở nước Hàn cũng đừng nghĩ đến chuyện sống còn. Viễn thành đã bị thanh tẩy bằng máu tanh rồi.

“Bệ hạ, người có bên trong không?” Trong ánh lửa ngập trời, một giọng nói cứng cáp vang lên ngoài điện.

“Có.” Thượng Quan Lăng Thiên vừa nghe thấy đã biết ngay người tới chính là Ngôn Thượng tướng quân nên lập tức lên tiếng.

“Bệ hạ còn an toàn, Bệ hạ...”

“Mở cửa cung.” Ngôn Thượng tướng quân đang lo lắng chưa nói dứt lời, thì bất chợt giọng nói trong trẻo,

lạnh lùng của Vân Kinh vang lên. Cùng với câu nói của cô, cửa cung nặng nề từ từ mở ra, làm hiện ra một biển lửa ngút trời, hòa trong thế giới toàn tiếng chém giết.

Thượng Quan Dẫn ngồi dựa vào cửa điện vừa nhìn thấy, lập tức nhấc chân bỏ chạy, nhưng không ngờ y chưa kịp có động tác nào thì một thanh kiếm sắc lạnh đã đặt trên cổ y, những bóng giáp sắt màu đen hiện ra đông nghịt trong ánh lửa.

Vân Kinh đỡ Thượng Quan Lăng Thiên, Thượng Quan Lăng Thiên ôm con gái cô, thông thả, trầm ổn bước ra cửa lớn của tấm cung rồi ra ngoài điện, ánh lửa ngập trời, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong không khí.

Một đội binh mặc giáp sắt lẳng lặng quỳ trước tấm cung, ánh lửa đỏ phản chiếu trên giáp sắt lạnh lẽo.

“Thần hộ giá chậm trễ, Bệ hạ vạn an.” Một người đàn ông trung niên quỳ ở hàng đầu tiên, trầm giọng nói.

Thượng Quan Lăng Thiên nhìn Ngôn Thượng tướng quân đang quỳ trước mặt mình, khẽ gật đầu sau đó vung tay lên, lớn tiếng nói: “Mau đứng lên, nên làm gì thì làm đi.”

“Rõ.” Ngôn Thượng tướng quân đứng lên, xoay người về đội binh ở phía sau chỉ huy và phân phó nhiệm vụ. Đội quân đông nghịt liền tách ra, đi thẳng một đường hoàn thành nhiệm vụ trong tiếng đao kiếm lạnh lẽo như băng mà tàn nhẫn.

Thượng Quan Dẫn nhìn thấy cảnh này, cả người ngã lăn ra mặt đất, hoàn toàn bất động, mặt mày xám xịt như tro tàn.

“Báo, phủ Thừa tướng bị cháy, một trăm bảy mươi ba người nhà Thừa tướng, không có ai chạy thoát.”

“Báo, phủ Đông quận vương đang cứu hỏa...”

“Báo, ở cửa đông của vương cung đang bị những kẻ không rõ hành tung tấn công đột ngột, đang bị bao vây tiêu diệt...”

“Báo, Phí vương phủ...”

“Báo, phủ Thất công chúa...”

Những tiếng bẩm báo liên tiếp vang lên, vào giờ khắc này chém giết thanh trừng đã không còn ở trong vương cung nữa, mà đã lan ra toàn bộ Viễn thành. Độc Cô Tuyệt muốn ra tay với toàn bộ thế lực của Tề Chi

Khiêm ở Hàn, cho nên tối nay hẳn phải diệt trừ mọi nguồn cội, gốc rễ của y ở đây. Thượng Quan Dần nằm trên mặt đất, mỗi lần nghe cấp báo thì sắc mặt lại càng trắng xám hơn, hầu như đã không còn nhìn ra sắc diện của con người nữa.

Ánh lửa cùng với tiếng bấm báo như càng sáng hơn. Vân Kinh và Thượng Quan Lăng Thiên đứng ở cửa lớn của tấm cung nhìn từng ngọn lửa lần lượt bốc lên trong đêm đen lan tràn ra khắp nơi, chiếu rọi cả một góc chân trời.

Ánh sáng rực rỡ từ phía Nam chiếu lên bậc thang Vân Kinh đang đứng, soi rõ nét mặt cô, khuôn mặt nhuộm màu lửa đỏ, vạt áo màu trắng thuần khiết cũng nhuộm màu hồng của ngọn lửa, nhẹ nhàng bay lên trong thế giới hỗn loạn này khiến người ta có cảm xinh đẹp đến mê người.

Hôm nay, nhất định là một đêm không ngủ yên.

Hết chương 158

Chương 159 – Nữ vương Hàn quốc

Ngọn lửa lớn bùng lên từ đầu đêm qua vẫn tiếp tục tàn phá khắp chốn đến tận bình minh hôm sau, ánh ban mai chiếu rọi từ phía chân trời phá tan tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc. Từng tia nắng vàng xuyên qua màn sương trắng mờ, lại lấp loáng phản chiếu một chút sắc vàng lóng lánh, ngàn vạn tia sáng nhỏ lan tỏa, vô cùng đẹp đẽ.

Khói trắng cuộn cuộn bốc lên trong ánh nắng vàng buổi sáng, ngọn lửa đã tắt chỉ còn lại những cột khói trắng cuốn thẳng lên trời bao phủ khắp Viễn thành – kinh đô của nước Hàn, màn sương khói đậm đặc càng điểm tô buổi bình minh thêm mờ ảo.

Bên trong Hàn vương cung hoàn toàn sạch sẽ, trên nền bạch ngọc không có chút tỳ vết, dường như trận giết chóc tối qua vốn chưa tồn tại bao giờ. Dòng máu đỏ tràn trên những bậc thang, trên nền cung điện đã được rửa sạch hoàn toàn, chỉ còn lại đây một nền điện bạch ngọc lạnh băng, dưới ánh nắng ban mai chúng tỏa ra từng tia sáng thật lạnh lẽo.

Đội thiết giáp tinh nhuệ vẫn dàn quân từ cửa cung đến chính điện vương cung, binh khí tuốt khỏi vỏ, bóng thiết giáp chói lòa.

Chuông sớm trống chiều^(*), hàng loạt những tiếng chuông nặng nề bồi hồi quẩn quanh trên không trung Hàn vương cung hết như xưa. Đây là tiếng chuông triệu tập quần thần vào triều bàn bạc chính sự, có điều hôm nay trong tiếng chuông nặng nề lạnh lót hiển hiện sự lạnh lẽo băng đá, cùng sát khí nồng đậm và sự trang nghiêm, kính cẩn.

^(*) Trích trong kinh Phật, ý là tiếng chuông sáng, tiếng trống chiều đánh thức con người thoát khỏi giấc mộng trầm luân, thoát khỏi u mê lạc lối.

Bá quan văn võ trong các sắc triều phục khác nhau, chạy chậm vào chính điện vương cung, trong điện chỉ có lác đác vài quan viên cúi đầu giữ yên lặng bày vẻ cực kỳ cẩn thận đứng ngay ngắn tại vị trí của mình.

Không ai hỏi những người vắng mặt trên đại điện hôm nay đang ở đâu, cũng không ai nói với ai lời nào, thậm chí cả mắt cũng không hề ngước lên nhìn nhau.

Trận lửa lớn tối qua trong Viễn thành, cho dù bọn họ có cách xa cửa chính vương cung vẫn có thể nhận thấy ngọn lửa đỏ hừng hực và tiếng hò hét âm ỉ truyền đến, không ai cho rằng đó chỉ là một trò đùa, mà đó là thanh trừng, là vị Bệ hạ ngồi trên ngôi vị tối cao của vương triều này tắm máu những kẻ phản bội mình. Làm quan nhiều năm như vậy, bọn họ cũng không phải loại người ngây ngô không hiểu chuyện.

Hôm nay, bọn họ còn có thể đứng tại chỗ này, không bốc hơi tan biến khỏi trần thế trong đêm qua, thế thì hôm nay ai là người chiến thắng đã không cần nghi ngờ nữa, thật may mắn bọn họ đã đứng đúng chiến tuyến, tốt quá, bọn họ vẫn còn có thể sống đến bây giờ.

Trong chính điện vương cung tĩnh lặng không một âm thanh, khung cảnh lặng ngắt như tờ.

Trên vương vị cao cao, Thượng Quan Lăng Thiên khoác bộ long bào vàng rực, sắc mặt tàn nhẫn, lạnh lùng ngồi trên vương tọa. Ở bên cạnh Vân Khinh ôm cô con gái nhỏ đang mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, bé con không chút sợ hãi mà ngược lại đang hí mắt cười khanh khách, Vân Khinh ngồi trên vị trí bậc thang thứ hai bên trái vương tọa cao cao.

Nơi đó, trước giờ không hề có ai ngồi, thế mà hôm nay lại dư ra một người.

Mà ở chính giữa đại điện trước mặt bọn họ có một người sổng soài trên mặt đất, toàn thân run rẩy, tóc tai bù xù, trên mình vẫn khoác long bào nhưng đã dính đầy máu tươi, chặt vật chịu không thấu, đó chính là Thượng Quan Dần. Trên khuôn mặt tái nhợt giờ này chỉ còn lại vẻ hoảng loạn, trong đôi mắt đỏ ngầu chỉ sót lại duy nhất sự tuyệt vọng, y đang bò lê trên mặt đất, co ro thành một đống, cơ thể run lẩy bẩy.

Thượng Quan Lăng Thiên không nói tiếng nào, Vân Khinh đang đùa nghịch với cô con gái nằm trong lòng mình cũng không nói gì, bao trùm đại điện là một sự tĩnh lặng mang theo hơi thở chết chóc.

“Lộp cộp, lộp cộp.” Tiếng gót sắt lọc cọc truyền đến phá tan sự yên tĩnh trong Hàn vương cung, trong ánh nắng sớm tiếng gót sắt như rót vào nơi này một luồng sinh lực.

Đi trước dẫn đầu, Độc Cô Tuyệt khí thế hừng hực phóng ngựa lao băng băng trên con đường đến vương cung, phía sau hần là đội quân thiết kỵ đang tung vó từ khắp các hướng khác nhau cùng tiến vào Hàn vương cung.

Theo sát sau đội thiết kỵ là những nhóm người bị buộc chặt với nhau thành từng chuỗi, từng chuỗi dài, trên khuôn mặt cả trai lẫn gái đều dính đầy máu tươi, họ bị kéo lê theo sau nhìn chặt vật không chịu nổi, những giọt máu đỏ nhỏ xuống từ trên người bọn họ nhuộm thắm nền bạch ngọc trắng phau.

Đến rồi, tiếng chân từ xa xa vắng tới, Thượng Quan Lăng Thiên và Vân Kinh đồng loạt ngẩng đầu lên, nét mặt hiện lên sự vui mừng tốt bậc, Độc Cô Tuyết đã đến.

“Tần vương giá lâm.” Từng tiếng từng tiếng truyền báo nối tiếp nhau vang từ xa đến gần, nhanh nhẹn và ngập tràn vẻ kính sợ.

Áo choàng màu đỏ tung bay phần phật, Độc Cô Tuyết mang khí thế lạnh lùng, tàn nhẫn bước vào trong đại điện.

“Tần vương.” Trên đại điện, chúng quần thần thấy Độc Cô Tuyết bỗng nhiên thống lĩnh binh lính của Ngôn thượng tướng quân tiến. Sắc mặt bình tĩnh của bá quan chợt hiện lên sự kinh ngạc, thấu hiểu, giật mình và đủ loại cảm xúc khác nữa. Bệ hạ bọn họ dấy binh dẹp loạn, nhưng người chống lưng lại là Tần vương, nhất thời cả đám quan lại bèn đưa mắt nhìn nhau sau đó lên tiếng hành lễ.

Độc Cô Tuyết gật đầu, chân không dừng bước, đi thẳng đến bên cạnh Thượng Quan Lăng Thiên.

“Ngồi đi.” Thượng Quan Lăng Thiên thấy vậy trên nét mặt chợt thoáng nụ cười, cũng không chút khách khí với Độc Cô Tuyết, trực tiếp gật đầu như tỏ ý. Độc Cô Tuyết cũng không lên tiếng, phất áo bào lên, ngồi trên chiếc ghế dựa lớn bên phải Thượng Quan Lăng Thiên song song với chiếc ghế của Vân Kinh, cả hai ngự cao trên chúng quần thần.

Các quần thần trong đại điện thấy vậy, đều tự liếc nhìn nhau, trong đáy mắt ẩn giấu sự kinh ngạc vô vàn. Tần Vương hậu cùng Bệ hạ ngồi trên ngôi cao bọn họ đã kinh ngạc lắm rồi, thế mà lúc này Tần vương cũng ngồi trên vị trí như vậy, vừa không phải nơi của chủ nhân nhưng cũng không phải là chỗ của khách mời. Vị trí này thông thường phải là Thái tử, hoặc giám quốc mới có thể ngồi, việc này...

“Khởi bẩm Bệ hạ, lần này các phản thần theo Đại hoàng tử Thượng Quan Dân tham gia hành thích vua đoạt vị đã bị bắt trọn cả mẻ, Trần phi mẹ của Đại hoàng tử đã tự sát, Thái tử phi được ban rượu độc; Chu thừa tướng diệt trọn cả nhà; phủ Đông quận vương có tất cả bảy trăm sáu mươi người, đã giết ba trăm mười người, bắt sống bốn trăm năm mươi người; thống lĩnh cấm vệ quân Cửu thành tru di tam tộc; thống lĩnh ngự lâm quân chịu tội lăng trì đồng thời xử trảm cả nhà; Thất công chúa chết thiêu trong lửa, giết sạch toàn phủ.”

Giọng bẩm báo cung kính, nghiêm trang vang lên to, rõ ràng trong đại điện.

Chúng quần thần trong điện nghe từng lời báo cáo vang lên bên tai, cơ mặt đều khẽ co giật, nếu không phải toàn diệt cả nhà thì chính là tru di tam tộc, thủ đoạn vừa tàn bạo độc ác lại cực kỳ lợi hại, chỉ trong một

buổi tối đã diệt trừ toàn bộ phản thần, phải là người cực kỳ thấu hiểu thể lực và cục diện ở Hàn mới có thể làm sạch sẽ đến vậy.

Nghĩ vậy, những đại thần còn lại trong đại điện đều khẽ hít vào một hơi thật sâu, Tần vương hiểu rõ tình hình nội bộ Hàn quốc bọn họ như thế, vậy Hàn quốc của họ...

Mà lúc này Thượng Quan Dần đang nằm sấp trên đại điện, mỗi lần nghe bấm báo một câu thì cơ thể run rẩy càng thêm dữ dội, sắc mặt y đã trắng bệch không còn chút máu. Lúc này mặt vàng như giấy, ngoại trừ vẻ hoảng sợ và ngày càng thêm kinh hoàng thì giờ đây không còn thêm biểu cảm gì nữa.

“Ba vạn binh sĩ Kim Quân thuộc cấm vệ quân Cửu thành bị bao vây tại Đông thành.”

“Bốn vạn Ngự lâm quân đã bị khống chế bên ngoài vương cung, tử thương... Toàn cục đã được khống chế.” Giọng nói nghiêm nghị bấm báo lại câu cuối cùng khiến nét mặt nặng nề của Thượng Quan Lăng Thiên giãn ra một chút, ông phất phất tay cho lui, rồi đảo mắt nhìn qua chúng quần thần trong đại điện, trầm giọng nói: “Các ái khanh có điều gì cần nói không?”

Hơn mười vị đại thần ở bên dưới nghe thấy, đưa mắt sang hai bên nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu: “Chúng thần không có lời nào để nói, Bệ hạ anh minh.”

Thượng Quan Lăng Thiên nghe vậy chậm rãi gật gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo băng tuyết quét qua đứa con trưởng đang nằm co ro trong góc tây đại điện, trong đôi mắt chỉ có sát khí và sự lạnh lùng tuyệt đối, ông trầm giọng quát: “Ngỗ nghịch phạm thượng, giết cha đoạt vị, kẻ bất trung bất hiếu như thế, xử tội...”

“Lăng trì xử tử.” Thượng Quan Lăng Thiên còn chưa dứt lời, Độc Cô Tuyết từ lúc bước vào điện vẫn chưa hé miệng nói câu nào giờ đột nhiên lạnh lùng lên tiếng.

Bên dưới các đại thần vừa nghe đều đồng loạt hít vào một hơi lạnh, hoàng gia tranh đoạt ngôi vị từ xưa đến nay, kẻ bại trận chỉ có một cách giải quyết duy nhất là ban rượu độc, thế mà giờ lại là lăng trì, việc này có vẻ như...

Nhất thời cả đám quần thần cùng nhú mày ngẩng đầu lên nhìn Độc Cô Tuyết vẻ mặt này giờ vẫn không chút thay đổi. Cho dù Bệ hạ bọn họ nhờ hãn giải quyết sạch sẽ đám phản thần, nhưng đây là nước Hàn không phải nước Tần, từ khi nào đến lượt Tần vương đến đây ra lệnh như vậy.

“Làm theo lời Tần vương..., lắng trì xử tử, lời xuống.” Thượng Quan Lăng Thiên thoáng nhìn qua Độc Cô Tuyết, chậm rãi tiếp lời ban lệnh, ông hiểu rõ Độc Cô Tuyết là muốn thị uy. Thôi, thôi, dù sao Hàn quốc cũng đã dâng cho hãn, ông cũng không lo được nhiều nữa, huống chi đứa con kia có chết cũng chưa đền hết tội.

Từ xưa đến nay, các nước bại trận đều bị thôn tóm hoàn toàn, sẽ không có quyền tự chủ triều chính, bị xâm chiếm từng phần, từng phần một. Kiểu thôn tính như vậy thì hoàng tộc sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt, hủy diệt sạch sẽ, kể cả một đống tro tàn cũng có thể làm bùng lên chiến hỏa, đó chắc chắn sẽ là một màn tắm máu kẻ thù.

Thượng Quan Lăng Thiên hiểu rõ Hàn không thể chống lại Tần, bị thôn tính là chuyện sớm muộn mà thôi. Cho nên dứt khoát đem đất nước này làm của hồi môn thì mới có thể giữ gìn nó trọn vẹn thêm một chút, ít nhất thì Thượng Quan hoàng gia sẽ không bị giết, ít nhất toàn bộ văn võ triều thần, dân chúng nước Hàn cũng sẽ không phải chịu cảnh lầm than, khổn khổ.

Độc Cô Tuyết tuy rằng tàn nhẫn, nghiêm khắc, nhưng có Vân Kinh của ông ở đây thì dù hãn không nể mặt tăng thì phải nhìn mặt phật. Ông cũng muốn bảo toàn nguyên vẹn Hàn quốc, chẳng qua điều này sẽ khiến Độc Cô Tuyết hao tâm tổn sức suy nghĩ nhiều thêm mà thôi.

Độc Cô Tuyết bắt gặp Thượng Quan Lăng Thiên đưa mắt sang nhìn, hãn bèn quay lại liếc nhìn Thượng Quan Lăng Thiên một cái. Suy nghĩ của Thượng Quan Lăng Thiên thế nào hãn đều biết, nhưng dù sao cũng là người nhà Vân Kinh, nên muốn hãn phải bỏ chút tâm tư thì hãn cũng đành phải dành chút công sức suy nghĩ. Làm cách nào có thể từ từ thôn tính Hàn, bóc tách mạch rễ nguồn cội của quốc gia này nhưng lại không được phép làm tổn thương một chút da thịt, điều này khiến hãn có chút bực dọc.

Khẽ phất tay một tên thị vệ đứng bên ngoài điện lập tức bước vào.

“Phụ vương, phụ vương, dù... dù...”

Vừa nghe xử lắng trì, xương cốt Thượng Quan Dần đều nhũn cả ra, vội vàng muốn than khóc cầu xin Thượng Quan Lăng Thiên tha mạng, nhưng muốn kêu cũng không thể thốt nên lời, y đã làm vậy thì sao có thể cầu xin tha thứ được đây, lão đảo vài cái rồi bị thị vệ bên cạnh lôi xuống.

Vân Kinh vẫn không nói gì, thấy dáng vẻ của Thượng Quan Dần như thế cô chỉ khẽ lắc đầu, nhưng cũng chẳng có chút cảm giác không đành lòng nào hết, loại người như thế còn chẳng bằng cầm thú, cô không hề xót thương y dù chỉ một chút.

Không rõ hai người trên cao đang dùng ánh mắt trao đổi gì với nhau, chỉ biết quần thần bên dưới vừa nghe thấy thế đều kinh ngạc vô cùng, ngược mắt lên nhìn Độc Cô Tuyết và Thượng Quan Lăng Thiên cả buổi không nói nên lời.

“Tần vương Bệ hạ, hôm nay Bệ hạ ra sức giúp đỡ chúng thần ngăn cơn sóng dữ, xoay chuyển tình thế, ân tình này chúng thần vĩnh viễn không quên. Mỗi bang giao giữa Tần quốc và Hàn quốc mãi mãi vững bền, chúng thần tin rằng Bệ hạ vẫn luôn có suy nghĩ này.” Ngôn thượng tướng quân đứng đầu đội ngũ võ tướng ho khan một tiếng, thận trọng cất lời.

“Giờ đây mọi việc đã kết thúc, những chuyện sau này chúng thần đã có thể tự xử lý, xin Tần vương Bệ hạ hoàn trả binh phù cho Hàn quốc chúng thần, dù sao đây cũng là chuyện của Hàn quốc, Tần vương Bệ hạ đã vất vả lâu như thế, nên nghỉ ngơi nhiều thêm, lão thần trước tiên xin khấu đầu tạ ơn Tần vương Bệ hạ.” Dứt lời, Ngôn thượng tướng quân cúi đầu thật thấp trước mặt Độc Cô Tuyết.

“Đa tạ Tần vương Bệ hạ.” Chúng quần thần trong triều thấy vậy, lập tức noi gương làm theo, đồng loạt khom người thật sâu hành lễ với Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết thấy vậy trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười lạnh, nói chuyện quả là khách khí, nhưng trong đó lại ngầm ẩn ý bảo hễ dù gì cũng là người ngoài, muốn hãnh đứng sang một bên. Độc Cô Tuyết quay đầu đưa mắt nhìn Thượng Quan Lăng Thiên cười như có như không.

Vân Khinh ngồi bên cạnh thấy vậy cũng không khỏi mỉm cười, cô ôm con gái không nói lời nào.

Thượng Quan Lăng Thiên thấy cả văn võ triều thần đều nói thế thì bồng chốc cười ha hả, đứng dậy bước một bước đến bên Vân Khinh, kéo Vân Khinh đứng dậy, khuôn mặt ông vô cùng rạng rỡ nhìn bá quan bên dưới đang kinh ngạc nói: “Hôm nay, quả nhân chia sẻ cùng các khanh gia một tin tức tuyệt vời, Vân Khinh là con gái của quả nhân và Tuyết Vương phi.” Dứt lời, ông cười vui vẻ giơ tay ôm lấy Vân Khinh hôn lên trán cô một cái. Bên cạnh Độc Cô Tuyết thấy vậy sắc mặt trầm xuống, trừng mắt nhìn chằm chằm lưng Thượng Quan Lăng Thiên.

“Việc này...”

“Sao có thể chứ?”

Trong nháy mắt quần thần dưới triều vô cùng khiếp sợ, nhìn Hàn vương đang dùng vẻ mặt yêu thương nhìn Vân Khinh, lại thấy Vân Khinh tươi cười dịu dàng, bọn họ hoàn toàn bị dọa ngẩn người.

Tần Vương hậu là công chúa điện hạ của Hàn quốc bọn họ ư? Việc này... Việc này... Từ lúc nào Bệ hạ bọn họ lại có một cô công chúa, mà họ lại không hề hay biết? Bọn họ chưa từng nghe qua Bệ hạ có con gái lưu lạc trong dân gian cả. Chuyện này rốt cuộc là sao?

“Bệ hạ, chuyện này...”

Thượng Quan Lăng Thiên phất tay ngăn lời Ngôn thượng tướng quân đang cực kỳ hoảng sợ, ông kéo tay Vân Kinh, nhìn chúng triều thần nói: “Vân Kinh con ta, năm đó lúc Tuyết Vương phi mang thai đã từng tính được một quẻ, nếu con bé được nuôi dưỡng trong cung đình thì không thể sống sót, nhưng nếu được nuôi trong dân gian thì ngày sau chắc chắn sẽ hiệu lệnh thiên hạ, đứng đầu quần hùng. Bởi vậy, quả nhân và Tuyết Vương phi không hề công bố chuyện này với bất kỳ ai, lặng lẽ đưa con gái yêu quý của quả nhân rời khỏi vương cung, nhưng không ngờ lần ly biệt đó khiến cha con ta cách biệt suốt mười tám năm trời đằng đẳng.”

Dứt lời, hai hốc mắt Thượng Quan Lăng Thiên đỏ ửng lên, nắm chặt tay Vân Kinh, nhưng sự xúc động trong lòng ông lúc này thật ra là vì một nguyên nhân khác, mười tám năm qua ông không hề biết ông có một đứa con gái như thế, ông thật đau lòng quá đỗi.

Vân Kinh thấy vậy xoay tay lại nắm chặt bàn tay Thượng Quan Lăng Thiên, trong đáy mắt cô cũng ẩn chứa sự kích động và ghen ngào như ông.

Sự thất lễ của hai người chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc, Thượng Quan Lăng Thiên hơi ngừng lại chốc lát, lập tức khuôn mặt ông ngập tràn vẻ vui mừng, nở nụ cười cực kỳ sáng lạn, nhìn triều thần bên dưới nói: “Hôm nay, con ta đã thoát nạn, bình an trở về, quả nhân vô cùng vui sướng, Vân Kinh – Đại công chúa của Hàn quốc ta.” Dứt lời ông nắm tay Vân Kinh giơ lên cao, nếu tính theo ngày sinh thì Vân Kinh là đứa con gái đầu lòng của Thượng Quan Lăng Thiên.

Chúng quần thần bên dưới đưa mắt nhìn nhau, lập tức phản ứng lại cực kỳ nhanh nhạy, người người với vẻ mặt hưng phấn và vui sướng khom người quỳ xuống trước Vân Kinh, cao giọng hô: “Thần tham kiến Đại công chúa.”

Vân Kinh và Tuyết Vương phi giống nhau đến thế, nếu nói hai người không thân thích gì có lẽ còn phải hoài nghi, nhưng nếu bảo là con gái thì thật không cần nghi hoặc chút nào, dung mạo đó cực kỳ dễ khiến người ta tin tưởng.

Hơn nữa, thân phận bây giờ của Vân Kinh là gì, là Vương hậu nước Tần, nước Hàn bọn họ vô tình có được mối quan hệ này, về sau ai còn dám xem thường bọn họ chứ. Tần vương Độc Cô Tuyết yêu thương Vương hậu

của hắc thế nào thiên hạ đều rõ mồn một, được Tần hậu thuận kẻ nào còn dám hô to gọi nhỏ với Hàn nữa chứ, bởi vậy họ càng thêm dễ dàng tin tưởng lời nói dối của Thượng Quan Lăng Thiên.

Trong nhất thời, nét mặt triều thần bên dưới đều là nụ cười sáng lạn và vui sướng dào dạt, nhìn Vân Kinh như bắt gặp một đóa hoa tươi, giống như cô là đóa hoa tuyệt sắc nổi danh khắp nước Hàn bọn họ, chỉ có Ngôn thượng tướng quân là khẽ nhíu mày.

“Miễn lễ.” Vân Kinh ôn hòa gật đầu với chúng quần thần bên dưới, mỉm cười nói.

“Tạ ơn Đại công chúa.” Chúng triều thần đứng lên, khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười sáng lạn, quay đầu nhìn Độc Cô Tuyết ngồi một bên, Tần vương là con rể của nước Hàn bọn họ, từ nay về sau...

“Vương nhi, lại đây.” Không đợi chúng quan bên dưới nói chuyện, Thượng Quan Lăng Thiên mỉm cười vẫy vẫy tay gọi Độc Cô Tuyết, ông gọi hắc với vẻ cực kỳ thân thiết. Độc Cô Tuyết rung mình một cái, Vương nhi, quá nhiều năm rồi chưa có người nào gọi hắc như vậy, khóe miệng hắc hơi co rút một chút, nhưng cũng đứng dậy lạnh lùng, nghiêm trang bước lên trước.

Thượng Quan Lăng Thiên vỗ vỗ vai Độc Cô Tuyết rồi chậm rãi nói với quần thần trên triều: “Quả nhân tuổi tác đã cao, thật sự lực bất tòng tâm với việc triều chính, nhất là với sự việc kinh hoàng này lại càng làm lòng quả nhân thêm xót xa đau đớn, thân thể già nua càng cần được điều dưỡng. Bởi vậy quả nhân muốn truyền ngôi cho con gái ta, về sau tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của Hàn quốc đều do con gái ta Vân Kinh và con rể Độc Cô Tuyết chủ trì, các khanh phải tuân theo.”

Như một viên đá khơi dậy ngàn tầng sóng cuộn, bá quan văn võ bên dưới trong nháy mắt há hốc miệng, cảm như muốn rớt xuống, truyền ngôi cho Vân Kinh ư? Nước Hàn lập nữ vương sao?

Ngước mặt nhìn nhau, sắc mặt của bá quan văn võ đều vô cùng khó coi. Vân Kinh vốn là Vương hậu nước Tần, để cho Tần vương và Tần Vương hậu tiếp quản Hàn chẳng phải là tự dâng mình cho Tần, sáp nhập Hàn vào lãnh thổ Tần hay sao? Có nghĩa là từ nay về sau sẽ chẳng còn nước Hàn nữa? Không được, tuyệt đối không được, cả đám người giờ mới phản ứng kịp, lập tức bọn họ bắt đầu ngu ngốc kích động muốn phản đối.

Thượng Quan Lăng Thiên thấy vậy liền lùi ra sau một bước, rõ ràng là cố ý đẩy Độc Cô Tuyết lên đầu chiến tuyến, nếu ngay cả đám triều thần này còn không thu phục được, thì những thứ khác căn bản không cần bàn tới.

“Các người có ý kiến?” Độc Cô Tuyết lạnh lùng cất tiếng trước chúng triều thần đang dợm mở miệng bên dưới, cực kỳ lạnh lùng, tàn bạo nhìn chăm chăm đám quần thần.

Chỉ phút chốc một khí thế lạnh lẽo, tàn độc và ngang ngược lập tức tràn ngập khắp đại điện. Lời phản đối đã dâng đến miệng nhưng đám quần thần nước Hàn không kẻ nào dám mở lời. Độc Cô Tuyết là nhân vật nào, là một thể hệ Kiệt vương^(*) tàn bạo máu lạnh, những quan viên đứng trên đại điện này ai ai mà không biết rõ thủ đoạn dã man của hãn chủ.

(*) Vua Kiệt: cuối triều Hạ ở Trung Quốc, tương truyền là một tên bạo chúa.

Không cần nói nhiều, chỉ cần nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua, những tấm gương kia vẫn đang hiển hiện trước mắt bọn họ, mùi máu tanh nồng vẫn chưa kịp tiêu tan trên ngã tư đường Viễn thành, nhất thời cả đám đồng loạt rung mình một cái.

“Quả nhân không ngại các người có ý kiến.” Phất tay áo bào, Độc Cô Tuyết chấp tay sau lưng, thật bình tĩnh thong dong nói, hãn thật sự không ngại đưa những kẻ dám có ý kiến đi thẳng xuống địa ngục, ý kiến ý cò với Diêm Vương. Hãn còn đang khổ sở suy nghĩ cách an bài những người này, nếu có thể diệt trừ sạch sẽ là tốt nhất. Không gian lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người không ai dám lên tiếng, hàm ý ẩn chứa trong lời của Độc Cô Tuyết, không một ai không nghe ra.

Vân Kinh đứng bên cạnh nhìn màn kết thúc này, âm thầm lắc đầu. Cô cúi nhìn đứa con gái nhỏ đang ôm trong lòng, bé con đang mở to đôi mắt tròn xoe như viên bi, thấy cô nhìn qua, con bé bật cười khanh khách rồi mở cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn.

“Báo, có đại quân xuôi theo sông tiến đến, xâm nhập lãnh thổ Hàn quốc ta, chúng đang hướng đến Viễn thành.” Trên đại điện yên tĩnh không một âm thanh, đột nhiên có giọng báo cáo truyền từ xa đến gần vắng vắng lại, giọng nói cực kỳ kinh hoàng, một người không màng đến cả lễ nghi nghiêng ngã chạy vào trong đại điện. Phịch một tiếng, y lập tức quỵ xuống, nét mặt vô cùng lo lắng và căng thẳng.

Trong khoảnh khắc những quan viên có mặt trên đại điện lập tức biến sắc, có binh mã tập kích Viễn thành, sao có thể chứ?

“Đã xảy ra chuyện gì? Là kẻ nào? Có bao nhiêu binh mã? Nói mau.” Ngôn Thượng tướng quân vừa nghe sắc mặt bỗng xanh mét, gắp giọng quát to.

“Đám người tiến đến trang phục rất kỳ lạ, không phải người của sáu nước Tần, Sở, Triệu, Yên, Ngụy, Tề. Bọn họ xuôi theo con sông lớn ở gần Viễn thành xuống thẳng đây, và đang tiến tới rất nhanh. Chỉ chốc lát nữa

sẽ đến Viễn thành, thoát nhìn có đến mấy chục vạn người, những chiếc thuyền chiến đã đậu kín toàn bộ mặt sông.” Người vừa mới tới không kịp thở, nhanh chóng đáp lời.

Mấy chục vạn người.

Khoảnh khắc đó, bá quan văn võ trên đại điện như nghẹn họng, nét mặt lộ rõ vẻ hoảng loạn, mấy chục vạn người thật khiến cho đám triều thần kinh hoàng một phen. Nhưng Thượng Quan Lăng Thiên lại có vẻ tương đối bình tĩnh, nghe thấy vậy chỉ liếc nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Kinh một cái, nhướn cao mày, ông mỉm cười nói: “Là binh mã của Kinh nhi, người của Nữ vương Nam Vực thì phong thái đương nhiên khác hẳn bảy nước còn lại rồi.”

Lời này vừa buông xuống, lại làm chúng quần thần vốn đã trúng một cú chí mạng thêm kinh hoàng một lần nữa, Nữ vương Nam Vực, binh mã của Đại công chúa bọn họ, chuyện này rốt cuộc là thế nào đây?

“Bốn mươi vạn binh mã, chỉ là tiện đường ngang Hàn quốc. Có điều, quả nhân sẽ chẳng quan tâm nếu tiện thể biến nơi này thành chiến trường chính thức đâu.” Độc Cô Tuyết mở miệng ném một câu rét buốt như cơn gió bắc, thong dong như thể không hề để tâm chút nào.

Lại thoáng chốc, bá quan văn võ đã hơi hơi an lòng vì biết được binh mã là của công chúa, nhưng nghe được những lời của Độc Cô Tuyết trái tim họ lại tức thì treo lên. Bốn mươi vạn binh mã, nước Hàn biến thành chiến trường chính, ý của Độc Cô Tuyết là muốn tấn công đánh chiếm Hàn.

“Là tiện đường hay là công kích, tự chọn đi.”

Độc Cô Tuyết vung tay áo bào lên, ôm thắt lưng Vân Kinh, xoay người ngông nghênh ngồi lên long ỷ trên cao, ném Thượng Quan Lăng Thiên sang một bên.

Tĩnh lặng, phút chốc bầu không khí yên lặng chết chóc lan tràn khắp chốn.

“Thần tham kiến Nữ vương Bệ hạ, Tần vương Bệ hạ.” Tiếng triều bái của bá quan vọng về vang dội, hòa cùng âm thanh cao vút này đám triều thần trong đại điện cũng đồng loạt quỳ xuống dưới chân Vân Kinh và Độc Cô Tuyết.

Có thể làm tới quan nhất phẩm thì không một ai là kẻ ngốc, nếu hôm nay bọn họ phản đối Vân Kinh và Độc Cô Tuyết lên ngôi, thì thứ chờ đợi họ chính là cửa nát nhà tan, Hàn sẽ bị bốn mươi vạn đại quân thảo phạt, nhưng nếu đồng ý thì đồng nghĩa với việc Hàn sẽ thuộc về Tần, hai con đường để chọn, chỉ có một đường sống, hai bên nặng nhẹ ai ai cũng hiểu rõ, tất cả đồng loạt quy thuận.

“Bình thân.” Mệnh lệnh lạnh lùng truyền ra khỏi Hàn vương cung, hòa vào ngọn gió đông cuốn thẳng lên trời cao, từ hôm nay Hàn chính thức thuộc về Tần.

Gió lạnh thổi từng cơn, bốn mươi vạn đại quân như ẩn như hiện kéo đến nước Hàn, ngập tràn khí thế. Trong rừng hoa đào ở ngoại ô Viễn thành, lúc này gió lạnh khẽ thổi qua những tán trúc xanh mượt vang lên những tiếng xạc xào.

“Điện hạ, đêm qua lửa bốc tận trời, chắc là mọi chuyện đã thành, Hàn quốc hoàn toàn nằm trong tay chúng ta rồi.” Tề Chi Khiêm khoát tay ngăn lời Huyền Tri lại, y lạnh lùng nhìn bầu trời bên ngoài khung cửa sổ, khuôn mặt mang theo nét âm trầm mà Huyền Tri chưa từng thấy qua.

“Của chúng ta? Hừ, nếu ta đoán không lầm thì hiện tại đã rơi vào tay Độc Cô Tuyệt rồi.” Giọng nói thản nhiên cất lên, khiến đám người Huyền Tri, Thu Điền giật mình.

“Điện hạ, sao vậy được?” Thu Điền kinh ngạc nói, đêm qua thấy ngọn lửa lớn bốc lên tận trời cao, đoán chừng là Thượng Quan Dần đang tiêu diệt sạch sẽ đám người của Thượng Quan Lăng Thiên, mà bọn họ cũng không nhận thấy có gì thứ đó làm giảm bớt những âm thanh kia, chẳng phải động tĩnh đêm qua rất lớn ư, toàn cục sao có thể rơi vào tay Độc Cô Tuyệt được chứ?

Tề Chi Khiêm không trả lời, chống người đứng dậy, bước từng bước một ra khỏi gian phòng nghỉ, Thu Điền và Huyền Tri thấy vậy cũng cất bước theo sau.

“Đình Phi Tình, ta đã xem thường nàng.” Chậm rãi ngồi lên chiếc ghế trong phòng Đình Phi Tình, Tề Chi Khiêm thản nhiên nhìn Đình Phi Tình đang ôm bé cưng nói.

“Ồ, lời này của Tề thái tử ta không hiểu nổi.” Đình Phi Tình ôm đứa bé ngồi trên giường, không có chút hoảng hốt, bình tĩnh đáp lời.

Tề Chi Khiêm nghe vậy chậm rãi cười cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thong thả nói: “Điều nhi đến chỗ Vân Kinh rồi sao, lần này lại chuẩn bị mang thứ gì trở về? Chắc là sẽ không độc chết ta, nhưng lại tăng thêm độc tính trên người ta có phải không?” Đình Phi Tình nghe thấy nét mặt chợt lóe lên vài tia sáng, nhìn Tề Chi Khiêm không nói gì.

“Hai ngày trước tình hình hỗn loạn khiến ta không kịp suy nghĩ, thật ra chuyện này cũng không phức tạp gì cho lắm. Chỉ là ta sơ suất vừa vắn cho các người một kẻ hớ mà thôi. Ta chưa bao giờ xem thường khả năng

của Độc Cô Tuyết, nhưng lại quá xem nhẹ nàng, ta chỉ vừa xuất ra một chiêu thì đã sơ suất, bị đoạt mất tiên cơ, có lẽ lúc này Hàn quốc đã là của hắn.”

Tề Chi Khiêm khẽ lắc đầu thở dài một tiếng tiếp tục nói: “Đêm qua hỏa hoạn lớn như vậy. Thượng Quan Dần vốn không phải là loại người quyết đoán, dám phóng hỏa thiêu rụi toàn bộ các phủ đệ quan trọng trong Viễn Thành. Độc Cô Tuyết ơi là Độc Cô Tuyết, dù người có chặn hết mọi tin tức truyền tới thì Tề Chi Khiêm ta cũng không phải là một thằng ngốc.” Chỉ cần một ngọn lửa là đủ rồi, đủ để y nhìn thấu hết tất cả.

“Tề thái tử quả nhiên thông minh.” Đinh Phi Tình thấy Tề Chi Khiêm chỉ cần dựa vào phương hướng châm lửa liền đoán ra tất cả mọi chuyện, quả thật rất lợi hại, tức thì cô cũng không che giấu nữa lạnh lùng nói.

Khóe miệng Tề Chi Khiêm khẽ nở một nụ cười khó hiểu, gật gật đầu nói.

“Đa tạ đã quá khen ngợi, nàng nói xem, hôm nay là ngày vui như thế, ta nên gửi lễ vật gì chúc mừng Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đây.”

Hết chương 159

Chương 160 – Thỏ khôn có ba ngách

Đinh Phi Tình nghe Tề Chi Khiêm nói bỗng giật mình, ôm thật chặt đại bảo bối vào lòng, cố giấu diếm vẻ khiếp sợ trên mặt, nhưng tận trong đáy mắt lại ẩn chứa sự cảnh giác đề phòng.

Mà đại bảo bối kia thì lại mở to hai mắt tròn như viên bi đảo qua đảo lại hết sức đáng yêu, rồi bật cười khanh khách, tiếng cười trẻ thơ trong vắt giữa sát khí dày đặc.

Tề Chi Khiêm ho khan một tiếng, tựa vào sau ghế nhìn Đinh Phi Tình đang ôm ấp đứa bé trong lòng, chậm rãi cười cười: “Cái bốt hình hoa anh đào, đứa bé gái này sau khi trưởng thành không biết là có đáng vẻ như thế nào nhỉ?”

Đinh Phi Tình nghe Tề Chi Khiêm nói vậy thì biết y vẫn nghĩ rằng đứa trẻ mà cô đang ôm trong lòng là bé gái, nhưng cô cũng không đính chính. Nếu để cho Tề Chi Khiêm biết đứa trẻ này có thể là Thái tử đời sau của nước Tần thì không biết lợi thế mà y nắm giữ sẽ to lớn thêm biết bao nhiêu nữa. Nghe Tề Chi Khiêm nói một câu mang ẩn ý kỳ lạ như thế, nhất thời nhú mày trầm giọng nói: “Người bốt nhắm vào đứa bé này đi.”

Tề Chi Khiêm nghe thấy thế liền nhẹ nhàng nở nụ cười, ngay cả lúc này sắc mặt rất ồm yếu, vàng như nghệ thì vẫn không giấu được sự nho nhã, bất phàm của y, nếu dựa vào tướng mạo và khí chất thì tên này thật sự là một người hoàn hảo.

Không trả lời câu hỏi này của Đinh Phi Tình, Tề Chi Khiêm nghiêng đầu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, nắng vàng buông nhẹ xuống, rừng trúc xanh xanh, ngoài cửa sổ quả nhiên là một ngày đẹp trời.

“Sở vương không có tin tức gì, tám chín phần là đã xảy ra chuyện, dựa theo tuyến đường mà Sở vương đi, ta thấy hẳn là bị người của Độc Cô Tuyệt đuổi tới rồi. Nếu không thì Tần sao lại đột ngột tấn công Ngụy, khơi mào chiến tranh như thế được. Ha ha, Sở vương không có ở đó, Sở quốc chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi, lúc này không tấn công thì còn đợi đến khi nào chứ.” Câu chuyện vừa mới khơi mào, Tề Chi Khiêm lại đột nhiên chuyển sang một đề tài khác.

Đinh Phi Tình nghe vậy cũng không xen vào, cho dù gã trước mặt cô đây thủ đoạn rất đê tiện, nhưng nếu xét về đầu óc và mưu lược lại tuyệt đối thuộc hàng đầu, không cần phải đích thân đến tận nơi cũng có thể phán đoán đúng đến tám chín phần.

Dừng một chút, Tề Chi Khiêm không chờ Đinh Phi Tình lên tiếng, lại thản nhiên nói tiếp: “Ta bị nhốt ở trong này, Tề vương lại không làm được gì, đồng nghĩa với việc hiện tại nước Tề cũng trống không, cơ hội tốt như vậy, nếu Độc Cô Tuyệt không lợi dụng thì cũng uống cho cái danh Tần vương của hần.”

Ngồi tựa lưng vào ghế, khoe miệng Tề Chi Khiêm vẫn mang theo nụ cười thản nhiên và lạnh lùng, nhẹ giọng nói: “Theo như ta tính, nếu như Tần quốc tấn công trực tiếp Tề quốc ta, thì cho dù có cố hết sức cũng không thu được gì mấy. Ừm, thế mới nói, có thể thôn tóm được Nam Vực thì có tác dụng lớn đến thế nào, lúc này, ta nghĩ rằng binh mã Nam Vực hẳn là đã đến Hàn quốc, chuẩn bị tiến thẳng sang Tề quốc ta rồi. Đội binh này sẽ đi từ Hàn quốc thẳng bức vào Tề quốc, con đường này quả nhiên tốt thật, rất tiện lợi. Chia ra hai hướng để hành động, thừa dịp chúng ta vắng mặt, diệt luôn hai kẻ địch lớn nhất, thế là Sở – Tề vắng bóng. Trong khi hiện tại Hàn đã nằm trong tay Tần, Ngụy không có các nước khác hỗ trợ, chỉ sợ còn không chống đỡ nổi lấy vài ngày nữa là, chỉ còn hai nước Triệu, Yên, thì đến lúc đó có tức giận cũng không làm gì được. Cao minh, thật sự là cao minh, bá nghiệp nhất thống chỉ cần như vậy đã thành công rồi.”

Nâng hai tay lên khẽ vỗ vài cái, Tề Chi Khiêm chậm rãi gục gặc đầu, không biết là đang khen ngợi thủ đoạn của Độc Cô Tuyệt hay là đang tán dương trí thông minh của chính mình.

Đinh Phi Tình liếc nhìn Tề Chi Khiêm thật thâm sâu, chậm rãi nói: “Tề thái tử quả nhiên là Tề thái tử, có thể thấu hiểu tâm tư kẻ khác đến vậy.”

Dụng binh, tiến lùi như vậy, mà giống như tất cả đều được Tề Chi Khiêm tận mắt nhìn thấy, nghe qua thì không thể tưởng tượng nổi. Cô rất bất ngờ, nhưng trận chiến này cũng có thể lắm chứ, tên Tề Chi Khiêm này...

Ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu lên người Tề Chi Khiêm, khiến cho cả người y toát ra một cảm giác thật bí hiểm.

Mà lúc này bên ngoài cửa sổ cách đó không xa trong rừng trúc, một người mặc quần áo màu xanh lam đang nằm trên một ngọn trúc xanh biếc, thân hình đu đưa theo ngọn trúc lúc cao lúc thấp, giống như cả người không có sức nặng, nhẹ tựa lông hồng.

“Thiếu gia, tên Tề Chi Khiêm này không đơn giản chút nào.” Cung Bát ngồi trên một cành trúc khác đối diện với Thánh Thiên Vực, vung tay ra đề thấp giọng nói.

Thánh Thiên Vực khẽ nghiêng người, nét mặt khẽ biến đổi, gật đầu. Trong tình trạng như thế mà có thể nhìn thấu toàn bộ sự việc một cách triệt để, thảo nào nhân vật này ở thất quốc có thể gây sóng gió khiến cho Độc Cô Tuyệt phải mệt mỏi đối phó bấy lâu.

Trên mặt chợt lóe sáng, khóe miệng Thánh Thiên Vực chậm rãi nở một nụ cười như vui sướng khi thấy người gặp họa, vừa giống như đã nhìn thấy kỳ phùng địch thủ, lại giống như đang chờ xem kịch vui. Điều này khiến y không khỏi hứng chí, nụ cười trên môi lại càng gian tà hơn.

Trùng hợp thay, lúc này ở bên cạnh rừng trúc, một gã mặc đồ đen đang bưng mấy bát thuốc giải đi qua, Thánh Thiên Vực liền giơ tay lên, một cơn gió nhẹ mang theo đám bụi mù phất qua, nhìn giống như những hạt bụi đất bị gió cuốn lên, mong manh tràn ngập trong không gian.

Gã mặc đồ đen kia thấy vậy lắc mình một cái tránh cơn gió mang đầy bụi đất kia, bưng những chén thuốc trong tay tiếp tục bước về phía trước. Ở bên trong phòng, Đinh Phi Tình và đám người của Tề Chi Khiêm cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

“Thiếu gia.” Gã kia đương nhiên không phát hiện ra điều gì, nhưng Cung Thất ngồi trong rừng trúc lại nhìn rất rõ đó là thứ gì, trong cơn gió kia đã mang theo thuốc giải dạng bột phần hòa vào trong mấy bát thuốc giải. Y bất giác nhướn mày lên, quay đầu nhìn Thánh Thiên Vực đang nằm tà tà trên ngọn trúc.

Thánh Thiên Vực lười biếng không thèm cử động thân mình, cười cười với vẻ mặt vô tội, giống như chuyện vừa rồi y không hề nhúng tay vào. Cung Bát và mấy người kia liếc nhau, quay lại nhìn thân hình đang nằm phơi nắng trên ngọn trúc kia, thiếu gia nhà bọn họ động tay chân, Độc Cô Tuyệt sắp mệt rồi đây.

Trong phòng, Tề Chi Khiêm nghe Đinh Phi Tình nói, ôn hòa cười nói: “Đúng vậy, hiểu lòng người, đáng tiếc hiểu hơi muộn.”

“Tề thái tử, chuyện đã tới nước này, ta khuyên người nên đầu hàng sớm một chút, như vậy thì may ra mới có kết cục tốt được.” Đinh Phi Tình ôm đứa bé, nhìn Tề Chi Khiêm trầm giọng nói.

Tề Chi Khiêm nở một nụ cười chế nhạo: “Kết cục tốt, khụ khụ, Đinh Phi Tình, từ khi nào thì người cũng học được cách nói mê sảng thế này, suy nghĩ thế này thì e là là không thể làm được Thượng tướng quân của Hàn quốc được rồi.”

Sắc mặt Đinh Phi Tình hơi đỏ lên, với lập trường của Tề Chi Khiêm, với thân phận như này, nhất định sẽ không thể có cái kết cục nào tốt đẹp được, mà Độc Cô Tuyệt cũng sẽ không buông tha cho y, cho nên trong hai người thì chỉ có thể có một người sống sót mà thôi. Cô nói câu đó đúng là nông cạn.

Tề Chi Khiêm nhìn chăm chú Đinh Phi Tình, không cười nữa, chậm rãi nói: "Thực đáng tiếc, đã sinh người vì sao lại còn sinh nàng. Nếu không có nàng, tính tình của người, ta cũng cực kỳ thích. Dù gì cũng đã định là Thái tử phi của ta, vì có gì mà lại từng bước đi đến ngày hôm nay." Khẽ lắc đầu, Tề Chi Khiêm thở dài một tiếng.

Đinh Phi Tình nghe thấy vậy sắc mặt trầm xuống, nhếch mày lên: "Vậy tại sao người còn làm cho Vân Kinh khó xử? Tề thái tử, thủ đoạn của người ta thật sự không dám khen ngợi. Lợi dụng người nhà, lợi dụng thân tình, bắt cóc trẻ con, gây khó dễ muội ấy, lúc nào cũng coi muội ấy là mục tiêu, là bia bắn. Người như vậy mà cũng dám nói là thích? Cũng xứng đáng để nói chữ thích hay sao?"

Tề Chi Khiêm nghe Đinh Phi Tình giận dữ quát mắng, cũng không động đậy, ngón tay gõ gõ ở bên cạnh bàn, thản nhiên nói: "Đinh Phi Tình, người nhầm rồi, việc ta dùng thủ đoạn gì với việc ta có thích nàng hay không chẳng liên quan gì đến nhau cả, cho dù ta dùng hết mọi thủ đoạn, cũng không thể chứng minh là ta không thích nàng." Dừng một chút, Tề Chi Khiêm lại nói tiếp: "Nhưng mà, trùng hợp là nàng lại có những mối quan hệ phức tạp đến như vậy, ta cho dù không muốn động đến nàng cũng không thể nào không động được. Dừng quên rằng ta là Tề thái tử, không như những người khác, ta có lập trường của ta, chỉ vì người mình thích mà bỏ qua lợi ích quốc gia, đây không phải là tác phong của ta. Ta còn thật sự hy vọng nàng chỉ là một người bình thường, như vậy thì ta cũng không phải hao tâm tốn sức đến thế."

Nghe những lời nói lạnh nhạt này, sắc mặt Đinh Phi Tình xanh mét vì giận dữ. Tên này sao có thể nói ra những lời đáng hổ thẹn như thế mà mặt không đổi sắc, lại còn ra vẻ hết sức đứng đắn nữa chứ.

"Không bị người thích thật sự là vinh hạnh của ta." Tức giận đến xanh mặt, Đinh Phi Tình nghiêng rằng nghiêng lợi bật ra một câu.

Tề Chi Khiêm lắc đầu bật cười, cười xong y liền phất phất tay, phía sau lập tức có người đưa cơm tới.

Đinh Phi Tình đâu phải chưa hiểu gì về gã này, lúc này sáng sớm cũng không phải sáng sớm, giữa trưa cũng không phải giữa trưa, đưa cơm cái gì kia chứ, lại còn phong phú như vậy thì ngoại trừ là bữa cơm cuối cùng cho kẻ sắp chết thì chẳng còn lý do gì nữa.

Lập tức hai mắt trầm xuống lạnh lùng nói: “Người muốn ta chôn cùng người ở đây ư.” Lúc này Độc Cô Tuyệt đã bao vây tứ phía, Tề Chi Khiêm có chấp cánh cũng khó mà chạy thoát được. Muốn mạng của cô, hẳn là y cũng đã xác định là không còn đường sống nữa, nên muốn lường bại câu thương đây mà.

Khẽ cử động những ngón tay, Tề Chi Khiêm giống như một mối vô cùng nhắm mắt lại, không để ý chậm rãi nói: “Thỏ khôn có ba ngách^(*), ta đã bố trí nơi này, có lẽ nào lại tự vây khốn mình được. Tuy rằng Độc Cô Tuyệt đã chiếm lấy tiên cơ, nhưng nếu ta muốn đi thì hẳn cũng không ngăn được.”

(*) Thỏ khôn thì phải đào hang có ba lối ra để khỏi bị chết, hàm ý con người phải khôn ngoan, trí mưu tự tồn, tạo đường tiến lui cho mình.

Đinh Phi Tình lập tức nghiêm mặt lại, lời này của Tề Chi Khiêm là...

“Điện hạ, mật đạo đã xong, đã dọn sạch đường.” Không chờ Đinh Phi Tình kịp suy nghĩ, một tên mặc đồ đen đã vào bấm báo, mọi việc đã không cần nghĩ nữa.

“Xích Long trận, Độc Cô Tuyệt không dám vào, bởi vì nếu hẳn xông bừa sẽ bị vây khốn ở nơi này, đã thế thì để ta làm luôn một thế, không chỉ là đích thân mời hẳn vào mà còn giúp mở cho ta một con đường ra.”

Tề Chi Khiêm chậm rãi mở to mắt nhìn Đinh Phi Tình: “Còn cần nhờ sự giúp đỡ của người...” Tiếng nói vừa dứt, ba tên mặc đồ đen đi theo phía sau y đột nhiên nhảy lên một cái đánh về phía Đinh Phi Tình, ba người liên thủ đối phó với Đinh Phi Tình, cướp đứa bé cô đang ôm trong lòng.

Từ lúc Tề Chi Khiêm bắt đầu nói chuyện, trong thâm tâm Đinh Phi Tình lúc nào cũng nhắc nhở cần phải cảnh giác, nên vừa thấy động tác của ba tên kia, lập tức nhảy ra phía sau, đồng thời rút ra một cây trâm, định lấy máu của đứa trẻ.

Tuy động tác của cô nhanh, nhưng động tác của ba tên kia còn nhanh hơn, thêm nữa là ngày ngày cô bị ép uống thuốc, công lực bị khống chế khiến cả người không còn một chút sức lực, lúc này làm sao có thể ngăn cản đám thủ vệ kia. Đinh Phi Tình vừa cảm thấy hoa mắt, đứa bé đã bị giật ra khỏi tay, còn hai tay cô thì bị giữ chặt lại.

Đưa tay đón lấy đứa trẻ sơ sinh không khóc cũng không quấy, Tề Chi Khiêm cúi đầu nhìn, sau đó ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Đinh Phi Tình, chậm rãi đứng dậy khẽ nói: “Đừng oán ta, là các người bức ta đến bước đường cùng.” Dứt lời, liền bước đến bên cạnh bưng chén thuốc giải lên uống cạn, sau đó ôm đứa bé thông thả đi ra ngoài.

Phía sau, Đinh Phi Tình bị một tên hộ vệ buộc chặt lại, rồi trực tiếp vác đi ra ngoài.

Tại trung tâm rừng hoa đào có dựng một cây cột vững chắc cao vút, phía trên cùng của cây cột là nơi Đinh Phi Tình bị cột chặt, mà phía dưới cây cột lại chất đầy củi khô, gió lạnh thổi qua khiến cho những cành cây khô va chạm vào nhau xào xạc.

“Điện hạ làm thật sao?” Huyền Tri nhìn lên cây cột thấy sắc mặt Đinh Phi Tình lạnh như băng, cho tới bây giờ đừng nói là hoảng sợ mà ngay cả một biểu hiện khác thường cũng không có – hỏi Tề Chi Khiêm một câu. Bọn họ chưa báo cho Độc Cô Tuyết bất cứ tin tức gì, thì Độc Cô Tuyết làm sao biết được tình huống ở nơi này của Đinh Phi Tình chứ?

Tề Chi Khiêm ôm đứa trẻ lúc này đang mở to hai mắt nhìn y chăm chăm mà không hề khóc quấy gì, gương mặt không chút thay đổi nhìn thoáng qua Đinh Phi Tình đang bị cột chặt ở trên cao, lạnh lùng nói: “Hẳn chắc chắn sẽ biết.” Dứt lời, lại ngẩng đầu nhìn Đinh Phi Tình, chậm rãi nói: “Nếu đám người Độc Cô Tuyết đến nhanh một chút thì người có thể giữ được mạng sống, nhưng nếu như bọn chúng đến chậm vậy thì chớ có trách ta. Hy vọng còn có thể nhìn thấy người, người từng được chọn làm Thái tử phi của ta.” Vừa dứt lời, Tề Chi Khiêm quay người lại, gã hộ vệ đứng ở phía sau lập tức đỡ y bước nhanh đi.

Một cây đuốc bay theo một đường cong trong không trung rơi xuống đồng củi khô, bắn ra những bông hoa mang màu lửa đỏ, tuy không ở trong bóng đêm đậm đặc nhưng cũng nhanh chóng sáng ngời như có thể đốt cháy hết mọi thứ xung quanh.

Đám người kia nhanh chóng lui xuống, ở trong vùng đất trời này chỉ còn lại một mình Đinh Phi Tình bị buộc chặt ở trên cao, ngọn lửa đỏ ở phía dưới bốc lên, gió lạnh thổi mái tóc đen nhánh của cô bay bay, lửa đỏ và tóc đen như muốn đan xen vào nhau.

Giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, Đinh Phi Tình nhìn về phương xa, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, không phải cô lo lắng cho mình, mà là lo lắng cho Vân Kinh và Độc Cô Tuyết.

Nếu như Độc Cô Tuyết có thể phá giải Xích Long trận thì hẳn đã vào từ lâu rồi chứ không kéo dài tới tận bây giờ, rõ ràng hẳn là có tâm nhưng lực không đủ. Nếu thật sự đúng như lời của Tề Chi Khiêm nói thì khi Vân Kinh và Độc Cô Tuyết đến đây chẳng phải là mất mạng hay sao? Nghĩ đến điều này, Đinh Phi Tình lại càng lo lắng hơn. Chỉ tại cô vô dụng, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, tất cả đều tại cô hết.

Lửa càng lúc càng lớn, thiêu đốt bên dưới Đinh Phi Tình.

Mà lúc này bên trong vương cung nước Hàn lại là khung cảnh vui mừng náo nhiệt, trên chính điện, Vân Kinh và Độc Cô Tuyết đang ngồi trên cao, bên dưới các triều thần vừa khen tặng, vừa chúc mừng, những lời chúc tụng kia thật cung kính khiêm nhường hết mực.

Giữa buổi đại lễ, một thiết kỵ của Độc Cô Tuyết đột nhiên bước lên trên điện, ghé vào bên tai Độc Cô Tuyết nói vài câu.

“Lửa lớn gì?” Độc Cô Tuyết nháy mắt biến sắc, mặt trở nên nặng nề, Vân Kinh đang ngồi gần hẳn nên cũng nghe thấy, sắc mặt đại biến.

“Vị trí nào?” Độc Cô Tuyết nhanh chóng dò hỏi lại.

“Bẩm, tại trung tâm.”

“Trung tâm?” Độc Cô Tuyết cau mày, nét mặt không ngừng biến động, Vân Kinh vẫn nhìn chăm chăm Độc Cô Tuyết, cô biết hẳn đang tính toán phương hướng và vị trí.

“Chết tiệt, bị phát hiện rồi, bọn họ đang gặp nguy hiểm.” Nét mặt trở nên nghiêm trọng, Độc Cô Tuyết kêu lên một tiếng, sắc mặt xanh mét, vung tay áo lên, nhanh như chớp vọt ra ngoài điện.

Dựa theo vị trí của Xích Long trận thì trung tâm chính là nơi bọn Tề Chi Khiêm đang ở, ngọn lửa bốc lên từ nơi đó, tất nhiên là không có khả năng do Đinh Phi Tình ra tay rồi, đã không phải Đinh Phi Tình thì chỉ còn Tề Chi Khiêm. Nhưng y lại không thiêu hủy cả khu rừng mà chỉ khoanh vùng lại tại một vị trí nhất định, điều đó biểu thị cái gì cũng quá rõ ràng rồi.

Vân Kinh không biết Độc Cô Tuyết tính toán phương vị ra sao, và ngọn lửa lớn kia là dự báo cho cái gì, nhưng chỉ cần một câu ‘bọn họ đang gặp nguy hiểm’ kia đã khiến cho trái tim cô như treo ngược lên. ‘Bọn họ’ ở đây là ai, đâu cần phải nghĩ nữa.

Xoay người đưa con gái đang nằm trong lòng cho Thượng Quan Lăng Thiên, Vân Kinh phóng người lên đuổi theo Độc Cô Tuyết. Tất nhiên là Tề Chi Khiêm đã phát hiện ra, tỷ tỷ và con trai cô...

“Đi!” Một tiếng quát lạnh vang lên, lập tức bên ngoài đại điện tiếng gót sắt vang lên như bão táp, đám người Độc Cô Tuyết phóng như bay ra ngoài vương cung, để lại cả đám người trong điện ngơ ngác không rõ là đã xảy ra chuyện gì.

Lướt nhanh như gió, chỉ một lát sau Độc Cô Tuyết và Vân Khinh đã đến khu rừng hoa đào ở bên ngoài Viễn thành, khói đen cuộn cuộn bốc lên từ giữa khu rừng hoa đào, tuy rằng không lớn, nhưng lại khiến cho người ta lo lắng tột cùng.

“Đi theo ta.” Một tiếng quát diên cuồng vang lên, thân hình Độc Cô Tuyết phóng lên như ánh chớp vọt vào bên trong khu rừng hoa đào, phía sau Vân Khinh và đội thiết kỵ cũng phóng như bay đuổi theo.

Quanh quanh co co, cả đám nhanh chóng bước vào ven khu rừng trúc, vừa đưa mắt nhìn một cái, tim của Vân Khinh như muốn ngừng đập.

Giữa rừng, một bóng người bị cột chặt trên cây cột cao cao, hiên ngang nghênh đón từng cơn gió thổi qua, không phải Đinh Phi Tình thì còn ai. Tuy rằng nhìn từ rất xa, nhưng cô tuyệt đối không lầm, tuyệt đối không lầm được.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Sắc mặt Vân Khinh tái nhợt như tờ giấy trắng, thả người định vọt vào khu rừng trúc.

“Không được xông bừa, nếu lộn xộn ra ngoài ngay cho ta.” Sắc mặt Độc Cô Tuyết trầm xuống, giữ chặt Vân Khinh quát lên cực kỳ hung dữ.

“Ta biết rồi.” Mặc dù Độc Cô Tuyết hung dữ quát âm lên, nhưng Vân Khinh hiểu hẩn muốn tốt cho cô, nên lập tức đáp lại hẩn.

“Tất cả chuẩn bị tinh thần, xông vào.” Độc Cô Tuyết quát một tiếng, hẩn đã nghiên cứu Xích Long trận mấy ngày nay, cũng đã nắm tương đối, nhưng mà muốn phá trận thì chưa đủ, nhưng lúc này không thể do dự được nữa, chỉ có thể xông vào mà thôi.

Phía sau không ai trả lời, đội thiết kỵ của hẩn lấy hành động thực tế để làm câu trả lời.

“Đi!” Vung một kiếm cắt vọt qua không khí, Độc Cô Tuyết dẫn đầu đội thiết kỵ vọt vào Xích Long trận. Lọt vào trong tầm mắt là một vùng núi đá hỗn loạn, bên này một đồng, bên kia một tảng, hoang vắng mà lạnh lẽo.

Vừa thả người nhào vào, mọi người mới vừa bước xuống một bước, những đồng đá kia đột nhiên bay vọt lên, nhắm thẳng vào đám người Độc Cô Tuyết, những tảng đá bay âm ầm, tạo ra những tiếng động như sấm nổ.

Vân Khinh nghiêm mặt lại, mười ngón tung bay trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, âm nhận chồng chất lập tức vọt ra nghênh đón những tảng đá đang lao đến từ bốn phương tám hướng.

Một tiếng ầm thật lớn vang lên, âm nhận vô hình đánh thẳng vào những tảng đá đang bay loạn xạ, một trận bụi đá mù mịt đầy trời, bắn tung tóe ra tứ phía. Mà ngay khoảnh khắc khi những tảng đá kia nổ tung thành bụi đá, những tảng đá lớn khác lại một lần nữa phóng tới tiếp tục vây khốn mọi người, lượt đá này còn to và nhanh hơn lượt trước.

Độc Cô Tuyệt vung nhuyễn kiếm quét qua không trung, đánh mạnh về các tảng đá. Đội thiết kỵ phía sau cũng đã rút binh khí ra khỏi vỏ chống lại trận tấn công bằng đá ở chung quanh.

Trong thoáng chốc, nơi này ngập tràn trong sát khí, tiếng va chạm mãnh liệt vang lên. Kiếm khí tung hoành, tiếng đàn mạnh mẽ, một vùng toàn màu trắng bạc lóe ra, bụi đá bay tán loạn. Bóng người chuyển động, tấn công mạnh bạo.

Trên cây cột, vì Đinh Phi Tình bị treo cao hơn rừng trúc, hơn nữa mặt lại hướng về phía nam, nên mọi tình huống trong rừng đều thu vào đáy mắt. Trong đám bụi mù phía trước, giữa một trời đá bụi liên tục có bóng người chớp lên, tiếng đàn lạnh lót nhưng lại mang theo sự giận dữ và lo lắng xuyên qua không trung bay đến bên tai cô, Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh đến rồi.

Đinh Phi Tình cắn chặt môi dưới, Linh Đương ngốc này, đã biết rõ là không phá được trận mà còn đến. Hai đứa ngốc này, thật là ngốc nghếch mà.

Ngọn lửa bên dưới càng ngày càng cao, những đóa hoa lửa bốc cháy hừng hực dưới chân cô, không khí bị thiêu đốt, một luồng hơi cực nóng bốc lên, độ nóng có thể so với cung thứ ba tại Thánh nữ cung ngày đó, khiến mồ hôi cô tuôn ra như tắm. Những cơn gió lạnh thổi qua không có chút tác dụng, chẳng những không làm mát dịu đi được chút nào, mà ngược lại còn thổi cho ngọn lửa kia bốc lên mãnh liệt hơn.

“Vút.” Những mũi tên nhọn bay đầy trời, rậm rạp như đàn châu chấu, lao thẳng về đám người Độc Cô Tuyệt vừa mới lao ra khỏi trận đá.

Ôm chặt Vân Khinh, Độc Cô Tuyệt không kịp suy nghĩ nhiều, xoay người ngay tại chỗ, hướng về góc chết của những mũi tên vọt tới. Vân Khinh dù bất ngờ bị Độc Cô Tuyệt ôm chặt, tiếng đàn trong như nước vẫn điên cuồng bắn ra, chống lại những mũi tên nhọn đầy trời kia. Chỉ trong thoáng chốc, những tiếng keng keng dày đặc không ngừng vang lên.

“Vào Khôn.”

“Giảm Ly.”

“Tiến Khảm.”

Mệnh lệnh hà khắc không ngừng vang lên, Độc Cô Tuyết dẫn thiết kỵ xoay tròn đi trong trận thế, nếu có thể phá giải thì lập tức phá giải, nếu không thể phá giải thì sẽ xông thẳng vào.

(*) Đây là các vị trí trong quẻ bát quái, gồm có 8 vị trí: Càn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn, Chấn, Ly, Đoài. Xích Long trận được bố trí thêm cả bát quái trận cho nên lúc này Độc Cô Tuyết đang phá Bát Quái trận.

“Ầm!” Một tiếng nổ vang lên, con đường phía trước mặt Độc Cô Tuyết vốn đang quang đãng, bỗng một luồng khói đặc từ dưới mặt đất bốc lên. Mà trong luồng khói đặc kia, Vân Khinh nhìn thấy rất rõ mặt đất ở phía trước nứt ra, để lộ ra nơi đó tất cả đều là những ngọn giáo dài đến một thước được dựng thẳng dưới lòng đất, những mũi giáo màu đen nhọn hoắt, dưới ánh mặt trời càng làm cho người ta ớn lạnh.

“Bệ hạ, đi thôi.” Đội thiết kỵ theo sát ở phía sau vừa nhìn thấy, lập tức bốn người liên thủ hợp sức lại đỡ một người thứ năm đứng lên trên, đồng loạt vận sức hỗ trợ người đó bay vọt qua. Chỉ trong giây lát, bóng đen đó bay vọt vào làn khói đặc ở hai bên rừng trúc phóng thẳng về phía trước. Đưa tay ra bắt lấy ngọn trúc ở trước mặt, thân hình còn chưa hạ xuống đã mượn lực một lần nữa bay về phía trước, thân mình từng người trong đội thiết kỵ phóng lên thành một đường cong duyên dáng trong không trung, liên tục vọt về phía trước.

P phía sau, Độc Cô Tuyết ôm lấy Vân Khinh, phi thân bay lên phía trên những thiết kỵ đã được phóng lên ở đằng trước kia, rồi khẽ chạm mũi chân vào trên người họ, phóng như bay về phía trước. Những thiết kỵ đã vọt lên trước có góc độ khác nhau, tốc độ cũng khác nhau, mượn lực của bọn họ để đưa Độc Cô Tuyết và Vân Khinh tiến lên phía trước, tiến vào rừng trúc. Ở phía sau hẳn, đội thiết kỵ cũng dùng phương thức như thế, liên tục bay vọt qua trận chông.

Khoảng cách với Đỉnh Phi Tình càng ngày càng gần, gần đến mức Vân Khinh có thể thấy ngọn lửa dữ tợn kia sắp vây quanh người Đỉnh Phi Tình, có thể nhìn thấy khuôn mặt toàn một màu đỏ của Đỉnh Phi Tình, và ở phía sau mái tóc đen dường như sắp bốc cháy, bay múa trong không trung.

Trái tim như bị siết lại, Vân Khinh liều mạng hướng tới phía trước, nhưng mà Xích Long trận này không chỉ là thế trận cơ quan, mà còn là thế trận vây khốn nữa. Rõ ràng là nhìn thấy ngay trước mắt, thế mà quay người lại đã thấy thật xa xôi, đi như thế nào cũng thể không đến gần được. Điều này khiến cho Vân Khinh lo sợ đến muốn khóc, hai mắt đỏ bừng.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng sợ, chờ muội, muội tới ngay đây, chờ muội.” Giọng nói đầy lo lắng truyền từ xa đến, gần như vang vọng khắp rừng trúc.

Nhìn Vân Khinh và Độc Cô Tuyết liều mạng lao về phía trước, mắt Đinh Phi Tình đỏ lên, thần sắc không có một chút bối rối hay hoảng sợ, mà ngược lại trên mặt còn mỉm cười, cao giọng trả lời: “Được, ta chờ muội, đi chậm một chút cũng không sao, ta bây giờ vẫn còn rất tốt, mọi người cần phải cẩn thận.” Cùng lúc với câu nói này của Đinh Phi Tình, khu rừng trúc ở phía trước mặt Vân Khinh và Độc Cô Tuyết đột nhiên nổ ầm một tiếng, từ phía trên khu rừng trúc bắn ra những lưỡi đao hình tam giác sắc nhọn, bao trùm toàn bộ rừng trúc, nhắm thẳng tới Độc Cô Tuyết và Vân Khinh – những kẻ đã không tuân thủ nguyên tắc phá trận, dám xông bừa vào đây. Những lưỡi đao hình tam giác phơi mình dưới ánh mặt trời, khiến chúng tản ra những luồng khí cực kỳ lạnh lẽo như băng giá.

Rút dây động rừng, đây chính là chỗ lợi hại của Xích Long trận.

“Cẩn thận.” Đinh Phi Tình đang bị treo trên cao vừa nhìn thấy tình huống này, sắc mặt vốn đang bình tĩnh liền biến sắc, điên cuồng hét lên.

Nhưng mà ngay khi tiếng hét vừa dứt, cây cột vốn đang bị lửa nóng hùng hực vây quanh thiêu đốt rất cuộc cũng không chịu nổi sức nặng ở phía trên, kêu răng rắc một tiếng rồi gãy ập xuống. Trong nháy mắt, Đinh Phi Tình liền rơi thẳng xuống biển lửa ở phía dưới.

“Khônggggg!”

Tiếng kêu tê tâm liệt phế vang lên, Vân Khinh không thèm quan tâm tới những thứ khác nữa, phóng người lao về phía đồng lửa. “Không được lại đây.” Khuôn mặt đỏ rực, cả người Đinh Phi Tình như sao băng rơi xuống, nhưng tiếng quát lại rất cứng rắn, lớn đến chói cả tai người.

Tề Chi Khiêm đã từng nói, trong Xích Long trận, giữa không trung mới là nơi nguy hiểm nhất.

Y phục màu xanh lam bay phần phật trong lửa, giống như một con chim phượng hoàng màu lam, kiên cường không chút sợ hãi, càng làm nổi bật lên phong thái xinh đẹp nhất của cô. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chờ ngọn lửa nóng rực kia vây lấy người mình.

“Làm cho ta thất vọng quá. Trận thế nhỏ nhỏ như thế này mà cũng không vượt qua được.” Một giọng nói trêu tức chọt vang lên bên tai, Đinh Phi Tình cảm thấy cả người được một đôi tay cứng như sắt đột nhiên ôm lấy. Một thân thể mát rượi áp sát lên người cô, trắng kiêu mà mạnh mẽ, khiến cô bất giác kêu lên một tiếng rồi mở mắt ra. Trước mắt cô là một khuôn mặt đang cười hết sức gian tà, dung mạo tuyệt sắc, ngoại trừ Thánh Thiên Vực còn ai vào đây được nữa.

Chương 161 – Ai mưu tính ai?

Bóng áo xanh lặng lẽ tung bay, xoay tròn một vòng trên không trung rồi hạ xuống mặt đất.

Từ xa xa, Độc Cô Tuyết nhìn thấy cảnh tượng đó, hai con mắt đỏ ngầu của hắc thoáng chốc như sáng rực lên, cảm thấy khối đá lớn nặng nề chặn trong lồng ngực từ nãy đến giờ như vừa rơi xuống. Lập tức phóng người vọt lên phía trên, tóm lấy cổ chân của Vân Kinh đang liều lĩnh phóng về phía Đinh Phi Tình, kéo mạnh cô lại.

Ngay tại lúc Độc Cô Tuyết tóm lấy Vân Kinh kéo xuống, trong khu rừng trúc rậm rạp đột nhiên vang lên tiếng động mãnh liệt. Cho dù không nhìn rõ những mũi nhọn bắn vọt vào rừng trúc, nhưng những tiếng xé gió sắc nhọn kia đã đủ làm cho người ta sờn gai ốc, lông tóc dựng đứng hết cả lên.

Lúc này, khoảng không gian trên đỉnh đầu của cả đám người Vân Kinh là một rừng chi chít những lưỡi đao nhọn hình tam giác, nhìn giống như cả đàn châu chấu lướt ngang qua, mang theo mùi tanh nồng đậm và sát khí khôn cùng, không hề có một khe hở, không hề có một lỗ hổng.

Vân Kinh và Độc Cô Tuyết cùng ngã xuống lăn tròn một vòng, cảnh tượng trên không trung như giáng một cú thật mạnh vào đáy mắt Vân Kinh, khiến cho trái tim cô không khỏi nảy lên thành thạch. Nếu như Độc Cô Tuyết không tóm cô kéo lại, thì lúc này cô đang ở giữa không trung, ngay cả chỗ để tránh né cũng không có nữa, đây là tuyệt sát mà.

Vung đao chém mạnh vào một tảng đá thật lớn bên cạnh cây cột nơi trung tâm, toàn bộ Xích Long trận ngừng ngay lại, bắt đầu khôi phục lại nguyên dạng. Cung Nhất chậm rãi thu đao lại đứng ở một bên.

Đã không còn ngàn vạn cơ quan, đã không còn tử địa hung hiểm, khu rừng trúc lại trở thành một khu rừng tao nhã, thư thái như vốn dĩ, từng cơn gió lạnh thổi bay bay những tán lá xanh đang che phủ khắp nơi.

Độc Cô Tuyết thấy khung cảnh trước mắt đã nhanh chóng khôi phục lại nguyên dạng ban đầu, hiểu là Thánh Thiên Vực đã cho ngừng trận thế lại, không khỏi cảm thấy hơi chấn động. Xích Long trận này ngay cả hắc mà còn phá giải không được, thế nhưng Thánh Thiên Vực chỉ cần nhìn tình hình đã phá giải một cách dễ

dàng. Trên phương diện này Thánh Thiên Vực quả là đã cao hơn hẳn một bậc. Độc Cô Tuyết lập tức ôm lấy Vân Kinh phóng người vào trung tâm của khu rừng trúc, vọt thẳng về phía Đình Phi Tình.

“Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Người chưa tới nơi, tiếng nói đã tới trước, Vân Kinh từ xa xa đã hướng về phía Đình Phi Tình đang được Thánh Thiên Vực ôm trong lòng cất giọng hỏi. Tuy rằng vừa rồi cô đã thấy Thánh Thiên Vực cứu Đình Phi Tình, nhưng không được chạm tận tay thì vẫn không yên tâm được.

“Không sao.” Đình Phi Tình quay đầu hướng về phía Vân Kinh vừa mới ổn định lại nét mặt, nở một nụ cười sáng lạn rồi quay sang nhìn Thánh Thiên Vực ở bên cạnh. Ngoài cười trong không cười, trầm giọng nói: “Đa tạ Thánh tử cứu giúp, xin hãy buông tay.” Vừa nói vừa giật giật sợi dây trói chặt thân người mình.

Thánh Thiên Vực vẫn cười tươi rói, thấy thần sắc lãnh đạm của Đình Phi Tình, vừa khách sáo vừa hờ hững, không giống thái độ đối với ân nhân cứu mạng một chút nào, đành phải buông Đình Phi Tình ra lui về phía sau một bước, giả bộ lắc đầu với vẻ đầy bất mãn: “Coi thái độ kìa.”

Đình Phi Tình đang đi đến bên cạnh Vân Kinh, nghe thấy vậy lạnh lùng nói: “Vậy Thánh đại công tử muốn tiểu nữ có thái độ như thế nào? Đại ân cứu mạng, tiểu nữ lấy thân báo đáp chẳng?”

Thánh Thiên Vực nhướng mày cười nói: “Vậy thì không cần.”

“Không cần là tốt.” Thánh Thiên Vực vừa dứt lời, Đình Phi Tình lại lạnh lùng nói tiếp một câu: “Thánh đại công tử núp ở một góc xem đến phút cuối cùng mới ra tay, chắc xem chán rồi nhỉ? Hừ, nếu Thánh đại công tử là bằng hữu của Đình Phi Tình thì khi ta thoát thân được nhất định sẽ cho biết tay, còn nếu là kẻ thù, cái kiểu giả nhân giả nghĩa như thế, Đình Phi Tình chẳng những không cảm kích ân cứu mạng, ngược lại còn muốn giết ngài cơ. Nhưng thôi, niệm Thánh đại công tử vốn bạn chẳng phải bạn, thù chẳng ra thù, nên cứu hay không cứu là tùy ý thích của ngài. Đình Phi Tình ta khó tránh khỏi mang ơn cứu mạng, nhưng tuyệt đối không mù quáng cảm tạ, Thánh đại công tử nếu đã dốc hết sức mình, Đình Phi Tình sẽ tự biết xem xét cân nhắc điều kiện để báo đáp, tốt nhất là miễn đi.”

Một tràng vừa đấm vừa xoa, như vô tình lại như để ý, Thánh Thiên Vực nhất thời dở khóc dở cười.

Hai tay khoanh trước ngực nhìn chăm chú nét mặt cương nghị của Đình Phi Tình, khóe miệng Thánh Thiên Vực cười càng tươi, trong mắt hiện lên một tia sáng. Với mấy câu vừa rồi, xem ra Đình Phi Tình đã hiểu hết mọi chuyện, sống chết ngay trước mắt mà còn trấn định và khôn khéo như thế, không tệ, không tệ chút nào.

Cung Nhất đứng bên cạnh vẫn yên lặng đứng nghe, trên khuôn mặt lạnh lùng chợt mỉm cười, thiếu gia của bọn họ phải ngạc nhiên rồi.

“Người đâu?” Thân hình của Độc Cô Tuyết phóng tới như một tia chớp, muốn bổ nhào vào ba người trước mặt, liếc mắt nhìn Thánh Thiên Vực, mặt mày đột nhiên trầm xuống cất giọng hỏi.

Ngày đó hẳn đoán rằng, có thể Thánh Thiên Vực đã truy đuổi theo dấu vết con hắc, xem ra quả nhiên là thật. Nhưng mà nếu như Thánh Thiên Vực có thể tự ý đi vào Xích Long trận thì tên Tề Chi Khiêm đang bị trúng độc kia không thể nào là đối thủ của y được, mà lúc này Tề Chi Khiêm vẫn không phạm phải sai lầm gì, như vậy nguyên nhân tất nhiên là do người này không hề động thủ. Theo tình huống hôm nay thì xem ra y muốn đứng ở một bên để xem kịch vui đây mà. Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, vẻ mặt của Độc Cô Tuyết lập tức trở nên tàn bạo, trừng mắt nhìn Thánh Thiên Vực.

Tề Chi Khiêm phóng hỏa muốn đốt chết Đinh Phi Tình, chính là vì muốn dụ hắc đến phá trận này, dùng kế một mũi tên trúng hai con nhạn. Nếu như hắc không phá được trận thì hắc, Vân Kinh và Đinh Phi Tình đều phải bỏ mạng ở nơi này, đến lúc đó thì cũng không cần nói đến đại kế gì nữa.

Nhưng theo tình huống hiện tại thì sau khi dẫn dụ hắc đến, tất nhiên là Tề Chi Khiêm không còn ở đây nữa, và con hắc cũng vậy. Chắc chắn Tề Chi Khiêm đã chạy thoát từ một đường nào đó mà hắc không biết, nhưng Thánh Thiên Vực nhất định biết.

Vân Kinh chạy tới bên Đinh Phi Tình, hai tay run run nhanh chóng cởi bỏ sợi dây thừng trên người Đinh Phi Tình ra.

“Đi rồi.” Thánh Thiên Vực lạnh lùng ném hai chữ, cực kỳ rõ ràng và lưu loát.

Trong mắt Độc Cô Tuyết nhất thời lóe ra toàn những tia sắc lạnh, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đi đâu?”

“Chúng ta là bạn bè à?”

Độc Cô Tuyết không thèm đáp lại. Bạn! Hắc và Thánh Thiên Vực mà bạn bè gì chứ, tình địch thì đúng hơn. Gã vẫn nửa thật nửa giả tranh giành Vân Kinh của hắc với hắc. Bạn bè! Cút! Ai là bạn bè với gã.

Thánh Thiên Vực thấy vậy buông hai tay ra, vẻ mặt tao nhã, tươi cười nói: “Vậy là xong rồi.”

‘Nếu không phải là bạn bè thì dựa vào cái gì mà ta lại giúp người, vì sao ta lại phải nói cho người biết’. Ý này của y đã bộc lộ rất rõ ràng với Độc Cô Tuyết.

Sắc mặt Độc Cô Tuyết nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, khó coi cùng cực.

“Ta thấy người nọ cũng không tệ lắm, rất lợi hại, nên đã tiện tay giải độc cho y.” Nụ cười thanh thoát, rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt tuyết sắc. Thánh Thiên Vực không chút để ý, tựa vào một bụi trúc xanh biếc ở phía sau, thông thả buông lời, như đang nói rằng thời tiết hôm nay đẹp quá, nhàn nhã hết sức.

“Cái gì?” Đáp lại lời của y không phải là Độc Cô Tuyết, cũng không phải Vân Khinh, mà là người mới thoát ra khỏi đồng dây thừng, đang chuẩn bị an ủi Vân Khinh – Đinh Phi Tình.

Đối diện với khuôn mặt xanh mét vì tức giận của Đinh Phi Tình, Thánh Thiên Vực giương mi lên nói: “Có ý kiến gì sao?”

Đinh Phi Tình tái mặt, kéo Vân Khinh qua một bên, nhìn trừng trừng Thánh Thiên Vực, tức giận nói: “Có, người không cứu người là chuyện của người, bỏ qua cho Tề Chi Khiêm cũng là chuyện của người. Người không đi chung một đường với chúng ta, nên chúng ta cũng không trông mong gì ở người. Nhưng mà người dựa vào cái gì mà giải độc cho y? Người dựa vào cái gì mà phá hỏng kế hoạch của chúng ta? Người cho rằng người là ai? Chúng ta vất vả tính toán sắp đặt tất cả mọi chuyện nhưng người thích phá là phá, người nói cho ta nghe, người dựa vào cái gì? Nói!”

Giọng nói giận dữ quanh quẩn ở trong rừng trúc, vô cùng mạnh mẽ.

Vân Khinh trừng mắt nhìn, cô chưa từng thấy Đinh Phi Tình giận đến thế, chuyện này...

Bên cạnh, Độc Cô Tuyết vẫn mang khuôn mặt lạnh lùng nhìn thấy vậy liền ôm Vân Khinh vào trong ngực, đứng ở một bên nâng cao mày nhìn khuôn mặt vô (*số*) tội của Thánh Thiên Vực đang nghe mắng, đáy mắt hằn lóe lên những tia sáng.

Thánh Thiên Vực bị Đinh Phi Tình mắng cho đến mức lỗ tai ong ong, xoa xoa lỗ tai, nhìn khuôn mặt phẫn nộ của Đinh Phi Tình, nghiêm chỉnh gật đầu: “Nói hay lắm, nhưng thật may mắn là con người của ta luôn luôn không mấy thích xen vào việc của kẻ khác. Nếu như không phải có nguyên nhân riêng thì thật xin lỗi chứ ta cũng lười lắm, chẳng siêng tới mức chạy tới đây xem náo nhiệt đâu.”

Một câu trả lời băng quơ, khiến cả đám người đứng ở đây không ai hiểu ra sao cả, có hàm ý gì đây?

“Thiếu gia chúng ta giải độc là giải thuốc độc mà thiếu gia đã hạ, không hề làm liên quan gì đến độc mà các người đã hạ. Nhưng mà độc của các người có bị thuốc giải của chúng ta giải trừ hay không thì chuyện này không phải là chuyện của chúng ta. Thiếu gia chúng ta làm việc luôn luôn rất đúng mực, không giống như

người nào đó, cầm lông gà mà cứ nghĩ là lệnh tiễn.”^(*) Cung Nhị từ trong rừng trúc chậm rãi bước ra, mờ mờ tỏ tỏ châm chọc Độc Cô Tuyệt.

^(*) Cầm lông gà làm lệnh tiễn. Lệnh tiễn/ thẻ lệnh: Còn gọi là cờ lệnh/ cờ chỉ huy. Ngày xưa cờ nhỏ, với đầu cán có gắn thêm mũi tên bằng kim loại được dùng để phát lệnh trong quân đội. Cho nên nó được gọi là lệnh tiễn (Tiễn: mũi tên). Ý nghĩa của nó suy rộng ra là hiệu lệnh, chỉ thị của cấp trên. Hiểu nôm na là thấy lệnh tiễn như thấy cấp trên.

Mặt khác, thời xưa khi truyền lệnh người ta thường cầm vào giấy viết thư lông vũ của một loài động vật nào đó coi như là dấu hiệu, số lượng lông vũ càng nhiều chứng tỏ sự kiện càng cấp bách. “Lông gà” là thứ vô dụng, trong khi lệnh tiễn là thứ mà ta có thể dựa vào nó để ra lệnh, là thứ vô cùng quan trọng.

Về sau người ta dùng câu tục ngữ “Cầm lông gà làm lệnh tiễn” này để mô tả một người dựa vào thủ trưởng (hoặc là một người nào đó), lợi dụng quyền uy để sai khiến việc này, điều khiển việc kia. Một số trường hợp về “Cầm lông gà làm lệnh tiễn”: giả truyền quân lệnh, chuyện bé xé ra to, chuyện không quan trọng nhưng lại báo là quan trọng...

Lời của Cung Nhị vừa dứt, Độc Cô Tuyệt, Vân Kinh và Đinh Phi Tình bất giác liếc nhìn nhau. Thánh Thiên Vực hạ độc?!

Trong đầu chợt lóe hào quang, Đinh Phi Tình hiểu ngay mọi chuyện. Thảo nào có một thời gian bệnh của Tề Chi Khiêm tái đi tái lại liên tục, cô còn tưởng là do độc của đại bảo bối lợi hại, hóa ra là do Thánh Thiên Vực đã âm thầm ra tay, nếu không, có lẽ hôm nay đã là một tình huống khác rồi.

“Rất xin lỗi.” Đinh Phi Tình là kiểu người một khi đã nhắm vào ai đó thì sẽ không buông tha, nhưng một khi biết sai thì nhất định sẽ sửa. Trưng khuôn mặt đầy vẻ xin lỗi nhìn Thánh Thiên Vực.

Có đôi khi không phải chỉ có bằng hữu mới có thể tin tưởng.

Vân Kinh cũng phối hợp rất nhanh, bước theo Độc Cô Tuyệt phóng ra bên ngoài, vừa đi vừa ngoắc ngoắc Đinh Phi Tình.

“Gã này...” Thánh Thiên Vực nhếch mày. ‘Gan nhỉ, cứ thế đem con của hãn giao cho mình, chẳng lẽ hãn không sợ mình hại con hãn hay sao?’

Tuy nghĩ vậy, nhưng trong đôi mắt Thánh Thiên Vực lại hiện lên ý cười. Thật là một kẻ khôn khéo, chỉ cần nói mấy câu là đã nhìn thấu hết mọi chuyện.

Đưa mắt kín đáo liếc Thánh Thiên Vực một cái. Đinh Phi Tình thực sự không hiểu được là Độc Cô Tuyệt có ý gì, vì sao chưa làm gì cả mà đã bỏ đi, ngay cả Tề Chi Khiêm cũng không thèm truy đuổi nữa. Nhưng mà cô hiểu con người Độc Cô Tuyệt, tên này tuyệt đối không làm những chuyện khiến bản thân hãn phải chịu thiệt, người

mà hắn không tin thì tuyệt đối không dùng, hắn làm như vậy rõ ràng là đem đại bảo bối hoàn toàn giao cho Thánh Thiên Vực. Dĩ nhiên là cô hiểu mấu chốt, nhưng cô không thể nghĩ ra được vì nguyên cớ gì mà hắn lại làm như vậy.

“Cháu ta và Tề Chi Khiêm giao cho ngài.” Quay lại nhìn Thánh Thiên Vực khẽ gật đầu, Đinh Phi Tình nhanh chóng xoay người đuổi theo Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, cô muốn biết rốt cuộc là Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đã phát hiện ra cái gì.

“Thiếu gia, lần này lại mệt nữa rồi.” Cung Nhị nhìn đám người Độc Cô Tuyết rời đi, cười cười lắc đầu nhìn Thánh Thiên Vực. Vốn tưởng rằng sẽ được đùa giỡn với Độc Cô Tuyết một phen, không ngờ gã này quá khôn khéo, chẳng những cả đám tụ tập hết ở đây, đã thế còn ném mớ phiền toái lại đây rồi chạy mất, cứ thế quăng thẳng lên đầu thiếu gia nhà bọn họ. Bọn họ không những không đùa giỡn được hắn, mà lại còn trở thành người của hắn, phải ra sức giúp hắn nữa chứ.

Thánh Thiên Vực dựa vào thân cây trúc nhìn bóng dáng của Đinh Phi Tình rời đi, nhưng chỉ mỉm cười không nói gì, trên mặt y không nhìn ra được là cảm xúc gì, càng ngày càng làm cho người ta không thể đoán ra được thâm ý của y.

Sau một lúc ở trong rừng trúc, Độc Cô Tuyết rõ ràng là đem chuyện con của hắn đẩy sang cho Thánh Thiên Vực, rồi quay đầu dứt khoát bỏ đi sau khi đã thông suốt hết mọi chuyện. Bốn mươi vạn đại quân tinh nhuệ của Nam Vực lập tức tiếp tục lên đường đi xuyên qua lãnh thổ của nước Hàn thẳng tiến về nước Tề với tốc độ chóng mặt.

Tề Chi Khiêm ra khỏi Xích Long trận, không biết vì sao trên người lại cảm thấy rất nhẹ nhàng và khoan khoái, dường như chất độc kia đã được giải khi nào không hay, cả người đều phấn chấn. Mà đám người Huyền Tri và Thu Điền cũng cảm thấy như thế, đành phải nghĩ là ông trời rủ lòng thương đã trợ giúp bọn họ.

Lập tức ngày đêm không ngừng nghỉ chạy về Tề.

Cùng thời điểm này, Độc Cô Tuyết suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân cũng theo một hướng khác đang trên đường tiến thẳng vào Tề. Một trái một phải, cả hai bên đều ngày đêm không ngừng nghỉ.

Gió lạnh thổi ào ào, hôm nay không khí càng rét lạnh hơn.

Vô số tin tức từ khắp nơi bay tới, rồi lại tỏa ra tứ phía, giống như những bông hoa tuyết rung rinh trong ngày mùa đông, bận rộn tung bay, tỏa ra khắp mọi miền thất quốc.

Thế cục thiên hạ dưới tiết trời mùa đông rét buốt, biến hóa chóng mặt.

Độc Cô Tuyệt suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân từ Hàn bức thẳng vào Tề, mà ở một hướng khác Mặc Vũ suất lĩnh ba mươi vạn tướng sĩ Tần tấn công Ngụy. Vào một ngày tuyết rơi trắng trời, gió đông rét mướt, chiến tranh bắt đầu lan tràn trên khắp lãnh thổ nước Ngụy, khói lửa bốc lên, hoa máu nở rộ.

Từng thành trì bị đánh hạ, hết thành này đến thành khác liên tiếp thất thủ, càng lùi càng sâu. Không có năm nước còn lại giúp đỡ, một nước bé nhỏ như Ngụy thì dù có căm giận cũng làm được gì, ngay cả một trận thắng còn không nổi.

Tin tức giữa Tần và Ngụy như tuyết trắng, nhanh chóng bao trùm khắp mọi nơi. Trong Tần vương cung lúc này, Độc Cô Hành, Sở Vân chỉ ngón tay lên tấm bản đồ nhìn lãnh thổ của Ngụy từng tắc từng tắc biến thành lãnh thổ của Tần.

Lửa chiến ngập trời, cực kỳ kịch liệt.

Chỉ chớp mắt đã một tháng trôi qua, trong thời tiết lập đông băng giá này, một tin tức kinh thiên động địa giữa cái rét lạnh của mùa đông khiến cho cả bảy nước phải kinh hãi.

Thượng tướng quân Mặc Vũ của Tần, dẫn ba mươi vạn đại quân chỉ trong vòng một tháng đã đánh vào ngàn dặm lãnh thổ của Ngụy, thẳng đường công thành đoạt đất, không bại một trận nào.

Ngày lập đông, mặt trời đã lên cao, Mặc Vũ chỉ huy quân đội đánh vào vương cung của Ngụy quốc vương. Ngụy vương không dám nghênh chiến, mang theo vàng bạc châu báu và tiểu Hoàng tử vội vàng bỏ trốn, toàn bộ vương cung rộng mở, binh tướng nước Ngụy ngay cả khi còn tâm muốn liều chết chiến đấu một trận thì cũng bất lực, có tâm nhưng lại không có sức nên thế trận tan tác đành phải chấp nhận thất bại, đầu hàng.

Tuy nhiên với một đại tướng cơ trí như Mặc Vũ thì Ngụy vương có thể chạy trốn tới nơi nào được chứ. Gần một ngày sau đã bị bắt về, ký thư đầu hàng ngay trước mặt vạn dân.

Ngụy sụp đổ tan nát cùng với chính điện của Ngụy vương cung, hoàng tộc Ngụy vương bị bắt giữ bằng hết. Mặc Vũ ra lệnh phóng hỏa thiêu cháy biểu tượng tượng trưng cho sự tồn tại của Ngụy quốc – Ngụy vương cung.

Ngọn lửa lớn bùng lên giữa đất trời, thiêu rụi toàn bộ vương cung của nước Ngụy, từ nay về sau Ngụy quốc đã không còn tồn tại.

Ngụy hàng, chỉ hai chữ này đã làm chấn động đến cả bốn nước Tề, Sở, Triệu, Yến. Ngụy hàng, Ngụy quốc vương bị giết, mọi thứ xảy ra nhanh quá mức khiến các nước không biết phải phản ứng thế nào.

Ngay lúc này địa giới của nước Ngụy đã không còn tồn tại trên bản đồ nữa, đã được đưa về sáp nhập vào bản đồ của Tần. Từ nay về sau, trong những cuộc chiến tranh biên giới này, đã không còn Ngụy nữa, sự việc kinh thiên động địa như thế này, mà chỉ xảy ra trong vòng một tháng.

Vẫn thờ ơ đứng nhìn, đến lúc này Triệu và Yến không khỏi kinh hoàng. Từ lúc bắt đầu họ vẫn nghĩ Tần giống như trước đây, cùng lắm là công thành chiếm đất thôi chứ không đánh tận diệt tuyệt đến vậy. Chỉ cần Ngụy vương dâng lên hơn mười tòa thành thì tất cả mọi chuyện lại trở nên bình thường như trước mà thôi. Nhưng vạn vạn lần cũng không thể ngờ được, lần này Tần thực sự tấn công mạnh mẽ, chỉ một trận chiến vang dội đã diệt luôn Ngụy, sạch sẽ dứt khoát.

Lúc này, bọn họ đã bắt đầu thích ứng với sự thật hiển nhiên này, thổ tử hồ bi^(*), ba mươi vạn thiết kỵ của Tần đóng quân sát bên vào thời điểm này không khỏi khiến họ hoảng sợ, ba mươi vạn binh mã này hoàn toàn có thể tiêu diệt cả một quốc gia như họ đó.

(*) Thổ tử hồ bi: con thổ chết thì con chồn thương xót. Ý nói: đồng loại thì thương xót lẫn nhau. Trong hoàn cảnh này ý nói nhìn cảnh ngộ của nước Ngụy mà các nước còn lại không khỏi xót xa cho chính bản thân mình.

Mà ở phía sau, Mặc Chi suất lĩnh hai mươi vạn binh mã tăng cường trấn thủ biên giới ở dãy núi Phi Thúy giữa Yến và Tần. Nơi này từng là nơi tập trung bốn mươi vạn binh mã của bốn nước Tề, Sở, Yến, Ngụy để tấn công vào biên quan của Tần.

Đồng thời, Mặc Lâm cũng suất lĩnh hai mươi vạn binh mã di chuyển tới phía đông bắc, đóng quân ở biên giới nước Triệu.

Một cuộc điều động binh mã quy mô lớn như thế, cho dù Tần chưa làm bất cứ thứ gì khác cũng đã làm cho Triệu và Yến cực kỳ sợ hãi.

Bởi vậy cả hai nước Triệu, Yến liền thảo một phong thư khẩn cấp gửi tới Sở – Tề, một bên theo đường núi dùng thư hỏa tốc tám trăm dặm khẩn cấp, một bên dùng bồ câu đưa tin, lúc này, bọn họ nhiễu loạn toàn bộ mọi phương thức chuyển tin trên mặt đất lẫn không trung để truyền thông tin quan trọng này đi.

Thế cục càng ngày càng khẩn trương.

Gió lạnh thổi vù vù mang theo hơi thở lạnh giá mà hoảng hốt.

Mặc cho bên ngoài biên giới tình hình ngày càng khẩn trương, cùng với ngọn lửa chiến tranh lan tràn tàn loạn. Bên trong dãy núi giữa biên giới Tân và Yển lại hết sức yên tĩnh thanh bình như chốn thế ngoại đào nguyên, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng hổ gầm vang lên thì quả thật là một nơi yên tĩnh đến kinh ngạc.

“Ngụy đầu hàng!” Phi Lâm nhìn bức thư trong tay do Độc Cô Hành dùng bồ câu đưa tới, khẽ gật đầu.

“Rốt cục thì cũng đã đến phiên chúng ta lên sân khấu, cánh rừng này đã yên tĩnh đến mức muốn ngủ mê luôn rồi.” Mộ Ai vận vận người như đang khởi động, tiếng xương cốt kêu răng rắc.

Bọn họ đã phải di chuyển qua lại trong núi rừng này cũng lâu rồi, vừa phải đuổi theo Sở Hình Thiên vừa không để cho y chạy thoát, đã vậy lại còn phải nắm chắc thời cơ để có thể tiêu diệt y, hơn nữa còn phải làm sao để y không phát hiện ra là bọn họ cố ý, nhiệm vụ này thật là gian nan mà.

“Đi.” Đưa cây tiêu huyết ngọc lên bên miệng, một tiếng tiêu lạnh lóét xuyên thấu qua mọi ngõ ngách trong núi rừng. Trong khoảnh khắc, cả đàn dã thú đang nằm yên tĩnh bỗng đứng bật dậy, thét dài một tiếng, theo hướng tiếng tiêu phát ra tiến tới như bão táp.

“Bệ hạ, bọn chúng lại đuổi tới rồi.” Thiết Hổ mặc y phục màu xanh thẫm, sắc mặt xanh không kém gấp giọng nói.

Sở Hình Thiên nhìn cảnh tượng kia với ánh mắt sắc lạnh, cổ tay vung lên, hung hăng chém một kiếm vào một thân cây lớn bên cạnh, thân cây phát ra âm thanh răng rắc như run sợ rồi ngã xuống.

“Ngoaoooo.” Không đợi cho Sở Hình Thiên nói tiếng nào, một tiếng hổ gầm xé mây bạt trắng từ hướng bắc truyền đến như bão táp.

Mà cùng lúc này từ ba hướng còn lại đông, tây, nam tiếng hổ gầm, sói tru, báo rống, cùng vang lên. Những tiếng gầm rú bao phủ khắp đất trời, đập vào lỗ tai kẻ khác ong ong, tiếng gầm rú kia dường như gần trong gang tấc, như là đang kêu gào ngay bên tai họ.

“Không ổn, Bệ hạ, chúng ta bị bao vây.” Thiết Báo thét to một tiếng, vô cùng kinh hoàng.

Lời nói của y vừa thốt ra khỏi miệng, đàn dã thú từ bốn phương tám hướng đã xuất hiện. Từ phía đông là Phi Lâm cười Bạch Hổ vương, suất lĩnh đàn hổ lớn đang chạy đến. Phía bắc là một con hổ đen đang mang theo Mộ Ai trên lưng, dẫn theo đàn sói hoang của chúng. Phía tây là một con hổ lông vàng chở theo Tiểu Tả, dẫn theo một đám báo đẹp để lại mạnh mẽ. Còn từ phía nam là một con hổ vằn được Tiểu Hữu cười đến, đi theo phía sau cậu là một đàn linh cẩu. Bốn người từ bốn phía kéo đến vây kín nơi này lại.

Từng cơn gió lạnh thổi qua, quần áo của bốn người bay lên phần phật, mà ở phía sau họ là vô vàn mồm miệng đỏ lôm như máu mở lớn để lộ những hàm răng nanh trắng dày đặc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi làm phát ra những tia sáng lạnh lẽo mà hung tàn.

Trong tình cảnh đó, Sở Hình Thiên còn chưa có bất cứ hành động nào, đã bị Phi Lâm vây khốn ở bên trong.

“Ngaoooo.” Một tiếng hổ gầm chấn động núi rừng, khiến chim chóc bay tán loạn, lá cây rơi rụng ào ào.

Sở Hình Thiên mặt không chút thay đổi đứng yên tại chỗ, tuy là cả người lem luốc, nhưng trong hoàn cảnh này vẫn không hề lộ ra một chút biểu hiện gì của bại tướng, cả người vẫn toát ra khí chất đe dọa kẻ khác, không hề kém cạnh.

“Sở Hình Thiên, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi.” Phi Lâm ngồi ở trên mình Bạch Hổ vương, cầm cây tiêu ngọc trong tay, nhìn Sở Hình Thiên chậm rãi nói.

“Muốn mạng của quả nhân thì phải coi bản lĩnh của ngươi đã.” Sở Hình Thiên vung một kiếm ra chỉ thẳng vào Phi Lâm, giọng nói vừa lạnh lùng vừa quyết tuyệt.

Phi Lâm cười, ra vẻ không hiểu, nhướn mày nói: “Vậy để ta xem thử, hôm nay Sở vương có còn cơ hội để có thể trốn thoát khỏi tay ta nữa hay không?”

“Nói qua lại với y có được gì đâu, mau tốc chiến tốc thắng đi thôi, ta đang rất nhớ thể giới tươi đẹp của ta, có rượu ngon mỗi thơm, a thật tuyệt.” Giọng Mộ Ai cao vút từ một hướng khác truyền đến, âm sắc ẩn chứa nội lực mãnh liệt, nhất thời khiến bên trong núi rừng vang vọng lên những tiếng động rầm rầm ù ù thật mạnh.

Thiết Báo và Thiết Hổ thấy vậy, sắc mặt không khỏi càng khó coi hơn. Ở trước mặt họ mà lại bàn luận về rượu về mỗi, xem ra thật sự là coi thường họ quá mức. Điều này lập tức khiến cho cả đám Hoàng tuyền Thiết vệ đều nắm chặt vũ khí trong tay, trận này e là trận liều mạng cuối cùng.

Chậm rãi đưa cây tiêu huyết ngọc tới bên miệng, đàn dã thú cũng đã sẵn sàng liều chết, giờ chỉ chờ ra lệnh một tiếng thì tứ phía sẽ cùng xông lên đánh.

Mà lúc này Thượng Quan Kính vốn đã bị người của Sở Hình Thiên bắt giữ hơn một tháng nay cũng không suy tính cân nhắc nặng nhẹ, thích hợp hay không gì nữa cả, đột nhiên hướng tới Phi Lâm vẫy tay liên tục, cao giọng hét lên: “Cẩn thận một chút, cẩn thận một chút, nói chúng nó cẩn cho chuẩn người, ta cùng...”

“Đừng kêu, đừng kêu nữa.” Bên cạnh, Tuyết Vương phi thấy vậy, lập tức biến sắc, sốt ruột khế kêu.

Nếu như Phi Lâm đuổi theo đến tận đây thì khẳng định là đã biết hai người ở nơi này, trong khoảng thời gian này đám người của Sở Hình Thiên không dùng hai mẹ con họ làm lá chắn, là vì bọn chúng không coi hai người là người ngoài. Nhưng lúc này mà kêu lên như vậy, không phải là đã nhắc nhở cho đám người của Sở Hình Thiên về sự hiện diện của họ hay sao.

Câu nói ra còn chưa hết, một thanh kiếm lạnh lẽo đã đặt lên ngang cổ, khí lạnh từ thanh kiếm khiến Thượng Quan Kính rùng mình một cái, cổ như bị bóp nghẹn lại...

“Không muốn chúng sống thì cứ tới đây.” Thiết Báo và Thiết Hổ mỗi người cầm một thanh trường kiếm đặt trên cổ Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ, quay về phía Phi Lâm lạnh giọng quát to.

Tuyết Cơ thấy vậy thở một hơi thật dài, dù sao Thượng Quan Kính cũng còn quá nhỏ. Tuy đã trải qua không ít chuyện, nhưng dù sao thì vẫn chỉ là một đứa trẻ, còn thiếu kiên nhẫn.

Hết chương 161

Chương 162 – Gió mây chuyển đời

Cả không gian trở nên tĩnh lặng, trong khoảnh khắc mọi âm thanh đều biến mất, đất trời chỉ còn lại tiếng gió lạnh thổi vù vù và tiếng hít thở của đàn dã thú.

Cây tiêu huyết ngọc nhỏ chậm chạp rời khỏi môi Phi Lâm, đám người Tiểu Tả vốn đang vô cùng đặc ý vì đã nắm chắc thắng lợi trong tay sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, hung hăng nhìn chằm chằm đám người Sở Hình Thiên đang bị đàn thú dữ của họ bao vây, cánh tay đã giơ lên cao, nhưng nhìn tình huống trước mắt lại không dám hạ xuống, cứ giằng co như vậy giữa không trung.

“Các người muốn thế nào?” Trong không khí trầm mặc, Phi Lâm thần thái bình tĩnh nhìn Sở Hình Thiên lạnh lùng nói.

Không cần phải huênh hoang nói những câu đại loại như dù sao bọn họ cũng chẳng màng đến an toàn của hai mẹ con Tuyết Cơ, Sở Hình Thiên muốn dùng hai người đó làm bia chắn thì cứ thẳng tay đi, không cần phải vòng vo như vậy.

Bọn họ đuổi đến tận đây chẳng phải vì cứu Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ sao, nếu nói ra những lời đó ngược lại quá tầm thường rồi, vậy chi bằng cứ dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

Thiết Báo nghe vậy siết chặt cánh tay, hung ác chớp lấy Thượng Quan Kính, đáy mắt lóe lên vẻ hưng phấn như nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm: “Muốn thế nào? Cho đàn dã thú của các người rút lui, không được đuổi theo, nếu các người dám đuổi thì đừng trách chúng ta xuống tay vô tình.” Dứt lời, cánh tay y hơi dùng sức, thanh trường kiếm sắc bén khẽ lay, ngay lập tức một vết máu xuất hiện trên cổ Thượng Quan Kính.

Ở bên kia Thiết Hổ giữ chặt Tuyết Cơ, ngay sau đó nói: “Chúng ta có hai con tin trong tay, nếu các người liều chết đuổi theo thì cùng lắm mọi người đồng quy vu tận, các người cứ chờ đi, chúng ta sẽ giết từng người từng người một.”

Sắc mặt Phi Lâm và Mộ Ải lập tức xanh mét, một luồng sát khí dâng trào, cơn gió lạnh thổi y phục của họ tung bay phần phật, ở khoảng cách xa như thế vẫn có thể nghe thấy rõ ràng từng âm thanh một.

Thấy đám Phi Lâm, Mộ Ải vẫn đang do dự, Thiết Báo chậm rãi nở nụ cười, đưa thanh kiếm sắc lên ngang cổ Thượng Quan Kính, túm lấy cậu nhanh chóng lui về sau, Thiết Hổ thấy vậy cũng lập tức kéo Tuyết Cơ đuổi theo.

Sở Hình Thiên vẫn không nói gì, cũng không có bất kỳ hành động nào, y thấy tình hình trở thành như thế trong đáy mắt chợt lóe lên một tia sáng khó hiểu, vung trường kiếm trong tay lên, toàn bộ đội quân bắt đầu đồng loạt rút về sau.

“Cứu ta, cứu ta với.” Thượng Quan Kính thấy vậy dường như bị dọa chết khiếp, tay chân vung loạn xạ la hét ầm ĩ, tuy ánh mắt vờ tỏ vẻ không quan tâm, nhưng tận sâu trong đáy mắt là sự sợ hãi cùng cực, cậu nhìn chằm chằm Phi Lâm vẻ mặt cực kỳ bối rối đứng phía đối diện.

Phi Lâm nhìn Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ bị trói rồi kéo về phía sau, còn đám Hoàng tuyền Thiết vệ bên cạnh Sở Hình Thiên dàn đội hình xen lẫn vào nhau, không ngừng di động quấy rối tầm nhìn của y, khiến y không tài nào ngắm được chỗ hiểm trên người Thiết Hổ và Thiết Báo, âm công vô thanh của Phi Lâm không thể phát huy công dụng.

Sắc mặt Phi Lâm xanh mét một màu, năm ngón tay siết chặt cây tiêu huyết ngọc, mệnh lệnh gì cũng không thể phát ra, chỉ đành trơ mắt nhìn đám người Sở Hình Thiên rút lui.

Âm công vô thanh của Phi Lâm, đám người Sở Hình Thiên dù chưa chứng kiến, nhưng chắc chắn đã từng nghe nói. Trong khoảng cách một trăm trượng có thể lặng lẽ cướp đi sinh mạng của kẻ khác, một nhân vật lợi hại như thế, bọn họ sao có thể không phòng bị. Lúc này, nếu không có Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ, chỉ e kết cục của tất cả mọi người chính là một chữ ‘chết’, chỉ còn cách chờ tan xác trong bụng đàn dã thú mà thôi.

Bởi vậy, đám Hoàng tuyền Thiết vệ không ngừng di chuyển qua lại trước người Thiết Hổ và Thiết Báo khiến Phi Lâm không có một cơ hội nào.

“Tránh ra.” Thiết Báo lớn giọng quát Tiểu Hữu đang dẫn đầu đàn chó sói chặn ở phía sau, y giơ thanh kiếm sắc bén trong tay lên, lưỡi kiếm lạnh lẽo như muốn cửa sâu vào cổ Thượng Quan Kính, từng giọt từng giọt máu tươi chảy xuôi rơi tí tách xuống mặt đất, thấm dần vào lòng đất im lìm kia.

Tiểu Hữu lạnh lùng như băng tuyết trừng mắt nhìn đám người Sở Hình Thiên, toàn thân tỏa ra sát khí mãnh liệt, mắt diếc tai ngơ đứng chặn trước mặt bọn chúng, không hề nhúc nhích.

“Có tránh ra hay không?” Thiết Báo thấy vậy quát lớn, càng ấn mạnh thanh kiếm sắc bén trong tay vào cổ Thượng Quan Kính, lưỡi kiếm cắt lên da thịt Thượng Quan Kính khiến dòng máu tươi càng tuôn ra mãnh liệt.

“Cứu ta, cứu ta.” Thượng Quan Kính cảm giác được nguy hiểm cận kề trên cổ mình, khuôn mặt đẹp đẽ hiện ra vẻ cực kỳ hoảng sợ, không dám nhúc nhích chút nào, run run gọi Tiểu Hữu, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống khỏi khóe mi, nhìn như tinh thần đã sụp đổ không thể chịu đựng thêm nữa.

“Đừng như vậy, Kính nhi, uốn ngực ngẩng cao đầu, con là Hoàng tử Hàn quốc, là đệ đệ của Kinh nhi, không thể đánh mất oai phong của Hàn quốc chúng ta, càng không thể hủy hoại khí thế của chị con, ngẩng đầu lên, đứng thẳng lưng lên cho ta.” Tuyết Cơ đứng một bên thấy vậy cắn chặt răng quay sang quát Thượng Quan Kính.

“Mẫu phi, con... con...” Thượng Quan Kính run rẩy đứng không vững, dù sao cậu cũng chưa tới mười lăm tuổi, thực ra vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành, ngày thường còn có thể giả vờ lạnh lùng, kiêu ngạo, nhưng khi thực sự đối mặt với sống chết, cậu lại không thể kiềm chế được.

“Phi Lâm, mặc kệ chúng ta đi, cứ thẳng tay, nếu hôm nay không giết bọn chúng thì ngày sau chắc chắn sẽ thành họa lớn của Kinh nhi, không cần lo cho...” Tuyết Cơ thấy vậy thở dài một hơi, đột nhiên quay đầu sang hét lớn với Phi Lâm. Trong giọng nói là sự liều lĩnh hòa lẫn với kiên quyết, thân hình mảnh khảnh, dịu dàng lúc này lại toát ra vẻ cực kỳ kiên định.

“Keng.” Một lưỡi đao ánh lên, Tuyết Cơ còn chưa nói hết câu, Thiết Hồ đã vung tay đánh một cái vào sau gáy Tuyết Cơ, phút chốc Tuyết Cơ không còn chút sức sống, nghiêng người ngã xuống.

“Không được đánh người.” Mộ Ai vừa thấy vậy lập tức lớn tiếng quát to.

“Tránh ra, nếu không tránh thì đừng trách chúng ta không khách khí.” Thiết Báo nắm chặt Thượng Quan Kính, vẻ mặt mang theo sự quyết liệt cá chết lười rách, quát Phi Lâm, y vừa áp chế Thượng Quan Kính vừa tiến về phía Tiểu Hữu.

Nhìn thấy Thiết Báo tiến lên từng bước, Tiểu Hữu cau chặt mày thống lĩnh đàn sói lui về sau từng bước một, Thiết Báo tiến lên, Tiểu Hữu tiếp tục lùi lại.

Không gian trong núi lạnh lẽo như băng, đàn thú cũng im lìm, chỉ còn lại sự giằng co trong tĩnh lặng.

Nét mặt Phi Lâm lạnh băng, thần sắc lạnh lẽo chưa bao giờ thấy nhìn chăm chăm Thiết Báo, trong mắt ngập tràn sát khí, nhưng thấy đáng vẻ Thượng Quan Kính và thái độ Tuyệt Cơ như thế, nên sát khí có dâng tới đầu cũng đành nuốt ngược vào bụng, có bất mãn đến mấy cũng chỉ có thể nén lại trong lòng.

“Lùi lại.” Giọng nói lạnh lùng quanh quẩn trong núi rừng, một tiếng tiêu ẩn chứa sự oán giận cất lên.

“Thiếu gia.” Tiểu Tả nghe thấy vậy không khỏi cao giọng la một tiếng, hôm nay nếu buông tha cho Sở Hình Thiên, để Sở Hình Thiên trở về Sở thì sau này có muốn giết y cũng là việc vô cùng gian nan.

Phi Lâm không trả lời Tiểu Hữu, giữa tiếng tiêu trong trẻo, đàn chó sói phía sau Tiểu Hữu chậm rãi lùi ra, mở một con đường trống trải ở giữa.

Thiết Báo thấy vậy, nét mặt chợt lóe lên sự hưng phấn, lập tức tóm lấy Thượng Quan Kính đẩy lên trước vội bước nhanh, Thiết Hồ ở phía sau cũng bám sát theo sau.

Sở Hình Thiên đi hàng thứ ba, lúc này y đột nhiên quay đầu lại, mắt đối mắt với Phi Lâm, khuôn mặt chợt lóe vẻ hiên ngang, lớn giọng quát: “Mỗi nhục hôm nay, ngày khác quả nhân nhất định sẽ đáp lại gấp bội.” Dứt lời y phất tay lên, đội Hoàng tuyền Thiết vệ theo sát phía sau nhanh chóng xuyên qua khỏi đàn chó sói.

“Không được đuổi theo, nếu để ta phát hiện các người dám đuổi theo, hừ.” Hừ một tiếng lạnh băng nhưng lại ẩn chứa hết những lời muốn nói trong đó.

Nhanh chóng đi qua đàn chó sói đang dàn trận, đám người Sở Hình Thiên rẽ qua vài khúc quanh rồi lập tức biến mất trong khoảng rừng phía trước không còn chút tung tích.

“Thiếu gia, chẳng lẽ thật phải nghe theo bọn chúng.” Tiểu Tả vội vàng phóng hổ chạy tới, vẻ mặt nhăn nhó, nhìn chăm chăm Phi Lâm đang rất bình tĩnh, nôn nóng nói.

Nhìn đám người Sở Hình Thiên đã rời đi không còn tung tích từ lâu, khuôn mặt đang xanh mét của Phi Lâm bỗng chậm rãi hiện lên một nụ cười, y đưa tay xoa xoa gương mặt đang cứng ngắc, chỉ trong khoảnh khắc cả người y liền khoác lên vẻ biếng nhác, không còn chút lạnh lùng, tàn khốc và phẫn nộ vừa rồi.

Tiểu Tả thấy vậy không khỏi sửng sốt.

“Đáp trả gấp bội, còn phải xem người có cơ hội không đã.” Mộ Ai cũng thu lại nét giận dữ và sắc lạnh trên gương mặt, nhướn mày cười hớ hớ phóng hổ chạy tới.

“Thiếu gia.” Tiểu Hữu cũng chạy đến thấy thái độ Phi Lâm và Mộ Ải như thế, lại còn nói chuyện kiểu này, nét mặt cậu khẽ thay đổi, trừng mắt nhìn Phi Lâm gọi một tiếng.

“Thiếu gia, hai người có chuyện gì lừa gạt tại con phải không?” Tiểu Tả vuốt cằm, trừng mắt nhìn cái bản mặt khoái chí của hai người kia, lòng ngập tràn sự nghi hoặc hỏi một câu.

Phi Lâm thấy vậy xoa hai tay ha ha cười nói: “Không có, không có...”

“Thiếu gia.” Tiểu Tả và Tiểu Hữu tròn tròn mắt, găm lên giận dữ, vẻ mặt hùng hổ, hai cu cậu ra vẻ không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Mộ Ải thấy vậy nhất thời cười ha ha, Phi Lâm cũng không nói gì chỉ lắc đầu, hai cậu nhóc này sắp trèo lên đầu y rồi, dám hung dữ với y như thế, thật là ngày thường đã chiều hư hai đứa nó.

“Được rồi, được rồi, đi đi, trước tiên cứ theo bọn chúng, ta sẽ từ từ kể với hai đứa.” Phi Lâm cười cười gõ nhẹ lên đầu Tiểu Tả và Tiểu Hữu một cái, Phi Lâm quay sang vỗ nhẹ nhẹ lên trán Bạch Hổ vương.

Trong khoảnh khắc không thấy Bạch Hổ vương ra hiệu thế nào, cũng không gào rú ầm ĩ, mà chỉ thấy đàn thú dữ đang tập hợp ở một chỗ trực tiếp chuyển hướng đi theo sau Bạch Hổ vương, lặng lẽ không tiếng động thông dong tiến về hướng đám người Sở Hình Thiên rút lui vừa rồi.

Tà áo bay bay trong gió, Phi Lâm, Mộ Ải, Tiểu Tả, Tiểu Hữu và đội binh lính bọn họ mang đến cùng với đàn dã thú chậm rãi biến mất trong núi rừng, chỉ để lại những âm thanh loáng thoáng.

Núi rừng lại khôi phục sự tĩnh lặng nguyên bản, không có người điên cuồng hét lên, cũng không còn đàn dã thú gào rú, chỉ có điều trước cơn bão táp chẳng phải sẽ là dạng tĩnh lặng này sao.

Cơn gió rét buốt thổi qua dãy núi, mang theo những bông tuyết trắng xóa, lùa vào mặt người ta đau rát. Hôm nay càng lạnh hơn nữa, nhưng lúc này đoàn người Sở Hình Thiên không hề cảm thấy lạnh lẽo chút nào. Có một ngọn lửa đang bùng cháy trong lồng ngực họ, rốt cục bọn họ cũng đã thoát khỏi sự bám đuổi của đàn dã thú hơn một tháng nay, rốt cuộc cũng đã quay về từ quỷ môn quan, với tình thế và cảm xúc như vậy thật khiến nhiệt huyết sục trào.

Chạy như điên trong rừng, toàn bộ đội ngũ như ngọn lửa lớn không ngại gì giá lạnh.

Màn đêm lằng lằng kéo đến, họ rốt cục cũng có thể an tâm ngủ ngon, có hai con tin trong tay thì còn e ngại gì nữa. Nỗi lo lằng kình hoành kéo dài nhiều ngày như vậy, phải luôn duy trì sự cảnh giác từng khắc từng giây, lang thang chạy trốn khắp nơi nay đã chấm dứt, cuối cùng cũng có thể an ổn nghỉ ngơi một phen.

Bởi vậy, ngoại trừ người được phân công gác đêm, thì những người khác gồm cả Sở Hình Thiên cũng đều ngủ thật say sưa, đêm nay phải nghỉ ngơi thật tốt, mới có đủ sức lên đường ngày mai.

Bóng đêm tràn ngập, ánh trăng bàng bạc từ trên trời cao chiếu xuống, bóng nghiêng nghiêng, trắng lạnh lùng. Ánh lửa đỏ tỏa ra xung quanh, người tuần tra ban đêm đang không ngừng qua lại ở phía xa xa, đêm đã về khuya.

Thượng Quan Kính ôm Tuyết Cơ ngất đến giờ vẫn chưa tỉnh, ngồi sau một đồng lửa lớn, cách đám người Sở Hình Thiên và Thiết Báo rất xa.

Vì vị trí cậu đang ngồi là trung tâm được đám Hoàng tuyền Thiết vệ vây tròn xung quanh, bởi vậy cũng không có ai hỏi đến, cứ để mặc cậu đi đâu thì đi.

Thượng Quan Kính đang ngồi ngủ gục, mơ mơ màng màng cảm thấy thân thể trong lòng mình khẽ nhúc nhích, cậu lập tức tỉnh dậy, mở mắt ra đã thấy Tuyết Cơ cũng đang mở mắt nhìn cậu, trong đôi mắt bà chứa đựng sự bi thương và đau lòng tột độ, ánh mắt ấy khiến cậu đau đớn đến tận xương tủy.

Chậm rãi chăm chú nhìn, Tuyết Cơ thấy cổ Thượng Quan Kính được băng kín bằng một mảnh vải, trong ánh mắt buồn thương, đau lòng kia của bà lại một lần nữa chứa đựng vẻ không đành lòng và đau xót, thẳng bệ này.

Thượng Quan Kính thấy ánh mắt Tuyết Cơ như thế, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, mẹ cậu vẫn rất thương cậu, vẫn lo lắng cho cậu.

Đặt ngón tay lên môi ra hiệu đừng lên tiếng, một nụ cười có chút nghịch ngợm hiện lên trên nét mặt Thượng Quan Kính, cậu vươn tay viết liên tục trên bãi cát trước mặt, thần thái chẳng có chút gì lo sợ hay nhát gan, trái lại rất trầm tĩnh.

Tuyết Cơ thấy vậy sững sốt một lúc, rồi bà quay đầu nhìn tới chỗ ngón tay của Thượng Quan Kính đang viết.

“Thấy con viết cái gì cũng đừng lên tiếng, là con giả vờ lừa chúng thôi.” Ánh lửa soi rõ từng nét chữ, Tuyết Cơ thu hết những chữ viết rành mạch trên nền cát vào trong mắt, bà không khỏi hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Kính, giả vờ, lừa bọn chúng là có ý gì?

Thượng Quan Kính thấy vậy trừng mắt nhìn Tuyết Cơ, đưa tay quét qua nền cát, cậu lại bắt đầu viết lên đó một lần nữa, Tuyết Cơ thấy vậy lập tức tập trung, nhìn chăm chú.

Thì ra lúc sáng sớm, tiểu Xuyên Sơn Giáp đã lên vào liên lạc với Thượng Quan Kính. Trong lúc thần không biết, quỷ không hay đưa tới bức thư Phi Lâm gửi cho Thượng Quan Kính. Nội dung thư rất đơn giản, muốn cậu âm thầm diễn trò, cho họ một lý do quang minh chính đại thả Sở Hình Thiên đi.

Nếu không, cậu đường đường là Hoàng tử Hàn quốc, từ nhỏ cũng đã sống trong cảnh ta lừa ngươi gạt, dòng máu đang chảy xuôi trong người cậu cũng giống như Vân Kinh, sao có thể bị tình huống như vậy dọa thành loại người hèn nhát kia. Thượng Quan Kính cậu không có sở trường gì, nhưng tuyệt đối không phải là loại người yếu đuối, dễ dàng khuất phục, dòng họ nhà Thượng Quan, không có loại người bạc nhược, thà chết đứng còn hơn sống quỳ.

Thượng Quan Kính viết rất nhanh, nếu kể hết thì chuyện rất dài dòng nên cậu chỉ viết lại trọng điểm, một lát sau cậu đại khái đã kể hết tất cả mọi chuyện với Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ thấy vậy khẽ nhíu mày, ánh mắt tràn ngập vẻ nghi ngờ nhìn Thượng Quan Kính, Phi Lâm muốn thả Sở Hình Thiên đi, vì sao? Cơ hội tốt như thế để tiêu diệt Sở Hình Thiên, dù là với nước Tần hay là với Vân Kinh, chắc chắn cũng tốt như nhau, sao lại còn muốn thả chúng đi? Có ý gì đây?

Thượng Quan Kính cũng không nói nhiều, tiếp tục viết nhanh trên mặt đất, Phi Lâm không nói cho cậu biết rõ lý do, nhưng mà tới ngày hôm nay, cậu cũng đoán được phần lớn nguyên nhân.

Bọn họ kiểm chân Sở Hình Thiên trong núi rừng khoảng một tháng trời, theo tin tức của tiểu Xuyên Sơn Giáp thì Tần đã chiếm được hoàn toàn Ngụy. Như vậy vì sao phải giữ chân Sở Hình Thiên ở đây một tháng, đã không cần phải nói tới ý nghĩa của nó. Mục đích chắc chắn không ngoài việc lợi dụng Sở Hình Thiên không có mặt tại Sở, những kẻ ở nước Sở sẽ không dám tự ý điều động binh mã, do đó không thể đứng đầu việc trợ giúp nước Ngụy, các nước không thống nhất được thế trận chiến đấu, không thể chống lại binh mã của Tần.

Mà hiện tại, Ngụy bị tiêu diệt, đằng sau Ngụy là Sở, binh mã Tần đang muốn động tới Sở.

Sở Hình Thiên biến mất hơn một tháng trời không có chút tin tức, nếu tiếp tục mất tung tích thì nước không thể một ngày không có vua, như vậy nước Sở đứng trước tình cảnh bị Tần tấn công đương nhiên phải lập tân vương. Người kế nhiệm tiếp nhận vương vị của Sở Hình Thiên, tuy không lợi hại bằng y nhưng chắc chắn sẽ không hề thua kém. Nếu để hai nước lao vào cật sức cứng đối cứng thì chắc chắn sẽ lâm vào cảnh giết ngàn

kẻ địch nhưng tự tổn thất đến tám trăm, nếu vẫn tiếp tục đánh tới thì Tần làm gì đủ sức đi chinh phạt các nước khác, điều này không thể thực hiện.

Cho nên, Sở Hình Thiên phải đưa tin về, phải gửi đến triều thần nước Sở một thông tin, dù chỉ là y đang điên cuồng chạy về Sở và sẽ lập tức trở lại.

Trong tình huống đó, nước Sở sẽ không lập tân vương khác, nhưng trong khoảng thời gian ngắn Sở Hình Thiên cũng không thể quay về kịp, nên chỉ có thể dùng bồ câu đưa tin. Mặc dù bồ câu đưa thư có nhanh đến thế nào, nhưng nếu tình hình chiến sự không được gửi đến đúng chỗ, rốt cục sẽ lộ tin tức ra ngoài. Chỉ huy trận chiến từ phương xa, lợi thế tuyệt đối sẽ không thuộc về nước Sở, bởi vậy, đây là nguyên nhân đầu tiên bọn họ thả Sở Hình Thiên đi.

Thứ hai, uy danh của Sở Hình Thiên ở Sở cực kỳ to lớn, đã ăn sâu vào lòng người. Nếu Sở Hình Thiên chết tại đây thì mọi người ở nước Sở không một ai biết. Cho dù Sở có diệt vong nhưng không có ai chứng kiến tận mắt Sở Hình Thiên chết, khi đó người nước Sở vẫn sẽ nuôi một tia hy vọng dù là mỏng manh. Cũng chính là nảy sinh nhân tố bất ổn định, là mầm mống hiểm họa ẩn sâu bên trong, dù đó chỉ là một chút cũng phải tiêu diệt hoàn toàn từ trong trứng nước. Mấy trăm vạn người dân nước Sở chắc chắn không thể xem thường.

Hơn nữa, nhìn ở phương diện khác, sở dĩ Ngụy bị tiêu diệt nhanh gọn như vậy là vì Ngụy vương dâng thư đầu hàng. Nếu như y cố sống cố chết không hàng thì Ngụy sẽ không thể diệt vong nhanh như thế, với tình cảnh toàn dân đồng lòng đứng lên chống địch, chắc chắn Tần không thắng dễ dàng như vậy. Quân vương là trái tim của cả quốc gia, nếu y chết trước mặt mọi người, hoặc y ra bất kỳ quyết định gì, đó tượng trưng cho dấu hiệu đặc thù, một sức ảnh hưởng cực mạnh không thể lường trước được.

Đưa tay nhanh chóng xóa đi những dòng chữ trên cát, ngọn lửa bập bùng phản chiếu trong đôi mắt Thượng Quan Kính. Thả Sở Hình Thiên đi, không phải là muốn Sở Hình Thiên dâng thư đầu hàng, Sở Hình Thiên không phải loại người như Ngụy vương, y sẽ thà chết trên chiến trường cũng quyết không đầu hàng.

Điều đám người Phi Lâm hoặc có thể nói bọn người Độc Cô Tuyết muốn chính là, Sở Hình Thiên phải chết trên chiến trường, muốn Sở Hình Thiên phải chết trước mặt thần dân nước Sở, ý nghĩa của việc này tương đương với việc Độc Cô Tuyết chết trước mặt chúng dân nước Tần, đây chính là thứ sức mạnh mang sự huỷ diệt lớn nhất.

Cho nên, hiện tại thời cơ đã đến, y cho Sở Hình Thiên một lý do rời đi, một cơ hội để trở về nhận lấy cái chết. Đây mới chính là mục đích của Độc Cô Tuyết, Độc Cô Hành và tất cả những người tham dự vào âm mưu này.

Tuy không viết trong thư, nhưng Thượng Quan Kính biết, có lẽ chân trước Sở Hình Thiên vừa bước vào nước Sở, thì chờ đợi sau lưng y chính là cái chết.

“Tách.” Một tia lửa nhỏ bắn ra từ đồng củi khô nứt đang cháy, phát ra tiếng tanh tách nho nhỏ.

Nhìn chăm chăm vào nền cát không còn một nét chữ nào, một lúc lâu sau Tuyết Cơ mới hoàn hồn lại, khẽ lắc đầu, khuôn mặt chợt lóe lên chút tia sáng rạng rỡ. Bà đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên cánh tay Thượng Quan Kính, mọi chuyện được sắp xếp rất kỹ càng tỉ mỉ, tất cả mọi mặt lợi hại của thế cục trong thiên hạ đều tính toán cực kỳ tinh tế và chuẩn xác, Độc Cô Tuyết như thế thì việc xưng bá thất quốc chỉ là việc ngày một ngày hai, quả không hổ danh con rể bà.

Thượng Quan Kính thấy vậy nở một nụ cười thật tươi, quay sang liên tục nháy mắt với Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ thấy chỉ mỉm cười, lặng lẽ gật gật đầu, hai mẹ con dùng ánh mắt trao đổi sau này nên làm thế nào, làm sao để đối phó với đám người Sở Hình Thiên.

Ngon lửa rực rỡ nhảy múa bên cạnh, thỉnh thoảng tiếng củi khô cháy vang tanh tách, xung quanh cực kỳ im lặng.

Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ lẳng lặng trao đổi mà không hề chú ý, ở cách đó khá xa vốn Sở Hình Thiên đang ngủ rất say, lúc này y lại mở mắt nhìn lướt qua hai người, biểu cảm trên khuôn mặt thật bình tĩnh, thật lạnh lùng, nhưng trong đáy mắt lại lộ ra thần thái bí hiểm không tài nào nhìn thấu.

Đêm, đã khuya càng thêm khuya.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, Sở Hình Thiên có Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ trong tay, chạy thẳng một mạch đến nước Sở, phía sau quả thực không có bóng dáng đàn thú dữ đuổi theo.

Tin tức như những bông tuyết mùa đông nhanh chóng truyền về nước Sở, triều thần nước Sở gần như đã bắt đầu thảo luận việc lập vị quân vương khác, giờ bọn họ đành phải kiềm chế sự nôn nóng trong lòng, bắt đầu hết sức tập trung chờ Sở Hình Thiên quay về.

Mà ở phía sau, Mặc Vũ thống lĩnh ba mươi vạn đại quân không hề ngừng lại trong lãnh thổ của Ngụy, mà trực tiếp dẫn quân đi thẳng, xuyên qua lãnh thổ Ngụy, xua binh tiến đến Sở. Mà nước Ngụy trống rỗng phía sau lưng Mặc Vũ, lúc này do Mặc Lâm và Mặc Chi chia nhau năm vạn binh lính tiến vào tiếp quản, bắt đầu chinh đồn và kiểm soát tất cả mọi thế lực của Ngụy sau khi đầu hàng.

Hành động như vậy, nhất thời làm Triệu và Yến vốn đã kinh hoàng nay lại thêm hoảng loạn và khiếp sợ, Tần muốn làm gì, thôn tính một nước Ngụy còn chưa đủ, giờ lại tiếp tục hướng mũi giáo nhắm vào Sở.

Huống hồ, bọn họ vừa nhận được tin tức, Tần vương Độc Cô Tuyết và Tần Vương hậu Vân Kinh sau một năm mất tích, đột nhiên xuất hiện tại nước Hàn, dẫn theo bốn mươi vạn binh mã không biết là người phương nào, đi xuyên qua lãnh thổ Hàn tiến thẳng đến Tề, bây giờ chắc đã đến biên giới Tề.

Tình cảnh này là muốn tấn công cả hai mặt, cùng lúc thảo phạt Sở – Tề.

Triệu và Yến rốt cuộc cũng không thể ngồi yên, hơn nữa những tin tức bất lợi liên tiếp truyền tới, Tần Vương hậu là con gái của Hàn vương, nay đã tiếp nhận vương ấn nước Hàn, xưng vương tại nước Hàn.

Vân Kinh xưng vương, chuyện này không phải là Hàn đã đầu hàng Tần rồi sao.

Tần đã thôn tính Ngụy và Hàn, hiện tại lại phát binh tấn công Sở và Tề. Nếu cứ tiếp tục như vậy, trong bảy nước chỉ còn lại hai nước bọn họ là vẫn chưa có động tĩnh gì.

Ngày nay, nước Tần khí thế to lớn như vậy, dám ngang nhiên chia quân hai hướng cùng lúc tấn công hai nước Sở – Tề, nếu ngay cả Sở, Tề cũng không địch lại, đến lúc đó bọn họ làm gì còn đủ sức đối phó Tần - nước đã thôn tính cả bốn nước kia.

Dưới tình thế như vậy, Triệu vương và Yến vương lo lắng đến bạc đầu, vội vàng điều động binh lực trong nước, hiếm khi bọn họ mới thông minh được một lần. Toàn bộ nước Tần có bảy mươi lăm vạn binh mã, lần đầu dẫn quân đi chinh phạt mang theo ước chừng khoảng năm vạn, đóng quân trong lãnh thổ Ngụy chừng bốn mươi vạn, như vậy trên lãnh thổ Tần hiện giờ chỉ còn chưa đến hai mươi vạn quân. Nếu muốn liên kết với Tề và Sở, chỉ e rằng khi bọn họ tiến vào lãnh thổ Sở – Tề giúp hai nước kia thì đã chậm mất rồi, vậy chi bằng bọn họ chủ động đưa quân tấn công Tần. Nếu Tần không địch lại, tất nhiên sẽ tự lui binh, cũng xem như đã phá giải tình trạng nguy nan của hai nước Sở, Tề.

Vì vậy lúc này, Triệu vương và Yến vương càng thêm kiên quyết, toàn quốc còn khoảng hai mươi vạn binh lực, cả hai đồng loạt liên kết hợp thành bốn mươi vạn, chuẩn bị dấy binh tấn công Tần.

Trong nhất thời, trời đất đổi sắc, toàn bộ bảy nước đều rung chuyển.

Mà lúc này, Độc Cô Tuyết thống lĩnh bốn mươi vạn đại quân Nam Vực đã tiến tới biên giới nước Tề.

Trên tường thành cao cao, những mũi tên nhọn lóe lên luồng sáng lạnh lẽo, tướng sĩ giữ thành đã sớm nhận được mệnh lệnh của Tề Chi Khiêm, quyết tâm tử thủ.

Nhưng từ trước tới nay, Hàn chưa bao giờ là mối đe dọa an nguy Tề, phía trước Hàn là Yến lại càng không có bất cứ sự uy hiếp nào. Bởi vậy nơi này cũng không phải là trạm gác biên giới có trọng binh Tề canh giữ, lúc này Độc Cô Tuyết bất ngờ tấn công từ Hàn, có thể tưởng tượng ra cửa thành phòng thủ bên này là tình cảnh thế nào.

Độc Cô Tuyết khoác khôi giáp long bào đen cùng Vân Kinh ngồi trên chiến xa cao cao, lá cờ thêu chim ưng đen tung bay phấp phật trong gió lạnh, bốn mươi vạn đại quân sắp xếp thành hình chữ nhất thật ngay ngắn, đưa mắt lướt nhìn gần như không thể thấy được điểm cuối.

“Công thành.” Hai tiếng lạnh lùng, tàn nhẫn như sấm nổ vang trong đất trời, tiếng trống trận sôi trào, huyền não vọng tận mây xanh, cuộc sát phạt đã bắt đầu.

Hết chương 162

Chương 163 – Con trai

Sắc trời âm u, những đám mây nặng nề che kín cả bầu trời, áp lực bao phủ khắp nơi khiến người ta dường như không thở nổi, gió lạnh theo chân trời thổi đến, phát ra tiếng vù vù xuyên qua không trung giống như như tiếng ma quỷ than khóc nghẹn ngào, rền rĩ. Ngọn gió thổi qua như những con dao nhỏ xẹt qua mặt người, không hề thua kém những lưỡi đao thương thực sự trên trận địa phía trước một chút nào.

Nhịp trống kịch liệt ngay lúc này cũng tạo nên một áp lực lớn, tiếng trống điên cuồng, huyền não bức thẳng lên trời, từng tiếng từng tiếng phát ra từ một mặt trống cực lớn.

Gần bên dưới có một nam tử tinh tráng, chỉ mặc trên mình một chiếc khố, hai cánh tay rắn rỏi cầm dùi gõ không ngừng, tiếng trống vang lên như sấm giập chấn động đất trời, vừa hào hùng vừa kích động. Cả người ướt đẫm mồ hôi, giống như đang ở giữa ngày hè nắng chói chang chứ không phải ngày mùa đông cuối tháng chín rét buốt. Sự hào hùng, sự tráng kiện đẩy lùi cả khí lạnh muốn đông cả huyết mạch kia đi thật xa.

Tiếng thét kinh thiên động địa, bốn mươi vạn đại quân đồng thanh thét lớn, không từ mà biệt, bước đi vô cùng khí thế, mỗi bước chân một nhịp thở, tỏa ra làn sương khói mịt mờ, nếu tập hợp lại thành nước, cũng đủ để tạo thành một dòng sông nhỏ uốn quanh.

Binh lính Nam Vực vừa mới thắng trận nên vẫn còn khí thế dào dạt, bốn mươi vạn binh lính Nam Vực ngẩng cao đầu, hung mãnh tiến công, khắp nơi sát khí ngập tràn, gặp thần giết thần gặp phật giết phật.

Sát khí bao trùm, nơi nơi chém giết.

Những mũi tên nhọn che kín bầu trời như mang bóng tối bao phủ cả ban ngày, giống như cả đàn châu chấu bay qua, từ trên bầu trời bay tới, mang theo hơi thở lạnh lẽo băng giá.

Những chiếc xe công thành, từng chiếc từng chiếc nối tiếp lao đi trong rừng mưa tên, vọt thẳng về cửa thành cao lớn ở phía trước. Thang dùng để công thành được binh sĩ nâng trên vai, bước đi trong rừng tên như châu chấu vẫn không chút chùn bước, lớp trước vừa ngã xuống lớp sau đã vùng lên bổ sung vào, anh dũng, cuồng mãnh, nhiệt huyết, cứng rắn.

Lá cờ đen thù hình chim ưng bay phần phật trong gió lạnh, giống như một tòa núi cao lẳng lẳng kiên nghị đứng ở giữa trung tâm của đội quân. Gió thổi không nao núng, kiêu hãnh tung bay giữa không trung, lá cờ màu đen đó cũng chính là quyền lực tối cao của thiên hạ này.

Độc Cô Tuyệt trưng ra một bộ mặt cực kỳ yêu mị, vừa lạnh lùng lại vừa vô tình, lá cờ nhỏ màu vàng trong tay vung lên, khí thế tiến công càng hung mãnh.

Hoa máu nở rộ trên nền tuyết trắng xóa, cực kỳ kiều diễm mà cũng vô tình đến lạnh người.

“Rầm.” Một tiếng động nặng nề vang lên, chỉ một tiếng rầm, sau đó, cửa thành bị xe công thành húc vào mở toang ra, binh lính Nam Vực ở phía trước lập tức thét lên một tiếng diên cuồng, vọt thẳng vào trong.

Mà lúc này ở bên ngoài, dưới tường thành cao cao, trên những chiếc thang công thành, binh lính cũng đang tràn lên, nối tiếp nhau nhảy vào trong thành, chém giết với binh lính nước Tề ngay tại đầu thành.

Cổng lớn nước Tề đã mở rộng.

Mặt Độc Cô Tuyệt không chút thay đổi nhìn tình huống phía trước, vung lá cờ nhỏ màu đỏ trong tay lên, hai mươi vạn binh lính ở giữa đội quân bắt đầu áp sát về phía trước, đồng thời ở phía sau mười vạn binh lính vẫn duy trì khoảng cách cũng đang bắt đầu tiến lên phía trước.

Chiếc chiến xa cao lớn chở Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh bắt đầu tiến thẳng vào bên trong lãnh thổ nước Tề.

Vân Kinh ngồi trên chiến xa, đưa ống tay áo che mặt con gái bé bỏng đang ôm trong lòng. Một nơi đầy máu tươi thế này, con gái cô còn quá nhỏ, tốt nhất không nên thấy thì hơn. Cho dù bây giờ bé chưa biết gì, nhưng tâm hồn trẻ con là tinh thuần nhất, nếu có thể tránh xa khỏi những thứ này thì tốt nhất vẫn là nên tránh đi.

Cúi thấp đầu không nhìn tình hình chiến đấu, Vân Kinh biết trận chiến này giành được thắng lợi là hết sức bình thường, bọn họ đông đảo thế, nếu ngay cả một tòa thành trì không có bao nhiêu người gác mà không hạ được, vậy thì cũng đừng nói đến bá nghiệp thôn tóm lục quốc gì nữa.

Im lặng thở dài một tiếng, cũng không biết vì sao sau khi sinh hạ hai tiểu bảo bối này, tâm tư của cô đã biến đổi không ít, càng ngày càng mềm yếu hơn, giống như đã hiểu thêm được sự quý báu của sinh mệnh, sự vô thường của sống chết. Có lẽ là vì đã trở thành một người mẹ, từ bụng ta suy ra bụng người, bởi vậy cô hết sức thương cảm cho người khác, cũng như càng ngày càng không muốn chém giết, không muốn xảy ra cảnh máu chảy đầu rơi và cũng không thể máu lạnh như trước được nữa.

Nhưng mà cho dù không đành lòng, Vân Kinh cũng không ngăn cản bá nghiệp thống nhất thiên hạ của Độc Cô Tuyết, bởi vì như theo như lời Sở Vân nói về việc bảy nước cùng tồn tại ngày đó^(*), chỉ cần một ngày bảy nước vẫn còn tồn tại, chiến tranh loạn lạc sẽ không ngừng lại dù chỉ một ngày, dân chúng vẫn phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng. Muốn thực sự chấm dứt cảnh chiến tranh loạn lạc này, mang lại cho dân chúng một thiên hạ thái bình để họ an cư lạc nghiệp, thì chỉ có một cách duy nhất đó là thống nhất thiên hạ.

^(*) Xem lại chương 41

Mà để có được thiên hạ ấy, thì nhất định là phải đạp trên xương trắng dày đặc mới nên.

Cô hiểu rõ, nên không khuyên. Tuy không đành lòng, nhưng cô càng hy vọng thiên hạ thái bình.

Cánh tay cứng như sắt ôm qua thắt lưng của Vân Kinh, Vân Kinh suy nghĩ gì, Độc Cô Tuyết đều hiểu rõ. Cho tới bây giờ Vân Kinh chưa bao giờ là người máu lạnh, vô tình, trái tim cô vẫn hết sức thiện lương.

"Ha ha." Ngẩng đầu nhìn Độc Cô Tuyết một cái, Vân Kinh còn chưa kịp nói gì, một tiếng cười trong veo từ miệng con gái đang nằm trong lòng cô vang lên. Vân Kinh cúi đầu nhìn, không biết từ khi nào thì con bé đã kéo ống tay áo cô ra, hé lộ khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt to đen lay láy nhanh như chớp chuyển sang nhìn chiến trường chém giết phía trước, trên mặt không rõ là đang hưng phấn hay là thích thú mà nhìn không chớp mắt. Vân Kinh vừa thấy vậy, đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc: "Con bé..."

"Vào thành." Độc Cô Tuyết nhìn lướt qua sắc mặt có vẻ ẩn giấu gì đó của con gái, mặt hẩn loáng thoáng lướt qua sự khen ngợi, sau đó quay đầu nhìn về phía trước, khôi phục lại vẻ lạnh lùng, vung tay hạ mệnh lệnh vào thành.

Cùng với lúc Độc Cô Tuyết vung tay lên, bốn mươi vạn đại quân băng qua cổng thành tiến vào bên trong thành trì nằm ở biên giới của nước Tề.

Tiếng xe, tiếng vó ngựa, tiếng bước chân vang vọng dưới bầu trời nặng nề của nước Tề. Đã nhiều năm qua, bởi vì vị trí địa lý phức tạp, nên xưa giờ chưa có bất cứ quốc gia nào chiếm được chút ưu thế gì với Tề. Hôm nay, rốt cuộc cánh cổng vào Tề đã rộng mở.

Tiếng hét hò kịch liệt tung bay ở bên trong tòa thành biên giới này. Ở ngoài thành, đại quân Nam Vực đông nghịt, vây quanh chiến xa của Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, nghiền nát cửa thành, tiến thành vào tòa thành vốn vang danh lịch sử này. Gió bắc nặng nề thổi qua, mang theo mùi máu tanh cuốn thẳng lên tận trời mây xám xịt, sắc trời vốn đã âm u nay lại càng thêm nặng nề, học theo bầu trời nặng trĩu, tuyết bắt đầu rơi, mùa tuyết đến.

Công phá cửa thành đầu tiên của Tề, chính thức đặt chân lên lãnh thổ nước Tề. Đây chỉ là dự báo cho một sự bắt đầu, bắt đầu công cuộc chinh phạt Tề.

Cùng với việc bắt đầu này, Độc Cô Tuyệt không hề dừng lại, thuận theo đà thắng lợi, huy động quân lính bức thẳng tới kinh thành nước Tề.

Nước Tề ở phương hướng này vốn không có bao nhiêu binh lực, bị bốn mươi vạn đại quân mãnh liệt công kích, tòa thành này nhanh chóng bị đánh hạ trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Tại mỗi chỗ có treo cờ của Tề đều bị Độc Cô Tuyệt thay bằng cờ Thiết Ưng của hãn. Lãnh thổ của Tần trên bản đồ, cùng với sự tiến công của đại quân Độc Cô Tuyệt đang không ngừng mở rộng.

Binh quý thần tốc^(*), từ khi chiến sự bùng nổ, Độc Cô Tuyệt một ngày hành quân tốc độ thấp nhất cũng khoảng năm mươi dặm, tiến thẳng về phía trước, hãn hiếu Tề Chi Khiêm mang theo ít người nên rất nhẹ gánh, đương nhiên so với hãn dẫn theo bốn mươi vạn đại quân tốc độ nhanh hơn rất nhiều lần, kẻ này tuyệt đối không thể coi thường được, cho dù bên cạnh y lúc nào cũng có Thánh Thiên Vực âm thầm bám theo.

^(*) *Binh pháp Tôn Tử. Dụng binh ăn ở tốc độ.*

Chỉ có điều với con người Thánh Thiên Vực, về vấn đề an toàn của con trai hãn thì hãn có thể hoàn toàn tín nhiệm, nhưng mà với phương diện khác thì tuyệt đối không thể trông cậy vào sự hỗ trợ của y. Không bất thành linh xuất hiện thêm mớ rắc rối là đã giữ thể diện cho hãn lắm rồi, không thể trông cậy vào việc y sẽ tiêu diệt Tề Chi Khiêm được. Bởi vậy hãn chỉ còn có một cách là tiến quân với tốc độ nhanh nhất có thể, nhất định phải đến trước Tề Chi Khiêm một bước, trước khi y hoàn toàn điều động hết binh lực của Tề, phải chiếm lấy vị trí có lợi nhất.

Những bông tuyết là tả rơi, giống như những chiếc lông ngỗng phủ trên mặt đất, tuyết không quá nhiều, nên chỉ trong chốc lát lập tức bị hòa tan, hóa nước ướt sũng, hoàn toàn không thể so sánh được với Triệu và Tần, bạt ngàn là tuyết, giẫm xuống có thể ngập đến tận đầu gối.

Khí hậu nam bắc quả nhiên khác biệt rất lớn, nhưng mà khí hậu của Nam Vực so với nước Tề cũng không khác bao nhiêu, bởi vậy những binh sĩ Nam Vực nhanh chóng thích nghi, tốc độ hành quân, bày binh bố trận tương đối nhanh gọn. Ngược lại, nhóm thân binh của Độc Cô Tuyệt lại không thể thích nghi ngay được, cũng may họ đều là binh lính tinh nhuệ thật sự, nên không bị ảnh hưởng nhiều lắm.

Chiến tranh càng ngày càng lan rộng trên lãnh thổ nước Tề, lòng người hoảng sợ, nơi nơi tràn ngập bầu hơi thở cuồng loạn.

Màn tuyết trắng không thể che giấu được chiến sự cực kỳ kịch liệt bên dưới.

“Độc Cô Tuyết sắp đến rồi, còn không tới hai trăm dặm nữa.” Trong phủ phiên vương tại Lục thành, Tề Chi Khiêm với vẻ mặt nghiêm túc đang nghe Huyền Tri bẩm báo lại.

Thời gian vô cùng gấp rút, y vốn định ngày đêm không nghỉ chạy về Vân thành – kinh đô của nước Tề, nhưng phụ vương của y đúng là bù nhìn rơm. Cho dù trên đường đi y đã dùng vô số bồ câu truyền tin tức về, nhưng Tề vương lại không làm nên bất cứ chuyện gì, nếu y vẫn tiếp tục chạy về Vân thành, thì với bản lĩnh của Độc Cô Tuyết, hẳn nhất định sẽ san bằng Lục thành.

Lục thành là tòa thành lớn duy nhất ở phương hướng này của nước Tề, nếu Lục thành thất thủ thì mặt sau chính là Vân thành. Cho dù y có đem binh lực thiện chiến từ nơi khác tập trung hết lại đây, cũng không thể tận dụng được thành trì này nữa, nếu phải chờ đến Vân thành mới quyết sống mái thì chẳng khác gì y đã thua rồi.

Trên mặt Tề Chi Khiêm chợt lóe lên sự tàn khốc, nhìn lướt qua Thu Điền đang ôm một đứa trẻ đứng ở bên cạnh, đáy mắt chợt lóe lên ánh nhìn lạnh lùng băng giá.

“Thu Điền, mang đại lễ cấp tốc gửi đến cho Độc Cô Tuyết.” Giọng nói lạnh đến kinh người.

Thu Điền nhìn thoáng qua đứa trẻ sơ sinh vẫn đang ngủ say sưa trong lòng, gật gật đầu: “Thuộc hạ đã hiểu.”

Tề Chi Khiêm gật đầu lạnh lùng nói: “Truyền lời của ta, nếu hắn dám đưa quân vào thêm một bước nào nữa thì hắn sẽ còn nhận được nhiều điều thú vị hơn.”

“Rõ.” Thu Điền gật đầu thật mạnh rồi ôm đứa trẻ bước ra ngoài.

Tề Chi Khiêm không nhìn Thu Điền, nét mặt biến chuyển không ngừng, trầm giọng quát: “Điều Thượng tướng quân Huyền Tri dẫn theo mười vạn binh mã rời khỏi Thường thành, hành quân suốt đêm đến đây, nội trong ngày mai phải đến Lục thành.”

“Rõ.”

“Điều Thượng tướng quân Trình Lý Nam quay trở lại, dẫn mười lăm vạn binh mã đi trước đến Vân thành.”

“Điều Thượng tướng quân Vũ Đông về, dẫn theo mười vạn binh mã gấp rút tiến đến trợ giúp.”

“Điều...”

Những mệnh lệnh liên tiếp từ Tề Chi Khiêm phát ra, một đàn bồ câu nhanh chóng hướng tới bốn phương tám hướng của nước Tề bay đi.

Tuyết càng ngày rơi càng nhiều.

Lan thành, bên trong lều tướng quân.

“Bệ hạ, Tề Chi Khiêm sai người mang lễ vật đến tặng.” Mặc Ly mặc chiến giáp màu đen, cau mày bước vào giữa lều tướng quân, đối diện với Độc Cô Tuyết trầm giọng nói.

Lúc trước, khi biết Độc Cô Tuyết đang ở nước Hàn, Mặc Ly liền phi ngựa chạy lại đây, Mặc Ngân đang ở Nam Vực nên bên cạnh Độc Cô Tuyết không còn ai có thể dùng được.

Bốn mươi vạn đại quân này lại không giống như bình thường, Y Thủy tuy rằng đối với Vân Khinh trung thành tận tụy, nhưng chỉ nội trong một thời gian ngắn ngủi như thế, muốn có đủ năng lực chỉ huy, có thể nhìn xa trông rộng thì không phải chuyện dễ dàng. Nơi này không thể so với Nam Vực, không phải kiểu nắm quyền lực là nắm cả thiên hạ, nơi này là chiến trường của những đối thủ có lực lượng ngang nhau, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể làm thay đổi hết tất cả, Y Thủy chưa đủ kinh nghiệm để chỉ huy trận chiến này.

Còn Thượng tướng quân tài năng Đinh Phi Tình, tuy rằng tài chỉ huy tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, nhưng dù sao nơi này cũng là Tề, là mẫu quốc của cô. Không giúp Tề Chi Khiêm phản công Tần, đã xem như là thông tình đạt lý, hiểu được ý muốn dân thiên hạ rồi, giờ lại còn muốn cô suất lĩnh binh mã tấn công Tề là chuyện không thể, cho nên Đinh Phi Tình không đứng trong đội ngũ tướng chỉ huy.

Bởi vậy, khi Độc Cô Tuyết tấn công vào thành trì ở biên giới nước Tề, Mặc Ly đã tới đây tiếp nhận tất cả mọi sự vụ trong quân ngũ, chấp chương bốn mươi vạn đại quân.

Đang ngồi trong lều tướng quân cùng thảo luận tình hình chiến sự với Vân Khinh và Đinh Phi Tình, Độc Cô Tuyết nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên, đáy mắt chợt lóe lên một ánh nhìn thật tàn khốc: “Cho mang vào.”

Bên cạnh, Vân Khinh và Đinh Phi Tình nhìn nhau, trong mắt đều hiện rõ cảm giác bất an. Tề Chi Khiêm phái người đến tặng lễ vật, y có thể đưa cái gì? Y có cái gì để đưa nữa đây.

Giọng nói của Độc Cô Tuyết vừa dứt, Mặc Ly giơ tay lên, phía sau lập tức có một đội binh lính áp giải một người mặc trang phục thường dân của nước Tề bước vào.

“Tần vương Bệ hạ, Hàn vương Bệ hạ.” Người tới khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt tuần tú, đầy đặn vẻ thư sinh, nhìn như một kẻ có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng y vừa mở miệng ra lại mang theo một sự châm chọc cùng cực.

Vân Kinh hơi nhú mày, y gọi cô là Hàn vương Bệ hạ, nói ra thì cũng không sai. Phụ vương cô đem vương vị của nước Hàn truyền lại cho cô, nhưng cả thiên hạ này đều biết việc này chẳng qua chỉ là một cách nói mà thôi.

Hàn cũng đã là của Tần, cô chẳng qua chỉ hữu danh vô thực, mà gã trung niên này chỉ mới nói một câu, đã tràn ngập ý khiêu chiến với quyền uy của Độc Cô Tuyết, xem ra, kẻ đến không có ý tốt.

Độc Cô Tuyết sắc mặt tàn bạo, tựa vào ghế lạnh lùng nhìn gã đàn ông trung niên trước mặt, không nói gì, toàn thân toát ra khí lạnh, làm cho căn phòng vốn đã không ấm áp nay lại càng thêm nặng nề, lạnh lẽo như băng đá.

Đội quân thiết kỵ của Độc Cô Tuyết đi theo gã nọ vào, vừa thấy vậy, lập tức rút một tiếng, đồng loạt rút nửa thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, ánh kiếm sắc lạnh bên ngoài cửa sổ, chỉ trong nháy mắt mà sát khí đã tỏa ra hùng hực.

Nhưng mà gã nọ lại như không cảm giác được gì, trong tay cầm một cái hộp gỗ, không quỳ, cứ thế nghênh ngang đứng giữa lều, gã thấy vậy ngược lại còn lạnh lùng cười nói: “Tần vương Bệ hạ, hôm nay ta phụng mệnh Thái tử điện hạ đến đây đưa lễ vật này cho Tần vương Bệ hạ và Hàn vương Bệ hạ, hy vọng hai vị thích.” Dứt lời, liền giơ cao cái hộp gỗ trong tay lên, nhếch cao mày nhìn Độc Cô Tuyết, thái độ cực kỳ vô lễ.

Hai nước giao chiến, không giết sứ giả^(*), nhưng điều này với Độc Cô Tuyết thì cũng chẳng có tí tính ràng buộc nào. Độc Cô Tuyết và Tề Chi Khiêm hận thù chồng chất khắp cả bảy nước ai nấy đều biết. Nếu đã dám đến trước mặt Độc Cô Tuyết truyền tin, vậy hẳn là phải giác ngộ được rằng chỉ còn một con đường chết, hướng chi hôm nay lại còn đưa lễ vật như vậy. Bởi vậy gã này mới có một vẻ mặt kiêu căng như thế, dù sao thì đều phải chết, ta còn phải cung kính với người làm gì.

(*) Ngày xưa các quốc gia cổ đại ở TQ, khi giao chiến với nhau thì có một quy luật bất thành văn đó là hai nước giao chiến cho dù có chuyện gì xảy ra sẽ không giết sứ giả, tuy nhiên trong lịch sử cũng có một vài kẻ không làm theo điều này.

“Lễ vật.” Độc Cô Tuyết lạnh lùng lặp lại một lần, trên mặt chợt lóe lên sát khí, cả người lạnh lẽo hơn.

“Sao vậy, Tần vương Bệ hạ không dám nhận sao? Có phải sợ rằng Thái tử điện hạ ta đã giở trò gì trong cái hộp này hay không?” Gã nọ cười lạnh một tiếng, coi rẻ nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Thất quốc đồn đại rằng Tần

vương Độc Cô Tuyết không sợ trời không sợ đất, nhưng hôm nay xem ra chẳng đúng chút nào cả, cũng chỉ là một con chuột nhát cáy mà thôi.”

Tiếng nói vừa dứt, Độc Cô Tuyết còn chưa lên tiếng, thì Mặc Ly đứng ở bên cạnh gã đã tiến lên một bước, vừa đoạt lấy chiếc hộp gỗ trong tay gã vừa đảo chân qua tung một cước thật mạnh vào gã.

Một tiếng rảng rắc vang lên, gã đàn ông đang đứng hết sức nghênh ngang kia bỗng nhiên mềm rũ, quỳ rạp xuống đất, biến sắc, sắc mặt kiêu căng chuyển thành đau đớn và tái nhợt. Những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu từ hai bên thái dương rịn ra. Đường như một cước kia của Mặc Ly khiến gã tổn thương nặng nề.

“Ở trong này, không tới phiên ngươi càn rỡ.” Vẻ mặt Mặc Ly hết sức giận dữ, sát khí lóe ra, trầm giọng quát.

Ngồi ở trên cao, hai mắt Vân Kinh khẽ động, nếu cô nghe không lầm thì vừa rồi xương đòn của gã này đã bị Mặc Ly đá gãy nát rồi.

Không ngờ gã nọ cũng vô cùng kiên cường, cứng rắn chịu đựng không rên lấy một tiếng, hai tay chống trên mặt đất, rõ ràng là tư thế ngồi, nhất quyết không quỳ trước mặt Độc Cô Tuyết.

Độc Cô Tuyết thấy vậy cũng không thèm để ý tới, có thuận theo hắn hay không cũng không quan trọng, y có thể không quỳ, thì hắn cũng có thể giết.

Đưa mắt nhìn cái hộp gỗ trong tay Mặc Ngân, Độc Cô Tuyết nhướng mày lên.

Mặc Ly thấy vậy suy nghĩ một chút, đặt cái hộp lên mặt đất, chuẩn bị tinh thần. Lúc này tên kia đưa mắt nhìn y, trong ánh mắt toát lên sự khinh bỉ, cẩn thận với hộp gỗ kia hay không không phải vấn đề, nhưng mặt mũi thì phải để ý. Nhưng nếu chỉ vì vấn đề sĩ diện mà dễ dàng đặt bản thân vào vòng nguy hiểm, thì Bộ hạ bọn họ chưa bao giờ dạy. Huống chi Tề Chi Khiêm là loại người gì, thứ hắn đưa thì làm sao mà tốt đẹp gì được cơ chứ.

Chiếc hộp gỗ dễ dàng bị mở ra, bên trong không hề có cơ quan, độc dược hay ám khí, ngồi từ góc độ của Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, chỉ nhìn thấy bên trong hộp có một cuộn vải trắng nằm dưới đáy hộp, xem ra bên trong hộp này không có gì khác ngoài cuộn vải trắng này. Ý gì đây?

Mặc Ly thấy vậy bước lên một bước, nhúu mày lấy cuộn vải ra, thoát nhìn qua thì cũng không ẩn giấu thứ gì sau lớp vải trắng, cuộn vải đó đã được quấn lại và có dạng cỡ một nắm tay, bên trong dường như đang bao lấy một thứ gì đó.

Mặc Ly khẽ dùng sức ấn ấn, trên mặt khoảnh khắc hơi biến sắc khẽ liếc mắt nhìn về phía Độc Cô Tuyết, trên mặt hiện lên ý muốn nói gì đó.

Độc Cô Tuyết vừa thấy Mặc Ly đột nhiên biến sắc, sau đó lại nhìn hắn có ý muốn nhắc nhở, thì cảm giác bất an lại càng thêm trầm trọng, lập tức quay đầu nhìn Vân Khinh nói nhỏ: "Nàng..."

"Mở ra..." Độc Cô Tuyết mới nói được một chữ, Vân Khinh đột nhiên ngăn lời Độc Cô Tuyết lại, bình tĩnh nhìn chăm chú vào cuộn vải trắng nho nhỏ trong tay Mặc Ly, nét mặt rất kiên quyết, hai bên thái dương gân xanh nổi đầy, năm ngón tay nắm chặt vào tay vịn của chiếc ghế dựa bên cạnh, thẳng người lên.

Trái tim cô nhảy lên kịch liệt, ở trong đó là thứ gì? Thứ gì mà ngay cả Mặc Ly cũng biến sắc, thứ gì mà chỉ trong nháy mắt lại làm cho Độc Cô Tuyết muốn cô rời khỏi đây? Là thứ gì mà cô không thể tự mắt mình nhìn thấy được? Hoặc là Mặc Ly cho rằng cô tốt nhất không nên nhìn thấy thứ đó? Cảm giác bất an trong lòng lại càng tăng, trái tim cô như nhảy ra khỏi lồng ngực, thành thịch, thành thịch, âm thanh kia nghe thật nặng nề, giống như tiếng sấm giập đùng đùng ở bên tai.

Bên cạnh, Đinh Phi Tình đang ôm tiểu bảo bối, thấy dáng vẻ của Vân Khinh như vậy cũng vội đứng lên, hai mắt nhíu chặt lại.

Độc Cô Tuyết thấy vậy biết rằng muốn khuyên bảo Vân Khinh rời đi là không thể, có đôi khi trực giác của Vân Khinh lại vô cùng nhạy bén, đáng sợ đến kinh người. Hắn lập tức bình tĩnh quay lại nhìn Mặc Ly gật đầu.

Mặc Ly cắn chặt răng nhìn Vân Khinh và Độc Cô Tuyết một cái, hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, bắt đầu mở cuộn băng vải đã được quấn chặt trong tay ra.

Mở ra một lớp ở bên ngoài, trên mảnh vải trắng loáng thoáng ẩn hiện nhiều đốm màu đỏ sậm, nổi bật trên nền vải trắng, vừa như mơ hồ nhưng lại cũng rất rõ ràng.

Bàn tay nắm chặt lại thêm chút nữa, trên người Độc Cô Tuyết sát khí dần dần lộ ra, hai mắt bắt đầu trừng lên như yêu ma.

Sau khi mở đến tầng thứ hai, những đốm màu đỏ sậm lại càng rõ ràng hơn, hiển nhiên màu đỏ sậm lấm tẩm ở lớp ngoài kia là do thấm từ thứ bên trong kia ra.

Đinh Phi Tình nhìn đến lúc này, hai mắt đột nhiên tròn to lên, ôm tiểu bảo bối liền đứng lên cao hơn một chút, những vết lấm tẩm màu đen trên bề mặt miếng vải kia là vết máu.

Tề Chi Khiêm có thể đưa thứ gì cho Độc Cô Tuyết và Vân Kinh? Cái gì mà có thể có máu thịt? Cái gì mà ở thời điểm như thế này lại có thể đưa tới đây? Tề Chi Khiêm cũng sẽ không phí công làm những việc vô ích, y đưa cái gì Đinh Phi Tình dường như đã biết, điều này khiến cho trái tim cô càng thêm căng thẳng.

Chậm rãi mở lớp vải thứ ba ra, màu hồng nâu lấm tấm lại càng rõ ràng, càng lan rộng, thứ gì bên dưới tầng vải dưới cuối cùng kia, hầu như đã có thể nhìn ra hình dáng. Mặc Ly vốn là một nam tử đã từng trải qua cảnh chém giết, đổ máu trên chiến trường, vậy mà tay cũng đã hơi run lên.

Năm ngón tay của Vân Kinh bấu chặt vào tay vịn của ghế dựa, tựa như muốn đâm sâu vào trong thớ gỗ cứng rắn kia, cả người căng lên như dây cung, nét mặt hết sức lạnh lùng, không có biểu hiện gì khác, lạnh đến kinh người.

Bên cạnh, gã trung niên ngồi ở dưới đất thấy vậy, khóe miệng nở một nụ cười vô cùng lạnh lùng, trong ánh mắt là niềm vui sướng khi thấy người gặp họa, lẫn với sự khinh bỉ sâu sắc.

“Đủ rồi, không cần mở ra nữa, mang đi đi.” Đinh Phi Tình sắc mặt xanh mét, cắn chặt môi dưới đột nhiên quát lớn một tiếng.

Mặc Ly vừa nghe lập tức năm ngón tay dừng lại, tính sẽ nhận lấy rồi mang đi.

“Mở ra cho ta.” Giọng nói lạnh lùng như băng giá bật ra, đáy mắt của Vân Kinh lạnh đến không thể tả, sự lạnh lùng này đến cả băng giá mùa đông còn không bằng nổi, làm cho Mặc Ly run mình một cái. Vương hậu bọn họ chưa từng có vẻ mặt lạnh lùng đến thế.

Thong thả gật gật đầu, sát khí tỏa ra từ người Độc Cô Tuyết đã bao phủ khắp lều tướng quân.

Mặc Ly thấy vậy hung hăng siết chặt bàn tay lại, bàn tay run run bắt đầu mở lớp vải cuối cùng.

Một đoạn của ngón tay đã ngã sang màu xanh tím, đốt tay nho nhỏ, ngăn ngắn, kích cỡ này không phải của người lớn, da thịt sưng tấy lên, có vẻ như là của một đứa trẻ sơ sinh trắng trẻo mập mạp. Trên đoạn ngón tay đó vẫn còn điểm tuyết một vết máu đỏ mới đông lại, vết máu nhẹ nhẹ theo bề mặt bị cắt đứt chảy xuôi xuống dưới bên dưới, bởi vậy mới thẩm thấu ra đến mấy tầng vải trắng ở bên ngoài.

Đáng lẽ lúc này ngón tay đó nên là của một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp, nhưng nay nó lại lẳng lẳng nằm trên mảnh vải trắng này, rõ ràng đến vậy.

“Tề Chi Khiêm!” Một tiếng gầm rống chột vang lên, mặt Độc Cô Tuyết đầy cuồng nộ, hung hăng vung ra một chưởng đánh lên mấy cái bàn dài bên cạnh. Những cái bàn này vốn được làm từ gỗ đào đỏ, nhưng bị một chưởng kia, tan tành thành khói bụi, văng khắp lều.

“Tần vương Bệ hạ, Hàn vương Bệ hạ, có vừa lòng với lễ vật của Thái tử điện hạ ta trao tặng không?” Chờ cho đến khi cuộn vải trắng kia được mở hẳn ra, gã trung niên nọ vẫn không nói gì cho tới lúc này chột cười hắc hắc, nói tiếp: “Thái tử điện hạ ta nói, hai vị Bệ hạ nếu còn dám dẫn quân làm loạn trên lãnh thổ Tề quốc ta, thì chờ đợi các người ở phía sau sẽ còn là lễ vật hậu hĩnh hơn nhiều.”

Dứt lời, bàn tay trong tay áo vung lên, quay ngược lại hướng vào tim của mình đâm xuống. Xem ra gã đã sớm có chủ tâm, chuẩn bị sẵn cái chết cho mình.

“Tang.” Một tiếng đàn lạnh lẽo vang lên, âm nhận đánh rơi ám tiễn trong tay gã, những thiết kỵ đứng sát bên lập tức hành động, chĩa những mũi kiếm vào người gã, ngăn gã có những hành động bất thường khác.

“Vân Khinh.”

“Linh Đang.”

Độc Cô Tuyết và Đinh Phi Tình vừa thấy động tác của Vân Khinh lập tức đồng thanh kêu lên, Độc Cô Tuyết vội bước tới đưa tay kéo Vân Khinh lại. Đó là đầu ngón tay của con trai bọn họ, Vân Khinh lúc này hẳn rất đau đớn.

Không để ý đến Độc Cô Tuyết và Đinh Phi Tình, Vân Khinh vẻ mặt lạnh như băng nhìn gã nọ, chậm rãi đứng lên, trên mặt chột lóe sát khí, không có biểu hiện gì khác, lạnh đến dọa người, gằn từng chữ một: “Trở về nói với Tề Chi Khiêm, Vân Khinh ta từ hôm nay trở đi vĩnh viễn không đội trời chung với y. Trên đời này, có y thì không có ta, có ta thì không có y.”

Lời nói tuyệt tình hòa lẫn vào gió đông, bay lên tận trời cao.

Hết chương 163

Chương 164 – Đồng loạt quay mũi giáo tấn công

Ngon gió bên ngoài thật lạnh lẽo, nhưng so với những lời này còn không lạnh bằng, gió sắc bén, nhưng không thể sánh với sự sắc bén như dao này.

Lời Vân Khinh vừa dứt, một tiếng bịch lớn đã vang lên ngay tức khắc, Độc Cô Tuyết khắp người sát khí vờn quanh, sắc mặt xanh mét, giáng một chưởng vào gã trung niên đang ngồi dưới đất kia, đánh gã bay lên.

Chớp mắt, một ngụm máu tươi phun ra trông như một lưỡi kiếm màu đỏ ối.

“Cút.” Tiếng gầm đầy giận dữ, giống như một tiếng sấm đánh giữa không trung, chấn động bên tai mọi người.

Gã trung niên bị đánh bay ra ngoài, loạng choạng bò đứng lên, vừa hộc máu vừa cười hắc hắc, dường như muốn nói một câu châm chọc gì đó nhưng lại không thể mở miệng được.

Đội quân thiết kỵ thu đao kiếm lại, gã đứng dậy bước nhanh lui ra ngoài. Một chưởng vừa rồi của Độc Cô Tuyết không nhẹ cũng không nặng, đủ để gã duy trì hơi tàn về truyền lại lời nói của Vân Khinh.

Trong lều tướng quân, khoảnh khắc lặng ngắt như tờ. “Linh Đang, đừng lo lắng, thằng bé sẽ không...” Đinh Phi Tình thấy sắc mặt của Vân Khinh và Độc Cô Tuyết đều cực kỳ khó coi, không khí trong lều tướng quân lại vô cùng nặng nề, muốn an ủi Vân Khinh và Độc Cô Tuyết, nhưng lại chỉ nói được nửa câu rồi ngừng lại không thể nói tiếp được. Dựa vào tình hình này, cả ngón tay của cháu cô cũng đã bị đưa tới thì làm sao có thể mù quáng an ủi rằng đứa bé không sao được chứ, việc này cô biết an ủi làm sao đây?

Chậm rãi chờ hơi thở đầy sát khí lắng đọng xuống, Vân Khinh lạnh lùng nghiêm mặt ngồi trở lại trên ghế, trầm giọng nói: “Muội biết.”

Đinh Phi Tình vừa thấy Vân Khinh nói như vậy liền tỉnh táo lại, trên mặt không khỏi kinh ngạc nhìn Độc Cô Tuyết đang đứng bên cạnh.

Độc Cô Tuyệt vốn đang mang vẻ mặt cuồng nộ, nhưng lúc này sắc mặt đã trầm lắng lại, hoàn toàn không có biểu hiện cuồng nộ và sát khí như vừa rồi, hai người này chẳng lẽ là do đau lòng quá mức rồi chăng. Đinh Phi Tình vừa nghĩ đến đây, không khỏi càng thêm lo lắng.

“Đây không phải là ngón tay của con muội.” Vân Kinh cảm nhận được sự quan tâm của Đinh Phi Tình, liền ngẩng đầu nhìn Đinh Phi Tình, đưa tay ôm lấy con gái, đôi mắt trong trẻo nhưng cực kỳ lạnh lùng cất lời.

“Không phải của thằng bé, muội làm sao mà biết? A, đúng rồi...” Nghe Vân Kinh nói vậy, Đinh Phi Tình cảm thấy sững sốt, nhưng ngay sau đó mặt mày sáng lạn hẳn lên, vỗ tay một cái đầy vẻ vui mừng.

“Đúng rồi, máu của Thái tử có độc, thuộc hạ sao lại quên mất được kìa.” Mặc Ly vẫn đứng ở một bên lúc này cũng nói xen vào, nhìn ngón tay và cuộn vải dính đầy vết máu trong tay, sắc mặt tàn bạo vui sướng lên một chút.

Độc Cô Tuyệt thấy cả hai người đều đã hiểu, mới thông thả gạt đầu: “Vừa rồi khi ngón tay lộ ra, trên mặt tên kia chỉ có biểu hiện vui sướng khi người gặp họa, không hề có một chút khác lạ và kinh ngạc nào, hiển nhiên là y cũng không biết điểm đặc biệt của con ta. Hơn nữa nếu như vết máu có thể thấm qua vải vóc nhiều như thế, thì tất nhiên là khi vừa chặt bỏ ngón tay rồi lập tức đem bao bọc lại, nên sẽ không tránh khỏi bị dính máu. Máu của con ta nếu như ngay cả một tên thư sinh yếu đuối mà còn không độc chết được thì không phải là con ta rồi.”

Con của hắn, hắn biết rất rõ, nếu là vừa rồi chỉ cần ánh mắt của tên kia lộ ra một chút thần sắc kinh ngạc, khác thường, thì hắn đã tin trong đồng vải bố trắng này là ngón tay của con hắn, rõ ràng như vậy mà còn không nhìn ra được thì hắn sẽ không được gọi là Độc Cô Tuyệt.

Lời nói của Độc Cô Tuyệt vừa rơi xuống, Đinh Phi Tình và Mặc Ly bất giác liếc nhìn nhau. Thì ra Độc Cô Tuyệt đã sớm phát hiện có điều gian trá, chỉ khổ cho bọn họ còn đờ ra đau lòng muốn chết được.

Đáy mắt Đinh Phi Tình hiện lên một sự thán phục, Độc Cô Tuyệt có thể tung hoành thất quốc, quả nhiên nào phải hư danh, dưới tình huống như thế mà còn có thể phát hiện ra sơ hở, không biết nên nói là hắn vốn thiên tính lạnh lùng, tàn nhẫn, hay là quá mức lợi hại.

Chậm rãi bước qua chỗ Vân Kinh, Độc Cô Tuyệt đưa tay vuốt tóc Vân Kinh, rồi ôm đầu Vân Kinh tựa vào ngực mình.

“Linh Đang, vậy muội...”

Vân Khanh chắc chắn phủ định đây không phải là của con trai cô, vậy chuyện này...

Vân Khanh tựa vào người Độc Cô Tuyết, lạnh lùng nói: “Thánh Thiên Vực ở bên cạnh, y sẽ không để cho thằng bé phải chịu cảnh này.”

Tên Thánh Thiên Vực này cái gì cũng không chắc chắn, nhưng y sẽ không trơ mắt nhìn con cô bị hành hạ như vậy, về điểm này cô lại thực sự tin tưởng Thánh Thiên Vực sẽ không bàng quan đứng nhìn. Nếu Thánh Thiên Vực không truyền tin tức đến, như vậy đứa bé này nhất định không phải là con cô.

Đưa mắt nhìn Vân Khanh một cái thật sâu, Đinh Phi Tình khẽ lắc đầu. Bây giờ rốt cục cô đã hiểu được vì sao Vân Khanh có thể ngồi trên địa vị cao như thế.

Hôm nay nếu người đó là cô thì đã tin mất rồi, dù sao cũng là con của mình, là máu mủ của mình, nên sẽ bị cái gọi là quan tâm sinh hỗn loạn, rất dễ bị nhầm lẫn. Vậy mà Vân Khanh lại có thể duy trì sự tỉnh táo như Độc Cô Tuyết, tuy rằng nhìn thấu sự việc không giống với việc đoán trước được tiên cơ, nhưng sự bình tĩnh này cô quả thực không thể bằng.

Khẽ xoa cằm, Đinh Phi Tình trầm ngâm giây lát, trong mắt chợt lóe sáng: “Vậy nên hai người diễn màn kịch này cho Tề Chi Khiêm xem và muốn y tin rằng hai người thật sự tin y, và bị y uy hiếp à?”

Nói đến đây, nét mặt Đinh Phi Tình biến chuyển, chậm rãi gật gù: “Làm cho Tề Chi Khiêm nghĩ rằng hai người không dám động binh thật, thừa dịp y lơ lửng cảnh giác, sau đó sẽ đến cho y một đòn sấm chớp, khiến y trọn đời không thể trở mình, hay lắm, hai người phối hợp tốt lắm.”

Đương nhiên là không hề có một chút điềm báo trước, ngay cả cô đứng gần như vậy, cũng không hề nhìn thấy Vân Khanh và Độc Cô Tuyết làm gì để trao đổi với nhau, hai người này quả nhiên tâm ý tương thông đã đạt đến độ này.

“Đúng là như thế.” Trong mắt Mặc Ly hiện lên một sự hưng phấn vô cùng, phụ họa thêm một tiếng.

Độc Cô Tuyết nghe thấy những lời nói kia thì trong hai tròng mắt lạnh lùng chỉ hiện lên một nét cười băng giá, tuy không nói gì, nhưng ý kia đã muốn sáng tỏ tất cả rồi.

“Không phải.” Khi Đinh Phi Tình và Mặc Ly còn đang khen ngợi Vân Khanh và Độc Cô Tuyết cao chiêu, Vân Khanh đột nhiên trầm giọng nói.

Đinh Phi Tình, Mặc Ly lại cảm thấy sửng sốt.

“Ngay cả một đứa trẻ sơ sinh mà y còn ra tay được, con người tàn nhẫn như thế, muội tuyệt đối không tha cho y.”

Đáy mắt hiện lên sát khí, Vân Kinh ôm chặt con gái vào lòng, trầm giọng nói: “Mặc kệ là y đã tráo đổi đứa bé, hay là Thánh Thiên Vực ra tay tráo đổi. Nhưng tên Tề Chi Khiêm này quả thật là đã rắp tâm hại con của muội, mọi việc khác muội có thể sẽ tha thứ, cũng có thể bỏ qua, nhưng muốn hại con của muội thì muội tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho y.”

Giọng nói lạnh lẽo quanh quẩn trong lều tướng quân, Vân Kinh ôm con gái chậm rãi đứng lên, tiến lên từng bước cầm lấy ngón tay của đứa trẻ sơ sinh đang ở trong tay Mặc Ly, trong mắt hiện lên một sự đau đớn kịch liệt và phẫn nộ. Đều là người do cha sinh mẹ dưỡng mà nên, con trai của cô là người thì con của người khác cũng là người, đứa bé sơ sinh kia vô tội, y làm sao lại có thể ra tay độc ác như vậy được kia chứ.

Thiên hạ phân tranh là chuyện của người lớn, đằng này lại muốn dùng trẻ con làm vật hy sinh để đổi lấy thắng lợi, tâm địa y quá mức ngoan độc, loại người như thế làm sao có thể để cho y xưng bá thiên hạ, làm sao có thể để cho y hô mưa gọi gió cho được. Nếu như không tiêu diệt y thì y còn có thể vì chính bản thân mình làm ra những chuyện gì nữa đây, còn có thể gây ra tai họa tới mức độ nào nữa đây.

Cầm chặt ngón tay của đứa trẻ vô tội kia trong tay, nét mặt Vân Kinh lạnh hơn băng giá, sự giận dữ như gió thổi mưa giông trước cơn bão lớn.

“Cho nên, ta nhất định phải giết y.” Độc Cô Tuyết ôm Vân Kinh từ phía sau, đưa tay nắm chặt bàn tay của Vân Kinh đang cầm ngón tay bé nhỏ kia.

“Ngày mai tấn công thành Hắc Nghi, cho ta bốn vạn binh mã, ta sẽ đi tiên phong.” Tránh khỏi vòng tay ôm ấp của Độc Cô Tuyết, Vân Kinh xoay người lại đối diện với Độc Cô Tuyết, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

“Được.” Hai tròng mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe sáng, chỉ nói ra một chữ, dứt khoát, rõ ràng.

Đinh Phi Tình và Mặc Ly nghe thấy vậy trong mắt cũng lóe sáng. Đây là lần đầu tiên Vân Kinh lãnh binh đi sát phạt, tự mình xông ra tiền tuyến, xem ra tên Tề Chi Khiêm kia đã hết vận số thật rồi.

“Đi xuống chuẩn bị.” Vung ống tay áo lên, Vân Kinh trầm giọng phân phó.

“Mặt tướng tuân lệnh.”

Ngoài cửa sổ, sắc trời ngày càng ảm đạm hơn, gió lạnh thổi vù vù, trời càng lúc càng lạnh, nhưng cũng chỉ như năm trước. Hai trăm dặm, bốn mươi vạn đại quân tiếp tục hành quân, không lãng phí thời gian ở nơi này nữa, mỗi người một ngựa mà đi, dù chỉ hao phí một ngày cũng không thể được, có thể tiến nhanh chút nào hay chút đó. Nửa đêm, trong vương phủ Lục thành.

“Thật sự là có bộ dạng như thế sao?” Tề Chi Khiêm ôm đứa trẻ trong tay, khóe miệng thản nhiên tươi cười.

“Bẩm, muôn vạn lần là thật.” Gã trung niên nọ thở ra một hơi, vội vàng bẩm báo.

Tề Chi Khiêm nhanh chóng tính toán, gật gật đầu, không nhìn vào tay gã trung niên, chỉ thản nhiên nói: “Hậu táng.”

“Rõ.” Lập tức bên cạnh một tên thị vệ tiến lên, nâng một đứa bé khác dường như đã không còn chút sức sống đang ở trong tay gã trung niên kia lên rồi đi ra ngoài.

Ôm đứa bé, Tề Chi Khiêm cười cười đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt trắng hồng, đang phun nước bọt phèo phèo của tiểu tử kia, cười to: “Giá trị của Thái tử tương lai Tần quốc quả nhiên không giống với kẻ khác, ha ha.”

Trước đó y còn tưởng rằng nó là một đứa bé gái, không ngờ lại là con trai, thân phận này làm sao có thể giống với kẻ khác được chứ. Có đứa bé này trong tay làm con tin, tại sao y còn phải sợ Độc Cô Tuyết và Vân Khinh.

“Chỉ cần có thể giữ chân Tần vương trong vòng mười ngày, hai mươi vạn binh mã của chúng ta ở hai hướng nam bắc có thể đến được đúng chỗ, đến lúc đó chúng ta có ba mươi vạn binh mã đóng ở Lục thành, cho dù bọn chúng có bốn mươi vạn, cũng không làm gì được chúng ta.” Huyền Tri cười tươi rói.

Tề Chi Khiêm nghe vậy giương mắt nhìn thoáng ra bên ngoài, bầu trời đen thăm thẳm, tuy nhiên cũng không khó để nhìn thấy được trên bầu trời tối tăm kia vẫn còn có những ngôi sao lấp lánh, xem ra ngày mai sẽ là một ngày thời tiết tốt, rất phù hợp với tâm tình hiện tại của y, điều đó khiến cho nụ cười trên khóe miệng của y càng tươi hơn.

Gió lạnh không ngừng thổi, một đêm thật tĩnh lặng.

“Thùng thùng thùng...”

Ánh bình minh mới lóe, một hồi trống đã nổi lên kịch liệt, vang vọng khắp thành Hắc Nghi, chấn động lên tận trời không.

Ba mươi sáu vạn đại quân áp sát phía sau, bốn vạn quân tiên phong tập trung ở bên ngoài thành Hắc Nghi. Vân Kinh mặc trường bào màu đỏ đen, ngồi ngay ngắn trên một con ngựa trắng cao to, đứng ngay ở vị trí đầu tiên của đội quân. Gió lạnh thổi trường bào màu đỏ đen của cô bay lên phần phật, phong thái khuynh thành ẩn bên trong dáng hình mềm yếu mỏng manh, đứng ở phía trước vạn binh, kiên cường và mềm yếu hợp lại với nhau, quả nhiên là tao nhã vô song.

Tiến lên đối mặt với trận địa sẵn sàng đón quân địch của thành trì Hắc Nghi, hai tay Vân Kinh đặt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, không thềm nhìn bức tường thành tua tủa những mảnh tre nửa nhọn hoắt cùng với những cây đuốc vải thấm dầu bắt lửa cháy hừng hực phía trước, thần sắc lạnh lùng mà kiên định.

“Ta chỉ hỏi một lần, hàng hay không hàng.” Giọng nói lạnh lùng vang lên trong gió lạnh, cuốn thẳng lên không trung, giăng co giữa mấy vạn binh lính của cả hai bên.

Chỉ là khoảng không yên tĩnh, không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng gió vù vù thổi qua bên tai.

Trên nét mặt lạnh lẽo của Vân Kinh chợt lóe hào quang, năm ngón tay lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ một cái, một tiếng đàn trong trẻo lập tức xuyên phá màn không, bao quanh chiến trường.

“Giết.” Bốn vạn binh lính Nam Vực theo phía sau Vân Kinh, lập tức găm lên rồi liền phóng ngựa đi theo Vân Kinh xông thẳng về phía trước.

Mười ngón tung bay, tiếng đàn cực kỳ mãnh liệt.

Vô số âm nhận giọng thẳng vào cổng thành nặng chịch kia, trăm ngàn âm nhận chồng chất nện vào cánh cửa thành, làm phát ra những âm thanh ong ong trầm đục quanh quẩn khắp nơi.

Làm gương cho binh sĩ, Vân Kinh một mình một ngựa chạy tiên phong, tiếng đàn kịch liệt cắt vệt chân trời, như những cánh hoa xinh đẹp tung tay trong gió, bao phủ toàn bộ không gian trên bức tường thành này.

Lập tức trên đầu tường thành truyền đến những tiếng kêu la hoảng hốt, sợ hãi, trận địa sẵn sàng đón quân địch của thành Hắc Nghi là kiểu thủ lỏng thủ, người này đỡ người kia, nếu không dựa vào tường thành thì sẽ bị rút xuống dưới, chỉ cần lao đảo một cái là sẽ bị đổ về phía sau. Toàn bộ đội ngũ sắp xếp uy nghiêm kia trong giây lát liền xuất hiện lỗ hổng, trên tường thành trở nên đại loạn.

“Bắn tên, mau bắn tên.” Trên đầu tường, tên Đô úy trấn thủ thành trì vừa nhìn thấy tình hình bên dưới lập tức hoảng hốt, hét lớn lên.

Tiếng hô vừa dứt, những mũi tên dài ngắn đủ loại đua nhau bay vào không trung, phóng đến Vân Kinh đang một mình một ngựa đi tiên phong.

Nhưng cho tên có dài thì cũng đều có tầm bắn của nó, võ công cao cường cũng chỉ có thể bắn xa trăm trượng, còn binh sĩ bình thường như thế thì đến khoảng cách năm mươi trượng còn không làm được. Do lúc này Vân Kinh vẫn còn đứng rất xa ở bên ngoài tầm bắn, những mũi tên nhọn chẳng may làm cô bị thương được, bởi chúng đều dừng ở trước mặt Vân Kinh.

Mà âm công của Vân Kinh, lại được quyết định bởi chính năng lực của cô, năng lực mạnh thì âm nhận vô hình mạnh, một hai trăm trượng đều không thành vấn đề. Trong khoảng cách đó, cô có thể đã thương địch thủ, nhưng kẻ địch lại không thể gây thương tổn cho cô, như vậy là đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Vân Kinh nhìn thấy vậy, tiếng đàn càng trào dâng, trường bào màu đen như muốn bay lên. Ngựa trắng bào đen, khí thế như bão táp.

Vân Kinh càng tiến gần, tiếng đàn càng vang dội hơn, âm nhận vô hình từ Phượng Ngâm Tiêu Vĩ tỏa ra khắp nơi, dường như từng âm từng âm đều khiến kẻ địch đổ máu.

Trên tường thành hỗn loạn vô cùng, bọn chúng không làm gì được Vân Kinh, nhưng Vân Kinh lại có thể sát thương bọn chúng, binh sĩ trên đầu tường thành làm sao có thể không hoảng hốt cho được.

“Giết.” Phó tướng của Vân Kinh – Y Thủy nhìn thấy như vậy, lập tức vung thanh đao lên, phóng ngựa liền chạy tới phía sau Vân Kinh. Khi đám người kia còn đang hoảng hốt, thì một vạn quân tiên phong lập tức vung tay quất roi phóng ngựa về phía cửa thành.

Ánh đao của kỵ binh, quay nhanh như gió.

“Bắn.” Hai vạn binh lính kéo lên, cùng tràn lên khu vực nằm trong tầm bắn, đứng xen vào nhau, một vạn tẩm chắn bằng giáp sắt dùng để hộ thể giơ lên che những mũi tên nhọn trên cao đang phóng xuống. Đồng thời một vạn binh lính còn lại giương cung lắp những mũi tên nhọn nhắm lên kẻ đứng ở trên tường thành, theo lệnh đồng loạt xuất kích.

Những mũi tên nhọn theo hai hướng đối ngược nhau phóng tới, tiếng vun vút vang lên không dứt.

Một vạn binh lính còn lại trong bốn vạn quân tiên phong cũng xông lên, mặc trên đỉnh đầu vốn đang mờ mịt bởi làn mưa tên và khói lửa, đẩy xe, nâng thang công thành lên, bám theo đội kỵ binh Y Thủy dẫn đi trước phóng như bay về phía cổng thành Hắc Nghi.

Tiếng đàn vang lên như bão táp, âm nhận vô hình đánh đến đâu thẳng đến đó không gì cản nổi. Trên tường thành, những kẻ bắn tên nhìn thấy tình cảnh những luồng âm nhận không chạm được cũng chẳng thấy đó mà lại có sức sát thương lớn đến thế, thì đã bị dọa cho sợ đến mức không dám lộ diện, chỉ dám bắn loạn xạ xuống dưới.

Ứng chiến như thế thì sao không hỗn loạn, hoàn toàn không có một chút sức uy hiếp nào.

“Boong boong boong boong.” Ba mươi lăm âm chồng nhau liên tục theo đầu ngón tay Vân Kinh bắn ra, nện vào cánh cổng thành càng ngày càng gần cô hơn. Một lỗ hổng, hai lỗ hổng, ba lỗ hổng, cánh cổng thành nặng nề không cần đến xe công thành đụng vào mà đã nhanh chóng hư hỏng nặng, kêu rầm rĩ hở ra một lỗ hổng lớn.

Ba mươi lăm âm chồng của Vân Kinh ngay cả ngọc thạch còn có thể phá nát, nói chi đến cánh cửa gỗ được gia cố thêm bằng sắt này.

Mặc mưa tên hỗn loạn, ta cứ tự nhiên vào.

Một mình Vân Kinh lập tức xông vào, không thèm quan tâm đến ngàn vạn mũi tên nhọn, bởi căn bản chúng không vào được vòng phòng hộ bằng âm nhận của cô.

Vàng thái dương lộ ra từ giữa những tầng mây, ánh nắng vàng từng đợt từng đợt chiếu rọi, chiếu lên một bóng người xinh đẹp mặc trường bào đỏ đen cưỡi ngựa trắng đang tiến thẳng về phía trước, băng qua làn mưa tên, đẹp đến thoát trần.

Phía sau bốn vạn binh mã tiên phong, Độc Cô Tuyệt suất lĩnh ba mươi sáu vạn binh mã trấn giữ ở hậu phương. Độc Cô Tuyệt mặc giáp sắt màu đen, đứng phía trên chiến xa ngắm nhìn Vân Kinh ở đằng trước, nét mặt hưng phấn tỏa sáng dưới ánh khôi giáp, khiến người ta hoa mắt hoảng hốt.

Vân Kinh như vậy hẳn chưa từng thấy, Vân Kinh ở trên chiến trường dũng mãnh như thế, hẳn chỉ mới được nghe nói, nhưng chưa được nhìn thấy tận mắt bao giờ. Năm đó cô dẫn vạn thú ngàn dặm đi cứu Tần, hẳn chỉ thấy được cục diện cuối cùng, tình huống ngàn năm khó gặp như thế lại chỉ có thể nghe nói mà không thấy được tận mắt, thật là tiếc nuối. Vậy mà ngày hôm nay đã thật sự là làm cho hẳn được mở rộng tầm mắt, công

thành mà cũng có thể làm được như vậy. Xem ra, Vân Khinh không chỉ biết chỉ huy vạn thú, mặc dù chỉ như thế không đã chẳng vừa gì rồi.

“Âm công, quả nhiên không hổ là bậc đế vương để đối phó với quần công.” Đinh Phi Tình ôm đứa bé gái, bình tĩnh nhìn Vân Khinh ở xa xa phía trước, nét mặt hưng phấn không hề che giấu.

Âm nhận vô hình, lấy một địch trăm, địch ngàn, đây là cảnh giới tối cao của âm công, là võ công siêu việt trong võ học.

“Cũng là bậc đế vương trong công thành.” Bên cạnh Mặc Ly nói tiếp một câu.

Đã thương địch thủ mà không làm bị thương chính mình, giết chết kẻ địch ngay trên doanh trại của chúng mà bản thân lại không hề có một chút thương tổn, có cô đi tiên phong thì kẻ nào có thể ngăn cản được đây.

Đây là sự công nhận chung của thiên hạ. Chỉ là người biết âm công thì nhiều, nhưng người tinh thông âm công như Vân Khinh lại quá ít. Nếu ngay cả những mũi tên mà còn không đỡ được, bị bắn thành con nhím thì mơ gì đến chuyện công thành. Ai cũng hiểu, có một tướng soái như vậy dẫn đầu công thành là tối ưu nhất, khốn nỗi lại không có ai có thể dùng được trong trường hợp này. Bởi vậy khi Vân Khinh vừa mở miệng, Độc Cô Tuyết cũng không ngần ngại mà đồng ý với cô luôn.

Gió lạnh lồng lộng thổi, Độc Cô Tuyết nhìn Vân Khinh ở phía trước, trong mắt sáng rực biểu lộ sự kiêu ngạo tuyệt đối, Vân Khinh của hãn phái là như thế.

“Rầm.” Tiếng đàn huyền nao bức thẳng lên trên, sát khí tràn ngập đất trời, chỉ nghe một tiếng vang rất lớn vang lên, cánh cổng thành nặng nề bị Vân Khinh phá nát ở giữa, rồi nguyên cả cánh cổng như vỡ vụn ra, hơn một nửa cổng thành sập xuống, để lộ ra binh mã của nước Tề đang liều mạng đứng phía sau cổng thành.

Toàn bộ đều ngạc nhiên, binh lính nước Tề đứng sau cổng thành trừng mắt nhìn cánh cổng đổ từ trên cao xuống ngay trước mặt, lại nhìn sang đám người liều mạng đã hạ hơn một nửa cánh cửa thành, rồi quay lại nhìn nhau thần sắc cực kỳ quái dị.

Chưa từng thấy cánh cổng thành nào lại bị phá sập nhanh đến vậy.

Một tiếng kêu nhỏ cùng với tiếng đàn dữ dội vang lên, Vân Khinh đi trước làm gương, thân người hơi ngửa ra phía sau ngã vào trên lưng ngựa, hai chân kẹp chặt vào bụng ngựa, tiếng đàn trong tay không ngừng phát ra, phóng ngựa lên cánh cổng thành chỉ còn không tới một nửa vọt vào bên trong thành.

Bóng ngựa trắng bay lên không trung, bốn vó tung bay, chở Vân Khinh nhảy qua nửa cánh cửa thành còn lại, phóng như bay vào thành Hắc Nghi.

Binh sĩ nước Tề vây kín ở cổng thành, trơ mắt nhìn vó ngựa bay qua chớp mũi bọn chúng, người đó đã vọt vào thành, lần đầu tiên phá thành nhanh đến vậy, chuyện thật như đùa.

“Giết.” Y Thủy theo sát phía sau, chỉ huy một vạn binh lính noi gương theo Vân Khinh phóng ngựa vọt qua nửa cánh cửa thành bị phá bay vào bên trong. Nhớ lại ngày đó, bọn họ chỉ là một đám dân chúng bình thường, phối hợp với Vân Khinh và Phi Lâm, từ thế lực của Nam Vực vương chạy tới bên sông Cửu Khúc Long.

Tiếng đàn tung hoành, tiếng chém giết chấn động đất trời, trong thành Hắc Nghi giây phút trở nên đại loạn.

Bên ngoài thành, ba vạn binh lính Nam Vực nhìn thấy vậy càng tấn công hung mãnh hơn, ép chặt về thành Hắc Nghi. Binh khí sắc bén, xe công thành, thang công thành không ngừng đập trên tường thành.

“Đã xong.” Độc Cô Tuyết nhìn cảnh tượng ở xa xa, trong mắt không che giấu được sự kiêu ngạo, Vân Khinh đã xông vào thành, đại cục đã định.

“Quá nhanh.” Mặc Ly trừng mắt nhìn, lần đầu tiên công thành nhanh chóng như thế, cho dù thực lực của đối phương không quá mạnh, nhưng cũng thật sự là quá nhanh.

“Nếu nàng muốn, còn có thể nhanh hơn.” Độc Cô Tuyết giương cương ngựa lên, chuẩn bị hướng về phía Vân Khinh tiến đến. Vân Khinh không muốn giết nhiều người, nếu như tâm của cô đủ ngoan độc, không phải chỉ đả thương những binh lính phụ trách bắn cung trên tường thành, mà là thẳng tay sát phạt thì tốc độ của cô còn có thể nhanh gấp đôi.

“Xem ra về sau tốt nhất là đừng nên chọc Linh Đang tức giận, nếu không thì... hắc hắc... hừ hừ.” Đinh Phi Tình khẽ hếch mặt lên, nhìn Độc Cô Tuyết phía sau cười hai tiếng âm hiểm.

Độc Cô Tuyết không thèm quan tâm đến lời của Đinh Phi Tình, phóng ngựa chạy về phía trước, vừa chạy vừa cực kỳ tự tin nói: “Nàng sẽ không tự giận chính bản thân mình.”

Nét mặt Đinh Phi Tình nổi mấy vạch đen, tên cuồng ngạo kia...

Cột cờ trên tường thành Hắc Nghi bị hạ xuống, thay vào đó là lá cờ thêu hình đại ưng màu đen của Độc Cô Tuyết bay phấp phới trong không trung. Trường bào màu đỏ đen của Vân Khinh bay bay phía trên tường thành, hồng nhan làm say lòng người, cứng rắn mà lại mềm nhẹ.

Gió lạnh thổi qua tường thành lạnh đến thấu xương.

Lục thành.

“Người nói cái gì, bọn chúng đánh hạ Hắc Nghi thành, đang hướng về phía Lục thành ư?” Sắc mặt Tề Chi Khiêm trở nên nặng nề, dường như không tin nổi.

“Bẩm, đúng ạ. Binh mã của bọn chúng đang di chuyển khá nhanh, Tần Vương hậu đi tiên phong, hầu như không người nào có thể kháng cự. Với tốc độ như vậy, có khả năng chỉ vài ba hôm nữa sẽ đến Lục thành.” Sắc mặt Huyền Tri cực kỳ khó coi, bẩm báo lại.

“Chết tiệt, hay cho kẻ máu lạnh Độc Cô Tuyệt, quả nhiên là ngay cả con ruột mà cũng không cần.” Trên mặt Tề Chi Khiêm ánh sáng lạnh chợt lóe qua, nổi lên một tia sát khí.

“Thái tử điện hạ, bây giờ chúng ta nên ứng phó thế nào?” Thu Điền cau chặt mày, hiện tại ở Lục thành chỉ có mười vạn binh mã, những đội binh khác đều còn đang trên đường đi, cho dù có đến cũng không kịp. Vốn tưởng rằng có thể giữ chân Độc Cô Tuyệt được mấy ngày, không ngờ rằng việc đó lại kích thích bọn chúng đến mức này, khiến cho nhíp tấn công lại càng lợi hại hơn, hoàn toàn không cần đến mạng sống của con hãn, tình hình này bọn họ nên làm thế nào đây.

Giương mắt nhìn thoáng qua bầu trời bên ngoài cửa sổ, Tề Chi Khiêm lạnh lùng nói: “Đã đến đây, vậy thì...” Có Vân Khinh đi đầu làm tiên phong, trong khi bên này nước Tề chỉ có vài thành trì mà lại không có bao nhiêu thủ vệ, khả năng có thể ngăn Vân Khinh là quá thấp. Một đường chém giết thẳng tiến, chỉ cần thời gian ba ngày đã bức đến bên ngoài tường thành của Lục thành.

Mặt trời dù đã lên cao, nhưng bị ngăn lại bởi những đám mây đen âm u, nặng nề bay bổng ở trên bầu trời, làm cho người ta có cảm giác vừa giơ tay lên là có thể chạm tới bầu trời kia. Những trận tuyết trắng lớn từ trên trời tung bay xuống, rơi rớt lả tả, thoáng chớp mắt đã tràn ngập cả không trung, biến nơi đây thành một thế giới màu trắng.

Bốn mươi vạn đại quân dàn trận ở bên ngoài Lục thành, những bộ giáp sắt màu xám đứng trong tuyết trắng tung bay tán loạn lại càng thêm lạnh lẽo, âm trầm.

Đối diện với bốn mươi vạn đại quân, bên ngoài Lục thành, mười vạn đại quân sắp thành hàng ngay ngắn, trong tay nắm chặt trường mâu, kiếm sắc, sát khí dày đặc, đến độ làm cho những bông tuyết cũng không dám hạ xuống nơi này.

Hoàn toàn tĩnh lặng, vậy mà giữa không gian im ắng này, lại nổi lên một bầu không khí chém giết hết sức nặng nề.

Những bông tuyết tung bay giữa không trung, nhìn rất đẹp mắt.

Ở phía trên bức tường thành cao cao phía sau mười vạn binh sĩ nước Tề, có một cây cột thật dài hướng ra ngoài, trên ngọn cây cột buộc chặt một bọc tã lót, lơ lửng trong không trung, nhẹ nhàng đong đưa qua lại.

Bọc tã lót bị treo dựng thẳng lên, để lộ hoàn toàn khuôn mặt của đứa bé sơ sinh ở bên trong, gió đông lạnh lẽo thổi qua khiến cho trán của bé đỏ rực lên, đồng thời cũng làm lộ rõ cái bớt hoa anh đào nho nhỏ trên đó, giữa làn tuyết trắng lại càng nổi bật.

Lúc này, đứa bé kia dường như không chịu nổi thời tiết rét lạnh cho nên khóc ré lên, tiếng khóc bất chợt vang lên giữa không gian tĩnh lặng, hết sức đột ngột.

Bên dưới đứa bé này, là một loạt những mũi nhọn của gươm đao được bố trí, sắp xếp hỗn loạn, dày đặc, những mũi gươm đao kia vừa nhọn vừa dài dựng thẳng đứng, vươn mình trong gió. Trong màn tuyết trắng lại càng nổi bật hơn, ánh sáng tỏa ra còn lạnh lùng hơn màu tuyết.

Hết chương 164

Chương 165 – Giăng co

“Oa oa”, tiếng khóc truyền đi rất xa, bao trùm cả bầu trời, khiến lòng người run sợ.

Những bông tuyết từ trên trời chậm rãi buông mình rơi xuống, dường như không buồn lo lắng đứa bé này có chết cóng hay không, dù có thể nào đi nữa tuyết vẫn cứ chậm rãi tản mạn theo từng cơn gió rơi xuống đất, chẳng chút xót thương mảy may dao động.

“Oa oa.” Đúng lúc này một tiếng khóc khác đột nhiên vang lên tiếp nối, tiếng khóc oa oa này và tiếng khóc của đứa bé sơ sinh đang bị treo trên tường thành kia như hòa vào nhau, hai tiếng khóc đan xen trong không gian tĩnh lặng thế này lọt vào tai vô cùng rõ ràng.

Ôm chặt đứa bé con đang nằm trong lòng cũng cất tiếng khóc rất thương tâm, trái tim Đinh Phi Tình vô cùng đau xót, đứa bé này chưa bao giờ khóc, chẳng lẽ vì hai đứa là đôi song sinh nên con bé cảm nhận được đứa bé bị treo trên cao trong tình thế cực kỳ nguy hiểm kia là anh trai của mình, cho nên lần đầu tiên con bé cất tiếng khóc.

“Đừng khóc, đừng khóc, ngoan.”

Tiếng an ủi nhẹ nhàng không có tác dụng mà ngược lại đôi lần tiếng khóc càng to hơn của tiểu bảo bối, điều này gần như khiến trái tim Đinh Phi Tình tan nát.

Mặc Ly nghiêng chặt rằng, đôi mắt trước giờ vẫn bình tĩnh nay đã nhuộm đỏ một màu, nhìn đứa bé bị treo trên cao. Đó là Thái tử của Tần quốc bọn họ, là con của Bệ hạ và Vương hậu bọn họ, đây chính là sự thật.

Độc Cô Tuyệt đang ngồi cao cao trên lưng ngựa, nắm chặt bàn tay nghe răng rắc, gân xanh cuộn cuộn nổi lên trên mu bàn tay, nét mặt hắc không có chút biểu cảm, lạnh băng băng dọa người, duy chỉ có luồng sát khí tỏa ra quanh thân trong nháy mắt hóa thành chân thật, dồn ép người ta hít thở không thông như đang tiến vào địa ngục.

Ngẩng đầu nhìn đứa bé bị treo xa xa, thân thể Vân Khinh run rẩy dữ dội, trong nháy mắt sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy, không chút sắc máu, nhưng trong ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng kia vừa ẩn chứa sự đau lòng, lo lắng đồng thời càng ngày càng bùng lên ngọn lửa giận cao ngút trời, đó chính là sát khí sắc bén, lạnh lẽo.

Không ai nói gì, cũng không hề động đậy, Độc Cô Tuyết và Vân Kinh ngồi trên lưng ngựa, đứng sừng sững hết như loài tùng ngàn năm, hai người không kích động hay tuyệt vọng gào thét, cũng không xúc động bất chấp mọi thứ lao lên trước, bao quanh cả hai là vẻ lạnh lùng, bình tĩnh, cùng sát khí ngập trời.

Ngựa đỏ giáp sắt, ngựa trắng bào đen, một trái một phải, đứng trong vùng trời ngập tràn tuyết trắng, quả là tuyệt thế vô song.

Bốn mươi vạn đại quân sau lưng hai người, giáp sắt lạnh lẽo, sát khí hung tợn.

“Hai vị đã lâu không gặp.” Giọng nói ôn hòa đột nhiên vang lên, một loạt bóng người xuất hiện trên bức tường thành cao cao, trong giữa đám người có một người bước ra, đó không phải là Tề Chi Khiêm thì còn là ai nữa chứ.

Y mặc bộ y phục vàng cam, kim quan^(*) kết trên mái tóc đen, nét mặt tươi cười thản nhiên, nhìn qua con người y cực kỳ nho nhã, tuấn tú, những bông tuyết rơi trong không trung đáp lên vạt áo y càng làm Tề Chi Khiêm tuấn tú lạ thường.

^(*) Là cái thứ trên đầu này nè

Tề Chi Khiêm nét mặt tươi cười, đứng trên đầu tường thành, nhìn tình hình quân vây bốn mặt rồi quay lại nhìn Độc Cô Tuyết và Vân Kinh cưỡi ngựa dẫn đầu, giống như bất ngờ gặp lại bạn bè thân thiết, y mỉm cười nói: “Hai vị đã lâu không gặp.”

Miệng vừa dứt những lời nói thân thiết đến sờn gai ốc thì người đã chậm rãi bước tới bên cây cột trước mặt, làm ra vẻ chăm chú, y thông dong đưa tay vỗ vỗ cán cột cao cao, nhỏ nhẻ chìa ra bên ngoài.

Cây cột theo những cử động của bàn tay y, phút chốc rung lên từng nhịp, lắc lư lên xuống, đứa bé bị treo ở đầu cây cột giữa không trung cũng theo nhịp tay này lên một cái, giống như đang đu trên chiếc dây đong đưa, nhìn qua bé gần như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Độc Cô Tuyết và Vân Kinh bên dưới thấy vậy, trái tim cùng lúc thắt lại, cây cột mong manh như thế, mặc dù bọn họ đều biết Thánh Thiên Vực vẫn chưa xuất hiện, nhất định y đang ẩn nấp ở một nơi kín đáo nào đó, chờ đến thời khắc mấu chốt nhất định sẽ ra tay, con họ chắc chắn sẽ không sao. Nhưng mà đó là đứa con trai rút ruột sinh ra của họ thì hỏi sao mà lòng lại không thể không căng thẳng cho được. Nếu Thánh Thiên Vực ra tay không kịp, chỉ cần bất cẩn một chút đứa bé sẽ thật sự rơi xuống, mà bọn họ lại ở xa như vậy dù có biết bay cũng không tài nào cứu nổi.

Lập tức, nét mặt hai người càng lạnh lùng hơn, Đinh Phi Tình và Mặc Ly đứng bên cạnh dường như có thể nghe thấy tiếng xương cốt kêu răng rắc từ đôi tay hai người vang lên.

Trên tường thành, Tề Chi Khiêm vỗ vỗ cây cột, trên môi mang theo nụ cười thản nhiên, khách khí, xoay người đưa tay cầm lấy thanh đao dài sắc bén đang lóe lên từng đợt sáng lạnh lẽo bên cạnh cột cờ, y đứng bên cây cột vung đao múa vài đường, ánh đao lạnh lẽo làm nổi bật nền tuyết trắng, thanh đao sắc bén mà băng giá.

Thần sắc Vân Kinh và Độc Cô Tuyết không hề thay đổi, giống như hoàn toàn thờ ơ với đứa bé sơ sinh đang rung lên từng đợt trên cao kia, nhưng khi ánh đao sáng bóng, sắc lạnh loang loáng vung lên bên chiếc cột thì lập tức đáy mắt hai người đồng loạt co rút lại. Khóe miệng nở một nụ cười thản nhiên, đặc ý, Tề Chi Khiêm xoay thanh đao dài trong tay đưa cho Huyền Tri đang đứng một bên, Huyền Tri vung thanh đao lên không trung nhắm vào cây cột cờ yếu ớt kia, chỉ cần nhẹ nhàng chém xuống cột cờ sẽ gãy ngay tức thì.

Phất tay áo bào lên, Tề Chi Khiêm xoay người lại từ trên cao nhìn xuống Độc Cô Tuyết và Vân Kinh ở xa xa bên dưới nét mặt tươi cười, nhưng trong đáy mắt lại lạnh lẽo băng giá, y lớn giọng nói: “Độc Cô Tuyết, bản Thái tử hôm nay cũng không muốn nhiều lời vô ích với ngươi, muốn giữ mạng con ngươi thì lập tức lui binh đầu hàng cho ta. Nếu không đừng trách bản Thái tử vô tình, bắt Thái tử điện hạ tương lai của Tần quốc ngươi hiến tế lưỡi đao này.”

Tiếng nói ôn hòa vang lên truyền đi rất xa, mặc dù lời nhẹ nhàng nhưng ý tứ sắc bén như đao. Độc Cô Tuyết nghe vậy chỉ cười lớn đáp lời y, hòa trong tiếng cười đó là giọng nói cực kỳ máu lạnh: “Tề Chi Khiêm, ngươi cũng chẳng cần làm thế, ngươi cho rằng Quả nhân sẽ vì một đứa trẻ mới sinh mà đánh đổi cả một giang

sơn tốt đẹp vậy ư? Thật đáng chê cười. Tề Chi Khiêm, thời cơ đã đến thì không thể buông tay. Con, ta còn có thể có lại, vậy người cảm thấy Quả nhân sẽ lui binh đầu hàng sao?”

Lời nói đồng dục cực kỳ lạnh lẽo và kiên quyết cất lên rõ ràng, vô cùng cứng rắn.

Tề Chi Khiêm nghe vậy khẽ lắc đầu cười, chậm rãi nói: “Tần vương Độc Cô Tuyết máu lạnh, tàn khốc thì đương nhiên con cái không quan trọng bằng giang sơn vạn dặm, điều này bản Thái tử hoàn toàn hiểu được.”

Độc Cô Tuyết máu lạnh, tàn nhẫn, khi hãn còn là Dục vương thì danh tiếng đã vang khắp thiên hạ, người như hãn không có nhược điểm, ngoại trừ một thứ.

Đảo mắt nhìn vào đôi mắt không chút biểu cảm của Vân Kinh, Tề Chi Khiêm nhẹ nhàng lắc đầu sau đó nhướn mày nói: “Đứa bé chỉ có một, ngay cả sau này có lại cũng không phải là đứa con này, với một con người nhân từ, lương thiện vốn là bản chất mà lại tàn nhẫn vô tình với con ruột của mình, Tần Vương hậu, xin hãy cân nhắc.”

Dứt lời, Tề Chi Khiêm thản nhiên mỉm cười nhìn nét mặt lạnh như băng của Vân Kinh. Ngày đó bên sông Cửu Khúc Long, Vân Kinh ngay cả tính mạng của mình cũng không màng chỉ muốn sinh ra đứa bé này. Là xem thường hãn không biết có phải hay không, với tình yêu như thế nếu đứa con ruột thịt quý trọng hơn sinh mệnh của mình gặp nguy hiểm thì Vân Kinh liệu có thể ngồi yên mà nhìn không? Độc Cô Tuyết có lẽ sẽ tàn độc, kiên quyết ra tay nhưng Vân Kinh tuyệt đối không phải là loại người hung ác, tàn nhẫn như vậy, về điều này y tuyệt đối không lầm.

Bốn mươi vạn binh mã Nam Vực là của Vân Kinh, nếu cô thật sự không muốn ra tay và không cho phép hành động thì bốn mươi vạn binh lính chắc chắn sẽ không nghe theo Độc Cô Tuyết, người y uy hiếp hôm nay không phải là Độc Cô Tuyết, mà là Vân Kinh.

Vân Kinh thấy Tề Chi Khiêm đem đầu mũi giáo chia vào mình, cô lập tức thông dong phóng ngựa một thân một mình tiến lên trước, cực kỳ lạnh lùng nói: “Tề thái tử, đây là bản lĩnh của người? Dùng tính mạng một đứa trẻ mới sinh uy hiếp cha mẹ nó chỉ để bảo vệ thiên hạ của người? Hành vi vô liêm sỉ thể này mà người lại còn cực kỳ đặc chí và đặc ý thế sao. Hay cho một Tề thái tử trí tuệ hơn người, ôn hòa, tao nhã vang danh thiên hạ, hay cho một Tề thái tử nhân từ yêu dân như con. Nếu hôm nay Tề quốc người mà có thể tồn tại thì ngày sau cũng chỉ để lại tiếng xấu muôn đời.”

“Nói rất hay, lãnh thổ Tề quốc rộng lớn như vậy, có cả trăm vạn dân chúng, vậy mà phải nhờ đến tính mạng một đứa trẻ sơ sinh giữ gìn đất nước, đúng là làm trò cười cho thiên hạ.” Độc Cô Tuyết nhướn mày,

phóng ngựa theo sau Vân Kinh, tiến tới trước mặt mười vạn binh mã nước Tề đang tuốt gươm khỏi vỏ, uy nghiêm lừng lẫy.

Nghe những lời của Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, Tề Chi Khiêm đứng trên tường thành lạnh lùng cười nói: “Thắng làm vua thua làm giặc, bất kể là thủ đoạn gì, đến cuối cùng người thắng chỉ có một. Độc Cô Tuyết, đừng nói với ta người cũng có lòng dạ đàn bà chứ.” Dứt lời, trong mắt chợt lóe lên một sự khinh bỉ rõ ràng.

Vì đạt được mục đích, không từ bất cứ thủ đoạn nào, đây mới là tiêu chuẩn cơ bản đăng vương trong thời thế loạn lạc, những vị quân vương nhân từ, hiền đức đã sớm biến mất trong cơn sóng lịch sử rồi, những kẻ còn có thể sống tới ngày hôm nay, ngang tàng tung hoành cho đến bây giờ, tồn tại trong bảy nước, ai mà chẳng là loại người bụng dạ thâm độc, thủ đoạn tàn ác?

Giết một người là sai trái, giết một vạn người lại là anh hùng, giết chín trăm vạn người là anh hùng trong anh hùng. Trên chiến trường, chiến thắng mới là tất cả, đề tiện, vô liêm sỉ cũng được, bụng dạ thâm độc, thủ đoạn tàn ác cũng được, ai có thể đi đến cuối cùng mới là kẻ mạnh nhất. Ánh mắt chạm nhau trong không trung, bắn ra những tia lửa mãnh liệt, Độc Cô Tuyết và Tề Chi Khiêm nhìn nhau, trong đáy mắt họ những tia lửa văng khắp nơi. Bọn họ là hạng người giống nhau, chỉ là một người bộc lộ ra ngoài, một kẻ ẩn giấu sâu bên trong, một người ra tay tàn sát tất cả, còn một kẻ lại giấu kim trong bông.

“Đứng lại cho ta!” Trong không gian tràn ngập những tia lửa văng tung tóe, Tề Chi Khiêm đột nhiên rống to một tiếng, trong đôi mắt chợt lóe lên một tia sáng. Huyền Tri đứng bên lập tức giơ thanh đao dài trong tay lên cao, nhắm ngay cây cột đang lắc lư, lắc lư kia. Độc Cô Tuyết và Vân Kinh thấy vậy, hai người đồng loạt ghim ngựa đứng ở vị trí trung tâm giao chiến của hai quân.

“Tần Vương hậu âm công vô song, bản Thái tử đã tự mình lĩnh giáo, Tần vương bản lĩnh đây mình, bản Thái tử cũng biết rất tường tận, hai vị tốt hơn hết hãy đứng đúng vị trí của mình cho ta. Nếu không, bản Thái tử khó mà cản được thuộc hạ của ta sẽ run tay chém nhầm.” Tề Chi Khiêm lạnh lùng nhìn chằm chằm Vân Kinh và Độc Cô Tuyết, trầm giọng quát.

Âm công của Vân Kinh, khinh công của Độc Cô Tuyết, cả hai đều là cao thủ tuyệt đỉnh. Nếu để bọn họ tới gần, khi đó hai người liên thủ, con tin của bọn họ có thể bị cướp lại hay không thật sự khó nói, dù thế nào cũng không thể mạo hiểm dù chỉ chút ít.

Con người Vân Kinh hơi hơi co lại, nắm chặt bàn tay đưa ra sau lưng ra hiệu với Độc Cô Tuyết, Độc Cô Tuyết đứng bên cạnh cũng không nhìn hành động của Vân Kinh, nhưng chỉ trong cái chớp mắt nhẹ nhàng, hai người đã lặng lẽ trao đổi suy nghĩ trong yên lặng.

“Đầu hàng hay không đầu hàng.” Quát lạnh một tiếng, Tề Chi Khiêm nhìn xuống Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đang cưỡi ngựa đứng tại vị trí trung tâm hai quân giao tranh, sắc mặt trầm xuống. Y không phát hiện ra hai người bọn họ có gì khác lạ, nhưng y lại cảm giác được có gì đó bất ổn, cũng vì hai người kia quá mạnh mẽ, cứng cỏi nên y không thể không cẩn thận để ý muôn phần.

“Tề Chi Khiêm, chỉ cần người dám đụng vào một sợi tóc của con ta, Quả nhân nhất định sẽ san bằng Tề quốc người, tắm máu Vân thành và dòng tộc Tề thị người, chó gà không tha.” Toàn thân toát ra sát khí lạnh lẽo như băng tuyết, Độc Cô Tuyết cất giọng cực kỳ lạnh lùng và tàn khốc, lời nói của hắc lã đằng trôi trong gió lạnh, âm trầm buốt giá tận xương tủy.

“Chó gà không tha.” Phía sau bốn mươi vạn đại quân lập tức rống to theo hắc lã, âm thanh gào thét giống như sét đánh giữa không trung, chấn động những bông tuyết đang nằm trên cây rơi xuống là tả, những bóng cây cũng lay động không ngừng.

Hai đứa bé vốn đang khóc nỉ non, lúc này không biết là bị tiếng gào thét như sấm sét dọa hết hồn, hay là thế nào đó, cả hai đều đồng loạt ngừng khóc. Đại bảo bối bị treo trên cây cột cờ cao cao mở to đôi mắt đen láy, tròn vo như hai viên bi, đảo tròn mắt xoay vòng nhanh như chớp, dường như bé con đang cực kỳ tò mò chăm chăm nhìn xuống những bóng người đông nghìn nghịt bên dưới, chu chu miệng ra, chẳng những không khóc mà ngược lại còn bật cười.

Trên tường thành, sắc mặt Tề Chi Khiêm chợt trầm xuống, rốt cuộc không duy trì được nụ cười trên môi nữa, hừ lạnh một tiếng, vung tay áo bào lên, quát lớn: “Ta hỏi người lần cuối, có đầu hàng không?” Vừa dứt lời, y lập tức đưa tay lên ra hiệu, Huyền Tri vung thanh đao trong tay nhắm vào cây cột, ánh đao lạnh lẽo bóng loáng lóe lên trên không trung khiến trái tim mọi người bên dưới treo ngược cả lên.

“Người dám.” Một tiếng gầm đầy giận dữ như bão táp tuôn ra, năm ngón tay Vân Kinh lướt nhanh, ấn xuống cây đàn Phượng Ngâm Tiêu Vĩ đặt bên hông.

“Sao ta lại không dám.” Huyền Tri rống to một tiếng, trên gương mặt hiện lên nụ cười lạnh lẽo, thanh đao trong tay nhìn qua thì dường như đang cố sức chém vào cây cột, nhưng tốc độ lại tương đối thông dong sức lực vừa đủ, tất nhiên là muốn Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đầu hàng, hoặc là kéo dài cơ hội nói chuyện.

Đứa bé này là con út cuối cùng chưa lật của bọn họ, là thứ duy nhất có thể chống lại áp lực của Độc Cô Tuyết và Vân Kinh đang dần ép tới trước mắt, làm sao có thể nhanh chóng ra tay lấy mạng nó chứ, cái này chỉ là tạo tư thế mà thôi, một điệu bộ để hù dọa Vân Kinh.

Đao phong vũ vũ toát ra luồng khí lạnh quanh mũi đao khiến người ta rùng mình, vây chặt xung quanh Huyền Tri là mấy tên thị vệ cận thân của Tề Chi Khiêm nhằm ngăn ngừa Độc Cô Tuyết và Vân Khinh ra tay cứu người.

Tề Chi Khiêm thấy gương mặt Vân Khinh đứng bên dưới đã thay đổi thần thái, nụ cười trên môi càng tươi hơn, y quát to: “Ta hỏi lần cuối, đầu hàng hay...”

Không ngờ lời còn dứt, cây cột nhỏ nhắn treo bên ngoài tường thành đột nhiên gãy xuống kêu rắc một tiếng, bé cứng đang bị treo đầu ngọn cây cao cao lập tức rơi thẳng xuống dưới, Tề Chi Khiêm trợn mắt nhìn, không khỏi sửng sốt.

Huyền Tri biến sắc, trừng lớn hai mắt nhìn thanh đao trong tay, y còn chưa chạm vào cột cờ, sao có thể gãy được, đây là chuyện gì chứ?

Con...

Ở phía xa xa Độc Cô Tuyết và Vân Khinh vừa nhìn thấy, trong nháy mắt trái tim như muốn ngừng đập, từ trên bức tường thành cao cao, bọc tã lót rục rở rơi thẳng xuống, mà bên dưới mặt đất lại là một rừng đao kiếm nhọn hoắt, sắc bén.

Thét lên một tiếng, Độc Cô Tuyết tung một chưởng lên thân ngựa, nhảy phắt lên, thân hình lao nhanh như một mũi tên, liều mạng bay thẳng tới đại bảo bối đang rơi xuống rất nhanh ở phía xa xa.

Thân hình tung bay, Độc Cô Tuyết phóng đi như ánh chớp, chỉ thấy hắc khế điểm mũi chân đạp trên vai mười vạn binh mã nước Tề ở phía trước, mượn lực trợ lực, phóng nhanh tới.

Binh lính nước Tề đối mặt với Độc Cô Tuyết chỉ cảm thấy hoa mắt, một bóng đen chợt lóe rồi lướt qua, đã không còn thấy bóng dáng, tầm hơi đầu nữa, nhanh nhẹn đến mức bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì Độc Cô Tuyết đã bay lướt qua, lao tới chỗ bé con đang rơi từ trên cao xuống.

Vó ngựa tung hoành, từ trước đến nay Vân Khinh chưa từng đơn thân độc mã thế mà giờ đây một mình cô điên cuồng vọt lên.

“Tinh tang tinh tang.” Tiếng đàn mạnh mẽ vang lên nhanh chóng, âm nhận bay thẳng về phía đại bảo bối đang rơi xuống, vô số âm nhận xoay quanh trong không trung, không ngừng chạm nhẹ lên tấm tã lót bọc quanh người đại bảo bối, liên tục bay vòng qua cổ đẩy tấm tả lót lên trên.

Gió, tuy không ngăn được bé con rơi xuống, nhưng lại có thể làm giảm tốc độ rơi.

Sắc mặt tái nhợt, đôi mắt ngập tràn một màu đỏ, tuần mã hí vang, cô đơn thân độc mã lao thẳng vào mười vạn đại quân, nhưng ánh mắt chỉ chăm chú nhìn bọc tã lót đang rơi kia, ngón tay phất ra liên tục, tốc độ của luồng âm nhận càng ngày càng nhanh, lúc này trong mắt Vân Kinh không còn bất cứ thứ gì khác, chỉ còn lại con trai của cô.

Tất cả mọi thứ chỉ phát sinh trong khoảnh khắc, nghe tiếng đàn Đinh Phi Tình và Mặc Ly mới giật mình tỉnh lại, ngay tức thì sắc mặt hai người xanh mét, thúc ngựa chạy theo Vân Kinh đang điên cuồng phóng đi.

Mười vạn thiết kỵ nước Tề trơ mắt đứng nhìn một người xông lên, nhưng không nhận được hiệu lệnh khai chiến nên chỉ biết ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn Vân Kinh, Đinh Phi Tình và Mặc Ly bình tĩnh xông lên.

Ngơ ngẩn trong nháy mắt, Tề Chi Khiêm liền phản ứng lại, tức thì y thay đổi sắc mặt, điên cuồng hét lên: “Mau bắt lại ngay.” Nếu thằng bé chết ở chỗ này, một tòa Lục thành nho nhỏ chỉ có mười vạn binh mã, sao có thể cản được sự phẫn nộ của Độc Cô Tuyết và Vân Kinh cùng bốn mươi vạn binh mã kia chứ. Nếu chọc Độc Cô Tuyết thật sự nổi điên thì chuyện tắm máu hàng ngàn dân chúng trong thành hoàn toàn có thể xảy ra.

Mồ hôi rịn ra trên trán chảy thành dòng trong tiết trời đông giá buốt quả thực vô cùng châm chọc.

Huyền Tri vừa nghe lập tức phản ứng ngay, không màng đến gì khác lập tức xoay tay tóm lấy đai lưng của tên thị vệ bên cạnh, xoay người một cái bay xéo ra, nhảy khỏi đầu tường thành cao cao lao xuống tóm lấy đứa bé đang rơi.

Tên thị vệ phía sau cũng phản ứng mau lẹ, lập tức cởi bỏ đai lưng, tóm chặt một đầu thả Huyền Tri xuống dưới.

Đang ở giữa không trung, cậu bé con mở to đôi mắt tròn, đen lay láy nhìn xung quanh, ánh mắt dường như rất vui vẻ, giống như bé chỉ đang đi du ngoạn mà thôi, bé con cười to khanh khách, đôi tay nhỏ nhắn vươn ra như muốn tóm lấy thứ gì đó, xem ra bé rất hưng phấn.

Mà bên dưới bé là dày đặc những lưỡi đao kiếm sắc nhọn, đang chờ đợi bé.

Thấy đại bảo bối sắp rơi xuống rừng đao kiếm nhọn hoắt kia, hai mắt Độc Cô Tuyết lập tức đỏ ngầu, gầm lên một tiếng, tung mình bay tới như chim ưng, vận toàn bộ nội lực, thân thể như biến thành một cái bóng, lao tới đại bảo bối đang rơi, hấn điên cuồng phóng đến.

Phía trên, Huyền Tri đang nắm lấy một đầu thắt lưng cũng bay xuống, năm ngón tay vươn ra như móc câu, vội vàng tóm lấy cậu bé con, tốc độ của cả hai người lao tới cực nhanh.

Trong nhất thời, năm mươi vạn binh mã bên ngoài Lục Thành đều kiểng chân nhìn một màn vô cùng nguy hiểm.

Bọc tả lóat nhanh chóng rơi xuống bên dưới tường thành, Độc Cô Tuyết ngang trời lao đến, Huyền Tri dừng mãnh bay xuống, hai người hai phương hướng, mau lẹ đến mức không thể bàn luận.

Độc Cô Tuyết tuy có nhanh nhưng dù sao vẫn ở khoảng cách xa hơn nên không thể đến kịp được, thấy bọc tả lóat sắp rơi vào vòng tay Huyền Tri, đột nhiên lại có bóng người nhoáng lên giữa không trung, người đó tiến tới trước Huyền Tri một bước, phi thân qua ôm lấy đại bảo bối sắp rớt xuống rừng đao kiếm sắc nhọn, rồi phóng người bay đi.

Huyền Tri nhất thời sửng sốt, sợi dây lưng trong tay run lên, xoay người một cái bay xéo ra, đáp xuống mặt đất bên ngoài những mũi nhọn đao kiếm, y quay đầu nhìn người vừa đột nhiên xuất hiện trong bóng tối.

Là một tên lính Tề khoác trên mình bộ áo giáp màu rỉ sét sao? Trong khoảnh khắc bàng hoàng kinh ngạc, tên lính chậm rãi ngẩng đầu lên, chính là Cung Ngũ với khuôn mặt trẻ con, cậu đang ôm bé cưng dùng thần thái ngạc nhiên nhìn bé con đang nằm trong lòng cười khanh khách, nét mặt cậu cũng tươi cười cong cong đôi mày tựa như tranh vẽ.

Xoay thân chuyển hướng ở giữa không trung, vào lúc Cung Ngũ ôm đại bảo bối lùi lại, Độc Cô Tuyết cũng vọt lên, bước từng bước tiến tới đứng bên cạnh Cung Ngũ. Độc Cô Tuyết bước nhanh xông về trước giật lấy đại bảo bối rồi ôm chặt vào lòng, ôm thật chặt mãi chẳng buông tay.

Vân Khinh phóng ngựa lao vào giữa trận doanh mười vạn binh mã nước Tề thấy vậy, cô khẽ nhắm mắt lại hít sâu một hơi rồi ngửa đầu thở phào nhẹ nhõm. Vừa thả lỏng thở phào một hơi, Vân Khinh mới phát hiện toàn thân đã ướt đầm, mồ hôi cô thấm qua mấy lớp quần áo đến cả chiếc trường bào màu đen khoác bên ngoài cũng ướt sũng cả rồi.

Mặc Ly và Đinh Phi Tình theo sát phía sau cũng đồng loạt thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Nguy hiểm thật”, một tiếng nguy hiểm thật buông ra, Mặc Ly phản ứng nhanh nhất, y phóng ngựa xông lên trước, cầm cương ngựa Vân Khinh xoay người kéo ngựa Vân Khinh trở về, vừa rồi là bọn họ bất ngờ hành động nên đã đi vào giữa hàng ngũ mười vạn binh mã nước Tề. Nếu Tề Chi Khiêm phản công lại lúc này thì với mười vạn binh lính, dù bọn họ có lợi hại đến đâu cũng không thể thoát thân được.

Lập tức, y nắm lấy cương ngựa Vân Khinh, mặc kệ Vân Khinh có phản đối hay không, y cũng phóng ngựa chạy về sau. Còn Độc Cô Tuyệt thì ở quá xa, đã hoàn toàn vọt tới bên chân tường Lục thành, thực sự hoàn toàn nằm ngoài tầm với của y.

“Hừ.” Thấy Độc Cô Tuyệt chạy tới cướp lấy thăng nhóc ôm chặt vào ngực, Cung Ngũ bất mãn hừ một tiếng, cái tên này cũng không biết nói tiếng cảm ơn.

“Bắt lấy.” Tề Chi Khiêm đứng trên tường thành, thấy Độc Cô Tuyệt đơn thân độc mã lại dám vượt qua ngàn dặm, một thân một mình xuyên qua mười vạn binh mã nước Tề, vọt đến chân tường thành, khiến y không khỏi cảm thấy vừa vui mừng lại vừa hoảng sợ.

Mừng là vì bắt được Độc Cô Tuyệt còn hữu dụng hơn gấp ngàn lần bắt đứa bé sơ sinh kia. Hoảng sợ là vì với khoảng cách hơn trăm trượng thế mà chỉ trong nháy mắt hắn đã tung mình bay tới, võ công thể này quá mức thâm sâu không thể lường được.

Tề Chi Khiêm vừa ra lệnh, trong ngoài tường thành những mũi tên đồng loạt giương lên nhắm thẳng vào Độc Cô Tuyệt.

“Bản thân đã khó giữ mạng, lại còn muốn tính kế kẻ khác, thật không biết nên nói người quá mức thông minh, hay là cực kỳ ngu xuẩn.” Độc Cô Tuyệt còn chưa phản ứng, một giọng nói thản nhiên bất ngờ vang lên trong không trung, thực lãnh đạm, thật bình thản.

Một người khoác chiếc trường bào sắc vàng cam, không biết đã ngồi trên bờ tường thành tự lúc nào, chiếc áo bào ánh lên sắc hồng trong tuyết, dung mạo tuyệt trần, cực kỳ lóa mắt, chẳng phải Thánh Thiên Vực thì còn là ai nữa chứ.

Ôm một bọc tã lót nho nhỏ khác trong lòng, Thánh Thiên Vực sắc mặt lãnh đạm ngồi trên đầu tường thành, đôi mắt nhìn Tề Chi Khiêm, trên khuôn mặt hiện lên vẻ không vui rất rõ ràng.

“Thánh Thiên Vực.” Tề Chi Khiêm xoay người nhìn kẻ đột nhiên xuất hiện trước mắt, đôi mày nhíu lại thật chặt. Thánh Thiên Vực y đã từng gặp qua, mưu tính thủ đoạn của người này lợi hại đến mức nào y đã được lĩnh giáo, vừa thấy Thánh Thiên Vực bất ngờ xuất hiện ở đây, trong tay còn ôm đứa trẻ sơ sinh thể thân đã bị y vứt bỏ, nhất thời trong lòng Tề Chi Khiêm dâng lên một cảm giác bất ổn, y lập tức vội vàng đưa tay xuống phía sau ra hiệu.

Thu Điền ở bên cạnh thấy vậy lập tức vung tay lên một nửa bình lực trên tường thành tức thì gương cung nhắm ngay Thánh Thiên Vực.

“Hừ, tự tìm đường chết.” Tay Thánh Thiên Vực vỗ nhẹ lên tấm tả lót, hừ lạnh một tiếng. Trong tiếng hừ lạnh, Tề Chi Khiêm vốn đang thông dong thoải mái, đột nhiên thần sắc y lúc này chợt biến đổi đưa tay ôm ngang ngực, nét mặt tái nhợt đi trong nháy mắt, giống như bị đả thương nghiêm trọng, lão đảo lui về sau hai ba bước.

“Điện hạ.” Thu Điền theo sát bên Tề Chi Khiêm vừa thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, tiến lên trước đỡ lấy Tề Chi Khiêm, hoảng hốt kêu lên.

“A...” Kiềm chế không được kêu lên một tiếng, thân hình Tề Chi Khiêm rung mạnh, mềm nhũn quỳ phịch xuống đất, toàn thân suy sụp ngã vật ra, ô cơ thể lăn qua lộn lại, sắc mặt tái nhợt, chỉ giây lát sau đã biến thành màu đỏ, nhìn như máu tươi sắp tuôn ra đến nơi.

Tiếng rống như dã thú không ngừng toát ra khỏi họng y, Tề Chi Khiêm tuy thâm hiểm, tàn nhẫn và thủ đoạn, nhưng cũng không phải là loại người hèn nhát, dù có đứt chân đứt tay cũng chưa từng thấy y mất phong độ đến thế, đau đớn gào thét thành tiếng.

Mà lúc này, chỉ thấy y như phát điên, thân thể không ngừng run lên bần bật, cắn xé, cào cấu liên tục hai tay mình, những nơi ngón tay lướt qua, lập tức mất cả một mảng da thịt, nhưng y dường như không cảm giác được cứ điên cuồng cắn xé, cào cấu không ngừng nghỉ một giây một khắc.

Tóc tai rối bù, hoàn toàn thay đổi, nơi đây đâu còn vị Tề thái tử phong độ, nho nhã khôn khéo khi xưa.

“Điện hạ, điện hạ.” Cận vệ bên cạnh Tề Chi Khiêm, sợ đến mức hai mắt đỏ ngầu, chỉ có thể xông lên, liều mạng áp chế Tề Chi Khiêm đang nổi cơn điên.

Trong khoảnh khắc ngàn vạn binh lính nhìn lên tường thành cao cao bị chấn động chôn chân tại chỗ.

“Người... cho ta... ăn cái gì... sao?” Động tác như điên dại, nhưng đầu óc vẫn vô cùng tỉnh táo, Tề Chi Khiêm cảm giác được rất rõ ràng một cơn ngứa ngáy từ da thịt tràn đến xương cốt, ngứa đến mức y hận không thể đem xương thịt ra mà cào cấu, mà nghiền nát, rõ ràng biết là không thể gãi được nhưng lại không thể khống chế, loại đau ngứa này là từ trong xương cốt lan ra, vốn không thể ngăn cản được.

“Đã biết bản lĩnh thật sự là thế nào chưa? Người cho là hôm nay người còn có thể trốn được sao?” Thánh Thiên Vực ngồi trên tường thành, gió lạnh thổi bay bay làn tóc đen của y, tự tại tựa như thiên tiên.

Chương 166 – Chúng bạn xa lánh

Tề Chi Khiêm vừa nghe thấy, trong hai tròng mắt màu đỏ chợt lóe qua hào quang, vừa khống chế bản thân không được điên cuồng cắn xé, vừa dứt quãng nói: “Khi... gì đây... Thánh tử... Nam Vực, kẻ làm vua một cõi như người mà cũng làm... chó săn cho... Độc Cô Tuyệt.”

Thánh Thiên Vực nhìn thật sâu vào Tề Chi Khiêm, khẽ lắc đầu nói: “Đến lúc này mà người còn có tâm tư nghĩ ra cách để châm ngòi ly gián. Tề Chi Khiêm, người thật đúng là một kẻ đặc biệt.”

Nói đến câu này, Thánh Thiên Vực cúi đầu nhìn thoáng qua đứa trẻ sơ sinh đang ôm trong lòng, khẽ khàng nói: “Vốn ta thấy người là một kẻ đặc biệt, nên có tâm mở cho người một con đường sống, ngày đó mới cho phép người thoát khỏi Hàn quốc. Không nghĩ rằng người lại dùng thủ đoạn thế này. Chiến trường là thiên hạ của đàn ông, người làm cho ta thất vọng rồi.”

Dứt lời, y nhìn Tề Chi Khiêm, trong mắt toát ra sự chán ghét. Ngày đó y để cho Tề Chi Khiêm rời đi, không ngoài hai ý tưởng. Thứ nhất là như Độc Cô Hành và Sở Hình Thiên, Tề Chi Khiêm cũng là nhân vật linh hồn của nước Tề, nếu như chết trong lặng lẽ, cô tịch, mà không chết ở trên chiến trường của nước Tề thì cũng thật đáng thương. Thứ hai, cũng là muốn xem kẻ này dùng trí mưu đối phó với thất quốc ra sao, đối mặt tình cảnh như thế thì còn có thể có cách nào sống lại từ trong cái chết hay không.

Mà Độc Cô Tuyệt hiển nhiên cũng hiểu được ý của y, nên cũng cực kỳ nhàn nhã và bình tĩnh, không thèm truy đuổi Tề Chi Khiêm

Vốn muốn nhìn hai người quyết đấu cao thấp, không nghĩ tới Tề Chi Khiêm lại dùng thủ đoạn như thế. Tuy rằng y cũng không thể không thừa nhận, dưới tình huống như vậy, thì đây là tuyệt chiêu tốt nhất để khống chế kẻ địch, nhưng thủ đoạn này lại làm cho y không thể chấp nhận được.

Ôm thật chặt đứa trẻ sơ sinh nhỏ bé trong lòng, lúc trước y quả thật không nghĩ tới Tề Chi Khiêm lại dùng thủ đoạn này, bởi vậy cũng không chú ý tới, việc đó đã làm cho một đứa trẻ lành lặn trở thành tàn tật chưa nói, lại còn bị ném vào trời băng đất tuyết, mặc kệ cho tự sinh tự diệt, thật là đau lòng, càng làm cho người ta phẫn nộ.

Lời nói thản nhiên truyền đến bên tai Tề Chi Khiêm, khiến cho tay chân y co rút lại, sắc mặt đột nhiên biến đổi, dường như không thể tin được. Trong đôi mắt tỏa ra vô số ánh sáng dữ tợn, trong sự dữ tợn đó, Tề Chi Khiêm đột nhiên mở miệng ra phun một ngụm máu tươi ướt đẫm mặt đất trên tường thành, hết sức nổi bật.

Thì ra Độc Cô Tuyết không chết ở trong Xích Long trận là nhờ Thánh Thiên Vực, y nghĩ mãi không hiểu vì sao Xích Long trận không thể vây khốn và giết chết được Độc Cô Tuyết. Theo như sự tính toán của y, hẳn là sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì mới đúng. Hôm nay mới biết được tất cả đều là do Thánh Thiên Vực gây khó dễ, uống phí công sức y bày mưu tính kế. Một kẻ ẩn nấp ở ngay sát bên cạnh mình vậy mà y không hay không biết, sao y không tức đến mức muốn tắt thở ngừng tim cho được.

“Điện hạ, điện hạ.” Đám người Thu Điền thấy vậy sắc mặt đều trắng bệch ra.

“Ha ha, thì ra là thế, thì ra là thế.” Bị mấy đại thị vệ áp chế, hai mắt Tề Chi Khiêm đỏ rực lên, run run nở nụ cười, giọng nói khàn khàn cực kỳ khó nghe.

“Bắn tên, bắn tên.” Thu Điền thấy vậy vừa áp chế Tề Chi Khiêm nổi điên cắn xé bản thân mình, vừa hướng tới binh sĩ trên tường thành điên cuồng hét lên.

Lập tức, một nửa binh lực trên tường thành kia nhắm ngay vào Thánh Thiên Vực, đồng loạt kéo cung, tên đã ở trên dây.

Một nửa khác nhắm ngay vào Độc Cô Tuyết đang ở phía dưới, dây cung căng tràn trên khung sắt, những mũi tên vươn ra trước ngọn gió rét lạnh, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo thấu xương.

“Vút vút!” Những mũi tên nhọn hoắt, lạnh lẽo phá không bay ra, lao thẳng tới Thánh Thiên Vực và Độc Cô Tuyết.

Xa xa, Vân Khinh thấy vậy bất giác nắm chặt hai tay, trái tim đập lên từng hồi kịch liệt, nơi đó nằm ngoài tầm với của cô rồi.

“Keng.” Tiếng va chạm kịch liệt vang lên, trong nháy mắt không biết từ nơi nào, năm sáu binh lính nước Tề nhảy ra, những thanh kiếm trong tay chột lóe sáng, họ đồng loạt chắn trước người Độc Cô Tuyết, trường kiếm trong tay vừa đưa ra đã tạo thành một tổ hợp những thanh kiếm dày đặc như tấm một màn chắn bằng kiếm, mặc cho ngàn vạn mũi tên nhọn bay tới cũng không thể nào xuyên qua được.

Độc Cô Tuyết một chút kinh ngạc cũng không hề có, giống như đã đoán chắc được đám cao thủ Cửu cung kia nhất định sẽ xuất hiện.

“Lui!” Sau một khắc ban đầu, Cung Ngũ quát một tiếng, phía dưới Cung Nhất, Cung Nhị, cặp song sinh Cung Tam, Cung Tứ, sáu người mang theo Độc Cô Tuyệt ở bên trong phóng người ra phía sau.

Bảy người lớn và một đứa bé sơ sinh, phóng lên không trung một cái liền bay vào trong đội ngũ mười vạn đại quân nước Tề đang đứng gần bức tường thành của Lục thành, những mũi tên nhọn xé tan không khí bay vun vút đuổi theo phía sau, đội quân lập tức như nước trong chảo, chông chênh hỗn loạn.

Nhiều người là lợi thế, nhưng đáng tiếc cũng có những lúc lại làm hỏng việc lớn.

Mà cùng thời khắc đó, trên tường thành, ánh kiếm sắc lạnh cũng chợt lóe lên. Cung Lục, Cung Thất trong trang phục binh lính nước Tề đột ngột xuất hiện, một kiếm vung ra, tuy chỉ có hai người hợp lực ở trước người Thánh Thiên Vực, nhưng cũng đã hợp thành một quang sáng chói. Bởi vì khoảng cách quá gần nên những mũi tên bắn tới không những không gây thương tích gì mà còn đụng phải quang sáng và bị đánh ngược trở về.

Thánh Thiên Vực ngồi ở trên tường thành ôm đứa bé thể thân kia, thậm chí đầu ngón tay cũng không thềm nhúc nhích, hết sức nhàn nhã.

“Lui ra phía sau bắn, m...” Thu Điền thấy vậy không khỏi gấp giọng hét lớn, tuy nhiên lời còn chưa dứt, phía sau đột nhiên có một kiếm quét ngang chém về phía y, tiếng xé gió cực kỳ sắc bén, gần sát bên người.

Thu Điền nghe tiếng gió không khỏi kinh hãi, không kịp suy nghĩ, xoay người một cái vội vàng tránh ra, xoay tay lại không kịp xem phía sau là ai, vung kiếm bổ lại.

Y né tránh đã nhanh, người phía sau còn nhanh hơn, một kiếm điên cuồng bổ tới thẳng tắp chống lại thanh kiếm của Thu Điền. Keng! Một tiếng gãy vụn vỡ vang lên. Cả người Thu Điền lão đảo, một ngụm máu tươi phun ra, trường kiếm trong tay y bị chém gãy thành hai đoạn, cả người bị kiếm khí của đối phương đánh bật ra phía trước, lão đảo vài bước.

Mà người đánh lên từ phía sau kia dường như chỉ chờ Thu Điền rời khỏi vị trí, y mới chỉ lão đảo vài bước đã nhìn thấy thanh kiếm rét lạnh đang kề sát bên cổ Tề Chi Khiêm, nhanh đến mức ngay cả mấy đại cận vệ sát bên Tề Chi Khiêm cũng không kịp phản ứng gì.

“Dừng tay.” Một tiếng quát to đầy uy nghiêm, khí khái vang lên, Cung Bát mặc khôi giáp của binh lính nước Tề, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Dây cung chùng xuống, tên nhọn chững lại. Trong khoảnh khắc, binh lính trấn thủ trên tường thành sắc mặt xanh mét, nhưng không một ai dám ra tay.

Kiểm khí dừng lại trên cổ Tề Chi Khiêm, một dòng máu đỏ từ vết cắt chậm rãi chảy xuống.

Chỉ còn lại sự yên tĩnh, giống như không khí đều bị ngưng kết lại, không một tiếng động. Khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười nhẹ, Thánh Thiên Vực thả người từ trên tường thành nhảy xuống, chậm rãi đi về phía Tề Chi Khiêm.

“Nam Vực Đoạn Trường, không biết người đã nghe nói qua chưa? Vốn ta nghĩ rằng sẽ dùng Đoạn Trường để thu thập người, nhưng mà hôm nay người không thể không chết, cho nên ta đến đây là để thành toàn cho người.” Lời nói thản nhiên lơ lửng ở trên tường thành, lại làm cho Tề Chi Khiêm đang kiệt sức không chế những cơn đau ngửa trên người mình, ngay cả cổ họng bị cắt một vết dài cũng không để ý tới, mà chỉ cảm thấy lạnh toát từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân, toàn thân như rớt vào trong hầm băng.

Đoạn Trường^(*), mặt độc hàng đầu của Nam Vực, khi phát tác toàn thân đau ngửa khó có thể ngừng, một canh giờ sẽ một lần luân chuyển, trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, ruột gan đứt từng khúc, nội tạng vỡ nát, thất khiếu^(**) đổ máu mà chết, chính là độc dược độc nhất và vô cùng tàn nhẫn của Nam Vực.

(*) Đoạn là đứt, xé; trường là ruột gan. Đoạn trường = đứt ruột đứt gan

(**) Thất khiếu: bảy nơi có lỗ hổng trên mặt

Túm lấy cổ áo của Tề Chi Khiêm, Thánh Thiên Vực xách Tề Chi Khiêm, nhìn lướt qua Tề Chi Khiêm đã đau ngửa không chịu nổi đang cứng ngắc cả người, chậm rãi lắc đầu, xoay người dẫn theo Tề Chi Khiêm đang cực kỳ khốn đốn, chật vật, hướng về phía cây cột bước đi.

“Buông Thái tử điện hạ ra, mau cứu điện hạ, mau.” Thu Điền đang bị thương vừa thấy vậy, gương mặt trắng bệch không còn chút máu, vô cùng hoảng sợ, điên cuồng hét lên, vung tay kịch liệt đánh về phía Thánh Thiên Vực.

Đám thị vệ bên cạnh vừa rồi thấy Tề Chi Khiêm bị Thánh Thiên Vực khống chế nên không dám động thủ, lúc này lại thấy Tề Chi Khiêm trước sau trái phải gì cũng phải đối mặt với cái chết, đột nhiên tất cả đều liều mạng xông về phía Thánh Thiên Vực.

Trong giây lát, toàn bộ trên tường thành trở nên hỗn loạn, máu tươi bắn ra, tiếng kêu gào đinh tai nhức óc, chỉ một góc nhỏ ở trên tường thành mà lúc này lại chém giết cực kỳ kịch liệt.

Một bên liều mạng điên cuồng xông lên, một bên liều mạng ngăn cản, đao kiếm lướt qua, máu thịt bay tứ tung.

Bên dưới, mười vạn binh sĩ nước Tề lúc này vẫn lặng ngắt như tờ, nhưng đều ngẩng cao đầu nhìn về hướng này, nơi đang diễn ra những hành động thật dị thường.

Cung Lục, Cung Thất, Cung Bát vốn là những kẻ mạnh nhất, đều đang hộ vệ ở phía sau Thánh Thiên Vực, cho dù có đến ngàn vạn người cũng không thể bước tới một bước.

Tề Chi Khiêm cả người dính đầy máu, tóc tai bù xù, bị Thánh Thiên Vực nhấc lên cao, đưa lên phía trước tường thành.

Phía dưới mười vạn binh lính thấy vậy, đồng thời ồ lên. Thái tử điện hạ của bọn họ đang ở trong tay kẻ địch, mười vạn binh lính vốn đang sắp xếp thành hàng uy nghiêm trật tự đồng loạt chấn động, đội ngũ trở nên hỗn loạn.

Lúc này cảm giác ngứa đau kia đã biến cả người Tề Chi Khiêm thành cứng ngắt, đau đến mức tứ chi của y không nghe theo sự điều khiển của y nữa, cả người rũ xuống, ngay cả cử động cũng không linh hoạt nữa.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn thẳng xuống mười vạn binh lính đang khiếp sợ ở phía dưới, cả khuôn mặt Tề Chi Khiêm lúc này đều trở nên vụn vỡ. Độc Cô Tuyệt và Thánh Thiên Vực muốn làm gì, lúc này y hoàn toàn có thể hiểu, hôm nay nếu y chết ở nơi này, thanh danh cả đời mất hết còn chưa nói tới, nhưng nước Tề không có y tất nhiên là quân lính tan rã. Độc Cô Tuyệt muốn giết y để chấn uy danh tiếng của quân đội nước Tần.

Liếc mắt một cái nhìn xuống đội ngũ hỗn loạn ở phía dưới, bắt gặp ánh mắt của Độc Cô Tuyệt nhìn mình, vừa tàn bạo lại tràn đầy sự đặc ý. Tề Chi Khiêm đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, vừa thở vừa nói: “Ồ Hàn quốc, là người... hạ độc... ta?”

Nếu không phải lúc trước y bị trúng độc, bị cầm chân ở Hàn mấy ngày, thì hôm nay tuyệt đối sẽ không phải là tình huống này. Y vẫn nghĩ rằng bên trong đám thuộc hạ của y có kẻ phản bội, trước tiên là hạ độc y, sau đó mới chờ Độc Cô Tuyệt đuổi theo rồi dùng Điều nhi đầu độc. Bây giờ xem ra có lẽ y đã nhầm, người của y không phản bội y, mà rất có khả năng là ngay từ đầu Thánh Thiên Vực đã ra tay, chẳng lẽ ngay từ đầu y đã bị đánh bại rồi sao? Bại dưới tay Thánh Thiên Vực? Không thể nào, không thể nào.

Thánh Thiên Vực thấy Tề Chi Khiêm trước tình huống này mà còn có thể nghĩ được đến đó, lại còn muốn truy hỏi nguyên do, hiển nhiên là cực kỳ không cam lòng, không khỏi khẽ nhíu mày: “Muốn hiểu rõ trước khi chết ư, được thôi, không phải ta, là người mà ngươi vẫn cho rằng tuyệt đối không hề có một chút uy hiếp nào, chính là con của Độc Cô Tuyệt.”

Tề Chi Khiêm vừa nghe thấy thế, hai con mắt đỏ ngầu nhất thời trũng lên: “Cái gì? Là sao?”

“Quên nói cho người biết, hai đứa bé này trong máu có mang kịch độc, là từ trong bụng mẹ mà ra, người không thua trong tay Độc Cô Tuyết, cũng không thua trong tay ta, mà là người thua bởi con hắc.” Thánh Thiên Vực liếc nhìn ra xa, thấy Độc Cô Tuyết đang ôm đại bảo bối trong lòng, trong mắt hiện lên ý cười.

“Vậy mà lại là... ha ha...” Tề Chi Khiêm mang theo vẻ mặt khó có thể tin được, rồi ngay sau đó điên cuồng cười ha hả. Y lại bị bại dưới tay của một đứa trẻ sơ sinh.

Cả người hỗn loạn, giống như kẻ điên, tiếng cười của y lạnh lẽo đến mức so với băng tuyết lúc này còn lạnh hơn, thấm vào tận xương tủy.

Cổ tay khẽ cử động, Tề Chi Khiêm bị Thánh Thiên Vực nhắc lên một cái, toàn bộ cơ thể y treo ra bên ngoài tường thành, mà phía dưới chính là một rừng đao kiếm nhọn hoắt, đó chính là chỗ mà vừa rồi đại bảo bối suýt nữa rơi vào.

“Thái tử điện hạ.”

Bên dưới tường thành, Huyền Tri và binh lính nước Tề bao vây xung quanh sắc mặt đại biến, điên cuồng phóng về phía Tề Chi Khiêm.

Mà phía sau bọn chúng, mười vạn đại quân lại càng loạn hơn, những tiếng gọi Thái tử điện hạ nối tiếp nhau, vang vọng trong một khung cảnh vừa rộng lớn vừa hỗn loạn này.

Ở phía xa xa, Vân Khinh và Đinh Phi Tình đứng yên nhìn. Phía sau, bốn mươi vạn đại quân hết sức tĩnh lặng. Trời đất mênh mông như vậy, chiến trường rộng lớn như vậy, vậy mà trong lúc này chỉ có tiếng chém giết kịch liệt trên tường thành cao cao, mấy chục vạn ánh mắt nhìn chăm chăm một màn trước mắt này, trong trời tuyết rơi la tả.

“Nếu như người thích kiểu này, hôm nay ta sẽ khiến cho người được nếm thử mùi vị của nó.” Thánh Thiên Vực sắc mặt lạnh nhạt, cổ tay vung mạnh lên. Tề Chi Khiêm lập tức bay thành một đường vòng cung ra giữa không trung, rơi thẳng xuống mặt đất đầy những lưỡi đao kiếm nhọn hoắt. Bóng người mặc y phục màu vàng rơi thẳng xuống, tạo thành một chiếc bóng mờ hồ giữa không trung, còn ở phía dưới thì đao kiếm nhọn hoắt trải đầy. “Ta sẽ không bỏ qua cho các người.” Thanh âm nhẹ nhàng thoảng qua, giọng nói của Tề Chi Khiêm phảng phất như lời ma quỷ.

“Điện hạ!” Một tiếng hét tê tâm liệt phế vang lên, ngay sau đó, Thu Điền liền lĩnh thủ người nhảy theo Tề Chi Khiêm.

Cung Bát thấy vậy tung một chưởng, đánh thật mạnh vào lưng Thu Điền. Làm sao có thể để cho y đi cứu Tề Chi Khiêm được kia chứ.

“Thái tử điện hạ!”

Huyền Tri ở phía dưới xông lên, thấy Tề Chi Khiêm sắp rơi vào trong rừng đao kiếm rậm rạp kia, lập tức không thèm quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa, bay vọt lên, phóng tới Tề Chi Khiêm.

Bên cạnh y, vô số binh lính ở phía sau cũng liên tiếp xông lên, giống như không hề thấy đám đao kiếm nhọn hoắt đến rùng mình kia.

Giống như dòng sông sao, lại dường như giống một ngôi sao băng đang rơi rớt.

Ở phía xa xa, Vân Kinh, Đinh Phi Tình, Mặc Ly, đều siết chặt tay lại.

Đang ở giữa không trung, một ánh sáng từ rừng đao nhọn hoắt đến rùng mình dưới mặt đất đột nhiên chiếu vào mi mắt, Thu Điền vốn muốn phóng theo để cứu Tề Chi Khiêm, tuy nhiên bị một chưởng kia của Cung Bát, ngược lại đã trở thành đánh đuổi Tề Chi Khiêm, số trời định rằng y phải chết, nếu đã thế...

Thu Điền cắn răng một cái, ngoan cường tung một cước đá thật mạnh vào trên người Tề Chi Khiêm, đương nhiên lúc này y đã dùng đến chút sức lực cuối cùng của mình. Nhưng một cước kia đá ra cũng chỉ hơi làm dịch chuyển phương hướng rơi xuống của Tề Chi Khiêm một chút, từ chính giữa ra đến bên cạnh mà thôi, và điều đó lại làm cho chính bản thân Thu Điền rơi xuống càng nhanh hơn.

“Điện hạ bảo...”

Lời nói còn đang phiêu dang giữa không trung, người đã rơi thẳng vào mặt đất rậm rạp kia, khiến cho những kẻ chứng kiến không khỏi rùng mình. Những ngọn đao lưỡi kiếm xuyên qua thân thể Thu Điền, đã biến cả người y thành tổ ong vò vẽ.

Tề Chi Khiêm theo sát ngay sau đó rơi xuống, rơi thật mạnh xuống mặt đất bên dưới. Trên tường thành, Thánh Thiên Vực tận mắt nhìn thấy những thanh đao kiếm sắc nhọn đâm thủng qua cánh tay của Tề Chi Khiêm, nhiễm đỏ một màu của máu.

Thánh Thiên Vực ra tay, với tốc độ của y thì đám người Huyền Tri ở phía bên dưới làm sao có thể sánh bằng, những thanh đao kiếm bên dưới đã nhuộm đầy máu tươi thì đám người Huyền Tri mới vừa nhảy lên, cố gờ hai tay lên cao nhưng vẫn không kịp tiếp Tề Chi Khiêm đang rơi xuống, mà chính là binh lính từ bốn phương tám hướng cùng nhảy lên va vào nhau thật mạnh, rồi dùng thân mình lại trên bề mặt của rừng đao kiếm kia.

Máu đỏ vỡ toang, chỉ trong giây lát, màu đỏ thật tiên diễm này đã nhuộm bãi nhon đỏ thành một vùng đỏ rực. Những tư thế người chồng chất lên nhau, khiến lòng người lạnh toát. Máu đỏ, đỏ đến chói mắt.

“Điện hạ!” Tiếng hét điên cuồng đinh tai nhức óc vang vọng giữa đất trời, mười vạn binh sĩ nước Tề trở nên đại loạn.

“Công thành!” Ngồi trên lưng con ngựa trắng, Vân Kinh thấy vậy khẽ nhắm mắt lại, khi mở ra chỉ còn lại sự lạnh lùng. Tay phải hướng về phía trước vung lên, lạnh giọng hô vang hai chữ như muốn chấn động đến tận chân trời.

Tiếng trống trận như sấm sét gầm vang, sát khí tỏa ra ngập tràn tứ phía.

Bốn mươi vạn đại quân xông lên, trung quân đột kích, hai cánh bọc đánh, khí thế như chớp giật, tiến công như bão táp. Thời khắc này là cơ hội tốt nhất để công hạ Lục thành.

Cờ chiến bay phấp phới, Thánh Thiên Vực đứng ở trên tường thành cao cao, khóe miệng tươi cười, khẽ gật đầu.

Bên dưới, đám cao thủ Cửu cung đang ở cùng với Độc Cô Tuyệt, trong khung cảnh hỗn loạn lúc này, họ cũng bắt đầu hướng về phía tường thành hành động. Vỗ về đứa bé sơ sinh đang ôm trong lòng, Thánh Thiên Vực cúi đầu nhìn đứa bé đang ngủ say, thấp giọng nói: “Bảo thù cho con nha, con...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên mây Thánh Thiên Vực nhú lại, soi mói rừng đao kiếm nhon hoắt chỗ Tề Chi Khiêm mới rơi xuống, vừa rồi y mới loáng thoáng thấy gì vậy nhỉ. Mới vừa nghĩ tới đó, mặt Thánh Thiên Vực hơi trầm xuống.

Khẽ nhú mây, hai mắt cẩn thận đảo qua bên dưới, trong khoảnh khắc đáy mắt y toát ra một tia sáng tán loạn, Thánh Thiên Vực khẽ kêu lên một tiếng không ổn, xoay người nhảy xuống dưới tường thành. Đám người Cung Bát thấy vậy hơi kinh ngạc, cũng đồng loạt đuổi theo.

Một bước nhảy xuống, Thánh Thiên Vực dùng một tay tóm lấy những thân người đang nằm chồng chất lên đánh bay ra ngoài, mọi thứ bên dưới nhanh chóng lộ ra.

Một hang động với kích cỡ có thể chứa được một người nằm tại trung tâm của bề mặt chứa đầy đao kiếm rậm rạp kia, không phải chỉ là đường hầm nhỏ lạnh lẽo, mà là một mật thất rộng lớn, trên bề mặt mật thất tối om nhuộm đầy máu tươi, bên trong là những lưỡi đao kiếm sáng bóng nhìn như bị bẻ gãy nhưng kì thực là dùng bạc mềm rồi quấn lên trên một lớp vải tối màu.

Vị trí cái động này hẳn là giành cho Tề Chi Khiêm rồi, nhưng lúc này làm sao còn có thể tìm thấy tung tích của y. Trên mớ đao kiếm thật sự kia chỉ còn sót lại một cánh tay bị chặt đứt và một chiếc áo màu vàng trống rỗng mà thôi.

“Chết tiệt!” Sắc mặt Thánh Thiên Vực hết xanh rồi trắng. Tề Chi Khiêm quả nhiên là có chuẩn bị sẵn đường lui, tại nơi nguy hiểm như vậy mà gã ta còn bố trí đường lui, chẳng lẽ gã biết hôm nay gã khó thoát chết, mà lại còn biết chính Thánh Thiên Vực y sẽ ra tay ném gã ném xuống dưới này sao? Thánh Thiên Vực nhú chặt mày lại, nếu quả thực là như thế thì tên Tề Chi Khiêm này rốt cuộc là người hay là thần?

Thực ra, việc này căn bản chỉ là do Tề Chi Khiêm bày ra để dự phòng mà thôi, bởi y cho rằng bên trong đám thuộc hạ của y có kẻ phản bội. Ngày đó sau khi rời khỏi Xích long trận, tuy độc tố trong người y vốn đã được giải gần hết, nhưng không phải chỉ vì vậy mà y không còn nghi ngờ nữa, cho nên vẫn đề tâm nhiều hơn một chút. Biết hôm nay lẫn chỗ bố trí này là mấu chốt, nếu thật sự có kẻ muốn hại y thì tất nhiên là sẽ ra tay ở nơi này, bởi vậy việc bố trí ở đây ngay cả Huyền Tri y cũng không nói, chỉ bàn bạc với Thu Điền. Không ngờ rằng lại chó ngáp phải ruồi.

“Đuổi theo.” Xa xa, Độc Cô Tuyệt nhìn Thánh Thiên Vực nhảy xuống biết ngay là có biến, ngay lập tức phóng lại đây, nhìn thấy tình trạng như thế, nhất thời sắc mặt xanh mét.

“Đuổi cách nào, mọi con đường đều bị bịt kín rồi.” Thánh Thiên Vực nhìn xuống phía dưới, tứ phía mật đạo đều đã bị đất lấp kín mít, một bên lấp, một bên đuổi, đuổi kiểu gì? Hiển nhiên là ở phía dưới đã có người tiếp ứng, đuổi qua được bên kia thì không biết bọn chúng đã chạy đến tận đâu rồi.

“Cho dù có chạy thì cũng chỉ sống tối đa được bốn mươi tám ngày nữa thôi. Ta vốn cho rằng giết y dứt khoát thế này là đã hời cho y lắm rồi. Nhưng đã vậy thì bốn mươi tám ngày sau ruột gan đứt từng khúc, nội tạng vỡ nát ra mà chết, có vẻ như sẽ được nếm đủ mùi vị hơn, huống chi mục đích của người cũng đã đạt được rồi không phải sao?” Sờ sờ cằm, Thánh Thiên Vực sau vài lần biến đổi sắc mặt, lại nói mát mẻ.

Độc Cô Tuyệt nghe thấy vậy không khỏi trừng mắt liếc Thánh Thiên Vực, có thể giết thì tuyệt đối không bỏ qua, tên Tề Chi Khiêm chết tiệt này, tầm nhìn cũng cao lắm.

“Giết!” Không đợi cho hai người bọn họ nói chuyện xong, Vân Khinh dẫn bốn mươi vạn đại quân đã vọt lên.

Trơ mắt nhìn Tề Chi Khiêm chết ở trong tay kẻ địch, mười vạn đại quân nước Tề chẳng mấy chốc giống như rã mất đầu, Vân Khinh không cần đánh họ cũng đã thất bại thảm hại rồi.

Gió lửa nổi lên mấy ngày, Lục thành thất thủ.

“Con của mẹ, khổ cho con quá.” Tiến vào trong Lục thành, Vân Khinh nhanh chóng phóng tới bên cạnh Độc Cô Tuyệt, ôm chặt lấy con trai bé bỏng, nước mắt tuôn không ngừng, hôn lia lịa lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, dường như chỉ hận là không thể đem đứa bé nhập luôn vào trong cơ thể mình.

Tiểu tử kia giống như cảm giác được sự kích động và đau lòng của Vân Khinh, bàn tay nho nhỏ giơ ra bắt lấy một lọn tóc của Vân Khinh, cái miệng nhỏ nhắn cười lên khanh khách, miệng nhiều đầy nước miếng, ánh mắt cong cong.

Vân Khinh thấy vậy càng thêm đau lòng, ôm chặt con, nước mắt như mưa từng giọt từng giọt rơi trên mặt của đứa bé.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa, từ nay về sau sẽ không bao giờ có chuyện như vậy nữa.” Đưa tay ôm ngang thắt lưng Vân Khinh, Độc Cô Tuyệt ôm con gái, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt đầy lệ của Vân Khinh, thận trọng nói lên lời hứa chắc chắn với cô.

Nghe thấy vậy, Vân Khinh khẽ gật đầu, ôm chặt đứa con núp vào lòng Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt giang hai tay ra, đem Vân Khinh, con gái và con trai của hắn ôm hết vào lòng, ôm thật chặt. Hai khuôn mặt người lớn, hai khuôn mặt trẻ con túm tụm vào nhau. Một trắng ngần, thanh lệ tuyệt trần, một yêu diễm, lạnh lùng, kề sát vào nhau, hoàn mỹ đến nỗi không thể diễn tả được bằng lời.

“Nhìn con nhà người ta có cha có mẹ thương yêu thật tốt biết mấy, còn bé con thể thân của chúng ta sao lại khổ thế này, aiiii.” Thánh Thiên Vực thấy vậy ôm đứa bé sơ sinh trong tay, nói mát mẻ.

Vân Khinh và Độc Cô Tuyệt không khỏi đồng loạt ngẩng đầu lên, hít vào một hơi, Vân Khinh đem con trai đang ôm trong lòng đưa cho Độc Cô Tuyệt, bước lên ôm lấy đứa bé trong tay Thánh Thiên Vực, nhìn bàn tay không trợn vện kia, sự kích động, hưng phấn trong mắt liền bị thay thế bằng sự đau lòng vô hạn.

"Tuyệt, ta muốn nhận đứa bé này làm con." Ôm đứa bé trong lòng, Vân Kinh đột nhiên lên tiếng.

Độc Cô Tuyệt không cần nghe gì thêm, liền gật đầu nói: "Được!" Bọn họ nợ đứa bé này nhiều lắm, nếu bé đã làm thể thân cho con hai người họ, vậy thì hãy để hai người họ làm cha mẹ bé đi.

Vân Kinh cười sáng lạn với Độc Cô Tuyệt, trong mắt tràn ngập tình cảm cháy bỏng, không cần bất cứ một lời nói nào.

Độc Cô Tuyệt thấy vậy ôm con trai và con gái đi lên, hai người lớn ôm ba đứa trẻ, một bầu không khí ấm áp tỏa ra khắp cả một vùng.

Vì sợ Độc Cô Tuyệt lửa giận bốc lên mà không giữ được bình tĩnh, lấy dân chúng ra để trút giận, bởi vậy Đinh Phi Tình và Mặc Ly đã chỉ huy đội quân tấn công vào thành. Sau khi hoàn thành hết mọi việc, lúc này Đinh Phi Tình thấy vậy đi tới, trừng mắt nhìn Thánh Thiên Vực đang thản nhiên, lạnh lạnh nói: "Có phải mỗi lần xuất hiện vào thời điểm mấu chốt sẽ thấy có cảm giác rất thành tựu hay không?"

Chỉ một câu nói, nhất thời làm cho Thánh Thiên Vực cứng họng không nói được gì. Rất sắc bén, Đinh Phi Tình này... Thánh Thiên Vực đành cười cười bất đắc dĩ nhìn Đinh Phi Tình.

Bên cạnh, Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh nghe thấy vậy đồng loạt ngẩng đầu trừng mắt nhìn Thánh Thiên Vực. Thánh Thiên Vực này cứu con bọn họ, tính ra thì bọn họ còn nợ y không ít, nhưng y lại làm bọn họ sợ đến đứng tim, phải có người thu thập y mới được.

Thánh Thiên Vực thấy tình huống như thế không khỏi ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc thay đổi chủ đề: "Vấn đề của Tề Chi Khiêm, giải quyết như thế nào đây?"

Lời này đánh thẳng vào vấn đề mấu chốt trước mắt, bởi vậy Độc Cô Tuyệt, Vân Kinh và Đinh Phi Tình biết rõ Thánh Thiên Vực đang kiểm soát thay đổi chủ đề, nhưng vẫn tập trung tinh thần lại.

Gió lạnh thổi, thật thê lương. Ba ngày sau, Tề vương cung.

"Người đâu? Đem Tề Chi Khiêm trói lại cho ta." Trong bóng đêm tối tăm, đèn đuốc huy hoàng thắp lên trong chính điện Tề vương cung. Tề vương già nua hét lớn một tiếng, ngoài điện lập tức rất nhiều thị vệ dừng mảnh bước vào, trường mâu hiển hách, nhắm ngay vào Tề Chi Khiêm vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết trở về kinh đô nước Tề.

Nét mặt tàn tạ, trắng bệch, Tề Chi Khiêm yếu ớt dựa vào ghế, quần áo loang lổ máu, vị trí cánh tay trái bị chặt đứt vẫn tiếp tục chảy máu, thấm ra bên ngoài. Nghe Tề vương thét lên như vậy, Tề Chi Khiêm hơi ngạc nhiên, sau đó đồng tử co rụt lại trầm giọng nói: “Phụ vương, người làm vậy là có ý gì?”

Tề vương già nua mặt đầy phẫn nộ nói: “Có ý gì? Người là tên nghịch tử vô dụng, Quả nhân đã bảo người đừng đối phó với Tần vương, người lại càng muốn đối phó. Bây giờ còn dám bắt con của Tần vương làm con tin, khiến cho Tần vương giận dữ, người thật sự là làm Quả nhân tức chết mà, người có phải là muốn diệt Tề quốc ta thì người mới hài lòng hay không?”

Nói đến đây, Tề vương đập thật mạnh vào cái bàn dài bên cạnh, nắm lấy một phong thư nằm trên bàn, tức giận nói: “Tần vương đã gửi thư lại đây, thanh minh tất cả. Tần quốc chinh phạt Tề quốc ta chính là bởi vì người hết lần này đến lần khác đối phó Tần quốc, cho nên Tần vương mới tức giận tấn công Tề quốc ta. Hiện tại Tần vương đã lên tiếng, chỉ cần Quả nhân giao người ra, hẳn liền lui binh trở về Tần quốc, người không xứng đáng ở lại Tề quốc ta, người nên nhớ cho tới bây giờ Quả nhân vẫn là Tề vương.”

“Phụ vương, hẳn nói như vậy mà người cũng tin được sao?” Tề vương còn chưa nói xong, Tề Chi Khiêm mặt vẫn lạnh lùng bình tĩnh, nhưng người thì yếu ớt không chút sức lực tựa vào chiếc ghế, chặn lời nói của Tề vương lại.

“Vì sao không tin, Tần vương Độc Cô Tuyết một lời nói đáng giá ngàn vàng ai chẳng biết. Hừ, đều là do đồ vô dụng nhà người, nếu không có người, Tề quốc ta làm sao có ngày hôm nay. Người đâu, trói nó lại cho ta, giao cho Tần vương xử lý.” Tề vương với ánh mắt tản ra sự lo lắng vô cùng, nhưng lại nhìn Tề Chi Khiêm với ánh mắt chán ghét đến tận xương tủy, cùng với một sự hy vọng đối với vương vị.

Trong mắt nổi lên một sự khó tin không thể diễn tả được, Tề Chi Khiêm bình tĩnh nhìn Tề vương già nua đang ngồi trên cao kia. Y vì nước Tề mà làm tất cả, mặc kệ tánh mạng của mình, mang thân thể trọng thương gập rút trở về, cố gắng giữ lấy đại cục, kết quả là lại đổi lấy một cái giá như thế này.

Đem y trói lại giao cho Độc Cô Tuyết, đổi sự tồn tại của Tề quốc ư?

“Ha ha.” Tiếng cười âm trầm điên cuồng vang vọng trong Tề vương cung.

“Ta liệu chết để tính toán tất cả mọi việc, tỉ mỉ bố trí làm như thế nào để Tề quốc ta có thể xưng bá một phương, lo lắng hết lòng để ứng phó nguy cơ trước mắt, thế mà ngoảnh đầu lại đã muốn dùng ta để đổi lấy sự tồn tại của Tề quốc, đưa ta đến trước mặt Độc Cô Tuyết – tên sói ăn thịt người kia – chỉ để đổi lấy một chút hơi tàn còn sót lại của một quốc gia thoi thóp, phụ vương, phụ vương tốt của ta, được, được lắm.”

Tiếng cười âm trầm, hai mắt đỏ rực như lửa, làm cho Tề Chi Khiêm từ trước đến nay chỉ có phong độ khí khái, giờ đây lại giống như ác quỷ đến từ địa ngục, khiến cho nơi này tràn ngập sự lạnh lẽo.

Đám hắc y nhân hộ vệ bên người Tề Chi Khiêm tuốt vũ khí trong tay ra khỏi vỏ, sát khí lạnh lùng phát ra như bão táp, việc quốc gia bị vây khốn và nghĩa vụ thị vệ của bọn họ hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Tề vương vừa thấy vậy không khỏi lui về phía sau hai bước, trên mặt rút gân, quát lớn: “Người muốn làm gì? Quả nhân nói cho người biết, người đừng nghĩ là có thể trốn thoát khỏi tay Quả nhân, trong vương cung này quả nhân đã bày bố thiên la địa võng, người có chạy đằng trời. Thủ hạ của người, binh lực của người, Quả nhân đã thu lại hết rồi. Phi thân vương, Vô Thượng tướng quân, Lễ thân vương, Tả tướng, tất cả bọn chúng đã đi theo Quả nhân hết rồi. Bây giờ người chỉ còn lại một mình mà thôi, đừng nghĩ gì đến việc bỏ trốn khỏi nơi này, Tề quốc đã không thể chứa chấp người nữa. A, người, người...”

Máu đỏ chợt lóe lên, Tề vương ngã lăn một cái ngồi xuống vương vị phía sau, đôi mắt cá vàng cơ hồ muốn nhảy ra khỏi hốc mắt, hai tay ôm chặt lấy cổ họng, máu đỏ theo mười ngón tay tràn ngập tuôn ra, tí tách, tí tách rơi trên mặt đất.

“Ra đây.” Giọng nói lạnh như băng vang lên trong chính điện, như mấy cơn gió lạnh thổi ào qua.

Hơn mười bóng người đáng vẻ thư sinh hổ thẹn run run từ sau điện bò ra, Tề Chi Khiêm đảo mắt lạnh lùng nhìn qua đám người này. Tất cả đều là đại thần tâm phúc của y, tất cả đều là tâm phúc do y bồi dưỡng qua bao năm tháng, nhưng hôm nay quả nhiên đều ở nơi này, tất cả đều có mặt đầy đủ ở đây.

“Tốt, tốt lắm, không hổ là người do Tề Chi Khiêm ta bồi dưỡng ra, tâm kế đều thâm sâu, vì bảo toàn lợi ích của bản thân mình mà dám cả gan tính kế lên đầu ta. Xem ra Tề Chi Khiêm ta sai lầm rồi, ta không nên vì Tề quốc mà suy nghĩ, ta đúng là không nên mà.”

Năm ngón tay siết chặt tay vịn của chiếc ghế dựa, trong nháy mắt Tề Chi Khiêm giống như già đi mấy tuổi, cả trái tim lạnh lẽo.

Một lúc lâu sau, Tề Chi Khiêm chậm rãi gật gật đầu nói: “Tề quốc không chứa chấp được ta nữa, được, ta đi, ta đi.”

Dứt lời, y liền vung tay lên ra hiệu, đám hắc y nhân nâng Tề Chi Khiêm lên bước đi, chung quanh đám thị vệ thấy vậy nơm nớp lo sợ không biết là nên tiến hay nên lùi. Mà ngay lúc bọn họ do dự, chỉ trong nháy mắt,

bên ngoài điện tiếng bước chân vang lên, vô số cấm quân tiến vào, vung đao kiếm nhắm ngay vào đám thị vệ và đám người của Tả tướng trong điện.

“Phụ vương, bao nhiêu năm qua ông vẫn không biết rõ một chuyện. Vương vị này là ta cho ông ngồi trên đó, ông mới có thể yên ổn mà ngồi, nếu ta không cho phép thì ông cho là ông còn có thể ngồi được trên đó tới giờ chẳng?” Lời nói lạnh như băng trong bóng đêm tối tăm truyền đến, cực kỳ máu lạnh. Sau câu nói này, Tề vương gục xuống trên vương vị, cúi thấp đầu xuống, đến chết, ông vẫn ngồi trên vương vị Tề vương.

“Thái tử điện hạ, chúng thần sai rồi.”

“Thái tử điện hạ...”

“Thái tử...”

Trong đại điện nước Tề, trọng thần kinh hoàng, một đám người phía sau tiếp nối phía trước gào to lên, nhưng thứ đáp lại bọn họ ngoại trừ bóng đêm dữ tợn thì chỉ có ngọn lửa từ chung quanh vương cung đang phóng lên cao.

“Tề quốc có thể diệt vong, nhưng tuyệt đối không thể diệt vong trong tay người ngoài được, muốn diệt vong, chỉ có thể diệt vong trong tay ta.” Lời nói lạnh lùng quyết tuyệt, theo gió lạnh cuốn thẳng lên trời đêm thăm thẳm.

Ngọn lửa lớn cuộn cuộn cuốn thẳng lên tận trời.

Hết chương 166

Chương 167 – Bỏ trốn mất dạng

Một trận lửa lớn thiêu sạch kinh đô nước Tề, trong vòng mười bảy dặm là biển lửa mênh mông, ngọn lửa hung tàn, nóng rực bùng lên trong đêm tối bốc thẳng tận chân trời, khiến cho một góc trời cũng run rẩy, chìm vào màn lửa đỏ liên miên.

Kinh đô nước Tề bị phong tỏa tứ phía, không còn đường sống, văn võ đại thần Tề không một người nào trốn thoát, Tề thị hoàng gia không một ai cùng tộc họ thoát khỏi cái chết, những tiếng gào khóc thảm thiết vang lên không ngớt trong biển lửa đỏ rực kéo dài mấy ngày liền. Phồn hoa dứt, trần duyên tan.

Một tòa đô thành sừng sững mấy trăm năm, thế mà chỉ một trận lửa lớn dâng cao tận trời, bằng nhan sắc diễm lệ, rực rỡ nhất, nó đã xóa đi lớp trang điểm tươi đẹp nhất trên sân khấu cuối cùng của đời mình, hiển hiện lên một nét đẹp thô lương tiêu điều trước khi bước xuống vũ đài.

Ánh lửa nở rộ, cực kỳ rực rỡ. Ngoài thành, Tề Chi Khiêm lạnh lùng nhìn ngọn lửa lớn đang bốc lên tận trời ở trước mắt, ngọn lửa đỏ trong đêm đen càng làm nổi bật đôi mắt đỏ ngầu của y. Tề Chi Khiêm tỉ mỉ sắp đặt tất cả, dốc lòng dốc sức xây dựng mọi thứ, y dồn hết nửa đầu cuộc đời phấn đấu vì những thứ này, thế mà chỉ một ngọn lửa lớn đã thiêu sạch toàn bộ. Khẽ hé đôi mắt, Tề Chi Khiêm ho khan một tiếng, trong đáy mắt hiện lên vẻ kiên quyết tuyệt tình, không một ai có đủ sức cướp gang sơn Tề đi cả, trừ phi chính y không cần nó, y đã tỉ mỉ xây dựng tất cả, không ai có thể hủy diệt, ngoại trừ chính bản thân y.

“Điện hạ.” Hắc y nhân đứng bên cạnh, nhẹ nhàng gọi Tề Chi Khiêm một tiếng.

“Đi.” Tề Chi Khiêm nhắm mắt tựa lưng vào chiếc ghế dựa, cực kỳ lạnh lẽo ném một chữ, y không nhìn bầu trời đêm đang bị ngọn lửa đỏ bao trùm trước mắt nữa.

Tề quốc, nếu không thể dung chứa được y thì y sẽ mang đi tất cả những thứ y đã lao tâm khổ trí xây dựng nên, để xem xem không có y, Tề sẽ diệt vong hay là y không có Tề sẽ tan biến.

“Rõ.” Tiếng tuân mệnh nghiêm túc vang lên, chiếc kiệu quay đầu lại, binh lính đông nghìn nghịt xuyên qua ánh lửa đỏ cuồng loạn bốc lên đầy trời vội vàng tiến về biên giới nước Sở. Y đã dùng bồ câu đưa tin cho Thượng tướng quân Trình Lý nhanh chóng lãnh binh lên đường bất kể ngày đêm quay về giúp hai người, Tề

không có kinh đô cũng không có gì đáng sợ, Tề Chi Khiêm y còn có ba mươi vạn đại quân, y chính là nước Tề, y tồn tại chính là Tề sống còn.

Lửa đỏ cuộn cuộn trong bóng đêm, chấn động đất trời.

Gió lạnh gào thét thổi qua cuốn ngọn lửa lớn bốc lên tận trời, lửa kéo dài không dứt hơn mười dặm, ngay cả cách xa nơi đó hơn trăm dặm cũng có thể quan sát rất rõ ràng.

Lửa đỏ vây quanh màn đêm buốt giá, sóng gió dâng lên ngập trời.

Lúc này cố vận dụng sách lược hành quân xem trọng thần tốc, tránh cho Tề Chi Khiêm sau khi quay về kinh đô nước Tề lại gây nên một trận sóng gió lớn nữa, bọn họ chỉ giữ hai vạn quân trấn giữ Lục thành còn lại dẫn ba mươi tám vạn người hành quân ngày đêm không mệt mỏi, lúc này đã đi hơn trăm dặm.

“Bệ hạ, kinh đô nước Tề lửa đỏ ngập trời.” Trong bóng đêm, Mặc Ly phi ngựa quay lại, trầm giọng bẩm báo.

Độc Cô Tuyệt đi giữa đoàn quân không nói gì, lúc này đưa mắt trông về phía đó, hơn nửa bầu trời là một vùng đỏ lửa, nếu hắt không mù thì tất nhiên đã nhận thấy tình hình lạ thường đó. Vân thành kinh đô nước Tề lúc này chỉ còn cách bọn họ hơn một trăm dặm, ở khoảng cách xa như thế mà lại nhìn rất rõ ràng bầu trời ngập chìm trong lửa đỏ thì cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng nơi đó giờ thế nào.

“Sao lại thế này?” Vân Kinh kinh ngạc hơi trợn mắt.

“Hạ trại, đóng quân, không cần đi tiếp.” Độc Cô Tuyệt lạnh lùng nhìn phía trước nửa ngày, đột nhiên trầm giọng nói, những tia sáng chợt lóe qua trong mắt hắt, vẻ mặt cực kỳ thâm trầm.

Vân Kinh nghe thấy quay đầu nhìn Độc Cô Tuyệt một cái, đi vội ngày đêm không ngừng nghỉ là ý của hắt, lúc này chỉ còn cách Vân thành hơn một trăm dặm mà lại muốn hạ trại tạm đóng quân, hắt đang có ý gì? Là vì trận lửa lớn này sao? Vân Kinh bèn lẳng lặng ngửa đầu nhìn cảnh sắc phía xa xa, đột nhiên không biết là nghĩ đến điều gì, Vân Kinh biến sắc, toàn thân khẽ run, khuôn mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên khó tin.

“Hay cho thủ đoạn ngoan độc và tác phong quyết đoán.” Ngửa đầu nhìn bầu trời đỏ rực xa xa, Thánh Thiên Vực lắc lắc đầu, không biết là đang ngợi khen hay là đang khinh bỉ.

Cung Tứ với khuôn mặt trẻ con nhú mày khó hiểu, y không hiểu thế là thế nào. Đinh Phi Tình cười trên con ngựa màu vàng cam, nhìn ngọn lửa đỏ trong không trung, khuôn mặt vừa giận dữ vừa không đành lòng, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Lửa lớn thế này, nếu không phải muốn đốt sạch toàn bộ Vân thành

thì sao có thể bốc cao như vậy. Tề Chi Khiêm muốn hủy diệt tất cả, hẳn quyết liệt đốt một ngọn lửa lớn ở trung tâm kinh đô. Nếu ngọn lửa này cháy trên dãy núi Phỉ Thúy ở nước Yến ước chừng cũng chỉ thiêu cháy mấy ngọn núi nhưng cũng không gây tổn hại nhiều lắm. Nhưng Tề lại nằm ở phía Đông, không có núi cao trập trùng, địa hình bằng phẳng, muốn cháy thành thế lửa lớn như vậy, không thể không có một mức độ nhất định, nên chúng ta mới có thể trông thấy ở cách xa trăm dặm, khu vực bị hỏa hoạn e rằng kéo dài khoảng chừng mười dặm, ngọn lửa mới mang thanh thế lớn đến mức này, mà kinh đô Tề, có lẽ cũng chỉ lớn hơn mười dặm.” Cô vừa dứt lời, đám người Cung Tứ đồng loạt biến sắc.

“Tề quốc là của người rồi.” Thánh Thiên Vực đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Tuyết vẫn lặng yên không lên tiếng, chậm rãi nói.

Đốt kinh đô Tề thành tro tàn, hủy diệt sạch sẽ trái tim một quốc gia, mặc kệ Tề Chi Khiêm xuất phát từ suy nghĩ nào, hoặc có ý gì nhưng lúc này nước Tề xem như đã thuộc về Độc Cô Tuyết, quốc đô đã không còn, nước Tề sao có thể không hỗn loạn cho được. Độc Cô Tuyết không nói gì, chỉ là trong đáy mắt hẳn ngập tràn sắc đỏ và sự lạnh lẽo, tàn nhẫn, không biết hẳn đang nghĩ tới điều gì.

Mà lúc này Vân Khinh cũng sớm hiểu ra, đưa tay nắm chặt tay Độc Cô Tuyết, khẽ rung mình một cái, không biết là vì trời quá lạnh hay do lửa quá nóng.

Duỗi cái thắt lưng mệt nhoài, Thánh Thiên Vực xoay người nhảy xuống ngựa, thản nhiên nói: “Trong khoảng thời gian này cũng không đi được, tìm một chỗ ngủ đi.” Vừa nói xong y liền đi sang hướng khác.

“Thiếu gia nói rõ chút đi.” Cung Nhị liếc nửa con mắt nhìn theo.

“Nghỉ ngơi đi, Vân thành nổi liền Đông Tây, nằm vắt ngang con đường quan trọng Nam – Bắc, lửa lớn như vậy chưa cháy được mười ngày, nửa tháng sẽ chưa tắt, chúng ta không qua được.” Đinh Phi Tình nhắm mắt xoay người nhảy xuống, đi sang hướng bên kia.

Vân Thành là trung tâm nước Tề, nơi bốn phương tụ hội, lần này một ngọn lửa lớn bốc lên thiêu đốt tất cả, đương nhiên những con đường trước sau trái phải cũng không thể đi được, căn bản không còn đường nào khác vòng qua nó tiến về phương bắc trong thời gian ngắn nhất. Độc Cô Tuyết dù có bản lĩnh bằng trời, cũng không thể bay qua được, chỉ còn cách đợi mà thôi.

Đám cao thủ Cửu cung nghe vậy bèn quay mặt nhìn nhau, bọn họ sinh ra và lớn lên ở Nam Vực, chưa từng tới Tề, thực sự không biết tình cảnh ở kinh đô Tề là thế nào, lúc này nghe những lời đó trên khuôn mặt ai cũng chột lóe qua tia sáng.

“Thật là kẻ lợi hại, đến nước này vẫn còn có thể làm một chuyện kịp thời đến vậy.” Cung Bát trầm giọng ném một câu, cũng nhảy xuống ngựa.

“Chỉ là quá mức tàn nhẫn, dân chúng một tòa thành trì cũng bị tàn sát theo.” Cung Ngũ lắc lắc đầu, xuống ngựa theo.

Vì để hạ giận, cũng vì cản Độc Cô Tuyệt tiến lên, y chẳng ngần ngại hy sinh tòa thành trì lớn đến thế.

Đêm nay, tuy rằng ánh lửa bốc tận trời cao, nhưng lại khiến lòng người lạnh đến thấu xương.

Dưới ánh trăng, những cơn gió lạnh khẽ lay vạt áo lam nhạt dưới lớp áo lông cừu tung bay.

Đinh Phi Tình đứng trong gió lạnh vuốt ve cây sáo nhỏ tuy không còn dùng mà cô vẫn luôn mang theo bên mình, nhìn về vùng đất đang ngập trong màn lửa đỏ ở phía xa xa, lặng lẽ bồn chồn.

Vân thành, đó là quê nhà của cô, là nơi cô sinh ra và lớn lên. Dù cô đã rời khỏi đó nhiều năm, nhưng sự nhớ nhung trong lòng vẫn chưa từng thay đổi. Tề Chi Khiêm tàn nhẫn, quá tàn nhẫn, dùng một trận lửa lớn thiêu cháy tất cả, đốt thành tro bụi cả những mong nhớ, luyện lưu của cô.

Gió lạnh thấu xương, càng khiến khung cảnh thêm tang thương, tiêu điều. Xa xa, Vân Kinh nhìn thấy tất cả cũng chỉ biết khẽ thở dài một tiếng, tâm tư của tỷ tỷ sao cô không biết chứ, dù vừa rời Đinh Phi Tình không biểu lộ chút cảm xúc nào, nhưng cô cũng hiểu tâm trạng tỷ tỷ, bởi vì nơi đó cũng từng là quê nhà của cô.

Chậm rãi bước tới, còn chưa đi được hai bước, một cánh tay cứng như sắt từ sau lưng vòng tới, không đợi cô kịp phản ứng thì thân thể đã tựa vào lồng ngực rộng lớn, Vân Kinh hơi quay đầu lại nhìn Độc Cô Tuyệt ở phía sau.

Độc Cô Tuyệt ôm lấy Vân Kinh, ánh mắt tỏ vẻ trách cứ rồi hắt đánh mắt hướng sang bên cạnh, Vân Kinh thấy vậy bèn đưa mắt nhìn.

Chỉ thấy ở hướng đó, Thánh Thiên Vực đang xoay xoay nghịch những quân cờ trong tay, cầm lấy bàn cờ, thông dong nhìn ngắm rồi cười như có như không đi về phía Đinh Phi Tình.

“Chơi cờ trong đêm tuyết sao?” Vân Kinh khẽ nhướn mày lên. Không đợi nàng kịp nghĩ rõ mọi chuyện, ở phía sau Độc Cô Tuyệt đột nhiên chặn ngang người ôm lấy cô, đôi môi cực nóng dán bên tai cô: “Chúng ta đã lâu...”

Giọng nói rất nhỏ truyền vào tai, nhưng dù trong bóng đêm tối tăm khôn cùng thế này cũng khiến hai gò

má Vân Khinh đỏ ửng.

Đêm, có thể vô tình, cũng có thể là ấm áp.

Những trận tuyết lớn bay tán loạn trong mùa đông giá lạnh, thế nhưng lại có một tin tức còn nóng bỏng hơn lửa chấn động đất trời, bắn tới khắp bốn phương tám hướng. Kinh đô Tề bị một ngọn lửa đốt thành tro tàn, nước Tề lâm vào cảnh hỗn loạn, ăn bữa nay lo bữa mai.

Toàn bộ các nước còn lại, tức thì như ve sầu mùa đông, cực kỳ lo sợ, bất an.

Hai nước Triệu – Yên đang muốn phát binh đi đánh Tần, giờ đây nghe được tin tức này suýt chút đã bị dọa cho vỡ mật, nhưng cũng vào lúc hoảng loạn, sợ hãi bọn họ càng hạ quyết tâm đập nổi dìm thuyền, mang toàn bộ binh lực cả nước tấn công Tần. Tần – Yên – Triệu, trận hỗn chiến ba nước sắp sửa vén màn trình diễn.

Mà Thượng Chúc Long đứng đầu nước Sở, lúc này cũng khẩn cấp bố trí quân đội nước Sở, y đã đánh hai trận bất phân thắng bại với ba mươi vạn đại quân của Mặc Vũ, không ai chiếm được ưu thế.

Mùa đông này, đã có những thay đổi bất ngờ khiến nhân gian khiếp sợ.

Cơn gió lướt khắp bốn phương, ở Tề tuyết bay ẩm ướt thì Tần lúc này tuyết trắng lại bao trùm, dày ngập đến cổ chân.

Những bông tuyết trắng xóa bao phủ Tần vương cung.

Tề Chi Khiêm suất lĩnh ba mươi vạn đại quân vứt bỏ Tề đi đến Sở? Độc Cô Hành nhìn thư tình báo chiến sự trước mắt, khẽ nhíu mày.

Sở Vân gật đầu trầm giọng nói: “Đang tiến thẳng về Sở, đã không còn gì cản trở cũng chẳng có gánh nặng nào. Nếu để y và Sở Hình Thiên hợp binh lại cùng nhau, hậu quả này...” Câu nói bỏ lửng giữa chừng. Độc Cô Hành, Mặc Đình, Mặc Tiềm ở bên cạnh đều hiểu được ẩn ý bên trong. Sở trước mắt còn bốn mươi lăm vạn binh mã, nếu liên kết cùng ba mươi vạn binh mã của Tề Chi Khiêm thì sẽ có tổng cộng bảy mươi lăm vạn binh mã tập trung tại Sở, khi đó Tần muốn thôn tính Sở chính là một trận đánh cực kỳ ác liệt.

Bầu không khí trong đại điện lâm vào trầm mặc.

“Cho nên chúng ta phải làm Sở Hình Thiên lộ diện trong trận đầu tiên rồi giết y ngay lập tức.” Mặc Tiềm đưa tay chỉ vào một điểm trên bản đồ nước Sở.

Đồng thời, Mặc Đình cầm bút chu sa^(*) trong tay, gạch chéo một cái trên bản đồ nước Sở.

(*) Loại bút có mực màu đỏ, ý ở đây là ‘dấu chấm hết’ cho Sở Hình Thiên

“Ta đã phái người đi.” Chấm một chút chu sa đỏ Mặc Tiềm chậm rãi chà xát nó trên đầu ngón tay. Độc Cô Hành nghe thấy liếc mắt nhìn Sở Vân một cái, cả hai khẽ gật đầu.

“Hai nước Triệu - Yến dám hòa theo Sở, bốn vương sẽ đích thân ra trận.” Trên mặt chợt lóe lên vẻ khát máu, Độc Cô Hành gằn từng chữ một, không phải hội ý, cũng không phải bàn bạc, mà là mệnh lệnh và quyết định. Không một ai phản đối, Sở Vân, Mặc Tiềm, Mặc Đình dường như xem quyết định của Độc Cô Hành là đạo lý hiển nhiên, cực kỳ bình thường.

Ngoài cửa sổ những bông tuyết càng rơi nặng hạt, liếc mắt nhìn qua nơi nơi trắng xóa một màu, không thể nhìn rõ bất kỳ thứ gì, đất trời ngập tràn sắc trắng bạc. Tần vương tiền nhiệm Độc Cô Hành, trong muôn tầng tuyết trắng, võ trang gọn nhẹ, nhắm hướng nước Sở, đi ngày đêm không nghỉ tiến đến Sở, nợ máu quyết trả bằng máu.

Gió lạnh gào thét, đất trời ngập trong băng tuyết.

Tại một trấn nhỏ ở cửa khẩu đầu tiên giữa biên giới Sở – Yến. Mặt trời ấm áp chiếu rọi, khó mà tin được đang giữa trời đông tháng chạp mà mặt trời lại hiện ra khuôn mặt tươi cười tỏa sáng rực rỡ, ánh nắng vàng rực chiếu rọi nền đất phủ kín băng tuyết, màu trắng tinh khôi càng làm nổi bật ánh mặt trời, lấp lánh ấm áp, thật đẹp mắt. Một góc trời nơi đây vẫn còn yên ổn, lúc này ngọn lửa chiến tranh bay tán loạn xung quanh, nơi nơi là cảnh mất nước tan nhà, nhưng bản tính con người ta luôn luôn cố sức trì trệ, không tiếp nhận sự thật và sống trong ảo tưởng.

Sở lớn mạnh như vậy, đã từng giao chiến Tần hai lần đều chưa từng thất bại, huống hồ nơi này lại là biên giới Yến – Sở, ngọn lửa chiến tranh hoàn toàn chưa lan đến đây. Bởi vậy, trong trấn nhỏ lúc này cũng không thấy cảnh hỗn loạn hay hoảng sợ gì, vẫn vô cùng náo nhiệt như trước, ngược lại có lẽ hôm nay thời tiết tốt, nên không ít người đi lại trên ngã tư đường thông dong sưởi nắng. Trong trấn nhỏ chỉ có duy nhất một tòa tửu lâu, đang lúc giữa trưa cũng chính là thời điểm đông khách nhất, tất nhiên mọi người đã ngồi chật kín chín tầng lầu, kể đến người đi, trò chuyện âm ỉ, vô cùng náo nhiệt.

“Đến rồi.” Ngồi ở lầu hai mặt hướng xuống thang lầu. Mộ Ai đột nhiên dùng rượu viết xuống bàn hai chữ, Phi Lâm bên cạnh cải trang thành người dân nước Yến khẽ gật đầu, sắc mặt chẳng chút đổi thay thưởng thức chén rượu trong tay, xem như không thấy những người vừa bước vào tửu lâu, y tỉ mỉ nhấp một ngụm rượu trắng bên trong, nơi này tuy nhỏ bé, hẻo lánh nhưng rượu ở đây cũng không tệ chút nào.

Bên cạnh, Tiểu Tả và Tiểu Hữu đều đã cải trang, lặng lẽ không lên tiếng cầm miếng gà nướng trong tay, cắn từng miếng, từng miếng vội vã ăn như kẻ chết đói, trông giống hệt những kẻ chạy nạn vừa bước vào kia. Mộ Ải thấy vậy không bật cười.

Nhưng cũng khó trách, trên đường đuổi theo Sở Hình Thiên từ dãy Phi Thúy ở nước Yến tới đây, khẩu vị họ đã nhạt thêch từ lâu, không còn phân biệt được mùi vị gì, phải biết rằng theo tập tính của đàn thú thì không thể tìm thấy gà hay thỏ rừng vào mùa đông còn sót lại, hơn nữa thực vật lại bị vạn thú đi qua chà đạp, nếu vẫn còn lại chút nào đó cũng bị đàn thú xơi tái mất rồi.

Đi một mạch tới đây bọn họ không tìm thấy một chút thịt hay thứ gì đó ăn được, nhiều lắm chỉ bắt lấy hai con chim sẻ nhỏ xíu nếm thử mùi vị, lúc này Bạch Hổ vương đang giấu mình ở mười dặm ngoài dãy núi Phi Thúy, còn bọn họ lại đang thèm thịt muốn chết.

“Đem mười cân thịt bò mười cân rượu trắng, mang tất cả những món ngon trong quán các người lên đây...” Giọng nói lạnh lùng từ bàn sát bên truyền đến, người mở miệng là Thiết Hổ, vậy người ngồi bên bàn đó đúng là đoàn người của Sở Hình Thiên.

Phi Lâm đưa lưng về phía đám người Sở Hình Thiên, nghe vậy đôi mày khẽ nhướng, y còn tưởng Sở Hình Thiên đang vội nhất định sẽ gói đồ mang đi, không ngờ rằng lại dám ngồi ăn ở đây, nhưng vậy cũng tốt càng tiện cho bọn họ hành động.

Giống như vừa thoát khỏi rừng hoang núi thẳm, đám người bên bàn Sở Hình Thiên như sói thấy dê, đồ ăn vừa đưa lên, chỉ thấy muống dưa bay tứ tung, cũng chưa kịp nhìn rõ đó là thứ gì, xem ra chúng còn chật vật thảm hại còn hơn cả bọn họ. Mộ Ải thấy vậy khóe miệng không nhịn được khẽ cong cong.

“Gói mười cân rượu trắng lại.” Trong mùa đông khắc nghiệt có thứ gì làm ấm cơ thể mới là tốt nhất.

“Ôi, răng của ta.” Tiểu nhị đang bưng rượu tới, Tiểu Tả đột nhiên la lên ầm ỹ, chỉ vào miếng gà nướng trong tay rồi ôm hai má nháy dựng khiến mấy người ngồi bên bàn xung quanh cũng giật mình.

“Phù.” Đưa tay bụm mặt, Tiểu Tả phun một cái đinh sắt ra khỏi miệng, cậu nhe răng trợn mắt quát lớn: “Cái gì đây? Các người muốn mưu sát người có phải không, đây là gà nướng cái gì, ôi răng của ta, đau quá, đau quá.” Cậu vừa kêu gào, vừa tức giận dùng dùng ném miếng gà nướng đang cầm trong tay vào tên tiểu nhị đang chuẩn bị bưng rượu đến bàn Sở Hình Thiên ở ngay bên cạnh.

“Mụ nội nó, các người cả gan dám hại huynh đệ ta, ta đánh chết các người.” Tiểu Hữu thấy vậy, vung một

chưởng đập lên bàn làm mặt bàn chấn động đồ ăn trên bàn văng ra tung tóe. Cậu buông lời mắng nhiếc thô tục rồi đứng dậy nhào tới tên tiểu nhị, sắc mặt cực kỳ hung ác.

Tên tiểu nhị thấy vậy lập tức nói liên miên: “Làm sao lại có đình sắt? Xin lỗi, xin lỗi, chắc lúc nướng thịt đầu bếp đã quên lấy ra, ôi, chuyện này không liên quan đến ta.” Vừa nói dứt câu miếng gà nướng Tiểu Tả ném tới đã bay vào giữa mặt y, tên tiểu nhị tay run lên ngã ngửa ra đất, bình rượu trên tay đổ xuống, lại thấy Tiểu Hữu hung thần ác sát đánh tới mình. Tên tiểu nhị nhỏ tuổi bị dọa phát khiếp, lập tức bò lăn ra sau, liên tục kêu to không liên can tới y.

“Người làm gãy răng của ta, người phải bồi thường.”

“Chuyện này không liên quan người? Con mẹ nó, không liên quan đến người, vậy ai mới quản được chuyện đây, mau gọi chưởng quầy lăn ra đây, Lão Tử muốn tính sổ với y.” Tiểu Hữu toàn thân bốc lên sát khí cực kỳ dã man. Nhất thời tình cảnh trong tửu lâu hỗn loạn hết lên.

Chưởng quầy tửu lâu thấy vậy vội vã chạy đến, vừa thở dài, vừa nhận lỗi, nhưng Tiểu Tả, Tiểu Hữu lại khăng khăng không nghe, lôi lôi kéo kéo, ầm ỹ ồm ào đụng cả vào bàn của Sở Hình Thiên.

“Được rồi, nếu đã không cố ý thì bỏ đi, đừng quấy rầy những người khác.” Mộ Ải thấy vậy, đứng dậy bước lên trước, kéo Tiểu Tả và Tiểu Hữu về, y khẽ phất ống tay áo tạo ra một làn gió nhẹ, nhúm bột phấn theo gió lẳng lẽ hòa vào ly rượu trước mặt Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ.

Chưởng quầy chạy lại nói vài lời hay, đưa lên thêm mấy cái đùi gà nướng, Tiểu Tả và Tiểu Hữu hùng hùng hổ hổ theo Mộ Ải quay về bàn. Nâng chén rượu lên ra hiệu với Phi Lâm vẫn ngồi ngay ngắn không nhúc nhích gì, trong mắt Mộ Ải lóe chút tia sáng. Giờ đã tiến vào lãnh thổ nước Sở, nếu còn không cứu Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ ra, thì thật sự đã đem hai con tin cho Sở Hình Thiên, điều này cũng không phải là ý muốn của họ.

Khách khứa trong quán thấy tình hình lộn xộn giờ an ổn trở lại không còn gì xem nữa, liền lẳng lẽ trở về ăn uống như trước. Không ngờ rằng còn chưa bình yên được một khắc thì Thượng Quan Kính đột nhiên xanh mặt, ném chén rượu xuống chỉ thẳng vào Sở Hình Thiên quát lớn: “Trong rượu có độc, các người, các người...”

Lời còn chưa dứt, thân thể lão đảo ngã ra sau.

Mà Tuyết Cơ ngồi cùng bàn, thấy dáng vẻ Thượng Quan Kính như thế, sắc mặt tức thì trắng nhợt như tuyết, bà a lên một tiếng, chưa nói tiếng nào thân thể đã mềm nhũn ra, đầu gục xuống ngã ra sau, khóe miệng loáng thoáng tràn ra một dòng máu.

“Độc chết người, trong rượu có độc, độc chết người rồi.”

Sau khoảnh khắc yên tĩnh các thực khách đột nhiên giống như nước bắn vào chảo dầu đang sôi, lập tức bỏ chạy tán loạn.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt toàn bộ thực khách trong tửu lâu đồng loạt thay đổi, mót lấy mót để yết hầu, ép mình nôn hết ra, có kẻ bị dọa ngẩn người. Trong trấn nhỏ thường chỉ có chút chuyện trộm cướp vặt vãnh, còn chuyện hạ độc trong rượu giết người thì lại là lần đầu tiên chứng kiến. Nét mặt mọi người không còn chút thần thái, tình cảnh hoàn toàn hỗn loạn, kẻ hướng lên trên, người chạy xuống dưới lầu, tình thế loạn càng thêm loạn.

Nhân cơ hội này, Phi Lâm và Mộ Ải cũng đứng lên, thừa dịp tình hình hỗn loạn luồn lách trong đám đông đến chỗ Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ.

“Sao lại thế này?” Thiết Bảo khuôn mặt phong sương lập tức đứng lên chuẩn bị đi đến chỗ Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ xem xét.

“Hự.” Thân hình y còn chưa kịp động dậy, Sở Hình Thiên vẫn ngồi ngay ngắn không nói gì đột nhiên kêu một tiếng đau đớn, khuôn mặt trong phút chốc chuyển thành màu đỏ, mở miệng phun ra một ngụm máu tươi văng tung tóe lên đồng đồ ăn trên bàn.

“Chủ nhân, chủ nhân.” Thiết Bảo, Thiết Hồ vừa thấy sắc mặt biến đổi mãnh liệt, đồng loạt chạy tới chỗ Sở Hình Thiên. Mộ Ải đứng lẫn trong đám người hỗn loạn chột sững sốt, y chỉ bỏ thuốc vào chén của Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ, Sở Hình Thiên đã xảy ra chuyện gì? Là ai ra tay?”

Mộ Ải nhanh chóng liếc nhìn Phi Lâm, lúc này mà Sở Hình Thiên chết thì có khác gì chết ở biên giới Tần và Nam Vực. Chính là chẳng gây ra được một chút sóng gió, chắc chắn không phải người của bọn họ ra tay, đây là...

Ý nghĩ vừa lướt qua đầu, có tia sáng chợt lóe qua đôi mắt Phi Lâm và Mộ Ải, là có gian trá. Suy nghĩ trong đầu mới lóe lên, Thiết Hồ ở bên kia đột nhiên giẫm mạnh chân xuống, mặt sàn gỗ kêu rắc một tiếng rồi vỡ toang tạo thành một cái lỗ lớn, toàn bộ bàn và người bên đó lập tức rơi thẳng xuống dưới lầu. Ở dưới hỗn loạn cả lên, tiếng người mắng chửi, tiếng kêu đau liên tiếp vang lên.

“Giết người, giết người.”

Cũng không biết người từ góc nào chạy ra kêu to, lập tức làm tửu lâu vốn hỗn loạn đến độ không thể lộn

xộn hơn nay càng thêm nhốn nháo, những người mặc trang phục khác nhau, hốt hoảng lúng túng gào khóc thảm thiết chạy ra ngoài tử lâu.

Phóng người đến bên cái lỗ lớn. Phía dưới là một vùng hỗn loạn, sao còn thấy được bóng dáng Sở Hình Thiên. Phi Lâm nhướng mày, khoe miệng nở một cười tà tà, Sở Hình Thiên lại diễn trò trước mặt y. Phi Lâm giơ tay ra hiệu khắp bốn phía, thiết kỵ của Độc Cô Tuyết vẫn đi theo lập tức tản ra, truy tìm dấu vết.

Phi thân nhảy xuống cái lỗ, bên môi Mộ Ải nở một nụ cười lạnh, Sở Hình Thiên lại dám giở trò, xem ra y cũng không phải kẻ ngốc, có điều người y gặp phải là Mộ Ải và Phi Lâm, hai người bọn họ đã liên kết nếu còn để Sở Hình Thiên chuồn đi mất, vậy còn sống làm gì nữa. Bên ngoài tử lâu đã có thiết kỵ của Độc Cô Tuyết bố trí dày đặc, quanh hai con đường tiến đến cửa khẩu nước Sở cũng có người mai phục giám sát tử lâu, Sở Hình Thiên người có chấp cánh cũng không thể thoát thân.

Bên ngoài không có tín hiệu, Sở Hình Thiên không ra khỏi tử lâu, chỉ trong một tắc vuông thế này lại còn muốn thoát thân sao. Thân hình Mộ Ải và Phi Lâm nhoáng lên bay thẳng vào phòng trong tử lâu đuổi theo Sở Hình Thiên.

Bên trong hầm ngầm nhỏ của tử lâu.

“Bệ hạ đi mau.” Hai ba lượt đẩy Sở Hình Thiên, Hoa Dương thái hậu và Thiết Bảo vào mật đạo, Thiết Hồ trầm giọng hét lớn.

“Thiết Hồ.” Sở Hình Thiên lúc này đâu còn đáng vẻ bị trúng độc vừa rồi, cắn chặt răng gầm nhẹ một tiếng.

“Đi mau.” Thiết Hồ vung chưởng ấn vào cơ quan hầm ngầm, gân xanh nổi lên trên khuôn mặt, y quát to. Bên ngoài tiếng binh khí chạm nhau đang nhanh chóng truyền đến, Phi Lâm và Mộ Ải sắp đuổi đến đây. Nếu dựa vào võ công, chỉ vài Hoàng tuyền Thiết vệ và ba người bọn họ chắc chắn không phải là đối thủ của Phi Lâm, Mộ Ải.

Sở Hình Thiên thấy vậy nghiêng chặt răng một cái, hai mắt ngập sắc đỏ tươi, nện một đấm vào vách tường mật đạo nói: “Ta sẽ báo thù cho ngươi.”

Vừa dứt lời Sở Hình Thiên không nhìn Thiết Hồ thêm cái nào nữa, tức thì xoay người điên cuồng chạy vào trong đường ngầm, Hoa Dương thái hậu cũng không nói gì thêm, theo sát phía sau. Thiết Bảo đi cuối gậy đầu thật mạnh với Thiết Hồ rồi quay người bám sát Sở Hình Thiên.

Những mật đạo như vậy ở biên quan Sở, Yến, Hàn, Triệu đều có, là vì phòng ngừa biến cố xảy ra làm nơi

thoát thân, hôm nay là bọn họ cố ý. Tiếng gió đột nhiên ủa đến, Phi Lâm và Mộ Ai lắc mình một cái vọt vào mật đạo, đối diện hai người là Thiết Hổ chặn hậu. Thiết Hổ nhìn hai người nở một nụ cười ngập sắc máu tanh, y dấm một cái lên cơ quan trên vách tường, trong nháy mắt toàn bộ hầm ngầm bắt đầu sụp xuống. Mật đạo dần dần bị phá hủy, từng tảng từng tảng đá lớn rơi thẳng xuống.

“Để mạng lại.” Thiết Hổ vung trường kiếm trong tay liều chết tấn công Phi Lâm và Mộ Ai, cố hết sức kéo dài thời gian, ngăn cản Phi Lâm, Mộ Ai đuổi theo Sở Hình Thiên.

“Keng.” Thấy tình thế như vậy, sắc mặt Phi Lâm và Mộ Ai trầm xuống, hai người lập tức cùng ra tay song song đánh lại Thiết Hổ, muốn dùng một chiêu tiêu diệt Thiết Hổ cản đường.

Chỉ nghe phịch một tiếng, hai chiêu một kiếm cùng đánh vào nhau, một luồng lực cực lớn bắn ra khắp bốn phía, cổ họng ngọt ngắt, Thiết Hổ phun ra một ngụm máu lớn, thân thể bị đánh bật ra ngoài, đập mạnh vào cửa mật đạo phía sau. Cho dù Thiết Hổ võ công lợi hại, nhưng giờ đây đối thủ lại là Phi Lâm và Mộ Ai liên kết nhau.

“Đuổi theo.” Quét một chiêu ngang ra, đánh bay những tảng đá lớn rơi xuống từ đỉnh đầu, Phi Lâm lạnh mặt quát một tiếng.

Lời vừa vang lên chưa kịp dứt, hầm ngầm lắc lư một trận, cửa mật đạo vốn sắp đóng lại chỉ còn chừa một khe hở nhỏ, chỉ nghe phịch một tiếng sụp xuống toàn bộ, lần này cửa mật đạo đã hoàn toàn đóng kín.

“Ha ha, muốn giết Bệ hạ của chúng ta, nằm mơ.” Thấy mật đạo đã hoàn toàn đóng chặt, tiếng cười mãn nguyện bật ra khỏi miệng Thiết Bảo như bão táp, thân mình y chỉ hít vào nhiều mà thở ra lại không đáng bao nhiêu, thế mà vẫn cười cực kỳ càn rỡ.

Phi Lâm, Mộ Ai cùng chau mày.

“Sở quốc tất thắng, Bệ hạ tất thắng.” Hai mắt đỏ ngầu, Thiết Bảo rống to một tiếng, xoay ngược kiếm, máu đỏ nháy mắt bắn khỏi cổ y văng tung tóe lên cao, tiếng rống to hòa lẫn tiếng ầm ầm vang vọng trong hầm, cùng với tiếng những tảng đá lớn rơi xuống, hào hùng tựa một bản trường ca.

Người đã chết mà vẫn chặn ngang cửa đường hầm.

“Ầm ầm ầm.” Đường ngầm sụp đổ càng ngày càng nhanh, gần như hoàn toàn sụp xuống.

Phi Lâm Mộ Ai chăm chú nhìn Thiết Hổ – kẻ dù chết vẫn không hề lùi bước. Chết là do y tự sát không phải

bị bọn họ giết, một nhân tài ý chí kiên cường như vậy, có lẽ trong đám thủ hạ của Độc Cô Tuyết cũng chỉ có vài người có thể sánh bằng.

Khẽ lắc đầu, hai người liếc nhìn nhau, xoay người chạy ra khỏi đường hầm, không thể đuổi theo cũng không có cách nào truy tìm.

Thân hình hai người mới vừa bay ra thì toàn bộ mật đạo bên dưới kêu ầm một tiếng hoàn toàn sụp đổ, nếu động tác Phi Lâm và Mộ Ai không mau lẹ thì chắc chắn đã chôn thân trong đó.

“Sao rồi?” Thượng Quan Kính và Tuyết Cơ đã tỉnh lại, Tiểu Tả, Tiểu Hữu đều tụ tập ở bên ngoài mật đạo. Khẽ nhướng mày lên, Phi Lâm cười khổ một tiếng, bọn họ đều đã xem thường Sở Hình Thiên, người này e rằng đã nhìn thấu mọi việc từ lâu nhưng vẫn giữ im lặng âm thầm theo đúng dự đoán bọn họ chạy một mạch về Sở. Sở Hình Thiên ời là Sở Hình Thiên, người quả không hổ danh là đối thủ của Độc Cô Tuyết.

Bên trong đường ngầm, Sở Hình Thiên, Hoa Dương thái hậu và Thiết Bảo phóng như bay vào sâu bên trong mật đạo, đằng sau bọn họ hầm ngầm vẫn không ngừng sụp xuống, mật đạo này vốn là loại mật đạo tự hủy, tự diệt mình để mưu cầu sự sống.

Nghiến chặt răng, thân hình Sở Hình Thiên phóng đi như điện lên trước, vẻ mặt lạnh băng như Diêm La dưới địa ngục, y đã phát hiện ra tất cả từ lâu, chỉ đang đợi thời cơ, tìm kiếm một cơ hội, hôm nay xem như đã thoát khỏi chỗ này. Độc Cô Tuyết, người muốn thôn tính Sở quốc ta, được, vậy đến đây ta và người cùng đánh một trận phân cao thấp.

Mật đạo không ngừng sụp đổ, Sở Hình Thiên cũng vội vã phóng người lướt đi như điện, phóng tới phía xa xa.

Gió lạnh thổi qua, Sở Hình Thiên biến mất không thấy tăm hơi trong gió đông khắc nghiệt, tin tức này nhanh chóng truyền tới Độc Cô Hành và Độc Cô Tuyết.

Hết chương 167

Chương 168 – Diệt Yên, Triệu

“Khá lắm Sở Hình Thiên.” Vung nhẹ một quyền vào không khí, Thánh Thiên Vực nhìn lá thư bỏ câu đưa tới trong tay Độc Cô Tuyết, không thèm để ý sắc mặt xanh mét của Độc Cô Tuyết, lớn tiếng khen ngợi.

Gã này quả là nhân vật lợi hại, ngay cả Phi Lâm và Mộ Ai liên thủ truy sát mà vẫn chạy thoát, không tệ, không tệ chút nào, xứng đáng để y công nhận.

Độc Cô Tuyết nghe vậy hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay gắt gao nắm chặt lại, cho đến khi buông ra, bức thư kia đã gần như biến thành bột phấn, bay trong cơn gió lạnh.

Vân Khinh đứng một bên nhìn thấy vậy, khẽ nhăn mày.

Lúc này bọn họ đã tới kinh đô nước Tề, cảnh vật trước mắt chỉ còn là một vùng hoang tàn, ngọn lửa chiến tranh đã lướt qua Vân thành – kinh đô nước Tề, tàn sát khắp chốn, biến nơi này trở thành một vùng phế tích, nơi nơi đều là những bức tường đổ nát, gạch ngói vỡ vụn dưới chân tường. Có nơi vẫn còn những luồng khói nhè nhẹ bốc lên, trong cảnh tuyết bay tán loạn, hết đồng này đến gò kia, càng làm hiện rõ khung cảnh đổ nát.

Trong vòng mười dặm mật mù, lặng ngắt không một bóng người.

Hôm nay, nếu không phải nhờ trận tuyết lớn này, chỉ sợ hiện tại hơn mười dặm nơi này vẫn còn chìm trong biển lửa thiêu đốt triền miên.

Khẽ lắc đầu, khói lửa hủy diệt cả một vùng rộng lớn như thế, ngay cả bọn họ hơn ba mươi vạn binh mã da dày thịt béo, mặc đồ kín mít, cũng không dám liều mạng xông thẳng vào, chỉ có thể thật cẩn thận tiến từng bước về phía trước, chỉ hơn mười dặm mà so với hơn trăm dặm ở nơi khác còn làm cho người ta khó vượt qua hơn.

Vốn tăng tốc là để truy kích về phía nước Sở, chặn đứng đường lui của Tề Chi Khiêm, nhưng hiện tại việc này đã ngoài tầm với. Thế mà lúc này tự nhiên lại truyền đến tin tức, Sở Hình Thiên cũng biến mất không thấy tung tích, hai tin tức quan trọng này lại đến cùng một lúc, quả thực làm cho người ta phải kinh hãi.

“Bệ hạ, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Sắc mặt Mặc Ly cực kỳ khó coi, nhìn Độc Cô Tuyết hỏi.

Đáy mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe lên ánh nhìn sắc lạnh, nhìn chăm chăm vào khung cảnh đổ nát phía trước, trầm mặc thật lâu rồi lạnh lùng nói: “Cơm nên nhai kỹ từng miếng một.”

Câu trả lời không hề liên quan đến nhau, nhưng ở bên cạnh đám người Vân Kinh nghe thấy đều hiểu.

Một lần không ăn hết được nồi cơm to bự này, nếu một lần không thể nuốt hết được, vậy thì chỉ có cách ăn từng miếng một thôi.

“Truyền lệnh xuống, đóng vững đánh chắc, nhất định phải đuổi bắt toàn diện”. Lời nói hùng hồn vang lên trong khung cảnh đổ nát hoang tàn, lạnh lùng như băng mà cứng rắn như sắt.

Thánh Thiên Vực khẽ gật đầu.

Tề không nhỏ bé như Hàn hay Ngụy, cho dù Tề Chi Khiêm đã bỏ rơi đất nước y, thì đất nước này vẫn còn thể lực có thể phản kháng.

Bây giờ tuy Tề Chi Khiêm đã lãnh binh rời đi, nhưng nếu như bọn họ không giải quyết triệt để thể lực phản kháng còn tồn tại ở bên trong, mà chỉ chiếm lĩnh vùng đất này để lấy đường đi, thì đến lúc bọn họ xuất binh tới Sở, thể lực phản kháng to lớn ẩn núp ở Tề vùng đây, mà Tề, Sở giáp nhau, tới lúc đó, chắc chắn là không còn đường tiến lui.

Cho nên, nhất định phải ổn định tình hình bên trong nước Tề, đặc biệt là trong tình huống Tề Chi Khiêm còn chưa chết. Thiên hạ này chẳng mấy người biết việc phóng hỏa thiêu đốt kinh đô nước Tề là do Tề Chi Khiêm làm, nhưng người người đều biết rõ y là thái tử của nước Tề. Đối mặt với tình huống như vậy, nếu đã không thể tiêu diệt gọn ghẽ một lúc. Vậy thì đành từng bước một như tắm ần mà thôi.

Gió lạnh từ phía chân trời ào ào thổi tới, cuốn theo những bông tuyết tàn mạn trong gió, toàn một màu trắng xóa.

Hai mươi tháng chạp, cánh cửa cuối năm đã chuẩn bị khép lại.

Nhưng đưa mắt nhìn khắp nơi trên thất quốc, ngoại trừ nước Tần, chẳng có nơi nào có một chút không khí vui mừng chuẩn bị đón chào năm mới nào, không đèn lồng đỏ thắm, không khách thăm viếng, không có sự ồn ào, náo nhiệt. Không biết sự mừng vui của năm rồi giờ đã ở chốn nao.

Khắp nơi chỉ có tiêu điều, hoảng sợ và bàng hoàng. Nơi thì đã bị đánh tan nát, trở thành một vùng đổ nát hoang lạnh; nơi thì đang bị tiến công, người người kinh hồn khiếp đảm, khóc cha gọi mẹ; còn nơi nào chưa bị

đánh tới, lúc này sống hôm nay chưa biết ngày mai, không giây phút nào yên ổn, thì tâm tư đâu để chuẩn bị đón mừng năm mới được nữa.

Không có ánh lửa ấm áp trong mỗi nhà, trời đất chỉ còn một màu trắng toát, lạnh lẽo mà ưu thương.

Mà ngay tại một vùng lạnh lẽo này, ngọn lửa trên chiến trường lại càng cháy bỏng, giữa trời đất trắng xóa này lại càng thêm nổi bật.

Tề Chi Khiêm mang theo ba mươi vạn đại quân nước Tề, hành quân đêm ngày, mang theo toàn bộ quốc khố lương thảo và vàng bạc của Tề, vội vàng chạy tới Sở.

Độc Cô Tuyệt và Vân Kinh suất lĩnh hơn ba mươi vạn binh sĩ Nam Vực, từng bước một khẩn cấp thâm tóm, nắm lấy toàn bộ lãnh thổ Tề, xua quân tiến sát Sở.

Ở một phương hướng khác, Mặc Vũ đang dẫn quân vào Sở, nhận được tin tức Sở Hình Thiên biến mất, lập tức liều lĩnh tấn công mạnh mẽ, vận dụng tất cả binh lực và toàn bộ đối sách đã có trước đây xuất ra dùng hết, không cần quan tâm đến hậu quả, đến mất mát gì nữa.

Bởi vì Mặc Vũ biết rõ, nếu Sở Hình Thiên trở lại Tuấn thành chỉ huy đại cục, thì chiến dịch mà y chỉ huy này không chỉ có liều chết như giờ, mà e là còn thê thảm hơn vạn lần. Cho nên, nếu đã không thể thu thập y trước, vậy thì phải đẩy nhanh tiến trình đánh chiếm hơn thôi. Để cho dù Sở Hình Thiên trở lại Tuấn thành, thì Tần cũng đã nắm được những cửa khẩu quan trọng của Sở rồi, lúc đó mới có lợi cho Tần.

Mà quần thần nước Sở đều biết tin Sở Hình Thiên sắp trở về, lại càng một lòng một dạ quyết chờ Sở Hình Thiên về, chính vì quyết tâm này, mà mọi hành động đều chậm chạp, đình trệ hơn.

Bọn họ chỉ huy không giỏi, kiểm soát lơ ngơ. Bởi vậy, Mặc Vũ chỉ trong vòng nửa tháng đã liên tục phát động đến chín trận đánh, đương nhiên là Sở không có lấy một trận thắng, liên tục thất thủ, mất trắng chín tòa thành, ba mươi vạn binh mã của Mặc Vũ từng tấc từng tấc tiến gần trung tâm của nước Sở. Máu nhuộm đất Sở, không biết bao nhiêu người cả Sở lẫn Tần đã ngã xuống mảnh đất này.

Cùng thời điểm đó, binh mã của Triệu và Yên cũng đã ra khỏi biên giới. Trấn thủ ở biên giới nước Tần có Mặc Chi và Mặc Lâm, bốn mươi vạn binh mã Yên – Triệu đối đầu với ba mươi vạn binh mã của Mặc Chi và Mặc Lâm. Ba nước tranh chấp, ngọn lửa chiến tranh lại một lần nữa được nhóm lên trên vùng thảo nguyên Thương Mang và cả dãy núi Phỉ Thúy, tấm màn chiến tranh đã kéo ra hoàn toàn.

Nhất thời, toàn bộ Tần, Triệu, Yên, Sở, Tề đều lâm vào mưa bom bão đạn, tiếng chém giết cuốn thẳng về

phía chân trời, nơi nơi đều đánh giặc, nơi nơi đều đổ máu, nơi nơi đều có vô số người ngã xuống và không bao giờ đứng lên được nữa.

Tuyết rơi dày đặc, những tin tức xoay vòng trong không trung rồi nhanh chóng truyền từ nam đến bắc, còn dày đặc hơn cả bông tuyết giữa trời đông này.

Trong Tần vương cung, vô số trọng thần dưới sự chỉ đạo của Sở Vân, Mặc Tiềm, giống như sợi xích nối liền với nhau, vận hành nhanh chóng. Đèn đuốc trong Tần vương cung hầu như không phút giây nào ngơi nghỉ, không, phải nói toàn bộ kinh đô nước Tần đều như vậy, không phân biệt sáng tối ngày đêm, vô số trọng thần đi sớm về khuya, chân không chạm đất.

Quốc khố tuôn ra như nước, lương thảo, quân lương, tiếp tế tiếp viện, nhanh chóng được đưa về Triệu, Yên – nơi Mặc Lâm và Mặc Chi đang chiến đấu, và Sở, Tề – nơi Mặc Vũ và Độc Cô Tuyết đang ra trận.

Giờ khắc này, toàn bộ sức mạnh của Tần đều được huy động, quốc khố giống như thùng không đáy, cuộn cuộn không ngừng tuôn ra nhưng chưa hề cạn. Đây là toàn bộ của cải mà nước Tần tích lũy suốt mấy trăm năm qua, đây là sức mạnh mà hơn trăm năm nước Tần bảo tồn chỉ để dành cho công cuộc thống nhất thiên hạ ngày hôm nay. Tần hùng mạnh, mạnh ở binh ở mã, nhưng lại càng hùng mạnh hơn ở lực lượng hậu cần phía sau.

Mà cùng thời điểm này, Mặc Ngân đang ở Nam Vực chỉ huy cho từng thuyền từng thuyền lương thảo, tiếp tế tiếp viện, nhanh chóng theo đường thủy trên sông Cửu Khúc Long vận chuyển tới nước Hàn, hoặc là dùng xe ngựa phóng qua dãy núi Thiên Nguyên, vận chuyển tới nước Tần. Nam Vực tuy rằng mới gặp chiến tranh, nhưng nó vốn là kho lúa ngàn năm nay, danh hiệu này đâu phải chỉ để nói miện.

Tình hình khắp thiên hạ, giờ khắc này chỉ có ngọn lửa chiến loạn bùng cháy khắp nơi.

Nước Tần mạnh mẽ, duy ngã độc tôn, một mình ứng phó với gió lửa từ bốn nước thổi tới. Mạnh, sức mạnh trước nay chưa từng có.

Tuyết trắng bay tán loạn, lạnh đến cắt da cắt thịt, nhưng cũng nóng đến bỏng chân người, nguy hiểm đến cực hạn. Chỉ cần một chút sơ sót, thì chính là họa mất nước, chính là tan nhà diệt tộc.

Ngay tại thời điểm hỗn loạn này, sấm chớp nổ vang ở Tuần thành nước Sở, chấn động khắp cả thiên hạ, khiến người người run rẩy – Sở vương – Sở Hình Thiên đã trở về nước. Ở kinh đô chọn binh tuyển tướng, chỉ huy ba mươi vạn binh lực phóng ra như sấm sét, sẵn sàng nghênh đón quân Tần.

Trống trận nổ vang trên bầu trời Tuấn thành, Sở trăm tỉnh đã lâu, giờ như mảnh hổ rời núi, giường nanh múa vuốt sẵn sàng chiến đấu.

Đồng thời, một chiếu thư bay thẳng tới biên giới Sở – Tề, mở cửa vô điều kiện biên giới Sở, nghênh đón ba mươi vạn binh mã của Tề Chi Khiêm, cung cấp tất cả quân nhu tiếp viện. Đồng thời ban lệnh, gặp Tề Chi Khiêm cũng như gặp Sở vương, quyền sinh quyền sát, nắm giữ quân chính đại sự, kẻ nào không theo, tru di cửu tộc.

Hai nước mạnh nhất cùng liên thủ, đồng lòng chiến đấu với Tần.

Tin tức này như một đôi cánh rộng lớn, nhanh chóng truyền khắp nơi trên năm nước còn lại này.

Mở cửa biên giới, cho phép ba mươi vạn binh mã của một quốc gia khác tiến vào, cung cấp toàn bộ quân nhu, cùng Sở vương cùng ngồi cùng ăn, việc này cần nghị lực lớn đến nhường nào, vị thế của quốc gia mạnh đến cỡ nào, chung lòng đến mức nào kia chứ. Việc này chính là đã cho Tề Chi Khiêm một nước Tề khác, cho y một nơi để xoay chuyển Càn Khôn.

Sở Hình Thiên, hay cho Sở Hình Thiên.

Tin tức truyền đi như vũ bão, nhanh chóng truyền tới quân đội Triệu, Yển. Quân lính hai nước thấy Sở Hình Thiên xuất hiện ngay tại thời khắc quan trọng, nước Sở rốt cục cũng đã có hành động mạnh. Lại thêm một biến động động trời khác, Sở và Tề bắt tay liên minh với nhau, hai nước mạnh nhất cùng tiến cùng lui, còn gì phải sợ Tần nữa.

Lập tức lui binh tập kết theo mệnh lệnh của Sở, từng đội quân một nghiêm chỉnh lui tiến, tránh đụng độ trực tiếp với binh mã của Mặc Lâm và Mặc Chi.

Bọn họ hai nước với bốn mươi vạn binh mã, Sở Tề hai nước bảy mươi lăm vạn binh mã, hợp lại là một trăm mười lăm vạn binh mã, tại sao phải sợ Tần chỉ có mấy chục vạn binh mã kia chứ. Bốn nước cùng xuất quân, nói không chừng còn có thể lật ngược, diệt luôn Tần cũng nên.

Mặc Lâm và Mặc Chi đã nhận được tin tức về Sở Hình Thiên từ Sở Vân trước nhất, bọn họ biết sẽ có một ngày như vậy, sao có thể cho phép Triệu và Yển lui binh, trở về tập kết với Sở được. Trong tay bọn họ mỗi người nắm giữ mười lăm vạn binh mã, tuy rằng chống lại hai mươi vạn binh mã của Triệu và hai mươi vạn binh mã của Yển thì có thua thiệt hơn chút. Nhưng bây giờ là đang ở trên biên giới của Tần, chứ không phải bọn họ tấn công Triệu và Yển, dùng mười lăm vạn đối đầu với hai mươi vạn, đủ.

Bởi vậy, Triệu và Yển muốn lui, nhưng lại bị Mặc Lâm và Mặc Chi vây chặt, tiếng chém giết lại vang lên đến

tận trời, máu tươi giữa làn tuyết trắng, nhiễm đỏ thảo nguyên mệnh mông lẩn dãy núi Phỉ Thúy. Đất bạc hóa đỏ nâu, tuyết trắng như mai đỏ, đẹp đến chói mắt, nhưng cũng lạnh đến run rẩy.

Tuyết trắng như lông ngỗng bay tán loạn, năm nay còn lạnh hơn năm trước.

“Vi viu vi viu.” Tiếng tiêu trong trẻo xuyên qua không trung, từ phía chân trời du dương truyền đến.

“Ngaooooo.” Một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên ngay sau đó, ngàn vạn dã thú đông đúc, hiện ra giữa tiếng tiêu, phóng thẳng vào chiến trường, tung hoành tiến thẳng về bức tường thành phía trước.

Phi Lâm mặc trường bào màu trắng, ngồi trên mình Bạch Hổ vương, hòa lẫn vào màu trắng của đất trời.

Cây tiêu bên miệng không ngừng du dương bay bổng, Phi Lâm nhìn tường thành của Phi thành nước Yến phía trước, những mũi tên nhọn hoắt, dày đặc từ trên tường thành bắn xuống, nhưng gặp phải mấy con mãng xà đã từng ở trên lãnh thổ nước Tần điều võ dương oai xung phong đi đầu, thì lập tức mềm như cỏ tranh, căn bản không có tác dụng gì.

Cả đàn dã thú đánh thẳng về phía trước, lấy thân rắn làm thang, dùng báo sói thay người, chiến đấu anh dũng, so với binh cường tướng mạnh, chỉ có hơn chứ không kém.

“Xông vào cho ta.” Kiếm sắc vung ra, Tiểu Tả dẫn theo một đàn hổ đen, vọt vào cánh cửa thành đã bị phá nát.

Vạn thú gầm rú, chấn động bốn phương.

“Hạ xong thành này, kế tiếp sẽ là kinh đô Yến quốc.” Mộ Ải mặc trường bào màu đen ngồi trên mình một con hổ màu đen, gió lạnh thổi qua, vạt áo bay lên phấp phật.

Phi Lâm cầm cây tiêu nhỏ trong tay, gật gật đầu, có vạn thú làm binh, thiên hạ này còn có gì có thể ngăn cản bọn họ được.

Ngày đó bọn họ thất thủ để cho Sở Hình Thiên chạy mất, nghĩ sắp tới e không ổn, cũng chẳng thèm về chịu đòn nhận tội, một hàng sáu người tiến thẳng vào dãy núi Phỉ Thúy, gọi Bạch Hổ vương triệu tập vạn thú đến. Yến đã dẫn hết binh đi tấn công Tần, ở Yến làm gì còn thể lực nào có thể ngăn cản vạn thú.

Huống chi, tâm tình Bạch Hổ vương lần này không mấy vui, bị buộc phải ở trên dãy núi Phỉ Thúy, cho nên dã thú lớn nhỏ gì ở dãy Phỉ Thúy, chỉ cần là thú ăn thịt người, có khả năng tấn công lợi hại thì đều bị nó triệu tập đến, ngay cả mấy con mãng xà đang ngủ đông cũng bị nó lôi đầu dậy.

Lúc này, tuy rằng đám măng xà này giống như đã thành tinh, không còn e ngại mùa đông tuyết trắng, nhưng vì bị quấy rầy giấc ngủ nên hiển nhiên tâm tình cũng không được tốt lắm. Suốt dọc đường nóng này cho đến tận đây, tường thành nước Yến gần như đã bị chúng nó phá huỷ bằng sạch, quá quan trọng tướng^(*), ào ào như nước.

(*) Tham khảo chú thích chương 89

“Độc Cô Tuyệt đã gần tới Sở, Độc Cô Hành cũng đã sắp giáp chiến với Sở Hình Thiên. Chúng ta ở đây phải nhanh lên, nếu không thì mất mặt lắm.” Mộ Ai ngẩng đầu liếc nhìn về phía đông bắc, nhướn mày cười với Phi Lâm.

Cầm cây tiêu trong tay, Phi Lâm nhìn thoáng qua Tiểu Tả và Tiểu Hữu đang dẫn dắt vạn thú vọt vào trong thành trì, mắt chợt lóe tinh quang, cười gian tà: “Việc này liên quan đến thể diện, đầu có thể rơi, máu có thể đổ, nhưng thể diện thì không thể để mất được nha.”

Bên cạnh, Thượng Quan Kính nghe thấy vậy, mở miệng nói: “Lý lẽ vớ vẩn.” Nói đúng phải là: đầu nhất quyết không thể rơi, khi xảy ra việc tất yếu thì vấn đề tôn nghiêm đều phải quẳng sang một bên, còn vấn đề thể diện lại càng không đáng để nhắc, Phi Lâm nghĩ tào lao gì thế kia.

Tuyết Cơ mặc trường bào màu hồng ngời trên người một con hổ vằn lớn, cười cười lắc lắc đầu, không nói gì.

Phi Lâm và Mộ Ai liếc nhau, đồng loạt thả lỏng người cười lớn. Phi Lâm vung tay lên, Bạch Hổ vương suất lĩnh đại quân vạn thú phía sau, hùng dũng oai vệ, khí phách, hiên ngang tiến thẳng vào thành.

Sở - Tề tụ tập cùng một chỗ, đã là kẻ địch mạnh đến mức không thể mạnh hơn nữa. Nếu như Triệu, Yến ở bên cạnh có những hành động khác thường hoặc không thu phục được, đối với Tần mà nói tuyệt đối không phải chuyện tốt. Nếu muốn một lòng một dạ đối phó với hai nước Sở – Tề đã tụ họp lại cùng nhau, thì trước hết phải loại trừ những nước nhỏ vương chân vướng tay mới là chuyện quan trọng nhất.

Tiếng tiêu vang lên, Diêm La đã tới, tiếng tiêu của Phi Lâm tràn ngập khắp nơi nơi, vạn thú đồng loạt tiến công.

Máu đỏ như mưa hoa lê, mỏng manh như giấy trắng, không chịu nổi một đòn.

Vạn thú gào thét, kinh thiên động địa.

Binh lực trấn giữ đều ở bên ngoài đối phó với Tần, nước Yến hoàn toàn trống tuếch, lấy gì để đối phó với đại

quân vạn thú của Phi Lâm được đây. Hơn nữa đại danh vạn thú vốn đã lan xa, người người ai cũng biết, bởi thế dân chúng nước Yến đừng nói là thấy mặt mới bỏ trốn, mà chỉ cần nghe tiếng động cũng đã mất dạng.

Đám người Phi Lâm, Mộ Ải thẳng đường tiến tới, hầu như không có bất cứ một thế lực nào ngăn cản. Yến diệt vong, cũng chỉ là trong một sớm một chiều.

Mà lúc này, Giá Hiên Nghị suất lĩnh hai mươi vạn binh lực trấn thủ nước Yến, một mặt muốn cùng Mặc Chi đánh nhau chết sống, một mặt lại thu được mệnh lệnh của Yến vương truyền đến như tuyết lớn bay giữa trời đông phải quay về cứu giá. Lúc này, muốn lui cũng không thể lui, muốn tiến cũng không thể tiến, tâm tư chia thành hai mối, thì cho dù Giá Hiên Nghị là nhân tài kiệt xuất thế gian cũng sẽ bị đánh bại hoàn toàn, vấn đề còn lại chẳng qua chỉ là thời gian mà thôi.

Gió chuyển động, mây vần vũ, thiên hạ đại động.

Mười lăm tháng giêng, một ngày Tết hoa đăng tuyết vời, vốn nên là một khung cảnh náo nhiệt, người người say mê ngắm trăng. Đáng tiếc, ngày này đối với nước Yến mà nói, cũng là ngày vĩnh viễn biến mất.

Lúc này mặt trời đã lên cao, đám người Phi Lâm, Mộ Ải dẫn đại quân vạn thú công phá kinh đô nước Yến, bắt sống vương tộc Yến vương, hủy ngọc tử truyền quốc của Yến. Một bức hàng thư, tung bay cùng đất trời, Yến quốc đã diệt vong.

Cùng lúc Yến bị đám người Phi Lâm tiêu diệt, không đợi cho đội quân vạn thú suy sụp hào khí. Phi Lâm trực tiếp đem nhiệm vụ thu phục những thế lực còn sót lại của nước Yến giao cho Mặc Chi, người vẫn còn đang quyết chiến trận cuối cùng với Giá Hiên Nghị. Phi Lâm dẫn theo vạn thú hướng về phía Mặc Lâm, dọc theo biên giới Yến và Ngụy, nhanh chóng hướng về Triệu.

Hổ, báo, sói tất cả đều để cho Bạch Hổ vương làm chủ, sai đâu đánh đó, duy nhất chỉ có mấy con mãng xà bị quây đến mức buộc phải tỉnh lại kia, sau khi phát uy ở Yến xong, mặc kệ Phi Lâm ra mệnh lệnh hay dụ dỗ thế nào, và Bạch Hổ vương can thiệp ra sao chúng cũng chậm chạp bò xuống đi kiếm ổ ngủ, giống như thiên hạ loạn thế này cũng chẳng liên quan gì chúng nó. Nhưng đúng là không liên quan gì thật, Phi Lâm chẳng còn cách nào, đành để mặc chúng.

Vạn thú diệt Yến rồi tiến thẳng đến Triệu, tin tức này vừa truyền ra, làm cho chiến trận vốn đã đang căng thẳng nay lại càng căng thẳng hơn. Triệu vương lo sợ đến mức chỉ trong một đêm đã bạc trắng cả đầu.

Đại danh của vạn thú, như mặt trời ban trưa.

Cùng lúc này, Mặc Lâm đang giao chiến với binh lực trấn giữ nước Triệu nghe được tin tức lại xiết chặt vòng vây hai mươi vạn binh lính Triệu hơn, không cho đội quân này có cơ hội lui về phía sau trở về cứu Triệu. Đem một cánh cửa đã rộng mở, lại không hề có vũ khí gì đặt ở trước mặt Phi Lâm, nước Triệu lúc này không khác gì một con mèo con.

Đàn thú rời núi, vạn sói tụ họp.

Đàn sói hoang trên thảo nguyên Thương Mang đã tập hợp lại cùng với vạn thú Phi Thúy, uy danh lại càng hiển hách. Đi qua nơi nào, nơi đó chim ngàn rời núi bay đi, trên đường khắp nẻo chẳng ghi dấu người^(*)

^(*) Trích từ bài *Giang Tuyết* của Liễu Tông Nguyên đời Đường, TQ.

Bản dịch thơ của Song Nguyễn Hàn Tú:

*Chim ngàn rời núi bay đi
Trên đường khắp nẻo chẳng ghi dấu người.
Lênh đênh thuyền chiếc lẻ loi
Áo tơi che tuyết, lão ngòi buồn câu.*

Một con mèo con, còn có thể làm được gì, chẳng qua chỉ là cá trên thớt mà thôi.

Ngày mười một tháng hai âm lịch, vạn thú chiếm cứ vương cung nước Triệu, Triệu vương vỡ mật chết, Thái tử nước Triệu lập tức đầu hàng, trình ngọc tử của Triệu. Từ nay về sau trong thiên hạ này đã không còn tên Triệu quốc nữa.

Ngày mười bốn tháng hai âm lịch, Mặc Chi tiêu diệt hai mươi vạn binh mã nước Yến, giết chết Thượng tướng quân Giá Hiên Nghị, tiến vào nước Yến.

Ngày hai mươi bảy tháng hai âm lịch, Mặc Lâm bao vây tiêu diệt hai mươi vạn binh mã nước Triệu, tụ hợp với Phi Lâm trên thảo nguyên Thương Mang.

Hai nước Yến, Triệu từ nay thực sự đã diệt vong.

Tất cả các nước đều tính toán hoàn hảo, tính toán rất chính xác, chỉ là bọn họ đều đã quên, Vân Kinh ngoại trừ binh mã của Nam Vực, còn có một đội quân vạn thú đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, mà người có thể chỉ huy đại quân này ngoại trừ Vân Kinh đang ở nước Tề xa xôi ra, thì còn có Phi Lâm, sư phụ của Vân Kinh còn giỏi hơn cô.

Thiên hạ phân chia làm bảy nước, nay bốn nước đã biến mất, duy nhất chỉ còn lại Sở, Tề.

Chia ra rồi hợp lại, phía Bắc có Phi Lâm với đại quân vạn thú cùng với Mặc Lâm và mười hai vạn binh mã còn lại; phía Đông Nam có Độc Cô Tuyệt và Vân Khinh với ba mươi lăm vạn binh mã; phía Tây Nam có Mặc Chi với mười ba vạn nhân mã, bốn phía đều đã vây kín, tiến về nước Sở.

Thiên hạ loạn thế, giờ khắc này ngọn gió quyết chiến cuối cùng đã sắp nổi lên.

Hết chương 168

Chương 169 – Trận chiến cuối cùng

Gió lạnh, đất trời tràn ngập bi thương.

Năm nay không biết có quá giá lạnh hay không, mà tháng hai âm lịch – vốn đã qua thời điểm đầu xuân, nhưng tuyết vẫn rơi nhiều như trước, bay tán loạn trong đất trời, không thấy một chút dấu hiệu của tiết trời ấm lại.

Dưới làn tuyết trắng bao trùm, thế gian này như biến thành ngọc lưu ly, mà trong thế giới ngọc lưu ly này lại ẩn chứa sắc màu của lửa đỏ và những dòng chất lỏng cũng toàn một màu đỏ, máu ở trong tuyết bị thiêu đốt, tuyết ở trong máu lại như ở chốn niết bàn.

Trong lòng lãnh thổ nước Sở, trăm dặm bình nguyên, lúc này là một vùng tuyết trắng mờ mịt, không gian bị bao trùm toàn là sát khí.

Giáp sắt đen bóng trong tuyết trắng tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, âm u, kéo dài trên trăm dặm bình nguyên tối tăm. Phóng mắt nhìn ra, tất cả đều là màu đen của giáp sắt, không thể phân biệt được màu đen này là chân trời, hay là chân trời mới có màu đen. Trăm vạn binh mã Tần hiện ra, khí thế chấn động cả núi sông.

Binh mã bốn phương đã hội hợp lại một nơi. Độc Cô Tuyết, Mặc Lâm, Mặc Chi, Mặc Vũ, dẫn theo trăm vạn hùng binh tụ họp lại trên trăm dặm bình nguyên, giống như một con rồng lớn màu đen đang bay đến, bao phủ trời đất.

Độc Cô Tuyết mang giáp đỏ, trên đầu là vương miện màu vàng, càng làm nổi bật hơn nét yêu mị, lạnh lùng của hãn. Long bào đen bay phấp phật trong gió lạnh. Đi phía trước làm gương cho trăm vạn hùng binh ở phía sau, khát máu mà lạnh lùng, tàn khốc.

Ở bên cạnh là Độc Cô Hành, cả người cũng khoác toàn một màu đen tương ứng với trường bào đỏ, phóng ngựa đi bên cạnh Độc Cô Tuyết, sắc mặt không một chút thay đổi.

Phía sau, bốn đại tướng quân Mặc Ly, Mặc Chi, Mặc Lâm, Mặc Vũ suất lĩnh binh mã bốn phương, phân ra thành bốn hướng mà đứng, khắp nơi đều là sát khí dày đặc và sắc bén đến mức muốn xuyên thủng bầu trời kia.

Mà ở phía trước bọn họ, những bộ giáp sắt màu gỉ sét cũng làm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, ở trên trăm dặm bình nguyên rộng lớn như vậy, đứng thật dũng mãnh, liếc mắt nhìn lại hầu như không thấy được điểm cuối, đông nghịt một vùng.

Nếu lúc này nhìn từ trên cao nhìn xuống, vốn phải là tuyết trắng bao trùm trên khắp vùng bình nguyên, nhưng lúc này lại hầu như không nhìn thấy được một chút màu trắng nào, chỉ có màu đen, giống như quần kết hợp lại thành một đàn kiến đông đúc, kéo dài xuyên suốt cả một vùng rộng lớn. Mà ở chính giữa quần thể màu đen đó là một đường ranh màu trắng, phân đàn kiến ra thành hai bên, giống như một cái thắt lưng bằng ngọc được gắn ở phía trên một miếng vải gấm màu đen.

Dây cung giương căng lên, tên rút ra khỏi vỏ, sáu mươi vạn binh mã của hai nước Sở – Tề bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, những đầu ngọn thương sáng bóng, làm hiện ra sát khí dày đặc, đang chờ đối đầu với trăm vạn đại quân Tần do Độc Cô Tuyết cầm đầu.

Mặc giáp màu vàng, đầu đội vương miện gắn lông công, Sở Hình Thiên lạnh lùng, tàn khốc phóng ngựa đứng phía trước sáu mươi lăm vạn binh mã, ngựa trắng bào vàng, giống như một vị thần.

Trên trời mây đen cuộn cuộn, giống như nham thạch không ngừng sôi trào, gió rít gào kéo những đám mây ở trên bầu trời sát lại, chồng chất. Ngàn vạn hình ảnh không ngừng biến đổi trên bầu trời, tầng sau nặng nề hơn tầng trước.

Áp lực không khí càng ngày càng thấp, bầu trời càng u ám hơn, mây đen ầm ầm kéo đến, dồn ép đến mức khó thở. Nhưng mà chính trong những tầng mây đang kéo đến cuộn cuộn như thế, có những bông tuyết trắng như lông ngỗng lại dần dần nhỏ lại rồi rơi lả tả, những điểm màu trắng tung bay, trong sáng, trắng xóa.

Tiếng trống trận như sét đánh, như sấm gầm muốn xé tan cả bầu trời, vang vọng trên trăm dặm bình nguyên, từng hồi từng hồi cuốn thẳng lên tận trời.

Trống trận của Tần và Sở đồng thời vang lên, kinh thiên động địa, âm thanh truyền ra xa đến hàng trăm dặm.

Hai tròng mắt đỏ ngầu ngập tràn sát khí, Độc Cô Tuyết chậm rãi đưa tay phải lên cao, trăm vạn hùng binh như trào dâng, binh khí ra khỏi vỏ, dây cung kéo căng, chỉ chờ Độc Cô Tuyết ra lệnh một tiếng, thì tất cả sẽ hợp lại, xông vào chiến đấu với kẻ địch với một tinh thần liều mạng cá chết lưới rách.

Mà cùng thời điểm này, sáu mươi lăm vạn liên quân Sở – Tề cũng một lòng hướng về Sở Hình Thiên, trường thương vàng chói nằm chặt trong tay vẫn giơ cao, cánh tay hạ ngang xuống, cây thương chỉ thẳng về phía Độc Cô Tuyết đang ở đối diện, trên mặt là sự quyết tuyệt lạnh lùng, tàn khốc, so với tuyết lạnh bên người còn lạnh hơn đến mấy lần.

Một tiếng sét đánh ầm vang, sấm sét nổ vang trên bầu trời nhanh chóng vang vọng trong trăm vạn binh mã trên khắp trăm dặm bình nguyên này, tiếng sét từ phía đông đánh tới làm trời đất chấn động, biến sắc.

“Giết!” Cùng lúc với tiếng sét đánh này, tay của Độc Cô Tuyết lần cây thương của Sở Hình Thiên cùng lúc hạ xuống thật dứt khoát. Chỉ trong nháy mắt, trăm vạn binh sĩ Tần cùng sáu mươi lăm vạn liên quân Sở – Tề đồng loạt bật lên tiếng thét, tiếng thét rung động cả mặt đất.

Người phóng lên như gió, ngựa phi lên như rồng, tiếng ngựa hí, tiếng chém giết chấn động cả vùng trời.

Người ngựa hai bên đông nghịt, giống như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, vọt thẳng vào đối phương. Từ phía chân trời nhìn lại, giống như hai khối sắt đen liên một mạch tràn lên, trong nháy mắt hai khối sắt húc thẳng vào nhau, tia lửa bắn ra tung tóe.

Lịch sử chiến loạn của thất quốc, trận chiến lớn nhất đã được kéo màn.

Tiếng trống trận ầm ầm, nhịp trống kịch liệt vang vọng ở phía chân trời, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, ngày càng điên cuồng hơn.

Trời đông lạnh, không lạnh bằng vũ khí sắc bén. Tiếng trống nóng, không nóng bằng máu đỏ thịt tươi.

Đao kiếm không có mắt, trường thương tung hoành, không phải đồng đội thì chính là kẻ thù, hoặc là nói, không có đồng đội, chỉ có kẻ thù mà thôi.

Giơ tay chém xuống, máu đỏ vỡ toang, đẹp như hoa hồng nở rộ trên trăm dặm bình nguyên, nhưng mà chỉ trong khoảnh khắc lập tức thành một dòng suối nhỏ chảy giữa vạn người, len lỏi khắp mọi ngõ ngách trên trăm dặm bình nguyên này.

Một thương đâm thẳng vào đầu kẻ địch, nhưng người còn chưa kịp xoay lại, thì phía sau đã có một đao chém thẳng vào lưng.

Kiếm chém đứt cánh tay của kẻ địch, thì đao của kẻ địch cũng đã khắc sâu vào cổ mình.

Nơi nơi đều là người, nơi nơi đều là máu đỏ, đã không còn phân biệt rõ được đó là địch hay ta nữa rồi.

Chỉ có liều mạng đánh nhau đến sống chết, đánh nhau với bất cứ kẻ nào uy hiếp đến mạng mình, còn quản chi đến việc kẻ bên cạnh mình có phải là đồng đội hay không.

Trăm vạn đại quân đối trận, thứ cần chú ý không phải là chiến thuật, không phải là sĩ khí, mà là ai đổ máu nhiều hơn, ai chém giết nhanh hơn, chỉ có thế mà thôi.

Sấm sét nổ vang từng hồi, mây đen dày đặc cuộn cuộn kéo đến, trông như những ngọn sóng nơi đáy biển mịt mờ đang điên cuồng chuẩn bị phá vỡ toang vạn dặm bờ đê.

Phía dưới tiếng chém giết chấn động tận trời, máu đỏ văng khắp nơi và kịch liệt va chạm, không thua gì những tầng mây đen đang quay cuồng trên bầu trời kia.

Cờ chiến tung bay, lá cờ thù hình chim ưng màu đen bay phấp phật trong gió lạnh, Độc Cô Tuyệt mặt lạnh như băng giá đứng ở vị trí trung tâm đội quân, lạnh lùng nhìn chăm chú về chiến trường phía trước.

Quyết chiến như thế hăn thật không ngờ, nhưng cũng đã nghĩ đến, trước khi Mặc Vũ hợp lại cùng họ đã sắp đánh tới trăm dặm bình nguyên này. Vì phía sau nơi này chính là Lạc thành, thành trấn lớn thứ hai của Sở, cũng là con đường duy nhất tiến vào Tuấn thành – kinh đô của Sở. Nếu Lạc thành bị phá, cũng đồng nghĩa với việc Tuấn thành sẽ cùng diệt vong với nó, Sở Hình Thiên quyết đấu một trận cuối cùng ở chỗ này cũng không có gì bất ngờ.

Chỉ là hăn không nghĩ tới quân liên minh của hai nước Sở – Tề tổng cộng sáu mươi lăm vạn lại có thể có quyết tâm cao độ đến thế, lại có thể chỉ có một người chỉ huy duy nhất là Sở Hình Thiên, không ngờ Tề Chi Khiêm lại có thể hào phóng như vậy. Hăn cũng đã ít nhiều bất ngờ. Tình thế đó khiến hăn dù muốn hay không cũng phải đánh, sáu mươi lăm vạn binh mã trấn thủ ở nơi này, đó là một lực lượng có thể thay đổi mọi tình thế.

Nếu như hăn không giáp chiến mà vòng vo, thì binh lực sẽ không có ưu thế tuyệt đối, ngược lại nếu Sở – Tề mà phản công thì hăn không tránh khỏi tai họa, nếu hăn chia ra tấn công thì chắc chắn không chống cự được, nhưng nếu hợp binh lại mà lấy cứng đối cứng, sau khi tiêu diệt được liên quân Sở – Tề thì cũng tổn hại ba phần lực lượng của mình. Trận đánh ác liệt này quả thật là thất sách nhất, nhưng lại là thảm thiết khốc liệt nhất.

Bình nguyên kịch chiến, chém giết động trời.

Đáy mắt chợt lóe ánh sáng lạnh lẽo, Độc Cô Tuyết hung hăng nắm chặt roi ngựa trong tay, ngẩng đầu liếc nhìn Lạc thành xa xa phía sau lưng Sở Hình Thiên.

Lúc này, tại cửa thành của Lạc Thành nằm sau lưng Sở Hình Thiên, Vân Kinh một thân trường bào đỏ thắm ngồi trên mình Bạch Hổ vương, vạt áo màu lửa đỏ chợt hiện ra, giống như đốm lửa vụt cháy, tung bay lên, vô cùng nổi bật.

Phía sau, Phi Lâm, Mộ Ai cười hỏ đứng ở hai bên, Tiểu Tả, Tiểu Hữu, Thượng Quan Kính, Tuyết Cơ tiếp nối ở sau cùng.

Ở phía sau bọn họ, vạn thú phủ phục, thân thể căng tràn sức sống, miệng đỏ như máu, hung hãn giương nanh, làm lộ ra cả dãy răng trắng toát hòa cùng màu tuyết trắng. Sát khí ngút trời.

Ngoại trừ trăm dặm thảo nguyên nổi thẳng đến Tuấn thành, còn có một con đường khác cũng thông đến Tuấn thành, đó là một con đường núi dốc gần như thẳng đứng, cao chót vót, hoàn toàn bất lợi cho người đi lại. Nếu như Độc Cô Tuyết suất lĩnh đại quân đi theo đường này, thì Sở Hình Thiên chỉ cần hỏa thiêu vài ngọn núi sẽ tiêu diệt được tất cả, nhưng đối với vạn thú mà nói, việc đi qua nơi này chẳng khác gì giẫm trên đất bằng.

Một sự tĩnh lặng bao trùm, gió lạnh thổi qua, chỉ nghe thấy tiếng vạn thú hít thở.

Mà ở phía trước, trên đầu tường thành của Lạc thành, Tề Chi Khiêm khoác giáp sắt màu gỉ sét, ngồi ngay ngắn, sắc mặt tái nhợt, hơi thở không mấy ổn định, xem ra có lẽ là do độc tố của Thánh Thiên Vực. Nhưng cho dù đã được giải độc, nhưng y vốn bị thương, cho nên không còn hăng hái như ngày đó nữa.

Chỉ là, lúc này nét mặt Tề Chi Khiêm hết sức băng giá, đã không còn nét cười dào dạt thản nhiên, nho nhả của ngày xưa nữa. Mà cả người như lạnh băng như sắt, ngồi ngay ngắn trên tường thành, quanh cơ thể y một luồng sát khí dày đặc toát ra, cũng có thể làm uy chấn tám phương, khí thế khiến người ta sợ hãi.

Hai mắt đối nhau giữa không trung, như có ánh lửa bắn ra bốn phía. Đã không còn khiêm tốn lễ nghĩa như ngày xưa, và cũng không còn vẻ lạnh nhạt như coi thường mọi thứ để nguy trang, mà chỉ còn lại trong đó là một sự kiên quyết nếu không chết thì quyết không ngừng.

Trường bào màu lửa đỏ bay lên trong gió, hai ngón tay phải của Vân Kinh nhấn một cái thật mạnh trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, một tiếng đàn lạnh lùng xuyên phá không gian, êm ái như dòng nước chảy, nhưng giữa thời tiết rét lạnh như này lại càng thêm băng giá.

“Công thành!” Giọng nói thanh thoát vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh.

“Ngaooooo...” Chớp mắt, vạn thú đồng thanh gào rú, khí thế kinh người, tuy không thể so với hai trăm vạn binh lính trên trăm dặm bình nguyên kia, nhưng đủ khiến kẻ thù đối mặt phải thất sắc.

Thân người phóng vọt lên, nhanh nhẹn như tia chớp. Đàn báo nhanh nhẹn nhất làm tiên phong, bày sới áp sát phía sau, đàn hổ tọa trấn ở trung tâm của đội quân, linh cẩu bọc đánh hai cánh. Bọn chúng phân công hợp tác, lao thẳng tới Lạc thành.

Vạn thú công thành lợi hại, đã sớm truyền khắp thiên hạ, ai nấy gặp phải đều bị dọa sợ vỡ mật, chỉ hận sao cha mẹ không sinh ra cho mình thêm hai cái chân để có thể chạy càng xa càng tốt.

Nhưng lúc này, thái độ mọi người tại Lạc Thành thật khác thường, trong mắt đám binh sĩ trên tường thành không hề có một chút thần sắc e ngại nào, những mũi tên nhọn hoắt đến rùng mình không có một cái nào hướng về phía vạn thú đang vọt tới tường thành của Lạc thành kia, mà ngược lại tầm bắn chỉ rơi vào trong một vòng tròn trên mặt băng lạnh giá.

Sắc mặt Tề Chi Khiêm không chút thay đổi, nghiêm chỉnh ngồi trên chiếc ghế dựa mềm mại, nhìn cảnh tượng phía dưới, trong mắt lóe lên những vằn máu đỏ ngầu đầy mùi giết chóc.

“Cẩn thận một chút.” Phi Lâm thấy vậy nhỏ giọng nói với Vân Kinh.

Hôm nay không giống ngày xưa, trấn thủ một nơi quan trọng với Sở thế này lại là binh mã của Tề, là mười vạn binh mã của Tề Chi Khiêm. Một nơi mấu chốt nhất của Sở mà lại dùng binh lính ngoại quốc đến đóng chưa nói, mấu chốt ở đây là chỉ chưa có mười vạn người để thủ thành. Nếu như không tự tin và nắm chắc tuyệt đối, thì Sở Hình Thiên sao dám làm vậy. Tề Chi Khiêm dựa vào cái gì để dám có tư thái như thế. Trọng thần của Sở dựa vào đâu để không hề có lấy một lời phản bác. Bởi vậy, không nên vì danh tiếng vạn thú tấn công bất bại mà tự cao tự đại, hôm nay phải cẩn thận hết mức có thể mới ổn.

Đầu ngón tay Vân Kinh nhanh chóng lướt trên Phượng Ngâm Tiêu Vĩ, nghiêm túc gật đầu. Cô hiểu.

Ngay khi lời Phi Lâm vừa dứt, khoảnh khắc Vân Kinh khẽ gật đầu, đàn báo đang tiên phong xông vào Lạc thành còn chưa tiến tầm bắn của những mũi tên nhọn thì đột nhiên bị trượt đi như trượt băng, lũ lượt ngã nhào trên mặt đất, không thể đứng vững. Giống như đang bước trên băng, cả người cong vẹo, trượt ngã loạn xạ, đội ngũ hỗn loạn cả lên.

Vân Kinh, Phi Lâm, Mộ Ai lập tức đồng loạt nhíu mày.

Sở và Tề có địa thế gần giống nhau, tuyết lớn lắm mới kết thành lớp băng mỏng, nhưng sau đó cũng tan thành nước. Ở trên bình nguyên, thảo nguyên, những vùng hiểm người qua lại thì còn có tuyết đọng, nhưng ở đây là ngã tư đường của một thành trấn thì khả năng rất thấp.

Lúc này trên mặt đường ướt át, giống như đã kết một lớp băng mỏng, nhưng cũng không thể trơn đến mức khiến cho cả đàn báo không thể đi được.

Tiếng đàn vang lên, Vân Kinh lập tức khẽ điều chỉnh lại một chút.

Tuy nhiên, khi tiếng đàn của cô vang lên cũng là lúc Tề Chi Khiêm vốn sắc mặt không chút thay đổi kia đột nhiên hạ tay xuống một chút. Lập tức, những cung tiễn đã sớm chờ sẵn trên tường thành bắt đầu phóng ra vun vút bắn xuống mặt đường bên dưới. Tuy nhiên, những mũi tên này lại không hướng về phía đoàn báo tiên phong còn chưa tiến vào tầm bắn đang té ngã trên mặt đường.

Mà những mũi tên nhọn thay đổi phương hướng, cắm dày đặc trên mặt đất phía trước Lạc thành, tiếng mũi tên cắm thật mạnh vào mặt đất, tiếng ma sát nghe rất nặng nề, trong khoảnh khắc không gian ngập tràn tiếng kin kít.

Mộ Ải võ công cao nhất, đứng giữa ngàn vạn dã thú gầm rú vẫn nghe được rất rõ, lập tức đứng lên trên lưng một con hổ, nhìn chăm chú về phía trước.

Đám người Vân Kinh, Phi Lâm thấy vậy biết là có chuyện không ổn, lập tức đứng lên nhìn theo.

Thu vào trong tầm mắt là hình ảnh vùng đất có vô số mũi tên nhọn cắm trên đó, giống như là bắn vào mặt bằng vậy, tất cả các mũi tên đều cắm phập trên mặt đất. Trong khoảnh khắc, toàn bộ mặt đường xám trắng kia bị nứt toác, để lộ ra những tầng băng cứng bị vỡ vụn, mà bên dưới lớp băng này một chất lỏng màu vàng chậm rãi chảy ra, dưới ánh sáng âm u nhìn hết sức kỳ lạ.

Một mùi hương nhè nhẹ khác thường lập tức tràn ngập trong không khí.

“Dầu hỏa.” Vân Kinh, Phi Lâm, Mộ Ải liếc qua đều thấy, mặt đồng loạt biến sắc, đồng thời hét lớn lên.

Tiếng đàn nhanh chóng chuyển âm cao, Phi Lâm cũng lập tức đưa cây tiêu huyết ngọc tới bên miệng, tiếng tiêu và tiếng đàn hòa vào nhau, nhanh chóng hướng về phía trước, nơi Báo, sói, linh cẩu đang tràn lên. Hai người đồng thời phát ra mệnh lệnh cho vạn thú lui lại.

Tiếng đàn, tiếng tiêu vừa nhanh chóng vừa gấp rút, bên trong còn ẩn chứa mệnh lệnh nghiêm khắc và lo lắng.

Vạn thú vốn đang chạy về phía trước, nhưng vừa nghe mệnh lệnh của Vân Khinh và Phi Lâm, phía sau lập tức biến thành phía trước, bốn vó phóng như bay quay về phía Vân Khinh và Phi Lâm.

Ngồi ở trên tường thành, Tề Chi Khiêm thấy vậy, đồng tử co rút lại, lạnh lùng vung tay ra hiệu.

Trên tường thành, cung thủ lập tức lui về phía sau, một đội binh khác đứng phía sau bọn chúng nhanh chóng bước lên phía trước. Cung tiễn trong tay giơ lên cao, những mũi tên nhọn ở đầu không còn là mũi nhọn bằng sắt thép nữa, mà là lửa đỏ, một hàng ngàn vạn cung tiễn như hoa lửa nở rộ trong trời tuyết rét lạnh, yêu diễm đến kinh người.

“Mau lui lại.” Diên cuồng hét lên với Tiểu Tả, Tiểu Hữu và Thượng Quan Kính đang suất lĩnh mấy vạn thú, Mộ Ải rống hết sức, thanh âm như tiếng sét giữa trời quang, chấn động đến mức đàn hổ đứng gần đó choáng váng hết cả đầu óc, và đồng thời áp chế tiếng gầm rú của đàn dã thú lại.

Đám người Tiểu Tả đang suất lĩnh đàn thú nghe vậy, không để ý đến gì khác, chỉ huy đàn hổ chạy điên cuồng về phía Vân Khinh.

Mà chỉ trong chớp mắt, ngay khi cả bọn xoay người chạy đi, lửa đỏ phóng qua không trung rơi xuống, nhiều đốm lửa đã nở rộ trên mặt đất bắt vào chất lỏng màu vàng trào ra từ bề mặt băng cứng lạnh giá kia.

Nhất thời, chỉ thấy nơi nơi đều là lửa, ngọn lửa bùng ra như một con rồng hung hãn tung hoành về bốn phương tám hướng, giống như một mạng lưới tơ nhện giăng khắp nơi nơi, nơi nào lướt qua nơi đó thành biển lửa, lao đến đàn thú với tốc độ chóng mặt.

Hoa lửa quay cuồng, ánh lửa đỏ chói tỏa trên mặt đất, thiêu đốt khoảng không. Trong thế giới toàn một màu băng giá này, hình ảnh này có vẻ rất trái ngược luân thường.

Tiếng đàn, tiếng tiêu càng trào dâng, như phá vỡ cả không trung.

Vạn thú nhanh chóng lui về phía sau, bốn vó phóng như bay, dường như bay luôn lên không trung. Ngọn lửa phía sau như từ đất bùng ra, phạm vi càng lúc càng rộng, nhiệt độ càng ngày càng cao hơn, đuổi sát theo sau vạn thú, chớp mắt đã lan ra ngàn dặm.

Tề Chi Khiêm ngồi trên tường thành cao cao, lạnh lùng nhìn tình cảnh phía dưới, nét mặt lạnh lùng, tàn nhẫn.

Vạn thú công thành, chưa bao giờ thất bại, đó là vì chưa gặp được Tề Chi Khiêm y mà thôi, nếu y không để cho chúng qua, thì cho dù là lão Thiên vương đến đây cũng không qua được.

Đất Sở đang trong thời tiết này, tuyết có thể kết thành băng, nhưng cũng không quá dày. Lấy nước đá đổ ra mặt đường, chờ lớp nước này kết băng, sau đó đổ dầu hỏa lên mặt băng, cuối cùng là phủ lên một lớp băng khác che lấp mùi dầu, sau đó trên mặt băng lại được tuyết phủ thêm một lớp, làm sao có thể nhìn ra được gì khác thường.

Hơn nữa nước và dầu hỏa có độ đông lạnh khác nhau, nước cho dù có kết thành băng thì dầu hỏa cũng không bị đóng băng, chỉ cần y làm dầu nổi lên trên mặt băng cứng, rồi phóng hỏa từ trên không xuống thì cho dù vạn thú của Vân Khinh có lợi hại, cũng sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ mà thôi.

Chậm rãi tựa vào chiếc ghế phía sau, Tề Chi Khiêm sờ sờ cánh tay cụt của mình. Năm trước nữa liên quân sáu nước sát phạt Tần, bị Độc Cô Tuyệt hỏa thiêu một trận khiến bại binh như núi đổ, hôm nay đúng dịp để rửa mối nhục ấy.

“Ngoaoooo.” Ngọn lửa tấp đến, xông thẳng vào đám báo chạy sau cùng, một số con chạy chậm bị lửa bén vào mình bốc cháy, vừa phần nộ vừa đau đớn kêu gào lên trong ánh lửa thẳng hướng lên tận trời.

Tiếng đàn càng khẩn cấp, Vân Khinh rất đau lòng, sự đau xót chen lẫn trong cơn giận ngút trời. Lẫn trong tiếng đàn lui binh còn có cả sát khí sắc nhọn.

“Có Tề Chi Khiêm ta ở đây, các ngươi đừng mơ bước qua một tấc đất của Lạc thành.” Giọng nói lạnh lùng theo gió truyền đến, gió lạnh thổi mái tóc và áo giáp của Tề Chi Khiêm khẽ lay động, nhìn giống một bức tượng thần chết.

Lột đi cái mặt nạ nho nhã, ôn hòa, đây mới thật sự là bộ mặt của Tề Chi Khiêm, hết sức khát máu.

Ngọn lửa kịch liệt thiêu đốt ở phía trước Lạc thành, mặt đất biến thành biển lửa, ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt hết không khí quanh nó, tỏa ra ánh sáng vạn vệt nhảy múa trên mặt đất. Khói đặc không ngừng cuộn cuộn bốc lên, che phủ cả một phương trời.

Vạn thú lao ra khỏi biển lửa, ra sức lăn lộn trên mặt đất. Cũng may hôm nay đang là ngày tuyết rơi, mặt đất vô cùng ướt át, ngọn lửa bốc cháy trên thân mình nhanh chóng bị nước băng lạnh lẽo dập tắt, nhưng bộ lông đẹp đẽ trên mình chúng đã bị thui loang lổ.

Nhờ đám người Vân Kinh, Phi Lâm nhận ra sự bất thường sớm, nên đám thú cũng không tổn thất gì.

Nhìn lướt qua biển lửa mờ mịt, Vân Kinh quay đầu nhìn Mộ Ai, trầm giọng nói: “Nói với y, Vân Kinh ta muốn công thành, thì nhất định sẽ vào được.”

Bố trí như vậy chỉ có thể sử dụng một lần, không dùng được lần thứ hai, hôm nay y đã ngăn được cô, nhưng ngày mai lấy gì để ngăn.

“Ngoan nào.” Nói chuyện với đàn thú xong, Vân Kinh cũng không dẫn đàn thú lui về mà đóng quân luôn ở phía trước Lạc thành, cách Tề Chi Khiêm một khoảng tương đối.

Trên trăm dặm bình nguyên tiếng chém giết chấn động đất trời, còn ở phía trước Lạc thành lại là sự uy nghiêm, trầm lặng. Toàn bộ nước Sở tràn ngập trong chiến hỏa.

Gió lạnh buốt thổi ùa qua ngọn lửa. Vân Kinh ngẩng đầu nhìn về phía Đông, đó là toàn bộ mặt sau của nước Sở.

Hết chương 169

Chương 170 – Tề cùng đường – Phần đầu

Phía chân trời mây đen dâng lên cuồn cuộn không thể nhìn ra phương hướng cũng chẳng thấy đường đi.

Chỉ còn lại một vùng máu tanh.

Trăm vạn binh mã giao chiến nghiêng trời lệch đất, sắc đỏ ngập trời, những tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, đến bất kỳ chỗ nào cũng thấy được cảnh giết chóc, nơi nơi thi thể chất chồng, gót sắt trăm vạn quân mã lao đi băng băng, thiết kỵ reo hò tiến đến tràn ngập trăm dặm bình nguyên, không còn thấy ánh mặt trời chỉ toàn cảnh giết chóc.

Thời gian chảy xuôi theo dòng máu tươi, bắt đầu có chuyển biến trong cơn chém giết và tranh đấu.

“Bệ hạ, Sở quân dùng mười vạn binh mã đánh thẳng vào cánh phải quân tiên phong ta.”

“Bệ hạ, Tề quân dùng hai mươi vạn binh mã bao vây đường lui ta, cướp sạch lương thảo.”

“Bệ hạ, Sở vương dẫn mười lăm vạn binh mã tập kích vào trung quân.”

“Bệ hạ...”.

Những lời cấp báo liên tiếp vang lên trong lều chủ tướng, Độc Cô Tuyết chấp tay sau lưng lặng yên đứng trong lều trại nhìn tấm bản đồ nước Sở trước mắt, khuôn mặt không chút biểu cảm, dù một mảy may dao động cũng không hề có.

Độc Cô Hành ở bên vừa chỉ tay vào trăm dặm bình nguyên trên tấm bản đồ, đó chính là vị trí hiện tại của bọn họ, vừa gật gật đầu với tên lính liên lạc, y vẫy tay cho tên lính lui ra.

“Sở Hình Thiên chia hai đường bọc đánh, vừa đoạn hậu quân ta lại vừa tập kích vào trung quân.” Độc Cô Hành vừa lướt nhanh ngón tay trên những vùng đất xung quanh Tần đã đóng chiếm, giọng nói thật bình thản, tay y tiếp tục khoanh một vòng trên bản đồ, vòng tròn này chính là vị trí hiện tại của bọn họ.

“Dùng sáu mươi lăm vạn binh mã bao vây tiểu trừ trăm vạn hùng binh của chúng ta, giới cho một đường kiếm nghiêng.” Chỉ vào một điểm trên bản đồ, Độc Cô Hành gõ mạnh một cái trầm giọng nói.

“Không phải sáu mươi lăm vạn, mà là bốn mươi lăm vạn, còn có hai mươi vạn đang đóng tại trung quân của y.” Độc Cô Tuyết nhìn vào điểm Độc Cô Hành đang chỉ trên bản đồ, lạnh lùng nói. Vừa dứt lời, Độc Cô Tuyết và Độc Cô Hành liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt hai người cùng lóe lên một tia sắc lạnh, cả hai không bắt đầu triển khai hay thảo luận tình huống trước mắt, chỉ vì những gì cần bố trí bọn họ chuẩn bị xong từ lâu rồi.

“Nên làm sao đây.” Xoay người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Độc Cô Hành nhướn mày nhìn Độc Cô Tuyết nói: “Chúng ta ở bên này giao chiến trực diện, Sở Hình Thiên sớm muộn gì cũng nhận ra điều bất thường, nên biết lực lượng quân đội của chúng ta trước mắt không chiếm được chút ưu thế. Nếu bị Sở Hình Thiên nhìn ra tình hình lực lượng thật sự của chúng ta, thì trận này càng thêm gian nan.”

Độc Cô Tuyết nghe Độc Cô Hành nói vậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời giăng đầy mây đen bên ngoài, trầm giọng nói: “Chắc có thể cầm cự khoảng một hai ngày.”

Độc Cô Hành gật đầu, hai tròng mắt chợt lóe những vằn máu đỏ: “Sở Hình Thiên, bốn vương muốn người nợ máu trả bằng máu.” Giọng nói oán giận quanh quẩn khắp lều trại, lạnh không kém gì những bông tuyết giá buốt bên ngoài.

“Tắm máu Tuấn thành, hoàng kỳ^(*) Sở quốc, một lá không chừa.” Giọng nói sắt lạnh tràn sát khí vang lên, Độc Cô Tuyết mãi mãi không quên ngày Độc Cô Hành truyền ngôi cho hãn và tình cảnh thê thảm, bi thương khi đó của hãn, dám giết đại ca hãn, hãn đợi ngày này lâu lắm rồi.

(*) Cờ hiệu đại diện cho vương nước Sở.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong mắt họ hiện rõ đây là chuyện hiển nhiên.

Gió lạnh thấu xương, hôm nay trời vẫn buốt giá như vậy, nếu không nói là càng lạnh hơn. Máu đỏ thấm đẫm mặt đất, bi thương ngập tràn núi sông.

“Bệ hạ, quân địch thừa dịp đêm tối tập kích phía đông doanh trại của ta, quân ta tổn thất nghiêm trọng.”

“Bệ hạ quân ta công phá cánh phải tiên phong của Tần quân.”

“Bệ hạ...”

Trong lều chủ tướng nước Sở, Sở Hình Thiên mặt không đổi sắc nhíu chặt đôi mày nhìn bản đồ bố trí quân đội ở trước mắt, sắc mặt nhìn qua thật đáng sợ. Vị tướng tiến vào báo cáo đứng bên cạnh tâm trạng cũng hơi căng thẳng, trước mắt hai bên chỉ vừa gặp nhau đã đánh một trận quyết liệt người sống kẻ chết, bọn họ và

nước Tần tổn thất không ít, nhưng trên lý thuyết vẫn là ngang tay, Tần cũng không chiếm được chút lợi thế nào, vì sao sắc mặt Bệ hạ nhìn qua có vẻ không tốt lắm.

Hoàng tuyền thiết vệ giờ đây chỉ còn mỗi mình Thiết Báo, y thấy Sở Hình Thiên như thế liền vẫy tay cho bọn quan tướng kia lui xuống, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Sở Hình Thiên, y nói: “Bệ hạ, người không ra trận nhưng cũng thấy được có điều gì bất ổn?”

Sở Hình Thiên thấy vậy khẽ gật đầu, trầm mặc trong phút chốc sau đó thấp giọng nói: “Bình mã của Độc Cô Tuyết khoảng trên một trăm vạn, nhưng trong mấy ngày giao chiến vừa qua, quân đội tinh nhuệ của hãn chúng ta đều đụng phải trong trận vừa rồi, nhưng sức mạnh đó không phải của trăm vạn người, thật sự không đúng.”

Lời nói quyết đoán như chém đinh chặt sắt lảng tránh trôi trong lều chủ tướng Sở quân mang theo sự sắt lạnh. Thiết Báo nghe vậy đôi mày càng thêm nhíu chặt, y cũng nghĩ thế, đã chính thức bày binh bố trận trên chiến trường. Nhưng qua mấy ngày giao chiến liên tiếp, Độc Cô Tuyết chỉ điều động khoảng sáu, bảy mươi vạn binh mã, cũng không có hành động bất thường nào, hai bên giao chiến đến tình cảnh hiện tại, nếu Độc Cô Tuyết còn ngầm giấu kế sách đằng sau: có lẽ khoảng mười vạn binh mã, nếu muốn dùng để tập kích bất ngờ, vậy chỉ có kẻ ngốc mới làm thế, mà Độc Cô Tuyết hoàn toàn không phải kẻ ngu ngốc, như vậy ba mươi vạn binh mã vẫn án binh bất động hiện đang làm gì? Độc Cô Tuyết đang suy nghĩ cái gì? Trong đầu chợt lóe sáng, nét mặt Thiết Báo lập tức biến đổi kêu lên một tiếng, hoảng sợ nhìn Sở Hình Thiên.

Sở Hình Thiên vẻ mặt lạnh như băng, mắt sắc như đao, hai người liếc nhìn nhau.

“Ba mươi vạn binh mã đã xuất phát đến nơi khác rồi.” Cùng lúc cất tiếng, chỉ một câu ngắn gọn mà như tiếng sét nổ vang bên tai Sở Hình Thiên và Thiết Báo, hai người chấn động cảm thấy bất an.

“Mẹ nó, Độc Cô Tuyết thống lĩnh binh mã là giả.” Thân thể Thiết Báo lung lay một cái, khuôn mặt không còn chút máu.

Ngày đó Độc Cô Tuyết mang hơn ba mươi vạn binh mã đến từ nước Tề hội họp với đám người Mặc Vũ, trên đường đến đây vó ngựa càn quét, bụi tung cuồn cuộn trên đường, liếc mắt nhìn thật sự có hơn ba mươi vạn binh, nhưng chẳng lẽ là giả sao?

“Vậy ba mươi vạn binh mã thật sự đang ở nơi nào?” Sắc mặt Thiết Báo tái nhợt, vô cùng lo lắng hỏi.

Chắc chắn không có trong lãnh thổ Tề, nhưng cũng không ở Sở, từ Tề đến đây chỉ có một hai con đường nhưng không hề nghe thấy một chút phong thanh, ba mươi vạn binh mã chẳng lẽ là bay lên trời sao?

“Đây mới là vấn đề quan trọng nhất trước mắt.”

“Bệ hạ, Tuấn thành cấp báo.” Lời nói lạnh lùng còn chưa kịp buông hết, đột nhiên một tiếng bấm báo vang lên bên ngoài lều chủ tướng, người tới dáng vẻ vội vã, gấp rút xông đến, cũng không kịp chờ Sở Hình Thiên tuyên triệu, nhìn điệu bộ kẻ này nếu không phải là sát thủ xông vào ám sát thì chắc chắn là có tin tức kinh thiên động địa.

Sở Hình Thiên và Thiết Báo cùng thấy trong lòng rét lạnh.

Lập tức giật lấy bức thư bỏ câu đưa đến trong tay người đưa thư. Sở Hình Thiên liếc mắt đọc lướt qua, trên khuôn mặt xưa nay không có chút biểu cảm vẫn luôn như một tảng băng trôi giờ lại đột nhiên xuất hiện một vết nứt, trong nháy mắt sắc mặt Sở Hình Thiên đen như mực, hơi thở bỗng nặng nề. Thiết Báo liếc mắt thấy vậy, lập tức xoay người bước tới, đưa mắt thăm dò tin tức trong bức thư Sở Hình Thiên đang cầm.

Một đội binh mã Tần bất ngờ xuất hiện tại Phong thành, khoảng ba mươi vạn quân, do Hàn quốc Thượng tướng quân Đinh Phi Tình và một nam tử dẫn đầu, phát binh đánh Tuấn thành.

Liếc mắt đọc được nội dung thư, thân thể Thiết Báo run rẩy, hoảng hốt, gần như đứng không vững. Bọn họ chỉ vừa nhìn ra manh mối, mà tình hình đã nguy cấp đến vậy, Phong thành, nằm gần bờ biển đông nước Sở, nơi đó căn bản không có đất đai, đưa mắt nhìn khắp nơi là đại dương mênh mông, thăm thẳm, Đinh Phi Tình từ chỗ nào bay vào được Phong thành? Nơi đó là hậu phương của Sở, là trung tâm trong trung tâm.

Hiện nay binh mã Sở đều tập trung tại trăm dặm bình nguyên, Tề Chi Khiêm cũng đóng tại Lạc thành. Toàn bộ binh lực Sở tập trung đối đầu Tần quân trên những nẻo đường quan trọng, hiện tại ở hậu phương hoàn toàn không còn binh mã. Ba mươi vạn đại quân Đinh Phi Tình tấn công từ sau lưng, thảo nào vẫn không tìm thấy tung tích của Đinh Phi Tình và Thánh Thiên Vực trên chiến trường, thì ra bọn họ...

Rùng mình một cái, Thiết Báo không dám nghĩ thêm.

“Độc Cô Tuyệt.” Năm ngón tay siết thành đấm, toàn thân Sở Hình Thiên tỏa ra sát khí ngút trời.

“Người đâu, truyền lệnh xuống...”

Những mệnh lệnh liên tiếp ban ra trong luồng sát khí cuộn cuộn, bay thẳng về hậu phương nước Sở, hòa cùng gió đông rét buốt cuốn tận mây xanh.

Lúc này, tại hướng chính Đông nước Sở, Đình Phi Tình và Thánh Thiên Vực chỉ huy ba mươi vạn binh mã, men theo rìa bờ biển Phong thành đang bỏ thuyền lên bờ, như một mũi tên sắc bén lao nhanh vào trái tim nước Sở. Bọn họ mới chính là đòn sát thủ của Độc Cô Tuyết, mới là kỳ binh của Độc Cô Tuyết.

Binh sĩ Tần không quen sông nước, càng không cần bàn đến chuyện lên thuyền đánh giặc, có lẽ đứng trên góc độ này mà nói thì cả bảy nước cũng không có cảnh binh sĩ ra khơi đánh giặc, bao gồm những quốc gia nằm ngay bờ biển như Tề và Sở. Chiến thuyền của họ nếu có đánh thì cũng chỉ là bơi qua bơi lại trong sông lớn một lúc rồi cập bờ, không ai ngờ rằng không chỉ dùng thuyền đánh trận trên sông, mà còn có thể chiến đấu trên biển.

Nhưng binh lính Nam Vực lại hoàn toàn khác biệt, ranh giới giữa đất nước bọn họ chính là sông Cửu Khúc Long, cũng có thể nói là phiên bản khác của biển rộng, tuy rằng độ lớn không thể sánh bằng nhưng nếu bọn họ muốn vượt qua phạm vi thể lực Thánh nữ, hay đến lãnh thổ Nam Vực vương, đều phải đi thuyền.

Do vậy họ ngồi thuyền cũng giống như giẫm trên đất bằng, khả năng điều khiển, cầm lái kiệt xuất hơn bảy nước còn lại rất nhiều.

Độc Cô Tuyết dựa vào đặc tính của binh lính Nam Vực, sau khi hạ Tề, hẳn nhận ra bước tiếp theo công phá Sở sẽ gặp chướng ngại lớn, nên bí quá hóa liều quyết định đi đường biển men theo biên giới giáp biển tấn công thẳng vào Sở.

Chưa từng có ai dùng thuyền chiến theo đường biển xâm nhập vào quốc gia khác, vậy thì hẳn sẽ dùng, nếu muốn xưng bá thiên hạ, chỉ có thể trong hiểm nguy mưu cầu chiến thắng, nếu có thể thành công thì ngày Sở diệt vong không còn xa nữa.

Ý tưởng của Độc Cô Tuyết thật tương đối lớn mật, có thể nói hoàn toàn đảo điên các hình thức tác chiến truyền thống hơn trăm ngàn năm qua của bảy nước. Nếu chiến thắng hẳn sẽ xưng bá thiên hạ nhưng nếu thất bại thì toàn quân bị diệt, thậm chí có thể ảnh hưởng đến cả cuộc chiến trên đất liền, quả thực là lấy hạt dẻ trong lò than^(*).

^(*) Lấy hạt dẻ trong lò lửa (hỏa trung thủ lật) = ky cốp cho cốp ăn: mình làm người hưởng (xem truyện Ngụ ngôn của La Fontaine, ví với việc bắt chắp nguy hiểm làm việc cho người khác, mà bản thân mình bị mắc lừa không được gì)

Nhưng may được Thánh Thiên Vực hết sức ủng hộ, nhớ lại ngày đó Thánh Thiên Vực sau khi nghe được chỉ nói một câu: “Người thắng làm vua, chẳng phải bỗng nhiên người lại rút ra được kết luận, chính ta cũng không sánh bằng.”

Thánh Thiên Vực làm việc tùy theo ý thích, nhưng năng lực lại cao ngất trời, chỉ một câu ‘chính ta cũng không sánh bằng’ đã duy trì ý tưởng chiến tranh trên biển này, cũng khẳng định thêm ý nghĩa phi phạm của nó.

Bởi vậy dưới sự tán thành nhiệt liệt của Thánh Thiên Vực, Đinh Phi Tình tự mình anh dũng xung phong. Vì dù sao cô cũng sinh sống ở Tề nhiều năm, nên khá quen thuộc với bờ biển biên giới Sở – Tề, nhưng cùng với việc cô xung phong lãnh binh chính là việc cô bắt Thánh Thiên Vực theo làm nô dịch. Nếu y đã khen ngợi thì phải ra sức giúp đỡ, hướng chi phương thức điều khiển, lái thuyền của Thánh Thiên Vực thật sự rất cao minh.

Nhưng ngay từ lần đầu tiên hành quân theo đường biển, dập dềnh dềnh, quả nhiên Đinh Phi Tình và Thánh Thiên Vực cũng đã đến được Phong thành nước Sở.

Đòn sát thủ vừa tung, Sở lập tức nguy khốn.

Gió lạnh thổi qua, phía chân trời mây đen bốc lên cuồn cuộn.

Mây đen chồng chất quay cuồng trên bầu trời, ùn ùn kéo tới như báo trước một việc hệ trọng. Những đám mây dày đặc, âm u qua nhiều ngày vẫn chưa tan mà ngày càng thêm nặng nề, sắc màu ngày càng tối tăm, càng ngày càng thẫm lại, giống như sắp nhỏ thành từng giọt rơi xuống.

Chẳng biết tuyết đã ngừng từ lúc nào, gió lạnh gào thét thổi tới, phát ra tiếng hú như âm thanh ma hồn quỷ khóc, khiến ai nấy cũng phải rùng mình, chúng như những lưỡi dao nhỏ cắt loạn xạ trên nền trời, làm người ta sinh ra cảm giác vừa lạnh lẽo vừa sắc nhọn.

“Thái tử điện hạ, làm sao bây giờ?” Nhìn bức thư Sở Hình Thiên gửi đến trong tay, Thượng tướng quân Trình Lý trầm giọng hỏi.

Tay phải Tề Chi Khiêm chậm chạp xoay xoay hai viên đá tròn trong tay, khẽ nhíu mày, chỉ trong khoảnh khắc ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên, y lạnh lùng nói: “Trước tiên cần chấm dứt cuộc chiến tại đây, sau đó quay lại trấn thủ Tuấn thành.”

Trình lý vừa nghe lập tức khom lưng lên tiếng: “Rõ”, y nhanh chóng lui ra, hiện giờ bọn họ cũng biết rất rõ, nếu Sở diệt vong, thì bọn họ sẽ bị tiêu diệt. Bởi vậy chỉ còn cách dốc hết sức lực bảo vệ Sở thì sau này mới có cơ hội khôi phục sức mạnh Tề.

Hai viên đá trong tay đã bị xoay nóng cả lên, Tề Chi Khiêm đưa mắt nhìn thoáng qua bầu trời mây đen giăng đầy ngoài cửa sổ, trên gương mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn: “Vân Kinh, là nàng ép ta.” Y thật không ngờ rằng phải dùng đến thủ đoạn cuối cùng nhanh như vậy, nhưng tình huống trước mắt không thể chờ được nữa, chỉ có thể trách Vân Kinh bạc mệnh.

“Mở cửa thành.” Vung tay áo bào vàng nhạt lên, Tề Chi Khiêm thổi dài một tiếng rồi đứng lên, tiếng quát lạnh tung rèm bay ra, bóng dáng lạnh lùng nhanh chóng biến mất ngoài cửa chỉ còn chừa lại hai viên đá tan nát.

Gió bắc ủa tới ẩn chứa một luồng sát khí.

“Ầm ầm.” Trong tiếng ầm vang, cửa Lạc thành chậm rãi mở rộng, không có binh sĩ tiến quân tiếp chiến, cũng không có tướng soái xông ra đón địch, chỉ có một cửa thành trống trải rộng mở, một mùi máu tanh nồng đậm bay ra khỏi cửa thành, gần như mắt thường cũng có thể nhìn thấy, bên trong cửa thành vô số trâu, dê đang lao nhanh, nhảy ra và đổ máu.

Trầm tĩnh nhìn cảnh tượng này, Vân Kinh, Phi Lâm, Mộ Ải thấy vậy đồng loạt khẽ nhíu mày, Tề Chi Khiêm đang giở trò gì đây.

Khoác trường bào vàng nhạt, Tề Chi Khiêm bước từng bước tiến lên đầu cửa thành, từ trên cao nhìn xuống Vân Kinh ở đằng xa, giọng nói y theo gió lạnh lảng đãng trôi đến bên tai cô: “Nhiều năm nay vẫn nghe nói tiếng đàn của nàng tao nhã tuyệt luân, hôm nay ta cũng trả lại nàng một khúc.” Dứt lời, tên hộ vệ đằng sau lập tức dâng lên một cây đàn cổ thất huyền^(*) đặt trên tường thành. Phất ống tay áo, một tay Tề Chi Khiêm chậm rãi đặt trên chiếc đàn cổ. Làn điệu thê lương mà tao nhã, bi tráng, theo những ngón tay lướt trên đàn của Tề Chi Khiêm từng âm điệu trải dài cuốn thẳng lên mấy tầng mây xanh.

^(*) Đàn cổ thất huyền: chiếc đàn cổ có bảy dây.

Âm sắc của chiếc đàn cổ thật trầm ấm, nặng nề, dưới ngón tay Tề Chi Khiêm lướt qua âm sắc trầm trầm càng lan ra vô cùng thuần thực. Đây là khúc ‘Tứ diện Sở ca’^(*), trong khúc đàn ngổn ngang sát khí, là cảnh rong ruổi chiến trường giao tranh sát phạt, là mối hiểm nguy rình rập quanh thân, nguy cơ bị giết bất kỳ lúc nào, tiếng đàn vang khắp bầu trời ngập mây đen, lan truyền ra bốn phía.

(*) Tứ diện Sở ca: có nghĩa là tứ bề khốn đốn; vây kín bốn bề; bị cô lập từ bốn phía (Bốn phía đều vang lên bài ca nước Sở, ngụ ý bị bao vây tứ phía. Dựa theo tích Hạng Vũ bị Lưu Bang đem quân bao vây, nửa đêm nghe thấy xung quanh vang lên toàn các điệu dân ca nước Sở, thế là Hạng Vũ tiêu tan ý chí chiến đấu, mở vòng vây chạy đến bờ sông Ô Giang mà tự tử)- MDH đã cố gắng tìm nhưng không tìm ra bản nhạc này, chỉ có 2 bài hát hiện đại của Châu Kiệt Luân và Quan Sở Diêu.

Dùng tâm làm âm, tiếng đàn trầm thấp tinh tang mang theo luồng sát khí ngập trời.

Vân Khinh ngẩng đầu nhìn Tề Chi Khiêm trên cửa thành, nàng chưa từng nghe Tề Chi Khiêm đánh đàn, càng không nghĩ rằng y có thể đàn hay như thế. Hơn nửa giờ đây Tề Chi Khiêm chỉ dùng một tay đánh đàn, dùng năm ngón tay mà lại chọn thất huyền cầm, chuyển một lúc năm âm, nhưng âm sắc lại chuyển đổi như cao sơn lưu thủy, mây trôi nước chảy, một chút trúc trắc cũng không có, người này...

“Kỳ tài tuyệt thế.”^(*) Phi Lâm đột nhiên thở dài một hơi, nhẹ giọng nói. Mưu lược Tề Chi Khiêm có một không hai trong thiên hạ, một kẻ thông kim bác cổ^(**), cầm kỳ thi họa không gì không biết. Hôm nay gặp được y, dù đang đứng ở phe đối lập cũng không thể không khen ngợi một câu.

(*) Câu gốc là: Kinh thái tuyệt diễm” [惊采绝艳] là một thành ngữ cổ đại nhằm miêu tả người tài hoa đến kinh ngạc, lời lẽ diễm lệ.

(**) Thông kim bác cổ [通今博古]: Thông: Thông suốt, hiểu thấu, suốt, chung, khắp các nơi, không bị trở ngại. Kim: ngày nay. Cổ: ngày xưa. Bác: rộng, nghe biết nhiều. Thông kim bác cổ là thông suốt việc đời nay, hiểu biết nhiều việc đời xưa.

Cùng thở dài một tiếng, Vân Khinh và Mộ Ải cũng không nói gì. Tiếng đàn lại chuyển sang một giai điệu khác, vừa rồi là sát khí ngập trời, gặp nguy hiểm bị vây khốn, mỗi bước đều phải cẩn thận từng li từng tí, âm sắc mưu cầu sự sống.

Mà lúc này tiếng đàn lại mang một làn điệu oai hùng, bi tráng, âm sắc tuy rằng vẫn là thập diện mai phục, nhưng ý tứ và hoàn cảnh cũng đã thay đổi, như một con rồng đang gào thét bay thẳng lên không trung, dường như nó muốn phá vỡ vòng vây, giương cánh cùng trời cao biển rộng, bay thẳng lên vòm mây xanh ngắm nhìn thiên hạ, thu hết vào túi mình. Khí thế mang theo ý chí hướng về thiên hạ như vậy, trùng trùng điệp điệp, phá tan tầng mây đen trước mắt, lan ra bao trùm đám người Vân Khinh, tiếng đàn tinh tang cứng cỏi, mạnh mẽ như rồng thét tận chín tầng trời.

Vân Khanh, Phi Lâm, Mộ Ai vừa nghe cùng đồng loạt quay đầu liếc nhìn nhau, lấy đàn truyền ý, Tề Chi Khiêm muốn làm gì đây? Suy nghĩ trong đầu còn chưa dứt mạch thì vạn thú vốn ngoan ngoãn ngồi phía sau bắt đầu xôn xao, bắt đầu lặng lẽ không tiếng động tiến về phía cửa thành.

Vừa bắt gặp cảnh tượng qua khoeo mắt, Vân Khanh kinh hoàng trong phút chốc, lập tức tiếng đàn của cô cũng vang lên, truyền tới bao phủ đàn dã thú đang lặng lẽ vọt vào cửa thành kia.

“Ngoaooooo...”

Mệnh lệnh của Bạch Hổ vương cũng vang lên theo, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đàn dã thú vừa bình tĩnh được một chút, lại lập tức xôn xao bắt đầu di chuyển về phía cửa thành. Một cảm giác bức bối và khao khát tràn lên dày đặc từng khắc từng khắc một.

Trong đó có thịt tươi. Phi Lâm mặt nhăn mày nhíu, mấy ngày nay vạn thú chinh chiến bốn phương tuy rằng qua nơi nào cũng có đồ ăn lấp bụng. Nhưng dã thú chính là dã thú, tất cả lại còn là loài thú to lớn có tính công kích cao, mấy ngày qua không có thịt sống máu tanh trong bụng, xúc cảm không bị dụ dỗ thì thôi, nhưng một khi đã bị khiêu khích liệu chúng có còn nhẫn nhịn được.

Tuy rằng bọn họ có mang theo thức ăn, nhưng chắc chắn không phải là thịt sống, trong khi đàn dê, trâu còn sống bên trong cửa thành kia thật sự rất cuốn hút vạn thú, tên Tề Chi Khiêm bắt trúng mạch vạn thú rất chuẩn xác.

Vân Khanh nghe vậy cũng nhíu mày nhăn mặt, tiếng đàn vang lên rất nhanh nhưng dường như đã mất đi hiệu quả, càng ngày càng có nhiều dã thú chạy vào trong cửa thành.

“Gràooooo...”

Đàn thú gào rống, trong đôi mắt bắt đầu xuất hiện sắc máu đỏ tươi là biểu hiện của sự hưng phấn. Sư tử không thể nuôi dê, tấn công là bản năng của chúng, bắt giết con mồi cũng là bản tính, một khi bản chất lộ ra thì bạn bè chỉ có thể đặt sang một bên.

“Hôm nay, đánh một trận định Càn Khôn, không phải nàng chết thì là ta chết.” Vung tay áo bào lên, tiếng đàn im bật, Tề Chi Khiêm ngừng tấu, lạnh lùng liếc nhìn Vân Khanh một cái rồi xoay người xuống khỏi tường thành, biến mất khỏi tầm nhìn của đám người Vân Khanh.

Vạn thú gào thét, vừa bị bản năng kích động, lại vừa bị tiếng đàn trói buộc, trong nhất thời đàn thú càng thêm nóng nảy, tiếng gầm gừ vang lên kinh thiên động địa.

Vân Khanh cảm giác được sự sốt ruột của vạn thú, lòng vô cùng lo lắng, không ngừng dùng tiếng đàn cảnh tỉnh, trong đó là cạm bẫy, không thể đi vào, không thể tiến vào.

Nhưng vạn thú bị mùi máu tanh kích thích bản năng trời dậy, cả đám mặc dù vẫn kêu gào không ngừng với Vân Khanh, nhưng bước chân không ngừng di chuyển vào trong cửa thành.

Mà lúc này những con trâu, dê còn sống ở trong cửa thành cũng bị đuổi ra ngoài không ít, đám gia súc vừa nhìn thấy vạn thú và cũng chỉ đi đến chỗ gần cửa thành nhất thì lập tức bị mấy con sói hoang nhanh chóng xông lên cắn chết tại chỗ, nhất thời khắp nơi vang lên tiếng trâu, dê kêu gào thảm thiết, càng kích thích đám vạn thú phía sau Vân Khanh.

Phi Lâm thấy vậy lắc lắc đầu, đột nhiên cất tiếng khẽ nói với Vân Khanh: “Để chúng nó đi.”

“Bên trong không có mùi rượu hay dầu hỏa và cũng không có băng cứng.” Mộ Ai trầm giọng nói tiếp, y đã chú ý quan sát cánh cửa thành mở toang kia từ lâu.

Vân Khanh nghe thấy bèn ngẩng đầu nhìn Phi Lâm và Mộ Ai, cô nhận ra trong mắt hai người đều đã có sách lược và tính toán, Vân Khanh trong phút chốc cũng hiểu được ý của hai người.

Nếu không chế không được thì cứ dung túng chúng nó, tấn công và tàn sát là bản năng của dã thú, nếu Tề Chi Khiêm dám mở rộng cửa thành để chúng nó tiến vào thì chắc chắn bên trong có mai phục nhưng nếu không có rượu, không có dầu hỏa, thì cũng không thể gây ra thương vong quy mô lớn, đây tất nhiên là kế bắt ba ba trong rọ.

Nhưng y đã quên, vạn thú là thú chứ không phải người, có những nơi con người không thể đi vào nhưng dã thú thì chưa chắc không thể tiến lên, rừng gươm mưa tên, con người tránh không được nhưng dã thú chưa chắc sẽ không thể thoát thân.

Vừa hiểu được, Vân Khanh liền thay đổi tiếng đàn, chỉ huy vạn thú tiến vào trong cửa thành. Tề Chi Khiêm muốn dụ địch xâm nhập thì chẳng phải bọn họ cũng có thể tương kế tựu kế sao.

“Gràooooo...” Chỉ nghe thấy một tiếng rống ầm vang, vạn thú theo sự chỉ huy của Vân Khanh, lao băng băng vào cửa Lạc thành.

Hồ gươm, sói tru, một vùng trời máu văng tung tóe. Những con trâu, dê trong tiếng kêu vang nhanh chóng bị xé thành hai mảnh, máu đỏ tươi nóng hổi bắn lên mặt đất, mùi máu tươi nồng nặc kinh người lan tràn khắp cửa Lạc thành.

Tên lao xuống như mưa, từ trên cao bay xuống, quả nhiên là đợt bọn họ vào thành là kể sách bắt ba ba trong rọ. Tiếng đàn cất, tiếng tiêu vang, vạn thú gào thét vọt vào.

Chỉ thấy vô số báo mệnh đang còn ngậm thịt dê, thịt trâu mà bốn chân đã bay lên mặt tường thành, phóng mình vài cái xông lên tường thành, đối đầu đám binh sĩ Tề đang giương cung bắn tên kia.

Trên tường thành, trong cửa thành, dưới chân tường, trên lầu gác, vô số xạ thủ giấu mình ẩn nấp, trong tiếng gầm rú của vạn thú còn xen lẫn tiếng thét thảm thiết chói tai.

Dù bọn chúng ẩn mình kín đáo tới đâu cũng không sánh bằng khứu giác tinh anh của đàn dã thú, con người không thể có võ nghệ cao cường nhưng lũ dã thú lại có thể, con người không thể phóng vào không trung nhưng lũ dã thú lại càng có thể.

Bị máu tanh của đàn dê và trâu kích thích khiến dã tính của chúng bộc phát hoàn toàn, lúc này trong mắt chúng chỉ toàn một màu đỏ ngầu chết chóc, nhảy lên tường thành bay lướt trên vách thành, truy đuổi trên ngã tư đường, đi qua nơi nào nơi đó ngập tràn sắc máu đỏ tươi, như quỷ khóc sói tru.

Con người sau khi tiến vào thành chỉ có thể bị động chịu tấn công, nhưng dã thú không giống vậy, chúng nó thể chất mạnh mẽ, không cần biết người giấu mình trong góc tối tăm hay sáng sủa, bất cứ trốn nơi nào cũng bị lộ ra.

Tiếng đàn vang lên, càng kích thích tính hung hãn của đàn dã thú, Vân Khinh ngồi trên mình Bạch Hổ vương, tiến vào Lạc thành, thấy bên trong không có dân thường chỉ có binh sĩ nước Tề lén lút phóng tên ra, cô lập tức xuống tay không nể tình, tiếng đàn bắn ra, lũ dã thú điên cuồng vọt lên.

Mộ Ải và Tuyết Cơ canh giữ ngay tại cửa Lạc thành, dù là tình huống gì cũng phải tính đến đường lui, vạn thú lợi hại, nhưng nếu như bị nhốt trong thành cũng không phải là chuyện tốt.

Phi Lâm, Tiểu Tả, Tiểu Hữu và Thượng Quan Kính đều tự chỉ huy vạn thú xông thẳng vào trong Lạc thành, những mũi tên nhọn dày đặc như mưa càng ngày càng ít, càng ngày càng ít.

Từng tên từng tên lính nước Tề lần lượt ngã xuống, đóng cửa đánh chó, chỉ phù hợp đánh một con chó chứ không phải ngàn vạn con chó thế này, huống chi tất cả những tên có mặt ở đây đều không phải là chó. Tiếng đàn hòa vào tiếng tiêu liên kết tấn công, nơi nào đi qua cũng là cảnh vườn không nhà trống.

Mùi hương hoa nồng đậm lắng đọng phảng phất trong không trung Lạc thành, mùi hương ngọt ngào đến mức khiến người ta phải rùng mình, hương thơm nồng nặc xông vào mũi khiến người ta mất đi khứu giác.

Người thấy mùi hương Vân Khinh lập tức lưu ý ngay. Tề Chi Khiêm người này vô cùng giao hoạt, y không thể không nghĩ tới cảnh bắt ba ba trong rọ sẽ không vẫy được vụn thú, có thể y vẫn còn bầy giăng ở phía sau, bởi vậy không thể sơ sẩy được, Vân Khinh lập tức chú ý, đề cao cảnh giác.

Mùi hương hoa nồng mũi, rất thơm, nhưng không có độc, cũng không gây ra cảm giác gì khác lạ, chỉ là hương thơm đơn thuần mà thôi.

“Sư phụ, mùi hương này ẩn giấu điều gì vậy?” Khế quay đầu, Vân Khinh nhìn thoáng qua Phi Lâm đứng cạnh cô cách đó không xa, trầm giọng hỏi.

Phi Lâm đương nhiên đã ngửi thấy mùi hương này, y đang suy xét xem có gì khác lạ hay không. Trên khắp mặt đất có một lớp mỏng trắng đen, bụi đá không giống bụi đá, phấn độc chẳng giống phấn độc, thứ đó cũng không có gì lạ thường. Phi Lâm khế nhíu mày lắc đầu nói: “Không biết.”

Vừa mới dứt lời, hai người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên tăng nhanh tốc độ chóng chỉ huy vụn thú tiến đến phía sau Lạc thành, bên trong thành nhất định có điều kỳ dị, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn bọn họ không thể phát hiện ra. Vậy giờ chỉ còn duy nhất một cách là lập tức đánh sâu vào trong Lạc thành, thâm tóm Lạc thành, không để Tề Chi Khiêm có cơ hội khởi động trận thế, như vậy bọn họ mới có khả năng chiến thắng.

Mùi hương càng ngày càng nồng đậm, lan tỏa khắp nơi, trên tường thành cao cao, trong các tòa nhà, trên nóc nhà, nơi nơi đều là lớp bột phấn màu trắng đen, lại có nơi chỉ thuần một màu đen, cảm giác như nó càng đậm lên, càng dày đặc hơn, đến những cơn gió lạnh cũng không thể thổi bay, chúng tán loạn trên mặt đất.

Ngay tại chỗ rẽ trên ngã tư đường, vô số những thân gỗ nhỏ được xếp ngay ngắn trên mặt đất, liếc mắt nhìn qua vô cùng dày đặc, khiến lòng người thấy không khỏi rung lên, tim đập thành thịch như đang nhảy múa, sờn cả gai ốc.

Một đạo âm nhận bắn ra bổ dọc thân gỗ, bên trong vẫn là thứ bột phấn đen tuyền chẳng biết là gì kia, dường như còn có cát sỏi hòa vào, trộn lẫn vào nhau.

Từng đàn sói hoang, từng đàn hổ bước qua cũng không có chút động tĩnh, tuyệt đối không gây ra ảnh hưởng gì.

Nhìn thấy tình cảnh này, lòng Vân Khinh càng thêm căng thẳng, cô không thể nói rõ sao lại có cảm giác bất an, đó chẳng qua chỉ là cảm giác thoáng qua, nhưng chuyện này có gì đó không ổn.

Tư tưởng Phi Lâm xoay chuyển rất nhanh, dường như y đã từng nhìn thấy chất bột màu đen này ở đâu đó, nhưng nhất thời không thể nhớ ra đã gặp ở nơi nào, đôi mày y càng thêm nhíu chặt.

Xuyên qua con phố tĩnh lặng, Vân Kinh và Phi Lâm nhanh chóng tiến sâu vào sau thành, để Tiểu Tả, Tiểu Hữu, Thượng Quan Kính ở lại chờ đằng sau.

Mây đen phủ trên bầu trời càng ngày càng dày đặc, cuộn cuộn tầng tầng lớp lớp trên đầu, chồng chất lên nhau phủ kín bầu trời khiến người ta có cảm giác vừa ngẩng đầu lên là có thể với tới mây cao, gió lạnh thổi vù vù, mang theo cảm giác gió thổi mưa giông báo trước một cơn bão kinh hoàng đang đến.

Vạt áo vàng nhạt bay phấp phới trên bức tường thành cao cao ở cửa sau thành, Tề Chi Khiêm vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Vân Kinh dẫn theo đàn thú phóng đến trước mắt.

Phía sau y là một đám binh lính nước Tề xếp thành hàng dài đang đứng trên tường thành giương cung tiễn trong tay lên, hàng loạt mũi tên nhắm thẳng vào Vân Kinh và đàn vượn thú đang chạy tới.

Gió lạnh thổi qua, ngọn lửa rực rỡ cháy hừng hực trên những mũi tên như những đốm sáng, chiếu rõ gương mặt mọi người, khắp nơi là một vùng lửa đỏ.

Vân Kinh thấy vậy chau mày, tên lửa? Trên mặt đất không có dầu hỏa, không có rượu, cũng không có bằng để ẩn giấu bất cứ thứ gì, rốt cuộc Tề Chi Khiêm đang có ý gì? Vân Kinh vừa suy nghĩ, vừa nhanh chóng chạy đến chỗ Tề Chi Khiêm.

“Vân Kinh, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của nàng.” Giọng nói lạnh như băng quanh quẩn phía chân trời, Tề Chi Khiêm giơ tay phải lên.

Vừa hạ cánh tay xuống, trên bức tường thành bên kia, chỉ trong nháy mắt vô số người đột nhiên xuất hiện từ bên ngoài, phóng lên trên tường thành, trong tay mỗi người đều cầm một cây đuốc, ném toàn bộ về phía tường thành bên này rất trôi chảy lưu loát.

Ánh lửa đỏ bùng lên dưới bầu trời giăng đầy mây đen tăm tối, khiến nơi này trở nên quái dị dọa người.

“Không ổn, có nổ lớn.” Vừa thấy tình cảnh này, có thứ gì đó đột nhiên lóe lên trong đầu Phi Lâm, ngay sau đó sắc mặt y đại biến, điên cuồng hét lên, khuôn mặt tái nhợt không còn sắc máu.

Phi Lâm đã nhớ ra, y đã nhìn thấy thứ bột phần màu đen đỏ trong một cửa hàng pháo hoa, đó là nguyên liệu chế tạo pháo hoa, chính là quặng diêm tiêu^(*) và lưu huỳnh, thảo nào Tề Chi Khiêm lại dùng hương hoa nồng đậm như vậy để che giấu mùi hương gay mũi này.

(*) Diêm tiêu: chính là nitrat kali có công thức là KNO_3 , ngày xưa người Trung Quốc dùng nó và lưu huỳnh để chế tạo thuốc súng.

Pháo hoa khi phát nổ có thể gây thương tích, mà nơi này có nhiều như vậy, nếu Tề Chi Khiêm châm ngòi thì tất cả bọn họ sẽ tan xương nát thịt.

Hết chương 170

Chương 171 – Tề cùng đường – Phần cuối

Ánh lửa đỏ rực bốc trên những tầng mây đen cuộn cuộn, tỏa ra màu đỏ tươi rực rỡ.

Phi Lâm phóng người bay đến chỗ Vân Kinh vẫn đang tạm dừng lại, trong mắt dâng lên vẻ lo lắng tột cùng không thể dùng lời diễn tả. Tề Chi Khiêm lạnh lùng nhìn thoáng Vân Kinh đang đứng trong Lạc thành lần cuối cùng rồi dứt khoát hạ tay xuống, ngàn vạn mũi tên lửa đang cháy hừng hực dân căng chặt trên cung, nhắm vào khắp bốn phương tám hướng trong Lạc thành.

Như một con rồng lửa bay lên trời, ngàn vạn mũi tên sắc nhọn nhanh nhẹn xuyên qua thời không, phóng tới chỗ Vân Kinh và vạn thú, không trung tràn ngập sắc lửa đỏ.

Tề Chi Khiêm thấy vậy khước môi chậm rãi nở một nụ cười lạnh như băng, như thép, bên trong không ẩn chứa chút tình cảm nào, chỉ có máu lạnh vô tình.

Phất tay áo bào lên, xoay người lại, y không cần phải nhìn, dù bọn họ có là đại la kim tiên^(*) chẳng nữa thì hôm nay cũng phải chôn thân tại Lạc thành.

^(*) Đại la kim tiên:

Tam Tông: Phật-Tiên-Thánh

Ngũ chi: Phật đạo – Tiên đạo – Thánh đạo – Thần đạo – Nhân đạo.

Quả vị tối cao của Phật Tông: Đại Giác Như Lai Phật.

Quả vị tối cao của Tiên Tông: Đại La Kim Tiên.

Quả vị tối cao của Thánh Tông: Đại Thành Chí Thánh.

Nghĩ đến Vân Kinh tử trận, tất nhiên Độc Cô Tuyệt sẽ phát điên, Tần quân tự sụp đổ, tâm tình lúc này của Tề Chi Khiêm rất sáng khoái và thoải mái.

Nhưng, ngay vào lúc Tề Chi Khiêm như đã cầm chắc thắng lợi trong tay, đột nhiên một tiếng sét âm vang xẹt ngang bầu trời, vô số tia chớp lóe lên, những giọt nước như đã tích tụ đủ nặng không giữ được mình xuyên qua tầng mây đen dày đặc rơi xuống đất, từng giọt từng giọt tựa như những con măng xà xé trời lao ra, nhẹ nhàng tung bay.

Mưa to như trút nước không một dấu hiệu báo trước, kéo đến vừa nhanh vừa mãnh liệt, mưa trút xuống tầm tã chẳng kém những cơn mưa ngày hè là bao, từng giọt mưa lạnh lẽo buông mình từ bầu trời rơi thẳng vào không trung, lạnh giá như băng như tuyết.

Những đốm lửa đỏ rực đang bay vọt trong không trung bất chợt gặp phải cơn mưa to từ trên trời trút xuống, xem như số mệnh đã an bài, lửa rốt cuộc vẫn không thể thắng được nước.

Hàng loạt mũi tên lửa nhanh chóng cắm xuống mặt đất, những bông hoa lửa văng tung tóe, còn các mũi tên chậm hơn vẫn đang bay giữa không trung đã bị nước mưa dập tắt, một màu đỏ tươi hoàn toàn tàn lụi, từng hạt mưa giăng giăng tựa như một tấm sa mỏng.

Mọi thứ nhanh chóng đến mức người ta chỉ cảm thấy có gì đó lướt qua trước mắt, còn chưa kịp nhận ra dư vị thì mọi chuyện đã được an bài.

Trong cơn mưa mưa tầm tã, Vân Kinh ngồi trên lưng Bạch Hổ vương sắc mặt vẫn chưa từng thay đổi, lúc này cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn màn mưa trên không trung trút xuống, rồi nhẹ nhàng đưa tay đón lấy, những giọt mưa rơi trọn vào tay cô, chúng trong veo, mát lạnh tận xương tủy.

Phi Lâm đã phóng tới sau lưng Vân Kinh, y chuẩn bị kéo Vân Kinh xuống che chở cô dưới thân mình, nhưng chỉ trong phút chốc sắc mặt y bỗng cực kỳ quái dị, vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ tột cùng. Nét mặt Phi Lâm giống như đang cười, lại như đang khóc, co rúm méo mó, y ngửa đầu nhìn lên không trung, chẳng biết nói gì.

“Tề Chi Khiêm, trời không dung tha ngươi.” Giọng nói khể khàng thản nhiên vang lên, Vân Kinh không ngẩng đầu nhìn Tề Chi Khiêm, cô ngửa đầu nhìn lên bầu trời mưa đang tuôn xuống, nước mưa chảy xuôi theo hai má cô, đáp xuống mặt đất, trơn tru không một chút âm thanh.

Không châm chọc cũng không phải khinh bỉ mà là thản nhiên nói ra sự thật. Cơn mưa kéo đến vừa kịp lúc, không sớm không muộn, lại rơi vào đúng thời điểm tất cả mọi thứ sắp bị hủy diệt. Đây là ý trời, chuyện này vốn muốn tránh cũng không tránh khỏi, thế nhưng một màn mưa này đã xoay chuyển Càn Khôn thay đổi tình thế, mọi thứ diễn ra chẳng qua trong chớp mắt.

Mặc y kỳ tài ngút trời, nhưng nếu trời không buông tha thì dù có sức mạnh vô vàn cũng chẳng đủ sức chuyển đất xoay trời.

Tề Chi Khiêm đang đứng trên tường thành cao cao chuẩn bị xoay người rời khỏi, chỉ trong nháy mắt y bất động tựa như lão tăng nhập định^(*), hoàn toàn ngây ngốc, ngơ ngẩn cả người, bình tĩnh nhìn ngàn vạn đốm lửa lụi tàn trong cơn mưa trước mắt, thậm chí không thể bùng lên một tia lửa nào, những giọt mưa tung bay lất phất trong màn trắng nhạt nhòa. Một cơn mưa trong trời đông giá rét, thời tiết chưa bao giờ thế này trong những năm qua, chưa từng có chuyện như vậy.

^(*) Nhập định: là trạng thái đi vào thiền định, đưa bản thân mình vào trạng thái im lặng, giữ cho tâm ý yên lặng, trong sạch, không vọng động.

Chưa bao giờ tin tưởng vào thần linh, Tề Chi Khiêm hoàn toàn không thể tin một màn trước mắt, ánh mắt bình tĩnh nhìn xuống mặt đất, miệng thì thào nói: “Không, không.” Toàn thân đại ra.

Ngàn vạn binh lính nước Tề lúc này cũng đưa mắt nhìn nhau, nhìn những mũi tên nhọn trong tay, rồi ngửa đầu nhìn bầu trời cao thăm thẳm, sắc mặt vô cùng kỳ dị.

“Không đâu, không thể nào.” Chậm rãi lắc đầu, Tề Chi Khiêm ngơ ngác đứng trên tường thành, khuôn mặt ngập tràn tuyệt vọng.

“Là trời không tha người.” Giọng nói hòa cùng gió bay tới, lọt vào tai Tề Chi Khiêm, trong khoảnh khắc đó hai mắt Tề Chi Khiêm đỏ vằn một màu, nét mặt đột ngột hung tợn, bóng dáng tựa như quỷ dữ.

“Trời không dung tha ta, là trời cũng không tha cho ta.” Ngửa đầu nhìn lên không trung, nơi đó mây đen giăng đầy, mưa to trút tầm tã.

Chỉ một câu trời không dung tha, hết tất cả mưu tính của y đều bị cuốn phăng theo dòng nước, vương đồ bá nghiệp, phút chốc trở thành hoa trong gương, trăng trong nước^(*).

^(*) Hoa trong gương, trăng trong nước: câu này có ý nôm na là những thứ chỉ nhìn ngắm được chứ không thể chạm vào được, không thể đạt được.

Nước mưa chảy xuôi theo hai gò má, chạy dọc thân thể thấm vào trong, trường bào vàng nhạt dán chặt lên người, gió lạnh thổi qua vù vù thật thê lương.

Lạnh, cái lạnh không thể khống chế, theo da thịt thấm từng chút từng chút một vào cơ thể, rồi từ trong thân thể lan ra khắp lục phủ ngũ tạng, xuyên đến tận xương tủy, mưa đã lạnh nhưng lòng lại càng thêm buốt giá.

Trong nháy mắt y như rơi xuống hầm băng, cái giá lạnh bao phủ không còn chút hơi ấm.

"A." Gầm lên như con sư tử cùng đường tuyệt vọng, tiếng gào khàn khàn xé tan màn mưa, truyền đi rất xa.

Đau thương, một nỗi bi thương xen lẫn không cam lòng nồng đậm khó có thể diễn tả bằng lời. Mưu tính do người, thành công do trời, trời không giúp người, thì dù người là kẻ năng lực ngút trời, kỳ tài tuyệt thế, kết quả cũng chỉ là giỏ trúc mức nước, đã tràn se cát.

'Trời không tha' chỉ ba chữ ngăn ngui lại quyết định hết tất cả mọi chuyện.

Trời không tha liền phủ định hết tất cả công sức của một người, trời không tha thì dù người có sức dời núi, khí trùm trời^(*), kỳ tài kiệt xuất khắp xưa nay, đến giờ khắc cuối cùng đều hóa thành hư không. Không phải người không giỏi, không phải người vô dụng, chỉ là ý trời khó đoán.

^(*) Trích trong bài: **Cai Hạ Ca** (bản dịch thơ của Nhữ Thành)

Bài hát Cai Hạ

Sức dời núi, khí trùm trời,

Ô Truy chùn bước bởi thời không may!

Ngựa sao chùn bước thế này?

Ngu Cơ, biết tính sao đây hỡi nàng?

Đây là bài thơ duy nhất còn lưu truyền lại của Hạng Vũ

Tiếng gào thét của dã thú bị vây khốn, hòa lẫn tiếng gầm đau thương trong đó có chồng chất sự không cam lòng, oán hận xen cả nỗi bi ai, tang tóc.

Từ thắng lợi đi đến thất bại, chỉ trong khoảnh khắc trời chuyển đất dời, mặc người có tỉ mỉ bố trí phạm vi, tính toán sắp xếp thiên hạ, nhưng chỉ một trận mưa như trút nước, bầu trời trên đầu kia mới thật sự là chúa tể tất cả.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ý trời chính là yếu tố đầu tiên.

Đứng sau lưng Vân Kinh, Phi Lâm dần dần bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn xuyên qua màn mưa, trên đầu tường thành Tề Chi Khiêm đang ngựa đầu gào thét, mái tóc đen tản ra trong gió mưa, trường bào ướt đầm bay phấp phật trong gió, bóng dáng ngập tràn oán hận và bi thương.

Khẽ lắc đầu, Phi Lâm thờ dài một tiếng. Tề Chi Khiêm là một nhân tài, thực sự là kẻ tài ba, là một trong ba vị vương đương thời đứng đầu thất quốc.

Đáng tiếc, bọn họ đã định là kẻ thù. Đáng tiếc, bọn họ lâm vào tình cảnh một sống một còn.

Mưa to mang theo dòng nước mát lành cọ rửa mặt đất, chẳng biết lớp bột phấn màu đen đã bị cuốn trôi đi đâu, để lộ ra một tòa Lạc thành sạch sẽ, bóng loáng.

“Gràoooo...” Vạn thú trong thành vẫn không ngừng tấn công và chinh phục. Trong màn mưa chúng phóng lên cao thấp, móng vuốt sắc nhọn vung lên lập tức máu tươi văng khắp nơi, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên.

Tề Chi Khiêm đã chuẩn bị sẵn thuốc nổ với hỏa lực cực mạnh phá tan toàn bộ Lạc thành, y cũng chưa từng nghĩ tới Vân Khinh có thể thoát được, nên mới xuất hiện một màn như bây giờ, mười vạn binh mã y chỉ để lại một vạn, những người khác đã sớm rút về hậu phương.

Hiện tại một vạn binh lính nước Tề đã thương vong nghiêm trọng, chỗ này là ngàn vạn thú dữ xuống tay, chỉ thấy máu đỏ văng tung tóe, binh lính Tề không ngừng ngã xuống khỏi tường thành, đội ngũ không ngừng suy giảm.

Máu loãng chảy xuôi theo đầu tường thành hòa với nước mưa tạo thành dòng chảy ánh sắc đỏ tươi, nó bắt đầu lan ra và tràn ngập xung quanh Lạc thành.

Trong màn mưa đầu đó có mùi bùn đất thoang thoảng hòa lẫn mùi máu tươi nồng đậm.

Chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tề Chi Khiêm đang đứng trên cao, Vân Khinh chỉ lẳng lặng đứng nhìn, không nói một lời, cũng không có biểu cảm gì khác, cứ vậy mà chăm chú nhìn Tề Chi Khiêm bị vạn thú vây kín xung quanh, tuy cùng đường bí lối, nhưng ngược lại khí thế chẳng chút suyễn suy.

Một tiếng cười thê lương và bi thảm vang lên, Tề Chi Khiêm đột nhiên cúi đầu dữ tợn nhìn Vân Khinh đang đứng trong màn mưa, chỉ thẳng vào cô, thần sắc cực kỳ dữ tợn hét lớn: “Các người còn kém xa ta, Tại sao? Dựa vào gì lại được như thế? Dựa vào gì mà thành thế này? Tại sao chứ?”

Tiếng rống không cam lòng, xuyên thấu màn mưa, lẳng đặng trôi trong không trung Lạc thành. Y không cam lòng, rõ ràng y đã có thể đạt được tất cả, rõ ràng thông minh hơn bất cứ kẻ nào, rõ ràng thắng lợi đã ở ngay trước mắt, vì sao lại như vậy? Vì sao?

“Ta không bằng người.” Trong màn mưa, Vân Khinh nhìn Tề Chi Khiêm, nhẹ giọng nói. Bàn về mưu trí, phán đoán, suy luận, cô không bằng Tề Chi Khiêm, cô thừa nhận, cô không phải là người có chí hướng về thiên hạ, không có tham vọng tranh giành thiên hạ, cũng không có tư tưởng cướp đoạt giang sơn, cô chỉ vì người cô yêu, vì mong muốn một thiên hạ không còn chiến loạn, vì thế mà cô ích kỷ như không ích kỷ, không ích kỷ lại

hóa thành ích kỷ. Trên ván cờ giang sơn này, cô kém xa Tề Chi Khiêm, về điểm này cô cũng không tự xem thường mình.

“Nhưng như thế thì đã sao?” Giọng nói thản nhiên xuyên qua màn mưa, khiến thân thể Tề Chi Khiêm run rẩy.

Thì đã sao, đúng vậy, thì đã sao? Ba phần dựa vào bản lĩnh của mình, bảy phần phải xem số mệnh, thiên hạ vốn không có người mạnh nhất, huống gì cho đến lúc này Tề Chi Khiêm y cũng không phải là kẻ mạnh nhất.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Vân Kinh nhìn Tề Chi Khiêm dường như đang phát điên, khẽ lắc đầu: “Thật ra ngay từ bước đầu người đã sai rồi, nếu không có người giúp đỡ thì hôm nay Tần quốc cũng không lớn mạnh thế này, nếu người chịu yên ổn làm Tề vương, có lẽ hôm nay thất quốc vẫn còn cùng tồn tại, đã tâm có thể khiến một người đạt được thành tựu, nhưng cũng có thể hủy diệt một người, aiiii.”

Lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vờn quanh chân trời khiến Tề Chi Khiêm hai mắt đỏ đậm chột cứng đờ.

Hồi tưởng lại ngàn vạn chuyện xưa, mọi thứ lướt qua trước mắt thật rõ ràng. Xem xét cận kề, nếu không phải y ra tay trong hoàng lăng thì tình yêu của Vân Kinh và Độc Cô Tuyệt sao có thể kiên cường đến thế, sau đó còn phát sinh rất nhiều chuyện nữa; nếu không phải y dốc hết sức thúc đẩy lực quốc phạt Tần, thì sao có chuyện Vân Kinh vang danh bốn phương khiến người Nam Vực tìm tới; nếu không có chuyến đi Nam Vực, Tần có thể hùng mạnh như bây giờ sao, tất cả mọi thứ đều là do y giúp đỡ từng bước cho đến ngày hôm nay.

Cõi lòng băng giá, Tề Chi Khiêm nhìn xuống mỹ nhân lạnh lùng, lãnh đạm đang đứng trong màn mưa. Đôi mắt đỏ dưới màn mưa vẫn sáng trong như ngày nào, vẫn hệt như lần đầu tiên y bắt gặp, trong veo, sáng tỏ và lạnh nhạt như vậy, dịu dàng đến thế.

Dịu dàng, ánh sáng trong đáy mắt nhu hòa hơn xưa, tựa như từng giọt từng giọt nước rơi vào trong tim.

Nhớ mang máng năm đó, lần đầu gặp tại Đình phủ, cô nở nụ cười dịu dàng dưới tàng hoa quế, y rốt cuộc đã biết thế nào là khuyên quốc khuyên thành.

Lờ mờ nhớ ra nụ cười năm đó, y đã biết như thế nào là trái tim lỗi nhịp, thế nào là rung động tâm can;

Ký ức loáng thoáng ẩn hiện, tiếng đàn trong đình, dòng máu tươi nhuộm đầm cổ cầm lúc đó, dung nhan xinh đẹp buồn bã và tuyệt vọng, khiến y thật sự rung động;

Mơ hồ nhớ lại một câu ‘chỉ mong sau này sẽ không tái ngộ’, y đã đau lòng biết nhường nào.

Mỹ nhân xoay đi, biến mất trong biển người mờ mịt, bóng dáng một người làm lòng y vương vẩn, ngơ ngẩn kiếm tìm mất sáu năm, chỉ mong thấy nụ cười dịu dàng, ấm áp, không mang chút xu nịnh, lấy lòng kia ở mãi bên mình, chỉ cầu được dùng đôi tay mình vỗ về những đau xót hằn sâu trong lòng cô.

Có điều vì sao đến lúc này những suy nghĩ ban đầu đã hoàn toàn thay đổi chứ, nay hóa thành y bắt đầu xuống tay với cô, tính kế cô. Nào phải y vô tâm vô tình, y đã từng đau lòng đến mức không thể tha thứ cho mình, cũng từng hàng đêm do dự, chần chờ nhưng rốt cũng không còn đường quay đầu lại nữa.

Chuyện xưa cũ phủ bụi thời gian bỗng ủa về trước mắt, hóa ra mình cũng từng có lúc như thế, thời niên thiếu hết sức cuồng nhiệt, mình cũng từng toàn tâm toàn ý yêu một người, từng nở nụ cười dịu dàng chân thật đến vậy.

Ngửa đầu, chậm rãi nhắm mắt lại, tất cả mọi chuyện đã rất lâu y chưa từng nhớ lại, những rung động thuở đầu, những suy nghĩ ngày xưa. Tất cả, tất cả, bỏ lỡ sẽ mãi mãi không thể tìm lại được, những ấm áp ngày đầu trong lòng nay hóa thành đao kiếm nhắm thẳng vào cô, một mất một còn.

Nhà – nước, nước – nhà, nhà và nước của Tề Chi Khiêm y đang ở nơi nào.

Cực kỳ châm chọc, tận cùng bi thương.

Nước mưa chảy xuôi theo hai gò má, cuối cùng quay về với đất.

Bụi quay về bụi, đất tan thành đất.

“Nếu năm đó ta giữ chặt nàng, thì bây giờ sẽ không biến thành kết cục hôm nay.” Giọng nói trầm thấp xuyên qua màn mưa, trầm ấm mà khàn khàn, xen lẫn nỗi đau lương bất tận.

Nếu năm đó y không để Vân Kinh ra đi, nếu năm đó y lập tức đuổi theo, nếu năm đó... thì hôm nay sao còn có Độc Cô Tuyết, sao còn một Sở Hình Thiên, thế nào có tình cảnh như bây giờ kia chứ, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ y.

Một vệt nước tràn ra trong khóe mắt, hòa vào làn mưa thành dòng, không biết là nước mắt hay nước mưa.

Khẽ ngẩng đầu, thu lại hết bi thương, môi cong dần nở một nụ cười, ấm áp, dịu dàng, nho nhã thoảng qua như một ngọn gió xuân, là một nụ cười cao ngạo, khí phách. Tất cả mọi việc đều do y, như vậy thống nhất thiên hạ này, không phải là Tần vương Độc Cô Tuyết, cũng không phải là Sở vương Sở Hình Thiên, mà là y, là

Tề thái tử Tề Chi Khiêm y. Đúng, Tề Chi Khiêm y không có được thiên hạ, nhưng sự vinh quang của y, không một ai có thể sánh bằng.

Tiếng mưa rơi tí tách, gió lạnh thổi thê lương.

Vạn thú gào thét phóng vào Tề Chi Khiêm, binh lính Tề ở xung quanh kẻ chết, người bị thương, không còn ra hồn người nữa.

“Điện hạ...”

“Điện hạ đi mau...”

Những âm thanh run sợ, hoảng loạn liên tiếp vang lên, binh lính hộ vệ xung quanh Tề Chi Khiêm dốc hết sức mình ra tay chém giết, điên cuồng hét lên.

Thế nhưng, binh lính nước Tề chung quanh đều đã chết, chỉ còn lại một vài người bọn họ, trốn, có thể trốn đến nơi đây? Trốn thế nào chứ?

Vân Kinh nhìn tình cảnh trước mắt, ngón tay nhẹ nhàng khẽ lướt trên huyền cầm, vạn thú vốn đang lao vào Tề Chi Khiêm lập tức ngừng lại, lui về sau một bước vây Tề Chi Khiêm vào giữa, như hổ rình mồi.

Tuy rằng cô khinh thường thủ đoạn và cách làm của Tề Chi Khiêm, nhưng y sinh ra đã là kẻ cao ngạo, kiêu hùng. Tôn nghiêm giành cho kẻ thù, đó là sự tôn trọng và công nhận đối thủ của mình.

Những tên hộ vệ bên cạnh Tề Chi Khiêm lập tức sát sao bảo vệ, bày trận sẵn sàng nghênh quân đón địch.

Mưa ào ào trút xuống, đám người Tiểu Tả, Tiểu Hữu, Thượng Quan Kính thống lĩnh đàn thú đuổi theo, ngay cả Mộ Ải đang canh giữ ngoài cửa thành cũng tiến đến, mưa to tầm tã, vạn thú lặng yên.

Giọng nói khàn khàn quanh quẩn trong màn mưa, còn chưa tan hết, Tề Chi Khiêm đột nhiên cúi đầu, nét mặt không điên cuồng, không còn bi thương nữa mà hiện lên khí phách của kẻ đứng đầu thiên hạ ngông cuồng và cực kỳ cao ngạo.

“Quay về nói với Độc Cô Tuyết, hắn không có Tề Chi Khiêm ta thì hắn không có thiên hạ này. Ngay cả khi ta rốt cuộc cũng thua đi nữa, cũng là thua vì ý trời chứ không phải thua Độc Cô Tuyết hắn. Nếu có kiếp sau, Tề Chi Khiêm ta và hắn nhất quyết đấu một trận thư hùng, xem thiên hạ này kẻ chìm người nổi.”

Giọng nói đồng đặc, rõ ràng vang vọng khắp cõi trần, theo màn mưa truyền ra rất xa, vọng về khắp chốn.

Lời còn chưa dứt, một luồng sáng sắc lẹm lóe lên, Tề Chi Khiêm xoay tay xuống kiếm, máu tươi nóng hổi bắn ra khỏi cổ, văng tung tóe phía chân trời, hòa vào làn mưa, dệt thành một tấm màn máu tươi sắc sỡ.

Máu tươi thấm đỏ bộ trường bào vàng nhạt trên người Tề Chi Khiêm nhưng cái đầu cao quý vẫn không hề cúi thấp.

“Điện hạ.” Tiếng kêu gào đau buồn phẫn nộ vang lên ngay sát phía sau, vọng về tận cuối chân trời.

Đám hộ vệ thân cận của Tề Chi Khiêm quay người quỳ xuống trước mặt Tề Chi Khiêm, không chút nghĩ ngợi, đồng loạt kéo lưỡi kiếm bén ngọt trong tay xẹt ngang qua cổ, phịch một tiếng cúi đầu gục xuống dưới chân y.

Máu đỏ hòa vào làn mưa chảy xuôi xuống đất, tuy hai mà một. Gió lạnh thổi qua vù vù, khiến trường bào Tề Chi Khiêm bay phần phật, thân hình cao ngạo mặc cho gió thổi mưa lay vẫn sừng sững bất động đứng đầu vạt cõi muôn phương, như ngắm nhìn nhân gian bốn bề. Trong đất trời chỉ còn lại tiếng mưa rơi rào rạt.

Aiiiiiii...

Tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên, không rõ là tiếng Vân Kinh, là Phi Lâm, hay là Mộ Ải, Tuyết Cơ, giang sơn tươi đẹp nhường nào, khiến bao anh hùng cúi rạp^(*). Chỉ tiếc mấy ai biết được, đúng sai thành bại ngoảnh lại thoát đã hóa hư không, giang sơn hệt như trước, trải mấy độ tà dương^(**)

^(*) Trích từ bài *Thẩm viên Xuân – Tuyết* của Mao Trạch Đông

Thẩm Viên Xuân _ Tuyết

(Nam Trân & 123 dịch)

Cõi bắc xinh thay

Nghìn dặm băng dày

Vạn dặm tuyết gieo

Ngắm Trường Thành bát ngát

Trong, ngoài trắng dải

Đại Hà trên, dưới

Bồng sóng ngừng reo

Thế núi rắn lòng

Hình non voi chạy

Muốn thách trời ai kẻ thấp cao

Khi trời hừng

Ánh hồng lông ánh bạc
Rất đôi yêu kiều
Non sông xinh đẹp đường bao
Khiến vô số anh hào cúi rạp
Tiếc Tần hoàng, Hán Vũ
Kém phân văn nhĩ
Đường tông, Tống tổ
Thiếu mực phong tao
Khét tiếng một thời
Thành Cát Tư Hãn
Chỉ biết giương cung bắn ó, điều
Xưa đã khuất
Nhìn trời nay hắt thấy
Nhân vật phong lưu.

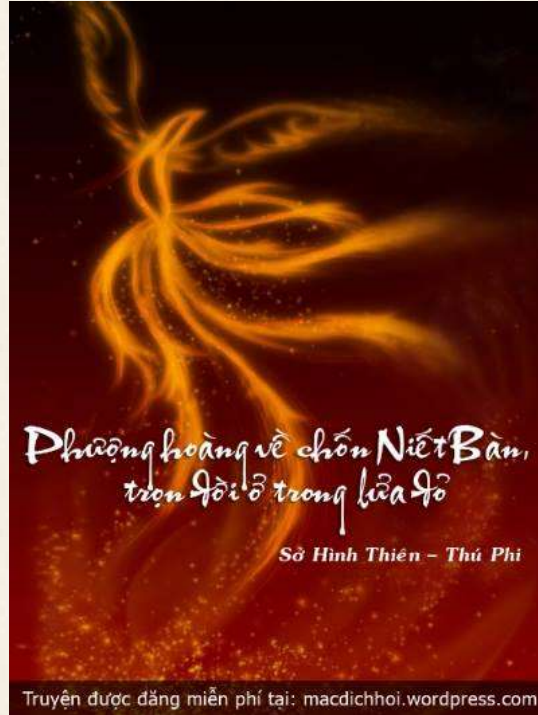
(**) Trích từ bài **Lâm Giang tiên** (điệu Lâm Giang) của Dương Thân – nhân vật chính trị và nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc thời nhà Minh

Lâm giang tiên – (bản dịch: Phan Kế Bính)

Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông
Sóng vùi dập hết anh hùng
Được, thua, phải, trái, thoát thành không
Non xanh nguyên vẻ cũ
Mấy độ bóng tà hồng!
Bạc đầu bạc ngừ tiều trên bãi
Đã quen nhìn thu nguyệt xuân phong
Một bầu rượu vui vẽ tương phùng.
Xưa nay bao nhiêu việc
Phó mặc nói cười sông

Hết chương 171

Chương 172 – Sở diệt vong

Mùa xuân như quay trở về trong đất trời, một trận mưa to cuốn trôi cái giá rét lạnh lùng như của trời đông, tiết xuân chậm rãi khoan thai đến.

Nhưng trên trăm dặm bình nguyên, Sở Hình Thiên không cảm giác được cái không khí mùa xuân nho nhỏ, ấm áp kia, mà là mùa đông rét buốt giá lạnh gấp ba, gấp chín lần. Lạc thành bị công phá, Tề Chi Khiêm tự vẫn, ba mươi vạn đại quân của Đình Phi Tình thẳng tiến vào Tuần thành, nước Sở đã đi đến thời khắc cuối cùng.

“Thùng thùng...” tiếng trống trận chấn động khắp tứ phương, trăm dặm bình nguyên đã bị máu tươi nhuộm đỏ, mặt đất màu vàng đã sớm biến thành màu nâu đậm, mùi máu tanh tràn ngập trong không khí. Lá cờ thêu hình chim ưng màu đen bay cao trong gió, trong ánh mặt trời mùa xuân chiếu rọi như đang giương cao cánh vượt qua những bức tường ngăn trở, nhìn xuống Cửu Châu.

Trường kiếm chỉ thẳng về phía trước, Độc Cô Tuyết với vẻ mặt máu lạnh, tàn khốc đứng trên chiến xa, mái tóc đen không gió cũng khẽ bay, trên người mặc giáp sắt màu bạc khiến cho hào quang tỏa ra cả bốn phía, mũi kiếm chỉ về hướng Sở Hình Thiên đang ở giữa đội quân.

“Giết!” Tiếng hét mạnh mẽ chấn vang khắp cả vùng Cửu Châu.

“Tu tu...” Tiếng kèn sắc lạnh bay vút lên, binh mã ra trận. Độc Cô Tuyệt dẫn đầu đội quân chiến đấu đi trước làm gương, suất lĩnh thiên quân vạn mã phía sau, phóng tới trọng quân của Sở Hình Thiên như bão táp.

Cùng lúc đó, sau khi Vân Khinh đánh hạ Lạc thành cũng không tiếp tục tiến công vào Tuấn thành, mà chỉ huy vạn thú quay ngược trở lại phía sau Sở Hình Thiên, tấn công từ hai mặt giáp lại.

Cuộc tổng tiến công đã chính thức bắt đầu. Không thấy biển xanh trời xanh, chỉ thấy máu đỏ tràn ngập, một tướng công thành vạn xương khô^(*)

^(*) Nói nôm na có nghĩa là từ xưa đến nay bất kỳ một vị tướng nào thành danh, hoặc có thanh danh vang dội đều phải đổi bằng hàng vạn bộ xương khô.

Đây là câu thơ nằm trong bài: Kỷ Hội tuế của Tào Tông đời Đường.

Bản dịch thơ của Tiêu Diêu.

Năm Kỷ Hợi – Tào Tông

Thuở non nước nổi cơn gió bụi

Hết ngày vui nhặt củi, hái rau

Trách ai ham cái phong hầu

Một quan được việc vạn đầu đen rơi.

“Bệ hạ cửa thành phía Đông đại doanh ta bị công phá.”

“Bệ hạ, Tần vương thân chinh dẫn binh mã tấn công và vây khốn trung quân.”

“Bệ hạ, phía sau chúng ta có dã thú đánh úp.”

“Bệ hạ...”

Những tiếng bấm báo liên tiếp vang lên trong lều tướng quân rộng lớn của Sở Hình Thiên, từng giọng từng giọng giống như bùa đòi mạng.

“Bệ hạ, Tần vương thân chinh dẫn sáu mươi vạn binh mã tổng tấn công vào trung quân ta. Chưa nói gì đến trận pháp, chỉ cần đại quân như thế cứ thế tiếp cận thôi thì binh mã của chúng ta ở bên ngoài có cố cứng đối cứng cũng không được gì.” Thiết Báo sắc mặt xanh mét bấm báo.

Chiến trường có phép tắc của chiến trường, binh pháp có phép tắc của binh pháp, nhưng việc dồn tất cả sức lực tấn công vào một nơi duy nhất để cố đoạt được ưu thế lớn nhất, đó là cách làm khi có ít binh lực lại

muốn khống chế quân địch để giành thắng lợi tại nơi đó. Việc tập trung sáu mươi vạn đại quân tổng tiến công vào một chỗ, còn những nơi khác không quan tâm đến, đấu pháp như vậy chưa bao giờ y thấy, giống như một kẻ ngang ngành, cứng đầu, và cũng chẳng khác gì một đứa trẻ ba tuổi ra trận, quả thực là xằng bậy. Nhưng chính vì xằng bậy như vậy nên mới khiến bọn họ khốn đốn, binh mã đã được bọn họ bố trí ở bốn phía gồm tiên phong, hai cánh, và mai phục ở phía đường lui. Lúc này, chẳng những toàn bộ không có tác dụng, mà ngược lại binh lực bên ngoài trung quân lại đang phải đối đầu với đối thủ là sáu mươi vạn trọng quân.

“Tần vương hậu dẫn vạn thú ngăn đường lui của chúng ta, bệ hạ, chúng ta...”

“Nghênh địch.” Mệnh lệnh cứng rắn chặn ngang lời của Thiết Báo, Sở Hình Thiên chỉ nói một tiếng rồi đứng lên, cả người toát ra sát khí lạnh thấu xương bước nhanh ra ngoài lều tướng quân. Độc Cô Tuyết đã dốc lòng đánh một trận cuối cùng này, y tránh cũng không thể tránh được, vậy thì quyết chiến đi.

Tiếng trống trận ầm vang như bão táp, toàn bộ quân Sở lui vào bên trong, quyết chiến một trận cuối cùng, ta không chết thì người chết. Tiếng trống rung động cả mây ngàn, hòa lẫn tiếng chém giết, kinh sợ khắp bốn bề.

Trên trăm dặm bình nguyên chỉ toàn là một cảnh giết chóc, tư thế hào hùng, khí thế như hổ báo bao trùm vạn dặm.

Vạn thú phóng tới, tiếng tru chấn động tận trời. Máu đỏ tung tóe, sống chết mờ mịt.

Ba ngày ba đêm, đao kiếm sáng lóa, chém giết không ngừng. Lửa bốc hùng hực, tiếng gào thét, tiếng đao kiếm bao trùm mọi khoảng không. Mặt đất chỉ toàn một màu đỏ ối.

Quân Sở hai mặt chống địch, nhanh chóng chuyển thành thế bại. Phóng ngựa lên trên cao, đứng nhìn xuống chiến trường hiển hách, Độc Cô Tuyết một người một ngựa đứng trên đỉnh núi, gió xuân khẽ thổi tung mái tóc đen dưới vương miện, khôi giáp màu đỏ tỏa ánh sáng rực rỡ dưới ánh dương xuân. Đôi mắt đỏ ngầu chứa đầy sự cuồng vọng, hưng phấn và máu lạnh. Khí phách toát ra uy hiếp cả tám phương. Roi sắc vung ra, bao trùm trời đất bao la, kỵ binh lao tới, để xem ai chìm ai nổi.

Mười vạn thiết kỵ dẫn đầu, trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, khôi giáp đen bóng càng làm hiện rõ sự uy nghiêm và sát khí ngập trời. Ở xa xa, Mặc Vũ dẫn ba mươi vạn binh mã từ bắc tới nam chia ra làm ba đường đánh tới cánh trái. Mặc Chi và Mặc Lâm dẫn hai mươi vạn binh mã tấn công về phía bên phải. Vân Khinh suất lĩnh vạn thú vây bọc từ phía sau. Dần dần thành trận thế vây khốn cả bốn phía.

Mà trong trận thế vây khốn này, Sở quân bị dồn ép từ ba phương hướng bức lại chỉ biết ương ngạnh mà chém giết, chống trả nhưng vẫn không ngừng bị cường quân của Đại Tần tiếp tục ép lại vây kín vào bên trong.

Binh mã dồn ép từ bốn phương như thế, Sở Hình Thiên có chạy đằng trời. Trên mặt chợt lóe lên một nụ cười máu lạnh, Độc Cô Tuyết lạnh lùng nhìn quân kỳ ở trung tâm của Sở vương đang bị vây kín, lá cờ lớn màu xám dưới ánh mặt trời thật bắt mắt, mặc cho sóng gió điên cuồng như vậy vẫn đứng sừng sững. Lá cờ lớn đang bay phất phới trên không trung đặt giữa đại quân kia chính là biểu tượng tượng trưng cho Sở Hình Thiên.

“Sở Hình Thiên, người cũng có ngày hôm nay.” Độc Cô Hành phóng ngựa lên bên cạnh Độc Cô Tuyết, hai mắt lạnh lùng nhìn trận thế vây kín trước mắt, hừ lạnh một tiếng. Trên mặt Độc Cô Tuyết chợt lóe lên một ánh nhìn lạnh lẽo, ném sợi roi ngựa đi, đuổi tay sang bên. Mặc Ly vẫn theo sát bên hần, lập tức đưa ra một cây cung lớn đen nhánh.

Giương cung nhắm vào ngọn cờ lớn đang ở giữa đội quân của Sở Hình Thiên, khóe miệng Độc Cô Tuyết nở ra một nụ cười tàn khốc không ai bì nổi. Cánh cung cong lên như trăng non, một mũi tên phóng ra như sao băng, tiếng kêu vun vút xé gió, như sao băng lướt qua bầu trời, phóng vút tới ngọn cờ ở giữa đội quân của Sở Hình Thiên.

Mũi tên đen tung mình, tốc độ như ánh chớp.

Mũi tên đã bay gần tới lá cờ giữa đội quân Sở, thì bất ngờ một mũi tên dài màu vàng phóng vọt lên nhằm ngay vào mũi tên màu đen của Độc Cô Tuyết lao tới với khí thế kinh người.

Một đen, một vàng, va chạm nhau giữa không trung rực rỡ ánh dương, nảy ra những bông hoa lửa chói mắt. Hai mũi tên đối kháng giữa không trung, một lúc lâu sau khí lực kiệt quệ mới đồng thời rơi xuống đám người bên dưới.

“Được lắm.” Một tiếng quát lạnh vang lên, trong mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe sự khen ngợi.

Tiếp tục rút trong túi ra hai mũi tên cùng đặt trên trường cung, Độc Cô Tuyết thét: “Hãy tiếp một tên này của Quả nhân.” Giọng nói vang vọng giữa không trung, mũi tên lao đi như gió, mạnh mẽ như sấm chớp.

Chỉ thấy hai tên đồng thời bắn ra nhưng lại một trước một sau, đuôi nổi đầu cùng phóng vút đi, nhìn vào không phân biệt được là hai mũi, mà chỉ thấy một đường màu đen xẹt qua không trung.

Một đường màu vàng cũng bay lên không trung, đón đầu hai mũi tên kia và cũng là hai mũi tên, bay song song, đồng loạt nhắm vào mũi tên sắc nhọn màu đen của Độc Cô Tuyết, ánh vàng sáng lạn ở giữa không trung dường như khiến người ta hoa mắt.

“Keng.” Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, dưới ánh mặt trời, ba mũi tên lao vào nhau.

Một đen hai vàng, đối đầu nhau giữa không trung, nhìn giống như một cọng lông chim phượng hoàng, màu đen là gốc của chiếc lông, màu vàng là những sợi lông.

Hai tên đối đầu với một tên, mũi tên màu đen đi đầu của Độc Cô Tuyết bị bắn bay ra ngoài, nhưng ngay sau đó mũi còn lại phía sau đột nhiên tăng tốc lao về phía trước như một thanh trường kiếm màu đen. Keng! Trực tiếp đối đầu với hai mũi tên màu vàng.

Ánh sáng lướt qua, mũi tên màu vàng như bị xẻ làm đôi vỡ vụn, văng tung tóe ra phía sau.

Chỉ thấy một vệt màu đen phóng vút qua như sao băng. Không đợi mọi người kịp nhìn thấy bất cứ thứ gì, ngọn cờ lớn vẫn đứng sừng sững không gục ngã ở giữa vạn quân Sở, biểu tượng tượng trưng cho Sở Hình Thiên kia, bị một vệt sáng màu đen phóng tới xuyên thấu rách nát, gãy rời, bay bay trong gió rơi xuống.

“Bệ hạ.”

“Aaa.” Binh lính Sở quân ương ngạnh liều mạng đánh nhau đến chết sống, lập tức đại loạn.

Khóe mắt Độc Cô Tuyết chợt lóe lên ánh sáng sắc lạnh, ném cây cung lớn ra, tay phải vung lên, chỉ thẳng về hướng Sở Hình Thiên đang đứng.

“Giết!” Mười vạn binh mã vẫn đứng yên ở những gò cao phía dưới, lập tức thét to một tiếng, binh khí tuốt ra khỏi vỏ, thiết kỵ tung bay, hướng tới binh lính Sở quân đang bị vây khốn mà vẫn cố sức liều chết xông ra ngoài kia.

Phía Nam có Độc Cô Tuyết, phía bắc có Mặc Vũ, phía tây có Mặc Chi và Mặc Lâm, phía đông có Vân Kinh, bốn bề đều bị vây kín, dần dần khép chặt lại.

Ngựa hí, người thét gào, trời đất toàn là một màu đỏ.

“Bệ hạ đi mau, đi mau.” Thiết Bảo dẫn theo Hoàng tuyền thiết vệ, liều mạng chém giết mở một con đường máu, lúc này quay về phía Sở Hình Thiên quát lớn.

“Bệ hạ, đi mau, bây giờ xông ra còn có một đường hy vọng.”

“Nhanh đi.” Vô số thanh âm vang lên ở bên tai Sở Hình Thiên, muốn toàn vẹn trở ra đã không còn khả năng nữa, lúc này chỉ có thể đi được bao nhiêu thì tính bấy nhiêu mà thôi. Hiện tại vị trí của Vân Khinh còn ở khá xa, còn có thể phá vây mà xông ra, nếu như Vân Khinh kéo đến khép kín vòng vây thì bọn họ cho dù có lên trời cũng không còn đường thoát.

Đôi mắt đỏ ngầu như muốn phun máu, Sở Hình Thiên hít thật sâu một hơi rồi nhắc mình ngồi xuống tuấn mã, quay đầu thét lớn: “Cùng quả nhân xông ra ngoài.”

Chỉ cần một nhóm người có thể xông ra ngoài, chỉ cần y vẫn sống thì cho dù quốc đô có bị hạ, thì y vẫn phải sống chết cùng quốc đô của mình.

Mạnh mẽ, vang dội và nhanh như chớp, Sở Hình Thiên mang theo binh lính tinh nhuệ hướng về phía vòng vây còn chưa được khép kín lại ở phương hướng của Vân Khinh phóng đi.

Vạn thú lao đến, tiếng đàn và tiếng tiêu hòa quyện vào nhau.

“Mau, bệ hạ, đi mau.” Nhìn thấy Vân Khinh đã chỉ huy vạn thú đến nơi và đang nhanh chóng chặn lại lỗ hổng duy nhất, Thiết Báo gấp rút lo lắng đến đỏ cả mắt.

Nhanh như sao xẹt, như một mũi tên rời khỏi dây cung sắc bén mà cuồng liệt.

Vân Khinh và Phi Lâm phóng hổ chạy đến, tiếng gầm rú của vạn thú giống như sóng biển đánh vào không trung, vang lên thật đinh tai nhức óc.

“Tĩnh tang.” Tiếng đàn khẽ xoay chuyển, đội quân vạn thú vốn đã sắp khép kín vòng vây, chặn đứng đường lui của Sở Hình Thiên, lập tức chậm bước lại, kéo dài thêm một chút. Mà chính tại thời điểm vạn thú vừa chậm lại cũng vừa vặn đủ thời gian cho Sở Hình Thiên vượt ra khỏi vòng vây lao ra ngoài, lao như bay về Tuấn thành.

Tiếng tiêu thấy vậy liền gia tăng âm sắc, vạn thú lại lập tức ủa lên, chặn đội quân theo sát phía sau Sở Hình Thiên lại. Chớp mắt, nơi đó trở thành một vùng toàn tiếng người gào thét, tiếng sói tru, ngựa hí hỗn loạn. Quay đầu nhìn thoáng qua Vân Khinh ở bên cạnh, Phi Lâm trầm mặc hồi lâu rồi khẽ lắc đầu, phóng hổ đi trước, một lời nói thản nhiên theo gió bay tới bên tai Vân Khinh: “Y không phải loại người có thể sống theo kiểu cam chịu kéo dài chút hơi tàn của mình đâu.”

Ngồi trên người Bạch Hổ vương, Vân Kinh không nói gì, chỉ chậm rãi quay đầu nhìn thoáng qua Sở Hình Thiên mà cô đã thả cho chạy thoát. Không ngờ, lúc này ở phía xa xa, Sở Hình Thiên vừa lao ra khỏi vòng vây cũng quay đầu lại nhìn cô, hai mắt đối nhau muôn trùng xa cách, xa cách cả về thời gian lẫn không gian.

Liếc mắt, chỉ một cái liếc mắt, nhưng vô số cảm xúc mạnh mẽ lại không ngừng biến đổi trong mắt Sở Hình Thiên. Liếc mắt, chỉ một cái liếc mắt, rồi Sở Hình Thiên lập tức quay đầu lại giơ roi lên quất ngựa chạy đi. Kiếp này vô duyên, lần này ra đi chắc chắn không hẹn ngày gặp lại.

Nhìn bóng dáng Sở Hình Thiên dần biến mất, Vân Kinh thoáng trầm ngâm rồi quay đầu lại. Với Sở Hình Thiên, tuy rằng là kẻ địch, nhưng cô vẫn không nỡ đuổi tận giết tuyệt, không biết vì Sở Hình Thiên y, hay bởi vì y là con trai của bà bà. Hiện nay, đại quân Sở đều bị bao vây tiêu diệt ở nơi này, Sở diệt vong là chuyện ván đã đóng thuyền, nếu y có thể giữ lại được mạng sống, mang theo bà bà, trở về núi rừng, hoặc là làm một người dân bình thường thì cũng tốt. Thứ cô có thể làm, muốn làm, cũng chỉ như thế mà thôi. Trong ánh nắng vàng, hoàn toàn là cảnh chém giết đổ máu.

Trên trăm dặm bình nguyên này chỉ còn quân Tần độc chiếm, binh lực Sở – Tề bị đại diệt chỉ là việc sớm chiều.

Mà lúc này, Đinh Phi Tình và Thánh Thiên Vực chỉ huy ba mươi vạn đại quân từ Phong thành đánh thẳng đến Tuấn thành cũng đã bắt đầu tấn công vào kinh đô của Sở.

Không có binh để thủ thành, không có gì để ngăn cản, chỉ trong hai ngày Tuấn thành đã bị công phá. Gió xuân se lạnh, tuy là gió xuân nhưng bên trong lại mang theo hơi thở lạnh lẽo như giữa ngày đông buốt giá. Tuấn thành bị hạ, Đinh Phi Tình dẫn quân tiến vào vương thành cuối cùng của thất quốc, địa điểm cuối cùng được sáp nhập vào bản đồ của Tần quốc. Lúc này, người dân trong Tuấn thành hoảng loạn đến mức gà bay chó sủa.

Sở vương cung, trong điện Hoàng Kim, Hoa Dương thái hậu đang ngồi trên đài cao, trên mình khoác hoa bào đẹp đẽ, tay cầm long trượng, cả người toát lên vẻ cứng rắn, kiên quyết.

Bên dưới, trong chính điện của Vương cung Đại Sở, người đứng đông đúc, chật ních, tất cả đều mặc trang phục trang trọng, không phải là thân vương thì cũng là quận vương, không phải công chúa thì cũng là quận chúa. Lúc này, người lớn vẫn giữ được sự trấn định, còn trẻ con thì đã bị khung cảnh uy nghiêm này dọa cho khóc thút thít.

“Thái hậu, chúng ta tuần tiết cùng quốc gia thì không sao, nhưng bọn trẻ còn quá nhỏ, chúng nó... chúng nó...”

Một ông lão lớn tuổi ngồi trên đại điện, hai mắt đỏ ửng cất tiếng nói.

“Đúng vậy, Thái hậu, bọn trẻ...”

Những người trong dòng họ Sở đứng bên cạnh người vừa mở miệng cầu xin, bắt gặp ánh mắt cực kỳ uy nghiêm của Hoa Dương thái hậu đều im bật lại, nuốt tất cả mọi lời muốn nói lại.

Hoa Dương thái hậu nhìn những đứa trẻ vốn là huyết mạch của dòng họ Sở phía dưới, trong lòng cũng cực kỳ khổ sở. Năm đó vào ngày bọn họ lập mưu giết chết Độc Cô Hành, lời thề quyết tuyệt của Độc Cô Tuyết vẫn luôn vang vọng bên tai bà, ‘huyết tẩy Tuấn thành, vương tộc Sở quốc một mạng cũng không tha’.

Một mạng cũng không tha, hôm nay Sở bại lại thêm bị Độc Cô Tuyết giết, đã như vậy thì không bằng để chính bà ra tay, cho dù có chết cũng không thể làm mất uy phong của nước Sở, vương tộc Sở có chết cũng phải chết trong tay chính mình, cho dù kẻ khác có bản lĩnh tận trời cũng không thể.

“Ai muốn đem con cháu đi?” Giọng nói lạnh lùng vang lên, Hoa Dương thái hậu nhìn lướt qua đám người đông nghịt ở phía dưới.

“Thần...”

“Thần...”.

“Thái hậu, thần cũng muốn...”

Mọi người bên dưới vừa nghe Hoa Dương thái hậu lên tiếng không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức liên tiếp lên tiếng, dường như chỉ sợ Hoa Dương thái hậu không nghe thấy, nhanh chóng đẩy con cháu mình ra.

Hoa Dương thái hậu lạnh lùng nhìn thoáng qua những đứa trẻ bị đẩy ra ở phía dưới, chậm rãi gật đầu, hai mắt lạnh lùng, tàn khốc đảo qua đám trẻ, gằn từng chữ từng chữ một: “Nhớ kỹ, kiếp sau, đừng đầu thai làm người trong vương tộc nữa.”

Dứt lời, ánh mắt sắc lên rồi nhắm lại. Đội thị vệ đứng trong đại điện nhìn thấy vậy, lập tức bước lên, những thanh kiếm lạnh lùng rút ra khỏi vỏ.

Máu đỏ văng ra khắp nơi, những thân thể mềm oặt đổ xuống.

“Thái hậu...”

“Con...” Những tiếng kêu hoảng hốt và bi thương liên tiếp vang lên trong điện Hoàng Kim, khắp điện toàn là tiếng thốn thức.

“Vương tộc Sở quốc ta chỉ có thể tự chết trong tay mình, tuyệt đối không thể chết trong tay ngoại tộc.” Lời nói lạnh lẽo lại vang lên, Hoa Dương thái hậu với khuôn mặt chẳng chịt những vết sẹo che kín, lúc này trông hết sức dữ tợn.

Long trượng trong tay giông thật mạnh trên mặt đất một cái, Hoa Dương thái hậu hừ một tiếng rồi đứng lên, quát lớn: “Còn có ai muốn ra ngoài không?”

Tiếng hét đầy uy nghiêm, ẩn chứa trong đó là sự sắc bén còn hơn cả đao kiếm. Khoảnh khắc, cả đại điện không một người nào dám lên tiếng, không một người nào dám có tư tưởng không an phận.

“Tốt, nếu không có ai thì lập tức cùng ai gia đi.” Lễ bào vang lên, Hoa Dương thái hậu dẫn đầu nhanh chóng bước ra ngoài điện. Gió xuân se lạnh như một cơn gió bắc.

Ngẩng cao đầu bước về phía trước, Hoa Dương thái hậu mang theo đám người của vương tộc nước Sở, nhanh chóng bước về tầng cao nhất trong Sở vương cung. Ven đường, vô số cung nhân cung kính hướng mặt về phía cung điện. Mùi cỏ cây, hoa đèn hòa lẫn cùng với mùi rượu và dầu hỏa, nhưng mùi hương nồng đậm nhất, tràn ngập khắp cả Sở vương cung lại là mùi trầm hương.

Lầu Lãm Tước, là nơi cao nhất của Sở vương cung, là đình đài để cho Sở vương ngắm sao, ngày thường chỉ duy nhất một người là Sở vương độc hưởng, thế mà nay tất cả vương tộc nước Sở đều có thể nhìn thấy, cũng chỉ trong khoảnh khắc này.

Chiếc cầu thang uốn lượn lên phía trên, hơn một ngàn người thuộc vương tộc nước Sở đứng sừng sững trên lầu Lãm Tước, đưa mắt nhìn xuống, cảnh vật khắp bốn phương thu hết vào tầm mắt, toàn bộ khung cảnh của Sở vương cung, thậm chí còn có thể nhìn được toàn cảnh của Tuấn thành.

Mà lúc này, trên các nẻo đường lớn của Tuấn thành đã không còn cảnh tượng náo nhiệt, kẻ đến người đi đông đúc ồn ào nữa, mà chỉ còn quân đội sâm nghiêm tiến vào Tuấn thành. Binh sĩ đông nghịt tràn ngập ở từng ngõ nhỏ, mỗi tiệm trà trong Tuấn thành, bên ngoài vương cung, quân đội Tần đã bao vây toàn bộ vương cung nước Sở, từ từ tiến vào.

Sở quốc, đã thực sự diệt vong.

“Đốt lửa.” Tiếng thét lạnh lùng theo gió bay lên, thẳng hướng về phía chân trời.

Bộ lễ phục màu đỏ nhẹ nhàng bay trong gió xuân, trên mặt Hoa Dương thái hậu không hề có một chút cảm xúc gì, chỉ lạnh lùng nhìn tất cả trước mắt, mệnh lệnh không có một chút e ngại lẫn bi thương, chỉ có kiên quyết và ngạo nghễ.

Lửa đỏ từ bốn phương tám hướng trong Sở vương cung phóng vút lên, nhanh chóng tràn tới mọi ngõ ngách. Ánh lửa bốc lên, ánh sáng rực rỡ, dưới ngọn gió xuân thiêu rọi mọi thứ. Bên trong Sở vương cung, những bông hoa lửa đỏ rực đua nhau nở rộ, đẹp đến loá mắt.

Đang chuẩn bị tiến vào vương cung, Đinh Phi Tình và Thánh Thiên Vực vừa thấy cảnh tượng này lập tức dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn về phía đám người trên tòa lầu cao kia, cả một tòa lầu ngạo nghễ, như coi rẻ tất cả chúng sinh.

Lửa đỏ giống như hoa sen nơi Phật đường, vây quanh bọn họ. Ngôi đài bạch ngọc trên cao, dưới ánh lửa chiếu rọi lại toát ra nét thần thánh, kiên quyết.

Mà đoàn người trên đài bạch ngọc kia, dưới ánh lửa lại càng nổi bật hơn, vô cùng trang nghiêm và cung kính.

Vẫn giữ nguyên nét mặt lãnh đạm, không chút biểu cảm, Thánh Thiên Vực chậm rãi ngược nhìn, hồi lâu sau hít thật sâu một hơi rồi nói: “Đáng kính, đáng phục.”

Đinh Phi Tình nghe vậy khẽ gật đầu, trong mắt hiện lên sự kính nể, lập tức vung tay lên ngăn chặn binh mã đang chuẩn bị tiến vào bên trong Sở vương cung. Đội quân thiết kỵ lặng im, lặng lẽ đứng một bên.

Ngọn lửa hùng hực bốc lên không trung, sắc lửa đỏ nhảy múa dưới bầu trời, tỏa ra ánh sáng vàng chói.

“Tướng quân.” Trong giây phút lặng im đưa tiễn hàng ngàn con người của vương tộc nước Sở, thì một lính liên lạc vội vàng xông đến bên cạnh Đinh Phi Tình, trầm giọng kêu một tiếng, nhanh chóng thì thầm vào tai Đinh Phi Tình.

Đinh Phi Tình chợt nhíu mày, còn chưa kịp nói câu nào, Thánh Thiên Vực đứng một bên vẫn ngẩng đầu nhìn mọi người trên lầu Lãm Tước, đột nhiên nói: “Để cho y vào đi.”

Đinh Phi Tình nghe vậy ngẩng đầu nhìn Thánh Thiên Vực, trầm ngâm giây lát rồi khẽ gật đầu.

Lính liên lạc lập tức rời đi. Chỉ trong nháy mắt, xa xa đã nghe thấy tiếng vó ngựa lộc cộc phóng đến, đi qua nơi nào binh mã nước Tần nơi ấy đều tự động tránh đường, không hề ngăn cản.

Thiết kỵ điên cuồng phi đến, nhanh như chớp, chỉ tung vó vài cái đã cách mọi người không xa. Người kia đương nhiên là Sở Hình Thiên, là Sở Hình Thiên mà Vân Kinh đã muốn thả đi.

Chỉ thấy Sở Hình Thiên với một hàng hơn mười người, phi ngựa lao đến, cả người phong trần, chật vật, nhưng vẫn không hề làm giảm bớt dù chỉ một chút sự uy nghiêm trời sinh lẫn vẻ tuấn tú của y.

“Vương nhi.” Từ trên cao, Hoa Dương thái hậu thấy Sở Hình Thiên, trên mặt hiện ra nét cười sáng lạn, cao giọng kêu lên.

“Bệ hạ...”

Trên lầu Lãm Tước, chúng vương tộc thấy vậy, không khỏi vui mừng lớn tiếng kêu vang.

Ngựa đầu nhìn mọi người trên lầu Lãm Tước, Sở Hình Thiên lạnh lùng gật đầu.

“Vương nhi, tốt lắm, Vương tộc Đại Sở ta quyết không thể chết trong tay người ngoài, có thể giết chết chúng ta, cũng chỉ có chính bản thân chúng ta mà thôi.” Tiếng nói sắc nhọn theo ngọn lửa truyền đến, vô cùng kiên cường.

Phóng ngựa không ngừng, Sở Hình Thiên bay người vọt lên không trung, phóng vào vùng biển lửa hùng hực ở bên trong Sở vương cung. Phía sau, đám người Thiết Bảo vẫn bám sát cũng đồng loạt nhảy vào trong biển lửa.

Đinh Phi Tình vừa thấy vậy lập tức trợn to mắt, Sở Hình Thiên này...

Mà bên cạnh, Thánh Thiên Vực dường như đã sớm biết, vẫn thản nhiên ngẩng đầu nhìn, trên mặt là thần sắc nghiêm túc từ trước đến giờ chưa từng có.

Phóng ngựa xuyên qua màn lửa đỏ, Sở Hình Thiên chạy như bay đến dưới chân lầu Lãm Tước rồi lập tức vọt lên. Chiến giáp màu vàng dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng chói lọi khiến cho người ta không dám nhìn gần.

Đứng ở trên lầu Lãm Tước, Sở Hình Thiên nhìn thoáng qua nét mặt vui mừng của Hoa Dương thái hậu, rồi quay đầu lại chỉ thẳng về hướng của Đinh Phi Tình quát: “Sở Hình Thiên ta đầu đội trời chân đạp đất, sinh ra là người của Sở quốc, chết là ma của Sở quốc, đời này nhất quyết không làm người của Tần quốc.” Giọng nói hào

hùng, cứng rắn, vang vọng tận phía cuối chân trời, bao trùm cả không gian. Y có thể trốn, y có thể đi, nhưng y vẫn trở lại, chỉ vì cái đầu cao quý kia nhất quyết không cúi thấp, chỉ vì trong thiên hạ hay là trên lãnh thổ Tần, thì y, Sở Hình Thiên, Sở quốc vương, sống đã là một kỳ tài, thì chết cũng phải hy sinh oanh liệt, cuộc đời này tuyệt đối không làm người của nước Tần.

“Cuộc đời này nhất quyết không làm người của Tần quốc.” Tiếng hét âm vang chấn động, toàn vương tộc nước Sở đồng thanh hét lớn lên, thanh âm chấn động khắp nơi, truyền đi thật xa.

Trong tiếng hét, đám người Độc Cô Tuyệt, Độc Cô Hành và Vân Kinh đã đuổi tới Tuấn thành.

Lúc này, đập vào mắt chỉ có ngọn lửa lớn bốc cao thật cao, đập vào tai chỉ có giọng nói đồng dục của mọi người trong màn lửa đỏ, chỉ có một sự kiêu hùng tuyệt đối không cúi đầu.

Lửa đỏ bốc thẳng lên tận trời, vây tất cả mọi người trong đài bạch ngọc lại. Mái tóc đen dài của Sở Hình Thiên bay lượn trong gió dữ, khí chất tỏa ra như một vị thần trong biển lửa, đôi mắt sắc bén của bậc quân lâm thiên hạ như nhìn thấu cả trời xanh, như coi rỏ cả thiên hạ, ngạo nghễ giữa đất trời.

Bên cạnh, Hoa Dương thái hậu nắm chặt tay con trai mình, sừng sững bất động. Phía sau, hàng ngàn người của vương cung nước Sở cũng hiên ngang đứng sừng sững, lửa đỏ ầm một tiếng rồi cuốn lên tận mây xanh, bao phủ hết tất cả.

Phượng hoàng về chốn niết bàn, trọn đời ở trong lửa đỏ.

Vân Kinh vừa vào tới trong thành thấy vậy, nhắm chặt hai mắt lại, bất động thật lâu, rồi xoay người xuống ngựa, hướng về phía Hoa Dương thái hậu quỳ gối thật mạnh, dập đầu bái lạy, nước mắt tuôn rơi. Xuống hoàng tuyến rồi, có ai hiểu cho cô, tuy là vì quốc gia, nhưng cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn bà phải chết.

Độc Cô Tuyệt bước tới bên Vân Kinh, không nói gì, khẽ cúi người vuốt ve sau đầu Vân Kinh, rồi ngẩng đầu nhìn biển lửa.

Ngọn lửa đỏ rực, thiêu đốt hết tất cả mọi thứ.

Những ân oán tình thù, những thủ đoạn mưu lược, chỉ một ngọn lửa đã tan thành mây khói.

Cuối chân trời, mây lững lờ trôi, nhàn tản vô ưu. Bầu trời trong xanh mượt mà như dải lụa. Đẹp dễ, lạnh nhạt như mây, nhẹ nhàng như gió.

“Chúc mừng Bệ hạ chúng ta đã thống nhất lục quốc, xưng hùng thiên hạ.” Trong màn lửa hừng hực trước mắt, một tiếng hét cực kỳ hưng phấn phá tan không gian yên tĩnh, nhanh chóng truyền ra khắp bốn phương.

“Thống nhất lục quốc, xưng hùng thiên hạ.” Trong khoảnh khắc, mấy chục vạn binh mã điên cuồng hét lên, xuyên phá tầng mây, vang khắp bốn bể.

“Tâm nguyện trăm năm, nay đã được đền bù xứng đáng, liệt tổ liệt tông ở trên cao xin chứng giám cho thời khắc này, Tần quốc ta xưng bá thiên hạ.” Độc Cô Hành hai mắt rung rung, nắm chặt hai tay ngửa mặt lên trời hét lên vui sướng.

“Chúc mừng bệ hạ, độc bá thiên hạ.” Xoay người một cái, Mặc Ly quỳ một gối xuống, hướng tới Độc Cô Tuyết hét lên.

“Chúc mừng bệ hạ...”

Mặc Chi, Mặc Lâm cũng đồng loạt xoay người quỳ xuống, trong mắt là một sự vui mừng không thể nói bằng lời.

Bên cạnh, Thánh Thiên Vực thấy vậy cũng khẽ cười cười, hơi cúi người xuống rồi chậm rãi nói: “Chúc mừng.” Phi Lâm, Mộ Ải, Đinh Phi Tình thấy vậy đồng loạt liếc nhau, cũng khẽ khom người về phía Độc Cô Tuyết nói: “Chúc mừng.”

“Chúc mừng bệ hạ...”

Và kia, mấy chục vạn binh mã như từng đợt sóng, quay cuồng quỳ xuống, giây lát chỉ còn lại Độc Cô Tuyết và Độc Cô Hành đứng thẳng.

“Chúc mừng bệ hạ.” Độc Cô Hành xoay người qua, nhìn Độc Cô Tuyết ở bên cạnh, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo và tự hào, trường bào tung lên lập tức quỳ một gối xuống.

Trên trời, dưới đất, chỉ còn Độc Cô Tuyết hiên ngang sừng sững. Tay áo bào tung lên, bàn tay nắm chặt lại giờ lên cao, tiếng tung hô lập tức ngừng hẳn lại.

Độc Cô Tuyết đảo mắt nhìn khắp bốn phương, vẻ mặt vô cùng hưng phấn, trầm giọng quát: “Từ nay về sau trong thiên hạ chỉ có Đại Tần ta.”

“Đại Tần vạn tuế...”

“Vạn tuế...”

Những tiếng hô sang sảng, tiếng sau cao hơn tiếng trước vang lên, như sấm sét trước cơn mưa, chấn động cả non sông vạn dặm.

Cúi người nâng Vân Kinh đứng dậy, Độc Cô Tuyết dịu dàng lau nước mắt trên mặt Vân Kinh, ôm chặt vào trong ngực, lớn tiếng nói: “Giang sơn vạn dặm này, ta với nàng cùng hưởng.”

Nói xong, liền ôm Vân Kinh nhảy lên một cái, bay vút lên cao.

Biển xanh trời xanh, giang sơn vạn dặm này trải qua trăm ngàn năm chiến loạn, cuối cùng cũng đã thu về một mối.

Hết chương 172

Chương 173 – Xưng đế

Máu đỏ nhuộm đầm giang sơn, hàng vạn xương cốt cùng chôn vùi, tất cả đã tự thành thiên hạ của Tần quốc hôm nay.

Thảo nguyên mệnh mông, đồng bằng thanh khiết rộng lớn, vài tòa vương thành, mấy toà quốc đô đúc bằng máu tươi, vùi lấp trong lửa đỏ, xương trắng nơi nơi, để nhìn rõ hơn núi sông toàn một màu đỏ trong thế gian vô cùng tang thương này.

Giang sơn vạn dặm, đã quy về Tần.

Mùa xuân lại trở về khắp muôn nơi.

Năm nay, mùa xuân đến muộn nhưng lại nhanh chóng phát huy hết uy lực của nó, tuyết trắng tan rã, đất trời ấm áp, bừng bừng sức sống, xoá tan hết mọi dấu vết tội ác vùi lấp giữa núi xanh tuyết trắng. Tuyết trắng tan rất nhanh, những chồi non xanh mơn mớn nhú lên khỏi mặt đất khiến toàn bộ dấu vết của máu tươi, dấu vết của một mùa đông lạnh lẽo nhất hoàn toàn biến mất, vạn vật như bừng sáng trong màu trắng xoá. Núi non vẫn xanh tươi như trước, sông nước vẫn xanh biếc như trước, giang sơn vạn dặm này vẫn tràn đầy màu sắc rực rỡ như trước.

“Boong!”

Tiếng chuông vang vọng khắp đất trời Cửu Châu.

Thánh chỉ từ kinh đô nước Tần truyền đi khắp bảy nước.

“Hôm nay, thống nhất thiên hạ, tất cả điều lệ và chế độ phải theo Đại Tần ta, một quốc gia sao có thể tồn tại nhiều ngôn ngữ, nhiều đơn vị đo lường, nhiều loại tiền.” Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ chính điện Tần vương, Độc Cô Tuyết ngồi trên vương vị, đầu đội vương miện trân châu, trầm mặt nhìn chúng thần phía dưới.

Bảy nước cùng tồn tại, mỗi nước đều có tiền, ngôn ngữ, đơn vị đo lường, thủ tục giao dịch riêng rất phức tạp, nhưng hiện tại thiên hạ đã thống nhất sao có thể để những biểu tượng đặc trưng trước đây của sáu nước tiếp tục tồn tại. Hơn nữa, một chế độ hỗn loạn như vậy cực kỳ bất lợi cho sự phát triển của Tần, cho nên cần

phải diệt trừ tận gốc.

Trong triều, chúng quần thần đưa mắt nhìn nhau rồi khom người đáp: “Rõ.”

“Ban hành văn bản về chế độ ở châu phủ, chế độ phân phong^(*).” Giọng nói lạnh lùng truyền từ trong chính điện Tần vương cung lan khắp bốn phương.

(*) Phân phong: là chế độ mà nhà vua chia đất đai và quyền lực ở địa phương cho các chư hầu.

Muốn thống nhất đất nước, thống nhất con người cần phải thống nhất tất cả mọi thứ, văn thần của nước Tần đã chuẩn bị từ lâu, nay đã đến lúc bắt đầu phát huy công dụng của bọn họ rồi.

“Bệ hạ, hôm nay thiên hạ đã thống nhất, nếu chỉ xưng vương thì không thể ca tụng công đức bốn phương, uy chấn khắp muôn nơi. Thần khởi tấu xin bệ hạ bỏ chữ vương, đăng cơ lên ngôi, xưng là hoàng đế, bãi bỏ hai chữ Quả nhân, tự xưng là trẫm.”

“Chuẩn tấu.”

Một tiếng chuẩn tấu, đổi lấy vương vị vinh quang đỉnh cao trăm ngàn năm qua trong chiến loạn, danh xưng hoàng đế này là để người người tôn vinh.

Cảnh xuân tươi đẹp, vạn vật sinh sôi nảy nở, tất cả đều vui sướng tột cùng.

Tần vương cung, đài Điểm Tướng.

Một ngàn cái chuông Thanh Đồng^(*) sắp đều hai bên kéo dài ra xa đến trăm trượng, một con rồng dài hơn mười trượng, màu sắc rực rỡ trắng, hồng, đen giương nanh múa vuốt, trông rất sống động.

(*) xem lại chú thích chương 76

Hai vạn binh sĩ mang giáp sắt nghi lễ, ăn mặc chỉnh tề, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, xếp thành hàng trước đài Điểm Tướng.

Hơn một ngàn quan viên lớn nhỏ phân thành chín cấp, sắp hàng kéo dài từ trong cung điện ra đến ngoài cửa cung. Ai nấy đều mặc lễ bào mới tinh, phục sức sáng bóng, dưới ánh mắt mọi người mang theo phong thái vô cùng trang nghiêm, chỉnh tề.

Hàng thần và quân vương của sáu nước cũng khoác trên người phục sức của nước Tần, đứng yên lặng theo cấp bậc ở bên hông đài Điểm Tướng dưới sự sắp xếp của Sở Vân, ngẩng mặt nhìn cảnh tượng này đã chấm dứt giấc mơ của vô số quân vương từng mơ ước.

Trước đài Diễm Tướng là một quảng trường vô cùng rộng lớn, vô số binh sĩ mặc giáp sắt sắp xếp chỉnh tề từ trên xuống dưới, có đầy đủ cả ba quân, xung quanh lạng ngắt như tờ, kéo dài mênh mông không bờ bến.

Lá cờ màu đen tung bay trên bầu trời, dưới ánh mặt trời rực rỡ càng làm nổi bật sắc đen lạnh lùng mà trang nghiêm.

Dân chúng ở kinh đô nước Tần, vừa múa hát vừa vây quanh bên ngoài Tần vương cung, người tới kẻ lui vô cùng tấp nập.

Vừa đến giờ, Sở Vân đứng trên bậc thang thứ hai của đài Diễm Tướng hô lớn: “Tấu nhạc lên.”

Một ngàn cái chuông lớn gióng lên cùng một lúc, tiếng chuông vang vọng ầm ầm. Hai ngàn giọng hát nói^(*) chợt xao vang, âm thanh chấn động đất trời, rung động cả không trung, huyền ảo vọng thẳng lên trời cao, bao trùm khắp không gian.

^(*) *Đại cổ (Hát nói): một loại khúc nghệ của Trung Quốc.*

Lúc này, Độc Cô Tuyết khoác long bào màu đen thêu hình rồng bằng chỉ vàng, gương nanh múa vuốt nhìn vô cùng dữ tợn, lại càng làm nổi bật sự anh tuấn, vĩ đại, thần thánh của Độc Cô Tuyết, hết như một vị tướng nhà trời. Tấm màn bằng trân châu khẽ lay động theo bước chân nghiêm trang của Độc Cô Tuyết càng làm toát ra vẻ thần bí vô cùng.

Bên cạnh, Vân Kinh khoác phượng bào đỏ rực, đầu đội mũ Bách Phượng, những hạt trân châu dính trên đầu khẽ lay động, càng làm dung nhan kia thêm thanh lệ, nổi bật phong thái và tài hoa đứng đầu thiên hạ.

Tay nắm chặt tay, bước lên tấm thảm màu đỏ ở phía trước, cùng đi đến đài Diễm Tướng.

Đó là nơi chỉ có Đại Tần vương mới được đứng, là nơi tập trung quyền lực tuyệt đối trong thiên hạ, chưa từng có một người con gái nào có thể đứng trên đó, cũng chưa từng có một vị Tần vương nào mang theo Vương hậu của mình lên đó. Thế mà hôm nay, ngày thống nhất thiên hạ, Hoàng đế Tần quốc Độc Cô Tuyết đã cầm tay Hoàng hậu của mình, cùng nhau đi đến nơi tập trung quyền lực cao nhất của thiên hạ.

Không ai cho rằng việc này là không đúng, không ai cho rằng việc này là không ổn, bởi vì một nửa giang sơn của Tần quốc vốn là của Hoàng hậu Vân Kinh, cho nên người đứng trên ngôi cao đó là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Trăm nhạc tấu vang, vạn người cúi đầu.

Bước chân lên hai mươi tư bậc thềm bạch ngọc, Độc Cô Tuyết kéo tay Vân Kinh đưa lên cao, gió xuân thổi qua nhẹ khiến lễ phục của hai người khẽ bay lên, vô cùng uy nghiêm mà đẹp đẽ, cao quý.

Đưa cánh tay lên, hàng vạn tiếng động đang vang vọng xung quanh lập tức lắng xuống, Độc Cô Tuyết lạnh lùng, chậm rãi nhìn quét qua đội quân uy danh hiển hách phía dưới, cất giọng: "Tiên vương của trẫm đã từng nói với trẫm và Tần vương tiền nhiệm rằng, dân chúng trong thiên hạ này rất khổ cực, lầm than, mấy trăm năm chiến loạn, nhà không phải nhà, nước không phải nước, nếu chúng ta có năng lực nhất định phải thống nhất sáu nước tạo phúc cho chúng sinh. Hôm nay, trẫm đứng tại đây có thể hướng về liệt tổ liệt tông trên trời bẩm báo, nguyện vọng của tổ tiên nay đã thành hiện thực, trẫm đã không làm liệt tổ liệt tông của Tần quốc thất vọng, thiên hạ này đã thống nhất, từ nay về sau sẽ không còn chiến loạn nữa, dân chúng có thể an cư lạc nghiệp."

Giọng nói hào hùng vang lên như bão táp cuốn về phía chân trời, làm rung động cả tám phương.

"Hoàng đế bệ hạ vạn tuế, vạn tuế." Chỉ sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, tiếng tung hô lập tức vọng lên khắp bốn phương, vang xa khắp mấy chục dặm. Bên cạnh, Độc Cô Hành, Sở Vân, Mặc Tiềm, Mặc Ly, Mặc Chi, Mặc Vũ, Mặc Lâm, Mặc Đình và cả Mặc Ngân đang ở Nam Vực xa xôi cũng đã trở về lúc này đều rưng rưng, bọn họ vô cùng kích động bởi tiếng tung hô ngập trời kia. Bảy nước thống nhất, cuối cùng thiên hạ rộng lớn này cũng không còn chiến loạn, không còn gió lửa chiến tranh nữa. Đây không chỉ là giấc mộng lớn nhất của dân chúng khắp bảy nước mà còn là mục tiêu phấn đấu suốt mấy trăm năm nay của Tần quốc bọn họ, hôm nay rốt cục cũng đã đạt được.

Nước mắt lấp đầy đôi mắt, nhìn xuống ngàn vạn tướng sĩ, trên mặt bọn họ đều là nét tươi cười rạng rỡ, vẻ mặt vô cùng hưng phấn. Từ nay về sau, đã không còn chiến tranh nữa rồi, bọn họ có thể về nhà, có thể làm ruộng, dệt vải, sum họp cùng người nhà với những yêu thương ân ái, có thể sống cuộc sống tốt đẹp, hoàn mỹ rồi, không còn phải lo lắng tướng quân chết trận, tráng sĩ ra đi mười năm không trở về, cũng không còn cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh nữa.

Vân Kinh ngược khuôn mặt thanh đậm lên khẽ mỉm cười, đây là mong ước của cô, cô chỉ mong được nhìn thấy dân chúng được thực sự an cư lạc nghiệp.

Nhìn lên bầu trời xanh biếc, nụ cười của cô chợt thoáng chút chua xót, vì mục tiêu này, đã có những thương tổn, có những người chỉ có thể vĩnh viễn là hồi ức, chỉ có thể vĩnh viễn giấu kín tận đáy lòng, chỉ có thể...

Đôi mắt thoáng ửng đỏ, Độc Cô Tuyết nhìn thần dân đang kích động ở phía dưới, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười, quay đầu nhìn Vân Kinh ở bên cạnh.

Vân Khanh cảm giác được Độc Cô Tuyệt đang nhìn mình chăm chú, khẽ cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đôi mắt đen kia là chí khí hào hùng của kẻ đội trời đạp đất, nhưng sâu trong đáy mắt lại là sự dịu dàng vô hạn. Lập tức những chua xót trên mặt cô từ từ bị xua tan, thay vào đó là một nụ cười nhẹ nhàng, rạng rỡ, nắm chặt tay Độc Cô Tuyệt, dịu dàng như nước.

Đủ rồi, đời này chỉ cần có Độc Cô Tuyệt là đủ rồi, không cần những vinh hoa phú quý này, cũng không cần thứ quyền lực đỉnh cao này, chỉ cần có chàng ở bên cạnh làm bạn suốt cuộc đời, vậy là đủ rồi.

Đủ cho cả đời cô rồi.

Cầm chặt tay Vân Khanh, Độc Cô Tuyệt nắm hai bàn tay giơ lên cao, mười ngón đan vào nhau, giữa hai bàn tay không hề có một khe hở, không hề có một khoảng cách, chỉ có những ngón tay đan chặt vào nhau.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão^(*) cùng nhau đối đầu với sóng gió, cùng tiến cùng lui đến cuối cuộc đời.

^(*) Hai câu cuối trong bài Kịch cổ 4 của Khổng Tử. (Tử sinh khiết thoát, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.)

Đánh trống 4

(Người dịch: Tạ Quang Phát):

Lúc tử sinh hay khi cách biệt,

Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời:

Sống bên nhau mãi đến hồi già nua”.

“Nay Đại Tần đã thống nhất thiên hạ, sửa quốc hiệu thành Vĩnh Hoà, Tần vương chúng ta xưng Hoàng đế, Vương hậu chúng ta xưng Hoàng hậu, Đế – Hậu cùng chấp chính, cơ nghiệp vạn đời của Đại Tần ta nay đã sang một trang sử mới.”

Sở Vân lớn giọng thông cáo khắp thiên hạ, hàng ngàn tiếng chuông và trống lại được nổi lên, pháo mừng nổ rộ.

“Hoàng đế bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”.

“Hoàng hậu bệ hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Tiếng tung hô vang dội như sấm nổ giữa không trung, nối tiếp nhau, kéo dài ra xa rồi như ngưng kết tại một nơi sau đó bùng ra khắp bốn phương tám hướng, dần dần thiên hạ như cùng hát vang, cùng hòa mình vào

đó.

“Đại Tần thống nhất thiên hạ, toàn bộ trọng thần đều có công lớn, nay trẫm ban thưởng cho những trọng thần có công với Đại Tần. Sở đại phu, Sở Văn tiến lên nghe sắc phong. Sở Văn có công lớn với xã tắc, tài hoa vượt trội, nay sắc phong Sở đại phu Sở Văn làm Hữu tướng.”

“Tạ ơn bệ hạ”.

“Thượng tướng quân Mặc Lâm tiến lên nghe sắc phong...”

Những tiếng sắc phong nối tiếp nhau lan truyền ra ngoài, hòa với gió xuân của những ngày đầu xuân cuốn bay khắp bốn phương trời.

Lúc này, cách xa đài Điểm Tướng, phía trước điện Giá Hiên, đám người Phi Lâm, Thánh Thiên Vực vẫn đứng tĩnh lặng, cười tủm tỉm nhìn khung cảnh trước mắt.

“Thiếu gia, chức Thượng tướng quân của con.” Tiểu Tả trừng mắt nhìn Phi Lâm đang thản nhiên tựa vào cây đại trụ phía trước điện Giá Hiên như chẳng có gì liên quan đến mình với vẻ mặt uất ức, kêu lên đầy ảm ức.

Phi Lâm cầm cây tiêu huyết ngọc trong tay, vừa nghe vậy liền cười ha hả: “Đi đi, đi đi, ta không cho phép người đi nghe sắc phong hồi nào chứ.” Tiểu Tả vừa nghe những lời này của Phi Lâm liền nhảy dựng lên, chống hông giận hờn chỉ vào Phi Lâm nói: “Mọi người đều không đi, bảo con đi như thế nào đây? Chẳng lẽ Tiểu Tả con là kẻ gặp lợi quên nghĩa, trong mắt chỉ có quyền lực, không còn biết sự phụ người hay sao chứ.”

“Ha ha.” Bên cạnh, Mộ Ải nghe vậy liền cười ha ha, quàng tay qua túm lấy cổ Tiểu Tả, miệng vẫn cười gian tà nói: “Người đó, tên tiểu tử này nói những lời thật xuôi tai quá.” Tiểu Tả ức quá liền đá một cước vào người Mộ Ải, vừa giận dữ vừa nói: “Khi nào ta nói chuyện mà chẳng đúng đắn chứ.” Vừa nói xong liền quay đầu nhìn Phi Lâm, lập tức thu lại nét giận hờn dọa người trên mặt, dùng một bộ dạng thật đáng thương kể lể: “Sư phụ, sư muội đã đồng ý cho sư huynh con đây vị trí Thượng tướng quân, sư phụ người...” Còn chưa nói hết câu, Tiểu Hữu đứng bên cạnh đang hắng vài cái rồi ra sức kéo Tiểu Tả về phía mình nói một câu thực lạnh lùng: “Chúng ta không thích hợp.” Dứt lời, liền kéo Tiểu Tả sang bên cạnh, cậu vừa nhìn thấy điểm tâm và rượu được đưa tới.

“Người không thích hợp cũng không nên nói ta không không thích hợp chứ, người, cái tên này...” Giọng nói bất mãn, oán giận dần dần dừng lại, thay thế vào đó chỉ còn hình ảnh Tiểu Tả ngồi ôm một đồng điểm tâm lớn, ăn mà không thèm nói thêm câu nào nữa, chỉ cần một bữa điểm tâm đã lập tức quẳng chức Thượng tướng

quân sang một bên. Ở bên này, Phi Lâm và Mộ Ai thấy vậy cùng bật cười, tính tình con nít như vậy mà đòi làm Thượng tướng quân cái gì chứ.

“Ta nói tại sao người không chịu đi nghe sắc phong chứ?” Ở bên cạnh, Đinh Phi Tình vẫn ngăm nhìn khung cảnh náo nhiệt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thánh Thiên Vực đang nằm dài trên mái hiên của điện Giá Hiên thưởng thức rượu ngon. Dựa vào bản lĩnh và năng lực của Thánh Thiên Vực, chắc chắn phải làm đến tam công cũng không có bất cứ vấn đề gì.

“Không đi.” Thánh Thiên Vực nhướng mày, nhìn lên trời đầy xem thường, không thèm ngó xuống, bóng dáng cực kỳ rõ ràng nằm dài trên mái hiên. Điện Giá Hiên vốn là chính điện của Tần vương cung, đến nay vẫn là cung điện đứng đầu, thế mà bây giờ lại có người thản nhiên nằm ở trên nóc của nó.

“Không phải đã sớm sắc phong là Thái Phó kiêm bà vú rồi đó sao. Không đúng, phải là ông vú mới đúng.” Phi Lâm tươi cười hớn hở, múa cây tiêu trong tay.

Bên cạnh Mộ Ai và Tuyết Cơ vừa nghe vậy cùng cười lớn. Đinh Phi Tình đang ngậm một miếng nước trà cũng không nhịn được liền bị sặc nước, ho sặc sụa từng cơn không ngừng, hai má cô đỏ bừng lên vì ho nhưng đôi mắt lại nhướn cao, vẻ mặt đầy nét cười bồn chột.

Ở ngoài điện, đám cao thủ Cửu cung kẻ đứng, người ngồi hoặc dựa cột đá, nghe thấy những lời này đều đồng loạt nhú mày nhưng cũng cười ngả nghiêng, tuyệt đối không thèm lên tiếng giúp thiếu gia nhà bọn họ, ngược lại còn cùng xem kịch vui, tiếng cười “ha ha” cùng mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm về phía Thánh Thiên Vực.

Thánh Thiên Vực nghe vậy chỉ phất phất tay, cầm một bầu rượu ném về phía Phi Lâm. Mộ Ai đứng bên cạnh Phi Lâm cười ha ha, giơ tay chụp lấy, ngửa đầu uống một ngụm, cất giọng khen ngợi: “Rượu ngon.”

“Nói chuyện vô nghĩa, rượu quý trong hầm của Tần vương, sao có thể không ngon được chứ”. Phi Lâm trừng mắt nhìn Mộ Ai.

“Sao huynh biết?” Lúc này Đinh Phi Tình không bị ho nữa, nhìn Phi Lâm đầy nghi ngờ, cô ở trong Tần vương cung được một thời gian khá dài nhưng cũng không biết rượu này là rượu quý của Độc Cô Tuyết.

“Bởi vì y cũng là kẻ đồng lõa.” Thánh Thiên Vực xoay người vọt xuống, dừng lại bên cạnh Đinh Phi Tình, cười cười cực kỳ phong tình với cô. Đinh Phi Tình nghe vậy không giữ được nét tao nhã nữa mà hiện rõ vẻ xem thường, những người này, quả nhiên đã lén vào hầm rượu trong vương cung của Độc Cô Tuyết để trộm rượu,

thực là...

"Các người mở miệng, Độc Cô Tuyết có thể không cho sao, tự nhiên lại kéo nhau đi ăn trộm." Đinh Phi Tình nói xong chỉ biết lắc đầu. Mấy người bọn họ, mặc kệ là ai mở miệng thì Độc Cô Tuyết có tiếc gì mà keo kiệt mấy bầu rượu kia chứ, Vân Kinh lại chẳng đưa cả hầm rượu đến bọn họ nữa ư, thế mà lại rủ nhau đi trộm rượu, những người này...

Phi Lâm chậm rãi lắc lắc ngón tay, nói đầy bí hiểm: "Cô chờ bọn họ có lòng tốt mang đến thì hương vị có thể giống sao, thường quá, thường quá" (*).

(*) Ý chỗ này là miếng lén miếng lút bao giờ cũng ngon hơn cả 1 bàn tiệc đầy tràn.

Thánh Thiên Vực cũng gật đầu vô cùng nghiêm túc tiếp lời: "Đúng vậy, đúng vậy." Hai người vừa nói xong liền nhìn nhau sau đó cùng cười lớn.

Tuyết Cơ thấy vậy cười cười nhìn Đinh Phi Tình nói: "Con đừng nghe lời bọn họ, bọn họ chỉ đùa thôi." Nhưng Đinh Phi Tình lại biết thừa Thánh Thiên Vực và Phi Lâm ba phần trêu đùa bảy phần là thật, hai người này đều làm việc không câu nệ phép tắc, là dạng người hào phóng, muốn gì làm đó, ngay cả hôm nay mà còn không thèm đi nghe sắc phong. Phi Lâm, Mộ Ải và Thánh Thiên Vực có công cực lớn với nước Tần, chỉ sợ không kém gì Sở Vân. Thế mà bọn họ lại chẳng thèm để trong lòng, đối với bọn họ danh lợi như mây bay, công danh như nước chảy mà thôi. Khắp thiên hạ rộng lớn này chỉ sợ có mỗi bọn họ như vậy, cái gì cũng chẳng bận tâm, người nào cũng chẳng để ý, bởi vậy chuyện trộm rượu này nhất định sẽ làm được.

"Nàng đang nghĩ gì đấy?" Bên tai chợt nóng bừng, Thánh Thiên Vực nhích người tới từ phía sau Đinh Phi Tình, hơi thở của y khéo léo lại vừa vắn thối qua tai Đinh Phi Tình khiến cô khẽ run lên.

Đưa mắt nhìn sang Thánh Thiên Vực đang ngồi sát bên mình, chợt bắt gặp vẻ mặt lười biếng của y đang cười cười nhìn mình nhưng nét mặt vừa sắc bén vừa bừng bừng như lửa nóng, khuôn mặt của Đinh Phi Tình khẽ thay đổi, khóe miệng nở một nụ cười rạng rỡ, nhìn Thánh Thiên Vực chậm rãi nói đầy ngụ ý: "Nói cũng đúng, chúng ta đây là những người trần tục không thể sánh với thần tiên ngoại đạo cao cao tại thượng như thánh tử được. Ai da, xem ra ta cũng là một người trần tục nên tốt nhất cần phải tránh xa để khỏi bị dính tiên khí, lên trời ư, ta sống chưa đủ mà." Dứt lời, liền vẫy vẫy tay, nhìn Mộ Ải với vẻ mặt tươi cười rạng rỡ hơn nữa: "Nhưng huynh đây cũng là một người trần tục đúng không? Có muốn cùng uống rượu ngắm hoa không?"

Mộ Ải vừa nghe vậy, mặt mày lập tức nghiêm chỉnh lại, ý cười dạt dào trong mắt, nét mặt lại vô cùng nghiêm túc, nho nhã, lễ độ hướng về Đinh Phi Tình: "Cả người tại hạ dính đầy hơi tiên, đương nhiên là một người trần tục rồi, được cùng uống rượu ngắm hoa với Đinh cô nương là chuyện may mắn ở đời của tại hạ."

Dứt lời, y liền tự nhiên như không đến bên cạnh Đinh Phi Tình làm bộ mời.

Đinh Phi Tình thấy vậy cũng tươi cười hớn hở đưa tay áo cho Mộ Ải cùng dắt nhau đi. Nhìn bóng hai người dắt tay nhau đi, mặt mày, người ngợm Phi Lâm rung lên, ánh mắt tràn đầy sự trêu chọc, nhìn lướt qua bộ mặt cười cười đầy đau khổ lẫn thân hình run run không còn đứng vững của Thánh Thiên Vực, Phi Lâm rũ người cười lớn thành tiếng, vừa cười vừa vuốt vuốt mái tóc đen của mình đầy phong lưu, nghiêm mặt tiếp lời: “Xem ra làm người trần tục, cùng dắt tay nhau đi vẫn tốt hơn nhiều, ta thích.” Vừa nói xong liền phóng người đuổi theo Mộ Ải và Đinh Phi Tình.

“Khụ khụ.” Tuyết Cơ thấy vậy cười gập cả người, vẻ mặt lực bất tòng tâm cười cười nhìn Thánh Thiên Vực.

Từ cung Nhất đến cung Bát, một đám chín người cùng cười phá lên, không thềm giữ chút thể diện cho Thánh Thiên Vực.

Đứng thẳng người lại, Thánh Thiên Vực cười khổ nhìn ba người dắt tay nhau đi, gió xuân thổi tới, đã đến lúc hoa đào nở rộ, thời tiết thật đẹp.

Hết chương 173

Chương 174 – Đại kết cục

Lại một năm gió thu thổi tới, phía chân trời mây cuộn mây trôi, trời xanh vạm vỡ, sắc xanh thăm thẳm như đại dương mênh mông. Khắp thôn xóm những quả cam vàng óng ánh kết trái, mùi hương thoang thoảng thanh khiết lan tỏa ra xa, thấm vào từng tắc ruột gan. Những đóa hoa cúc vàng, cúc tím, hồng nhạt lay động trong trời đất ngập tràn sức sống, là thời tiết vụ mùa thu hoạch, tiết trời của người người đoàn tụ. Mùa thu năm nay là mùa thu đầu tiên sau khi Tần thống nhất, là mùa thu đoàn viên đầu tiên.

Tại điện Phượng Tường trong Tần hoàng cung^(*).

(*) Vì Tần vương đã xưng đế, nên vương cung chuyển thành hoàng cung.

Lúc này trong điện Phượng Tường là khung cảnh vui mừng cực kỳ náo nhiệt, trên cái bàn dài đặt chính giữa cung điện là các đủ các loại đồ vật với mọi kiểu dáng. Có đao kiếm, có văn phòng tứ bảo^(*), có vàng bạc phôi bày sắc óng ánh, có những loại châu báu vô cùng quý giá, có ấn tướng quân, ấn Tể tướng, túi phấn hồng, kim chỉ, đồ nghề thợ mộc, lưới đánh cá, thậm chí cả bát xin cơm của ăn mày cũng đặt trong đồng đồ này, vô cùng đầy đủ. Chỉ cần trong thiên hạ có thứ gì tượng trưng, thì giờ đây nó sẽ nằm ngay ngắn trên chiếc bàn to lớn đó.

(*) Văn phòng tứ bảo: Văn phòng tứ bảo gồm “bút, nghiên, giấy, mực” là bốn vật quý của chốn làm văn, trung gian chuyên chở ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật. Nó dùng chung cho tất cả những ai làm việc có liên quan đến chữ viết, hình vẽ, xưa từ vua chúa, quan lại, văn nhân, nhà giáo, thầy thuốc,... đều phải sử dụng và đặc biệt gắn bó mật thiết với các nhà thư họa.

Độc Cô Tuyệt mỗi tay ôm một đứa, con lớn là Độc Cô Dạ, con nuôi là Độc Cô Vũ, mặt mũi đen sì sì nhìn thoáng qua đồng đồ rực rỡ muôn màu trước mắt. Hắn ngẩng phắt đầu hung dữ trừng mắt nhìn những người đang đứng hoặc đang ngồi rải rác khắp bốn phía đại điện, không chút kiêng nể, chính là đám người Thánh Thiên Vực, Phi Lâm, Mộ Ải, Đinh Phi Tình, Độc Cô Hành, cung Nhất vân vân và mây mây...

Vân Kinh ôm con gái nhỏ là Độc Cô Lăng bước theo sau Độc Cô Tuyệt, đưa mắt thấy cái bàn lớn vô cùng phô trương kia, hơi sững sốt rồi bật cười, ôm con gái vừa đầy tuổi lắc đầu cười cười.

Hôm nay hai đứa bé vừa tròn một tuổi, trong cảnh đất nước hoang tàn cần chỉnh đốn, tuy vướng vào đồng chính sự bận rộn nhưng Độc Cô Tuyệt vẫn nhất quyết tổ chức lễ trao chu^(*) cho hai đứa. Hắn còn nói tiệc rượu

đầy tháng lần trước tổ chức nhỏ quá, hôm nay nhất định phải bù lại.

(*) Lễ trao chu: Đây là tập tục bắt nguồn từ Trung Quốc, khi đứa trẻ vừa được một tuổi sẽ đặt nhiều đồ vật tượng trưng cho các ngành nghề, để cho đứa trẻ lựa chọn. Dựa vào những gì đứa trẻ chọn sẽ đoán định phần nào tương lai.

Đúng lúc đó Thánh Thiên Vực và Phi Lâm ở trong Tần hoàng cung đang chán phát sợ muốn rời đi, hai người nghe tin lập tức xung phong nhận việc tập hợp những vật dụng chuẩn bị cho lễ trao chu này.

Tuy rằng biết rõ hai người mà liên kết chắc chắn sẽ bày ra rất nhiều trò tai quái, nhưng lúc này cạnh Độc Cô Tuyệt thật không còn một ai rảnh rỗi cả, mọi người đều vội vã lo việc bình định thiên hạ, bởi vậy cũng đành ném việc này cho hai người bọn họ.

Hôm nay nhìn tới, quả nhiên phong phú, phong phú đến độ nhiều đồ vật vốn không thể có trong lễ trao chu của hoàng tử nay cũng đã xuất hiện, thậm chí còn có cả bát xin cơm. Vân Kinh nhìn tới đây cũng có thể tưởng tượng được sắc mặt Độc Cô Tuyệt đi đằng trước đen cỡ nào rồi.

Thánh Thiên Vực nghiêng nghiêng dựa vào chiếc bàn dài, trưng ra bộ mặt ta đây kiểm tìm vất vả, công cao nghìn trùng, y lớn giọng: “Thật mệt chết ta, bao nhiêu năm qua chưa từng làm những việc thế này. Hôm nay vì nể mặt vị hôn thê của ta cho người thế diện lớn, không cần khách sáo, cũng khỏi phải cảm ơn.” Dứt lời, rất phong độ phất phất tay với Độc Cô Tuyệt mặt đang đen sì sì.

Đinh Phi Tình ngồi ngay bên cạnh sắp bật cười thành tiếng.

Phi Lâm tựa lên trên ghế gật gật đầu, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Làm chút chuyện cho đồ tể, không cần báo đáp đâu, con người ta luôn rất rộng lượng mà.”

Mộ Ải tựa người trên cột trong đại điện nét mặt tươi cười tiếp lời Phi Lâm: “Đúng vậy, chúng ta đều rất hào phóng.” Dứt lời duỗi cái thắt lưng lười biếng: “Muốn tập hợp tất cả đồ vật trong thiên hạ, thật sự là chuyện gian nan, khổ sở, lần tới nhất định phải lấy thù lao, không thể làm công không được.”

“Đúng, chẳng thể làm không công được, làm không công thì không còn là thương nhân nữa.” Đinh Phi Tình tới lúc này không thể nhẫn nhịn thêm nữa, phì một tiếng bật cười to, nhìn ba kẻ đang giả vờ giả vịt trong đại điện lên tiếng trêu chọc.

“Đúng rồi, chính là ý này.” Mộ Ải vỗ tay, hoàn toàn đồng ý đáp. Vừa dứt lời, Thượng Quan Lăng Thiên và Tuyệt Cơ đang ngồi bên nhất thời cười ha ha. Ba tên này, rõ ràng đang cố tình trêu chọc Độc Cô Tuyệt. Thế mà họ cũng nghĩ ra được, đến cả bát xin cơm của ăn mày cũng đem tới, toàn bộ thiên hạ này đều là của dòng họ

Độc Cô, cho dù có khó khăn cũng sẽ không nghèo túng đến độ đi làm ăn xin, thật là đám người coi trời bằng vung mà.

Độc Cô Hành đưa tay cầm tấm lưới đánh cá với vẻ cười rồi rầm nói: “Quả thật là vẫn chưa làm tới cùng, xem ra vẫn còn nường tay.”

“Biết là tốt rồi.” Thánh Thiên Vực và Phi Lâm đồng loạt cất tiếng, đưa mắt nhìn nhau cùng cười lớn.

“Này, tiểu sư muội, muội phụ mau thả mấy đứa bé lên bàn, qua mất giờ lành không tốt đâu.” Nụ cười của Tiểu Hữu hết như Phật Di Lặc, nghiêng khuôn mặt không chút tức giận nhìn Độc Cô Tuyệt sắc mặt đang xanh mét, vẫn nhất quyết không thả Độc Cô Dạ lên dãy bàn dài kia.

“Đúng rồi, đúng rồi, mau thả bọn trẻ xuống đi, để chúng chọn đồ vật đoán tương lai đi, chẳng phải lễ trao chu là để bọn trẻ tự chọn đồ vật đoán tương lai hay sao? Chúng ta đã thu gom hết tất cả đồ vật trong thiên hạ, là muốn cho ba đứa nhỏ một thế giới trọn vẹn, không thể quá câu nệ tiểu tiết, tục ngữ nói ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có Trạng nguyên, muốn nhìn xa phải mở rộng tầm mắt.” Nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, Cung Ngũ bồi thêm một câu.

Ngay lập tức đổi được một trận cười vang dội, ngay cả đám người Sở Vân, Mặc Tiềm đứng trong điện, gương mặt cũng cứng ngắc, nụ cười méo mó trên mặt. Độc Cô Tuyệt sắc mặt tối đen, càng ôm chặt Độc Cô Dạ và Độc Cô Vũ nhất định không buông, hung tợn nói: “Con ta chẳng thêm gì cái vị Trạng Nguyên.”

“Nhanh, nhanh đi, người không thèm, nhưng chúng thèm là được.” Tiểu Tả bước vài bước xông tới, to gan cướp lấy Độc Cô Dạ trong lòng Độc Cô Tuyệt. Thượng Quan Kính đứng một bên vẫn chưa từng lên tiếng, giờ cũng cười gian tà nhào qua cướp lấy Độc Cô Vũ trong tay Độc Cô Tuyệt, hai cậu ôm hai đứa trẻ ngay lập tức thả chúng lên bàn.

Vân Kinh đứng bên cạnh cười khế, dứt khoát đặt Độc Cô Lăng đang ôm lên bàn. Dù bọn trẻ có lựa chọn con đường nào cô cũng không can thiệp, chỉ cần chúng thích là được.

“Tiểu sư muội cũng thả xuống rồi, người mau buông tay đi.” Vừa cướp được Độc Cô Dạ trong tay Độc Cô Tuyệt, Tiểu Tả vô cùng đắc ý đặt Độc Cô Dạ lên bàn. Độc Cô Dạ bị cướp lấy mang qua, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn cảnh tượng trước mặt, cậu bé thật sự không sợ hãi mà ngược lại còn cười khanh khách, bắt đầu bò trên bàn.

Độc Cô Tuyệt tức đến méo mũi, cắn chặt răng nghe răng rắc, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phóng

tới cướp bọn trẻ về. Vân Khinh bèn cười khẽ quay đầu nắm tay Độc Cô Tuyết, nụ cười dịu dàng như những loài cây vươn mình đón gió xuân. Độc Cô Tuyết nắm tay Vân Khinh, trừng mắt nhìn đám người Thánh Thiên Vực hừ lớn một tiếng, tỏ rõ bất mãn trong lòng hẳn.

Mà lúc này, đám người Thánh Thiên Vực căn bản không thèm để ý sự bất mãn của Độc Cô Tuyết, đồng loạt đứng vây quanh cái bàn, nhìn ba đứa bé con.

“Đại bảo bối, chọn cái này nè.” Đinh Phi Tình có ý tốt đưa cái ấn nắm giữ binh mã thiên hạ cho Độc Cô Dạ, bé đặt móng ngồi xuống bên cô, có được mã ấn nắm trọn thiên hạ.

Độc Cô Tuyết vừa nhìn lập tức khuôn mặt vốn đang quét lớp sơn đen lập tức cười như hoa nở, Đinh Phi Tình đưa cho Độc Cô Dạ thứ biểu tượng cho quyền lực đế vương. Tốt, tốt lắm, vẫn là người trong nhà tốt hơn đám Thánh Thiên Vực kia.

“Phi Tình, nàng bận quá.” Thánh Thiên Vực tựa người cạnh bên Đinh Phi Tình cười cười nhìn cô.

Đinh Phi Tình nhượng mào, cười như không cười nhìn Thánh Thiên Vực cũng không nói gì. Độc Cô Dạ xoay xoay cái ấn thao túng binh mã thiên hạ trong tay một lát, rồi bàn tay nhỏ bé quăng phắt, cái ấn binh mã thiên hạ bị ném ra ngoài, sau đó bé xoay người bò tới chỗ đồ vật khác.

“Ha ha.” Đinh Phi Tình há hốc miệng cười lớn, sắc mặt Độc Cô Tuyết càng đen hơn, những người bên cạnh không chút khách khí bật tiếng, cười ồn ào khắp điện.

“Bé cưng, đến đây, chọn cái này nè.” Sở Vân đưa cái ấn tế tướng cho Độc Cô Vũ.

“Tiểu Lăng nhi, đến đây, cái này hay nè.” Tiểu Tả đưa tới một bông hoa bằng phi thúy.

“Cái này mới tốt nè.” Cung Tam chìa lưới cày nông dân tới.

“Cái này...”

“Cái này...”

Trong nhất thời, một đám người đứng vây quanh cái bàn chứa đầy đồ kia, lập tức mỗi người vươn tay đưa ra một món, đem đủ thứ đồ vật quái đản lên. Độc Cô Tuyết nhìn đồ vật trên mỗi cánh tay mặt mày tái mét.

Trong đó có trường kiếm của thích khách, có bàn tính của thương nhân, có lưới đánh cá của ngư dân, có dụng cụ của thợ mộc, có con thoi của thợ dệt, có dụng cụ đóng rượu. Mục nội nó, tên Cung Bát còn mang theo

vẻ mặt vô cùng nghiêm trang đưa một tấm thẻ nhỏ tên là 'lầu mỹ nhân đệ nhất thiên hạ'. Mẹ nó, bảng hiệu kỹ viện cũng đưa vào lễ trao chu, chẳng lẽ muốn con hãnh sau này mở một cái kỹ viện đệ nhất thiên hạ hay sao.

Độc Cô Tuyệt nhìn những thứ đó, gân xanh nổi đầy trên mặt, toàn thân sấp búng nổ.

Vân Kinh đứng bên nhìn cảnh này, vừa tức giận lại vừa buồn cười, đành đưa hai tay ôm chặt Độc Cô Tuyệt sắp xông lên giết người, không ngừng bảo Độc Cô Tuyệt bình tĩnh, bình tĩnh.

Từng cánh tay dài đưa ra trước mặt Độc Cô Dạ, Độc Cô Vũ, Độc Cô Lăng nhìn đám người trước mặt ai nấy cũng khoe khoang những thứ trong tay, cái này tốt ra sao, hay thế nào, nổ to đến mức cái cày nông phu còn cao quý hơn cả ngôi vị hoàng đế.

Một trong ba nhóc đang bò khắp bàn, dường như nhìn thấy thứ gì rất thú vị liền dừng lại sờ sờ, đưa mắt nhìn qua. Độc Cô Lăng đang ôm tấm biển nho nhỏ đề dòng chữ 'lầu mỹ nhân đệ nhất thiên hạ', gương mặt đám người Độc Cô Tuyệt, Sở Vân, Mặc Ly ai nấy đều co rút.

Còn đám Thánh Thiên Vực, Phi Lâm, Mộ Ai, Độc Cô Hành tên nào tên nấy cười ngả nghiêng không dừng lại được.

Nhìn Độc Cô Dạ trong tay đang cầm tứ thư, Mặc Chi, Mặc Tiềm, Mặc Đình, cảm thấy trong lòng thoải mái một chút. Nhưng ngược lại Tiểu Tả, Tiểu Hữu, và đám cao thủ Cửu cung không hài lòng cứ lắc đầu mãi.

Trong nhất thời những người đứng vây quanh bàn chia làm hai phe, trái tim mỗi người đều theo từng cử động của ba đứa trẻ mà treo lên rồi hạ xuống, tiếp tục hạ xuống rồi lại treo lên, còn làm người ta sốt ruột hơn cả đánh giặc trên chiến trường.

"Thấy chưa, vẫn là thứ ta chọn khiến tiểu Lăng thích nhất." Mộ Ai nở nụ cười sáng lạn, hí mắt cười đến độ chẳng còn thấy tổ quốc đâu.

Vân Kinh quay đầu thấy trong tay Độc Cô Lăng đang ôm thứ gì đó, đó là một khối bạch ngọc nho nhỏ, trên đó khắc hai chữ rất rõ ràng, 'đậu hủ', trong nháy mắt khiến cô chẳng biết nên khóc hay cười.

Những nghề gian khổ nhất trong thiên hạ là đưa đồ, thợ rèn, bán đậu hủ. Mộ Ai lại đem thứ này nhét vào tay Độc Cô Lăng, nhưng khổ nỗi Độc Cô Lăng có vẻ rất thích mới chết chứ, bé lập tức đặt móng ngồi xuống cười tủm tỉm nghịch mảnh ngọc.

"Đồ ta chọn Tiểu Vũ cũng rất thích đó thôi." Phi Lâm chống hai tay lên bàn, khuôn mặt cười cười nhìn Độc

Cô Vũ trước mặt đang đùa chơi thứ cầm trong tay.

Nhìn qua món đồ Độc Cô Vũ đang nghịch ngợm xoay xoay nó trên bốn ngón tay, là một cái búa nhỏ bằng đồng trên có khắc hai chữ, 'thợ rèn', vừa nhỏ nhắn vừa đáng yêu, nhìn rất đẹp.

Sắc xanh trên mặt Độc Cô Tuyết đã biến thành màu đen, hai tên Mộ Ải và Phi Lâm là cá mè một lứa, dám để con gái hăn bán đậu hủ còn con trai hăn làm thợ rèn.

"Ha ha."

Nhưng mặt của hăn còn chưa kịp đen hết, Thánh Thiên Vực đứng bên kia đột nhiên cười to thành tiếng. Độc Cô Tuyết và Vân Khinh theo tiếng cười nhìn lại, thấy đứa con lớn nhất của mình, Độc Cô Dạ đang cầm bát xin cơm mà Thánh Thiên Vực đưa cho bé, mà rõ ràng Độc Cô Dạ cực kỳ hứng thú với thứ này. Cười hi hi dường như rất thích thú thứ rách nát đó, bé chớp chớp đôi mắt to tròn, trong veo như hai viên bi, nở nụ cười sáng lạn.

Còn khuôn mặt Độc Cô Tuyết đã hoàn toàn đen thui, còn đen hơn cả đất nồi.

"Bệ hạ..."

Đám người Sở Vân, Mặc Tiềm không nói nên lời, nhưng cũng chẳng biết làm sao, chỉ cười khổ nhìn Độc Cô Tuyết. Ba tiểu tử tông chẳng có mắt thẩm mỹ, lại không thêm để ý tới những thứ bọn họ đưa lên. Ba đứa đều chọn những thứ kỳ dị quái đản bọn Thánh Thiên Vực đưa tới.

Giờ thì hay rồi, Hoàng đế tương lai của Đại Tần quốc lại chọn cái bát xin cơm trong lễ trao chu, chuyện này mà truyền ra ngoài, chẳng biết người ta sẽ cười đến rụng bao nhiêu răng.

"Ha ha..."

Khi thấy rõ thứ Độc Cô Dạ cầm trong tay là gì, toàn bộ đại diện lập tức ngập trong tiếng cười bão táp chấn động đất trời của đám cao thủ Cửu cung, phút chốc cả đám cười ngặt nghẽo sắp đứt hơi.

Thượng Quan Lăng Thiên, Tuyết Cơ, Độc Cô Hành, Đinh Phi Tình đứng bên không nói gì chỉ biết lắc đầu cười to.

Chẳng muốn tổn hơi thừa lời, mà muốn giết người, Độc Cô Tuyết muốn giết người. Mặc kệ Vân Khinh đang ôm mình, Độc Cô Tuyết dứt khoát vòng tay ôm trọn Vân Khinh, toàn thân tỏa sát khí bùng bùng bước đến chỗ ba nhóc con đang ngồi chính giữa cái bàn kia, chúng dám cầm mấy thứ này, tạo phản mà.

Đám Thánh Thiên Vực đứng bên cạnh lại cười càng thêm thích chí.

Đúng lúc này, trong tiếng cười điên cuồng, Độc Cô Dạ, Độc Cô Vũ, Độc Cô Lăng, đột nhiên như đã bàn bạc kỹ, cực kỳ ăn ý ngoảnh đầu lại, đồng loạt đưa những thứ trong tay cho Thánh Thiên Vực, Phi Lâm, Mộ Ai, bi bô nói: “Tặng, tặng...”

Trầm mặc, trong nháy mắt không gian chỉ còn lại sự trầm mặc. Nụ cười trên mặt Thánh Thiên Vực trở nên rồi bời, chẳng biết nên khóc hay nên cười, nhìn cái bát xin cơm Độc Cô Dạ đưa cho y, mặt nhăn thành một đống.

Bên kia, nụ cười đắc chí của Phi Lâm và Mộ Ai cứng ngắc trên mặt, trong nháy mắt khuôn mặt nghẹn lại méo mó hết lại, thoát nhìn hết sức buồn cười.

“Ha ha đây mới là con trai, con gái ngoan của ta.” Một tiếng cười lớn cực kỳ càn rỡ vang lên phá tan sự tĩnh lặng, Độc Cô Tuyệt mặt mày đang đen thui như đất nồi trong nháy mắt bỗng sáng chói, rục rịch như cầu vồng sau mưa, ngửa mặt lên trời cười to, thân hình run run, thoát nhìn hân hoan cực kỳ hài lòng.

Vân Khinh cũng không nhẫn nhịn được nữa, ngả đầu lên người Độc Cô Tuyệt, cười không thở nổi.

“Ha ha, tặng hay lắm, tặng hay lắm.” Đinh Phi Tình cười rũ rượi mãi mới tiếp một câu, người gục lên bàn, nước mắt nước mũi cứ thi nhau tuôn như bão táp, không ngừng đập tay lên bàn, cười đến mức thở hổn hển.

“Trời đất ơi, ba nhóc này, ha ha...”

Thượng Quan Lăng Thiên chợt ngẩn người, sau đó cười điên cuồng.

Bên cạnh ông, Tuyệt Cơ đang nhấp một ngụm trà bình ổn lại tâm tình vì Độc Cô Dạ lựa chọn đồ vật như vậy. Lúc này bà như không tin nổi vào mắt mình, phụt một tiếng, nước trà bắn ra như mũi tên nhọn văng tung tóe khắp người Độc Cô Hành, vừa cười vừa ho khụ khụ ngã vào lòng Thượng Quan Lăng Thiên, cả người run rẩy.

Đưa tay chỉ thẳng ba người Thánh Thiên Vực, Độc Cô Hành cũng không màng nước trà dính khắp người, cười to nói: “Quả báo, quả báo mà.”

Chợt nghe phịch một tiếng, Tiểu Tả trượt xuống bàn, ôm chân bàn cười nắc nhen.

“Aiiii, cái gọi là quả báo nhãn tiền, báo ứng đến ngay tức khắc, chắc là cái này hử Sở Vân?” Trong tiếng cười

ầm ầm, Mặc Tiềm cố giữ sắc bình tĩnh, vẻ mặt hiếu học, thái độ khiêm nhường như đệ tử thỉnh giáo sư phụ Sở Vân.

Sở Vân ho khan một tiếng gật gật đầu, thông dong nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Mặc Tiềm, người giải thích đúng rồi đó.”

“Đó đó, lão Mặc thấy chưa, không thể khinh thường trẻ nhỏ, biết đâu chừng tuổi tuy nhỏ nhưng cũng chẳng phải kẻ thiện lương gì đâu.” Mặc Chi đứng bên cạnh Sở Vân chậm rãi mở miệng.

Mặc Đình nghe vậy cũng ừ một tiếng nói: “Ấy thế mà lại có người nhìn nhầm tính sai, nhìn con hổ lại hóa thành mèo con.”

“Có lý, có lý, đến khi bị con hổ cào hai phát chỉ đành tự trách mình xui xẻo.” Mặc Ly khoanh tay trước ngực, cười chỉ hơn chứ không kém.

Bạch Hổ vương và tiểu Xuyên Sơn Giáp đang đùa nghịch bên cạnh bàn, chẳng biết là nghe hiểu hay là chỉ muốn có người có tiếng, ngửa đầu gầm một tiếng, thật là oai phong.

Đám người Đình Phi Tình càng cười thêm ầm ĩ.

“Bệ hạ, nếu Hoàng tử và Công chúa đã mở miệng ban thưởng, chúng ta tuyệt đối không thể keo kiệt, vì thần thấy nên đem ba thứ này ban cho ba vị thật hậu hĩnh, để tránh người khác nói chúng ta không hào phóng.” Sắc mặt Mặc Ngân vô cùng nghiêm túc đề nghị Độc Cô Tuyết.

“Chuẩn tấu, ban cho mỗi người một trăm cái.” Độc Cô Tuyết vung tay lên, nhìn ba người Thánh Thiên Vực, Phi Lâm, Mộ Ải mặt mày đang xanh mét, ban lệnh thật hùng dũng, oai vệ, khí thế bừng bừng.

Nghe lệnh Độc Cô Tuyết ban, Thánh Thiên Vực cười khổ liếc nửa con mắt nhìn trời, xoay xoay cái chén bế trong tay, y cần nhiều bát xin cơm vậy làm gì chứ.

Tầm mắt giao nhau trong không trung, sắc mặt Thánh Thiên Vực, Phi Lâm và Mộ Ải vô cùng bất đắc dĩ nhìn nhau cười khổ. Ăn xin, thợ rèn, bán đậu hủ với những nghề nghiệp này họ thật sự chẳng thể cảm động nổi.

Trong tiếng cười ầm ĩ, Độc Cô Dạ, Độc Cô Lăng, Độc Cô Vũ ba đứa trẻ cùng chung tay nắm chiếc khăn trải trên bàn kéo ra gói lại, lập tức ngay giữa cái bàn to lớn xuất hiện một cái bọc thật to.

Ba nhóc tỳ mệt nhọc thở hổn hển bò lên trên cái bọc to, ba đôi tay nhỏ bé nắm chặt nhau, nở một nụ cười tinh ranh, nghịch ngợm, sáng lạn như ánh mặt trời ngày hè.

Đưa mắt nhìn từng đóa nhóc ở giữa chiếc bàn to, Thượng Quan Lăng Thiên cười lớn: “Nhìn thấy không, toàn thiên hạ này đều là của chúng nó.”

Ngon gió trong lành ủa tối, hoa quế thoang thoảng đưa hương, cất lời khen mùa thu thật tuyệt vời.

Thái tử đây năm, khắp chốn tưng bừng.

Dưới bầu trời pháo hoa nổ tung, trong màn đêm tối tăm nở ra từng đóa từng đóa với muôn hình vạn trạng, những đóa hoa cực kỳ rực rỡ loá mắt, càng làm cả đất trời thêm sáng bừng khác lạ.

Đứng ở trên lầu thành cao cao, Vân Kinh nhìn xuống dưới, trong kinh thành người đến người đi, vô cùng náo nhiệt, các sạp hàng lớn nhỏ bày bán khắp phố lớn ngõ nhỏ, những chiếc đèn lồng đủ màu treo dưới bầu trời đêm chiếu rọi kinh đô nước Tần ngập tràn màu sắc lung linh.

Trên đường tiếng nói chuyện không ngừng nghỉ. Người già, trẻ con, thanh niên, phụ nữ, ai nấy đều mang vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, không còn nét kinh hoàng, cẩn thận và thê lương ngày xưa nữa.

Gió thu thổi tới từ chân trời, thật mát lành, làm lòng người ấm áp hẳn.

“Ta sẽ sáng lập một thiên hạ thật sự thanh bình.” Cánh tay Độc Cô Tuyết vòng qua ôm lấy Vân Kinh từ phía sau, như hiểu rõ Vân Kinh đang nghĩ gì, giọng nói hân hoan nhưng vô cùng kiên quyết.

“Ưm.” Không cần nhiều lời, chỉ gật mạnh đầu. Một thế giới thanh bình, tất cả mọi người đều hạnh phúc, đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của cô.

“Bùm.” Một chùm pháo hoa bay lên như sao băng xuất hiện từ phía chân trời, cả bầu trời lập tức sáng bừng khiến nhiều người thét lớn, khắp nơi ngập tràn niềm vui.

“Hê, ta nói này, hai người có phải khinh bỉ chúng ta đều là kẻ cô đơn, nên mới cố ý làm vậy hả.” Giọng nói giễu cợt vang lên phía sau, chính là Đinh Phi Tình.

Độc Cô Tuyết mặc kệ Vân Kinh đang giãy dụa, thong thả ôm Vân Kinh xoay người lại, nhìn Đinh Phi Tình đang ngồi tựa lên ghế vẻ mặt giễu cợt ở sau lưng, hân hoan mà thách thức: “Sao, không phục hả, tự mình tìm đi.” Vừa nói vừa nhìn lướt Thánh Thiên Vực đang ngồi cạnh Đinh Phi Tình.

Hiếm khi Độc Cô Tuyết lại nói đùa như thế, có thể thấy tâm trạng hẳn lúc này thực sự rất vui vẻ thoải mái.

Đinh Phi Tình nhếch mắt đây về trêu chọc, mân mê ly rượu trong tay cười cười nói: “Tìm thì tìm, chỉ sợ đến

lúc đó có người không dám kêu hai tiếng tỷ phu thôi.”

Độc Cô Tuyệt lập tức tỏ vẻ ngạo mạn vô cùng nói với Đinh Phi Tình: “VẬY phải xem y có xứng không đã.”

“Ta tin ta rất xứng với nàng. Tiểu Tuyệt, đến đây nào, kêu một tiếng tỷ phu trước coi.” Xoay xoay cây quạt trong tay, Thánh Thiên Vực cười không chút đứng đắn nhìn Độc Cô Tuyệt bảo.

“Cút.”

“Giỏi lắm Thánh Thiên Vực, ngài định đùa giỡn ta đấy à.”

Đinh Phi Tình và Độc Cô Tuyệt đồng loạt gào thét.

Thánh Thiên Vực không màng đến Độc Cô Tuyệt, chỉ mỉm cười nhìn Đinh Phi Tình, có tia sáng chột lóe qua khuôn mặt, y tiến đến trước mặt Đinh Phi Tình nói: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hào cầu^(*), nàng chạy không thoát đâu, chẳng qua ta chỉ muốn nghe hân gọi một tiếng trước thôi.”

(*) Trích trong bài *Quan Thư 1 (Khổng Tử)*. Có nghĩa là “Cô gái nét na xinh đẹp, thật xứng đôi với chàng trai hiền đức”. Bản dịch của Tạ Quang Phát:

Quan Thư 1

*Quan quan kìa tiếng thư cưu
Bên cồn hót họa cùng nhau vang đầy
U nhàn thực nữ thế này
Xứng cùng quân tử sánh vầy lứa duyên.*

Thánh Thiên Vực nói trắng ra lời to gan như thế không chút kiêng dè hay ngại ngùng. Dù Đinh Phi Tình có độc miệng, chua ngoa, hào phóng đến đâu, cũng không nén được đỏ bừng hai má.

Vân Khinh bị Độc Cô Tuyệt ôm lấy thấy cảnh này, khẽ nở nụ cười. Tỷ tỷ bên ba nhiều năm như vậy vì cô, đã chậm trễ hạnh phúc đời mình, có điều Thánh Thiên Vực này chắc chắn là người tốt nhất. Một nhân vật kỳ tài thế này nếu thật lòng yêu thương tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ nhất định sẽ vô cùng, vô cùng hạnh phúc.

Hơn nữa nếu tỷ tỷ thật không thích y thì sao cứ nhắm mắt vào Thánh Thiên Vực chứ, bởi vậy cũng không cần nói nhiều nữa, chỉ cần nhìn bằng thái độ vui vẻ và lạc quan, nữ tử giang hồ, không cần màng đến tiểu tiết.

Trong khoảng khắc đỏ ửng hai má, Đinh Phi Tình lập tức hít sâu một hơi trấn áp hơi nóng trên má, ngược mặt nhìn thẳng Thánh Thiên Vực nói: “Cũng chưa chắc đâu, nam tử tốt đây rầy thiên hạ, ngài hả...”, dứt lời cô

đảo mắt nhìn Thánh Thiên Vực từ trên xuống dưới, chỉ cười không nói.

“Hử, có người hoàn hảo hơn ta sao?” Thánh Thiên Vực cũng không kích động, cười cười gian tà, đánh rần tùy gậy.

Phi Lâm và Mộ Ải ngồi bên kia, vốn đang uống rượu, nghe Thánh Thiên Vực nói vậy, hai người lập tức ho một tiếng đứng dậy.

“Phi Tình à, nàng thấy ta thế nào, vừa có tiền, vừa có quyền, lại có địa vị không kém y đâu.” Mộ Ải phất ống tay áo, bưng chén rượu đi đến bên Đình Phi Tình, dứt khoát đẩy Thánh Thiên Vực ra.

“Ta cũng không tệ, chẳng hề kém ai.” Phi Lâm cười hớ hớ cũng bưng chén rượu đi tới, hai người một trái một phải đặt Đình Phi Tình vào vị trí trung tâm, xô Thánh Thiên Vực sang một bên.

Đình Phi Tình sáng khoái cười to nói: “Ta cũng nghĩ thế.” Vừa nói vừa khẽ chạm chén với Mộ Ải và Phi Lâm ba người cùng nhau uống rượu.

“Thiếu gia tới luôn đi, cướp người lại.” Giọng Cung Tam vang lên áp đảo.

“Thiếu gia, lên đi.” Cung Lục cũng không tha.

“Thiếu gia, vọt vào nôi đừng để bay mất.” Cung Tứ còn chưa dứt lời, tiếng cười ầm ĩ đã vang lên xung quanh.

Khuôn mặt Đình Phi Tình tỏa sát khí bùng bùng, thế này... Trong đám người này ai chẳng phải là cao thủ, dù có thấp giọng đến đâu cũng có thể nghe rất rõ ràng.

Đình Phi Tình nghe Cung Tứ so cô với con vịt, không khỏi tức vỡ mật, vỗ một tiếng, quay đầu tức giận mắng Thánh Thiên Vực: “Tên khốn kiếp nhà ngươi, ngươi nói rõ cho ta, um...”, cô còn chưa dứt lời đã bị một đôi môi nuốt trọn tất cả âm thanh.

Trước mắt mình, là một gương mặt tươi cười cực kỳ tà ác kẻ sát, sức nóng trên môi như thiêu như đốt, đun cho máu toàn thân sôi trào, Đình Phi Tình nháy mắt đỏ bừng mặt.

Ôm chặt lấy Đình Phi Tình, Thánh Thiên Vực phi thân phóng ra xa, nhoáng người vài cái đã ở phía xa xa, trong gió thoảng tới vài tiếng.

“Văn không được, chỉ đành dùng võ.”

"Đồ khốn, người buông ra cho ta."

"Ha ha." Đám người Phi Lâm, Mộ Ai, Độc Cô Hành, Thượng Quan Lăng Thiên, Tuyết Cơ, Sở Vân đồng loạt cười ầm ầm, tiếng cười truyền đi rất xa.

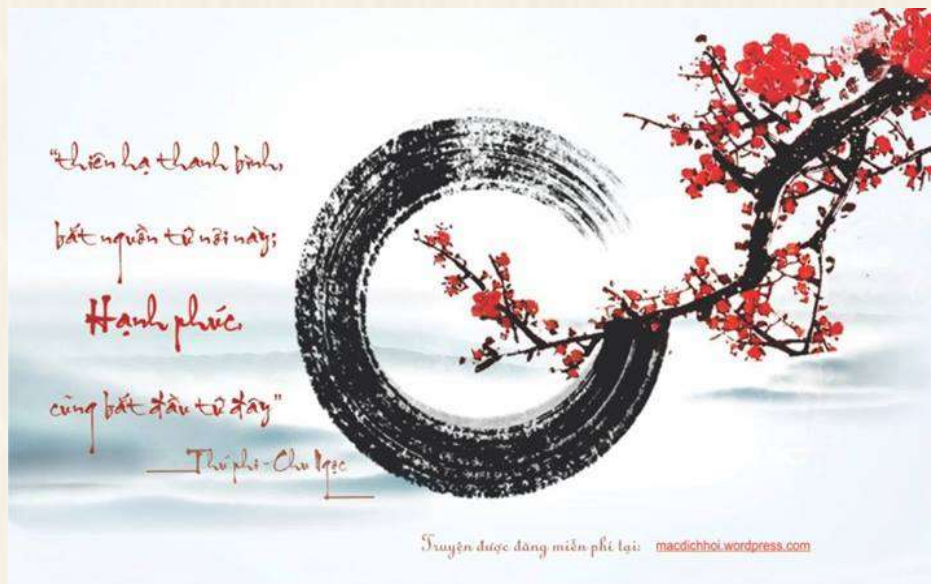
"Bùm", trên bầu trời những luồng sáng đầy màu sắc lan tỏa ngập tràn, pháo hoa nổ tung sa dần xuống, như ngàn vạn ngôi sao băng.

Quay đầu nhìn nhau, sau lưng ánh sao lung linh chiếu rọi khuôn mặt Độc Cô Tuyết và Vân Kinh, một vẻ đẹp yêu nghiệt tuyệt đỉnh thiên hạ, một thanh thoát không vướng bụi trần. Hai người nhìn nhau cười, Độc Cô Tuyết cúi đầu, vô cùng thâm tình hôn lên đôi môi mềm mại, mười ngón đan nhau tay kết chặt, trọn đời trọn kiếp chẳng lìa xa.

Pháo hoa rực rỡ nổ tung trên bầu trời đêm sau lưng hai người, đẹp đẽ, chói chang như thế.

Thiên hạ thanh bình, bắt nguồn từ nơi này;

Hạnh phúc, cũng bắt đầu từ đây.

.Hết.